Giới thiệu Thịnh Đường Vô Yêu

Dịch giả: Rosie.R

Cố Duệ là một nhà khảo cổ học xinh đẹp mạnh mẽ mang tính tình của những cô gái thời hiện đại. Trên đường đi làm về thì bỗng nhiên cô lại bị hút vào không gian xuyên ngược về thời cổ đại nhà Đường.

Nhưng lại trái ngang khi ngày đầu tiên cô xuyên qua lại bị ép phải lên kiệu hoa xuất giá, không những vậy trên đường đi cô còn gặp phải một nữ quỹ vô cùng đáng sợ ở thôn trang và cũng phải trãi qua nhiều chuyện khiến cô nhớ mãi không quên và còn được gặp những con người kỳ lạ....

Lão sư phụ: "Cô gái, sao trên đời này lại có một người có cốt cách hoàn mỹ, mệnh cách cao quý, không có yêu ma nào có thể nhập vào được như vậy."

Cố Duệ: "Nói tiếng người giùm đi."

Lão sư phụ: "Mạng của cô "cứng" lắm nên hãy bước lên trước và trừ tà đi!"

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Cố Gia Kỳ Nhân

Tám giờ sáng, các cụ ông người Bắc Kinh đang đánh cờ trong lương đình ở công viên thì có một ông lão mặc áo lót màu trắng, miệng vểnh lên như hồ ly, hai mắt cười híp mí, hai ngón tay vân vê một con cờ, sau đó ông lão đặt mạnh nó xuống bàn cờ: "Chiếu tướng!"

Người ngồi đối diện ngạc nhiên, sau đó trở nên giận dữ.

Những người xung quanh cất tiếng cười lớn.

Lúc đó, tại bàn thứ ba gần cửa sổ của quán cà phê đối diện cách bọn họ khoảng năm mươi mét, một cặp nam nữ cũng đang có một cuộc trò chuyện sôi nổi.

Người đàn ông nói: "Nghe người ta nói cô Cố là một nhà khảo cổ, đó có phải là người chuyên đi đào mồ mả tổ tông nhà người khác lên hay không? Có phải rất bẩn không? Toàn là bùn với đất, còn có cả xác chết nữa, bên trong đó còn có không biết bao nhiêu là vi khuẩn gây bệnh, tiền lương lại không đáng bao nhiêu, nhưng mà tôi cũng nghe nói những người làm khảo cổ như các cô có thể lén lấy vài ba món đồ cổ ở trong đó..."

Không đợi anh ta nói dứt lời, người phụ nữ ngồi đối diện mới vừa tới chưa được bao lâu liền hướng ánh mắt từ món bánh ngọt trên bàn đến ly cà phê mà anh ta đang cầm trên tay. Ánh mắt cô trầm xuống và nói: "Thứ anh đang uống có phải là nước pha với phân chồn hay không?"

Người đàn ông bỗng chốc sửng sốt há hốc mồm, một lúc sau mới mở miệng cố gắng nói: "Cà phê phân chồn này là..."

Người phụ nữ đối diện bỗng nhẹ nhàng gác chân trái lên chân phải, mũi chân của cô lắc lư, hàng lông mày nhướng cao lên. Bộ dạng vốn dĩ đang trẻ trung, xinh đẹp và dịu dàng bỗng chốc biến mất, thay vào đó là dáng vẻ đầy khiêu khích và thô lỗ.

Nhưng trên đời này có một câu nói rất đúng, người đẹp khóc thì được gọi là làm nũng, còn kẻ xấu xí khóc thì bị chê là làm lố. Mặc dù cử chỉ của người phụ nữ đối diện khá thô lỗ, nhưng với gương mặt như thế này thì...

Người đàn ông thầm nghĩ, sau này phải dạy dỗ cô ta kỹ càng hơn mới được, không thể cứ để như vậy được...

"Là phân chồn pha thêm nước?" Người phụ nữ yếu ớt bổ sung thêm.

Đây lại là một kiểu nói khác.

Người đàn ông kinh ngạc, á khẩu không nói được một câu, anh ta cảm thấy giận run, miệng mở ra...

Người phụ nữ cười khẽ: "Anh rất coi thường những người làm khảo cổ như chúng tôi sao? Bộ tôi đã đào phải mồ mả tổ tiên nhà anh chắc?"

Sắc mặt người đàn ông thay đổi, mở miệng muốn nói gì đó nhưng lại bị người phụ nữ cướp lời.

Người phụ nữ đối diện lấy một tay chống cằm, ngón tay cô thon dài được cắt tỉa vô cùng cẩn thận, màu da trắng nõn tựa như ánh mặt trời có thể chiếu xuyên qua nó vậy, bỗng cô xoa ngón cái và ngón trỏ nhè nhẹ vào nhau.

Động tác đó... Có chút giống nhân viên ngân hàng...

“Anh lo xa rồi, từ trước đến nay tôi đều đào mộ của vương công và đại thần của các triều đại, ví dụ như Lý, Chu, Triệu hay Ái Tân Giác La gì đó... À, quên hỏi, anh họ gì vậy nhỉ?”

Nụ cười trông rất giả tạo, giọng nói lạnh lẽo, nhìn sao cũng giống loại người khắc nghiệt và độc ác.

Người đàn ông tức giận đứng dậy, bước đi, ánh mắt lướt qua khuôn mặt xinh đẹp rực rỡ kia...

Mỉa mai, thiếu kiên nhẫn và tự phụ...

“Cô, người đàn bà này... Lòng dạ đã rắn rết lại còn thô lỗ không thể chịu nổi!” Anh ta cao giọng nói... Mọi người trong quán cà phê đều ghé mắt nhìn họ.

Bị một người đàn ông mắng nhiếc như vậy, động tác tay của cô hơi khựng lại, nhưng lát sau lại nhanh nhẹn cho miếng bánh Hoa Phu vào miệng.

Khinh thường, cô khinh thường anh ta.

Lúc này, người đàn ông ăn mặc sạch sẽ như thành phần trí thức kia lại thẹn quá hóa giận, vung tay định tát cô một cái...

Người phụ nữ miệng vẫn nhai miếng bánh Hoa Phu, tay lại giơ lên ngăn cản tay anh ta, sau đó đứng dậy, xoay eo rồi dùng chân trái đá vào đùi anh ta một cú nhanh như chớp và rồi cô cầm lấy tay anh ta, nghiêng người lại...

“Rắc”... Cô ném anh ta bằng một cú vật qua vai.

“Rầm!” Người đàn ông cao một mét bảy cứ như vậy mà bị ném xuống đất.

“Sau cú ngã này, mày hãy nhớ cho kỹ một chút, ngực và đùi chị, mày có thể xem, nhưng nhân phẩm của chị, mày không có quyền đánh giá!” Cô nói xong liền dùng mũi giày đá vào bụng dưới của anh ta làm anh ta đau đến mức há mồm rên rỉ. Sau đó cô lấy cà phê rót đầy vào cái miệng đang há ra của anh ta.

Người đàn ông kia lập tức nôn ra, chật vật đứng dậy, cũng không dám chọc vào cô nữa mà lập tức bỏ chạy. Đương nhiên, anh ta lúc này không hề hay biết rằng bộ dáng của mình có bao nhiêu phần xấu xí. Chuyện mà anh ta quan tâm nhất bây giờ là phải nhanh chân tới bệnh viện.

Người phụ nữ mặc kệ ánh mắt của người khác, bình tĩnh dùng khăn lau sạch tay.

Cái tên đáng ghét ấy đã bỏ đi rồi, cơn thèm ăn của cô lại nổi lên. Cô nhanh chóng ngồi xuống ghế, vừa rung chân vừa đưa tay định ăn hết miếng bánh còn lại thì chuông điện thoại chợt reo lên.

“A lô? Hả? Mộ Nghi Tự Đường? Ai... Chưa biết? So với mộ Tần Thủy Hoàng còn lớn hơn... Cậu đừng đùa nữa, dù là ba của Tần Thủy Hoàng cũng chưa chắc được chôn hoành tráng như vậy đâu...”

Thế nhưng, vẻ trêu chọc và không quan tâm trên mặt cô nhanh chóng biến mất, bởi vì vị giáo sư vừa đổi máy nói chuyện với cô sẽ không bao giờ đùa giỡn kiểu này. Hàng lông mày ban đầu còn mang vẻ lười nhác lúc này đã trở nên nghiêm túc lại, trong mắt có tia sáng ánh lên.

“Em sẽ đến đó ngay ạ.”

Cô nhanh chóng cúp điện thoại rồi cất vào túi, rút từ trong túi quần ra hai tờ tiền nhăn nhúm đập xuống bàn, sau đó cầm lấy đĩa bánh ngọt lên.

Người phục vụ thấy thế liền sợ hãi và nhắm mắt lại.

“Đóng gói lại.”

Cô một tay cầm áo khoác, một tay cầm hộp bánh chạy như bay ra khỏi cửa.

Người phục vụ ngây ngô nhìn theo cô, một lúc sau mới sực tỉnh lại: “A! Cô ấy chính là Cố Duệ!”

Người phụ nữ tên Cố Duệ này cũng được coi là có chút tiếng tăm, nhưng cái “tiếng” này vừa có cả tiếng thơm lại vừa có cả tiếng xấu, cho dù là trong vấn đề học thuật hay là ngoài xã hội.

Cô ấy xinh đẹp, có tài, tính cách ương bướng, luôn thích làm theo ý mình. Mấy cái này cũng không phải là vấn đề gì lớn, dù sao thì ở đâu cũng có thể gặp vài loại người như thế. Nhưng vấn đề ở đây là, cô ấy mới hai mươi tám tuổi đã đạt được học vị phó giáo sư...

Khi đó, có một người cùng thi chung niên khóa với Cố Duệ nhưng thi không đỗ đã ghen tức mà nói với cánh truyền thông rằng cô ấy đã dùng sắc đẹp để làm giao dịch đen.

Lúc ấy, Cố Duệ cùng những người có tiếng tăm trong giới khảo cổ cũng có mặt tại đó. Vì thế đám nhà báo đã ùn ùn kéo đến vây quanh phỏng vấn cô.

Cô nói: “Anh ta coi như cũng có mắt nhìn đấy, nói đúng được một nữa.”

“Đó là?”

“Tôi lớn lên rất đẹp gái.”

“… Vậy cô cảm thấy sao khi anh ta nói cô như vậy, cô...”

“Không quen.”

Từ đó, cô ấy nổi tiếng khắp nơi.

Giang hồ gọi cô là Cố gia, sấm rền gió cuốn, độc mồm độc miệng.

Dù nói gì đi nữa thì lúc này, cái người nổi tiếng ấy lao nhanh ra khỏi quán rồi leo lên một chiếc xe vừa mới chạy tới không lâu.

Xe nổ máy.

“Rầm”. Cửa xe đóng lại, chàng trai đang ngồi ở ghế phụ quay đầu lại nhìn cô, cười nói: “Cố gia, cô nói xem, người như cô, vừa có thân hình chuẩn lại vừa có khuôn mặt đẹp, tại sao người đàn ông đó lại thấy cô không vừa mắt nhỉ?

Lại nói, Cố Duệ cũng được xem là bông hồng của ngành khảo cổ, hơn nữa trong đám bạn bè đồng trang lứa cô cũng được coi như có thực lực mạnh mẽ. Tuy nhiên vì thân hình và khuôn mặt này cô ấy đã vô duyên vô cớ vướng phải không ít lời chỉ trích từ lúc đạt được học vị phó giáo sư.

Chậc, nhìn một lượt chẳng thấy cô ấy giống con gái nhà lành chút nào cả, nói gì đến một học giả.

“Thấy tôi không vừa mắt? Ha ha!” Cố Duệ chậm rãi lấy miếng bánh ngọt ra ăn.

“Vậy là vừa mắt sao? Thế mà cô còn...” Xem bộ dạng tên này giống như muốn bị Cố gia đánh một trận vậy.

“Người này ấy hả, chỉ vừa mắt thân thể của tôi, không vừa mắt linh hồn tôi, hắn không chịu bỏ vốn mà lại muốn tôi tự mình dính lấy hắn, mấy kẻ làm tài chính lúc nào cũng muốn một vốn bốn lời...”

Cố Duệ nói luyên thuyên khiến cho bác tài và người thanh niên kia sửng sốt.

Chỉ là cô không có nói qua chuyện mình bị người ta chuốc thuốc, dù sao người trung gian ở giữa giới thiệu cũng là một vị giáo sư trong nghề khảo cổ, ông ấy đối xử với cô cũng rất tốt. Đáng tiếc là lòng người khó dò, cô cũng không muốn nói chuyện này ra ngoài, tránh cho ông ấy bị người khác hiểu nhầm.

“Giống như mấy người lúc trước cũng làm bên tài chính sao? Ha ha, bọn họ hào hứng giới thiệu cho cô những chàng thanh niên đẹp trai và tài giỏi như thế, sao lại không giới thiệu cho tôi vài cô nàng xinh đẹp và giàu có nhỉ?” Cậu thanh niên hỏi, rồi quay lại nhìn cô nàng có thân hình của siêu mẫu, mặt mũi xinh đẹp, chân vểnh lên nhẹ nhàng đung đưa, nhưng lại điên cuồng ăn bánh ngọt, rất mất hình tượng, đôi môi đỏ mọng xinh đẹp mở ra khép lại, mép dính một ít bơ sữa. Cậu không khống chế được mà bất giác nuốt nước miếng.

“Rất đơn giản, tôi nghèo nhưng đẹp mã.” Cố Duệ khẽ mỉm cười quyến rũ.

Bác tài cảm thấy dở khóc dở cười, người này mà nghèo sao? Dù cô nói với bên ngoài rằng bản thân mình sống một mình, nhưng sự thật là vì cha mẹ cô do gặp sự cố ngoài ý muốn mà qua đời sớm, di sản để lại không nhỏ, cộng thêm việc cô nàng này cũng rất biết cách làm giàu, từ trước đến nay tiền thu vào lúc nào cũng lớn hơn tiền chi ra, cho nên tiền bạc nhiều vô kể. Nhưng ông cũng từ chỗ giáo sư mà nghe được rằng cô ấy đã lặng lẽ quyên tặng rất nhiều tiền, ngày thường vẫn cứ sống giản dị như vậy.

Chẳng qua chỉ có một số người quen thân với cô mới biết được chuyện này, còn những tên háo sắc kia thì không hề hay biết.

Dù cô gái này có sắc đẹp nổi tiếng gần xa, nhưng điều đó cũng vô dụng... Xinh đẹp nhưng lòng dạ lại như rắn rết...

“Muốn ăn hả?” Người đẹp họ Cố cười tít mắt nói.

“Nhưng cô chắc gì đã cho tôi...” Cậu thanh niên tự cho là mình rất hiểu cô nói.

“Ấy, sao lại thế, dù gì thì cậu cũng là cấp dưới đẹp trai đầu tiên của tôi... Tôi nôn ra, cậu ăn lại là được.”

Cô trợn trắng mắt rồi làm ra dáng vẻ như muốn nôn ra.

Cậu thanh niên không còn kiên nhẫn mà quay đầu nhìn thẳng về phía trước.

“...”

Xem ra cậu quá xem nhẹ cấp trên của mình rồi.

“Ghé qua nhà tôi để tôi lấy một ít đồ trước đã, mà lần này rốt cuộc là chuyện gì thế? Tự nhiên lại lòi ra cái này...”

“Ngôi mộ kia nằm ở Thiểm Tây, vài hôm trước mấy người giáo sư Trần vô tình đi ngang qua... Nghe nói ngôi mộ kia có chút ma quái, dân vùng đó cũng có chút “tà môn”, nhưng mấy người giáo sư suy đoán mộ này hẳn sẽ rất lớn... Cho nên muốn mở nó ra.”

Ý cậu ta là việc mở ngôi mộ này là do lệnh bên trên đưa xuống.

Nhưng mà mấy lão già đó cũng rảnh quá đi, nơi rừng thiên nước độc như vậy, bên trong còn có một ít người sống tương đối khó nhai, gì mà ngang ngược, hung dữ, tham tài, ngu dốt,... Lại còn dùng từ “tà môn” mà trước giờ không dùng nữa chứ.

Tà môn? Cố Duệ vuốt cằm suy tư.

Bình thường trông cô cứ cà lơ phất phơ như thế, nhưng khi làm việc lại rất đáng tin cậy. Ăn xong món bánh ngọt mà bản thân đã thèm muốn bao lâu này thì cũng vừa lúc xe ghé tới nhà, cô nhanh nhẹn sắp xếp đồ đạc rồi quay lại xe. Sau đó cô cầm lấy túi hồ sơ mà cậu thanh niên kia đưa cho, bên trong túi là tài liệu quan trọng của hạng mục khảo cổ lầnnày.

Cô tỉ mỉ nhìn từ trên xuống dưới. Một tiếng sau, cô xếp lại tài liệu rồi ngồi yên không nói một lời.

Bây giờ xe đang đi trên đường cao tốc hướng về tỉnh Thiểm Tây, nơi có nhiều lăng mộ của các bậc đế vương. Cố Duệ dùng một tiếng đồng hồ để đọc toàn bộ những tài liệu phức tạp này, trong lòng cũng ghi nhớ được không ít thứ, nhưng điều mà cô để ý nhất lại là điều mà trong tài liệu không cung cấp.

Ngôi mộ đã được nội bộ xác nhận là có quy mô vượt qua cả lăng mộ Tần Thủy Hoàng này rốt cuộc là của ai?

Và điều đáng sợ hơn là, phương hướng và vị trí của lăng mộ này hoàn toàn đối lập với lăng mộ của Tần Thủy Hoàng.

Cô không biết những kiến trúc sư cùng với thầy phong thủy thời cổ đại kia có nhìn ra được là hai cái long huyệt kia tương khắc lẫn nhau hay không.

Đương nhiên mấy chuyện về phong thủy này không thể viết vào trong tài liệu khảo cổ được, dù sao thì cái xã hội khoa học ngày nay cũng sẽ không tin vào điều này. Nhưng với những người làm trong ngành khảo cổ mà nói, ít nhiều gì họ cũng có chút e ngại.

“Làm sao mà phát hiện ra được, mấy chỗ này bình thường người của chúng ta sẽ không tìm đến, có phải là mấy “con chuột” kia mò đến không?”

“Cố gia thật thông minh... Không sai, cảnh sát bắt được một tay khá dày dạn kinh nghiệm, tên kia bảo rằng đang giữ trong tay một bản đồ rất kỳ quái, giống như một quyển sổ nhỏ vậy. Bộ phận giám sát cũng đã xem qua, nhưng sau này khi lại bắt được tên kia lần nữa, làm thế nào tên đó cũng không chịu mở miệng nói, cứ kín miệng như hũ nút vậy, trông rất “tà môn”.”

Tên nhóc Tề Phóng này có một cái tật xấu, đó là rất hay quên tên của người khác, nên lúc nào cũng thích đặt biệt danh cho người khác, cái tên Cố gia này cũng là do hắn đặt ra.

Cố Duệ suy nghĩ một chút: “Người này nhất định có vấn đề.” Chợt nghe thấy âm thanh mưa rơi trên cửa xe, cô quay đầu lại nhìn ra bên ngoài, bầu trời âm u đầy mây đen, con đường cao tốc trải dài trên bình nguyên rộng lớn, gió lốc ngoài kia đang thét gào...

Bão tố sắp kéo đến rồi.

Cô bỗng cảm thấy tim mình đập dữ dội, nhìn thấy trên tầng mây đen dày đặc và cao xa kia hiện lên một khuôn mặt khổng lồ và dữ tợn.

Hừ? Không đúng...

Làm sao mà cô có thể nghĩ đến cái này vậy.

Cố Duệ không phải là một người mê tín dị đoan, nhưng cái cảm giác tim đập nhanh này rất là kỳ lạ, cô cứ hết đóng rồi lại mở tập tài liệu, sau đó rút một tấm hình từ trong đó ra, hình này là tấm hình địa lý được chụp từ trên không.

Lăng mộ này nằm ở chỗ tỉnh Thiểm Tây và sông Duyên Bình đan chéo vào nhau. Đoạn đường này rất hoang vắng, căn bản là không thuộc địa phận quản lý của ai, từ trước đến nay chính phủ cũng không có quy hoạch gì ở đấy bởi vì địa thế rất hiểm trở. Còn về giao thông, vốn dĩ là không có giao thông gì, ở đó chỉ toàn núi với núi...

Chỉ là tấm hình này chụp từ trên cao...

Lúc mới nhìn thì Cố Duệ còn nghĩ địa hình nơi này khá hiểm trở, nhưng bây giờ khi cô đem tấm hình xoay theo một góc độ khác...

Bỗng nhiên cô dừng lại.

Núi non ở đây nối liền nhau, nhấp nhô thành hàng nhìn giống như là... gương mặt!

Hình ảnh này giống như vật sống vậy. Nó cứ như biến thành mặt quỷ và hướng về phía cô nhe răng trợn mắt. Trước mắt cô bỗng chốc trở nên tối sầm.

Cô hít sâu một hơi, theo phản xạ nắm chặt món đồ giấu trong cổ áo.

Mẹ kiếp, đây là cái quỷ gì vậy!

Đầu ngón tay cô lạnh buốt, đầu lưỡi trở nên khô khốc, cô phải uống một ngụm nước lớn mới có thể bình tĩnh lại. Cô lờ mờ nghe thấy tiếng trò chuyện của hai người phía trước.

Cái gì mà lương thì thấp, công việc lại cực khổ, nhưng mà bé cưng cam tâm tình nguyện làm...

Nghe một lát, cô chậm rãi chìm vào giấc ngủ.

…

"Oành!"

Tiếng sấm đánh rền trời.

Cố Duệ đột nhiên bừng tỉnh, thứ đập vào mắt cô đầu tiên là một thanh xà ngang sơ sài. Nóc nhà rách nát lỗ chỗ, còn có vài tia sáng xuyên qua những cái lỗ ấy chiếu xuống đất.

Chuyện gì đã xảy ra vậy? Không phải lúc nãy cô còn đang ở trên xe sao?

Đến rồi sao? Chả lẽ cô mới chợp mắt một chút mà đã đến Thiểm Tây?

"Tề Phóng, Tề..." Cố Duệ yếu ớt gọi. Chợt cô phát hiện ra giọng nói của mình bây giờ so với trước đây nghe non nớt hơn, giống như giọng của một đứa bé gái vậy...

Gì cơ?

"Rầm!" Cánh cửa đột nhiên bị đẩy ra. Cô còn chưa xem kỹ lại căn phòng này thì có một người với khuôn mặt vàng vọt từ bên ngoài xông vào.

Người có khuôn mặt vàng vọt và quắc mắt trông rất hung dữ kia là một người phụ nữ trung niên, mặc quần áo được làm từ vải thô, thoạt nhìn giống như quần áo của mấy đoàn diễn kịch vậy.

Nhưng người phụ nữ mặc quần áo như đang diễn kịch kia trông thấy cô tỉnh dậy liền tát cô một cái. Một tiếng "chát" chói tai vang lên.

Cố Duệ còn chưa kịp phản ứng gì đã vô duyên vô cớ bị tát một cái khiến cô hoa cả mắt rồi ngã sấp xuống, đầu óc choáng váng.

Mẹ kiếp!

Theo tính tình của cô thì chắc chắn sẽ đánh trả lại, nhưng cô vừa định nhấc tay liền phát hiện ra toàn thân không có một chút sức lực, yếu ớt giống như chỉ còn một chút hơi tàn. Hơn nữa hình như cả người cô ướt nhẹp, nước vẫn còn đang chảy xuống từng giọt. Khi cúi đầu nhìn xuống cô nhìn thấy mình đang mặc một bộ quần áo màu đỏ, dạng quần áo như vậy chỉ cần là người Trung Quốc đều nhận ra... Mẹ kiếp, là ai đã mặc cho cô bộ váy cưới màu đỏ này thế, đã vậy chất lượng còn kém nữa, đường chỉ như muốn sứt ra rồi kìa.

Trong lòng Cố Duệ tràn ngập tức giận nhưng cũng phát hiện ra có cái gì không đúng lắm.

Chẳng lẽ người này chính là dân địa phương mà Tề Phóng đã nhắc tới? Đúng là quá sức ngang ngược!

Nhưng mà bọn người Tề Phóng tại sao lại đem cô quăng tới nơi này chứ?

Cơ thể cô suy yếu, tinh thần cũng có chút hỗn loạn, Cố Duệ không thể nào suy nghĩ thấu đáo được. Lúc này, trước mặt lại có rất nhiều người đi vào.

"Ngươi, cái đứa vong ân phụ nghĩa này! Nuôi ngươi nhiều năm như vậy, còn tốt bụng tìm cho ngươi một mối hôn sự tốt, vậy mà ngươi lại đi nhảy sông tự tử, đánh chết ngươi, cái đồ vong ân này!"

Bàn tay kia lại muốn đánh xuống, Cố Duệ dù muốn đỡ cũng không có sức mà làm, may mà xung quanh có rất nhiều người giữ lấy người phụ nữ kia, giống như rất sốt ruột mà khuyên bảo bà ta.

"Đừng đánh, đừng đánh, đánh hỏng mặt rồi thì làm sao mà bán được. Không, không phải, là làm sao mà gả được, ha, nghe thấy chưa? Nghe thấy chưa? Kiệu hoa tới rồi kìa, mau kéo nó ra ngoài!"

Bên ngoài truyền đến tiếng khua chiêng gõ trống ầm ĩ.

Thôi chết rồi! Câu vừa rồi là sao đây?

Kiệu hoa? Gả?

Thôi chết rồi, chẳng lẽ hai người Tề Phóng đem cô bán tới nơi rừng sâu hẻo lánh nào sao?

Đợt nhiên Cố Duệ bị một người đàn ông túm chặt, nhưng vì cơ thể này rất nhẹ, cộng với người đàn ông kia hình như là nông dân nên vừa mới kéo đôi ba

cái đã khiến Cố Duệ suýt chút nữa bị kéo bay ra ngoài.

"Đợt một chút, đem vải nhét vào miệng con nhỏ này đi, đừng để nó la hét ầm ĩ..."

Người kia không biết tìm đâu ra một miếng vải rách trói tay cô lại, rồi ông ta lấy vải nhét vào miệng cô, sau đó lôi cô vào một cái kiệu hoa lung lay như sắp đổ.

Hoàn toàn không có sức lực phản kháng, cô chỉ kịp liếc nhìn qua một chút, trời có chút âm u nhưng lại rất khô ráo, nơi này là một thôn nhỏ, một thôn xóm cổ xưa nhàm chán, người ở cũng không nhiều nhưng đều vây quanh hàng rào rồi đưa mắt xem xét tình hình bên trong.

Ánh mắt ấy làm Cố Duệ không hiểu lắm, là thương tiếc hay là khiếp sợ đây?

Thôi chết, tình hình không tốt rồi!

Với lại cô rõ ràng là bị tiếng sấm làm cho bừng tỉnh, mà thời tiết kiểu như vầy làm gì có sấm sét, cho nên...

"Tân nương đến rồi, khởi kiệu!" Một giọng nói khàn như vịt đực vang lên, kiệu hoa được nhấc lên, lắc lư qua lại khiến cho cái ót của cô cứ như thế mà đập mạnh vào phía sau. "Rầm!" Cô liền hôn mê bất tỉnh.

Có rất nhiều gương mặt quen thuộc, có một ông lão trợn mắt với cô, lại có một ông lão cầm lấy một cục gạch hoa tay múa chân nhìn về phía cô la hét không ngừng...

Xe... Vẫn luôn mở cửa...

Lăng mộ to lớn có hình chóp... Giống như đang phóng ra sấm sét vậy...

"Rầm!" Bởi vì cái kiệu chất lượng kém này cứ lắc lư qua lại khiến cho đầu cô lại đập vào tấm ván gỗ lần nữa, đau đớn khiến cô tỉnh lại. Cô sờ sờ sau ót để kiểm tra thì phát hiện nó đã sưng lên một cục.

A, cô hít nhẹ một hơi, mặc kệ cơn đau đang âm ỉ, ngồi trên cái kiệu hoa vẫn lung lay không ngừng mà cố gắng nhớ lại mọi chuyện. Ký ức của Cố Duệ rất mơ hồ, cô không biết được là bản thân cô ngồi xe rồi đến nơi này, hay là ngồi xe đến Thiểm Tây rồi bắt đầu khai quật cái lăng mộ cổ gì đó, rồi tại chỗ đó gặp phải chuyện gì đó...

Cô hoàn toàn cảm thấy mơ hồ, không nhớ rõ gì cả, mỗi khi nhớ lại thì đầu liền đau như búa bổ, giống như vừa tỉnh lại sau một đêm chè chén quá mức vậy.

Ký ức mà cô nhớ được rất rối loạn về mặt thời gian, hơn nữa việc này cùng với những việc cô đã từng trải qua rất khác, cô thật sự không rõ rốt cuộc bản thân đã trải qua những gì, nếu như dựa theo tình huống bình thường thì cô không hiểu tại sao cô lại ngủ trên xe, sau đó khi tỉnh dậy lại phát hiện bản thân mình ở đây.

Cũng không biết là đã bao lâu rồi.

Cố Duệ dùng ngón tay chật vật gỡ dây trói ra, sau đó lấy miếng vải đang nhét trong miệng xuống. Không biết miếng vải này rốt cuộc là gì mà hôi đến như vậy, làm cô cảm thấy muốn ói nhưng lại không ói được...

Thật là khó chịu mà.

Cô cảm thấy ngột ngạt, theo phản xạ đưa tay mò tìm chiếc đồng hồ vẫn thường mang trên tay. Trống trơn, thứ cô đụng đến chỉ là một cánh tay da bọc xương, không thấy đồng hồ đâu cả...

Cô đã cảm thấy có cái gì sai sai rồi mà, nhưng lại không biết là sai ở chỗ nào.

Sắc mặt cô có chút tái nhợt, lại cảm thấy bên ngoài rất yên tĩnh, người khiêng kiệu với bà mối luôn đi theo phía sau bỗng nhiên yên lặng đến không ngờ. Giống như đang kiêng kỵ cái gì đó.

Theo lý thuyết, lúc đưa dâu hẳn phải vô cùng náo nhiệt mới đúng.

Hứ! Ông đây gả cái cùi chỏ ấy!

Cố Duệ đưa tay lên định vén màn xem tình hình bên ngoài, còn chưa kịp vén lên, cô chợt nhìn chằm chằm vào tay mình.

Cài này... Như thế nào lại nhỏ và gầy như vậy, hơn nữa còn gầy đến độ chỉ có da bọc xương, nhất định là do thiếu dinh dưỡng lâu ngày mà thành ra như thế. Cánh tay này cùng với cánh tay ngọc ngà có da có thịt của mình hoàn toàn không giống nhau.

Cố Duệ lật đật sờ mó khuôn mặt mình... Làn da này khá thô ráp, hơn nữa khuôn mặt cũng nhỏ hơn. Vì không có gương nên cô cũng không thể xác định được chính xác bộ dạng bây giờ của mình như thế nào. Nhưng xem ra thân hình này còn là thiếu nữ, và có khi vẫn còn khá nhỏ tuổi nữa.

Đây tuyệt đối không phải là thân thể của cô!

Chết tiệt, chả lẽ cô đang nằm mơ sao?

Cố Duệ cảm thấy thần kinh của bản thân có chút suy nhược rồi. Lúc này, bỗng nhiên tiếng kèn bên ngoài ngừng hẳn.

"Đến..."

"... Rừng Quỷ Khốc..."

"Mau đặt xuống, mau lên, chúng ta đi thôi."

"Không được, Dư viên ngoại bảo chúng ta phải đưa đến nhà ông ta mà, chẳng lẽ giờ bắt tân nương tự mình khiêng kiệu đi vào sao?..."

Cố Duệ nghe đến đó liền nghĩ dù cô muốn khiêng cũng khiêng không nổi...

Nhưng mà, người khiêng kiệu và bà mối đều là người cùng thôn, bây giờ đều đang nơm nớp lo sợ, chỉ ước gì bản thân có thể mau chóng chạy trốn xa một chút và cứ để chuyện này cho người khác gánh vác. Nhưng có một người đàn ông ở phía sau đã lên tiếng nhắc nhở bọn họ.

Chỉ cần nghĩ đến hậu quả của việc chạy trốn, sắc mặt của tất cả mọi người đều đen như đít nồi.

Bà mối vân vê lòng bàn tay, cười gượng nói: "Vậy... Lại đi thêm một đoạn đi... Qua chỗ này là tốt rồi, qua phía đầu cầu bên kia chính là trấn Đông Liễu rồi..."

"Điều này còn cần bà nói à? Bà cũng biết rõ là rừng Quỷ Khốc này có quỷ mà... Mấy người trước đây đều..."

Sắc mặt mấy người đàn ông khiêng kiệu có chút tức giận nhưng cũng không dám nhiều lời, bọn họ có một chút kiêng kỵ.

Lúc này Cố Duệ ngồi trong kiệu hoa nghe bọn người bên ngoài nói chuyện, trong lòng không để ý lắm về rừng Quỷ Khốc gì đó, vì thứ khiến cô lo lắng hơn chính là chuyện làm sao bản thân lại bị đổi thân thể. Nếu đổi thân thể là thật thì không có chuyện có người giở trò diễn kịch lừa gạt cô và đám người bên ngoài kia nhiều khả năng chính là cổ nhân...

Như vậy vấn đề chính là... Cô đã xuyên đến thời đại nào rồi?

Cho dù như thế nào, trước hết cũng phải trốn khỏi đây rồi mới tính tiếp. Mà xem chừng đám người bên ngoài không phải là người biết nói lý lẽ đâu.

Hình như bọn họ rất sợ rừng Quỷ Khốc, đây có lẽ là cơ hội tốt của cô.

Trong lòng Cố Duệ khẽ tính toán. Chiếc kiệu lắc lư qua lại một chút rồi được nâng lên. Hiển nhiên so với rừng Quỷ Khốc, những người bên ngoài kia càng sợ Dư viên ngoại hơn.

Chiếc kiệu cứ thế mà lắc lư tiến vào rừng Quỷ Khốc...

Những người này rất im lặng, giống như không dám nói chuyện mà cứ tập trung đi về phía trước...

Cố Duệ có cảm giác độ ẩm của cánh rừng này khá thấp, hơn nữa còn có mùi hôi thối, càng lúc càng nặng...

Cô theo phản xạ mà vuốt ve cánh tay mình, ngón tay nhẹ nhàng vén rèm lên. Lọt vào mắt cô là một cánh rừng hoang vắng, cây mọc thưa thớt. Bây giờ là mùa thu sao? Nhưng có một chuyện rất đúng là rừng cây này rất âm u.

"Mấy cô, mấy chú ơi, chúng ta đang đi đâu vậy...?" Cô cố gắng hạ giọng làm cho giọng nói mềm mỏng đi để tránh làm người khác nghi ngờ, nhưng dù sao cơ thể này vốn dĩ là một đứa bé lớn lên trong núi, tính cách sẽ không dạn dĩ lắm...

Nhưng chẳng có một ai buồn để ý đến cô.

Trong không khí chỉ có tiếng lá khô bị gió thổi rơi xào xạc trên đất.

Không để ý đến tôi? Tôi còn mong mấy người đều đi hết đi, để tôi ở lại đây một mình nữa kìa.

Ánh mắt Cố Duệ nhìn sang bà mối đang đi bên hông kiệu.

Bà mối này so với những bà dì khác cũng không khác nhau mấy, chỉ là người hơi mập một chút, thân hình không cao cũng không thấp... Sắc mặt bà ta có chút phờ phạc và trắng bệch, ôi, còn chảy máu nữa, lỗ tai còn chảy máu...

Cố Duệ hơi nghiêng đầu về phía trước nhìn kỹ một chút.

Ôi trời, thôi chết rồi!

Thất khiếu (*) bà ta đang chảy máu!

***

(*) Thất khiếu: 7 cái lỗ gồm: hai con mắt, hai lỗ tai, hai lỗ mũi và miệng.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 2: Bà Mối

Bà mối giống như cảm nhận được Cố Duệ đang chăm chú nhìn mình, bà ta cứng nhắc xoay đầu một góc bốn mươi lăm độ rồi nhìn Cố Duệ nở một nụ cười quỷ dị, lộ ra nguyên hàm răng vàng khè và to nhỏ không đồng đều của mình.

Máu từ trong những kẽ răng thưa thớt của bà ta chảy ra không ngừng, nhưng không có màu như máu thường mà là màu đen, có mùi tanh nồng.

Nhìn thấy máu bà ta cứ tuôn ra như thế, trong lòng Cố Duệ bỗng nhiên có cảm giác bất thường.

Thứ nhất, màu máu này không giống như màu máu mà một người sống nên có, đây rõ ràng rất giống với máu của người chết.

Thứ hai, thời gian đi từ thôn vào trong cánh rừng này chắc chắn chưa đầy hai giờ đồng hồ. Tuy cô bị hôn mê một lần trong lúc đi, nhưng cô có thể nhìn sắc trời mà đoán ra được bây giờ là mấy giờ. Cho nên, dù bà ta chỉ mới chết trong vòng hai tiếng vừa rồi cũng không thể nào có màu máu và mùi hôi thối như vậy được.

Thứ ba, xem như màu máu không có vấn đề gì đi… nhưng việc thất khiếu bà ta chảy máu cộng với nụ cười quái dị kia thì… nhìn sao cũng thấy có vấn đề.

Tuy nói dân khảo cổ như cô chỉ tin vào khoa học, không kiêng kị hay sợ hãi điều gì, trên có đảng và quốc gia, dưới có dân chúng trăm họ. Nhưng trong lòng mỗi người đều biết trên đầu ba tấc có thần thánh soi xét.

Cho nên, cũng sẽ có cả quỷ nữa…

Mấy vị giáo sư quen biết Cố Duệ đều biết cô rất sợ ma quỷ. Nhất là lúc mới tham gia vào đoàn khảo cổ, cô cực kỳ sợ hãi, luôn luôn mang theo thứ kia bên mình. Dù là đi tắm hay đi vệ sinh, không lần nào cô bỏ thứ ấy ra khỏi người mình. Sau này, khi đã làm việc trong mộ cổ không biết bao nhiêu năm, mở không biết bao nhiêu cái quan tài, nỗi sợ hãi ấy mới phai nhạt dần đi.

Nhưng bây giờ, khi Cố Duệ tận mắt nhìn thấy cảnh tượng kỳ quái như vậy, trong đầu lướt qua những cảnh phim giết người đầy rùng rợn và ma quái. Cô vội vàng lắc đầu xua đi những suy nghĩ đáng sợ ấy.

Lúc này, trong đầu cô bỗng hiện ra một suy nghĩ: Nếu như bây giờ cô đập đầu vào cây hay vào kiệu gì đó hoặc cắn lưỡi tự sát thì liệu cô có thể quay trở về được không? Tiểu thư Nhược Hi trong "Bộ bộ kinh tâm" còn có suy nghĩ đâm đầu vào xe ngựa kia mà, huống chi ở đây cô còn có hẳn một cái kiệu hoa!

Tay Cố Duệ run run cố vén màn lên, bây giờ cô sợ đến mức máu chạy ngược lên đầu luôn rồi.

Khóe miệng bà mối lại nở một nụ cười ma quái: "Còn chưa đến nơi đâu, cô cứ ngồi yên thêm một lát nữa đi…"

Bà ta nói rất dịu dàng, chỉ là giọng nói của bà ta cực kỳ trầm thấp… Nghe thế nào cũng cảm thấy lạnh sống lưng, sởn tóc gáy.

Cả người Cố Duệ cứ như hồn phách đã mất đi một nửa, cô cứng nhắc thả tấm màn xuống rồi lại vén tấm màn phía trước kiệu lên. Khi màn được vén lên, cô nhìn thấy ngay mặt của người đàn ông khiêng kiệu, ông ta đang nhìn cô chằm chằm.

Cũng giống như bà mối, khuôn mặt ông ta trắng bệch giống như người chết. Nhưng may mắn là ông ta không có nhăn mặt nhe răng nở nụ cười chứa đầy máu đen kia với cô…

Chờ một chút… mặt ông ta đối diện với mặt cô.

Mặt đối diện mặt cô.

Đối diện cô.

Đối diện.

Người đàn ông phía trước còn đang khiêng kiệu mà, làm sao mà mặt ông ta lại đối diện với mặt cô như vậy được!

Chuyện có thể quay đầu một trăm tám mươi độ này khó khăn biết bao nhiêu hả?

Chuyện này được xếp vào độ khó siêu cấp đó, người bình thường nào mà làm được điều này hả?

Trừ khi người đó là người chết.

Cố Duệ sởn cả tóc gáy, cô nhanh chóng thả màn xuống rồi đưa tay sờ lên đầu mình.

Một lúc sau, cô mò ra được một cây trâm đang cắm bừa trên đầu mình.

Cây trâm được làm bằng gỗ nhưng đầu trâm đã được mài nhọn.

Cố Duệ lấy trâm xuống, siết chặt nó trong lòng bàn tay. Cô hít sâu một hơi rồi đâm cây trâm xuống đùi thật mạnh.

Cơn đau thấu xương ấy làm tinh thần cô tỉnh táo lại, cô lại nhìn bà mối và người đàn ông khiêng kiệu lần nữa…

Đúng là gặp quỷ mà!

Cố Duệ cắn chặt răng.

"Phù…" Cô đột nhiên kéo mạnh tấm màn ra, sau đó lấy hết sức mình nhảy ra bên ngoài kiệu.

Cú rơi này làm vết thương trên đùi cô trở nên nặng hơn. Nhưng cũng nhờ điều này mà người cô có thể lấy lại một chút sức lực.

Nhưng hai người đàn ông đầu xoay ngược một trăm tám mươi độ đang khiêng kiệu kia lại nâng chân lên và nhằm ngay đầu của cô mà đá tới. Mẹ kiếp! Mấy người này là con rối hay sao mà còn có thể đá chân về phía sau như vậy?

Cũng may mà Cố Duệ đã tính trước được điều này, sau khi nhảy xuống cũng không lập tức đứng lên mà xoay người lăn về phía bên kia mấy vòng.

Bộ dạng lúc này của cô đương nhiên không đẹp đẽ gì, thậm chí còn vô cùng chật vật và thê thảm.

Đương nhiên hướng mà cô lăn là hướng ngược lại bọn người kia.

Sau khi lăn được vài vòng, cô vừa ngồi dậy để chuẩn bị bỏ chạy thì bỗng nhìn thấy một đôi giày thêu.

Đôi giày thêu kia cực kỳ xinh đẹp, đường chỉ tinh xảo, kỹ thuật thêu vô cùng xuất sắc. Bất kỳ người phụ nữ nào khi nhìn thấy đôi giày thêu này đều không nhịn được mà liếc nhìn vài cái, huống chi là một người phụ nữ làm trong ngành khảo cổ lại thích những thứ xinh đẹp như Cố Duệ.

Nhưng bây giờ, trong cô chả có một chút yêu thích nào mà chỉ toàn là cảm giác sởn tóc gáy.

Bởi vì đôi giày đó đang lơ lửng giữa không trung.

Chân không chạm đất.

Cố Duệ từ từ nhìn lên trên.

Là bà mối.

Bà mối mới vừa rồi còn đứng ở phía bên kia, chưa đầy hai giây đã đến phía bên này.

Bà ta cúi đầu, nhìn Cố Duệ cười tít mắt. Bà ta không nói tiếng nào mà nhìn chằm chằm cô giống như nhìn thấu cả con người cô vậy, ánh mắt đó trông rất nghiêm túc.

"Cô thật trẻ tuổi…", bà ta nói.

Cố Duệ còn ngồi trên đất. Cô không biết bà ta định làm gì mình nên chỉ có thể gượng cười nói: "Tỷ tỷ cũng rất trẻ nha…"

Cô vẫn nên nịnh nọt bà ta trước đã, sau đó lại tính toán bước tiếp theo.

Cố gia cô luôn co được dãn được (*).

"Vậy sao? Người bà già này rất thối, mười ngày nửa tháng mới tắm một lần. Làn da này cũng đầy nếp nhăn, đây, cô xem đi…"

Bà ta đưa tay lên, dùng móng tay đen xì của mình vạch tai ra. Cố Duệ nghe một tiếng "rẹt", giống như tiếng mảnh lụa bị rách ra vậy…

Mảnh da từ phía sau tai đến hai bên má bị rách toạc ra…

Miếng da bị rách còn dính máu và một ít thịt.

Bà ta giơ miếng da ra cho cô xem, máu từ đầu ngón tay bà ta chảy tí tách xuống đất.

"Không phải rất nhăn sao?" Bà mối hỏi cô.

Cố Duệ nhìn chằm chằm vào con ngươi và hai bên má đã không còn lớp da bao bọc đang chảy máu không ngừng của bà ta. Dạ dày cô cuộn trào, chỉ muốn nôn tất cả mọi thứ trong đó ra ngoài.

"Vâng… rất nhăn…"

"Tôi bảo cô xem mảnh da này, chứ không bảo cô xem mấy miếng thịt trên khuôn mặt này." Bà mối có chút ai oán cùng tức giận mà làm nũng với Cố Duệ như đang làm nũng với người yêu.

Cố Duệ sợ bản thân lại chọc bà ta tức giận nên đành phải ngoan ngoãn đưa mắt nhìn vào mảnh da kia.

Bà mối cúi người xuống, gương mặt đang chảy máu đầm đìa nhìn cô chằm chằm.

"Mặt của cô…"

Cố Duệ không dám nhúc nhích, bàn tay cào vào trong đất. Thần kinh của cô lúc này đang rất căng thẳng.

Đến khi…

"Quá xấu."

Cô bỗng nhiên ngây người ra.

Quá xấu…

Xấu…

Từ nhỏ đến lớn, cô chưa bao giờ bị ai chê xấu cả.

Bà mối đưa tay ra… Đầu ngón tay giống như muốn chạm vào hai má của cô… Ngón tay Cố Duệ hơi siết lại.

Một lúc sau.

Ngón tay bà ta dừng trước hai má Cố Duệ. Từ trong ánh mắt bà ta, cô có thể nhìn thấy sự ghét bỏ và chần chừ…

Cơ hội tới rồi!

Cố Duệ đột nhiên cầm một nắm đất lên ném thẳng vào hai má của bà mối.

"Xấu cái con khỉ nhà bà ấy!"

Nếu là người bình thường, người đó sẽ khó mà tránh khỏi chiêu này được. Nhưng bà mối này chỉ lạnh lùng cười, tay vung nhẹ một cái, đám bụi đất đó đã bay ngược ra ngoài.

Nhưng mà, Cố Duệ còn một tay nữa nha…

"Soạt!"

Nhanh như chớp, cô nhào tới cướp lấy miếng da trên tay bà ta, sau đó xoay người lại bỏ chạy.

Cô chạy rất nhanh, giống như đã vét toàn bộ sức lực của cơ thể này mà chạy vậy. Tim cô đập thình thịch liên hồi. Cô chạy thục mạng, chạy bất chấp cả phương hướng.

Dù sao cô cũng không hiểu rõ cánh rừng này, chỉ cần có đường là cô cứ tiếp tục chạy, chạy không ngừng nghỉ. Phía sau dường như không có một tiếng động nào, không hề có bất kỳ âm thanh nào của bà mối và hai người khiêng kiệu ma quái kia.

Trong lòng Cố Duệ cảm thấy khá nghi ngờ, nhưng cô không dám quay đầu lại nhìn. Ông già nhà cô có câu châm ngôn rất hay. Gặp phải quỷ không đáng sợ, trên đời này có rất nhiều chuyện kỳ bí, gặp được cũng chỉ là ngẫu nhiên mà thôi. Mà đáng sợ nhất là bạn quay đầu lại nhìn nó. Một khi quay lại nhìn, nó chắc chắn sẽ ám lấy bạn.

Tuy rằng Cố Duệ luôn luôn tỏ ra điệu bộ hung hăng nhưng từ trong xương cốt, cô rất sợ ma quỷ và càng sợ chết hơn nữa. Cô luôn tin rằng: sự tò mò sẽ hại chết chính mình. Cho nên cô sẽ không bao giờ quay đầu lại nhìn.

Chạy đến khi hai chân cảm thấy tê liệt, đến khi hai chân chỉ có thể lảo đảo từng bước rồi vấp phải một gốc cây, cô mới dừng lại. Cô dựa người vào cái cây, thở hổn hển không ngừng. Mồ hôi lạnh từ trán liên tục chảy ra. Cơ thể này thật sự quá yếu ớt rồi. Không biết có phải đã bị cảm rồi hay không mà cả tinh thần lẫn cơ thể đều cảm thấy mệt mỏi rã rời.

Không có ai đuổi theo phía sau, không có một tiếng động nào, chỉ có tiếng gió lạnh không ngừng thổi đến.

Cố Duệ sờ nhẹ mặt mình, không dám thả lỏng tinh thần bởi vì cô vẫn không biết rõ phương hướng, từ gốc cây này lại có bốn ngã rẽ dẫn ra bốn hướng khác nhau mà đường nào cũng như đường nấy, không thể nào phân biệt được.

Mẹ kiếp!

Đây là cánh rừng quỷ quái gì đây!

Đương lúc trong lòng Cố Duệ đang vô cùng sốt ruột thì bỗng nhiên có một âm thanh truyền đến.

Là tiếng khóc.

Tiếng khóc kia hình như của phụ nữ. Tiếng khóc vừa như vang lên từ phía xa lại vừa như ở gần ngay bên tai cô.

"Mặt của tôi…"

Người phụ nữ đó khóc lóc, kể lể một cách thảm thương.

Cố Duệ cảm thấy mảnh da mặt trong tay cô như một củ khoai lang nóng phỏng tay vậy, bây giờ cô chỉ muốn ném nó ra xa nhất có thể.

Nhưng Cố Duệ lại không ném nó đi, cô cầm chặt nó trong tay, cắn chặt răng rồi chọn con đường ngược với hướng vọng ra tiếng khóc kia…

Lúc này, hai chân cô thật sự không còn sức lực nào để chạy tiếp được nữa.

Nhưng cô có cảm giác như con đường phía trước càng lúc càng rộng rãi hơn… Cây cối cũng càng lúc ít hơn… Tiếng quỷ khóc lóc kia cũng nhỏ dần đi rồi biến mất hẳn.

Sắp ra ngoài rồi!

Bỗng nhiên cô dừng chân lại, vẻ mặt trở nên khó coi.

Đúng là cô đã chạy xuyên qua khu rừng kỳ quái kia, nhưng trước mặt lại xuất hiện một cái đầm lầy!

Từ trong đầm lầy mọc ra một cái cây.

Một cái cây kỳ lạ! Lá cây đen nhánh và khô héo nhưng lại không bị mục nát, nó chỉ cuộn tròn lại giống như đang bảo vệ một thứ gì đó, trên cành còn treo lủng lẳng một loạt những vật rất dài.

Vật đó dài tầm bốn mươi cen-ti-mét, khô quắt lại và đung đưa trong gió. Dù không nhìn rõ đó là cái gì, nhưng trực giác mách bảo Cố Duệ rằng, vật đó rất đáng sợ.

Mẹ ơi, cô chạy vào địa bàn của người ta rồi sao?

Cố Duệ lập tức quay đầu định bỏ chạy, nhưng mắt cá chân cô bỗng nhiên truyền đến một cảm giác lành lạnh. Không xong rồi!

Rầm!

Cái dây leo kia quấn chặt mắt cá chân của Cố Duệ và kéo lê cô trên mặt đất. Cái cảm giác bị kéo lê trên đất đầy cành cây khô này, không phải chỉ có một chữ "đau" là miêu tả đủ được. Một lúc sau, cô đã bị cái dây leo kia treo lên cành cây.

Đầu cô bị dốc ngược xuống dưới, máu dồn xuống não khiến cô cảm thấy rất khó chịu, muốn nôn cả mặt xanh ra ngoài. Nhưng lúc này cô đã nhìn rõ được vật đang treo bên cạnh mình.

Là người đàn ông khiêng kiệu kia.

Da ông ta bị lột sạch.

Hai hốc mắt trỗng rỗng.

Mà người bị lột sạch lớp da bên ngoài không chỉ có một người, bên cạnh còn có bốn người nữa, rõ ràng bọn họ chính là bốn người đàn ông khiêng kiệu kia. Cô lại nhìn lên trên, có rất nhiều người cũng bị lột da rồi treo ở trên đấy. Dường như bọn họ đã bị treo lên như vậy từ rất lâu rồi, phần thịt lộ ra được hong lâu ngày trong gió khiến không khí xung quanh tỏa ra một thứ mùi cực kỳ hôi thối.

Trong đám người ấy, có một người rất mập, rất to đang ẩn mình sau đám lá.

Cố Duệ yên lặng đem những thứ đã trào đến cổ kia nuốt xuống.

Người cô nhìn thấy chính là bà mối.

Khuôn mặt của bà mối đầm đìa máu chảy. Bà ta yếu ớt hỏi cô: "Mặt của tôi đâu…"

Khóe miệng của Cố Duệ giật nhẹ: "Là tôi giấu đấy!"

"Giấu?" Bà ta nheo mắt lại, hơi cúi người nhìn cô: "Đưa nó cho tôi mau, nếu không… tôi sẽ giết cô!"

Mỗi lần bà ta mở miệng nói chuyện, cô liền ngửi thấy mùi hôi tanh nồng nặc.

"Bà sẽ không làm thế… Bà rất để ý đến khuôn mặt, không, nên nói là bất kỳ gương mặt nào bà cũng để ý đến, khi nào bà còn chưa tìm được nó, bà sẽ không giết tôi."

Bà ta yên lặng nhìn cô, một lúc sau mới nói: "Đúng là tôi để ý đến nó. Cô không bao giờ biết được, đối với một người phụ nữ, chuyện không có khuôn mặt là một chuyện tàn nhẫn và đau đớn đến thế nào đâu…"

"Nhưng…"

Bỗng nhiên ngón tay bà ta ấn nhẹ lên gương mặt cô: "Chẳng phải, cô cũng đang có một cái hay sao?"

Cố Duệ đã sớm đoán được bà ta định làm gì…

"Mặt của tôi rất xấu."

Cô dừng lại một chút rồi nói tiếp: "Tạm thời là như vậy."

Một người từ nhỏ đến lớn luôn được khen là xinh đẹp như cô thật sự không tài nào thừa nhận được việc bản thân mình bây giờ không còn đẹp như trước.

"So với tôi lúc trước, đúng là không đẹp thật…" Bà mối giống như đang nghĩ đến chuyện gì đó, gương mặt máu thịt lẫn lộn của bà ta hiện lên vẻ lạnh lùng, đầu ngón tay ấn mạnh vào một chút, đâm vào hai má của Cố Duệ.

A!

Dù trong lòng không còn bao nhiêu hi vọng sống sót, nhưng Cố Duệ vẫn mở miệng nói: "Tôi bây giờ đúng là không xinh đẹp thật, nhưng tương lai chắc chắn tôi sẽ trở nên xinh đẹp. Hay là bà cứ tạm thời nuôi tôi đi! Chờ đến khi nào mặt tôi trở nên xinh đẹp lại tính tiếp… Hơn nữa tôi ăn rất ít, lại rất dễ nuôi… Cho nên xin bà hãy tha cho tôi một mạng!"

Cô không thèm để ý đến mặt mũi mà cầu xin bà ta.

Lúc này, trên ngọn cây bỗng nhiên truyền đến những tiếng động "xào xạt".

Âm thanh này lớn đến nỗi ngay cả Cố Duệ cũng nghe thấy.

Bà mối đột nhiên quay đầu lại nhìn về hướng đang phát ra âm thanh, sau đó điều khiển mấy nhánh dây leo hung hăng đâm tới.

Nhưng mà, người kia lại nhanh nhẹn tránh được.

"Yêu nghiệt, không được làm bậy, xem "Thái Sơn áp đỉnh" của ta đây!"

Cái người bị treo ngược trên ngọn cây kia nhảy xuống.

Lúc này, Cố Duệ có thể nhìn thấy người đó là một chàng trai trông khá khôi ngô tuấn tú, cái chiêu "Thái Sơn áp đỉnh" kia dường như ẩn chứa một sức mạnh khủng khiếp …

Cứ như vậy mà xé gió lao xuống dưới…

Khí thế của nó có thể nói là san núi lấp biển.

Nhưng…

Mặt mày Cố Duệ bỗng trở nên tái mét, cô hét lên: "Mẹ nó, anh sai hướng rồi!"

Nhưng đã không kịp nữa.

Rầm!

Cả người Cố Duệ bị chàng trai kia đè xuống đất.

Mật xanh ráng nuốt lại lúc nãy cuối cùng vẫn phun ra ngoài.

Bà mối mặt không cảm xúc đứng nhìn hai người nằm đè lên nhau trên mặt đất. Ngón tay bà ta hơi động đậy một chút rồi đột nhiên vạch lên mặt Cố Duệ một đường.

***

(*) Co được dãn được: trong tình huống nào cũng có thể tùy hoàn cảnh mà xử lý.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 3: Chàng Trai

Móng tay của bà ta thật ra không hề dài, cũng không hề mỏng nhọn, ngược lại nó rất dày, trong kẽ móng tay hình như còn có cả bùn đất, trông rất bẩn. Đây là đôi bàn tay điển hình của một người nông dân quanh năm bán lưng cho trời, bán mặt cho đất. Nhưng Cố Duệ vẫn cảm thấy sợ móng tay ấy, nó đã từng kéo da mặt bà ta xuống nhẹ nhàng tựa như đang vạch một đường lên miếng đậu hủ. Cho nên khi thấy bà ta chuẩn bị xuống tay trên mặt mình, Cố Duệ lập tức giơ tay ra đỡ.

Quả nhiên, chỗ bị bà ta tấn công bị rách một đường dài khoảng một tấc. Cơn đau đớn ập tới làm cô nhíu mày.

Nhưng mà lực tay của bà ta rất mạnh, làm cho cô có cảm giác cánh tay của mình giống như miếng đậu hủ, chỉ cần một chút nữa thì móng tay kia sẽ xé rách tay cô ra mà tiến tới rạch lên da mặt cô.

Cơ thể cô đã quá suy yếu, dù có muốn che chắn cũng không còn sức để che nữa, ngay cả bò, cô cũng bò không nổi.

Xong rồi, số cô tới đây là tận rồi.

Trong lòng cô vừa cảm thán, ai oán thì cổ áo phía sau bị ai đó túm lại…

Cả người Cố Duệ bị kéo lên, kéo bay… rồi văng ra xa, xa khoảng bốn năm mét.

Nhưng cô không hề cảm thấy đau, lực vừa rồi tác động lên người cô vừa đủ sao?

Chợt sau lưng có một luồng khí lạnh đánh tới.

Tới rồi!

Cố Duệ vừa quay đầu liền thấy bà mối kia đang bổ nhào đến chỗ cô…

Bỗng nhiên.

"Yêu nghiệt! Nhìn sang đây này!"

Dù cả người đều là bùn đất nhưng trông chàng trai vẫn rất khí phách, hai cánh tay như kỳ lân, hắn hét lên một tiếng thật lớn. Lúc này hắn giống như đang đứng tấn, quanh người cuồn cuộn một luồng khí màu trắng sữa. Luồng khí ấy lưu chuyển quanh hai cánh tay, trông rất uy mãnh.

Mắt Cố Duệ sáng lên.

Cao thủ võ lâm? Người tu chân? Thần tiên?

Chàng trai kia quả thực trông rất bá đạo, phô ra khí phách các kiểu xong, hắn ta liền quay đầu chạy…

Đánh lạc hướng sao?

Huynh đài à, huynh thật cao thượng mà!

Nhưng…

Bà mối chỉ quay đầu nhìn hắn ta một cái rồi quay sang Cố Duệ, tiếp tục nhào tới chỗ cô.

Cố Duệ: Mẹ kiếp! Trùm vẫn chưa bị đánh lạc hướng kìa, đạo hữu, ngươi mau quay lại, mau quay lại đi…

Nhưng chàng trai kia vẫn chạy thẳng về phía trước, một đi không trở lại.

Nhìn tình huống đang xảy ra này, Cố Duệ không còn lời nào để nói nữa.

Tinh thần mệt mỏi, cơ thể lại càng mệt mỏi hơn.

Bà mối nhìn Cố Duệ bây giờ đã không còn sự giúp đỡ nào, hành động cũng trở nên thong dong hơn, bà ta dùng dây leo kéo Cố Duệ đến gốc cây kỳ quái kia.

"Tính trốn sao? Đã ở trong địa bàn của tôi, cô đừng hòng trốn được, giờ không còn ai có thể cứu cô được đâu."

Bà ta vuốt ve khuôn mặt của Cố Duệ và nói: "Khuôn mặt xấu như vậy, cô dùng cũng chẳng được gì, không bằng cho tôi dùng đi."

Cố Duệ khó chịu, dùng thái độ "bình nứt không sợ bể" nói: "Lớn lên xấu thì có thể không cần khuôn mặt sao? Hơn nữa, đây cũng chỉ là tạm thời thôi!"

Bà mối ngẩn ra, nhìn Cố Duệ chòng chọc, ánh mắt bà ta có chút kỳ quái. Mặc dù Cố Duệ không muốn trước khi chết bản thân phải nhìn một thứ gì đó ghê tởm như vậy, nhưng cô vẫn nhìn.

Nhờ đó mà cô biết được thứ đang ám vào bà mối đối với cô giống như có chút kiên nhẫn.

Tay bà cũng rất kiên nhẫn vuốt ve mặt Cố Duệ…

Vuốt hai cái, bà ta xác nhận lại lần nữa.

"Đúng là xấu thật!"

Cố Duệ: "Tôi cũng cảm thấy bà đang luyến tiếc gì đó, cảm ơn."

Ánh mắt bà mối nhấp nháy, đúng là có chút chần chừ, nhưng cuối cùng bà ta cũng ra tay…

Móng tay bà ta đặt lên má trái của cô.

Lạnh buốt.

Người bà ta hình như cũng thoang thoảng mùi thối rữa.

Đúng là bà ta đã hạ quyết tâm rồi.

Cố Duệ cố nín thở một chút: "Nếu bà đã ghét bỏ mặt của tôi như vậy, tại sao lại còn miễn cưỡng bản thân mình, miễn cưỡng không hạnh phúc đâu."

Ngón tay bà ta run run, trái tim cũng đang run rẩy theo.

"Miễn cưỡng không hạnh phúc?" Giọng nói bà mối khàn khàn, hình như vừa có chút quyến luyến lại vừa có chút tiu nghỉu: "Không ngờ cô còn trẻ tuổi như vậy lại có thể nhìn thấu nhiều thứ…"

Cố Duệ nhíu mày, vô thức nhìn lên những người bị treo lủng lẳng trên cây.

"Cho nên… bị mục nát một cái là bà lại đổi cái khác, không ngừng thay đổi như vậy sao?"

"Cô nói xem."

"Tôi là người thứ mấy?"

"Không nhớ nữa…"

Bà mối thản nhiên nói, Cố Duệ nhìn theo ánh mắt bà ta, nhìn đến cái đầm lầy kia.

Xương cốt đều nằm ở dưới kia cả sao?

"Cô lại câu giờ hả?" Giọng bà mối bỗng nhiên trầm xuống.

Cô lập tức nói: "Chẳng lẽ bà không thấy tôi đang rất hồi hộp sao? Người ta sắp chết mà, phải giãy giụa một chút chứ. Với lại, bây giờ còn ai sẽ đến cứu tôi được nữa? Bà lại nói chuyện với tôi, tôi lại câu thêm một chút thời gian."

“A a… yên tâm… Cô sẽ không cảm thấy đau đâu.” Giọng bà ta trở nên nhẹ nhàng, móng tay kia lại men theo mặt cô mà chạm vào, lạnh buốt.

Móng tay bà ta đâm vào mặt cô. Đau thật!

Cố Duệ nhắm mắt, cắn răng rồi bỗng nhiên nói: “Chất bảo quản! Tôi có thể làm cho da mặt của bà không mục nát nữa.”

Bà mối sững sờ, dừng động tác trên tay lại.

Có “đường” rồi!

Cố Duệ mở mắt, thong thả nói: “Tôi có thể chế được một loại thuốc, có thể ngăn cho da mặt thối rữa, bà có thể tìm một khuôn mặt đẹp, sau này không cần phải đổi nữa…”

Bà mối có vẻ nghi ngờ, không tin tưởng cô lắm, bà ta cười lạnh nói: “Ý cô là, tôi đi giết một cô gái xinh đẹp khác để thế mạng cho cô? Không ngờ, cô còn nhỏ tuổi mà lại có thể ác độc như vậy!”

Mặt Cố Duệ không cảm xúc nói: “Làm như bà chưa bao giờ đi hại người khác vậy!”

Cô nhìn bà mối nói: “Tôi còn nhỏ tuổi, đừng có mà đổ hết tội lỗi lên người tôi, tôi gánh không nổi đâu.”

Bà mối nheo mắt lại rồi đột nhiên dùng sức siết chặt cằm của cô lại giống như muốn bóp nát xương hàm dưới của cô.

“Rất thông minh, nhưng cô tốt nhất đừng có giở trò với tôi, cái gì mà ngăn thối rữa…”

“Nhìn kìa, phía sau bà có cái gì kìa!” Cố Duệ bỗng nhiên hét lên.

Cái gì cơ?...

Bà mối xoay người lại…

Phía sau, chàng trai kia không biết đã trở lại từ lúc nào, đang cầm một thau máu lớn hắt tới…

Hắt lên người của bà mối.

“A… a a!”

Người bà mối phát ra một tiếng kêu đầy thê lương và thảm thiết, trên người tản ra một luồng khí đen sậm.

Mẹ nó, giờ mới tới. Cố Duệ thở hắt ra, cả người ngã xuống đất.

Thành công rồi!

Cô nhìn quỷ nữ nói: “Thấy bà cũng sắp hồn phi phách tán rồi, tôi rộng lượng trả lời bà một vấn đề.”

“Cái chất bảo quản gì gì đó là tôi lừa bà đấy!”

Nghe được lời nói này, khí đen trên người bà mối trở nên méo mó, phảng phất biến thành một người phụ nữ.

Con ngươi Cố Duệ co lại, cô vẫn cảm thấy con quỷ này có một chút hư ảo.

Nhưng cũng xem như đã giải quyết được rồi.

Chàng trai bên cạnh liền nói: “Đáng lẽ vừa nãy cô đừng nói thế.”

“Gì cơ?”

“Máu chó mực này là tôi dùng nước hóa thành, không thể giết được bà ta, chỉ có thể giữ bà ta một lúc…”

Cho nên, ý hắn ta là… quỷ nữ vẫn chưa chết.

Nhưng cô chết chắc rồi!

“Anh… mẹ nó!”

Cái này mà cũng “hố” được nữa!

Mặt mày Cố Duệ xanh mét!

Chạy thôi!

“Đợi một chút… Tôi chạy không nổi nữa.”

Mặt Cố Duệ không cảm xúc, chàng trai kia quay đầu lại, tay nắm lấy cổ áo Cố Duệ rồi chạy như bay…

Phía sau là bà mối đang giận dữ gào thét…

“Có thể giữ được bao lâu?”

“Khoảng một chung trà.”

“… Bình thường tôi hớp một hơi là hết ly trà rồi, anh có thể nói cụ thể một chút không?”

Cái gì mà chung trà chứ, bộ tốc độ uống trà của người nào cũng giống như người nấy sao?

“…”

Có cảm giác đây hình như là khoảng cách thế hệ.

Ôi…

Cố Duệ nhìn cậu con trai cao to và kiệm lời kia, không lãng phí một chút thời gian nào, chỉ chỗ rẽ cho cậu ta, trên đường đi cô sẵn tiện lấy luôn miếng da mặt đã giấu lúc trước.

Tuy rằng cô cảm thấy rất ghê tởm, nhưng cô đã đoán đúng, người phụ nữ kia rất để ý da mặt của mình, đối với bà ta, thiếu da mặt sẽ có ảnh hưởng gì nhỉ?

Cô đoán, chàng trai kia đã núp trên ngọn cây từ trước, lại có đồng tiền làm kí hiệu đặc trưng, có khả năng là người tu đạo, ít nhất cũng có thể bắt được quỷ.

Cho nên cô mới hỏi lại như thế.

“Có!”

“Thật sao?” Cố Duệ hơi vui mừng hỏi.

Chàng trai gật đầu, bình tĩnh và đàng hoàng nói: “Bà ta có thể đuổi theo chúng ta.”

Cố Duệ ngạt thở: “Sao anh không nói sớm!!!”

“Cô có hỏi tôi đâu.” Cậu ta trả lời với vẻ vô tội.

“Anh… mẹ nó…”

Cố Duệ tính ném da mặt xuống… Nhưng đã không kịp nữa rồi.

Bà ta đã đuổi tới.

Dây leo đâm về phía hai người. May mà cả hai kịp thời tránh né. Dây leo đâm hụt vào thân cây, một lỗ thủng thật to lập tức hiện ra…

“Mau đốt miếng da mặt đó đi!” Vẫn là chàng trai có một chút hiểu biết trong lĩnh vực này nói.

Cố Duệ thuận miệng nói: “Mau đưa bật lửa cho tôi!”

“Cái gì cơ?” Chàng trai xông vào đánh nhau với đám dây leo.

Cách khoảng mười thước, bà mối kia đang bay tới đây.

Không ổn rồi!

Cố Duệ chạy thục mạng. Cô nhìn thấy sự oán hận trong mắt bà ta khi nhìn cô chòng chọc.

Máu chó mực vẫn làm bà ta tổn thương khá nặng, giống như là bị lửa đốt qua vậy. Quần áo bị đốt sạch, cả người giống như một cái xác chết cháy, nhưng đôi giày thêu mang ở hai chân vẫn rất nổi bật. Chỉ là bộ dạng bà ta quá kinh khủng, giống như hung thần ác sát.

Làm thế nào bây giờ?

“Soạt!”

Chớp mắt bà mối đã đến trước mặt Cố Duệ, lần này không còn nhẹ nhàng nữa, bàn tay thô ngắn của bà ta bóp lấy cổ cô.

“Soạt soạt!”

Cố Duệ cảm giác như cổ mình đang bị bóp nát. Cô không cam lòng!

Vô duyên vô cớ bị đưa đến cái nơi quỷ quái này. Đã vậy còn gặp ngay quỷ!

Cố Duệ giãy giụa cào lấy tay bà mối nhưng cái bà già bị quỷ ám này còn mạnh hơn cả trâu.

Sau khi nhìn thấy tình huống nguy cấp của Cố Duệ, chàng trai lập tức ném cho những dây leo kia mấy chưởng, cũng gắng gượng đỡ hai chiêu rồi chạy thật nhanh tới chỗ Cố Duệ, hắn nhấc chân lên, nhắm ngay mặt của quỷ nữ mà đạp tới.

Bà mối luôn để ý đến khuôn mặt mình, nghiêng người tránh sang một bên, làm cho người Cố Duệ cũng lảo đảo theo, cổ họng phun ra một búng máu…

Sắc mặt chàng trai thay đổi. Sau đó hắn bị dây leo sau lưng hung hăng đánh lén trúng, bị hất văng đến bên hông gốc cây đối diện.

Rào rào…

Từng chiếc lá khô rơi xuống.

Trước mắt Cố Duệ chỉ còn một màu đen kịt.

Cái chết đang cận kề bên cô.

Cô mơ hồ nhìn thấy mặt của một người đàn ông và một người phụ nữ.

“Tiểu Duệ, Tiểu Duệ, đừng sợ…”

“Tiểu Duệ sẽ sống lâu trăm tuổi mà…”

“Sống sót…”

Sống sót!

Cố Duệ buông tay bà mối ra rồi hai tay nắm lấy miếng da mặt kia, đem nó… xé.

Ra sức xé rách nó.

“Không!!!”

Khuôn mặt da thịt lẫn lộn đã bị đốt cháy của bà mối trở nên vặn vẹo. Bàn tay bà ta thả lỏng ra, Cố Duệ lập tức rơi xuống đất, cổ họng không ngừng ho ra máu.

Bà mối cầm da mặt đã bị xé làm đôi lên. Khí đen trong người thoát ra ngoài, giống như đang căng thẳng và sợ hãi một điều gì đó. Bà ta như phát điên lên, đẩy Cố Duệ ngã nhào trên đất rồi giơ bàn tay đã bị đốt đến cháy đen của mình nhằm ngay mặt cô mà xuống tay.

Chỉ cần bà ta cào một phát, da mặt Cố Duệ có thể bị lấy đi một cách nhanh gọn.

Phía bên kia, chàng trai chống tay vào thân cây để đứng lên rồi chạy qua chỗ cô. Nhưng khoảng cách khá xa mà tốc độ của hắn lại không đủ nhanh.

Tình thế đang ngàn cân treo sợi tóc.

“Này!”

Một âm thanh như sấm sét giáng xuống, mang theo khí khái chính nghĩa lẫm liệt.

Trên trời hình như có một vầng sáng.

Đương lúc cận kề cái chết, Cố Duệ như thấy được một tia sáng…

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 4: Giết! Tiêu Diệt?

Trong lòng mỗi cô gái đều mơ một giấc mơ thầm kín. Trong giấc mơ đó, cô là một nàng công chúa xinh đẹp đang đợi chờ chàng bạch mã hoàng tử của mình tìm đến.

"Mình biết mà, một ngày nào đó người ấy sẽ xuất hiện, sẽ mặc một bộ áo giáp cao quý, sẽ cưỡi đám mây bảy màu đến cưới mình."

Nhưng Cố Duệ lại chẳng có suy nghĩ lãng mạn như vậy. Cô chỉ muốn đổi chữ "cưới" thành chữ "cứu" thôi.

Nhưng hào quang ánh sáng này đúng là đã mang đến cho cô một tia hy vọng lớn.

Mắt cô sáng lên.

Sau đó, cô thấy…

Một cái bóng đèn lớn với công suất một ngàn oát - đầu trọc!

Áo choàng tinh xảo màu vàng bay phấp phới, mà phía dưới áo choàng - là lông chân!

Và cả… cái thứ như ẩn như hiện kia - quần lót!

Mà người ông ta tỏa ra ánh sánh lấp lánh là nhờ một miếng kim loại màu vàng được chạm trổ tinh tế - thắt lưng!

Một tên đầu trọc cường tráng cao một mét chín với đôi chân dài và cánh tay chắc khỏe!

Thật là một nhan sắc lộng lẫy, tuyệt trần và động lòng người như muốn chọc đui mắt người xem.

Cố Duệ hơi hoảng hốt.

Trong lúc từ trên không lao xuống đất, tên đầu trọc này ném thứ gì đó có ánh sáng màu vàng từ trong tay ra. Thứ đó rơi xuống bên cạnh bà mối. Khi chạm vào đất, thứ đó hóa thành lửa, tựa như hỏa liên (1), trông rất đẹp mắt, nhưng Cố Duệ thì cảm thấy chết chắc rồi!

"Trúng rồi, trúng rồi! Rơi trúng chỗ tôi rồi!"

Nhưng sau đó Cố Duệ lại cảm thấy kinh ngạc. Hỏa liên rơi xuống cạnh cô, ngọn lửa cũng cháy đến thân thể cô, nhưng cô lại không hề có cảm giác đau đớn nào, cứ như ngọn lửa này chỉ là một ảo ảnh vậy.

Dù cô cảm thấy không hiểu nhưng vẫn nhận ra bà mối rất sợ hỏa liên này. Bà ta vừa kéo Cố Duệ tránh né vừa điều khiển dây leo tấn công ngọn lửa, nhưng…

Cô chỉ muốn trốn thôi!

Cô quay đầu lại muốn cầu cứu thì lại nhìn thấy tên đầu trọc kia rất quỷ dị, cơ thể lơ lửng thoắt ẩn thoắt hiện trong rừng cây. Chớp mắt, hắn ta đã ở ngay sau bà mối chừng ba, bốn mét.

"Nghiệt chướng, còn không mau thả cô gái kia xuống. Nếu không, đừng trách ta xuống tay ác độc!"

Bà mối bay lơ lửng ở phía trước, nhưng giọng nói của bà ta lại như vang ra từ mọi phía của khu rừng.

"Đạo nhân mấy người, cái gì mà chính khí lẫm liệt, luôn miệng nói muốn trảm yêu trừ ma, thế nhưng những chuyện bất bình trên nhân gian này, các người đều làm lơ, mặc kệ!"

"Nhân gian tự nhiên sẽ có những người tài đức trông coi, còn yêu ma như ngươi đương nhiên là do bọn ta phụ trách. Mau thả cô gái kia xuống! Nếu không ta sẽ bảo đồ đệ của ta đi đốt hang ổ của ngươi!"

Bà mối nghe thế liền quay sang nhìn chàng trai kia thì thấy hắn ta đang chạy tới cây đại thụ…

Hắn ta đang cầm một cái hộp nhỏ không biết đã lấy ra từ lúc nào sau đó rút một que gỗ nhỏ ra rồi phẩy một cái trong không trung, lập tức một ngọn lửa xuất hiện.

Hệt như đang uy hiếp bà ta, ngọn lửa kia đang hướng về phía cây đại thụ.

Bà mối hoảng hốt, bà ta chọn Cố Duệ, hoặc là chọn cái cây đại thụ kia.

Chỉ được chọn một trong hai!

Bà mối không hề do dự mà ném Cố Duệ ra ngoài…

Tên đầu trọc mặt không biến sắc, xông tới đỡ lấy Cố Duệ, sau đó ném sang bên cạnh…

Động tác ấy vừa nhanh nhẹn vừa dứt khoát, không có lấy một chút thương hoa tiếc ngọc.

Tuy rằng lực vừa đủ, nhưng… Mặt, khuôn mặt thì sao hả? Khi mũi của Cố Duệ bị chà xát lên vỏ cây xù xì thì trong đầu cô bất giác nghĩ đến điều này.

"Ở đây chắc không có người nào chụp hình lén đâu nhỉ!"

Phía bên kia, tay bà mối đã chạm được vào người chàng trai.

"Đại Hùng!" Tên đầu trọc hô to nhắc nhở. Phản ứng của chàng trai rất mau lẹ, hắn ta lập tức vạch áo ra… để lộ hộ tâm kính đang giấu bên trong ngực…

Tấm hộ tâm kính kia hình như là một báu vật gì đó, trông rất cổ, phía trên có khắc vài hoa văn kỳ quái. Vì bản thân là một nhà khảo cổ nên Cố Duệ cảm thấy loại hoa văn này khá quen mắt, giống như đã từng nhìn thấy ở đâu đó. Nhưng trong chốc lát, cô không nhớ ra được nó thuộc văn hóa nào.

Nhưng mà, thứ này đúng là lợi hại. Chàng trai kia hầu như không cần làm gì mà chỉ cần vạch áo, lộ ra khuôn ngực rộng rãi đang đeo một tấm gương. Còn tên đầu trọc cách Cố Duệ không xa kia thì lấy tay thủ thế, miệng niệm cái gì đó, trông vừa giống đạo sĩ niệm chú nhưng lại có gì đó không giống thế.

Nhưng mà không biết vì sao khi nghe được những âm thanh này, Cố Duệ cảm thấy rất khó chịu, giống như có hàng ngàn hàng vạn con chữ kỳ quái đang chui vào đầu cô.

"Hình như từ sau khi đến nơi này, chưa lúc nào cô cảm thấy thoải mái!"

"Vù! Vù!"

Hộ tâm kính phát sáng và bắn ra một thứ ánh sáng có hình chiếc đĩa quay tròn liên tục. Tay của bà mối vừa chạm vào thứ ấy, ánh sáng của nó liền biến thành lửa, bừng cháy và quấn lấy cánh tay của bà ta.

Lúc này, bà mối mới biết cái gương ấy lợi hại ra sao, không thể không bỏ qua chàng trai mà chạy về phía cây đại thụ kia.

Nhưng…

Cố Duệ lại cảm thấy lành lạnh ở dưới chân.

"Chị hai à! Sao chị lại kéo theo tôi nữa vậy hả?"

Cố Duệ tức giận, miệng thì mắng mà tay thì cứ cố sống cố chết ôm lấy thân cây. Nhưng khi nhìn một chân của cô đang bị dây leo quấn lại thì hiểu bà mối "yêu thích" cô nhiều đến cỡ nào…

Nhưng mà, cái tư thế… dạng thẳng chân này… Chị đây là cũng người từng luyện yoga nhé!

Chỉ là không có đủ sức thôi…

Mắt thấy tay mình càng lúc càng tách ra khỏi thân cây…

"Không!"

"Rầm!"

Lúc Cố Duệ bị kéo bay về phía đầm lầy, nửa thân người của bà mối đã chìm vào đầm lầy kia.

"Còn dám ngông cuồng như thế!" Tên đầu trọc ngay lập tức kéo áo choàng ra… Bên hông hắn ta là một thanh kiếm.

Thứ đó là kiếm sao?

Không phải.

Là một thước đo tiêu chuẩn dài ba thước ba tấc ba phân.

Không sai, đây là chiều dài tiêu chuẩn của một thanh kiếm ở thời cổ đại mà chúng ta vẫn thường thấy nhưng thước đo…

Dài như vậy sao?

Hơn nữa, chất liệu của thanh thước này rất kỳ lạ, màu của nó là xanh đen, không giống gỗ cũng chẳng giống kim loại, phía trên cũng không có các vạch

mức đo đạc, nhưng lại có điêu khắc một ít pháp văn (2).

Vừa rút thanh thước ra, tên đầu trọc lập tức lao đến, nhảy vọt lên, từ phía trên đập thước xuống đánh bà mối.

Một thước đang đánh xuống kia không hề đơn giản chút nào. Tuy rằng nó không có hào quang chói mắt, nhưng phía trên thước đo lại có một dòng ánh sáng lưu chuyển. Ánh sáng ấy giống như khắc tinh của bà mối, một phát đánh xuống lập tức làm cho khí đen thoát ra khỏi thân thể bà ta.

Cả người bà ta bị đánh chìm hẳn vào trong đầm lầy, khí đen phát tán ra trên đỉnh đầu bà ta.

Một phát đã đánh chết bà ta rồi sao?

Cố Duệ giật mình, không ngờ tên đầu trọc này cũng giỏi đấy chứ!

Nhưng mà bà ta vẫn chưa chết. Phía dưới đầm lầy trồi lên rất nhiều xương cốt, trên đó lúc nhúc giòi bọ. Loại giòi bọ bình thường đều sống dựa vào việc ăn xác chết, tập tính của nó không khác ruồi là bao, chỉ cần không thấy tởm thì không cần phải sợ gì. Nhưng những con giòi này lại không như thế, bọn chúng rất dài và rất lớn, trên thân mọc ra chằng chịt những xúc tu. Nếu xét theo góc độ khoa học mà nói, những con giòi này chắc chắn là loại biến dị. Cố Duệ và Đại Hùng liền lùi về phía sau. Số lượng giòi bọ kỳ dị này cực kỳ nhiều và dày đặc, tốc độ di chuyển của chúng cũng rất nhanh, chớp mắt đã tiến tới trước vài mét.

Đến Đại Hùng còn có dáng vẻ chật vật, huống hồ là Cố Duệ.

"Quỷ trở (3) đã giết trăm người lấy máu thịt tế dưỡng mà tạo thành hình. Nghiệt chướng, tội lỗi của ngươi quá nặng rồi!" Sắc mặt tên đầu trọc trở nên khó coi, bà mối lại cười điên cuồng.

"Giết một người là giết người, ngươi muốn diệt ta, giết trăm người cũng là giết người, ngươi cũng muốn diệt ta. Vậy thì có gì khác nhau chứ?"

Đầm lầy mênh mông, mùi hôi thối nồng nặc, thứ mùi kia cực kỳ độc, làm cho quỷ trở biến thành vật chứa tà khí (9) mà người sống không thể chạm vào. Cố Duệ dựa người vào thân cây, yếu ớt nói với Đại Hùng: "Cái hộp tạo lửa gì đó của ngươi đâu rồi?"

Được Cố Duệ nhắc nhở, Đại Hùng vội vàng móc ra một cái hộp nhỏ, dùng một hay hai cây?

"Cái con khỉ nhà ngươi, dùng toàn bộ đi!" Cố Duệ không thể nào chịu nổi hắn ta mà lớn tiếng nói.

Tuy rằng Cố Duệ chỉ là một cô gái, hơi thở bây giờ khá yếu, nhưng đã từng là cấp trên của người khác, nên khi cô giận dữ lớn tiếng, khí thế rất dữ dội, làm Đại Hùng sợ tới mức đốt toàn bộ hộp diêm.

Ngọn lửa đặc biệt ấy rơi xuống đất, có cành khô làm vật dẫn lửa, ngọn lửa lớn dần và lan ra khắp nơi, đốt luôn những con quỷ trở kia, bọn chúng thét lên chít chít như tiếng chuột kêu. Cảnh tượng đó thật sự rất ghê tởm và dọa người.

Mặc dù Cố Duệ đang đứng trong biển lửa và đang bị hơi nóng của lửa đập vào mặt, nhưng cô lại có cảm giác an toàn lạ thường.

Tên đầu trọc thu hết mọi thứ vào trong đáy mắt, mắt hơi tối lại, nhưng cũng không chú ý đến quá nhiều. Mắt hắn ta lạnh lùng lướt qua bà mối đang oán hận kia, nâng tay lên…

Trên tay hắn ta xuất hiện một tấm phù.

Tấm phù kia có màu đỏ sậm, xem ra không phải là loại hàng rẻ tiền. Tên đầu trọc lấy tay quét qua tấm phù, tấm phù lập tức tan ra như bột phấn rồi hóa thành một dòng ánh sáng, di chuyển và nhập vào cổ tay…

"Rầm!"

Một con rồng lửa theo mũi nhọn của cây thước bay về phía cây đại thụ…

Khi nhìn thấy con rồng lửa ấy, bà mối đang nấp trong đầm lầy khá ngạc nhiên…

Bà ta lập tức lao ra khỏi đầm lầy và xông về phía cây đại thụ.

Khí đen như đang gào thét…

"Bùm!"

Rồng lửa va chạm vào quỷ khí.

Tên đầu trọc ở phía sau hơi nhướng mày, nhưng khi nhìn thấy bà mối dù bị thiêu trong ngọn lửa ấy nhưng vẫn không chết thì ánh mắt trở nên dứt khoát.

Hắn ta rút thanh thước ra và đâm vào.

Cố Duệ chỉ cảm thấy âm khí lạnh buốt đang điên cuồng phóng ra từ trong ngọn lửa…

Lúc thì nóng, khi thì lạnh, tro bụi bay tứ tán.

Một lúc lâu sau, thi thể nám đen kia hóa thành tro bụi.

Đại Hùng nhếch nhác bước ra từ chỗ đốt đám quỷ trở, nhìn khuôn mặt cứng nhắc của Cố Duệ hỏi: "Chết rồi sao?"

Điều này thật khó nói.

"Ừm… Sư phụ, chết rồi hả?" Đại Hùng quay đầu hỏi tên đầu trọc.

"Không biết." Tên đầu trọc lười biếng đáp.

Hắn ta cắm cây thước xuống đất, vẩy hết bụi bặm đang bám trên đó xuống rồi ngước đầu nhìn cái cây đang treo đầy những xác người đã khô lại kia. Vẻ mặt hắn ta trở nên khó hiểu.

Chết?

Cố Duệ không rảnh chú ý đến nhiều chuyện như vậy, đặt mông ngồi thẳng xuống đất.

Ánh mắt Đại Hùng có chút kỳ quái nhìn cô.

Cố Duệ mặc kệ hắn ta nhìn mình như thế nào, cô chỉ biết cái mạng nhỏ của cô bây giờ đã không còn nguy hiểm rồi, da mặt cũng không bị người ta lấy đi, vậy là được rồi…

Nhưng mà…

Bỗng nhiên sắc mặt tên đầu trọc trở nên khó coi, mắt nhìn chằm chằm vào cái cây ấy, quay đầu lại hỏi Đại Hùng: "Nhìn thấy gì?"

Dù cảm thấy nghi hoặc, nhưng Đại Hùng vẫn trả lời: "Thưa sư phụ, là cây ạ."

"Cây gì?"

"Cây đại thụ."

"…"

Sư phụ dứt khoát không nhìn hắn ta nữa, ánh mắt ông ta dừng lại trên người Cố Duệ.

Cố Duệ bị ông ta nhìn đến toàn thân run rẩy, nhớ tới thủ đoạn đáng sợ của người này, dáng người cao to, cách ăn mặc đỏm dáng, cô vẫn chưa xác định được ông ta là người xấu hay người tốt.

Ông ta diệt quỷ không có nghĩa rằng ông ta sẽ không giết người.

Vì vậy cô rất ngoan ngoãn nói: "Theo tôi thấy, cái cây to này khoảng chừng một trăm bảy mươi năm tuổi, nhưng với điều kiện thổ nhưỡng như thế này rất khó để cái cây này có thể phát triển thành kích cỡ như bây giờ. Có lẽ là do quỷ nữ kia dùng những thi thể kia nuôi dưỡng mà thành, nhưng…"

"Nhưng cái gì?" Tên đầu trọc dường như cảm thấy hứng thú, nheo mắt hỏi.

"Quỷ nữ đã chết, rễ cây cũng bị thiêu đốt… Mà nó lại không bị gì cả."

Cố Duệ nhìn chòng chọc vào cái cây kia, cô cũng chỉ thuận miệng nói ra nghi ngờ của bản thân. Bởi vì bệnh nghề nghiệp, đối với những sự việc có tính mắc xích trong những hoàn cảnh đặc biệt, cô sẽ có những suy nghĩ mắc xích. Dù sao, kiến thức khi làm khảo cổ tương đối phức tạp, ví dụ như mới nhìn đến cái bô thì một giây sau đã nghĩ đến ngọc tỷ, lối suy nghĩ nhiều khi có thể nhảy cóc đến tận một nơi xa xăm nào đó.

Với dòng chảy lịch sử đan chéo, chất chồng lên nhau, hoàn cảnh chính là mắc xích để liên kết mọi chuyện lại.

Cái cây này… ngay từ đầu đã có vấn đề.

Cùng với quỷ nữ kia không hề ăn khớp với nhau.

Tên đầu trọc kia chỉ nhìn và nghe Cố Duệ nói, không hề đưa ra bất kỳ lời đánh giá nào. Chỉ nói với Đại Hùng nãy giờ vẫn còn ngờ nghệch:

"Ta dám chắc, những thứ chúng ta vừa gặp phải lúc nãy đều là giả."

"Đây là mê huyễn kính…"

"Bên ngoài còn có thứ đáng sợ hơn đang đợi chúng ta."

Đại Hùng đang ngớ người ra thì bỗng nhiên nghe thấy một tiếng "rầm". Hắn ta quay đầu lại nhìn thì thấy nhà khảo cổ học nào đó đã bị dọa đến ngất đi rồi.

***

(1) Hỏa liên: Đóa sen lửa

(2) Pháp văn: Hoa văn của đạo pháp

(3) Quỷ trở: Giòi bọ đã thành quỷ

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Giằng Co

"Ấn vào huyệt Nhân Trung của cô ta!"

"Sư phụ, con nhìn thế nào cũng thấy cô ta sắp chết, lỡ con ấn vào rồi, có khi nào cô ta chết thật luôn không? Chẳng phải sư phụ đã từng nói "hăng quá hóa dở" sao?"

"Lúc đó ta chỉ muốn làm cho các ngươi đừng có ăn nhiều mà thôi… Không sao, lỡ như vậy thì cứ giấu cái xác đi là được, dù sao cũng chẳng có ai biết."

"Ai giấu?"

"Hỏi thừa, đương nhiên là ngươi rồi!"

"Vậy thì con không ấn đâu!"

Khốn kiếp!

Sau đó, một người thì hung hăng nói móc, một người thì không chịu thua, mở miệng đáp lại cho bằng được. Cảnh tượng thật là ồn ào!

Cuối cùng…

"Con bà nó, tên nhãi nhép nhà ngươi, ngươi không giấu là được chứ gì!"

"Sư phụ… Người ta bị thương rồi, tay không có chút sức lực nào hết, người ta cảm thấy mệt lắm…"

"Đang bắt chước đại sư huynh của ngươi đấy hả? Bản thân ngươi đã không được xinh đẹp gì cho cam, còn đòi học theo người ta làm gì, nhìn giống như mấy tên bị hư thận ấy!"

"…"

Được rồi, không bắt chước nữa.

"Thế con làm vậy."

Chàng trai cúi người xuống, bàn tay to lớn của hắn ta ấn vào huyệt Nhân Trung của cô gái đang ngất xỉu dưới đất.

"Sư phụ, không có tác dụng gì hết…"

"Cởi tất ra!"

"Để làm gì?"

"Đưa cho cô ta ngửi đi!"

Và thế là nhà khảo cổ nào đó nhông chóng tỉnh lại. Vừa mở mắt ra đã nhìn thấy một tên đầu trọc vừa như cười lại vừa giống như không cười nhìn cô.

Khốn kiếp!

Cái lão già này!

Cố Duệ vốn định giả chết để lừa hai người này, vừa nghỉ ngơi một chút vừa suy nghĩ đến tình hình trước mắt và cả mục đích của hai người có vẻ không phải hạng tầm thường này.

Cố Duệ yếu ớt nhìn hai người nói: "Hai vị ân nhân, đây là đâu… Vừa nãy đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Cố Duệ luôn là một người thông minh, biết lúc nào thì cần làm gì và khi nào thì nên diễn trò. Chớp mắt một cái, cô đã nhanh chóng nhập vai.

Trong chốc lát, Đại Hùng có cảm giác cô gái vừa ngang ngược và vênh váo sai khiến hắn ta lúc nãy đã bị trúng tà rồi.

"Đây là rừng Quỷ Khốc, chúng ta vừa nãy đã cứu mạng cô. Bây giờ cô đang bị trúng độc, cô phải làm một chuyện mới có thể giải độc được."

Trúng độc? Trong lòng cô "ồ" lên một tiếng, thầm nghĩ tên đầu trọc này không phải đang lừa cô đấy chứ?

Thế là cô hoảng hốt nói: "Trúng độc? Ta bị trúng độc sao? Ta…"

Cô nhìn bản thân từ trên xuống dưới một lượt…

"Tay và mặt của cô đều bị nữ quỷ kia làm bị thương, âm độc (*) xâm nhập vào cơ thể. Cô xem, đây không phải trúng độc thì là gì?"

Tên đầu trọc dù trong lòng khá gấp gáp nhưng ngoài mặt vẫn ung dung nhìn Cố Duệ. Cô cảm giác người này là một kẻ gian xảo, tâm tư khó lường, là một người không dễ đối phó.

Chẳng lẽ ông ta đang nghi ngờ cô sao?

Thế là Cố Duệ không hề lộ ra bất kỳ dáng vẻ nghi ngờ nào, ngược lại còn hốt hoảng cầu xin: "Ân nhân, ngài có pháp lực cao siêu như thế, chắc chắn có thể cứu ta mà phải không? Ta còn trẻ, còn chưa muốn chết…"

Cô đã sờ qua xương của cơ thể này, dựa theo số tuổi của xương có thể đoán được rằng cơ thể này tầm mười lăm, mười sáu tuổi nên cô cần phải tỏ ra bất lực và sợ hãi.

"Không phải ta đang cứu cô sao? Chỉ cần cô làm một chuyện…"

Cố Duệ vội hỏi: "Chuyện gì? Chỉ cần ta có thể làm được…"

Tên đầu trọc này giống như đang gài bẫy cô vậy…

"Phía dưới có rất nhiều xương cốt, cô hãy xuống dưới vớt nó lên đi." Nghe như ông ta chỉ đang tùy tiện nói ra vậy.

Khốn kiếp!

May mà Cố Duệ cảm thấy không ổn mà đề phòng từ trước. Thế nhưng cô vẫn khá giật mình.

Xuống dưới… đó?

"Ân nhân, không biết ngài muốn vớt cái gì vậy?" Cô yếu ớt hỏi.

"Xương đó."

"Ta?"

"Đúng, là cô!" Mắt tên đầu trọc sáng quắc, biểu cảm từ ái nhìn cô.

Là cô, là cô, chính là cô!

"Xin hỏi ân nhân, vớt thứ ấy lên có thể giải độc được sao?" Cố Duệ vẫn yếu ớt hỏi.

Bà nó, đây cũng chẳng phải ngâm mình trong nhân sâm trăm năm!

Đây chính là ngâm trong xương người!

"Đương nhiên là được, độc mà cô trúng phải là âm độc của quỷ khí. Cái này gọi là lấy độc trị độc…"

Người này nói năng hùng hồn, giống như một vị giáo sư già nho nhã, đứng đắn đang đứng giảng bài trên bục giảng của trường đại học Bắc Kinh vậy.

Nếu không phải thoáng thấy vẻ mặt mờ mịt và không dám nhìn thẳng của Lý Đại Hùng, chắc bà đây đã tin sái cổ rồi!

“Chuyện này… Ân nhân à, ta không được đi học nhiều lắm, ngài đừng có lừa ta nha…” Cố Duệ cắn môi, tỏ vẻ đáng thương nói…

Ôi chao, tuổi cũng đã lớn rồi, cảm thấy thật mệt mỏi nha!

“Lừa cô?” Tên đầu trọc cầm cây thước xông cắm vào trong đất rồi cười ha ha, nghe tiếng cười có chút lành lạnh.

“Nếu ta đã cứu cô một lần thì cần gì phải hại cô, hay là cô sợ ta hại cô?”

Đúng là đâm lao thì phải theo lao. Người này quả là đang nghi ngờ cô.

Cố Duệ cũng thấy rầu, vừa mới đến nơi này, ngay cả bản thân cơ thể này lớn lên trông như thế nào cô còn chưa biết, đúng là không nên so mưu trí, so dũng khí với tên đầu trọc này - giá trị vũ lực của tên này thật khủng bố mà.

“Nếu ân nhân đã nói như vậy, cái mạng này của ta chính là của ngài, dù ngài có bảo ta đi chết, ta cũng sẽ nghe theo.”

Miệng Cố Duệ nói dối trơn tru, vừa nói vừa muốn đứng dậy đi vớt xương, nhưng cơ thể thật sự quá yếu, không cần giả vờ gì thêm, ngay cả bò cô cũng bò không nổi…

Khi ngã nhào xuống đất, cô thoáng nhìn qua bên kia.

Lý Đại Hùng quả nhiên là một người dễ mềm lòng, nhìn cô có chút không nỡ.

“Sư phụ, người xem, cơ thể cô ta đúng là yếu thật… Hay là bỏ qua đi…”

“Sao? Tên nhãi nhà ngươi muốn thương hoa tiếc ngọc hả?”

“Không phải đâu, sư phụ, đại sư huynh từng nói, hai từ “hoa” cùng “ngọc” trong cụm “thương hoa tiếc ngọc” dùng để chỉ người con gái xinh đẹp, nhưng cô ta không đẹp…”

“Ghê nha, ngươi vậy mà còn phân biệt được thế nào là xấu, thế nào là đẹp à? Ta còn tưởng trong mắt ngươi, con gái hay con khỉ cũng không khác gì nhau chứ.”

Con khỉ?

Lý Đại Hùng nghe vậy thì tỉ mỉ nhìn xuống Cố Duệ, sau đó thận trọng nói: “Sư phụ nói đúng, so với đại sư huynh, cô gái này đúng là lớn lên không khác khỉ bao nhiêu…”

Tên đầu trọc: “Nghe ngươi nói kìa, người ta dù sao cũng là một cô gái đó… Nhưng mà mấy con khỉ sau núi đúng là đẹp hơn cô ta nhiều.”

Cố Duệ: “…”

Mấy người trước sau gì cũng bị người ta đánh chết mà.

Gió thổi vi vu, lá rụng xào xạc.

Cố Duệ nhìn hai người bọn họ.

Tên đầu trọc nhìn cô, người tên Đại Hùng cũng nhìn cô.

Sáu con mắt, ba con người.

Có chút yên lặng.

Rốt cuộc…

Cố Duệ: “Hai người có thể mặc đồ đàng hoàng lại được không? Ta còn chưa mười tám đó.”

A… Hình như có tiếng một cái gì đó mới bị nứt ra thì phải.

Hai thầy trò lập tức phản ứng lại.

“Hèn chi ta cảm thấy lạnh.” Đại Hùng vừa lẩm bẩm vừa sửa lại quần áo.

Tên đầu trọc nhìn Cố Duệ chòng chọc một cái, nhưng vẫn rất bình tĩnh sửa lại thắt lưng: “Những người trảm yêu trừ ma từ trước đến nay đều không xem trọng mấy việc nhỏ nhặt này…”

“Nhưng mà ta không phải loại người giống ân nhân các ngài.”

“Vậy cô là loại nào?”

Đột nhiên xuất hiện vấn đề này, bầu không khí lại cứng đờ trở lại.

Đại Hùng ngẩn người, nhìn sư phụ của mình rồi lại nhìn qua cô gái mà hắn ta cảm thấy rất kỳ lạ kia…

Dưới ánh mắt sắc bén của tên đầu trọc, cô nhìn thanh thước mà ông ta đang nắm chặt trong tay.

Đã diệt được quỷ nhưng lại không cất vũ khí đi.

Ra là đang chờ cô…

Cố Duệ mím môi, cả người dựa vào thân cây.

“Ta không phải là người.”

Quả nhiên thế!

Yêu nghiệt!

Thanh thước mà tên đầu trọc cầm trong tay thoáng sáng lên, còn Đại Hùng vẫn đứng tấn! (Cố Duệ cảm thấy không hiểu, vì sao hắn ta lại đứng tấn?)

“Ta là khỉ.” Cố Duệ nói mà mặt không có chút biểu cảm gì.

Hai thầy trò: “…”

Tính tình của thiếu nữ ta đây cũng không phải dạng vừa nhé.

Bản thân tên đầu trọc là một đạo sĩ lại bị cô gái này trắng trợn “trả thù” như vậy. Đúng là có hơi ngượng ngùng, ho khan vài tiếng, đệ tử của ông ta thật hiểu ông ta mà.

Đại Hùng lập tức tiếp lời: “Sư phụ, cô ta là con khỉ đã thành tinh thật sao?”

Cài này làm sao sư phụ có thể nói tiếp đây.

Trên mặt cô gái kia tràn đầy vẻ trào phúng.

“Sao ngươi biết hay vậy? Ta họ Tôn, tên là Ngộ Không.” Cố Duệ cũng mặc kệ mọi thứ mà giễu cợt phản kích lại.

Lý Đại Hùng cau mày một lát, sau đó hắn ta nhông chóng lên tiếng nói: “Không đúng, cô lừa ta. Cô tên là Vương Tiểu Nha!”

Cố Duệ: “…”

Cô khá để ý đến cái tên Vương Tiểu Nha này…

Vương… Tiểu… Nha?

Ờ, vừa nãy cô không nghe thấy cái gì cả. Thật đấy!

Cố Duệ lơ luôn cái tên này, ánh mắt cô quét qua quét lại giữa hai người: “Cho nên hai người mấy người đã sớm điều tra ra cái gì đó rồi đúng không? Hai người biết trước rằng ta sẽ bị tống lên kiệu hoa và sẽ đi qua nơi này, cũng biết trước nữ quỷ này có thể sẽ ngầm giết chết ta… Hai người ẩn núp để săn hổ, không để ý đến con khỉ sẽ bị hổ ăn thịt là ta đúng không?”

“Đây là “đạo làm người” mà mấy người tu hành được sao hả?”

Cố Duệ gằn giọng, lời nói của cô vừa âm vang vừa mạnh mẽ.

Đối mặt với sự hung hăng của Cố Duệ, tên đầu trọc vẫn bình tĩnh nói: “Vậy thì phải xem cô là gì… Nếu là yêu quái thì…”

“Là người hay là yêu, chẳng phải ông cứ giết thử thì sẽ biết liền sao? Tới đây, chúng ta thử xem một chút nào!”

Cố Duệ nhặt một nhành cây lên và chỉ vào tên đầu trọc: “Nếu ta nhíu mày hay chớp mắt một cái thì ta không phải là con người!”

Giằng co!

Ánh mắt tên đầu trọc lóe lên, Cố Duệ lập tức vung nhánh cây xuống!

Lý Đại Hùng yên lặng ba giây rồi nói: “Vương Tiểu Nha, cô mới chớp mắt hai cái. Quả nhiên cô đúng là khỉ…”

Ngươi chết đi cho khuất mắt ta một cái!

Cố Duệ không thèm để ý tới hắn ta, mắt vẫn nhìn chằm chằm tên đầu trọc: "Ta khuyên ông một câu, nếu ông muốn giết chết ta thì xuống tay cho chắc vào, lỡ như còn giết không chết, chờ ta thoát được ra ngoài, ta sẽ nói cho tất cả mọi người đều biết hai thầy trò ông là loại người gì."

Cô gái này khi thì nhu nhược và yếu đuối, khi thì ngang ngược và hung ác, còn bây giờ lại cứng rắn và dũng cảm như vậy.

Người này nha, không sợ gặp phải kẻ ngang ngược, chỉ sợ đụng phải kẻ so với bản thân mình còn ngang ngược hơn gấp nhiều lần.

Bây giờ Cố Duệ đã không còn gì để mất, hoặc là sống hoặc là chết thôi!

Lý Đại Hùng cảm thấy không được tự nhiên, hắn ta nhìn về phía sư phụ mình.

Tên đầu trọc: "Nhìn ta làm gì?"

Lý Đại Hùng: "Sư phụ…"

Tên đầu trọc: "Ta nhìn ra được sự chân thành từ trong đôi mắt hí kia của ngươi, đúng là đồ đệ của ta có khác, đi xuống đi!"

Lý Đại Hùng: "Gì cơ?"

Tên đầu trọc: "Quay lại vấn đề chính, đi xuống vớt xương đi. Chẳng lẽ ngươi không nghĩ ra sao? Ảo ảnh này lấy cây cổ thụ kia làm mắt trận mà hình thành nên, đầm lầy là mặt trận, xương cốt người chết chính là nguồn năng lượng âm khí cung cấp trong trận pháp. Nếu không cắt đứt được nguồn âm khí thì không thể nào phá vỡ được trận pháp này. Hay là ngươi muốn bị chết đói ở đây?"

Sắc mặt Lý Đại Hùng thay đổi, hắn cực kỳ không muốn làm việc này, nhưng hắn càng không thể làm trái lời sư phụ.

Vậy thì đi.

Lý Đại Hùng đành mang hộ tâm kính vào và cởi áo ngoài ra.

Phía bên kia, tên đầu trọc cười rất thân thiện với Cố Duệ: "Đồ đệ của ta luôn là một người tôn sư trọng đạo, chỉ là thỉnh thoảng có hơi thật thà, lâu lâu có hơi hỗn hào một chút, khiến cô nương phải chê cười rồi."

Cố Duệ: "Ta không hề cười nha… Ông có thể bỏ thanh thước đó xuống được không? Nếu không ta lại tưởng ông đang muốn giết ta đó."

Ánh mắt tên đầu trọc chợt lóe, cười buông thanh thước ra, Cố Duệ và Lý Đại Hùng cùng thở phào nhẹ nhõm.

Trên đời này có một câu mà người ta hay nói: Kẻ nào có nắm đấm mạnh hơn, kẻ đó có quyền lên tiếng.

Cuối cùng bầu không khí cũng trở nên thân thiện hơn, Cố Duệ có vẻ đã đặt cược đúng chỗ. Tên đầu trọc cùng Lý Đại Hùng nhìn thì hung dữ và ngang tàn, nhưng thật sự là người trừ ma và bảo vệ người thường, không có giết cô. Nếu đối phương đã không thể giết cô thì cô cũng sẵn tiện dồn ép một chút, bọn họ không thể không nhượng bộ được.

Cố Duệ dựa người vào thân cây thở hổn hển, sau đó cô thấy tên Lý Đại Hùng kia quay đầu lại nói: "Sư phụ."

"Có gì nói ngay đi!"

"Lúc nãy có nói để cho con khỉ… à, không phải, để cho cô ta lội xuống cùng con… Câu nói đó giờ vẫn còn tính chứ ạ?"

"Không phải vừa nãy ngươi bảo không muốn sao?"

"Nhưng con có biết chuyện nếu cô ta không xuống thì con phải xuống đâu… Nếu bây giờ đã như vậy thì cả hai phải cùng xuống luôn chứ…"

Làm một người đàn ông mà hắn có thể làm như thế đấy hả? Nguyên tắc của hắn ở đâu rồi?

***

(*) Âm độc: chất độc trong xác người chết.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Vớt Xác

Cố Duệ liếc mắt xem thường.

Còn tên đầu trọc thì không kiên nhẫn nói: "Nói nhảm cái gì vậy hả? Trên người cô ta thì được bao nhiêu miếng thịt chứ! Xuống đấy để quỷ nó nhai luôn cả xương à? Đúng rồi, đem bánh rán hành giấu trong túi áo lại đây! Ông đây đói muốn xỉu luôn rồi."

"Ra là hồi nãy ông ta định thăm dò mình sao? Thăm dò làm cái quái gì vậy không biết, mà không, ông ta định thăm dò cái gì nhỉ?"

Trong lòng Cố Duệ vừa nghi hoặc vừa cảm thấy dở khóc dở cười. Cô thầm nghĩ hai tên thầy trò này đúng là không phải thứ tốt lành gì - dù rằng bọn họ đã cứu cô một mạng.

Sau đó, cô liền ngồi xuống đất nghỉ ngơi.

Sau khi giao nộp bánh rán hành ra, Lý Đại Hùng uể oải lội xuống cái đầm lầy đầy mùi tanh tưởi kia và bắt đầu vớt xương.

Cố Duệ cảm thấy thể chất của người này không có gì đặc biệt, mà thứ đặc biệt chính là cái gương hắn ta đang đeo trên người. Cái gương đó ấy thế mà có thể chịu được oán khí trong đầm lầy, thậm chí cón khiến đám quỷ trở phải lùi bước.

Ôi, khi không lại bị xuyên từ thế kỷ hai mươi mốt đến cái thế giới quỷ thần khó lường này, lúc nào cũng nớm nớp lo sợ không biết bản thân sẽ chết khi nào - điều này làm chị đây không vui chút nào nha.

Đến khi…

"Chóp chép".

"Chóp chép".

"Chóp chép".

Cách cô khoảng hai mét, tên đầu trọc nào đó đang ngồi trên một tảng đá, miệng chóp chép ăn bánh rán hành.

Mà cách ông ta không xa, Lý Đại Hùng đang đứng dưới đầm lầy vớt từng khúc xương lên.

Hai âm thanh "chóp chép" và "bì bõm" thay phiên nhau vang lên.

Hai âm thanh giao hòa nhau, hai hình ảnh chồng chéo lên nhau. Dù là âm thanh hay hình ảnh cũng đều hài hòa với nhau đến không ngờ.

Cố Duệ cười lạnh - hai tên thổ tặc (1) này!

Nhưng ngay sau đó… Bụng cô réo lên. Tiếng động rất vừa vặn, không to cũng không nhỏ.

Tên đầu trọc đang ăn bánh rán hành ngẩng đầu lên nhìn cô. Cô cũng nhìn ông ta và nói rất đàng hoàng rằng: "Ta trúng độc, đây là do ta trúng độc mà ra."

Cô tuyệt đối không bao giờ như vậy, thật đó!

Tên đầu trọc dừng một lát rồi hỏi: "Vậy cô có ăn không?"

Khóe môi Cố Duệ giật giật… Cô nghĩ, lúc này nếu cô không chết vì mất mặt thì cũng chết vì đói.

Quá đói bụng rồi, dạ dày co thắt khiến cô đau muốn chết.

Nhưng mà… cô có thể chọn lựa lại không?

Không chờ Cố Duệ hết rối rắm, tên đầu trọc chậm rãi nói: "Không cho cô đâu!"

Ha ha.

Cố Duệ: "Vậy ông hỏi làm gì hả?"

Tên đầu trọc: "Hỏi chơi cho vui thôi."

Cố Duệ nhìn cái tên trời đánh đang dứt khoát nhét nửa miếng bánh rán hành còn lại vào miệng kia.

"Chắc đó là bánh rán hành nhỉ?"

“Ồ, đoán được hả? Muốn ăn sao? Thế ta nhổ ra cho cô nha?”

Những lời này rất giống của một người nào đó. Trong chốc lát, Cố Duệ cảm thấy hoảng hốt, cô nhớ tới khung cảnh cô và Tề Phóng đang ngồi trên xe.

Nhưng mà…

“Loại bánh này ăn nhiều sẽ bị hôi miệng, hơn nữa còn dễ bị trướng bụng. Biết trướng bụng là sao không? Nhìn mặt ông là biết ngay ông không biết rồi…”

Trong miệng tên đầu trọc vẫn còn một chút bánh rán hành, nghe cô nói vậy thì nuốt nó xuống rồi ông ta nghiền ngẫm, nói: “Vậy cái trướng bụng gì gì đó mà cô nói là…”

Còn chưa nói xong thì bên phía đầm lầy, nước bùn văng lên.

Tên đồ đệ tốt nào đó cả người chật vật, trên tay còn cầm hai khúc xương ống chân.

Khóe miệng Cố Duệ giật nhẹ: “Chính là cái này.”

Trên người tên Lý Đại Hùng này có mùi lưu huỳnh, mặc kệ thế giới kỳ quái này có kỹ thuật chế tạo hộp quẹt ra sao thì khi quẹt lửa vẫn sẽ ám lại mùi. Hơn nữa trong đầm lầy còn chứa đầy khí metan, nếu hắn ta mà đánh rắm thì…

“Bủm!”

Một phản ứng hóa học “thú vị” đã xảy ra.

Thù này cuối cùng cũng đã trả được rồi.

Cố Duệ cảm thấy bản thân không còn đói bụng chút nào nữa.

Lý Đại Hùng bị vị sư phụ vô lương tâm nào đó ép lội xuống đầm lầy để vớt xương lên. Sau một hồi mò mẫm khắp đầm lầy, cuối cùng cũng đã xong. Tên đầu trọc chết bầm này thật sự cũng khá. Ông ta dán vài lá bùa lên rồi đốt, miệng thì niệm gì đó…

Cố Duệ ở bên cạnh nhìn.

“Anh với ông ta thuộc chùa nào vậy?” Cố Duệ tò mò hỏi Lý Đại Hùng.

“Chùa? Không phải đâu!”

“Mấy người không phải hòa thượng sao? Không phải ông ta đang siêu độ à?”

“Không phải, cô nghe kỹ lại đi.”

Cô cẩn thận nghe kỹ lại lần nữa.

“Sống chết có số, giàu sang do trời. Các ngươi chết thảm như vậy cũng do xui xẻo. Nhưng bây giờ ta cứu các ngươi qua khỏi bể khổ, nên khi xuống địa ngục, nhớ nói tốt cho ta vài câu với Diêm Vương, nếu được thì nhớ phù hộ ta trừ yêu được đắt khách, tiền chảy vào túi nhiều như nước. Các ngươi nghe thấy chưa? Không nghe thì ta nói lại lần nữa…”

Gió lạnh thổi nhẹ vài cơn.

Cố Duệ: “Sao môn phái mấy người còn chưa đóng cửa hay vậy?”

Lý Đại Hùng: “… Mới cứu mạng cô mà, đừng có hà khắc như vậy. Nhìn cô có thể lê thân mình mà đến đây cùng cúng tế thì có lẽ lòng dạ cô cũng không phải xấu.”

Cố Duệ bĩu môi: “Là vì khói bay đến chỗ tôi thôi.”

Nên mới không thể không di chuyển sang chỗ khác đó chứ.

À…

Lý Đại Hùng cũng cạn lời với cô.

Nhờ nói chuyện phiếm với hắn ta trong lúc nhàm chán, Cố Duệ mới biết hai người bọn họ đúng là tới nơi này trừ quỷ. Trước cô đã có bảy cô dâu mất mạng tại rừng Quỷ Khốc này. Và kèm theo đó là những người đưa dâu, không một ai có thể sống sót trở về. Chuyện này vốn dĩ rất kỳ quái nhưng vì không có ai báo quan nên quan phủ cũng mặc kệ. Lâu dần, những lời đồn đãi về ma quỷ được truyền ra ngoài khiến cho người ở các thôn trấn gần đó hoảng sợ. Chỉ có một số ít người nhà của nạn nhân cảm thấy không cam lòng mà tìm đến hai thầy trò bọn họ xin giúp đỡ…

Đương nhiên cũng phải có thù lao. Bọn họ cũng là con người, cũng cần ăn cơm để sống mà.

"Thù lao là bao nhiêu?" Cố Duệ muốn biết về hệ thống tiền tệ của thế giới này. Cô đã xem qua vài cuốn tiểu thuyết xuyên không tạp nham, nhưng mấy cuốn tiểu thuyết ấy có bối cảnh lịch sử không giống nhau, có chút hư cấu và có chút chính kịch (2) …

Chờ chút, đến cả nữ quỷ cũng có, cái này chắc không phải là chính kịch đâu ha?

Trong lúc Cố Duệ còn rối rắm, Đại Hùng đã trả lời: "Một con gà."

Hả?

Cố Duệ sững sờ rồi nhìn chằm chằm Đại Hùng bằng ánh mắt quỷ dị.

Đại Hùng bị nhìn đến sởn cả tóc gáy, hắn nói: "Ấy, cái con khỉ này, không, cái cô này, sao cô có thể suy nghĩ đen tối như vậy hả? Ta nói gà, là con gà thật sự ấy… Cái con mà kêu "cục cục" ấy…"

Vẻ mặt Cố Duệ vô tội nhìn hắn ta và nói: "À, thì con mà tôi nói là nó đó… Nếu không thì còn gà gì nữa…"

Được rồi, Đại Hùng nổi đóa, mặt đỏ cả lên, nhưng hắn chỉ có thể uể oải nói: "Mấy người đó nghèo lắm, thật sự không thể trả tiền nổi. Lúc đầu sư phụ đã từ chối rồi, nhưng bọn họ cứ quỳ cầu xin nguyên một ngày. Không còn cách nào khác, bọn ta đành phải làm thôi… Cô đừng nói chuyện này ra ngoài nhé. Nếu không sẽ có vài người không chịu trả tiền… họ sẽ quỳ đấy…"

"Yên tâm, không lộ ra được đâu. Sau khi ra khỏi đây, chúng ta đường ai nấy đi mà." Cố Duệ tức giận nói.

Lúc này, tên đầu trọc cũng đã niệm xong.

Đạo hạnh của tên đầu trọc này cũng cao. Xương cốt vừa thiêu xong, ảo cảnh (3) này đúng là biến mất thật. Cảnh tượng trước mắt Cố Duệ nhạt nhòa dần rồi thay đổi hẳn. Cánh rừng hoang vắng xung quanh biến thành cánh rừng bình thường. Đầm lầy là hồ nước và cả cánh rừng nhuốm màu mùa thu. Nhưng cái cây kia…

Cây… vẫn ở chỗ cũ. Là một cây cổ thụ thật sự. Phía trên vẫn treo lủng lẳng những bó người đó, bên ngoài là từng chiếc lá thật to cuộn tròn lại.

"Đại Hùng, leo lên!" Tên đầu trọc sai Lý Đại Hùng.

Lý Đại Hùng vừa mới lội đầm lầy xong đau khổ nhìn ông ta, nói: "Sư phụ, nó cao quá…"

Vấn đề là cây đại thụ kia quá đáng sợ. Lúc đầu, khi hắn nấp một hồi lâu trên đó, câu đã cảm thấy vô cùng kinh khủng rồi.

"Ta đã dạy khinh công cho ngươi từ sớm rồi, bản thân ngươi không chịu luyện tập chăm chỉ, bây giờ chỉ mới cao có bấy nhiêu đã không trèo nổi. Ngươi còn không thấy ngượng à?"

Lý Đại Hùng chỉ có thể ngoan ngoãn trèo lên…

"Sư phụ, lá cây này là da người, hình như là da mặt ạ…"

"Cạy ra!"

Lý Đại Hùng đứng trên một cành cây to chắc, nhìn mảnh da mặt được hong trong gió kia, hắn run rẩy đưa tay tới…

"Lý Đại Hùng!"

Bỗng nhiên dưới tàng cây có người gọi tên hắn. Hắn nhìn xuống dưới liền thấy một nhánh cây được ném lên.

Là Cố Duệ.

Ừm, con khỉ này thật tốt bụng.

Lý Đại Hùng cười cảm ơn rồi dùng nhánh cây cạy tấm da mặt đang cuộn tròn kia ra…

Vừa cạy ra, liền có hai thứ từ bên trong rớt ra ngoài. Nó rớt xuống đầu Cố Duệ rồi lăn xuống dưới, sau đó cô theo bản năng chụp lấy.

Là tròng mắt.

Cả người Cố Duệ cứng đơ.

"Da mặt, da người, tròng mắt, còn có người làm…"

Tên đầu trọc bước tới cạnh Cố Duệ, vừa lấy tay vuốt cái cằm láng mịn không có một sợi râu nào vừa lẩm bẩm gì đó, giống như đã biết được điều gì đó,

nhưng cũng lại như đang hoài nghi điều gì đó. Nhưng ông ta lại không nói gì cả, ngược lại giống như lơ đãng nhìn Cố Duệ.

Ngay từ đầu, Cố Duệ đã cảm thấy người này đang nghi ngờ cô điều gì đó. Hơn nữa, bản thân cô là một người nhạy cảm, nên cô cảm thấy tên đầu trọc chết bầm này đang nghi ngờ cô không phải là người, hoặc là đang ngầm tính kế với cô. Vì vậy, cô tuyệt đối không thể ở cùng bọn họ lâu thêm một chút nào nữa.

"Nhưng trước hết phải thoát khỏi cánh rừng quỷ này đã."

Trong lòng đã suy tính kỹ càng, vẻ mặt Cố Duệ rất bình tĩnh. Tên đầu trọc kia lấy một túi tiền từ trong ống tay áo ra và mở ra. Bên trong có một ít đồ như một nắm tóc, hoặc là một vài thứ đồ nhỏ như lược hay chiếc đũa gì đó được bọc riêng biệt trong mảnh vải trắng, phía trên còn dán tên. Cố Duệ liếc mắt xem một cái, gì mà Lý Tứ của thôn họ Lý, Trương Long của gia trang họ Trương, … Chắc đây là đồ của những nạn nhân xấu số.

Lấy ra làm gì vậy?

Dưới sự tò mò của Cố Duệ, tên đầu trọc lấy ra một bó nhang nhỏ rồi cắm lên mỗi đồ vật của người chết đã được bày ra trước đó một cây.

Cái này sao giống như nghi thức cúng bái quá vậy?

Sau khi chuẩn bị xong xuôi, tên đầu trọc đứng dậy, thò tay vào cái túi nhỏ treo ngang eo, giống như đang tìm gì đó, móc ra rồi hất tay một cái.

Thứ gì đó có màu trắng bay ra. Dù hiện tại thân thể của Cố Duệ còn suy yếu nhưng thị lực của cơ thể này lại khá tốt. Trong nháy mắt, cô đã nhận ra thứ màu trắng đó chính là gạo, một nắm tầm năm mươi hạt được vung ra xa…

Nhưng tốc độ của tên đầu trọc còn nhanh hơn, lúc gạo còn chưa rơi xuống đất, đầu ngón tay ông ta đã điểm nhẹ lên không trung, hai cánh môi không ngừng mở ra khép vào. Cố Duệ có thể cảm nhận được ông ta đang niệm chú, âm thanh kỳ quái không ngừng truyền vào lỗ tai cô…

"Vèo… vèo… vèo…"

Đầu ngón tay ông ta bắn ra những viên màu đỏ và dừng ở trên hạt gạo rồi đốt cháy chúng. Trong quá trình cháy, chúng lại vừa khéo chia ra và dừng ở mười cây nhang cắm ở dưới.

Gạo bị đốt thành tro lại hóa thành ngọn lửa màu trắng, ngọn lửa ấy điểm vào cây nhang.

Nhang bắt đầu tỏa khói.

Làn khói trắng hư vô mờ ảo kia lại theo không khí lượn quanh rồi bay hướng về phía cây đại thụ…

Cố Duệ vừa nhìn đã hiểu.

"Đây là nhận xác sao?"

***

(1) Thổ tặc: chỉ những người có hành vi xâm chiếm và sử dụng trái phép đất công hoặc đất do người khác sở hữu.

(2) Chính kịch: một loại kịch có cả hai yếu tố bi kịch và hài kịch, lấy xung đột làm nội dung, mâu thuẫn trong loại kịch này thường rất phức tạp, nhưng đến cuối cùng, mâu thuẫn sẽ được giải quyết ở một mức độ nhất định.

(3) Ảo cảnh: cảnh tượng không thật.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Rốt Cuộc Cô Là Ai?

Cố Duệ cảm thấy thật khó tin. Chuyện nhận xác này ở hiện đại có hai cách. Cách thứ nhất là cách bình thường nhất, truyền thống nhất. Đó chính là người nhà dựa vào bộ dạng và đặc điểm của thi thể để nhận dạng. Nhưng cách này chỉ làm được khi thi thể vẫn còn nguyên vẹn, nếu bị chặt đầu hay thi thể đã bị phân hủy thì người nhà không thể nào nhận dạng được. Lúc này sẽ sử dụng đến cách thứ hai chính là dựa vào khoa học kỹ thuật để nhận dạng - kiểm tra ADN.

Nhưng cách cô đang chứng kiến này, chính là dựa vào tâm linh.

Trời ạ, đúng là xuyên qua thật rồi!

Kể từ lúc đi vào nơi này, Cố Duệ luôn hoài nghi đây phải chăng chỉ là một giấc mộng tựa như Trang Tử mơ thấy bản thân là một con bướm vậy. Nhưng sự thật đang được bày ra trước mắt này đã cảnh tỉnh cô.

"Đây chính là nhận xác, những người kia nếu vẫn chưa nhận được xương cốt, bọn họ sẽ không chịu từ bỏ đâu, ừm, chính là không chịu đưa gà ấy."

Lý Đại Hùng nằm sấp trên cành cây, trong lòng vẫn nhớ mãi chuyện con gà. Hắn ta vừa nói chuyện vừa gỡ một cái xác ra…

"Con khỉ, tới đây, đỡ nó nào."

Ừm, đến đây…

Cố Duệ theo bản năng liền đi qua.

Không đúng! Tiếp cái đầu hắn ấy!

"Ta còn nhỏ tuổi, thứ này ta không dám lấy đâu!" Cố Duệ cây ngay không sợ chết đứng nói.

"Vậy nãy giờ cô cầm tròng mắt của người ta làm gì vậy?"

Lúc này, Cố Duệ mới phản ứng lại, cô cảm thấy lòng bàn tay nhơn nhớt. Dạ dày cô lập tức co thắt, da đầu tê rần…

Cố Duệ nén sự ghê tởm trong lòng, nhìn theo làn khói trắng mà đem tròng mắt đặt dưới cái tên Lý Tứ.

Tên đầu trọc nhìn cô, nhướng mày rồi cười.

Nụ cười kia… nhìn sao cũng thấy đáng khinh.

Cố Duệ cảnh giác đứng sang một bên, không thèm quan tâm đến hai thầy trò kia nữa.

Loay hoay hơn một tiếng đồng hồ mới sắp xếp xong xuôi đống xương cốt kia. Hai thầy trò thu dọn đồ đạc chuẩn bị rời khỏi cánh rừng quỷ.

Cố Duệ: "Chẳng lẽ cứ để mấy bộ xương kia như vậy sao?"

Tên đầu trọc nhìn cô, cười như không cười nói: "Đương nhiên rồi, chẳng lẽ cô muốn mang theo?"

Cố Duệ gượng cười nói: "Ta gầy tong gầy teo như con khỉ thế này, làm sao mà mang nổi chứ. Ân nhân cứ nói đùa… Nhưng sợ là người nhà của những người này cũng không dám bước vào cánh rừng này."

Dù là vì người thân của mình mà giải oan, nhưng khi gặp phải chuyện nguy hiểm đến tính mạng thì không ai dám bước vào khu rừng quỷ này. Nếu không… sao việc này lại kéo dài tới ngày hôm nay.

Rốt cuộc, không phải người thân nào cũng…

Cố Duệ khẽ cau mày, quay mặt nhìn về cánh rừng ấy một lát.

"Đương nhiên không phải những người đó nhát gan, cũng có người… nhưng mà…"

Tên đầu trọc nói chuyện lúc nào cũng bỏ lửng một nửa, cứ khơi dậy sự tò mò của người khác, nhưng Cố Duệ sẽ không mắc bẫy nữa đâu. Cô lập tức chuyển đề tài: "Ừm, vậy hiện tại muốn ra ngoài phải nhờ ân nhân dẫn đường rồi. Nhưng mà ân nhân, chẳng phải ngài đã từng nói rằng còn có một con quỷ mạnh hơn ở bên ngoài sao? Sao chúng ta vẫn chưa gặp?"

Không phải Cố Duệ muốn gặp con quỷ ấy, mà là cô cảm thấy kỳ lạ. Chẳng lẽ ông ta chỉ bịa chuyện để dọa cô thôi sao?

"Gặp rồi!"

"Ai?"

"Cô đấy." Tên đầu trọc xoay người nhìn Cố Duệ: "Cô biết kẻ nào mới không có bóng không? Không phải người chết, cũng không phải người sống, mà là…"

Tay tên đầu trọc đặt lên thanh thước đang giắt ngang eo.

Trong đầu Cố Duệ chỉ có duy nhất một chữ "bóng".

Cô… không có bóng sao?

Cố Duệ cố kiềm chế không quay đầu lại, bởi vì cô cảm nhận được rằng, dù cô có bóng hay không, tên đầu trọc đó cũng muốn giết cô!

Nhưng… cô không quay đầu lại, ở cổ lại đột nhiên cảm thấy đau đớn.

Cuối cùng cô cũng quay đầu lại.

Lý Đại Hùng tay cầm chuôi đao, vẻ mặt xấu hổ nhìn cô rồi nói: "A, xin lỗi, ta điểm sai huyệt."

"Sai cái đầu hắn ấy…" Chẳng lẽ giờ bảo cô nói "không sao đâu" sao?

Hai thầy trò này muốn giết cô hay là…

Cố Duệ còn chưa kịp suy nghĩ xong, trước mắt…

Rầm!

Cú thứ hai, nhắm chuẩn rồi!

Nháy mắt, Cố Duệ ngã xuống đất.

Hình như hôm nay mình hôn mê hơi nhiều rồi…

Lý Đại Hùng cảm thấy rất lúng túng, hắn ta nhìn về phía sư phụ mình. Còn tên đầu trọc bình tĩnh lấy thanh thước ra, chìa mũi nhọn về phía ấn đường (1) của Cố Duệ và đâm xuống.

…….

Những con đường nhỏ mọc đầy cỏ xanh, chạy giữa những cánh đồng và rồi đường ngang bắt gặp đường thẳng. Chúng cắt nhau và tạo nên hình dáng độc đáo của những thửa ruộng. Khói bếp mang theo mùi cơm thơm ngọt lượn lờ và lan tỏa khắp thôn nhỏ bình yên. Trong một cái sân nhỏ, Lý Đại Hùng cao to vạm vỡ đang mài dao phay, bên cạnh là tên đầu trọc cũng cao to cường tráng như thế đang chà nồi…

Những người đi qua sân nhỏ đều nhìn trộm vào trong mấy lần, sau đó vẻ mặt bọn họ tràn đầy hoảng sợ và bỏ chạy…

Bởi vì bọn họ nghe được tiếng leng keng của dây xích, sau đó lại nhìn thấy vẻ mặt của hai người đàn ông cao to và thô kệch kia… Nhìn thế nào cũng thấy thô bỉ! Mắt còn phát ra ánh sáng xanh.

Nam mô, Phật Tổ tu hành ở trên cao, tội nghiệp… tội nghiệp mà…

Trong phòng đúng là có người.

Cố Duệ ngồi trên bồ đoàn, nhìn nhánh trúc được dựng lên trong phạm vi một mét… Có hơn mười cây đan chéo vào nhau tạo nên một con chữ kỳ lạ.

Nhưng mà… cuối cùng cô cũng đã hiểu.

Trời ạ, hai thầy trò kia dám nhốt cô lại.

Cổ tay bị còng lại và được xích vào cây trúc.

Cố Duệ nắm lấy hai cái còng, cười lạnh.

Đúng là hổ xuống đồng bằng bị chó khinh (2) mà.

Lúc cô còn ở thế giới cũ, có bao giờ cô phải chịu qua tình cảnh như thế này đâu.

"Leng keng, leng keng…" Cô liên tục khua tay làm hai sợi dây xích va vào nhau tạo nên những âm thanh chói tai.

Cửa mở ra, tên đầu trọc bước vào.

Ông ta ngồi lên ghế, đưa tay rót một chén trà, nói: "Ngủ tận hai mươi tiếng, khả năng ngủ của một con yêu quái như cô đúng là không tầm thường đâu."

"Ông không phải đang khen ta mà đang vu oan cho ta đó." Cố Duệ bình tĩnh lại, cô nói: "Yêu? Có phải cao cấp hơn quỷ một bậc không?"

Cô cười lạnh như thể đang cười nhạo tính chuyên nghiệp của ông vậy.

Tên đầu trọc khó chịu buông tách trà xuống, ông ta hừ lạnh nói: "Đúng là sắp chết đến nơi mà vẫn còn mạnh miệng. Riêng chuyện cái bóng của cô, cô không thể nào biện minh được đâu."

Cố Duệ cũng vừa mới kiểm tra qua, đúng là cô không có bóng. Thật sự thì trong lòng cô, cô không hề muốn bản thân mình bị như vậy. Bị xuyên qua một thế giới xa lạ, cơ thể chuẩn mỹ nữ bị biến thành một con nhóc chưa dậy thì xong, cả người cứ như con khỉ sau núi vậy, đã vậy bản thân còn trắng tay.

Đây có thể ví như cô đi đánh phó bản (3) mà bản thân lại chả đủ điều kiện để chơi phó bản đó, chưa đứng được vài giây đã ngủm củ tỏi, à không, cái này đúng hơn là chả có ai thèm tổ đội với cô. Và rồi hệ thống bỗng nhiên nói với cô rằng: "Bạn thân mến, bạn không phải là người chơi, mà bạn là con quái lâu la bị người ta giết!"

Đúng kiểu khốn nạn luôn!

Nhưng thua keo này ta bày keo khác!

"Lâu rồi chưa ăn cơm, cái bóng cũng bị bỏ đói nên mới gầy đến mức mắt thường không thể nhìn được thôi."

Ôi trời!

Lý do này của cô làm cho tên đầu trọc cũng phải câm nín, không nói thành lời.

Ừm, thân thể của ta chỉ là kẻ phàm tục, không thể thấy cái bóng thần kỳ của cô, đây là lỗi của ta!

"Coi như cái bóng không có vấn đề gì đi, nhưng có một chuyện cô không thể giải thích được." Tên đầu trọc lại cầm lấy chén trà và nói: "Vương Tiểu Nha là một đứa ngốc, chắc cô không biết điều này đâu nhỉ?"

Kẻ ngốc? Chẳng phải đó là thiểu năng trí tuệ sao?

Cố Duệ ngạc nhiên.

Cực kỳ ngạc nhiên.

Rốt cuộc cô cũng biết cô thua ở chỗ nào rồi.

Tại vì cô quá thông minh. Thông minh cũng là một cái tội mà.

Nhưng khi cô bắt đầu phó bản này thì trạng thái của cơ thể này đã thuộc hàng phế phẩm. Ngay từ khi mới vào, cô đã bị gài bẫy rồi.

Nhìn Cố Duệ không nói nên lời, tên đầu trọc cảm thấy rất hả hê, mặt mày tươi tỉnh như hoa và thong dong uống từng ngụm trà.

Ông ta còn sẵn tiện quăng thêm cho cô một câu: "Hơn nữa, cô ta bị câm."

Đôi mắt híp cùng vẻ mặt của ông ta như muốn nói rằng: "Cô nói quá nhiều!"

Trong nháy mắt Cố Duệ đã bị hạ gục.

Cố Duệ tức giận, cô cười lạnh: "Chẳng lẽ chứng bệnh ngu si hay bị câm thì không thể tốt lên sao? Cũng chẳng phải đầu thiếu não hay cổ họng bị chặt đứt."

Hừ, đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ mà!

Tên đầu trọc bắt đầu cảm thấy cô gái này khá là khó giải quyết.

"Hơn nữa, ông còn chưa giết ta. Điều này nói lên rằng vì ta có ích nên ông mới giữ lại, hoặc là chính bản thân ông cũng không xác định được ta có đúng là yêu quái hay không. Bởi vì không chắc chắn nên mới nhốt ta tại đây. Mặc kệ là cái nào trong hai cái trên thì ta cũng có thể nhìn ra ông đang chột dạ. Ông à, ông thật không chuyên nghiệp chút nào!"

Ngừng một lát, Cố Duệ nhìn chằm chằm vào tên đầu trọc rồi nói tiếp: "Nếu vậy thì… hoặc là ông giết ta, hoặc là thả ta ra!"

Cố Duệ dám tự tin nói như vậy vì trong lòng cô đã xác định rằng tên đầu trọc này không tính giết cô, mà ngược lại là đang có âm mưu gì đó.

Nhưng bị xích lại như vậy, cô cảm thấy rất khó chịu, cực kỳ khó chịu!

Mà khi khó chịu thì tính khí của cô lại bộc phát.

Tên đầu trọc run tay, lần này, ông ta cảm thấy cô gái này thật khó trị.

Hai người lâm vào thế giằng co, bầu không khí như trở nên đông lạnh.

Nhưng sau đó… "Két…" Cửa được mở ra.

"Sư phụ." Lý Đại Hùng xách dao phay đi vào, máu dính trên dao nhỏ từng giọt xuống đất.

Lúc ấy, Cố Duệ liền trợn mắt và nói to một câu: "Này, hảo hán, chúng ta từ từ nói chuyện!"

Tên đầu trọc: "…"

Tự trọng của cô đâu rồi? Sao nó giống như lông gà rơi đầy đất ngoài kia thế!

"Sư phụ, đã giết gà rồi. Giờ ta đem hầm hay đem nướng đây?" Lý Đại Hùng hỏi.

"Vặt lông chưa?"

"Vẫn chưa." Lý Đại Hùng ngại ngượng nói: "Con ngại lắm!"

Cố Duệ và tên đầu trọc không hẹn mà cùng nghĩ rằng: "Bộ ngươi thiểu năng trí tuệ chắc? Vậy thì có gì mà ngại với ngùng ở đây hả?"

Tên đầu trọc không thèm để ý đến tên đồ đệ ngốc của mình nữa, ông ta liếc mắt nhìn đến Cố Duệ cũng đang làm lơ Lý Đại Hùng.

"Không phải cô nói cô không có vấn đề gì sao? Vậy thì cô thử rời khỏi lồng Quân Tiết này xem."

Lồng Quân Tiết?

Cố Duệ nhìn cái lồng trúc rồi nói: "Đây là pháp thuật của môn phái các người sao? Có thể bện cành trúc thành một cái lồng tồi tàn như thế này."

"Cái gì mà lồng tồi tàn hả?" Lý Đại Hùng khó chịu, hắn ta cầm dao phay loạng choạng chạy lên phía trước và nói: "Đây là chiếc lồng trói những thứ tà vật nổi tiếng số một của bọn ta nhé! Cây trúc được chọn là cây trúc vừa đủ mười năm tuổi. Sau đó dựa vào Quân Tiết (4) hoàn chỉnh nhất để bện ra. Vả lại, ta bện cực kỳ cực kỳ tốt…"

"Xấu hoắc."

"Ta đã tập luyện trong mười năm trời."

"Xấu hoắc."

"Thức khuya dậy sớm."

"Xấu hoắc."

"Luyện tập không biết bao nhiêu lần."

"Xấu hoắc."

Được rồi, cô thắng.

Lý Đại Hùng cầm dao phay, nói với vẻ mặt đau khổ: "Nhưng cô không thể phủ nhận rằng cái này cực kỳ hiệu quả, giống như cái chữ này…"

Cố Duệ sửng sốt, theo hướng tay của Lý Đại Hùng nhìn vào chỗ mấy cây trúc giao nhau. Cô nói: "À, thì ra đó là chữ sao? Ta nhìn không ra nha."

Lý Đại Hùng giơ dao phay lên, quay đầu lại hỏi tên đầu trọc: "Sự phụ, con có thể chém chết cô ta không?"

Tên đầu trọc: "Có thể, vừa khéo ta cũng đang muốn thử xem cô ta có phải là người hay không. Nhìn máu là biết ngay ấy mà, à… không cần thử nữa."

Bởi vì Cố gia đã dùng hai ngón tay rút một cây từ trong những cây đang đan chéo vào nhau kia ra. Sau đó, cái lồng vỡ tan.

Tay cầm cây trúc, cô vô tội nói: "Sao pháp thuật của mấy người lại làm ra cái thứ tồi tàn này vậy?"

Lý Đại Hùng gào thét trong lòng: "Sư phụ, ngài đừng cản con, con phải chém chết cô ta!"

Nhưng tên đầu trọc không thèm để ý tới hắn ta.

Được rồi, nếu sư phụ đã không ngăn cản con thì con vẫn không nên chém chết cô ta.

Tên đầu trọc nhìn Cố Duệ, ánh mắt chợt lóe sáng. Ông ta yên lặng một lát rồi nói: "Nếu thoát ra được, vậy thì ra ngoài vặt lông đi."

Gì?

Cố Duệ ngẩn ra.

"Gà ấy, vặt lông gà."

"Ha ha. Nếu ta không phải yêu cũng chẳng phải quỷ thì cớ gì ta phải nghe lời ông? Ông làm gì được ta?" Cố Duệ nói rồi bước đến cửa.

“Đương nhiên là cô có thể đi được. Nhưng nếu cô ra ngoài, thì bị người ta cho rằng cô là yêu quái, hoặc là bị một con yêu quái nào đó cướp mất cơ thể.”

Bước chân Cố Duệ khựng lại, cô quay đầu lại nhìn tên đầu trọc.

“Ta đã bảo rồi, người thiếu bóng chắc chắn không phải là một “người” hoàn chỉnh được. Nếu đã xác định được cô không phải quỷ hay yêu quái thì chỉ còn lại hai khả năng. Một là, đây là cơ thể của cô nhưng lại bị thiếu một phách, linh hồn không hoàn chỉnh. Dạng này rất dễ bị ma quỷ cướp cơ thể. Còn khả năng còn lại là…” Tên đầu trọc lại rót một ly trà rồi nói tiếp: “Cơ thể này vốn dĩ không phải của cô, nói cách khác, cô chính là kẻ đi chiếm cơ thể người khác.”

Ánh mắt Cố Duệ lẩn tránh và nhìn xuống dưới đất.

“Xem tình trạng trước mắt thì có lẽ là khả năng thứ hai. Vậy thì phát sinh một vấn đề mới. Nếu đây không phải là cơ thể vốn dĩ của cô, thì độ tương thích giữa linh hồn của cơ thể sẽ rất thấp. Thế nghĩa là, một khi có con quỷ nào muốn ăn cô, dù nó là con có cấp bậc thấp nhất, thì cô cũng không thể phản kháng được. Kết quả sẽ là hồn của cô bị tống khứ ra khỏi cơ thể này, cũng có thể là nó ăn cả cơ thể này lẫn linh hồn cô.”

Sắc mặt Cố Duệ trở nên tái mét.

Quả nhiên là thế!

“Vậy bây giờ cô có thể nói cho ta biết rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra với linh hồn của cô và cơ thể này không?” Tên đầu trọc lắc nhẹ tách trà, đáy mắt thâm trầm, nói: “Rốt cuộc cô là ai?”

***

(1) Ấn đường: phần giữa hai đầu lông mày.

(2) Hổ xuống đồng bằng bị chó khinh: ý chỉ bị coi thường.

(3) Phó bản: các ải chơi trong các game nhập vai hoặc chiến thuật.

(4) Quân Tiết: hiểu nôm na là các lễ tiết quân tử.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 8: Mò Vàng

Cố Duệ đã không còn hơi sức để phản bác lại nữa. Cô không phải là một người không biết điều. Sau khi cân nhắc về nguyên tắc và giới hạn của tên đầu trọc này, cô nghĩ lúc này cô nên nói thật.

Nếu là trước đây, có lẽ cô vừa run sợ vừa cứng miệng trả lời: “Ta chính là ta, không phải là ai khác.”

Nhưng vì ở đây nên cô trả lời rằng: “Nếu ta nói, sau khi thức dậy thì phát hiện linh hồn của bản thân đang ở trong cơ thể cô bé này thì ông có tin hay không?”

Hai thầy trò không nói một lời.

Cố Duệ ưỡn ngực nói: “Vốn dĩ ta rất xinh đẹp nhé, dáng người vòng nào ra vòng nấy, người muốn theo đuổi ta xếp hàng rất dài nhé... Này, này, vẻ mặt mấy người vậy là sao hả?”

Hai thầy trò này đều cùng trợn trắng mắt nhìn làm Cố Duệ cảm thấy thật khó chịu. Mẹ kiếp, từ bao giờ mà ngay cả lời nói thật cũng không có ai tin.

“Hình như cô nói chuyện không đúng chủ đề lắm... Không phải cô nên nói trước kia cô là gì, là người nơi nào sao... Mấy cái đẹp xấu gì đó, trước kia cô đẹp hay không không quan trọng, quan trọng là bây giờ cô rất xấu.”

Cái miệng của hắn thật khiến người ta cảm thấy chán ghét.

Cố Duệ nản lòng, cô uể oải nói: “Sao ta biết bản thân mình gặp phải chuyện gì chứ? Đúng rồi, hình như ta quên mất điều gì đó thì phải. Nhưng hình như chuyện này cùng với cái mộ cổ mà ta đến có liên quan gì đó đến nhau. Nhưng mà ta cũng không xác định được bản thân có đến nơi đó hay chưa.”

Lời nói của cô hơi hỗn loạn, Lý Đại Hùng nghe không hiểu nên chỉ biết lấy tay gãi đầu. Tên đầu trọc dường như là nghĩ đến điều gì đó, ông ta hỏi: “Mộ cổ? Mộ cổ gì? Của thời Xuân Thu Chiến Quốc?”

“Không biết, ta không nhớ rõ...” Cố Duệ đúng là đã quên thật, chỉ nhớ trên tài liệu có phỏng đoán rằng đấy có khả năng là mộ thời Đường. Nhưng cô không có cách nào nói rõ chuyện này cho hai người bọn họ.

Cô cũng không phải là một con ngốc!

Đúng rồi, bây giờ là triều đại nào? Quần áo có vẻ giống thời Tùy Đường đấy.

Tin tức mà Cố Duệ nói ra không có gì nhiều. Tên đầu trọc không nói gì cả. Ông ta cũng giống Cố Duệ, trong lòng cảm thấy cái mộ cổ kia rất đáng ngờ. Nhưng mà...

“Con khỉ, thì ra cô giống bọn ta, hèn chi cô lại vừa thô lỗ dã man vừa không sợ bẩn như vậy.”

Ai thô lỗ dã man không sợ bẩn hả?

Cố Duệ lạnh lùng nói: “Ta chỉ thích nghe người ta khen ta đẹp, khen ta thông minh thôi... Còn nữa, ta không phải con khỉ!”

Ánh mắt của Cố Duệ nhìn rất dữ dằn. Lý Đại Hùng im lặng sờ mũi.

Nhưng tên đầu trọc hình như đã đoán được gì đó: “Người bình thường sẽ không chui vào mộ, trừ khi là kẻ trộm mộ... Cô là kẻ mò vàng hay là dời núi? Là phá núi hay dỡ mộ?”

Cái quỷ gì vậy trời?

Cố Duệ sửng sốt, trong đầu cô lúc này lại hiện ra tên một cuốn sách - Đạo mộ bút ký.

Đúng rồi, ở cổ đại, trộm mộ không được xem là trộm, mà đó được xem như một ngón nghề. Mò vàng, dời núi, phá núi, dỡ mộ là bốn loại trộm mộ.

Có lẽ tên đầu trọc này cho rằng cô là một tên trộm mộ.

“Ta là chuyên gia bảo vệ văn vật, đã được cấp chứng chỉ hẳn hoi nhé. Lấy phương châm là kiên trì bảo vệ văn hóa truyền thống, có nhiệm vụ là bảo vệ sự thuần túy của dân tộc...”

“Nói tiếng người giùm đi.”

“Mò vàng.”

Tuyệt đối không thể nói với ông ta rằng cô ăn lương nhà nước được, nhỡ đâu triều đình ở thế giới này cũng có ngành ấy thì chết.

Cho dù không có, cũng coi như ở triều đại trước đi, nói dối cũng không có gì xấu.

Cô chọn mò vàng, vì phần lớn người làm nghề này cư xử khá khác người, thường hành động đơn lẻ, muốn điều tra rõ ràng khá là khó.

Được rồi, thật ra nguyên nhân chính chính là nhân vật chính trong truyện “Đạo mộ bút ký” làm nghề mò vàng... Nhân vật chính luôn có vòng sáng bất tử, mong là cô cũng dính được chút may mắn đó...

“Quả nhiên là mò vàng. Mà cô lần đầu làm đúng không? Ha ha, chưa gì đã ngủm củ tỏi rồi.”

Hai thầy trò này không kiêng dè gì mà cười nhạo Cố Duệ. Cô cảm thấy rất ấm ức nhưng cũng không có ý định giải thích.

“Được rồi, mò vàng tuy rằng không có gì đáng tự hào nhưng cũng xem như là một nghề. Cái này cũng coi như khá giống bọn ta, vậy cô cứ ở lại với bọn ta đi.”

“Nhớ giúp ta khôi phục cái bóng nhé.” Cô Duệ nói.

Tên đầu trọc nhìn cô cười và nói: “Ăn gà trước đi đã, chẳng phải cô bảo đói đến cả cái bóng cũng gầy đến mức khó nhìn thấy sao?”

Cố Duệ cảm thấy bất lực nhưng cô đoán rằng tên đầu trọc chết tiệt này chắc chắn có cách giúp cô nên đành cùng Lý Đại Hùng đi ra khỏi phòng...

Khi tên đầu trọc đang uống trà thì nghe được bên ngoài có đoạn nói chuyện như sau.

Cố Duệ: “Để ta, để ta vặt lông cho.”

Lý Đại Hùng: “Hả? Ta không tính tranh làm với cô đâu, nhưng không phải cô đã bảo là không muốn vặt lông gà sao?”

Cố Duệ: “Đâu có đâu, ai nói vậy?”

Lý Đại Hùng: “Không đúng, không phải cô không muốn làm sao... Hay là vặt lông gà này có cái lợi gì đó...”

Cố Duệ: "Cái thằng này... Không có thật mà... Để ta làm cho."

Lý Đại Hùng: "Không, cô mà không chịu nói rõ ràng, ta sẽ không cho cô vặt lông đâu."

Cố Duệ: "Ôi trời... Cái thằng này! Được rồi, ta sẽ nói cho ngươi. Trong giới mò vàng bọn ta, vặt lông gà có thể trấn quỷ trừ tà. Máu gà cũng rất hữu dụng, đặc biệt là gà trống loại này, tục gọi là phượng hoàng đất. Ngươi nói xem, lông phượng hoàng có quý hay không? Được rồi, ta cũng chỉ biết bấy nhiêu thôi, ngươi mau tránh ra đi..."

Lý Đại Hùng: "Không được, con khỉ, cô vừa yếu ớt lại vừa là đàn bà con gái, mấy loại chuyện nặng nhọc này sao có thể để cô làm được... Để ta làm cho, cô sang bên cạnh nghỉ ngơi đi."

Sau đó, Cố gia "yếu ớt" đã bị một tên đàn ông cao to và lực lưỡng mạnh mẽ giành việc vặt lông gà...

Ở trong phòng, tên đầu trọc đang trợn trắng mắt tỏ vẻ khinh bỉ. Cái bí mật kiểu gì thế này! Gà chính là gà, phượng hoàng gì ở đây cơ chứ? Còn vặt lông gà có thể trừ tà? Vậy mà tên đồ đệ ngốc nhà ông lại tin sái cổ.

Thật là không đành lòng mà!

Cố gia mang vẻ mặt tủi thân như bị người ta ức hiếp ngồi xuống ngưỡng cửa. Cô ngẩng đầu nhìn trời, ánh mắt vô tình liếc tới nơi đáng lẽ phải có cái bóng của cô.

Trên trời có chim bay qua.

Cô bỗng nhiên cảm thấy bản thân ở thế giới này... thật trơ trọi, thật lạnh lẽo, thật cô đơn...

Lúc tên đầu trọc vừa ra khỏi cửa liền nhìn thấy cô gái có nhan sắc giống khỉ nào đó đang cô đơn ngồi nơi đó. Bầu không khí này...

Ông khẽ cau mày, trong lòng có một chút thương tiếc, đang tính nói gì đó...

"Vèo!"

Con khỉ vừa cô đơn ngồi nơi ngưỡng cửa đã chạy ào ra ngoài. Cô nhanh chóng chạy tới ôm lấy cái chum lớn trong sân, tay không ngừng sờ qua sờ lại...

"Tròn trịa, độ dày vừa phải, rất nhẵn bóng, kĩ thuật nung cực kỳ tốt! Có thể giữ gìn tốt đến như vậy! A... Đây là một chum nước tốt! Xem hoa văn thủ công này này... Chắc chắn là được làm vào đời Đường! Bên trong còn có nước, có cá! Còn sống luôn cơ!"

Lý Đại Hùng đang vặt lông gà trợn mắt há hốc mồm.

Tên đầu trọc cũng ngây người ra.

Gì đây? Từ bao giờ nghề mò vàng lại bủn xỉn đến mức này...

"Sư phụ, chúng ta có nên nói cho cô ta biết cháu trai của bà Lý hay tiểu vào trong đó hay không?"

"Kệ đi, cô ta thích là được."

...

Gà, nướng ăn!

Vì sao không hầm? Lý Đại Hùng nói bọn họ không có tiền mua nguyên liệu phụ. Mấy cái như cẩu kỷ tử hay táo đỏ, bọn họ không có đủ tiền mua.

"Môn phái mấy người sao nghèo quá vậy?"

"Không phải nghèo, mà là keo kiệt." Lý Đại Hùng kề sát vào người cô thì thầm kể xấu: "Sư phụ rất keo kiệt, cực kỳ keo kiệt, vô cùng keo kiệt! Mấy món bọn ta ăn qua chưa từng có dầu, đều là trụng qua nước nóng rồi ăn luôn..."

"Ô, thế à? Sư phụ keo kiệt nhà ngươi đang ở phía sau ngươi kìa..."

"..."

"Xem ra người làm thầy như ta đây phải tự kiểm điểm lại rồi! Bản thân keo kiệt đến chết không quan trọng... Nếu làm đồ đệ đói chết, vậy thì không tốt rồi... Đại Hùng à."

"Sư phụ!"

"Cho dù ta ăn gà, ngươi ăn đất cũng không thể để ngươi chết đói được!"

"Con sai rồi!"

Vẻ mặt tên đầu trọc cười tủm tỉm, cái đầu trọc như tỏa sáng.

Lý Đại Hùng ôm chân ông ta khóc lóc thảm thiết, nghe như đau khổ tột cùng...

Cố Duệ bình tĩnh đi lấy củi đốt lửa... Dù sao chuyện này cũng không liên quan đến cô.

Coi như sống chết mặt bây, tiền thầy bỏ túi đi...

"Cho dù là nướng gà, nhưng nếu không có mắm muối, củi gạo thì sao mà ăn được..."

Tên đầu trọc: "Không sao, dù sao cô cũng có ăn đâu."

Mẹ kiếp! Sớm muộn gì ông cũng bị người khác đánh chết thôi!

Cố Duệ đã đói đến mức tay chân bủn rủn rồi. Thấy tên đầu trọc dễ nói chuyện nên mới mạnh miệng như thế. Nhưng vừa thấy bắp tay cuồn cuộn của ông ta thì cô trở nên lép vế.

"Được rồi, nếu ta góp chút mật ong vào thì... Mà này, mấy người từng ăn cánh gà nướng mật ong chưa?"

Mắt của hai thầy trò phát sáng...

...

"Cái vòng trói chó này cũng xem như pháp khí độc môn của môn phái mấy người hả?"

Cố Duệ vừa đi trên con đường nhỏ trong thôn vừa vuốt ve chiếc vòng đang đeo trên tay. Chất gỗ khá tốt, nhưng kiểu dáng thì... một chữ "xấu" vẫn chưa lột tả được vẻ xấu xí không tầm thường của nó.

Con chó nhà hàng xóm trước kia của cô nuôi hình như cũng đeo trên cổ một chiếc vòng khá giống như cái này.

Cho nên có chết cô cũng nhất quyết không đeo cái vòng này lên cổ đâu.

"Sai rồi, cái này tên là vòng ảo ảnh, chắc chắn là sư phụ đã đốt một người giấy nhỏ trong đấy, để có thể mô phỏng ra cái bóng..."

"Thế sao? Nghe như môn phái của hắn có rất nhiều vật quý, còn có mấy thứ chuyên tạo ra bóng?"

Cô cảm thấy tình huống giống như cô hắn là không xảy ra nhiều đâu. Nhưng mà cô vẫn không hiểu vì sao sau khi linh hồn cô xuyên qua thì thân thể này của Vương Tiểu Nha lại không có bóng...

Cô cũng không phải yêu ma quỷ quái gì, bản thân Vương Tiểu Nha chắc cũng không phải. Thân thể dù có chết đi thì vẫn phải còn bóng chứ?

Dưới góc độ khoa học mà nói, mỗi vật thể sẽ có bóng của mình khi bị tia sáng chiếu vào...

Việc này rất là kỳ lạ. Mà tên đầu trọc chết bầm kia không biết là cố ý hay là quên thật mà chưa nói điều này với cô.

Trong lòng Cố Duệ luôn nghĩ mãi về chuyện này.

Nhưng mà cô quan sát sơ sơ thôn trang này và phát hiện ra thôn này cùng thôn của Vương Tiểu Nha khá giống nhau. Xem hình dạng của đất, có lẽ cả hai đều thuộc một địa phương.

Nghe hai thầy trò bọn họ nói chuyện thì hình như có vài người chết oan thuộc thôn này. Gà cũng là do mấy người trong thôn này đưa tới.

"Không phải, vòng ảo ảnh này vốn được dùng để giấu bóng, nhưng sư phụ nói mọi việc luôn có tính hai mặt của nó. Chỉ cần linh hoạt vận dụng là được. Như trường hợp của cô, tăng thêm người giấy là có thể biến thành bóng rồi. Nhưng mà…"

Lý Đại Hùng nhịn không được cứ nhìn vào cái bóng như thật của Cố Duệ.

"Tay nghề sư phụ đúng là càng ngày càng tốt. Cái bóng khỉ này rất giống cô."

"Câm miệng." Cố Duệ mặt không biểu cảm, nói.

Được rồi, Lý Đại Hùng im lặng, nhưng chưa đến ba giây sau lại mở miệng nói: "Này, khỉ, mật ong mà cô nói đâu rồi?"

"Phía đông đầu thôn, chính là ở phía trước kia kìa."

“Ôi chao, sao cô biết hay thế? Lúc vào đây là ta đã đánh ngất rồi mới khiêng cô vào mà, chứ có phải cô tự đi vào đâu.”

“Cách bay của ong mật tiết lộ cho chúng ta biết tổ nó ở đâu.”

“Hả? Ở xa cũng nhìn thấy sao?”

“Ong mật bay qua bay lại ở nơi này rất nhiều, có vẻ như ong trong tổ đã tới mùa phân tổ, nên mới có chuyện nhiều con như vậy nhưng lại không xảy ra hiện tượng đánh nhau tranh giành lãnh địa. Điều này nói lên rằng tổ ong cách nơi này không xa, hơn nữa trong thôn có nhiều cây hoa quế như vậy, bên kia còn có rừng táo…”

“À ha, vậy mà ta không biết đấy...”

“Người đã xấu thì nên đọc sách nhiều một chút.”

“Giống như cô hả?”

“Ngươi có tin ta quay về nói với sư phụ ngươi rằng ngươi đã ăn hết mật ong hay không?”

Lý Đại Hùng lại một lần nữa không nói nên lời.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Đại Nhân

“À, ngươi thích ăn táo không?”

Cố Duệ hỏi bâng quơ một câu. Đại Hùng như một đứa trẻ to xác, hớn hở chạy lại hái táo. Dù sao rừng táo của thôn cũng không cấm người trong thôn hái vài trái. Đây chính là một tập tục tốt đẹp và chất phác của thôn dân. Ví dụ như khi bạn đi qua một ruộng dưa hấu, bạn có thể hái một, hai quả để giải khát, sẽ không có ai trách móc hay đòi tiền bạn cả.

Còn Cố Duệ đứng dưới tàng cây nhìn lên tổ ong ở phía trên.

Cây không cao nhưng cành lá lại rất tươi tốt. Nếu không phải Cố Duệ để ý đến những con ong bay qua bay lại quanh thôn thì có lẽ sẽ chẳng ai phát hiện ra tổ ong này.

Kích thước của tổ ong này không lớn cũng không nhỏ, nhìn qua thì có vẻ như đã được ong xây từ khá lâu. Mật ong loại này rất giàu chất dinh dưỡng.

Cố Duệ suy nghĩ một hồi rồi nhặt một ít cỏ khô gần đó và chờ Lý Đại Hùng tới đốt lửa hun khói tổ ong… Lúc này lại nghe thấy những tiếng ầm ĩ từ những ngôi nhà ở cạnh con suối đầu thôn.

“Này, khỉ ơi!”

Cố Duệ quay đầu lại và bắt được một quả táo mà Lý Đại Hùng ném tới. Ối chà, quả táo rất to, lại có màu xanh mướt, nhìn thôi cũng biết nó ngon rồi. Nhìn thấy Lý Đại Hùng cứ thế mà cắn ăn, Cố Duệ nói: “Biết là ngươi rất cẩu thả, nhưng thời tiết này rất thích hợp cho sự phát triển của ký sinh trùng… Chưa nói tới phân chim cũng nhiều… Đúng là ở dơ sống lâu có khác.”

Lý Đại Hùng: “…”

Cố Duệ: “Ta đến con suối bên kia rửa táo một chút, ngươi ở đây đốt lửa để hun khói tổ ong trên kia đi.”

Được rồi, Lý Đại Hùng không biết tại sao luôn cảm thấy lời của con nhóc gầy tong gầy teo này luôn có lý.

Nhưng so với việc đòi hỏi sự cẩn thận của con gái như việc rửa táo này thì hắn lại thích mấy việc dành cho đàn ông như hun khói tổ ong hơn. Cho nên hắn dứt khoát đưa hết táo cho Cố Duệ rửa, còn bản thân thì trèo lên cây, đốt lửa và hun khói tổ ong…

Cố Duệ dùng áo khoác ngoài bọc lấy mấy quả táo và mang đến bên dòng suối. Cô vừa rửa táo vừa nhìn sang phía bên kia con suối.

Trước cổng căn nhà kia có bốn con ngựa cao to, chắc khỏe. Nhìn lướt qua có vẻ là ngựa nhà quan, có đầy đủ yên ngựa và roi, được trang bị như vậy không thể nào là ngựa của những gia đình bình thường được. Cô không rõ tình hình bên trong căn nhà kia như thế nào nhưng vẫn mơ hồ nghe thấy tiếng khóc phát ra từ bên trong.

Hừm, người của triều đình sao?

Cố Duệ cảm thấy tò mò, đang rửa táo thì phía đầu tường bên kia bỗng nhiên bay ra một người. Người đó kêu thảm một tiếng rồi lưng ông ta đập xuống mặt đất. Sau đó có vài bóng đen từ trong sân kia bay lên, chân đạp lên tường lấy đà đáp xuống. Một người mặc áo bào đen trong số đó phi lên rồi lấy chân đạp lên bụng của người đàn ông nằm dưới đất. Người đàn ông bị đạp một cước ngay lập tức ho ra máu.

Chàng trai trẻ tuổi đầu đội mũ quan rút vũ khí giắt bên hông ra. Vũ khí đó không dài lắm, nó mảnh nhưng sắc bén. Lưỡi đao mỏng, vừa được tuốt ra khỏi vỏ liền xé gió mà lao đến chỗ người đàn ông đang nằm dưới đất.

Keng!

Lưỡi đao lướt qua sườn mặt người đàn ông kia, đâm vào tảng đá phía dưới. Tảng đá ngay lập tức nứt ra.

Người đàn ông trợn tròn mắt, giữa hai chân chảy ra một bãi nước có mùi ngai ngái.

Chàng trai kia nhíu mày và lạnh lùng nói: "Chỉ là một tên dân quê mà dám vô lễ với đại nhân như thế! Lần này ta tha cho ngươi, lần sau còn tái phạm, ta sẽ lấy đầu của ngươi!"

Không những người đàn ông kia bị dọa chết khiếp mà ngay cả Cố Duệ đang rửa táo bên này cũng bị dọa cho ngây người. Cô đến từ một thế giới hòa bình, dù biết rằng bất cứ quân đội chính phủ nào cũng hùng mạnh và đáng sợ nhưng so với thời cổ đại coi mạng người như cỏ rác này, thật sự vẫn có cách biệt rất lớn. Giống như chàng trai người nhà quan này, hắn ta thật sự có thể dùng tội vô lễ để giết chết người đàn ông kia.

Ở thế kỷ hai mươi mốt thì không được như thế, nếu dám làm thật, ông ta sẽ bị người ta đem mười tám đời tổ tông ra mà mắng chửi một trận.

Cho nên, dù Cố Duệ bị dọa nhưng cô không hề sợ. Cô chỉ tò mò vị đại nhân mà hắn ta nhắc tới có địa vị như thế nào mà có thể có được thuộc hạ có thân thủ tốt như vậy, so với Lý Đại Hùng chuyên trừ ma còn nhanh nhẹn hơn.

Loại võ công mà tên con nít to xác Lý Đại Hùng chuyên dùng để trấn quỷ diệt ma đương nhiên không giống với võ công mà chàng trai kia dùng.

Đao của chàng trai kia dùng chính là hoành đao thời Đường. Cô Duệ nghĩ: "Quả nhiên là mình đã xuyên tới thời Đường, điều này chắc chắn có liên quan đến ngôi mộ cổ kia."

"Thanh Vũ."

Một giọng nói thản nhiên và lạnh lùng vang lên, ngay cả phía bên kia bờ cũng cảm nhận được sự lạnh lẽo trong lời nói. Sau khi Cố Duệ rửa sạch thêm hai quả táo thì nhìn thấy một chàng trai từ trong sân ngôi nhà kia đi ra.

Anh ta tầm hai mươi tuổi, còn rất trẻ. Trên khuôn mặt cao quý tràn đầy sự lạnh lùng. Dáng người anh ta cao thẳng và đẹp đẽ như trúc. Anh ta mặc áo gấm đen thêu chỉ vàng. Mũ quan của anh ta không hề giống với mũ quan buộc tóc trên đầu chàng trai tên Thanh Vũ kia, mà đó là mũ quan thuộc hàng thượng phẩm (1) chỉ có giới quý tộc thời Đường mới được đội. Hơn nữa nhìn áo choàng đen bằng sa lanh với thủ công tinh xảo mà anh ta đang khoác trên người kia, rõ ràng anh ta là con của một thế gia vọng tộc (2). Mặc kệ anh ta làm chức quan gì nhưng chắc chắn không phải là người mà một thôn dân sống ở nơi hẻo lánh này có thể đụng vào.

Đây là điển hình của chuyện sau lưng có chỗ dựa, không sợ giết người.

"Vâng, đại nhân."

Tên tùy tùng Thanh Vũ đứng dậy, cắm thanh đao vào vỏ đao đang giắt ngang eo. Sau đó hắn ta lạnh lùng nhìn chằm chằm người đàn ông đang ho ra máu kia. Già trẻ lớn bé trong ngôi nhà kia lúc đầu còn định giở trò lừa gạt, giờ phút này lại cụp đầu ngoan ngoãn.

"Lão gia, đại lão gia, vừa rồi là Mãnh Tử không hiểu chuyện, không phải muốn mạo phạm ngài đâu. Nếu ngài còn muốn hỏi thêm điều gì, chúng tôi chắc chắn sẽ thành thật trả lời, sẽ không giấu diếm hay nói dối…"

"Vậy hãy trả lời những vấn đề ta đã hỏi lúc nãy đi."

Chàng trai quý tộc kia không hề quan tâm đến sự thay đổi về thái độ của những người này, ông ta vẫn lạnh nhạt như thế. Nhưng ánh mắt lại lướt một vòng và xem xét một số chỗ, ví dụ như mấy nhà cũng có người chết giống như thế.

"Vâng, vâng, vâng. Bốn đứa con trai nhà tôi đều là người khiêng kiệu. Ba tháng trước đi khiêng kiệu cho nhà Xa viên ngoại ở trấn Đông Liễu. Nào ngờ sau khi tiến vào rừng Quỷ Khốc thì lại không có một ai có thể quay về… tôi đã bảo với chúng nó là đừng nên đi, nơi đó chính là một cánh rừng quỷ ăn thịt người. Hơn nửa năm nay không biết cánh rừng đó đã hại bao nhiêu người rồi…"

Rừng quỷ ăn thịt người? Lông mày chàng trai hơi nhíu lại.

"Sao không vào đó tìm hài cốt của họ?"

Chàng trai vừa hỏi câu này, những người có mặt ở đây đều cảm thấy xấu hổ, cụ già kia vẻ mặt đau khổ nói: "Đó là cánh rừng quỷ, ở đó có ác quỷ, đi vào rồi sẽ không thể đi ra được. Cho nên chúng tôi nào dám bước vào đó."

Lời lẽ hết sức có lý.

Tên tùy tùng Thanh Vũ nghe vậy, nét mặt càng lạnh lùng hơn. Nhưng chàng trai quý tộc kia có vẻ lại không trách bọn họ lắm: "Vậy vì sao các ngươi lại không tìm đến nhà họ Xa đòi tiền bồi thường?"

Xem cách hành xử của bọn họ, không thể nào có chuyện không đòi tiền bồi thường được…

Quả nhiên, lời vừa nói ra, sắc mặt của những người ở đây trở nên kỳ quái, ánh mắt né tránh nhìn sang chỗ khác.

"Bởi vì trong tay nhà họ Xa có khế ước (3) của các ngươi, nên bốn người Triệu Khải mới bí quá hóa liều mà đi làm việc cho bọn họ. Và cũng vì khế ước này nên các ngươi mới không dám đến nhà họ Xa gây sự, đúng không?"

Bị chàng trai kia nói trúng tim đen, trên mặt những người ở đây vô cùng xấu hổ, nhục nhã và xen vào đó còn có cả sự tức giận.

"Xa viên ngoại là địa chủ nơi này, mấy thôn gần đây cũng giống chúng ta, hoặc là khế ước bị ông ta giữ trong tay, hoặc là phải gánh một đống nợ lớn. Nếu không làm việc cho ông ta, cả nhà trên dưới già trẻ chúng ta sẽ chết đói mất… Đại nhân, không phải chúng tôi nhẫn tâm mà là…"

Lời lẽ xúc động như vậy nhưng chàng trai kia rõ ràng không phải là một người dễ dao động. Anh ta lạnh nhạt lên tiếng cắt đứt lời kể lể của cụ già kia: "Nếu vậy thì đã tìm được xác rồi chứ?"

"Ừm… Vẫn chưa nhận về nhưng đã tìm được rồi. Là một vị đại sư đã tìm giúp chúng tôi. Ngài ấy cầm quần áo cho chúng tôi xem nhưng xác vẫn còn ở trong rừng…"

Thanh Vũ vừa nghe liền cười lạnh: "Người đó là tróc yêu sư (4) nổi tiếng hay là một đạo trưởng?"

"Đều không phải, vị đại sư kia thoạt nhìn giống thổ phỉ hơn… À, không, không, ta lại nói bậy bạ rồi. Nhưng vị địa sư kia đúng là tài giỏi thật."

"Thuật sĩ (5) giang hồ kiểu này mà ông cũng tin?"

Lời này vừa nói ra, trên mặt mọi người liền hiện lên vẻ không vui. Đối với dân chúng mà nói, tuy rằng triều đình lớn hơn trời, nhưng đạo sĩ lại là người có thể trao đổi với thần linh.

Thấy vẻ mặt mọi người có vẻ tức giận, chàng trai quý tộc kia liếc Thanh Vũ một cái. Thanh Vũ lập tức lùi về sau một bước.

"Bây giờ vị đại sư kia vẫn còn ở trong thôn sao?" Ánh mắt chàng trai kia rất sắc bén, giống như chẳng có gì có thể giấu được anh ta vậy.

"Đại nhân, sao ngài lại biết…"

"Trả lời đi."

"Đúng vậy, ngài ấy đang ở trong nhà thím Lý ở phía nam thôn… A, thật trùng hợp. Cô gái đang rửa táo phía đối diện chính là người được hai thầy trò ngài ấy cứu về."

Nói xong, cụ già kia dùng ngón tay phẩy phẩy Cố Duệ và nhiệt tình nói: "Cô gái, cô gái ơi! Cô lại đây, mau lại đây, vị đại nhân này muốn gặp cô này…"

Mẹ kiếp! Ông vừa nói gì vậy? Ta đâu mướn ông lắm mồm nói ra đâu!

Hiện tại, Cố Duệ sợ bản thân mình bị liên lụy vào chuyện này. Không ngờ vừa rửa táo vừa hóng chuyện lại bị kéo vào. Biết thế cô đã không tò mò nhiều chuyện rồi!

Hai chàng kia nghe thế thì nhìn sang và thấy một cô gái đang ngồi rửa táo bên suối. Thoạt nhìn, cô ấy có vẻ còn nhỏ tuổi, khá gầy yếu và dáng vẻ cũng giống như bao thôn nữ tầm thường khác. Một người tầm thường như vậy, đương nhiên bọn họ sẽ không để vào mắt, nhưng người này lại liên quan đến án mạng…

Thanh Vũ đang tính gọi Cố Duệ đi qua thì…

Dưới tàng cây cách Cố Duệ chừng bảy, tám mét bỗng nhiên truyền đến một tiếng kêu thảm thiết. Sau đó một người với thân hình cao to, cường tráng nhảy xuống và chạy như điên về phía Cố Duệ.

Hắn ta vừa chạy vừa kêu: "Mẹ kiếp! Khỉ, khỉ, chạy mau!"

Cố Duệ còn chưa kịp phản ứng lại đã bị Lý Đại Hùng kéo chạy thục mạng.

Phía sau là một đàn ong lớn đang điên cuồng đuổi theo…

Cố Duệ tức điên lên. Nhiều ong như vậy, bọn nó mà chích cô một phát, chắc cả người cô sẽ sưng vù lên như được tăng thêm mấy cân.

"Ngươi làm gì vậy hả?"

“Ta… ta… dạ dày ta không tốt lắm.”

Sau đó… đánh rắm?

Chẳng lẽ hắn đã làm cho ong chúa của người ta chết vì thối?

Cố Duệ không còn lời nào để nói nữa. Nhưng khi nhìn những người bên kia con suối thì cô lại cảm thấy đây đúng là số trời mà.

Bên kia con suối.

“Đứng lại!” Thanh Vũ sốt ruột nói. Sau đó hắn ta và một người tùy tùng khác phi thân nhảy qua bên này suối. Khi hai người lướt qua mặt suối nhảy về phía Cố Duệ thì chàng trai kia gọi họ lại.

Thanh Vũ quay đầu nhìn chàng trai, còn chàng trai thì liếc xuống quả táo đang nằm lăn lóc dưới đất.

…

Tên đầu trọc ngồi trong sân, khi nhìn thấy bộ dạng chật vật của hai người thì hai mắt trợn tròn nói: “Biết ngay là không làm được việc gì mà… Mau, đi ăn đất đi!”

Cố Duệ và Lý Đại Hùng: “…”

Lý Đại Hùng không biết chuyện xảy ra ở bên suối. Cố Duệ do dự một lát rồi quyết định không nói ra.

Nhưng mà nơi này không có mật ong, cũng chẳng có cái khác, chỉ có táo.

Bị tên đầu trọc chết bầm kia cười nhạo, Cố Duệ cảm thấy rất không vui. Hơn nữa, nếu chỉ đem gà nướng lên thôi thì thật quá giản dị rồi. May mà nơi này lúc trước có người ở. Phòng bếp cũng không quá bẩn. Tìm kiếm hồi lâu, cuối cùng Cố Duệ cũng tìm thấy một ít muối và ớt.

Đem muối và ớt nghiền nát rồi bôi vài lớp bên ngoài con gà. Sau đó cũng đem táo nghiền nát rồi nhét vào bụng gà. Cuối cùng dùng kim chỉ khâu lại. Được rồi, nướng thôi!

Cố Duệ ngồi nướng gà. Bên cạnh là hai tên đàn ông cao to và cường tráng đang ngồi chồm hổm bên cạnh xem cô nướng gà…

Đây là cảnh đầu tiên đập vào mắt những người vừa bước chân vào.

Cái này nên nói như thế nào nhỉ? Vui mắt, khá là vui mắt!

Nhưng mà bọn họ đứng ở đây cũng khá lâu rồi, cho dù mù đi nữa cũng có cảm giác có người đang nhìn mình chứ. Nhưng ba người kia vẫn nhìn chằm chằm vào con gà nướng…

Khó chịu thật!

Thanh Vũ ho khan vài tiếng.

Lúc này ba người mới ngẩng đầu lên nhìn.

Cố Duệ vừa nhìn thấy người đến là đám người chàng trai quý tộc kia, trong lòng liền thầm nghĩ không ổn. Mấy người này đúng là mau lẹ mà.

Lần này không đợi Thanh Vũ lên tiếng, chàng trai kia đã đứng ngoài sân chắp tay hành lễ: “Tại hạ là Lư Dịch Chi, có một chút chuyện liên quan đến mạng người muốn hỏi tiền bối. Mạng người quan trọng, mong tiền bối giúp đỡ.”

Thật ra tên đầu trọc đã phát hiện ra những người này từ sớm, nhưng ông ta lười để ý đến. Nhưng ý đồ của đối phương không hề tầm thường, lời nói lại có ẩn ý sâu xa làm cho ông ta không thể lại làm lơ thêm nữa.

“Lư Dịch Chi?”

“Vâng.”

“Không quen biết.”

Soạt!

Bốn tên tùy tùng lập tức rút đao ra. Lưỡi đao sắc bén và mang theo tia rét lạnh.

Tay Cố Duệ run lên nhưng vẫn giữ chặt gà nướng.

Ừm, có thực mới vực được đạo.

***

(1) Thượng phẩm: hàng cao cấp.

(2) Thế gia vọng tộc: những gia đình nổi tiếng và được kính trọng.

(3) Khế ước: giấy tờ được lập ra khi mua đất.

(4) Tróc yêu sư: người trừ ma bắt yêu.

(5) Thuật sĩ: ở đây chỉ những người dùng phép thuật lừa dối người khác.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Phạm Dương Lư Thị

Trong mắt Cố Duệ, bốn người Thanh Vũ đều không phải là hạng người tầm thường. Dù sao trước mặt cô chẳng phải là hai thầy trò quỷ quái kì lạ này sao, nếu bốn người này còn có võ công gì đó thì cô cũng không ngạc nhiên lắm. Nhưng mà với một người có giá trị vũ lực nằm ở khoảng âm như cô mà nói, cô vẫn cảm thấy áp lực.

Vì thế, cô vừa nướng gà vừa nghiêng mắt nhìn bốn người Thanh Vũ đang giương cung bạt kiếm (*). Sau đó ánh mắt cô dừng trên người chàng trai kia.

Người này… có vẻ rất thâm.

Những người trẻ tuổi ở cổ đại đều sắc bén như vậy sao?

Lúc Cố Duệ thầm đánh giá chàng trai kia thì hình như anh ta cũng nhận ra nên quay đầu lại nhìn cô. Vẻ mặt Cố Duệ lập tức tràn đầy "lo lắng" và "rụt rè" cúi đầu yên lặng nướng gà…

Chàng trai nhìn cô một hồi rồi phất tay nhẹ một cái. Bốn người Thanh Vũ thấy thế liền thu kiếm vào vỏ rồi lui xuống.

Anh ta tiến lên hai bước, tay áo nhẹ nhàng đung đưa theo gió. Anh ta nói:

"Triều đình ta luôn dùng văn võ trị quốc, nhưng lại có những thứ dơ bẩn, tà ác lộng hành, khiến cho dân chúng không thể sống yên ổn. Có tà ma thì tất sẽ có người tài xuất hiện. Trên có bốn môn phái có thực lực ngang nhau là Ngọc Đường, Thần Tiêu, Thanh Vi và Bắc Đế. Dưới có các môn phái như Mao Sơn chuyên giúp người cứu đời.

Hoàng Thượng nghĩ đến các đạo phái thường xuyên cứu giúp nhân dân nên tôn đạo kính phật, không hề ngăn cản mà để cho xây dựng các đạo quán và miếu ở khắp nơi trên Đại Đường, bồi dưỡng nhân tài giúp triều đình thanh tẩy yêu ma khắp nơi. Cho nên, lần này Dịch Chi mong tiền bối giúp đỡ một tay."

Ấn tượng đầu tiên mà chàng trai mang đến cho Cố Duệ là anh ta là một người lạnh lùng. Nhưng không ngờ suy nghĩ của anh ta lại sâu sắc như vậy.

Đây chính là nhân viên công vụ của Đại Đường nha.

Tuy là quan viên nhưng người này lớn lên cũng ưa nhìn, lời nói rõ ràng mạch lạc khiến người nghe cảm thấy mát lòng. Tuy anh ta lạnh lùng nhưng không ngang ngược. Vì thế vẻ mặt tên đầu trọc dịu lại, anh ta đưa tay vỗ nhẹ lên cái đầu trọc của mình.

"Ôi chao, không ngờ công tử còn trẻ tuổi lại có thể gánh vác được việc lớn như vậy. Ánh mắt của ngài quá chuẩn luôn… Nhưng mà, thầy trò chúng tôi chỉ là những thuật sĩ giang hồ, làm sao dám so sánh với Ngọc Đường hay Bắc Đế chứ!"

Tên đầu trọc này thật xảo quyệt!

Mấy người Thanh Vũ thầm cảm thấy không ưa được tên đầu trọc này. Nhưng Lư Dịch Chi lại tỏ vẻ không để ý, nói: "Chỉ hỏi một chút chuyện thôi. Ta còn chưa biết tên của tiền bối…"

"Ta họ Khang."

"Hân hạnh được gặp ngài, Khang sư phụ…"

Lư Dịch Chi vừa mở miệng nói, thì ở phía bên, cô gái nhà quê Cố gia vì bị Lý Đại Hùng đột ngột nhét một quả táo vào miệng mà nặng nề ho khụ khụ mấy cái. Vẻ mặt của hai thầy trò kia đều cùng hiện lên sự lo lắng. Gà của ta!

Sau khi ho xong, trước ánh mắt kỳ quái của đám người Lư Dịch Chi, cô uể oải giải thích: "Xin lỗi, sức khỏe của ta không tốt lắm. Thật không phải phép rồi…"

Lư Dịch Chi: "Cô nương chính là Vương Tiểu Nha được Khang tiền bối cứu mạng, là cô dâu gần đây của nhà họ Xa đến từ thôn Tiểu Dương, hôm qua mới đi qua rừng Quỷ Khốc…"

Người này đúng là nhạy bén mà. Vậy mà có thể nhận ra phản ứng kỳ lạ của cô khi nghe thấy ba chữ "Khang sư phụ". Chẳng lẽ anh ta đã nhận ra Cố Duệ đang nén cười nơi đáy mắt?

Cố Duệ liếc nhìn tên đầu trọc đang nheo mắt lại kia, sau đó cô lại quay con gà một vòng trên lửa.

"Nếu ta nói với đại nhân rằng thứ ta biết còn ít hơn những thứ ngài điều tra được thì sao?"

Đúng là hiếm có một người ở tầng lớp bên dưới nào dám hỏi lại Lư Dịch Chi như thế, và đặc biệt hơn, người đó lại là một cô gái sinh ra và lớn lên ở một thôn xóm hẻo lánh trong núi.

Lư Dịch Chi: "Liên quan đến chứng thiểu năng lúc trước của cô sao?"

Thiểu năng!

Nghe từ này được nói ra từ một người cổ đại, Cố Duệ cảm thấy kinh ngạc, suýt chút nữa cô còn cho rằng người này cũng xuyên qua giống cô. Nhưng sau khi quan sát ánh mắt, vẻ mặt, cách cư xử và khí chất của anh ta, cô có thể khẳng định rằng anh ta không phải là người hiện đại.

Nhưng mà, nghe anh ta nói mình như thế, cô cảm thấy không được thoải mái lắm. Cô nói: "Ta không biết, bọn họ đều bảo ta của trước kia ngây thơ như một trang giấy trắng. Nhưng hôm qua bị quỷ nữ kia dọa cho một trận… Bị dọa thành thông minh lên luôn."

Cô gái này thật không biết ngại là gì!

Bốn người Thanh Vũ thầm nghĩ.

"Quỷ nữ? Làm sao?" Lư Dịch Chi vờ như nghe không rõ, hỏi lại.

Cố Duệ liền nói qua loa về quỷ nữ kia: "Ta chỉ biết thế thôi, mấy chuyện khác, anh có thể hỏi Khang sư phụ… Dù sao thì ân nhân cũng là một người chuyên bắt quỷ trừ yêu."

Tính gài ta hả?

Tên đầu trọc cười lạnh nói: "Mấy chuyện u minh quỷ quái này, có mấy ai mà rõ ràng được chứ. Chúng tôi chỉ biết bắt quỷ trừ yêu nhưng cũng phải gặp nó rồi mới nói tới bắt được hay không. Mấy chuyện điều tra án mạng chúng tôi không rành đâu. Với lại, có vẻ như công tử cũng không phải tới thôn nhỏ này chỉ để tra án thôi nhỉ?"

Nói trắng ra, mười mấy mạng người đã chết của thôn nhỏ này không có khả năng khiến Lư Dịch Chi phải đến tận đây phá án. Chuyện này chỉ có hai cách giải thích hợp lý. Một là, đối phương đúng lúc gặp phải, vì rảnh rỗi nên tra án. Hai là, đối phương thật sự có việc, nhưng mục đích của anh ta chắc chắn không phải là chân tướng cái chết của mười mấy mạng người nơi đây.

"Quê của tại hạ ở đây, hôm trước đúng lúc gặp cảnh đón dâu của nhà họ Xa nên đi theo bậc cha chú trong nhà đến chung vui một ly rượu, nhưng không ngờ ngày hôm đó chờ hoài mà cô dâu vẫn chưa đến."

Anh ta dừng lại một chút, nhìn Cố Duệ rồi nói: "Cô dâu không tới, trong phủ nhà họ Xa lại chết bảy mạng người. Trong đó có tôi tớ, tỳ nữ, lại có cả khách khứa đến chung vui, nam nữ già trẻ đều có. Tình trạng của thi thể rất thê thảm, khiến cho dân chúng ở trấn Đông Liễu cảm thấy hoảng sợ…"

Nhà họ Xa này… Cố Duệ liếm môi không nói chuyện. Tên đầu trọc nói thẳng một câu: "Nhà họ Xa có quỷ!"

Nhà họ Xa có quỷ?

Có quỷ?

Mắt Lư Dịch Chi chợt lóe sáng: "Ta cũng nghĩ thế."

"Ừm… Lư công tử."

"Tiền bối, ngài cứ nói."

"Ngài ăn gà không?"

Tên đầu trọc đang định đuổi khéo chàng trai kia đây mà.

"Nếu ta nói ta ăn…" Đương nhiên là Lư Dịch Chi không ăn nhưng vừa nhìn đến ánh mắt hung hăng của hai thầy trò và cô gái kia…

Ha ha.

"Nếu Khang tiền bối đã nhiệt tình như vậy thì ta sẽ không khách sáo nữa…"

Mẹ kiếp! Nhân viên công vụ của Đại Đường à, anh như vậy là không được đâu nhé!

Cố Duệ không biết cơ thể này đã nhịn đói bao lâu rồi. Cái bụng vốn bị đói đến mất hết cảm giác nhưng khi ngửi thấy mùi vị thơm ngon của gà nướng, cơn đói cồn cào ấy lại được khơi dậy. Nhưng mà… bên cạnh cô có hai tên đàn ông cao to… Nếu lại thêm mấy người nữa đến ăn… Cố Duệ cảm thấy bản thân thật sự phải ăn đất rồi.

Vì thế cô nói: "Ân nhân, gà nướng của chúng tôi không có gia vị gì hết, lại làm cẩu thả. Làm sao có thể đưa cho đại nhân thưởng thức được…"

Tên đầu trọc lập tức hiểu ngay, anh ta nói: "Tôi cũng thấy thế."

Lý Đại Hùng: "Ta cũng vậy."

Ba tên thổ tặc này… Mấy người Thanh Vũ cảm thấy khó chịu, có sơn hào hải vị nào mà đại nhân nhà bọn họ chưa ăn qua chứ, một con gà nướng thì có gì quý.

"Không sao, Thanh Vũ, đi mua một bình mật ong…"

"Vâng, đại nhân."

Đúng là nhà giàu có khác! Ở mấy nhà bình thường, mật ong đều được xem như một thứ xa xỉ. Mấy gia đình nông thôn đều giữ lại để nấu thuốc bồi bổ thân thể, hoặc đem bán cho các gia đình có tiền, bọn họ rất ít khi dùng cho chính mình. Lư Dịch Chi mới nhẹ nhàng bâng quơ nói muốn mua một bình mật ong đã khiến cho ba tên keo kiệt kia mắt sáng như sao.

"Được đó."

"Được đó, được đó."

"Cái này được đó."

Tự trọng gì đó… chúng ta cứ tạm thời bỏ qua đi ha!

Quét một lớp mật ong lên, hương vị đã ngon hơn rất nhiều.

Chủ yếu là thịt gà này còn tươi mới. Vì gà này ăn toàn rau xanh và táo rụng xuống đất, nên thịt mang theo một mùi thanh thanh, bên trong có táo được dầm nát, bên ngoài lại có vị cay cay, còn được quét một lớp mật ong…

Đủ loại mùi vị hòa quyện vào nhau, nhưng không hề khó ăn, ngược lại còn rất ngon.

Lư Dịch Chi khá ngạc nhiên, nhưng chỉ ăn một chút – vì người ta cũng chỉ cho anh ta một chút đó thôi.

Ba người này… thật sự keo kiệt mà.

Nhất là cô gái kia.

Lúc xé gà, anh ta rõ ràng cảm nhận được người này đang xoắn xuýt…

Nhưng mà, cô ấy ăn khá ít, còn ăn ít hơn cả anh ta.

"A, khỉ, lúc trước cô bị đói đến hôn mê mà, sao giờ lại ăn ít vậy?" Lý Đại Hùng gặm chân gà, bộ dạng kia đúng là không thẹn với cái tên Đại Hùng của hắn ta.

Lúc này, Cố Duệ đang uống nước, cô nói: "Lúc trước đói lâu quá, nên bây giờ nếu ăn nhiều vào sẽ không tốt cho dạ dày."

"Tội thật!"

"Hay là ngươi chừa lại cho ta một chút…"

Lý Đại Hùng nhanh như chớp đem chân gà ăn sạch.

Ha ha.

Không phải là Cố Duệ không muốn ăn, mà lúc nãy dạ dày cô co thắt lại…

Xem chừng cơ thể này bị bệnh về dạ dày. Tuổi còn nhỏ như vậy, không biết là đã bị ngược đãi như thế nào.

Khi trong lòng Cố Duệ cảm thấy khó chịu thì Lư Dịch Chi đã ăn xong và đứng dậy xin phép ra về.

Lúc bước ra khỏi sân, anh ta mơ hồ nghe thấy tiếng đối thoại bên trong.

"Gà này ăn ngon thật!"

"Đúng, đúng, ăn rất ngon, may mà chúng ta đánh thắng quỷ nữ kia."

"Dù thắng, nhưng nó vẫn chưa chết đâu…"

"Cánh rừng kia…"

"Không bắt được quỷ, không giết được yêu. Giờ đi vào nhặt xác có mà đi chịu chết!"

Một đoạn đối thoại không mặn không nhạt.

Bước chân Lư Dịch Chi hơi khựng lại nhưng rồi anh ta nhanh chóng bước tiếp mà không quay đầu lại.

Đi được một đoạn khá xa, bốn người Thanh Vũ nhìn Lưu Dịch Chi dừng bên bờ sông và nhìn về hướng rừng Quỷ Khốc.

"Đại nhân, đó chính là rừng Quỷ Khốc. Hay là để ta vào xem thử một chút."

Thanh Vũ là một người không tin vào quỷ thần, nhưng triều đình đã chứng thực sự tồn tại của quỷ thần. Tuy rằng cảm thấy thầy trò tên đầu trọc kia nhìn như hạng người lừa tiền nhưng hắn ta thật sự không dám để cho Lư Dịch Chi mạo hiểm đi vào bên trong.

Lư Dịch Chi vẫn không lên tiếng mà cứ lẳng lặng nhìn về phía rừng Quỷ Khốc.

"Sư phụ, ngài nói thử xem, anh ta có đi vào hay không?"

"Khỉ, cô thấy thế nào?"

"Sẽ không đâu. Còn nữa, đừng gọi ta là khỉ."

Vừa cảm thấy dạ dày đỡ hơn, Cố Duệ liền cầm một ít thịt gà lên nhai thật kỹ rồi mới chậm rãi nuốt xuống.

"Tại sao cô lại nghĩ thế?" Tên đầu trọc lúc nào cũng muốn thử cô.

Cố Duệ cũng không ngại chuyện đó. Cô luôn cho rằng càng thể hiện bản thân có giá trị thì cô càng đáng được sống sót. Nếu muốn tên đầu trọc này coi trọng và giúp đỡ thì cô nhất định không thể ngu xuẩn được.

"Bốn người kia tuy rằng mặc đồ của quan viên, đồ vật mang trên người cũng là vật của triều đình, nhưng thái độ của bốn người kia đối với anh ta không giống cấp dưới đối với cấp trên mà giống như tôi tớ hơn… Cho nên, có khả năng bốn người này là binh lính riêng trong phủ anh ta. Có thể mang theo những binh lính riêng có chức quan như thế bên người, xuất thân của anh ta chắc chắn không tầm thường và cũng có chức quan trong người.

Dựa vào tuổi tác của anh ta mà nói, hoặc là đi cửa sau mới có được chức ấy, bản thân anh ta không có bao nhiêu bản lãnh, hoặc là anh ta có tài năng hơn người… Nếu là loại trước, bốn người kia chắc chắn sẽ không cho anh ta mạo hiểm đi vào. Nếu là loại sau, mặc kệ tới đây với mục đích gì, anh ta chắc chắn sẽ không mạo hiểm đi vào, nhất là sau khi nghe chúng ta nhắc nhở!"

Lý Đại Hùng vừa nghe vừa gật đầu, dù sao hắn ta cũng cảm thấy cô nói có lý…

"Vậy cô có thể đoán được chức quan của anh ta không? Cả xuất thân của anh ta nữa?" Tên đầu trọc không có phản ứng gì, hỏi tiếp…

Cố Duệ cũng đoán được đại khái nhưng không nắm chắc lắm. Khi cô nhìn thấy ánh mắt của tên đầu trọc thì…

"Không biết." Cô trả lời dứt khoát.

"Sư phụ biết không?" Lý Đại Hùng gặm phao câu gà, hỏi.

"Phạm Dương Lư thị, Đại lý tự khanh."

***

(*) Giương cung bạt kiếm: ý chỉ tình huống đang căng thẳng, muốn xông vào đánh nhau.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 11: Chim Cú Núi Và Thôn Tiểu Dương

Tên đầu trọc nhẹ nhàng nói bâng quơ một câu. Lý Đại Hùng nghe mà trợn mắt há mồm, phao câu cầm trên tay cũng rớt xuống.

Cố Duệ rủ mắt, đáy mắt lướt qua một tia nghi hoặc.

Trong môn lịch sử mà cô từng học có nói về gia tộc Phạm Dương Lư thị. Đây là một trong những sĩ tộc (1) nổi tiếng trong lịch sử, có gốc ở Phạm Dương (2), là một quan tộc (3) Bắc Châu. Gia tộc này có thể giữ được sự hưng thịnh trong suốt khoảng thời gian dài từ Ngụy Tấn đến thời Đường. Đặc biệt là vào thời Đường, có rất nhiều người tài xuất thân từ gia tộc này, nào là Trạng nguyên, Tiến sĩ, Đế sư (4), còn có "bát tướng tá Đường" (5), Lư Chiếu Lân trong "sơ Đường tứ kiệt" (6), Lư Biên trong "Đại Lịch thập tài tử",…

Cố Duệ không rõ lịch sử ở thế giới này có khác gì với lịch sử ở thế giới cô hay không. Nhưng cô chắc chắn một điều rằng, gia tộc Phạm Dương Lư thị cũng là một sĩ tộc thời Đường của thế giới này. Điều này cứ nhìn phản ứng của hai thầy trò kia là biết.

Nhưng mà… nhân vật lịch sử sẽ giống nhau sao? Giống như trong lịch sử mà cô được học không hề có vị Đại lý tự khanh Lư Dịch Chi này.

Chẳng lẽ là do kiến thức của cô quá hạn hẹp?

"Anh ta là người của tộc Phạm Dương Lư thị, vậy chẳng phải là lão đại Phạm Dương của chúng ta… chúa đất hay sao?" Mắt Lý Đại Hùng trợn to. Lời nói của hắn ta làm Cố Duệ và tên đầu trọc trợn trắng mắt.

Chúa đất?

Mấy lời này nếu bị người của triều đình hoặc người nhà họ Lư nghe thấy, chắc chắn sẽ bị giết người diệt khẩu.

Đây là điều cấm kị đó!

"Bây giờ Hoàng thượng đang ở độ tuổi khỏe mạnh, mới hai mươi đã ngồi lên ngôi vị tối cao kia. Quyền lực đều tập trung vào tay ngài. Ngài chắc chắn sẽ không cho phép bất kì kẻ nào dám khiêu khích đến quyền uy của mình. Ngay cả bảy họ như Lũng Tây Lý thị, Triệu quận Lý thị, Bác Lăng Thôi thị, Thanh Hà Thôi thị, Phạm Dương Lư Thị, Huỳnh Dương Trịnh thị, Thái Nguyên Vương thị cũng không dám không thuận theo. Nhưng mà triều đại vua nào cũng sợ một chuyện, chính là bên dưới tạo phản…"

Tên đầu trọc đang vừa ăn thịt gà vừa nói thì đột nhiên nghe thấy tiếng Cố Duệ lơ đãng nói xen vào:

"Các người có cảm thấy con chim kia nãy giờ cứ nhìn chúng ta không?"

Lý Đại Hùng: "Không phải là muốn ăn thịt gà của chúng ta đấy chứ?"

Khi nói, hắn ta không quên dang tay ra bảo vệ lượng thịt gà ít ỏi còn lại…

Nhưng khi nhìn thấy ánh mắt Cố Duệ khinh bỉ nhìn mình, hắn ta cảm thấy hơi mất mặt nên cười ha ha nói:

"Nhưng mà chắc nó chưa thành tinh đâu, nếu không cũng không có gan nhìn chúng ta như vậy…"

Lý Đại Hùng vừa nói xong, con chim nhỏ khá giống chim ưng non kia bay lên… Lướt qua đầu của hắn ta rồi… thả một bãi xuống đầu hắn ta.

Lý Đại Hùng tức muốn chết nhưng không tài nào bắt được nó.

"Đây là chim cú núi, tốc độ rất nhanh. Ngươi còn chưa thành thạo khinh công, đừng nói gì đến chuyện đuổi theo nó, có khi ngay đến cả lông chim, ngươi cũng không đuổi kịp! Nếu kịp thì chắc chỉ đuổi kịp phân chim!" - Tên đầu trọc bắt đầu quở trách đồ đệ của mình, nhưng nháy mắt sắc mặt của ông ta đã thay đổi.

"Tổ tiên nhà họ Xa làm giàu bằng việc nuôi dưỡng chim cú núi để lấy lòng quý tộc…" Ông ta lạnh lùng nói.

Cố Duệ cũng nhíu mày, nhìn chằm chằm con chim cú núi kia.

"Nhà họ Xa có người tài… Mấy người đến phủ nhà họ Xa chưa?" - Cố Duệ hỏi.

Lý Đại Hùng lắc đầu:

“Không có, chúng ta chỉ nhận yêu cầu của dân thôn này nên nếu đến nhà họ Xa thì không hay lắm…”

Cố Duệ:

“Ví dụ như chuyện nhà họ Xa sẽ đưa ra một trăm con gà và bảo các người không cần nhúng tay vào vụ này?”

Lý Đại Hùng gật đầu:

“Đúng, đúng, đúng. Cái này rất là khó xử nhé.”

Tên đầu trọc lấy thước gõ vào đầu Lý Đại Hùng:

“Ăn nói bậy bạ. No rồi thì thu dọn đồ đạc đi, chúng ta đi đến nơi khác…”

“Đi đâu vậy sư phụ?”

“Thôn Tiểu Dương?”

Người trả lời là Cố Duệ, nhưng cô cũng không chắc chắn lắm.

Tên đầu trọc quay đầu lại, ánh mắt sắc bén của ông ta nhìn chằm chằm vào cô:

“Cô biết?”

“Lúc ta và Đại Hùng quay lại, trên giày ông dính bùn mà trước đó lại không hề có. Vừa khéo là ở hướng ngược lại hướng chúng ta đi có một con suối chảy qua, đất ở đó khá lầy lội. Theo lý thuyết, thứ có thể khiến ông vứt bỏ con gà đất đã nhổ sạch lông để đi ra ngoài chỉ có thể là việc mà ông muốn làm… Đó chính là đi kiểm tra thôn Tiểu Dương.”

“Làm sao cô biết ta chắc chắn đi thôn Tiểu Dương, lỡ như ta ra ngoài tìm kiếm tung tích của quỷ nữ kia thì sao?”

Cố Duệ mỉm cười:

“Bởi vì lúc nói ta phải đi, ông đã liếc mắt nhìn ta. Bây giờ ta không được xinh lắm, cho nên nguyên nhân ông nhìn ta chỉ có khả năng là ta có liên hệ gì đó với nơi ông đến...”

Cô cũng chỉ đoán vậy thôi nhưng không ngờ đã đoán đúng.

Tên đầu trọc bình tĩnh nhìn cô và nói:

“Bây giờ ta rất tò mò phái mò vàng của cô từ đâu mà ra?... Nhưng mà ta muốn nói cho cô nghe một chuyện.”

Cố Duệ đã xác định anh ta sẽ giúp cô giải quyết chuyện cái bóng kia nên tâm trạng khá vui vẻ. Cô cười nói:

“Nói đi.”

“Bây giờ cô xấu, sau khi lớn lên cô vẫn xấu như vậy thôi.”

“Bà nội ông đó!”

…

Dựa theo sự phân tích của tên đầu trọc thì sự biến mất của cái bóng hoặc là linh hồn vốn dĩ của cơ thể Vương Tiểu Nha đều có liên quan đến việc cô ta rơi xuống nước.

Cuối cùng, sau khi cô ta rơi xuống nước, Cố Duệ mới chiếm lấy cơ thể này. Như vậy, điều tra nơi cô ta rơi xuống nước trước kia có lẽ là hướng đi đúng.

Thật ra, Cố Duệ cũng nghĩ như vậy. Nhưng lấy trạng thái trước kia của cô, thêm vào là đám dân hung hãn trong thôn, muốn cô một mình đi cũng khó. Nếu cô đem hai tên keo kiệt này đi theo, mọi thứ chắc sẽ ổn hơn. Với lại, sau khi ăn thịt gà, trạng thái bây giờ của cô so với trước khi lên kiệu hoa đã tốt hơn rất nhiều.

Nhưng mà, Cố Duệ vẫn cảm thấy ánh mắt mà tên đầu trọc hay liếc nhìn mình kia có cái gì đó khá kỳ quái. Cô không phân tích được ánh mắt của ông ta như thế là có ý gì, chỉ cảm thấy có lẽ ông ta đã phát hiện ra điểm bất thường nào đó trên người cô và ông ta không định nói cho cô biết.

Ôi chao, hơi bế tắc rồi nha! Phó bản này thật khó giải quyết mà!

….

So với các thôn khác thì thôn Tiểu Dương khá lụp xụp và tiêu điều. Nhưng dân trong thôn lại vì bần cùng mà trở nên hung hăng và ngang ngược, cũng có thể nói là nóng nảy.

Nhìn Cố Duệ không bị gì xuất hiện ở cửa thôn, thôn dân hết sức kinh ngạc. Nhưng sau đó lập tức trở nên tức giận, đặc biệt là người đàn bà đã tát Cố Duệ kia. Sau khi xác nhận hai chân Cố Duệ vẫn còn đi chạm đất và cô vẫn là một con người như trước, bà ta liền cầm lấy cây chổi để bên cửa rồi nổi giận đùng đùng lao tới.

Có một thì sẽ có hai, những thôn dân khác thấy thế cũng xông tới, vẻ mặt rất hung dữ…

"Con nhãi Vương Tiểu Nha này, mày dám trở về sao?"

"Đừng đánh đừng đánh, kéo nó tới chỗ Xa viên ngoại ấy…"

Một đám người lôi kéo người đàn bà kia, nhưng bà ta quá hung hãn, không ai kéo được. Một cái tát chuẩn bị giáng xuống mặt Cố Duệ.

Nhưng Cố Duệ vẫn không nhúc nhích. Cô yên lặng chờ cái tát kia đánh xuống…

Nhìn đến bộ dạng hung ác của người đàn bà kia, Lý Đại Hùng hoảng sợ, vội vàng chạy từ sân nhà kế bên chạy ra và hô to: "Dừng tay!" Hắn ta ngăn cánh tay sắp đánh xuống của người đàn bà kia rồi trừng mắt nhìn bà ta.

"Bác gái này, bà…"

Bốp!

Người đàn bà dùng chổi đánh lên người Lý Đại Hùng.

"Ai bảo mày che chở cho con nhãi kia, ai mướn mày che chở cho con nhãi kia, ai mướn hả!"

Cố Duệ trợn mắt há mồm nhìn người đàn bà kia dùng chổi đánh liên tục vào người Lý Đại Hùng. Cán chổi làm bằng cành trúc cũng bị gãy và văng ra xa…

Hung hăng, quá hung hăng!

Vốn tưởng rằng nếu đem theo Lý Đại Hùng thì cô sẽ cảm thấy an toàn hơn. Không ngờ bây giờ cô lại có khả năng phải nhặt xác hộ hắn ta rồi.

"Dừng tay!" - Một tiếng quát lạnh lùng vang lên.

Tên đầu trọc từ trong sân bước ra. Dù sao cũng là một kẻ chuyên bắt quỷ trừ yêu, trên người sẽ mang theo một chút uy nghiêm. Âm thanh lạnh lùng của ông ta làm người đàn bà hung hăng kia và thôn dân cảm thấy sợ hãi và lùi ra sau vài bước.

Thật ra thì bây giờ ban ngày, mà cái đầu trọc của tên đó lại phản xạ ra cường độ ánh sáng quá lớn, giống như mang theo ánh hào quang chói lóa sau lưng Phật Tổ…

Được rồi, là tại vì tên hòa thượng có chòm râu cùng với bắp tay bắp chân chắc khỏe và vẻ mặt hung ác này trông có vẻ rất đáng sợ.

"Mấy… mấy người là ai?"

Người đàn bà nắm chặt cây chổi trong tay, giọng nói không còn hung hăng như lúc ban đầu.

Tên đầu trọc hiếm khi nào nghiêm túc như bây giờ, phất tay áo và lạnh nhạt nói:

"Đạo nhân Khuê Sơn."

Cả thôn kinh sợ.

Sau đó…

"Là ai cơ…"

"Chưa nghe qua bao giờ."

"Có vẻ là người biểu diễn xiếc ở trấn Đông Liễu..."

Mẹ kiếp!

Hai thầy trò đều tức giận. Lý Đại Hùng khiêng một cục đá khoảng bốn năm cân từ trên mặt đất lên, sau đó đập vào ngực mình!

Rầm!

Tảng đá lớn vỡ vụn.

Thôn dân sợ đến tái cả mặt.

Đuôi lông mày của Cố Duệ cũng run run!

Thôn dân sợ hãi dựa vào nhau. Tên đầu trọc cảm thấy rất vừa lòng với hiệu quả này. Sau đó tay ông ta thủ thế, một tấm phù nổi lên từ lòng bàn tay, đầu ngón tay ông ta lập tức xuất hiện một ngọn lửa.

Đây mới là đại sát khí (7)!

Đám thôn dân lúc này mới biết hai người giống như sơn tặc kia là pháp sư trừ yêu. Ở nơi này rất ít khi gặp được pháp sư trừ yêu. Những người có thực lực thật sự đều tập trung gần thành Lạc Dương, hoặc là đi khắp nơi trừ yêu. Thật sự rất hiếm khi những người ấy đến một thôn nghèo trong núi như vậy.

Không có gì béo bở cả!

"Khuê Sơn chúng tôi ở khu Phạm Dương luôn là người trừ yêu có năng lực. Mấy hôm trước chấp nhận lời nhờ cậy điều tra việc ác quỷ ở rừng Quỷ Khốc hại người của đám người mẹ Lý Tứ. Vừa khéo đã cứu được cô gái Vương Tiểu Nha này vì bị ép lên kiệu hoa mà suýt nữa là chết thảm. Cho nên hôm nay mới tới đây để điều tra một ít chuyện…"

Tên đầu trọc thu vào tầm mắt ánh mắt chợt lóe không được tự nhiên và mờ mịt của thôn dân.

"Điều tra cái gì mà điều tra. Nơi này của chúng tôi không có cái gì để mấy người điều tra cả. Dù sao thì con nhãi Vương Tiểu Nha đã là dâu nhà họ Xa, đương nhiên phải về nhà họ Xa. Hai vị đại sư cũng trở về đi…"

Một người đàn ông nói rồi tiến lên túm lấy Cố Duệ.

Rầm! Lý Đại Hùng lại đập nát một tảng đá khác.

Vẻ mặt người đàn ông kia hơi sợ hãi, ông ta nhanh chóng rút tay lại.

Xem ra, người trong thôn này không phải ai cũng điêu.

Tên đầu trọc nhíu mày, lạnh lùng nói:

"Ta khuyên mấy người đừng có chạm vào Vương Tiểu Nha. Vừa nãy ở thôn Lý gia, chúng tôi còn gặp người của quan phủ. Quan phủ đang điều tra chuyện này, Vương Tiểu Nha lại là người duy nhất sống sót… Mấy người nếu muốn làm gì cô ta thì nên coi chừng quan phủ sẽ bắt mấy người đó."

Từ xưa đến nay dân đều sợ quan. Hơn nữa, trong lòng mấy người này có cái gì đó nên mới có tật giật mình, vẻ mặt thay đổi như vậy. Bọn họ không dám làm càn nữa mà có muốn rút lui. Thế nhưng cũng có một đám người vừa lầm bầm vừa bỏ đi.

Chỉ là ánh mắt của bọn họ khi quay đầu lại nhìn Cố Duệ… rất kinh khủng, nhất là người đàn bà kia.

Cố Duệ nheo mắt lại và cười lạnh.

Nếu không phải thân thể này có vấn đề, thì với thân thủ của cô, bọn người đó đã chết từ lâu rồi.

***

(1) Sĩ tộc: dòng dõi học hành làm quan.

(2) Phạm Dương: nay là huyện Trác, tỉnh Hà Bắc, Trung Quốc.

(3) Quan tộc: dòng họ hiển vinh, đời đời có chức vị cao sang.

(4) Đế sư: thầy của Hoàng đế.

(5) Bát tướng tá Đường: tám vị tướng phụ tá cho vua nhà Đường.

(6) Sơ Đường tứ kiệt: bốn người kiệt xuất đầu thời Đường.

(7) Sát khí: khí thế hung ác, muốn giết người.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Xuống Nước Và Canh Rong Biển

Nhưng mà, Lý Đại Hùng khá đồng cảm với Cố Duệ:

"Khỉ à, không ngờ số cô lại thảm như vậy… Mấy người đó toàn là kẻ xấu… Mà, bố mẹ cô đâu rồi?"

Đúng là không nên trông đợi gì vào chỉ số tình cảm của tên Lý Đại Hùng này. Cố Duệ không thèm đếm xỉa gì đến lời hắn ta nói, cô chỉ hỏi lại:

"Chiêu vừa rồi của ngươi là gì vậy? Tuyệt kỹ đập vỡ đá bằng ngực trong truyền thuyết sao?"

"Đúng vậy, đúng vậy. Có phải rất đàn ông không?"

"Đây là loại đá xốp mềm nhất." - Cố Duệ cầm một phần vụn của tảng đá bị vỡ kia lên, tay bóp nhẹ một cái… Cục đá nhỏ kia vỡ vụn…

Lý Đại Hùng đỏ mặt:

"Có đổi tảng đá khác thì ta vẫn làm vỡ được mà. Nhưng mà, khỉ à, cô cũng… rất… đàn ông đó."

Cố Duệ:

"Hửm? Vậy sao? Ta luôn là một người đi theo con đường văn nghệ đó."

Nói xong, cô ném cục đá vừa nhặt xuống đất.

Tên đầu trọc cười nhạo một tiếng rồi đi lên phía trước.

Phía sau là hai người một nam một nữ rất đàn ông đuổi theo.

Muốn nhảy sông tự vẫn tất nhiên không phải nhảy xuống mấy con suối nhỏ. Bạn thấy qua ai nhảy xuống suối để tự vẫn bao giờ chưa?

Thôn Tiểu Dương này có một con sông, mà nói cho đúng thì đây là một cái hồ.

Cách đầu thôn năm, sáu trăm mét về hướng đông nam là một cánh rừng tre bương thưa thớt. Sắc lá tre bương là một màu trầm, thêm vào sắc trời mờ tối, có vẻ như trời sắp mưa lớn.

Từ trước đến giờ, Cố Duệ vốn không thích những ngày mưa. Cô nhíu mày, đang định đi đến bờ hồ thì đột nhiên mắt cá chân trái bị co rút. Cả người cô lảo đảo như muốn ngã xuống đất.

"Sao vậy?" - Lý Đại Hùng ở bên cạnh kinh ngạc, túm lấy Cố Duệ.

"Không biết, bỗng nhiên chân bị co rút… Chẳng lẽ cơ thể này muốn phát triển chiều cao sao?" - Cô Duệ thuận miệng nói.

Tên đầu trọc, lúc này, đã đứng bên hồ và nhìn xung quanh… Vẻ mặt ông ta càng ngày càng trầm trọng…

"Sư phụ." - Lý Đại Hùng đến bên cạnh tên đầu trọc. Sắc mặt hắn ta cũng trầm trọng.

"Ngươi cũng cảm nhận được sao?"

"Dạ…" - Lý Đại Hùng sờ cánh tay: "Lạnh quá…"

Giọng điệu này, động tác này… giống như một cô gái đang làm nũng…

Cố Duệ tự nhiên có cảm giác muốn chọt đui mắt mình cho rồi…

"Vương Tiểu Nha, cô lại đây..."

Tên đầu trọc gọi cô qua rồi hỏi cô có ấn tượng gì với nơi này không.

Cố Duệ liếc ông ta một cái:

"Ta không phải cô ấy, làm sao mà có ấn tượng với nơi này được."

Cô cũng không phải tên là Vương Tiểu Nha.

“À, xem ra cô đã hoàn toàn đuổi cô ta đi rồi.”

“Đầu tiên, từ “đuổi” này quá mang tính chất chủ động mà ta là bị động. Thực tế, loại tình huống này dù có cho, ta cũng không cần!”

Tên đầu trọc tin lời này của cô.

Dù sao thì tình trạng và thân thể của Vương Tiểu Nha đều thuộc loại bỏ đi.

“Có lẽ nguyên nhân là ở trong nước, hơn nữa có thể liên quan đến quỷ nữ kia… Quỷ nữ kia đối xử khá đặc biệt với cô, có lẽ là nhận ra cô!”

Cố Duệ nghe vậy thì nghĩ lại. Cũng đúng, cô cũng thấy quỷ nữ kia đối xử với cô có hơi lằng nhằng, không xuống tay dứt khoát, hoặc là bà ta không định giết cô, hoặc là có nguyên nhân khác…

Nhận ra?

Nhận ra Vương Tiểu Nha? Như vậy chuyện Vương Tiểu Nha chết và chuyện bị mất bóng có lẽ liên quan đến quỷ nữ. Nói cách khác, việc Vương Tiểu Nha chết đuối ở hồ này có liên quan đến quỷ nữ.

“Có lẽ vậy. Ta luôn cảm thấy oán khí của quỷ nữ kia quá nặng, nhưng thái độ với Vương Tiểu Nha lại có chút kỳ quái.”

“Cho nên cô chuẩn bị một chút đi, xuống đó đi.”

Cố Duệ sợ chết khiếp!

“Ông… bảo ta xuống đó?”

“Ừm.”

“Sao không phải là ông xuống?”

Tên đầu trọc cười lạnh:

“Mạng của cô mà, mắc mớ gì ta phải xuống. Huống chi muốn tháo chuông phải tìm người buộc chuông. Cô gặp chuyện gì ở dưới nước cũng chỉ có cô mới có cảm nhận sâu sắc nhất. Người có thể giải quyết được vấn đề này chỉ có thể là chính cô thôi, cho nên…”

Cố Duệ:

“Cho nên ông không xuống dưới đó?”

Vẻ mặt tên đầu trọc cứng đờ. Ông ta còn chưa kịp mở miệng, Lý Đại Hùng ở bên cạnh đã ngạc nhiên nói:

“Đúng vậy, khỉ à, sao cô biết hay quá vậy! Sư phụ ta chính là một con vịt cạn đó.”

“Mẹ kiếp!”

Tên đầu trọc cảm thấy mất mặt, ông ta thẹn quá hóa giận nói:

“Dù sao thì cô cũng xuống đi… Xuống đi!”

Vì tương lai không bị người ta đánh chết vì không có bóng, Cố Duệ không còn sự lựa chọn nào khác.

“Thân thể của ta vốn đã suy yếu. Hơn nữa, lỡ như ở dưới đó có quỷ thì sao ta có thể đấu lại nó đây?” - Cô cò kè mặc cả hy vọng có thể moi được một ít bảo vật từ tay cái tên chết tiệt này.

“Thế nên ta mới định để Lý Đại Hùng xuống nước với cô.”

Lý Đại Hùng:

“Sư phụ, người đang định “sống chết mặc bây, tiền thầy bỏ túi” sao?”

Tên đầu trọc:

“Ngươi là đồ đệ của ta, chết hay không liên quan gì đến ta?”

Thật là làm người ta cảm thấy rét lạnh cả lòng mà!

Cố Duệ và Lý Đại Hùng chỉ có thể uể oải lặn xuống nước.

Lúc này đã là mùa thu, nước hồ khá lạnh, nhưng vẫn trong giới hạn chịu đựng được.

Cố Duệ vốn lo lắng thân thể này không biết bơi. Cô không sợ cô không bơi được, chỉ sợ cơ thể này không chịu được. Nhưng may mà không có vấn đề gì lớn. Sau khi xuống nước, mặt nước đen ngòm, nhưng một lúc sau mắt đã thích ứng được, mơ hồ có thể nhìn thấy được đáy hồ. Hồ này cũng không sâu lắm.

Cô Duệ lấy tay ra hiệu với Lý Đại Hùng. Lý Đại Hùng gật đầu.

Hai người lần lượt lặn xuống hồ.

Không phải cô sợ quỷ gì đó mà là… ừm, được rồi, cô thật sự cảm thấy sợ hãi…

Ùng ục, ùng ục… Tiếng nước rất nhỏ.

Lúc đầu Cố Duệ và Lý Đại Hùng còn cảm thấy không sao cả nhưng lúc bọn họ lặn xuống đáy hồ, Cố Duệ bỗng cảm thấy sởn tóc gáy.

Hai người bọn họ không thể nào hô hấp ở dưới nước, vậy thì tiếng "ùng ục" đó phát ra từ đâu?

Cả người Cố Duệ đều cảm thấy không thoải mái.

Bỗng nhiên cô cảm thấy có cái gì đó níu tay áo cô lại.

"Con bà nó!" - Cố Duệ lập tức tung một quyền về phía đối phương…

Người nắm lấy tay áo của cô chính là Lý Đại Hùng. Hắn ta trừng cô, ánh mắt hướng xuống dưới rồi bĩu môi.

"Gì cơ?"

Nhìn theo ánh mắt hắn ta hướng xuống dưới, dưới đáy hồ có rất nhiều tảng đá… Không, nên nói là trong phạm vi hai, ba mét có rất nhiều tảng đá nằm rãi rác.

Còn có rất nhiều tảo mọc ra từ kẽ đá, thoạt nhìn thì giống như tảo tía hay rong biển gì đó. Những thứ đó đen nhánh, không nhìn rõ ràng được.

Những chỗ khác đều không có, tảo chỉ mọc lên từ những kẽ đá đó.

Khá kỳ lạ!

Khóe miệng Lý Đại Hùng nở một nụ cười. Nụ cười của hắn ta nhìn rất đáng khinh. Nhất là khi hắn ta làm tư thế xào rau… sau đó là tư thế uống nước….

Cố Duệ trợn trắng mắt.

"Ngươi không cần làm động tác thứ hai đâu, bà đây đã biết ngươi tính làm gì rồi! Ý ngươi là canh rong biển chứ gì!"

Nhìn Cố Duệ trợn trắng mắt nhìn mình, Lý Đại Hùng hơi khó chịu. Nhưng hắn ta nhanh chóng lặn xuống, định nắm lấy mấy nhánh rong biển kia…

Cố Duệ bỗng nhiên cảm thấy có gì đấy không thích hợp.

Rong biển… không phải nên mọc trong biển sao?

Sao lại có ở dưới hồ?

"Thôi chết!"

Cố Duệ lập tức kéo tay trái Lý Đại Hùng lại, nhưng tay trái của hắn ta đã tóm lấy mấy nhánh rong biển kia…

Mềm mại, tinh tế, đen nhánh.

Mới giây đầu tiên, Lý Đại Hùng còn cảm thấy chất lượng của rong biển này rất tốt. Nhưng giây thứ hai…

Mặt hắn ta nghệt ra.

Cảm giác này… có gì đó sai sai…

Tóc…

Mặt Cố Duệ tái mét.

Tóc của một người phụ nữ! Chắc chắn là của quỷ nữ kia…

“Ông hai à, ông tính lấy tóc bà ta đi nấu canh rong biển sao?”

Nhưng Lý Đại Hùng là một người thuộc phái hành động. Cánh tay trái khi tóm lấy nhúm tóc kia đã dùng lực, lúc sau còn có thêm lực của Cố Duệ, nhúm tóc đó bị hai người kéo mạnh lên trên…

Một thước… Lại một thước nữa…

“Con bà nó!”

Lý Đại Hùng sợ tới mức đem nắm tóc cầm trên tay vứt ra, sau đó cùng Cố Duệ gắng sức bơi nhanh lên mặt nước…

Nhưng…

Dù cả hai người cố gắng như thế nào cũng không thể bơi lên tới mặt nước được. Mắt cá chân đột nhiên bị tóc cuốn lấy.

Bây giờ Cố Duệ mới chợt hiểu ra tại sao lúc nãy chân mình lại bỗng nhiên run rẩy rồi. Có lẽ là sự sợ hãi của thân thể này với cái hồ này, hoặc có thể là một ít hồn niệm còn xót lại của Vương Tiểu Nha trong cơ thể này, nên theo bản năng mới sợ hãi như vậy.

Ùng ục ùng ục ùng ục.

Âm thanh “ùng ục” mà Cố Duệ cảm thấy không thích hợp lúc nãy lại xuất hiện.

Bọt nước từ trong những kẽ đá thoát ra ngoài, giống như có ai đó đang hô hấp ở dưới tảng đá kia.

Nơi này đúng là có quỷ mà!

Không được! Hai người không thể lặn quá lâu dưới nước. Nếu cứ như vậy nữa thì qua một hồi, cả hai sẽ chết đuối mất…

Trong lúc giãy giụa, Lý Đại Hùng bỗng nhiên nhìn thấy Cố Duệ thôi không tháo đám tóc đang quấn ở chân ra nữa mà bơi về nơi đám tóc mọc ra kia.

“Khỉ à, cô đang tìm đến cái chết hả?”

Lý Đại Hùng kinh hồn bạt vía, còn tưởng rằng Cố Duệ bị quỷ mê hồn nên vội vàng đuổi theo kéo cô lại.

Vốn Cố Duệ đã gầy yếu, nhìn cô đi vào trong đám tóc giống như đang bị một cái miệng đen ngòm nuốt chửng. Trông rất kinh khủng! Nhưng một lát sau, Lý Đại Hùng đã nhìn thấy Cố Duệ nắm lấy một tảng đá đè lên đám tóc và đẩy ra.

Quả nhiên bên dưới là đám xương cốt chất chồng lên nhau.

Từ trong xương mọc ra rất nhiều tóc, nhưng có một chỗ nhiều tóc nhất! Đó chính là tảng đá lớn nhất!

Khi nhìn thấy Cố Duệ vẫy tay với mình, Lý Đại Hùng lập tức bơi đến bên người Cố Duệ. Hai người hợp sức đẩy tảng đá ra…

“Ầm” Tảng đá lăn sang một bên. Bùn tán ra trong nước, mang theo mùi tanh của máu. Chờ bùn trôi đi hết, hai người nhìn thấy một cái đầu lâu bị nứt đến không còn hình dạng… Từ sọ mọc ra rất nhiều tóc, nhưng khuôn mặt kia…

Rõ ràng thân mình bên dưới đều đã hóa thành xương nhưng đầu lại còn xót da thịt, chính là một đống bùn lầy. Nhất là khuôn mặt kia, còn dính lại cả mũi miệng… Ghê tởm hơn nữa là cô còn nhìn thấy rõ ràng cái thứ gì đó trắng trắng bên trong hộp sọ…

Cố Duệ và Lý Đại Hùng đều cảm thấy tởm muốn chết và cũng sợ muốn chết.

Bởi vì tóc mọc trên đầu lâu ngày càng nhiều giống như muốn bao vây bọn họ lại.

“Mặt, mặt bà ta!”

Cố Duệ bắt đầu cảm thấy khó thở, nhưng vẫn lấy tay chỉ vào mặt của bộ xương kia để ra hiệu với Lý Đại Hùng.

“Đúng rồi, thứ quỷ nữ kia để ý nhất là mặt nên mặt sẽ là điểm yếu của bà ta!”

Lý Đại Hùng hiểu ý. Hắn ta cởi áo và lấy cái gương bên trong ra rồi đỏ mặt vận khí.

Mà nhánh tóc đang quấn lấy cổ Cố Duệ càng lúc càng siết chặt lại…

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Thi Thể Dưới Đáy Nước

Cố Duệ biết ngay cái tên Lý Đại Hùng này học nghệ không tinh (*) mà! Hắn ta toàn cậy vào tướng tá to cao của mình thôi. Nhưng mà cũng có điểm đáng khen, ví dụ như… thích cởi đồ.

Cô cực kỳ thích cái cách một lời không hợp liền cởi đồ của hắn ta trước mặt quỷ nữ!

Cuối cùng tấm gương cũng sáng lên. Ánh sáng ấy xua tan sự lạnh lẽo nơi đáy nước và làm cho đám tóc kia tránh xa hai người.

Ùng ục… Lý Đại Hùng nhanh chóng bọc cái đầu lâu kia vào trong áo.

Dù đã bị bọc trong áo, nhưng tóc vẫn còn rất nhiều. Và dường như chúng rất sợ tấm gương phát sáng trước ngực Lý Đại Hùng nên co rúm lại.

Nhưng mà, Cố Duệ và Lý Đại Hùng đã không thể nín thở nổi nữa. Cả hai không rảnh suy nghĩ nhiều mà liều mạng bơi lên trên.

Hộc!

Hai người, một cao to, một thấp bé nằm chết dí trên đất như hai con cá bị người ta bắt lên bờ.

"Ấy chà, cả buổi trời không thấy hai người ngoi lên, ta còn tưởng cả hai lặn chơi ở dưới chứ."

"Lặn chơi cái đầu nhà ông ấy!"

"Đúng vậy! Lặn chơi được một chặp, bọn ta còn không quên mang thêm ít vỏ sò và rong biển cho ông. Buổi tối nhớ hầm canh uống nha!" - Cố Duệ yếu ớt nói.

Tên đầu trọc kinh ngạc nhìn cô:

"Cô nghĩ ta sẽ sập bẫy cô chắc!"

Cố Duệ không thèm để ý tới ông ta.

Lý Đại Hùng cũng không thèm để ý tới ông ta.

Tên đầu trọc nhìn bọc quần áo một hồi… Ngón tay đặt lên, cuối cùng cũng nhịn không nổi sự tò mò mà mở ra…

Vừa mở ra…

Soạt!

Một đống tóc lớn đập vào mặt ông ta...

Mẹ nó!

Tên đầu trọc một tay cầm hỏa phù, một tay cầm thanh thước, chật vật một lúc mới có thể khống chế được cái đầu lâu. Sau đó ông ta hung hăng trừng mắt nhìn Cố Duệ và Lý Đại Hùng.

"Hai đứa nhãi ranh này… Các người "giỏi" lắm!"

Sau đó, tên đầu trọc xem xét đầu lâu một lúc lâu, nói:

"Hèn chi bà ta, à không, cô ta lại để ý mặt của mình như thế…"

Cố Duệ đã khôi phục lại một chút sức lực. Trước đây, lúc còn làm khảo cổ, cô từng nghiên cứu rất nhiều xác ướp, nhưng những cái xác ấy đều nằm trong những lăng mộ của quý tộc nên được giữ gìn khá tốt. Chỉ có một số khá kỳ lạ. Có cái không đầu, chỉ có phần thân. Cũng có cái như có dấu hiệu bị độc chết từ từ. Có lẽ đây chính là những bí mật được che giấu bởi tấm màn mang tên lịch sử. Nhưng cái chết thảm như vậy, cô ít khi gặp.

Cô cảm thấy khá tò mò nên cũng ngồi xuống xem xét.

Lý Đại Hùng không có hứng thú xem xét đầu lâu, nhưng thấy hai người đều ngồi chồm hổm ở đó, hắn ta cũng tò mò mà lại gần xem.

"Ở dưới có rất nhiều tảng đá được đặt khá lộn xộn, nhưng có một đặc điểm chung là đều đè lên người cô ta, xương đều bị gãy. Có vẻ như là sau khi chết mới bị đá đè lên. Xương đầu, trên căn bản, đã bị nứt vỡ ra. Nhờ những sợi tóc này, nó mới được ghép lại."

Lý Đại Hùng nhìn Cố Duệ chỉ vào kẽ hở của những mảng thịt thối trên mặt của đầu lâu kia với vẻ mặt không cảm xúc…

"Khỉ, ý của cô là… tóc cô ta không chỉ mọc ở ngoài, mà còn mọc ở bên trong… Và dán lại da mặt cho cái đầu này?"

Giọng hắn ta run run, thân hình đô con của hắn ta cũng run rẩy theo.

Tên đầu trọc liếc hắn ta một cái:

"Sợ thì né sang một bên đi, còn đến đây góp vui làm gì… Hèn!"

Tên đầu trọc cười tủm tỉm, nói:

"Xem ra lá gan của cô cũng không nhỏ."

Cố Duệ cười giả tạo, nói:

"Cũng giống ông cả thôi, ta là dân đào mộ mà…"

Tên đầu trọc cũng cười giả tạo, nói:

"Vậy phần xương cốt còn xót lại phía dưới hồ lại phải phiền cô vớt lên giúp rồi…"

Cố Duệ đứng dậy: "Ấy chết, trời sắp mưa rồi, đồ phơi trong sân còn chưa kịp lấy vào. Mấy người cứ tiếp tục, ta đi trước đây…"

…

Nửa tiếng sau, toàn bộ xương cốt đã được vớt lên bờ. Cả người Cố Duệ và Lý Đại Hùng đều ướt đẫm. Cả hai ngồi lì trên bờ với vẻ mặt như chẳng còn luyến tiếc gì để sống nữa.

Trời đầy mây đen.

Bộ xương cốt quỷ dị kia cứ thế mà nằm trên đám cỏ dại. Từ cổ xuống dưới đều đã hóa thành xương trắng, chỉ có cái đầu là…

Hai hốc mắt đen nhánh nhìn chăm chăm lên trời…

"Khỉ, cô có cảm thấy thi thể của cô ta hơi kỳ lạ không?" - Lý Đại Hùng ngồi xuống bên cạnh Cố Duệ và yếu ớt hỏi.

"Không có tròng mắt, da mặt lại bị lột… Hèn chi mấy người trong rừng Quỷ Khốc kia cũng chết như thế…"

"Đây là trả thù hả?" - Lý Đại Hùng hỏi.

Cố Duệ và tên đầu trọc liếc đối phương một cái.

Cố Duệ cuộn chân lại, nhìn thi thể cách mình không xa kia, nói:

"Lột da, móc mắt, treo xác, rồi đem dìm vào đầm lầy… Nếu những cái này tương ứng với trạng thái chết của cô ta thì cô ta giết người với tính chất trả thù. Hơn nữa, trước khi chết, cô ta đã bị người ta tra tấn rất tàn nhẫn."

"Sao cô biết được?"

"Xem độ co rút trên cơ mặt của bà ta đấy… Nếu bị lột da mặt sau khi chết, cơ mặt sẽ không bị co rút đến độ như vậy, hướng máu chảy cũng sẽ không giống như vậy. Trừ khi là bị lột khi còn sống…"

Giọng nói Cố Duệ bình thường, nhưng sắc mặt của Lý Đại Hùng đã trở nên khó coi… Vẻ mặt của tên đầu trọc cũng lạnh lùng hẳn.

Tạm thời không nói đến thủ đoạn của quỷ nữ kia tàn nhẫn như thế nào, nhưng người hại chết bà ta so với quỷ còn kinh khủng và ác độc hơn.

"Là ai hại bà ta? Và bà ta là ai?" - Lý Đại Hùng gãi đầu hỏi.

Cố Duệ phủi mấy sợi tóc dính trên áo xuống. Cô nhìn về hướng thôn Tiểu Dương…

"Ta nghĩ, điều này phải hỏi người trong thôn kia rồi."

Thật sự thì thái độ của người trong thôn Tiểu Dương rất kì lạ. Thứ nhất, bọn họ nhất định biết điều gì đó về cái chết của Vương Tiểu Nha. Thứ hai, khoảng cách từ hồ này đến thôn cũng không xa, chẳng lẽ không một ai hay biết gì về chuyện có một người phụ nữ chết thảm trong hồ này sao?

Trừ khi là vứt xác lúc đêm khuya.

Nhưng mặc kệ là cái gì, ba người Cố Duệ vẫn cảm thấy nghi ngờ người trong thôn này.

"Nhưng mà người thôn này không phải dạng vừa đâu. Có lẽ có hỏi cũng không ra đâu. Trừ khi là kề dao lên cổ ép bọn họ nói ra. Nhưng chúng ta không thích hợp…"

Lúc trước Lý Đại Hùng không thể ra tay với người phụ nữ kia vì đạo môn bọn họ kiêng kị ra tay với người thường. Nếu chuyện đánh người thường truyền ra ngoài, bọn họ chắc chắn sẽ bị xa lánh, thậm chí còn bị người ta tấn công. Cho nên lúc nãy hắn ta mới bị đánh thê thảm như vậy.

Do đó, nếu muốn ép cung đám điêu dân kia, bọn họ thật sự là không có cách.

Trong khi hai thầy trò đang rối rắm thì nghe thấy giọng nói lạnh nhạt của con khỉ nào đó:

"Bọn họ chỉ sợ người có thể gây tổn thương cho họ, ví dụ như… người của quan phủ."

Người của quan phủ?

Tên đầu trọc nhạy bén nhìn theo ánh mắt của Cố Duệ…

Ở đầu bên kia chẳng phải có năm người đang đứng hay sao? Ánh mắt lạnh lùng của Lư Dịch Chi vẫn luôn dừng trên người bọn họ.

Năm người nhìn ba người…

Một tên đầu trọc và một chàng trai ngồi bên cạnh một bộ xương trông rất khủng bố trên mặt đất. Cái này không là vấn đề, vấn đề nằm ở cô gái kia…

Tay cô ta đang cầm một nhành cây, hình như đang chọc chọc vào cái đầu lâu gớm ghiếc kia…

Bốn, năm giờ trước, cánh tay ấy của cô ta đã đưa thịt gà cho bọn họ…

Sắc mặt Thanh Vũ hơi tái, may mà hắn ta chỉ ăn mỗi cái cánh. Hắn ta lén nhìn đại nhân nhà mình… Ừm, sắc mặt ngài ấy cũng không được tự nhiên lắm.

Tám người nhìn nhau, không cần bọn Cố Duệ giải thích, Lư Dịch Chi đã duỗi tay cầm lấy bao tay làm bằng vải bố trắng mà Thanh Vũ lấy từ cái túi bên hông ra. Anh ta cũng ngồi xổm xuống kiểm tra…

Bốn người Thanh Vũ khá căng thẳng, vì bọn họ chú ý đến mấy lá bùa dán trên thi thể kia. Xung quanh còn xót lại dấu vết của việc dùng pháp thuật. Điều này có nghĩ là xương cốt này không sạch sẽ.

Đối với người thường, xương cốt là điềm xui xẻo, đương nhiên là không sạch sẽ. Nhưng đối với những quan viên thường xuyên xử lý những nghi án trong Đại lý tự mà nói, thấy xương cốt là chuyện thường gặp. Bọn họ chỉ sợ gặp phải những quỷ thi (2) không sạch sẽ.

Có khá ít quỷ thi. Không phải người nào chết cũng trở thành quỷ thi. Những thi thể bị biến thành quỷ thi hoặc là do oán khí quá nặng hoặc là do hoàn cảnh đặc biệt mà tạo thành.

Nếu là quỷ thi thì đây không còn là một vụ án bình thường của nhân gian nữa rồi. So với vụ án thì bọn họ càng để ý đến sự an toàn của đại nhân hơn.

Cũng vì thế mà lúc đầu vốn không có thiện cảm gì, nhưng bây giờ bọn họ đã đối xử lễ độ với hai thầy trò tên trọc đầu kia hơn.

Không ngờ rằng tên Lư Dịch Chi này lại khá bản lĩnh. Cố Duệ xem cách anh ta nghiệm thi là biết anh ta cũng không phải dạng vừa. Tuy rằng không sánh bằng pháp y ở hiện đại, nhưng cổ đại có cái hay của cổ đại. Anh ta không cần dùng đến bất kỳ dụng cụ gì đã nhanh chóng đoán được người phụ nữ này khi còn sống đã bị tra tấn, còn bị người ta làm phỏng, bị lột da mặt còn bị xâm hại…

"Từ từ, sao anh biết cô ta bị..." - Lý Đại Hùng còn chưa nói xong sự nghi hoặc của bản thân thì đã nhìn thấy ánh mắt khinh bỉ của bốn người Thanh Vũ…

"Mẹ kiếp!"

"Khỉ, cô nói đi!"

Cố Duệ trợn trắng mắt:

"Chuyện này liên quan gì đến ta hả?"

Nhưng mà ánh mắt bốn người Thanh Vũ nhìn cô cũng có hàm ý như vậy: "Liên quan gì đến cô hả, cô gái nhà quê kia! Cô thì biết cái rắm gì!"

Ha ha.

Cố Duệ liếc mắt xem thường rồi thản nhiên nói:

"Một người phụ nữ khoảng mười chín, hai mươi tuổi có nhan sắc, nếu như đối phương hận cô ta đến tận xương tủy, còn sử dụng đến những thủ đoạn tra

tấn tàn độc như vậy, thì chắc chắn sẽ dùng đến thủ đoạn cưỡng hiếp này!”

Bốn người Thanh Vũ kinh ngạc.

Phân tích của Cố Duệ cũng khiến cho Lư Dịch Chi chuyển ánh mắt sang nhìn cô. Có lẽ anh ta cảm thấy cô có chút đặc biệt. Anh ta đã biết từ trước rằng cô gái này không giống như những cô gái nông thôn bình thường khác. Anh ta hỏi lại:

“Làm sao cô biết được cô gái này xinh đẹp hay không?”

“Nếu cô ta xấu thì người ta đã không lột da mặt cô ta rồi.”

Bảy người đàn ông ở đây đều không nói gì.

Cố Duệ:

“Nhìn ta làm gì? Vốn chính là như vậy mà! Nếu là đàn ông, trừ khi tên đó cực kỳ biến thái, nếu không thì lột da mặt không phải là thủ đoạn bọn họ quen dùng. Nếu thật sự có loại người đó, thì hắn ta sẽ dùng đến một loại dao sắc bén. Nhưng nhìn cơ mặt của cô ta đi. Vết cắt không ngay ngắn, có dấu hiệu bị xé rách. Cái này có khả năng là dao cùn… hoặc là dùng thứ gì đó giống như trâm cài rạch lên. Thủ đoạn này phần lớn là do ghen ghét, lại mang theo mối hận thấu xương mà thành.”

Bốn người đàn ông của Đại lý tự hoàn toàn sửng sốt. Ánh mắt Lư Dịch Chi tối lại.

Chỉ có tên đầu trọc cảm thấy kinh ngạc thầm nghĩ:

“Giới mò vàng cũng dạy về cái này sao? Hay là người này vốn dĩ đã giỏi quan sát và có tư duy tốt như thế? Với lại, cô ta cũng dám quan sát và xem xét! Giỏi!”

“Cô cảm thấy người hại cô ta là nữ?”

“Những thi thể treo trên cây đều là đàn ông, người cô ta hận nhất phải là đàn ông mới đúng chứ?”

Cách nghĩ của Lư Dịch Chi không giống Cố Duệ nhưng cũng mơ hồ đoán được phán đoán của cô. Còn tên đầu trọc thì để ý đến thứ mình đã nhìn thấy tận mắt, cho nên mới hỏi lại Cố Duệ.

Bọn họ vừa dứt lời liền liếc đối phương một cái. Rõ ràng thứ đối phương hỏi đều là thứ mà bản thân không biết.

Vậy nghĩa là, hoài nghi của bọn họ trái ngược nhau.

Cố Duệ nhìn Lư Dịch Chi rồi nhìn tên đầu trọc, cô nói:

“Trả lời mấy người thì ta có được thưởng gì không?”

Trả lời cô là tiếng cười ha ha và sự trầm mặc.

“Được rồi.”

“Thi thể bị treo đều là đàn ông, điều này có nghĩa là cô ta đã bị xâm hại. Hơn nữa không phải chỉ là một hay hai người. Cho nên sự căm hận của cô ta đối với đàn ông mới lớn như vậy. Nhưng điều này không có nghĩa là người chủ mưu hãm hại cô ta là đàn ông. Mà ngược lại, điều này càng chứng minh rằng người hại cô ta là nữ. Hơn nữa, cô ta còn rất sợ người phụ nữ này, thậm chí là sau khi chết rồi cũng không dám phản kháng lại… Chúng ta có thể suy ra rằng, đến bây giờ cô ta vẫn còn bị người đó khống chế!”

Phỏng đoán này… có vẻ to gan, nhưng lại phù hợp với tình hình trước mắt. Người ở bên ngoài ảo cảnh (3) trợ giúp cho cô ta… là kẻ chủ mưu sao?

Một người phụ nữ?

***

(1) Học nghệ không tinh: không chịu học hành (hoặc là học một cái gì đó) không đến nơi đến chốn.

(2) Quỷ thi: những thi thể đã thành quỷ.

(3) Ảo cảnh: Cảnh tượng hư ảo, không có thật.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Ném Bao Nhiêu Tảng Đá?

Mặc kệ thi thể này hay tình trạng bi thảm bên trong rừng Quỷ Khốc nói lên điều gì, bọn họ cũng phải tra xét thật kỹ.

Mà những người dân trong thôn kia chính là con đường dẫn tới kết luận.

Không cần tên đầu trọc nói ra, Lư Dịch Chi cũng sẽ tra hỏi đám điêu dân kia. Lúc cởi bao tay ra, anh ta như hỏi bâng quơ Cố Duệ một câu: "Trong nhà chỉ còn một mình cô?"

Cố Duệ: "Không biết."

Câu trả lời này làm cho bốn người Thanh Vũ tưởng rằng cô gái này cố tình không chịu trả lời. Nhưng sau đó bọn họ chợt nhớ ra, lúc trước cô gái này là một người bị thiểu năng, nên cho dù bây giờ đã thông minh hơn nhưng…

"Thái y Vương Phác từng nói, tuy rằng bệnh ngu si có thể dùng thuốc và châm cứu để chữa trị nhưng vì liên quan đến não bộ nên nhất định phải cẩn thận. Do đó, hiệu quả trị liệu của mỗi người sẽ không giống nhau. Nhưng trong ghi chép, có không ít người từng chịu phải một cú sốc lớn, điều này vô tình làm tan cục máu bầm trong não hoặc là hóa giải khúc mắc trong lòng họ, khiến người bệnh khỏi hẳn. Nhưng, người đó có khả năng sẽ mất trí nhớ hoặc một phần ký ức… Xem ra Vương cô nương cũng như thế…"

"Ấy chà, đúng là buồn ngủ mà gặp chiếu manh mà!"

Vốn dĩ Cố Duệ rất kiêng kị đám nhân viên công vụ của triều đình, nhưng trong nháy mắt, cô lại cảm thấy bọn họ dễ thương vô cùng.

Nhưng mà cô vẫn giả ngu và nhìn về phía tên đầu trọc.

"Lại giả vờ!"

Ông ta cười lạnh trong lòng, nhưng ngoài miệng vẫn nói: "Ai mà biết chứ. Lúc được chúng ta cứu, cô ta đã bị quỷ nữ dọa đến hôn mê. Lúc tỉnh lại thì cô ta đã như vậy rồi..."

"Đúng là trong họa có phúc." Lư Dịch Chi nhàn nhạt nói.

"Đúng vậy, vốn đã xấu như con khỉ rồi, nếu còn bị ngu nữa thì… Như vậy quá thảm rồi…"

"Bị ngu cái đầu nhà ông ấy!"

Cố Duệ buồn bực đứng bên cạnh. Cô đang xinh đẹp như hoa tự nhiên lại "đầu thai" vào con nhóc này. Thật đúng là không chấp nhận nổi mà! Thế giới có thay đổi cũng chẳng sao cả. Dù sao ở thế giới kia cô cũng không còn người thân nào, cũng không có ai làm cô phải vướng bận cả. Có thể nói… dù có cô hay không cũng không sao cả!

Tinh thần Cố Duệ uể oải khiến tên đầu trọc tưởng bản thân ông ta đã nói quá đà. Đối diện với ánh mắt không đồng tình của Lý Đại Hùng, tên đầu trọc tức muốn chết. "Mẹ nó, không biết là do thằng ranh nào không biết giữ mồm giữ miệng trước, bây giờ còn trách ta hả?"

Bởi vì Cố Duệ im lặng không nói, cho nên một người chỉ thường nói chuyện với phạm nhân hoặc người chết như Lư Dịch Chi đương nhiên sẽ không mở miệng bắt chuyện với tên đầu trọc. Vì vậy, đám người nào đó quay trở lại thôn với bầu không khí trầm mặc…

Theo lý thì khi Đại lý tự phá án, ba người Cố Duệ không được phép dự thính, nhưng…

"Vương cô nương." Lư Dịch Chi gọi Cố Duệ.

Cố Duệ ngước mắt lên nhìn anh ta.

"Cô là người sống sót duy nhất, lại có quan hệ với thôn này nên mời cô đi cùng với chúng tôi…"

Cố Duệ nhìn thấy ánh mắt ra hiệu của tên đầu trọc. Cô cũng không từ chối. Dù sao cô cũng muốn biết Vương Tiểu Nha chết ra sao.

Năm người Lư Dịch Chi đi trước. Tên đầu trọc cùng Lý Đại Hùng ở phía sau xử lí thi thể. Còn Cố Duệ thì đứng ở bên cạnh. Bỗng nhiên cô lên tiếng: "Ta vẫn chưa rõ tại sao cơ thể này lại không có bóng."

Thật ra, tên đầu trọc vẫn luôn nghĩ đến vấn đề này, nhưng vì có mặt đám người Lư Dịch Chi nên mới không nói ra miệng…

"Phía dưới còn có cái gì kỳ lạ nữa không?"

"Không có. Có thể vớt được thì đều được vớt lên… Còn lại đều không có vấn đề gì, mấy tảng đá kia cũng không có gì kỳ quái…"

Giọng nói của Cố Duệ thấp xuống. Lúc này, sắc mặt cô mới hơi tái đi.

"Nhưng mà, lá gan của cô cũng lớn đó! So với tên oắt con vô dụng Lý Đại Hùng kia còn có ích hơn nhiều. Lúc hắn ta mới nhập môn, ta mới sai đi trực ở linh đường một đêm mà hắn ta đã sợ tới mức ướt cả quần."

Bị sư phụ kể mấy chuyện xấu hổ như vậy ra ngoài, mặt Lý Đại Hùng hồng lên. Hắn vừa thẹn vừa tức nói: "Sư phụ! Lúc đó con mới hai mươi tuổi thôi! Hơn nữa không phải con khỉ có gan lớn đâu! Người xem kìa, tay cô ta vẫn còn run đó!"

"Hả?"

Nãy giờ tên đầu trọc chỉ chú ý đến thi thể, lúc này ông ta mới phát hiện ra hai tay Cố Duệ đang giấu trong tay áo. Mà tay áo của cô hơi run run…

Mặt cô tái nhợt… Không phải chỉ vì cô suy yếu mà còn vì sợ hãi.

Đúng là sợ hãi rồi!

"Nếu đã sợ, sao cô không nói ra hả?" Tên đầu trọc kinh ngạc, và có chút không được tự nhiên. Dù sao đối phương cũng là con gái, nếu thật sự sợ quỷ thì ông ta cũng sẽ không cưỡng ép… Chẳng qua là, ngay từ đầu ông ta đã không đối xử với cô như với một người bình thường rồi.

"Liên quan tới sự sống chết của bản thân, cho dù sợ cũng phải làm… Không có gì quan trọng hơn mạng sống của mình cả."

Cô không nhìn hai thầy trò kia. Ánh mắt cô nhìn lên bầu trời xám xịt.

Trời mưa.

…

Giằng co? Điêu dân?

Sau khi Lư Dịch Chi lấy quan ấn của Đại lý tự ra, đồng thời một người tùy tùng của anh ta rút hoành đao ra chém gãy một cái cây lớn trước sân của người phụ nữ kia… Cả thế giới liền trở nên hài hòa.

Trong sự hài hòa ấy, Lư Dịch Chi đứng ở trước ngưỡng cửa, nhìn xuống hai mươi mấy thôn dân đang đứng trong sân. Bên cạnh anh ta là ba người Cố Duệ. Và anh ta cũng nhận ra thôn dân thỉnh thoảng sẽ dùng ánh mắt hung ác trừng Cố Duệ…

Anh ta thong thả ung dung thả tay áo xuống, bên cạnh có một ông lão mặt mũi khá hiền lành dâng trà lên…

Thanh Vũ ngăn ông ta lại. Hắn ta sợ trong trà có độc.

Nhưng Lư Dịch Chi không thèm để ý, tiếp lấy ly trà và nhìn thoáng qua ông lão có mái tóc bạc phơ kia.

"Chú ba Vương?"

"Thảo dân, Vương Như Tiến, không dám nhận xưng hô như vậy của đại nhân."

"Cái này chẳng là gì cả, triều ta xưa nay đều tôn trọng người lớn tuổi… trừ một ít kẻ già mà không nên nết."

Câu này không thể nói là không nặng lời.

Vương Như Tiến cũng là một con cáo già, làm sao mà ông ta không hiểu sát ý trong lời nói kia được. Cho nên sắc mặt thay đổi, ông ta nói: "Thảo dân… thảo dân oan uổng mà… Không biết ý đại nhân là…"

"Không biết có ý gì mà đã kêu oan uổng, chẳng lẽ có tật giật mình?"

Lư Dịch Chi nhẹ nhàng nói bâng quơ nhưng khí thế lại oai nghiêm, không cho phép bất cứ kẻ nào khinh nhờn.

"Cái, cái, cái này…"

Cho dù có điêu như thế nào nhưng gặp phải thành phần tinh ông của Đại Đường như Lư Dịch Chi cũng phải chịu thiệt thòi. Mới hai ba câu đã bị ép đến mặt đỏ tía tai. Nhìn thấy trưởng thôn bị chèn ép đến không nói được một lời, đám thôn dân bên dưới cũng không dám hó hé gì nữa. Bọn họ chỉ là những kẻ cậy mạnh bắt nạt kẻ yếu. Hai mươi mấy người còn không đánh lại một mình Thanh Vũ, huống chi đối phương còn có tận bốn người tinh ông thuộc Đại lý tự.

Sống dựa vào thiên triều Đại Đường, phản kháng lại chính là phạm tội tạo phản. Có ai dám manh động?

Không ai dám cả!

Cho nên, một đám người cúi đầu, nơm nớp lo sợ.

“Quá đỉnh!”

Cố Duệ không thể không thừa nhận rằng khí thế của Lư Dịch Chi rất uy nghiêm!

Nhưng mà…

“Đại nhân, chúng tôi đều là những người nông dân thành thật, ngài muốn điều tra gì ở chúng tôi chứ… Có phải là do cái đồ lăng loàn kia nói lung tung gì không...”

Người mở miệng nói không phải ai khác, chính là người phụ nữ hung hăng kia. Bây giờ nhìn thấy bà ta, Lý Đại Hùng vẫn còn cảm thấy hơi sờ sợ. Hắn ta còn cẩn thận xem xét xem bà ta có mang theo cây chổi nào hay không.

“Đồ lăng loàn? Đúng là khó nghe!”

Lư Dịch Chi nhíu mày. Anh ta xuất thân trong một gia đình quý tộc nên cực kỳ không thích nghe những từ ngữ thô tục như vậy.

Nhưng mà…

“Đại nhân, những người này có âm mưu muốn hãm hại tôi, ép tôi phải nhảy sông. Nhưng may mà tôi phúc lớn mạng lớn nên mới không chết. Sau đó, dù biết rừng Quỷ Khốc nguy hiểm đến cỡ nào nhưng bọn họ vẫn ép tôi lên kiệu hoa để đi qua đó… Như thế không khác gì mưu sát lần hai cả… Tôi mong đại nhân có thể nghiêm trị những kẻ loạn dân gây tổn hại đến kỷ cương pháp luật, bỏ ngoài tai lời vừa nói này.”

Âm thanh vang lên trong trẻo mà có lực. Trong lúc mọi người ngạc nhiên, Cố Duệ lại nói tiếp: “Đúng rồi, dựa theo pháp luật của triều ta, tội cố ý giết người, nhất là cố ý giết người lần thứ hai, phải bị xử trảm!”

Lý Đại Hùng trợn mắt há mồm, còn tên đầu trọc thì bình tĩnh nhìn Cố Duệ.

Bốn người Thanh Vũ cực kỳ kinh ngạc. Không ai ngờ rằng một con nhóc yếu ớt, keo kiệt thoáng một cái đã rắn rỏi và hùng hổ như vậy.

Không phải cô ta bị mất trí nhớ sao? Sao lại nhớ rõ chuyện những người này đã hại cô ta…

“Chẳng lẽ là cố ý trả thù?”

Bốn người Thanh Vũ nghĩ thầm như vậy. Nhưng không ngờ vị Lư đại nhân ông minh thần vũ (1) của bọn họ lại nói rằng: “Đã có khổ chủ (2) báo án nên bản quan sẽ thụ lý vụ án này. Còn có những người của thôn Lý gia bị chết thảm kia… Cho nên hôm nay bản quan nhất định phải tra án.”

Lời này làm người trong thôn sợ hãi.

“Vương Tiểu Nha, mày nói hươu nói vượn gì đó!”

“Đúng là ăn nói bậy bạ, bọn tao hại mày bao giờ hả?”

“Vương Tiểu Nha!”

Một đám người tức giận mắng chửi, thậm chí có người muốn xông lên đánh Cố Duệ.

Nhưng Cố Duệ lại không hề cảm thấy sợ hãi chút nào. Cô cười lạnh nói: “Ta bị mấy người ép nhảy sông, cái này không sai chứ?”

A…

“Nhảy sông nhưng không chết. Sau đó bị mấy người ép lên kiệu hoa. Cái này cũng không sai, phải không?”

“Sau khi bị ép lên kiệu hoa, ta suýt chút nữa bị lột da, bị chết oan giống như bốn người ở thôn Lý gia kia. Cái này cũng không sai, đúng không?”

“Và các người đã sớm biết rằng một khi đã bước vào rừng Quỷ Khốc rồi thì chỉ có đường chết. Điều này cũng không hề sai, đúng không?”

Bốn câu hỏi lần lượt được hỏi ra.

Không thôn dân nào có thể trả lời.

“Ai dám nói ta sai thì bước ra đây. Chúng ta cùng thề độc rằng: Người nào nói dối, đi ra ngoài sẽ bị sét đánh, đi ngoài thì quên mang giấy, con cái và người thân sẽ bị chết oan, và từ đây về sau sẽ phải sống trong sự cô độc.”

Lời thề này… đúng là quá “độc” mà!

Chớp mắt, đám điêu dân trở nên yên tĩnh hẳn.

Người phụ nữ hung hãn kia, bây giờ, đã có chút khiếp đảm và mất tự nhiên.

Tại thế giới khó lường và có sự tồn tại của quỷ thần này, có mấy ai dám bất kính với trời đất, với quỷ thần? Một khi bọn họ đã thề độc thì phải chấp nhận trả một cái giá rất đắt.

Đặc biệt là những kẻ trong lòng có "tật" kia…

"Không đúng, mày không phải là Vương Tiểu Nha. Vương Tiểu Nha là một con ngốc! Mày là quỷ nữ! Mày chắc chắn là quỷ nữ kia! Đại nhân, cô ta chính là quỷ nữ, ngài tuyệt đối đừng tin lời cô ta!"

Chú ba Vương vẫn luôn yên lặng nãy giờ đột nhiên lên tiếng.

Gian xảo!

Lý Đại Hùng oán hận trừng mắt nhìn ông lão kia. Hắn thầm mắng ông ta quá xảo quyệt. Ông ta nói như vậy chẳng những có thể phủ nhận toàn bộ lời nói của Cố Duệ mà còn có thể mượn tay quan phủ để xử lý cô…

Tất cả thôn dân lập tức giận dữ…

Đã đến lúc Đại lý tự chúng ta ra tay rồi…

Bốn người Thanh Vũ vừa nghĩ như vậy thì đột nhiên Cố Duệ, người đang lâm vào tình thế xấu, lại tiến lên phía trước. Ánh mắt cô sắc bén và lạnh lùng. Thân thể gầy yếu dường như đang ẩn chứa một cỗ sát khí to lớn. Cô tiến tới trước mặt mọi người, giọng khàn đặc nói: "Đúng vậy… Chính là ta… Ở trong hồ kia lạnh lắm… Còn có nhiều tảng đá lớn đè lên người… Ta còn không tìm được da mặt của mình… Các người có biết ta rất muốn các người xuống dưới làm bạn với ta hay không…"

Có người nhìn kỹ một chút thì thấy phía dưới tay áo của Vương Tiểu Nha lộ ra một đoạn xương tay.

Á!

Lúc này, đã có vài người phụ nữ sợ đến khóc thành tiếng. Ngay cả đàn ông cũng xanh cả mặt, hai chân nhũn ra rồi quỳ trên đất.

"Vương Tinh, đừng trách bọn ta. Không phải bọn ta hại cô đâu. Người hại cô là người khác, không phải bọn ta đâu!"

Tách!

Cố Duệ búng tay một cái: "Xong! Đại nhân cứ tiếp tục thẩm án. Nhớ trả thù lao cho ta nhé!"

Lư Dịch Chi gật đầu.

Lúc này đám người mới sực tỉnh.

***

(1) Ông minh thần vũ: sáng suốt và oai phong.

(2) Khổ chủ: người bị hại.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Đọc Nhiều Sách

Chỉ có tên đầu trọc nhìn ánh mắt ngốc nghếch đầy ham học của đồ đệ nhà mình mà cười nói: "Có giải thích cho hắn, hắn cũng không hiểu. Vậy thì giải thích làm gì cho tốn nước miếng!"

Lý Đại Hùng tức ói máu.

Các thôn dân đã nhận ra mình bị Cố Duệ gài bẫy. Nhưng nhìn ánh mắt cười như không cười của cô, bọn họ vẫn cảm thấy hơi e ngại. Cô ta không phải quỷ nữ Vương Tinh thật sao?

Con ngốc này từ khi nào thì khôn lên rồi…

Chú ba Vương biết mình đã bị mất thế, chỉ có thể thành thật khai báo.

Trong thôn Tiểu Dương, Vương Tinh là một cô gái khá được. Cô ta vừa trẻ đẹp vừa có đôi bàn tay khéo léo nên khá được lòng mọi người. Không may là bố mẹ mất sớm, nên cô ta không có ai làm chủ cho chuyện hôn nhân của mình. Ban đầu, đám người chú ba Vương còn muốn làm mai cho cô ta nhưng cô ta sống chết không chịu, hở một chút là đòi sống đòi chết. Vì thế, đám người chú ba Vương đành phải để mặc cô ta như thế cho đến năm mười chín, hai mươi tuổi…

Cố Duệ đứng ở một bên cảm khái. Ở cổ đại, mới chờ đến năm mười chín, hai mươi tuổi đã bảo là phí hoài tuổi thanh xuân, vậy đám gái ế ba mươi, bốn mươi tuổi ở hiện đại thì sẽ bị nói là gì đây…

Nhưng mà, xã hội thời Đường không quá hà khắc với phụ nữ như các thời đại khác. Người hơn hai mươi tuổi vẫn chưa lập gia đình có khá nhiều, cũng không thiếu người hòa ly (*), nhất là ở trong các gia đình quý tộc, thế tộc và nhà quan, … Và đây cũng là thời đại đặc biệt nhất trong lịch sử Trung Quốc, phụ nữ cũng có thể làm quan.

Nhưng thời đại này còn có đạo pháp… Dù sao thì cái này cũng tốt hơn việc xuyên qua thời đại bó chân. Chỉ là thôn Tiểu Dương này rốt cuộc vẫn không cởi mở như thế. Nơi này không khác các thôn xóm thời phong kiến là bao. Cứ nhìn thái độ xấu hổ khi nhắc đến Vương Tinh của thôn dân là rõ.

Điều này làm cô cảm thấy không thoải mái lắm.

"Sau đó thì sao? Tại sao cô ta lại chết?"

"Cụ thể ra sao thì chúng tôi cũng không rõ. Nhưng sau này nghe người ta nói cô ta đã có người mình thích. Có người cô ta thích thì tốt rồi! Bọn tôi còn tính tổ chức một lễ cưới thật lớn để cô ta có thể nở mày nở mặt. Nhưng khi hỏi cô ta thì cô ta lại không chịu nói. Sau đó không biết tại sao lại không thấy cô ta nữa… Sau đó nữa thì…"

Chú ba Vương chỉ vào cái hồ bên kia rồi nói tiếp: "Sau đó, vào một đêm, có vài người mặc áo đen ném một cái túi lớn vào hồ… Còn ném xuống hồ mấy tảng đá lớn…"

Tới đoạn cao trào rồi nha.

Lư Dịch Chi chỉ ngồi nghe mà không hề có bất kỳ phản ứng gì dù là một cái nhăn mày. Cố Duệ khoanh tay dựa vào cửa. Tên đầu trọc đứng cách cô không xa. Không biết ông ta lấy từ đâu ra hai quả dại, ông ta ném cho Cố Duệ một quả. Hai người cứ thế mà gặm trái cây…

"Người nhìn thấy là ai?"

Mọi người hai mắt nhìn nhau, cuối cùng nhìn về phía người phụ nữ kia.

"Là ta." Người phụ nữ kia bước ra.

"Tên gì?"

"Tứ Nương."

Cố Duệ biết phụ nữ thời cổ đại sau khi lấy chồng rất ít khi dùng tên thật của mình, phần lớn đều dùng hàng thứ tự chị em dâu trong tộc để gọi tên.

Tứ Nương… Nghe thật dịu dàng… Nhưng mà…

Cố Duệ quan sát người phụ nữ. Ánh mắt cô dừng lại trên cổ tay trong tay áo bà ta. Cô nhíu mày lại.

"Ở đâu?"

"Cửa thôn Đông Giác, phía sau cây hoa quế."

"… Thời gian, địa điểm, tình huống cụ thể lúc đó, ví dụ như người đó ném bao nhiêu tảng đá xuống hồ."

"Tầm bảy tháng trước, đêm đó trời quá tối, ta chỉ nhìn được…"

Muốn những người dân quê này có thể miêu tả chính xác một sự việc thật sự rất khó. Người phụ nữ này cũng giống như chú ba Vương, ý chính trong lời nói vẫn là đêm đó trời quá tối, chỉ thấy người mặc áo đen mang theo một cái túi lớn ném xuống hồ, sau đó còn ném mấy tảng đá xuống…

Nói xong, Tứ Nương không biết nói thêm gì nữa… Mấy thôn dân còn lại cũng không có ai biết thêm điều gì…

Thanh Vũ nhìn đầu ngón tay Lư Dịch Chi đang gõ tại một chỗ. Ánh mắt hắn ta chợt lóe lên, gật đầu và đi ra ngoài.

Lúc ra khỏi sân, hắn ta nghe thấy Lư Dịch Chi nói: "Ném? Bà xác định là ném?"

Tứ Nương buộc miệng nói: "Không phải đại nhân hỏi ném bao nhiêu tảng đá…"

Bà ta bỗng nhiên sửng sốt vì bà ta nhìn thấy chú ba Vương…

"Hửm? Ta hỏi ném bao nhiêu tảng đá thì nhất định phải là ném sao? Cái ta hỏi chính là thứ các ngươi nhìn thấy kia kìa!"

"Nhưng đại nhân, là người nói…" Tứ Nương không phục nói.

Choang!

Chén trà bị đập xuống đất.

Mọi người đều hoảng sợ.

"Ta nói cái gì thì chính là cái đó! Ta nói, đêm hôm đó các người đều ở đây. Hơn nữa Vương Tinh cũng không phải bị đá đè ở đáy hồ. Mà là bị các người dùng đá đập chết ở bên hồ, sau đó thì dùng đá dìm xác cô ta xuống hồ, làm cho xác cô ta không thể nổi lên, mãi mãi bị trói buộc ở dưới đáy hồ. Giờ các người còn lời nào để nói không?"

Lời của Lư Dịch Chi như sấm sét đánh xuống, vạch trần tội ác mà bọn người kia đang che giấu.

Trên mặt bọn họ tràn đầy sự hoảng sợ, còn có cả… vẻ hung ác.

…

Cây hoa quế sau nhà trông có vẻ quạnh quẽ nhưng rất sạch sẽ, dưới đất lác đác vài phiến lá rụng. Cố Duệ đứng dưới tàng cây hoa quế. Bỗng nhiên cô có cảm giác phía sau có người… đang theo dõi cô.

Khóe mắt cô nhìn thoáng qua. Một bóng đen thật dài in lên tường đất… Nó đang bước đến gần cô…

Rồi đột nhiên nó từ phía sau cô nhào lên…

"A ha, khỉ!"

Bốp!

Lý Đại Hùng che mắt ngồi phịch xuống đất, hắn ta uất ức nói: "Cô cố ý!"

Cố Duệ thu quả đấm lại, vẻ mặt vô tội nói: "Làm gì có…"

"Sao cô lại ở đây? Không nhìn xem đám người hại cô bị trừng trị ra sao hả?"

"Lúc chém đầu, xem mới đã, bây giờ xem thì có gì đã đâu!"

"Khỉ, gu của cô thật nặng đó!"

Lý Đại Hùng không biết nên nói gì tiếp. Hắn nhìn khắp sân một lượt rồi nói: "A, đây chẳng phải là nhà của bác gái kia sao? Ta nhớ rõ cây chổi…"

Hắn vẫn còn cảm thấy sờ sợ: "thần binh" còn được dựng dựa vào tường kia kìa.

"Khỉ tới nơi này làm gì nhỉ? Quấy rối để trả thù sao?"

"Đúng vậy, ta tính trả thù đấy! Có muốn giúp ta một tay không?"

"A, làm như vậy không tốt lắm đâu…"

"Ngươi từng ăn sườn chua ngọt chưa?"

"Cô nói đi! Muốn ta giúp như thế nào?"

Cố Duệ vì được Lý Đại Hùng giúp đỡ leo lên đầu tường nên nhìn thấy rõ cảnh tượng bên trong sân. Lý Đại Hùng không cần leo lên tường, vì hắn ta chỉ cần kiễng chân lên là có thể nhìn thấy mọi thứ.

Vì thế, Cố Duệ lại bị hắn ta cười nhạo là con khỉ lùn…

"Ngươi thấy cái sân này như thế nào?"

"Sạch sẽ."

"Rồi sao?"

“Không giống như nhà của bác gái kia.”

Đúng vậy, lấy cái tính hấp tấp, thô lỗ của bà ta, làm sao có thể dọn dẹp cái sân này sạch sẽ như vậy được… Không những sạch sẽ mà còn lịch sự, tao nhã, mang theo sự dịu dàng của con gái…

“Nếu đây chắc chắn là nhà bà ta thì sao?”

“A…” Lý Đại Hùng nghiêng đầu tự ngẫm một chút rồi nói: “Vậy nghĩa là có người nào đó dọn dẹp giúp bà ta.”

“Đúng, hơn nữa còn là một cô gái trẻ tuổi.”

“Hả? Chẳng lẽ là Vương Tinh?”

“… Ngươi động não hộ ta cái…”

Cố Duệ cạn lời. Nếu là Vương Tinh thì diễn xuất người phụ nữ này đáng được trao giải Ảnh hậu.

“Vương Tinh là do bọn họ giết...” Cố Duệ thản nhiên nói.

Lý Đại Hùng kinh ngạc: “Sao… sao… sao lại là bọn họ?”

Vì hắn ta đuổi theo Cố Duệ nên hắn ta chỉ nghe được lời kể của chú ba Vương và những lời nói tràn đầy tình cảm của Tứ Nương…

“Đã lâu rồi chưa có ai bước lại gần cái hồ kia, cho nên cỏ dại mới mọc um tùm như thế, măng thu trong rừng trúc cũng chưa có ai đào. Điều này có nghĩa là thôn dân rất kiêng kị nơi đó, hay nói cách khác, bọn họ biết Vương Tinh chết ở trong hồ. Người có thể biết chuyện này chỉ có hai loại: một là người chứng kiến, hai là hung thủ. Nếu là loại một… Vậy thì Tứ Nương không cần phải nói dối, cứ nói thẳng ra là được.”

“Nói dối?”

“Hắn nhìn vị trí nhà bà ta xem, hướng của gian phòng ở bên trong, và cái hồ ở bên kia… Ở giữa có cái gì?”

“Cây! Là cây hoa quế, có vài cây hoa quế! Còn mọc rất gần, dù hôm đó trăng có tỏ thì bà ta cũng không thể nhìn thấy… Không đúng, nếu những người đó vác Vương Tinh đi từ cạnh thôn đến cái hồ kia… Chắc chắn bà ta phải nhìn thấy được.”

“Cứ cho là thế đi… Từ phán đoán của Lư Dịch Chi khi nghiệm thi, ta có thể biết lúc đó Vương Tinh vẫn còn sống. Vậy vì cái gì hung thủ phải vác một người chưa chết đi lại nghênh ngang như vậy? Điều này chỉ có thể nói rằng cả thôn này đều nằm trong sự khống chế của người đó nên người đó mới không sợ bọn họ phản kháng hay tố giác… Như vậy, cách nào có thể khống chế bọn họ một cách chặt chẽ ngoài cách biến bọn họ trở thành đồng phạm? Đây chẳng phải là châu chấu trên cùng một sợi dây hay sao?”

Lý Đại Hùng suy nghĩ cả buổi rồi lẩm bẩm nói: “Cho nên người đó làm cho cả thôn… giết Vương Tinh, tất cả mọi người đều là hung thủ… Như vậy sẽ không sợ bọn họ nói ra. Hơn nữa đây cũng là cách trả thù Vương Tinh tàn nhẫn nhất, bởi vì người trong thôn này… đều là người thân bậc cha chú của cô ta…”

Người sống trong thôn Tiểu Dương đều họ Vương, họ hàng gần và họ hàng xa đều sống cùng nhau.

Đây là giả thuyết đáng sợ của Cố Duệ. Nếu nó sai, Tứ Nương thật sự không nhìn thấy, nhưng bà ta lại nói dối, vậy chỉ có khả năng là loại sau – bà ta hoặc toàn bộ người trong thôn này là hung thủ giết người.

Bọn họ cùng nhau vứt xác, cùng bao che nhau và cùng lấp liếm chuyện này.

“Vậy vì sao… Vương Tinh không trả thù bọn họ? Hình như thôn Tiểu Dương chẳng có người nào chết cả… chỉ trừ cô… Không, phải là trừ Vương Tiểu Nha.”

“Tạm thời không nhắc đến chuyện của Vương Tinh. Ngươi đã nói đến điểm quan trọng rồi đấy. Nhưng trước đấy ta với tên đầu trọc chết bầm kia đã từng nói qua cái này rồi...”

“Nói cái gì nhỉ?”

Lý Đại Hùng vỗ đầu một cái, hắn ta nhớ ra rồi.

“Sau khi Vương Tinh trở thành quỷ nữ vẫn bị người đó khống chế, mà thôn Tiểu Dương cũng bị người đó khống chế… Cả hai cùng một phe nên không thể ra tay được.”

Cho nên mới có chuyện mấy thôn lân cận đều có người chết thảm nhưng thôn Tiểu Dương lại chẳng xảy ra chuyện lớn gì. Điều này gây ra ảo giác cho nhiều người rằng thôn Tiểu Dương không hề liên quan đến chuyện này.

Nhưng hắn ta vẫn cảm thấy quá kinh khủng. Hắn càng nghĩ càng cảm thấy ớn lạnh. Rốt cuộc đêm đó Vương Tinh đã gặp phải chuyện khủng khiếp gì? Và tại dưới những tán cây hoa quế yên bình và tĩnh lặng kia… đã xảy ra chuyện gì…

Mà càng đáng sợ hơn là…

“Khỉ, sao cô biết được vậy?”

“Đọc nhiều sách.”

“Sách gì vậy? Nghề đào mồ của mấy cô còn phải học phá án sao?”

Cố Duệ nghĩ thầm: “Chẳng lẽ ta nói với ngươi rằng bà đây học tâm lý học tội phạm ở trường cảnh sát đến năm hai thì đi ăn ké máng của đại học khảo cổ kế bên, đã vậy còn là kẻ đầu tiêu khiến cho giáo sư của hai trường mắng chửi và ẩu đả nhau sao?”

“Đương nhiên rồi. Lỡ như xác chết vùng dậy, bọn ta cũng có thể giúp người ta tìm ra nguyên nhân cái chết để họ tha mạng cho bọn ta chứ!”

“Vậy sao? Mặc dù ta không hiểu lắm nhưng nghe có vẻ hay đó. Sách đó tên gì vậy?”

“Ngọc Bồ Đoàn.”

Dù sao Ngọc Bồ Đoàn phải vào thời Minh mới có, còn bản 3D thì xuất hiện ở thời hiện đại. Triều đại này làm quái gì có chứ…

“Ừm, ừm.”

Lý Đại Hùng âm thầm ghi nhớ cái tên này. Hắn ta thầm nghĩ bản thân phải tìm đọc cuốn sách này cho bằng được… để sau này không bị sư phụ cười nhạo nữa.

Đang nói chuyện thì Cố Duệ đột nhiên hỏi: “Thái Sơn Áp Đỉnh của ngươi có phải ít khi chính xác không? Một lần được bao nhiêu?”

Lý Đại Hùng ngẩn ra, sau đó hắn ta khoa tay múa chân nói: “Dài tầm này này…”

“Vậy thì… làm đi!”

Cố Duệ đang nói thì đột nhiên cạy một nắm đất trên tường đất ra rồi ném…

Phản ứng của Lý Đại Hùng cực kỳ nhạy. Hắn ta giống như một con gấu to lớn ngay lập tức nhảy lên đầu tường rồi nhảy xuống…

“Ha, xem Thái Sơn Áp Đỉnh của ta đây!”

Một bóng đen đang nấp trên bờ tường cách hai người tầm ba, bốn mét ngước đầu lên và nhìn thấy…

Rầm!

***

(*) Hòa ly: Thỏa thuận ly hôn từ hai phía.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 16: Cực Cô

Với một người trẻ tuổi nhưng có thân thủ tốt trong Đại lý tự như Thanh Vũ mà nói, ngoài những cao thủ làm việc cho triều đình và các cao nhân ở ẩn trong giang hồ, hắn ta cũng xem như có khả năng tung hoành ngang dọc trong Đại Đường.

Vốn là thế nhưng…

Là một con gấu, một tên đàn ông, pháp thuật thì thuộc dạng gà mờ nhưng tên này lại rất thích trò Thái Sơn Áp Đỉnh…

Đây là tên “suýt chút nữa” đã đè chết quỷ nữ…

Cố Duệ ngồi trên đầu tường, mắt chớp một cái rồi nhìn xuống Thanh Vũ đang ngước đầu một góc sáu mươi độ nhìn lại cô.

Ha ha.

Cố Duệ nhảy xuống đất và đi đến bên cạnh Thanh Vũ có bộ dạng chật vật và đang bị Lý Đại Hùng đè lên kia.

Quan sát một lúc lâu, sau đó vẻ mặt cô mờ ám, nói: "Ấy, Đại Hùng, ngươi làm gì vậy? Sao lại đè người ta? Lỡ đè hư thì sao?"

"A, ta không có dùng nhiều lực mà…"

Mặt Thanh Vũ xanh mét, hắn ta trừng mắt nhìn Cố Duệ: "Cô mau bảo tên này đứng dậy đi!"

Không biết tên Lý Đại Hùng này ăn gì để lớn mà cả người cứ như một quả cân lớn, đè hắn nặng muốn chết, có đẩy cũng không đẩy ra nổi.

Tuy rằng khí thế khi đè lên hắn rất kinh khủng, nhưng kỳ lạ là chiêu này không hề làm hắn bị thương đến gân cốt. Thật kỳ lạ! Chẳng lẽ đây là bí thuật của Đạo gia?

Đại Hùng cũng không thích đè lên người tên này, nhưng hắn vẫn nhìn về phía Cố Duệ.

Cố Duệ khom lưng mỉm cười: "Vậy ngươi nói đi, tại sao ngươi lại theo dõi ta?"

Thanh Vũ nhìn Cố Duệ chằm chằm, sau đó nhắm mắt lại, không nói lời nào.

Cố Duệ cảm thấy hơi đau đầu. Cô biết người trong mấy ngành đặc biệt ở cổ đại cũng giống như ở hiện đại, giống như tảng đá trong hầm cầu, vừa thối vừa cứng, nhất là khi tên oắt này khá trung thành với Lư Dịch Chi.

"Thôi được. Đại Hùng, ngươi đứng lên đi." Cố Duệ cụt hứng nói. Cô khá kiêng kị tên Lư Dịch Chi kia.

Tên đầu trọc biết một chút về cô, dù ông ta có hơi hoài nghi cô thì cũng không tính là gì, nhưng Lư Dịch Chi…

Thanh Vũ đứng dậy, tay chạm vào hoành đao đang giắt trên eo, khiến Lý Đại Hùng hơi căng thẳng. Cố Duệ cũng nheo mắt lại.

"Nếu thôn này nằm trong sự khống chế của người kia, làm sao biết được còn có nguy hiểm nào đang rình rập hay không. Nhất là cô đó, Vương Tiểu Nha, có khả năng người kia đang theo dõi cô."

Thanh Vũ đang nhắc nhở Cố Duệ, vì sao người ở thôn này nhất định phải ép cô lên kiệu hoa? Hơn nữa còn có vẻ rất sốt ruột…

Hơn nữa…

"Khỉ, cô còn chưa nói bác gái hung dữ kia đang sống với cô gái nào."

"Quần áo của Tứ Nương được làm từ chất liệu thô ráp, nhưng từ những đường thêu non nớt bên trên có thể thấy được tâm tư của cô gái đó. Cô ta rất kính trọng và yêu mến bà ta. Từng đường kim mũi chỉ đều rất nghiêm túc. Thậm chí cô ta còn biết thường ngày Tứ Nương rất cẩu thả, lại thường xuyên xuống ruộng làm việc, bởi vậy nên thu nhỏ tay áo lại để bà ta có thể dễ dàng hoạt động hơn… Người có thể thỏa mãn những điều trên còn ai ngoài con gái bà ta?"

Thanh Vũ thật không thể chịu nổi cái tên Lý Đại Hùng ngốc nghếch chỉ biết cậy mạnh này.

Con gái?

Trong đầu Lý Đại Hùng lại hiện tên một người trẻ tuổi cũng dữ dằn như bác gái kia…

"Cô ta ở đâu? Tại sao lại không nhìn thấy… ở trong nhà sao?" Câu hỏi của Lý Đại Hùng cũng là nghi hoặc trong lòng Cố Duệ và Thanh Vũ.

Hình như thôn này không có bất kỳ cô gái trẻ nào cả.

"Không biết! Chúng ta nên quay về rồi." Cố Duệ nhíu mày. Không biết tại sao cô cứ có cảm giác không thoải mái khi đứng ở đây.

Ba người quay lại chỗ cũ.

Hoàng hôn buông xuống, bóng ba người đổ dài trên mặt đất.

Từ gian phòng ở trong góc tường, một bóng đen ló đầu ra, nó nhìn theo cho tới khi Cố Duệ đi khuất bóng.

…

Bầu không khí trong sân rất ảm đạm.

Mặt đám người chú ba Vương đen như đất. Nhưng điều làm Cố Duệ ngạc nhiên hơn là sắc mặt của Lư Dịch Chi và tên đầu trọc cũng không tốt mấy.

Ô hô, xem chừng đám người chú ba Vương khó mà thoát khỏi tội mưu sát Vương Tinh. Nhưng bọn họ cũng không chịu nói ra người kia là ai.

Lư Dịch Chi quả nhiên rất có thế lực ở Phạm Dương. Anh ta mới thả bồ câu đưa tin không lâu, quan phủ địa phương đã nhanh chóng cho người đến. Bọn họ nhanh nhẹn giải tất cả thôn dân về nhà giam của quan phủ.

Dân trong thôn này vốn không nhiều lắm, khi bị giải đi hết, toàn bộ thôn liền trở nên hoang vắng.

Lúc đám người chú ba Vương bị giải đi, Cố Duệ thấy ông ta đang nhìn cô chằm chằm. Ánh mắt ấy rất hung ác. Các thôn dân khác cũng nhìn cô như thế.

"Rốt cuộc mày là ai?" Chú ba Vương hỏi.

"Vậy cho nói cho ta biết tại sao đi?"

Hai câu hỏi trao đổi đáp án với nhau, nghe có vẻ khá hợp lý.

"Lúc mày vừa sinh ra, nửa đêm rồi mà gà chó không yên, ông bà nội mày đều chết bất đắc kỳ tử. Ba năm sau, cha mày lên núi đi săn bị sói trên núi ăn tươi nuốt sống, chỉ xót lại một bộ hài cốt không trọn vẹn. Mẹ mày vì quá buồn bực, chống đỡ không nổi hai năm cũng qua đời. Lúc làm đám tang, có một đạo nhân sơn dã (1) đi đến thôn này, nhìn mày và nói một câu."

Mặt Cố Duệ không thể hiện bất kỳ cảm xúc nào, cô bình thản nói: "Nói gì?"

Lý Đại Hùng biết Vương Tiểu Nha bây giờ đã không còn là Vương Tiểu Nha nguyên bản nữa, nên cô ấy không bị ảnh hưởng gì cũng là điều bình thường. Nhưng mà Vương Tiểu Nha này đúng là…

Mắt tên đầu trọc lóe lên…

"Khắc cực thân, mệnh cực cô."

Câu này có thể hiểu theo nghĩa đơn giản là cô gái Vương Tiểu Nha này là thiên sát cô tinh, mệnh của cô ấy sẽ khắc chết những người thân của mình, như ông bà, cha mẹ…

Ở hiện đại vẫn có rất nhiều người tin vào điều này, huống chi những người cổ đại hay mê tín dị đoan ở đây. Một lời đoán mệnh của đạo sĩ kia đã đẩy một cô gái xuống vực sâu của cuộc đời.

Huống hồ, ngay từ đầu cô ấy đã ở dưới vực sâu.

Lý Đại Hùng không biết Vương Tiểu Nha của ngày xưa như thế nào, nhưng bỗng nhiên hắn ta cảm thấy có lẽ Vương Tiểu Nha không phải chết vì mưu sát.

Mà là…

"Là nó tự sát, không liên quan gì đến chúng ta." Lời lẽ của chú ba Vương rất hùng hổ. Tất cả thôn dân cũng dám chắc việc này không liên quan đến bọn họ.

Ánh mắt Cố Duệ quét qua những người này, cô nói: "Vậy mấy người có thể yên tâm rồi, sau này cô ấy sẽ không còn bất kỳ liên quan gì đến mấy người nữa." Cô dừng lại một chút rồi nói: "Cho nên, các người cũng không cần biết ta là ai."

…

Tất cả mọi người đã rời đi, trong thôn chỉ còn lại ba người Cố Duệ.

Nhà của Vương Tiểu Nha rất rách nát. Vì nơi này chỉ có một người ở nên trông rất đìu hiu và cô quạnh.

Lý Đại Hùng lật đống chén bát lên.

Tổng cộng có năm cái.

Hơn nữa cả năm cái đều rất sạch sẽ, a… không phải chỗ này chỉ có một người ở thôi sao?

Chẳng lẽ… cô ấy đã tự dối mình rằng còn bốn người khác ở cùng sao?

Hốc mắt Lý Đại Hùng hồng hồng, hắn ta bước ra cửa.

Tên đầu trọc liếc hắn ta một cái, không nói gì. So với Lý Đại Hùng, ông ta càng để ý đến Cố Duệ luôn luôn bình tĩnh trong mọi tình huống kia hơn. Bây giờ cô ta đang lục lọi đồ đạc trong phòng, sau đó nói: "Nghèo quá, ngay cả nửa đồng tiền cũng không có."

Tên đầu trọc: "…"

Thôn này giống như quỷ thôn, ba người cũng không định qua đêm ở đây. Nơi gần nhất với thôn này là trấn Đông Liễu. Ba người tranh thủ lúc trời còn chưa tối mà chạy về hướng thôn Đông Liễu. May mà bọn họ đến kịp giờ cơm. Cả ba tìm một tiệm mì và đi vào.

Không phải Cố Duệ chê mì ở cổ đại không ngon, cũng không phải chê tay nghề của đầu bếp không tốt mà là… tên nào đó quá keo kiệt!

Có một cái bảng treo trên tường quán, cái bảng này giống như thực đơn ở thời hiện đại. Trên bảng đương nhiên không có hình minh họa, chỉ toàn chữ với chữ. Mì không có nhiều loại, món ăn cũng ít, rượu cũng chỉ có một, hai loại. Dù sao đây cũng chỉ là một quán ăn trong một trấn nhỏ. Lúc bước vào quán, Cố Duệ đang suy nghĩ xem nên ăn gì thì tên chết bầm nào đó đã nhanh chóng gọi món một cách quen thuộc: "Ông chủ, cho hai bát mì du hành (2)"

Cố Duệ liền nói: "Ta không ăn hành."

Tên đầu trọc: "Ừm, ông chủ, một bát không hành… Bát mì này có thể lấy giá rẻ hơn không?"

Ông chủ tiệm mì và Cố Duệ đều chết lặng.

Lý Đại Hùng cười ha ha, hắn ta chụp vai Cố Duệ, nói: "Khỉ à, cô phải tập làm quen với điều này đi… Sư phụ, hai người ăn mì, vậy con ăn gì?"

"Mì."

"Mì gì?"

"Mì không hành, ngươi với cô ta ăn một bát. Cô ta như con khỉ vậy, nên sẽ ăn ít. Hai người một bát là đủ rồi, mua nhiều chỉ tổ lãng phí."

"Nhưng con… Con ăn nhiều mà…"

"Có ăn hay không?"

"Ăn…"

Dưới ánh mắt khinh bỉ của ông chủ quán mì, tên đầu trọc ung dung, thong thả ngồi xuống.

Cố Duệ mỉm cười: "Đại Hùng à, ngươi cũng tập làm quen đi. Sẵn tiện nói luôn, ta sẽ cố gắng ăn nhiều một chút, ít nhất cũng phải được nửa bát."

Lý Đại Hùng cảm thấy trên đời này không còn gì luyến tiếc để sống nữa rồi.

…

Sợi mì mềm mềm mang theo hương lúa mạch, và có cả vị cay cay.

Ở thôn Lý gia, Cố Duệ đã cảm thấy kỳ lạ, ở thời Đường lại có ớt cay… Nhưng nghĩ đến sự tồn tại của quỷ nữ và tên đầu trọc, cô không còn khăng khăng cho rằng đây là Đại Đường trong lịch sử chính thống nữa. Nên lúc ăn cơm, cô vừa lơ đãng nói chuyện phiếm với hai thầy trò kia, vừa nghe ngóng những người trong tiệm nói chuyện với nhau. Nghe một hồi, cuối cùng Cố Duệ cũng hiểu đại khái về thế giới này.

Lịch sử ở đây giống bảy, tám phần với lịch sử ở thế giới kia. Nhưng nhân vật không trùng khớp. Ví dụ như hai nhân vật trung tâm xuyên suốt thời Đường – Đường Thái Tông Lý Thế Dân và Võ Tắc Thiên. Ở nơi này lại biến thành Đường Nguyên Tông và Yến Đế.

Nguyên Tông lập ra nhà Đường, đây chính là khởi nguồn của Đường triều, nhưng phía sau sự hưng thịnh của nhà Đường có một người hay còn có thể gọi là một bước ngoặc thay đổi cả vận mệnh – một người phụ nữ. Người đó lên ngôi và xưng là Thánh Hoàng Đế, nhưng không thay đổi quốc hiệu và tiếp tục kéo dài sự hưng thịnh của nhà Đường. Người ấy tự xưng là thánh nhân, và xưng hô này được truyền thừa cho các thế hệ sau, các bậc đế vương sau này luôn tự xưng là thánh nhân.

Nhưng liên quan đến tên tuổi thánh nhân cũng có lý do của nó.

"Hầy, nhà họ Xa đúng là có quỷ mà. Một hôn lễ đang tốt đẹp bỗng dưng trở thành tang lễ."

"Một mình nhà bọn họ làm đám tang thì thôi, còn kéo theo bao nhiêu người trong trấn cũng làm đám tang..."

"Thật là thê thảm mà! Các thi thể đều bị như vậy, chắc chắn là có thứ không sạch sẽ quấy phá… Hầy, không hiểu sao mấy năm nay quỷ ngày càng nhiều…"

"Ai biết đâu! Nếu nói đến lúc quỷ xuất hiện nhiều thì phải nói đến lúc Yến thánh nhân…"

"Này, ngươi chán sống rồi hả?"

Một đám người nói chuyện có đầu không có đuôi, làm Cố Duệ mất hết cả hứng. Sau đó cô nhìn về phía tên đầu trọc. Tên chết bầm này cũng đang nghe, trên mặt lại tỏ vẻ khinh thường.

"Lúc Yến Đế trị vì, triều đình nội loạn, có rất nhiều người không phục, dẫn đến giết chóc. Giết chóc nhiều thì đổ nhiều máu. Đổ nhiều máu thì tà ma cũng xuất hiện nhiều. Cái này cũng không có gì kỳ lạ." Tên đầu trọc xem thường nói. Cố Duệ cảm thấy ông ta nói cũng có lý.

Nhưng, dù là thế giới của cô hay thế giới này, Võ Yến nữ đế đều là người đầu tiên khai sáng ra một Đại Đường hưng thịnh nhất từ trước đến nay.

"Bọn họ đều gọi là Yến Thánh, sao ông lại gọi là Yến Đế?"

Tên đầu trọc trầm mặc một hồi lâu. Sau đó ông ta ăn một đầy mồm rồi mới nói: "Thánh nhân, với chúng ta, người đó là thần linh. Nguyên Tông lập ra Đại Đường đế quốc, sáng lập ra đế quốc hùng mạnh nhất từ thời Xuân Thu, có thể sánh ngang với thần, nhưng người ấy…"

Người ấy…

Ông ta không nói nữa, giống như không có từ nào có thể hình dung được điều ông ta muốn nói. Cuối cùng ông ta rơi vào trầm mặc.

Nhìn bộ dạng của ông ta, Cố Duệ không hỏi thêm nữa – có hỏi cũng sẽ bị tên Lý Đại Hùng kia cướp lời thôi.

Lúc này, bọn họ đột nhiên nhìn thấy một người đang vội vàng chạy trên đường.

"Không xong rồi, không xong rồi! Ma quỷ lại quấy phá nhà họ Xa rồi!"

***

(1) Đạo nhân sơn dã: chỉ những người đạo sĩ hay đi du hành lang thang khắp các vùng quê.

(2) Mì du hành: món ăn chỉ có mì, hành, một ít dầu và nước lèo.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Nhà Họ Xa

Bây giờ đã sẩm tối, sắp tới giờ giới nghiêm. Nhưng dân chúng ở Đại Đường khá cởi mở, có rất nhiều người vừa ăn cơm tối vừa nói chuyện phiếm ở bên ngoài, vẫn còn rất náo nhiệt. Nhưng sự náo nhiệt này giống như nước sôi bảy, tám chục độ, chỉ cần ném vào đó một vật có nhiệt độ cực cao vào thì nước kia trong nháy mắt sẽ sôi trào - giống như sắc mặt trắng bệch đầy kinh hoàng của người đàn ông kia.

Lúc ông ta hô to nhà họ Xa có quỷ quậy phá, tất cả mọi người trong tiệm mì đều đứng dậy, không hẹn mà cùng đi tới hỏi chuyện. Thậm chí, người có gan hơn còn chạy về hướng nhà họ Xa.

Ba người Cố Duệ đang cắm cúi ăn mì nghe thấy thế đều ngước lên nhìn nhau, sau đó đồng loạt buông đũa xuống.

"Đi hay là không đi?"

Lý Đại Hùng: "Hay là… ăn xong rồi tính?"

Cố Duệ: "Vậy sao được! Diệt quỷ trừ yêu là thiên chức của mấy người mà… Cho nên, ân nhân, ngài cứ đi trước đi! Ta và Đại Hùng sẽ đuổi theo sau."

Lý Đại Hùng: "Cái này có thể này! Sư phụ luôn quan tâm săn sóc người bị thương, luôn là đồng đạo mẫu mực!"

"Hừm! Hai đứa nhãi ranh này!"

Tên đầu trọc trừng mắt nhìn hai người, sau đó bất đắc dĩ buông bát mì du hành thơm ngào ngạt xuống để đi đến nhà họ Xa.

Cố Duệ và Lý Đại Hùng nhìn nhau rồi cùng vỗ tay.

Ố dề!

Nhưng hai người vẫn nhanh chóng ăn xong bát mì rồi xuôi theo dòng người đi đến nhà họ Xa.

Nhà họ Xa đúng là nhà giàu của trấn.

Tuy rằng không bì được sự phong lưu, bề thế, lịch sự, tao nhã và xa hoa với phủ đệ của giới quý tộc, nhưng so với thường dân, trang viên của nhà họ Xa to gấp mười hay hai mươi lần tổng diện tích nhà của người thường.

Trấn Đông Liễu chỉ được xem như một góc ở Phạm Dương. Cho dù là thương nghiệp hay nông nghiệp đều không nổi trội nhưng cú núi của nhà họ Xa lại khiến giới nhà giàu và giới quý tộc yêu thích, và hình thành nên loại sản xuất công nghiệp này. Nên số tiền đổ về trấn Đông Liễu không hề ít, nhưng năm phần mười trong đó là chảy vào túi của nhà họ Xa.

“Giàu có như vậy, hèn gì lại ngang ngược như thế.” Tuy rằng Lý Đại Hùng hâm mộ nhà người ta có tiền nhưng loại làm giàu bất nhân này, hắn ta cực kỳ chán ghét.

Không phải Vương Tiểu Nha bị như vậy là do nhà họ Xa hại sao?

Dù rằng lại nhiều thêm một con khỉ…

Lý Đại Hùng và Cố Duệ vừa muốn bước vào cổng đã bị hộ vệ ngăn lại.

Hai người bọn họ cũng xui. Lúc nãy, tình trạng khá hỗn loạn, hộ vệ đều chạy vào bên trong trang viên cả, không có ai giữ ở cửa nên có rất nhiều người công khai đi vào. Nhưng lúc đó Cố Duệ và Lý Đại Hùng đang ăn mì, làm lỡ mất thời cơ tốt. Lúc cả hai tới nhà họ Xa thì hộ vệ đã chạy ra ngăn ở cổng, vừa đúng lúc không cho hai người tiến vào.

Không vào được cửa chính, Lý Đại Hùng uể oải nói: “Sớm biết vậy đã không ăn bát mì kia.”

Cố Duệ lạnh lùng liếc hắn ta.

“Được rồi, dù có biết trước thì ta vẫn sẽ ăn.” Lý Đại Hùng gãi đầu.

“Được rồi, theo ta.”

Cố Duệ mang theo Lý Đại Hùng vòng ra cửa sau. Hai người vẫn dùng trò cũ – trèo tường.

Nói đến kỹ thuật trèo tường này, chọn địa điểm là bước quan trọng nhất!

Đầu tiên, phải có cây che chắn!

Nhưng Cố Duệ vừa được Lý đại Hùng giúp đỡ leo từ tường qua cây, đang định nhảy xuống thì nghe được tiếng mở cửa “kẽo kẹt” ở bên kia tường.

Có người!

Cố Duệ không kịp tránh né. Nếu bây giờ trèo lên cao hơn nhất định sẽ tạo ra âm thanh, cho nên…

Lý Đại Hùng cũng vừa mới leo lên, hắn ta đang định trực tiếp nhảy xuống thì bị Cố Duệ kéo tay áo lại. Hắn ta quay đầu nhìn lại thì thấy Cố Duệ sờ cái cây một cái rồi tuột xuống dưới, trượt vào trong lùm cây.

Có người!

Hắn ta cũng nghe được, nên bắt chước theo Cố Duệ tuột xuống. Tuy thằng nhãi này không được thông minh lắm nhưng vì được tên đầu trọc dạy dỗ nên khá nhanh nhẹn. Chớp mắt hắn ta đã ở bên cạnh Cố Duệ.

Lúc này, trời đã chìm vào đêm đen thăm thẳm. Hai người ngồi xổm dưới góc tường bên cạnh cái cây. Xung quanh có lá cây che chắn nên rất khó phát hiện ra. Hai người có thể nghe được tiếng bước chân bước đi trên con đường nhỏ gần tường.

Bước chân rất vội. Hơn nữa nghe có vẻ rất nặng nề, hình như bọn họ đang khiêng vật gì đó.

Tiếng bước chân càng lúc càng gần…

Mắt Cố Duệ lóe lên. Mũi Lý Đại Hùng hấp háy, vẻ mặt khó chịu. Cố Duệ nhìn hắn ta, không nói gì cả.

Hai người cứ ngồi như thế cho đến khi đám người kia khiêng thi thể bước lại gần.

Bỗng nhiên, tiếng bước chân biến mất.

Hai người Cố Duệ căng thẳng. “Bọn họ phát hiện ra sao?”

“Sao thế?”

“Hình như ta ngửi được mùi mì du hành.”

“Cái tên này, mũi thính như chó… Tối hôm qua ông đây ăn mì du hành… Đừng lằng nhằng nữa, đi mau… Ta cảm đang thấy không yên lòng đây…”

Mấy người phía sau cũng cảm thấy căng thẳng, âm thanh run run theo, sau đó vội vã bước tiếp.

Một lát sau…

Hai người Cố Duệ chui từ lùm cây ra.

Lý Đại Hùng vẫn cảm thấy sợ hãi, hắn ngắt mũi mình một cái rồi hạ giọng nói với Cố Duệ: "Khỉ, cô có ngửi thấy mùi…"

"Có thoang thoảng…" Cố Duệ cẩn thận ngửi lại một chút rồi nói: "Mùi xác thối?"

Lúc trước Cố Duệ đã nhìn thấy vẻ mặt của Lý Đại Hùng khi gặp phải những thi thể trong rừng Quỷ Khốc, vẻ mặt của hắn ta lúc đó giống như bây giờ vậy, rất khó chịu.

Có lẽ mũi hắn ta thính hơn người thường, cho nên mùi thối ngửi được cũng nặng hơn.

Nên việc mặt hắn ta nhăn nhó như vậy cũng không kỳ lạ.

Lý Đại Hùng nhếch miệng: "Ừm, còn thối hơn mấy cái xác trong rừng Quỷ Khốc… Những cái đó khá khô, còn cái này…"

"Nhiều nước?" Cố Duệ hỏi.

Câu nói xen ngang này của cô khiến Lý Đại Hùng không thể nói tiếp.

"Nhiều nước? Khỉ à, cô có thể im lặng một chút được không?"

"Đại Hùng, ngươi ngửi cái này thử xem."

Cố Duệ dùng một nhánh cây nhỏ quét một đường trên đất rồi đưa tới trước mặt Lý Đại Hùng.

"Cái gì vậy? Ta không ngửi đâu."

"Một cái chân gà."

Lý Đại Hùng phi đến gần và ngửi… Hắn ta vừa ngửi vừa nói: "Là thi dịch (*), xuất hiện tình trạng hôi thối từ năm, sáu ngày trước, hơn nữa từng bị ngâm xuống nước…"

A, người này đâu chỉ có mũi chó. Hắn ta còn là Hao Thiên Khuyển!

"Nhà họ Xa thế mà lại có một người đã chết năm, sáu ngày… Đúng là chẳng phải thứ tốt đẹp gì mà."

Ấn tượng của Lý Đại Hùng với nhà họ Xa không hề tốt đẹp. Cố Duệ cũng không có cảm tình gì với nhà này. Hai người đều bĩu môi dè bĩu.

"Nhưng mà chuyện nhà họ Xa có quỷ có phải là vì người chết này không? Không phải Vương Tinh cũng ở nhà họ Xa chứ?"

Cái này thì không chắc.

Cố Duệ không dám chắc, nhưng chuyện con cú núi và việc nhà họ Xa nhiều lần bức ép khiêng kiệu hoa đi vào rừng Quỷ Khốc thật sự rất đáng ngờ. Cho dù bọn họ không phải là chủ mưu thì chắc chắn cũng có liên quan.

Càng suy nghĩ càng cảm thấy tòa nhà to lớn này âm u và đầy nguy hiểm.

"Chúng ta đi tìm sư phụ của ngươi đi… Sẵn tiện đem chuyện này nói với vị Lư đại nhân kia." Lời đề nghị của Cố Duệ cũng là mong muốn trong lòng Lý Đại Hùng lúc này. Lúc nãy hai người đứng từ cửa lớn nhìn vào thấy có rất nhiều dân trong trấn tụ tập ở trong tiền sảnh, bây giờ hai người chỉ cần tự nhiên đi ra bên ngoài là được.

Lúc rời đi, Cố Duệ nhìn lại cái cửa nhỏ xa xa kia.

Người đó chết ở trong kia?

Năm, sáu ngày?

…

Bên ngoài sảnh là một mớ hỗn loạn, không ít người đến xem náo nhiệt bị hoảng sợ khi nhìn thấy một ông già điên điên khùng khùng chạy qua chạy lại trước linh đường trong tiền viện.

Ông ta cứ lẩm bẩm: "Quỷ, quỷ, nó đã quay lại… Quỷ… Quỷ…"

Ông ta như đang muốn nói với ai đó nhưng lại sợ hãi những người đứng xung quanh. Cho nên ông ta cứ chạy qua chạy lại trong linh đường không lớn không nhỏ kia. Tay ông ta không ngừng khua loạn xạ, mặt mày xanh mét, đôi mắt dữ tợn đầy tơ máu. Bộ dạng của ông ta trông rất kinh khủng.

Người của nhà họ Xa muốn khống chế ông ta nhưng không được vì đúng lúc này, đám người Lư Dịch Chi đã đuổi tới. Anh ta vung tay lên, bọn nha dịch liền ngăn người của nhà họ Xa ở bên ngoài.

Lúc này, tất cả mọi người đều ở bên ngoài tiền sảnh mà Lư Dịch Chi đứng ở gần ngưỡng cửa. Hai tay chắp sau lưng, anh ta bình tĩnh nhìn ông già đang nổi điên ở bên trong…

Một lúc lâu sau, anh ta hỏi người đứng kế bên, Xa viên ngoại, người đang mặc một bộ quần áo đẹp đẽ, quý giá: "Ông ta là ai?"

Không đợi Xa viên ngoại trả lời, huyện lệnh đã chủ động đáp: "Ông ta là em trai của Xa viên ngoại, Xa Văn Long. Người chết là vợ ông ta. Vốn dĩ tối hôm qua ông ta phải túc trực bên linh cữu, không ngờ lại bị trúng tà."

"Trúng tà?" Lư Dịch Chi nhìn Xa Văn Long: "Ý ngươi là vụ án này do ma quỷ lộng hành mà ra?"

Huyện lệnh cảm thấy kỳ quái. Chẳng phải là như thế sao, chuyện này ai chẳng biết.

Xa viên ngoại đứng ở bên cạnh khàn giọng nói: "Gia môn bất hạnh khi có ma quỷ tới làm loạn, khiến công tử phải nhọc lòng rồi. Ta thật sự cảm thấy hổ thẹn."

Rất ít người có thể nhận ra Lư Dịch Chi, đa số đều không biết anh ta có địa vị gì nhưng bọn họ đều cho rằng anh là người nhà quan. Nếu không thì sao có thể khiến một người luôn ngạo mạn như huyện lệnh kia giống như một con chó trông cửa đang không ngừng ngoe nguẩy đuôi như thế.

"Vừa khéo gặp phải thôi. Trước mắt trong người ta không có công vụ. Bây giờ ta đang nghỉ phép về quê, không thể lấy quyền hạn trực tiếp điều động kỵ binh Đại lý tự. Mọi chuyện còn phải trông chờ vào các ngươi."

Huyện lệnh nào dám đồng ý. Chưa nói đến Đại lý tự là cơ quan tư pháp tối cao của Tam ty hội thẩm Đại Đường, chỉ riêng thân phận là con cháu nhà họ Lư của người này, ông ta đã không dám khinh thường.

"Đâu có, đâu có. Quan trên lại nói đùa rồi… Ngài là cao thủ xử án. Dù án này do ma quỷ gây ra, bọn chúng cũng không thoát được đôi mắt thần của ngài."

Nói như ông ta là Nhị Lang Thần vậy.

"Nếu ngươi đã nói như vậy thì mời một người chuyên nghiệp tới xem đây rốt cuộc là con quỷ nào đang tác oai tác quái." Lư Dịch Chi không mặn không nhạt nói. Liếc thấy vẻ mặt của Xa viên ngoại khẽ thay đổi, ông ta nhướng mày, ánh mắt lướt qua rồi dừng trên người tên đầu trọc.

"Đại sư, làm phiền ngài rồi."

"Ôi chao, còn biết tăng mặt mũi cho ta cơ đấy."

Tên đầu trọc cảm thấy vừa lòng, ông ta cũng không nói nhiều, rất nể mặt gật đầu nói: "Được rồi, vậy để ta xem xét một chút."

Ông ta đứng chỗ đó, trầm mặc một lúc rồi nói: "Tinh thần bất ổn, nói năng lung tung. Hoặc là ông ta đã thật sự gặp phải quỷ, hoặc là…"

"Hoặc là cái gì?"

Rất nhiều người hồi hộp dỏng tai lên nghe.

Lư Dịch Chi nhìn Thanh Vũ đang ra hiệu với anh - đã điều tra ra.

Anh xoay đầu chú ý đến vẻ mặt không có cảm xúc gì của Xa viên ngoại.

Từ đầu đến cuối, ông ta đều rất bình tĩnh, xem ra việc anh hay Khang sư phụ xuất hiện ở đây đều không khiến ông ta ngạc nhiên, giống như ông ta đã biết trước vậy.

…

"Hoặc là bị quỷ nhập vào người!" Câu này của tên đầu trọc làm mọi người chấn kinh. Rất nhiều người đều nghĩ theo hướng này.

Cố Duệ và Lý Đại Hùng vừa đến đã nghe ông ta nói như thế. Lý Đại Hùng kinh ngạc. Lại là quỷ nhập vào người! Chẳng lẽ là Vương Tinh?

Lòng của hắn nóng như lửa đốt, hắn vội vàng chạy lên xem. Cố Duệ lại cảm thấy có gì đó sai sai, bởi vì vẻ mặt của tên đầu trọc kia nói cho cô biết rằng: cái tên chết bầm này đang diễn trò!

***

(*) Thi dịch: chất dịch chảy ra từ thi thể.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Cát Dạ Quang

Không cần Thanh Vũ nhắc nhở, Lư Dịch Chi cũng biết Cố Duệ đã tới, bởi vì Khang sư phụ và Lý Đại Hùng chắc chắn sẽ không để cô ở một mình. Lý Đại Hùng đã tới, như vậy chắc chắn Cố Duệ cũng ở đây.

Quả nhiên, ở sau đám người, có một cô gái ăn mặc lôi thôi, dáng người gầy yếu, nhưng cặp mắt cô, trong đêm tối, lại sáng ngời. Cô ấy đang nhìn vẻ mặt của tên đầu trọc…

"Nhận ra rồi sao?"

Lư Dịch Chi đang suy nghĩ thì Cố Duệ bỗng nhiên quay sang nhìn anh ta.

Bốn mắt nhìn nhau…

Khóe miệng cô nhếch lên.

Ha ha.

Hành động mờ ám này không thể thoát được sự quan sát tỉ mỉ của Lư Dịch Chi, nháy mắt anh đã hiểu ngay hàm ý trong đó.

Vẻ mặt biểu cảm kia thật phong phú mà…

Nhưng vào lúc này, hai người nghe được tiếng động được truyền tới từ phía trước.

Cả hai quay đầu lại nhìn.

Tên đầu trọc bắt đầu cởi áo…

Cởi áo…

Cởi…

"Tại sao ông ta lại muốn cởi đồ hả trời?"

Lúc tên đầu trọc cởi áo lộ ra khuôn ngực rắn chắc, mọi người ở đây đều cảm thấy mờ mịt. Nhưng sau đó tất cả đều bị động tác tiếp theo của ông ta làm cho sững sờ.

Ông ta rút thước ra và chém.

Phịch!

Thanh thước chém lên quan tài.

Rầm!

Cỗ quan tài phát ra một tiếng chấn động nặng nề.

Người tên Xa Văn Long kia như bị sấm sét đánh phải, cả người chấn động. Cố Duệ chỉ có thể thấy được phần lưng nhưng cô thấy rõ một làn khói đen bay ra từ đầu ông ta… Sau đó ông ta ngã xuống mặt đất.

Lúc lưng sắp chạm đất thì tên đầu trọc đưa tay tiếp lấy phần từ cổ đến đầu của ông ta.

Thanh thước lướt qua một cái, làn khói đen kia liền tản ra.

"Đúng là quỷ rồi!"

"Trời ơi, nhà họ Xa bị quỷ báo thù!"

"Thật đáng sợ!"

Có người nhịn không được hỏi tên đầu trọc: "Đại sư, con quỷ kia đã bị ngài diệt trừ rồi sao?"

Vẻ mặt tên đầu trọc đầy thành thật, nói: "Vẫn chưa đâu, nó chỉ trốn đi thôi, hẳn là vẫn đâu đây… Nhưng mà mọi người yên tâm, có ta ở đây, cô ta sẽ

cảm thấy sợ hãi, sau đó có lẽ sẽ tìm một vật dẫn bám vào để bỏ trốn…"

Trong chớp mắt, đám đông xem náo nhiệt đã biến mất không còn một bóng người. Bọn họ đều sợ con quỷ ấy sẽ nhập vào người mình.

Ừm, cuối cùng cũng được yên tĩnh. Không cần phải nghe ba trăm con vịt cùng kêu cạp cạp nữa.

Dân chúng vừa đi, trong viện chỉ còn lại nhà họ Xa, quan phủ, và tên đầu trọc… Đương nhiên là có cả Cố Duệ.

Hộ vệ nhà họ Xa thấy cô không chịu đi, định đuổi cô thì bị Lý Đại Hùng ngăn lại. Trong lúc giằng co, Lư Dịch Chi và tên đầu trọc vẫn không mở miệng. Cố Duệ đoán hai người này đang thử thái độ của nhà họ Xa.

"Cô ấy có thể ở lại…" Xa viên ngoại bỗng nhiên mở miệng nói: "Dù sao cũng là vợ chưa rước vào cửa của Phong Nhi…"

Vừa nghe thấy lời ông ta nói, Lý Đại Hùng và Cố Duệ đều cảm thấy kinh ngạc. Nói như thế nào nhỉ? Nếu nhà họ Xa có chút nhạy bén, có lẽ bọn họ sẽ muốn phủi sạch quan hệ với cô, để bản thân không dính đến chuyện xảy ra trong rừng Quỷ Khốc. Nhưng bây giờ người ta lại nói như thế, giống như rất quen thuộc với Cố Duệ. Nếu không sẽ không nhận ra cô chỉ với một cái liếc mắt.

Cố Duệ cảm thấy chuyện bắt đầu khó giải quyết rồi. Cô vốn nghĩ rằng ông ta sẽ làm lơ cô. Đúng là không ngờ mà!

"Ôi chao, thì ra khỉ… Tiểu Nha là con dâu của viên ngoại đây. Thật trùng hợp! Thật không uổng công ta trăm cay nghìn đắng cứu cô ấy từ tay quỷ nữ…"

Cố Duệ còn chưa nghe tên đầu trọc nói gì, chỉ nhìn vẻ mặt hớn hở, đầy nịnh hót kia là biết ngay ông ta đang nghĩ gì trong đầu.

"Con dâu, trăm cay nghìn đắng, cứu! Nghe mấy từ mấu chốt này xem, ý ông là muốn người ta đưa tiền chứ gì?"

Quả nhiên, vị viên ngoại giàu có họ Xa này nghe xong liền chắp tay thi lễ: "Ta vốn còn lo lắng người con dâu này không có duyên với nhà chúng tôi. May nhờ có đại sư pháp thuật cao siêu cứu nó từ trong tay quỷ nữ. Ta thật sự cảm động đến rơi nước mắt. Tối nay ngài nhất định phải ở lại ăn một bữa cơm đạm bạc với chúng tôi."

Cố Duệ còn tưởng ông ta sẽ nói: "Bọn ta ăn rồi…" Nhưng…

"Được, được. Vừa khéo ta chưa ăn cơm."

"Sư phụ, chẳng phải người mới ăn một bát mì du hành sao?" Kỹ năng làm xấu mặt của Lý Đại Hùng được chuyển sang chế độ bật.

"Ta vẫn chưa ăn xong." Khang sư phụ phản bác lại.

"Đúng vậy, còn dư lại ba sợi mì, nước lèo thì đã húp hết." Thanh niên chuyên giúp người ta làm xấu mặt - Cố Duệ tiếp lời.

Ấy… cái này thì có chút lúng túng rồi.

May mà Xa viên ngoại vờ như mình chưa nghe thấy gì, cười ha ha mời mọi người dự tiệc.

Nhà họ Xa hiện tại đang có tang, tinh thần em trai ông ta còn bất ổn, thế mà người này còn có tâm trạng mời người ta dự tiệc.

Cô vẫn luôn cảm thấy người này không phải "thâm" bình thường.

Nhưng may mà Xa viên ngoại khá bận rộn, ông ta còn phải chăm sóc em trai mình…

Trong lúc chờ ăn cơm, hai thành phần râu ria - Cố Duệ và Lý Đại Hùng lang thang đến lương đình hóng mát.

"Ô, cái hồ này…"

Nhìn những sắc bạc đang lăn tăn dưới nước, Cố Duệ không khỏi kinh ngạc.

"Sao dưới hồ lại sáng thế kia? Chẳng lẽ có bạc ở dưới?" Hai mắt Lý Đại Hùng hiện rõ chữ "Tiền".

"Bạc cái đầu hắn ấy! Đó là cát dạ quang." Cố Duệ khá hiểu biết về vấn đề này. Thời Đường, thông thương, trao đổi buôn bán với bên ngoài diễn ra khá thường xuyên. Cát dạ quang này được nhập từ nước ngoài, loại này chỉ có giới quý tộc ở các thành lớn như Lạc Dương mới dùng, bởi vì loại đồ chơi này chỉ có bọn họ mới được hưởng thụ nổi.

Cát này cho dù có tiền cũng không mua được.

"Bàn tay nhà họ Xa vươn thật rộng, ngay cả hàng nước ngoài cũng có." Cố Duệ cảm khái.

"Khỉ, cô xem con cá kia kìa… Thật lớn nha!"

“Đại Hùng, ngươi có thể tiến bộ hơn một chút được không?” Cố Duệ trợn mắt nói. Nhưng khi cô nhìn thấy những con cá chép to đang bơi qua bơi lại trong ánh sáng phản quang của cát dạ quang…

“A… Thật mập… Đầu cá hầm tiêu…”

Cố Duệ cảm thấy miệng hơi “ngứa” rồi, sau đó cô nhìn thấy Lý Đại Hùng đang nhìn cô.

“Muốn nói gì đấy?”

“Định làm gì đấy?”

Hai người đồng thời lên tiếng, sau đó nhìn nhau và nở một nụ cười đáng khinh.

Bắt nha…

Dù sao cá nhiều như vậy, nhà họ Xa lại làm giàu bất nhân, thôi thì trước khi đi, mình bắt trộm một con…

Ôi chao.

Nghe được đấy.

Hai người ăn ý nhìn nhau. Sau đó Lý Đại Hùng chuẩn bị xuống nước bắt cá… Cố Duệ canh chừng.

“Hai người đang làm gì đó?”

Một âm thanh lạnh lùng truyền tới khiến Lý Đại Hùng - lúc này đã xoắn ống quần xong và đang chuẩn bị xuống nước - cứng người.

Cố Duệ quay đầu lại nhìn liền thấy vị Lư đại nhân với vẻ ngoài khiến người ta nhìn vui mắt kia.

Cô bình tĩnh quay đầu lại và nói với Lý Đại Hùng đang cảm thấy xấu hổ: “Đại Hùng, ngươi còn chờ gì nữa? Bắt cá đi!”

Lý Đại Hùng hơi hoảng: “Bắt… bắt…?”

“Đúng vậy. Không phải đã nói rõ rồi sao, cá này là linh vật từ trên trời hạ phàm, vào nước thì trở nên có linh tính. Nó yên lặng nhìn rất nhiều sự vật trên thế gian này, nhưng nó không nói ra… Ta có thể kết nối được với nó, để nó nói cho ta biết nhà họ Xa rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì…” Cố Duệ mặt không đổi sắc nói.

“Nếu lúc nãy không nhìn thấy sự bỉ ổi trong mắt cô, chắc ông đây đã tin sái cổ rồi!”

Lý Đại Hùng cảm thấy Cố Duệ quá “trâu” rồi. Trên mặt tràn đầy sự khâm phục, nhưng hắn vẫn nhìn Lư Dịch Chi ở sau lưng Cố Duệ.

Lư đại nhân vẫn chắp tay ra sau lưng, hỏi: “Hạ phàm?”

Cố Duệ: “Đúng, đúng.”

Lư đại nhân: “Suýt nữa là ta nghe nhầm, còn tưởng là ăn với uống gì đấy chứ.”

Cố Duệ: “…”

“Tai ông thính như vậy, mẹ ông có biết không hả?”

“Nhưng nếu như cô có thể nói chuyện được với cá… Vậy thì làm đi! Thanh Vũ, xuống giúp Đại Hùng tiểu ca bắt cá đi.”

Thanh Vũ không còn lời gì để nói với Cố Duệ nữa, hắn chỉ cảm thấy cô ta thật khác người.

Thanh Vũ xuống nước, hoành đao hời hợt lướt qua, con cá chép béo tốt kia bị hất văng ra khỏi mặt nước. Tay hắn ta nhanh gọn bắt lấy con cá.

Tại đầu bên này, Cố Duệ đã chuẩn bị xong xuôi thùng gỗ có chứa nước ở bên trong.

“Người này chuẩn bị cái này từ bao giờ vậy?”

Tõm! Con cá được thả vào thùng nước.

Lư Dịch Chi nhìn Cố Duệ: “Làm đi! Cô nói chuyện với nó đi.”

Cố Duệ nhìn thế nào cũng cảm thấy tên này đang giễu cô. Nhưng cô vẫn bình tĩnh ngồi xổm bên cạnh thùng nước, bình tĩnh nhìn con cá kia…

Một lúc lâu sau, cô ngẩng đầu lên nói: “Thật đáng tiếc! Con cá này bị câm…”

Thanh Vũ: "…"

Cô gái này… Da mặt thật sự… dày hơn cả độ dày của tường thành Lạc Dương!

Nhưng mà, hình như hắn ta thấy đại nhân lạnh lùng nhà mình đang cười.

Không biết là tức đến bật cười hay là bị chọc cho cười.

"Không sao cả, vẫn còn một con nữa." Lư Dịch Chi bình tĩnh nói. Lúc này thằng nhãi Lý Đại Hùng cũng bắt được một con cá.

"Con cá to nhất… Mẹ kiếp… Anh trai Đại Hùng à, ta có nên khen ngươi một tiếng không đây?"

May mà Lư Dịch Chi không phải là người thích bắt nạt con gái. Anh ta nói: "Không khéo rồi. Con cá này cũng bị câm… Thanh Vũ, đưa cho Vương cô nương mang về chữa trị đi."

Thanh Vũ gật đầu: "Vâng."

Thiện cảm của Cố Duệ với anh ta tăng vọt trong nháy mắt. "Người tốt nha…"

"Đúng rồi, các người xem qua tên Xa Văn Long kia chưa?"

"Xem rồi."

"Chết chưa?"

"Còn tốt, vẫn chưa chết."

Còn tốt… Lời này của Lư Dịch Chi còn một hàm nghĩa khác. Nhìn Thanh Vũ cất con cá béo tốt vào sọt, trong lòng cô vui mừng nên thuận miệng nói: "Ông ta thì còn tốt, nhưng người khác thì chưa chắc."

Lư Dịch Chi nhíu mày: "Cô đã nhìn thấy gì rồi?"

Anh ta thật nhạy bén!

Cố Duệ kể lại chuyện cô và Lý Đại Hùng bắt gặp người của nhà họ Xa khiêng xác chết.

"Chắc chắn là xác chết?" Lư Dịch Chi nhìn về phía Lý Đại Hùng.

"Chắc chắc. Ta dám lấy cái đầu trên cổ Khỉ để đảm bảo!"

"Cái đầu nhà ngươi ấy!"

Lư Dịch Chi rất thận trọng. Anh ta quét mắt một cái, bốn người tùy tùng liền đi mất hai người.

"Vừa vào nhà họ Xa đã thấy quỷ, thấy xác chết, hay là chúng ta đừng ăn cơm ở nhà bọn họ nữa, quay về ăn cá đi!"

Lý Đại Hùng rất ghét nhà họ Xa, còn Cố Duệ thì sao cũng được. Nhưng lúc này, Lư Dịch Chi lại mở miệng ngăn cản: "Ở lại đi."

"Vì sao?"

"Nếu không ở gần sư phụ của mấy người, hai người sẽ chết rất thảm." Lư Dịch Chi bình thản nói. Nhưng lời này của anh ta lại khiến Cố Duệ và Lý Đại Hùng rùng mình.

Bọn họ thế mà lại quên mất. Nếu nhà họ Xa có vấn đề, hai người không cẩn thận sẽ bị những kẻ đó xử lý.

Nhất là Cố Duệ.

Xa viên ngoại nhiệt tình như vậy có lẽ chỉ để tiêu trừ sự hoài nghi của bọn họ mà thôi. Hèn gì tên đầu trọc muốn ở lại.

Lúc này, nhà họ Xa ngược lại lại là nơi an toàn nhất. Dù sao Xa viên ngoại cũng muốn tránh hiềm nghi của mọi người.

"Các vị khách quý, đồ ăn đã chuẩn bị xong. Mời mọi người di chuyển." Thị nữ của nhà họ Xa tiến đến mời bọn họ. Mấy người Cố Duệ đều dời bước.

Đồ ăn rất phong phú. Nhìn thấy Lý Đại Hùng ăn ngấu nghiến như thế, Cố Duệ cảm thấy lời hắn ta nói muốn quay về ăn cá chỉ là nói cho vui mà thôi…

Nhưng còn một người nữa cũng đang vùi đầu ăn… Hai thầy trò này đúng là phàm ăn mà. Lư Dịch Chi và Xa viên ngoại thì câu được câu mất nói chuyện với nhau.

Một lát sau, bên ngoài có người thông báo: "Phu nhân và thiếu gia đến."

Xa viên ngoại đứng dậy cáo lỗi: "Thật xin lỗi! Đứa con này của ta thân thể không được khỏe, vợ ta phải luôn ở bên cạnh chăm sóc nó. Nên muộn như vậy mới tới…"

Ai? Phu nhân và thiếu gia nhà họ Xa…

Lý Đại Hùng đưa mắt ra hiệu với Cố Duệ. "Chồng cô tới kìa!"

"Chồng cái bà nội nhà ngươi ấy!"

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Xung Hỉ

Cố Duệ trừng mắt nhìn Lý Đại Hùng. Lúc này, tiếng bước chân nhẹ nhàng, uyển chuyển và tiếng ho khan truyền tới.

Cô quay đầu lại. Một người phụ nữ xinh đẹp mặc một bộ quần áo đơn giản đang đỡ một chàng trai bước tới.

Người phụ nữ kia thật sự rất đẹp, thoạt nhìn cứ tưởng mới đôi mươi, nhưng bà ta lại đang dìu con trai của chính mình, chàng trai kia hơn hai mươi tuổi. Nếu không phải bà ta búi búi tóc của người đã có chồng thì không ai nghĩ rằng bà chính là vợ của Xa viên ngoại đã ngoài năm mươi.

Nhưng sức khỏe của Xa thiếu gia thật sự không tốt. Mới đi vài bước mà anh ta đã thở dốc không ngừng, sắc mặt cũng không tốt, nhưng mà… anh ta đẹp trai!

Môi hồng răng trắng, mặt mũi sáng sủa, đây chính là thịt tươi (1) loại hảo hạng!

Cố Duệ liếc Xa viên ngoại có vẻ ngoài xấu xí rồi lại nhìn Xa phu nhân. Xem ra Xa thiếu gia được di truyền đúng gen rồi.

Đối với vị phu nhân và thiếu gia mới đến này, đám người tên đầu trọc tỏ vẻ vui mừng chào đón. Lư Dịch Chi nhìn Xa phu nhân một cái rồi đứng dậy chắp tay thi lễ.

Xa phu nhân điềm đạm, dịu dàng cười nói: "Công tử đừng khách sáo. Ta sớm nghe nói Phạm Dương có một vị công tử phá án như thần. Hôm nay gặp mặt, quả nhiên là danh bất hư truyền!"

Sau đó, bỗng nhiên vẻ mặt bà ta trở nên đau thương: "Hôm nay, nhà họ Xa chúng tôi có ma quỷ quấy phá, đã nhọc sư phụ phải ra tay rồi."

Mắt tên đầu trọc lóe lên, ông ta uống một ngụm rượu rồi cười nói: "Là việc nên làm thôi. Nếu không trừ yêu diệt quỷ, chúng tôi sẽ không có cơm ăn."

Lời này của ông ta cứ như ước gì ma quỷ tích cực đến quậy nhà người ta vậy!

Thầm nghĩ như thế nhưng Cố Duệ vẫn không hé răng, cho đến khi tầm mắt của vị phu nhân kia dời lên người cô.

"Con chính là Tiểu Nha? Khiến con phải sợ hãi rồi. Bây giờ con đã quay lại nhà họ Xa rồi, con không cần phải lo sợ nữa, mẹ và bố chồng sẽ che chở cho con. Còn có Cảnh Phong, nó cũng sẽ che chở cho con."

Cảnh Phong?

Nghe thế, Cố Duệ quay đầu nhìn chàng trai nho nhã, thân thể yếu đuối như kiều nữ kia… Dường như đối phương cảm nhận được ánh mắt cô, anh ta quay đầu lại, dịu dàng mỉm cười với cô, bộ dạng rất nhã nhặn và dịu dàng.

Đúng vậy, một chàng trai như vậy, gia thế anh ta lại như thế này sẽ có sức hấp dẫn cực kỳ lớn đối với các thiếu nữ trẻ tuổi ở những nơi nhỏ bé này. Dù rằng sức khỏe của anh ta không tốt.

Mọi người có mặt trên bàn tiệc nghe thế đều buông đũa xuống. Lư Dịch Chi giương mắt nhìn cô gái non nớt, thân thể gầy như con khỉ kia…

Cô ấy… mắt sáng rực rỡ, bộ dạng cực kỳ vui mừng…

"Thật… thật vậy chăng? Con thật sự kết hôn với Xa thiếu gia sao? Quá tốt rồi!"

Tay run run…

Thật sự không dám nhìn thẳng mà.

Một cô gái như vậy, ngay cả nhà bình thường cũng không muốn lấy. Nhưng rõ ràng, sắc mặt ba vị chủ nhân – không phải kẻ ngốc – của nhà họ Xa lại không hề thay đổi. Vẻ mặt của hai vợ chồng nhà họ Xa rất hiền từ… giống như đang rất vui vì đã tìm được con dâu của mình.

A… thật khiến người ta sợ hãi mà.

Tiệc rượu kết thúc. Cả ba quay về khách điếm. Lý Đại Hùng vừa bước vào cửa liền nói: "Ta cảm thấy có vấn đề."

Cố Duệ: "Thì có ai nói không phải đâu."

Tên đầu trọc: "Nói xem, chỗ nào có vấn đề."

Lý Đại Hùng: "Khỉ xấu như vậy, dù có cho cũng không ai thèm. Tên Xa thiếu gia kia giống như tiểu bạch kiểm, nhà lại giàu có, cần gì phải làm thế!"

Tên đầu trọc: "Nuôi ngươi nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng khôn lên một chút."

Cố Duệ: "Hai người có thể cút khỏi đây rồi."

Hai người này đúng là "cút" đi thật nhưng mà kéo theo Cố Duệ "cút" xuống phòng bếp làm đầu cá hầm tiêu.

Tuy rằng đồ ăn ở nhà họ Xa rất phong phú, nhưng hai thầy trò bọn họ ăn chưa được thỏa thích lắm, mới quay đầu một cái lại đói rồi.

Nên làm bữa khuya thôi.

Vì mùi cá quá tanh, Cố Duệ đương nhiên không muốn tự mình làm. Cho nên, cô đứng một bên chỉ đạo hai thầy trò kia làm…

May mắn hai tên này vì ăn, có thể bất chấp mặt mũi nên ngoan ngoãn làm theo.

Trong lúc bận rộn, Cố Duệ dựa vào tường hỏi tên đầu trọc: "Sao ông biết Xa Văn Long giả điên?"

"Tình huống của ông ta nếu không phải bị quỷ nhập thì cũng là bị dọa cho điên. Nếu là quỷ nhập, ta quét dịch hoa đào lên mắt là có thể bóng dáng con quỷ nhập vào ông ta, nhưng ta lại không thấy. Nếu là bị quỷ dọa cho điên… Ta đã ấn vào huyệt Hôn Linh sau gáy, cho dù không thể khỏi hẳn, ít nhất cũng sẽ có một chút phản ứng. Nhưng ông ta lại không hề có, chắc là nhìn thấy ta làm bậy làm bạ nên hùa theo, làm như ông ta bị quỷ nhập vào người."

Tên đầu trọc xem ra cũng có chút thủ đoạn. Lần này xem như Cố Duệ được mở mang tầm mắt.

"Nhưng mà người chết thật sự là vợ ông ta, ông ta lại giả điên để lan truyền chuyện nhà họ Xa có quỷ ra bên ngoài. Vậy thì điều này đối với ông ta hoặc nhà họ Xa có lợi gì? Hay là Xa Văn Long cố ý làm ầm ĩ lên? Không hiểu sao ta cứ có cảm giác Xa viên ngoại chắc chắn sẽ cảm ơn ông ta về chuyện này, hai người bọn họ thế nào cũng cùng một phe. Hôm nay đám hộ vệ cũng có vấn đề, nếu không thì tại sao lại có nhiều người vào được tiền sảnh như vậy?"

Đúng lúc này, tên đầu trọc đã xử lý xong con cá chép. Ông ta nghe thế thì ngẩng đầu nhìn Cố Duệ.

"Cô cảm thấy ba người chủ nhân của nhà họ Xa như thế nào?"

Cố Duệ đơn giản đáp lại: "Quá "thâm", quá yếu, quá trẻ."

Lý Đại Hùng đang nhóm lửa thì ngẩng đầu lên nói: "Cái này ta biết này! Quá "thâm" chỉ Xa viên ngoại, quá trẻ là chỉ Xa phu nhân, còn quá yếu là chỉ con của bọn họ."

Ba cái "quá" này là điểm kỳ quặc của ba người, cũng là điểm bất ngờ mà bọn họ mang lại cho người khác.

Đầu tiên là Xa viên ngoại. Dù lòng dạ có thâm sâu như thế nào, nhưng khi trong nhà xảy ra chuyện như vậy, ông ta không nên phản ứng như thế kia chứ?

Cho dù là đang kể khổ, ánh mắt ông ta vẫn vô cùng bình tĩnh. Điều này nói lên rằng mọi thứ đều là đóng kịch, hoặc là những thứ này vẫn chưa đủ làm dao động lòng dạ sắt đá của ông ta, hoặc là những điều này đều nằm trong suy tính của ông ta.

Tiếp theo là Xa phu nhân. Người phụ nữ này thoạt nhìn rất hoàn mỹ, không có nhược điểm nào nhưng lại quá trẻ tuổi.

"Lai lịch của Xa phu nhân này không rõ ràng. Ba mươi năm trước, bà ta được gả vào nhà họ Xa. Lúc đó bà ta tầm mười mấy tuổi, nhưng giờ đã hơn bốn mươi rồi, mà vẻ bề ngoài lại như gái đôi mươi. Đúng là quỷ dị! Phụ nữ qua ba mươi, cơ thể đã bắt đầu già…" Lư Dịch Chi bỗng nhiên xuất hiện ở cửa và lạnh nhạt nói.

Cố Duệ thình lình phản bác lại: "Lư đại nhân không biết rồi. Có không ít phụ nữ chú trọng dưỡng sinh. Nếu người đó bảo dưỡng thích hợp, tập luyện hợp lý thì hơn bốn mươi tuổi vẫn có thể trẻ đẹp như gái hai mươi, điều này cũng không kỳ lạ. Huống hồ, có một số người sinh ra đã không thể lão hóa, dù không quan tâm lắm đến những thứ này cũng có thể duy trì vẻ đẹp."

Cố Duệ không nói chính mình. Nhưng lúc trước, dù cô gần ba mươi nhưng người lại không khác gì mười tám, mười chín tuổi. Đương nhiên, cái này là vì cô vẫn luôn chú trọng bảo dưỡng cơ thể.

Tuy rằng, về tổng thể Lư Dịch Chi không có nói tới, nhưng cô không thích giọng điệu khi nói của anh ta.

Nghe giống như phụ nữ chỉ đến thế mà thôi…

Phản ứng cương quyết này của Cố Duệ khiến mọi người kinh ngạc. Nhất là khi cô còn đang ở trong cái "bị thịt" này.

Đám người Thanh Vũ nhíu mày. Lư Dịch Chi bình tĩnh nhìn cô, nói: "Xin lỗi, ta đã phiến diện quá rồi. Đúng như lời cô nói, ta đã từng gặp không ít phụ nữ tuổi đã qua tứ tuần nhưng vẫn khuynh quốc khuynh thành như thuở trước. Chiếm nhiều nhất là những người tu đạo. Chỉ là ta phiến diện cho rằng ở một nơi như trấn Đông Liễu này sẽ không xuất hiện một người phụ nữ như thế."

Cố Duệ nghe vậy thì sửng sốt. Cô quay đầu lại hỏi tên đầu trọc: "Phương pháp tu luyện của đạo môn các ông có thể bảo trì thanh xuân sao?"

Tên đầu trọc: "Có thì có…"

Cố Duệ: "Thế có còn nhận thêm người nữa không?"

Mắt cô sáng rực. Nếu ánh mắt khi nhìn Xa Cảnh Phong chỉ là giả vờ thì ánh mắt của cô lúc này có thể so với vàng 24K!

Đúng là con gái có khác…

Ấy chết, lạc đề rồi.

Cố Duệ đứng đắn quay người lại nói: "Vậy Lư đại nhân cảm thấy Xa phu nhân không giống như người xuất thân từ những nơi nhỏ như thế này?"

Lý Đại Hùng: "Ta lại cảm thấy ý của anh ta là một nơi nhỏ như nơi này chỉ có thể sinh ra người như cô, không thể nào sinh ra người như bà ta được."

"Vâng, cảm ơn ngươi đã "tốt bụng" nhắc nhở ta!"

"Anh không tra được lai lịch của bà ta sao?"

"Không có cách nào tra được. Cô cảm thấy nghi ngờ gì sao?"

"Không có, chỉ hỏi vu vơ vậy thôi. Nhưng mà đây chẳng phải là một trong những quy trình tra án của Đại lý tự các ông sao?"

Cố Duệ theo bản năng nghĩ đến quy trình tra án của thời hiện đại mà quên một điều quan trọng rằng ở cổ đại, không phải người nào cũng phải có thân phận rõ ràng như ở hiện đại. Cho dù là ở Đại Đường thì người có thân phận không rõ, lai lịch không rõ và người đi lại trong giang hồ nhiều không kể xiết. Huống hồ chỉ có một cách điều tra tung tích một người, không có chuyện theo dõi và càng không có đông đảo cư dân mạng không gì không làm được như của thời hiện đại.

Giọng điệu kinh ngạc của Cố Duệ làm đám người Đại lý tự cảm thấy không được tự nhiên, trong lòng cảm thấy thèn thẹn. Bọn họ đang bị cô ta cười nhạo sao?

Lư Dịch Chi cũng cảm thấy thế, nhưng anh ta rất biết kiềm chế nên không thể hiện ra ngoài: "Đây đương nhiên là một bước trong quy trình tra án, nhưng trước mắt chỉ có thể làm được bấy nhiêu, khiến Vương cô nương chê cười rồi."

Ừ, người này lại nghi ngờ cô.

Dù sao người này không phải là người của đạo môn, không thể dùng thủ đoạn kia để tra linh hồn và cơ thể cô. Mà cho dù thật sự có, chỉ cần không chạm vào giới hạn cuối cùng của anh ta thì sẽ không có vấn đề gì. Cố Duệ đã nhìn thấu được điểm này nên không tỏ ý kiến gì.

"Không, ta không cười… Đúng rồi, Xa Văn Long có bệnh chứng gì không?"

Tên đầu trọc sau khi ướp gia vị xong thì thả cá vào nồi hầm. Ông ta lấy khăn lau tay và nói: "Ta đã xem qua rồi. Hắn ta bị suy nhược bẩm sinh, nghĩa là lúc mang thai, mẹ hắn ta không chăm sóc tốt cái thai… Loại này là phiền nhất, suy yếu từ trong xương, có thể lớn lên đã không dễ dàng gì. Hơn nữa, ánh mắt hắn ta hơi tối, da dẻ xanh xao, có vẻ như gần đây thân thể không khỏe lắm… Nhưng hôm nay lại có thể ra gặp mặt chúng ta."

Ông ta dừng một chút rồi nhìn Cố Duệ nói: "Người con dâu này đúng là có sức hấp dẫn đặc biệt mà."

Cố Duệ không cảm xúc nói: "Ông muốn nói gì?"

"Xung hỉ."

Cưới Cố Duệ để xung hỉ.

“Xung hỉ? Cưới một người bị một tên đạo sĩ giang hồ nói là có mệnh thiên sát cô tinh để xung hỉ?” Cố Duệ không hề sợ hãi nói.

Nhưng câu tiếp theo của tên đầu trọc lại khiến Cố Duệ sởn tóc gáy, và cũng khiến vẻ mặt Lư Dịch Chi trầm lại.

“Nhưng cô không biết rằng đạo pháp có một loại tà pháp, gọi là lấy cực khắc cực.”

Tên đầu trọc nói tiếp: “Lấy một cô gái mới cập kê (2) có mệnh cách cực đoan cô sát xung hỉ cho một chàng trai cực đoan đoản mệnh, lấy mạng đổi mạng để bảo đảm cho chàng trai kia có thể sống lâu và khỏe mạnh, không phải chịu nỗi khổ của sự suy nhược bẩm sinh. Nếu cao tay hơn nữa, người kia còn có thể xoay chuyển vận mệnh của chàng trai đó! Trong thiên hạ này, người đoản mệnh rất nhiều nhưng cô gái có mệnh cô sát, lại có thể bình yên lớn lên thì không có bao nhiêu… Cho nên cách này hiếm ai sử dụng.”

Sau đó ông ta nhếch miệng nhìn Cố Duệ: “Nhưng không khéo là, cô là loại người đó.”

***

(1) Thịt tươi: chỉ các chàng trai trẻ có vẻ đẹp không phân biệt giới tính.

(2) Cập kê: vừa đến tuổi lấy chồng.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Tập Kích Ban Đêm

Mọi người đều chìm vào im lặng... Một lúc sau, Cố Duệ yếu ớt nói: “Vừa mới cập kê? Ý ông là ta mới mười lăm tuổi? Trẻ như vậy sao?”

Giọng điệu này... vui mừng, như muốn nói rằng: “Cái bị thịt này xem ra cũng có chỗ tốt. Ít nhất là còn trẻ!”

Ấy...

Sao cô chỉ chú ý đến điểm này thôi vậy? Phụ nữ đều khó hiểu như vậy sao?

Tên đầu trọc liếc mắt xem thường: “Lúc cô ngất xỉu, ta đã sờ xương của cô. Tuy rằng cô xấu xí, vàng vọt xanh xao nhưng đúng là còn rất nhỏ...”

“Mười lăm tuổi đã có thể sinh con rồi...” tên đầu trọc hừ nhẹ, sau đó hỏi Lư Dịch Chi: “Việc điều tra thi thể kia sao rồi?”

Lư Dịch Chi gật đầu: “Mấy người muốn ăn rồi đến nhìn hay là nhìn xong rồi mới ăn?”

Ấy, điều này còn cần phải xem xét sao?

Đương nhiên là...

“Thi thể có gớm lắm không?” Cố Duệ hỏi.

“Không gớm lắm.” Lư Dịch Chi trả lời.

“Vậy ăn xong rồi đi xem.”

Ủa, không phải xem xong rồi ăn sao?

“Lúc cá vừa lấy khỏi nồi là lúc ngon nhất.” Lý Đại Hùng ăn ý trả lời.

“Vậy sao còn hỏi...”

“Lỡ như thi thể kia trông quá gớm ghiếc làm bọn ta mới ăn xong phải ói hết ra. Vậy thì tiếc quá!”

“Được rồi, Đại Hùng! Ngươi đã thành công làm chúng tôi cảm thấy ghê tởm.”

Cố Duệ: “Ngươi có thể nuốt lại mà.”

“Cô cũng rất lợi hại đó, cô gái à.”

Cuối cùng cả bọn vẫn quyết định không ăn, đem con cá bỏ lại trong nồi.

Không bao lâu sau...

Tổ hợp hai thanh niên thành công làm người khác cảm thấy buồn nôn cùng nhóm người đi đến phòng giữ xác ở nha môn.

Lý Đại Hùng, Cố Duệ, tên đầu trọc, ba người đứng ở ba góc của thi thể.

Cố Duệ nhìn thi thể nữ ở trên bàn... Một lúc lâu sau, cô nhìn về phía Lư Dịch Chi nói: "Người của Đại lý tự các anh đều nói chuyện súc tích vậy sao?"

Cái xác này bị hư thối đến mức không thể nhìn ra hình dạng ban đầu, đến từ "ghê tởm" cũng không đủ diễn tả hết thứ đang ở trước mặt cô đây.

Thế mà anh ta còn bảo là không ghê tởm lắm.

Lư Dịch Chi bình tĩnh nói: "Đối với ta, người chết mà vẫn có thể giữ được giọng nói, dáng vẻ xinh đẹp như lúc trước, cái dạng này mới khiến ta cảm thấy khó chịu. Còn như thế này... ta lại cảm thấy khá tốt ấy chứ."

Cố Duệ: Đó là vì thế giới này không có phần mềm photoshop để có thể chỉnh sửa hình ảnh.

Nhớ đến pháp y ở thời hiện đại, cô cảm thấy thật xoắn xuýt.

"Nhưng mà Đại Hùng, không phải ngươi bảo người này mới chết tầm bốn, năm ngày sao? Ta thấy thi thể này..."

Cố Duệ nhìn tình trạng thối rữa của thi thể, thầm nghĩ: "Thối rữa đến mức độ này, khả năng là đã chết hơn nửa tháng, nếu không thì trừ khi là trường hợp đặc biệt."

Lý Đại Hùng sờ mũi, hắn sợ bị mất mặt trước mặt đám người Thanh Vũ: "Không sai đâu. Chắc chắc là bốn, năm ngày... Tử khí trên người cô ta không thể nào lừa ta được."

Tử khí? Bốn người Thanh Vũ đều là người của Đại lý tự, ai cũng có sở trường riêng. Ví dụ như Thanh Vũ có võ công cao nhất, là người thiện chiến nhất. Mà ba người còn lại, người thì am hiểu truy tung (*), người thì am hiểu nghiệm xác, người thì am hiểu về những thứ bàng môn tà đạo.

Am hiểu nghiệm xác chính là phương pháp pháp y, còn tử khí thì thuộc về sở trường của đạo môn.

Hai bên đều rất tự tin vào năng lực của bản thân, anh chàng đứng trước mặt liếc Lý Đại Hùng, nói: "Tình trạng hư thối của thi thể rất nghiêm trọng. Mức độ hư thối này cần ít nhất nửa tháng mới có thể hình thành."

"Bốn, năm ngày."

"Nửa tháng."

"Hai người ra ngoài sống mái với nhau một trận đi, đến khi nào có một người ngã xuống thì hãy vào lại."

"Giả thuyết của hai người đều đúng." Lư Dịch Chi liếc nhìn hai người.

Cả hai đều sửng sốt.

Người sau suy ngẫm một lát rồi nói: "Nếu ngâm trong nước... Sau đó đặt ở một nơi khá nóng bức, quá trình phân hủy sẽ được đẩy nhanh."

Mùa này làm gì có nơi nào nóng nữa đâu? Lúc này đang là cuối thu mát mẻ mà.

"Có thể tự tạo ra."

Tự tạo sao? Đốt lò?

Không thể tưởng tượng nổi, sau khi giết cô gái này, hung thủ còn đặt cô ta gần một cái lò được đốt nóng để thúc đẩy quá trình phân hủy xác của cô ta diễn ra nhanh hơn.

Nhà họ Xa có một nơi như vậy sao?

"Đúng rồi, sao cô ta không có quần áo?" Cố Duệ đột nhiên hỏi.

Đám đàn ông đang có mặt đều nghĩ thầm: "Bọn ta còn ngại nói chuyện này ra trước mặt cô. Không ngờ cô đã chủ động nói ra. Thật là biết quan tâm nha!"

Nhưng nếu Cố Duệ đã không kiêng dè, hơn nữa tuổi còn nhỏ, lại...

Dù sao ngay từ đầu tên đầu trọc cũng không xem cô như người bình thường – phụ nữ làm nghề mò vàng, không có mấy ai là kiều nữ đâu.

“Bị xâm hại?” Anh ta như có điều suy nghĩ, nói.

Lư Dịch Chi nhíu mày, loại tình huống của thi thể này căn bản rất khó tra ra có bị xâm hại hay không – Đại Đường không có giải phẫu học.

Nhưng anh ta cũng cho rằng, nếu một người phụ nữ bị cởi quần áo thì khả năng cao là bị...

“Sao suy nghĩ của mấy người lại bẩn thỉu như vậy?” Cô gái nào đó tỏ vẻ bản thân rất ngây thơ, trong sáng, không hiểu những người này đang nói gì.

Đám đàn ông có mặt ở đấy: “...”

“Cởi quần áo chưa chắc là để che giấu điều gì đó.”

Lư Dịch Chi nhìn kỹ thi thể kia.

“Người chết ở nhà họ Xa có hai loại. Một là người bên ngoài, hai là người nhà họ Xa. Nếu là người ở bên ngoài thì mặc kệ chết như thế nào, người có quan hệ thân thiết với người này rất dễ tìm tới cửa nhà họ Xa và nhà họ Xa sẽ không giữ cái xác trong nhà lâu như vậy. Hơn nữa nếu người chết là người bên ngoài thì rất dễ xử lý cái xác, không cần thiết phải giữ lại trong nhà.”

Cố Duệ gật đầu: “Nhiều tên tội phạm đều có chung một tâm lý: Người ở bên ngoài thì ném ra bên ngoài, người ở trong nhà thì đem giấu ở trong nhà. Bọn chúng đều muốn khống chế manh mối liên quan đến bản thân và đẩy nó ra khỏi phạm vi liên quan đến bản thân.”

Ở hiện đại, có rất nhiều người giết người thân, bạn bè của mình rồi giấu xác ở trong nhà hoặc là nơi quen thuộc với mình nhất. Còn đối với những người không thân quen thì phần lớn hung thủ sẽ lựa chọn vứt xác. Có rất ít trường hợp đem thi thể của một người xa lạ giấu trong nhà.

Đương nhiên, điều này chưa chắc là đúng hoàn toàn, nhưng tại cổ đại, một gia đình giàu có như thế này chính là một góc của thế giới. Trong nhà họ Xa có người chết, nếu có thể giữ lại nhiều ngày như vậy... khả năng là người bên ngoài rất thấp.

Vậy chỉ có thể là người ở bên trong.

Đối với những lời này của Cố Duệ, dù những người cổ đại ở đây nghe không quen nhưng cũng có thể hiểu được ý cô muốn nói. Bọn họ đều cảm thấy đúng là như thế.

Chỉ là, lời nói này đáng lẽ nên phát ra từ miệng của một người lão luyện, lăn lộn nhiều năm trong hình ngục.

Người này sao mà...

“Người bên trong cũng phân ra làm hai loại: chủ nhân và tôi tớ. Những chủ nhân của nhà họ Xa đều có mặt, trừ một người đã mất là vợ của Xa Văn Long. Ta đã kiểm tra thi thể của bà ta, không có vấn đề gì. Vậy... chỉ có thể là tôi tớ.”

Ở trong các gia đình giàu có, dù có chết mấy tôi tớ cũng không tính là chuyện gì to tát. Nhưng người này đường đường là Đại lý tự khanh, anh ta điều tra rất nghiêm túc.

“Lúc trước chúng tôi đã điều tra rồi, tra được hai tên sai vặt nhà họ Xa mang thi thể này rời khỏi nhà họ Xa, chôn ở rừng trúc phía đông ngoại thành. Vì không dám rút dây động rừng nên chúng tôi chỉ mang thi thể này về đây. Ngay từ đầu, cô ta đã không có quần áo.” Tùy tùng của Đại lý tự lên tiếng.

“Giả thuyết rằng cô ta không bị xâm hại, như vậy cởi quần áo không phải vì bản thân cô ta có gì đó, mà vì quần áo sẽ làm lộ thân phận của cô ta.”

Ví dụ như...

“Thị nữ.”

Cố Duệ và Lư Dịch Chi liếc nhìn nhau.

“Đi điều tra xem nhà họ Xa có thị nữ nào mất tích không, và kiểm tra xem cô ta là người hầu hạ của ai...”

Về cơ bản... Ba vị chủ nhân của nhà họ Xa đều có vấn đề.

Đây là trực giác.

“Xong rồi. Ở đây không có chuyện của chúng ta nữa... Thu dọn rồi trở về ăn cá nào.”

“Vâng, sư phụ.”

Hai thầy trò làm lơ luôn những người ở bên cạnh. Đương nhiên, Cố Duệ quay về khách điếm với hai người này, nhưng...

Lư Dịch Chi cũng đi cùng.

Cái này cũng không có vấn đề gì... Cho đến khi anh ta đi theo tới khách điếm.

Vậy thì không thể nhịn được rồi!

Cố Duệ nhíu mày. Lý Đại Hùng thì trực tiếp hỏi: "Anh theo bọn ta đến đây làm gì?"

Lư Dịch Chi không nói gì. Thanh Vũ hừ lạnh: "Bọn ta cũng ở đây. Hơn nữa, khách điếm này cũng nằm trong số sản nghiệp nhà họ Lư."

Ấy, thật xấu hổ mà.

Lý Đại Hùng im lặng, tên đầu trọc mở miệng nói: "Thế có thể giảm giá không?"

Cố Duệ: "Hỏi hay lắm!"

...

Đêm khuya tĩnh lặng. Rửa mặt xong, Cố Duệ nằm lên giường. Nằm yên một hồi lâu, cô thò tay vào cổ áo, móc thứ đang đeo trên cổ ra.

Ngón tay cô vuốt nhẹ. Rồi cô nắm chặt lấy nó và nhắm mắt lại.

Ngoài cửa sổ, gió lạnh thổi từng cơn, trời dần về khuya. Hô hấp của cô trở nên đều đặn...

Cô ta ngủ rồi sao?

Ngủ rồi.

Ngoài cửa sổ, trên mái hiên, đột nhiên xuất hiện một bóng đen dán vào cửa sổ như một con thằn lằn, chờ một hồi, rồi dùng một lưỡi đao màu bạc cạy cửa sổ ra. Gió lạnh thổi vào phòng, kẻ đó cũng tiến vào trong...

Hắn ta nhẹ nhàng đáp xuống đất, sau đó bước đến trước giường Cố Duệ.

Hắn ta có thể nhìn thấy một cô gái trông như một con khỉ đang ôm chăn nằm nghiêng. Dáng ngủ thật khiếm nhã. Đúng là một cô gái nhà quê.

Ông ta nhìn Cố Duệ chằm chằm một lúc lâu rồi giơ lưỡi đao sắc bén và lạnh lẽo kia lên...

Hướng ngay tim Cố Duệ mà đâm đến...

Bộp!

Bỗng nhiên có một cái chân vươn ra từ gầm giường và đá vào cẳng chân của ông ta.

Đòn tấn công xảy ra trong chớp mắt, nhưng thân thủ của tên này rất tốt. Lúc cẳng chân bị đá trúng, ánh mắt ông ta chợt lóe lên, thân thể tựa như cáo đêm lui nhanh về phía sau để tránh né, đao trong tay quét ngang qua. Lý Đại Hùng vừa rời khỏi gầm giường thì thấy trong tay đối phương có đao, lập tức hoảng sợ. Hắn ta khom lưng lăn tại chỗ rồi bắn lên!

Nhưng phản ứng của tên kia rất nhanh. Hắn ta nghiêng mình sang một bên, lướt đao về phía cổ của Lý Đại Hùng.

Rất nhanh, rất chuẩn, thật đáng sợ!

Lúc này Cố Duệ đã mở mắt ra. Mắt thấy Lý Đại Hùng vừa bắn lên lại đem cổ mình "dâng" tới lưỡi đao của tên kia, mắt cô trợn lên...

Rầm!

Cửa phòng bị đá văng ra. Thanh Vũ vọt vào và rút hoành đao ra.

Keng!

Hai lưỡi đao va vào nhau, ánh sáng màu bạc kia làm căn phòng sáng lên, cũng giúp Cố Duệ nhìn thấy dáng người gầy yếu nhưng rất khỏe mạnh của tên kia. Động tác của hắn ta rất nhanh nhẹn, có thể đánh ngang tay với một người có võ công lợi hại như Thanh Vũ. Bóng của lưỡi đao vừa nhanh vừa mạnh dọa Lý Đại Hùng sợ tới rụt người lại bên cạnh Cố Duệ.

"Này này, dù sao ngươi cũng là đàn ông con trai đấy!"

Cố Duệ đá Lý Đại Hùng xuống giường.

Lý Đại Hùng lăn một vòng rồi cầm một chiếc ghế lên...

Thái Sơn Áp Đỉnh!

Lợi thế của Lý Đại Hùng là đối phó với đám yêu ma, nếu không cũng chỉ là một tên có sức mạnh hơi người mà thôi, không thể nào là đối thủ của tên sát thủ lợi hại kia được. Nhưng có Thanh Vũ có thể đánh bại tên đó, nên hắn ta cũng xem như có tác dụng thêu hoa trên gấm.

Chỉ là... độ chính xác...

Rầm!

Chậu hoa bị đập bể.

Thanh Vũ: "Khốn khiếp, sao ngươi có thể ném lệch tới mức đó hả?"

***

(*) Truy tung: theo dõi, lần theo dấu vết.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Có Lên Hay Không!

Nhưng Thái Sơn Áp Đỉnh của Lý Đại Hùng thật sự rất mạnh, tên sát thủ kia hình như khá kiêng dè chiêu này. Sau đó, hắn ta nghe thấy tiếng bước chân từ ngoài cửa truyền vào, rõ ràng là các tùy tùng còn lại đang chạy đến. Hắn ta liền quay đầu nhảy ra khỏi cửa sổ.

Nhưng mà bên dưới cửa sổ...

Rầm!

Một tiếng nổ mạnh truyền tới, Lý Đại Hùng nhìn xuống.

Đuốc được đốt lên. Hai tên tùy tùng khác lấy túi vũ khí được giắt bên hông xuống, rồi rút một dây xích sắt nhỏ từ trong túi ra. Đầu dây xích kia là một cái đầu móc nhỏ bằng sắt. Hai người tùy tùng ném dây xích này lên người tên sát thủ. Sợi dây xích quấn quanh eo và cánh tay phải của hắn ta, cái móc móc vào một lỗ trên dây xích và trói hắn ta lại!

Hai người hợp sức lại kéo tên sát thủ kia trở lại.

Tên đầu trọc nện một thước lên đùi hắn ta.

Phịch! Sát thủ quỳ xuống đất. Đèn đuốc xung quanh xua tan đi sự tối tăm của ban đêm. Lư Dịch Chi đứng ở trước cửa khách điếm, nhìn tên sát thủ đây bị vây ở giữa.

Nhưng bỗng nhiên anh ta nhíu mày.

Bởi vì... hình như không khí xung quanh dần trở nên lạnh hơn.

"Khang đại sư!" Bỗng nhiên anh ta lên tiếng, nhưng có vẻ như tên đầu trọc đã nhận thấy gì đó: "Lui ra!"

Ông ta quát to, mấy người tùy tùng và Thanh Vũ vừa nhảy xuống theo bản năng phi thân bay ngược trở lại. Lúc này, đột nhiên tất cả đuốc đều vụt tắt, và chớp mắt, ngọn lửa đã biến thành ngọn lửa xanh đầy quỷ dị. Ánh sáng màu xanh đầy ma mị và lạnh lẽo. Một mùi hôi thối xộc vào mũi.

"Cô ta tới!"

Sắc mặt tên đầu trọc thay đổi, ông ta liên tục xoay vòng thanh thước. Không phải bọn chưa từng nghĩ tới chuyện Vương Tinh sẽ lại đến tìm Cố Duệ, nhưng chờ một hồi, không ngờ lại chờ đến một người sống.

Cho nên, cả ông ta và Lư Dịch Chi đều không ngờ rằng quỷ nữ sẽ đi theo sau tên sát thủ kia.

Hơn nữa...

Sát ý!

Tên đầu trọc bỗng nhiên cảm thấy bản thân như bị lạc vào một hầm băng. Đôi mắt xoa dịch hoa đào đau nhức vô cùng, như muốn nhắm chặt mắt lại.

Tên đầu trọc thầm cảm thấy không ổn. Ông ta cố gắng trợn mắt lên.

Ông ta nhìn thấy trong ánh sáng xanh của lục hỏa (1), bóng quỷ nữ đang bay lơ lửng...

Thối rữa.

Cái gì đó dính lên mặt ông ta.

Một chất dịch nhờn lạnh lẽo...

Cái này thật sự kinh khủng!

Hủ độc (2) xâm nhập vào cơ thể trong chớp mắt...

Đám người Lư Dịch Chi hoảng hốt. Không ổn rồi!

Mặt tên đầu trọc xanh lè, thoạt nhìn ông ta không khác gì ma quỷ, trông rất đáng sợ.

Nhưng quỷ nữ không tính muốn giết ông ta mà quay người trở về...

Quỷ ảnh (3) trùng trùng, hai người tùy tùng đang điều khiển dây xích dù có can đảm đến đâu, nhưng khi nhìn thẳng vào mặt quỷ nữ, mặt bọn họ cũng trở nên trắng bệch. Lúc lục hỏa bắn lên da bọn họ, không hề xuất hiện hiện tượng thiêu đốt mà có một loại dịch nhầy lành lạnh bám lên người...

Mu bàn tay lập tức trở nên tê dại, rồi cảm thấy ngứa ngáy.

Hai sợi dây xích rơi xuống đất.

Tên sát thủ vứt dây xích trói mình xuống. Dù hắn ta che mặt nhưng vẫn có thể nhìn thấy ánh mắt cực kỳ lạnh lùng và u ám của hắn. Hắn quét mắt nhìn qua cửa sổ phía trên...

Cố Duệ.

Người này... Trong lòng Cố Duệ đầy sự ngạc nhiên và nghi ngờ. Sau đó cô lại phát hiện Vương Tinh đang nhìn cô chằm chằm. Nếu nói thái độ của quỷ nữ đối với cô trong rừng trúc còn chưa khá hòa nhã thì bây giờ chính là tràn đầy sát khí.

"Ôi mẹ ơi! Ta có làm gì đâu!"

Cố Duệ nghĩ không ra, nhưng cô đã nhìn thấy quỷ nữ kia... bay lên đây.

Cố Duệ sợ tới mức vội vàng chạy lại tóm lấy Lý Đại Hùng.

"Đại Hùng, ngươi lên đi!"

"Ta không lên!"

"Ngươi, mẹ nó, ngay cả quần áo cũng đã cởi, còn không chịu lên!"

"Không lên!"

Hai tên thổ tặc này đều sợ chết, phản ứng đầu tiên của hai người là đóng cửa sổ lại.

Nhưng khi tay hai người vừa chạm vào cánh cửa thì... hai tay hai chân của Vương Tinh đã chạm đến bục cửa sổ. Tư thể của cô ta rất kỳ lạ, rất giống mèo, hơn nữa cơ thể cô ta lại dài và gầy, trông không khác quỷ miêu bao nhiêu. Cô ta nhìn Cố Duệ chòng chọc.

Cố Duệ bị nhìn đến sởn tóc gáy nhưng bỗng nhiên cô cảm nhận được điều gì đó không đúng lắm.

Hình như là...

"Cô ngây người ra làm cái gì?" Lý Đại Hùng tóm lấy Cố Duệ, vừa vặn tránh được bàn tay quỷ nữ đang chộp tới.

Thành cửa sổ bị quỷ nữ chạm vào kia dính đầy thi dịch màu xanh lá. Những chỗ bị dính phát ra tiếng "xì xèo" rồi bị ăn mòn trong chớp mắt.

"Ấy ấy, vốn đã xấu rồi, nếu bị dính cái dịch kia nữa thì…"

Hai người còn đang loay hoay thì Vương Tinh đã đi tới trước mặt Cố Duệ, tay cô ta vươn tới trước ngực cô.

"Á!!!" Cố Duệ và Lý Đại Hùng cùng hét lên...

Đột nhiên có một ngọn lửa từ ngoài cửa sổ vọt vào, sau đó là thân hình cao lớn, cường tráng...

Là tên đầu trọc.

Ông ta rút thanh thước ra.

Vương Tinh bị thanh thước đánh bất ngờ và văng ra xa. Cơ thể cô ta đập vào tường, chảy ra một loại chất dịch tanh tưởi.

"Sao ngươi không…" Âm thanh phát ra từ miệng cô ta nhưng môi lại không hề nhúc nhích.

"Ha ha, chỉ chút mánh khóe đó của ngươi mà muốn làm ta bị thương sao? Nằm mơ!" Tên đầu trọc cười lạnh. Thanh thước trong tay ông ta xoay tròn và phát ra ánh sáng xanh như ngọc, ánh sáng này hoàn toàn khác với ánh sáng màu xanh lục của quỷ nữ. Vương Tinh biết đạo hạnh của người này không hề thấp, đã bị đánh bại một, hai lần, đương nhiên cô ta không muốn lại bị thêm lần thứ ba, cho nên bay vụt ra ngoài cửa sổ…

Tên đầu trọc nhanh chóng đuổi theo. Ông ta nhảy lên mái hiên.

Cố Duệ vọt tới trước cửa sổ, nhìn thấy ông ta đang phi thân bay lên trên, và tay đang cầm thanh thước. Lúc trước, thủ đoạn hay dùng của tên này là thanh thước và bùa chú, cả cái dịch hoa đào đặc biệt kia nữa, nhưng kỹ năng đấu trực diện lại không có nhiều.

Cố Duệ còn nghĩ thế giới này là thế giới của các sư phụ chuyên bắt yêu, nhưng lúc này...

Lúc tên đầu trọc nhảy lên, tại nơi ánh trăng và ánh sáng xanh ngọc giao nhau, tên đầu trọc lấy một vật gì đó từ bên hông ra. Thứ đó giống như cái móc, ba cái nối lại với nhau.

Nhưng rất nhanh, sự chú ý của Cố Duệ lại dời đến thanh thước kia. Cô nghe được một ít âm thanh.

Phù chú?

Môi tên đầu trọc nhúc nhích, một chuỗi thuật ngữ bùa chú phát ra từ trong miệng ông ta dần dần trở nên vang dội trong không khí. Hoa văn trên thanh thước bỗng nhiên phát sáng lên.

Trọng, thế, phá tà!

Cốp!

Vương Tinh bị một thước đánh vào đầu, khuôn mặt cô ta bị ngọn lửa bắn ra từ thanh thước đốt cháy... và tan biến.

"Quả nhiên không phải là mặt của cô ta, cô ta lại giết người rồi."

Cố Duệ đã cảm thấy kỳ lạ, vì Vương Tinh không có mặt và tròng mắt. Nhưng khi cô ta xuất hiện lại có đầy đủ mặt mũi, thoạt nhìn rất kỳ quái, cứ như cố gắng dán miếng da ấy lên mặt vậy.

Hơn nữa, miếng da mặt này còn có vẻ rất mới, xem chừng vừa mới lột xuống chưa được bao lâu.

Lúc này trông Vương Tinh rất kinh khủng, nhưng đám người Cố Duệ thì đã nhìn quen rồi - giống với khuôn mặt trên đầu lâu của cô ta như đúc.

Người phụ nữ không có mặt.

Tên sát thủ đột nhiên lao ra khỏi vòng vây.

"Không ổn, hắn ta muốn bỏ chạy!"

Thanh Vũ lập tức đem người đuổi theo.

Dưới sự thiêu đốt của ngọn lửa, Vương Tinh thét lên chói tai, tiếng thét đầy đau đớn và thê lương. Cô ta bất chấp sự ngăn cản của ánh lửa trên thân thước mà lao ra ngoài...

Thanh Vũ đối mặt với Vương Tinh, cố kiềm chế nỗi sợ hãi trong lòng, hắn rút đao ra và đâm tới.

Phụt!

Thi dịch văng ra tung tóe.

"Tránh ra!" Tên đầu trọc đuổi theo ở phía sau hét lớn lên. Nhưng đã không kịp nữa. Thi dịch bắn lên trên người đám người Thanh Vũ, bọn họ lập tức kêu thảm một tiếng.

Ở phía bên kia, Lư Dịch Chi đứng ở cửa khách điếm nhìn thấy tên sát thủ chạy tới... Mặt anh ta không thay đổi, rồi đột nhiên phóng tới, hạ thấp thắt lưng và tay rút dây xích sắt từ ở ngang hông ra. Soạt!

Dây xích cuốn lấy chân trái của tên sát thủ.

Rầm!

Tên sát thủ không kịp đề phòng nên cả người lộn vòng trên đất... Tay nắm lại chống xuống đất, lưỡi đao xoay một cái.

Keng!

Dây xích sắt không bị lưỡi đao chém đứt. Tên sát thủ thấy thế thì tóm lấy sợi xích, dùng sức kéo Lư Dịch Chi đang nắm lấy đầu xích bên kia qua, rồi hung ác giơ đao lên.

Lư Dịch Chi trong ấn tượng lúc trước của mấy người Cố Duệ là một quý công tử chỉ có não là phát triển. Nhưng không ngờ người này cũng biết võ công.

Sự thật chứng minh, người có thể tiến vào Đại lý tự, có thể leo đến chức Đại lý tự khanh hiển nhiên là có chút tài năng. Tuy rằng võ công không cao, nhưng anh ta có sự phán đoán nhanh nhạy. Khi bị kéo qua, dưới tình huống không có vũ khí, anh ta vẫn có thể đánh tay đôi với tên sát thủ.

Tên sát thủ này vốn đã bị Lý Đại Hùng đá trúng cẳng chân, rồi lại bị tên đầu trọc đập một thước, hành động đã không còn nhanh nhạy nữa. Sau đó hắn ta lại bị Lư Dịch Chi quấn lấy đấm đá một hồi nên tình huống của hắn ta không mấy khả quan lắm.

Nhưng... quỷ nữ đã bay tới.

"Đáng chết!" Tên đầu trọc không đuổi theo Vương Tinh nữa mà lấy hồ lô giắt trên eo xuống, đổ ra một ít chất lỏng và lấy đầu ngón tay chấm nhẹ lên như hoa chấm nhẹ xuống nước, rồi chấm chất lỏng ấy lên những chỗ bị thi dịch ăn mòn trên người đám người Thanh Vũ...

"Đừng lo cho bọn ta, đại nhân đang gặp nguy hiểm kìa!" Thanh Vũ nhịn đau hô to. Tên đầu trọc nghe vậy thì trợn trắng mắt.

"Đại nhân của mấy người sẽ không xảy ra chuyện gì đâu. Nhà họ Lư Phạm Dương là gì chứ? Là một trong bảy gia tộc đứng đầu Đại Đường đó! Chẳng lẽ không có báu vật trừ tà hộ thân nào sao?"

Quả nhiên!

Ong!

Lúc Vương Tinh nhào tới, trên người Lư Dịch Chi liền phát ra một ánh sáng màu vàng, ánh sáng kia mang theo ánh hào quang trấn tà đầy huyền bí của phật gia.

Vương Tinh bị vây hãm.

Nhưng tên sát thủ không phải quỷ.

Hắn ta nhìn thoáng qua rồi nhảy bắn lên không đầy quỷ mị, rồi hòa mình vào bóng đêm thăm thẳm.

Vương Tinh bị nhốt trong phật quang (4), thân thể cô ta như muốn tan biến... Đột nhiên, một âm thanh bén nhọn vang lên.

Cú đêm.

Cố Duệ vừa quay đầu lại, liền nhìn thấy một con cú đêm đang đậu trên cột cờ trước khách điếm.

Âm thanh của nó phát ra như chứa một cỗ sức mạnh quỷ dị nào đó. Phật quang trên người Lư Dịch Chi rung lên. Vương Tinh hét thảm một tiếng. Cơ thể cô ta thối rữa nhanh chóng rồi tách ra thành nhiều mảnh, một đạo ánh sáng xanh lục bắn ra.

Tên đầu trọc kinh ngạc. Sau đó ông ta nhanh chóng ném thanh thước về phía con cú đêm kia.

Nhưng ông ta đã ném trượt. Con cú đêm kia bay lên rồi biến mất trong màn đêm.

Lư Dịch Chi sa sầm cả mặt mày.

Đánh cả buổi như vậy mà vẫn không thể bắt được cả người lẫn quỷ.

Đúng là rầu mà.

Nhất là, tình huống của đám người Thanh Vũ không được tốt lắm.

"Thanh linh dịch có thể tạm thời hóa giải một phần hủ độc. Cần phải nhanh chóng quay lại khách điếm để cắt phần thịt bị thối rữa ra."

"Nhờ cả vào Khang sư phụ."

Tên đầu trọc và Lư Dịch Chi nhanh chóng quyết định. Dưới ánh lửa càng lúc càng sáng rõ, đám nha dịch mai phục gần đó cuối cùng cũng dám bước ra ngoài. Dân chúng cũng thắp thỏm thắp đèn lên.

Ánh lửa thắp sáng cả con đường.

Nhưng không hề có tiếng ồn ào nói chuyện như thường ngày.

Cứ yên tĩnh như thế...

Bên trong khách điếm, Cố Duệ và Lý Đại Hùng đều có cảm giác may mắn khi tìm được đường sống trong chỗ chết. Vương Tinh đúng là khiến người ta sợ hãi.

Đúng là không sợ chết...

"Quỷ mà cũng không sợ chết sao?"

Lời này nghe thì thấy kỳ quái, nhưng chỉ có người đã trải qua điều ấy mới có thể hiểu được sự kinh khủng trong đó.

Nếu quỷ không sợ chết, thì còn đánh nó thế nào được!

"Có vẻ như Vương Tinh luôn bảo vệ tên sát thủ kia. Còn hắn ta thì... mục đích đến đây hôm nay là để giết con khỉ."

Hiếm khi Lý Đại Hùng chịu khó động não. Bầu không khí chùng xuống. Mấy người Thanh Vũ đang được tên đầu trọc chữa trị ở bên kia. Hiện giờ, hắn ta đang ở cạnh Lư Dịch Chi và Cố Duệ.

Lời này của Lý Đại Hùng là nói cho Lư Dịch Chi nghe.

Lư Dịch Chi gật đầu: "Chính xác. Cô cảm thấy người nào làm chuyện này?"

Anh ta hỏi ngược lại Cố Duệ.

"Nhà họ Xa."

***

(1) Lục hỏa: ngọn lửa xanh.

(2) Hủ độc: chất độc khiến da thịt thối rữa.

(3) Quỷ ảnh: bóng quỷ, hình dáng của quỷ.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Nghi Ngờ

Nhà họ Xa? Lý Đại Hùng nhịn không được nói xen vào: "Không phải đã nói là nhà họ Xa cần con khỉ sao? Tại sao bây giờ lại muốn giết cô ta?"

Đây cũng là điều mà Cố Duệ và Lư Dịch Chi cảm thấy nghi hoặc.

"Đúng rồi, là tim." Cố Duệ sực nhớ: "Lúc hắn ta muốn giết ta, ta còn không để ý, nhưng sau đó, khi Vương Tinh muốn giết ta, cách ra tay của hai người này rất giống nhau. Cách thức và mục đích của cả hai đều giống nhau – giả sử bọn họ cùng chung một phe."

Tim?

Lư Dịch Chi: "Moi tim?"

"Đúng, vị trí mà hắn ta định đâm xuống nằm ngay bên cạnh tim ta. Nếu muốn giết người thì đâm vào tim là cách nhanh nhất và chuẩn nhất. Lấy thân thủ của hắn ta, không thể nào có chuyện hắn ta không biết điều đó được. Nhưng hắn ta vẫn đâm lệch. Điều này trừ khi hắn ta không muốn làm hỏng tim của ta, muốn moi tim ta ra. Vương Tinh kia cũng có ý định như thế."

Moi tim, đây là trò mới gì nha?

Lý Đại Hùng quay lại nhìn Cố Duệ và Lư Dịch Chi. Hắn bỗng nhiên cảm thấy hai người này nhất định biết hắn không biết nhưng không chịu nói. Đúng là đáng giận mà!

"Moi tim làm gì? Con khỉ xấu xí như vậy, tim của cô ta chắc cũng…"

Soạt!

Cố Duệ rút hoành đao mà đám người Thanh Vũ đặt trên bàn ra rồi chĩa về phía Lý Đại Hùng: "Có ngon thì nói lại thử xem!"

Lý Đại Hùng lập tức ngậm miệng lại.

Vốn dĩ tâm trạng của Lư Dịch Chi không tốt lắm, nhưng nhìn dáng vẻ buồn cười của hai người kia, anh bật cười. Chợt anh nhớ tới việc moi tim…

"Đã có cầu, tất sẽ có cung, tim của cô…"

"Có rất nhiều cách lấy cực khắc cực. Nếu là cao thủ, người đó có thể dùng cô để xung hỉ, ngày thành hôn hôm đó sẽ hình thành nên hôn ước và được ghi lại ở dưới Địa Phủ, sau đó sẽ dùng mạng của cô để dưỡng mạng của người cần xung hỉ. Biện pháp này là lợi hại nhất và có thể đạt được nhiều lợi nhất. Nhưng cũng có biện pháp đơn giản hơn, ví dụ như lấy tim dùng sống." Tên đầu trọc mở cửa, xoa tay và nói.

"Dùng sống? Nghĩa là gì?" Cố Duệ tò mò hỏi. Giọng điệu của cô như thể chuyện này chẳng liên quan gì đến cô cả. Điều này làm Lư Dịch Chi liếc mắt nhìn cô mấy lần.

"Ăn."

"Ăn gì?"

"Thì là tim chứ gì."

Cố Duệ và Lý Đại Hùng đồng thời che ngực lại.

"Ôi mẹ ơi, con tim bé nhỏ của con cảm thấy thật sợ hãi."

"Nhìn dáng vẻ chết nhát của hai người kìa, chuyện kỳ lạ trong thiên hạ này nhiều không kể xiết, thời cổ còn có chuyện các bộ tộc đánh nhau, kẻ thua sẽ bị moi tim làm thức ăn cho người sống… Nhưng mà, dựa theo tình huống của cô, ý nghĩa chắc cũng không khác mấy đâu."

Lư Dịch Chi: "Ông đang nói tới Nhâm tộc? Truyền thống của Nhâm tộc đúng là moi tim ra ăn. Đây là một phong tục của bộ tộc, nó còn ẩn chứa một ý nghĩ khác, đó là thông qua việc ăn tim của đối phương để lấy được tuổi thọ và sức mạnh của kẻ bị moi tim.."

Tên đầu trọc uống một ngụm nước: "Giống nhau cả thôi. Mệnh cách cực sát khắc thân này chỉ khắc người khác, còn bản thân họ thì mạng lại rất "cứng", nên người xưa mới có câu mạng cứng khắc người. Nhưng loại chuyện mệnh cách như thế này, mạch khí tại tim, tim là lại nơi hội tụ mọi tinh khí của con người. Bọn yêu quái thích nhất là ăn tim người. Vương Tinh và tên sát thủ kia muốn moi tim cô, tất nhiên là sau lưng bọn họ có một người muốn lấy tim của một người mạng "cứng"."

Ví dụ như…

Lư Dịch Chi: "Xa Cảnh Phong!"

Cố Duệ: "Cái tên tiểu bạch kiểm nhu nhược kia!"

Lý Đại Hùng: "Sát thủ vừa rồi là Xa Cảnh Phong?"

Cố Duệ: "Tuy bình thường ngươi cất não rất kỹ, kỹ tới mức đóng bụi luôn, nhưng không ngờ hôm nay cũng biết đem ra xài."

"Không thể nào! Cái tên Xa Cảnh Phong dịu dàng, văn nhã kia và cái tên sát thủ lạnh lùng, ngang tàng vừa nãy là một người sao?"

"Là hắn ta."

Thanh Vũ đã được băng bó xong, hắn ta từ phòng trong bước ra ngoài: "Lúc ăn cơm, ta đã quan sát tay hắn ta, gan bàn tay có vết chai. Lúc đó ta đã thấy cái này không thích hợp với hình tượng một công tử văn nhã, nhu nhược mà hắn ta biểu hiện ra ngoài. Đại nhân cũng đã nói, hắn ta chắc chắc không đơn giản như bề ngoài của mình."

Lư Dịch Chi nghe vậy thì gật đầu: "Những người quanh năm ốm đau bệnh tật, động tác khi cầm đũa, nâng ly rượu sẽ không giống như vậy… Dù hắn ta đã cố tỏ vẻ như thế, nhưng vẫn khiến người ta cảm thấy không thích hợp. Hắn ta càng làm vậy, người ta sẽ càng cảm thấy nghi ngờ. Hơn nữa, ánh mắt hắn ta nhìn cô… quá giả tạo, nhưng cũng có một lúc là chân thật, đó chính là trước khi cô làm ra động tác và vẻ mặt kia với hắn ta…"

Cố Duệ méo mặt: "Hắn ta cảm thấy rất chán ghét, nhưng vẫn cố gắng giả vờ… Có mưu đồ, nhưng không đủ nhẫn nại."

Con trai và bố mẹ không cùng ý kiến với nhau, hắn ta không thể chịu được chuyện bản thân phải cưới một cô gái như vậy làm vợ mình, nếu có thể dùng

cách khác thì cớ gì phải nhẫn nhịn?

Cho nên hắn ta mới đến moi tim cô.

Đến Vương Tinh cũng…

"Một người phụ nữ, dù đã biến thành quỷ cũng tình nguyện vì một người đàn ông chết thêm một lần nữa. Xem ra, vị Xa thiếu gia này chính là người trong lòng của cô ta rồi."

"Vậy bây giờ có lẽ cô ta đang ở nhà họ Xa! Sư phụ, ngài nhanh đến đó bắt cô ta đi."

Tên đầu trọc trợn trắng mắt: "Ngươi cho rằng sư phụ của ngươi là thánh à? Nếu chỉ một mình cô ta thì không sao nhưng tên cao nhân điều khiển cú đêm kia rõ ràng còn đang ở nhà họ Xa. Sư phụ ngươi không đủ bản lĩnh như thế đâu. Thực ra, nếu đêm nay không có Lư đại nhân ở đây, chỉ sợ ta cũng không đánh bại được cô ta."

Đúng vậy, cái tên Lư Dịch Chi không phải đạo sĩ này lại có năng lực như vậy.

Chẳng lẽ người này tu cả trong lẫn ngoài?

Nghe thế, Lư Dịch Chi thản nhiên lấy miếng ngọc Quan Âm đeo trên cổ ra.

"Đây là mẹ ta cúng dường mười năm ở chùa Tịnh Minh mới xin được Thượng sư Trần Nhất khai quang cho miếng ngọc Quan Âm này, có công dụng trừ tà tránh quỷ..."

Tình thương của mẹ có thể vượt qua hết thảy mọi thứ, huống hồ gì…

"Ông trời ơi, là Thượng sư Trần Nhất? Sư phụ, là tên hòa thượng siêu siêu siêu lợi hại mà sư công đã nhắc đến kìa! Nghe bảo ngay cả cái bô mà ông ấy từng sờ qua cũng có thể trừ tà."

Hai mắt Lý Đại Hùng tỏa sáng lấp lánh. Cố Duệ ở bên cạnh nghe vậy thì trợn trắng mắt.

"Sờ qua cái bô? Làm như người ta là hạng như ngươi ấy!"

"Khụ khụ…" Tên đầu trọc cảm thấy tên đồ đệ này của mình quá mất mặt. Không phải chỉ là một Trần Nhất thôi sao…

"Ừm, Lư công tử, thì ra mẹ ngài quen biết Thượng sư Trần Nhất… Lần sau bà ấy đi chùa Tịnh Minh, có cần thêm người đánh xe nào không?"

Cố Duệ: "…"

Sau khi khinh bỉ hai thầy trò này xong, cô quay lại vấn đề chính: "Cô ta sẽ không ở nhà họ Xa."

Tên đầu trọc và Lư Dịch Chi còn định đến nhà họ Xa, nghe Cố Duệ nói như vậy thì sững sờ.

Lư Dịch Chi nhìn Cố Duệ: "Tại sao?"

Không biết từ khi nào, vị Lư đại nhân này rất hay hỏi suy nghĩ và ý kiến của Cố Duệ.

Giống như không để ý đến nam nữ, lớn nhỏ, và tựa như địa vị của hai người không khác nhau mấy…

Nhưng vậy không có nghĩa là anh ta dựa vào Cố Duệ. Đối với quan sát và xử án, Cố Duệ có thể nhận ra anh ta đã sớm nhìn thấu hết thảy. Anh ta xem trọng cô vì cô có cái nhìn khác với người khác, nhất là tâm tình, tính cách con người.

Đặc biệt là suy nghĩ của phụ nữ.

"Bình thường thôi. Cô ta và Xa thiếu gia kia chắc chắn có quan hệ gì đó, cô ta xả thân cứu hắn ta, nhưng Xa Cảnh Phong kia lại bỏ chạy mà không quay đầu lại dù chỉ một lần… Xảy ra chuyện như vậy, bình thường phụ nữ sẽ không thấy hận hay đi tìm tên phụ tình kia để trả thù, mà là tìm một chỗ kín đáo rồi tự liếm láp vết thương lòng."

"Ừ, vậy tại sao cô ta không thể quay lại nhà họ Xa trả thù tên Xa Cảnh Phong kia?" Lý Đại Hùng xen vào.

"Vì cô ta biết trong nhà họ Xa có cao nhân, hơn nữa, cô ta đang bị thương. Quan trọng là cô ta cũng không phải là con ngốc!"

"Ý cô là ta ngốc chứ gì!"

Lý Đại Hùng giận dỗi, trừng mắt nhìn Cố Duệ.

"Hơn nữa cô còn cảm thấy, nếu cô ta không bị thương, nhà họ Xa không có cao nhân, cô ta cũng chắc chắn sẽ không trả thù Xa Cảnh Phong. Vì sao lại thế?"

Năng lực quan sát của Lư Dịch Chi thật không tầm thường, nhưng anh ta lại không thấu được lòng dạ phụ nữ. Anh ta chỉ đoán được điều đó từ giọng điệu và dáng vẻ của Cố Duệ. Cái này có lẽ là vì tư duy của nam nữ khác nhau.

Cố Duệ bĩu môi: "Trực giác của phụ nữ."

Mấy tên đàn ông đang có mặt: "…"

…

Mấy người Thanh Vũ tuy có võ công cao nhưng lại đang bị thương, không thể ra ngoài, và Lý Đại Hùng thì ở lại chăm sóc bọn họ…

Nên lúc này chỉ có Lư đại nhân với miếng ngọc Quan Âm siêu lợi hại và tên đầu trọc cùng đi ra ngoài.

"Sao phải để Lý Đại Hùng lại?" Cố Duệ hỏi.

"Nhà họ Xa còn mua nổi cát dạ quang, nên mạng lưới quan hệ chắc chắn rất rộng, người của quan phủ chắc đã bị bọn họ mua chuộc cả rồi. Việc hắn ta có thể tìm chính xác phòng của cô đã nói lên rằng, bên trong quan phủ có người của hắn ta. Nếu đã như vậy, chúng ta cần một người đáng tin ở lại."

"Cũng đúng. Nhưng vì sao phải dẫn ta theo? Ta thật sự không muốn đi cùng hai người đâu."

Đêm đen vắng lạnh, Cố Duệ đi theo hai người ra khỏi khách điếm. Mẹ nó, buổi tối ở Đại Đường lạnh như vậy sao?

"Bà đây không muốn ra ngoài! Bà đây muốn đi ngủ!"

"Bởi vì cô có thể giúp chúng tôi!"

"Bởi vì cô có thể làm mồi nhử!"

Hai người cùng lúc trả lời.

Cố Duệ cười ha ha.

"Bà nội mấy người!"

…

Đêm khuya, trời lạnh buốt. Và... cô đang làm gì? Đang ở Đại Đường và đi bắt quỷ.

Nếu như trước kia, có người nói rằng sau này Cố Duệ sẽ gặp phải tình cảnh như vậy, thì cô chắc chắn sẽ cười phá lên, vì ở hiện đại, cô không bao giờ thức khuya – thức khuya kẻ thù của nhan sắc phụ nữ.

Cho dù công việc có ngập đầu, thì cô thà rằng nhịn ăn, nhịn uống, nhịn đi vệ sinh để ráng hoàn thành tất cả mọi việc vào ban ngày. Vậy mà cũng đã bị xem như dở người rồi. Nhưng còn bây giờ, sống trong một cái bị thịt có nhan sắc đẹp tựa khỉ, đi theo hai tên đàn ông… đuổi theo quỷ nữ.

Và tình huống bây giờ là, cả ba đang ở đầu trấn Đông Liễu, Cố Duệ ngồi xổm trên bậc thang nhìn về phía tên đầu trọc đang chắp hai tay sau lưng đứng dưới trăng…

"Ông ta đang làm gì vậy?" Cố Duệ hỏi.

"Không biết, người trong đạo môn có nhiều thứ huyền diệu lắm. Chắc là ông ta đang đợi nguyệt linh thập phần."

Nguyệt linh thập phần chính là lúc ánh trăng sáng nhất, là lúc có nhiều linh khí nhất trong đêm.

Nhưng nó cũng có hai mặt, lúc trăng sáng nhất cũng là lúc âm khí nặng nhất.

"À, hiểu. Nhưng anh vẫn chưa trả lời cho ta biết ông ta đang làm gì."

"Không biết."

"Vậy thì anh cứ nói thẳng là không biết đi."

Thấy được biểu cảm phong phú của Cố Duệ, trong lòng Lư Dịch Chi hơi rối rắm – mấy cô gái ở dưới quê đều như thế sao?

Đều thanh lệ thoát tục như thế… đều không bình thường như thế…

May mà lúc này, tên đầu trọc không để cô thắc mắc lâu nữa, ông ta đã bắt đầu hành động.

Tay ông ta thò vào cái túi đeo bên hông, móc ra một tờ giấy hồng, rồi lại móc ra một cái kéo, sau đó bắt đầu…

Cắt người giấy…

Cố Duệ cảm thấy cả bầu trời đang sụp đổ.

Đêm khuya thanh vắng, một tên đàn ông chờ trăng nhô lên cao chỉ để cắt người giấy!

Cố Duệ sờ cánh tay đang nổi đầy da gà của mình.

Lúc này, trước mắt cô xuất hiện một cái trường bào.

Cố Duệ sửng sốt, nhìn về phía Lư Dịch Chi. Cô im lặng và nhanh nhẹn tiếp lấy trường bào kia.

Lư Dịch Chi khá kinh ngạc. Anh ta còn tưởng rằng cô sẽ khách sáo từ chối vài câu chứ…

Không nói đến sự thẹn thùng của các cô gái, dù sao Cố Duệ cũng không có sợi dây thần kinh nào có chức năng thẹn thùng, mà chủ yếu là… cô không có cảm tình với anh lắm.

Ngay từ đầu đã vậy.

Anh có thể cảm nhận được điều đó.

"Dù sao trường bào này không phải lấy từ trên người anh xuống. Lúc anh rời khách điếm đã cầm theo. Cho dù ta không mặc thì anh cũng vẫn cầm trên tay thôi. Ta làm vậy để giúp anh đỡ mắc công cầm áo."

Thấy vẻ mặt thắc mắc của anh ta nhìn mình, Cố Duệ liền giải thích.

Chậc, nghe thật có "lý".

Lư Dịch Chi gật đầu: "Vậy thì phải cảm ơn cô rồi."

"Không dám, chỉ là chuyện nhỏ thôi." Cố Duệ đáp lại ngay mà không hề suy nghĩ.

Phía bên kia, tên đầu trọc đã cắt giấy xong và đưa qua.

Tên đầu trọc nói với giọng điệu đầy tự hào: "Giấy Linh Diên (*) của Khuê Sơn bọn ta có thể lần theo quỷ khí."

Cố Duệ kinh ngạc cảm thán: "Ý, lần đầu thấy chim diều hâu giống con vịt như thế đấy, hay là... đây là một con vịt đang có bầu?"

Tên đầu trọc trừng mắt nhìn Cố Duệ, cánh tay cầm giấy Linh Diên run lên một cái: "Cô qua đây."

"Không qua."

"Qua đây!"

"Không!"

"Lỡ qua rồi ông đánh chết ta thì sao? Bà đây có ngu mới qua đó."

"Chỉ lấy quỷ khí của Vương Tinh còn sót lại trên người cô thôi."

"Thế à, sao không nói sớm."

***

(*) Diên: từ tên hán việt của chim diều hâu.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 23: Ngôi Nhà Ma

Cố Duệ vươn tay ra. Tay cô từng bị Vương Tinh cào phải, miệng vết thương đến giờ vẫn chưa khép lại.

Lư Dịch Chi ở bên cạnh nhìn vào vết thường trong lòng bàn tay Cố Duệ. Vết thương trông rất kinh khủng, nó đã kết vảy. Nhưng đột nhiên anh ta nghĩ đến điều gì đó và quay lại nhìn tên đầu trọc.

Không biết tên này không cảm nhận được gì, hay là... đã biết từ trước?

"Kết vảy rồi à." Tên đầu trọc nói.

"Ừm."

"Cái này cần tới máu."

"Vậy thì giờ làm sao?"

"Đơn giản thôi."

Tên đầu trọc chọc vào vết thương của Cố Duệ một cái, máu lập tức chảy ra. Cố Duệ đau đến mặt mày trắng bệch.

"Cầm thú!"

Tên đầu trọc đem máu chảy ra trên miệng vết thương quét lên giấy Linh Diên có màu đỏ tươi. Một lúc sau, tờ giấy ngả sang màu đỏ sẫm. Tên đầu trọc niệm vài câu, giấy Linh Diên dường như hóa thành vật sống và bay lên...

Thật thần kỳ!

Cố Duệ nhìn giấy Linh Diên bay lên cao. Nó bay không cao lắm, chỉ cao hơn tên đầu trọc một cái đầu. Nó bay đến bên người Cố Duệ, giống như kiểm chứng hơi thở trên người cô. Nó lượn ba vòng rồi bay về hướng đông nam.

"Xong! Lên ngựa!" Tên đầu trọc hô to. Ba người leo lên ngựa.

Lúc Cố Duệ leo lên ngựa, Lư Dịch Chi đưa mắt nhìn cô mấy lần – Vương Tiểu Nha không biết cưỡi ngựa.

Đương nhiên Cố Duệ biết người này nghĩ cái gì. Nhưng cô vốn không thích sống dưới thân phận Vương Tiểu Nha. Dù cho, chuyện này lộ ra ngoài sẽ khiến cô gặp phải nguy hiểm, nhưng vẫn tốt hơn việc suốt ngày giấu giấu diếm diếm. Huống hồ chuyện này rất khó qua mắt được tên Lư Dịch Chi kia. Nếu đã không che giấu được thì chi bằng cứ thể hiện hết ra ngoài, khỏi phải mắc công lo lắng vô ích.

...

Ở phía bên kia. Nhà họ Xa.

Sau khi Xa Cảnh Phong về phòng, ấn cơ quan ẩn để mở cửa ngầm ra. Bước vào mật thất, hắn ta cởi quần áo ra, trên người là những mảnh xanh tím đậm nhạt khác nhau. Hắn ta bị thương khá nặng. Lúc này, sau khi tháo khăn bịt mặt ra, cơn uể oải nhanh chóng bao phủ cả cơ thể. Dưới ánh sáng, làn da hắn ta nhanh chóng ảm đạm và lão hóa tựa như một lão già tám mươi tuổi...

Hắn ta mặt không cảm xúc cầm lấy một bình sứ lớn trên bàn rồi đổ ra... máu tươi... máu tươi sền sệt và đang ngâm một thứ gì đó giống như tim người.

Hắn ta không thèm nhìn đến trái tim kia, chỉ đổ máu tươi vào chén rồi uống...

Khi uống thứ máu đó vào, sự uể oải, thân thể da bọc xương như được khởi sắc hơn.

Có tiếng bước chân truyền đến.

"Lại bị thương à? Mẹ đã sớm nói với con rồi, đừng có dính dáng đến con tiểu tiện nhân kia... Mạng của nó không tốt, sẽ làm liên lụy đến con!"

"Tiểu tiện nhân... Vương Tiểu Nha?"

"Cái con nhỏ đó có gì mà mẹ lại thích nó vậy?"

Xa Cảnh Phong cười lạnh. Điều này khiến người phụ nữ thướt tha kia bật cười: "Có cái gì mà thích với không thích. Chỉ là một thứ vật dẫn mà thôi. Ngày con với nó thành hôn là ngày mà con có thể thoát khỏi số mệnh bị suy nhược cả đời. Chỉ cần chờ một thời gian ngắn nữa thôi, chẳng lẽ con không chờ nổi sao?"

Xa Cảnh Phong nhắm mắt lại.

"Con nhẫn nhịn đã hai mươi lăm năm nay rồi, cái gì cũng nhịn được, nhưng con không thể nhịn được việc danh dự, tôn nghiêm của con từ nay về sau phải dính chung một chỗ với con nhỏ kia."

Hắn ta mở mắt ra và nhìn Xa phu nhân chằm chằm.

"Mẹ chưa từng nói với con rằng, sau khi cưới cô ta, nếu muốn cướp được mệnh cách của cô ta thì nhất định phải có khế ước hôn nhân với cô ta, và Xa Cảnh Phong con sẽ mãi mãi là chồng cô ta."

Xa phu nhân nheo mắt lại, lạnh nhạt nói: "Trước sau gì nó cũng chết, sau đó con sẽ không cần phải ngày ngày nhìn mặt nó nữa. Giờ con thích ai thì cứ tạm nuôi bên ngoài đã... Mẹ biết con ham sắc đẹp mà..."

"Đúng vậy, biết con ham cái đẹp mà mẹ còn hại Vương Tinh..." Xa Cảnh Phong lạnh lùng nói.

"Nó sao... Nó đẹp thì có đẹp, nhưng lại đẹp như hồ ly, mẹ sợ nó sẽ làm hại con... Dù sao, một đứa đẹp như vậy cũng không phải là hạng tốt lành gì."

Bà ta vươn tay vuốt mặt Xa Cảnh Phong. Bà ta cong lưng, dịu dàng nói: "Mẹ sẽ chẳng bao giờ làm hại con đâu, cả đời này đều như thế."

Chờ Xa phu nhân rời đi, Xa Cảnh Phong lại mở một phòng ngầm khác trong mật thất. Bên trong là một thiếu nữ trẻ tuổi đang nằm cuộn tròn trên giường đá. Trên người thiếu nữ ấy không hề có một mảnh vải che thân. Và đôi mắt cô ta tràn đầy sự sợ hãi và tuyệt vọng.

Cô đã nghe được quá nhiều thứ, nhưng hai mẹ con này trước giờ chưa từng có ý tránh nói những điều này trước mặt cô. Không phải bọn họ xem cô như người một nhà mà là... cô chắc chắn sẽ phải chết!

...

Đuổi theo hơn nửa canh giờ, cả ba đã sớm rời khỏi phạm vi của trấn Đông Liễu.

Nhưng cũng không phải là đi quá xa. Ít nhất tên đầu trọc vẫn nhận biết được khu vực này.

"Đây là nhà cũ của nhà họ Diêm."

Ba con người, ba con ngựa dừng trước một bãi sậy. Trong bãi sậy có một căn nhà cũ, không to không nhỏ. Đây là một kiểu nhà điển hình dành cho cả một gia tộc cùng sống chung.

"Có lai lịch gì?" Cố Duệ quan sát xung quanh. Nơi này rất hẻo lánh nhưng bên cạnh có hồ nước, cách đó không xa có rừng cây dương, lại gần với đường lớn. Có lẽ năm đó, nơi này cũng rất khá, nhưng bây giờ lại tiêu điều như thế này...

"Mười năm trước, nhà họ Diêm từng trải qua một thảm án diệt môn. Một nhà mười hai mạng người đều bị giết sạch."

Lư Dịch Chi là người Phạm Dương, lại làm trong Hình bộ. Dù năm đó anh ta còn nhỏ tuổi, nhưng sau này từng lật hồ sơ xem qua, nên khá hiểu về vụ án này. Anh ta nói: "Lúc đó quan phủ đã điều tra, nhưng không có manh mối gì, cũng không biết là do báo thù hay là như thế nào đó. Cuối cùng cũng chẳng tra ra được gì."

Nói đến đây, Lư Dịch Chi không thể không thừa nhận rằng huyện lệnh của nơi này thật vô tích sự!

Có mỗi một vụ án mà cũng ghi chép không ra hồn.

"Sau đó thì lòi ra vụ ma quỷ quấy phá, làm cho mấy thôn xóm gần đây khổ không tả nổi, khiến bọn họ sợ đến nổi lục đục dọn đi cả. Bắt đầu từ bảy năm trước, nơi đây đã trở thành bãi đất hoang. Nhưng trùng hợp là, nơi này ở ngay chính giữa đoạn đường từ trấn Đông Liễu đến thôn Tiểu Dương."

Tên đầu trọc xuống ngựa. Nơi này gần với căn nhà cũ kia, nếu Vương Tinh ở bên trong, con ngựa tới gần sẽ làm rút dây động rừng.

Chính giữa?

Cố Duệ cột chắc ngựa lại, nghe vậy thì hỏi: "Các ông cảm thấy có mối liên hệ gì ở đây?"

"Trước khi tra đến rừng Quỷ Khốc, ta đã tới xem nơi này trước tiên. Nhưng đó là vào ban ngày nên không có phát hiện gì. Dù sao, trong thiên hạ này, người bị chết oan uổng rất nhiều, nên có quỷ cũng không có gì lạ. Người nghe lời đồn thổi rồi bị dọa nhiều không kể xiết. Nhưng đêm nay xem ra..."

Tên đầu trọc nhìn căn nhà cũ đầy âm u, ghê rợn dưới trăng kia, vẻ mặt ông ta trầm lại.

Bỗng nhiên Lư Dịch Chi nói: "Vương cô nương chờ ở bên ngoài đi, hai người chúng tôi vào là được rồi."

Tên đầu trọc quay đầu nhìn anh ta, cười như không cười nói: "Lư đại nhân đang thương hoa tiếc ngọc sao?"

Lư Dịch Chi: "Đàn ông thì nên như vậy."

Cố Duệ: "Ta thấy Lư đại nhân nói rất đúng."

"Tùy hai người... Dù sao, nếu không bắt được Vương Tinh, chờ đến khi cô ta hồi phục lại, sau đó quay trở lại..."

Cố Duệ: "Được rồi. Coi như ông thắng. Muốn ta làm gì nào?"

"Cô ta không phải kẻ ngốc, lúc này trốn ở trong đó, nếu hai người chúng ta đi vào, cô ta sẽ bỏ trốn ngay... Việc cô cần làm chỉ là đi vào đó và dụ cô ta xuất hiện. Cô ta muốn có tim cô, nên chắc chắn sẽ chó cùng rứt giậu."

"Ta muốn tính mạng của mình được đảm bảo."

"Sẽ không để cô phải chết đâu."

Tên đầu trọc cười nhạo một tiếng rồi móc một lá bùa ra, đưa cho Cố Duệ: "Đây là hỏa phù. Quỷ đều sợ lửa, nhất là khi cô ta chết trong hồ nên cũng xem như là một nửa thủy quỷ, nên sẽ càng sợ lửa... Cái này có thể bảo vệ cô một lần."

"Cho thêm mấy tấm đi."

"Vậy thêm một tấm, không thể nhiều hơn!"

"Ta vẫn nên quay về chờ chết thì hơn."

"Được rồi, cho cô thêm một tấm nữa là được chứ gì."

Cuối cùng, giao dịch kết thúc thành công với ba tấm bùa.

Cố Duệ hít sâu một hơi, sờ miếng ngọc đang đeo trên cổ, trầm mặc một giây.

Sau đó cất ba tấm hỏa phù, cô bước lên trước vài bước rồi quay đầu nhìn lại. Hai người đó vẫn đứng ở chỗ cũ. Tên đầu trọc trừng mắt nhìn cô, giục cô mau bước vào trong đó...

"Mẹ nó, ta nguyền rủa ông cả đời này chỉ có tay trái và tay phải làm bạn!"

Cố Duệ bước vào trong, giày cọ vào đám cỏ lau phát ra âm thanh "soạt soạt".

Cô chậm rãi bước đến cánh cửa rách nát kia rồi duỗi tay đẩy cửa ra.

Két...

Cửa mở ra. Gió lạnh mang theo tro bụi và sự mục nát tạt thẳng vào mặt cô.

Cô như bước vào một cái động đầy băng.

Trong gió còn thoang thoảng mùi máu tươi.

Dường như mùi máu từ thảm án mười năm trước vẫn còn chưa tản hết.

Hai hàm răng Cố Duệ run run.

Mẹ nó, nếu cô mà biết tên khốn nào mang cô đến cái thế giới quỷ thần này, cô sẽ bóp chết tên đó ngay lập tức!

Nhớ lúc trước, khi xem đến cảnh Lâm Chính Ông đóng cương thi, cô toàn trốn phía sau rèm cửa.

Mới bước vào cửa, cô đã nhìn thấy ngay đại sảnh ở bên trong rất sạch sẽ, không hề có một hạt bụi hay mạng nhện nào, tường ra tường, ghế dựa ra ghế dựa, đâu ra đấy.

Cố Duệ thà đến một nơi đầy bụi bặm còn hơn đến một nơi như thế này. Vì ít nhất, như thế còn chứng minh rằng ở đó không có ai ở. Nhưng hiện tại, nơi này sạch sẽ như vậy... Ai sẽ ở đây?

Không có ai.

Cố Duệ ho khan rồi run run hỏi: "Có ai không?"

Một hồi lâu sau, không có ai đáp lại.

Cố Duệ thở phào nhẹ nhõm. May mà không có ai...

Sau đó, cô liền nghe thấy một âm thanh ho khan.

Âm thanh đó nghe rất già nua.

Mỗi lần ho một cái, ngọn nến trên tường lại được đốt lên.

Cố Duệ căng thẳng nhìn xung quanh.

Cuối cùng ánh mắt cô dừng ở vị trí chủ vị chính đường.

Một ông lão đang ngồi đó và ho khan không ngừng, tiếng ho nặng nề như sắp khạc ra máu. Cố Duệ vẫn đứng ở chỗ cũ, không hề nhúc nhích.

Một giây, hai giây, ba giây.

"Cha... cha sao vậy?"

Một người đàn ông trung niên sốt ruột bước tới đỡ lấy ông lão kia...

Sau đó là vài người nam và người nữ... Còn có cả trẻ con, đều tiến lên hỏi thăm...

Cố Duệ suy nghĩ...

Đây có lẽ là quỷ hồn nhỉ? Không có bóng? Cố Duệ theo bản năng nhìn ra sau lưng mấy người kia.

Ánh nến leo lắt. Phía sau những người này đều có bóng.

Rõ ràng có nhiều người đứng nhưng cái bóng lại nằm sấp, cũng có người đang khom lưng nhưng cái bóng lại đứng thẳng...

Mấy cái bóng của mấy đứa nhỏ thì chồng lên nhau.

Thoạt nhìn thì...

Cố Duệ nuốt nước miếng, rồi lên tiếng: "Vương Tinh, ta biết cô đang ở đây. Đừng cố giở trò nữa... Nếu ta đã dám đến đây thì tất nhiên có chuyện cần trao đổi với cô."

Những người kia... bỗng nhiên quay đầu lại nhìn cô.

"Trao đổi? Cô tới đây chỉ muốn dụ ta xuất hiện thôi. Tên đầu trọc kia chắc chắn đang mai phục ở bên ngoài chứ gì!"

Những người đó cùng mở miệng, âm thanh đè lên nhau.

Cố Duệ chớp mắt, cố gắng không nhìn vào mặt bọn họ.

"Tên đầu trọc kia là một tên khốn nạn, mỗi lần bắt quỷ là mỗi lần cởi quần áo, là một tên già lưu manh. Sao ông ta có thể đối phó với cô được. Tên lợi hại nhất chính là tên tiểu bạch kiểm họ Lư kia, nhưng người ta thân thể vàng ngọc, sao có thể đến cứu ta chứ!"

Vương Tinh vốn rất oán giận tên đầu trọc, nhưng khi nghe Cố Duệ nói hợp tình hợp lý như vậy, thì không còn muốn vội vàng giết cô nữa.

"Vậy cô có biết vì sao ta muốn giết cô không?"

Cố Duệ nghiêng đầu, nói: "Vì tim, và vì ghen ghét."

Lúc Cố Duệ nói đến tim, Vương Tinh trầm mặc một lát: "Cô rất thông minh, nhưng cô nói sai rồi... Cô không có gì để ta đáng phải ghen ghét cả!"

"Cô xấu xí như vậy…"

Nghe thế trong đầu Cố Duệ chỉ có hai chữ: "Mẹ kiếp!"

Và trong nháy mắt, cô không còn cảm thấy sợ căn nhà ma này, cũng không còn sợ quỷ ảnh khủng bố kia nữa.

"Nói như cô đẹp hơn ta rất nhiều ấy, đừng quên mặt cô..."

Lời còn chưa nói xong, Cố Duệ đã cảm thấy trước mặt lành lạnh, sau đó thì nhìn thấy mặt Vương Tinh.

Tay cô ta đột nhiên đặt lên cổ Cố Duệ.

Lại nữa!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Phương Pháp Phá Vỡ Huyễn Thuật

Ấy chà, cảm giác này thật là quen thuộc.

Lực tay của người phụ nữ này thật mạnh, trong nháy mắt, mặt Cố Duệ đã xanh mét…

Nhưng…

"Chính là lúc này!"

Cố Duệ bất thình lình móc hỏa phù trong ngực ra…

Và xé nó!

Cố Duệ hét lớn lên: "Thiêu chết nữ quỷ cô luôn!"

Sau đó…

Không có chuyện gì xảy ra cả…

Ý… cái này không phải khởi động bằng cách xé nó ra sao?

Ai da, thật xấu hổ mà…

Mặt Cố Duệ trắng bệch. Vương Tinh cười lạnh, tay cô ta lại càng dùng nhiều sức hơn.

Cố Duệ gào thét trong lòng: "Tên đầu trọc khốn nạn kia! Sao còn chưa vào hả?"

"Ta tới đây!"

Tên đầu trọc xông vào, vung thanh thước lên, lửa xanh bắn ra, bay thẳng đến mặt Vương Tinh!

Vương Tinh vội vàng bỏ chạy…

Nhưng ở phía sau căn nhà…

Lư Dịch Chi đi vào bằng cửa sau. Sau khi bước vào nơi tà ác đầy máu tanh này, ngọc Quan Âm đang đeo trên cổ anh ta lập tức phát ra ánh phật quang chói sáng. Phật quang chiếu rọi khắp căn nhà. Vương Tinh không ngờ rằng loại quý công tử như Lư Dịch Chi vậy mà lại đến đây.

Cô ta đã tấn công và làm hộ vệ của anh bị thương. Không có sự bảo vệ của đám hộ vệ, loại công tử thân thể vàng ngọc này sao có thể mạo hiểm tính mạng để tới đây được?

Vương Tinh vì nghĩ như vậy, nên dù biết tên đầu trọc ở bên ngoài cũng không vội vàng chạy trốn. Nhưng bây giờ…

Rầm!

Cô ta phi về phía cửa sổ bên kia.

"Muốn chạy sao? Đừng hòng!"

Tên đầu trọc sớm đoán được cô ta sẽ bỏ chạy, ông lấy thước đâm tới, ánh sáng bao quang thân thước đột nhiên dài ra và đâm về phía Vương Tinh…

Vương Tinh bị đâm trúng, quỷ ảnh bị suy yếu đi rất nhiều. Cô ta ngã xuống đất và hóa thành làn khói đen…

"Thái! Trấn!"

Tên đầu trọc quát lên một tiếng. Tay ông ta ấn xuống, lòng bàn tay liền xuất hiện một cái hộp nhỏ hình lập phương. Cái hộp kia như chứa đầy các cơ quan nhỏ ở bên trong. Tên đầu trọc mở một mặt ra, rồi ấn xuống, chiếc hộp lập tức phát ra ánh sáng trắng và âm thanh "ong ong".

Ánh sáng trắng ấy vây lấy quỷ khí của Vương Tinh, khiến cô ta không thể thoát ra ngoài.

"Thu phục được cô ta rồi hả?" Cố Duệ hỏi.

Tên đầu trọc gật đầu: "Đại khái là thế!"

Cố Duệ ngồi phịch xuống đất. Cô không muốn ngồi lên mấy cái ghế sạch sẽ kia đâu.

Điều này khiến Lư Dịch Chi để ý đến mấy chiếc ghế dựa trong phòng, sau đó ông ta nói: "Nơi này thế mà lại có người ở à."

"Đúng vậy. Vừa rồi ta còn thấy quỷ ảnh của bọn họ. Không biết là do Vương Tinh tạo ra, hay vốn dĩ bọn họ đã ở đấy. Nhưng mà, chị gái Vương à, chị đúng là cuồng sạch sẽ mà…"

Vì có hai người đứng bên cạnh nên Cố Duệ tự tin lên hẳn, dám trêu chọc cả Vương Tinh. Nhưng không ngờ Vương Tinh lại nhìn thẳng vào mắt Cố Duệ.

"Không phải ta làm."

"Không phải cô?!"

Cố Duệ cả kinh. Cái quỷ gì đây? Không phải cô ta… chẳng lẽ…

"Không xong rồi!" Tên đầu trọc đột nhiên hô to.

Nhưng đã không kịp nữa rồi.

Rầm rầm rầm!

Tất cả cửa sổ đột nhiên đóng lại.

Cố Duệ cô bị dọa rồi. Còn có cả trò này nữa à!

Cô chạy tới một cái cửa sổ và đẩy mạnh nó ra…

"Sao thế này? Không mở ra được, giống như có cái gì chặn ở bên ngoài vậy!"

Lư Dịch Chi cũng cố gắng mở một cái cửa sổ khác: "Bên ta cũng không được. Hình như bị cái gì chặn bên ngoài rồi."

"Không cần phí sức, đây là huyễn thuật niêm phong cửa."

"Huyễn thuật? Nếu là huyễn thuật thì sao lại có cảm giác chân thật như vậy? Lẽ ra phải dễ bị phá mới đúng chứ?"

Nhìn vào khía cạnh quỷ thần, Lư Dịch Chi mới nhận ra bản thân còn non như thế nào.

"Từ lúc chúng ta bước vào nơi này đã trúng phải huyễn thuật của người đó. Chúng ta đang ở trong huyễn thuật, đương nhiên không thể phá được. Trừ khi có ai đó ở bên ngoài giúp chúng ta…"

Những người có thể giúp đều ở trong đây, làm gì còn ai ở ngoài chứ!

Cố Duệ cảm thấy mình còn sống đến bây giờ thật không dễ dàng gì…

"Rốt cuộc người đó muốn làm gì? Tại sao lại nhốt chúng ta ở trong đây? Qua một lúc, bọn Thanh Vũ và Đại Hùng sẽ đến đây rồi…"

Trực giác mách bảo Lư Dịch Chi rằng sắp có chuyện không hay xảy ra.

Cố Duệ thuận miệng nói: "Chẳng lẽ nhốt chúng ta ở đây rồi thiêu chết chúng ta?"

Cô vừa dứt lời thì một mùi là lạ truyền tới, hình như có chút hắc hắc như mùi dầu lửa…

Xoẹt!

Bên ngoài xuất hiện ánh lửa.

Hai người Lư Dịch Chi và tên đầu trọc lập tức quay lại nhìn Cố Duệ.

Mặt Cố Duệ hiện lên vẻ xấu hổ.

"Đúng là định thiêu chết chúng ta rồi."

Cố Duệ lúng túng: "Làm sao bây giờ? Chẳng nhẽ chấp nhận số phận thành heo nướng?"

"Có cô biến thành khỉ nướng thì có!" Tên đầu trọc cười nhạo Cố Duệ.

"Có vẻ ông đã có cách rồi nhỉ?" Cố Duệ lấy lại tỉnh táo nói.

“Người không thể nhưng chuột có thể.”

“Hả?”

Lúc hai người Cố Duệ đang cảm thấy tò mò, tên đầu trọc thò tay vào cái túi bên hông và móc ra một cái túi nhỏ, rồi lấy mấy viên màu đen từ trong túi nhỏ ấy ra. Mấy viên màu đen này tản ra một mùi khá khó chịu.

Tên đầu trọc ném những viên ấy xuống đất.

“Đây là Xạ Thử Hoàn, là thứ mà lũ chuột thích nhất. Dùng cái này bây giờ là thích hợp nhất.”

Bên ngoài, lửa cuồn cuộn bốc lên, khói đen dày đặc. Ba người Cố Duệ không thể mở được cửa, chỉ có thể chịu đựng sự ngột ngạt ở bên trong.

“Đợi một chút đã.” Cố Duệ lục lọi một vòng ở trong phòng, rồi lấy ba cái khăn đã thấm nước ra.

“Dùng cái này che lại đi! Mà bao giờ lũ chuột tới? Chúng không sợ lửa sao?” Cố Duệ vừa lấy khăn che mũi và miệng, vừa lẩm bẩm.

“Chúng chui từ dưới đất lên, nên không sợ lửa đâu… A, tới rồi!”

Rất khó mà diệt hết đám chuột được. Nhà dù có tốt tới đâu cũng có chuột làm ổ, nhất là những ngôi nhà cũ kỹ. Và căn nhà ma này cũng thế. Chuột và gián là những thứ có thể xuất hiện ở khắp mọi nơi và mọi ngóc ngách trên thế giới này.

Một đám chuột chui lên rồi lao tới ăn những viên Xạ Thử Hoàn kia.

Tình cảnh có thể nói là điên cuồng.

“Chuột rất bẩn, và cái bẩn của nó có thể dùng trong mọi trận pháp, mặc kệ chính hay tà…”

“Cho nên?”

Rất nhanh, Cố Duệ và Lư Dịch Chi đã biết được đáp án khiến bọn họ buồn nôn kia.

Đám chuột đó ăn xong lại tiểu và ị ngay tại chỗ.

“Đừng nói là chúng ta phải ăn phân của đám chuột này nha…”

Cố Duệ vừa dứt lời, Lư Dịch Chi đã nhìn cô chằm chằm. Trong mắt anh ta tràn đầy sự lo lắng…

Ha, có thể khiến Lư đại nhân lo lắng như vậy, có lẽ chỉ có mỗi việc phải ăn phân chuột thôi.

Và cả người có miệng quạ đen nào đó…

“Không cần làm vẻ mặt như vậy. Khỉ, cô lại đây đem cái đống này trét lên cửa ra vào…”

Cố Duệ nghe thế thì hai mắt nhắm lại, té ngửa ra sau. A, bị khói hun đến bất tỉnh rồi.

Ha ha.

Tên đầu trọc cười lạnh, Lư Dịch Chi thì dở khóc dở cười.

Đương nhiên không thể để con cháu nhà họ Lư làm công việc dơ bẩn như vậy. Quý tộc ở Đại Đường chính là những người quần áo không nhiễm bụi đất, lúc đi ra ngoài cũng cần có các nghi thức này nọ. Lư Dịch Chi là Đại lý tự khanh thì không nói, nhưng nếu là những người nhà họ Lư khác thì không cần quá sang trọng.

Tên đầu trọc sợ nếu để Lư Dịch Chi làm việc này, thì sau này người nhà họ Lư sẽ gây phiền toái cho ông ta. Nên khi thấy Cố Duệ nằm lăn ra đất giả chết, ông ta đành phải tự mình trét đống chất thải của đám chuột lên cửa.

Huyễn thuật dùng để niêm phong cánh cửa biến mất. Tên đầu trọc đá mạnh cửa ra. Rầm!

Cánh cửa mở toang ra, ngọn lửa cháy vào bên trong cửa.

Tên đầu trọc lấy áo ngoài dập lửa. Lư Dịch Chi và Cố Duệ lao ra khỏi căn nhà, sau khi chạy ra ngoài thì há mồm thở dốc.

Ban đầu còn thấy trời đêm quá lạnh, nhưng bây giờ, khi lại một lần nữa cảm nhận được khí lạnh tươi mát, Cố Duệ lại cảm thấy thoải mái.

Cố Duệ ngồi phịch xuống đất. Lư Dịch Chi rất có phong độ quân tử, anh ta bình tĩnh phủi hết bụi đất bám trên quần áo xuống rồi nhìn về phía tên đầu trọc đang khống chế Vương Tinh.

Vương Tinh đã rất suy yếu, ngay cả sức để chạy trốn cũng không còn. Lúc này, cô ta đờ đẫn yên lặng ngồi đó, giống như cô ta không còn màng tới những chuyện sẽ xảy ra tiếp theo nữa.

"Người kia còn ở đây không?"

"Chạy rồi, đốt lửa xong liền chạy rồi."

Tên đầu trọc trầm mặc. Dù ông ta không được coi như nhân vật quan trọng gì, nhưng một đêm bị người ta chơi xỏ tận hai vố đau điếng như vậy, ông ta cũng cảm thấy rất khó chịu.

Gió lạnh quét qua mặt đất đầy thê lương.

Cố Duệ giương mắt nhìn hai người đang đứng.

"Cho nên, chúng ta có thể tìm xem trên bùn đất có lưu lại dấu giày gì không."

Vương Tinh bỗng nhiên ngẩng đầu lên.

Ba người này…

Nghỉ ngơi một lát rồi ba người nhanh chóng dập tắt lửa ở bên ngoài tòa nhà.

Cố Duệ và Lư Dịch Chi đi vòng ra cửa sau. Quả nhiên, ở đây còn lưu lại vài dấu giày.

"Dấu giày này không phải của Xa Cảnh Phong." Cố Duệ là một nhà khảo cổ, cô khá am hiểu các loại dấu vết lưu lại tại hiện trường, nhất là quần áo, kích cỡ, dáng vẻ.

Cô nhớ rất rõ kiểu giày cùng với cỡ giày của Xa Cảnh Phong lúc ăn cơm và lúc ám sát.

Trên đường đi, bọn họ đã phân tích mọi thứ lại một lần. Cao nhân biết huyễn thuật kia chắc chắn không phải là Xa Cảnh Phong. Nếu Xa Cảnh Phong cao tay như vậy, hắn đã không bị tên đầu trọc đánh tới mức đó.

Nhưng nhìn dấu giày này có thể xác định, kẻ phóng hỏa không phải là Xa Cảnh Phong.

"Nhưng cỡ giày này cũng không phải của mẹ anh ta… Chẳng lẽ là Xa viên ngoại?"

"Cần so sánh sao? Chờ đám người Thanh Vũ tới đây, ta sẽ bảo họ sao chép lại dấu giày này."

Lư Dịch Chi nói rồi nhìn về phía tên đầu trọc đang đứng cách đó không xa.

"Khang đại sư, hình như anh đang nghi ngờ ngôi nhà này."

"Chẳng lẽ anh không cảm thấy nghi ngờ gì sao? Những người chết năm đó… toàn bộ thi thể của bọn họ đều không tìm được."

Tên đầu trọc vuốt cằm rồi liếc Vương Tinh: "Có phải cô đang rất cảm kích ta không? Nào, nói vài câu đi chứ."

Vương Tinh phớt lờ anh ta.

Hầy, tên đầu trọc cũng hết cách. Lư Dịch Chi có thể thẩm vấn được người nhưng không có cách nào thẩm vấn được quỷ. Còn Cố Duệ thì…

"Đừng có nhìn ta. Ta còn bị cô ta bóp cổ những hai lần kìa."

Một lúc sau, Cố Duệ lại nói: "Nhưng mà không cần cô ta nói, ta biết những thi thể ấy ở đâu."

"Hả?"

Ba canh giờ sau, trời đã sáng. Lý Đại Hùng và đám người Thanh Vũ – sức khỏe đã khá hơn – chạy tới. Thanh Vũ cũng gọi thêm người đi theo.

Đương nhiên không phải là người dưới tay nhà họ Lư, vì địa bàn chính của nhà họ Lư cách nơi này khá xa, dù có muốn điều thêm người tới đây cũng không kịp. Nhưng những thế lực vì muốn dựa hơi vào nhà họ Lư mà đầu nhập vào dưới trướng bọn họ thì rất nhiều, dùng huy ấn nhà họ Lư điều động vài chục người cũng không thành vấn đề.

Vì thế, cả căn nhà ma đã bị bao vây lại.

Sau đó thanh niên Cố Duệ có đánh chết cũng không chịu ngủ ở căn nhà ma bị Lý Đại Hùng kéo từ trên giường xuống, kéo từ khách điếm đến căn nhà ma.

"Tối hôm qua Vương cô nương không nói, bây giờ có thể nói được chưa?" Lư Dịch Chi nhẹ giọng nói. Sau khi cùng trải qua hoạn nạn đêm vừa rồi, thái

độ của anh ta đối với Cố Duệ đã mềm mỏng hơn nhiều.

"Một trăm lượng." Cố Duệ mỉm cười.

Thanh Vũ trợn mắt.

Cô ta thế mà lại dám đòi tiền!

Có vẻ như Lư Dịch Chi đã có chuẩn bị từ trước, anh ta sai tùy tùng đưa cho cô một túi bạc – chỉ một trăm lượng mà thôi, đối với anh ta, nhiêu đây chẳng đáng là bao.

Lý Đại Hùng cũng trợn mắt.

Thật sự có thể lấy được tiền kìa!

Cố Duệ cầm túi tiền, nhìn những thỏi bạc sáng óng ánh, mắt cô sáng lấp lánh.

"Đây thật, thật, thật sự là bạc trắng của Đại Đường!"

Khụ khụ.

Đột nhiên có một tiếng ho khan truyền tới.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Xác Giấu Trong Tường Và Người Đó!

Nghe tiếng ho khan, Cố Duệ thu ánh mắt đầy hám tiền của mình lại, cô nghiêm túc nói: "Những thi thể ấy có thể bị giấu trong tường. Đêm hôm qua, ta nhìn thấy bóng bọn họ hiện lên tường. Tư thế của bọn họ không giống như lúc còn sống, mà giống như trạng thái tử vong hơn. Cho nên, ta nghĩ bọn họ đang muốn nói với ta rằng xác bọn họ bị giấu trong tường..."

Lư Dịch Chi nghe vậy thì ngây người ra. Ở Đại Đường, cách phi tang, giấu xác này rất ít xuất hiện, vì quá trình thực hiện quá phiền phức và rắc rối.

Nhưng ở thế giới cũ của cô, cách này lại rất thường thấy. Lúc nãy Cố Duệ chỉ đột nhiên nghĩ tới, nhưng lúc này cô lại khá nắm chắc đáp án của mình.

Quả nhiên, sau khi Thanh Vũ gọi người đập tường ra, mọi người lập tức nhìn thấy hơn mười cái xác được giấu trong tường.

Lư Dịch Chi và tên đầu trọc cùng bước đến kiểm tra.

Vẻ mặt Lư Dịch Chi trầm lại: "Tim và tủy não đã bị lấy mất, hơn nữa máu bị rút hết, loại thủ đoạn này…"

"Là bọn chúng!" Mặt tên đầu trọc xanh mét, mắt ông ta sầm lại. Ông không muốn nói tỉ mỉ mọi chuyện với Lư Dịch Chi mà cứ yên lặng ngồi ở đó. Một lúc lâu sau, ông ta đột nhiên lên tiếng: "Lư Dịch Chi, anh về đây không phải vì nghỉ phép đúng không?"

Mắt Lư Dịch Chi chợt lóe lên, anh ta lạnh nhạt nói: "Ta muốn điều tra nhà họ Xa, nhưng không ngờ sau lưng bọn họ còn dính đến tà thuật…"

"Đi thôi! Đã đến lúc đến nhà họ Xa rồi…" Tên đầu trọc cũng không hỏi Lư Dịch Chi muốn điều tra gì ở nhà họ Xa. Có lẽ bá chủ của một địa phương nhỏ như nơi này không hề đơn giản như vẻ bề ngoài, thậm chí có khi còn liên quan đến điều cơ mật gì đó trong triều đình, cho nên một nhân vật như Lư Dịch Chi mới phải đích thân đến đây.

"Người đó…"

"Không sao, bây giờ, khi nhìn thấy loại thủ đoạn này của đối phương, ta đã biết tên đó như thế nào rồi." Tên đầu trọc cười lạnh.

Lư Dịch Chi gật đầu rồi lật thi thể lại. Anh ta đột nhiên lên tiếng: "Lúc ra tay, hắn ta còn khá trẻ, thủ đoạn còn non, mức độ khống chế tà thuật còn kém, vả lại xem chỗ này này…"

Cố Duệ tập trung nhìn qua.

Bởi vì những người này sau khi bị giết thì xác được giấu ngay vào tường, hoạt tính của loại vôi xây tường lại thấp, lại thêm bị cách ly trong môi trường không có không khí, mức độ phân hủy của thi thể rất thấp, cho nên xuyên qua lớp áo rách nát có thể nhìn thấy một dấu tay dính máu trên đầu vai của một thi thể nữ. Dấu vết này có lẽ do hung thủ đã đè bàn tay còn dính máu lên vai cô gái này mà để lại.

"Là đàn ông, chưa tới mười tám tuổi, bây giờ có lẽ đã hai mươi bảy hay hai mươi tám tuổi gì đó… Hơn nữa còn sống gần đây, năm đó có quen biết với người nhà họ Diêm, lại rất quen thuộc với Diêm tiểu thư, một thời gian sau thì có ý định muốn xuống tay với nhà họ Diêm, rồi cố tình tung lời đồn có quỷ quậy phá để dọa những người sống quanh đây khiến bọn họ phải chuyển chỗ ở để hắn ta có thể thường xuyên đến nơi này… Nhưng lại không có người ngoài nào để ý, như vậy… chỗ ở thật sự của hắn ta cũng ở gần đây, hơn nữa còn là người của một trong những thôn xóm gần đây!"

Lư Dịch Chi nhìn Cố Duệ. Cố Duệ lại nhìn Vương Tinh, cô méo miệng nói: "Hắn ta biết cô, cũng biết ta, thậm chí còn quen biết với đám người Lý Tứ và giữa hắn với nhà họ Xa có cái gì đó! Thật khó để có thể kết luận kẻ nào là kẻ đáng nghi."

Rồi đột nhiên cô nói thêm một câu: "Đúng rồi, còn từng theo dõi ta và Lý Đại Hùng ở thôn Lý gia."

Vương Tinh không lên tiếng.

Đến lúc này, mọi thứ đã không cần phải nhiều lời thêm nữa rồi.

Bấy nhiêu manh mối cũng đủ để tra ra người đó rồi.

"Tra mau!" Lư Dịch Chi đứng dậy hạ lệnh cho đám thuộc hạ.

Có vẻ tên đầu trọc biết nhưng cố ý không nói.

Cô trầm mặc hỏi Vương Tinh: "Tại sao lại không thấy bóng của ta?"

Vương Tinh cúi gằm mặt xuống.

"Cô muốn bảo vệ Xa Cảnh Phong." Cố Duệ thẳng thắn nói: "Nhưng cuối cùng thì sao? Đàn ông từ xưa đến nay đều bạc tình, cô vì hắn ta mà không tiếc cả mạng sống, nhưng hắn ta đã đối xử với cô như thế nào… Cô nói xem, có phải trong mắt hắn ta, cô chỉ là một…"

Cố Duệ vừa vân vê đầu ngón tay vừa nói: "Một quân cờ có thể tùy ý vứt bỏ."

Vương Tinh vẫn trầm mặc, sự trầm mặc này làm Cố Duệ tưởng cô ta đang đau lòng đến không nói nên lời.

"Cô không hiểu."

Một lúc lâu sau cô ta mới lên tiếng. Cô ta nói với khuôn mặt máu thịt lẫn lộn, không mắt, không miệng.

"Cô không hiểu."

Âm thanh kéo dài, rất nhỏ, rất dịu dàng.

Cố Duệ sửng sốt nhưng không nói gì.

"Vương cô nương, cô đi cùng chúng tôi đi."

Lư Dịch Chi lại bước vào gọi Cố Duệ. Tên đầu trọc cũng thu quỷ ảnh của Vương Tinh vào chiếc hộp nhỏ kia.

Cố Duệ tò mò hỏi ông ta đây là cái gì.

"Khuê Lỗi (1)."

"Con rối."

"Là Khuê trong từ "Khuê Sơn", còn từ Lỗi thì đúng là nghĩa như vậy. Đây là bảo vật bắt yêu của Khuê Sơn bọn ta! Thế nào? Rất lợi hại, đúng không?"

Ngoài mặt Cố Duệ cười hì hì, nhưng trong lòng lại thấy rất ngạc nhiên. Cô nghĩ thầm: "Khuê Sơn này xem ra cũng khá lợi hại, trong người bọn họ có tới mấy pháp bảo luôn. Có lẽ đây cũng là một môn phái lớn của đạo môn."

Tiếng vó ngựa vang lên, đám người dần rời xa căn nhà ma kia.

…

Tại nhà họ Xa, bảy ngày tang đầu trong Chung Thất (2) vẫn tiếp tục. Tuy rằng ở nhà họ Xa có quỷ quậy phá, nhưng dựa vào tiếng tăm rất lớn của bọn họ, không, phải nói là đại đa số người ở trấn Đông Liễu đều bị nhà họ Xa nắm giữ mạch kinh tế, nên dù bọn họ có sợ chết đến mấy, cũng phải nhắm mắt đến thăm viếng.

Nhìn thấy Xa Văn Long đã bình phục lại, người trên trấn hậm hực hỏi ông ta.

Ai đến hỏi, ông ta cũng nói là nhà họ Xa đã mời cao nhân đến trị cho mình.

Cao nhân? Là tên đầu trọc trông giống sơn tặc kia sao?

Rất ít ai dám đi hỏi Xa viên ngoại, vì người đàn ông này luôn lạnh lùng và âm trầm.

Nhưng mà, phu nhân của ông ta…

Cho dù đã nhìn thấy nhiều lần, người trong trấn vẫn nhịn không được mà nghĩ thầm: "Người phụ này quá trẻ, quá đẹp rồi. Sao lại hạ mình gả cho một lão già như Xa viên ngoại? Dáng dấp đẹp đẽ như vậy lẽ ra phải cấu kết với đám quan lớn hoặc quý tộc chân chính gì đó mới đúng chứ!"

Cho dù nghĩ như vậy nhưng không ai có gan dám nói ra. Mọi người thân thiết đến chào hỏi Xa phu nhân. Bọn họ đều cảm thấy từng cái nhăn mày của Xa phu nhân, dù trông rất đoan trang, thanh nhã, dù bây giờ trên mặt tràn đầy nét đau thương, nhưng vẫn rất quyến rũ.

Bọn họ nhớ tới cậu con trai duy nhất suýt chết yểu mấy lần của bà ấy…

Thật đúng là không đành lòng mà.

"Huyện lệnh đại nhân đến…"

Bên ngoài có người cao giọng thông báo. Không ai cảm thấy kỳ quái. Chuyện nhà họ Xa và quan phủ, hai bên quan thương cấu kết với nhau đã không còn là chuyện ngày một ngày hai. Nhà họ Xa có tang, quan phủ đến phúng viếng là chuyện rất bình thường.

Sắc mặt vợ chồng Xa viên ngoại lạnh nhạt, cả hai vừa tính ra cửa nghênh đón thì phát hiện đối phương đã bước vào.

Chỉ là… Lư Dịch Chi cũng đến.

Hai vợ chồng này dừng bước một lát rồi lại dùng vẻ mặt tự nhiên tiến lên nghênh đón.

"Lư công tử, Huyện lệnh đại nhân…"

Sắc mặt Huyện lệnh đại nhân hơi mất tự nhiên, ông ta không hé răng nói câu nào.

Phong thái Lư Dịch Chi rất nổi bật, trong sự lạnh lùng của người nhà quan còn mang theo khí khái cao quý của hào môn quý tộc. Anh khách sáo nói: "Quý phủ xảy ra chuyện, ta nên tới phúng viếng mới phải phép, viên ngoại không cần khách sáo, nhưng mà… Xa công tử không ở đây sao?"

Ý của anh ta là: thím của mình qua đời nhưng lại không đến chịu tang, phúng viếng?

"Cơ thể của khuyển tử (3) không tốt, sáng nay bệnh cũ lại tái phát…" Lời này của Xa viên ngoại khiến mắt Xa phu nhân trở nên hồng hồng, mới nhìn vào đã thấy thương.

Lư Dịch Chi nhìn bà ta nói: "Xin phu nhân hãy nén bi thương."

Xa phu nhân: "Đã khiến công tử phải chê cười rồi."

"Làm gì có, tình mẫu tử là một tình cảm thiêng liêng trong trời đất. Nhưng, nghe giọng của Xa phu nhân có vẻ là người ở Đàm Châu."

Xa phu nhân: "Thiếp thân chỉ là một người có xuất thân quê mùa nên giọng nói còn lẫn với giọng quê, nhưng không phải người Đàm Châu mà là người Quan Nội (4)."

"Vậy là ta đã đoán sai." Lư Dịch Chi không tỏ ý kiến gì. Trong bầu không khí khá tốt đẹp giả dối, Lư Dịch Chi đi vào thắp hương…

Mặt Xa Văn Long tràn đầy sự vinh dự nói: "Tiểu dân chỉ là thường dân áo vải, có thể khiến ngài làm thế này… Tiểu dân thấy sợ hãi."

Những người đứng bên cạnh nhà họ Xa cũng kinh ngạc không kém.

Lư Dịch Chi cắm hương vào lư hương rồi quay đầu lại nhìn ông ta: "Ta chỉ thấy tội nghiệp bà ấy bị người bên gối hại chết, sau đó còn bị người ta làm bộ làm tịch tổ chức Chung Thất để mọi người đến phúng viếng."

Toàn bộ người nhà họ Xa và khách khứa đều chìm vào im lặng.

Thời gian dần dần trôi qua. Xa viên ngoại và Xa phu nhân vẫn không mở miệng nói chuyện. Vì lúc này, có rất nhiều người đang nhìn chằm chằm vào bọn họ. Những ánh mắt ấy nhìn như thể đã tin tưởng lời Lư Dịch Chi nói.

A… Vị Lư đại nhân này… không có ý tốt khi tới đây.

"Lư… Lư công tử, ý ngài là sao ạ? Ngài đừng làm tiểu dân sợ."

Bình thường Xa Văn Long đều rất ngang ngược, nhưng lúc này ông ta lại có vẻ rất sợ hãi, vẻ mặt như thể đang bị đổ oan. Có khá nhiều người từng chịu

thiệt dưới tay ông ta, nên khi nhìn thấy vẻ mặt như thế này của ông ta, không ít người cảm thấy vui sướng trong lòng.

Chẳng lẽ… ông ta đã giết vợ mình?

Vài người ở đây hung hăng mắng thầm trong lòng. Nhưng khi bị Xa viên ngoại liếc mắt nhìn thì có người tiến lên hỏi: "Lư công tử… Ngài nói là… chuyện này không thể nào! Phu nhân của Xa Văn Long bị quỷ hại chết mà."

"Đúng, đúng. Lúc quỷ quậy phá, chúng tôi cũng có mặt tại đây."

Lư Dịch Chi: "Khi một người chết, hoặc là hồn chết, hoặc là cơ thể đã chết. Khi đó các loại tà ma có thể phá hủy linh hồn hoặc nhập vào xác người chết. Nhưng trước đó Khang sư phụ đã kiểm tra rồi, nhị phu nhân đã chết, hồn của bà ấy đã bước vào Âm Phủ."

Nói xong, Lư Dịch Chi dừng lại và nhìn Xa Văn Long cười như không cười, nói: "Khang đại sư nói với ta rằng, sau khi chết, mặc kệ chết như thế nào thì cũng đều lưu lại ở nhân gian bảy ngày. Nhưng nhị phu nhân mới chết chưa đến hai ngày, cho dù có do quỷ quậy phá thì cùng lắm là hai ngày trước đó nữa. Vậy thì vì sao hồn bà ấy lại đến Âm Phủ nhanh như vậy? Trừ khi bà ấy đã bị sát hại hơn bảy ngày trước."

Mắt Xa Văn Long lóe lên, ông ta mạnh miệng cãi lại: "Rõ ràng là do quỷ nữ làm hại! Đều do quỷ nữ kia hại bà ấy, bắt hồn bà ấy xuống Âm Phủ."

"Ông nói sai rồi! Đã là quỷ nữ lưu lại nhân gian làm việc ác thì sợ nhất là bước vào Âm Phủ. Bởi vì cô ta đã vi phạm vào pháp luật của Âm Phủ - chính là cố chấp ở lại nhân gian, hơn nữa còn làm việc ác hại người, nên một khi cô ta bước vào Âm Phủ, Diêm Vương sẽ khiến cô ta biến thành tro bụi! Cho nên quỷ nữ Vương Tinh kia còn chưa có năng lực như thế."

"Điều đó thì chưa chắc! Vương Tinh hận nhà họ Xa chúng tôi như vậy, ai biết được cô ta có bất chấp mọi thủ đoạn hay không? Huống hồ Lư công tử cũng chẳng phải là đạo sĩ, làm sao chắc chắn quỷ không có năng lực này?"

Xa Văn Long càng nói, lý lẽ càng hùng hồn như cây ngay không sợ chết đứng, nhưng đột nhiên anh ta nhìn thấy ánh mắt sắc bén của Xa viên ngoại ở phía đối diện.

Anh ta ngẩn ra và mơ hồ cảm thấy bản thân đã… nói sai gì đấy.

"Vương Tinh… Ta chỉ thuận miệng nhắc tới, mà ông lại biết rõ về cô ta như thế, xem ra là đã sớm biết chuyện của Vương Tinh ở thôn Vương gia. Có biết khi Đại lý tự phá án, cái gì là quan trọng nhất không? Đó chính là manh mối, mà manh mối là sự liên kết các tình tiết của vụ án lại với nhau. Thôn Vương gia, Vương Tinh, rừng Quỷ Khốc, thôn Lý gia, nhà họ Xa, xâu chuỗi chúng lại với nhau thì manh mối đã chỉ về hướng này! Những người ở nhà họ Xa các ngươi, ta đều có thể bắt về Đại lý tự thẩm vấn!"

Âm thanh không lớn nhưng lại vang dội khắp căn phòng.

***

(1) Lỗi: từ hán việt, nghĩa là con rối.

(2) Chung Thất: lễ cúng 49 ngày sau khi mất.

(3) Khuyển tử: cách gọi con trai mình trước mặt người khác một cách khiêm tốn.

(4) Quan Nội: chỉ miền tây Sơn Hải Quan, Trung Quốc.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Mật Thất Trong Lầu Các

Đại Lý tự!

Nghe thì rất khí thế, nhưng mọi người đều biết rằng chỉ cần bước vào trong đó thì cơ hội được thả không ra ngoài gần như bằng không. Hơn nữa, bởi vì hoàng thất trực tiếp quản lý Đại lý tự, nên người ở trong đó dù có giết chết ngươi, cũng sẽ không có ai kêu oan cho ngươi cả. Đến quan nhất phẩm của Đại Đường cũng phải kiêng kỵ chỗ này.

Đám người ở nhà họ Xa nghe vậy thì hoang mang lo sợ, nhưng cũng có những kẻ đã quen thói ngang ngược ở trấn Đông Liễu này có ý nghĩ "núi cao, Hoàng Đế ở xa, nên ta là vua trong núi", bọn họ nghĩ rằng chỉ cần xử lý Lư Dịch Chi xong, mọi chuyện sẽ lại êm đẹp.

Nhưng, trước hết phải…

“Ngây người như thế làm gì? Nên nhớ, chuyện này ông cũng có phần! Nếu bị bắt đến Đại lý tự, ông…”

Xa Văn Long đột nhiên rút một thanh đao ra và hét về phía huyện lệnh. Huyện lệnh nghe vậy thì căng thẳng nói: “Ông nói bậy bạ gì vậy?”

Xử lý người họ Lư ngay tại đây sao? Bị điên à! Nếu dám làm thế thì chắc chắn nhà họ Lư sẽ lật tung mười tám đời tổ tông nhà ông ta lên để trả thù mất!

Đúng là không có hiểu biết gì mà!

“Bậy bạ, nhà họ Xa chúng…”

Còn chưa dứt lời thì tay cầm đao của Xa Văn Long run lên. Thanh đao rơi xuống đất.

Vẻ mặt hiện lên sự khó tin, ông ta cúi đầu nhìn lưỡi đao đâm xuyên qua ngực mình. Ông ta muốn quay đầu lại để xem xem là kẻ nào đã đâm mình nhưng thực ra trong lòng đã biết rất rõ…

Là người đó.

Phụt!

Lưỡi đao được rút ra.

Xa Văn Long ngã xuống đất, hai mắt trợn to vì khó tin.

Nhưng ông ta đã không thấy được vẻ mặt lạnh lùng của người đứng sau lưng mình.

“Gia môn thật bất hạnh vì đã có kẻ phản nghịch này. Dám chống đối lại quan viên triều đình, đáng phải chết! Cũng xin đại nhân phán thảo dân tội giết người!”

Toàn bộ người có mặt đều bị choáng váng trước tình huống này, nhất là khi nhìn thấy Xa viên ngoại luôn trầm mặc và khiêm tốn, tay cầm thanh đao dính đầy máu tươi, vẻ mặt lạnh nhạt thỉnh tội.

Nhìn mà rợn cả tóc gáy.

Đây chính là em trai ruột của ông ta, sao có thể vì đại nghĩa diệt thân (1) như vậy…

Lư Dịch Chi bình tĩnh nói: “Ông vì bảo vệ ta mới xuống tay đâm chết em trai mình, sao ta có thể định tội ông được chứ!”

Người hơi nhạy bén một chút đã nhận ra được một chuyện: Lư Dịch Chi không chỉ muốn đối phó với Xa Văn Long, mà là toàn bộ nhà họ Xa.

Nhưng Xa viên ngoại đã ra đòn phủ đầu trước, ông ta trực tiếp đâm chết em trai mình.

Xa viên ngoại đưa đao cho người hầu rồi lấy khăn lau tay: “Không vội, Lư đại nhân là một người sáng suốt, sẽ tự có cách riêng…”

Ông ta còn chưa dứt lời, Thanh Vũ đã khiêng một thùng nước vào và thả xuống đất. Rầm! Nước văng ra tung tóe.

Lư Dịch Chi mang bao tay trắng vào rồi duỗi tay vớt vật ở dưới nước lên.

“Cát này thật đẹp!”

Xa viên ngoại nheo mắt lại, lạnh nhạt nói: “Cát dạ quang. Lư công tử xuất thân từ giới quý tộc, hẳn là biết đến loại cát này. Có vấn đề gì sao?”

“Bí quyết của nhà họ Xa làm bản quan thật khâm phục.”

“Chỉ là một bí quyết nhỏ không đáng nhắc tới mà thôi!”

“Cái ta nói chính là cát này… Cái giá của nó thật đắt đỏ.”

Tay Lư Dịch Chi chầm chậm khuấy chậu nước, cát dạ quang dính nước trên bao tay anh ta không phát sáng mà lại lộ ra màu trắng.

“Đem xương người mài thành bột, sau đó trộn vào cát dạ quang. Ta nên nói Xa viên ngoại ông có sở thích khác người, hay nên nói ông là một tên xảo quyệt đây…”

Xương người… bột?

Những thứ đó đều là xương người mài thành bột sao?

Tất cả mọi người đều cảm thấy hoảng sợ, có người còn kêu thành tiếng.

Xa viên ngoại rũ mắt xuống, ông ta bình tĩnh nói: "Sao Lư đại nhân lại xác định đây là xương người."

"A, ông đang kiểm tra trình độ chuyên nghiệp của Đại lý tự khanh ta sao?"

Chữ "trình độ chuyên nghiệp" này là anh ta học từ chỗ cô nhóc kia, nhưng bây giờ anh ta dùng rất thuận miệng và tự nhiên.

Và tất nhiên là anh ta có cách để kiểm tra thứ phấn trắng kia có phải được mài từ xương người hay không.

Ví dụ như…

"Đúng là ta không có cách nào."

"Ha ha. Anh đẹp trai à, anh đang đùa với chúng tôi sao?"

"Giết người, róc xương, mài xương, xương người rất cứng, dụng cụ bình thường không thể nào mài nó thành phấn được. Cho nên việc này chính là cả một quá trình rắc rối và phức tạp. Một chuyện táng tận lương tâm như vậy phải được thực hiện ở nhà, như thế mới có cảm giác an tâm."

"Đại nhân có thể cho người lục soát nhà họ Xa chúng tôi."

"Ta biết, có lục cũng chẳng soát ra được gì. Xa viên ngoại là một người cẩn thận nên chuyện này nhất định là làm ở bên ngoài, nhưng muốn đưa thứ đó và trong nhà họ Xa không phải là một việc đơn giản, phải dùng tới xe ngựa. Vì thế, trên xe ngựa sẽ lưu lại một vài dấu vết nào đó. Không khéo là, người của ta đã tìm thấy được vết máu trên xe ngựa chở than đá giấu ở cửa nhỏ của hậu viện…"

Lư Dịch Chi đứng dậy, trầm mặc nhìn Xa viên ngoại: "Nên bào chữa cho bản thân như thế nào, Xa viên ngoại nên suy nghĩ cẩn thận trên đường đến đại lao."

…

"Ấy, con khỉ, chúng ta thật sự phải đi tìm con gái của bà cô hung hăng kia sao?"

"Ta cũng mong là không phải thế." Cố Duệ bò từ đống cát dạ quang bạch cốt (2) lên bờ, cô vắt khô quần áo rồi nhìn vẻ mặt rối rắm của Lý Đại Hùng.

Mấy người bọn họ chia nhau ra hành động. Lư Dịch Chi đối phó với vợ chồng nhà họ Xa, còn Cố Duệ và Lý Đại Hùng tới ao vớt cát dạ quang bạch cốt.

Sau khi vớt xong còn phải làm việc khác.

"Ai bảo tên đầu trọc kia là sư phụ ngươi, lại còn nắm thót ta chi!"

Tuy rằng trong lòng hai người đều thầm mắng chửi nhưng lại không phản đối gì – con gái của bác gái hung dữ kia là một manh mối quan trọng.

"Bác gái hung dữ kia chắc chắn cũng bị khống chế. Chỉ khi con gái bị người ta khống chế, người làm mẹ như bà ta mới bất chấp mọi thứ như vậy. Và bà ta cùng con gái bà ta chắc chắn từng tiếp xúc với tên cao nhân kia."

"Vì sao? Không phải bọn họ bị nhà họ Xa trực tiếp khống chế sao?"

"Bởi vì xác suất ba người chủ nhân của nhà họ Xa kia có lui tới những thôn như thôn Tiểu Dương – thôn Vương gia cực thấp. Nhìn thái độ của tên Xa Cảnh Phong kia liền biết hắn ta rất chướng mắt những nơi nghèo hèn như vậy, nên mới giao mọi việc cho đám thuộc hạ đi làm. Từ khi bắt đầu, mọi thứ đã không thích hợp rồi. Lúc hai người chúng ta đứng ở cửa nhà bác gái kia đã bị người kia theo dõi… Ngươi thấy người đó có khả năng là ai?"

Đương nhiên là vị cao thủ có huyễn thuật tà đạo xuất quỷ nhập thần kia rồi. Mà trước mắt, đã có ba người nhà họ Xa ở bên ngoài, chỉ có duy nhất một người không xuất hiện.

Không bắt được người đó thật sự không thấy an tâm.

"Vậy chúng ta tìm cô gái đó ở đâu chứ?"

"Còn nhớ cô thị nữ đã chết kia không?"

"Ừm, còn nhớ chứ."

"Là thị nữ của Xa Cảnh Phong, tên đó thích gái đẹp..."

"Vậy có nghĩa là, hắn ta chướng mắt cô rồi."

Lý Đại Hùng từng bị Cố Duệ chỉnh rất thê thảm, nên hắn chỉ dám nghĩ thầm trong lòng, không dám nói ra.

"Vậy chúng ta đến chỗ của Xa Cảnh Phong sao? Võ công của hắn ta không thấp đâu."

“Đừng quên là hắn ta đang bị thương nặng.”

Lý Đại Hùng nắm tay lại, gật đầu.

Cố Duệ quay đầu đi. Cô nheo mắt lại, chỉ mới một đêm, chắc là vết thương của ông ta vẫn chưa bình phục đâu nhỉ…

Tên thổ tặc đầu trọc kia sẽ không gài cô đấy chứ?

Thật ra hai người bọn họ có thể chờ ở bên ngoài đến khi Lư Dịch Chi phân vài người đến rồi mới đi tìm cô gái kia.

Nhưng mà, bây giờ là thời điểm mấu chốt, sợ rằng đối phương sẽ chó cùng rứt giậu, giết chết cô gái kia.

Cho nên hai thanh niên khá rảnh rỗi là Cố Duệ và Lý Đại Hùng được phân đi làm nhiệm vụ này…

Chỗ ở của Xa Cảnh Phong không khó tìm. Nơi hắn ta ở trông rất thanh lịch, tao nhã, lại có một sự cuốn hút gì đó khá đặc biệt.

Cố Duệ và Lý Đại Hùng trốn sau bụi chuối tây, nhìn lầu các yên tĩnh trước mắt…

“Bên này yên tĩnh thật! Chẳng thấy bóng dáng của thị nữ hay tôi tớ nào cả.”

Theo lý thuyết, chuyện này rất bất thường. Chẳng phải Xa Cảnh Phong bề ngoài là một con ma bệnh sao?

Cách xa như vậy, bọn họ vẫn nghe được mùi thuốc bắc.

Cố Duệ đi vào, mùi thuốc càng lúc càng nồng hơn, trong mùi ấy còn thoang thoảng mùi máu tanh.

Gió thổi nhè nhẹ, màn che hơi lay động.

Cố Duệ đã kiểm tra một lượt, bên ngoài không có ai mai phục. Hơn nữa cô còn dán vào dưới cửa sổ để kiểm tra, bên trong rất yên tĩnh.

“Ôi chao! Không có ai sao?”

Cố Duệ nhìn qua khe cửa sổ, bên trong đúng là không có ai. Bởi vì trong lầu các thường chỉ có một gian phòng lớn, không phân chia thư phòng và phòng ngủ, chỉ dùng những tấm màn sa mỏng để ngăn cách các gian với nhau. Cố Duệ nhìn lướt qua không sót thứ gì, nhưng không nhìn thấy ai cả…

“Không có ở đây sao?”

Cố Duệ cảm thấy kỳ quái. Trước đó, người của Lư dịch Chi đã giám thị lầu các này. Bọn họ đã kiểm tra xác thực động tĩnh của ba người nhà họ Xa. Sáng sớm nay còn có thị nữ đưa cơm đến đây, nhưng không có tin Xa Cảnh Phong đi ra ngoài.

Không thể nào!

Cố Duệ cảm thấy nghi ngờ. Cô nhẹ nhàng nhảy qua cửa sổ… Rồi đáp xuống đất.

Sau khi kiểm tra một vòng, cô bước vào phòng ngủ.

Phòng ngủ rất sạch sẽ, dường như chủ nhân của nó rất cuồng sạch sẽ. Trên bàn có rất nhiều bình thuốc và dược liệu quý, có vẻ Xa Cảnh Phong đã phải uống những thứ quanh năm suốt tháng.

“Không có người?”

Cố Duệ nhìn dược liệu trên bàn rồi cầm lên ngửi.

Đương Quy, Xuyên Khung, Bạch Thược, Thục Địa… A, toàn là các vị thuốc bổ huyết.

Xem ra người đó bị thương rất nặng, nhưng người…

“Khỉ, không thấy Xa Cảnh Phong đâu cả? Hắn ta chạy rồi sao?”

Lý Đại Hùng từ gian khác tiến vào.

Cố Duệ vừa quay đầu lại liền nhìn thấy tên nhãi này đang đội nồi sắt, tay cầm cục gạch…

“Tên này không phải lớn lên bằng sữa bột Tam Lộc (3) đấy chứ? Ở Đại Đường còn chưa có sữa bột Tam Lộc mà…”

“Chắc là chưa bỏ chạy đâu. Sàn nhà rất sạch sẽ, như bị cái gì đó cọ xát qua… nhất là từ chỗ này đến bên kia…”

Cố Duệ khom lưng, cúi đầu nhìn xuống đất, đầu ngón tay quét nhẹ lên mặt sàn một cái.

Ô, ở đây rõ ràng có dấu vết được dọn dẹp sạch sẽ qua. Đáng tiếc là không có những thiết bị dò tìm dấu vết như ở thời hiện đại, nếu không, chỉ cần vài giây cô đã kiểm tra được trên mặt đất có vết máu hay không và nó hướng về hướng nào.

Nhưng mà, người cổ đại không có năng lực điều tra ngược mạnh như người hiện đại.

Ánh mắt Cố Duệ dừng trên vách tường.

"Có mật thất!" Lý Đại Hùng thông minh đột xuất khiến Cố Duệ ngạc nhiên vô cùng.

"Chẳng lẽ sữa Tam Lộc mà hắn ta uống là hàng giả?"

"Nếu có đại sư huynh ở đây thì tốt biết mấy! Huynh ấy rất am hiểu mấy thứ này… Chỗ nào có mật thất, huynh ấy chỉ cần liếc mắt một cái là biết, khỏi cần sờ vào luôn."

"Trâu bò như vậy cơ à?" Cố Duệ khá tò mò về vị đại sư huynh trong miệng Lý Đại Hùng, nhưng bây giờ không phải là lúc hỏi chuyện đó.

"Mật thất hẳn là ở bên trong tường. Cơ quan mật mở mật thất nếu không phải ở trên vách tường thì chính là ở trên vật nào đó."

Cố Duệ và Lý Đại Hùng chia nhau ra tìm. Dựa theo phim truyền hình, cô kiểm tra mấy thứ như bình hoa gì đó…

Cố Duệ đang xoay bình hoa thì nhìn thấy cái tên đần Lý Đại Hùng kia đang sờ mấy cái chai lọ giống như bình thuốc.

"Ngươi đói bụng đến ngu người à? Sao nhất định phải sờ những thứ đó, sao có thể…"

Cố Duệ đang trợn mắt xem thường thì nghe "soạt" một tiếng.

Lý Đại Hùng cầm một chai trong đám ấy lên, cơ quan dưới chai bị kéo lên.

Cửa ngầm trên tường liền mở ra.

Lý Đại Hùng nở một nụ cười thô bỉ.

Cố Duệ mặt không cảm xúc nhìn hắn ta.

Cửa ngầm mở ra. Cố Duệ suy nghĩ một lát rồi để lại ký hiệu cho đám người Lư Dịch Chi.

Cô làm thế này để phòng khi hai người bọn họ xảy ra chuyện, đám người Lư Dịch Chi còn biết đường lần tìm ra mật thất này.

Hai người nín thở, nhẹ nhàng bước xuống bậc thang.

Phía dưới có ánh nến.

Có ánh sáng.

Nhưng lại không có ai.

"Tình huống gì thế này?"

Cố Duệ và Lý Đại Hùng bốn mắt nhìn nhau.

"Có mùi máu tươi."

***

(1) Đại nghĩa diệt thân: vì nghĩa lớn mà bất chấp cả tính mạng người thân.

(2) Cát dạ quang bạch cốt: cát dạ quang trộn lẫn với xương trắng đã được mài thành bột.

(3) Sữa bột Tam Lộc: loại sữa bột bị nhiễm một lượng melamine cao.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Xa Phu Nhân

Lý Đại Hùng sờ mũi, hắn ta liếc nhìn Cố Duệ một cái.

Hừm…

Người đó chắc chắn ở đây.

Mật đạo này cũng có rất nhiều chai lọ, nhưng kích cỡ lớn hơn trên kia rất nhiều.

Tên nhãi Lý Đại Hùng này quả nhiên rất phàm ăn! Hắn ta mà không nhìn thấy ai và không thấy nguy hiểm gì liền lục lọi tìm đồ ăn. Tất nhiên không nhất thiết hắn ta vì muốn ăn nên mới đi tìm, mà là vì với bản năng cùng tính chuyên nghiệp của một tên phàm ăn, hắn ta chắc chắn sẽ đi tìm đồ ăn đầu tiên.

Sau đó hắn ta lập tức duỗi tay cầm một cái bình lên.

Là cái bình lớn nhất.

Hắn ta mặt mày hớn hở nhìn Cố Duệ như muốn nói "xem ông đây lại tìm ra được một cánh cửa ngầm nữa nè".

Cố Duệ cười nhạo.

Sau đó hai người cùng dốc ngược cái chai kia ra.

Máu tươi chảy ra, còn có cả một cái gì đó màu đo đỏ. Với trình độ chuyên nghiệp của mình, vừa nhìn một cái Cố Duệ đã biết ngay đây là tim.

Hơn nữa, tim này là tim người! Và trong chất lỏng bị đổ ra kia còn thoang thoảng mùi rượu thuốc.

Cố Duệ và Lý Đại Hùng cảm thấy da đầu mình tê rần.

Còn có cả phương pháp điên khùng này sao? Ngâm tim trong rượu để uống?

Tay Lý Đại Hùng run lên, thiếu chút nữa là ném cái chai kia xuống đất. May mà Cố Duệ nhanh tay lẹ mắt bắt được. Nhưng hai người vẫn vô tình tạo ra tiếng động và cũng nghe được một tiếng động khác từ chỗ nào đó truyền đến.

Giống như một tiếng thét chói tai.

Là tiếng thét của phụ nữ!

Truyền ra từ bên trong vách tường.

Quả nhiên có một cánh cửa ngầm!

Mạng người là quan trọng nhất, Cố Duệ và Lý Đại Hùng dùng ánh mắt trao đổi với nhau.

Cố Duệ: "Chờ một chút, ngươi nhảy đi, cách bên trái ta một trượng (1) ấy!"

Lý Đại Hùng: "Sao cô có vẻ không tin tưởng ta vậy! Ta nhảy rất chuẩn đó."

Cố Duệ: "Ha ha."

Lý Đại Hùng: "Được rồi."

Lý Đại Hùng nhanh chóng nhảy đến cạnh vách tường…

Cố Duệ thầm tính toán vị trí thứ tự của các bình thuốc trước mắt, rồi tập trung vào một bình thuốc thích hợp…

Cạch… két…

Cửa ngầm mở ra.

Một bóng đen vụt ra.

Cố Duệ cầm ngay bình thuốc trước mắt lên và ném về phía bóng người kia.

Ôi, mẹ kiếp! Tên này có chỗ nào giống như đang bị thương nặng, hô hấp suy yếu gì đó chứ?

Hắn ta rõ ràng vẫn còn khỏe mạnh như hổ, như báo mà!

Tuy Cố Duệ đã chuẩn bị tâm lý từ trước nhưng không ngờ người này vậy mà lại không bị một chút thương tổn nào!

Đen thật! Mà tên Lý Đại Hùng này thì không đáng tin lắm… Không phải cô đã bị gài đấy chứ?

Lý Đại Hùng đang ở phía sau đột nhiên nhảy lên. Là Thái Sơn Áp Đỉnh!

Cố Duệ ôm hy vọng nhìn Lý Đại Hùng.

...

Trong đại sảnh.

Xa viên ngoại nhắm mắt lại, lạnh nhạt nói: "Đều do đứa em trai mất trí của ta đã làm hại không biết bao nhiêu mạng người…"

Ha ha, đem mọi chuyện đổ lên đầu người đã chết sao?

"Cái này cũng không phải do mất trí mà làm ra. Xương trắng trong cát, cá chép trong nước. Phương pháp này trong tà giáo ở Đàm Châu gọi là Bạch Ngân Thuật, thuật này dùng để bảo đảm tiền tài có thể cuồn cuộn chảy vào nhà, nghịch chuyển tổ vận… Một phương pháp cao siêu và vô tình như vậy, chỉ sợ người em trai thiếu thông minh của ông chưa chắc đã nghĩ ra được!"

"Đại nhân đang ngầm chỉ ta chính là người đứng sau tất cả?"

"Ta đang chỉ thẳng mặt mà!"

Bầu không khí lập tức trở nên đông lạnh.

Sau đó Xa viên ngoại thấp giọng cười: "Lư công tử chắc không biết câu "chó cùng rứt giậu" nhỉ? Câu đó có nghĩa là khi con chó bị dồn đến đường cùng, nó sẽ không quan tâm đối phương là ai, có địa vị gì, cùng lắm là sau khi giết người đó sẽ nó mai danh ẩn tích… sau đó, chờ mọi chuyện lắng xuống rồi lại quật khởi cũng không muộn!"

Lời này của ông ta rất thẳng thắn!

Vừa nói xong, Xa viên ngoại phất tay lên.

Soạt soạt soạt!

Trong phòng xuất hiện rất nhiều hắc y nhân.

Gươm tuốt vỏ, nỏ giương dây.

Muốn động thủ sao? Đúng là anh em ruột có khác!

Người bên Lư Dịch Chi không nhiều lắm, nhưng…

Những nha dịch bình thường vâng vâng dạ dạ lại đột nhiên phát ra sát khí rất khủng bố. Bọn họ rút đao ra, lưỡi đao chuyển động một cái, một cái đầu sát thủ rớt xuống đất.

Khi nhìn thấy những cái đầu đầy máu dưới đất, đám sát thủ vốn đằng đằng sát khí bỗng trở nên kinh hãi.

Khác biệt giữa hai bên chính là sự khác nhau giữa người mua hoa và người bán hoa. Khi mới mở gói thì không khác biệt gì lắm, nhưng một lúc sau, hiệu quả đã khác nhau một trời một vực.

Người ta một lần vung đao là một lần thấy máu.

Nhưng, không đúng! Đám nha dịch này lúc nào cũng như bị kinh sợ, bình thường thì xoàng xĩnh như thế nhưng không ngờ bây giờ lại khá như vậy. Bình thường, cả năm chưa chắc đã rút đao ra một lần, nhưng hôm nay lại đánh hăng như ăn phải tiết gà, có thể sắc bén như vậy!

"Nghe nói nhà họ Lư có cao nhân, có thể chế tạo ra mặt nạ da người, có thể dịch dung thành rất nhiều người. Vì thế, mạng lưới tình báo của nhà họ Lư phát triển rất rộng rãi và mạnh mẽ. Trong phạm vi Phạm Dương, không ai biết được kẻ nào là người của nhà họ Lư…"

Những nha dịch trước mắt đây không phải là những nha dịch lúc trước, mà là những người không biết được điều tới từ đâu của nhà họ Lư.

Đánh đòn phủ đầu, hạ thấp khí thế của đối thủ xuống.

Không phải đám người nhà họ Xa đang bị kinh sợ sao.

Khi đám người Thanh Vũ nghĩ rằng đã khống chế được tình hình thì bỗng nhiên có vô số chim cú đêm bay từ hậu viện ra.

Những con cú đêm ấy phát ra tiếng kêu quỷ dị, nghe chói tai hơn lúc bình thường gấp mười lần, có thể dẫn đến tình trạng điếc tai. Hơn nữa còn khiến người ta có cảm giác choáng váng kỳ lạ.

Không ổn rồi!

Lúc này, Lư Dịch Chi mới để ý đến bên trong lỗ tai của đám sát thủ nhà họ Xa giống như có cái gì đó.

Là cú đêm trợ giúp!

Thân thể Lư Dịch Chi lung lay, nhưng vẫn đúng lúc làm một cái thủ thế.

Bắt giặc thì phải bắt vua trước!

Bốn người Thanh Vũ phản ứng rất nhanh, khả năng chống cự cũng mạnh hơn những người khác, trực tiếp xông tới và vung đao lên!

Vốn tưởng rằng tên "vua" này sẽ rất dễ đối phó, không phải chỉ một lão già thôi sao.

Nhưng không ngờ…

Xa viên ngoại vung tay áo lên, từ trong tay áo có một mảnh phi tiêu nhỏ hình thoi bay ra.

Bắt giặc thì phải bắt vua trước!

Ông ta nhắm về phía Lư Dịch Chi.

A, đầu tiên, người này có võ công, hơn nữa còn không hề thấp, quan trọng nhất là tốc độ thân pháp của ông ta còn vượt xa tưởng tượng của đám người Thanh Vũ. Ông ta nhanh chóng xông tới, tay bóp lấy yết hầu của Lư Dịch Chi.

Quá nhanh!

Nhưng mà… trên mặt đám người Thanh Vũ không có hề có sự hoảng sợ nào.

Theo lý thuyết, bọn họ phải lấy việc bảo vệ Lư Dịch Chi làm chính. Nếu Lư Dịch Chi bị bắt, bọn họ hẳn phải…

Mắt Lư Dịch Chi hơi nhíu lại, tay anh ta đặt bên hông.

Cái đai lưng màu trắng bạc với phong cách cổ xưa kia, có ai ngờ rằng anh ta có thể rút nó ra…

Ánh sáng lóe lên, nhanh như chớp.

Phần tay bị chặt đứt văng ra ngoài.

Xa viên ngoại trợn to hai mắt… Phần xương sườn dưới ngực cũng bị ngón trỏ và ngón giữa của Lư Dịch Chi điểm một cái.

Điểm huyệt! Cả người Xa viên ngoại liền không thể nhúc nhích, bị đám người Thanh Vũ ấn xuống đất.

"Vua" đã bị bắt.

Đám người nhà họ Xa, trong chớp mắt, trở nên hoang mang và hoảng sợ. Thanh Vũ giật lấy Kiêu Linh (2) mà Xa viên ngoại đang cầm trên tay đưa cho Lư Dịch Chi.

Lư Dịch Chi lấy một cái túi nhỏ màu trắng từ trong tay áo ra rồi bỏ Kiêu Linh vào trong đó.

Cú đêm đang bay trên không trở nên yên lặng.

Cảnh tượng này thật quỷ dị! Lư Dịch Chi không hề cảm thấy ngạc nhiên. Anh chỉ trầm mắt nhìn Xa viên ngoại.

"Quả nhiên hắn đã có chuẩn bị trước rồi mới đến đây."

"Chỉ trách mấy năm nay hắn hành động quá liều lĩnh, muốn ta không chú ý đến hắn cũng khó!"

Lư Dịch Chi không để ý đến ông ta nữa. Anh đột nhiên nhíu mày. Thanh Vũ cũng chú ý đến điều đó.

Không ổn. Không thấy người kia ở đây.

…

Rầm!

Trong mật thật phát ra một tiếng động lớn.

Cố Duệ dựa vào bàn nhìn Lý Đại Hùng đè chính xác lên người Xa Cảnh Phong.

Ấy chà, thế mà lại chuẩn đấy chứ!

Cô đi tới, khom lưng nhìn Xa Cảnh Phong: "Thế nào, Xa thiếu gia? Có phải rất ngạc nhiên không?"

Cố Duệ chú ý đến tên này chỉ mặc một cái áo ngoài, không mặc áo trong.

Cho nên…

Sắc mặt Cố Duệ hơi thay đổi: "Súc sinh!"

Lý Đại Hùng còn đang đắc chí, đột nhiên nghe thấy Cố Duệ lạnh lùng nói như vậy, lập tức oan ức nói: "A, khỉ, mắc mớ gì cô lại mắng ta, ta…"

Vẻ mặt Lý Đại Hùng vừa rồi còn tràn đầy bất mãn thì đột nhiên cứng lại.

Cố Duệ còn đang oán giận với hắn ta, kết quả đối phương lại không có phản ứng gì. Cô ngẩng đầu lên nói: "Ngươi lại sao thế, ta…"

Vẻ mặt của cô cũng cứng lại, bởi vì Lý Đại Hùng đang liều mạng nháy mắt ra hiệu về phía bả vai hắn ta.

Cố Duệ nhìn thấy trên bả vai hắn ta xuất hiện một bàn tay. Những ngón tay xinh đẹp thon dài, được bảo dưỡng rất tốt.

Tay phụ nữ.

Nhẹ nhàng đặt lên đầu vai hắn ta.

Là Cố Duệ sao?

Rõ ràng không phải, tay Cố Duệ không khác móng gà là bao.

Cho nên…

Vẻ mặt Cố Duệ trở nên ngượng ngùng. Cô nói với Xa phu nhân xinh đẹp tuyệt trần đang đứng sau lưng Lý Đại Hùng: "Xa phu nhân, thật trùng hợp! Bà cũng đến đây sao?"

Xa phu nhân mỉm cười: "Là một người mẹ, có lẽ là cảm giác được con mình đang gặp nguy hiểm."

Lý Đại Hùng và Cố Duệ đều sớm biết rằng ba người nhà họ Xa đều không phải là dạng vừa, nhất là vị Xa phu nhân có dung mạo quá mức trẻ trung kia.

Và có vẻ như bà ta là trùm cuối ở đây.

Mà bây giờ, trùm cuối đang đứng ở đây…

Từ bên trong tay áo của người phụ nữ xinh đẹp kia phát ra những âm thanh nho nhỏ. Rồi một đám sâu bọ lúc nhúc xuất hiện, bò từ vai áo của Lý Đại Hùng đến cổ hắn ta.

Cố Duệ không biết đám sâu đen kia là gì, nhưng cô biết thứ này tuyệt đối có thể lấy mạng một người!

Trán Lý Đại Hùng đổ đầy mồ hôi lạnh: "Phu nhân xinh đẹp, bà xem này, ta đã buông con trai bà ra rồi…"

"Trừ ta và con trai ta ra, từ trước đến nay chưa bao giờ có người nào có thể sống sót rời khỏi đây." Xa phu nhân nở một nụ cười xinh đẹp.

Cố Duệ và Lý Đại Hùng nhìn nhau một cái.

Soạt! Lý Đại Hùng vặn eo, chân hướng ngay đầu Xa phu nhân mà đá tới.

Nhưng cơ thể Xa phu nhân linh hoạt tựa như một con rắn, sau khi bà ta lắc eo một cái, đám trùng đen trong tay áo bà ta văng về phía hai người Cố Duệ.

Ấy, ra đây là trùng chúa!

Cố Duệ và Lý Đại Hùng vội vàng lùi về sau…

Nhưng tốc độ của đám trùng này rất nhanh, bọn chúng né Xa Cảnh Phong đang nằm trên đất ra rồi nhắm ngay hướng hai người mà xông tới…

Sắp chết đến nơi rồi!

Lòng Lý Đại Hùng như bị lửa đốt. Chiếc gương trên người hắn không có tác dụng với đám trùng đen kia.

"Cho ngươi này, mau dùng đi!"

Cố Duệ bỗng nhiên móc ra một lá bùa rồi đưa cho Lý Đại Hùng.

Lúc trước cô khởi động bùa bằng cách xé nó nhưng không có tác dụng gì. Có lẽ thằng nhãi này biết cách dùng bùa nhỉ!

Quả nhiên Lý Đại Hùng biết cách khởi động lá bùa. Cố Duệ nhìn thấy trong lòng bàn tay to to của hắn xuất hiện một dòng khí trắng…

Phụt!

Một ngọn lửa bùng lên.

Đa số các loại trùng đều sợ lửa. Ngọn lửa vừa bùng lên, đám trùng này liền tránh né.

Thấy thế, Cố Duệ vội vàng nắm lấy cổ áo của Xa Cảnh Phong, kéo hắn ta về phía cô để làm con tin.

Nhưng…

Cái quái gì vậy? Sao kéo không được vậy?

Một Vương Tử Nha yếu đuối, lực bất tòng tâm như cô làm sao bây giờ?

Cố Duệ đang mắng thầm trong lòng thì Xa phu nhân cũng vừa khéo nhìn thấy động tác của cô, bà ta ngay lập tức trở nên hung ác. Ngón tay bà ta xuyên qua ngọn lửa, hướng đến mặt Cố Duệ…

Bốp!

Lý Đại Hùng tung ra một quyền.

Lực tay cũng khá mạnh đó nha!

Người Xa phu nhân như một con rắn, bà ta lắc người một cái đã xuất hiện ngay bên cạnh Cố Duệ.

Cổ Cố Duệ rụt lại...

Bà ta bắt lấy bả vai cô...

Á á á, kiểu này chết chắc rồi!

***

(1) Một trượng: bằng mười thước.

(2) Kiêu Linh: còi gọi chim cú.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Hy Sinh Vì Nước

Nhưng, lúc này Lý Đại Hùng đã kéo Xa Cảnh Phong về phía mình, một tay bóp cổ hắn ta.

"Buông con khỉ ra! Nếu không ta sẽ giết con trai bà!"

Cục diện lâm vào tình thế giằng co.

Cố Duệ nghe được tiếng hô hấp lạnh lùng của Xa phu nhân…

"A, người trong đạo môn có nhiều quy tắc, ngươi không dám thật sự xuống tay đâu!"

Giọng điệu bà ta có vẻ rất ung dung, thong thả. Nhìn thấy sự do dự trong mắt Lý Đại Hùng, Cố Duệ không khỏi sốt ruột. Cái tên đần này quá thiệt thà rồi…

"Cái này thì chưa chắc. Xa Cảnh Phong là một kẻ xấu xa, hắn ta đã hại không biết bao nhiêu người rồi. Nhìn từ góc độ nhân quả của đạo môn và phật gia mà nói, dù có giết hắn ta cũng không tính là trái với quy tắc… Huống hồ còn là vì cứu ta."

Cố Duệ mở miệng, tăng thêm sự tự tin cho Lý Đại Hùng.

"Đúng! Ta làm thế là vì cứu con khỉ! Cô ấy thật sự là một con khỉ gầy tong gầy teo, đã thế còn vừa xấu vừa lùn. Bà giết cô ấy thì được gì chứ? Chi bằng chúng ta lấy một đổi một đi!"

"Cái đầu nhà ngươi, bố ghim!"

Thấy không thể mê hoặc được Lý Đại Hùng, Xa phu nhân cũng không cảm thấy vội. Bà ta âm trầm liếc hắn ta một cái: "Được! Vậy chúng ta lấy một đổi một…"

Thật ra, hai người Cố Duệ đều biết bọn họ không hề chiếm được lợi thế gì, bởi vì người phụ nữ này rất lợi hại. Cơ thể giống như xà yêu, lắc qua lắc lại đầy ma mị. Nếu Xa Cảnh Phong ở trong tay bà ta thì hai người bọn họ sẽ không còn một chút lợi thế nào, e rằng sẽ…

Nhưng còn có cách nào tốt hơn sao?

Cố Duệ và Xa Cảnh Phong cùng bị đẩy về phía trước…

Cố Duệ đột nhiên vươn tay ra, nắm lấy cổ tay Xa Cảnh Phong rồi kéo về phía mình…

Có Xa Cảnh Phong trong tay, cô với Lý Đại Hùng mới chiếm được lợi thế!

Nhưng mà… Xa phu nhân đã xuất hiện trước mặt cô một cách quỷ dị.

"Mẹ kiếp!"

"Thánh thần thiên địa ơi, đây là…"

Cố Duệ muốn lui về sau nhưng đã không nữa kịp rồi. Hai tay Xa phu nhân kéo lấy Cố Duệ và Xa Cảnh Phong rồi nhanh chân chạy thẳng ra ngoài.

Lúc này Lý Đại Hùng mới kịp phản ứng lại. Đúng rồi, Cố Duệ là thuốc dẫn (1) của con trai bà ta mà. Sao bà ta có thể giết cô ấy được! Bà ta đều muốn cả hai người đó!

"Mẹ kiếp! Bị lừa rồi!"

Lý Đại Hùng đuổi theo không kịp, chỉ có thể nhìn Xa phu nhân sắp chạy đến cửa ngầm…

Soạt!

Ngoài cửa ngầm đột nhiên xuất hiện mấy cái phi đao nhỏ bắn tới. Vèo vèo! Có hai cái đâm xuống ngay sát chân Xa phu nhân. Xa phu nhân mang theo hai người Cố Duệ và Xa Cảnh Phong tránh né. Lý Đại Hùng ở phía sau cũng đuổi kịp tới. Hắn thừa cơ tung một quyền về phía bà ta.

Ở phía trước, bốn người Thanh Vũ cũng đã vọt tới…

Người đông thế mạnh.

Xa phu nhân chỉ có thể ném Cố Duệ và Xa Cảnh Phong sang một bên rồi xông lên đối phó với năm người kia.

Mật thất cũng không quá lớn, nên khi đánh nhau, tình cảnh khá hỗn loạn.

Cố Duệ bị ném sang một bên, người đập vào tường, thiếu chút nữa là hôn mê.

Xa phu nhân đúng là lợi hại, dù một mình đánh với năm người nhưng vẫn chiếm thế thượng phong. Hơn nữa, đám trùng kia lại xuất hiện…

"Đại Hùng!"

Cố Duệ nhịn đau ném lá hỏa phù cuối cùng cho Lý Đại Hùng…

Nhưng Xa phu nhân đã sớm có chuẩn bị, vung một chưởng ra. Lá phù kia trực tiếp bị xé làm đôi.

"Không ổn rồi!"

Đám trùng điên cuồng bò về phía bọn họ…

"Mẹ kiếp! Lại là trùng!" Lý Đại Hùng nhảy dựng lên.

Nhưng mà… lúc này, một cây đuốc được cầm tới.

Cây đuốc giơ tới đâu, đám trùng kêu chít chít lên rồi tránh vào chỗ tối. Lư Dịch Chi cầm đuốc, điều khiển nhuyễn kiếm tiến vào. Ánh sáng phát ra từ thanh kiếm lóe lên đẹp tựa như hoa tuyết. Cố Duệ cảm thấy kinh sợ.

A, Lư Dịch Chi này…

Vậy mà cũng lợi hại đấy chứ!

Tên nhãi Lư Dịch Chi này so ra còn lợi hại hơn đám người Thanh Vũ kia rất nhiều. Kiếm pháp nhuyễn kiếm của anh ta có thể sánh với hiệu ứng trong các bộ phim của Hollywood. Soạt soạt soạt, vèo vèo vèo…

Xa phu nhân bị chặn lại, liền lập tức thay đổi suy nghĩ, định bắt lấy Cố Duệ…

"Dừng tay hết cho ta! Nếu không ta sẽ giết cô ta!"

"Cái gì?"

Mọi người đồng loạt quay đầu lại.

Lư Dịch Chi nhìn thấy Xa Cảnh Phong đột nhiên bắt Cố Duệ làm con tin, và Cố Duệ thì đang trợn trắng mắt…

Đúng, Cố Duệ đang trợn trắng mắt. Vì sao người bị dính chưởng luôn là cô?

Nhưng may mà đám người Lư Dịch Chi đã dừng tay lại.

Xa phu nhân bị vây ở giữa, nhưng hô hấp vẫn vững vàng, có vẻ như bà ta không bị thương đến căn cơ. Hơn nữa, vì Cố Duệ bị Xa Cảnh Phong khống chế nên đám người Lư Dịch Chi vốn đang chiếm thế mạnh nháy mắt đã rơi vào thế yếu – điều kiện tiên quyết là bọn họ vẫn "yêu thích" thôn nữ nào đó có dáng vẻ giống khỉ.

Không cần hỏi cũng biết Xa Cảnh Phong muốn Lư Dịch Chi thả hai mẹ con bọn họ đi. Hơn nữa, còn muốn "tiện tay" lôi thuốc dẫn, Cố Duệ đi cùng.

"Không đồng ý! Có ngon thì cùng đồng vu quy tận (2)!"

Lý Đại Hùng nhìn về phía Lư Dịch Chi. Hắn biết người này thông minh hơn hắn rất nhiều, loại tình huống này để anh ta xử lý sẽ thích hợp hơn.

Cho nên…

"Mẹ hắn là tội phạm quan trọng mà ta cần truy nã!" Lư Dịch Chi chậm rãi nói: "Mà vị Vương cô nương này…"

Ngừng một lát, Lư Dịch Chi nói tiếp: "Hy sinh vì nước, thật đáng khâm phục! Sau khi hồi triều, ta nhất định sẽ dựng cờ khen thưởng cho cô…"

"Mẹ kiếp!"

Mặt Đại Hùng tái mét.

Khóe miệng Cố Duệ co giật: "Lư đại nhân, ngài làm như thế không ổn lắm đâu. Dù sao chúng ta cũng từng ngồi ăn chung một con gà mà…"

Lư Dịch Chi: "Vậy dựng hẳn hai cái luôn!"

"Bà nội anh!"

Lư Dịch Chi quyết định nhanh gọn, đám người Thanh Vũ lại xông vào đánh nhau với Xa phu nhân.

Mặt Xa Cảnh Phong trầm xuống. Bàn tay bóp cổ cô siết chặt lại, nhưng được một chốc lại nới lỏng ra.

Thật ra trong lòng Cố Duệ rất rõ – thằng nhãi này luyến tiếc.

Cô là cách duy nhất có thể giúp hắn ta kéo dài tuổi thọ. Không phải là không thể giết cô moi tim, mà là nếu giết cô và moi tim ngay tại đây thì trong thời gian ngắn, hắn ta không thể ăn nó hay làm gì đó được. Người ở đây cũng không ít, sao có thể trơ mắt nhìn hắn ta làm thế được.

Cho nên, hắn ta chỉ có thể mang cô đi.

Nhưng… còn mẹ hắn ta?

“Phong Nhi, con mau đi đi!”

Xa phu nhân bỗng nhiên mạnh mẽ xông lên tấn công đám người Thanh Vũ, bà ta không còn màng đến sự an toàn của bản thân nữa.

Xa Cảnh Phong cắn răng mang theo Cố Duệ lui vào trong một mật thất khác ẩn bên trong mật thất này.

Bên trong tất nhiên là có cơ quan hoặc thông đạo gì đó!

Nếu là cơ quan, chắc chắn sẽ nhằm ngay về phía đám người Lư Dịch Chi. Còn nếu là thông đạo… bọn họ sẽ rất khó đuổi theo sau, hơn nữa Vương Tiểu Nha chắc chắn sẽ chết.

Lư Dịch Chi nhíu mày, điều khiển kiếm bay lên đuổi theo!

Cố Duệ bị Xa Cảnh Phong lôi vào cửa ngầm. Cô biết rằng, một khi bị bắt vào trong đó, bản thân cô chết là cái chắc. vì thế, cô bất chấp tất cả, nắm chặt lấy cạnh cửa, sống chết không chịu buông tay.

Xa Cảnh Phong cười lạnh. Hắn ta đập mạnh sống bàn tay mình lên khuỷu tay Cố Duệ.

Đau đớn kéo tới.

Cố Duệ hít một hơi lạnh, thụt tay lại… Cô bị Xa Xảnh Phong lôi vào trong, cô trơ mắt nhìn Lư Dịch Chi và Lý Đại Hùng xông lên… Cánh cửa ngầm đang đóng lại trước mắt…

Thôi xong! Cố Duệ muốn khóc luôn.

“Bà đã đắc tội với ai mà mới có ba, bốn ngày đã suýt chết n lần vậy…”

Rầm!

Cửa đóng lại.

“Khỉ!!! Không đúng, có cơ quan điều khiển.”

Lý Đại Hùng vươn tay nhắm đến cái chai kia, nhưng Lư Dịch Chi còn nhanh tay hơn hắn ta. Đừng thắc mắc tại sao anh ta chỉ liếc mắt một cái đã biết cơ quan mở cửa là cái chai kia. Anh ta đã quan sát cái chai dùng để thiết lập cơ quan trong phòng ngủ, nên bây giờ, liếc mắt một cái cũng có thể suy đoán được.

Nhưng mà… Không có tác dụng!

“Bên trong có cơ quan ngăn chặn mở cửa từ bên ngoài. Nên bên ngoài mở không được.” Mặt Lư Dịch Chi trầm xuống.

“Con khỉ, con khỉ” Lý Đại Hùng tức giận, nắm tay đấm mạnh lên cửa ngầm, máu tươi bắn ra khắp nơi.

Trông hắn ta như muốn dùng tay không đập nát cánh cửa ngầm này vậy.

Nhưng không có tác dụng.

Cửa ngầm này được làm từ một tảng đá lớn và rất dày. Tảng đá này rất cứng rắn, dù là một người có võ công mạnh như Lư Dịch Chi dùng nội lực đánh vào cũng không thể làm nó lay chuyển.

Trừ khi là tập trung tất cả mọi người lại cùng đập thật mạnh vào cánh cửa thì may ra…

Nhưng, ở đây ngoài bọn họ ra, còn có Xa phu nhân…

Xa phu nhân vừa nhìn thấy con trai mình mang Cố Duệ vào mật thất trong mật thất thì đắc ý cười to. Bà ta cũng không ham chiến nữa, vờ tung ra một hư chiêu rồi bỏ chạy.

Lý Đại Hùng rất hận bà ta, sao có thể để bà ta chạy thoát được. Trong sự kinh ngạc của Lư Dịch Chi, hắn ta lao đến dùng Thái Sơn Áp Đỉnh…

Xa phu nhân cảm thấy sau lưng có tiếng gió, muốn tránh sang một bên nhưng lại có đám Thanh Vũ cầm hoành đao ngăn cản. Bà ta chỉ có thể xoay người tung một chưởng về phía Lý Đại Hùng.

Ầm!

Một chưởng ấy trúng ngực Lý Đại Hùng… Nhưng hắn ta cũng khiến Xa phu nhân ngã rạp trên mặt đất. Rồi một tiếng động lớn vang lên.

…

Bên trong cửa ngầm, Cố Duệ vẫn nghe thấy tiếng Lý Đại Hùng gào thét ở bên ngoài.

Nhưng cô không thể nào tập trung nghe ngóng bên ngoài được, bởi vì…

Cô ngửi được mùi máu tươi.

Còn có âm thanh của một vật gì đó khá bén nhọn đâm vào da thịt.

Còn có tiếng hô hấp nặng nề của Xa Cảnh Phong…

Rút ra rồi đâm lại. Cứ như thế…

Mỗi một lần đâm xuống đều mang theo một hận ý rất sâu, rất lớn.

Phù phù…

Xa Cảnh Phong ngã xuống đất.

Cố Duệ xoay người dựa vào cửa ngầm. Cô trợn mắt há mồm nhìn tên Xa Cảnh Phong kia, rồi ngẩng đầu nhìn bàn tay đang cầm một cây trâm… Một cô gái có sắc mặt nhợt nhạt, thân thể trần truồng, không có một mảnh vải che thân.

Cây trâm dính đầy máu tươi. Bàn tay cô ta run run.

Được rồi, so với cái bị thịt giống như khỉ của cô, người ta mới đúng là một thiếu nữ mười bảy, mười tám tuổi thanh thuần và xinh đẹp như hoa.

Cố Duệ nhìn cô gái ấy, thầm nghĩ "chó gấp quá cũng biết leo tường". Chắc tên Xa Cảnh Phong này không bao giờ ngờ tới thứ bản thân luôn xem thường lại có thể giết chết ông ta.

Cô gái ấy vẫn không nhúc nhích, chỉ nhìn cô chằm chằm. Ánh mắt nhìn cô có chút kỳ quái, giống như…

"Tiểu Nha?" Cô ta nhỏ giọng hỏi.

Giọng nói có vẻ không tin tưởng, nhưng lại có chút vui mừng.

Cố Duệ nhìn cô ta một cái rồi nói: "Cô là Vương Thanh Uyển? Cô buông cây trâm xuống đi… À, phủ thêm áo đi."

Cố Duệ lôi áo khoác của Xa Cảnh Phong ra và đưa cho Vương Thanh Uyển.

Nhưng… cô ta lập tức hất chiếc áo kia xuống đất.

Vương Thanh Uyển nhìn chiếc áo kia chằm chằm, ánh mắt trở nên mơ hồ.

"Người là người, quần áo là quần áo."

Dừng một chút, Cố Duệ nói tiếp: "Bên ngoài có rất nhiều người."

Cô đang nhắc nhở Vương Thanh Uyển.

Vương Thanh Uyển sực tỉnh. Cô ta buông cây trâm ra, mặc áo choàng vào để che đi thân thể lả lướt của mình.

Trong trí nhớ của cô ta, Vương Tiểu Nha không giống như thế này. Vương Tiểu Nha sẽ không nói chuyện, trong cách đối xử với người khác luôn có một chút thật thà và sợ hãi, không giống như bây giờ…

"Ôi mẹ ơi! Là đồ sứ men xanh Việt Dao!!! Còn nguyên vẹn luôn này! Thật là nhẵn bóng mà!"

Cố Duệ dẫm lên thi thể Xa Cảnh Phong bước tới trước đồ sứ men xanh kia. Rồi cô ôm nó, vuốt ve nó…

Động tác ấy, ánh mắt ấy…

Vương Thanh Uyển theo bản năng cầm cây trâm kia lên lại.

"Đây là Vương Tiểu Nha thật sao? Sao giống yêu quái quá vậy!"

Mật thất này dù nhỏ nhưng đồ vật bên trong lại rất tinh xảo. Nào là đồ sứ, bích họa (3), còn có cả đồ giữ ấm cho tay, … Tất cả đều cực kỳ có giá trị nhưng lại xuất hiện trong một ngôi nhà không phải là một gia tộc thế gia hay có quyền thế gì. Nhưng cô chợt nhớ đến nhà họ Xa mấy năm nay đã vơ vét được không ít. Mà nếu vơ vét tiền tài của người dân những nơi gần trấn Đông Liễu cũng không được nhiều béo bở như vậy. Huống hồ gì người dân trấn Đông Liễu cũng chỉ xem như miễn cưỡng đủ sống qua ngày.

Có lẽ còn điều bí ẩn gì đó ở phía sau.

Có khi đó lại là nguyên nhân Lư Dịch Chi đến nơi này.

Cố Duệ vuốt ve tấm bích họa.

Bỗng nhiên có tiếng đánh nhau kịch liệt từ bên ngoài truyền vào.

Ấy, suýt nữa thì quên bên ngoài còn có Xa phu nhân!

Cố Duệ nháy mắt với Vương Thanh Uyển một cái.

Người này đúng là không giống Vương Tiểu Nha.

Vương Thanh Uyển ngoan ngoãn nắm chặt áo ngoài đứng một bên. Ngón tay thon dài, tái nhợt nắm chặt lại.

Cố Duệ vất vả kéo thi thể đến cạnh cửa… "Mẹ kiếp, sao tên này nặng quá vậy!"

Đột nhiên, cô cảm thấy Xa Cảnh Phong nhẹ hơn một chút.

Là Vương Thanh Uyển. Dù cô ta vẫn còn rất yếu, không có nhiều sức nhưng vẫn giúp Cố Duệ kéo thi thể Xa Cảnh Phong tới cạnh cửa.

"Tiểu Nha." Cô ta lên tiếng.

Cố Duệ nhướng mày.

"Ta biết cô tính dùng tên này để kích thích bà ta… Nhưng cô phải cẩn thận, bà ta rất lợi hại…"

Rất lợi hại.

Ba từ nghe rất chung chung, nhưng Cố Duệ có thể nhìn ra sự sợ hãi trong mắt cô ta.

***

(1) Thuốc dẫn: thông qua loại thuốc này hoặc dùng loại thuốc này để cơ thể bệnh nhân hấp thu được các loại thuốc cần để chữa bệnh.

(2) Đồng vu quy tận: cùng chết chung.

(3) Bích họa: bức tranh vẽ treo lên tường.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Ám Sát

Một cô gái bị ép đến bước đường cùng, phải dùng trâm đâm chết Xa Cảnh Phong lại sợ hãi người phụ nữ kia đến như vậy… Nên lời này cũng nhắc nhở Cố Duệ - dùng thi thể Xa Cảnh Phong uy hiếp bà ta không khác gì việc đang nhảy trước mũi giáo.

Cố Duệ suy nghĩ một lát, cuối cùng cô vẫn quyết định dùng cách này. Nếu không bọn họ sẽ rất khó đánh bại được người phụ nữ kia, không khéo còn phải bỏ mạng tại mật thất này.

Muốn diệt được bà ta, trước hết phải khiến bà ta trở nên kích động!

"Mở cửa đi."

Cố Duệ liếc mắt ra hiệu, Vương Thanh Uyển đành ấn cơ quan mở cửa ngầm.

Cạch…

Cửa ngầm mở ra.

Cố Duệ kéo thi thể Xa Cảnh Phong ra ngoài rồi thả xuống đất.

…

Vốn dĩ đã bị thương khá nặng vì chiêu Thái Sơn Áp Đỉnh của Lý Đại Hùng, Xa phu nhân trực tiếp đá bay hắn ta. Lý Đại Hùng bị đá văng về hướng đèn treo trên tường… Mà đèn treo kia có vài nhánh sắc nhọn nhô ra ngoài!

Lư Dịch Chi vội vàng lướt qua bắt lấy Lý Đại Hùng. Xa phu nhân dùng một chân lấy đà nhảy lên, tay áo mở ra và lay động trên không, nội lực mạnh như gió thổi tắt ngọn đuốc kia. Rồi bà ta lại phất tay áo một cái, đám trùng đen lại xông về phía mọi người.

Chớp mắt một cái, đã có hai tùy tùng bị cắn trúng.

Da tay bị biến thành màu đen, hoành đao rơi xuống đất.

Không tốt!

Sức chiến đấu của hai người này đã mất, Xa phu nhân càng mạnh hơn, liên tục tung ra những chưởng phong mạnh mẽ. Thanh Vũ và Lư Dịch Chi căn bản không thể áp chế được. Lý Đại Hùng chỉ có thể cậy mạnh. Tình hình trở nên xấu đi, mọi người có khả năng phải bỏ mạng tại nơi này…

Lúc này, cửa ngầm mở ra, có ai đó ngã xuống đất…

Xa phu nhân vừa quay đầu lại liền nhìn thấy con trai mình.

Bà ta ngẩn ra một chút rồi thét lên đầy bi thương: “Phong Nhi!”

Lấy năng lực và nhãn lực của mình, sao bà ta có thể không nhìn ra người chết và người sống khác nhau ở đâu.

Đã chết! Con trai bà ta đã chết!

Là kẻ nào giết nó?

Đương nhiên là những kẻ trong mật thất kia!

Bên trong có hai cô gái. Bà ta đương nhiên biết điều này.

“Tiện nhân!”

Mặc kệ là ai giết, bọn chúng đều phải đền mạng!!

Xa phu nhân điên rồi!

Lực công kích tăng lên rất nhiều, nhưng…

Sơ hở cũng rất nhiều! Thanh Vũ và Lư Dịch Chi là đao khách và kiếm khách có kỹ thuật cao siêu, thứ bọn họ đang chờ chính là sơ hở của đối phương!

Thân pháp của Xa phu nhân hơn người, cơ thể lại tựa như không có xương, ngay cả công phu bên trong cũng rất lợi hại. Hơn nữa lại có thể điều khiển được trùng độc, cao thủ bình thường khó mà đối phó được với bà ta. Nhưng khi đã trở nên điên cuồng, bà ta lập tức lộ ra sơ hở - là bụng dưới!

Mắt Lư Dịch Chi chợt lóe lên, tay ngầm ra hiệu. Thanh Vũ lập tức hiểu ý, hành đao di chuyển, chém về hướng Xa phu nhân!

Lý Đại Hùng cũng nhận được ám hiệu. Rồi từ sau lưng bà ta, hắn tung một quyền đánh tới!

Thân pháp của Xa phu nhân rất tốt. Bà ta hơi chuyển thân một cái là đã tránh né được.

Lư Dịch Chi vừa định xuất kiếm, lại đột nhiên phát hiện ra nụ cười lạnh trên khóe môi Xa phu nhân.

Không ổn! Người phụ nữ này vẫn chưa hoàn toàn mất hết lý trí!

Anh ta đúng lúc thu kiếm lại… Quả nhiên, Xa phu nhân điều khiển đám trùng tấn công nơi anh ta vừa đứng.

Thân pháp của Lư Dịch Chi rất đẹp. Nó nhẹ nhàng không tiếng động tự như một con chim yến cô độc lướt nhanh qua. Nhưng tốc độ của Xa phu nhân cũng nhanh không kém, bà ta lập tức đuổi theo…

Còn có cả đám trùng hỗ trợ.

“Công tử!” Đám người Thanh Vũ sốt ruột hô to.

Tình thế đang nghìn cân treo sợi tóc.

“Nhìn bên này này!”

Con khỉ nào đó đột nhiên xuất hiện ở cửa rồi đột ngột hô to. Cô lập tức thu hút được sự chú ý của tất cả mọi người.

Trong tay cô cầm một cái bình hoa.

Cô nắm lấy miệng bình, nhắm ngay đầu Xa Cảnh Phong rồi thả xuống.

“Không!” Xa phu nhân muốn điên rồi!

Bộp!

Bình hoa vỡ nát.

Đầu Xa Cảnh Phong lập tức chảy máu.

Tất cả những người mẹ trên đời này đều giống nhau – cho dù cả thế giới đều biết con của họ đã mất, ngay cả họ cũng biết điều đó, nhưng họ chẳng bao giờ từ bỏ hy vọng rằng con mình có thể sống lại.

Không liên quan đến chính tà, không liên quan đến thân phận.

Không liên quan đến bất kỳ điều gì.

Chỉ khiến đầu con bà ta chảy máu. Bà ta cũng trở nên điên rồi.

Bà ta chạy lại… ôm lấy Xa Cảnh Phong.

Cơ hội tới!

Mũi kiếm đâm vào lưng bà ta.

Đâm vào rồi rút ra!

Không có máu, chỉ có một chất lỏng sền sệt, nhơm nhớp mang theo mùi hoa.

Xa phu nhân ôm lấy Xa Cảnh Phong, thân thể đột nhiên trở nên vặn vẹo. Khuôn mặt bà ta cũng như thế.

Thấy tình mẫu tử như vậy, thấy bộ dạng người mẹ bi thương, thống khổ như thế, trong lòng cô có cảm giác gì đó rất khó tả. Nhưng giây tiếp theo…

Khuôn mặt của người phụ nữ đẹp động lòng người kia đột nhiên… trở nên kinh khủng! Khuôn mặt giống như dầu trơn bị rút hết nước, như quả táo bị khô quắt lại. Nếp nhăn và các đốm mồi nhanh chóng hiện ra.

Dựa theo tuổi tác, Xa phu nhân chỉ tầm bốn mươi tuổi, nhưng người phụ nữ trước mắt này lại như bà lão tám mươi.

Cố Duệ nhìn mà thấy sợ hãi.

Đám người Lư Dịch Chi cũng bị dọa một trận. Có câu nói rất đúng, thứ tàn nhẫn nhất không phải là bị giết mà là thứ tốt đẹp nhất của mình bị hủy diệt!

Một người xinh đẹp như vậy chớp mắt đã biến thành một bà lão xấu xí.

Từ đáy mắt Cố Duệ, Xa phu nhân nhìn thấy hình ảnh bản thân phản chiếu trong đấy.

Người phụ nữ vốn đang rất đau khổ và điên cuồng, bây giờ lại trở nên càng…

“Đều do mày! Đều do mày!”

Bàn tay gầy guộc như vuốt chim ưng tàn nhẫn hướng về phía tim của Cố Duệ.

Không sai, bà ta muốn moi tim cô!

Bà ta vẫn còn hy vọng xa vời rằng tim cô sẽ cứu sống con trai mình!

Ánh sáng phản chiếu trên kiếm lóe lên! Bàn tay kia bị Lư Dịch Chi chặt đứt!

Máu tươi bắn lên tung tóe.

Lý Đại Hùng dùng chiêu Thái Sơn Áp Đỉnh từ phía sau.

Xa phu nhân điên rồi, nhưng bà ta vẫn ý thức được rằng phải bảo vệ con mình. Bà ta ôm lấy Xa Cảnh Phong tránh né một chiêu kia. Bà ta quay đầu lại nhìn Cố Duệ bằng ánh mắt âm u, sau đó chạy ra khỏi cửa…

"Bà ta muốn bỏ chạy! Mau đuổi theo!"

Đám người Lư Dịch Chi nhanh chóng đuổi theo.

Khi nhìn thấy cái liếc mắt kia của bà ta, Cố Duệ cảm thấy kinh hãi.

"Dọa chết cục cưng rồi!"

Nếu bây giờ bà ta trốn được, mạng cô chẳng phải lại bị treo lủng lẳng nữa sao!

Cho nên Cố Duệ vội vàng đuổi theo xem kết quả như thế nào.

Bên ngoài căn lầu, dù đang ôm Xa Cảnh Phong nhưng tốc độ của Xa phu nhân không hề giảm, thậm chí còn nhanh hơn cả ngày thường. Chỉ là nhìn cảnh tượng bà ta, với dáng người cao cao, gầy guộc, ôm lấy Xa Cảnh Phong có dáng người cao to hơn bà ta bây giờ rất nhiều, trông có vẻ rất quái dị.

Vốn dĩ Lư Dịch Chi còn đang lo lắng đám người bọn họ không đuổi kịp Xa phu nhân. Kết quả, vừa mới đuổi ra khỏi căn lầu, anh ta liền nhìn thấy Xa phu nhân… đã ngã xuống đất, miệng sùi bọt mép.

Sao lại thế này!

Lư Dịch Chi đang kinh hãi thì nghe thấy tiếng chim cú. Anh ngẩng đầu lên thì nhìn thấy một con chim cú đêm vua to gấp đôi cú đêm bình thường đang lượn một vòng trên không trung. Dưới chân nó buộc một ống trúc nhỏ cỡ ngón tay cái.

Nó bay đi.

Nhưng Xa phu nhân đã chết.

Chuyện này xảy ra quá bất ngờ khiến mọi người cảm thấy kinh ngạc. Cố Duệ nhìn con cú đêm kia, trong lòng cô không hề có tí vui mừng nào, chỉ thấy nặng trĩu.

Là người kia sao?

Như vậy có nghĩa là người kia không phải ở…

"Nói! Tổng đàn Lưu Diên ở đâu?" Lư Dịch Chi nắm lấy Xa phu nhân, ép hỏi.

Xa phu nhân hé miệng, máu tươi từ khóe miệng chảy ra: "Lưu Diên… phong lưu như nước, đàn ông bạc tình, diều hâu tế máu… người ấy…"

Bà ta cười, cười điên cuồng, sau đó cổ nghiêng qua một bên, rồi tắt thở.

Cố Duệ còn muốn hỏi chuyện về bóng của Vương Tiểu Nha, nhưng có Lư Dịch Chỉ ở đây nên không dám bước lên hỏi. Nào ngờ Xa phu nhân lại chết nhanh như vậy.

"Đã chết, là kịch độc." Lư Dịch Chi xem bọt mép nơi khóe miệng Xa phu nhân sền sệt, hơn nữa còn có vị chua kỳ quái… Lại thấy đồng tử dãn ra.

Đúng là đã chết.

Không ngờ lại chết như vậy.

"Con khỉ, con khỉ, cô còn sống…"

Mặt Lư Dịch Chi trầm xuống. Bỗng nhiên anh ta quay đầu nhìn lại, muốn nói với cô chuyện gì đó… nhưng nhìn đến con khỉ nào đó đã bị một con gấu nào đấy ôm chầm.

Con gấu kia còn khóc lóc thảm thiết.

Con khỉ liếc mắt xem thường. Cảm động? Vui mừng?

"Buông ra, buông ra! Ta không thở được này…"

Lư Dịch Chi không nỡ nhìn thẳng, đành phải giúp cô nhắc nhở Lý Đại Hùng.

"Ấy, ngại quá, ta hơi xúc động một chút…" Lý Đại Hùng cười xấu hổ và gãi đầu.

Nhìn thấy vết máu trên ngực hắn ta, Cố Duệ nhíu mày, hơi khó chịu nói: "Được rồi, mau xử lý vết thương đi."

Nói rồi đem hắn ta giao cho đám người Thanh Vũ.

Còn cô thì quay lại mật thất.

Cô gái kia vẫn còn ở bên trong…

Trong mật thất, cô gái kia vẫn còn ở đấy. Nhìn thấy Cố Duệ quay lại, cô ta thở phào nhẹ nhõm.

"Tiểu Nha, cô không sao thì tốt rồi."

Cố Duệ: "Trước kia cô rất thân với ta sao?"

Không đợi cô gái kia kinh ngạc, cô lại nói tiếp: "Ta từng bị rơi xuống nước. Sau khi tỉnh lại từ lần cửu tử nhất sinh (*) đó, ta đã có thể mở miệng nói chuyện, đầu óc cũng trở nên thông minh hơn, không còn giống trước kia nữa."

Câu giải thích ngắn gọn và đầy đủ. Cho dù trong lòng từng cảm thấy nghi ngờ, nhưng khi cô gái kia nghe Cố Duệ nói như vậy thì trầm mặc một hồi rồi nói: "Là do mẹ ta sao?"

"Xem ra cô cũng biết chuyện này." Cố Duệ nhếch miệng.

Cô gái kia hổ thẹn cúi đầu, nói: "Mẹ ta làm vậy là vì ta… Người kia bắt ta uy hiếp bà ấy… Rất nhiều người trong thôn đều bị mẹ ta lừa gạt."

"Vậy tại sao cô không tự sát?"

Cố Duệ bất thình lình hỏi cô ta một câu. Câu hỏi có vẻ không hợp lý lắm, rất lạnh lùng và tàn nhẫn nhưng cô gái kia nghe vậy thì trầm mặc.

"Người kia là ai?"

Cô ta không trả lời.

"Mẹ cô cũng bị người kia khống chế và dùng bà ta để uy hiếp cô?"

Cô gái kia kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn Cố Duệ.

"Hắn là…" Cố Duệ nói ra một cái tên, cô gái kia càng thêm kinh ngạc. Mãi một lúc sau, cô ta mới mở miệng nói: "Là người đó! Cô quả nhiên không còn ngốc nữa, trở nên thông minh hơn rất nhiều, không giống trước kia…"

Chuyện Cố Duệ cảm thấy không thích nhất là nghe người khác nhắc đến chuyện trước kia, tuy rằng cơ thể này là của Vương Tiểu Nha.

Lúc hai người đang nói chuyện, có một giọng nói từ ngoài cửa truyền tới: "Vương cô nương, bây giờ Lư mỗ tiến vào có tiện hay không? Hay là hai người bước ra ngoài?"

Đúng là phong thái quân tử! Có lẽ đang sợ con gái người ta cảm thấy xấu hổ.

Cố Duệ và cô gái kia liếc mắt nhìn nhau. Cô gái kia cắn môi, cười khổ: "Cũng không có gì phải che giấu cả, ta mất tích lâu như vậy, không có cách nào giải thích cho sự trong sạch của bản thân được."

Sự trong sạch đã mất từ lâu. Tính mạng của bản thân nằm trong tay kẻ khác, thanh danh gì đó thì có ích lợi gì?

"Tùy cô."

Cố Duệ thuận miệng nói, rồi ra hiệu Lư Dịch Chi có thể tiến vào.

Sau khi tiến vào, Lư Dịch Chi làm ngơ trước vẻ đẹp và sự dịu dàng của cô gái kia, anh ta hơi chắp tay thi lễ một cái rồi quay sang nói với Cố Duệ: "Bây giờ ta tính đến chỗ sư phụ của cô xem xem. Cô và Đại Hùng nên đi với ta đi. Ta sợ vẫn còn có người trong tối…"

Đúng vậy, một cao thủ như Xa phu nhân còn bị giết một cách nhẹ nhàng như thế, ai biết sau lưng còn có ám chiêu gì.

***

(*) Cửu tử nhất sinh: chín đường chết, một đường sống.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Nhà Lao

Cố Duệ cũng là một người biết quý trọng tính mạng của mình. Mà không biết kết quả đối phó với tên cao thủ huyễn thuật kia của tên đầu trọc như thế nào rồi.

Một đám người lập tức thu xếp chuẩn bị lên đường, trừ một số người ở lại kiểm kê tài sản của nhà họ Xa. Lư Dịch Chi mang theo thi thể của hai mẹ con Xa Cảnh Phong cùng hai người Cố Duệ rời khỏi Xa phủ.

"Khỉ, không ngờ mạng cô lại lớn như vậy!"

Đám người Cố Duệ vốn tưởng rằng sau khi bị dính vài đòn tấn công của Xa phu nhân, thằng nhãi Lý Đại Hùng này sẽ bị trọng thương đến mức hấp hối. Nhưng, chưa được bao lâu, thằng nhãi này lại tràn đầy sức sống đến vỗ vai Cố Duệ.

Cố Duệ trừng mắt nhìn hắn ta.

Còn nói cô à? Tên này cũng da dày thịt béo không kém. Tên đầu trọc kia cũng có "khiếu" chọn đồ đệ đấy nhỉ! Tên Lý Đại Hùng cũng chẳng phải dạng vừa!

"Có phải mấy người xấu xấu như cô đều sống dai không?" Lý Đại Hùng không biết giữ mồm giữ miệng nói.

"Như nhau, như nhau cả thôi."

Hai người đối đáp vanh vách.

Sau đó, Lư Dịch Chi cảm thấy không thoải mái lắm, bởi vì giây tiếp theo, hai tên thổ tặc kia lại ăn ý nhìn về phía anh ta – Bản mặt đẹp, dễ chết sớm!

Ha ha.

"À, đúng rồi, chúng ta đang đi đâu vậy?" Lý Đại Hùng bất thình lình hỏi một câu.

Cái tên đần này, thắc mắc vấn đề này vào lúc này là sao đây?

"Nha môn. Chẳng phải đã nói rồi sao? Người kia nhất định sẽ đến nhà lao ở nha môn."

"Để làm gì?"

Ý Lý Đại Hùng là: "Lúc trước đã từng nói rồi sao? Hồi nào? Lúc ăn cơm ấy hả? Vậy chắc chắn là hắn ta không nghe thấy, cái này không thể trách hắn ta được."

"Giết người diệt khẩu."

Cố Duệ lạnh nhạt nói. Lúc này, đoàn người đã đi đến trước cửa nha môn.

Mà Vương Thanh Uyển khi nghe đến bốn chữ này, mặt cô ta hơi thay đổi.

...

Đám người của thôn Vương gia đều bị nhốt trong nhà lao ở nha môn. Vẻ mặt người nào người nấy đều hiện rõ vẻ uể oải. Nhà lao là một nơi thiếu ánh sáng, cửa sổ nếu có cũng rất nhỏ, lại có các song sắt chắn lại. Kết cấu này dùng để phòng ngừa tội phạm trong lao vượt ngục. Trong lao vừa ẩm ướt vừa lạnh. Ngay cả ngôi nhà nghèo nhất trong thôn bọn họ cũng không lạnh như trong này.

Sắc mặt chú ba Vương, Vương Như Tiến trông rất buồn bực. Mới đầu đám người bọn họ còn có sức kêu gào oan uổng nhưng chỉ mới trôi qua hai ngày, bọn họ đã cúi đầu cam chịu.

Chỉ có một người luôn luôn trầm mặc – Vương Tứ Nương.

Những người còn lại đều oán trách bà ta, đem mọi trách nhiệm đổ lên đầu bà ta. Nhưng kỳ lạ là chẳng có ai gây sự với bà ta cả. Nguyên nhân có lẽ là bình thường bà ta rất hung hăng, hơn nữa...

Vương Như Tiến nhìn bà ta, khàn giọng hỏi: "Người ấy sẽ cứu chúng ta ra ngoài chứ?"

Vương Tứ Nương rũ mắt. Trên mặt bà ta thoáng xuất hiện nét mỉa mai rồi lại nhanh chóng biến mất.

Một chú ba Vương bình thường nhìn có vẻ gian xảo, thâm trầm nhưng thật ra lại có tật xấu là hay ôm những hy vọng hão huyền.

“Không biết.” Vương Tứ Nương lẩm bẩm. Bà ta vừa hy vọng lại vừa không hy vong người kia đến.

Nhìn bộ dạng của Vương Tứ Nương, mặt Vương Như Tiến trầm xuống, ông ta nhịn không được nói: “Bà hãy cầu xin Thanh Uyển đi... Không phải nó đang ở chỗ người ấy sao...”

Ý nghĩa của lời này không cần nói cũng hiểu.

Không ít người thôn Vương gia đưa mắt nhìn qua.

Sắc mặt Vương Tứ Nương hoàn toàn thay đổi. Uyển Nhi ở nhà họ Xa thì sao có thể sống tốt được chứ? Đúng là chỉ có mẹ ruột con bé mới thương nó thôi. Những người này bình thường thì cứ bàn tán chuyện nhà bà ta, khi có chuyện thì mặt dày mày dạn đến nhờ cậy...

Lúc Vương Tứ Nương đang muốn làm ầm lên thì... Ầm!

Một tiếng động phát ra. Tiếng động đó rất giống với tiếng xích sắt va vào nhau. Âm thanh nói chuyện của bọn nha dịch bên ngoài đột nhiên ngừng lại.

Mọi thứ lập tức rơi vào yên tĩnh.

Trong sự yên tĩnh đó, tiếng xích sắt va vào nhau lại vang lên, kèm theo đó là tiếng bước chân.

“Tới rồi!” Vương Như Tiến vui mừng hô lên.

Vương Tứ Nương theo bản năng siết chặt tay lại. Hắn tới...

Nhưng sau khi hắn đi xuống cầu thang thì ẩn vào trong góc tối. Tiếng bước chân ngừng lại.

Mọi thứ lại chìm vào yên tĩnh.

Vương Như Tiến mơ hồ có cảm giác bất an – hình như nhà lao bây giờ còn lạnh hơn lúc nãy.

Soạt! Vương Tứ Nương đứng bật dậy: “Uyển Nhi sao rồi? Các người đã làm gì con bé rồi?”

“Yên tâm, cô ta vẫn ổn...”

Giọng người này hơi khàn, phối hợp với bầu không khí trong nhà lao làm cho giọng hắn càng trở nên âm trầm hơn.

“Ngài rõ ràng đã đồng ý với ta, chỉ cần ta giúp ngài làm tốt những việc ấy, ngài sẽ trả tự do cho con bé...” Vương Tứ Nương nói rõ ràng từng từ một, như đã đem điều đó khắc sâu vào trong xương cốt.

“Lúc trước, đúng là bà làm rất tốt, nhưng có một việc bà làm không tốt.”

Hắn ta ung dung, thong thả nói. Vương Tứ Nương nghe thế thì mặt mũi liền trắng bạch: “Là Vương Tiểu Nha? Vậy thì không thể trách ta được! Ai mà biết được con nhỏ đó sẽ nhảy hồ tự tử chứ!”

“Không, không, không! Cái sai không phải là tại sao cô ta chết mà là tại sao cô ta còn sống?”

Câu này có nghĩa là lúc Vương Tiểu Nha được cứu lên, bà ta hẳn là nên trực tiếp giết chết cô ta. Bọn họ nhiều người như vậy chẳng lẽ không giết được một cô gái hay sao?

Nếu không đã không có mấy lần “ngoài ý muốn” như thế kia rồi!

“Ta...” Vương Tứ Nương không còn lời nào để nói, nhưng một lúc sau, bà ta lại độc ác nói: “Ngài thả ta ra đi, ta nhất định sẽ giết chết cô ta. Nhưng ngài nhất định phải thả con gái ta ra. Nếu không, dù thành quỷ ta cũng sẽ không buông tha cho ngài đâu!”

Nghe bà ta gằn giọng nói như thế, đối phương lại bật cười. Tiếng cười khá trầm thấp.

“Quỷ sao? Thứ ta thích chơi nhất chính là quỷ...”

Nghe thấy, đám người thôn Vương gia lập tức cảm thấy lạnh sống lưng. Vương Tinh... Chẳng phải Vương Tinh đã biến thành quỷ vẫn bị hắn ta khống chế hay sao!

Nhưng hôm nay, người này tới đây...

“Có phải hôm nay ngài đến đây để cứu chúng tôi? Ngài cứ yên tâm, chỉ cần cứu chúng tôi ra ngoài, chúng tôi chắc chắn sẽ giết chết con nhỏ đó!”

“Đúng, đúng, đúng! Chúng tôi nhất định sẽ giết chết nó.”

“Ngài mau cứu chúng tôi ra ngoài đi.”

Đám người giống như bắt được cọng rơm cứu mạng, cứ sống chết bám lấy nó. Nhưng bọn họ lại không biết rằng, rơm rạ cũng chỉ là rơm rạ, huống hồ tên này còn không phải là một cọng rơm, hắn là một cái lưỡi hái cắt cỏ!

"Không cần... Bây giờ người ta muốn giết không phải là cô ta... Mà là những kẻ đã thấy mặt ta!"

Cuối cùng hắn cũng chịu rời khỏi góc tối. Dưới ánh sáng hiếm hoi chiếu lọt qua khung cửa sổ, khuôn mặt hắn ta hiện ra rõ ràng trước mặt mọi người.

Tuy rằng có ánh mặt trời, nhưng mọi người đều cảm nhận được cái chết đang đến gần.

Đám người Vương gia thôn run rẩy lùi về phía sau. Vương Tứ Nương trợn to mắt, nhìn chằm chằm vào hắn ta.

"Muốn giết người diệt khẩu?"

"A... Lúc trước ta chỉ cảm thấy Thanh Uyển thông minh, còn mẹ cô ta thì quá ngu, nhưng không ngờ cũng không đến nỗi nào."

Vừa nói, hắn ta vừa vươn tay ra. Bàn tay hắn ta không hề có vết chai nào của việc lao động hay làm ruộng để lại, ngược lại lại rất tinh tế, móng tay rất dài và và được cắt tỉa sắc nhọn... như một lưỡi dao.

Tay hắn ta như phác họa cái gì đó, từ từ duỗi đến trước mặt Vương Tứ Nương.

Động tác của hắn ta rất chậm, rất rất chậm. Rõ ràng Vương Tứ Nương rất sợ hãi và đầy oán hận nhưng lại không hề nhúc nhích, cả người như cứng đơ lại.

Bọn họ như bị khống chế, bị mê huyễn. Trong huyễn cảnh đó, hắn ta nắm giữ mạng sống của tất cả đám người đó trong tay.

"Ở nơi thôn quê này, vậy mà có hai cô gái thông minh. Một là Vương Tinh, một là Thanh Uyển, nhưng con ả nào cũng thích cái đẹp cả, ta muốn dạy dỗ bọn chúng... Thanh Uyển không vui... Chờ đến khi ta đem da mặt của bà cho cô ta xem, cô ta sẽ hiểu ra – đây là một chuyện tốt đẹp cỡ nào!"

Chỉ cần móng tay lướt nhẹ qua, mặt Vương Tứ Nương có thể lập tức biến thành đống máu thịt lẫn lộn.

Nhưng...

Có một bàn tay còn to hơn bóp lấy cổ tay hắn. Tiếp đó là một âm thanh tục tằng, phóng khoáng truyền tới:

"Ngươi nói sai rồi, phải là ba cô gái. Người thứ ba tên là Diêm Ngọc. Cô ấy là con gái của một nhà giàu có trên trấn. Người vừa đẹp lại vừa đa tài. Các chàng trai từ các thôn đến trong trấn đều thích cô ấy. Nhưng cô ta lại có cảm tình với một chàng trai ở thôn Lý gia, rất hay vui đùa với người ấy ở bãi lau sậy. Cứ như thế cho đến khi bọn họ đều trưởng thành, cô gái ấy phải kết hôn. Nhưng trong một đêm, tất cả người nhà họ Diêm ấy đều bị giết chết, cô gái thì bị lột da mặt, thi thể bị giấu trong tường. Đúng rồi, trước khi chết, cô ấy còn bị tra tấn rất dã man..."

Chủ nhân của đôi bàn tay sắc nhọn kia – một người đàn ông bình thường, không có gì đặc biệt ở thôn Lý gia nhìn về phía người đàn ông đối diện.

"Lý Mãnh, nếu không phải thủ đoạn ra tay của ngươi với nhà họ Diêm quá non, chắc bọn ta cũng không tra ra được ngươi đâu!"

Người phù hợp với những yêu cầu đó thật sự không ít, không nhất định phải là Lý Mãnh. Chỉ là đám người Thanh Vũ từng kiểm tra giày của nhà họ Lý trong lúc bọn họ không có nhà, rồi đối chiếu với vết giày trên hiện trường. Sau đó bọn họ mới xác định Lý Mãnh là kẻ giật dây ở phía sau.

Nhưng sau khi tên đầu trọc và Lư Dịch Chi đã bàn bạc với nhau một lúc thì quyết định trà trộn vào thôn Lý gia.

Vì thế mới có một màn như thế này.

Một tay Lý Mãnh bị tên đầu trọc khống chế, nhưng hắn không hề cảm thấy luống cuống. Hắn ta chỉ nhìn tên đầu trọc nói: "Ta đã sớm biết các ngươi sẽ hoài nghi, nhưng không ngờ lại nhanh như vậy."

"Không nhanh như ngươi. Nếu bọn ta đến chậm một bước, những người này đã bị ngươi giết chết hết rồi. Chết là hết, không còn gì có thể đối chứng, một vết giày cũng chẳng nói lên được điều gì!"

"Đúng vậy, suýt chút nữa."

"Tiếc nhỉ?" Tên đầu trọc cười lạnh.

"Không tiếc lắm! Đơn giản là chỉ cần giết thêm một người nữa thôi mà!" Lý Mãnh cười, ánh mắt hắn ta đột nhiên trở nên sắc bén.

Soạt!

Đám người Vương Tứ Nương đột nhiên cảm thấy hoa mắt chóng mặt, có người còn xoay tròn một cách vặn vẹo. Tim thắt lại. Vương Tứ Nương như nhìn thấy đứa con gái bé bỏng, dịu dàng và ngoan ngoãn của mình đang tưới nước cho hoa cỏ trong sân và quay đầu lại mỉm cười, nhìn bà ta, nhưng ngay sau đó bà ta lại như thấy con gái bà ta đang bị Xa Cảnh Phong ức hiếp...

Căm thù! Đau khổ! Hổ thẹn!

Tất cả những cảm xúc ấy cuối cùng hợp lại thành nỗi căm hận. Mặt Vương Tứ Nương trở nên dữ tợn, bà ta lao tới bóp chặt cổ Xa Cảnh Phong: "Mày dám ức hiếp con gái tao! Tao phải giết mày!"

"Tứ, Tứ Nương..." Vương Như Tiến cảm thấy cổ mình bị siết lại, ông ta vừa giãy giụa vừa hô lên. Những người còn lại, không biết bọn họ đã nhìn thấy cái gì mà lại hung hăng lao vào tấn công nhau như vậy.

Đến khi...

"Này, mấy người tỉnh hết lại cho ta!"

Tên đầu trọc đung đưa cổ tay, quát lên một tiếng. Tiếng quát của ông ta như sấm, khiến những người mất hết lý trí kia tỉnh táo lại.

Sắc mặt Lý Mãnh thay đổi: "Sao ngươi lại có thể..."

Hắn nhìn đến chuỗi tràng hạt bằng hỏa thạch trên tay tên đầu trọc.

Hỏa thạch là một loại đá kỳ lạ mang thuộc tính hỏa. Ở cổ đại, hỏa thạch vốn là nguyên liệu dùng để làm đá đánh lửa. Nhưng độ tinh khiết không cao như thế này. Ở đạo gia, đây là nguyên liệu mạnh nhất để tạo ra pháp bảo khắc tà.

Không biết từ đâu mà tên đầu trọc có được chuỗi tràng hạt này, trực tiếp khắc chế huyễn thuật của hắn ta.

"Làm sao ngươi biết huyễn thuật này sợ lửa?"

"Tà giáo Lưu Diên được khởi đầu từ bên Kiếm Nam Đạo kia, nghe đồn là tổng giáo được đặt ở nơi gần nước. Người trong giáo am hiểu về các loại độc, cũng biết lợi dụng thủy ảnh để tạo ra huyễn thuật. Dù là đầm lầy trong rừng Quỷ Khốc, hay hồ nước đầy cỏ lâu gần căn nhà ma kia, đều có nước. Nhưng ngươi sợ ta nhận ra ngươi đang dùng huyễn thuật của Lưu Diên nên cố ý phóng hỏa nhằm đánh lừa ta, nhưng người của phái Lưu Diên sao có thể đi đốt tòa nhà đầy huyễn thuật của mình được chứ? Đúng là lúc đầu, ta đã không nghĩ tới Lưu Diên... Nhưng rốt cuộc, ngươi cũng còn quá non tay mà..."

Tên đầu trọc lại tiếp tục cười nhạo: "Từ chuyện ngươi giết toàn bộ người nhà họ Diêm rồi giấu xác bọn họ trong tường mười năm trước, ngươi đã không giống như một kẻ nhát gan sợ phiền phức rồi. Vậy thì vì sao ngươi lại bỏ chạy mà không ở lại chờ để nhặt xác đám người bọn ta. Đáp án rất đơn giản, đó là vì ngươi sợ lửa, không thể bước tới gần tòa nhà ma kia khi nó đã bị phóng hỏa được. Lúc đó ngươi đã tránh ở phía xa xa, sau đó cũng vì đứng ở chỗ ấy mà ngươi mới nhìn thấy bọn ta dập được lửa rồi biết được ưu thế của ngươi đã mất. Và ngày hôm nay ngươi đến đây để giết người diệt khẩu."

Nếu bí mật của một người bị người khác phát hiện ra, vả lại người đó còn luôn tự tin rằng sẽ chẳng có ai biết được nó thì trong lòng người đó sẽ có một cảm giác rất khó nói nên lời, không biết nên gọi đó là sợ hãi hay tức giận đây?

Có vẻ Lý Mãnh rất tức giận, nhưng hắn ta vẫn chưa đánh mất lý trí. Chớp mắt hắn ta đã lao về phía cầu thang, toan bỏ chạy!

"Muốn trốn sao?"

Lúc trước thì một tên hậu sinh (*) tính kế, bây giờ vất vả lắm mới uy hiếp được đối phương, dễ gì tên đầu trọc buông tha cho hắn ta.

Hơn nữa, diệt cỏ phải diệt tận gốc!

Tên đầu trọc lập tức đuổi theo.

***

(*) Hậu sinh: những người trẻ tuổi sinh sau.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Lý Mãnh

Đám nha dịch bên ngoài nha môn đã bị huyễn thuật làm hôn mê. Nhưng trước đó, tên đầu trọc đã phá vỡ pháp thuật của Lý Mãnh. Đám người này mơ mơ màng màng đi tới. Bọn họ còn chưa biết chuyện gì xảy ra đã cảm thấy một luồng gió lạnh thổi qua, một bóng đen xuất hiện trước mắt.

"Ai?"

Mấy người này vừa kêu lên, Lý Mãnh đã quăng hai người ra xa, rồi tung hai chưởng về phía hai người còn lại.

Phụt!

Hai tên nha dịch này nằm cũng trúng đạn, còn chưa kịp phản ứng lại liền bị trúng hai chưởng rồi văng về hướng tên đầu trọc.

"Đồ phá hoại!"

Tên đầu trọc chỉ đỡ được hai người rồi điểm vài cái lên tâm huyệt (1) của họ để tránh tụ máu bầm về hướng tim phổi.

Đánh người ta đến gần chết là một trong những trò xảo quyệt của Lý Mãnh.

Tên đầu trọc mắng to vài tiếng rồi phong bế tâm huyệt của hai người kia, sau đó vội vã đuổi theo sau. Ông ta còn tưởng là đã làm mất dấu hắn ta.

Nhưng không ngờ Lý Mãnh đang lao về phía cửa nha môn thì gặp ngay đám người Lư Dịch Chi đang bước vào.

"Ngăn hắn ta lại!" Tên đầu trọc hét lớn.

Đám người Lư Dịch Chi vốn đã biết Lý Mãnh là kẻ đứng sau mọi chuyện nên khi nhìn thấy hắn ta thì lập tức hành động. Còn Cố Duệ và Lý Đại Hùng thì ngoan ngoãn trốn ra xa.

Ừm, hành động rất ăn ý.

Hai tên thổ tặc này…

Một người có dáng vẻ cao to trong hai tên thổ tặc còn không quên thương hoa tiếc ngọc dẫn theo cô gái xinh đẹp như hoa kia chạy trốn cùng.

Cố Duệ thấy thế chỉ biết trợn trắng mắt nhìn hắn ta.

"Là hắn ta!"

Tuy rằng nhờ Lư Dịch Chi tra ra, Cố Duệ mới biết đến cái tên Lý Mãnh này, nhưng khi nhìn thấy người thật thì cô không khỏi hoảng sợ.

"Hả? Khỉ, cô biết hắn ta sao?"

"Không, hôm chúng ta đi lấy mật ong, không phải ta rửa táo bên suối sao? Lúc đó, vừa khéo nhìn thấy tên Lý Mãnh này bị Thanh Vũ đánh bay ra sân. Hắn khi đó không khác du côn là bao, không ngờ rằng hắn là kẻ đứng sau tất cả…"

Vẻ mặt Lý Đại Hùng cứng lại: "Cô tắm rửa (2) bên suối? Cái hoạt động mà không mặc quần áo ấy hả? Chắc là không ai thèm nhìn đâu nhỉ… Gớm như vậy mà."

Cố Duệ mặt không cảm xúc nói: "Quả táo ngươi ăn là táo rửa bằng nước ta đã tắm đấy. Thế nào? Ăn ngon không?"

Mặt Lý Đại Hùng đỏ lên.

Khi nghe Cố Duệ nói đến tên Lý Mãnh trong mật thất, Vương Thanh Uyển còn thấy hoài nghi rằng không phải Cố Duệ quên hết mọi thứ. Dù sao bọn họ đều quen biết nhau từ lúc nhỏ, Vương Tiểu Nha là người nhỏ tuổi nhất lại bị ngốc nên khá là đặc biệt.

Bây giờ nghe Cố Duệ và Lý Đại Hùng nói chuyện với nhau như vậy, hơn nữa dáng vẻ Lý Đại Hùng cũng không có gì khác lạ nên sự nghi ngờ trong lòng cô ta cũng giảm đi.

Nhưng…

Được rồi, nói chuyện thô tục như vậy…

Thanh niên khảo cổ học hai mươi mốt cộng khi ở bên kia thế giới đã là thành phần trí thức quá lứa lỡ thì.

Độ thô tục trong câu chuyện của hai người một nam một nữ này đúng là không dám "khen"…

Bên này đang trò chuyện thô bỉ với nhau, thì phía bên kia, mấy người chưa bị thương trong đám Thanh Vũ vội vã tiến lên trợ giúp Lư Dịch Chi. Luận về võ công, Lý Mãnh sao có thể bằng mấy người họ được. Mắt thấy sắp bị "đánh chết", hắn ta liền nhìn thẳng vào mắt những người kia và thi triển huyễn thuật.

"Không ổn!"

Lư Dịch Chi liếc mắt né sang một bên, nhưng bọn Thanh Vũ đã bị trúng chiêu, Lý Mãnh chớp lấy thời cơ bỏ trốn…

"Này, ông nội ngươi ở bên đây này!" Tên đầu trọc đuổi theo, dây xích làm bằng đá lửa trực tiếp phá vỡ huyễn cảnh. Đám người Lư Dịch Chi tỉnh lại, lập tức rút kiếm đâm tới…

Phập! Kiếm đâm vào cơ thể, khóe miệng Lý Mãnh trào máu ra. Nội tâm hắn ta nảy ra một suy nghĩ ác độc. Hắn ta xoay người lại, hung hăng đưa tay ra tấn công Lư Dịch Chi.

Trong lòng bàn tay hắn ta có một viên gì đó màu đen.

"Là Độc Hoàn! Công tử, lui ra mau!"

Tên đầu trọc cũng sợ tới mức lạnh cả người. Tên Lý Mãnh này thật tàn nhẫn, không tấn công ông ta mà lại quay sang tấn công Lư Dịch Chi. Nếu Lư Dịch Chi chết, nhà họ Lư sẽ khởi binh vấn tội (2) toàn bộ những người có liên quan như ông ta. Ngay cả đám Thanh Vũ cũng phải tạ lỗi.

Một hòn đá trúng hai con chim!

Quá độc ác mà…

Tên đầu trọc lật đật kéo Lư Dịch Chi lại. Đang kéo thì bỗng nhiên cảm thấy đai quần của mình bị lỏng ra.

Mẹ kiếp, quần bị tuột?

Không phải, là cái túi bên hông bị Lý Mãnh giật lấy. Đồ vật bên trong văng ra tung tóe, các loại dụng cụ của đạo gia đều có. Nhưng mục đích của hắn ta chỉ có Khuê Lỗi.

Lý Mãnh cướp lấy Khuê Lỗi, truyền tà khí vào. Bên trong Khuê Lỗi phát sáng.

Sột soạt.

Khuê Lỗi được mở ra.

Vương Tinh thoát ra ngoài.

Mẹ kiếp, Cố Duệ bắt đầu thấy không ổn rồi.

"Vương Tinh, Xa Cảnh Phong đã bị đám người này giết chết rồi, cô mau báo thù cho hắn ta đi!"

Lý Mãnh hô to. Vương Tinh mới thoát khỏi Khuê Lỗi nên vẫn chưa rõ tình hình trước mắt. Nhưng nghe tiếng hô to của Lý Mãnh, cô ta hiển nhiên đã nhìn thấy hai cỗ thi thể đang được vài người khiêng cách đó không xa.

Một trong hai thi thể đó chính là Xa Cảnh Phong.

"Cảnh Phong…" Vương Tinh sững sờ một chốc rồi liền phát điên.

Ừm, đã xem qua bộ dáng Xa phu nhân khi phát điên, nhưng bà ta dù sao cũng là người.

Mà Vương Tinh là ác quỷ, sau khi phát điên liền thăng cấp thành… lệ quỷ?

Cố Duệ nhớ tới điều gì đó ở thế giới ban đầu, mấy con quỷ trùm của khu toàn có bộ dạng này.

Nói thật, bây giờ là ban ngày ban mặt, mà có vẻ như quỷ ở thế giới này không sợ ánh sáng mặt trời, cứ nghênh ngang đi lại như vậy.

Chẳng lẽ không có nguyên tắc nào hả?

Sau khi Vương Tinh biến thành lệ quỷ, bên trong nha môn lập tức tràn ngập mê chướng quỷ khí, nhiệt độ tụt nhanh xuống. Hơn nữa còn có một mùi hôi thối quen thuộc xộc vào mũi – đầm lầy ấy, cây cổ thụ ấy, và cả đám thi thể bị treo trên cây!

"Chết tiệt! Cô ta đã hóa thành lệ quỷ và mất hết nhân tính rồi! Những người còn lại mau rút lui!"

Tên đầu trọc gấp đến mức đổ đầy mồ hôi hột nhưng mắt vẫn rất tinh. Ông ta nhìn thấy hai tên thổ tặc ở bên kia phản ứng rất mau lẹ, vội vàng chạy về phía cửa chính.

Không nói đến con khỉ ốm yếu kia – một kẻ chuyên đào mồ mả nhà người ta và không mấy liên quan đến ông ta lắm, nhưng người còn lại là đồ đệ của ông ta!

Cái thằng nhãi khi sư diệt tổ này!

Tên đầu trọc tức đến nghiến răng ken két.

Tình hình đang rất gấp rút và tràn đầy nguy cơ.

Mấy người Thanh Vũ hận không thể lấy thân bảo vệ công tử nhà mình, đến chết cũng không từ. Đám nha dịch đang chạy trối chết. Lý Mãnh cười lạnh. Tên đầu trọc với cái quần bị tuột đang tức đến đựng cả tóc gáy… À mà ông ta làm gì có tóc gáy…

Nhưng cũng chẳng làm được cái quái gì cả!

Cuối cùng, không ai ngờ rằng…

Lệ quỷ Vương Tinh không nói hai lời lập tức cuốn lấy thi thể của Xa Cảnh Phong, sau đó…

"Con khỉ!" Tên đầu trọc thét lên.

Nhưng đã chậm.

Cố Duệ vừa nắm lấy cửa chính đã bị Vương Tinh hóa thành một cơn gió đen cuốn lấy cô…

Lý Đại Hùng nắm lấy tay Cố Duệ, nhưng lại vẫn không kéo lại được.

Soạt.

Cố Duệ vẫn bị cuốn đi.

"Khỉ, khỉ, cô mau trở lại đây…" Lý Đại Hùng trợn mắt há mồm, kêu lên thảm thiết.

Mặt Vương Thanh Uyển tái nhợt, cô ta vừa rồi cũng không kéo được Cố Duệ.

Người phía sau cũng sửng sốt.

Tình huống gì thế này?

"Vương Tinh!" Lý Mãnh gào thét…

Phập!

Tên đầu trọc đâm một thước vào ngực Lý Mãnh: "Ông đây đánh chết nhà ngươi!"

Nhưng thật ra, tên đầu trọc chỉ cắt đứt tay chân của Lý Mãnh, chứ không đánh chết. Rồi trong chớp mắt, ông ta lướt nhanh đến cửa chính.

"Cô ta còn chưa chết đâu! Hô, hô cái rắm ấy! Mau theo ta!"

Tên đầu trọc tức giận mắng, Lý Đại Hùng vội vàng chạy theo sau.

"Đại nhân, chúng ta…" Thanh Vũ vốn tưởng rằng Lư Dịch Chi sẽ đi theo sau để hỗ trợ, nhưng không ngờ lại thấy anh ta xua tay, nói: "Không cần, Khang đại sư cũng không muốn chúng ta qua đó đâu."

Tại sao? À… Thanh Vũ đã hiểu một chút gì đó.

Thân phận Lư Dịch Chi quá quý giá. Hễ anh ta mà bị thương một cái, mấy người tên đầu trọc sẽ gặp phải phiền toái còn lớn hơn. Nhưng không biết tên đầu trọc có nắm chắc rằng sẽ cứu được con khỉ kia hay không…

"Lý Mãnh, tại sao ngươi lại giết Xa phu nhân?"

Lư Dịch Chi biết tên đầu trọc cắt đứt tay chân của người này để bảo đảm hắn ta không thể dùng huyễn thuật. Như vậy hắn ta sẽ không còn gì uy hiếp đến bọn họ nữa. Cho nên, anh mới đứng gần đó dò hỏi.

Nhưng, Lý Mãnh đột nhiên ngẩng đầu nhìn Lư Dịch Chi. Vẻ mặt trong nháy mắt của hắn ta làm hắn cảm thấy nghi hoặc. Còn chưa kịp hỏi thì…

Lý Mãnh cười, khóe miệng trào máu ra.

Thanh Vũ nhanh chóng bước lên, cậy miệng hắn ta ra. Bên trong hàm răng của hắn ta có chứa thuốc độc… Viên thuốc độc đó đã bị cắn nát, độc chảy xuống cổ họng.

Hắn ta còn chưa chết, nhưng bọn họ cũng không thể cứu sống hắn. Bọn họ chỉ có thể trơ mắt nhìn Lý Mãnh phát tác độc tố. Mặt hắn ta càng lúc càng xanh, nhưng trên môi lại nở một nụ cười xán lạn: "Sống thì đã sao? Mà chết thì đã sao? Người phản bội ta cũng đã bị ta đoạt lại. Kẻ khinh thường ta cũng đã chết hết. Đời này rất đáng giá! Rất đáng giá! Ha ha ha."

Hắn ta cười to.

"Chị A Ngọc không hề phản bội ngươi!" Vương Thanh Uyển dựa vào tường, yếu ớt nói.

"Không có? Đám đàn bà con gái các ngươi luôn như vậy. Tham phú phụ bần, yêu thích mấy kẻ đẹp mã. Gì mà môn đăng hộ đối, gì mà thực xin lỗi, tất cả đều là cái cớ! Cô ta như vậy, ngươi cũng như vậy!"

Lý Mãnh cười lạnh, cười ra máu.

Vương Thanh Uyển nhắm mắt lại: "Có một chuyện ta không tính nói cho ngươi biết, cho dù ngươi đã hại ta thành như vậy. Nhưng ta từ miệng bọn họ biết cả nhà chị ấy đều bị ngươi làm hại… Nếu ngươi đã không sợ chết, vậy ta sẽ khiến ngươi phải chết trong đau khổ!"

Ngừng một lát, cô nhìn thẳng vào mắt Lý Mãnh.

Lúc này, Lý Mãnh không có cách nào dùng huyễn thuật để mê hoặc được ai nữa.

Bởi vì điều kiện để thi triển huyễn thuật là phải có đủ tay chân và mắt.

Mà hắn ta hiện giờ chỉ có mắt… miệng… và tai.

"Mười năm trước, trên đường đi thi Hương võ trong quận, ngươi đã đụng phải một đám du côn?"

Lý Mãnh ngẩn ra.

"Ngươi đánh bại bọn họ, nhưng ngươi lại không biết rằng bọn họ ôm hận trong lòng. Bọn họ đã theo dõi ngươi tới trấn trên, nên tự nhiên cũng biết bãi cỏ lau – nơi ngươi hay hẹn hò với chị A Ngọc. Có một hôm, ngươi bận luyện võ mà không kịp báo trước một tiếng với chị ấy. Chị ấy đã đến đó ngồi chờ thật lâu mà ngươi vẫn không tới… Và rồi bọn họ xuất hiện."

Vương Thanh Uyển nhắm mắt lại, cô run rẩy nói: "Chị ấy đã bị làm nhục!"

"Không có một cô gái nào muốn kết hôn với người mình yêu với một thân thể dơ bẩn như vậy… Chị ấy đã muốn tự sát, nhưng nhà họ Xa lại tới cầu hôn… Nhà họ Xa là dạng gì, chẳng lẽ ngươi không rõ? Chị A Ngọc gặp phải chuyện như vậy, vốn đã không thể nói ra ngoài, lại không thể tự sát. Bởi vì nếu chị ấy chết, nhà họ Xa chắc chắn sẽ điều tra, chuyện ấy sẽ lộ ra, rồi sau đó gia đình chị ấy sao có thể ngẩng mặt lên nhìn mọi người được chứ? Cho nên chị ấy đã đến gặp Xa phu nhân… Ngươi biết lúc đó Xa phu nhân đã nói gì không? Bà ta nói không sao cả… Tuy chị ấy không hiểu gì, nhưng vì không còn đường lui nào cả, chỉ có thể chấp nhận lời cầu hôn."

"Ngươi muốn hỏi tại sao ta biết chuyện này? Bởi vì Xa phu nhân đã nói chuyện này cho Xa Cảnh Phong nghe. Rồi Xa Cảnh Phong nói lại cho ta nghe. Chẳng lẽ ngươi chưa từng hoài nghi nhà họ Xa đã giở trò gì trong chuyện này sao? Chưa bao giờ nghi ngờ rằng đám người kia là do nhà họ Xa sai khiến? Chẳng phải sản nghiệp của nhà chị A Ngọc đều rơi vào tay nhà họ Xa hay sao?"

Lý Mãnh mặt đờ đẫn nói: "Ngươi chưa từng nói cho ta…"

Vương Thanh Uyển mở mắt ra, nói: "Lúc đấy, ta vẫn còn nhỏ, ngay từ đầu ta cũng không biết. Đến khi biết được chuyện này thì ta đã bị nhốt trong mật thất, không thể thoát ra ngoài. Cái này chẳng phải do ngươi "ban tặng" sao? Ngươi oán hận tất cả mọi người nhưng lại không biết bản thân ngươi mới là kẻ ngu xuẩn nhất!"

Ngu xuẩn nhất!

Lý Mãnh trợn to mắt, độc tố đã lan khắp cơ thể hắn ta. Hắn ta cười to rồi ép khí huyết toàn thân ra ngoài.

"Công tử, cẩn thận!"

Đám người Lư Dịch Chi lùi về phía sau, nhìn hắn ta tự phát nổ.

Máu thịt nổ tung, văng ra khắp nơi.

Lần này, Lư Dịch Chi không thấy tức giận. Anh vuốt vạt áo, lạnh nhạt nói: "Quả thực là ngu xuẩn nhưng không đáng để thông cảm!"

"Công tử, hắn chết rồi… chuyện chúng ta muốn điều tra…"

"Có một số chuyện, không phải cần bọn họ nói rõ ra chúng ta mới biết. Bọn họ không nói, ngược lại ta càng thêm chắc chắn."

Anh đứng dậy nhìn về phía rừng Quỷ Khốc.

Anh đã có thể hồi kinh báo cáo lên bên trên, nhưng không biết cô gái kỳ quái giống khỉ kia… có thể bình yên quay về hay không.

Vương Thanh Uyển ép cho Lý Mãnh tự phát nổ, bởi vì cô rất hận hắn ta. Không đơn thuần là vì năm đó Diêm Ngọc đối xử với cô rất tốt, tốt như chị em ruột, nhà họ Diêm cũng từng giúp đỡ cô nhi quả phụ các cô. Mà còn bởi vì mấy năm nay… cô và mẹ đã không thể quay lại sống cuộc sống như trước đó.

Cô giương mắt, nhìn về phía nhà lao.

***

(1) Tâm huyệt: huyệt ở tim.

(2) Từ "rửa táo" và từ "tắm rửa" có cùng âm đọc trong tiếng Trung.

(3) Khởi binh vấn tội: hỏi tội.

(4) Khi sư diệt tổ: phản phúc, không tôn trọng tôn ti, lễ giáo.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Vẫn Ở Trên Đường...

Trước đây Cố Duệ không nhàn rỗi lắm. Cô có rất ít bạn, nhưng tri kỷ lại có rất nhiều. Sao? Nghe mâu thuẫn quá phải không?

Không mâu thuẫn chút nào đâu.

Bạn bè, cô có rất ít.

Tri kỷ, bởi vì mạng lưới quan hệ xã hội của cô rất lớn, nhưng người thật sự thân quen lại không có mấy ai.

Nhưng, mặc kệ có thân quen hay không, bọn họ đều thích làm một chuyện – gọi điện thoại.

Hơn nữa, câu mở đầu luôn là "Cố gia, đang làm gì đó?"

Và ngàn lần như một, cô đều trả lời rằng "đang đào mộ" hoặc là "đang trên đường đi đào mộ".

Bây giờ, nếu có ai hỏi cô: "Cố gia, đang làm gì đó?"

Cố Duệ chắc chắn sẽ nói: "Ông đây đang bị bắt cóc trên đường này!"

Mấy lần rồi, đã mấy lần rồi!

N lần luôn rồi!

Chưa đến năm ngày, bình quân mỗi ngày bị bắt cóc hai lần!

Tự nhiên thấy mệt mỏi quá!

Sau khi ổn định tâm tình, cô bắt đầu tự hỏi bản thân nên thoát khỏi tình cảnh khốn đốn này như thế nào. Tên đầu trọc và Lý Đại Hùng sẽ đến cứu cô chứ?

Sao cô lại đặt hy vọng vào hai người không quen không biết kia nhỉ? Cho dù cô mơ hồ đoán rằng họ sẽ đến cứu cô, nhưng điều đó không có nghĩa là cô sẽ ngồi yên chờ chết!

Cho nên… phải tự cứu lấy mình!

"Ờ… Chị Vương Tinh ơi…" Cố Duệ ló đầu ra gọi.

Giây tiếp theo.

Phập!

Móng tay của Vương Tinh đâm xuyên qua bắp chân Cố Duệ. Các cơ mặt trên khuôn mặt máu thịt lẫn lộn của cô ta hình như đang động đậy.

Cố Duệ nhắm mắt lại, không lên tiếng.

Cô chỉ đào hơi nhiều mồ mả tổ tiên nhà người ta thôi mà, có cần phải bị xui xẻo đến thế không?

Ầm! Cố Duệ bị ném xuống đất. Cảm nhận được đau đớn từ khắp cơ thể đang truyền tới, cô mơ hồ mở mắt ra…

"Ngủ rồi à?" Giọng Vương Tinh đầy âm trầm nói.

Không có, thật sự không có mà! Chỉ là không cẩn thận ngủ gật một xíu thôi.

Cố Duệ cô cũng chẳng phải là một kẻ không biết điều đến mức có thể ngủ trong tình cảnh này. Nhưng mà, cơ thể cô quá mệt mỏi rồi…

"Ấy, có lẽ lại tại quỷ phong (*) của chị Vương đây quá ấm áp, quá thoải mái, lại không hề xóc nảy, làm người trải nghiệm như em đây cảm thấy rất thư thái. Không những thế nó còn khiến em buông bỏ hết mọi phiền não trên thế gian này…"

"Lại muốn câu giờ nữa hả?"

Vương Tinh siết chặt cổ Cố Duệ.

"Bà nội nhà cô, sao cứ thích bóp cổ ta hoài vậy!"

…

Lần này Cố Duệ thật sự trợn trắng mắt. Ngại quá, đây là phản ứng sinh lý bình thường khi bị bóp cổ thôi.

Vương Tinh ra tay lần này cũng không hề kiêng kị gì cả. Bởi vì cô ta muốn giết Cố Duệ để lấy tim của cô.

Cô ta muốn làm Xa Cảnh Phong sống lại. Cố Duệ không cần suy nghĩ cũng biết Vương Tinh muốn làm gì. Cho nên, trong lúc giãy giụa, cô chật vật nói: "A Tinh… Chị A Tinh…"

Vương Tinh ngẩn ra.

Cách Cố Duệ gọi cô ta giống với cách Vương Thanh Uyển gọi Diêm Ngọc là chị A Ngọc.

Cố Duệ nghĩ, Vương Tiểu Nha khi còn nhỏ có lẽ cũng giống với Vương Thanh Uyển, đều quen biết với Vương Tinh và Diêm Ngọc. Như vậy, có lẽ cách gọi sẽ không khác nhau lắm. Lúc trước, Vương Tinh còn có một chút không đành lòng khi xuống tay với Vương Tiểu Nha. Nên xem ra, cô ta còn chưa hoàn toàn mất đi nhân tính. Chỉ là không biết bây giờ cô gọi như thế còn có tác dụng gì hay không thôi.

Mà xem ra có vẻ khá hiệu quả. Vương Tinh ngẩn người một chút rồi nhanh chóng hoàn hồn lại, nhưng một thoáng ngẩn người đó đã bị Cố Duệ bắt được. Dù vậy, Cố Duệ vẫn không cảm thấy yên tâm. Người phụ nữ này đã hóa thành lệ quỷ, cho dù có một chút dịu dàng kia, nhưng ai biết được cô ta có thể trở nên tàn nhẫn trong chớp mắt hay không.

"Em biết chị muốn cứu người chị yêu… Cũng giống như mẹ ông ta vậy, nhưng loại cách tà ác này chỉ tăng thêm tội nghiệt cho bà ta, từ một người xinh đẹp, trẻ mãi không già đến một bà già xấu xí chỉ là vấn đề thời gian thôi. Cho nên mới có câu "ác giả ác báo". Đương nhiên em không có chỉ trích chị, mà là muốn chị sớm có được tự do, và người chị yêu cũng được tự do."

"Vậy cô nói xem, ta nên làm gì?" Vương Tinh bình tĩnh lại, giọng nói cũng dịu xuống.

Có hy vọng!

Cố Duệ trầm ngâm một lát rồi nghiêm nghị nói: "Buông bỏ đồ đao, lập địa thành phật!"

Nhà khảo cổ học nào đó phải vắt hết óc để suy nghĩ mới ra được một chén canh tâm linh nóng hầm hập như thế.

Nhưng…

Vương Tinh không uống.

Tay cô ta vẫn siết lấy cổ Cố Duệ, rồi đột nhiên cô ta nhấc Cố Duệ vốn thấp hơn cô ta một khúc lên.

"Thành phật? Năm đó ta không hề làm chuyện gì xấu, nhưng ông trời đã đối xử với ta như thế nào? Cô có biết đêm hôm đó ta đã gặp phải những chuyện gì không? Trên đời này vốn dĩ không hề tồn tại cái gọi là công bằng. Giống như cô vậy, mặc dù bây giờ cô rất thông minh, không còn ngốc như xưa, nhưng trước kia có không biết bao nhiêu người đã bắt nạt, ức hiếp cô. Thành phật? Nếu buông bỏ đồ đao có thể thành phật thì trên đời này làm gì có nhiều ác quỷ như vậy? Làm sao mà còn cần tới phật nữa chứ?"

Hai chân lơ lửng trên không, hô hấp của Cố Duệ càng lúc càng trở nên khó khăn hơn.

"Huống hồ, dù có thật sự thành phật thì đã sao?"

Bỗng nhiên Cố Duệ rơi xuống đất, đầu óc choáng váng. Một móng tay sắc nhọn cắt qua vạt áo cô.

Giống như đêm đó.

Móng tay sắc nhọn của cô ta nhắm xuống vị trí cạnh tim cô.

“Ta chỉ cần anh ấy sống thôi.”

Đây là một loại chấp niệm.

Móng tay cắt vào da.

Đâm vào, một dòng máu ấm nóng chảy ra…

Đồng tử Cố Duệ giãn ra.

Cô ngửi được mùi tanh của máu. Máu chảy qua tim cô, chảy qua cổ cô, rất thân thuộc. Cô còn nghe thấy tiếng hô hấp và tiếng nỉ non đầy quen thuộc.

“Tiểu Duệ… phải sống tiếp…”

Mắt cô đỏ lên, cô nắm lấy một cục đá trên đất rồi ném vào mặt Vương Tinh.

Vương Tinh là lệ quỷ, sao cô ta có thể bị một kẻ yếu ớt như Cố Duệ làm bị thương được.

Nhưng, không ngờ rằng… khi ngón tay cô ta đâm vào vị trí cạnh trái tim, có một cỗ sức mạnh phản kháng lại cô ta, ánh sáng tím dữ dội, men theo ngón tay lan lên phía trên và cắn nuốt lấy quỷ khí của cô ta trên diện rộng, khiến cô ta không thể nhúc nhích. Cũng vì thế mà cô ta bị Cố Duệ ném trúng.

Phập!

Máu thịt văng ra tung tóe, bắn cả lên người Cố Duệ.

Cố Duệ ngã xuống đất. Cơn đau từ ngực liên tục truyền tới.

Mà Vương Tinh ôm mặt thét chói tai, cô ta tức giận nắm lấy đầu Cố Duệ tính đập xuống đất…

Một thanh thước xé gió lao đến. Như một lưỡi đao, nó ngang tàng đâm vào cánh tay của Vương Tinh.

Sau đó nó rơi xuống đất. Rồi nó xoay vòng bay trở lại chỗ tên đầu trọc đang đứng trên cây và rơi xuống tay ông ta.

Chân tên đầu trọc đạp lên cành cây để mượn lực đáp xuống. Cơ thể cao lớn, cường tráng của ông ta uyển chuyển một cách lạ thường. Lá cây lay động xào xạc. Tay phải vung thước lên, gió nổi lên cuồn cuộn. Ánh sáng xanh chói sáng đầy mạnh mẽ.

Lá cây bị gió cuốn, tiếng xào xạc rất nhỏ, gần như không có.

Vương Tinh tức giận, quỷ khí dao động. Tên đầu trọc này lại phá đám cô ta!

Lộc cộc lộc cộc lộc cộc. Một lượng lớn chướng khí đầy tro đen như sinh vật sống bay về phía tên đầu trọc và Cố Duệ.

Nhưng tên đầu trọc đã dùng thước ép Vương Tinh lùi xa khỏi Cố Duệ ba mét. Sau đó, ông ta đặt thanh thước ngang người, ánh sáng xanh phóng ra tạo thành một tấm chắn cách hai người khoảng hai mét. Tấm chắn này không những ngăn được chướng khí, mà còn ép Vương Tinh tiến về phía trước!

“Hồ đồ, ngu xuẩn! Nếu hôm nay không thu phục được ngươi thì ta cũng không còn mặt mũi nào để quay lại Khuê Sơn nữa!”

Tên đầu trọc hô to, hai ngón tay trái kẹp lấy ba tấm bùa và đưa đến trước miệng. Ông ta bắt đầu niệm chú, ba tấm bùa màu vàng kia lập tức bốc cháy.

“Đại Hùng, lên đi!”

“Đến đây!”

Soạt! Lý Đại Hùng vừa lúc đuổi tới lập tức cởi áo ra, lộ ra hộ tâm kính ở bên trong.

Tay hắn ta nâng hộ tâm kính lên.

Phía bên kia, tên đầu trọc vung ba tấm bùa màu vàng đang cháy về phía hộ tâm kính. Ba đạo ánh sáng vàng bắn ra, phản chiếu vào hộ tấm kính.

Mặc kệ đó là nguyên lý gì, Cố Duệ đang ngã trên đất chỉ nhìn thấy ánh sáng trắng, ánh lửa. Bùm!

Ánh lửa của ba tấm bùa màu vàng đột nhiên được phóng đại lên ba mươi bốn lần. Ba quả cầu lửa lớn ấy họp lại với nhau, trông giống như một cái lò luyện lớn. Rồi nó tấn công về phía Vương Tinh.

Ngọn lửa kia không phải là một ngọn lửa đơn giản, mà nó còn mang theo ánh sáng của mặt trời. Ánh sáng trắng ấy nhuộm sáng mắt Cố Duệ. Cô mơ hồ nhìn thấy vô số quỷ khí trên người Vương Tinh bị thiêu đốt dưới ngọn lửa trắng kia. Quỷ ảnh của cô ta cũng trở nên vặn vẹo.

Cuối cùng… ánh sáng trắng ấy nhạt dần, ánh lửa lan ra, thiêu đốt đám lá khô trên mặt đất và thiêu đốt cả máu đã khô lại và tích tụ trên mảnh đất này nhiều năm qua.

Trong không khí còn thoang thoảng mùi sắt bị đốt.

Nhưng, sao lại có màu hồng hồng kia vậy?

Mặt Cố Duệ dán trên mặt đất. Cô có thể nhìn thấy rễ cây nhô lên mặt đất đang chảy máu trong ngọn lửa kia.

Rễ cây kia nhô lên? Còn có màu xanh?

Màu xanh?

Mắt Cố Duệ tối sầm lại. Và rồi cô từ từ nhắm mắt.

"Khỉ, khỉ, sao cô có thể chết như vậy hả? Không phải đã nói là sẽ cùng nhau ăn cá, ăn gà sao?"

"Ngươi gào cái gì mà gào! Đứng lên cho ta! Cô ta còn chưa chết đâu!"

Tên đầu trọc đá Lý Đại Hùng sang một bên rồi kéo Cố Duệ đang nằm dưới đất lên. Hiển nhiên ông ta cũng thấy vạt áo trước ngực cô nhiễm đầy máu tươi. Ông ta còn mơ hồ nhìn thấy vị trí cạnh tim đang chảy máu…

Không có…

Chết rồi sao?

Không có khả năng, mới nãy còn thở mà.

Tên đầu trọc nhíu mày. Rồi đột nhiên ông ta phát hiện máu rơi xuống đất rất ít, ngược lại lại thấm vào quần áo…

Hửm?

Tên đầu trọc đưa tay ra nắm lấy sợi dây màu đỏ trên cổ Cố Duệ. Ông ta đang muốn lôi sợi dây chuyền đó ra…

Đột nhiên, một đôi bàn tay nhỏ bắt lấy tay ông ta.

"Đến cả đồ người chết cũng dám lấy, tự trọng của ông đâu hả?" Cố Duệ yếu ớt nói.

"Ấy chà, còn sống cơ à? Sợ ta cướp đồ của cô sao? Ta không phải là kẻ mò vàng như các cô, thích lấy đồ của người chết…"

Tên đầu trọc vui vẻ buông tay ra, nhưng ánh mắt ông ta vẫn liếc nhìn đồ vật đã bị móc ra kia.

Thứ đó có màu trắng, dáng vẻ rất giống với dây chuyền có mặt dạng tháp nhỏ.

Ông ta vốn chỉ tùy ý nhìn thoáng ra. Nhưng khi thấy rõ đó là gì, sắc mặt ông ta thay đổi. Ông ta nhìn chằm chằm vào mặt dây chuyền mà Cố Duệ đang cầm trên tay.

"Tháp bạch cốt?"

Sắc mặt Cố Duệ cũng hơi thay đổi. Cô mím môi lại rồi lạnh nhạt nói: "Cái này được làm từ tro cốt của bố mẹ ta để làm kỷ niệm. Không được sao?"

Lý Đại Hùng như lọt vào sương mù. Khi nhìn thấy tháp bạch cốt Cố Duệ đang cầm trên tay thì hắn ta cảm thấy khó hiểu. Nói thật, làm gì có ai đem tro cốt của người chết làm thành đồ trang sức để đeo lên người bao giờ. Nếu có, cũng chỉ là mấy người dùng tà thuật trong tà đạo thôi. Nhưng con khỉ không phải là loại người như thế.

Tên đầu trọc nhìn bộ dạng bình tĩnh của Cố Duệ, ánh mắt lóe lên. Ông ta nói: "Vậy cô có biết tháp bạch cốt là gì không?"

"Biết."

"Cô biết?" Tên đầu trọc hỏi lại.

"Là tháp làm từ xương trắng, ở quê ta có đầy."

Nhẫn làm từ xương trắng, khuyên tai làm từ răng, cái gì cũng có cả.

"…"

Tên đầu trọc nhìn Cố Duệ chằm chằm. Ông ta trầm mặc hồi lâu rồi nói: "Cô không chết."

"Ừm." Cố Duệ ngây ngô đáp.

"Rất nhiều lần như thế."

"Đúng vậy."

"Cô có nhận ra rằng cô từng trúng hủ độc của Vương Tinh rất nhiều lần, nhưng đến bây giờ vẫn không có chuyện gì xảy ra không?"

Cố Duệ im lặng, không lên tiếng.

Thì ra là thế… Hèn gì Lư Dịch Chi lại nhìn cô bằng ánh mắt kỳ quái như vậy. Có lẽ anh ta đã nhận ra sự khác thường ấy trong cô.

Tên đầu trọc này cũng cảm thấy nghi ngờ, nhưng mãi đến bây giờ mới mở miệng nói với cô.

"Còn nữa, tay Vương Tinh rõ ràng đã đâm vào tim phổi cô những ba phân. Nhưng miệng vết thương của cô đã bắt đầu tự cầm máu."

Tên đầu trọc lẩm bẩm: "Hơn nữa, luôn cảm thấy có chuyện gì đó rất kỳ quái. Mà đó là cái gì ấy nhỉ…"

Là gì nhỉ?

***

(*) Quỷ phong: gió do quỷ tạo ra.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Hoài Nghi

Lý Đại Hùng nhịn không được xen miệng vào: "Hai người đang nói đến cái đồ trang sức màu trắng này sao? Cũng đẹp đấy… Khỉ, đây là cha mẹ Vương Tiểu Nha à?"

Hắn ta hỏi một câu.

Tên đầu trọc vỗ đùi: "Đúng, chính là cái này!"

Chính Cố Duệ, khi nghe thấy thế, trong lòng cũng đổ mồ hôi lạnh.

Đúng rồi, sao cô có thể xem nhẹ một chuyện đầy quỷ dị rõ ràng như thế được. Nếu chỉ có linh hồn cô xuyên qua thì vì sao tháp bạch cốt cũng đi theo?

Hơn nữa còn đeo trên cổ của cơ thể Vương Tiểu Nha này.

Như vậy thì hoặc là sợi dây chuyền này đi theo linh hồn cô đến đây, hoặc là Vương Tiểu Nha này thật ra chính là cô.

Ban đầu Cố Duệ còn kiêng kị thái độ không rõ thiện ác của tên đầu trọc đối với mình. Còn bây giờ, cô lại cảm thấy đầu muốn nổ tung rồi.

"Cái này là của ta, không liên quan gì đến cô ta!"

Sợi dây chuyền này trăm phần trăm là của cô, tuyệt đối không có liên quan gì đến cha mẹ Vương Tiểu Nha cả. Cho nên, nó tự nhiên cũng không liên quan gì đến Vương Tiểu Nha.

Điều này cô rất chắc chắn mà không có sự nghi ngờ gì.

"Vậy vì sao…" Lý Đại Hùng cũng cảm thấy đầu óc mình không đủ trình để hiểu nổi vấn đề này. Bỗng nhiên, có một dòng suy nghĩ chợt lóe lên trong đầu hắn ta.

"Thật ra thì cô chính là Vương Tiểu Nha, đúng không? Nhưng vì cô từ ngốc đột nhiên trở nên thông minh, nên liền cho rằng mình là một người khác… Cái này gọi là gì nhỉ? Sư phụ, sư tôn đã từng nói về cái này rồi… Đúng rồi, là động kinh? Hay là té giếng nhỉ?"

“Té giếng cái con khỉ nhà ngươi.”

Cố Duệ méo miệng, tay cô cầm chặt lấy tháp bạch cốt. Cô nhìn thẳng vào mắt tên đầu trọc.

“Ta biết tháp bạch cốt là gì.”

Những lời này nói ra thật nhẹ, còn mang theo sự ẩn nhẫn.

Tên đầu trọc gật đầu: “Nếu cô biết thì tốt. Tác dụng của nó không hề tầm thường đâu. Có lẽ việc cô tới nơi này có liên quan đến nó, hoặc là chính nó đã cứu cô.”

Ánh mắt ông ta nhìn Cố Duệ có chút khó hiểu. Ban đầu là nghi ngờ, giờ thì thành khó hiểu, ông ta giống như đang phiền não chuyện gì đó.

Cố Duệ không để ý đến ông ta. Cô đang vùi đầu vào suy nghĩ. Tháp bạch cốt là gì, cô biết rất rõ. Nhưng chắc chắn nó không phải là thứ khiến linh hồn cô xuyên đến thế giới này, nó là thứ bảo vệ cô.

Vẫn luôn luôn chở che cho cô.

Cố Duệ gục đầu xuống, phiền mắt có chút chua xót.

“Chắc là có thứ gì đó ở bên trong mộ cổ kia đã mang ta đến đây, hơn nữa thứ đó còn làm tính mạng ta nguy hiểm. Chính sợi dây này đã cứu ta, rồi theo linh hồn ta xuyên vào cơ thể của Vương Tiểu Nha này.”

Nghĩ tới nghĩ lui, cô vẫn cảm thấy chỉ có một khả năng duy nhất là như thế: “Chuyện Vương Tiểu Nha không có bóng có khi nào cũng có liên quan đến vật kia hay không?”

“Vật kia là vật gì cơ chứ?”

Tên đầu trọc vuốt vài sợi râu đã mọc loe ngoe trên cằm: “Tình huống của cô đúng là rất hiếm thấy. Ta cũng muốn bắt cô lại…”

Cố Duệ lập tức nhìn ông ta đầy đề phòng.

Lý Đại Hùng nhìn qua nhìn lại hai người, có chút không kiên nhẫn nói: “Hai người còn muốn nói gì nữa? Một người một quỷ bên kia sắp bị hút khô rồi kìa.”

Hả?

Nghe Lý Đại Hùng nhắc nhở như vậy, Cố Duệ mới chú ý đến tình hình hơi khác biệt trước mắt.

Quỷ khí đã sớm mất hết, xung quanh bị thiêu rụi thành một mảnh đất trụi lủi. Nhưng dù cây cối xung quanh bị cháy sạch, thì vẫn có một cây cổ thụ tử khí trùng trùng vẫn còn sống.

Dù có chút hiểu biết về thực vật học nhưng khi nhìn thấy thân cây trụi lủi, không có vỏ cây, cũng chẳng có lá, Cố Duệ vẫn cảm thấy rất kỳ lạ.

Kỳ lạ nhất chính là rễ của nó… nhô lên mặt đất.

Rễ cây đó đâm vào cơ thể của Vương Tinh và Xa Cảnh Phong.

Dù cơ thể của Vương Tinh là cơ thể của quỷ, nhưng có vẻ như đối với cái cây này, cơ thể cô ta cũng không khác những thứ khác là bao. Cơ thể của cô ta và Xa Cảnh Phong đều bị khô quắt lại.

Nhưng…

Cố Duệ nhìn cô ta đang ôm chặt lấy Xa Cảnh Phong.

Cô sực nhớ tới lời Vương Tinh đã nói với cô trong căn nhà ma ấy.

“Cô không hiểu…”

Cô đúng là không hiểu thật, nhưng cái cây này…

“Mập mạp tươi xanh lên rồi.” Cố Duệ lẩm bẩm. Hai người tên đầu trọc nghe được thì trợn trắng mắt liếc cô một cái.

“Không có văn hóa thật đáng sợ!”

“Đây là…” Tên đầu trọc đắn đo một lúc rồi nói: “Cây già gặp xuân.”

Cố Duệ: “…”

“Thanh niên keo kiệt có văn hóa thật đáng sợ!

Nhưng mà cái cây này đúng là như thế thật…”

Mặt lá như lông, tinh tế, mềm mại, xanh biếc tựa như ngọc Phỉ Thúy. Phía trên còn được điểm tô bằng nhiều chùm hoa trắng, đẹp đến say lòng người.

Cô biết cái cây này, tên khoa học của nó là Albizia julibrissin Durazz (tên gọi khác cây Hợp hoan), biệt danh là Dạ Môn Quan, là một loại cây kỳ lạ, thích ánh nắng mặt trời, không thích nơi râm mát. Nhưng hiện tại, nó lại mọc ở nơi rất tối tăm này, điều kiện thổ nhưỡng ở đây cũng rất cằn cỗi. Ấy thế mà nó vẫn sống, hơn nữa lá lại rất lớn, nếu mở rộng ra, đường kính có thể lên đến bảy, tám mét. Cây cao chừng mười hai, mười ba mét. Tuổi cây này có lẽ đã rất già rồi.

Lúc trước, Cố Duệ đoán bây giờ đã là mùa thu, mùa này không phải mùa hoa này nở.

Nhưng nó lại nở hoa, lại còn nở rất đẹp.

Đóa hoa thì rất đẹp nhưng dưới tàng cây thì…

Một người một quỷ dần dần bị khô quắt. Dù là quỷ có khuôn mặt xấu xí, hay là người có gương mặt anh tuấn thì cơ thể bọn họ đều hóa thành những hạt bụi độc nhất vô nhị và rơi xuống đất. Rồi một cơn gió lướt qua, cuốn bay tất cả.

Tuyệt đẹp, tàn nhẫn, hồi sinh, thứ còn lại là tử vong.

“Có cảm giác gì?” Tên đầu trọc đột nhiên hỏi Cố Duệ.

Cảm giác? Cố Duệ căn bản không cần suy nghĩ cũng biết.

“Người đã chết, quỷ cũng chết, chỉ có cây còn sống.” Dưới ánh mắt chết lặng của tên đầu trọc, cô nói tiếp: “Hoa nở.”

Đây là bài văn tự sự của trình độ văn hóa tiểu học sao?

Ô, còn đọc rất thuận miệng nữa cơ.

Tên đầu trọc không muốn nhìn Cố Duệ nữa. Ông ta quay sang nhìn tên đồ đệ đang nghiêm túc suy nghĩ nãy giờ của mình.

Cảm nhận được ánh mắt sáng rực của sư phụ mình, Lý Đại Hùng mở miệng nói: “Sư phụ, nữ quỷ này có phải muốn biến dị thành thụ yêu (*)? Không đúng, nó còn nở hoa, là hoa yêu sao?”

Đây là văn xuôi trữ tình theo kiểu nghi vấn.

Trình độ nhà trẻ!

Nhưng thật ra hắn ta đã nhắc tới điểm quan trọng.

“Tình tuy thâm, hoa tuy đẹp, chung quy cũng không thể thành yêu.”

Chung quy cũng không thể thành yêu… Không phải nói cây này không thể thành yêu mà ông ta không thể để nó thành yêu.

Cho nên…

Ngọn lửa thiêu đốt luôn cả cái cây nở ra những đóa hoa rực rỡ này.

“Không biết đây là hoa gì nhưng nó đẹp thật. Mà có khi nào năm đó Vương Tinh và Xa Cảnh Phong đã gặp nhau tại chính nơi này hay không?” Hiếm có khi nào Lý Đại Hùng hiểu được mấy chuyện yêu đương nam nữ này.

“Hợp hoan.” Trước khi bỏ đi, Cố Duệ trả lời tên loài hoa ấy cho Lý Đại Hùng nghe.

Tiếc là Lý Đại Hùng không nghe rõ.

Chỉ quay đầu nhìn lại mảnh đất mà mọi thứ đã hóa thành tro tàn.

Có lẽ, hắn ta sẽ chẳng bao giờ hiểu được cái gì gọi là hợp hoan hoa nở.

Bình minh vô tình, hoàng hôn hữu tình.

Tiễn đưa bất hợp, hợp lưu lại.

Trường đình, câu thơ, sông, cầu, rượu.

Nhất mộc hồng nhung rơi dây dài.

Trong lòng Cố Duệ chợt lướt qua vài câu thơ như vậy.

Nhưng cô biết cõi lòng cô không hề gợn lên bất kì cơn sóng nào lên cả.

Bởi vì…

"A, khỉ, khỉ, khỉ, sư phụ, cô ấy lại ngất rồi…"

"Mau, cởi vớ ra…"

Vì cô vẫn luôn trong hai trạng thái, hoặc là bị bắt cóc, hoặc là bị ngất xỉu.

Đúng là không ai sánh bằng mà.

…

Lúc Cố Duệ tỉnh lại, trên trán đổ đầy mồ hôi. Hơn nữa cô còn hứng chịu một nỗi sợ hãi ghê gớm, nếu không cô cũng không đấm một cú vào mắt Lý Đại Hùng.

Khó có khi nào bạn học Lý Đại Hùng có thể bưng chén cháo đứng vững như vậy.

"Khỉ, cô làm gì vậy? Ta có ăn vụng cháo của cô đâu!"

Vốn Cố Duệ còn cảm thấy xấu hổ, nhưng khi nhìn đến vẻ mặt của hắn ta, cô lập tức cười lạnh: "Chỉ chưa kịp ăn vụng thôi!"

"Ấy, được rồi."

Lý Đại Hùng hậm hực, đưa chén cháo trắng cho Cố Duệ.

Ôi, lại cháo trắng.

"Sư phụ nói, cơ thể cô còn rất yếu, không thể ăn lung tung. Ăn cháo trắng rất tốt, thanh đạm, nhẹ bụng, dễ tiêu hóa."

"Keo kiệt!"

"Ừ, cô biết là tốt rồi!"

"Cô tự ăn đi, ta không đút cho cô đâu."

"Thật ra ngươi có thể đút cho ta ăn."

"Hả?"

Mặt Lý Đại Hùng đỏ lên. Không phải con khỉ này đã thích hắn rồi đấy chứ?

Sau đó, Cố Duệ mặt không cảm xúc nói: "Nhìn thấy bản mặt ngươi, ta sao có thể nuốt trôi được. Sau đó ngươi sẽ lập tức chiếm lấy chén cháo của ta. Lý Đại Hùng, ngươi rất có thủ đoạn, rất biết tính toán, thật khiến người ta cảm thấy chán ghét."

Lý Đại Hùng không thể nào chống đỡ được, đành đen mặt chấp nhận đến nhà bếp trộm hai đĩa thức ăn đến cho cô.

Có mỗi chén cháo trắng liền khoe khoang sao.

Hừ hừ, tên thổ tặc này, muốn dùng chén cháo này để tống cổ cô đi à?

Cô vì công việc mới bị thương đấy!

Ăn uống no nê, Cố Duệ mới biết nơi này là nha huyện.

"Ấy, đãi ngộ thăng cấp rồi sao? Nơi ở từ nhà dân nâng cấp thành nhà nước luôn rồi…"

Lý Đại Hùng: "Không hiểu sao cứ có cảm giác giống như cô đang cười nhạo ta vậy."

"Không có mà, ta thật sự đang cười nhạo ngươi."

Lý Đại Hùng quay đầu tìm tên đầu trọc để khóc lóc kể lể. Cô lại ức hiếp hắn.

Sau khi đuổi Lý Đại Hùng đi, Cố Duệ lén chuồn ra ngoài phòng.

Lúc nãy, từ miệng Lý Đại Hùng, cô biết được mình đã hôn mê được hai ngày. Hèn chi, mới tỉnh lại mà cô đã đói bụng như thể quỷ chết đói đầu thai. Củ cải và đậu phộng mà Lý Đại Hùng mang tới đều bị cô xử lý sạch sẽ.

Nhưng chuyện của nhà họ Xa, thôn Lý gia, thôn Vương gia đã được giải quyết. Trước mắt nó đang đi vào giai đoạn kết thúc, khoảng chừng hai ngày nữa là có thể xong xuôi mọi thứ.

Bây giờ Cố Duệ muốn đi tìm…

…

Huyện lệnh nha môn gì đó đã sớm bị tạm giam. Lúc bước vào chính đường, nhìn đến bộ dạng cẩn thận và hoang mang của bọn nha dịch, Cố Duệ hiểu ra ngay. Có vẻ như đã tra ra sổ đen giữa nhà họ Xa và nha môn.

Cá lớn bị bắt, cá nhỏ ắt sẽ hoảng sợ.

Cố Duệ sớm đã được mọi người mặc định là người của đạo môn. Dù sao cô vẫn mang tiếng là đồ đệ của tên đầu trọc nên thái độ của bọn nha dịch đối với cô rất cung kính. Bọn họ lập tức bước vào trong thông báo…

Chưa đợi được bao lâu, Thanh Vũ đã bước ra.

Hắn ta nhìn Cố Duệ, hắn ta đã không còn dáng vẻ kiêu căng như trước. Hắn ta chỉ gật đầu chào cô rồi nói: "Công tử đang xử lý công vụ. Cô đợi một chút nhé. Trước hết cứ đến thiên thính ngồi chờ đã."

"Được, vậy ngươi dẫn đường đi."

Mới uống vài ngụm trà, Cố Duệ đã bị gọi đến thư phòng.

Tuy là một nhà khảo cổ, biết ở cổ đại có nhiều quy tắc, nhưng Cố Duệ vẫn cảm thấy mấy chuyện như đứng ở cửa chờ thông báo, đợi ở thiên thính rồi nghị sự ở thư phòng đều như kịch bản cứng nhắc!

Nhưng khi nhìn thấy Lư Dịch Chi cả người mặc cẩm y cao quý, mắt cô mới thoải mái một chút, trong lòng cũng thấy thoải mái.

Mặc dù vừa bước vào phòng, Cố Duệ đã vào thẳng vấn đề: "Buổi sáng tốt lành, ta biết đại nhân đang bận, ta cũng không quấy rầy lâu đâu. Lần này ta đến đây là để đòi tiền. Nhớ cái lần ở thôn Vương gia, ta đã phối hợp diễn trò cùng anh không? Hiện tại anh có thể thực hiện lời nói khi đó không?"

Chào hỏi, khách sáo, ân cần săn sóc, nêu ra chủ đề, giải thích nhắc nhở và xác nhận lần cuối.

Cố Duệ nói nhẹ tênh, trôi chảy như nước chảy mây trôi, như hoa khôi Lạc Dương gảy một khúc tỳ bà, như nước từ trên cao đổ xuống mặt đất…

Đối với điều này, Lư Dịch Chi chỉ trả lời một chữ: "Được."

"Cô gái của ta, cô thích là được."

"Không hỏi ít hay nhiều à?" Cố Duệ cười, hỏi ngược lại.

"Vương cô nương là người có chừng mực."

Sau đó, Cố Duệ nhìn thấy ngón tay thon dài của Lư đại nhân lạnh lùng, cao quý, vô song kia đang sờ nhuyễn kiếm giắt trên eo…

"Một trăm lượng." Cố Duệ đành hô nửa giá mình định chém.

Lư đại nhân cười nhạt: "Vương cô nương là một thế hệ trẻ tuổi đầy mẫu mực của Đại Đường ta. Vốn dĩ ta còn chuẩn bị ba trăm lượng…"

"Ông nội nhà anh!"

Cố Duệ mỉm cười: "Đừng quên cờ khen thưởng!"

"Không quên đâu."

Ngay trước mặt Cố Duệ, Lư Dịch Chi mở túi tiền đã chuẩn bị từ trước ra. Ông ta lấy bốn nén bạc năm mươi lượng ra, để lại hai nén bạc cho Cố Duệ.

"Hai hai thành một đôi, rất may mắn!"

"Thật ra ta muốn không may mắn một chút."

"Vậy một nén bạc nhé?"

Cố Duệ lập tức gút dây túi tiền lại, bỏ vào tay áo rồi ôm quyền: "Cảm ơn Lư đại nhân đã hào phóng, tại hạ cáo từ."

Lấy xong tiền liền bỏ đi. Có người thực tế như vậy sao?

"Xin Vương cô nương chờ một chút."

Lư Dịch Chi bỗng nhiên lên tiếng.

"Tại hạ còn một chút chuyện vẫn chưa rõ, muốn hỏi cô nương."

Cố Duệ bắt đầu cảm thấy hối hận rồi.

***

(*) Thụ yêu: cây tu thành tinh.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Vấn Đề

"Hỏi chuyện sao… Có đưa tiền không?"

Cố Duệ xoay người, ước lượng túi tiền trong tay rồi cười như không cười nhìn Lư Dịch Chi: "Phí cố vấn."

Một kẻ đầu cơ như thế này…

Nếu là trước đây, Lư Dịch Chi sẽ cảm thấy rất không có cảm tình. Nhưng mà… dù sao cũng chỉ là hợp tác. Anh ta đã trải qua rất nhiều chuyện, nhìn thấy rất nhiều người, nghe nhiều lời dối trá lẫn thật lòng, nhưng đột nhiên lại gặp phải một người thẳng thắn, sòng phẳng như vậy…

Như vậy cũng không tồi…

Ít nhất cũng cảm thấy nhẹ nhõm.

"Một câu, năm mươi lượng. Cô phải trả lời thành thật."

Cố Duệ gật đầu, rất có tinh thần hợp tác đáp: "Đương nhiên."

"Cô là ai?"

"Cố Duệ."

"Cố Duệ là ai?"

"Là Vương Tiểu Nha sau khi chết hồi sinh lại."

"Cô đã quên hết tất cả sao?"

"Những thứ nên nhớ kỹ đều đã quên hết."

"Vậy những thứ cô biết được từ đâu mà ra? Ví dụ như kiến thức của cô?"

"Không biết."

"Vậy vì sao cô cho rằng mình là Cố Duệ?"

Đây là vấn đề cuối cùng.

Đối đáp một hồi, cuối cùng mục đích của Lư Dịch Chi đã lộ rõ. Quả nhiên anh ta nghi ngờ Cố Duệ không phải là Vương Tiểu Nha. Gì mà đã trị khỏi bệnh ngu si, anh ta không tin vào chuyện này.

Ôi chao, sao chỉ số thông minh của dân cổ đại lại ngang với dân xuyên không như vậy?

Gặp được tên nào, tên nấy cũng không phải dạng vừa. Có lẽ kẻ ngốc nhất chắc cũng chỉ có mỗi thanh niên mới sinh ra thiếu hụt trí thông minh, có kỹ năng vả mặt đồng đội một cách thần thánh và có sức mạnh kinh người có thể đập đá bằng ngực kia thôi.

Thiệt là mệt mỏi mà!

Cố Duệ thoáng cảm thấy lo lắng một chút, nhưng cô nhanh chóng bình tĩnh lại. nói: "Sau khi tỉnh lại, có người nói cho ta biết trước kia ta là một con ngốc. Nhưng ta lại cảm thấy bản thân cực kỳ, cực kỳ thông minh. Hơn nữa cái tên Vương Tiểu Nha này rất không phù hợp với thân phận của một người thông minh như ta đây. Cho nên mấy ngày nay ta luôn suy nghĩ… Phải đặt cái tên làm sao để nghe vừa hay, vừa có nội hàm."

Một đoạn dài nhưng chỉ toàn là bốc phét và thêm một chút khoe khang.

Lư Dịch Chi chỉ nắm bắt được mỗi một tin chính. Cái tên "Cố Duệ" là do cô gái này tự nghĩ ra.

"Cố Duệ… Có thể viết ra cho ta xem không?"

"Được thôi."

Cố Duệ bước qua, đưa tay hạ bút viết nét nào là ra nét ấy.

Những con chữ ngay ngắn hiện dần lên giấy, dù không tính là xấu nhưng cũng chẳng thể nào đủ đẹp để khen.

Lư Dịch Chi lẳng lặng nhìn hai con chữ trên tờ giấy ấy. Mãi một lúc lâu sau, anh ta mới nói: "Nơi thôn quê nghèo khó, và với tình hình gia đình của Vương Tiểu Nha, sao có thể viết được chữ…"

Biết viết chữ đã là rất tốt rồi.

Theo lý thuyết, hẳn là Vương Tiểu Nha không biết chữ.

"Lư đại nhân chê chữ của ta xấu sao?"

"Xấu đẹp nhìn là biết." Lư Dịch Chi ngay thẳng nói. Nhưng nhìn thấy vẻ mặt bĩu môi trào phúng mà Cố Duệ vẫn hay dùng, ông ta nheo mắt lại, lạnh nhạt nói thêm một câu: "Nhưng trong các bức thư pháp mà ta đã từng xem, bức này là xấu nhất."

"Cám ơn anh đã nghiêm túc trả lời."

"Được rồi, chữ cũng đã viết xong rồi..."

Cố Duệ cúi đầu, đuôi lông mày nhướng lên, cô nói một cách tùy ý: "Tổng cộng hỏi sáu câu, ba trăm lượng."

"Sáu câu?" Lư Dịch Chi sửng sốt. Anh ta tính lại một chút rồi cảm thấy không còn gì để nói nữa.

Câu cuối cùng ấy – Có thể viết ra cho ta xem không?

Vậy mà cũng được xem như câu hỏi? Cũng tính phí sao?

Lư Dịch Chi cũng biết không thể cò kè mặc cả với người này.

Huống chi những thứ mà gia tộc ông ta dạy không bao gồm việc tranh hơn thua với phụ nữ.

Nhưng mà, trong tay anh ta lúc này chỉ có hai trăm lượng.

"Hay là viết giấy nợ? Sau này cô tới nhà họ Lư lấy sau. Hoặc là cô để lại địa chỉ của cô cho ta, để ta sai tùy tùng đem tiền qua cho."

Ha ha.

Nếu không phải đang mang cái túi da này, cô sẽ cho rằng Lư Dịch Chi đang dùng kịch bản chòng ghẹo em gái nhỏ để cưa cô cơ đấy.

Nhưng mà, nếu không phải chòng ghẹo cô thì có nghĩa là… anh ta còn nghi ngờ cô, vẫn muốn tiếp tục theo dõi cô.

Khặc khặc, không hổ là Đại lý tự khanh.

"Không cần, nếu Lư đại nhân không có tiền thì…"

Vậy nên làm sao đây?

"Vậy đến lượt ta hỏi anh, một câu cũng năm mươi lượng, ta chỉ hỏi hai câu."

“Quả nhiên là thế.”

Lư Dịch Chi gật đầu: “Hỏi đi.”

“Ông đã thành thân chưa?”

Lư Dịch Chi kinh ngạc, mày hơi chau lại: “Vẫn chưa.”

“Thế đã có người trong lòng chưa?”

“Không có.”

Sau đó thì… hỏi xong rồi.

Tới đoạn này, cho dù là người đàn ông nào cũng sẽ cảm thấy ngại ngùng nếu lại hỏi tiếp.

Gian xảo!

Lư Dịch Chi chỉ có thể cam chịu.

Cố Duệ đem bốn nén bạc năm mươi lượng cho vào túi. Cuối cùng cô vẫn cầm được ba trăm lượng này.

Sau đó cô chuẩn bị chạy lấy người.

“Thật ra trước khi bảo cô viết chữ, ta đã hỏi Vương Thanh Uyển cô nương.”

Cố Duệ dừng bước.

“Với tình cảnh của cô, có lẽ sẽ không có ai dạy cô viết chữ, cha mẹ cô cũng không biết chữ. Nhưng lúc còn nhỏ, mấy người các cô đã thân với Diêm Ngọc. Cô ấy là một người có tri thức, hiểu lễ nghĩa, có thể cô ấy đã dạy cô viết chữ…”

Nói cách khác, nếu Cố Duệ thật sự không phải là Vương Tiểu Nha, mà là ma quỷ nhập thân thì lẽ ra sẽ thuận lý thành chương (*) mà vờ như bản thân mình không biết viết chữ. Nhưng Cố Duệ lại viết ra.

Theo lý thì cái này là một sơ hở, nhưng thực tế lại không hề có kẽ hở nào.

Cố Duệ quay đầu hỏi: “Rồi sao?”

Anh ta sẽ vẫn tiếp tục nghi ngờ hay là sẽ làm như không hay biết, hoặc là… bóp chết nguy cơ từ trong trứng nước.

Cố Duệ lập tức phủ định khả năng thứ ba.

Nhìn người, cô vẫn có con mắt nhìn đúng người đấy.

Kết quả là Lư Dịch Chi lại mang tới cho cô một sự bất ngờ.

“Nếu muốn sống lại, bắt đầu một cuộc sống mới, muốn dùng cái tên Cố Duệ sống công khai dưới ánh mặt trời chói chang này…”

“?”

“Cô cần một văn thư chứng minh thân phận mới.”

“A, ô, đúng vậy! Nên ý anh là…”

“Hai trăm năm mươi lượng.”

“…”

“Ông nội nhà anh!”

…

Rốt cuộc con muỗi không thể nào lay chuyển được đùi trâu. Huống hồ đối phương còn là người của quan phủ. Hơn nữa, cô đúng là rất cần văn thư chứng minh thân phận đó. Vì thế, Cố Duệ đành phải dằn lòng ói ra, à không, giao ra hai trăm năm mươi lượng bạc trắng. Cất một nén bạc vào trong ngực, Cố Duệ vừa bước khỏi cửa đã nhìn thấy Thanh Vũ và Vương Thanh Uyển đang nói chuyện trong vườn. Hai người kia nghe thấy tiếng động liền đưa mắt nhìn qua.

Vẻ mặt uất ức, sự đau thương hiện lên nơi đáy mắt của Vương Thanh Uyển khi nhìn thấy Cố Duệ thì dịu lại.

"Tiểu Nha…"

Tiểu cái con khỉ! Ta vầy mà nhỏ cái gì hả?

Nghe Vương Thanh Uyển gọi mình như vậy, cả người Cố Duệ liền thấy không thoải mái.

Quả nhiên, cô đưa mắt nhìn sang liền nhìn thấy ông bạn Thanh Vũ ngày thường luôn kiêu ngạo, lạnh lùng kia đang cười không kiêng nể gì.

Vì thế, cô lại càng không thoải mái, dẫn đến sắc mặt cũng không tốt mấy: "Ta đổi tên rồi, ta tên là Cố Duệ. Cố trong "Nhất cố hoài mâu khuynh quốc sắc", Duệ trong "Duệ địa hồng phong nhiễm hoàng hôn"."

Cố Duệ thuận miệng tuôn ra một tràng. Thanh Vũ nhìn cô, định mở miệng châm biếm cô vài câu. Nhưng khi nhìn kỹ lại, cô gái mấy hôm trước vẫn còn ăn mặc lôi thôi, quần áo lộn xộn, da dẻ vàng vọt, xanh xao, thoạt nhìn không khác dân chạy nạn là bao. Nhưng sau hai ngày hôn mê, sắc mặt đã khỏe lên không ít, nhìn rất sạch sẽ và hoạt bát. Dù còn chưa đến mức đẹp, da dẻ vẫn còn hơi vàng vàng đen đen. Xưa nay Đại Đường luôn lấy làn da trắng là chuẩn mực của cái đẹp, đối với vẻ đẹp luôn có yêu cầu rất cao. Cô gái này cùng lắm chỉ được xem như có một chút hương vị của thiếu nữ, chưa đến mức khiến người ta phải trầm trồ khen ngợi.

Nhưng vẫn không thể khiến anh ta mở miệng cười nhạo được.

Dù sao, cười một con khỉ và cười một thiếu nữ là hai khái niệm khác nhau.

Đương nhiên rồi, nếu như thật sự so sánh hai thiếu nữ thì khác.

Hôm nay, Vương Thanh Uyển mặc một bộ quần áo trắng thuần, bởi vì sắc mặt hơi suy nhược, hơn nữa vốn đã xinh đẹp sẵn nên có thể nói là sắc đẹp có thể thay cơm. Đối với lời nói của Cố Duệ, Vương Thanh Uyển chỉ hơi sửng sốt, sau đó cũng thừa nhận: "Cố Duệ… nghe rất êm tai."

Cố Duệ: "Ta thích những người có mắt nhìn, có đẳng cấp như cô!"

Vương Thanh Uyển: "…"

Thanh Vũ: "…"

Cố Duệ mặc kệ thái độ hai người kia ra sao, dù sao tâm tình của cô cũng đã dịu lại: "Tìm ta? Hay tìm vị trong kia?"

Vị trong kia?

Thanh Vũ nghe ra sự khó chịu của Cố Duệ đối với Lư Dịch Chi, thầm nghĩ một con khỉ thông minh như cô gái này vậy mà cũng có lúc chịu thiệt dưới tay đại nhân nhà mình?

Mấy lần trước toàn là đại nhân ngọc thụ lâm phong, anh minh thần võ nhà hắn ta bị thua thiệt dưới tay kẻ đanh đá này. Lần này, cuối cùng cũng hòa nhau.

Cho nên hắn ta mới cười.

"Thanh Uyển cô nương tới tìm cô."

"Tìm ta?"

Cố Duệ nhìn về phía Vương Thanh Uyển.

Thanh Vũ là một người đã được huấn luyện, nên khi hai người họ muốn nói chuyện riêng, hắn ta lập tức tránh đi chỗ khác.

"Chuyện gì?"

Cố Duệ hôn mê trên giường đã lâu, tuy rằng đã ăn cháo và đậu phộng, nhưng trong ngực có bạc trắng, Cố Duệ cảm thấy dạ dày của mình hơi rỗng. Vì thế, cô tính tùy tiện nói hai, ba câu với cô gái này thì đi tìm đồ ăn.

"Chuyện gì sao?"

Vương Thanh Uyển không nói chuyện. Nhưng đầu gối cô ta đột nhiên khuỵu xuống rồi quỳ trên mặt đất.

Cố Duệ hoảng sợ, vội vàng né sang bên cạnh. Đại lễ dập đầu của cổ đại này không phải ai cũng nhận nổi đâu.

"Mẹ ta mấy lần hại cô. Tuy rằng mọi việc cũng do ta mà ra, nhưng đúng thật là đã nhiều lần khiến cô chịu thiệt thòi. Làm con gái bà ấy, cho dù dùng mạng để đền bù cho những chuyện bà ấy đã làm với cô cũng không ngoa."

Chỉ vì như thế?

Sau khi hiểu rõ, Cố Duệ nhìn thật kỹ vẻ mặt của Vương Thanh Uyển.

Là thật.

Sau khi phân tích, thấy vẻ mặt đối phương là thật, không hề làm bộ làm tịch, trong lòng Cố Duệ cảm thấy hơi buồn bực, nhưng mà…

"Được rồi, ta cũng không cần mạng của cô làm gì. Nhưng chuyện mẹ cô nhiều lần hại ta, đối xử không tốt với ta cũng là sự thật. Nhưng nghe người ta nói, lúc nhỏ cô đối xử với ta rất tốt. Nên mọi chuyện cứ coi như là hòa nhau đi."

Giọng điệu Cố Duệ bình thản. Thanh Vũ lại cảm thấy cô gái này rất rộng lượng.

Dù sao hắn ta cũng có thể nhìn ra thái độ của hai người Vương Thanh Uyển và Cố Duệ không phải là giả dối.

Một người thật lòng xin lỗi, một người rộng lòng tha thứ. Cảnh tượng thoạt nhìn rất hài hòa, vui mắt.

"Nhưng có phải cô vẫn còn muốn nói chuyện khác không?"

Cố Duệ nhận ra sự buồn phiền nặng nề trong lòng người này.

"Mẹ ta muốn gặp cô." Vương Thanh Uyển có chút khó khăn mở miệng nói: "Ta biết như vầy nghĩa là đang làm khó cô. Nhưng ta đảm bảo bà ấy chắc chắn không muốn làm hại cô đâu…"

"Ở đâu?"

"Bà ấy chỉ là… Hả?"

Vương Thanh Uyển còn tưởng phải cầu xin Cố Duệ thêm vài lần nữa. Nhưng không ngờ Cố Duệ lại đồng ý nhanh như vậy. Cô ta ngẩng đầu theo bản năng, nhìn cô gái hiền lành, ngây thơ khi nhỏ vẫn luôn đi theo sau mình này và bây giờ đang cúi đầu nhìn cô ta.

Đôi mắt người con gái này trông thật sáng ngời.

"Không phải muốn ta gặp bà ấy sao? Cô dẫn đường đi!"

Vương Thanh Uyển cực kỳ vui mừng. Cô ta rất cảm kích Cố Duệ. Nếu không phải Cố Duệ xem thường không cho cô ta khóc, chắc cô ta đã ôm chầm lấy người bạn thơ ấu này mà khóc to một trận.

Thanh Vũ nhìn Vương Thanh Uyển dẫn Cố Duệ rời đi. Anh ta đang muốn bước vào phòng bẩm báo, lại phát hiện Lư đại nhân đã sớm đứng bên cạnh cửa sổ…

…

Vương Tứ Nương là tội phạm, không được đối xử tốt như Cố Duệ. Hiện giờ bà ta đang ngồi trong nhà lao. Cho dù bà ta đã phạm rất nhiều tội nhưng tình mẫu tử của hai mẹ con bà ta thật khiến người ta phải tôn trọng. Đại Đường từ xưa đến nay luôn xem trọng chữ hiếu. Bởi vậy, bà ta vẫn được phép ngồi trong phòng thẩm vấn. Giờ phút này, Vương Tứ Nương rất yên lặng, yên lặng một cách không bình thường.

***

(*) Thuận lý thành chương: cứ như vậy mà thành.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Tha Thứ

Nổi tiếng là một người đàn bà chanh chua, tiếng xấu của bà ta lan truyền rộng rãi trong phạm vi mười dặm quanh đây. Nhưng nếu bà ta không như thế thì sẽ có không biết bao nhiêu người coi khinh và ức hiếp hai người mẹ góa con côi bọn họ.

Ai mà chẳng biết con gái bà ta có tiếng là xinh đẹp như hoa chứ.

Tên nha dịch trông coi luôn luôn nhìn thấy khuôn mặt tiều tụy nhưng an tĩnh của Vương Tứ Nương.

Hầy, ở ác thì gặp ác mà! Nhưng nghĩ đến cô con gái xinh đẹp của bà ta, tên nha dịch lại cảm thấy đồng cảm.

Con người là vậy.

Khi chuyện ấy không liên quan đến sống chết của bản thân thì họ sẽ không bao giờ có cảm nhận như người trong cuộc. Chỉ cần là ác với người khác, xét về mặt tình cảm, bọn họ vẫn cảm thấy có thể tha thứ được. Nhân cách thánh mẫu ra đời là vì thế.

Nhưng không biết tên tội phạm này có cảm nghĩ gì trong lòng.

Rầm! Cửa mở ra. Tên nha dịch ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Vương cô nương xinh đẹp dịu dàng, theo sau là một cô gái lùn hơn Vương cô nương một cái đầu.

Ôi chao, vị này chẳng phải là người đạo gia quen biết Lư đại nhân đấy sao?

"A, Tiểu Nha cô nương, ngài tới rồi!"

Tiểu, lại Tiểu. Tiểu cái đầu ông!

Vốn dĩ tâm trạng đã không tốt, khi nghe nha dịch gọi như vậy, Cố Duệ dừng bước lại. Cô nhìn tên nha dịch kia thật kỹ.

Vương Tứ Nương ngồi ở chỗ kia, lúc này bỗng ngẩng đầu lên. Khi nhìn thấy Cố Duệ, ánh mắt bà ta chợt hiện lên sự hoảng hốt, nhưng sự hoảng hốt đó biến mất rất nhanh chóng.

"Cô tới rồi."

Giọng bà ta đã khàn đi rất nhiều.

Cố Duệ hơi không nhận ra bà ta…

"Ừm, nếu không phải con gái bà cầu xin ta…"

Ánh mắt Vương Tứ Nương bỗng nhiên trở nên sắc bén: "Nó cầu xin cô?"

Vương Thanh Uyển đột nhiên cảm thấy không ổn: "Mẹ…"

Nhưng người nào đó đã ngồi trước mặt Vương Tứ Nương.

Cô ngồi khoanh chân lại, hai tay vòng trước ngực.

"Đúng vậy, cô ta đến cầu xin ta. Cầu xin ta tha thứ cho bà. Cầu xin ta đến gặp bà. Có phải bà thấy rất khó chịu, rất đau khổ không?"

Nói thật, Vương Thanh Uyển đã bị Cố lưu manh dọa sợ rồi.

"Nhưng dù bà có khó chịu tới đâu, đau khổ như thế nào cũng không thể khiến ta tha thứ cho bà được. Dù sao thì Vương Thanh Uyển là con bà chứ chả phải con ta. Cô ta bị Xa phu nhân nhốt nhiều năm như vậy thì liên quan gì đến ta chứ? Nói thật, ta tìm được đường sống trong chỗ chết mà còn bị bà cho ăn một tát."

Cố Duệ cười lạnh. Đột nhiên cô đứng dậy rồi nhanh như chớp tát Vương Tứ Nương một tát. Sau đó cô phủi tay.

"Cái tát này là ta trả lại cho bà. Giờ thì không ai nợ ai."

Sau đó cô quay người bỏ đi, để lại người phía sau ngồi ngớ người ra.

Trong phòng thẩm vấn, Vương Tứ Nương lấy tay che nửa bên mặt đã sưng đỏ của mình lại. Yên lặng một hồi lâu, bà cầm lấy tay Vương Thanh Uyển đang vuốt má mình.

"Mẹ… yên tâm rồi."

Mắt Vương Thanh Uyển lập tức đỏ lên.

Nhìn cảnh tượng đau thương trước mắt, bọn nha dịch hiếm khi nào cảm thấy xúc động. Bọn họ đều đi ra ngoài, nhường không gian lại cho hai mẹ con nhà họ Vương. Khi vừa ra khỏi cửa lại nhìn thấy người đang đứng ở ngoài thì lập tức căng thẳng. Nhưng khi đối phương phẩy tay áo và đưa mắt ra hiệu, bọn họ liền yên lặng lui ra.

Một lát sau, Vương Thanh Uyển đi ra với hai đôi mắt hồng hồng.

Vừa đi ra, cô đã nhìn thấy Lư Dịch Chi với bộ cẩm y cao quý, phong thái lạnh lùng và lỗi lạc.

"Lư đại nhân."

“Hiểu không?”

Vừa mở miệng đã hỏi hiểu không?

Vương Thanh Uyển khó có khi hiểu thấu được lòng người. Cô cười, viền mắt hồng lên.

Một nụ cười chứa đầy nước mắt.

“Cô ấy nói như thế là đang che giấu giúp ta, cho ta thanh danh trong sạch. Cô ấy đánh mẹ ta để phá bỏ khúc mắc trong lòng bà ấy, để bà ấy có thể thanh thản ra đi.”

Ngừng lại một chút, cô ta nhìn thẳng vào mắt Lư Dịch Chi: “Đại nhân phải phán mẹ ta tội tử hình, xem như là giải thoát cho bà ấy.”

Suy cho cùng, tội lỗi vẫn là tội lỗi.

“Cô hiểu thì tốt rồi.” Lư Dịch Chi gật đầu. Một lúc sau, không biết tại sao anh ta lại hỏi một câu: “Vậy cô có biết vì sao cô ấy lại hạ thủ lưu tình với cô không?”

Hạ thủ lưu tình?

Lời này như ám chỉ Cố Duệ không phải là một người nhân từ vậy.

Vương Thanh Uyển là một người thông minh. Điều này đã được nhắc đến rất nhiều lần. Nhưng cô ta không phải thông minh theo kiểu gian xảo mà là thông minh kiểu nhạy bén với nét mặt và lời nói của người khác. Điều này có lẽ được hình thành từ những ngày tháng phải sống cẩn thận, không lúc nào là không đề phòng của cô nhi quả phụ hai người họ. Cho nên, lúc trước, khi Lư Dịch Chi tìm cô ta để hỏi về Cố Duệ, cô ta lập tức suy nghĩ đến chuyện có phải anh ta đang nghi ngờ gì không.

Nhưng hiện tại… vẫn như thế sao?

“Hay là… vì ta khen tên mới của cô ấy hay?”

Vương Thanh Uyển mỉm cười, cẩn thận nói.

Lư Dịch Chi ngẩn ra, sau đó bật cười. Anh ta nhìn thoáng qua Vương Thanh Uyển: “Văn thư chứng minh thân phận của cô ấy ta sẽ cho người chuẩn bị ổn thỏa sau. Đến lúc đó, nhờ cô đưa lại cho cô ấy.”

“Vâng.”

…

Nói thật, trong suy nghĩ của Cố Duệ, Lư Dịch Chi là một người không thể lường trước được.

Lúc thế này, lúc thế kia.

Ví dụ như lúc anh ta moi hai trăm năm mươi lượng từ tay cô, cô đã hung hăng lôi tên này bỏ vào bao rồi đánh đập không biết bao nhiêu lần trong đầu.

Nhưng hôm sau Vương Thanh Uyển với một thân áo trắng tìm đến và đưa cho cô văn thư chứng minh thân phận.

Mới nói ngày hôm qua, sáng nay đã có. Thời gian trôi qua còn chưa đến một ngày.

Làm việc quá năng suất luôn!

Tuyệt lắm!

Tâm trạng Cố Duệ lập tức tốt lên, cứu Lư đại nhân từ bao tải ra, sau đó còn thuận miệng khen thưởng đôi ba câu.

Lý Đại Hùng đứng bên cạnh thấy thế thì trợn trắng mắt lên. Chưa thấy ai thực tế như người này!

Hắn ta nhìn kỹ quần áo của Vương Thanh Uyển. A, mặc đồ trắng thì không có gì lạ, dù sao thì Vương Thanh Uyển vốn đã rất xinh đẹp, đáng yêu. Nhưng vấn đề là tay áo của cô ta…

“Cô đây là…”

“Mẹ ta đã đền tội rồi…”

Tuy Cố Duệ biết Vương Tứ Nương bị phán chém đầu, nhưng khi nghe chính miệng Vương Thanh Uyển nói ra, cô vẫn cảm thấy có gì đấy không giống lắm…

Cô quan sát thật kỹ vẻ mặt của cô gái này.

Nói thật, ở một nơi quê mùa, nghèo nàn như thế này lại có thể sinh ra một người xinh đẹp, khéo léo như thế.

Nhìn thấu mọi thứ…

"Cô sẽ không tự tìm đến cái chết đấy chứ?"

Lý Đại Hùng nhịn không được lo lắng, hỏi.

Cố Duệ nghe vậy thì vẻ mặt hơi cứng lại, cô nhìn Vương Thanh Uyển một cái. Vương Thanh Uyển lắc đầu nói: "Không có đâu."

Cố Duệ nhếch miệng: "Tuy bảo rằng sống chết là chuyện của mỗi người. Nhưng ta khinh thường nhất là hạng người mà ngay cả mạng sống của mình cũng là do người khác đổi lấy. Loại này chẳng khác gì những kẻ giết người cả."

Lời này rất gay gắt. Tuy rằng Cố Duệ chỉ nói bâng quơ nhưng vẫn khiến Lý Đại Hùng và Vương Thanh Uyển ngẩn ra.

Lý Đại Hùng cảm thấy Cố Duệ nói quá nặng lời. Nhưng Vương Thanh Uyển thì nghiêm túc đáp lại: "Đúng vậy… Mạng ta là dùng mạng mẹ ta đổi lấy. Vì vậy ta phải thay bà ấy sống thật tốt."

Cố Duệ gật đầu, sau đó hỏi: "Văn thư đâu?"

"Đây này."

Vương Thanh Uyển lấy văn thư từ cái túi nhỏ giắt bên eo ra. Bên trong còn có một cái nữa, là cái của cô ta. Cô ta cũng lấy nó ra nhưng không mở ra, chỉ đưa cho Cố Duệ xem.

"Nhờ cô giúp đỡ, Lư đại nhân cũng giúp ta làm một bản..."

"Hử?" Cố Duệ nhịn không được thốt lên.

"Ừ? Đúng là nhờ cô giúp đỡ mà… Lư đại nhân bảo rằng cô đã đưa cho ngài ấy rất nhiều ngân lượng. Cảm ơn cô."

"Không phải, ý ta là…" Cố Duệ thật sự không định làm người tốt. Dựa theo giá trị tiền tệ, cô ước tính hai trăm năm mươi lượng ở thế giới này tương đương với sáu, bảy vạn tệ ở hiện đại. Thì ra, một nửa tiền của cô là đổ vào cô em gái nhỏ trước mắt này sao…

Nhưng khi nhìn thẳng vào ánh mắt thẳng thắn, đầy sự cảm kích của Vương Thanh Uyển, Cố Duệ chỉ có thể cười gượng nói: "Có gì đâu, chỉ là chuyện cỏn con ấy mà…"

Không ngờ tên Lư Dịch Chi này lại nhiệt tình như vậy, gặp phải giai nhân thanh tú cũng có lúc không có nguyên tắc như thế, còn lấy danh nghĩa của cô để làm nữa chứ.

Khinh bỉ anh ta!

Cố Duệ cảm thấy buồn cười, mà cô cũng thật sự cười ra tiếng. Nhưng mục đích Vương Thanh Uyển đến đây không chỉ có thế.

"Lần này tới đây, ta cũng không có gì để báo đáp cô. Ta nghĩ sau này, khi đi ra thế giới rộng lớn bên ngoài, chắc chắn cô sẽ cần lộ phí. Đây là tiền mà mấy năm nay mẹ con ta dành dụm được, cô cứ giữ làm lộ phí đi."

Khi nói, Vương Thanh Uyển có chút ngài ngại. Tuy rằng lần đưa tiền này là việc tốt, nhưng người đứng trước mặt là một em gái nhỏ hơn cô ta vài tuổi, nên cô ta cảm thấy thật khó mở miệng. Dù sao chuyện mà mẹ cô ta đã gây ra không phải chỉ đưa một chút tiền là có thể đền bù lại được.

Nhưng mà, cô ta đã đánh giá thấp sự "rộng lượng" và "rộng rãi" của Cố Duệ.

"Đưa tiền sao? Quá tốt, cảm ơn nha."

"Ta phát hiện ra cô cũng khá tốt đấy chứ."

Người nào đó vui vẻ ra mặt. Lý Đại Hùng đứng bên cạnh cũng cảm thấy ngại giùm cô.

Khi này, cô nói xem, sao cô có thể… không có nguyên tắc như vậy chứ.

"Đại Hùng, trưa này chúng ta ăn sang một chút không?"

"Ta thấy nhà bán mì nước xương heo ở góc đường kia khá ngon, còn có thịt bò của nhà lão Vương ở phía tây cũng ngon nữa." Lý Đại Hùng nhanh chóng liệt kê ra các món ăn xa hoa, ngon miệng.

Cố Duệ nghe mà nhức đầu. Tuy món ăn ở Đại Đường này khá phong phú, nhưng vẫn còn kém các loại mỹ thực ở hiện đại rất nhiều.

"Hai người muốn ra ngoài ăn sao? Cũng sắp chia tay rồi, hay là ta tự tay làm cho mọi người một bàn tiệc nhỏ."

Vương Thanh Uyển chủ động xin đi đánh giặc, Cố Duệ và Lý Đại Hùng đương nhiên là vui mừng đồng ý. Vì Cố Duệ là một người chỉ biết ăn ngon, không biết làm, mà tên Lý Đại Hùng thì còn phế hơn cả cô.

Nói trắng ra, hai kẻ này là hai tên tham ăn.

Ba người lập tức đi đến khu chợ gần chỗ Vương Thanh Uyển mua đồ.

Lý Đại Hùng nhanh chóng phát hiện ra con khỉ nào đó rất đáng kết bạn. Hắn ta vốn tưởng rằng con khỉ này cũng giống như tên đầu trọc, keo đến vắt cổ chày ra nước, nhưng không ngờ cô lại ra tay rất hào phóng. Thịt bò không hề rẻ mà cô mua tới năm cân! Sườn lợn, mua tận hai miếng lớn! Đầu heo và rất nhiều thứ ngon nữa. Cái gì mắc, cái gì ăn ngon, cô đều mua cả!

Tay nghề nấu nướng của Vương Thanh Uyển rất tốt. Cô ta làm ra nguyên một bàn đồ ăn ngon.

Đang lúc cả ba chuẩn bị cầm đũa lên…

"Biết mọi người làm nhiều món ngon nên ta đi mua thêm một bầu rượu đây." Tên đầu trọc cười rất hào phóng: "Thế nào? Rất vui đúng không?"

Vấn đề là… ba người này không thể uống rượu.

Cố Duệ có thể uống, nhưng đoán chừng cơ thể Vương Tiểu Nha này không thể uống rượu được. Nếu không có ai thì không sao, nhưng ở đây nhiều người như vậy, lỡ như một khi uống say, cô lỡ nói ra điều gì không nên nói… Như vậy thì không tốt rồi.

Cho nên, bình rượu này chả có giá trị gì với Cố Duệ cả.

Cái tên thổ tặc này rõ ràng là đến ăn chực! Còn chờ bọn họ làm xong mới vào ăn!

Thâm, quá thâm!

Nhưng mà dù sao ông ta cũng là bậc cha chú, lại có ân cứu mạng, trong lòng Cố Duệ mắng thầm nhưng cũng không từ chối.

Một bàn bốn người ăn uống no say. Chớp mắt đã qua giờ ngọ.

Vương Thanh Uyển cáo lui.

Cố Duệ đứng ở ngưỡng cửa, nhìn theo bộ đồ trắng sạch sẽ đến nhạt nhẽo dưới ánh mặt trời kia.

"Cô ta sẽ đi về đâu?" Lý Đại Hùng với thể xác to lớn và tính tình trẻ con hỏi với giọng luyến tiếc.

"Xuất gia."

"Xuất gia… Hả, xuất gia?" Lý Đại Hùng cuống quít nói.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Lều Bán Trà

"Không thể nào, Vương cô nương cô ấy…"

Lý Đại Hùng biết Vương Thanh Uyển không phải vì bị Xa phu nhân ghen ghét sắc đẹp mà giam giữ tra tấn như lời đồn bên ngoài mà là bị Xa Cảnh Phong…

Cho nên cô ta sẽ không chịu đựng nổi sự khuất nhục này. Chuyện cô ấy xuất gia thành ni cô cũng không phải là không có khả năng.

Nhưng một cô gái tốt đẹp như thế lại xuất gia thì đáng tiếc quá.

"Xuất gia có gì không tốt? Non xanh nước biếc, tụng kinh niệm phật. Tuy rằng ăn uống đạm bạc nhưng có thể làm bạn với núi, với mây, với mưa, không bị sự xô bồ của chốn hồng trần làm nhiễu loạn. Người có lòng muốn xuất gia mới là người có được tự do chân chính."

Giờ phút này, toàn thân tên đầu trọc như phát ra ánh sáng đạo lý lấp lánh…

"Sư phụ, vừa nãy người ăn nhiều thịt nhất chính là người đấy!" Lý Đại Hùng nói.

Tên đầu trọc không thèm nhìn cậu ta. Anh ta quay sang nói với Cố Duệ: "Cô ta cũng có nơi chốn để đi rồi. Xem chừng Lư đại nhân sẽ thương hoa tiếc ngọc mà sắp xếp tốt mọi thứ cho cô ta. Vậy cô thì sao? Cô tính đi đâu?"

"Tôi sao? Trời đất bao la, nơi nào tôi cũng đi được. Nhưng tiền bối à, không bằng anh giải quyết vụ cái bóng của tôi trước đi."

"Ra là cô muốn tôi giúp đỡ. Hèn chi lại nói dễ nghe như vậy. Nhưng mà, tôi không có cách nào giúp cô cả…"

Hả?

"Không phải lúc trước anh nói…" Cố Duệ thấy hơi nghi ngờ. Thái độ lúc trước của tên này không phải như thế này. Rõ ràng bộ dáng lúc trước của anh ta như thể giải quyết được mọi thứ.

"Ý tôi là ở chỗ này không giải quyết được. Cô về Khuê Sơn cùng chúng tôi đi."

Thật hay đùa vậy? Không phải là dụ dỗ, buôn bán người đấy chứ?

Tuy rằng bề ngoài không xinh lắm, nhưng dù sao người ta cũng là thiếu nữ trẻ trung mà.

Cố Duệ nửa tin nửa ngờ nói: "Ở Khuê Sơn có cách sao?"

"Đúng vậy, đúng vậy! Khỉ, cô theo chúng tôi về núi đi. Sư tổ của tôi rất lợi hại. Người đó chính là sư phụ của sư phụ đấy!" Lý Đại Hùng chắc như đinh đóng cột nói.

Ừm, như vậy thì đáng tin hơn một chút. Dù sao thì tên đầu trọc cũng có một chút tài. Khuê Sơn này nghe ra cũng rất khí phách và đủ vênh váo.

"Được. Vậy tôi đến Khuê Sơn cùng hai người." Cố Duệ cũng là một người quả quyết.

Thật ra là vì cái bóng của cô là do đối phương tạo ra. Vừa nãy, tên đầu trọc chết bầm kia còn liếc về phía tay cô vài cái. Đây rõ ràng là đang ám chỉ và uy hiếp cô mà!

Không biết tại sao anh ta lại muốn cô đến Khuê Sơn. Dù biết anh ta làm vậy là có mục đích, nhưng biết sao được, cô bị anh ta nắm đằng chuôi mà.

Nếu Cố Duệ đã muốn đi cùng thì ba người liền thu xếp hành lý. Tuy rằng Khuê Sơn nằm trong địa phận của Phạm Dương nhưng lại cách thôn Tiểu Dương khá xa.

Sau một ngày dài cưỡi ngựa, toàn bộ xương cốt trong cơ thể Cố Duệ như muốn rụng rời. Cô ngồi phịch xuống đống cỏ khô và gặm bánh gạo. Sau khi biết phải đi thêm hai ngày nữa mới đến Khuê Sơn, Cố Duệ cảm thấy rất nghi ngờ. Cô không hiểu lúc trước, làm sao mà đám người thôn Lý gia lại có thể đi xa như vậy để mời hai người tên đầu trọc.

Đám người tham sống sợ chết đó có thể thành tâm như vậy sao?

"Không phải, là tôi và sư phụ tiếp nhận một ủy thác, vừa khéo đi qua nơi này rồi gặp phải dân thôn bọn họ. Thật ra lúc đầu, bọn họ còn không chịu bỏ một con gà để trả công đâu."

Lý Đại Hùng thành thật trả lời. Nhìn những người đi qua đi lại trên đường, cậu ta nhịn không được nói: "Không biết bây giờ Vương Thanh Uyển cô nương với Lư Dịch Chi đã đi chưa…"

"Hầy, một cô gái tốt như vậy… Thật đáng tiếc!"

Nhìn dáng vẻ ông cụ non của cậu ta, Cố Duệ trợn trắng mắt khinh thường.

"Cậu thì biết cái khỉ gì! Vẻ đẹp của cô ta thì có gì hay…" Tên đầu trọc uống một ngụm nước rồi nói: "Tính tình tốt đẹp của cô ta mới đáng nói. Một nơi cổ quái toàn sản sinh ra những người kỳ quái như thôn Tiểu Dương lại tạo ra được một người như thế thật hiếm thấy. Nhưng mà năm nay đúng là không yên ổn. Trước đây, bọn tôi rất ít khi kiếm cơm ở nơi này."

Nói rồi anh ta liếc nhìn Cố Duệ một chút.

"Lý Mãnh và Diêm Ngọc, Xa Cảnh Phong và Vương Tinh, Vương Thanh Uyển… lan truyền khắp các thôn trấn gần đây… Nhưng lại là…"

"Một câu chuyện tình yêu hương quê." Cố Duệ yếu ớt chen vào.

"A, sao nghe cô nói có vẻ không thích lắm nhỉ? Mấy cô gái nhỏ các cô không phải thích nghe mấy cái này lắm sao? Hôm nay, lúc đi mua rượu, tôi còn nghe có người bảo Lý Mãnh si tình…" Tên đầu trọc cười nhạo nói.

"Si tình?" Cố Duệ bĩu môi: "Nghèo không đáng sợ, đã nghèo mà tâm lý còn vặn vẹo đến mức như vậy mới là hiếm thấy. Diêm đại tiểu thư kia cũng thật xui xẻo, lại có cái loại hàng này làm thanh mai trúc mã. Mỗi ngày đều hẹn ở chỗ sâu nguy hiểm trong đống cỏ lau mà không biết đổi địa điểm, bản thân không đến được nơi hẹn mà còn không biết thông báo một tiếng, tên này nếu không phải chỉ số tình cảm quá thấp thì chính là không thật sự đặt cô ta ở trong lòng! Hắn ta không yêu cô ta, từ đầu đến cuối hắn đều yêu lòng tự trọng của mình!"

Dừng lại một chút, cô nhìn hai người: "Nếu lúc đó hắn không phải đang trong tình trạng nỏ mạnh hết đà mà ở một nơi không có nhiều người như vậy, chỉ có hắn và Vương Thanh Uyển. Nếu Vương Thanh Uyển nói chân tướng sự việc cho hắn trong trường hợp đó, hai người nói xem, hắn có tỉnh ngộ hay không?"

Tên đầu trọc cười: "Đương nhiên là không. Hơn nữa hắn ta chắc chắn sẽ giết chết Vương Thanh Uyển. Và hắn cũng sẽ giết sạch những người có khả năng biết chuyện này, để sự ngu xuẩn cùng cố chấp của bản thân không bị người khác phát hiện."

Tên đầu trọc vừa cầm một cái bánh lên cắn ăn vừa nhìn lều bán trà đang có không ít người bàn tán sôi nổi ở bên trong.

Cố Duệ: "Tôi còn nghi ngờ Diêm Ngọc lúc đó đã giải thích mọi chuyện với hắn, dù sao chuyện này cũng liên quan đến tính mạng gia đình cô ta mà."

Nhưng Lý Mãnh có oán hận quá sâu. Ngay từ đầu hắn đã cảm thấy nhà họ Diêm khinh thường mình. Vì thế, hắn chắc chắn sẽ không cho Diêm Ngọc cơ hội giải thích mọi chuyện nên liền…

"Lưỡi của Diêm Ngọc bị cắt."

Nhìn dáng vẻ kinh ngạc của hai người Cố Duệ, tên đầu trọc giải thích: "Lúc kiểm tra lại thi thể của Diêm Ngọc, Lư Dịch Chi phát hiện trong miệng cô ta không có lưỡi. Lưỡi có dấu vết bị một vật sắc bén cắt đứt. Cho nên cái tên Lý Mãnh này… Chẳng có gì phải đi đồng cảm với một kẻ như vậy cả! Loại tình yêu gì vậy chứ! Tô đẹp cho hắn còn không bằng tô đẹp cho Xa Cảnh Phong."

Xa Cảnh Phong và Vương Tinh? Thật ra có nhiều người vẫn không rõ rốt cuộc anh ta và Vương Tinh là một bên tình nguyện hay là bội tình bạc nghĩa.

"Đáng thương cho Vương Tinh vì yêu mà sinh hận…" Thằng nhãi Lý Đại Hùng này người ngợm cao to lại cứ thương cảm như thiếu nữ đa sầu. Đi cả một đoạn đường dài mà cứ nghe cậu ta nói những lời thương hoa tiếc ngọc, lúc thì Vương Tinh, khi thì Vương Thanh Uyển, rồi lại đến Diêm Ngọc. Hai người Cố Duệ và tên đầu trọc nghe mà thấy phiền.

"Có gì mà đáng thương! Có thích hay không, có muốn hay không đều do cô ta tự chọn lấy, tự mình tạo ra, chết như thế nào là chuyện của cô ta!"

Cố Duệ không thích nói về mấy chuyện tình yêu kiểu này, hơn nữa cô càng không thích bàn luận về chuyện của người khác quá nhiều. Rồi cô đột nhiên nói sang chuyện khác: "Hai người xem, có phải những người đằng trước luôn nhìn chúng ta hay không?"

Ba người đang ngồi trên đống cỏ dưới tàng cây gần hiên quán trà. Theo kịch bản đúng chuẩn thì bọn họ phải vào trong quán trà uống chút trà, ăn vài miếng bánh. Nhưng tên đầu trọc quá keo kiệt và Cố Duệ hôm qua chi tiền hơi quá đà nên giờ phải tiết kiệm lại. Thế là ba người chỉ có thể tùy tiện ăn chút lương khô để lấp đầy cái bụng.

Từ lúc ba người tới đây, những người đó thường quan sát họ. Cố Duệ để ý thật lâu mới phát hiện đúng là đối phương có vấn đề.

"Ừ." Tên trọc nhếch miệng, anh ta nuốt một miếng bánh mì thật lớn: "Khá kỳ lạ."

"Có vẻ thế thật." Ngay cả một tên có thần kinh thô như Lý Đại Hùng cũng nhận ra điều đó. Nên có lẽ là không sai đâu.

"Muốn biết sao? Vậy thì đơn giản."

Anh ta phủi tay. Lúc hai người Cố Duệ thấy không ổn thì anh ta mở miệng nói: "Này, mấy người đằng kia, cứ nhìn chúng tôi chằm chằm vậy làm gì hả?"

Giọng anh ta rất lớn. Đám người kia nghe thế thì lập tức yên lặng sau đó đồng loạt quay đầu lại làm việc riêng của mình.

Thật sự Cố Duệ cảm thấy khá lúng túng.

Nhưng không ngờ lại có hiệu quả. Một người đàn ông với dáng vẻ thôn quê chất phác đi tới.

"Các vị là đạo sĩ?"

Tên đầu trọc phủi vụn bánh dính trên tay và dính trên áo, nói: "Không phải đạo sĩ nhưng tương tự thế. Có chuyện gì sao?"

Người này cũng có một chút kiến thức, nhìn thanh thước và cái túi luôn giắt bên eo của tên đầu đọc thì biết ngay anh ta có phải đạo sĩ hay không không quan trọng, quan trọng là anh ta có năng lực.

"Là thế này, tôi là Chu Bính, là người U Châu."

U Châu?

Cố Duệ sửng sốt.

Trong "Chu lễ chức phương" có viết: "Vùng đông bắc gọi là U Châu. Phạm vi bao gồm phía bắc Hà Bắc đến vùng Liêu Ninh. Trong chính sử, đây thuộc về một trong chín châu cũ. Thuở đầu cai trị, Tùy Dương Đế đã bỏ châu đổi thành quận, sửa U Châu thành Trác Quận. Sau đó, năm 618, Đường Võ Đức năm thứ nhất thì lại khôi phục cái tên U Châu. Đến năm 742, Nguyên Bảo năm thứ nhất lại sửa thành Phạm Dương. Năm 758, Càn Nguyên năm thứ nhất lại đổi về tên U Châu. Cho nên, đôi khi người ta sẽ sử dụng đồng thời hai cái tên U Châu và Phạm Dương để chỉ một nơi."

Nhưng ở nơi Đại Đường có yêu ma quỷ quái khó lường này, Cố Duệ nghĩ cái tên U Châu này hẳn là tên một thành trì, mà Phạm Dương là tên gọi của khu vực này trên bản đồ Đại Đường.

Cái gọi là Phạm Dương Lư thị chính là đại biểu cho toàn bộ khu vực mà quyền thế gia tộc này có ảnh hưởng đến. Đương nhiên là không chỉ giới hạn ở thành U Châu.

Lại liên quan đến Lư thị?

Cố Duệ cảm thấy hơi tò mò nên tốc độ ăn bánh cũng chậm lại.

"À, ra là người U Châu. Có chuyện gì sao?"

Quần áo của đối phương không hề tầm thường, có vẻ là một kẻ có tiền. Cho nên dựa vào thái độ buôn bán, tên đầu trọc dò hỏi.

"Cũng không phải là chuyện gì, mà là… Đại sư có khả năng bắt yêu không?"

Ôi chao, sao anh nói mấy điều hiển nhiên quá vậy.

Thấy sắc mặt tên đầu trọc không tốt, Chu Bính vội vàng xin lỗi: "Là tôi không biết lựa lời mà nói rồi. Thật ra thì tôi đã hỏi thăm khắp nơi, đã mời nhiều đạo sĩ nhưng cũng đều vô ích…"

"Anh còn chưa nói là chuyện gì."

"Tôi là thương nhân buôn bán trái cây. Tôi có hai mươi mảnh đất tốt trồng một ít trái cây ở phía đông ngoại ô. Năm rồi tới mùa vụ, buôn bán cũng kiếm được kha khá. Nhưng năm nay, khi bắt đầu vào tháng tám, vốn đây là lúc thu hoạch nhưng cây lại vô duyên vô cớ bị hư thối, trái cây thì tự nhiên không cánh mà bay. Một mảnh rừng trái cây đều bị thua lỗ sạch. Tôi chỉ là kẻ buôn bán nhỏ, thua lỗ một vụ này thì còn đỡ, nhưng chỉ sợ đất ấy có vấn đề. Mà tôi thì ký kết thuê đất ấy những mấy năm, như vậy chẳng phải là thua lỗ lớn sao? Hơn nữa, nơi đó cũng có không ít người bị giống như tôi…"

Hử, cái này có liên quan gì đến chuyện bắt yêu?

"Sao anh lại nghĩ cái này liên quan đến yêu quái? Có khi là vì thời tiết khí hậu không tốt. Chuyện này đừng tìm đến tôi, tôi không làm nghề đó đâu." Tên đầu trọc không mấy hứng thú nói.

Cố Duệ cũng thấy chuyện này không linh. Tên đầu trọc là điển hình của việc không thấy thỏ không thả chim ưng. Sao anh ta có thể vô duyên vô cớ tiếp nhận vụ này được.

"Ấy, đại sư đừng vội, ngài nghe tôi nói hết đã." Thấy vẻ mặt không kiên nhẫn của tên đầu trọc, Chu Bính vội vàng nói: "Sau đó tôi mời đạo sĩ đến xem xét. Người thứ nhất bảo rằng phong thủy không hợp. Tôi tin lời nên đưa tiền cho ông ta thay đổi phong thủy. Ông ta nhanh chóng xử lý. Xong việc, tôi thấy nhẹ nhõm và vui mừng, bèn mở tiệc chiêu đãi ông ta. Nhưng kết quả sao ngài biết không? Ông ta đã chết! Chưa uống được hai ly rượu thì chết bất đắc kỳ tử, thất khiếu đổ máu. Tôi thấy mà bị dọa cho sợ hãi. Quan phủ còn cho người tới điều tra nhưng vẫn không tra ra được gì. May mà quan phụ mẫu của U Châu chúng tôi, Khối đại nhận là một người thông tuệ, điều tra ra được sự việc ấy không có dính dáng gì đến tôi. Sau đó lại mời thêm một người khác. Ông ta nói là gặp phải tai họa, rồi ông ấy cũng đi đến rừng cây ăn quả của tôi xem xét… Sau đó thì không ra nữa…"

"Không đi ra?" Lý Đại Hùng há to miệng, kinh ngạc hỏi: "Cũng chết luôn?"

"Còn không phải sao! Cũng chết luôn! Cả người đều gục dưới gốc cây đào."

"Chết ra sao?"

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Ông Lão 18+

"Ôi chao!" Chu Bính cân nhắc nói: "Người khám nghiệm tử thi ở nha môn nói là bị tăng xông, nhồi máu cơ tim mà chết."

Cố Duệ nghe xong thì hỏi: "Bị dọa chết?"

Ha! Lý Đại Hùng phì cười. Tên đầu trọc trợn trắng mắt liếc Cố Duệ: "Bị dọa chết? Cũng không phải là cô bị!"

Nhưng khi tên đầu trọc hỏi thăm tình trạng của thi thể thì kỳ lạ là chẳng có dấu vết nào của quỷ hay yêu cả.

Kiểu này thì tra kiểu gì!

Cho dù tiếp theo Chu Bính có nói sau đó còn rất nhiều đạo sĩ bị hại chết ở chỗ đó, tên đầu trọc vẫn không lên tiếng. Chu Bính thấy thế thì tức giận. Anh ta nhịn không được mắng: "Tôi xem đạo sĩ như anh không có năng lực nên mới cố ý im lặng như thế chứ gì?"

Vẻ mặt tên đầu trọc bình tĩnh nói: "Đúng vậy."

Mẹ nó!

Chu Bính tức giận. Có vài người từ lều bán trà bên kia đi qua kéo anh ta lại.

Đẩy qua đẩy lại, ồn ào một trận rồi bỏ đi.

"Sư phụ, vườn trái cây kia chắc chắn có quỷ, sao người lại không nhận?"

"Nhận cái đầu cậu ấy! U Châu là nơi nào hả? Là thành trì lớn nhất ở nơi này! Chẳng lẽ ở đó không có người tài nào sao? Không nói đến Khuê Sơn chúng ta, mà phái Ngọc Đường cũng ở U Châu. Bọn họ không có động tĩnh, đám người tán nhân (*) cũng không có động tĩnh gì. Như vậy vậy có nghĩa là nơi đó chẳng có vấn đề gì, hoặc là nước quá sâu, bọn họ còn đang đứng trên bờ xem xét! Vậy cớ gì chúng ta phải đi liều mạng!"

Tên đầu trọc nhìn Chu Bính rồi cười lạnh: "Hơn nữa, người này biết vườn trái cây hại chết nhiều người như vậy. Một, hai lần thì không sao. Nhưng luôn có người chết như thế, theo lý thuyết anh ta phải bỏ vườn trái cây ấy. Nhưng anh ta lại muốn cho người trừ bỏ tà ma ám ở vườn cây ấy. Anh ta thực chất cũng chỉ vì tiền thôi. Sau đó còn ám chỉ không phải chỉ riêng anh ta bị như vậy để ta có thể giúp anh ta. Điều này nói lên rằng anh ta là một kẻ có lòng dạ rất sâu. Người như vậy, cậu có chắc lấy được tiền từ tay anh ta mà không bị anh ta chơi sau lưng một vố hay không?"

Nghe tên đầu trọc phân tích như vậy, Lý Đại Hùng không còn chút thiện cảm gì với tên Chu Bính kia nữa. Huống chi…

"Huống chi con khỉ còn có bệnh. Chúng ta phải mang cô ấy về nhà chữa bệnh!"

Cố Duệ: "Cậu không lên tiếng thì tôi cũng không biết cậu yêu tôi đâu."

Lý Đại Hùng: "…"

…

Hai ngày sau, Cố Duệ đến được Khuê Sơn.

Khuê Sơn là một ngọn núi không nổi tiếng gì. Non xanh nước biếc nhưng cũng chỉ có thế, không được xem là một ngọn núi có tiếng tăm.

Chỉ cần bầu không khí trong lành cùng cảnh vật đơn sơ mà tươi đẹp thì mặc kệ là ngọn núi nào ở Đại Đường cường thịnh này cũng ăn đứt các hòn non bộ nhân tạo thời hiện đại. Mà trong những núi nhân tạo ấy, thứ đặc sắc nhất chỉ có công viên giải trí.

Nơi này không có công viên giải trí, cũng không cần có thẻ VIP mới được bước vào sơn trang tắm rửa.

Khuê Sơn không lớn cũng không nhỏ. Rừng phong đỏ rực. Rừng tùng xanh biếc. Thác bạc mạnh mẽ đổ xuống. Cá tung tăng bơi lội dưới suối. Quả dại nặng cành. Hương hoa thoang thoảng. Mây trắng lửng lờ trôi trên bầu trời xanh thẳm.

Đây quả thực là một ngọn núi đẹp.

Cố Duệ cưỡi ngựa hai ngày liền, mông ê đến mức mất cả cảm giác. Sau khi nhìn thấy ngọn núi, cô sung sướng leo xuống ngựa, khen: "Môn phái mấy người cũng không tồi. Núi đẹp, nước xanh, đồ ăn cũng nhiều."

Đang xuống ngựa thì nghe cô nói thế, tên đầu trọc loạng choạng vài bước. Anh ta quay đầu trọc mắt nhìn Cố Duệ: "Nông cạn!"

Mẹ kiếp! Làm như anh không có ham ăn giống tôi ấy!

Ba người lần lượt leo lên núi. Vốn Cố Duệ còn cảm thấy ngọn núi này khá tốt nhưng càng leo lên cao, cô càng cảm thấy có vấn đề. Không hiểu sao mọi thứ… lại yên tĩnh như vậy.

"Môn phái mấy người cũng yên tĩnh vậy sao?"

"Đúng vậy, đúng vậy! Đây thiên về nét đẹp tâm hồn!"

"À, vậy mấy con vật nhỏ trong núi cũng yên tĩnh vậy sao?"

“Đúng vậy, đúng vậy. Bọn chúng bị chúng tôi ảnh hưởng nên cũng có tố chất theo!”

Cố Duệ không nói nữa. Cô cảm thấy… tình hình này có vẻ không ổn lắm.

Quả nhiên là thế!

Sau nửa giờ chật vật leo lên con đường núi khúc khuỷu, quanh co, cuối cùng Cố Duệ cũng nhìn thấy ba gian nhà đất. Trong sân hiu quạnh, không có một bóng người. Cánh rừng phía sau cũng tĩnh mịch đến lạ thường.

“Đây là nơi môn phái hai người nuôi heo à?”

Câu nói của Cố Duệ làm hai thầy trò kia rơi vào trầm mặc.

Cố Duệ quay đầu muốn bỏ đi, nhưng mà… Bốp! Cổ bị cái gì đấy đập vào.

Cô lại ngất xỉu.

…

“Chẳng phải đã bảo là mang tôi đi chữa bệnh rồi cùng ăn gà sao? Chúng ta làm người phải có chữ tín chứ.”

Trong căn nhà rách nát truyền ra một âm thanh như vậy.

Lúc này, Cố Duệ đang ngồi trên đất, nhìn hai thầy trò đang đứng cạnh cô.

“Tôi không có tiền, hai người lừa tôi đến đây làm gì chứ?”

Cố Duệ tận tình khuyên bảo hai người.

Tên đầu trọc cười: “Bây giờ mới biết sợ sao? Không phải lúc trước cô thông minh lắm à.”

Cố Duệ nhìn tên đầu trọc nở nụ cười đáng khinh, Lý Đại Hùng đứng bên cạnh cũng lẳng lặng nhìn cô. Trong lòng cô không khỏi căng thẳng.

“Hai người các người… không phải bởi vì nghèo quá, không nhà, không tiền cưới vợ mà lừa bán thiếu nữ đấy chứ?”

Lý Đại Hùng nóng nảy: “Cô lớn hơn tôi.”

Tên đầu trọc: “Ông đây đã có vợ.”

Cố Duệ lơ luôn lời nói của Lý Đại Hùng. Cô kinh ngạc hỏi tên đầu trọc: “Vậy cô ta đâu?”

Câu nói này chọc trúng chỗ đau của tên đầu trọc. Anh ta tức giận nói: “Im miệng! Còn nói một câu nữa thì tôi sẽ bắt cô làm thiếp của Đại Hùng!”

Bà nội anh! Không lấy nổi vợ mà còn muốn lấy thiếp à!

Càng làm Cố Duệ điên máu hơn là Lý Đại Hùng thế mà lại sợ hãi và ngậm miệng thật!

Đúng là hổ xuống đồng bằng bị chó khinh…

Trong lòng Cố Duệ cảm thấy khó chịu nhưng cũng chỉ có thể im lặng. Cô thầm nghĩ, nếu hai thầy trò này thật sự có ý đồ muốn quấy rối cô thì bọn họ đã ra tay lúc đang đi đường rồi, vì sao phải chờ đến khi mang cô lên núi?

Nhưng rất nhanh sau đó, cô đã biết vì sao.

Tiếng gì đó như tiếng hát từ phía sau núi truyền tới… Giọng hát khi xa khi gần, khi rõ ràng, khi đứt quãng nhưng lại rất có vần điệu. Cố Duệ càng nghe, sắc mặt cô càng khó coi.

“Trong núi có cô gái tên Tiểu Phương… bàn tay nho nhỏ, trăng trắng linh hoạt… Chiếc eo tinh tế lắc qua lắc lại… Đôi chân thon thon vừa trắng vừa dài…”

Ký hiệu “…” là chỉ những từ khá “thú vị” trong đầu Cố Duệ, là những từ biết nhưng không nói thành lời. Bạn không cần hoài nghi, đây chính là một bài hát đúng chuẩn mười tám cộng mà bạn có thể thỉnh thoảng nghe được bên đường ở Đại Đường.

Hơn nữa, người này lại là đàn ông.

Thôi xong, chẳng lẽ phải làm dâu trong núi thật sao?

Nhưng rất nhanh cô phát hiện ra bản thân mình đã quá ngây thơ rồi.

Đây là một ông lão.

Lúc Cố Duệ nhìn thấy một ông lão mặc chiếc áo bào màu xanh đã giặt đến mức đã ngả sang màu trắng, chân run run, tay chắp ra sau lưng như một tên lưu manh đi trên con đường nhỏ dẫn từ trên núi xuống...

"Ấy, tên đầu trọc chết bầm cùng tên đần Đại Hùng đã quay về rồi. Ôi chao, còn mang theo một con khỉ nữa này."

Vẻ mặt ba người cùng tối sầm xuống. Mẹ nó!

Ông lão bước vào sân. Lão không thèm liếc nhìn hai thầy trò đang có vẻ mặt khó coi kia mà quan sát Cố Duệ.

"Ấy, bảo các cậu mang một cô gái tới. Các cậu mang tới thật. Hiếm lúc nào hai người nghe lời ta, nhưng mà gu thẩm mỹ hơi tệ… Xấu quá!"

Sau khi trầm mặc một lúc, Cố Duệ nói: "Mấy người cũng xấu."

"Hử…" Ông lão trừng mắt: "Lặp lại lần nữa!"

Cố Duệ cũng đang sôi máu. Đối với ông lão này cô cũng không ý định kính già yêu trẻ gì. Đoán rằng bản thân vẫn có giá trị nên cô cười lạnh nói: "Tôi nói, mấy người cũng…"

Cô vừa mở miệng ra thì không thể động đậy được nữa.

Không biết tại sao cổ họng cô lại không thể phát ra tiếng được.

"Con nhóc này dám trợn mắt nói dối. Cần phải được dạy dỗ lại!"

Ông lão chậm rãi nói. Hai người tên đầu trọc khó có khi nào không phản bác lại lời ông ta.

"Nhưng mà… Cậu mang cô ta về đây là vì thật sự phù hợp với yêu cầu của ta?"

Trong lòng Cố Duệ cảm thấy kinh hãi. Không biết ông lão này có phép thần thông gì mà có thể khiến cô tự dưng biến thành người câm. Hèn chi tên đầu trọc có vẻ khá kiêng dị lão ta.

Nhưng mà tìm người làm dâu trong núi mà cũng có yêu cầu sao?

Chẳng lẽ lão già chết bầm này chê cô sao?

Cố Duệ cảm giác cuộc sống này không còn gì luyến tiếc nữa rồi.

"Ai nói tôi tìm cô ta cho lão?" Giọng điệu tên đầu trọc không tốt lắm. Anh ta ngồi xếp bằng trên đất, mặc kệ bụi bẩn trên mặt đất. Anh ta nói tiếp: "Tôi muốn lão xem thử cô ta bị cái gì. Người cô ta có chút kỳ lạ. Tôi đã xem rồi, nếu không phải là thứ tà ma tứ phẩm trở lên mới có thể giấu giếm được tôi thì chính là trên người cô ta có bí mật."

Cố Duệ ngay từ đầu đã biết mình không quen không thân với anh ta nên không có khả năng người này sẽ tin tưởng cô. Nhưng không ngờ đối phương lại thâm sâu như vậy. Sau khi lừa cô lên núi, anh ta mới bại lộ mục đích thật của mình.

Mà tà ma tứ phẩm là gì? Nghĩa là gì? Quỷ với yêu ở Đại Đường này còn chia cấp bậc nữa sao?

"Bí mật? Không phải cởi quần áo kiểm tra là xong chuyện sao?" Ông lão nói rồi định xuống tay…

Mắt Cố Duệ híp lại, nhìn chằm chằm vào lão ta…

"Ối, sư tổ, người đừng làm thế!" Lý Đại Hùng nóng nảy nói: "Con khỉ xấu xí kia có gì đẹp chứ? Còn không bằng người nhìn con đây này."

Cố Duệ: "…"

Ông lão: "…"

Tên đầu trọc không kiên nhẫn nói: "Được rồi. Đừng nói vớ vẩn nữa! Lão già, lão xem thử đi. Đây là chuyện gì?"

Ông lão liếc tên đầu trọc một cái: "Cậu bị vợ bỏ chính là vì không kiên nhẫn như thế đấy."

Tên đầu trọc tức giận nói: "Còn lão thì ngay cả vợ cũng không có!"

Ông lão: "Dù sao cũng đỡ hơn có mà vợ lại bỏ đi. Trên đời này, có một số chuyện thà rằng ngay từ đầu đừng có. Điều đáng sợ nhất chính là có rồi nhưng lại mất đi…"

Lời này… Cố Duệ nhìn ông lão vài lần. Cô bỗng nhiên nhận ra ông lão này tuy rằng khi lên sân khấu thì không đáng tin lắm, còn có vẻ lôi thôi, nhưng trên người lại rất sạch sẽ, da dẻ hồng hào. Mặc dù lão có nếp nhăn nhưng không có vết đồi mồi. Hơn nữa, mắt lão rất có thần, da tay được bảo dưỡng kỹ lưỡng.

Trong lòng Cố Duệ nảy lên vài cái. Cô thầm nghĩ, ở cổ đại không có tiêm thuốc hoặc dùng hormone để làm đẹp mà cơ thể lão ta lại được bảo dưỡng tốt như thế. Như vậy thì hoặc là lão ta dưỡng sinh, hoặc là lão ta tu luyện được.

Người này… xem ra cũng không phải hạng tầm thường.

(*) Tán nhân: người tu luyện không có môn phái, không có nơi tu luyện cố định.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 38: Treo Ngược, Ánh Trăng Đong Đầy Trời Đất

"Cô gái này thì có gì mà đáng xem chứ? Lại còn không cho cởi đồ. Mà có cởi cũng chẳng có gì đáng xem. Cả người gộp lại chắc còn chẳng đến hai lạng thịt. Người ngợm đen thui, gầy tong teo như chục năm chưa được ăn thịt… Gì đấy? Cô nhìn cái kiểu gì đấy hả?"

Cố Duệ là một người rất thực tế. Thấy lão ta không phải hạng tầm thường, ánh mắt cô lập tức biến thành hâm mộ nhiệt tình. Nhưng mà, lão này cũng không phải bình thường lắm.

"Muốn dựa vào ta à."

Dựa cái con khỉ nhà ông ấy.

Cố Duệ không thể nhúc nhích, cũng không thể nói chuyện. Cô cảm thấy thật sự ức chế mà! May mà lúc này lão đã thôi không lải nhải mà chuyển sang quan sát cô từ trên xuống dưới.

"Kỳ lạ? Đương nhiên là kỳ lạ rồi. Con nhóc này rõ ràng là người chết mà."

Nghe lão ta nói thế, tim Cố Duệ run lên. Tên đầu trọc nhàn nhạt liếc cô một cái.

"Cô ta bảo cô ta mượn xác sống lại. Hồn rời khỏi cơ thể gốc, ký ức bị mất mà không biết lý do tại sao. Xem chừng, cô ta cũng không phải nói dối."

Ha ha, ra là thế, hèn gì mấy ngày nay cứ liên tục thử cô.

Cố Duệ cười lạnh trong lòng.

"Sao? Nghe thú vị quá vậy! Hồn nhập vào xác người khác mà còn bị mất trí nhớ? Từ xưa đến này, loại hồn có thể thành công nhập vào xác người khác chỉ có ba loại: một là tà ma, hai là kẻ tài ba có hồn pháp siêu việt trong giới đạo pháp, ba là có bảo vật đặc biệt. Người con nhóc này nhìn thì kỳ kỳ nhưng không có khí của tà ma. Mà cô ta còn không bị tên đầu trọc chết bầm này trừ khử nghĩa là cô ta chưa làm điều gì ác… Như vậy, cô ta không phải là tà ma, khả năng thứ hai thì khỏi nói, cái dạng xui xẻo này của cô ta nhìn sao cũng thấy chẳng phải là nhân vật lợi hại gì. Thế chỉ còn lại khả năng cuối cùng."

Ông lão cười híp mắt: "Có bảo vật đúng không?"

Lão vỗ tay một cái: "Tên đầu trọc chết bầm cậu làm tốt lắm. Loại bảo vật này là thứ chỉ có thể gặp chứ không thể cầu."

Tên đầu trọc bày ra dáng vẻ chính nghĩa lẫm liệt nói: "Đương nhiên! Tôi là ai cơ chứ?"

"Ở đâu rồi?"

"Trên cổ ấy." Tên đầu trọc trả lời trôi chảy.

"Trên cổ?"

Ông lão đưa tay lên, quay đầu lại liền nhìn thấy ánh mắt của Cố Duệ.

"Ha, ánh mắt con bé này vẫn sắc bén như vậy. Thật không tồi nha."

Lão không chạm vào cổ Cố Duệ mà chỉ động đậy đầu ngón tay. Lúc này, Cố Duệ cảm thấy sợi dây hồng đeo trên cổ cô chuyển động.

Tháp bạch cốt cũng theo đó mà bay ra ngoài.

Lúc nhìn thấy tháp bạch cốt, thái độ vốn dĩ không mấy để ý của ông lão đột nhiên thay đổi. Hơi thở lão trở nên lạnh hơn. Tên đầu trọc thấy thế thì hai hàng lông mày càng nhíu chặt lại.

Cũng chỉ có Lý Đại Hùng không biết gì mà sầu lo nhìn Cố Duệ.

"Tháp bạch cốt! Một thứ đồ cổ xưa, lâu rồi ta chưa thấy nó…"

Tên đầu trọc méo miệng: "Cổ xưa? Thứ này không phải là…"

Anh ta định nói gì đó nhưng nhìn thấy sắc mặt Cố Duệ thì lại im lặng, không nói tiếp nữa.

Ngón tay ông lão dừng trên không, tháp bạch cốt cũng lơ lửng trước mặt Cố Duệ.

Bây giờ, Cố Duệ không hề cảm thấy chút kinh ngạc nào khi nhìn thấy khả năng quỷ thần của đối phương nữa. Cô chỉ cảm thấy bí mật mà bản thân vẫn hằng giấu kín có nguy cơ bị lộ ra trước ba người này.

Lý Đại Hùng là một kẻ lỗ mãng, cô không cần phải lo lắng gì. Nhưng tên đầu trọc thì có vẻ như đã biết một chút gì đó. Còn ông lão này… tựa như biết về thứ này còn nhiều hơn cô.

Không nắm rõ. Đây là cảm giác lúc này của Cố Duệ.

Ông lão lấy tay điểm nhanh lên vai Cố Duệ.

Lúc này, Cố Duệ mới có cảm giác bả vai bị điểm. Nhưng tốc độ của đối phương quá nhanh. Nhanh như chớp đã điểm lên vai cô. Cái đầu là vì cô không có cảnh giác mà giờ Cố Duệ đã có chuẩn bị trước, khuỷu tay đối phương vừa cử động, cô đã giật mình đề phòng.

Điểm huyệt!

Mẹ kiếp!

Khốn nạn, quá là khốn nạn luôn!

Từ nhỏ Cố Duệ đã biết đến các loại công phu chuồn chuồn lướt nước và ngón tay điểm huyệt thần thánh của cổ đại. Nhưng đấy là cô chỉ được nhìn thấy trên ti vi, và cô cũng không mong là có thể được nhìn thấy ngoài đời…

Bây giờ cô đã được chứng kiến "chiêu thức thần thánh" ấy.

Cô yên tĩnh từ nãy đến giờ, cũng không mở miệng lên tiếng là vì địch không động thì ta không động…

Cho dù cầu xin hay làm gì đó, nhưng chỉ cần mở miệng ra trước thì có nghĩa là đang lộ ra điểm yếu của bản thân cho đối phương nhìn thấy.

"Nói đi. Những thứ cô quên thì tạm thời không nói tới, nhưng nhớ được gì thì cô hãy nói về nó đi."

Ông lão chậm rãi bước đến. Cố Duệ liếc nhìn tên đầu trọc: "Những thứ tôi biết, tôi đều nói hết cho anh ta rồi."

"Ta khác cậu ta, cho nên cô đối mặt với ta cũng không phải là đối mặt với cậu ta."

Trước khác nay khác, hoa không phải là hoa, sương mù cũng chẳng phải là sương mù.

Cố Duệ bỗng nhiên nhớ tới câu này. Lão hòa thượng hay đến nhà cô chơi đã từng vuốt đầu cô và nói như thế.

Khi đó, cô không hiểu. Và bây giờ, cô vẫn không hiểu.

Nhưng cô biết chắc chắn một điều rằng cô không thể thẳng thắn nói với bọn họ là mình đến từ một thế giới khác.

Không phải ai cũng có thể giữ vững tinh thần khi tiếp nhận bí mật này. Nên cô không chắc người ở thế giới này có thể tiếp nhận nổi hay không.

Nhưng cô đã có cách đối phó riêng của mình.

"Vậy ông đang hỏi tôi trước kia hay là tôi bây giờ."

Ha, con bé này cũng xảo quyệt đấy.

Không phải lần đầu tiên ông lão nhìn thấy một Cố Duệ xảo quyệt như vậy. So về mưu trí, bản thân lão chưa chắc đã so được với con nhóc này. Nhưng nếu cô nhóc này muốn lừa lão thì…

“Đều được cả, ta sẽ không kén chọn đâu. Nhưng mà, trước hết cô hãy trả ảo ảnh hoàn cho lão già ta đây đã. Như thế cô sẽ bớt thấy áp lực hơn đấy.”

Cái con khỉ nhà ông!

Cố Duệ cắn môi. Cô tháo ảo ảnh hoàn trên tay xuống đưa cho lão.

Bóng của cô cũng theo đó mà biến mất.

Ông lão bình tĩnh nhìn chỗ mà đáng lẽ có cái bóng của cô in trên mặt đất, rồi lại nhìn tháp bạch cốt. Lão bỗng nhiên nói: “Đôi khi, một số người, một số vật chưa chắc đã biến mất. Nó chỉ ẩn ở nơi cô không biết để dõi bước theo cô…”

Cố Duệ nghe thế thì ngẩn ra: “Ông nói thế… là ý gì?”

“Muốn biết sao?”

“Ừm.”

“Rất đơn giản.”

Lão khẽ mỉm cười.

“Treo ngược lại là được.”

Cố Duệ còn chưa kịp phản ứng lại thì chân cô đã bị đôi bàn tay to lớn của ông lão nắm lại. Soạt!

Cả người cô bị lật ngược lại. Ông lão nhún chân một cái rồi phi người lên cao. Lão ta linh hoạt giống như một con chim bay lên nóc nhà cao hai, ba mét. Rồi lão nhảy một phát, cả người Cố Duệ bị lão ta đảo ngược lại. Cô thấy được ngọn cây bên dưới, cũng thấy được những áng mây lững thững trôi phía dưới núi.

Soạt soạt soạt. Ông lão mang theo Cố Duệ nhảy qua nhảy lại xuyên qua cánh rừng. Cố Duệ được một phen trải nghiệm mà trước đây chưa từng có – đầu óc choáng váng không phân rõ đông tây nam bắc.

Phong cảnh xung quanh lướt nhanh qua khóe mắt. Cả người Cố Duệ như được đảo đủ ba trăm sáu mươi độ trên không. Toàn bộ mật xanh trong dạ dày như muốn trào ra ngoài.

Lúc này, cô vẫn bị lão ta xách ngược người lại.

Ở đằng trước, ông lão đang dẫm lên một nhành trúc cao tầm mười mấy mét. Thân trúc như liễu, đung đưa theo gió. Hai tay lão ta không biết ấn vào cái gì đó. Trong rừng trúc đột nhiên xuất ra từng phiến lá trúc. Chúng bện lại với nhau thành một sợi dây dẻo dai, cuốn lấy hai chân Cố Duệ rồi treo ngược cô lên cao, cách mặt đất tầm mười mấy mét.

Kích thích sao?

Ừm, khá kích thích rồi đấy. Kích thích đến độ khiến ruột gan Cố Duệ muốn trôi cả ra ngoài luôn.

Mật xanh như chực trào ra khỏi cuống họng rồi.

“Ông làm gì vậy? Thả tôi ra mau!”

Cố Duệ vốn còn nghĩ rằng lão sẽ giúp mình, không ngờ…

“Cô gấp cái gì mà gấp! Không lộn ngược cô lại như thế này thì cái bóng của cô sao mà chịu hiện ra chứ?”

“Ông nói nhảm vừa thôi! Mau thả tôi xuống!”

Cố Duệ cô mà tin người này thì cô không tên là Cố Duệ.

Lão già này quá kỳ lạ. Ngay từ đầu lão ta đã không đàng hoàng rồi. Uổng công cô còn tưởng lão ta là thế ngoại cao nhân (*).

“A, sư phụ, có khi nào sư tổ đùa quá trớn làm chết con khỉ không?”

Lý Đại Hùng đuổi theo sau tên đầu trọc. Thấy Cố Duệ bị treo ngược trên cao thì cậu ta cũng bị dọa cho sợ hãi. Dựa vào tình hữu nghị cùng mặt trận đối phó với tên sư phụ quá keo kiệt này suốt dọc đường, dựa vào tình anh em cùng ăn cá, ăn gà, ăn bánh trên cả chuyến đi, cậu ta đương nhiên cảm thấy khá lo lắng cho Cố Duệ.

“Sẽ không đâu.”

“Sẽ không chết sao? Vậy con yên tâm rồi.”

“Sẽ không dừng lại đâu.”

“…”

Hai thầy trò bất lực nhìn nhau. Còn Cố Duệ thì đã sớm muốn chết cho rồi. Bản thân cô vốn dĩ đã có chứng sợ độ cao ở mức độ nhẹ rồi. Mà bây giờ cô còn bị ông lão kia treo ở độ cao mười mấy mét, độ cao mà nhân loại không có cách nào tiếp thu nổi bằng thị giác.

Dạ dày cuộn trào. Cô vẫn còn thở nhưng mắt đã trắng dã, tầm nhìn trở nên mơ hồ. Cảm giác buồn nôn từ não đến dạ dày đã quay lại. Nhưng cuối cùng, mắt cô vẫn ngưng tụ lại thành tiêu cự.

Phía dưới… là một cái hồ.

Cái hồ này rất tròn. Nó không lớn cũng không nhỏ. Đường kính tầm hai mươi mét.

Hình dáng hồ quá tròn khiến cô nhớ tới hồ nhân tạo ở hiện đại.

Nhưng trừ điều đó ra, cô chẳng thấy cái hồ này có gì đặc biệt cả. Và cô càng không cảm thấy việc mình bị treo ngược phía trên hồ này sẽ ẩn chứa sự thần thông gì cả.

Cô cảm thấy từ khi bị xuyên đến thế giới quỷ thần này bản thân đã bị hãm hại không biết bao nhiêu lần. Cô thật nhớ bộ dạng trâu bò của mình ở hiện đại.

“Tiền bối, tiền bối, nếu tôi đắc tội ngài chỗ nào thì xin ngài nói rõ. Hay ngài muốn biết điều gì ở tôi thì xin cứ hỏi, tôi nhất định sẽ biết gì nói nấy mà…”

Ông lão ngẫm nghĩ một lát rồi nói: “Vậy cô mặc quần trong màu gì?”

Tên đầu trọc đỡ trán, không nói nên lời.

Vẻ mặt Lý Đại Hùng đầy cam chịu.

Cố Duệ thì thiếu chút nữa là phun hết cả mật xanh lẫn mật vàng.

“Lão già, cuối cùng lão muốn làm hả?”

“Muốn thử xem cô có chết hay không ấy mà.”

Cái gì?

Cố Duệ kinh ngạc. Ông lão quay đầu lại liếc nhìn hai thầy trò kia một cái: “Nhìn cái gì mà nhìn! Có gì đẹp mà nhìn hả? Về nấu cơm đi. Lão đây đói muốn chết rồi!”

Tên đầu trọc nhìn chằm chằm Cố Duệ một lát. Rồi không biết sao anh ta lại cười nhạo một tiếng và xoay người rời đi.

Nhưng, Lý Đại Hùng vẫn còn chút lương tâm nói: “Con khỉ, con khỉ, cô chờ chút nhé. Tôi sẽ đem đồ ăn cho cô sau…”

Sau đó, thân hình ông lão mờ nhạt dần rồi biến mất trong rừng.

Tên đầu trọc cũng bỏ đi.

Bóng dáng Lý Đại Hùng cũng nhỏ dần, nhỏ dần rồi khuất hẳn.

Một mình Cố Duệ bị treo ngược ở nơi đó.

“Chờ đã, mấy người quay lại đi.”

“Mẹ kiếp!”

“Quay lại mau. Mấy người mau quay lại đi mà...”

Ba lần.

Cuối cùng Cố Duệ không hét lên nữa.

Cảnh rừng trải dài bát ngát, trời xanh thẳm nối với núi rừng. Trong quang cảnh bạt ngàn và không gian rộng thênh thang này, âm thanh cô cứ vang vọng đây đó.

Cô mím môi và nhắm mắt lại.

Máu bắt đầu tụ về phía mắt.

Cô cảm thấy mình sẽ chết.

Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, hoàng hôn dần buông xuống. Từ trong rừng truyền đến tiếng chim kêu nho nhỏ.

Cố Duệ mở mắt ra. Mặt cô không hề có bất kỳ cảm xúc gì.

Đói quá.

Tên oắt Lý Đại Hùng kia còn chưa đến.

Tình hữu nghị gì đó mà cậu nói đã đi đâu rồi hả?

Lý Đại Hùng không đến. Và cũng không có ai đến cả.

Cố Duệ thấy rất đói. Ánh mắt cô nhìn vô định vào hư vô từ lúc hoàng hôn đến khi ánh nắng đã tắt hẳn.

Cả ngọn núi dường như chỉ có một mình cô ở đấy.

Gió lạnh thổi từng cơn. Từ trong rừng trúc truyền ra từng tiếng xào xạc rùng rợn.

Khủng bố.

Thật sự khủng bố.

Còn lạnh nữa. Rất là lạnh.

Sao trời treo trên cao càng sáng, bầu không khí dưới mặt đất lại càng lạnh.

Ánh trăng vừa lớn lại vừa tròn.

Cố Duệ cảm nhận được sự chua xót trong mắt mình, tựa như mắt cô có thể chảy ra máu bất kỳ lúc nào.

Không ổn. Cô thật sự không ổn rồi.

Cô muốn từ bỏ.

Cô đã quá mệt mỏi rồi.

Hay là… cứ thế mà ngủ đi…

Ngủ…

Lúc Cố Duệ sắp nhắm mắt lại thì cô đột nhiên nhìn thấy ánh sáng gì đó đang chiếu sáng.

Đó là ánh trăng sáng trên cao chiếu lên tháp bạch cốt đang rủ xuống của cô.

Ánh trăng lưu chuyển trên tháp bạch cốt.

Đầu Cố Duệ rủ xuống. Cô có thể thấy được tháp bạch cốt đang đong đưa theo gió.

Sự chua xót ở mắt biến thành sự đau đớn.

Tháp bạch cốt… Tháp bạch cốt…

Cô phải trân trọng mạng của bản thân hơn tất cả mọi thứ. Cho dù là núi đao hay biển lửa cũng không thể cướp được mạng của cô.

Bỗng nhiên trong Cố Duệ bùng cháy lên ngọn lửa mãnh liệt mang tên động lực. Cô nhìn hai bên trái phải của dây mây đang treo ngược mình lại. Và rồi, cô bắt đầu đung đưa phần eo…

Thân thể cô cũng đung đưa theo.

Không đủ lực. Cô vẫn không với tới được hai bên dây mây.

Tháp bạch cốt đang rủ xuống cũng bắt đầu đung đưa.

Không được.

Cố Duệ vẫn không nhụt chí. Nhưng cô không định cứ uổng công hao sức như vậy. Cô nghỉ ngơi một lát lấy lại sức rồi suy tính ra góc và lực hợp lý hơn.

Làm lại một lần nữa nào!

Soạt!

Cố Duệ nhắm ngay góc ba mươi độ rồi bắt đầu đung đưa cơ thể.

Cố Duệ chậm rãi khống chế lực và tăng lên dần dần… Biên độ lắc càng lúc càng lớn, eo cô cũng càng lúc càng đau.

Nhưng…

Một ngón tay của Cố Duệ đã với tới dây mây. Và sau đó, cả bàn tay cô đã bắt được sợi dây đấy!

Thành công rồi!

Cả người Cố Duệ bám chặt vào dây mây như con lười đu chặt vào thân cây.

Thân thể Cố Duệ nằm sấp phía trên dây mây mỏng manh. Ở hiện đại, đây xem như là một điều kỳ diệu. Nhưng lúc này, Cố Duệ chỉ cảm thấy mệt, quá mệt.

Sau khi nghỉ ngơi một hồi lâu, đến khi không chịu được sự lạnh lẽo của rừng khuya, cô hắt xì một cái.

Không chịu được rồi.

Làm sao xuống đây?

Cố Duệ muốn dựa vào dây mây mà đi xuống nhưng lại phát hiện dây mây được tạo thành từ lá trúc. Lá trúc có thể bện lại thành dây mây nhưng mép lá khá sắc bén. Cố Duệ vốn định tuột xuống nhưng tay chân lại bị mép lá cắt vào, tạo thành những vết sướt không hề nhẹ.

Mẹ nó, sau khi xuống được mặt đất, chắc cái bị thịt này thành dưa chuột bị cạo sạch vỏ mất!

Tay chân Cố Duệ rất đau. Cô không dám trượt xuống nên chỉ có thể nhìn xuống dưới.

Hồ.

Cô biết bơi.

Nhưng không hiểu sao cô lại cảm thấy cái hồ này có vấn đề.

Bị treo ở đây cả nửa ngày trời, nhưng đến giờ cô mới phát hiện ra một điều. Cái hồ này… hình như mặt hồ không hề có bất kỳ dao động gì.

Dù có gió thổi hay gì đó thì mặt hồ vẫn đứng yên. Hơn nữa lại không hề có chim chóc hay các loại động vật nhỏ đến đây uống nước.

Quá quỷ dị!

Cô lại nhìn xuống. Và cô bỗng nhiên cảm thấy kinh ngạc.

Mặt hồ kia tựa như mặt gương được tráng bạc. Nó phản chiếu rõ bầu trời đầy sao cùng vầng trăng tròn vành vạnh trên cao kia.

Cái hồ này rất mờ ám, thoạt nhìn đã thấy kỳ quái rồi.

Trong lòng Cố Duệ cảm thấy nghi ngờ nhưng cô thật sự không có cách nào khác.

Cô chỉ có thể buông tay ra.

Cô cố xoay cơ thể để làm đứt sợi dây mây đang cuốn lấy mắt cá chân mình kia.

Sợi dây đứt ra. Cố Duệ rơi xuống như chim bị mất cánh…

Tõm.

Nước văng lên.

Một người rơi vào hồ.

Cô không nhìn thấy ánh sáng bắn ra kia dựa theo ánh sáng lưu chuyển trên tháp bạch cốt mà dung hợp lại, rồi dựa vào những cơn sóng mà gợn ra khắp hồ.

Giây phút ấy, mặt nước như gương, ánh trăng đong đầy trời đất.

(*) Thế ngoại cao nhân: người tài giỏi tột bậc ở ẩn nơi hoang sơn dã lĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Hồ Thái Khuê

Ba giờ trước, trong một căn phòng cũ trên sườn núi…

Lý Đại Hùng vừa tính mở miệng xin xỏ giùm Cố Duệ đã bị cưỡng ép đi nấu cơm.

Địa vị quyết định quyền lực.

Lý Đại Hùng chỉ có thể cam chịu đi thổi lửa nấu cơm.

Nhưng cậu ta cũng không phải là kẻ ngốc. Cậu biết sư phụ và sư tổ đang muốn nói chuyện riêng gì đấy với nhau.

"Đây là tháp bạch cốt mạnh nhất mà tôi từng thấy. Điều này nói lên rằng cô ta có thể… Đây chẳng phải là ước muốn ban đầu của lão sao?"

"Ước muốn ban đầu của ta không đổi. Ta luôn muốn tìm một người có mệnh cách vững chắc đến để sửa lại phong thủy của Khuê Sơn chúng ta. Nhưng cậu thật sự… vờ làm sói đuôi to để lừa người ta lên núi, lại muốn ta giúp cô ta nhìn thử một chút. Thật ra cậu muốn biết cô ta có bí mật gì trên người chứ gì?"

"A, bị lão phát hiện rồi… Không phải lão từng nói không phải ai cũng tạo ra được tháp bạch cốt hay sao? Tháp bạch cốt của cô ta có sáu tầng nhưng vậy nghĩa là có ít nhất sáu người…"

"Đủ rồi!"

Ông lão nheo mắt lại, đánh gãy lời tên đầu trọc: "Đừng tưởng ta không biết cậu nghĩ gì! Đầu trọc, có một số chuyện không phải cứ cưỡng cầu là được. Con bé này không có gì đặc biệt cả. Nó đã quá đáng thương rồi!"

"Tôi có nói gì hay làm gì sao?" Vẻ mặt tên đầu trọc tràn đầy sự vô tội, anh ta cười nói: "Tôi chỉ muốn giúp cô ta thôi. Nhưng mà lão già lão cũng kỳ lạ nha. Trước nay chúng ta đều không bước vào hồ Thái Khuê. Nay lão lại treo ngược cô ta trên hồ ấy, muốn làm ra bóng của cô ta. Đùa bỡn tháp bạch cốt của cô ta là được rồi, sao lão lại chơi thêm trò đó nữa. Rốt cuộc lão muốn làm gì hả?"

"Cậu có biết Khuê Sơn chúng ta có quy tắc gì không?"

Ông lão chắp tay ra sau lưng và nhìn tên đầu trọc.

"Sư phụ có thể quản chuyện của đồ đệ nhưng ngược lại thì không được." Ngừng một chút rồi tên đầu trọc thốt ra một câu theo bản năng: "Cái con khỉ nhà lão!"

Mắng xong, anh ta bản mặt đen lại rồi cười lạnh, nói: "Tôi sẽ chống mắt lên nhìn xem lão định giở trò gì!"

Dứt lời, anh ta đứng dậy rời đi.

Ông lão híp mắt nhìn theo. Miệng ngâm nga vài ba câu hí khúc. Bộ dạng lão không hề giống như bị tên đồ đệ không tôn sư trọng đạo của mình chọc giận.

Lão quay đầu nhìn về hướng hồ Thái Khuê… Khớp ngón tay chuyển động, đầu ngón tay gõ xuống đùi lão.

Sau đó, từ chỗ tên đầu trọc cách đó không xa truyền tới một tiếng hét thảm.

"A, sư phụ lại rơi xuống hầm cầu rồi!"

Lý Đại Hùng ló đầu từ nhà bếp ra nói.

…

Ọc ọc ọc ọc. Nước xộc vào khoang miệng. Cố Duệ không kịp ngậm miệng nên uống phải vài ngụm nước. Suýt chút nữa là cô bị sặc chết. Cơ thể này yếu hơn cô nghĩ. Lúc trước cô đã dùng hết sức để lắc mình trên không trung nên lúc này, phần eo và hai chân cô mỏi nhừ. Bây giờ muốn bơi lên trên thì hơi khó nên cô tạm dừng nghỉ một chút…

Nhưng dục vọng muốn được sống của Cố Duệ rất lớn. Hơn nữa, mặc kệ là trong tình huống gì, cô cũng đều giữ được bình tĩnh nhờ ý chí muốn sống mãnh liệt của mình. Bởi vậy, lúc này, cô không hề thấy hoảng loạn. Tay chân cô khua vài cái rồi bắt đầu bơi lên trên.

Bơi, bơi rồi lại bơi. Mặt cô xanh cả rồi.

Cái tình huống gì thế này? Cô cảm thấy cái hồ này cũng không sâu lắm mà, sao mà bơi hoài vẫn chưa lên được trên mặt nước được thế.

Chẳng lẽ hồ này cũng có thủy quỷ? Không hợp lý nha! Nếu như thế thật thì ba người kia chẳng phải ăn phân rồi sao?

Cố Duệ theo bản năng nhìn xuống mặt nước…

Phía trên bạc trắng tựa như trăng, phía dưới lại là đen ngòm đầy quỷ dị, không thấy chút ánh sáng nào. Trên dưới phân chia trắng đen rõ ràng, hình thành nên một ranh giới rạch ròi. Nhất thời Cố Duệ không biết được bản thân đang tiến về thế giới màu trắng bạc phía trên hay là bị kéo vào vực sâu đen tối phía dưới. Không hiểu sao trong cô lại nổi lên cảm giác hoang mang… Và cô cảm nhận được một cỗ sức mạnh nào đó đang kéo lấy cổ cô.

Không, đúng hơn là nó đang tóm lấy thứ trên cổ cô – tháp bạch cốt.

Hơn nữa, cô còn cảm thấy có thứ gì đó đang nhìn cô chằm chằm.

Cố Duệ vừa nghĩ như vậy thì trong bóng tối dưới kia đột nhiên xuất hiện cái gì đó.

Hai ánh sáng đỏ tía thật lớn tựa như lò đồng bị thiêu đốt đột nhiên xuất hiện trong bóng đêm.

Lại kèm theo tiếng gào thật trầm.

Dã thú.

Cự thú (*)!

Cố Duệ sợ tới mức toàn bộ lỗ chân lông trên cơ thể như bị nghẽn lại. Cô quay đầu, duỗi chân rồi điên cuồng bơi lên trên.

Cuối cùng cũng lên được phía trên.

Cố Duệ đang muốn rời khỏi mặt nước thì...

Bốp!

Đầu cô chạm phải vật gì đó.

Cái quỷ gì vậy!

Tay Cố Duệ sờ lên phía trên. Cô chạm phải một thứ gì đó như thủy kính bóng loáng và lạnh lẽo. Không, có lẽ là một lớp băng nhưng hoàn toàn trong suốt. Khi tay Cố Duệ chạm vào, từng đợt sóng gợn tràn ra như một đóa sen tuyệt mỹ.

Sao lúc xuống nước không có mà khi đi lên lại có thế này? Chẳng lẽ có người ở bên ngoài làm sao?

Cái lão già kia!

Cố Duệ cảm thấy khó thở. Cô đập mạnh vào lớp băng ấy. Rầm rầm rầm! Một hoa văn bằng nước hình đóa sen nở rộ ra. Hai mắt Cố Duệ đã sắp chuyển sang màu trắng dã.

Khốn… nạn! Cô sắp đuối chết rồi đây này!

Tiếng cự thú gầm lên từ phía dưới càng lúc càng gần…

Cố Duệ sốt ruột. Lực tay và tần suất đập tăng lên…

Rầm rầm rầm, rắc!

Tay cô máu chảy đầm đìa.

Lớp băng chắn trên mặt nước đã bị phá vỡ. Bất chấp vết thương ở tay, Cố Duệ nhanh chóng ngoi lên trên mặt nước. Cô lảo đảo chạy vào bờ rồi ngã lăn ra bãi cỏ. Tim cô đập liên hồi vì sợ hãi.

Cô quay đầu lại nhìn về phía hồ nước kia.

Không có cái gì cả.

Mặt nước vẫn tĩnh như gương.

Cố Duệ thở hồng hộc, hai chân vẫn còn run rẩy. Chân cô bị chuột rút.

Vừa rồi cô đã dùng quá nhiều lực nên bây giờ không chạy nổi nữa.

Một lúc sau, không khí lạnh lẽo làm cô bình tĩnh lại. Xoa tay mình, cô hà hơi vào lòng bàn tay. Hơi thở cô biến thành dòng khí trắng như hóa thành sương trong đêm tối. Miệng vết thương ở tay cũng đã ngưng chảy máu.

Lạnh quá.

"Rốt cuộc hồ này là hồ gì… Không có băng?" Cố Duệ vẫn luôn nhìn chằm chằm vào mặt hồ nhưng cô không hề thấy con cự thú nào. Mặt nước tĩnh lặng, và không hề có khí lạnh. Mọi thứ như thể thứ cô cảm nhận được khi ở dưới hồ chỉ là ảo giác vậy.

Quá quỷ dị.

Cố Duệ đứng dậy. Vốn định rời đi nhưng không biết ma xui quỷ khiến thế nào mà cô lại chậm rãi bước đến bên hồ.

Cô cúi xuống, lấy tay chạm vào mặt nước kia.

Sóng gợn lăn tăn từ nơi cô chạm vào.

Là nước.

Không có màn chắn kia.

Mẹ kiếp! Gặp quỷ mẹ nó rồi!

Đây là đặc tính hai mặt?

Giờ phút này, đầu óc Cố Duệ tựa như hồ nhão. Cô không dám ở đây thêm một phút giây nào nữa. Cô xoay người lại tính bỏ chạy nhưng bỗng nhiên lại kinh hãi nhìn chằm chằm vào hồ nước. Gợn sóng tan đi, hồ nước lại tĩnh lặng như gương. Nếu là gương thì đương nhiên cô nhìn thấy được mặt người. Và cô nhìn thấy gì?

Cô thấy được chính mình.

Là chính cô, là Cố Duệ cô, không phải là Vương Tiểu Nha.

Cố Duệ nhìn hình phản chiếu của bản thân trên mặt nước đến ngây người. Đây chính là bộ dáng của cô ở hiện đại.

Qua một hồi lâu sau, Cố Duệ mới bật ra một câu: "Hồ này thật không tồi."

Nó lại có thể phản chiếu khuôn mặt xinh đẹp của bà đây… cho dù cái bị thịt này là của Vương Tiểu Nha.

Chẳng lẽ nó biết được linh hồn bà đây rất xinh đẹp sao?

Lăn lộn cả đêm, một bụng lửa giận của Cố Duệ hiện giờ đã dịu lại.

Ừm, có hơi lạnh một chút.

Vẫn nên đi thôi.

Cố Duệ xoay người. Dựa theo "con đường trên không" mà bản thân nhớ, cô lảo đảo chạy xuống xúi.

Nhưng xung quanh toàn là một màn đêm u tối. Vốn dĩ có thể nương theo ánh trăng để chạy xuống, nhưng… Cố Duệ ngẩng đầu nhìn lên trời. Gặp quỷ rồi! Không thấy trăng triếc gì hết!

Mẹ kiếp!

Cố Duệ thấy không ổn lắm. Cô nhìn xuống dưới thì nhìn thấy có ánh sáng nhàn nhạt ở phía ấy. Chỗ ấy là chỗ ở của ba tên thổ tặc kia?

Gió lạnh thổi vù qua, Cố Duệ rùng mình một cái. Cô khẽ cắn môi.

Tuy rằng ba tên thổ tặc kia ở trong đó, nhưng cơ thể yếu ớt này của cô không thể chịu đựng được chuyện phải ngủ bên ngoài cho đến trời sáng. Vì thế, cô chỉ có thể liều một phen.

Cố Duệ chạy xuống. Chạy một lát, cô đã đến gần căn phòng cũ kia.

Nói thật, căn phòng này thua xa căn hộ ở hiện đại của cô. Nhưng mà vừa bị treo ngược từ chiều đến tối, lúc này dù trước mặt có là một túp lều xập xệ, cô cũng sẽ tạm chấp nhận mà vào trong đó đánh một giấc.

Nhưng Cố Duệ vẫn phải cẩn thận. May mắn thì cô sẽ không bị ba tên thổ tặc kia phát hiện. Nhưng dù xui xẻo hay may mắn thì ít nhất cô cũng có được một chiếc giường để ngủ. Thế vẫn tốt hơn việc bị đông lạnh ở bên ngoài.

Cô đã xem xét sơ qua rồi. Ông lão kia không trực tiếp giết chết cô nên hẳn là vẫn còn có đường vãn hồi.

Không nghĩ ngợi gì thêm nữa, Cố Duệ với trạng thái vò đã mẻ lại sứt nhanh nhẹn lủi vào hậu viện. Cô nhìn thấy phòng nhỏ gần ba căn phòng kia, chính là cái phòng ở bên trái có ánh lửa.

Cố Duệ nhớ lúc trước Lý Đại Hùng có nói cậu ta ở phòng bên trái. Cô nghĩ đến Lý Đại Hùng vì trong ba người kia, cậu ta là người vô hại nhất.

Tuy rằng, cậu ta bảo sẽ đem cơm chiều tới nhưng cuối cùng lại không đến.

Cố Duệ lẻn đến bên cạnh cửa. Tốt lắm! Cửa không khóa. Cô quên rằng người sống trong núi thời cổ đại rất chất phác. Có khá nhiều người không có thói quen khóa cửa, dù sao thì nhà bọn họ cũng không phải là đại trạch nhà cao cửa rộng gì cho cam.

Cố Duệ mừng thầm. Cô đẩy cửa ra… Khi phát hiện ở một bên chính là gian bếp nhỏ thì sự mừng thầm đó biến thành đại hỉ.

Lúc này, trong gian bếp không có ai. Tuy rằng không có đèn nhưng nương theo ánh nến, cô vẫn có thể nhìn thấy những thứ trên bệ bếp…

Cố Duệ cẩn thận tìm kiếm.

Ha, trong nồi thế mà còn một cái màn thầu.

Cân nhắc một chút, cuối cùng Cố Duệ vẫn cầm lên. Chịu đựng cơn đói cồn cào ở bụng, cô chậm rãi nhai kỹ mới nuốt xuống. Thật ra phần lớn là vì không có nước, cô sợ ăn nhanh quá sẽ bị nghẹn.

Nhưng cái bánh màn thầu này lên men không tốt lắm. Quá cứng.

Nhưng cô đành miễn cưỡng ăn vậy.

Ăn xong màn thầu, cuối cùng Cố Duệ cũng cảm thấy có chút sức lực rồi. Ừm, có thể đi tìm Đại Hùng cục cưng rồi.

Cố Duệ đứng thẳng eo lại. Cô tìm đến cánh cửa có ánh nến hắt ra bên ngoài rồi từ từ mở cửa sổ của phòng ngủ ấy ra.

Ý, là hơi nước!

Nhiều hơi nước như vậy.

Một cỗ khí nóng đập vào mặt Cố Duệ. Trong khí nóng ấy còn thoang thoảng hương hoa.

Đang tắm sao…

Ôi chao, trên bàn còn có hoa tươi kìa.

Cố Duệ méo miệng. Không ngờ nội tâm tên thổ tặc này lại đài các như tiểu thư nơi khuê phòng như thế… Phòng này được sắp xếp rất sạch sẽ, còn treo tranh chữ nữa…

He he…

Cố Duệ nhìn tranh chữ treo trên tường rồi quay đầu nhìn tấm màn sa mỏng kia.

Cố Duệ cảm thấy khá ba chấm. Cô tưởng tượng đến cảnh Lý Đại Hùng ngồi trong thùng tắm. Trên mặt nước rơi đầy cánh hoa, hơi nước bốc lên, bàn tay thô to của cậu ta chậm rãi vuốt nhẹ lên cánh tay rồi lại vuốt lên chân.

Nháy mắt, Cố Duệ cảm thấy thật buồn nôn. Tưởng tượng nhiều quá cũng là một cái tội mà.

(*) Cự thú: con thú to lớn.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Đóng Cửa Lại Nhé?

Nhưng cô vẫn cảm thấy bản thân còn ngây thơ quá. Bởi vì cô nhìn thấy người đang tắm sau tấm màn kia…

Chân nâng lên. Đầu ngửa lên một góc bốn mươi lăm độ. Bàn tay nhẹ nhàng mơn trớn từ cổ chân đến đùi…

Tấm màn ngăn cách kia làm Cố Duệ cảm thấy bản thân như đang xem AV (1) phiên bản cổ đại. Cảnh tượng phía bên kia tấm màn ấy thật khiến người ta mỏi mắt chờ mong.

Đó là Lý Đại Hùng sao?

Không phải! Nhìn đường nét ấy, đôi chân ấy mà xem. Không hề giống Lý Đại Hùng.

Dáng người ấy chỉ bằng một phần hai Lý Đại Hùng.

Cửa sổ không mở ra nên vốn dĩ không có gió. Nhưng thế thì đã sao nào?

Trong mắt Cố Duệ, đây là một căn phòng được cô đánh giá là để nuôi heo nên hiệu quả chắn gió không tốt lắm. Vì thế, không biết gió từ đâu lọt vào, thổi bay tấm màn ấy. Và Cố Duệ đã nhìn thấy.

Mới liếc mắt qua một cái mà suýt chút nữa cô đã bấu lấy cây cột nhà và nghiến gãy mất răng cửa.

Mẹ nó!

Đôi chân dài, dài miên man. Nó thon thả, trắng muốt và đẹp không hề có tỳ vết. Làn da tinh tế và trắng như sữa bò. Đường cong tuyệt mỹ… Người này so với siêu mẫu còn siêu mẫu hơn. Hơn nữa, phong thái còn rất yểu điệu. Dù phần dưới đã bị thùng nước che lại nhưng vẫn không che được đường cong tuyệt đẹp của thắt lưng. Nói thật, với dáng người này, cho dù mặt người đó có biểu cảm như Vương ni cô, Cố Duệ cũng chấp nhận được.

Mái tóc đen huyền của người đó được búi hờ bằng một cây trâm gỗ. Hơi nước lượn lờ, khung cảnh đẹp như tranh vẽ.

Cố Duệ đỡ trán.

Đây là một cô gái.

Không sai, là cô ấy chứ không phải hắn ta.

Vì sao trong phòng Lý Đại Hùng lại có con gái? Hơn nữa còn là tuyệt sắc mỹ nữ như thế này.

Cố Duệ trầm tĩnh một hồi lâu rồi quyết định xoay người đi ra ngoài.

"Đại Hùng, Đại Hùng, tên nhãi kia, cậu đi đâu rồi hả?" Bỗng nhiên có tiếng ông lão truyền đến. Cố Duệ nghe mà sợ muốn chết. Lão ta mới treo ngược cô nửa ngày trời, dù không có suy nghĩ giết chết cô nhưng lão sẽ đùa chết cô.

Trong tình thế cấp bách, Cố Duệ vén màn lên rồi leo vào thùng tắm không nhỏ lắm kia. Trong lúc đối phương đang kinh ngạc thì cô nhanh chóng nấp dưới ngực đối phương và che miệng cô ấy lại.

"Vị cô nương này, thật ngại quá, làm phiền một chút nhé. Để tôi trốn ở đây một lát, mong cô phối hợp giúp đỡ…"

Cố Duệ nhỏ giọng nói. Dù bận trốn ông lão kia nhưng cô vẫn không quên tranh thủ cảm khái sự mềm mại của bờ môi cô gái đang bị tay cô chặn lại, mùi hương cơ thể cô ấy, còn có… bộ ngực phẳng lì.

Khoan, ngực phẳng?

Cố Duệ cúi đầu nhìn xuống, còn chưa kịp nghĩ kỹ thì cửa đã bị đá văng ra. Rầm!

"Yêu Yêu, tên nhóc Đại Hùng kia đâu… A, đang tắm à… Thật là, lần nào tắm cũng dùng nhiều hoa như vậy… Không sợ dụ ong mật bay tới sao…"

Vài sợi tóc của cô gái xinh đẹp mà ông lão gọi tên kia rủ xuống, chạm vào bên tai Cố Duệ khiến cô cảm thấy nhồn nhột. Cố Duệ mím môi, thầm nghĩ dù ngực cô gái này có kết cấu của đồng bằng nhưng da cô ấy… so với Cố Duệ cô thật sự là hơn không biết bao nhiêu lần.

Nhưng mà lão già này thật quá đáng. Mỹ nhân người ta đang tắm rửa mà còn xông vào. Chẳng lẽ cô gái này là gái nhà lành bị bắt lên núi? Rồi bị ba tên thổ tặc kia cưỡng ép…

Trí tưởng tượng phong phú của Cố Duệ một lần nữa lại bay cao và bay xa.

Nhưng cô vẫn lo lắng cô gái này sẽ vì hoảng sợ mà hét lên.

Nhưng bàn tay ngọc ngà của mỹ nhân đặt lên thành thùng tắm. Cái cằm duyên dáng hơi động, bờ môi đỏ mọng, xinh đẹp và ướt át kia chậm rãi mở ra: "Sư tổ, sư phụ sai cậu ta đi ra ngoài bắt thỏ hoang rồi."

Ừm, âm thanh này… thật là có sức hút và thật quyến rũ, như thể trong đôi môi ấy ẩn chứa hương thơm say nồng của rượu nữ nhi hồng.

Cố Duệ cắn môi. Cô không thích kiểu con gái này. Quá quyến rũ! Vừa nhìn là biết chẳng phải gái nhà lành!

Tuy rằng cô còn chưa nhìn kỹ mặt người ta…

"Thỏ hoang? Ham ăn như vậy thì còn gì là người Khuê Sơn nữa hả? Còn Yêu Yêu, lần sau đừng có dùng nhiều hoa như vậy nữa…"

"Vâng, sư tổ. Nhưng nếu như vậy, hoa tửu (2) con ủ…"

"Ừm… Được rồi, cậu muốn làm gì thì làm."

"Vâng, sư tổ."

Ông lão chắp tay ra sau lưng rồi xoay người rời đi…

Mà lúc này, Cố Duệ vẫn không động đậy gì.

Đương nhiên là không động đậy gì rồi, ông lão kia còn chưa ra khỏi cửa mà.

Nhưng Cố Duệ không nhúc nhích không phải vì điều đó mà là vì cô vẫn luôn cúi người che giấu dáng người nhỏ xinh của mình. Lúc đầu cô còn cảm khái mỹ nhân này có khuyết điểm là ngực quá phẳng nên cũng ngại nhìn chằm chằm ngực người ta. Tuy rằng đây là điểm duy nhất mà cô có thể hơn đối phương.

Vì thế cô cúi đầu.

Sau đó, cô lại phát hiện một vấn đề. Tuy rằng so về ngực thì cô "cao" hơn người ta một chút nhưng người ta cũng có… nhiều hơn cô một thứ.

Ví dụ như thứ ở giữa hai chân chẳng hạn…

Cố Duệ lẳng lặng nhìn cho đến khi cô cảm thấy nước này có vẻ như trong quá mức cần thiết rồi.

Nhìn thấy rất rõ ràng…

Ấy, nếu nhìn nữa thì ngại quá.

Cố Duệ ngẩng đầu lên liền nhìn thấy gương mặt đẹp đến không bút mực nào tả xiết của đối phương.

Quá đẹp.

Phải nói là đẹp đến giới hạn cao nhất của cái đẹp. Nhưng nét đẹp ấy lại quá mức tuyệt mỹ khiến người ta không dám chạm vào.

Đối phương cúi đầu. Khuôn mặt hơi ửng hồng. Đôi mắt đẹp như đóa hoa nở ở miền cực lạc. Người đó cắn nhẹ môi dưới như thể đang nhẫn nhịn một điều gì đó.

Bộ dáng này suýt nữa là khiến Cố Duệ mê đắm không thấy lối về.

Là con gái? Hay con trai?

Cô mới nhìn lầm sao?

Cái thứ ở giữa ấy…

Cố Duệ cảm thấy bản thân đã gây ra tội nghiệt rồi.

Cuối cùng ông lão cũng đi ra, còn tốt bụng đóng cửa lại.

Ừm, vẫn còn đạo đức xã hội.

"Cái đó…" Cố Duệ kéo dài giọng nói. Bây giờ cô nên nói gì mới tốt nhỉ?

Tôi thấy rồi?

Ngại quá, tôi lỡ thấy rồi?

Cái đó… Tôi lỡ thấy mất rồi!

Mấy cái đó không phải cái chính!

Trong đầu Cố Duệ lướt qua rất nhiều câu nói. Cuối cùng cô mở miệng: "Nước lạnh rồi, có muốn tôi giúp anh đun nóng lên không…"

Yêu Yêu? Cô gái/chàng trai mím môi, nói: "Không cần… Cô ra ngoài trước đi đã."

Giọng nói nhu nhược như thế… Thật muốn ăn hiếp mà…

Cô Duệ bình tĩnh, đang muốn đứng dậy thì…

Rầm! Cửa lại bị đá văng ra.

Cố Duệ lật đật chui vào lại.

Nước trong thùng vì động tác của cô mà tràn ra khỏi ngoài.

"Sư huynh, anh đang làm gì vậy? Nghịch nước à?"

Giọng nói lỗ mãng của Lý Đại Hùng truyền tới.

Tốt quá, cuối cùng Cố Duệ cũng xác định được người này là trai.

Mà cô hiện tại đang dựa người vào một người so với con gái còn "nữ tính" hơn…

Mặt đối mặt, khoảng cách này rất thú vị, nhưng…

Đầu hơi đau rồi…

"Không… Không có gì."

"Chơi vui không?"

"Ừm, cũng kha khá."

"Em cũng vào cùng nha…"

"Không, không, cậu đô con quá, thùng tắm sẽ nứt mất."

"Ừm, hình như tướng em quá to con rồi."

"Đúng vậy, quá béo."

"…"

Cố Duệ nghe đến đó thì suýt nữa là phì cười.

Lý Đại Hùng suy sụp nói: "Sư huynh chỉ biết ăn hiếp em thôi… Em bắt được thỏ rồi, đang tính nấu bữa khuya, anh ăn không?"

"Nếu nấu dở thì không ăn."

Giọng nói rõ ràng là đang bắt bẻ nhưng lại mang vẻ dịu dàng, uyển chuyển.

Lý Đại Hùng lầm bầm trong miệng, xoay người chuẩn bị đi ra ngoài.

Cố Duệ thở phào nhẹ nhõm, đang tính đứng lên.

"Đúng rồi, sư huynh."

"Cậu nhóc" Đại Hùng lại xoay người quay lại.

Mặt Cố Duệ đã mất hết cảm xúc rồi.

“Nói.” Yêu Yêu sư huynh quay mặt đi, vẻ mặt đã không còn từ nào có thể miêu tả rồi.

“Có muốn em đóng cửa giùm không?”

“… Cậu đi đi.”

“Vâng.”

Đại Hùng đá chân một cái. Rầm! Cửa đóng lại.

Cả người Cố Duệ như muốn nhũn ra.

Nhưng Yêu Yêu nói: “Cái kia… Tôi đi ra trước nhé.”

“Chẳng lẽ anh không thấy nếu anh ra trước thì anh sẽ ngại lắm à?”

Vì sao không phải là cô ngại?

Yêu Yêu suy nghĩ một lát. Đột nhiên mặt anh ửng hồng rồi lại trắng bệch. Anh cắn môi, nói: “Cùng ra đi.”

Cùng ra đi.

Cố Duệ đứng đắn gật đầu.

“Ừm.”

Lúc này, nên gật đầu thì gật đầu, nên đứng đắn thì đứng đắn.

Vì thế hai người cùng đứng dậy và bước ra khỏi thùng gỗ.

“Cái kia…”

“Cô là con gái, choàng thêm cái này đi.”

Yêu Yêu mặc đỡ một lớp áo ngoài vào. Còn chưa thắt dây lưng lại, anh đã vội vàng đưa một cái áo ngoài to rộng khác cho Cố Duệ.

Cử chỉ này làm Cố Duệ lập tức có thiện cảm với người này.

“Cảm ơn.”

Cố Duệ bước qua, định nhận lấy áo thì…

Chân cô bị trượt.

Cô còn chưa khoác được áo thì đã kéo áo mà đối phương vừa mặc xuống.

Thật ra thì không có gì.

Áo tụt thì mặc lại là được.

Cố Duệ đứng dậy, tính đưa lại áo cho người ta…

Rầm!

Cửa, lần thứ ba, bị đá văng ra.

Sau đó, Cố Duệ một thân quần áo lộn xộn và… Yêu Yêu…

“Yêu Yêu, làm sao để thịt thỏ hết tanh…”

Tên đầu trọc, ông lão, Lý Đại Hùng, ba người đứng đấy.

Khi thấy cảnh tượng này… thì cả ba đều im lặng.

Một lúc lâu sau, Lý Đại Hùng lẩm bẩm: “A, trong nước có máu. Rất nhiều máu, nước đỏ thành như vậy… Hai người đã làm gì vậy?”

Tên đầu trọc: “Chúng ta đến không đúng lúc sao?”

Ông lão: "Con nhóc kia, cô đã làm gì Yêu Yêu nhà chúng tôi rồi?"

Cố Duệ sực nhớ ra cô đang bị thương và có máu chảy ra.

Sau đó cô lại suy nghĩ tiếp. Hiện tại cô nên nói đây là máu của cô hay là máu của Yêu Yêu thì tốt hơn nhỉ…

(1) AV: Adult Video.

(2) Hoa tửu: Rượu được ủ lên men với thành phần chính là cánh hoa.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Ko!

Trời về khuya. Cú mèo trong núi đã thôi kêu từ bao giờ. Củi gỗ đang cháy phừng phực trong lò. Vì gỗ này là gỗ của cây ăn quả trong núi nên khi cháy sẽ tiết ra dầu, dầu này gặp lửa thì cháy tí tách, còn thoang thoảng bay ra một mùi hương không tên. Lý Đại Hùng mồ hôi nhễ nhại bỏ thịt thỏ vào trong một cái chảo lớn rồi đổ thêm nước vào.

Cậu ta dùng khăn lau qua loa mồ hôi chảy trên mặt. Lau xong, đặt khăn xuống, cậu ta quay đầu nhìn Yêu Yêu sư huynh đang ngồi yên tĩnh ở góc tường bên trái rồi quay sang nhìn cô gái đang nhóm lửa ở sau bếp…

"Tôi muốn hỏi, tại sao cuối cùng ba chúng ta lại… thành dạng này vậy?"

Bộ dạng này là bộ dạng nào?

Cố Duệ nhìn hai bàn tay dính đầy tro của mình. Ừ, thoạt nhìn thì giống móng gà rang cháy đấy.

Rồi cô lại nhìn vị mỹ nhân ở phía bên kia… Hai tay thon dài tinh tế, làn da trắng nõn như ngọc. Từng ngón tay sạch sẽ và xinh đẹp. Bàn tay ngọc ngà ấy, trong lớp áo lông…

Áo lông…

Cố Duệ đỡ trán.

"Tôi cũng muốn biết tại sao tôi phải giúp Khuê Sơn mấy người nhóm lửa nấu thịt thỏ. Rõ ràng một tiếng trước tôi còn bị mấy người treo ngược trên hồ, suýt chút nữa là bị đông lạnh như chó."

Lý Đại Hùng: "Đơn giản là vì cô ức hiếp mỹ nhân sư huynh của bọn tôi."

Mỹ nhân sư huynh Yêu Yêu yên lặng, động tác nơi ngón tay cũng dừng lại. Anh nhìn Cố Duệ một lát rồi cất giọng nói luôn dịu dàng, quyến rũ trước sau như một của mình lên: "Máu là của vị cô nương này, không phải của tôi."

Anh thấy hơi xấu hổ.

Cố Duệ: "Đúng, không phải của anh ta."

Lý Đại Hùng: "Tuy rằng tôi đọc ít sách nhưng thế không có nghĩa là tôi không có văn hóa. Cho dù là cô… cũng là cô được lợi, dù sao người xấu luôn là người được lợi."

Cố Duệ: "Cậu có biết tay gấu là mỹ vị của chốn nhân gian không?"

Sau đó, đề tài này đã được ngưng lại.

Thịt thỏ hầm với dương xỉ hái trên núi trong chảo bắt đầu phát ra hương thơm hấp dẫn.

Cố Duệ: "Hai người đều là đệ tử của Khuê Sơn sao?"

Lý Đại Hùng: "Đúng vậy, tôi là nhị đệ tử, Yêu Yêu sư huynh là đại đệ tử."

Cố Duệ quay lại nhìn: "Yêu Yêu?"

Thấy ánh mắt của Cố Duệ, cánh môi đỏ mọng của Yêu Yêu sư huynh mở ra: "Bọn họ đều gọi tôi là Yêu Yêu."

Cố Duệ: "Đào chi yêu yêu, chước chước kì hoa?"

Yêu Yêu lắc đầu: "Không phải. Mấy người sư phó không có trình độ văn hóa cao như thế, bọn họ không biết nhiều chữ đâu. Tên này là bọn họ tùy tiện gọi thôi."

Cố Duệ: "Chúng ta thật giống nhau, đều am hiểu nhìn thấu bản chất con người qua vẻ bề ngoài."

Mỹ nhân và cô thôn nữ, cả hai nhìn nhau cười.

Lý Đại Hùng: "Cùng tắm nước tắm có máu là thành người một nhà rồi sao?"

Cố Duệ đứng dậy: "Dao phay đâu rồi ta?"

Lý Đại Hùng sợ đến mức ôm ghì lấy dao phay vào lòng.

Được rồi, không nói nhảm nữa. Vào thẳng chuyện chính thôi.

"Sư phụ của mấy người và sư phụ của sư phụ mấy người muốn làm gì vậy?"

Lý Đại Hùng lắc đầu: "Tôi cũng không biết. Nhưng lúc ở phòng bếp, tôi nghe lén thấy sư phụ nói đến tháp bạch cốt gì đó có sáu tầng, rồi gì mà có ít nhất là sáu cái gì đó… Sáu bảo vật sao?"

Hai mắt cậu ta sáng lên. Nói rồi cậu ta quay sang nhìn chằm chằm vào cổ Cố Duệ.

Trong lòng Cố Duệ căng thẳng nhưng trên mặt lại không thể hiện ra bất kỳ sự khác lạ gì. Cô nhàn nhạt nói: "Nếu muốn lấy bảo vật thì cứ lấy thôi. Cần gì phải treo ngược tôi trên cái hồ kỳ quái kia chứ."

"Ha, cô cũng nhận thấy nó kỳ quái à? Đó là hồ Thái Khuê, cấm địa của môn phái chúng tôi đấy. Người bình thường tuyệt đối không thể tiến vào đâu."

"Cấm địa?" Cố Duệ như suy nghĩ đến điều gì đó: "Có phải ở dưới hồ có nuôi một con cự thú không?"

Cô vừa dứt lời thì dao phay trên tay Lý Đại Hùng rơi xuống đất. Keng!

Cố Duệ theo phản xạ nhìn về phía Lý Đại Hùng. Vẻ mặt cậu ta tràn đầy sự kinh ngạc. Cô lại chuyển mắt nhìn sang Yêu Yêu. Vẻ mặt anh ta cũng không kém phần kinh ngạc.

"Dưới đó thật sự có sao?"

"Cô thấy nó rồi sao?"

Hai người đó gần như cùng lúc hỏi cô.

Cố Duệ ngạc nhiên: "Gì mà kỳ vậy? Cấm địa của môn phái mình nuôi cái gì mà mấy người cũng không biết là sao? Chẳng lẽ mấy người chưa từng nhìn thấy? Chỉ có mình tôi ngã xuống đó là thấy thôi sao?"

Hai người kia thế mà lại gật đầu.

Cố Duệ thoáng im lặng. Hai ngón cái gõ vào nhau, ánh mắt chợt lóe lên: "Vậy nó là cái gì?"

Nhìn dáng vẻ hai người này, có lẽ bọn họ biết điều gì đó nhưng lại không tự tin về nó lắm.

Nhưng hai người này lại không nói ra ngay.

"Hầy, có gì mà không nói được chứ? Sợ cái gì mà sợ! Ở đây chỉ có ba người chúng ta. Còn Lý Đại Hùng cậu nữa, tốt xấu gì chúng ta cũng từng ăn chung gà, ăn chung cá mà…"

"Tôi thật sự không thể nói mà! Cái này là quy tắc của môn phái bọn tôi. Làm trái với quy tắc sẽ rất thảm đó."

"Môn phái mấy người ngay cả cái bảng đề tên môn phái còn không có thì lấy đâu ra quy tắc. Cậu có nói hay không…"

Cố Duệ từng bước ép sát Lý Đại Hùng. Ở phía bên kia, môi Yêu Yêu khẽ giật giật. Anh như có điều muốn nói nhưng lại thôi.

"Cố cô nương…"

"Sao?"

“Làm trái với quy tắc của môn phái sẽ bị bỏ đói ba ngày.”

Hả? Được rồi, Cố Duệ biết bản thân không thể ép tên Lý Đại Hùng này mở miệng rồi.

Thằng nhãi này chính là loại người sống để ăn. Bỏ đói cậu ta chẳng khác nào giết chết cậu ta.

“Vậy là cậu sợ đói bụng?” Con ngươi Cố Duệ đảo một vòng. Rồi cô liếc sang Yêu Yêu.

Yêu Yêu: “Tôi có bao giờ ăn nhiều đâu…”

Ngừng lại một lát rồi anh yên lặng nhìn Lý Đại Hùng nói: “Sợ béo.”

“Hiểu mà, tôi hiểu mà. Vóc dáng chính là điều quan tâm hàng đầu của phụ nữ…”

“Ừm.”

Chẳng lẽ mấy người không thấy đoạn đối thoại này có gì đó sai sai sao?

Lý Đại Hùng rụt người lại một bên: “Dù sao đi nữa thì bọn tôi cũng không thể nói được. Dù cô có bức ép thế nào cũng không có tác dụng gì đâu!”

Cố Duệ nhìn Yêu Yêu: “Anh có biết kỹ năng thêu hai mặt không? Phương pháp dưỡng nhan làm đẹp, phương pháp ăn uống cùng các loại rau củ có khả năng làm đẹp, anh có muốn biết không?”

KO (1)!

Nói rồi cô quay sang Lý Đại Hùng: “Cậu từng ăn Mãn Hán Toàn Tịch (2) chưa?”

KO!

Một giây sau, Cố Duệ khiêm tốn nói: “Nói trước, tôi không ép hai người đâu. Miễn cưỡng không hạnh phúc!”

Thật không biết xấu hổ mà!

Lý Đại Hùng: “Thật ra tên môn phái Khuê Sơn bọn tôi xuất phát từ hồ Thái Khuê. Nghe sư tổ nói, trong hồ Thái Khuê có thần thú bảo vệ núi Khuê Sơn bọn tôi. Thần thú ấy rất lợi hại. Nhưng bọn tôi chưa từng được nhìn thấy. Bởi vì bản thân hồ Thái Khuê không cho bọn tôi tiến vào.”

Cố Duệ nói trúng ngay tim đen: “Nhưng chắc chắn hai người đã lén đi xem. Vì cấm địa ấy không có cấm chế.”

“Đúng, đúng.” Lý Đại Hùng gật đầu: “Bọn tôi đã đến đó rất nhiều lần nhưng chưa từng xuống nước, cũng chưa từng thấy Thái Khuê. Bọn tôi còn tưởng đấy chỉ là truyền thuyết chứ…”

Cố Duệ: “Mấy người có đúng là một môn phái không vậy?”

Lý Đại Hùng: “Cô có ý gì đấy? Khinh bọn tôi à?”

Cố Duệ: “Làm gì có. Tôi chỉ vô tình buột miệng nói thôi. Nếu mấy người là môn phái trảm yêu trừ ma thì vì sao phải đối phó với một người đáng thương như tôi chứ?”

Ngừng một lát, Cố Duệ nói tiếp: “Hai người nhìn kỹ tôi đi. Thấy tôi có chỗ nào giống người xấu không?”

Lý Đại Hùng: “Tôi đã nhìn kỹ rồi. Cô là con khỉ, không phải người.”

Yêu Yêu: “Thật ra cô cũng không phải là xấu, chỉ là nét đẹp của cô không được rõ ràng thôi.”

“Cảm ơn đã khen. Tạm biệt.”

Dù sao thì Cố Duệ cô đã sưởi ấm được cơ thể, cũng đã ăn màn thầu. Cô ném thẳng cây củi trong tay xuống rồi mở cửa ra ngoài.

Sau đó, cô đột nhiên hoảng sợ.

Bởi vì trước cửa có một thi thể không có đầu.

Rầm!

Cố Duệ lập tức đóng cửa lại và quay đầu hỏi hai người: “Hồi nãy hai người có thấy gì không?”

Hai người gật đầu.

Mặt mày Cố Duệ xanh mét: "Môn phái mấy người còn có thi thể không đầu tìm đến sao? Chức nghiệp thật linh động nha."

Lý Đại Hùng lắc đầu.

Yêu Yêu xiết chặt lấy tay áo lông: "Bình thường thì sẽ không có, trừ khi…"

Cốc cốc cốc.

Tiếng gõ cửa vang lên.

Ôi mẹ ơi, thi thể không đầu biết gõ cửa nữa kìa!

Nháy mắt Cố Duệ vọt ra sau lưng Lý Đại Hùng. Yêu Yêu cũng nhanh chóng chạy ra sau lưng cậu ta.

"Đại Hùng, cậu là con trai, cậu lên đi."

"Đúng, đúng, cậu là con trai… Cậu lên đi!"

Lý Đại Hùng: "Sư huynh, anh…"

Yêu Yêu: "Sao?"

Lý Đại Hùng: "Không có gì."

Dù sao cũng là đàn ông con trai, Lý Đại Hùng đành đi mở cửa. Hả? Đâu rồi?

"Ai vậy?"

"Ta đây."

Nghe có giọng nói truyền đến, Lý Đại Hùng theo bản năng quay đầu lại…

Một cỗ thi thể không đầu lập tức ngã vào người cậu ta.

Ôm lấy thi thể không đầu, Lý Đại Hùng vừa cúi đầu đã nhìn thấy một cái lỗ to chảy đầy máu trên cổ. Cậu chớp mắt vài cái, tay run lên rồi té xỉu.

Nhưng Cố Duệ ở phía sau lại thấy mọi chuyện rất rõ ràng. Đúng là một thi thể không đầu, chết vì bị chặt đầu. Và người ném cỗ thi thể ấy vào người Lý Đại Hùng chính là tên đầu trọc.

Đúng là không thể trốn được mà!

"Khang sư phụ, đã trễ thế này… Anh còn mang thi thể ấy đi đâu vậy?"

Vẻ mặt tên đầu trọc không có biểu cảm gì, nói: "Trong thôn dưới núi có người phạm tội, bị chặt đầu. Thi thể có thể nhận về nhưng cái đầu khi bị chặt ở pháp trường đã bị một con chó tha đi mất, không ai đuổi kịp nó cả. Người nhà người này sợ linh hồn của hắn không chịu yên nghỉ liền ủy thác cho tôi làm phép trừ tà rồi mới đem đi an táng."

Yêu Yêu: "Sư phụ, thật ra thì… người có thể làm phép ở trong thôn bọn họ mà."

Vì sao nhất định phải mang thi thể về chứ?

Cố Duệ: "Muốn về nhanh để ăn thịt thỏ chứ gì?"

Lại thêm một câu đâm trúng tim đen nữa.

Tên đầu trọc trừng mắt nhìn Cố Duệ: "Cô thật thông minh đấy."

Cố Duệ: "Cùng bình thường thôi."

"Ha ha." Tên đầu trọc cười lạnh: "Tôi đúng là không nghĩ đến cô sẽ sống sót đấy. Tôi đã quá xem thường cô rồi."

Cố Duệ nhìn thấy sự hung ác trong ánh mắt tên đầu trọc. Cô muốn tránh né nhưng không kịp. Cô đã bị tên đầu trọc tóm lấy và lôi đi. Chớp mắt hai người đã ra khỏi sân và tiến vào rừng…

Phía sau là tiếng kêu to của Yêu Yêu và Lý Đại Hùng không biết đã tỉnh lại từ bao giờ.

Hai người càng đi càng xa.

Tiêu rồi, lần này tiêu thật rồi!Tên đầu trọc chết bầm này thật sự có ý xấu.

Trong lòng Cố Duệ sốt ruột không thôi.

"Đi đâu vậy? Đã trễ như vậy rồi mà."

Ông lão đang đứng tấn, hai tay nắm lại và đặt ngang hông. Dưới ánh trăng sáng, chòm râu trắng như tuyết lay động, thoạt nhìn có một chút thần thái tiên phong đạo cốt (3).

"Đi dạo giải sầu." Tên đầu trọc ngoài cười nhưng trong không cười nói.

Cố Duệ vội hô to lên: "Tiền bối cứu tôi, tên này muốn độc chiếm tháp bạch cốt của tôi."

Ông lão và tên đầu trọc cùng đồng thanh nói: "Cô muốn bọn ta đồng môn tương tàn, đồng vu quy tận (4) sao?"

Cố Duệ: "…"

Người xuyên không ngay cả một chút ưu thế về chỉ số thông minh cũng không có, như vậy thì làm sao mà lăn lộn tiếp được đây?

Ông lão tuy nhìn thấu nhưng không tính nhượng bộ.

"Khang, buông con bé ra."

Khang sư phụ cười ha ha: "Lão già, bình thường lão có bao giờ quan tâm đến mấy chuyện như thế này đâu. Sao hôm nay lại muốn xen vào thế?"

Ông lão: "Chẳng phải là ta sợ cậu gây ra sai lầm gì sao?"

"Tôi thì có thể làm gì được chứ? Chẳng phải chỉ mượn tháp bạch cốt và người của cô ta dùng một chút thôi sao."

(1) KO: viết tắt của từ Knock out, nghĩa là nốc ao, đo ván.

(2) Mãn Hán Toàn Tịch: hay còn gọi là Tiệc triều đình Hán Thanh, gồm 108 món ăn độc đáo được tạo ra từ nhà Thanh và văn hóa người Hán.

(3) Tiên phong đạo cốt: phong thái của người tu tiên.

(4) Đồng môn tương tàn: người trong cùng môn phái tàn sát lẫn nhau. Đồng vu quy tận: cùng đến chỗ chết.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Tổ Sư Gia Mấy Người Cũng Làm Vậy Sao?

Cố Duệ nhịn không được nói xen vào: "Tôi thật sự không hiểu, trên người tôi có thứ gì mà mấy người cứ tính kế tôi hoài vậy? Hai thầy trò mấy người cứ cấu kết lại với nhau. Dù chết thì tôi cũng muốn chết cho rõ ràng. Hơn nữa, mấy người là người tu đạo, nhiệm vụ là trảm yêu trừ ma, sao có thể đối xử với một người vô tội như vậy hả?"

Lách cách. Tên đầu trọc đột nhiên buông Cố Duệ ra. Anh ta cười nói: "Vô tội? Có vẻ như cô luôn giả ngu nhỉ? Thôi được, tôi cũng không ngại nói rõ một phen. Cô là Cố Duệ, đúng không? Chẳng lẽ cô không thắc mắc tại sao hồn của mình lại nhập vào xác Vương Tiểu Nha? Điều này không phải là trùng hợp ngẫu nhiên đâu. Tuy rằng tôi cũng không biết là sức mạnh cỡ nào đã khiến hồn cô nhập vào một thân thể khác."

Vẻ mặt Cố Duệ không hề thay đổi, cô bình tĩnh nói: "Xin chỉ giáo."

"Vương Tiểu Nha có mệnh cách cô độc, mệnh khắc người thân. Mà cô cùng cô ta không giống nhau. Hai người có mệnh cách trái ngược nhau. Cô ta khắc người thân bên cạnh, còn cô trời sinh đã yếu ớt, lẽ ra lúc vừa sinh ra đã chết non. Loại mệnh cách như cô gọi là Sàn. Một người vốn dĩ nên chết lại sống, hơn nữa còn sống rất tốt."

Tên đầu trọc nheo mắt lại, nhìn Cố Duệ cười như không cười, nói: "Bởi vì tháp bạch cốt, đúng không?"

Rốt cuộc sắc mặt Cố Duệ cũng hơi thay đổi: "Đúng thì sao? Cái này ảnh hưởng gì đến mấy người à?"

"Tháp bạch cốt, vì sao lại gọi là bạch cốt?" Tên đầu trọc liếc nhìn ông lão có vẻ mặt ngưng trọng đứng cách đó không xa: "Người thân lấy mạng đổi mạng, một tầng tháp là một mạng. Mà tháp của cô có sáu tầng nghĩa là có sáu người vì cô mà đổi mạng. Lẽ ra chỉ cần một mạng đổi một mạng là đủ. Nhưng mạng phải yếu đến mức độ nào mới cần đến sáu mạng người để đổi…"

Thấy vẻ mặt của Cố Duệ càng lúc càng trắng bệch, ông lão lạnh lùng quát: "Đủ rồi đó! Khang!"

Khang sư phụ: "Sư phụ, người đã vào tay tôi rồi thì lão đừng mong lấy lại."

"Hừm, xem ra đã đến lúc kiểm tra xem tên đồ đệ như cậu có tiến bộ hay không rồi!"

Ông lão vừa nói vừa bày ra luồng ánh sáng hình xoắn ốc trong lòng bàn tay. Thoạt nhìn có vẻ giống như một cái ấn.

Ánh sáng trắng chói mắt, Cố Duệ nhìn thấy tên đầu trọc bị ấn bạch quang đánh trúng.

Rầm!

Lách cách.

Cố Duệ lập tức nhìn thấy rừng cây bị bao phủ trong ánh sáng trắng ấy. Hoa văn trên vỏ cây nháy mắt trở nên rõ ràng hơn.

Tên đầu trọc đã bị xử lý rồi sao?

Nhưng mà…

Cố Duệ ăn đất.

Trước mắt tối sầm lại, cô ăn phải đất.

Bởi vì cô bị kéo xuống đất. Còn chưa kịp phản ứng lại thì cô đã không thể hít thở. Theo bản năng cô mở miệng ra. Và thế là cô ăn đất.

Cô bị kéo xuyên dưới mặt đất.

Đương nhiên là tên đầu trọc kéo cô xuyên.

Thuật Độn Địa?

Cố Duệ cảm thấy bản thân mình như đang ăn đất. Thật là mở mang tầm mắt! Nhưng mà, khó thở quá!

Mấy giây sau.

Soạt.

Cố Duệ bị vứt sang một bên, cả người cô văng ra. Cô lắc lắc cái đầu rồi chống tay vào gốc cây và bắt đầu nôn.

Hiển nhiên, người nôn không phải chỉ có một mình cô.

Thổ Hành Tôn mang cô độn địa cũng đứng nôn bên cạnh.

Không sai, tên đầu trọc cũng đang nôn.

Cố Duệ: "…"

Nhìn sao cũng thấy đám người ở Khuê Sơn này đều là "hàng hiếm".

Tựa như cảm nhận được ánh mắt khinh bỉ của Cố Duệ, tên đầu trọc tức giận nói: "Cô nghĩ Thổ Lỗi Thuật dễ sử dụng chắc? Cho dù dùng Lỗi Thuật để độn thổ, bản thân nhân loại đã không thích hợp để đi xuyên dưới mặt đất rồi. Tôi… Ngược lại cô…"

Cố Duệ: "Tôi thì sao? Lại thấy trên người tôi ẩn giấu bí mật khó lường nào à?"

Nhìn thấy Cố Duệ cười lạnh, tên đầu trọc không khỏi bật cười, nói: "Tháp bạch cốt còn chưa đủ sao? Sáu người còn ít à?"

Anh ta còn chưa nói hết thì mặt Cố Duệ đã tái nhợt. Cô nói: "Sáu người này là ông bà ngoại, ông bà nội và cha mẹ tôi. Anh nói đúng, tổng cộng là sáu người. Thế rồi sao?"

Rồi sao?

Cô nói nhẹ nhàng bâng quơ nhưng lời nói không hề có kẽ hở nào.

Ngược lại, tên đầu trọc không lên tiếng.

"Không còn gì để nói à… vậy còn lão tiền bối ngài thì sao? Muốn trốn ở một bên nghe tôi nói, hay là ra đây nào…"

Đêm tối yên tĩnh, bầy trời đầy sao soi sáng mặt đất.

Trong không khí như chỉ nghe thấy tiếng gió.

Sau đó.

Ông lão như một bóng ma chậm rãi bước ra khỏi một thân cây.

Cố Duệ không nhìn ông lão mà chỉ nhìn chăm chăm vào tên đầu trọc.

"Đầu tiên, lúc ở thôn Tiểu Dương, anh vì muốn xác định lại mệnh cách đặc biệt của tôi nên mới thử tôi. Sau đó mang tôi lên núi bởi vì các người có thể lợi dụng mệnh cách của côi để làm điều gì đó trên Khuê Sơn này."

Ngừng một lát, Cố Duệ nhìn về phía ông lão: "Mà ông, từ lúc nhìn thấy tôi lần đầu tiên đã biết chuyện tôi không có bóng. Cho nên, ông đã nghi ngờ tôi có vấn đề. Đến khi ông biết đến sự tồn tại của tháp bạch cốt trên người tôi, đương nhiên là ông biết ý nghĩa của nó… Không, phải nói là ngay từ đầu ông đã biết bí mật trên người tôi, bao gồm cả tháp bạch cốt. Sự kinh ngạc lúc đó của ông chỉ là giả vờ. Ông làm thế vì muốn phối hợp với tên đầu trọc chết bầm này. Hai người một trắng một đen lừa tôi, khiến tôi có ảo giác như tứ cố vô thân, không có nơi nương tựa. Và hai người cũng buộc tôi phải lựa chọn một trong hai. Cho dù chọn ai, tôi cũng đều phải nói ra một ít điều mà các người muốn biết… Nhưng đương nhiên là tôi không để các người được như ý, cho nên dẫn đến bước thứ hai – treo tôi trên hồ Thái Khuê. Tại sao? Chắc là muốn thử tôi gì đó đúng không? Đệ tử bình thường của Khuê Sơn đều không thể bước vào hồ Thái Khuê. Tại sao một người ngoài như tôi lại được vào? Sợi dây mây bị tôi cắt đứt kia, chẳng lẽ ông lại không biết sao?"

Ông lão dù bận nhưng vẫn nhàn. Lão cười tủm tỉm: "Đoán rất hay! Nhưng lại không có bằng chứng gì, ta có nên nói rằng suy nghĩ của cô hơi kỳ lạ không?"

"Cho dù là nhằm vào điều gì cũng đều có mục đích riêng cả. Các người hoặc là muốn biết chuyện gì đó, hoặc là muốn có được thứ gì đó, hoặc là muốn tôi làm gì đó. Đầu tiên là đồ vật. Trên người tôi chỉ có tháp bạch cốt là đáng giá, nếu muốn cướp, mấy người đã sớm cướp nó rồi. Cho nên, khả năng này bị loại trừ. Tiếp theo là muốn biết điều gì đó. Cái này thì rất không cần thiết. Tôi chẳng có thông tin nào mà mấy người cần cả. Nên đây cũng không phải là mục đích chính của mấy người. Vì thế… chỉ còn lại khả năng cuối cùng. Các người muốn tôi làm gì đó."

Tay tên đầu trọc đặt lên thanh thước: "Có vẻ như cô rất thích phân tích vấn đề nhỉ… Vậy thì nói tiếp đi! Nhưng mà chắc cô biết tôi không phải là một người có kiên nhẫn. Nếu cô đoán sai, vậy thì…"

Ánh mắt Cố Duệ dừng trên tay anh ta. Cô nói: "Lý Đại Hùng là một người ra sao, tôi biết rất rõ. Cậu ta tuy lỗ mãng như lòng dạ lương thiện. Vừa nãy cậu ta đã giả chết. Lúc tôi bị anh bắt đi, cậu ta lại thờ ơ. Còn có Yêu Yêu, nhìn anh ta thì có vẻ như dịu dàng, tốt bụng. Nhưng tiếng hô to vừa nãy giả tạo quá. Khi tôi và anh vừa đi khuất tầm mắt thì anh ta không hô nữa. Dựa theo tình huống thông thường, đáng lẽ anh ta phải đuổi theo, chứ không phải hô to một tiếng rồi thôi. Diễn quá dở, quá giả tạo. Điều này làm tôi phải ngẫm lại. Một môn phái thoạt nhìn có vẻ ít người lại còn nghèo nàn, sư tổ, sư phụ và hai đồ đệ phối hợp lại với nhau để diễn kịch…"

Ngừng một lát rồi Cố Duệ nói tiếp: "Mấy người có phải định…"

Tên đầu trọc và ông lão liếc nhìn nhau. Con nhóc này vậy mà lại đoán trúng.

Cho nên…

"Thiếu thốn tình yêu lâu ngày nên muốn tìm vợ. Nói rõ trước nhé, tôi không muốn làm vợ một người tuổi tác quá lớn so với tôi đâu. Quá to con, quá ngốc cũng miễn luôn. Cái tên Yêu Yêu kia thì miễn cưỡng chấp nhận được. Xong, còn vấn đề gì không?"

Tên đầu trọc khiếp sợ!

Ông lão kinh hãi!

"Con, con khỉ nhỏ cô còn ở đó mà kén cá chọn canh. Chẳng lẽ cô cho rằng Khuê Sơn bọn tôi không có nữ à? Yêu Yêu của nhà chúng tôi còn đẹp hơn cô trăm ngàn lần!"

"Ăn nói bậy bạ, hết sức bậy bạ! Con nhóc cô nghĩ lung tung gì vậy hả? Bọn ta chỉ kiểm tra xem cô có thích hợp làm đệ tử Khuê Sơn bọn ta hay không!"

Tên đầu trọc và ông lão vừa dứt lời thì sửng người. Bọn họ nhìn thấy Cố Duệ cười.

Tên đầu trọc ở phía sau mắng nhỏ: "Mẹ kiếp! Mắc bẫy rồi!"

Đúng, thật sự mắc bẫy rồi!

Hai thầy trò trầm mặc, Cố Duệ bình tĩnh nói: "Ra là thu đệ tử à… Mấy người làm như vậy, tổ sư gia của Khuê Sơn mấy người biết không?"

"Nói bậy gì đấy! Cái này là… truyền thống xưa nay của Khuê Sơn bọn tôi. Bọn tôi ít người không phải vì không thu được đệ tử mà là vì yêu cầu nhận đệ tử tương đối cao, xưa nay đã vậy rồi!"

“A, xem ra tổ sư gia của mấy người cũng làm như vậy.”

“Khà, con nhóc này!”

Nháy mắt, ông lão đã ở phía sau Cố Duệ, lão gõ nhẹ đầu cô một cái.

“Tuổi còn nhỏ, nhưng đầu óc không phải vừa. Nói một hồi lại gài bẫy bọn ta. Còn bàn luận về tổ sư gia, thật hư, nên đánh!”

Cố Duệ ôm đầu, tức giận: “Có cách thu đồ đệ như vậy à? Nếu không phải tôi mạng lớn thì đã sớm chết rồi! Làm như mấy người người ta gọi là giết người bừa bãi đấy!”

“Khà khà, cô không cần nói, chuyện xảy ra ở hồ, ta điều biết hết cả… Cô sẽ không chết đâu. Đó, xem đi, có phải cảm giác khi bản thân mình tìm được đường sống trong chỗ chết rất thú vị không? Có phải thấy bản thân rất giỏi không?”

Thú vị cái con khỉ nhà ông ấy!

Cố Duệ cảm thấy đám người Khuê Sơn này đúng là một đám trốn “trại”!

Nhưng mà…

“Hơn nữa, cô nghĩ sao ta đem cô treo trên hồ? Cô cũng biết trên mặt hồ Thái Khuê có cấm thuật, ta dùng phép thuật tạo ra và duy trì dây mây kia cả ngày trời cũng mệt lắm đấy.”

“Ha ha, cảm ơn ông.”

“Thái độ gì đó hả? Cô nhìn dưới chân cô xem.”

Cố Duệ dù thấy nghi ngờ nhưng vẫn cúi xuống nhìn…

“Là đất.”

“Ngu ngốc, nhìn cái bóng của cô ấy!”

Cố Duệ ngẩn ra. Cô nghiêng đầu nhìn phía sau hông. Bóng của cô… đã quay lại rồi!

Cái bóng đã có lại!

Bao giờ thế?

Sao cô không có cảm giác gì vậy?

“Chẳng lẽ bị treo trên hồ một hồi thì treo ra cái bóng luôn sao?”

Cố Duệ hơi buồn cười.

“Bí mật ở hồ Thái Khuê, có nói cô cũng không hiểu. Dù sao thì cô chỉ cần biết, cái bóng của cô vì gặp phải kích thích quá lớn mà rời khỏi bản thể. Tháp bạch cốt theo bản năng đã bảo vệ nó và mang hồn cô nhập vào cơ thể này. Đương nhiên, vì điều ngoài ý muốn đã xảy ra với cô quá dữ dội, khiến hồn phách của cô hơi dao động, không nhớ được việc đã xảy ra ấy. Thậm chí có khả năng đó là nguyên nhân khiến trí nhớ của cô trở nên hỗn loạn. Về căn bản thì tháp bạch cốt vẫn bảo vệ cô, nhưng nó đang trong tình trạng bị phong bế. Muốn khai mở nó thì phải để nó một lần nữa cảm nhận được cô đang gặp nguy hiểm… Thấy chưa, không phải cuối cùng cái bóng của cô cũng quay lại sao?”

“Cái hồ kia nguy hiểm như vậy, có thể tiến vào, không thể bước ra, lỡ tôi chết thì sao?”

“Không sao cả.” Vẻ mặt tên đầu trọc bình tĩnh, “Dù sao người chết cũng không phải là tôi.”

Cố Duệ đỡ trán.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Ngủ Với Ai?

“Tuy rằng tôi quá ưu tú khiến hai người xem trọng. Nhưng mà, tôi không có hứng thú với mấy chuyện bắt yêu trừ ma. Mấy người xem này, tôi gầy tong

teo như con khỉ, nhìn thấy có khả năng gì không? Không có một chút pháp thuật…"

Cố Duệ nhớ lại cảnh Lý Đại Hùng bị thi thể không đầu ngã trúng. Cô không muốn cả quãng đời còn lại của mình phải nói chuyện với đám yêu ma và thi thể đâu.

"Không sao, có thể học."

"Học không được đâu."

"Cô sẽ học được, vì cô có thiên phú (*)." Ông lão chắc chắn nói.

Cố Duệ kinh ngạc nhìn về phía lão. Ánh mắt lão chợt lóe lên nhưng không nói thêm gì. Tên đầu trọc bổ sung: "Lúc trước, khi ở thôn Tiểu Dương có phải cô nói với Lý Đại Hùng rằng cô thấy tôi niệm chú giống như đang niệm kinh không? Cứ nghe ong ong, khiến cô thấy khó chịu?"

Cố Duệ: "Anh vậy mà lại nghe lén tôi nói chuyện."

Tên đầu trọc: "Cái này không quan trọng. Quan trọng là người bình thường không thể nào nghe thấy tiếng những người Hàng Đạo chúng ta niệm chú. Người có thể nghe thấy trừ người đồng đạo ra, còn có người có thiên phú Hàng Đạo… Mà cô, chính là thiên tài giữa muôn vàn người!"

Ấy, sao lời này nghe giống như lời dụ ký hợp đồng của mấy người bán bảo hiểm chuyên nghiệp quá vậy?

Cố Duệ cười ha ha: "Cái này không quan trọng, quan trọng là tôi không có hứng thú."

"Cô sẽ thấy hứng thú ngay thôi, bởi vì loại mệnh cách của cô là loại mà đám quỷ yêu thích nhất. Nếu ăn được cô, đạo hạnh của bọn chúng có thể tăng lên. Đấy là chưa nói đến tháp bạch cốt trong tay cô. Cô chỉ biết tháp bạch cốt là người thân cùng huyết thống dùng mạng của mình để lấy mạng đổi mạng nhưng không biết rằng không phải người nào cũng đổi được. Phải là người có linh hồn thuần khiết, công đức phải rất lớn mới có thể lấy mạng mình đến địa phủ để trao đổi… Sáu người có công đức tạo thành sáu tầng của tháp bạch cốt, cô biết sẽ có bao nhiêu ma quỷ thèm muốn nó không? Hoặc là đưa nó ra đây, lão đây sẽ giúp cô bảo quản, hoặc là cô tự giữ, rồi… bị quỷ nuốt chửng cùng nó, hoặc là… gia nhập Hàng Đạo Khuê sơn! Trở thành người có thể chống lại và trừng trị bọn chúng!"

Ông lão nói huyên thuyên, nhưng Cố Duệ có cách nào nói lại được.

Cô biết lão không lừa mình.

Và cũng không cần phải lừa cô.

"Thật ra cô không có sự lựa chọn nào khác, tôi biết cô sẽ đồng ý… Bởi vì cô rất quý trọng mạng mình. Như lúc ở thôn Tiểu Dương, rõ ràng sợ quỷ, không muốn lặn xuống nước nhưng cô vẫn lặn xuống. Con người cô rất mâu thuẫn nhưng mục đích của cô rất rõ ràng. Đó chính là muốn bản thân sống thật tốt."

Tên đầu trọc thả lỏng tay khỏi thanh thước. Thoạt nhìn anh ta không có vẻ uy hiếp gì nhưng thực tế lại ép buộc, không cho cô lựa chọn.

Suy nghĩ? Nghĩ kỹ? Do dự?

Cố Duệ cân nhắc ba giây rồi chọn ra quyết định có lợi cho mình nhất khi sống trong Đại Đường quỷ thần khó lường này.

"Được, tôi đồng ý."

Ha!

Tên đầu trọc và ông lão ăn ý đập tay vào nhau. Bọn họ hòa thuận như thể sự đối chọi gay gắt, không kiêng nể tình thầy trò trước đó chỉ là ảo giác.

Cố Duệ khó chịu, sắc mặt khó coi. Cô nói: "Được rồi, trở về thôi. Tôi sắp chết cóng rồi. Tôi còn chưa ăn cơm tối đây này."

"Cô ăn màn thầu rồi."

"Màn thầu đó là ông để lại đấy à?"

"Đúng đúng, cô xem, lão đây đối xử với cô quá tốt, đúng không?"

"Khuê Sơn mấy người luôn nghèo thế này à?"

"…"

Cô còn chê bọn ta sao?

"Sau này cô nên sửa thành Khuê Sơn chúng ta."

“Đây thật là một chuyện bi thương mà.”

Mẹ kiếp.

Trăng treo trên cao, màn đêm thăm thẳm. Hai thầy trò thấy khó chịu khi bị Cố Duệ nhìn thấu sự “yêu thích” của bản thân đối với cô. Bọn họ lập tức không lo lắng nữa, chỉ nhìn Cố Duệ vênh váo.

“Đúng rồi khỉ, làm sao cô nhận ra bọn tôi đang diễn kịch? Đừng có nói lại những lời đã trước đó… Những cái đó chỉ là thứ bên ngoài thôi. Chắc chắn cô còn nghĩ đến những thứ sâu xa hơn nhiều.”

Cố Duệ quay đầu lại, không thấy bọn họ. Cô không nhịn được mà đi nhanh về phía trước.

“Già rồi nên lảm nhảm quá nhiều.”

Nói nhảm quá nhiều.

Quá nhiều…

Một ông lão, một tên trọc đầu lướt tới, mỗi người một bên nhấc Cố Duệ lên.

“Cái đầu nhà mấy người, mau bỏ tôi xuống. A…”

Lúc về đến căn phòng cũ kia, cả người Cố Duệ đều thấy khó chịu, sắc mặt cũng khó coi. Vẻ mặt Lý Đại Hùng vui mừng, cậu nói: “Con khỉ, tôi biết thể nào cô cũng thích Khuê Sơn bọn tôi mà.”

Yêu Yêu cười rất dịu dàng: “Hoan nghênh cô gia nhập Khuê Sơn chúng tôi.”

Ông lão: “Cùng vui, cùng vui.”

Tên đầu trọc: “Có thể ăn thịt thỏ rồi.”

Sao đó năm người ngồi xếp bằng cạnh bếp lò cùng nhau ăn thịt thỏ.

Một nồi thịt hầm thật to trên bếp. Than cháy đỏ rực ở trong lò. Gió thổi trên núi lành lạnh. Mùi thơm của nồi thịt thỏ lan tỏa khắp phòng.

Có một thứ tình nghĩa mang tên là cùng nhau vượt qua mưa bom bão đạn, cùng nhau chơi gái. Nhưng đối với năm tên thổ tặc Khuê Sơn này, ăn là một loại tình nghĩa cách mạng.

Bầu không khí thật hài hòa, thật yên tĩnh.

Đương nhiên, bầu không khí như vậy chủ yếu là vì thịt thỏ quá ngon, năm tên này không muốn mở miệng. Miệng dùng để ăn thịt thỏ thì thích hơn để nói chuyện!

Cho đến khi chỉ còn một miếng thịt thỏ cuối cùng trong nồi.

Bầu không khí trở nên căng thẳng hẳn.

Lý Đại Hùng: “Ý, trên đất có con kiến.”

Không ai để ý đến.

Tên đầu trọc dùng pháp thuật điều khiển thi thể không đầu kia bay lại và ngã vào lưng Lý Đại Hùng.

Ông lão lập tức dùng dây mây trói hai tay hai chân tên đầu trọc lại.

Lão già, lợi hại lắm!

Nhưng cũng chẳng làm nên trò trống gì nhiều cả.

Đũa của Cố Duệ và Yêu Yêu cùng gắp lấy miếng thịt thỏ.

Cố Duệ: “Ban đêm ăn thịt thỏ sẽ rất béo.”

Sau đó, cô vinh quang giành được miếng thịt thỏ cuối cùng.

Ăn xong, Cố Duệ thỏa mãn lau miệng.

Ăn uống no nê, đã đến lúc bàn công chuyện rồi.

“Đúng rồi, Hàng Đạo của mấy người rốt cuộc là cái gì? Là pháp thuật đặc biệt của phái Khuê Sơn mấy người sao? Hay là…”

Ba người kia đang bận nhớ thương miếng thịt thỏ cuối cùng nên không lên tiếng. Chỉ có Yêu Yêu bình tĩnh giải thích: “Hàng Đạo là cách gọi chung. Hễ là đạo phái hàng yêu phục ma thì đều là người Hàng Đạo, chỉ có cách làm là khác nhau thôi. Hơn nữa, mỗi người mỗi khác, sở trường cũng không giống nhau. Ví dụ, Mao Sơn Đạo chuyên diệt cương thi. Mà Thập Nhị Lang Kiều Minh Nguyệt Dạ, phái Ngọc Đường, phái Thần Tiêu, phái Thanh Vi,… chính là những phái nổi bậc trong lĩnh vực diệt yêu trừ ma. Nhưng bọn họ đều không sánh bằng Bắc Đế Sơn…”

Cố Duệ: “A, ra thế. Tôi chỉ muốn hỏi Khuê Sơn mấy người đứng thứ mấy?”

Tên đầu trọc: “Thứ bậc chỉ là hư vô. Sao chúng ta có thể nông cạn như đám người kia được. Vả lại, là Khuê Sơn chúng ta, Khuê Sơn cũng là của cô!”

Cố Duệ: “Thứ mấy?”

Tên đầu trọc: “Câm miệng!”

Cố Duệ hiểu ra ngay. Cô nhếch miệng: “Đứng chót.”

Lý Đại Hùng lập tức phản bác lại: “Không phải đứng chót… Chúng ta căn bản không lọt vào được bảng xếp hạng.”

Cố Duệ: “Thật tội nghiệp…”

Lại bị ghét bỏ rồi.

Ông lão liếc mắt nhìn Cố Duệ: “Bây giờ cô có hối hận cũng đã muộn. Tối nay ăn nhiều như vậy, lát nữa nên cố gắng đánh một giấc thật ngon đi. Ngày mai sẽ chính thức bắt đầu luyện tập… Mặc dù cô có thiên phú Hàng Đạo nhưng bể học mênh mông, vẫn phải học tập siêng năng một chút…”

Đối với vấn đề này, Cố Duệ không có ý kiến gì. Nếu đã chọn đi theo Hàng Đạo thì không thể nào để trình độ bản thân ở mức gà mờ được…

“Tôi muốn hỏi thêm một chuyện.”

“Nói đi.”

“Rốt cuộc tại sao các người lại muốn tôi gia nhập Khuê Sơn? Đừng có mà nhai lại câu tôi có thiên phú Hàng Đạo. Tôi biết ban đầu mấy người có mục đích khác.”

Ấy… thật là thẳng thắn…

Cố Duệ cười nói: “Người xưa có câu: “kẻ làm thầy phải giảng giải, truyền thụ, giải thích những điểm nghi hoặc của học trò”. Nếu ngay cả thứ này mà mấy người còn không thành thật trả lời tôi, như vậy Khuê Sơn này khác gì một trò đùa?”

Biết ngay con nhóc này am hiểu nhất là ngụy biện mà.

Tên đầu trọc méo miệng, nhìn về phía ông lão ý bảo lão nói đi.

Ông lão dù không vui nhưng vẫn trả lời: “Mạng cô cứng, có thể trừ tà, có thể chống lại yêu quái.”

Cố Duệ: “…”

Đường dẫn xuống núi nằm ở đâu vậy?

…

Đã lên thuyền giặc thì không thể bước xuống. Rơi vào đường cùng, Cố Duệ chỉ có thể làm đệ tử Khuê Sơn.

“Khuya rồi, tắm rửa rồi nghỉ ngơi đi.”

Ông lão phất tay, dáng vẻ rất tiên phong đạo cốt. Nhưng khi lão ợ một tiếng, toàn bộ hình tượng đều bị mất hết.

“Tôi ngủ ở đâu vậy?” Hiện tại Cố Duệ rất cần một cái giường để ngủ.

“Hôm nay là ngày đầu tiên cô nhập môn. Theo quy tắc của Khuê Sơn chúng ta, ngày đầu tiên phải rèn luyện can đảm…”

“Nói ý chính đi.”

“Chúng ta có ba phòng.”

“Rồi sao?”

“Phòng của ta, của lão già này, hoặc là của hai người Yêu Yêu và Đại Hùng, chọn một trong ba cái.”

Mặt Cố Duệ không cảm xúc, cô nói: “Cho nên quy tắc của Khuê Sơn là ngày đầu tiên đệ tử nhập môn, ba người các người sẽ xả thân ngủ cùng?”

Cái gì mà ngủ cùng, nói khó nghe quá vậy.

“Thế cô có ngủ không?”

“Có lựa chọn thứ tư nào không? Chẳng hạn như phòng chứa củi?”

“Có, cô ngủ cùng nó đi.” Tên đầu trọc chỉ vào thi thể nam không đầu dưới đất.

Cố Duệ nhìn thoáng qua thi thể nam kia rồi dứt khoát nói với Yêu Yêu: “Anh muốn nằm trên hay nằm dưới?”

Mặt Yêu Yêu lập tức đỏ bừng.

Lý Đại Hùng giật mình nói: “Thế còn tôi?”

Cố Duệ: “Chắn gió.”

Chắn gió… Chắn gió…

Hai bàn tay ngọc ngà của Yêu Yêu đan vào nhau. Mặt đỏ ửng lên.

Lý Đại Hùng: “Khỉ, sao cô lại không biết xấu hổ như vậy. Trước giờ tôi với Yêu Yêu luôn ngủ cùng nhau. Tự dưng cô lại nhảy vào cướp Yêu Yêu của tôi!”

Cố Duệ: “Tôi hỏi Yêu Yêu muốn ngủ trên giường hay dưới đất, còn cậu thì ngủ ở sau cái cửa chắn gió. Sao? Có vấn đề gì à?”

A, ra là ý này hả?

Yêu Yêu và Lý Đại Hùng ngạc nhiên.

Cố Duệ: “Sự đen tối trong mắt hai người là sao hả? Cứ thế này thì sau này tôi sao có thể tiếp tục thuần khiết như bây giờ được nữa! Tôi mệt rồi, nấu nước giúp tôi đi.”

Ông lão và tên đầu trọc: Tự nhiên cảm thấy Khuê Sơn đã thu nhận nhầm phải ác linh không sạch sẽ gì rồi…

…

Lý Đại Hùng không phải là đối thủ của Cố Duệ. Cô mới nói hai, ba câu đã lừa được cậu ta đi đun nước nóng.

Yêu Yêu đối xử với người khác rất dịu dàng. Tuy là con trai, nhưng so với con gái anh còn xinh đẹp hơn rất nhiều, đẹp đến mức chim sa cá lặn. Trong lúc Lý Đại Hùng nấu nước, anh lấy một bộ quần áo từ tủ ra.

“Quần áo của cô đã hỏng, lại còn cũ nữa. Cô cứ mặc tạm bộ này đi. Nếu không vừa người thì ngày mai tôi sẽ sửa lại sau, được không?”

Cố Duệ nhìn khuôn mặt xinh đẹp của anh. Rồi cô cúi đầu nhìn bộ trường y màu xanh được cắt may và thêu rất tinh tế kia. Đôi bàn tay của người này thật khéo léo.

“Hả? Đồ nữ?”

“Ừm…” Yêu Yêu hơi xấu hổ, “Tôi… thích những thứ như thế này này… Người khác nhìn thì thấy sao sao đúng không?”

“Cuộc đời này ngắn lắm, chỉ cần bản thân thích là được, quan tâm người khác nghĩ gì làm chi.”

Ở hiện đại, có rất nhiều người đàn ông cơ thể có hơi hướng nữ tính. Thậm chí đa số nhà thiết kế quốc tế cao cấp và các nghệ sĩ đều có khuynh hướng hơi nữ tính hóa.

Huống hồ, Yêu Yêu không phải nữ tính mà chỉ là vẻ bề ngoài quá mức xinh đẹp, tính cách lại hiền lành, lương thiện, tạo cho người đối diện cảm giác thoải mái mà không phải là ghê tởm.

Vì thế, đối với sự lo lắng của anh ta, Cố Duệ không tỏ ý kiến gì. Cô cầm lấy quần áo và nói: “Dù sao thì ba tên thổ tặc kia đều không có văn hóa, không có gu thẩm mỹ, anh không cần để ý đến bọn họ. Nhưng với người có thường thức như tôi đây, sau này anh cứ thường xuyên dựa vào tôi mà rèn luyện kỹ thuật may vá…”

Con sói đuôi to phe phẩy đuôi, từ từ dụ dỗ.

Yêu Yêu nở một nụ cười điên đảo chúng sinh: "Được."

Bên kia, Lý Đại Hùng đã đun nước nóng xong. Cố Duệ đổ đầy một thùng lớn rồi ngâm mình trong đó. Tắm xong, cô mặc áo vào…

Ừ, sau đó là ngủ với hai đứa con trai?

(*) Thiên phú: tài năng trời cho.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Ba Điểm Quan Trọng Của Hàng Đạo

Cơ thể này tầm mười sáu, mười bảy tuổi. Thân thể này chỉ mới dậy thì, gầy tong teo như giá đỗ. Ngay cả bản thân Cố Duệ nhìn cũng không thấy hứng thú. Vì thế cô không kiêng kị gì việc ở cùng phòng với hai người con trai.

Lý Đại Hùng rất hiểu lấy mình, ngoan ngoãn đi trải chăn đệm. Sau đó, khi nghe Cố Duệ nói hai, ba câu và thấy Yêu Yêu nở một nụ cười, cậu ta lại giúp hai người kia trải chăn đệm. Lúc làm xong, cậu mới phát giác ra bản thân đang làm gì.

Lý Đại Hùng tức giận nói: "Tại sao tôi lại giúp hai người trải chăn đệm?"

Cố Duệ: "Không biết. Có lẽ là vì cậu tốt bụng chăng?"

Lý Đại Hùng: "Hả? Thật sao? Tôi cũng thấy như thế… Hai người còn cần giúp gì không? Tôi có thể giúp đỡ…"

Cố Duệ: "Muốn giúp tôi giặt đồ trong không?"

Lý Đại Hùng: "…"

Thấy Lý Đại Hùng vẻ ngoài to xác bên trong lại trẻ con đang bị Cố Duệ nhiệt tình ức hiếp, Yêu Yêu cũng chỉ có thể cười, sau đó cúi đầu tiếp tục may áo…

Nhưng sự bình tĩnh của anh nhanh chóng biến mất, bởi vì cô gái nào đó đã leo lên giường và nói: "May cái gì mà may, đi ngủ thôi!"

Bộ dạng rất vội vã như không chờ thêm được nữa…

Yêu Yêu đỏ mặt, Lý Đại Hùng trợn trắng mắt.

…

Nhưng, Yêu Yêu vẫn lên giường.

Cố Duệ nằm trong, Yêu Yêu nằm ngoài. Trên người là lớp chăn bông thật dày.

Lý Đại Hùng rất chu đáo, cậu không quên nói vọng vào từ sau cửa: "Sư huynh, nếu cô ta có dấu hiệu muốn quấy rối anh, anh nhất định phải kêu lên đấy nhé."

Cố Duệ: "Sau đó cậu cũng vào góp vui à?"

Mặt Lý Đại Hùng lập tức đỏ bừng. Cậu ta quyết định giả chết.

Cố Duệ bình tĩnh nhìn Yêu Yêu mặt mày đỏ bừng, cô nói: "Nhìn tôi làm gì, không muốn ngủ à? Muốn làm chuyện thú vị kia không?"

Mặt Yêu Yêu càng đỏ hơn. Anh lật đật vùi khuôn mặt trắng như tuyết của mình vào trong chăn.

A, sau khi chòng ghẹo hai chàng trai xong, Cố Duệ cảm thấy rất mỹ mãn.

"Nhưng mà tôi lại không thấy buồn ngủ."

"Tại sao?" Yêu Yêu nhỏ giọng hỏi.

"Muốn làm chuyện gì đó thú vị cơ."

“…”

Đủ rồi đó!

Yêu Yêu lấy chăn trùm lên đầu. Lý Đại Hùng dùng chăn che lỗ tai mình lại.

Hừ hừ, không chịu nổi một đòn.

Cố Duệ đắc chí.

Căn phòng lại chìm vào yên tĩnh.

Mỹ nhân nằm ngay trước mắt.

Cố Duệ không nhúc nhích.

Hơi ấm xa lạ ngay kề bên.

Yêu Yêu yên tĩnh đắp chăn. Một lúc lâu sau, anh quay lại nhìn Cố Duệ.

Khuôn mặt cô không được tính là đẹp, một gương mặt vẫn còn nét non nớt…

Mới vừa rồi, anh còn nhìn thấy cô vênh mặt hất hàm sai khiến người khác, lông mày như phượng múa, giọng nói ngang ngược, bướng bỉnh. Nhưng bây giờ anh nhìn thấy cô…

Đang ngủ.

Mới một giây mà đã ngủ rồi sao?

Sao bảo không buồn ngủ mà?

Yêu Yêu bật cười, một nụ cười điên đảo chúng sinh.

Một giây ấy, trên người Yêu Yêu xuất hiện một loại quyến rũ, hấp dẫn khác lạ.

Đáng tiếc là Cố Duệ không nhìn thấy.

Cô đã chìm sâu vào giấc mộng.

…

Ò ó o o…

Tiếng gà gáy sáng sớm vang lên.

Cố Duệ mơ màng mở mắt ra. Trời vẫn còn tờ mờ sáng, nếu không thì ngoài cửa sổ sẽ không tối như vậy. Không khí còn sót lại hơi lạnh của sương đêm. Cố Duệ vẫn chưa hoàn toàn tỉnh ra từ cơn mơ.

Lại là giấc mơ đó.

Nhưng cô lại không nhớ giấc mơ đó như thế nào. Có lẽ là những mảnh vỡ của ký ức.

Không biết cô gặp phải chuyện gì mà biến thành tình trạng như bây giờ. Nhưng cô luôn cảm thấy, trong giấc mơ đó có ai đó.

Cô rất muốn biết đối phương là ai nhưng không lần nào cô nhìn rõ được mặt người đó.

Trong lòng Cố Duệ cảm thấy không được tự nhiên. Nhưng sau khi tỉnh lại, cô chỉ nhớ là có một người xuất hiện trong giấc mơ của mình.

Trong mơ màng, Cố Duệ nhìn Yêu Yêu đang nằm nghiêng ở bên cạnh. Mặt anh đối diện mặt cô.

Nói thật, khuôn mặt này…

Cố Duệ chép miệng. Cô không suy nghĩ thêm nữa, ánh mắt chuyển sang hướng khác.

Bỗng nhiên cô nhìn thấy ánh mắt đầy đau đớn của Lý Đại Hùng.

“Cậu nhìn tôi như vậy là ý gì?”

“Tay cô!”

Tay?

Cố Duệ cúi đầu. À, tay cô đang ôm cái eo nhỏ nhắn của Yêu Yêu.

“Tối hôm qua lạnh quá nên ôm cho ấm ấy mà… Có vấn đề gì sao?”

Cố Duệ bình tĩnh, nhìn cậu ta rồi thuận miệng nói: “Không phải cậu cũng đang ôm một cái sao?”

Lý Đại Hùng: “Tôi? Tôi… Đúng, hình như tôi cũng đang ôm một cái.”

Dứt lời, Cố Duệ và Lý Đại Hùng bốn mắt nhìn nhau, mặt đầy sợ hãi. Rồi bốn con mắt liếc nhìn thứ Lý Đại Hùng đang ôm trong ngực…

Thi thể nam không đầu!

A!

Tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Mỹ nhân Yêu Yêu đang ngủ bị đánh thức.

Thời gian một chung trà (*) sau.

Hai thanh niên bị thi thể không đầu dọa sợ - Cố Duệ và Lý Đại Hùng, lúc này, ngồi ở bậc thang, tay run run bưng chén cháo.

Đến khi hai người nhìn thấy tên đầu trọc lười biếng duỗi lưng dưới nắng sớm.

Cả đêm hôm qua mình đã ôm thi thể nam kia ngủ.

Đây là suy nghĩ trong đầu Lý Đại Hùng.

Trong phòng mình đêm qua, có người ôm một thi thể đi ngủ.

Và đây là suy nghĩ của Cố Duệ.

Hoàn cách khác nhau, nhưng hai người có chung nỗi oán giận.

Còn chưa kịp lên án tên đầu trọc thì anh ta đã lên tiếng trước: “Chỉ còn một chén cháo cuối cùng trong bếp thôi.”

Sau đó… Yêu Yêu vừa đi giặt quần áo về liền nhìn thấy hai bóng người chạy như bay về phía nhà bếp.

…

Ăn cơm xong, tên đầu trọc có việc gấp cần phải làm. Anh ta phải xử lý thi thể nam không đầu kia. Và đương nhiên anh ta không quên kéo theo Lý Đại Hùng làm cu li cho mình.

Về phần Cố Duệ, hình như cô không có việc gì để làm cả.

Rửa chén?

Yêu Yêu đã rửa sạch cả rồi.

Có vẻ như “cô nương” này phụ trách dọn dẹp ở Khuê Sơn. Thật thương thay cho một mỹ nhân như hoa như ngọc…

“Vậy cô rửa nha?” Tên đầu trọc nói.

“Tôi vừa nói gì à?” Cố Duệ giả ngu.

Không cần rửa chén, không cần dọn dẹp, cái gì cũng không cần phải làm. Cố Duệ ngồi trên bậc, cái chân nhỏ đung đưa qua lại. Cô uể oải nhìn tên đầu trọc và Lý Đại Hùng đang bận rộn xử lý cái xác kia.

Nói là trừ tà, nhưng thực tế, nó chỉ là một nghi thức. Cố Duệ nghe thấy tiếng niệm chú của tên đầu trọc.

“Chú thuật anh ta đọc trong miệng là theo hệ thống hay đọc bậy bạ ra thế?”

Hệ thống?

Sau khi rửa chén và phơi quần áo xong, Yêu Yêu đang tựa lưng vào cột nghe thế thì ngẫm nghĩ một lát. Anh nói: "Ý cô là chú thuật có được định sẵn không ấy hả?"

Cố Duệ dựng ngón cái lên: "Thông minh!"

Yêu Yêu mỉm cười: "Có, cho dù là người nào trong Hàng Đạo cũng đều phải học Hàng Ngữ. Hàng Ngữ là một trong ba điểm quan trọng của Hàng Đạo."

"Ôi chao, nói nghe thử xem nào."

"Hàng Ngữ, Hàng Lực, Hàng Khí, gọi tắt là Ngữ Lực Khí. Hàng Ngữ là câu chữ, thứ phải học để tụng chính là chú thuật, có chú ngữ thì pháp thuật mới có hiệu lực. Nhưng quan trọng vẫn phải có Lực. Cách dẫn Lực để thi triển pháp thuật thì tùy thuộc vào mỗi môn phái. Mỗi phái đều có một truyền thừa riêng của nó. Nhưng về căn bản thì không khác nhau lắm. Cuối cùng là Hàng Khí…"

Cố Duệ đã khá hiểu vấn đề, nói: "Chính là ảo ảnh hoàn lúc trước đưa tôi dùng hả? Còn có thanh thước của tên đầu trọc, hộ tâm kính của Lý Đại Hùng. À, còn cái thứ gì đó phát sáng được của lão già kia nữa."

"Đấy là Khuê Ấn, là bảo vật trấn phái của Khuê Sơn chúng ta."

Tiếng ông lão từ trên nóc nhà truyền xuống. Cố Duệ ngẩng đầu lên nhìn thì thấy lão đang bay từ trên đó xuống.

Và ngã trong tư thế chụp ếch.

Cố Duệ: "…"

Lý Đại Hùng không cẩn thận làm rơi gạo và khoai lang đầy đất. Cậu ta khựng người, không nói nên tiếng.

Ông lão bò dậy, gào về phía Lý Đại Hùng cách đó không xa: "Trong núi vốn đã không có nhiều đồ ăn mà cậu còn lãng phí như vậy… Thế này thì mai có mà uống gió tây bắc."

Cố Duệ kinh ngạc: "Sao thế được? Trong núi chắc phải có mấy con thú nhỏ chứ? Cứ bắt đại một con ăn là được mà, như con thỏ tối qua ấy…"

Ông lão tức giận: "Con thỏ kia là ở núi kế bên. Động vật trên núi này đã sớm bị ăn sạch rồi."

"Không thể nào, sáng nay còn có gà trống gáy sáng mà? Cứ giết rồi đem đi hầm thôi."

Cố Duệ cảm thấy ý này khá hay, nhưng bỗng nhiên…

Cô cảm nhận được có sát khí.

Yêu Yêu: "Đó là sư phụ… giả giọng đấy."

Cố Duệ đỡ trán. Rốt cuộc cô đã vào môn phái kiểu gì thế này.

"Không phải bình thường mấy người hay nhận ủy thác dưới chân núi sao? Chẳng lẽ không có tiền công? Chẳng lẽ lần nào cũng là một con gà?"

Chẳng lẽ bây giờ đang thịnh hành chuyện đưa gà thay tiền công sao?

"Không có." Tên đầu trọc ngẩng đầu, "Lần này là hai lượng bạc, người ủy thác này cũng khá hào phóng."

"Vậy cũng được mà, dù sao cũng là một, hai lượng đấy."

Trong mắt Cố Duệ, một, hai lượng bằng mấy trăm tệ ở hiện đại. Khoảng tiền này đủ sinh hoạt trong một khoảng thời gian.

"Làm gì có chuyện đơn giản như vậy." Tên đầu trọc bĩu môi: "Lúc nãy vừa nói đến Hàng Khí, Hàng Khí bao gồm dụng cụ và phù. Chỉ riêng phù đã tốn của chúng ta một khoản không nhỏ, huống chi là mấy vật kia…"

Cố Duệ kinh ngạc: "Những thứ này phải mua sao? Không phải tự làm à?"

Mấy môn phái trong ti vi hình như không túng quẫn đến mức phải mua bùa chú gì đó từ nơi khác.

Không đợi ông lão và tên đầu trọc mở miệng, Lý Đại Hùng đã trả lời: "Đúng là tự mình làm, nhưng làm ở phần sau cơ."

Cố Duệ ngầm hiểu.

Tên đầu trọc và ông lão đỏ mặt.

Nhưng, ông lão vẫn cố vớt vát tình hình: "Ảo ảnh hoàn là ta…"

"Người ta làm nửa đầu, người làm một nửa sau."

"Đủ rồi, cậu mau đi làm việc của mình đi, Đại Hùng."

"Được rồi, được rồi."

Ông lão mất mặt, thấy Cố Duệ trắng trợn cười nhạo thì tức giận nói: "Con nhóc kia, đừng có cười! Đi theo ta mau!"

Cố Duệ bị lão tóm lấy rồi kéo vào rừng.

Ở phía bên này, Yêu Yêu nhìn Lý Đại Hùng và tên đầu trọc đập tay nhau một cái.

"Hai người cố ý dẫn dụ cô ta chọc giận sư tổ à? Không sợ sau này bị trả thù hả?"

Nghe giọng nói yếu ớt của Yêu Yêu, Lý Đại Hùng khó chịu nói: "Ai bảo mới sáng sớm mà cô ta đã động tay động chân với anh làm chi…"

Yêu Yêu: "Không phải sáng hôm nay."

Lý Đại Hùng: "Hả?"

Yêu Yêu: "Nguyên tối hôm qua, cô ấy đều như thế."

Lý Đại Hùng nổi giận, chạy vào rừng…

Tên đầu trọc: "Cậu chọc tức cậu ta như vậy là vì hai người bọn họ ăn sạch cháo, không chừa phần cho cậu, đúng không?"

Yêu Yêu khẽ mỉm cười, không lên tiếng.

…

Cánh rừng vẫn là cánh rừng ấy. Vì đêm hôm qua trời quá tối, Cố Duệ không nhìn thấy rõ. Nhưng bây giờ là ban ngày, cô thấy được rất nhiều cái cọc. Độ cao thấp của cọc không giống nhau, vị trí cắm cũng không có quy tắc nhất định. Còn có cả một ít thanh ngang treo trên cây trúc trông như xà ngang. Bên cạnh là một hồ nước không lớn không nhỏ.

Đây là?

"Từ hôm nay trở đi, cô luyện tập ở đây đi."

Vừa nhìn thấy mấy cái này, Cố Duệ nghĩ ngay đến mấy võ giả trong phim truyền hình. Đầu cô lập tức phình to ra.

"Lão này, chúng ta là người Hàng Đạo, không cần phải học võ như người thường đâu. Lão cứ dạy bí tịch của Khuê Sơn chúng ta là được rồi."

Cố Duệ cảm thấy những bộ phim truyền hình kia đều không đáng tin. Rõ ràng phó bản cô đang chơi là phó bản quỷ thần. Cho dù có tập võ, thì cao lắm cô cũng chỉ bằng Thanh Vũ, mà cái này thì chẳng có liên quan gì đến trừ yêu diệt ma cả.

Ông lão vừa nhìn Cố Duệ một cái là biết ngay cô nghĩ gì. Lão nói: "Cô cho rằng Hàng Đạo dễ thế à? Thân thể của cô thì hư nhược, thiếu sinh khí. Hàng Đạo chúng ta thường xuyên phải tiếp xúc với những thứ không sạch sẽ, không chỗ nào là không có quỷ quái tà ma. Nếu bản thân cô quá yếu ớt, thì chưa kịp ra tay đã bị chúng nhập vào người rồi. Chẳng hạn như cái bị thịt này của cô đấy. Nếu không phải có tháp bạch cốt bảo vệ, không tính đến Vương Tinh kia, chỉ riêng những người chết thảm ở rừng Quỷ Khốc cũng đủ khiến cô chết mấy trăm lần."

Được rồi, lão nói cũng có lý.

"Nhưng mà tôi vẫn cảm thấy lão cho tôi luyện mấy cái này để tôi càng có thể chống lại tà ma…"

"Chuẩn đấy."

"…"

(*) Một chung trà: tầm mười lăm phút.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Ba Ải, Mưa Đêm

Cố Duệ cạn lời. Cô chỉ biết câm nín mà chấp nhận sự thật.

Bước thứ nhất chính là…

"Cầm hai thùng gỗ này lên, đi qua bên kia múc nước. Nhớ là phải múc cho đầy, sau đó leo lên mấy cái cọc hoa mai kia, đi qua phía bên đấy đổ đầy nước vào cái thùng to to kia. Mỗi ngày đổ đầy một thùng như thế thì được xem là xong ải thứ nhất. Sau khi xong ải thứ nhất, cô leo lên cái xà ngang bằng trúc kia, vào rừng trúc tìm cái cuốc rồi đi đào mười cây măng. Cuối cùng cõng mười cây măng ấy… bơi qua cái hồ này. Làm xong tất cả thì buổi tập ban ngày xem như kết thúc."

Cố Duệ nghe xong thì nhìn hơn trăm cái cọc gỗ phía bên này rồi quay sang nhìn trăm cái xà ngang bằng trúc đang đong đưa theo gió bên kia, rồi lại nhìn cái hồ có đường kính ba, bốn trăm mét…

"Nếu không hoàn thành hết những thứ này thì sao?"

"Vậy thì cứ làm tiếp mà không được ăn hay ngủ gì hết."

Cố Duệ trầm tư một hồi rồi hỏi: "Bây giờ tôi bỏ sư môn còn kịp hay không?"

Ông lão: "Vẫn còn kịp. Chỉ là… đánh chết rồi làm một bận cúng tế không lấy tiền công. Yên tâm, chúng ta còn có dịch vụ siêu độ rất là chuyên nghiệp nữa. Thế nào? Còn có vấn đề gì nữa không?"

Cố Duệ: "Hết rồi. Bắt đầu đi!"

Cố Duệ xách theo thùng gỗ lên, chậm rãi đi đến bên hồ nước. Cô múc đầy hai thùng nước, rồi…

Ông lão nhìn thấy cô gái nào đó ráng sức đến đỏ cả mặt mà mãi vẫn không nhấc nổi hai thùng nước dù chỉ một chút.

Vẻ mặt đó có thể nói là rất đặc sắc.

Người này yếu hơn lão nghĩ rồi.

"Bây giờ ta tống cổ cô khỏi sư môn còn kịp không nhỉ?"

Cố Duệ: "…"

Con khỉ nhà ông!

Nói thì nói thế nhưng với tình hình trước mắt, Khuê Sơn là nơi an toàn nhất đối với Cố Duệ. Mà Cố Duệ cũng là lựa chọn tốt nhất của Khuê Sơn.

Tình chàng ý thiếp, thế là một cuộc trao đổi được hình thành.

Tuy rằng quá trình "hơi" đau khổ một chút.

Cố Duệ cố hết sức mới xách được hai thùng nước lên. Cô run run đi đến cọc gỗ.

Mới bước lên cái thứ nhất, Cố Duệ vì không đứng vững mà ngã xuống.

Nước đổ đầy đất.

Từ trong rừng vang ra tiếng cười.

"Đại Hùng."

Ông lão cất tiếng gọi. Đại Hùng ngồi xổm trốn trong rừng nghe lão gọi thì đành bước ra ngoài.

"Sư tổ."

"Cậu thấy tiểu sư muội của cậu như thế nào?"

"Xấu."

Mẹ nó! Cố Duệ lồm cồm bò dậy. Khi cô ngước đầu lên thì nhìn thấy…

Bốp!

Ông lão tát Lý Đại Hùng một cái.

"À, thể lực hơi kém. Kém như vậy là không được rồi."

"Vậy cậu so với nó thì sao?"

"Chắc chắc là tốt hơn nhiều rồi."

"Vậy cậu đi qua xà ngang bằng trúc kia thử cho tôi xem xem."

"…"

Sắc mặt Lý Đại Hùng chợt tái. Nhưng ở trước mặt ông lão, cậu ta không thể không đi qua xà ngang kia.

Muốn đi qua xà ngang này phải chú ý giữ thăng bằng cơ thể. Mà đây lại là thứ mà Lý Đại Hùng kém nhất. Với vóc dáng to cao, cậu ta đi trên xà ngang mà cứ lắc lư qua lại như một con gấu lớn vụng về. Cậu ta chưa bước được hai bước thì hét lên một tiếng rồi ngã xuống đất.

Cố Duệ lập tức bật cười.

"Thật đáng xấu hổ! Vậy mà còn dám cười người khác. Từ giờ trở đi, cậu cũng luyện giống như con khỉ đi… Nhập môn đã lâu mà ngay cả xà ngang bằng trúc cũng đi không xong, khà…"

Ông lão cười lạnh. Lý Đại Hùng uể oải đỏ mặt. Cậu ta chỉ có thể xách thùng gỗ lên rồi cùng đi múc nước với Cố Duệ.

Đương nhiên, đối với cậu ta, ải thứ nhất tương đối nhẹ nhàng. Nhưng đến ải thứ hai, cậu ta lại bắt đầu "rơi tự do".

Mà Cố Duệ thì rơi tự do… ngay ở ải thứ nhất.

Nói cho súc tích thì hai người liên tục hét lớn rồi rơi tự do.

Ông lão nhảy lên ngọn trúc cao cao rồi… nằm trên cành trúc yếu và mỏng kia và… ngủ.

Thật lợi hại!

Cố Duệ nhìn thấy thể lực của Lý Đại Hùng mà kinh hãi. Cô cũng ý thức được cơ thể của mình quá yếu, nên chỉ có thể cắn răng kiên trì tiếp.

Lý Đại Hùng vốn tưởng rằng Cố Duệ sẽ kêu than rầm trời. Nhưng không ngờ rằng một người luôn nhanh mồm nhanh miệng như cô lại trở nên trầm mặc… Cô cứ kiên trì luyện tập, ngã rồi làm lại, rồi lại ngã, rồi lại làm lại… Cứ tuần hoàn như thế.

Dần dần, cậu không nói gì nữa.

Hai người yên lặng luyện tập liên tục.

Sáng đến trưa, rồi tới khi trời tối…

Giữa trưa ông lão về ăn cơm trưa rồi không quay lại nữa.

Hai người Cố Duệ còn chưa ăn trưa, đói đến tối cả mắt.

Sắc trời càng lúc càng tối.

"Làm sao bây giờ?" Cố Duệ nghe thấy tiếng Lý Đại Hùng uể oải nói. Cô cũng nghe được tiếng bụng cậu ta kêu "ọt ọt".

"Không thấy mất mặt sao?" Cô giễu cợt Lý đại Hùng.

Sau đó, bụng cô cũng kêu lên.

Lý Đại Hùng vừa chuẩn bị bật cười thì người nào đó bình tĩnh nói: "Không mất mặt!"

Cái đồ không biết xấu hổ nhà cô!

Lý Đại Hùng cạn lời.

"Trước đây cậu cũng vậy sao?" Lúc múc nước, Cố Duệ hỏi.

"Ừm…"

"Vậy sao cậu còn không làm được?"

“Cái xà ngang kia hơi bị khó nhai đấy.”

“Tôi lại cảm thấy cái đó dễ nhất.”

“Hừ, cô đi thử đi.”

Thấy ông lão lâu như vậy vẫn chưa quay lại, Cố Duệ liền thả thùng nước xuống.

“Tôi đi thử cho cậu biết.”

Loại này tương tự như cầu thăng bằng. Ở hiện đại cô hay chơi trò này nên cái này đối với cô chắc cũng không khó lắm nhỉ…

Nhỉ…

Lý Đại Hùng nhìn Cố Duệ đi lên với vẻ mặt tự tin. Lúc bước lên xà ngang bằng trúc, cô còn quay lại nhìn cậu với ánh mắt hào hứng.

Bộp!

Sau đó thì ngã xuống.

Lý Đại Hùng lăn ra cười.

Cố Duệ mờ mịt nhìn lên cái xà ngang bằng trúc kia.

Cô quên mất cái xà ngang này được treo trên không trung, không phải là loại được cố định.

“Cái này không khoa học chút nào! Cành trúc gặp phải lực sẽ đàn hồi lại. Mức độ đàn hồi như thế nào, sao có thể khống chế được. Cũng không có cách nào giữ được thăng bằng lực kéo và lực tác dụng của tấm gỗ ở dưới. Hơn nữa, còn khiến bản thân người đi trên xà ngang không khống chế được độ mạnh yếu…”

Lý Đại Hùng nghe mà ngơ ngác: “Khỉ, cô có thể nói tiếng người không?”

“Tóm lại, người tạo nên cái này có “bệnh”!” Cố Duệ nghiến răng nói.

Lý Đại Hùng cười gian nói: “Vậy cô biết ai thiết kế cái này không?”

“Cái thứ vừa tra tấn người ta, lại vừa kiểm tra trí thông minh này, ba tên thổ tặc các người rõ ràng không đủ trình để làm. Cho nên cái này chỉ có thể mua ở bên ngoài hoặc là…”

Cô đang nói thì từng hạt mưa nhỏ rơi xuống.

Cố Duệ ngẩng đầu lên. Cô cảm nhận được sự lạnh lẽo đang trượt xuống má, sự mệt mỏi của cơ thể như được xua tan đi rất nhiều.

Nhưng…

“Là tôi.”

Một âm thanh mềm mại, trong trẻo từ trong rừng trúc truyền ra.

Cố Duệ ngẩn người. Cô quay đầu nhìn lại.

Những giọt mưa nho nhỏ rơi lất phất xuống cánh rừng. Nhìn xa xa cánh rừng như thể được phủ trong màn sương trắng mờ ảo đầy ma mị.

Yêu Yêu, với một thân quần áo màu xanh lam và sự quyến rũ không phân rõ nam nữ, một tay che dù, một tay cầm theo hộp thức ăn đứng trong màn mưa lất phất.

Nhánh trúc xanh xanh, bóng người khoai thai.

Đẹp như thơ như tranh.

Sau đó, trong đầu Cố Duệ và Lý Đại Hùng chợt hiện ra một dòng suy nghĩ: Đồ ăn, đồ ăn, đồ ăn!

Cố Duệ chạy qua. Yêu Yêu đưa dù về phía cô, anh nói: “Tôi đã đoán trước được thể nào hai người cũng không hoàn thành được buổi luyện tập đầu tiên mà. Tôi mang thức ăn đến cho hai người đây. Nếu nguyên ngày hôm nay mà không ăn gì thì mai lấy đâu ra sức để luyện tập tiếp…”

“Vậy cũng được à?” Cố Duệ theo bản năng nhìn về phía sau Yêu Yêu. Cô sợ hai người kia sẽ đến trách phạt cô và Lý Đại Hùng.

“Đương nhiên là được. Cùng lắm thì sư tổ treo ngược hai người lại một ngày mà thôi.” Yêu Yêu nói bâng quơ.

“Vậy còn anh?”

“Bọn họ không dám phạt tôi.” Yêu Yêu quay đầu nhìn Cố Duệ cười, nói: “Nếu tôi bị thương thì lấy ai nấu cơm, giặt giũ.”

Được, rất lợi hại!

Một công việc có tầm quan trọng cực kỳ to lớn.

“Trời mưa rồi, trú vào hốc cây bên kia rồi hãy ăn cơm.”

Hốc cây?

Cố Duệ còn chưa kịp phản ứng lại thì đã bị hai người Lý Đại Hùng và Yêu Yêu quen đường kéo chạy vào rừng. Sau đó, cô nhìn thấy một hốc cây thật lớn dưới cây đa.

Cây đa này đã rất già. Cố Duệ cảm thấy cây đa này có thể đã lên đến ngàn năm tuổi. Rễ cây thô to cắm sâu vào trong đất. Phần thân cây gần mặt đất có một có hốc lõm sâu vào bên trong. Hốc cây này không lớn cũng không nhỏ. Trước hốc còn có một tấm ván che lại.

Cố Duệ nhìn mà kinh ngạc.

“Cái hốc cây này có từ lâu rồi. Lúc nhỏ, tôi không vượt được ải nên phải ngủ trong rừng. Sau này, Yêu Yêu mang tôi đến đây, tôi liền qua đêm ở đây. Lần ở đây lâu nhất kéo dài đến nửa năm…”

Lý Đại Hùng đẩy tấm ván gỗ dài và nặng ra. Phía sau tấm ván là một tảng đá lớn chắn ngang miệng hốc cây lại để các loại động vật khác không thể vào trong.

Hốc cây này vậy mà có thể chứa được ba người. Phía dưới lót một tầng cỏ khô, tầng trên cùng trải một lớp vải bố màu xanh, trông rất sạch sẽ. Ở đây còn có chỗ đốt lửa, và các bình gốm. Thoạt nhìn nơi này có vẻ như thường có người đến ở.

Cố Duệ nhịn không được nhìn về phía Yêu Yêu. Cô nói: “Anh nhập môn sớm nhất à?”

“Nói thừa, sư huynh được sư phụ nhận nuôi dưỡng từ khi còn bé tí. Anh ấy rất quen thuộc Khuê Sơn này…”

Yêu Yêu thẹn thùng nói: “Có gì đâu, ở lâu thì biết thôi. Hơn nữa, chắc gì hai người sư phụ và sư tổ không biết chỗ này. Bọn họ chỉ không nói ra thôi.”

Cố Duệ gật đầu. Cô giúp Yêu Yêu bỏ thức ăn vào trong bình gốm rồi nhóm lửa lên hâm nóng lại.

Thời tiết bây giờ đã se lạnh, đồ ăn nấu ra mới để một lát đã nguội, cho nên phải hâm nóng lại. Huống hồ, bên ngoài trời còn đang mưa, nếu không đốt lửa lên sưởi ấm thì cơ thể rất dễ bị cảm lạnh.

Trong hốc cây ấm dần lên, ngoài trời vẫn lất phất mưa rơi. Ánh lửa soi sáng cả cái hốc. Ánh mắt Cố Duệ lưu chuyển từ mặt Lý Đại Hùng ngốc nghếch đến Yêu Yêu xinh đẹp, quyến rũ. Cô cảm thấy hình ảnh trước mắt mình càng lúc càng không chân thật.

Chẳng phải cô nên ngồi gần lò sưởi trong biệt thự và xem ti vi ở thế kỷ hai mươi mốt sao?

Một mình…

Uống rượu vang đỏ…

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 46: Sơn Quỷ

Nhưng Cố Duệ là một người có thể thích ứng trong mọi hoàn cảnh. Hai, ba giây hoảng hốt đi qua, cô không nhịn được cơn đói cồn cào mà tiến lên tranh đồ ăn với Lý Đại Hùng.

Yêu Yêu ngồi trên đôn gỗ, tay chống cằm nhìn hai người. Khóe miệng anh nở một nụ cười nhẹ. Cố Duệ vừa mới biết được Yêu Yêu chỉ mười tám tuổi. Bản thân cơ thể này của cô cũng chỉ mười lăm, mười sáu tuổi. Còn Lý Đại Hùng…

“Vì sao nhìn cậu lại già như vậy?” Cố Duệ vừa nuốt một cọng rau xanh vừa hỏi.

Lý Đại Hùng: "Cô có cần nói thẳng vậy không?"

Cố Duệ: "Tôi sợ nếu không nói thẳng thì cậu sẽ không hiểu."

Đủ rồi đó!

"Cô đừng có ép tôi phải ra tay!"

"Tới đi, tới đi, tới tổn thương nhau nào!"

Lý Đại Hùng thiếu chút nữa là nhào đến đánh nhau với Cố Duệ. Yêu Yêu phải đứng ở một bên khuyên can. Lửa cháy nhỏ dần nhưng trong hốc cây vẫn rất ấm áp. Trong sự ấm áp ấy, ba người đùa giỡn rất vui vẻ.

Nhưng…

"A Duệ."

"Hử?"

Cố Duệ quay đầu lại nhìn. Bàn tay ngọc ngà của Yêu Yêu kéo tay cô qua.

"Cô bị thương rồi."

Cơ thể của Cố Duệ bây giờ là một cơ thể không đủ dinh dưỡng, mà tuổi lại còn nhỏ nên có thể tưởng tượng ra tay cô sẽ nhỏ bé như thế nào. Tay vừa nhỏ lại vừa vàng. Nhưng vì cả ngày nay phải múc nước, lại bị té ngã nhiều lần, nên cánh tay chi chít vết thương, đã thế còn bị bầm tím một mảng lớn. Mà tay Yêu Yêu vừa thon vừa trắng, khớp xương tinh tế. Ánh mắt Cố Duệ dừng ở nơi tay Yêu Yêu cầm lấy tay mình…

Thật không nỡ nhìn thẳng mà…

Cố Duệ là một người hay cảm thấy ngại ngùng (?). Theo bản năng, cô muốn rút tay về.

"Từ từ, để tôi băng bó giúp cô đã."

Lúc này, Cố Duệ mới phát hiện Yêu Yêu còn mang theo một cái túi nhỏ bên mình. Bên trong túi đó có một cuộn vải bố trắng nhỏ và một bình sứ nhỏ.

Anh lấy một cái khăn sạch ra và cầm đi thấm một ít nước mưa ở ngoài hốc cây. Sau đó, anh lau nhẹ lên vết thương của Cố Duệ rồi bôi nước thuốc lên. Nước thuốc mang theo hương thảo dược thoang thoảng, khi bôi lên vết thương thì hơi đau rát một chút, còn có cảm giác lành lạnh. Nơi bị bầm tím trên tay Cố Duệ lập tức khá lên rất nhiều.

"Hử, thuốc này là anh tự làm ra hả? Hiệu quả tốt thật đấy."

"Ừm, sư tổ cho tôi mấy bản sách y chép tay. Lúc rảnh rỗi, tôi có đọc sơ qua một chút." Yêu Yêu nói bâng quơ.

Sau khi bôi thuốc xong, anh còn giúp cô băng bó lại. Cố Duệ nhìn mặt Yêu Yêu…

"Yêu Yêu, sau này, người nào cưới được anh sẽ rất hạnh phúc đấy."

Yêu Yêu ngẩn người. Sau đó, mặt anh đỏ lên. Anh cúi đầu nói: "Tôi không lấy chồng đâu…"

Lý Đại Hùng: "Chẳng lẽ mấy người không thấy lời nói của bản thân có gì sai sai sao?"

Kỳ quái ở chỗ nào?

Yêu Yêu và Cố Duệ cùng nhìn về phía cậu. Ánh mắt hai người hiện rõ sự khó hiểu của họ với cậu.

Được rồi, là tôi sai…

Lý Đại Hùng méo miệng nói: "Vậy chẳng lẽ hai người không phát hiện ra tay tôi đã để tay ở đây khá lâu sao…"

Lúc này, Yêu Yêu mới nhìn đến cánh tay của Lý Đại Hùng…

"Ừ?" Anh nhìn Lý Đại Hùng đầy nghi hoặc.

"Sư huynh, em cũng bị thương đó."

"À, thế tự bôi thuốc đi."

"…"

Lý Đại Hùng lập tức rầu rĩ không vui. Cố Duệ không chút do dự nào mà cười nhạo cậu.

Bên trong hốc cây ồn ào, bên ngoài trời mưa càng lúc càng lớn.

Lý Đại Hùng hơi lo lắng, nói: "Hầy, mưa lớn như thế, lát nữa sao sư huynh quay về đây?"

Cố Duệ biết thời tiết trên núi khá thất thường. Có khi trời đang nắng to, một lúc sau mây đen bỗng ầm ầm kéo tới rồi trời đổ mưa lớn.

"Không sao, ngủ lại đây cũng được mà."

"Nhưng ở đây không đủ chỗ…"

"Không sao, Đại Hùng, cậu ngủ ngồi là được ấy mà."

Nói thì nói thế nhưng thật ra hốc cây này cũng không nhỏ lắm, Cố Duệ và Yêu Yêu khá gầy nên đủ chỗ cho Lý Đại Hùng ngủ. Hơn nữa, trong này rất ấm áp, bọn họ không cần phải đắp chăn.

Nhưng miệng hốc cây này vẫn phải được che lại.

"Gió đêm lạnh, còn có hơi nước…" Cố Duệ vốn nghĩ như thế. Nhưng Lý Đại Hùng đầy bí hiểm nói: "Không phải chắn miệng hốc cây lại vì mấy cái đó đâu. Khuya rồi cô sẽ biết thôi."

Nói xong, cậu lấy tấm ván che ngang miệng hốc cây rồi đẩy tảng đá lớn kia chặn lại. Cố Duệ đoán tảng đá này có lẽ nặng mấy trăm cân. Chắc chỉ có tên Đại Hùng này mới đủ khỏe để nhích tảng đá ấy.

"Dù là sư tử cũng chẳng thể làm tảng đá này nhúc nhích nổi. Hai người cẩn thận thật!"

Cố Duệ thuận miệng nói. Nhưng rất nhanh cô phát hiện ra thứ mà hai người này đề phòng không phải là sư tử.

Đó là…

Yêu Yêu đặt ngón tay lên môi mình, khẽ xuyt một tiếng. Cố Duệ lập tức im lặng. Hai người này tính làm gì đây?

Dù sao hai trong ba người ở trong này là trùm sò khu này, nên cô không việc gì phải sợ cả.

Sau một ngày mệt mỏi, và được đánh chén no nê một bữa, Cố Duệ thu xếp ổn thỏa rồi lập tức ngả lưng ngủ. Lý Đại Hùng cũng rất mệt. Cậu ta chưa nói được vài câu thì cũng lăn ra ngủ.

Yêu Yêu ngồi bên cạnh Cố Duệ, nhìn bộ dạng lúc ngủ của hai người mà bật cười. Rồi anh liếc nhìn về phía tấm ván gỗ. Hai hàng lông mày xinh đẹp của anh khẽ nhíu lại. Thời tiết hôm nay không thích hợp lắm. Hiện tượng thiên văn hình như hơi…

Còn có đoạn thời gian ánh trăng biến đổi ngắn ngủi hôm qua.

Anh bình tĩnh quay đầu sang nhìn Cố Duệ. Sau đó, anh khép hai mắt lại và nằm xuống bên cạnh cô.

Mưa càng lúc càng lớn. Gió cũng càng lúc càng mạnh.

Ba người ngủ say như chết. Hai người vì mệt mỏi cả ngày mà ngủ sâu. Yêu Yêu vì làm việc và nghỉ ngơi rất hợp lý mà giấc ngủ rất trầm…

Cố Duệ luôn cảm thấy có ai đó đang nỉ non bên tai cô. Người đó đang thì thầm với cô.

Hơi thở người ấy kề sát bên cô. Cô hoảng hốt nhớ lại lúc mình học đại học, từng có một tiểu bạch kiểm được sinh viên trong trường coi là hot boy hoàn mỹ của khoa phần cứng – phần mềm theo đuổi cô. Người đó theo đuổi cô rất lâu nhưng cô không hề hay biết. Cho đến một hôm ở thư viện, người đó cúi đầu, khoảng cách giữa hai người thật gần…

Người đó nói: "Cố Duệ, tôi thích em."

Cố Duệ cảm nhận được hơi thở ấm nóng bên tai. Rõ ràng khoảng cách không gần lắm, nhưng cô vẫn cảm thấy nhồn nhột. Cảm giác này khiến cô không thoải mái.

Xét về mặt sinh học, con người tiến hóa từ loài linh trưởng. Cho nên cảm giác đó chính là cảm giác khi có một sinh vật khác giới tiếp xúc gần bản thân. Nhưng linh hồn cô kháng cự lại điều đó.

Sau đó… Chuyện giữa cô với người kia không có phần sau đó.

Trừ việc anh ta trở thành một quan chức cấp cao trong chính phủ.

Sau đó nữa thì…

Cố Duệ bỗng ngẩn ra. Sao cô lại đột nhiên nhớ đến người đó?

Nhưng mà hiện tại, hơi thở bên tai cô là của ai?

"Yêu Yêu?"

Cố Duệ nửa tỉnh nửa mê thì thầm.

Cô mở mắt ra. Quả đúng là Yêu Yêu. Hơn nữa, Yêu Yêu còn lấy tay che miệng cô lại. Mặt anh trầm lại, cơ thể nằm sấp xuống…

Mẹ kiếp! Anh đẹp tựa tiên nữ thế mà lại xuống tay với một con nhóc như cây đậu giá hết hạn sử dụng như tôi làm gì? Gu thẩm mỹ, khiếu thường thức và tình đồng môn mà anh nói đâu rồi hả?

Cố Duệ kéo tay Yêu Yêu ra, trong đầu cô nảy ra một dòng suy nghĩ như thế. Yêu Yêu sực tỉnh. Nhưng một lúc sau, anh ấn người Cố Duệ xuống rồi đè lên người cô…

Hả?

Cố Duệ nhận ra có điều gì đó không thích hợp. Cô nhìn thấy sự căng thẳng trong đáy mắt anh.

Cố Duệ nương theo ánh mắt Yêu Yêu nhìn ra bên ngoài.

Tấm ván lớn kia vẫn chắn ở miệng hốc cây. Nhưng gió bên ngoài quá lớn, tấm ván ấy hơi lay động.

Rồi sao? Chuyện này mắc mớ gì đến việc anh đè lên người tôi?

Tựa hồ như hiểu ý nghĩa ẩn trong mắt cô, Yêu Yêu dở khóc dở cười. Anh dẫn cô đến chỗ tấm ván gỗ. Trên tấm ván vừa khéo có một cái lỗ nhỏ.

Cố Duệ nghi ngờ đưa mắt nhìn ra bên ngoài thông qua cái lỗ nhỏ ấy.

Mưa rơi tầm tã, gió thổi rất mạnh. Ngoài trời đen kịt nhưng lại mơ hồ có chút ánh sáng trăng trắng. Nhưng khi sấm sét đánh xuống, không gian đen tối chợt bừng sáng trong chốc lát.

Không có gì cả. Ngoại trừ cây cối, mưa, rừng trúc và các bóng đen đang lơ lửng…

Bóng đen?

Cố Duệ ngẩn ra.

Nhưng trong nháy mắt, lúc sấm sét đánh ầm ầm xuống, cả trời đất như sáng lên. Cố Duệ quay đầu nhìn về phía Yêu Yêu. Yêu Yêu chỉ vào miệng mình rồi lấy tay viết ra một dòng chữ lên trên mặt đất.

"Bọn chúng nghe thấy âm thanh."

Nghe thấy âm thanh?

Cố Duệ nhìn vào chữ "bọn chúng", mặt cô trắng bệch. Thứ cô vừa nhìn thấy rõ ràng là bóng người mà? Cô còn tưởng rằng đó là tên đầu trọc và ông lão kia nữa đấy.

Là cái gì?

Cố Duệ nhìn chằm chằm vào Yêu Yêu. Ngón tay Yêu Yêu lại di chuyển viết trên mặt đất.

"Sơn Quỷ."

Sơn Quỷ? Quỷ trong núi?

Cố Duệ cũng viết lên mặt đất.

"Khuê Sơn mấy người cũng có quỷ à? Sao không thu phục bọn nó?"

"Khuê Sơn từng là một trong những chiến trường thời Xuân Thu Chiến Quốc. Từng có một trận phục kích lớn xảy ra ở nơi này, rất nhiều binh sĩ đã hi sinh, thi thể chất đầy núi. Mỗi lần mưa dầm, bọn chúng sẽ du đãng tới đây. Bởi vì chúng là chiến hồn, có niên đại rất lâu nên đã sớm hợp làm một với Khuê Sơn, lại không phải là thứ tà ám nên không phải là loại quỷ hồn có thể thu phục được. Đạo nghĩa của Khuê Sơn chúng ta là: Ba tấc thần linh, nhân gian chính đạo (*)!"

“Nghĩa là gì?”

“Không thẹn với lòng.”

Không thẹn với lòng.

Cố Duệ nhìn bốn chữ ấy mà trầm mặc một hồi lâu. Rồi bỗng nhiên cô viết:

“Bọn chúng là quỷ, dù tấm ván có lớn cũng chẳng ngăn được.”

“Đúng vậy.”

Cố Duệ lập tức cảm thấy không ổn.

Hơi thở cô vừa mới cảm nhận lúc nãy lại quay lại.

Lại đến nữa.

(*) Ba tấc thần linh, nhân gian chính đạo: Thần linh trên đầu, dùng đạo lý, lẽ phải mà sống ở nhân gian.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Thi Thể Nam Dưới Mưa

Cố Duệ theo bản năng quay đầu lại thì nhìn thấy một làn sương trắng trắng… hình đầu người! Cái đầu với quỷ khí vây quanh ấy chui qua ván gỗ và chậm rãi đến cạnh cô…

Cô nhìn chằm chằm vào Yêu Yêu.

Yêu Yêu không nhúc nhích.

Bên cạnh anh ta cũng có một con Sơn Quỷ.

Cái con khỉ nhà anh, nếu anh sớm nói trên núi có “thứ thú vị” này thì có chết tôi cũng phải làm cho xong bài luyện mà lão già kia giao cho!

Người luôn luôn sợ ma quỷ như Cố Duệ, khi nhìn thấy mấy con Sơn Quỷ này, cô lập tức cảm thấy bàng quang của mình muốn “xả lũ” rồi.

Nhất là khi con Sơn Quỷ này còn thích thổi khí ở bên tai cô…

Đây không phải là lần đầu tiên gặp Sơn Quỷ nên Yêu Yêu rất bình tĩnh. Nhưng khi nhìn thấy Cố Duệ ngồi đối diện, mày mặt nhăn nhó như đang cố kiềm chế sự sợ hãi trong lòng, anh lại cảm thấy buồn cười.

“Đừng sợ, bình thường bọn chúng sẽ không làm hại cô đâu.”

Bình thường?

“Vậy mấy người che miệng hốc cây lại làm gì?”

“Che miệng hốc cây lại để phòng tránh trường hợp chúng nhập vào cơ thể của dã thú, một khi chúng có được thực thể (1), chúng sẽ làm hại chúng ta.”

Dã thú trong núi… Đột nhiên cô nhớ đến lúc che miệng hốc cây lại, Yêu Yêu và Lý Đại Hùng không hề có bất kỳ biểu hiện nào của sự căng thẳng. Ngược lại, hai người bọn họ còn rất bình tĩnh.

Giống như… bọn họ chắc chắn trong núi này không có dã thú vậy.

“Bị ăn sạch rồi.”

Nghe thế, Cố Duệ lập tức bình tĩnh lại. Sự sợ hãi đối với Sơn Quỷ cũng phai nhạt đi rất nhiều. Cùng lắm thì cô cứ xem bọn chúng như hình chiếu của mấy bộ phim khoa học viễn tưởng là được.

Cố Duệ vừa nghĩ lạc quan như vậy thì chợt nghe thấy tiếng sột soạt… Tiếng bước chân?

Tiếng bước chân?

Cố Duệ theo bản năng nhìn về phía Yêu Yêu. Gì đây? Sơn Quỷ bay lơ lửng mà, chúng còn là quỷ hồn nữa, làm sao có thể phát ra tiếng bước chân được chứ?

Nhưng cô cũng thấy được sự nghi hoặc hiện ra trên khuôn mặt Yêu Yêu.

Không thể nào! Lấy trình độ tham ăn của ba người tên đầu trọc, sao trên núi này có thể còn con thú nào chưa bị lọt lưới chứ?

Cố Duệ và Yêu Yêu lắng tai cẩn thận nghe lại lần nữa. Tiếng bước chân này không phải của dã thú mà giống như của con người. Tiếng bước chân càng lúc càng gần, hình như thứ đó đi tới trước hốc cây thì đứng lại.

Không có động tĩnh gì nữa.

Mẹ kiếp!

Nếu hỏi trong núi còn có ai không, Cố Duệ sẽ chắc chắn trăm phần trăm rằng chỉ có tên đầu trọc và ông lão kia.

Mẹ nó!

Trời mưa tầm tã thế này mà còn đi hù người khác.

Nhưng để kiểm tra cẩn thận lần nữa, Cố Duệ lại nhìn qua cái lỗ nhỏ kia. Cô nhìn dọc xuống dưới ống quần người đó… Chân trần?

Một đôi bàn chân rất to của một người đàn ông.

Khốn nạn! Hù người ta thôi mà, có cần có "tâm" vậy không? Đi chân trần thế kia không sợ dính đầy bùn đất à?

Hơn nữa, Cố Duệ cảm thấy đôi chân này nhìn quen quen, giống như… Ánh mắt của cô bất giác nhìn lên trên.

Quần áo này nhìn quen lắm, hình như là…

Mẹ kiếp! Không xong rồi!

Mặt Cố Duệ trắng bệch. Cô nhìn thấy người đó đột nhiên khom lưng xuống…

Rầm!

Lực va chạm vào tấm ván gỗ quá lớn, khiến Cố Duệ đang dựa cũng bị văng ra cùng tấm ván.

Cô ngã xuống đất. Trong cơn đau đớn, cô nhìn thấy gió lạnh và mưa tạt vào hốc cây. Và cô cũng nhìn thấy thi thể nam không đầu kia.

Thi thể cao lớn cường tráng đứng ở ngoài hốc cây. Bởi vì thi thể này không có đầu nên không thể nhìn thấy vẻ mặt của nó. Nhưng Cố Duệ rõ ràng cảm nhận được có đôi mắt đang nhìn và đánh giá bọn họ.

Cố Duệ bình tĩnh nhìn lại thì thấy ở vị trí trên cổ hình như có hơi nước loáng thoáng có hình đầu người.

Là đầu của quỷ hồn.

Mẹ kiếp!

Chắc chắn là Sơn Quỷ đã nhập vào thi thể nam không đầu ở trong căn phòng cũ kia. Hơn nữa, nó lại còn đi từ gian nhà cũ kia đến đây nữa chứ! Hai người tên đầu trọc đã làm cái khỉ mốc gì vậy?

Nếu quỷ hồn không có thực thể thì không sao, Sơn Quỷ sẽ không hại người. Nhưng tình huống bây giờ thì sao đây?

Cố Duệ và Yêu Yêu bốn mắt nhìn nhau. Bởi vì bọn họ bị ngăn ở trong hốc cây, nên khả năng có thể chạy ra ngoài là rất thấp. Bọn họ đều rất sợ hãi cỗ thi thể nam không đầu không mời mà đến này.

Cố Duệ lén thò tay ra, định lay tỉnh Lý Đại Hùng.

Nhưng trong nháy mắt…

Rầm!

Thi thể nam không đầu kia nhào về phía Yêu Yêu đang ngồi đối diện Cố Duệ.

Yêu Yêu sợ hãi hét lên một tiếng rồi bị thi thể nam không đầu đẩy ngã xuống chiếu.

Cố Duệ bị dọa đến lạnh toát cả người. Hơn nữa, cô còn nhìn thấy thi thể nam không đầu kia đang xé quần áo của Yêu Yêu.

Mẹ nó!

"Đại Hùng! Đại Hùng! Cậu mau dậy đi!"

Cố Duệ liều mạng hô to. Nhưng Lý Đại Hùng vẫn ngủ say như chết.

Phía bên kia, thi thể nam không đầu kia đã xé ngực áo Yêu Yêu ra, lộ ra một khoảng lớn da thịt trắng mịn như tuyết…

Cố Duệ sốt ruột nhìn xung quanh rồi nhìn thấy cái nồi mà bọn họ đã dùng để hâm đồ ăn lúc nãy.

Cô cầm cái nồi kia lên.

Bốp!

Nồi sắt nện vào lưng thi thể nam không đầu kia khiến "hắn" dừng động tác trên tay lại. Nhưng lực tay của cô quá yếu, không đủ khiến "hắn" bị thương. "Hắn" xoay người rồi đá chân về phía cô. Cú đá này không phải là cú đá đơn giản mà người thường hay đá, đây là cú đá của lính. Cú đá rất mạnh. Nhưng Cố Duệ phản ứng lại rất nhanh. Cô dùng nồi sắt chắn ở trước mặt mình.

Rầm!

Cả nồi và người đều bị thi thể nam không đầu đá văng vào tường. Khắp người Cố Duệ cảm thấy đau đớn. Cô có cảm giác như muốn nôn sạch tim gan phèo phổi trong người mình ra.

"A Duệ." Yêu Yêu kêu lên.

Sau khi Cố Duệ rơi xuống đất, thi thể nam không đầu kia không quan tâm đến cô nữa, "hắn" tiếp tục đè lên Yêu Yêu.

Cố Duệ siết lấy nồi sắt, nôn dịch chua ra. Nhìn thấy Yêu Yêu đang giãy giụa ở phía bên kia, lòng cô thắt lại.

Cô cầm nồi sắt và đứng lên…

Bốp!

Cô nện nồi sắt lên đùi Lý Đại Hùng.

Âm thanh nặng nề và tiếng Lý Đại Hùng hét thảm vang lên cùng lúc. Cậu ta nhảy bật dậy. Khi nhìn thấy tình hình đang diễn ra trước mắt, dù vẫn còn mơ hồ nhưng cậu ta vẫn tiến lên theo bản năng rồi tung một quyền về phía thi thể năm không đầu kia. Như cảm nhận được tiếng gió gào thét sau lưng, thi thể nam không đầu quay người lại và tung một quyền về phía Lý Đại Hùng.

Bốp!

Hai quyền va chạm vào nhau.

Thể lực của thi thể nam không đầu kia rõ ràng kém xa Lý Đại Hùng. Sau cú va chạm ấy, "hắn" bị buộc lùi về sau vài bước. Cố Duệ vui mừng, nhưng rất nhanh cô nhận ra bản thân đã vui mừng quá sớm.

Sau khi lùi ra sau, thi thể nam không đầu siết chặt tay lại, toàn thân tỏa ra sát khí.

Loại sát khí này khác với người bình thường. Và đây cũng là loại sát khí mà hai "lương dân" (2) Cố Duệ và Lý Đại Hùng không thể nào có được.

Đúng là lính có khác!

Thi thể nam không đầu đột nhiên vọt tới với tốc độ rất nhanh. Dù lực của "hắn" không mạnh bằng Lý Đại Hùng nhưng rõ ràng thân thủ và kỹ năng sử dụng lực của "hắn" lại hiệu quả hơn cậu rất nhiều. "Hắn" nhanh nhẹn nghiêng người né tránh đòn tấn công của Lý Đại Hùng. Rồi "hắn" bắt lấy cổ tay cậu và vặn mạnh một cái.

Rắc rắc!

Cổ tay Lý Đại Hùng bị "hắn" làm trật khớp. Sau đó cậu lại bị quăng vào tường.

Không ổn rồi!

Cố Duệ tiến lại gần và đập nồi sắt vào lưng thi thể nam không đầu kia. Thi thể nam không quay người lại và phất tay về phía Cố Duệ.

Cố Duệ khom lưng chui vào khoảng trống giữa thi thể nam không đầu và Lý Đại Hùng. Cô muốn gỡ bàn tay đang bắt lấy cổ tay Lý Đại Hùng ra.

Nhưng…

Rầm!

Lý Đại Hùng bị quăng vào tường. Cậu trượt xuống đất rồi ngất đi.

Mẹ kiếp! Cái tên ngốc to con này, sao sức chiến đấu của cậu lại yếu như vậy hả trời? Cậu còn chưa tỉnh ngủ à?

Nhìn thấy tình cảnh trước mắt, Cố Duệ liền biết ba người bọn họ hôm nay lành ít dữ nhiều. Bên trái là Lý Đại Hùng đã ngất xỉu, bên phải là Yêu Yêu mỏng manh, yếu đuối đang trong tình trạng quần áo xộc xệch.

Và trước mắt cô là thi thể nam không đầu.

Cố Duệ yên lặng, chân cô lùi về sau.

Cô xoay người.

Và chạy!

Cô chạy ra khỏi hốc cây.

Yêu Yêu ngơ ngác nhìn Cố Duệ xoay người bỏ chạy.

Sau đó… thi thể nam không đầu vọt tới chỗ anh.

Rồi đè lên!

Trong hốc lúc này còn có hai con Sơn Quỷ khác. Nhưng từ lúc bắt đầu, chúng vẫn luôn im lặng nhìn mọi chuyện xảy ra… Dáng vẻ của chúng rất thờ ơ.

Bọn chúng thờ ơ nhìn Yêu Yêu bị thi thể nam không đầu xé quần áo.

Anh mím môi, hai mắt sầm lại.

Nhưng trong nháy mắt…

Có tiếng sấm chớp vang lên ở bên ngoài.

Tia sét, dữ dội, đáng sợ.

Yêu Yêu cảm thấy tia sét ấy đang tiếng tới gần mình.

Là…

Cách ba mét ngoài hốc cây, một người đang đứng trong tư thế giống với Lý Đại Hùng ngày đó – tế kính.

Dứt khoát, lưu loát, có cả sự chuẩn xác và quả quyết.

Đứng, bày thế, canh góc và niệm chú!

Môi cô mấp máy.

Là chú ngữ sao?

Nhưng dù sao thì nó cũng đã làm tấm kính phát sáng và dẫn sét.

Một tia sét lớn từ trên trời đánh về phía tấm kính rồi bị kính bắn ngược lại. Tia sét bắn ngược bay theo góc độ mà Cố Duệ đã canh và bắn vào người thi thể nam không đầu.

Tia sét chiếu sáng cả hốc cây.

Ánh sáng bạc chói mắt chiếu vào Yêu Yêu, khiến khuôn mặt vốn đã xinh đẹp của anh càng thêm mỹ lệ. Lý Đại Hùng đang bị hôn mê cũng bị những tia sét nho nhỏ bắn ra làm tê người, tỉnh lại.

Tia sét mạnh đến nỗi khiến thi thể nam không đầu bốc cháy lên. Rồi ba giây sau, "hắn" bị cháy thành tro bụi.

Hai con Sơn Quỷ còn lại trong hốc cây thấy thế thì sợ hãi kêu lên…

Khoảnh khắc tia sấm diệt tà ma ấy bổ tới, sự thê lương và cô độc của bọn chúng trong những năm tháng đằng đẵng ấy lại hiện về.

Sấm sét tan đi.

Mưa rơi tầm tã. Cố Duệ ôm lấy tấm kính, quay đầu nhìn tên đầu trọc và ông lão đã xuất hiện trong màn mưa từ lúc nào.

Mưa quá lớn, tầm mắt bị hạn chế nên cô không nhìn rõ được vẻ mặt của bọn họ. Cô nói: "Nếu vừa rồi chỉ là một trò kiểm tra của hai người thì tôi chỉ muốn nói: Mẹ kiếp, sáng tạo hơi lố rồi đấy!"

Sau đó, cô ném tấm kính sang một bên rồi đuối sức ngồi bệt xuống đất.

Vẻ mặt tên đầu trọc và ông lão đều trầm xuống.

Yêu Yêu sửa sang quần áo bị xé rách trên người lại. Anh vịn tường bước ra ngoài và đi tới trước mặt cô.

"Tôi tưởng là cô sẽ bỏ chạy."

Cố Duệ ngẩng đầu, mỉm cười. Hạt mưa vuốt nhẹ lên gương mặt không mấy xinh đẹp của cô rồi rơi xuống.

Nụ cười ấy đúng chuẩn gợi đòn của Cố gia – bất kham và ngạo mạn.

"Tuy anh chưa đủ để tôi phải hi sinh bản thân để cứu giúp. Nhưng loại Sơn Quỷ rác rưởi này vẫn chưa đủ trình khiến tôi sợ đến mức bỏ chạy. Thứ có thể xử lý được, sao tôi phải bỏ chạy chứ!"

Thứ có thể xử lý được, sao tôi phải bỏ chạy chứ!

Lời nói này lại được phát ra từ miệng một người có thể lực yếu, một tay mơ mới nhập môn, chưa học đã gì đã bị trách phạt.

Cô như thế… cực kỳ ngầu, cực kỳ bá đạo!

Yêu Yêu lập tức bật cười. Nụ cười của anh khiến mưa đêm bớt mịt mù đi.

Dù là tên đầu trọc hay ông lão đều lập tức nhớ đến cảnh tượng vừa nhìn thấy lúc nãy.

Bọn họ thấy kinh sợ.

Hai mắt chó của bọn họ muốn đui luôn rồi.

***

(1) Thực thể: cơ thể thật, có hình thù xác định.

(2) Lương dân: cùng nghĩa với cụm "công dân gương mẫu".

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Một Con Gà

Tên đầu trọc đi đến trước mặt Cố Duệ rồi ngồi xổm xuống.

"Mặc kệ cô có tin hay không, nhưng chuyện vừa rồi không phải do ta và lão già kia gây ra. Người Khuê Sơn bọn ta còn chưa đến mức không có đạo nghĩa như vậy. Nhưng thi thể được đặt trong phòng chứa củi, ta lại không biết lỗ hổng trên nóc xuất hiện từ bao giờ. Nước mưa theo lỗ hổng đó rơi xuống làm ướt bùa, khiến chú thuật bảo vệ thi thể bị mất công hiệu. Vì thế, Sơn Quỷ mới thừa cơ chiếm lấy thi thể ấy. Ta thừa nhận đây là lỗi của ta."

Tên đầu trọc cúi đầu nhận sai. Đây là lần đầu tiên Cố Duệ thấy tên đầu trọc xử sự như vậy. Cô không phải là một người kiểu cách. Trong lòng cô cũng nghĩ đối phương không phải là một kẻ bỉ ổi như vậy. Ít nhất, anh ta sẽ không đem Yêu Yêu làm vật hi sinh như thế.

"Tôi không nhận lời xin lỗi suông."

"Cho nên?"

“Một con gà!”

“…”

Tên đầu trọc nhẫn nhịn. Anh ta cố nén cảm giác xót của trong lòng rồi đồng ý với cô: “Được! Nhưng cô phải nói cho ta biết, cô học được thuật dẫn kính từ khi nào?”

“Cái gì?”

“Đừng có giả ngu! Không có khả năng hộ tâm kính vô duyên vô cớ dẫn và phát sấm sét. Trừ khi là cô dùng chú pháp thi triển ra.”

Lúc này, Cố Duệ mới phản ứng lại: “Ý anh là thứ mà tôi đã niệm trong miệng lúc nãy ấy hả? Lúc anh niệm chú trong rừng Quỷ Khốc, tôi nhớ kỹ và bắt chước theo… Tuy rằng không biết những thứ đó có nghĩa là gì.”

Cô căn bản không biết chú ngữ kia là gì. Nhưng Cố Duệ cô có thể bắt chước được hầu hết mọi thứ.

Vừa nãy, cô cũng liều mạng làm với tâm lý “được ăn cả, ngã về không”.

“Ý cô là… cô chưa từng được dạy về nó? Yêu Yêu chưa dạy cô?”

Không đợi Cố Duệ trả lời, tên đầu trọc quay đầu nhìn về phía Yêu Yêu. Yêu Yêu lập tức lắc đầu.

Vẻ mặt của tên đầu trọc lúc này rất đặc sắc. Nhìn thấy ánh mắt dò xét của Cố Duệ, anh ta gượng cười, nói: “Vậy nghĩa là cô có thiên phú về mặt này rồi. Thế thì tốt quá, tốt quá… Đúng rồi, dù sao cô cũng đã bị thương, ngày mai sẽ bắt đầu học Hàng Ngữ.”

“A, vậy không cần luyện ba bài tập kia nữa hả?” Cố Duệ vui mừng hỏi.

“Không cần luyện cái gì cơ? A, là ba bài tập kia ấy hả, đương nhiên… là cần rồi! Bài tập luyện không những chỉ bấy nhiêu mà còn phải tăng lên gấp đôi. Từ tối nay, cô sẽ bắt đầu học Hàng Ngữ. Đã học thì phải học cho chắc. Thời gian không còn nhiều, tuổi cô lại không còn nhỏ. Cô cũng nên tự đặt ra lý tưởng phát triển riêng gắn với Hàng Đạo Khuê Sơn chúng ta…”

Cố Duệ: “Có lẽ là học đạo thành tài. Tiếp theo là “xử lý” sư phụ và sư tổ, rồi tịch thu toàn bộ Hàng Khí quý giá cùng tiền bạc của hai người. Sau đó, lên làm chưởng môn của phái Khuê Sơn. Cuối cùng là tìm một anh chàng đẹp trai, giàu có, có dáng người chuẩn để cùng nhau đi đến đỉnh cao của cuộc đời… Lý tưởng này đủ to lớn chưa? Có đủ tích cực và chí cầu tiến hay không?”

Tên đầu trọc và ông lão: “…”

Đúng là một lý tưởng to lớn, đầy tích cực và cực kỳ có chí cầu tiến!

Hai người liếc nhìn nhau. Ông lão nhìn Cố Duệ thật sâu rồi đột nhiên bật cười. Tiếng cười của lão ẩn chứa sự khó hiểu nhưng cũng chứa đựng sự thoải mái.

“Vậy ta sẽ chờ ngày đó.”

Sau đó lão xoay người…

Rồi rời đi.

Dáng vẻ lão rất nhàn nhã.

“Đừng quên gà mấy người nợ tôi nhé! Tôi đang bị thương, cần được bồi bổ. Nếu bây giờ không nhớ thì mai tôi sẽ nhắc nhở giùm cho.”

Nghe thế, người ông lão hơi lảo đảo. Lão quay đầu lại trừng mắt nhìn Cố Duệ: “Bây giờ già đây sẽ xuống núi mua ngay cho cô!”

“Đừng quên mua thêm cẩu kỷ và táo đỏ…”

“…”

Yêu Yêu vừa cười vừa dìu cô đứng dậy. Nhưng anh mới bị thi thể nam không đầu kia “ức hiếp”, thể chất vốn dĩ đã hư nhược lại bị thi thể kia đè nặng lên, dẫn đến bị thương. Vì thế, anh không giúp gì được nhiều cho Cố Duệ. Thấy thế, tên đầu trọc không kiên nhẫn vươn tay kéo Cố Duệ dậy. Anh ta vừa cõng Cố Duệ, vừa vươn tay nắm lấy bả vai Yêu Yêu. Sau đó, anh ta quay đầu lại nhìn hai con Sơn Quỷ trong hốc cây đang lạnh lùng nhìn ba người bọn họ kia.

“Là cấp dưới, không chống lại mệnh lệnh cấp trên là bản năng. Nhưng là người lính, các ngươi giương mắt nhìn đồng liêu (1) làm chuyện gian ác mà không thấy mất mặt hay sao? Việc hôm nay bọn ta sẽ bỏ qua. Nếu sau này, các ngươi còn không chịu an phận, cố tình gây chuyện thì bọn ta sẽ bất chấp quy tắc “nước sông không phạm nước giếng” đã có từ hơn tám trăm năm nay giữa Khuê Sơn và các ngươi để xử lý các ngươi!”

Hai con Sơn Quỷ kia yên lặng. Sau đó, chúng lùi lại rồi hòa dần vào màn mưa.

Tên đầu trọc hừ lạnh. Chân di chuyển nhanh như gió, anh ta nhảy lên ngọn cây…

Đi, đi cả rồi sao?

Lý Đại Hùng mơ màng vừa gõ nhẹ vào đầu vừa bước ra ngoài hốc cây. Khi bước ra, cậu ta chẳng thấy một bóng người nào trong màn mưa giăng đầy cả đất trời này cả.

"Này, sư phụ? Con khỉ? Sư huynh? A, mọi người chờ chút đã. Sư phụ, người chờ con với…"

Lý Đại Hùng kêu to rồi khập khiễng đuổi theo.

…

Chưa đợi được ông lão mua gà về, Cố Duệ đã lăn ra ngủ mê man. Giấc ngủ đêm nay của cô rất sâu. Sáng hôm nay, lúc tỉnh lại, cô mới biết tối qua đã có người thay băng cho vết thương của mình. Nhìn cách băng bó khéo léo này là biết ngay Yêu Yêu là người thay băng giúp cô.

Vừa mở cửa ra đã ngửi được mùi thơm của nồi canh gà, Cố Duệ vốn còn chưa tỉnh ngủ hẳn lập tức trở lên hớn hở. Rửa mặt xong xuôi, cô liền chân thấp chân cao chạy đi đến chính viện để ăn canh gà hầm với cẩu tử và táo đỏ.

Đương nhiên là Yêu Yêu cũng tới ăn canh.

Ông lão và tên đầu trọc cũng ngồi ngay ngắn một bên. Bốn người vây quanh bếp lò vừa ăn canh, vừa sưởi ấm.

Hôm qua, trời mưa như trút nước. Hôm nay, trời vẫn mưa, nhưng chỉ là cơn mưa nhỏ. Nên vết thương của cô không bị thấm nước, cô cũng tránh được một trận sốt cao nếu vết thương bị nhiễm nước.

Nhưng…

Người duy nhất không đến ăn hôm nay chính là Lý Đại Hùng.

Lúc này, cậu ta đang đứng tấn trong sân. Trên đầu là một thùng nước, mỗi tay cũng xách một thùng nước. Cậu ta nhìn chằm chằm vào bốn người Cố Duệ đang ngồi vây quanh một nồi canh gà rất to. Mặt cậu ta đầy đau khổ.

"Sư phụ…"

"Gì?" Tên đầu trọc đang ăn phao câu gà, nghe cậu ta gọi thì không kiên nhẫn đáp lại.

"Con đói…"

"Đói là tốt!" Tên đầu trọc vỗ tay, nói: "Ý định của ta là để cậu đói mà."

"Sư phụ… Con sai chỗ nào chứ… Sao lại phạt con…"

Lý Đại Hùng nói với giọng cực kỳ uất ức. Tên đầu trọc ném xương gà về phía cậu ta.

"Vậy mà còn bảo không sai! Cậu nhìn hai người Yêu Yêu và con khỉ đi! Lúc bọn nó bị Sơn Quỷ tấn công thì cậu đang làm gì hả? Cậu đang ngủ! Ngủ như lợn chết!"

"Sau đó, con có tỉnh lại mà…" Lý Đại Hùng giãy giụa.

"Đúng vậy, tỉnh chưa được vài giây lại bị đánh cho bất tỉnh!" Cố Duệ rất "tốt bụng" châm thêm dầu vào lửa.

Được rồi… Lý Đại Hùng không còn sức giãy giụa nữa. Nhìn hai người Cố Duệ và Yêu Yêu bị thương, trong lòng cậu cảm thấy áy náy nên chỉ có thể rầu rĩ chịu phạt.

Yêu Yêu không mở miệng cầu xin cho Lý Đại Hùng, vì nếu không dạy dỗ kĩ, Lý Đại Hùng sẽ như một chiếc xe bị tuột xích.

Và Cố Duệ càng không rảnh cầu xin cho cậu ta.

"Phạt cậu ta đứng đến khi nào chúng ta ăn xong thịt gà thì thôi." Cố Duệ thẳng thắn đề nghị.

Đề nghị này nhanh chóng nhận được sự đồng ý của ba người còn lại. Lý Đại Hùng nhìn Cố Duệ như muốn khóc.

Thì ra cô là loại "khỉ" như vậy sao?

Nhưng nếu chỉ nhìn bọn họ ăn, Lý Đại Hùng cậu sẽ không chịu đựng nổi. Nên cậu tò mò hỏi: "Khỉ, cô lấy hộ tâm kính của tôi từ bao giờ thế?"

“Hửm? Thì là lúc mà cậu bị “hắn” ấn vào tường ấy.”

“Sao tôi lại không có cảm giác gì vậy?”

Ông lão vừa nghe thế lập tức buông chén xuống. Lão nói: “Ngay cả pháp khí hộ thân của mình bị lấy lúc nào cũng không biết, thế thì cậu cứ đứng thêm một canh giờ (2) nữa đi!”

Lý Đại Hùng: “!!!”

Cậu biết thời biết thế mà ngậm miệng lại.

“Đúng rồi, thi thể kia đã bị cháy thành tro bụi. Người định ăn nói sao với đám người dưới núi đây?”

Trong lúc ăn, Cố Duệ nhắc đến thi thể nam kia. Không còn cách nào khác cả, Khuê Sơn này quá nghèo, cô khá lo lắng tình hình thu chi của nơi này rồi đấy.

“Còn làm sao nữa, đương nhiên là bảo nó bị tà ma ám vào, ta đành phải tự giải quyết nó thôi…”

Tên đầu trọc nói xong liền nhìn thấy Cố Duệ đang suy nghĩ sâu xa gì đó… Sau đó, cô mở miệng…

“Còn có thể nói với bọn họ rằng ta ra tay để đảm bảo tổ trạch (3) bình an, không bị hư phong thủy…”

Cố Duệ và tên đầu trọc nhìn thẳng vào nhau rồi cùng nở nụ cười.

Những người kia chắc chắn sẽ không làm lớn chuyện.

“Ha, ta cũng chẳng lừa bọn họ. Thi thể kia lúc còn sống vốn đã chẳng phải thứ tốt đẹp gì. Đừng thấy người nhà bọn họ nói dễ nghe mà lầm. Thật ra, bọn họ cũng ghét hắn lắm, nhưng sợ sau khi mất đầu, hắn lại quay về quấy phá nên mới thế thôi.”

“Hắn phạm tội gì vậy?”

“Tội cưỡng hiếp. Hơn nữa, người bị hại còn chưa đủ mười ba tuổi. Đúng là cầm thú mà!”

Nghe vậy, Cố Duệ ngẩn người: “Người bị hại là nam? Không ngờ ở nơi này lại có người… có gu nặng như vậy…”

Tên đầu trọc sửng sốt nói: “Không phải. Người bị hại là nữ, là con gái của một gia đình nông dân.”

Rồi sao?

Lý Đại Hùng: “Vậy sao hắn lại làm thế với đại sư huynh? Rõ ràng con khỉ mới là nữ mà.”

Thật là bắn một phát trúng ngay tim mà…

Ông lão và tên đầu trọc nhìn Cố Duệ rồi quay sang nhìn Yêu Yêu. Sau đó, cả hai cười phá lên.

Cố Duệ: “Đường xuống núi là đường nào vậy?”

Yêu Yêu: “…”

***

(1) Đồng liêu: từ cổ, chỉ người cùng làm việc chung.

(2) Canh giờ: bằng hai tiếng ở hiện đại.

(3) Tổ trạch: Nhà, đất được tổ tiên truyền lại.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Hàng Tự Và Trí Nhớ

Vì trời mưa phùn nên ba bài luyện tập hôm nay bị hủy. Nhưng Cố Duệ vẫn phải học Hàng Ngữ. Bởi vì biểu hiện tối hôm qua quá kém, thêm việc trước

giờ học Hàng Ngữ rất dở, Lý Đại Hùng phải học lại cùng với Cố Duệ. Biết sao được, cần cù bù thông minh mà.

Nhưng điều không ngờ là, Yêu Yêu là người dạy Hàng Ngữ cho bọn họ.

"Sư phụ xuống núi xử lý chuyện cái xác của tên yêu râu xanh kia, sư tổ thì say rượu… Cuối cùng vẫn là sư huynh ra tay."

Lý Đại Hùng bĩu môi. Cậu thể hiện thái độ coi thường ra mặt với hai người có thân phận lớn nhất Khuê Sơn kia.

Từ vẻ mặt của cậu ta, Cố Duệ có thể nhìn ra trước kia cũng là Yêu Yêu dạy Hàng Ngữ cho cậu ta.

"Khỉ, có lẽ cô còn chưa biết. Yêu Yêu là thiên tài học Hàng Ngữ đấy. Lúc mười hai tuổi, anh ấy đã thuộc hết tất cả Hàng Ngữ của núi Khuê Sơn chúng ta rồi."

Tuy Hàng Ngữ cũng là một loại ngôn ngữ, nhưng lại chưa hoàn chỉnh. Có thể nói, loại ngôn ngữ này không phải là loại ngôn ngữ duy nhất không hoàn chỉnh.

"Trước mắt, trong Hàng Đạo có tổng cộng chín trăm chín mươi tám chữ. Ký ức, cách viết, cách niệm, cách sử dụng của mỗi một chữ đều yêu cầu người thi triển phải có ý niệm và ngộ tính mạnh mẽ."

"Nghe có vẻ rất khó…"

Cố Duệ cảm thấy điều này thật thần kỳ. Cô nhớ lại chín năm phải học môn giáo dục bắt buộc – ngữ văn, rồi phải học thêm tiếng Anh. Sau đó vì muốn học trường quốc tế mà chọn môn tự chọn là các môn ngoại ngữ như tiếng Ý, tiếng Đức, tiếng Pháp, tiếng Nhật,… Nhưng sau này vì chuyển sang ăn máng khác bên trường Đại học Khảo cổ mà cô học thêm các loại chữ cổ đại của các triều đại xưa…

998, chỉ cần 998 chữ là có thể nắm trọn Hàng Ngữ của Hàng Đạo rồi sao?

Không phải thế thật chứ…

Sao khó xơi quá vậy?

Nhìn vẻ mặt như có thâm thù đại hận (1) với Hàng Ngữ của Lý Đại Hùng là Cố Duệ thấy…

A…

"Không phải chỉ có chín trăm chín mươi tám chữ thôi sao? Sao nhìn mặt cậu như thể bị vợ ôm con bỏ nhà theo trai vậy… Mặc dù, thực tế cậu không có vợ."

Lý Đại Hùng: Mẹ nó!

"Không phải chín trăm chín mươi tám chữ." Yêu Yêu lấy một cuốn sách nhỏ và mỏng từ trên kệ sách xuống.

"Khuê Sơn chúng ta chỉ có chín chữ."

"…" Cố Duệ yên lặng một hồi rồi nói: "Đúng là súc tích thật."

Lời khen của cô thật khiến bọn tôi ngại quá…

"Khuê Sơn chúng ta chỉ là một môn phái nhỏ, không có gì đặc biệt, nên không có nhiều chữ để lưu truyền xuống. Hiện tại, môn phái có nhiều chữ truyền thừa nhất chính là phái Bắc Đế."

Yêu Yêu ngại ngùng nói. Sau đó anh đưa cuốn sách nhỏ cho Cố Duệ và nói tiếp: "Thật ra Đại Hùng nói không đúng lắm. Muốn luyện Hàng Ngữ thành công thì bản thân người học phải thực sự cố gắng. Mà cậu ta thì luôn lười biếng, chẳng biết cố gắng là gì…"

"Không phải cậu ta không cố gắng." Cố Duệ nhìn Lý Đại Hùng rồi giải thích giúp cậu ta: "Chủ yếu là vì quá đần, nên dù có cố gắng tới mấy cũng vô ích."

Lý Đại Hùng: "…"

"Cảm ơn" cô nha!

Yêu Yêu bật cười: "Hai người xem sơ trước đi. Chúng ta sẽ bắt đầu từ chữ thứ nhất. Hai người tập viết rồi tôi sẽ dạy nghĩa gốc và cách đọc. Sau đó mỗi ngày luyện tập một ít, kiến thức tích lũy dần dần rồi sẽ luyện thành công thôi. Huống hồ, cô cũng có thiên phú học Hàng Đạo."

Cố Duệ tò mò hỏi: "Sao anh biết tôi có thiên phú hay không?"

"Cô chỉ mới nghe qua sư phụ niệm kinh và thi triển chú thuật một lần đã có thể bắt chước được. Điều đó cho thấy rằng, cô rất có thiên phú học Hàng Đạo."

Lý Đại Hùng nghe vậy nhịn không được gật đầu nói: "Đúng vậy, đúng vậy. Tối hôm qua cô không nhìn thấy mặt của sư phụ và sư tổ tái mét như thế nào đâu."

A… Cho nên hai tên thổ tặc kia cố vờ như lạnh lùng, thần bí?

Cố Duệ cười ha ha. Nhưng cô không dám vì thế mà đánh giá bản thân quá cao. Dù sao thì đối với thế giới có quỷ thần này… cô không biết nhiều về nó.

"Cái này có lẽ liên quan đến trí nhớ đấy. Tôi có thể nhớ mọi thứ rất nhanh." Cố Duệ luôn luôn tự tin về trí nhớ của mình.

"Đương nhiên là liên quan đến nó. Nhưng Hàng Tự không phải chỉ dựa vào trí nhớ là có thể nhớ hết tất cả. Nếu không tu luyện Hàng Đạo đã không khó đến như vậy. Đầu tiên, ta xem Hàng Tự, sau đó ghi nhớ nó vào trong đầu. Nhưng Hàng Tự khác với các loại chữ bình thường khác. Mỗi một Hàng Tự đều có năng lực tự nhiên, có ánh hưởng đến các linh hồn và tà ma. Nó còn có thể làm giảm trí nhớ của người nhìn nó. Nói cách khác, một người uyên bác có trí nhớ siêu phàm, nếu người đó không có thiên phú luyện Hàng Đạo, thì khi nhìn Hàng Tự, người đó vẫn có thể nhớ được, nhưng sau đó người đó sẽ nhanh chóng quên đi, tựa như chưa từng nhìn thấy. Dù sau này, người đó có nhìn lại, lại lưu nó vào trong đầu thì không bao lâu sau, người đó sẽ lại quên tiếp…"

Yêu Yêu giải thích, anh chỉ vào Lý Đại Hùng và nói: "Như Đại Hùng vậy."

Đại Hùng: Gì vậy? Sao lại là tôi nữa vậy…

Nhưng... Đại Hùng không có thiên phú luyện Hàng Đạo sao?

"Thể lực của Đại Hùng rất tốt, có thể gọi là thân thể trời sinh để luyện Hàng Lực. Nhưng cậu ta lại rất kém trong việc học Hàng Ngữ. Mà tôi… ừm, có thể nói là trái ngược với cậu ta."

Giọng nói Yêu Yêu nhẹ dần và ẩn chứa một chút hoảng hốt trong đó. Cố Duệ nhìn Yêu Yêu rồi nói: "Hai người đều giỏi một nửa. Vậy khi ghép lại, chẳng phải là một sự kết hợp hoàn mỹ sao?"

Giỏi một nửa? Sự kết hợp hoàn mỹ?

"Nếu thế cũng tốt. Nhưng cơ thể tôi rất yếu, sư phụ và sư tổ không cho tôi xuống núi."

"Đúng vậy, từ nhỏ đến lớn, sư huynh chưa bao giờ xuống núi."

A, mười mấy năm trời đều ở trên núi, chưa từng xuống núi lần nào, chuyện này mới nghe thôi đã thấy nhàm chán rồi. Vậy mà Yêu Yêu có thể sống như vậy. Hèn gì tính cách của anh lại hòa nhã và điềm đạm như vậy.

Cố Duệ thấy Yêu Yêu thật tội nghiệp. Cô cúi đầu nhìn quyển sách nhỏ trên tay…

"Khuê Sơn Hàng Tự Bảo Điển"

Vậy chị đây sẽ xem xem chín chữ ấy rốt cuộc là chín chữ gì!

Cố Duệ mở sách ra.

Vẻ mặt Cố Duệ hơi cứng lại. Cô ngẩng đầu nhìn Yêu Yêu.

"Ừm, Hàng Tự của Khuê Sơn mấy người thật thú vị… Có cả hình minh họa ở một bên."

Hình minh họa?

Yêu Yêu nghi hoặc. Anh lấy sách lại và mở ra nhìn.

Trong sách vẽ hình một nam một nữ…

"Cái này, là…" Mặt Yêu Yêu đỏ bừng lên. Tay cầm sách run run, rồi làm rơi sách trên đất.

"Cái gì vậy? Trong đó có chuột à?" Lý Đại Hùng tò mò cầm sách lên xem…

Cậu nhìn đi nhìn lại rồi nhìn về phía Yêu Yêu và Cố Duệ, nói: "Hả? Một nam một nữ, bọn họ đang làm gì vậy? Sao tôi lại không hiểu gì thế này…"

Cố Duệ nhìn cậu ta, mỉm cười và nói: "Không biết nữa. Tôi cũng xem không hiểu. Yêu Yêu, anh thì sao?"

Yêu Yêu quay lại nhìn hai người. Sắc mặt liên tục thay đổi. Anh bỗng nhiên phát hiện ra trình độ không biết xấu hổ của sư đệ và sư muội của mình đã cao đến mức độ như vậy.

"Ừm, tôi cũng không xem hiểu."

“Nếu mọi người đều không hiểu, vậy tôi sẽ giữ cuốn sách này để chậm rãi nghiên cứu sau.”

Cố Duệ bình tĩnh cầm lấy cuốn sách.

Thấy Cố Duệ “đại nghịch bất đạo” như vậy, Yêu Yêu không biết nên nói gì nữa. Anh bất đắc dĩ nói: “Không biết cuốn sách ấy chạy đi đâu rồi. Tôi sẽ viết lại cuốn khác.”

Rốt cuộc là ai đã đem cuốn sách viết về Hàng Tự biến thành một sách toàn tranh nam nữ “đánh nhau”, ba người Cố Duệ đều biết nhưng không nói ra.

Đàn ông có tuổi lại ế lâu năm thật đáng sợ!

Trên một cái bàn nhỏ kê sát cửa sổ, Cố Duệ và Lý Đại Hùng ngồi đối diện nhau, Yêu Yêu ở giữa hai người. Anh đang mài mực, chép sách…

Mùi mực thơm bay thoang thoảng trong không khí. Cố Duệ nhìn từ Hàng Tự thứ nhất.

Thật ra, Cố Duệ chỉ nhớ những gì tên đầu trọc tụng, nếu bảo cô chép ra giấy thì…

Chắc cũng không khó lắm…

Cố Duệ nhanh chóng chép xong chữ thứ nhất.

Yêu Yêu luôn chú ý đến cô.

Nhìn thấy cô viết xong chữ thứ nhất, anh không mấy ngạc nhiên lắm.

Một chữ, hai chữ, ba chữ,…

Lúc viết đến chữ thứ năm, tay cầm bút khựng lại. Cố Duệ nhíu mày.

Cô đã quên chữ ấy.

Cô vậy mà không nhớ được chữ thứ năm như thế nào.

Quả nhiên là huyền diệu mà.

“Chữ thứ năm…”

“Thế nào?” Cố Duệ muốn biết “trí nhớ” của mình ở vào tầm nào của người tu Hàng Đạo.

Có lẽ là cô đã quen với kiếp sống học tập ở thế giới bên kia, nên dù qua thế giới này, cô vẫn muốn biết so với người khác, bản thân cô thuộc vào tầm nào. Dù là nước ngoài hay trong nước, chỉ cần nơi nào có người thì nơi đó có sự so đo, tranh hơn thua. Huống hồ gì một người có tính hiếu thắng như Cố Duệ.

Yêu Yêu đắn đo một lát rồi nói: “Thiên phú thuộc hạng trung, đến chữ thứ năm thì bắt đầu quên.”

A, thuộc hạng trung. Vậy cũng không kém lắm.

Cố Duệ bình thản và tập trung học Hàng Tự. Sự yên tĩnh và nghiêm túc của cô khiến Yêu Yêu cảm thấy bất ngờ.

Người này xem ra cũng có hai mặt khác nhau.

Lý Đại Hùng vì đã nhìn thấy một mặt khác của Cố Duệ nên cậu không bất ngờ lắm. Chỉ là cậu đã không giỏi Hàng Ngữ, nếu lại lười biếng, sau này cậu sẽ bị một con khỉ mới nhập môn bỏ xa tận chân trời.

Thôi được... Chủ yếu là Lý Đại Hùng sợ bản thân bị người này ăn hiếp thôi. Suy cho cùng, thằng nhãi này cũng chẳng phải hạng hiền lành gì cho cam.

Thật là khéo, có Cố Duệ làm động lực, Lý Đại Hùng rất cố gắng học. Yêu Yêu thấy thế thì vui mừng, anh càng dạy cẩn thận hơn nữa.

Chép xong chín Hàng Tự thành một cuốn sách khác, Yêu Yêu liền đi ra ngoài pha trà cho hai người Cố Duệ. Vừa bước vào phòng bếp, anh đã nhìn thấy ông lão đứng sẵn đó chờ anh.

“Sao rồi?”

“Năm chữ.”

“Hử? Cũng được.” Ông lão không hề biểu lộ ra sự ngạc nhiên hay vui mừng gì. Lão im lặng một hồi lâu rồi hỏi: “Nó có kể gì về chuyện hồ Thái Khuê đêm đó…”

Chuyện đó qua lâu rồi, sao giờ lão mới nhắc đến?

Yêu Yêu nghiêng đầu. Anh nhìn những hạt mưa đang rơi tí tách ngoài hiên.

"Cô ấy nói cô ấy thấy được hai con mắt rất to, có vẻ như của một con cự thú."

Ông lão ngẩn ra, tay cầm chén trà siết chặt lại. Lão yên lặng một hồi lâu rồi nói: "Lát nữa pha trà, dùng ít lá trà thôi… Lá trà không rẻ chút nào đâu."

Yêu Yêu gật đầu. Anh nhìn ông lão đi nhẹ nhàng tựa như đang bay. Anh nhìn chén trà ấm không còn bao nhiêu nước ở trong đấy. Anh khom lưng thu dọn trà cụ (2). Lúc đứng dậy, anh thoáng nhìn về phía cửa hông, hai hàng lông mày khẽ nhíu lại tựa như đang nghi hoặc điều gì đó. Nhưng anh vẫn xoay người tiến vào phòng bếp.

Ở sau cửa hông, tên đầu trọc rũ mắt xuống. Dưới mí mắt là đôi mắt sâu thẳm không thấy đáy.

***

(1) Thâm thù đại hận: mỗi thù hận sâu đậm và to lớn.

(2) Trà cụ: dụng cụ để pha trà.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Thời Gian Như Bóng Câu Qua Cửa Sổ

Thời gian như bóng câu qua cửa sổ, hai ngày mưa dầm thoắt cái đã trôi qua. Vết thương của Cố Duệ đã khá hơn. Ban ngày luyện ba bài tập biến thái kia, ban đêm học Hàng Ngữ. Cứ hơn trăm ngày liên tục luyện tập như vậy, Cố Duệ và Lý Đại Hùng mới thực sự chạm vào nửa chiếc cánh của Hộ Thư Bảo. Một người thì bị mấy bài tập ban ngày ngược thân đến chết đi sống lại. Một người thì hễ đến giờ viết Hàng Tự ban đêm, hai mắt lại tối sầm, đầu óc quay cuồng. Ngay cả Yêu Yêu, dù chỉ là người giảng dạy nhưng đã quen với điều đó.

Ba người, một thư phòng.

Hoặc là một cánh rừng trúc và hai tên thổ tặc.

Một mỹ nhân cười xinh đẹp ở dưới nhành trúc.

Thời gian như thoi đưa, cảnh đẹp hôm nay khác với cảnh đẹp hôm sau.

Cố Duệ ngẩng đầu nhìn trời. Cô ngửi được mùi hương của trúc cùng mùi của gió. Cô cũng cảm nhận được trong xương mình...

Có một dòng nước ấm chảy qua.

...

U Châu là địa phương quân sự trọng yếu, là thành trì có quân lính đóng quân. Hơn nữa, triều đình rất coi trọng và chú ý đến nơi này nên chức Thứ sử U Châu luôn do người Lạc Dương Thần Đô đảm nhận. Vì thế, đám quan viên trong thành U Châu luôn làm việc đàng hoàng, không dám tắc trách.

Mấy năm nay, Thành U Châu đều rất yên ổn nhưng vào một đêm trăng cao, ngàn sao sáng lấp lánh lại có mây kéo tới che kín cả bầu trời...

Trong nhiều tòa đại trạch của các phú ông giàu có tọa lạc ở đường đông nam thành U Châu có một tòa đại trạch rất yên tĩnh và trồng lựu xung quanh.

Phu canh (*) vừa gõ chiêng vừa hô to lời cảnh báo quen thuộc vẫn rao hàng đêm: "Thời tiết khô hanh, đề phòng củi lửa..." Khi đi ngang qua tòa đại trạch đó, anh ta nhìn lên cây lựu theo thói quen. Chao ôi, nhìn những trái lựu chín mọng, đỏ hồng kia kìa, nhìn ngon thật! Muốn ăn nó quá!

Phu canh dừng ở bên cây lựu, do dự một hồi. Cuối cùng không nhịn được cơn thèm ăn, anh ta nhìn xung quanh rồi thả chiêng và dùi xuống đất. Anh ta trèo lên tường, vươn tay với lấy trái lựu chín mọng kia. Kéo nhẹ trái lựu một cái, cành cây lập tức đung đưa. Anh ta thót tim, bàn tay đang với lấy trái lựu khựng lại. Cành cây ngừng đung đưa. Nhưng anh ta nhanh chóng cảm thấy kỳ quái, không có cành cây nào đung đưa nhưng tiếng xào xạc ấy vẫn phát ra.

Thật kinh dị! Chẳng lẽ có ai đó cũng đang trộm lựu như anh ta sao?

Phu canh cẩn thận lắng nghe lần nữa rồi nhìn xuống dưới.

Âm thanh phát ra từ phía dưới.

Xuyên qua tán lá, anh ta mơ hồ nhìn thấy một cái bóng đen đang ngồi xổm dưới gốc cây. Vốn dĩ anh ta không nhìn thấy rõ bóng đen ấy lắm, nhưng lúc đó, mây tản ra, ánh trăng bàn bạc chiếu xuống, anh ta nhìn thấy một người... Không biết người đó đang làm gì mà ngồi xổm ở đấy, hơi thở hổn hển và có vẻ như đang nhấm nhấp cái gì đó.

Âm thanh người đó phát ra nghe khá nhớp nháp. Phu canh còn ngửi thấy một mùi tanh tanh. Bỗng dưng, anh ta cảm thấy không ổn lắm. Có lẽ là anh ta sợ hãi một thứ gì đó, cũng có lẽ là mùi vị kia khiến anh ta sợ hãi. Anh ta lập tức trèo xuống. Nhưng khi chân chuyển động thì vô tình làm rơi một hòn đá nhỏ trên đầu tường. Hòn đá ấy rơi xuống và phát ra tiếng động.

Bóng đen ấy nghe thấy tiếng động thì ngẩng đầu lên.

Dưới ánh trăng, bốn mắt nhìn nhau.

Lúc đó, mùi máu tươi phát ra càng tanh nồng hơn.

...

Muốn khiến cho sự yên tĩnh của thành trì cổ đại ban đêm bị xao động, ta chỉ cần một chất "xúc tác" đơn giản. Lúc tiếng hét thảm thiết của phu canh vang lên, phố đông nam thành U Châu vốn có giới nghiêm ban đêm lập tức được thắp sáng bởi ánh lửa và ánh nến. Có mấy nhà thắp đèn, buồn bực thầm mắng không biết thằng khốn nào không biết quy tắc, nửa đêm nửa hôm lại kêu la ầm ĩ, phá hỏng giấc ngủ của bọn họ. Tuy tức giận nhưng bọn họ đều không muốn mạo hiểm ra ngoài trong đêm khuya lạnh giá như thế này. Đàn ông ở trong phòng nhẹ giọng nói chuyện với vợ con – cũng bị tiếng hét kia đánh thức. Đồng thời, bọn học cũng vểnh tai về phía mới phát ra tiếng hét để nghe ngóng tình hình. Một lúc sau, cả con đường được thắp sáng bởi ánh lửa của đèn đuốc. Bọn họ nghe thấy âm thanh đao kiếm va chạm vào áo giáp của quan lính.

Không lâu sau, có tiếng vũ ngựa chạy từ xa đến.

...

Cùng lúc đó, ở một nơi xa cách Lạc Dương, Lư Dịch Chi thắp sáng đèn và đi đến thư phòng. Bên ngoài là các thị vệ thức đêm thay ca. Bất cứ lúc nào cũng có người nên anh ta không cảm thấy sợ. Cận vệ Thanh Vũ cầm đèn dẫn đường cho anh. Cậu ta thắp sáng đèn trong phòng rồi nhịn không được nói: "Đại nhân, đã đến giờ sửu rồi, mai còn phải thẩm án. Nếu ngài thức khuya, mai sẽ rất nhọc đấy ạ."

Lư Dịch Chi liếc nhìn cậu ta, hơi buồn cười nói: "Sao ta lại không biết thức đêm không tốt. Chỉ là có chút phiền muộn ở trong lòng, vừa lúc nhớ đến một số chuyện nên đến đây xem hồ sơ. Cậu cứ ở bên ngoài là được, ta sẽ ra sau."

Thanh Vũ cảm thấy bất đắc dĩ. Cậu đang định xoay người ra ngoài thì nghe thấy Lư Dịch Chi như vô tình hỏi:

"Bên Phạm Dương gần đây có xảy ra chuyện gì không?"

Thanh Vũ ngẩn ra. Nếu là chuyện đáng để công tử nhà cậu ta để bụng, bổn tộc ở Phạm Dương sẽ phái người quan trọng đến thông báo, hoặc là bí mật truyền tin, có khi còn không qua tay mấy thân vệ như bọn họ. Nhưng nếu công tử đã tự mình hỏi thì đó ắt hẳn không phải là chuyện cỏn con.

Cậu ta ngẫm nghĩ một lát rồi nói: "Thật ra có mấy huynh đệ được phái đến đó có nói gần đây U Châu không ổn lắm. Có án mạng xảy ra, Thứ sử U Châu – Tả Long Châu cũng xem như liêm chính, chút án mạng đó vẫn giải quyết được, chỉ là..."

"Cứ nói thẳng, không cần che dấu."

"Chỉ là hai năm trước xảy ra án mạng vườn trái cây. Sau hai năm thì lắng xuống nhưng gần đây lại tiếp tục xảy ra, chết khá nhiều nông dân. Nhưng thật ra, chuyện này khá tà môn. Năm ấy còn có chết rất nhiều hàng ma sư. Bây giờ đống tro tàn ấy lại bùng cháy khiến Thứ sử đại nhân rất đau đầu. Hơn nữa, ngài ấy và Tư mã U Châu luôn luôn bất đồng quan điểm."

Hử?

Lư Dịch Chi rút một tập giấy từ đống hồ sơ ra. Anh nhàn nhạt nói: "Đã nghi có tà ma, phái Ngọc Đường ở đấy sao lại không ra mặt?"

Anh ta phớt lờ việc hai người đứng đầu U Châu bất hòa với nhau.

"Nghe nói hai năm gần đây, chưởng môn của phái Ngọc Đường qua đời. Nội bộ trưởng lão và các đệ tử lục đục với nhau, cục diện khá hỗn loạn nên không thể cử người đi điều tra. Tộc trưởng cũng từng hỏi đến, nhưng bên đấy có phản ứng gì thì thuộc hạ không rõ."

Khi nhắc đến phái Ngọc Đường, Thanh Vũ khá khó chịu. Có lẽ là vì xuất thân từ nơi nghèo khó nên đối với loại môn phái Hàng Đạo có tiếng tăm, nhận được sự cung phụng từ triều đình và bá tánh nhưng suốt ngày chỉ biết tranh giành lợi ích không mang đến thanh danh, cậu ta khá khinh thường.

Nên biết, quê cậu ta cũng như thế...

"So với phái Ngọc Đường, Khuê Sơn dù chỉ là môn phái nhỏ nhưng lại có "tâm" hơn, nhận tiền giải nạn, trừ yêu bắt quỷ."

Thanh Vũ buồn bực, nhịn không được thốt ra một câu như thế. Nhưng vừa nói xong thì phát hiện bản thân đã lỡ lời, cậu ta lập tức nhìn về phía Lư Dịch Chi. Lư Dịch Chi buông hồ sơ xuống, ánh mắt thâm trầm.

"Đại nhân, là thuộc hạ lỡ lời..."

"Hai năm rồi."

Hả?

Thanh Vũ ngẩn ra. Một lát sau mới nhận ra ý tứ trong câu nói vừa rồi của Lư Dịch Chi.

Đã hai năm rồi, cô thôn nữ khi ấy đã ra sao rồi nhỉ?

Vẫn nhẹ nhàng tiến vào mặt nước tĩnh lặng, trôi nổi không tiếng động, hay là biến mất không một vết tích?

...

Lá trúc ồn ào xao động, một mảnh rừng tươi xanh mát mắt. Đúng là mùa xuân đã đến. Đây là mùa mà phong cảnh trên núi đẹp nhất trong năm. Trong tiết trời đẹp thế này, ở một cánh rừng trúc đẹp nên thơ thế này, nếu có vài ba bình rượu, bạn bè gặp mặt, ngâm vài câu thơ lãng mạn, như thế thì còn gì bằng.

Dưới những cây trúc xanh xanh, một mỹ nhân đang ngồi xếp bằng trên chiếu. Bàn tay ngọc ngà chuyển động, chiếc kim nhanh nhẹn luồn qua luồn lại, nối những mảnh vải được cắt tỉ mỉ lại với nhau...

Mỹ nhân đẹp như tranh vẽ dưới rừng trúc kỳ ảo.

Một khung cảnh xinh đẹp.

Bỗng nhiên, mỹ nhân ấy ngước đầu nhìn lên và mỉm cười. Ở một nơi không xa, một chàng trai cường tráng và cởi trần nửa người trên đang xách theo hai thùng nước và đi như bay. Cậu ta nhảy lên một cái cọc cao cao rồi nhanh chóng lướt qua mấy chục cái cọc khác. Cậu ta quay đầu lại và cười to:

"Ha ha, khỉ, hôm nay cô nhất định sẽ thua dưới tay tôi."

Một âm thanh lười biếng, nhàn nhạt từ một chiếc võng xoay tròn mắc dưới cây trúc truyền đến. Một người nằm trên võng, mắt híp lại, miệng nói:

"Đôi khi lừa mình dối người cũng là một loại tài năng. Nó có thể khiến người ta... không biết xấu hổ suốt ba trăm sáu mươi lăm ngày."

Dứt lời, cô tóm lấy một nhánh trúc. Thân hình yếu ớt như không xương đáp xuống đất. Cô bước đến bên hồ, cầm hai cái thùng gỗ lên, múc đầy nước rồi nhấc lên. Đi đến chỗ những cái cọc, cô nhảy lên một cái. Lúc này, Lý Đại Hùng đã đi hết mấy chục cái cọc.

Cô dẫm lên cái thứ nhất, tay cầm thùng nước, chân lại nhảy một cái. Cọc thứ hai, chân đứng vững.

Cọc thứ ba, chân vẫn đứng vững.

Cọc thứ tư, cơ thể cô như nhẹ hơn.

Cọc thứ năm, cô chỉ dùng một phần ba chân làm điểm tựa để đứng trên cọc.

Từ cọc thứ mười trở đi, mũi chân cô chỉ điểm nhẹ lên những cái cọc rồi nhanh nhẹn nhảy sang cọc khác.

Sột soạt, thùng nước trên tay cô không hề tràn ra ngoài dù chỉ một chút. Cô ngẩng đầu lên nhìn, Lý Đại Hùng đã đi được một nửa số xà ngang làm bằng trúc. Thân hình to lớn của cậu ta dù bước đi trên xà ngang nhưng không hề khiến nó lung lay chút nào.

"Ôi chao, hôm nay có vẻ vững hơn hôm qua đấy. Vì tối qua đánh cược ai thua thì không được ăn cơm, nên hôm nay mới tiến bộ thế à?" Cố Duệ mỉm cười, khiêu khích Lý Đại Hùng: "Cứ khoe khoang đi. Trước sau gì cậu cũng thua tôi thôi. Sau đó cậu sẽ bị bỏ đói cả ngày hôm nay."

Vừa khiêu khích Lý Đại Hùng, cô vừa đổ toàn bộ nước vào một cái thùng lớn. Sau đó, cô xoay người, nhảy lên xà ngang. Nếu Lý Đại Hùng dùng cân nặng của cơ thể để đứng vững trên xà ngang thì Cố Duệ lại dựa vào dáng người gầy yếu của mình để tăng tốc độ di chuyển trên xà ngang. Vừa mới chạm chân lên xà ngang, vèo một cái, cô đã đi xong một lượt. Tốc độ nhanh gấp hai lần Lý Đại Hùng.

"Đi nhanh như thế mà hôm qua không chịu thể hiện. Cô quả nhiên là khỉ, khỉ chúa trong đám khỉ."

Lý Đại Hùng mắng to, tốc độ di chuyển cũng tăng nhanh lên.

Nhưng Cố Duệ càng lúc càng gần cậu ta.

Rất nhanh, cô đã đến sát phía sau cậu ta...

Lý Đại Hùng đột nhiên xoay người, chân quét ngang phía dưới.

“Ha, xuống dưới đi con.”

Nhưng chân cậu ta chỉ chạm vào khoảng không. Cố Duệ ném một đầu dây thừng rồi dùng chân đá mạnh vào eo cậu ta.

Bị đá trúng huyệt thắt lưng, Lý Đại Hùng lập tức cảm thấy eo nhức mỏi và bủn rủn. Người cậu ta có xu hướng ngã xuống dưới. Nhưng cậu ta nhanh chóng tung người ra sau Cố Duệ. Thắt lưng vận sức, cậu ta tiến tới tung một quyền vào sau lưng cô... Cố Duệ nghiêng người, bắt lất một đầu dây thừng và xoay tròn người lại. Tay cô nắm lấy tay cậu ta rồi lấy dây thừng cuốn quanh tay cậu ta lại. Cô vọt đến bên cạnh Lý Đại Hùng rồi dùng đầu gối mạnh mẽ thúc vào đầu cậu ta.

Lý Đại Hùng bị cuốn dây quanh tay, cả người bị treo ở bên ngoài xà ngang. Cậu ta hét lên: “A a a, khỉ, cô thật xảo quyệt! Có ngon thì mặt đối mặt ăn thua một trận.”

Cố Duệ đã nhanh chóng đi qua mấy thanh xà ngang, nghe vậy thì quay lại cười nói:

“Ngại quá, trong mắt tôi, mặt đối mặt chỉ khi ở trên dưới, chứ không có chuyện ăn thua một trận.”

Mặt đối mặt, trên dưới, trên dưới, trên... dưới...

Một giây sau, mặt Lý Đại Hùng lập tức đỏ bừng.

Mặt Yêu Yêu đang ngồi may áo dưới táng trúc cũng đỏ bừng.

Chỉ có một thiếu nữ cười lớn, chân lướt đi trên mấy thanh xà ngang rồi tiến vào rừng trúc.

Cả hai chợt bừng tỉnh.

***

(*) Phu canh: người đi tuần và báo canh.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Qua Ải?

Hai năm qua, miệng lưỡi nói chuyện đầy thô tục của người nào đó đã làm xáo trộn giới tính của ba người.

Nhưng Cố Duệ đã cải thiện được thể chất yếu ớt của mình hai năm trước. Lúc này, cô nhảy xuống xà ngang bằng trúc trước ánh mắt của sư huynh và sư tỷ (?) rồi tiến vào rừng trúc.

Ông lão kia mỗi ngày sẽ giấu cái cuốc ở nơi nào đó, mỗi lần đều giấu ở những chỗ khác nhau. Nên Cố Duệ cảm thấy ải này mới là ải khó xơi nhất.

Sau khi tiến vào rừng trúc, Cố Duệ nhìn xung quanh. Rừng trúc này rất lớn, ước chừng rộng khoảng mấy chục mẫu đất. Ông lão có pháp lực nên mỗi ngày chỉ tốn một chút thời gian là đi hết cả cánh rừng này và giấu một cái cuốc. Vì thế, việc tìm cái cuốc ấy thật sự rất mất thời gian và tốn chất xám.

Cố Duệ không vội vã đi tìm. Trước hết, cô nhìn xung quanh, nhìn lên trên rồi nhìn xuống dưới. Sau đó lại nhìn sang trái và phải.

Soạt soạt. Sau đó cô chạy vào rừng. Cơ thể cô tinh tế và linh hoạt tựa như... khỉ?

Một lát sau, cô đã đến bìa rừng trúc. Trúc nơi này khá già. Có lẽ đây là nơi mà rừng trúc bắt đầu mọc ra.

Cố Duệ đi tới, ánh mắt quét một vòng xung quanh, cuối cùng dừng ở một thân trúc. Trong thân trúc giấu một cái cuốc.

Cố Duệ đi đến cây trúc ấy. Nhìn đến khe hở trên thân trúc mà tay mình không thể nào thò vào được, mặt cô lập tức sầm lại.

Cái lão già vô sỉ này, sao lại có thể bỏ vào trong đó hả? À không, vấn đề là cô làm sao để lấy nó ra đây?

Thò tay vào?

Soạt.

Cố Duệ cố nhét tay vào trong đó nhưng cô gầy như thế mà vẫn không nhét tay vào được. Làm sao bây giờ?

“Rõ ràng lão già kia đã dùng chú thuật bỏ nó vào trong đó. Lão muốn mình phải dùng chú thuật lấy nó ra ngoài mà.”

Thật ra Cố Duệ đã nằm lòng chín Hàng Tự của Khuê Sơn nhưng không hiểu sao ông lão và tên đầu trọc lại nhất quyết không dạy thuật pháp chú ngữ cho cô. Hiện giờ cô chỉ nhớ chú thuật của thuật dẫn kính hai năm trước, nhưng chú thuật đó sao có thể dùng trong trường hợp này chứ.

Giờ mình nên đốt nguyên cánh rừng này hay chặt cái cây trúc này nhỉ? Nhưng giờ không có lửa, cũng không có sấm. Hơn nữa, còn thiếu hộ tâm kính mà con gấu chó kia đeo trước ngực.

Làm sao bây giờ?

Nếu chặt cây trúc này thì với tình hình không có dao như thế này... sẽ rất tốn sức!

Chẳng lẽ hôm nay cô sẽ thua tên gấu chó to con kia thật sao?

Cố Duệ méo miệng, ngồi xổm ở trước cây trúc ấy một hồi rồi đột nhiên đứng dậy, leo lên trên. Cây trúc lắc lư. Chân nhẹ nhàng, uyển chuyển di chuyển, Cố Duệ như một cao thủ võ lâm, thoắt cái đã lên đến ngọn trúc. Đương nhiên là quá trình không mấy êm đẹp lắm, cơ thể cô hơi lung lay nhưng cô đã nhanh tay nắm chặt thân trúc để ổn định cơ thể. Cô nhìn xuống cái lỗ được tạo ra từ trước bởi một vết chém ngang phía trên cây trúc và nhìn xuống cây cuốc ở phía dưới.

Hai chân cô vòng qua thân trúc. Tay trái lấy từ cái túi đeo bên hông ra một tơ trong suốt. Cố Duệ gài một cái móc vừa đủ để luồn qua cái lỗ to to trên cán của cuốc. Cô thả đầu một móc câu kia xuống. Sợi dây rất mỏng, có thể dễ dàng xuyên thẳng xuống dưới. Cố Duệ thả từ từ dây tơ xuống.

Sau khi thả dây xuống tầm mười hai, mười ba mét, đầu móc câu đã gần chạm vào cán cuốc. Theo lý thuyết, với độ cao như vậy, người bình thường chắc chắn sẽ không nhìn thấy rõ tình hình bên dưới. Mà Cố Duệ... cũng như thế!

Nhưng cô không hề vội vã. Sau khi ước chừng đúng vị trí và hướng của cái lỗ trên cán cuốc, cô nhẹ đung đưa sợi dây để nó lọt qua cái lỗ nhỏ trên thân cây.

Cố Duệ tính toán chiều dài rồi kéo lên. Ừ, còn thiếu một chút. Cô lại thả dây xuống rồi lại kéo lên. Ừ, trúng rồi!

Sau vài lần giật giật dây, cái cuốc theo chuyển động của sợi dây mà xoay vòng vòng và được kéo đi lên.

Nguyên lý này khá giống với nguyên lý móc cương cho ngựa hoang.

Nhưng cũng thật kỳ lạ, sợi tơ này trong suốt và mảnh nhưng lại rất chắc, có thể dễ dàng chịu được sức nặng của cái cuốc. Sau khi kéo sợi tơ lên, cầm lấy cây cuốc trong tay, Cố Duệ mới thở phào nhẹ nhõm.

Mẹ ơi, chân tê luôn rồi!

Cố Duệ tuột xuống đất và vác cuốc đến một phía khác của rừng trúc để tìm măng non. Lúc cô tìm được măng, cõng gùi măng ấy lên lưng và quay lại hồ nước kia thì...

Ông lão đã ngồi ở đấy.

Không biết lão đã ở đây từ lúc nào.

Cạch! Cố Duệ ném cuốc xuống đất, hừ lạnh: “Lão già, thật làm khó lão rồi. Chiêu trò tiến bộ hơn trước rồi đấy. Chắc đã rụng không ít tóc mới có thể nghĩ được chiêu đó nhỉ?”

Ông lão ngậm cọng cỏ, nhìn măng non mùa xuân còn dính bùn đất. Măng này đang ở độ ngon nhất. Măng vừa mới đào, vỏ măng còn trăng trắng. Măng càng trắng, càng mềm, còn tươi thì ăn càng ngon.

Ông lão khá hài lòng với măng mà Cố Duệ hái. Lão thầm nghĩ trưa nAy có món ngon để ăn rồi.

“Ta còn tưởng nếu giấu cây cuốc ở trong cây trúc, cô không có thuật pháp thì sẽ không lấy được. Không ngờ, cô cũng có bản lĩnh đấy chứ.”

“Quá khen, quá khen rồi! Cái này còn cảm ơn sợi tơ đã thắng được từ tay tên đầu trọc năm trước.”

Hai người đứng đầu Khuê Sơn này rất nghèo, đã thế còn rất keo kiệt. Nhập môn đã một năm mà Cố Duệ vẫn chưa lấy được thứ tốt gì. Nhưng Tết năm ngoái, lúc năm người đánh bài, Cố Duệ đã moi được một thứ tốt từ tay tên đầu trọc. Ở thế giới kia, Cố Duệ là người mà ở đâu có trò chơi, ở đó có cô. Lúc đi du học, cô còn trốn học để sang Las Vegas làm thêm. Các mẹo trong bài bạc dù cô không rành rọt tất cả, nhưng xem nhiều cũng biết một ít.

Bài bạc trong thiên hạ này dù thay đổi bao nhiêu dạng thì bản chất của nó vẫn thế. Khi đánh bài, người chơi ngoài tài nhìn, nghe, tiếp xúc còn cần đến may mắn.

Dùng những mẹo nhỏ này để thắng những người ở đây không hề khó. Nhưng muốn nắm lấy cơ hội thắng tên đầu trọc một ván, thắng được sợi tằm ti mà anh ta cất giấu rất kỹ, ngoài cái bẫy thiết kế tỉ mỉ để anh ta nhảy vào, còn cần có đến sự khéo léo và nhanh nhạy. Nhưng hôm nay, cô không thể lại dùng

trò này rồi.

"Dù là chút tài vặt nhưng cũng có ích..." Ông lão khen ngợi.

"Đúng thế, cái móc ấy còn có thể mở được cả rương, hòm nữa cơ. Nếu Khuê Sơn nghèo đến mức môn phái phải tan rã, tôi có thể cuốn gói đi khỏi nơi này, đi cướp giàu giúp nghèo."

Người nghèo cần giúp đỡ kia đương nhiên là cô rồi.

Ông lão: "..."

Đúng là đồ đệ có "triển vọng" nhất Khuê Sơn trong mấy năm gần đây. Đúng là không thế hệ trước nào sánh bằng.

"Vậy sao cô biết tôi giấu ở đó. Ta thấy cô tìm ra chỗ ấy cũng nhanh đấy chứ."

Ông lão âm thầm quan sát nên biết Cố Duệ ngay từ đầu đã xác định nơi giấu cuốc rồi đi thẳng đến nơi ấy.

"Buổi sáng lúc ăn cơm, tôi nhìn thấy giày lão dính bùn. Hơn nữa, đó còn là bùn bazan, trông có vẻ còn mới. Trong toàn khu rừng này, chỉ có phía cánh rừng già kia, mấy năm trước mưa to rồi bị ngập lụt bất ngờ, nước ngấm xuống đất và tạo ra bùn bazan. Ngoài chỗ ấy ra, không còn nơi nào như thế nữa. Chắc chắn sáng sớm hôm nay lão đã đến nơi đó nên giày mới dính bùn bazan. Nhưng trúc nơi ấy rất già, không mọc măng, lão không thể nào rảnh rỗi đến đó chỉ để đi dạo được. Cho nên, lão đến đó chỉ có một khả năng. Đó chính là giấu cuốc."

Yêu Yêu ngồi nghe ở bên cạnh. Càng nghe, nụ cười trên môi anh càng sâu.

"Con nhóc cô khá thông minh đấy. Xem như cô đã qua được hai ải hôm nay."

Ông lão khá buồn bực. Lão thầm mắng Cố Duệ càng ngày càng khó lừa. Mỗi lần nghĩ đến điều đó là lão đau cả đầu.

"Thật ra không phải là tôi thông minh."

"Hiếm khi nào thấy cô khiêm tốn nhỉ..."

"Là lão ngốc hơn tôi thôi."

"..."

Ông lão giận đến dựng ngược cả râu. Lúc này, lão nhìn thấy Lý Đại Hùng đang vác cuốc, cõng gùi, nghênh ngang đi về phía mình.

Thằng nhãi này... Sao lại xong nhanh thế!

Cố Duệ và ông lão đều lắp bắp kinh hãi. Rõ ràng lúc nãy cậu ta bị Cố Duệ vượt mặt cả một khoảng xa, sao giờ lại bằng tiến độ hoàn thành với cô rồi.

Điều này thật không bình thường!

"Đại Hùng, cậu tìm được cuốc ở đâu vậy?"

Lý Đại Hùng quay đầu nhìn Cố Duệ: "Ý, sao cô chậm quá vậy? Còn chưa qua ải thứ ba sao? Tôi đã bảo là kỹ thuật tìm măng của cô quá kém mà! Còn về cái cuốc này thì... lúc tiến vào rừng trúc, chân bị trượt một phát, đất đá văng ra thì lộ ra cây cuốc ở dưới. Cú trượt đó đúng là khiến tôi hú hồn mà!"

Mẹ kiếp!

Cố Duệ tái hết cả mặt. Cái này gọi là gì đây? Vận cứt chó (1) sao? Một lần thì không nói, nhưng lần nào cũng như lần nào thì là ý gì hả?

Ông lão chỉ muốn che quách mặt mình lại. Chỉ là dạy dỗ hai đồ tôn thôi, mà một người thì khiến lão nhức đầu, người còn lại thì khiến lão luôn luôn đề phòng vì cậu ta toàn chó ngáp phải ruồi.

Thật mệt mỏi mà!

"Được rồi, còn ải thứ ba, hai người đừng hòng vượt qua dễ dàng."

Nghe thế, Cố Duệ lập tức nhìn ông lão đầy đề phòng. Cô theo bản năng nhìn xung quanh lão. A, sau lưng lão là hai sọt lớn dùng để đựng cá.

"Lão đã thả gì ở trong nước?"

"Cá."

"Ý? Hôm nay có món cá hầm măng rồi." Mắt Cố Duệ và Lý Đại Hùng sáng rực lên. Yêu Yêu ở bên cạnh mấp mấy môi như muốn nói gì đó.

“Đừng câu giờ nữa, cho hai người thời gian một chung trà...”

“Vậy lão uống chầm chậm thôi.”

“Nhiều lời, mau xuống hồ ngay cho ta!”

Ông lão quét chân qua, Cố Duệ và Lý Đại Hùng thiếu chút nữa là bị trúng chiêu. Hai người vội vã tháo gùi xuống và đi xuống hồ.

Hiện tại tiến độ vượt ải của hai người Cố Duệ và Lý Đại Hùng bằng nhau. Nhưng, he he, ai có lợi thế hơn ai còn chưa biết được đâu. Lý Đại Hùng dốc hết sức bơi về phía trước. Cậu ta có sức chịu đựng tốt, thể lực cũng tốt. Từ hai năm trước, lúc lặn xuống dưới cái hồ mà Vương Tinh đã bỏ mình, Lý Đại Hùng đã vượt xa Cố Duệ.

Nhưng hiện tại, sau hai năm luyện tập, thể chất của Cố Duệ đã được cải thiện hơn rất nhiều. Nhưng sự chênh lệch giữa hai người vẫn còn.

Chỉ riêng việc bơi lội, ngoài thể lực tốt, còn đòi hỏi kỹ thuật cũng phải tốt.

So về kỹ thuật, Cố Duệ khá hơn Lý Đại Hùng. Lúc đầu Lý Đại Hùng dẫn trước Cố Duệ, nhưng dần dần, hai người đã bơi song song nhau.

Lúc bơi đến giữa hồ, cả hai đều nghĩ rằng ải thứ ba này cũng không khó qua lắm.

Thì...

“Á!” Lý Đại Hùng đột nhiên hét lên.

Cố Duệ quay đầu lại nhìn. Lý Đại Hùng đang lắc lắc bàn tay. Một con cá to gấp hai lần bàn tay đang dùng hàm răng sắc nhọn của nó cắn vào tay cậu ta.

Máu chảy đầm đìa.

A, là cá răng đao (2)...

Mẹ kiếp!

Vị trí địa lý không thích hợp! Trong Trung Nguyên làm quái gì có cá răng đao chứ?

Lão già ác độc!

Cố Duệ sợ đến tái cả mặt, vội vã bơi về phía trước. Đột nhiên, cô cảm thấy chỗ mắt cá chân...

Mẹ kiếp!

Cố Duệ xoay người trong nước. Cô nâng chân trái bị cắn lên mặt hồ rồi lấy tay hất văng con cá răng đao đã cắn chân cô ra.

Máu chảy ra. Mùi máu sẽ hấp dẫn những con cá răng đao khác bơi tới.

Cố Duệ nhìn từng gợn sóng xuất hiện quanh mình.

Không ổn rồi!

Cố Duệ sợ đến tái cả mặt. Lý Đại Hùng cũng biết tình hình không ổn. Hai người đưa mắt nhìn nhau.

Và đồng thời nói: “Cậu/ cô hấp dẫn sự chú ý của bọn nó đi, tôi sẽ chạy trước cho.”

Mẹ kiếp! Cái con khỉ ấy!

Tình nghĩa đồng môn như thế đấy à?

Lòng Cố Duệ nóng như lửa đốt. Nếu cứ bơi loạn như thế này thì không ổn.

Trừ khi...

Yêu Yêu đứng trên bờ nhưng trong lòng sốt ruột thay cho hai người dưới hồ. Lúc này, anh nhìn thấy Cố Duệ nhấc tay lên.

Có cách sao?

A Duệ quả nhiên thông minh mà!

“Sư tổ tha mạng!”

Yêu Yêu: "..."

Ông lão: "..."

Bây giờ trục xuất tên nghiệt đồ này khỏi sư môn có kịp không nhỉ?

***

1. Vận cứt chó: Ngôn ngữ mạng, ý chí sự may mắn đến mức ai ngờ đến, may mắn đến nỗi ai cũng cảm thấy ghen tị.
2. Cá răng đao: còn có các tên gọi khác là cá cọp, cá piranha.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Khách Đến

Ông lão vung đầu ngón tay, mấy phiến lá bay ra từ trong ống tay áo bị lực ở đầu ngón tay cắt ngang. Mấy phiến lá bay xuống dưới nước, làm gợn sóng cả mặt hồ. Những con cá răng đao tản ra trong nháy mắt và lặn sâu xuống nước.

Cố Duệ và Lý Đại Hùng, lúc này, mới thoát được một kiếp.

Hai người chật vật leo lên bờ.

Ông lão cười tủm tỉm: "Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt. Nào nào nào, thả măng xuống, làm lại ải thứ nhất và ải thứ hai vài lần đi nào."

Yêu Yêu nhìn thấy hai người kêu rên thảm thiết, tuy cảm thấy đau lòng, nhưng anh cũng không biết làm gì để giúp hai người bọn họ. Anh đành xoay người đi về phía nhà cũ.

…

Giữa trưa, bếp lò đã được đốt củi, một cái nồi treo trên bếp. Nước trong nồi sôi ùng ục, hơi nước bốc lên. Vỏ măng rơi vãi đầy đất. Thịt măng trăng trắng pha lẫn một xíu màu vàng nhạt được cắt thành từng cục rồi được thả vào trong nồi. Sau đó, thịt heo cũng được cắt thành từng miếng vừa ăn và thả vào nồi. Mùi thơm của nồi canh lập tức theo không khí lan ra xa.

Trên đường, có một người đàn ông trung niên mặc viên lãnh bào thận trọng đi lên. Người đàn ông có mặt chữ điền, con ngươi to. Người đó chậm rãi, thong dong, vừa đi vừa ngắm nhìn cảnh sắc tươi đẹp trên núi.

Sau lưng ông ta là một chàng trai cao gầy. Từng góc cạnh trên khuôn mặt cậu ta rất rõ ràng, ánh mắt rất sắc bén. Hoành đao giắt trên lưng liên tục va vào vạt áo theo từng chuyển động của bước chân.

Vì tuổi đời còn trẻ nên bước chân của cậu ta dù vững chãi nhưng lại thiếu đi một chút sự thanh nhàn và tao nhã. Mắt cậu ta liếc nhìn xung quanh tựa hồ đang tìm kiếm thứ gì đó. Lúc này, cậu ta và người đàn ông trung niên ngửi thấy mùi thơm.

"Xem ra chúng ta đã đến nơi rồi." Người đàn ông trung niên cười nhẹ. Đưa mắt nhìn hướng lên trên, cả hai lập tức nhìn thấy mấy gian nhà được xây thông với nhau. Sân rất rộng và sạch sẽ. Ở giữa sân là một cái bếp đơn sơ như bếp cắm trại qua đêm trong rừng. Phía trên bếp treo một cái nồi to.

"Ô, măng xuân tháng ba, tháng tư là măng ngon nhất. Hơn nữa thôn Triệu gia dưới núi Khuê Sơn xưa nay có tiếng nuôi heo rất mát tay, nên thịt heo họ nuôi rất ngon. Nếu hầm thịt heo ấy với măng xuân thì… chậc chậc…"

Người đàn ông trung niên lại nói tiếp một đoạn rất dài, nhưng chủ đề vẫn không thoát khỏi chữ "ăn". Chàng trai phía sau hơi mất kiên nhẫn, cậu đi lướt qua người đàn ông kia. Nhưng sau đó, cậu ta nhìn thấy một đống củi được chất cao trước mặt mình. Cậu ta lập tức xoay người nhảy lên. Với thân thủ của cậu ta, đây chỉ là chuyện nhỏ, nên cậu ta nhẹ nhàng nhảy lên đống củi. Sau đó, cậu ta nhìn thấy có người đứng trên cầu thang phía bên kia...

Cậu ta nhìn lướt qua, nhưng chợt sững người lại.

Người đó còn rất trẻ, khoảng mười bảy, mười tám tuổi. Trông có vẻ là một thiếu nữ tuổi còn xuân. Nhưng nếu nói dùng "tuổi còn xuân" để miêu tả cô thì có vẻ không ổn lắm. Ánh mắt của cô không có một chút ngây ngô nào của thiếu nữ. Và cô cũng nhìn thấy người đứng trên đống củi.

Bốn mắt nhìn nhau.

Cô đi chân trần, ống quần xoắn lên cao, lộ ra bắp chân. Trên bắp chân có một vết thương to bằng khoảng nửa lòng bàn tay và đang rỉ máu. Bắp chân cô thon và trắng, làn da mềm mại, khiến người ta nhìn mà xiêu lòng. Nhưng…

Vết thương xuất hiện từ bắp chân lên đùi chân trái.

Một tay hiếu nữ cầm bình thuốc, một tay cầm nắp bình thuốc.

Cô nhìn cậu, cậu cũng nhìn cô.

Tuy rằng xã hội Đại Đường rất cởi mở, có rất ít điều lệ ràng buộc phụ nữ nên không ít người mặc áo hơi lộ ngực. Nhưng dù có cởi mở ra sao, vẫn luôn có hai loại người luôn ăn mặc kín cổng cao tường. Đó chính là quý nữ con nhà thư hương và thôn nữ nơi thôn quê chân chất.

Thôn nữ?

Trong đầu cậu ta nhảy ra hai chữ này.

Nhưng cậu ta còn chưa kịp nghĩ kỹ thì…

"Cái tên họ Thanh kia, nếu cậu nhìn tiếp thì tôi sẽ thu phí đấy."

Thanh Vũ đầy kinh ngạc, lắp bắp không nói nên lời, vẻ mặt như bị sét đánh. Dường như cậu nghĩ đến một điều gì đó rất mâu thuẫn. Cậu không thể nào tin người thiếu nữ trước mắt này chính là cô thôn nữ thấp bé, vàng vọt của thôn Tiểu Dương lúc trước.

"Cô… Vương Tiểu Nha?"

"Nói lại coi!"

"Ấy… Cố Duệ?"

Cố Duệ lúc này mới nhướng mày, tay xoa thuốc lên miệng vết thương rồi kéo ống quần xuống.

"Tự nhiên cậu lại đến đây làm gì? Xem bắp chân của tôi à?"

Dù là một kẻ lão luyện, nhưng vẫn bị câu nói của Cố Duệ chặn họng, cậu ta đen mặt nhảy xuống đống củi. Cậu ta chuyển ánh mắt từ bắp chân lên gương mặt xa lạ của đối phương.

"Cô dùng thuật dịch dung?"

Nụ cười trên mặt Cố Duệ cứng lại nhưng cô không hề tức giận. Ngược lại, cô sờ soạng mặt mình rồi hỏi:

"Bây giờ tôi đẹp lắm sao?"

Thanh Vũ: "…"

"Cũng thế thôi. Nhưng đỡ xấu hơn hai năm trước."

Thanh Vũ lạnh nhạt nói. Cố Duệ đã sớm biết thằng nhãi này bề ngoài hay chảnh chảnh như vậy, nên không so đo gì, chỉ nhếch miệng. Nhưng khi nhìn thấy người đàn ông sau lưng Thanh Vũ, cô không khỏi nhíu mày.

Một mình Thanh Vũ đi lên đây thì Cố Duệ có thể đoán được bên Lư Dịch Chi có chuyện cần nhờ. Nhưng người đàn ông kia lên đây làm gì?

Thân phận ông ta có vẻ không thấp.

Nghe được đoạn đối thoại của hai người, người đàn ông trung niên kia cảm thấy kinh ngạc. Ông ta bình tĩnh tiến lên hỏi: "Tiểu cô nương, tại hạ là Điển sử Triệu Nguyên của phủ nha U Châu. Nghe danh Khuê Sơn đã lâu, nay tại hạ mới có dịp đến thăm."

Lời nói rất trôi chảy và êm tai. Nhưng cô gái thanh tú, hoạt bát trước mặt ông lại kinh ngạc nói: "Danh? Tôi không biết Khuê Sơn này còn có thứ gọi là danh tiếng đấy."

Cô có thật là người Khuê Sơn không thế?

Triệu Nguyên còn chưa lên tiếng thì có tiếng quát mắng từ sau nhà truyền tới.

“Cái con khỉ lì lợm kia, hãm hại người nhà đến nghiện rồi hả?”

Ông lão đi ra, nhìn Điển sử Triệu Nguyên đầy đánh giá rồi nói: “Ăn chưa?”

Triệu Nguyên mỉm cười: “Thưa tiền bối, vẫn chưa.”

Mặt ông lão lập tức suy sụp. Cố Duệ tốt bụng giải thích: “À, nhà chúng tôi không có nhiều cơm lắm…”

Triệu Nguyên lập tức cạn lời.

Khóe miệng Thanh Vũ đứng ở sau khẽ co rút. Cậu tháo cái túi sau lưng ra rồi lấy ra một bao giấy dầu đựng cái gì đó.

“Tất nhiên là có mang theo đặc sản U Châu đến thăm rồi.”

Ông lão lập tức vui vẻ: “Hoan nghênh! Hoan nghênh!”

Cố Duệ: “Hai vị có muốn uống trà không?”

Có lòng đón tiếp khách thì động tác và lời nói đều lộ ra sự ân cần, chu đáo. Cố Duệ đi vào phòng bếp bằng cái chân bị thương.

“Yêu Yêu, có khách đến thăm, pha thêm chút trà.”

Lý Đại Hùng đang nhóm lửa, nghe vậy thì quay lại hỏi: “Ai vậy?”

“Cái người họ Thanh làm việc cho người họ Lư đấy.”

Yêu Yêu đang rửa rau, nghe vậy thì trách: “Làm gì có ai gọi người ta như thế.”

“Không nhớ rõ, nhưng cũng không quan trọng đến mức phải nhớ rõ.”

Cố Duệ tiện tay cầm một quả sơn tra lên. Cô nói: “Tên đầu trọc chết bầm kia đâu rồi? Hai người kia có lẽ đến tìm anh ta. Nếu không cũng không mang theo đồ ăn thức uống. Uầy, rượu kia còn là Thanh Diệp Điêu mà tên đầu trọc thích nhất.”

Hử? Có đồ ăn?

“Hôm trước sư phụ mới trở về. Giờ đang ở phòng chứa củi làm gì đó. Để tôi ra ngoài xem thử xem.”

Lý Đại Hùng vội vã đi ra ngoài.

Cố Duệ biết tên này là một kẻ ham ăn nên không ngăn cản.

“Chân cô đã xoa thuốc chưa?” Yêu Yêu rửa sạch đồ ăn, nấu nước rồi lấy lá trà. Từ đầu đến cuối, anh làm việc rất nhanh tay và có tuần tự, nhưng ánh mắt luôn dừng trên người Cố Duệ.

“Ừ, chỉ là vết thương nhỏ, không cần phải bận tâm nhiều.”

“Nếu không xử lý tốt vết thương sẽ để lại sẹo đấy.”

“Vậy anh mau đến xem lại vết thương hộ tôi đi.”

“…”

Cố Duệ trực tiếp vén ống quần lên. Yêu Yêu thấy vậy thì sửng sốt. Anh nhanh chóng khom người, xem kỹ miệng vết thương. Anh im lặng xoay người đi đến cái tủ nhỏ, lấy một mảnh vải dùng để băng bó ra.

“Tuy đã bôi thuốc, nhưng nếu cứ để như vậy, quần áo lại dính bụi bặm, rất dễ khiến vết thương trở nên nghiêm trọng hơn. Còn nữa, đừng để vết thương dính nước.”

Yêu Yêu vừa dặn dò vừa băng bó cho Cố Duệ.

“Không thể dính nước? Vậy tôi tắm rửa sao đây? Anh tắm giúp tôi à?”

Cố Duệ trêu anh theo thói quen. Tay Yêu Yêu hơi khựng lại. Anh không ngẩng đầu lên, nói: “Nói năng ngọt xớt, còn tưởng rằng mình là cô bé năm đó hay sao?”

“A, xem ra tôi cũng đã trưởng thành rồi.”

Cố Duệ đến sống ở Khuê Sơn này cũng đã lâu. Cô vốn dĩ là một người rất để ý đến dung mạo của mình. Nhưng khi mới xuyên đến thế giới này, cô đã gặp phải một bóng ma tâm lý quá lớn, ở Khuê Sơn lại toàn là đám đàn ông cẩu thả, hơn nữa lại có Yêu Yêu sắc nước hương trời sống cùng nên Cố Duệ đã không còn để ý khuôn mặt của bản thân nữa.

Huồng hồ, cô đã hai năm chưa xuống núi nên không biết vẻ ngoài của mình đã thay đổi rất nhiều.

"Sao lão già kia và tên đầu trọc lại không dạy chú pháp cho tôi? Cũng chẳng dạy tôi cách tu lực."

Lúc nhìn thấy Thanh Vũ, Cố Duệ mới nhận ra mình đến Khuê Sơn đã hai năm.

Cô thế mà lại ở lỳ trên ngọn núi này tận hai năm? Ngay cả cô cũng cảm thấy không tin nổi.

"Quy tắc." Yêu Yêu nhẹ giọng trả lời. Anh ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào ánh mắt bình tĩnh của cô. Có lẽ anh biết cô chưa bao giờ hòa nhập hoàn toàn vào nơi này, trong lòng cô vẫn còn cảnh giác.

Nhưng…

Nếu không sắc bén như vậy thì không phải là Cố Duệ.

"Tu lực pháp môn và chú thuật là nòng cốt của mỗi môn phái, không thể dễ dàng truyền ra ngoài. Nếu không bồi dưỡng nhiều năm sẽ không dễ dàng truyền thụ cho người đó. Nhưng trong đó cũng ẩn chứa một điều khác."

Yêu Yêu băng bó xong, đầu ngón tay xinh đẹp của anh lướt nhẹ lên làn da trắng mịn trên bắp chân cô. Anh rút tay lại theo bản năng và nói tiếp: "Huồng hồ, linh hồn cô và cơ thể này chưa hoàn toàn hòa hợp với nhau, bóng cũng mới trở về nên không dễ tu hành lắm. Nhưng…"

Tay anh chạm nhẹ lên mặt Cố Duệ.

"Cô thật sự đã trưởng thành."

Giọng điệu của anh tựa như một người cha có cô con gái trưởng thành.

Cố Duệ dở khóc dở cười: "Vậy anh có biết tôi vốn lớn hơn anh rất nhiều không?"

"Cô đã nói với tôi rồi."

"Vậy anh có biết tôi vốn dĩ rất xinh đẹp, sau này sẽ càng xinh đẹp hơn không?"

"Ừ, sau này tôi nhìn cô càng ngày càng xinh đẹp là được." Yêu Yêu nói nhẹ nhàng và bâng quơ. Giọng nói của anh tràn đầy sự cưng chiều.

Cố Duệ cũng cười.

Bên ngoài đột nhiên truyền đến một tiếng hét.

A, tên đầu trọc chết bầm kia đã đi ra rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Vụ Án Cây Lựu

Vừa ra khỏi phòng bếp, Cố Duệ đã nhìn thấy Thanh Vũ và Triệu Nguyên ngồi ở một phía, ông lão và tên đầu trọc ngồi ở một phía. Một cái bàn có bốn cạnh thì bốn người ngồi ở bốn cạnh bàn.

Nhưng so với Thanh Vũ và Triệu Nguyên cả người quần áo đàng hoàng, tươm tất thì hai người đứng đầu Khuê Sơn trông quá keo kiệt. Nhất là tên đầu trọc, anh ta vừa từ phòng chứa củi đi ra nên trên đầu còn dính ít tro bụi và vụn gỗ. Anh ta cứ thế ngồi xuống mà không có ý định đi thay quần áo.

Triệu Nguyên đánh giá ông lão và người đàn ông keo kiệt đang ngồi trước mặt mình. Giọng ông ta không có gì khác thường, nói: "Khang sư phụ gạt trăm công nghìn việc sang một bên để gặp tại hạ là vì biết hôm nay tại hạ có việc muốn nhờ?"

Khang sư phụ: "Không phải, là vì canh măng sắp chín."

Này… Khuê Sơn mấy người thiếu thốn đến mức độ đó sao?

Triệu Nguyên mỉm cười, không nói gì. Thanh Vũ đã quá quen với việc này nên không nhiều lời. Lý Đại Hùng chủ động bưng chén đũa lên rồi dọn canh măng ra. Tuy rằng hai người Triệu Nguyên có bối cảnh và từng trải rất nhiều chuyện, từng ăn không ít sơn hào hải vị, nhưng Khuê Sơn non xanh nước biếc lâu lâu cũng có những thứ trân quý, đặc biệt.

Triệu Nguyên ngửi thấy mùi thơm, lại nhìn nước canh măng trắng đục cùng những cục măng trắng nõn và những khối thịt heo nhỏ ngon mắt…

Chao ôi…

Mắt Triệu Nguyên sáng rực lên. Ông ta không hề khách sáo, bưng chén lên ăn. Thanh Vũ biết thừa đám người Khuê Sơn này là loại mặt hàng gì. Dưới ánh mắt nhìn chăm chăm của Lý Đại Hùng và tên đầu trọc, cậu ta mở bao giấy dầu, lộ ra phần thịt nướng thơm ngon ở bên trong. Món này chính là mỹ vị trong các món mỹ vị. Hương thơm nức mũi, lớp dầu bóng loáng, hấp dẫn, thịt mềm mềm, ngon miệng. Mấy tên Khuê Sơn vốn chính là những kẻ tham ăn, vừa nhìn thấy món ngon trước mắt lập tức vui vẻ ăn đến quên trời quên đất.

Cố Duệ vừa ôm thùng cơm tới, nhìn đám người này…

"Cơm tới."

Thanh Vũ ngẩng đầu, đứng dậy nhận thùng cơm.

Cố Duệ cũng không từ chối. Người này dù sao cũng là người của Phạm Dương Lư thị, cậu ta có được phong độ như vậy cũng không kỳ lạ.

Thùng cơm đặt ở bên cạnh, mấy người này dù ăn hết cũng không thấy no, đương nhiên là yêu cầu thêm cơm.

Nhưng Thanh Vũ không ăn, ngay cả canh măng cũng không ăn.

Quy củ của Lư thị như thế, mọi người đều không nói thêm gì.

Triệu Nguyên ăn một hồi thì cách nói chuyện càng lúc càng thoải mái hơn. Ông ta trực tiếp nói: "Hai vị đại sư, lần này tôi đến tìm hai người vì có quỷ xuất hiện trong thành. Mong hai vị có thể giúp đỡ."

Cố Duệ ngồi xuống, vừa nghe đã biết lại có chuyện xảy ra.

Tên đầu trọc giống như không nghe thấy, anh ta gặm thịt gà một cách ngon lành. Anh ta vừa ăn vừa nói: "Bận muốn chết, bận muốn chết. Xém chút nữa là tôi đã chết ở bên ngoài, còn muốn nghỉ ngơi vài ngày đây."

Cố Duệ kinh ngạc. Mấy năm nay tên đầu trọc đúng là bận rộn "làm việc", nhưng những chuyện ấy không quá khó giải quyết, nếu so với chuyện nhà họ Xa năm đó thì thua xa. Đây là một chút chuyện ma quỷ, tầm mười ngày, nửa tháng lại có một ủy thác giải quyết một chuyện như vậy. Đa số đều cần nhiều thời gian để giải quyết, còn độ khó thì không có bao nhiêu.

Nhưng lúc này, khi biết tên đầu trọc bị thương thì Cố Duệ rất kinh ngạc. Chẳng lẽ ủy thác lần này khó giải quyết đến mức khiến anh ta bị thương sao?

Mắt Triệu Nguyên chợt lóe lên: "Đại sư yên tâm, chuyện này tuyệt đối không khó giải quyết."

Tên đầu trọc nhấm nháp thịt gà, giọng nói có chút mỉa mai: " U Châu phủ quỷ thủ, Triệu Điển sử, rất nhiều người biết đến cái tên này. Thứ mà ngài chuyên chính là án của nhân gian. Nếu là chuyện của nhân gian, ngài là một nhân vật lợi hại trên chốn quan trường, chẳng lẽ không xử lý được? Nếu là chuyện ma quỷ thì tìm người của phái Ngọc Đường, cớ gì phải tìm tôi?"

Triệu Nguyên không vội phản bác. Ông ta nói: "Khang đại sư nói không sai. Đây đúng là án mạng của nhân gian. Tại hạ xuất thân từ một người khám nghiệm tử thi, sau làm đến Điển sử, nhưng chức thấp thì lời nói không có mấy trọng lượng, làm sao có thể nhận nổi mấy lời ấy của đại sư. Những lời người ta đồn thổi ở bên ngoài chỉ là những lời vô căn cứ mà thôi."

Cố Duệ đương nhiên biết chức Điển sử bắt đầu có từ triều Nguyên, đến thời Minh Thanh vẫn tiếp tục được sử dụng. Chức này được dùng nhiều trong các châu huyện, là chức tạp quan phò tá cho Huyện lệnh. Chức này không được tính là một phẩm cấp quan, cho nên cũng chẳng được xem là một quan viên triều đình.

Nhưng Triệu Nguyên này tuyệt đối không phải là một Điển sử bình thường.

"Cho nên ngài lên núi, muốn ủy thác chuyện không do mình làm chủ được lên người tôi?" Tên đầu trọc cười như không cười.

Triệu Nguyên cũng không thua kém. Ông ta hơi mỉm cười nói: "Tại hạ kém cỏi, chỉ có thể làm chân chạy vặt cho quan trên. Nếu không phải quan trên thấy khó giải quyết, không có cách giải quyết, lại không tìm được hướng giải quyết thì chúng tôi đã không dám đến làm phiền đại sư."

"Người của phái Ngọc Đường đâu? Đều chết cả rồi à? Không nói đến phái Ngọc Đường, chẳng lẽ U Châu không có Hàng Sư nào khác? Ngay cả Khuê Sơn tôi cũng không bỏ qua… A, Thanh tiểu tử, không phải Lư công tử nhà cậu sợ Khuê Sơn bọn tôi chết đói nên mới cố ý dẫn mối đến đây đấy chứ?" Lời nói tràn đầy sự xem thường của tên đầu trọc khiến Thanh Vũ nhịn không được trợn trắng mắt.

Dẫn mối?

Dẫn mối cho hai người đàn ông cường tráng, keo kiệt và một lão già?

Hay là…

Thanh Vũ nhìn Cố Duệ đang yên tĩnh ăn thịt ở một bên. Cậu ta cúi đầu chắp tay thi lễ, và nói rõ ngọn nguồn:

"Năm ngày trước, tại hạ đi theo công tử tra án ở Lạc Dương thì gặp một vụ khó giải quyết. Nhưng nhờ Triệu đại nhân giúp đỡ nên đã tra ra một ít manh mối. Công tử nhà ta định đến U Châu cùng uống vài ly với Triệu đại nhân để cảm ơn nhưng việc ở Lạc Dương quá nhiều, lại có mệnh lệnh Thánh thượng hạ xuống, nên công tử chỉ có thể đi trước. Nhưng đúng lúc này, khu vực mà Triệu đại nhân quản lý lại xảy ra án cây lựu rất kỳ quái. Triệu đại nhân vốn định xin sự giúp đỡ phái Ngọc Đường nhưng hiện giờ nội bộ phái Ngọc Đường đang lục đục, tranh giành với nhau, không thể cử người ra giúp đỡ. Vì thế, công tử mới đề cử Khuê Sơn. Năng lực của đại sư ở thôn Tiểu Dương là chuyện không thể bàn cãi. Sau khi công tử phái tôi đến U Châu, tôi liền thay mặt công tử tiến cử Khuê Sơn với Triệu đại nhân… Vì thế mới có chuyến viếng thăm hôm nay."

Vườn trái cây?

Cố Duệ nghe vậy, động tác cầm đũa khựng lại.

Cây lựu?

Án mạng như thế nào mà lại lấy tên này?

"Cây lựu thành tinh?" Cố Duệ vốn dĩ không thích chen ngang, lúc này lại đột nhiên thốt lên một câu khiến mấy người Triệu Nguyên chú ý đến cô.

Triệu Nguyên không dám xem thường Cố Duệ. Ông ta đã gặp không ít cô gái trẻ tuổi nhưng trong đôi mắt của cô không hề có một chút ngây ngô nào.

"Cái này thì chưa chắc. Cố tiểu hữu cũng biết U Châu có một nơi tên là Thạch Lựu trang. Nơi này thuộc địa phận U Châu và thuộc sở hữu của một người giàu có họ Trần. Ông tổ nhà họ Trần sinh thời làm giàu nhờ cây lựu. Tuy lựu có giá rẻ, nhưng bán nhiều cũng sinh ra lợi nhuận lớn. Nhờ đó mà nhà họ Trần có nền móng vững chắc rồi chuyển sang kinh doanh tơ lụa. Giới thương nhân có câu: lợi nhuận ào ào như nước. Không đến một năm sau, nhà họ Trần trở thành nhà giàu nhất U Châu. Nhớ ơn cây lựu đã giúp mình làm giàu, nhà họ Trần đã giành ra một khoảnh đất lớn để trồng lựu. Cũng vì thế mà gia trạch nhà họ Trần được gọi là Thạch Lựu trang. Tuy ba mươi năm gây dựng nền móng sự nghiệp của nhà họ Trần còn chưa tính là nhiều, nhưng nhà họ Trần cũng là nhà có danh có tiếng, rất ít khi xảy ra chuyện. Thế mà mười ngày trước, một sự việc khủng khiếp đã xảy ra."

Vốn Cố Duệ còn trẻ tuổi, nhưng không phải là một đứa trẻ, ông ta đáng lẽ phải xưng hô là Cố tiểu thư. Nhưng cô lại là người Hàng Môn, điệu bộ không chú ý đến mấy chuyện vặt vãnh, nếu xưng hô là tiểu thư thì lại không thỏa đáng lắm. Cho nên, Triệu Nguyên dứt khoát gọi cô là Cố tiểu hữu, gọi thế cũng thân thiết hơn.

"Ai chết?"

Mới mở miệng đã nói đến chết chóc, so với các cô gái khác, Cố Duệ dũng mãnh hơn rất nhiều.

Triệu Nguyên nhìn cô và chú ý thấy mấy người tên đầu trọc cũng đang lắng nghe. Ông ta tiếp tục nói: "Nạn nhân chết rất thảm, cũng rất kỳ lạ. Trên người nạn nhân có rất nhiều vết đâm, vết thương chí mạng là một nhát đâm ngay tim. Người nạn nhân tái nhợt, máu chảy gần hết. Cái xác tựa như một cái thây khô. Vụ này đã khiến rất nhiều người dân hoang mang, có rất nhiều lời đồn rằng vụ này là do Huyết Ma gây ra… Dân chúng trong thành rất sợ hãi. Vì chuyện này xảy ra ở Thạch Lựu trang, nhà họ Trần lại có mặt mũi rất lớn nên phủ nha rất áp lực."

"Nhà họ Trần có người làm quan?" Cố Duệ hỏi.

"Cố tiểu hữu thật thông minh."

Hầy, nếu nhà họ Trần chỉ là một nhà giàu có bình thường, phủ nha U Châu cứ xử lý theo phép công là được, cần gì phải áp lực.

Hơn nữa, quan hàm của đối phương chắc chắn không nhỏ.

Dù sao U Châu cũng chẳng phải là một thành trấn nhỏ hay hẻo lánh gì.

"Nhưng chưa đúng, người nhà họ Trần lúc này chưa có quan chức."

Triệu Nguyên trái lại bác bỏ phỏng đoán của Cố Duệ.

Tên đầu trọc lập tức tiếp lời: "Ai chả biết công tử nhà họ Trần ba tháng trước đã đậu Bảng nhãn, nổi tiếng khắp Lạc Dương này, lại được nhiều người quyền quý ưu ái. Nhà họ Trần cũng nương theo việc đó mà mở tiệc mười ngày liền. Có ai ở U Châu mà không biết việc này đâu. Chỉ có cô ngồi đây đoán mò thôi."

Xưa nay luôn thế, mọi người đều chú trọng đến các mối quan hệ xã giao. Công tử nhà họ Trần kia tuy rằng chưa có chức tước trong người, nhưng đã là một Bảng nhãn. Nhìn theo dòng lịch sử, từ nhà Tùy đến nhà Đường, khoa cử luôn là nơi triều đình tuyển chọn nhân tài cho các vị trí quan trọng. Huống hồ Đại Đường giàu mạnh, lại rất cởi mở trong nhiều chuyện và càng chú trọng đến khoa cử hơn. Nhưng theo lịch sử thời Tùy Đường ghi lại, thời gian thi cử không cố định. Có thể là một năm một lần, cũng có thể là hoàng đế tùy thời hạ chỉ mở khoa thi. Nhưng ở Đại Đường có quỷ thần này lại là ba năm một lần, khá giống với sự cải cách của triều Tống. Cố Duệ không rối rắm về vấn đề này lắm, cô chỉ biết khoa cử ba năm mở một lần để lựa chọn ra ba

người ưu tú nhất, lần lượt là Trạng nguyên, Bảng nhãn và Thám hoa. Tuy rằng U Châu không phải là một nơi có vị thế thấp, nhưng vị trí địa lý lại cách xa trung tâm Trung Nguyên, cũng chưa có mấy người nổi bật trong các khóa khoa cử. Vì thế, thành tích của công tử nhà họ Trần được xem là hiếm thấy trong suốt hai, ba chục năm trở lại đây. Cho nên, nhà họ Trần đắc ý cũng là chuyện dễ hiểu.

Chỉ là công tử nhà họ Trần với xuất thân là nhà giàu, không có quyền thế lại có thể lăn lộn trong giới quyền quý Lạc Dương. Tuy có thân phận là Bảng nhãn, nhưng Cố Duệ cảm thấy người này chắc chắn là một nhân vật lợi hại.

Nhưng mà…

"Chắc chắc sư phụ đã đi ăn tiệc!" Lý Đại Hùng lên tiếng thể hiện sự tồn tại bản thân.

"Đã ăn thì sao?" Da mặt tên đầu trọc cũng dày tầm cỡ tường thành. Tuy là một Hàng Sư nhưng lại thong dong đi ăn loại tiệc này mà không hề thấy áp lực.

Lý Đại Hùng vô cùng oán giận. Triệu Nguyên thầm nghĩ Khuê Sơn cuối cùng cũng có đệ tử trẻ tuổi đáng mặt Hàng Sư hơn thế hệ trước…

"Người không dẫn con theo!"

Lý Đại Hùng nói rất uất ức. Triệu Nguyên cạn lời. Thanh Vũ câm nín nghiêng đầu nhìn sang hướng khác…

Nếu không phải ông ta biết Khuê Sơn này không đơn giản như vẻ bề ngoài thì đã không nghe theo lời đề nghị của công tử rồi.

Nhưng nếu muốn chấp nhận "sự thật" này thì… hơi khó.

"Khụ khụ." Triệu Nguyên ho khan, chen ngang cuộc trò chuyện của hai thầy trò kia: "Sau lưng công tử nhà họ Trần có quý nhân hỗ trợ. Chức quan của tôi quá thấp, không biết nhiều lắm. Chỉ biết Thứ Sử rất quan tâm chuyện này, dặn dò tôi phải điều tra cẩn thận."

"À, thế ngài làm gì thì làm đi, cần gì phải lôi ma quỷ vào việc này... Chẳng lẽ lại là quỷ giết à?"

Cố Duệ cảm thấy tên đầu trọc hôm nay có vẻ như không thích nhận ủy thác này. Dù ngay từ đầu Triệu Nguyên đã tung ra nhiều chiêu dụ hoặc, nhưng anh ta vẫn chưa đồng ý.

Là vì bị thương nặng? Hay là…

"Quỷ?" Vẻ mặt Triệu Nguyên có chút khó lường: "Người chết bị mất khuôn mặt… Nếu nói cho chính xác thì hung thủ đã lột da mặt nạn nhân."

Triệu Nguyên vừa dứt lời, vẻ mặt Cố Duệ, Lý Đại Hùng và tên đầu trọc lập tức thay đổi.

Cái tình huống gì đây?

Vương Tinh thứ hai? Hay Xa phu nhân còn chưa chết?

"Là…" Theo bản năng, tên đầu trọc nghĩ đến Lưu Diên.

Bởi vì cảm thấy chuyện này liên quan đến Lưu Diên nên Lư Dịch Chi kia muốn kéo Khuê Sơn xuống nước?

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Mạng Người Quan Trọng

"Đúng vậy, bởi vì thế nên tôi và Dịch Chi đều hoài nghi Lưu Diên. Nhưng không có chứng cứ xác thực, lại không có dấu vết gì chứng minh liên quan đến hắn ta. Đúng rồi, có một điểm rất kỳ lạ."

"Nói đi, nói một hơi đi, đừng có nói ngắt quãng, người nghe sẽ thấy khó chịu." Lúc này, tên đầu trọc đã nghiêm túc lắng nghe hơn.

Triệu Nguyên cũng là một người có tiếng trong Hình Ngục, nhưng lại không đồng đạo với tên đầu trọc, nên không có khoảng cách thứ bậc với nhau. Có chuyện xin người ta giúp đỡ, tự nhiên ông ta sẽ khiêm tốn hơn. Ông ta nói: "Người này không có mặt, cơ thể khô quắt, không có đặc điểm nhận dạng đặc biệt, quần áo cực kỳ bình thường. Vì thế, tôi không tra ra được thân phận người này. Nhà họ Trần lại không có ai mất tích. Do đó, vụ án này lâm vào bế tắc. Mà điều khiến tôi và quan trên cảm thấy quỷ dị chính là người này có khả năng không phải chết vì bị đâm trúng tim, hay chết vì bị mất máu quá nhiều."

Hả?

Lời này cùng lời nói lúc nãy hơi mâu thuẫn với nhau.

Cố Duệ: "Lúc nãy ông còn nói vết thương trí mạng…"

"Vết thương trí mạng đúng là trí mạng nhưng chưa hẳn là nguyên nhân dẫn đến cái chết. Nguyên nhân chết có rất nhiều loại. Có thể người này bị thương nhưng để quá lâu, không có người cứu chữa, tất nhiên sẽ chết. Đêm quá lạnh, người này cũng có khả năng chết vì cóng. Nếu người này mang bệnh trong người, vậy thì… càng khó nói."

Thậm chí còn có khả năng đói chết.

Lý Đại Hùng cái hiểu cái không gật đầu. Cố Duệ cảm thấy nguyên nhân chết có thể chia ra làm ba loại là bệnh tật, môi trường và con người.

Không ngờ Hình quan thời cổ đại đã có khái niệm này.

"Cho nên ý ông là không tra ra thân phận người chết, không tra ra nguyên nhân tử vong? Ngay cả thời gian tử vong cũng không tra ra được? Nếu không phải người nhà họ Trần thì là người bên ngoài. Nhưng người bên ngoài có thể ở trong nhà họ Trần giữa đêm hôm như thế sao? Trong thành có giờ giới nghiêm, trừ khi là quân thủ thành hoặc người có chức quan đang chấp hành nhiệm vụ, thân phận đặc biệt, như thế hẳn không khó tra ra mới đúng chứ?"

"Chính là thế. Chúng tôi đã tra qua nhưng không phải là loại người này. Trước mắt, chúng tôi đang hoài nghi là trộm đêm. Nhưng loại người này càng khó tra hơn. Phần lớn những tên trộm đêm đều giảo hoạt, sao có thể bị chết thảm trong nhà họ Trần được… Cũng có khả năng là phu canh. Chúng tôi đã điều tra theo hướng đó. Nhưng nhóm phu canh đều gõ chiêng theo ca. Bên tôi đã cho người qua đó kiểm tra, không có người nào mất tích cả."

Triệu Nguyên và người của phủ U Châu không phải không có năng lực, chỉ là manh mối cứ dẫn bọn họ vào ngõ cụt. Hơn nữa, thi thể quỷ dị, thời gian cấp bách, bọn họ còn có áp lực từ bên trên đè xuống. Chính vì thế, lúc này Triệu Nguyên mới tìm tới Khuê Sơn. Cố Duệ cảm thấy… chắc chắn Lư Dịch Chi đã đánh tiếng gì đó ở phía sau. Nếu không thì chẳng lẽ phủ nha U Châu không tìm được Hàng Sư nào khác sao?

Nhưng cô cũng không cảm thấy Lư Dịch Chi có tâm tư đặc biệt nào với Khuê Sơn. Lợi ích không giao nhau, dù là gia tộc của anh ta hay công việc, thì những thứ đó và Khuê Sơn đều như bèo nước gặp nhau, không có xung đột, không có mâu thuẫn và cũng không hỗ trợ lẫn nhau. Hơn nữa, Lư Dịch Chi chẳng phải là người thích lo chuyện bao đồng. Vậy thì chỉ còn nguyên nhân cá nhân.

Trên phương diện cá nhân, Lư Dịch Chi có ấn tượng tốt với Khuê Sơn nên muốn dìu dắt một phen.

Nếu đã vậy…

Cố Duệ giương mắt nhìn tên đầu trọc. Anh ta đang vùi đầu ăn canh. Ực, chóp chép, chóp chép, ừng ực… Anh ta ăn nhiệt tình đến mức chỉ nghe thấy tiếng nhai thức ăn.

Lý Đại Hùng nghe mà muốn rục rịch. Mấy năm nay, cậu ta và Cố Duệ ở trong núi khổ tu, rất ít khi rời núi. Hơn nữa cậu ta vẫn còn là một thiếu niên, vẫn muốn đi đây đi đó, nên bây giờ đã không nhịn nổi nữa rồi.

"Sư phụ, mạng người quan trọng…"

Tên đầu trọc háy cậu ta một cái: "Sư phụ cậu còn đang bị thương đấy! Không sợ ta hi sinh một cách oanh liệt à?"

Cố Duệ: "Vậy thì càng phải đi!"

Lý Đại Hùng: "Đúng, đúng!"

Cái con khỉ nhà cậu!

Một câu nói đại nghịch bất đạo như thế, tên đầu trọc chỉ liếc mắt xem thường. Triệu Nguyên thầm kinh ngạc nhưng chỉ nghĩ đây là môn phái nhỏ, không có nhiều quy tắc.

Từ đầu đến cuối, ông lão đều vùi đầu ăn thịt, giống như việc này chẳng quan tâm gì đến lão cả.

Như thế, cuối cùng là đi hay không đi?

Thanh Vũ không nói gì. Cậu ta chỉ là người dẫn đường, còn chuyện khác cậu ta mặc kệ.

Triệu Nguyên không khoanh tay chịu chết. Ông ta chậm rãi nói: "Khang đại sư bị thương nhưng đừng quá mức lo lắng. Chỉ đến đấy xem xét một chút để xác định chuyện ấy đến cùng có phải do tà ma gây ra hay không thôi. Nếu phải thì tại hạ với quan trên, thậm chí là Thứ sử bên kia sẽ mời người của phái Ngọc Đường ra tay. Nếu không phải, vậy thì mọi người đều vui, Hình Ngục bọn tôi sẽ ra tay. Cho dù có phá án được hay không cũng không làm xấu danh tiếng của Khuê Sơn."

Uầy, chuyện tốt như vậy, nếu không đi thì rất đáng tiếc. Huống chi việc này còn giúp Khuê Sơn tăng thêm ấn tượng tốt với quan phủ U Châu, sau này muốn làm gì cũng dễ dàng hơn.

Cố Duệ quả nhiên nhìn thấy tên đầu trọc dao động.

Triệu Nguyên tung ra đòn sát thủ.

"Chỉ cần Khuê Sơn nguyện ý rời núi, đầu tiên sẽ có một trăm lượng dâng lên cho ngài. Nếu tra ra là có tà ma, ngài lại có hai trăm lượng nữa… Đương nhiên tiền bạc của phủ nha đều có định mức, không thể đưa nhiều nhưng nhà họ Trần thì… không thiếu tiền."

Ấy, đây là ám chỉ trắng trợn.

Ám chỉ rõ ràng như vậy, ngay cả tên thổ tặc Lý Đại Hùng nghe mà hai mắt sáng trưng.

Tên đầu trọc sờ cằm rồi bỗng nhiên nói: "Khỉ, cô cảm thấy thế nào?"

Hả? Sao lại hỏi đồ đệ?

Cố Duệ: "Khuê Sơn chúng ta không phải hạng người thấy tiền là sáng mắt."

A… Thanh Vũ nhướng mày.

"Nhưng mạng người quan trọng. Dù sư phụ bị thương, cũng nguyện ý hy sinh vì dân chúng. Thân là đồ đệ của người, cho dù tài hèn học ít, năng lực không đủ nhưng đồ đệ vẫn sẵn lòng đi cùng sư phụ…"

Nghe thật rộng lượng, thật tốt đẹp! Suýt chút nữa tôi đã tin rồi đấy!

Thanh Vũ chửi thầm trong lòng. Tên đầu trọc hơi mỉm cười: "Thật ra cô muốn vào thành chơi một chút chứ gì!"

Cố Duệ: "Ăn cơm, ăn cơm nào. Đồ ăn nguội cả rồi."

Thổ tặc!

Tên đầu trọc hừ lạnh nhưng cũng đồng ý lời mời của Triệu Nguyên: "Ừm, lời nó nói chính là suy nghĩ của tôi. Đi xem là được!"

Đạt được điều mình muốn, Triệu Nguyên cười đầy vui mừng. Nhưng nụ cười trên môi ông ta chợt cứng lại. Dù là vẻ mặt hay ánh mắt đều chứa đựng sự sững sờ.

Hửm? Triệu Nguyên không phải là một người thất lễ như vậy. Thanh Vũ theo bản năng nhìn theo ánh mắt của Triệu Nguyên rồi cũng sững người lại.

Người này là…

Yêu Yêu bưng trà đi tới.

Anh vốn không phải người tham ăn, lại không thích tiếp xúc với người lạ. Những lúc thế này, anh đều pha trà ở phòng bếp mà không ra ngoài, bọn Cố Duệ đã quá quen với điều đó. Nhưng lúc này, anh ra ngoài, phản ứng của hai người này…

Cũng bình thường thôi!

Yêu Yêu anh ấy…

Ngón tay Cố Duệ gõ lên bàn. Hai người kia hoàn hồn lại. Hai người này đều là những kẻ lão luyện nên không che giấu, cũng không thấy xấu hổ. Triệu Nguyên cười nói: "Khuê Sơn quả nhiên là nơi địa linh nhân kiệt."

Không sai!

Lý Đại Hùng, tên đầu trọc và ông lão gật đầu.

"Người ông ấy nói không bao gồm ba người mấy người. Ít nhất là về mặt giá trị nhan sắc." Cố Duệ ăn no, uống một ngụm trà, sẵn tiện "vả mặt" ba người kia.

"Cô thì đẹp ha! Hai năm trước cô vẫn là một con khỉ."

"Khỉ cũng sẽ tiến hóa, đúng không, Yêu Yêu?" Cố Duệ sờ mặt mình và nhướng mày hỏi. Cô cũng xem như trẻ trung, thanh tú. Đấy còn chưa nói đến khí chất đường hoàng trên người cô.

Yêu Yêu: "Ừm… con khỉ thành tinh."

Cố Duệ: "…"

Mọi người cười phá lên.

Khi đi, tên đầu trọc mang theo hai trong ba đồ đệ.

Lúc sắp xếp đồ mang theo, Cố Duệ lấy túi đeo lưng ra, nhìn Yêu Yêu chu đáo giúp cô chuẩn bị đồ sinh hoạt.

Cô không hỏi vì sao Yêu Yêu không xuống núi… Chỉ hỏi Yêu Yêu có muốn cô mang gì về cho anh không.

"Không có, tôi không muốn gì cả. Tuy mấy năm nay cô có tiến bộ nhưng bên U Châu cử Triệu Nguyên tới đây, có nghĩa là mọi chuyện không hề đơn giản như những gì ông ta nói."

Cố Duệ nghe vậy thì nhìn Yêu Yêu thật kỹ. Yêu Yêu ngẩng đầu nói: "Không cần thắc mắc tại sao tôi không xuống núi mà lại biết nhiều chuyện như thế. Trước khi cô tới đây, sư phụ hay kể cho tôi một ít chuyện dưới núi."

"Sau khi tôi đến đây, hình như sư phụ rất ít nói."

"Có lẽ là biết tôi không nhàm chán."

Yêu Yêu bình tĩnh nói. Cố Duệ bật cười.

…

Con đường dẫn lên Khuê Sơn này tính ra Cố Duệ đã đi qua một lần. Mặc dù lúc đó cô lên núi, bây giờ thì xuống núi nhưng lúc này, trong cô ẩn chứa cảm giác lưu luyến khó hiểu.

"Làm gì thế? Không nỡ thì quay về đi!"

Tên đầu trọc không kiên nhẫn nói. Cố Duệ u buồn trả lời: "Tôi chỉ muốn nhìn xem mấy gian phòng cũ của chúng ta trông từ xa xấu như thế nào thôi."

Hai thầy trò này đã quen đấu võ mồm với nhau. Triệu Nguyên nhìn tên đầu trọc thầm đánh giá. Tên đầu trọc nói bản thân bị thương, nhưng Triệu Nguyên nhìn không ra anh ta bị thương ở chỗ nào.

Còn cô gái tên Cố Duệ này thoạt nhìn có vẻ hướng ngoại, nhưng thật ra lại như bất hiển sơn bất lộ thủy (*). Về phần Lý Đại Hùng đang vác túi, vừa đi vừa lẩm bẩm thì Triệu Nguyên tạm thời xem nhẹ.

Đương nhiên, Triệu Nguyên cũng tạm thời bỏ qua ông lão chỉ biết ăn với nằm phơi nắng và bỏ qua cả đại mỹ nhân với vẻ đẹp khuynh thành khuynh quốc, điên đảo chúng sinh và không xuống núi kia.

Triệu Nguyên cũng quay đầu nhìn lại theo Cố Duệ. Ông ta nhìn dãy phòng rách nát trên núi, trong lòng thầm nghĩ Khuê Sơn này không tầm thường.

…

U Châu là thành trì quân sự trọng yếu nên hàng ngũ phòng vệ rất mạnh. Tường thành được xây rất cao. Ngay cả cửa thành cũng được kiểm tra nghiêm ngặt.

Mấy người Cố Duệ cưỡi ngựa đến đây, so ngồi xe ngựa thì nhanh hơn rất nhiều. Chưa đến hai ngày, bọn họ đã tới được thành U Châu. Lúc đến cửa thành, Triệu Nguyên trình lệnh bài ra mới có thể trực tiếp vào thành.

Cố Duệ đi theo phía sau, nhìn hàng dài dân chúng đang xếp hàng chờ ở một bên. Có người chỉ ghé ngang qua đây, muốn vào thành dạo chơi một ngày, có người từ các thôn xóm vào thành để họp chợ, có người muốn vào thành mua một ít đồ dùng. Vì thế, khung cảnh ở đây rất náo nhiệt. Tuy rằng ở đây không thể so với thế giới hiện đại nơi cô ở nhưng cũng được tính là một thành trấn phồn vinh.

Trên đường đi, Triệu Nguyên đã được nghe kể đại khái về Cố Duệ, chỉ là Thanh Vũ và tên đầu trọc đã lược đi rất nhiều chuyện bí ẩn ở thôn Tiểu Dương. Bọn họ chỉ kể Cố Duệ được tên đầu trọc cứu và nhận làm đồ đệ, vì thế nên cô chưa đến U Châu bao giờ. Sau đó, Triệu Nguyên lại giới thiệu cho Cố Duệ một ít phong tục tập quán của U Châu. Nhưng đường dù dài đến mấy cũng có ngày tới nơi. Năm người vừa đến phủ nha, còn chưa nghỉ ngơi đã đi đến nhà xác kiểm tra.

Giữa trưa, ánh mặt trời oi ả. Cố Duệ không có tâm lý sợ hãi gì, lại không nghĩ có tà ma quỷ quái gì trong chuyện này. Vụ án này cô nghiêng về trường hợp giết người và chỉ trùng hợp là có điểm giống với vụ của Lưu Diên. Cô nghĩ trong lòng mọi người đã nghi thần nghi quỷ quá nhiều rồi, chỉ cần thả lỏng tinh thần một chút là ổn.

Nhưng khi bọn họ tới gần nhà xác…

Giữa ban ngày, nhà xác được đặt ở một nơi vắng vẻ, xung quanh trồng loạt cây có công dụng trừ tà như cây đào, cây liễu. Khung cảnh thoạt nhìn có vẻ đẹp mắt.

Vừa đến nhà xác, Cố Duệ hơi kiêng kị nên không vội vã bước vào. Nha dịch phụ trách trông coi nhà xác mở cửa. Cố Duệ và Lý Đại Hùng đứng nhìn cây đào mà tiếc nuối việc bỏ lỡ thời gian đào chín. Đột nhiên có tiếng "kẽo kẹt" vang lên. Âm thanh này kéo dài và nghe rất u ám, khiến cô nảy sinh một cảm giác khó hiểu. Theo bản năng, Cố Duệ quay đầu nhìn lại. Mấy người tên đầu trọc đứng trước cánh cửa đang mở của nhà xác. Nhưng cửa sổ đối

diện cô cũng mở ra một cách quỷ dị. Sau đó "vèo" một tiếng. Một cái bóng trắng trôi nổi lướt ra từ trong nhà xác tối tăm. Cái thứ cứng ngắc, lạnh lẽo ấy vừa lúc lướt qua mặt Cố Duệ…

Đó là một khuôn mặt không có mặt, mang theo một mùi kỳ lạ và mùi chua chua.

Nó bay xẹt qua.

Bay vào gỗ đào và tơ liễu.

Rồi biến mất trong giây lát.

Cố Duệ sững sờ đứng đó. Lý Đại Hùng sợ hãi mở miệng.

"Á!"

Một tiếng hét chói tai vang lên.

***

(*) Bất hiển sơn bất lộ thủy: không lộ ra kẽ hở gì.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Mất Tích

Tiếng hét của Lý Đại Hùng không nhanh bằng tốc độ của tên đầu trọc và Thanh Vũ. Thanh Vũ vốn đi ngay phía sau Triệu Nguyên và tên đầu trọc. Sau khi đẩy cửa, bước vào thì cậu ta nghe thấy một âm thanh kéo dài không bình thường. Sau đó, cậu ta nhạy bén phát hiện cửa sổ bên kia đột nhiên mở ra, rồi giống như có cái gì đó bay ra ngoài. Thi thể vốn dĩ nằm trên giường tự bay lên.

Quỷ!

Thanh Vũ lao ra ngoài. Cậu ta nhìn thấy vẻ kinh hãi của Lý Đại Hùng và cũng nhìn thấy Cố Duệ.

"Kêu cái gì mà kêu, còn không mau đuổi theo!" Tên đầu trọc quát. Lúc này, Lý Đại Hùng mới ngậm miệng lại và đuổi theo.

Còn Cố Duệ thì sao? Cô hành động chậm một nhịp sao?

Không, cô căn bản không nhúc nhích, cứ đứng ngây ra đó.

"Không ngờ lại là ma quỷ thật, có lẽ là nó sợ Khang huynh." Tuy cảm thấy sợ hãi khi tận mắt nhìn thấy thi thể bay lơ lửng giữa ban ngày nhưng Triệu Nguyên cũng rất kinh ngạc: "Nhưng mà lệnh đồ Cố tiểu hữu thật khiến người ta khâm phục. Tại hạ nhìn thấy thấy cảnh này còn bị dọa, vậy mà Cố tiểu hữu lại bình tĩnh như vậy…"

Tên đầu trọc liếc Cố Duệ một cái rồi nói: "Bình tĩnh cái gì mà bình tĩnh, nó bị dọa đến ngây người thôi."

Sau đó, anh ta gọi to tên Cố Duệ. Cố Duệ hoàn hồn lại, ngây ngốc nhìn hai người, nói: "Thứ vừa rồi… là xác chết vùng dậy?"

Này sao giống tát vào mặt cô một phát vậy? Cô vừa mới nghĩ chuyện này không phải do ma quỷ gây ra thì "người ta" đã làm xác chết vùng dậy và lướt qua mặt cô.

"Xác chết vùng dậy cái gì mà vùng dậy. Bản thân thi thể người chết vẫn còn một hơi thở, sau đó bị mấy con súc sinh có thể thông âm dương chạm vào, rồi vùng dậy. Như thế mới được gọi là xác chết vùng dậy."

Nghe vậy, Triệu Nguyên nói: "Tôi cũng từng nghe nói như vậy. Nhưng xác chết vùng dậy cũng có thể là do ma quỷ nhập vào xác làm loạn. Chẳng lẽ đại sư lại chắc chắn chuyện chỉ đơn giản như thế?"

Nếu là người bình thường, người đó sẽ nghe theo lời tên đầu trọc nói. Nhưng Triệu Nguyên thì khác, ông ta có kinh nghiệm phong phú, đối với việc tra án đều có suy nghĩ và ý kiến riêng. Vì thế ông ta nắm bắt chuẩn xác được hàm ý trong lời nói của Tên đầu trọc.

"Ha ha." Tên đầu trọc cười nhạo, ánh mắt anh ta lại nhìn về phía Cố Duệ.

"Thi thể? Có chắc chắn không?"

Tuy về phương diện quỷ thần, Cố Duệ đều miệng hùm gan thỏ đế. Nhưng sau khi hoàn hồn lại, đầu óc cô tỉnh táo hơn. Vì thế, cô đi về phía cửa sổ đang mở.

So với hai năm trước, cơ thể Cố Duệ đã thay đổi rất nhiều. Cô đã cao lên không ít nhưng nhìn chung, vẫn không khác mấy các thiếu nữ thông thường là bao. Bệ cửa sổ của nhà xác đều được làm khá cao. Bệ cửa sổ kia cao đến ngực Cố Duệ. Cô lật tung trí nhớ của mình lên, lấy tay kiểm tra cửa sổ.

Kẽo… kẹt, kẽo… kẹt.

Cô liên tục kiểm tra hai lần.

Qua hai lần như thế, Triệu Nguyên nhìn thấy mặt sau cửa sổ có ánh bạc, hình hai sợi chỉ, rất mỏng, bình thường sẽ rất khó nhìn thấy.

Nhưng theo từng chuyển động mở ra đóng lại của cửa sổ vẫn có thể thấy được nó.

Sợi chỉ kéo dài từ cửa sổ đến sau cửa.

Lúc Cố Duệ nâng mắt lên nhìn, tên đầu trọc cũng nhăn mày lại.

Triệu Nguyên cảm giác được trong mắt hai thầy trò này, lúc đó, lóe lên ánh sáng nhạt.

Dù không hiểu nhưng ông ta biết hai người này đã phát hiện ra điều gì đó.

"Lúc cửa được đẩy ra, sợi chỉ bị kéo căng khiến cửa sổ tự mở ra. Ừ… Chỉ là một cơ quan đơn giản nhưng cái này nói lên rằng…"

Triệu Nguyên bước đến kiểm tra, từ chỗ sợi chỉ, ông lần về phía nền bên này.

Phía dưới lót một tấm vải bố trắng. Tấm vải bố này rất dài và rất lớn, hai bên rủ xuống gần như chạm đất.

Tấm vải bố rất trắng, nhưng trên tấm vải lại không có dấu vết gì. Bởi vì nhà xác kiêng kị nhất là không sạch sẽ. Là người, ai cũng sợ chết, vì thế bọn họ sẽ mạo hiểm dọn nhà xác thật sạch sẽ. Đương nhiên, các nha môn của các thành trấn nhỏ vì không đủ nhân lực và điều kiện nên nhà xác không đúng quy chuẩn, nhưng phủ U Châu chắc chắc đủ quy chuẩn cần thiết.

Vì thế, Triệu Nguyên nhìn thấy một tấm vải bố trắng, sạch sẽ.

Tình hình bên trong giống như nơi này chưa từng có một cái xác đáng sợ nào ở đây vậy.

"Máu chảy sạch?" Vừa vào cửa, nhìn thấy tấm vải bố trắng, Cố Duệ không khỏi kinh ngạc. Bởi vì vụ án này còn chưa phá xong, Ngỗ tác (*) của nha môn sẽ không xử lý thi thể vì sợ sẽ phá hư dấu vết còn xót lại hoặc làm ảnh hưởng đến lần khám nghiệm xác chết tiếp theo.

"Ừ, ngay từ đầu đã không còn bao nhiêu máu. Hơn nữa, đã trôi qua nhiều ngày rồi…" Sắc mặt Triệu Nguyên cũng không tốt. Vốn đã không có phát hiện gì, nếu ngay cả thi thể cũng biến mất thì…

Ba người nhìn nhau.

Một hồi lâu sau, tên đầu trọc duỗi lưng đầy lười biếng, nói: "Xem ra là núi Bạch Hạ rồi. Lão Triệu, có thể ăn cơm chưa?"

Vẻ mặt Triệu Nguyên đau khổ nhưng vẫn gật đầu đáp ứng. Ông ta không cần nói thêm lời khách sáo gì, tình cảnh trước mắt đã đủ khốn cùng rồi.

Cố Duệ im lặng, liếc nhìn tấm vải bố trắng kia một cái.

Sau đó đi ra ngoài.

"Sư phụ, bọn con không đuổi theo kịp…"

Lý Đại Hùng thở hồng hộc chạy vào.

Nhưng hai người Triệu Nguyên và tên đầu trọc không thấy hứng thú lắm. Chỉ có Cố Duệ cảm thấy tò mò.

"Cậu không đuổi kịp nó sao?"

"Đúng thế, cũng không phải một mình tôi không đuổi kịp. Cậu ta cũng thế." Lý Đại Hùng sợ một mình mình mất mặt nên kéo theo Thanh Vũ.

Lý Đại Hùng vừa dứt lời, Thanh Vũ cũng xuất hiện.

Cậu ta liếc Lý Đại Hùng đang lúng túng đứng ở một bên. Lý Đại Hùng nói: "Tốc độ của nó rất nhanh. Chớp mắt đã không thấy tăm hơi, nhưng tôi cảm thấy…"

“Không cần cảm thấy, chúng ta đi dạo một chút nào.”

Dứt lời, Cố Duệ lôi kéo Lý Đại Hùng rời đi. Thanh Vũ nhìn nhà xác một chút rồi xoay người đi theo.

“Ha, cái tên họ Thanh kia, cậu đi theo bọn tôi làm gì?”

Thanh Vũ không nói gì, chỉ đi theo bên cạnh.

Cố Duệ không thèm để ý đến cậu ta. Gỗ đào, tơ liễu, phong cảnh ở phủ nha này cũng không đến nỗi nào. Lý Đại Hùng dẫn Cố Duệ đi đến nơi hai người bọn họ đã mất dấu cái bóng kia.

“Đây, chính là chỗ này. Bọn tôi đuổi đến đây thì không nhìn thấy nó nữa.”

Lý Đại Hùng lầm bầm. Cố Duệ nhìn đến cây đào trước mắt… Ánh mắt cô quét một lượt rồi nhìn một ít lá có vẻ như mới rụng xuống đất.

“À, cái bóng trắng kia hình như lúc nãy có va vào cây đào này… Bên kia cũng thế!”

Theo hướng Lý Đại Hùng chỉ, Thanh Vũ nhìn đến một gian phòng nhỏ cách đó hai trăm mét.

Cậu ta nhún một cái rồi nhảy vào căn phòng nhỏ kia.

Lúc Cố Duệ và Lý Đại Hùng chạy đến, Thanh Vũ đang đứng một mình trong phòng.

Không có ai.

“Nó đi rồi.”

Lý Đại Hùng ngây ngốc nhìn căn phòng trống vắng, nói: “Đi? Quỷ cũng đi à?”

Cái tên ngốc này!

…

Không ăn cơm trong nha môn, Triệu Nguyên dẫn đám người bọn họ đi đến con đường phồn hoa nhất U Châu để ăn cơm.

Đây là một đại tửu lâu lớn tên Phong Mãn Cư. Nơi này có ba lầu, bên ngoài trồng rất nhiều loại hoa. Cố Duệ chỉ nhận ra được hoa lan trong các loại hoa được trồng. Khắp nơi đều là mùi của hoa và gấm vóc quyện vào nhau. Trong đình đài còn có lầu các. Trong lầu vọng ra khúc Tiêu Tương và các thị nữ thướt tha ra vào.

Vừa bước vào, Cố Duệ liền nhướng mày.

Một chuyến này có vẻ tốn không ít nhỉ?

Xem ra Triệu Nguyên cũng ra tay hào phóng đấy.

Tên đầu trọc không khách sáo, gọi đồ ăn rất nhiệt tình. Món nào món nấy đều là món đặc biệt của tửu lâu.

Lúc mọi người đang ăn đầy miệng thì nghe vài vị khách cách vách nhiều lần nhắc đến án mạng ở Thạch Lựu Trang. Đương nhiên, có rất nhiều tin tức bọn họ không biết, nhưng những lời đồn đãi sai sự thật có rất nhiều. Bọn Cố Duệ nghe mà cảm thấy như lạc vào ảo giác, dường như những người nơi này đều lạc vào cảnh giới kỳ lạ, hoặc dường như mỗi người ở đây cũng đều có thể là hung thủ.

“Mọi người thấy đấy, đây chính là nguyên nhân khiến tôi không thể không mặt dày mời mọi người đến đây.”

Vẻ mặt Triệu Nguyên tràn đầy bất đắc dĩ. Tên đầu trọc tỏ vẻ anh ta hiểu rõ… bởi vì mới uống mấy chén mà anh ta đã thấy say rồi.

May mà anh ta còn chưa mượn rượu làm càn, nếu không Cố Duệ đã sớm không kiên nhẫn. Và cũng may là Thanh Vũ và Lý Đại Hùng còn tỉnh táo.

Ăn uống một hồi, Cố Duệ đứng dậy muốn đi nhà xí. Ừ, may mà nơi này có nhà xí.

“Muốn tôi đi cùng không?” Lý Đại Hùng hỏi rất tự nhiên.

Cố Duệ quay đầu lại, liếc cậu ta một cái: “Muốn ăn chút đồ ăn có mùi vị khác lạ sao?”

Phụt!

Vài người phun đồ ăn ra.

Lý Đại Hùng hậm hực.

Thanh Vũ lại nhìn Lý Đại Hùng nhiều thêm vài lần.

Một mình Cố Duệ đi nhà xí. Lúc đi qua một đoạn hành lang thì nhìn thấy vài quý công tử đang thoải mái chè chén. Lầu này có rất nhiều phòng bao. Lúc đi qua những phòng bao này, cô mơ hồ nghe thấy có tiếng cười to từ phòng bao lớn nhất, xa hoa nhất truyền ra.

"Ha, cậu đã trở lại. Để xem những thứ ấy còn dám làm loạn hay không. Lão tứ, bốn huynh đệ chúng ta hoành hành U Châu… A, sao lão tứ cậu lại không nói năng gì vậy? Có phải đỗ đạt rồi liền không nhớ đến chuyện năm đó…"

"Được rồi, được rồi. Đừng nói nữa, cậu không phải không biết nhà lão tứ xảy ra chuyện…"

"Chuyện gì là chuyện gì? Không phải chỉ chết một người thôi sao? Cũng không phải người trong nhà…"

Có vẻ như người nói bị ai đó bịt chặt miệng. Cũng có tiếng người thấp giọng quát mắng. Nhưng mà hiển nhiên, người nói lúc nãy đã say.

Nhưng cái người được gọi là lão tứ kia chưa từng lên tiếng.

Cố Duệ đi qua hành lang kia, đi nhà xí. Lúc trở lại thì phát hiện hành lang hơi tối. Không đúng, lúc nãy chẳng phải ở đây có bốn cái lồng đèn sao?

Sao bỗng nhiên lồng đèn bị tắt hết rồi?

Không ổn!

Cố Duệ cảnh giác. Từ phía sau truyền đến một luồng khí lạnh…

Vù vù thổi đến.

***

(*) Ngỗ tác: một chức quan xưa, chuyên xử lý, khám nghiệm thi thể.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Đêm Tỏ Tình

Mặc kệ chuyện thi thể bay trong nhà xác là thật hay giả cũng đều biểu thị án này không hề đơn giản. Không chỉ Triệu Nguyên mà ngay cả Cố Duệ cũng cảm thấy nếu nhúng tay vào chuyện này thì bản thân sẽ gặp nguy hiểm. Mà nói đơn giản là cô sợ chết!

Rất sợ chết!

Khi nhìn thấy đèn hành lang đều tắt hết, cô lập tức trở nên cảnh giác. Khi cảm nhận được phía sau có luồng gió lạnh đánh tới, cô nhanh chóng nghiêng người sang một bên. Nhìn qua khóe mắt thấy có bóng trên mặt đất, cô lập tức thả lỏng người một chút. Là người!

Nếu là người thì không sao.

Nghiêng người, nhấc chân, đá chéo.

Bóng đen kia chỉ nhìn thấy ống quần bay nhẹ, còn cái chân kia…

Bốp!

Bóng đen kia bị đá ngã lăn ra đất.

Cố Duệ kinh ngạc, không ngờ thân thủ đối phương lại tệ như vậy. Cô tiến lên phía trước, chân đạp lên ngực đối phương, tính đá thêm một cái nữa.

Nhưng trong nháy mắt…

Phụt phụt phụt.

Đèn lần lượt được thắp lên. Có ánh đèn soi sáng, Cố Duệ nhìn thấy rõ mọi thứ, cũng nhìn rõ ai đang bị cô đạp lên. Nhưng còn chưa nhìn kỹ, những ngọn đèn kia đã "bay tới".

Gì? Ma trơi?

À, hóa là có nhiều người cầm đèn lồng đang chậm rãi đi tới.

Những người kia tụ lại với nhau. Dưới sánh đèn vàng mờ ảo, cô nhìn thấy có một người ở giữa đoàn người ấy.

Một chàng trai trẻ tuổi.

Quần áo lụa là đẹp đẽ, tuy chưa đến mức mặt như ngọc ngà nhưng cũng trắng trẻo và sang trọng, phong phạm như một quý công tử. Lúc này, hắn ta ở giữa những ngọn đèn mờ ảo, vừa đi vừa nói: "Từ khi gặp nàng nửa tháng trước, ta liền cảm thấy cuộc đời này sẽ chẳng còn ai có thể khiến ta nếm được đủ vị ngọt, đắng, chua, cay như nàng. Người ta thường nói điều đẹp nhất trong đời là thuở mới gặp. Nhưng ta lại cảm thấy, đẹp nhất không phải là thuở gặp nhau ban đầu mà là ta gặp được nàng, nàng gặp được ta, rồi từ đây…"

Thơ ca tuôn ra không dứt, lời tỏ tình ngọt ngào, lãng mạn.

Cố Duệ yên lặng lắng nghe.

Đến khi đối phương nhìn cô đầy thắm thiết dưới ánh đèn mờ ảo.

Mảnh khảnh, yên tĩnh, phong độ…

"Tô Lai cô nương, nếu nàng tiếp nhận tấm lòng này của tại hạ… Tại hạ nhất định…"

"Anh nhầm người rồi."

Sét đánh giữa trời quang.

Cả không gian trở nên yên tĩnh.

Hả?

Không ít khách khứa ở hành lang đầu bên kia lầu hai đang thò đầu ra xem và bàn tàn xôn xao.

Gì? Nhầm người?

Có người phì cười.

"Nhầm người? Cô không phải là Tô Lai cô nương? Vậy cô là ai? Sao lại xuất hiện ở đây?"

Quý công tử cảm thấy mất mặt. Hắn ta nổi giận liên tục ép hỏi. Đồng thời, hắn ta cũng tiến lại gần cô.

Lúc sắp thấy rõ người làm mình mất mặt thì hắn ta nghe thấy tiếng Cố Duệ đáp lại.

"Đi nhà xí."

Câu trả lời rất đơn giản…

"Không thể nào! Tôi đã tính toán kỹ lưỡng, người vừa mới vào rõ ràng là Tô Lai cô nương. Sao một hồi sau, người ra lại là cô được?"

"Hả? Có lẽ là tôi giải quyết "nhu cầu" hơi nhanh."

Phụt.

Trên lầu hai có người nhịn không nổi bật cười.

"Cô! Cô cố ý nhục nhã tôi!"

Lúc này, hắn ta mới nhận ra Cố Duệ đang đạp chân lên một người. Đây không phải là người hắn ta đã sắp xếp sao?

Ý định ban đầu là để người này làm Tô Lai hoảng sợ, sau đó hắn ta sẽ xuất hiện làm cô ấy ngạc nhiên.

Vừa sợ vừa vui, bước thực hiện đơn giản mà hiệu quả lại cao!

Nhưng…

Xảy ra sự cố.

Cố Duệ lấy chân ra, liếc nhìn người đàn ông đang nằm ôm ngực rên rỉ dưới đất. Thật uổng phí một hồi nhìn người ta tỏ tình phiên bản cổ đại. Quý công

tử có cái mã ngoài không tệ nhưng có vẻ như đầu óc toàn đậu hũ.

Hắn ta cứ cản đường, không cho Cố Duệ đi.

Cố Duệ bình tĩnh nhìn tên quý công tử kia rồi chậm rãi xoắn tay áo lên.

Đối phó với loại này không cần nhiều lời vô ích, tỏ ra yếu thế chỉ tổ khiến đối phương cảm thấy đắc ý.

Cứ mạnh bạo ra tay mới là con đường giải quyết đúng đắn và nhanh gọn nhất.

Quả nhiên, nhìn thấy Cố Duệ cứ thế xuống tay, đám người này rất kinh ngạc. Con người thường bắt nạt kẻ yếu và e sợ kẻ mạnh nên khi vừa nhìn thấy Cố Duệ lạnh lùng như vậy, bọn họ lập tức sợ hãi. Nhưng có vẻ như Cố Duệ vẫn xem thường vị quý công tử này.

Đối phương đột nhiên nhìn thẳng vào mắt cô.

"Nếu cô dám giả trang thành Tô Lai công nương để xúc phạm tôi thì cô phải đền tội! Nếu không Thành Nguyên tôi đây nhất định không để yên đâu!"

Tròng mắt tên quý công tử này xoay chuyển. Hắn ta muốn mang Cố Duệ đi.

Cố Duệ cúi đầu nhìn đến phần tay lộ ra khi tay áo được xoắn lên, lại nhìn ánh mắt đối phương. Đột nhiên cô cảm thấy hết chỗ nói.

Óc toàn đậu hũ nhưng người ta lại có thế mạnh là có tiền và có người.

Hắn ta vừa dứt lời, lập tức có một đám người xúm lại. Hiện tại bọn họ đã nhìn thấy rõ. Đây không phải là Tô Lai cô nương, mà là một cô gái trẻ tầm mười bảy, mười tám tuổi. Vẻ ngoài thì thanh tú nhưng ánh mắt lại sắc bén và đầy khí khái. Giữa ánh đèn mờ ảo, ánh mắt ấy sáng ngời, đẹp đẽ lạ thường.

Ừ, ánh mắt công tử lần nào cũng tốt cả.

Cô gái này dù không xinh đẹp bằng Tô Lai nhưng lại mang theo một hương vị riêng.

Lúc đám người này muốn xuống tay với Cố Duệ thì…

Boong! Tiếng chuông từ cái chuông treo trên một tòa lầu nhỏ nằm ở góc đông nam vang lên.

Nghe tiếng chuông, mọi người theo bản năng nhìn về hướng đó.

"Hả? Còn chưa tới giờ giới nghiêm mà? Sao lại có tiếng chuông?"

"Là kẻ nào giở trò ma quỷ?"

"Chẳng lẽ người của Phong Mãn Cư cố tình làm thế để cảnh cáo chúng ta?"

Mọi người sôi nổi suy đoán, nhưng đám hồ bằng cẩu hữu (*) khá kiêng kị điều này, trong phút chốc khí thế đã yếu xuống rất nhiều.

Cố Duệ nhìn về hướng phát ra tiếng chuông, mày hơi nhướng lên.

"Ha, sợ cái gì, bây giờ cũng chẳng phải giờ giới nghiêm. Lên hết cho tôi!"

"Thành Nguyên, người đứng sau Phong Mãn Cư…"

"Ừ… Dù sao cũng không phải chúng ta gây chuyện, là cô ta gây sự trước. Chuyện này không thể cứ thế bỏ qua được!"

Thành Nguyên hơi sốt ruột. Không phải hắn không sợ người đứng sau Phong Mãn Cư nhưng nếu cứ yên lặng rời đi như thế thì quá mất mặt.

Nói xong, hắn ta bắt lấy Cố Duệ.

Cố Duệ nheo mắt lại, cổ tay khẽ xoay. Lúc cô sắp ra tay thì…

"Thành Nguyên, dừng tay ngay!"

Một chàng trai đứng trên lầu hai khẽ quát.

Sắc mặt Thành Nguyên thay đổi, quay đầu muốn lớn tiếng mắng chửi. Nhưng khi nhìn thấy người đứng trên ban công thì mặt mày lập tức tái mét. Hắn ta thận trọng nói: "Thì ra là Viên Lâm đại ca, anh, anh cũng tới đây sao?"

"Này, Tiểu Thành Tử, không phải chỉ có một mình Lâm ca ca của cậu thôi đâu. Còn có bọn anh nữa đấy."

Tấm màn được vén lên, vài người mặc quần áo đẹp đẽ và sang trọng hơn xuất hiện. Bọn họ khoảng hai mươi tuổi.

So với Thành Nguyên chưa đến hai mươi, bọn họ lớn hơn, chững chạc hơn và tâm tư sâu kín hơn rất nhiều. Nhưng ẩn chứa trong đó vẫn có một chút ngả ngớn. Bọn họ nhìn Thành Nguyên đang dè dặt đứng đó, cười nhạo: "Thành Nguyên, đã sớm nghe nói cậu có ý đồ không tốt với Tô Lai cô nương của Phong Mãn Cư, không ngờ đúng thế thật. Nhưng… khiến cậu phải thất vọng rồi."

Thất vọng cái gì?

Chàng trai kia cười cười, ngón tay lại vén tấm màn lên. Dưới ánh đèn mờ ảo, Cố Duệ mơ hồ nhìn thấy có hai người một nam một nữ ở bên trong.

Cô không nhìn thấy rõ chàng trai nhưng lại thấy rõ cô gái kia. Cô ta thướt tha đi ra theo chàng trai ngả ngớn đã vén màn kia.

Tô Lai.

Dựa trên ý tứ câu nói của chàng trai kia, Cố Duệ không cần nhìn người đã đoán được cô ta là ai. Khi nhìn thấy rõ dung nhan của cô gái kia, cô mới biết được nguyên nhân tên quý công tử kia lại phóng túng như thế.

Tô Lai, một cái tên đầy nữ tính, đầy quyến rũ. Tô Lai xinh đẹp, mày cong như nhành liễu, lộ ra sự mềm mại, dịu dàng. Quần áo cô ta mặc trên người rất sặc sỡ. Vẻ đẹp của cô gái này hoàn toàn khác Vương Thanh Uyển. Dung mạo, lời nói, mỗi hành động giơ tay nhấc chân của cô ta đều mang theo sự quyến rũ.

Quả nhiên, Tô Lai vừa xuất hiện, không ít chàng trai có mặt ở đây đều bị hút hồn.

"Tô… Tô Lai cô nương, làm sao, sao nàng lại ở đấy… Thì ra nàng là loại người như vậy!" Đúng là đầu óc của tên Thành Nguyên này chứa toàn đậu hũ. Tên này không biết xem xét tình hình, không biết giữ mồm miệng mà bật ra lời như thế. Lời nói của hắn ta đã chọc giận đám người Viên Lâm. Ngay cả Tô Lai nghe thế cũng nhíu mày.

"Thành công tử, tôi với ngài không quen không biết. Xin ngài chú ý lời nói."

Thành Nguyên cũng biết mình nói sai. Mặt mày hậm hực, trong lòng hắn thấy khá oán hận Tô Lai…

Sau khi Thành Nguyên bỏ đi, đám người Viên Lâm cũng không còn hứng thú. Chàng trai ngả ngớn kia quay lại nói với Tô Lai: "Thứ không biết tốt xấu, không tự lượng sức mình. Hôm nay tôi giúp cô đuổi cậu ta, xem lần sau cậu ta còn dám tới đây không!"

Vẻ mặt Tô Lai không thay đổi, cô ta khom người hành lễ: "Đa tạ các vị công tử đã ra tay giúp đỡ… Tô Lai vô cùng biết ơn."

"Ha ha, cô chỉ cần biết ơn một người thôi."

Hắn ta làm mặt quỷ, Viên Lâm nhìn Tô Lai một cái, nhàn nhạt nói: "Lão tam."

Chàng trai kia lập tức ngậm miệng lại. Người vẫn luôn im lặng kia lên tiếng:

"Không còn sớm nữa, nên về thôi."

Có vẻ như người này rất có tiếng nói, những người còn lại không lên tiếng phản bác. Chỉ có Tô Lai – với sự thất vọng trong đáy mắt – cười khanh khách tiễn bọn họ ra khỏi phòng bao.

Vừa bước ra khỏi ngưỡng cửa, người được gọi là lão tam đột nhiên nhớ ra: "Đúng rồi, cô gái vừa nãy từ đâu ra vậy? Tôi không nhìn thấy rõ dáng vẻ cô ta lắm."

"Có gì đẹp đâu. Lời nói thô bỉ, là một đứa con gái thô lỗ thôi."

"Nói đến gái… Lão tứ, lúc ở Lạc Dương, cậu đã gặp rất nhiều quý nữ phải không?"

Đám người bắt đầu nói chuyện sôi nổi, Tô Lai ngẫu nhiên chêm vào một hai câu.

Mà lúc này, trên một đoạn hành lang của Phong Mãn Cư, Cố Duệ thong thả bước đi. Bên cạnh là một chàng trai cao gầy.

"Vừa rồi là cậu gõ chuông?"

"Một cú đá là đủ, không cần gõ." Thanh Vũ lạnh lùng nói. Nhìn thấy vẻ mặt tò mò của Cố Duệ, cậu ta nhịn không được nói: "Cô luôn gian trá, xảo quyệt. Sao lúc nãy lại thiếu kiên nhẫn như vậy, suýt nữa là ra tay với bọn người đó rồi."

Cố Duệ: "Muốn khen thì cứ khen đi, cần gì phải lươn lẹo như vậy. Cái miệng của cậu không thành thật bằng thân thể cậu nha…"

Thanh Vũ lập tức nghĩ đến dáng vẻ thất lễ của mình ở Khuê Sơn. Cậu ta nhàn nhạt nói: "Việc nào ra việc đó. Cha của Thành Nguyên là Trưởng quan Tuần hộ của U Châu. Tuy đây không phải chức quan lớn, nhưng trong nhà có người đảm nhiệm các chức vị quan trọng, riêng về nhân lực đã có không ít người. Hơn nữa đám người còn lại kia cũng có thân thế tầm tầm như vậy. Diêm Vương dễ chọc, tiểu quỷ khó xơi. Đạo lý này chẳng lẽ cô lại không hiểu."

Cố Duệ: "Ha ha, tôi biết chứ."

"Vậy cô còn… Chẳng lẽ hai năm ở Khuê Sơn đã khiến cô đắc đạo thăng thiên, không sợ người nào sao?"

Lời này của Thanh Vũ khá gay gắt.

Cố Duệ nhìn cậu ta: "Hình như cậu đã hiểu nhầm rồi."

"Sao?"

"Thân thế của bọn họ nói cho đúng thì là nhìn lên chẳng bằng ai, nhìn xuống cũng chẳng ai bằng mình. Phạm vi ảnh hưởng của bọn họ cũng nhỏ. Nhưng Hàng Đạo và người thường không giống nhau, ảnh hưởng của hắn ta lại không đủ vươn tay ra ngoài thành U Châu. Cho dù có thì đã sao? Chắc chắn không ảnh hưởng đến sự sống chết của tôi."

Ngừng một lát, Cố Duệ nói tiếp: "Quên nói cho cậu biết… Cố Duệ tôi tuy sợ chết, nhưng tuyệt đối không sợ phiền phức!"

Cô quay đầu lại nói.

Thanh Vũ không còn lời nào để nói. Một lần nữa cậu lại cảm thấy năng lực nhìn người của mình thiếu kém. Nếu đại nhân nhà cậu ta ở đây, ngài ấy chắc chắn sẽ nhìn thấu cô gái có xuất thân thấp hèn này rốt cuộc là dạng người gì.

Và phải chăng ngài ấy cũng sẽ nhìn thấu sự mâu thuẫn của cô.

Trong im lặng, hai người quay về nơi đám người tên đầu trọc đang ăn cơm. Lúc này, Cố Duệ bỗng nhiên nhỏ giọng nói:

"Thật ra tôi có cảm giác có người nhìn trộm. Nhưng không phải người của Thành Nguyên."

Bước chân của Thanh Vũ khựng lại.

***

(*) Hồ bằng cẩu hữu: bạn xấu, người xấu.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Cuộc Sống Về Đêm Và Ngồi Xổm Trong Nhà Xác

Ai? Người nào có thể tránh né được ám vệ của cậu, có thể thoát được sự thám thính nhạy bén của Cố Duệ?

Đã vậy còn không hề để lộ bất kỳ dấu vết nào.

Chỉ có thể cảm nhận bằng trực giác là kẻ đó đang ngầm quan sát.

Cố Duệ sờ cằm. Lúc bước lên cầu thang, cô quay đầu nhìn lướt qua nơi ánh sáng của đèn dầu và bóng tối giao nhau.

Trước đây đã từng bị Lý Mãnh theo dõi, lần này cô không muốn bị một tên biến thái nào khác theo dõi nữa đâu…

…

Trên đường đi, Cố Duệ thuận miệng hỏi đến Tô Lai.

Tô Lai?

"Trong bốn vị thiếu gia nổi tiếng U Châu là Viên Lâm, Hàn Cao, Hứa Điển và Trần Dịch Hiên, Viên Lâm có xuất thân cao nhất. Cha hắn ta là quan trên của cha Thành Nguyên, nắm trong tay một phần binh mã của U Châu. Chức của ông ta chỉ thấp hơn Thứ Sử. Cha của Hàn Cao là Đề Hình U Châu, cũng quen biết Triệu đại nhân. Hứa Điển xuất thân từ một gia tộc nổi tiếng trong lĩnh vực học vấn, có rất nhiều chuyện sâu không lường ẩn trong đó. Người còn lại, không cần tôi nói chắc cô cũng biết."

Cố Duệ gật đầu. Cái người không lộ mặt và tựa như trung tâm của câu chuyện, lão tứ là người đậu Bảng Nhãn của nhà họ Trần? Không ngờ cậu ta đã quay lại U Châu.

Nhưng mà…

“Tôi hỏi nữ, cậu nói cho tôi nghe về mấy người nam kia làm gì?”

“Tô Lai là người gảy đàn ở Phong Mãn Cư. Mà Phong Mãn Cư là do bốn vị thiếu gia kia góp vốn mở ra. Cô nói thử xem.”

Cố Duệ bừng tỉnh. Ngay từ đầu cô đã không nghĩ Tô Lai là tiểu thư con nhà thế gia, nếu không đám người Thành Nguyên đã không cư xử tùy tiện như thế.

Tuy tỏ tình lãng mạn như thế nhưng mới quen biết nhau một tháng, một màn diễn ra tối nay chắc chỉ là một trò vui mà đám công tử bày ra. Nếu thật sự muốn ở bên nhau đến lúc bạc đầu, hễ là một người đàn ông có một chút đầu óc thì sẽ không làm loại chuyện như vậy. Dù Đại Đường có cởi mở đến đâu, các gia đình đàng hoàng cũng đều không thích loại chuyện không thực tế như vậy. Cho nên, Triệu Nguyên chẳng qua chỉ muốn đùa vui một lúc. Mà xuất thân của Tô Lai cũng chẳng phải tốt đẹp. Nhưng trình độ gảy đàn của Tô Lai tương đương với Dương cầm sư (1) giỏi nhất của hiện đại.

Nhưng ở thế giới cổ đại này, nghề gảy đàn lại rất thấp hèn.

Thanh Vũ nắm lòng lai lịch của đám người Viên Lâm nhưng thông tin về Tô Lai lại không có bao nhiêu.

Điều ngoài ý muốn này khiến Cố Duệ nhếch miệng:

“Cho nên cô ta không quan trọng?”

“Tất nhiên là không quan trọng!”Thanh Vũ nhìn thấy sự lạnh nhạt trong đáy mắt Cố Duệ. Cậu không thay đổi suy nghĩ ban đầu của mình, chỉ nhìn cô đầy khó hiểu.

“Nhưng tôi có linh cảm… cô ta rất quan trọng.”

Cố Duệ cười, xoay người rời đi.

Thanh Vũ không hiểu lắm nhưng vẫn đuổi theo cô.

…

Mấy người tên đầu trọc không biết chuyện đã xảy ra với Cố Duệ. Tên đầu trọc uống đến say khướt, vừa về đến nha môn đã lăn ra ngủ. Cố Duệ, Lý Đại Hùng và Thanh Vũ cũng lần lượt đi nghỉ ngơi.

Cổ đại có một điều không tốt, chính là không có hoạt động đặc sắc gì lúc về đêm. Cô lại nhớ về những buổi tối bản thân rong chơi khắp nơi ở thời hiện đại…

Ôi chao…

Cố Duệ còn đang thổn thức, nhớ về quá khứ đã xa thì nghe thấy tên đầu trọc say khướt nằm trên giường lẩm bẩm một câu.

Sắc mặt Cố Duệ thay đổi.

Mẹ kiếp, không phải chứ…

…

Ngọn đèn trong phòng vụt tắt, trăng nằm nghiêng trên nhành liễu.

Sương đêm tụ lại thành hạt châu trong suốt trên gỗ đào. Tơ liễu lay động nhẹ nhàng trong gió.

Nhà xác.

Cái bàn, cái bàn, cái bàn. Vải bố, vải bố, vải bố.

Không gian tối mù.

Phía dưới một cái bàn lớn được kê sát tường… Cố Duệ mặt không cảm xúc co người quấn chăn quanh mình. Lý Đại Hùng ngồi bên cạnh, khóc không ra nước mắt.

Mẹ nó, cuộc sống về đêm là đây đấy à?

Ngồi xổm trong nhà xác?

Tên đầu trọc chết bầm, người có thể ngưng chơi xỏ đồ đệ được không?

Cái bàn này đối diện với cái bàn ở giữa phòng – là cái bàn mà thi thể biết bay kia đã nằm. Phía trên mọi cái bàn đều trải một lớp vải bố dài quét đất.

Hai người Cố Duệ và Lý Đại Hùng làm tổ ở dưới cái bàn lớn kê sát tường. Cố Duệ thì không sao, nhưng Lý Đại Hùng với thân thể to cao thì không thoải mái lắm. Nhưng đây là kế hoạch, cậu ta chỉ có thể miễn cưỡng co người ngồi ở dưới bàn.

May mà Cố Duệ ở bên cạnh cậu.

Nhưng mà hơi lạnh.

Cố Duệ quấn chăn quanh người nhíu mày. Âm khí ở nhà xác rất nặng. Tuy tên đầu trọc chết bầm luôn cam đoan là nơi này không có ma quỷ, cũng không có thi thể nào, nhưng cô và Lý Đại Hùng vẫn cảm thấy nơi này quá u ám. Chẳng lẽ là do tâm lý sợ hãi ảnh hưởng đến cảm giác.

Nhưng còn phải đợi bao lâu nữa đây?

Cả phòng tối om, hai người lại không thể nói chuyện. Cố Duệ và Lý Đại Hùng vốn là những kẻ chẳng bao giờ chịu ngồi yên, bây giờ phải ngồi buồn ở một xó. Nhưng khoảng thời gian ngồi buồn này cũng không quá lâu…

Kẽo kẹt…

Âm thanh kéo dài này đột nhiên xuất hiện, Cố Duệ véo nhẹ đùi Lý Đại Hùng. Lý Đại Hùng vốn đang mơ màng sắp ngủ đột nhiên tỉnh lại.

Tới rồi!

Cố Duệ đã đục sẵn hai cái lỗ trên vải bố. Không gian u tối nhưng mắt hai người đã quen với bóng tối. Nương theo ánh trăng mờ ảo chiếu vào phòng, hai người vẫn có thể nhìn thấy được động tĩnh trong nhà xác.

Cửa sổ kia đột nhiên mở ra, là cái cửa sổ mà thi thể kia đã bay ra lúc ban ngày.

Phía trên vẫn còn sót lại sợi chỉ bạc.

Đám người Cố Duệ sợ rút dây động rừng nên để sợi dây lại nguyên trạng của nó. Quả nhiên, cái bóng màu đen đầy quỷ dị kia nhảy vào trong phòng nhưng không vội vàng hành động ngay. Hắn ta kiểm tra sợi chỉ bạc ở cửa sổ cả buổi, sau khi xác định không có gì khác lạ mới chuyển mắt nhìn một vòng nhà xác.

"Con quỷ" này cẩn thận thật.

Cố Duệ cũng không vội. Bởi vì Cố Duệ không vội nên Lý Đại Hùng vốn nóng nảy cũng ráng nín nhịn và kiên nhẫn chờ đợi tiếp.

Cuối cùng việc cũng sẽ thành thôi.

Tên áo đen kia xác định nhà xác không có ai thì đi đến cái bàn ở giữa phòng. Tay đặt lên trên đó rồi nhẹ nhàng vuốt ve.

Vô cùng dịu dàng.

Mẹ ơi, động tác vuốt ve ấy khiến Cố Duệ và Lý Đại Hùng cảm thấy ghê tởm.

Cái tên biến thái chết tiệt này, hắn nghĩ hắn đang sờ một người phụ nữ nào đó à?

Sờ một hồi, người kia đột nhiên lật tấm vải bố ra…

Cùng lúc đó.

Cố Duệ và Lý Đại Hùng cũng nhấc tấm vải bố lên rồi nhảy ra.

Tốc độ của Cố Duệ nhanh hơn Lý Đại Hùng. Cô nhảy bắn lên cái bàn ở giữa phòng, một tay chống xuống bàn, nghiêng người lại, chân trái quét một đường về phía kẻ áo đen kia.

Tên áo đen kia không lường trước được. Nhưng nhìn thấy cơ thể gầy yếu của Cố Duệ, cái chân nhỏ nhắn của cô, tuy đòn quét chân này nhanh và có vẻ mạnh nhưng… hắn đưa tay ngăn ở bên đầu, chặn đòn tấn công của Cố Duệ lại. Sau đó, tay hắn ta như vuốt chim ưng, mạnh mẽ bắt lấy chân Cố Duệ rồi hung hăng ném cô về phía tường.

Rầm!

Cố Duệ bị đập người vào tường sao? Không, hai chân cô đứng vững trên tường, hai tay tựa như đang cầm hai xô nước.

Thăng bằng, đây là kỹ năng mạnh nhất của ba ải rèn luyện hàng ngày của cô.

Về phương diện giữ thăng bằng, Lý Đại Hùng không bằng Cố Duệ. Vì cô là con gái, dáng người nhỏ nhắn, sau khi bị quăng vào tường, cô có thể đứng vững trên tường mà không bị va đập, hơn nữa, cô còn có thể mượn lực bắn người trở lại.

Tốc độ của cô rất nhanh, khiến ánh mắt của kẻ áo đen kia trầm xuống. Hắn cũng không dây dưa thêm nữa, xoay người toan nhảy ra cửa sổ bỏ chạy.

Nhưng Lý Đại Hùng cao to đã đứng chắn ở trước cửa sổ. Vừa thấy tên áo đen vọt tới, cậu ta hét lên một tiếng rồi tung một quyền ra.

Vụt!

Cố Duệ nhìn thấy hắn ta nghiêng đầu, tay nâng lên rồi nhanh như chớp bổ xuống cổ tay Lý Đại Hùng.

Rất nhanh!

Lý Đại Hùng rên một tiếng. Một tay khác của cậu ta đấm mạnh vào bụng tên áo đen.

Cố Duệ nghe thấy tiếng xé gió nhè nhẹ. Không đánh trúng!

Soạt!

Cố Duệ phóng tới phía sau rồi quét chân về phía chân hắn ta…

Hắn ta nhảy lên. Lúc Cố Duệ và Lý Đại Hùng hợp lại chuẩn bị xông lên, hắn ta phất tay, một vật ánh bạc bay ra…

"Ám khí, mau tránh ra!"

Cố Duệ vừa quát lên, Lý Đại Hùng vội vàng nghiêng sang một bên và tiếp tục đánh tới.

Phập phập phập. Những vật hắn ta bắn ra cắm lên mặt bàn, phát ra âm thanh chói tai.

Lúc này, Cố Duệ nhìn thấy trên tay hắn ta lại còn rất nhiều thứ ám khí đó. Trong bóng đêm, chúng ánh lên ánh bạc.

Còn nữa!

Cố Duệ và Lý Đại Hùng không thể không cúi người trốn ở dưới bàn.

Ám khí ép bọn họ phải bất đắc dĩ trốn tránh.

Lượt phóng ám khí lần thứ hai qua đi, hai người Cố Duệ còn chưa kịp chui ra, tên áo đen kia đã nhảy ra khỏi cửa sổ.

Cái tên chết tiệt này!

Nhưng… Cố Duệ chui từ dưới gầm bàn lên, khóe miệng cô nhếch lên. Kẻ áo đen kia vừa mới nhảy ra cửa sổ đã bị chặn lại.

Một đao tàn nhẫn bổ về phía hắn ta.

So với quyền cước bình thường của Cố Duệ và Lý Đại Hùng, một đao này mới thật sự lợi hại.

Đây là một đao có thể lấy mạng người khác.

Cũng là một đao đoạt mạng của Đại Lý Tự và thế tộc Đại Đường.

Chỉ một đao này đã khiến cho kẻ áo đen vốn còn thong dong đối phó với hai người Cố Duệ chớp mắt trở nên cảnh giác hơn.

Hắn vội vàng nghiêng người ra sau.

Soạt!

Ánh bạc của đao lướt qua, vài giọt máu chảy ra.

Tên áo đen kia rên lên một tiếng, mắt liếc về phía Cố Duệ và Lý Đại Hùng sắp từ trong phòng vọt ra.

Một Thanh Vũ này đã khó đối phó, nếu thêm một nhu một cương hai người Cố Duệ nữa thì…

Hắn phất tay.

Bùm!

Hai viên đạn đen rơi xuống, nổ ra khói mù mịt.

Mẹ kiếp! Đây chính là lớp khói đạn thường thấy trong phim kiếm hiệp trên truyền hình!

Cố Duệ kinh sợ. Thanh Vũ vội vàng đuổi theo.

Cái này cũng chẳng phải kỹ năng thuấn di (2), chỉ là một trò bịp dùng khói mù làm kẻ địch rối loạn. Thanh Vũ rất có kinh nghiệm với trò này. Lúc hắn ta lấy viên đạn đen ra, cậu đã cảnh giác tránh ra tầm ba mét. Sau khi viên đạn kia nổ tung, nhìn thấy bóng của hắn nhảy ra thì cậu lập tức đuổi theo.

Triệu Nguyên dẫn theo đám nha dịch cầm đuốc chạy tới. Ánh đuốc sáng trưng, soi rõ dáng người của tên áo đen kia.

Lúc này, Cố Duệ mới nhìn thấy dáng người đối phương xấp xỉ Thanh Vũ, nhưng không có đặc điểm gì đặc biệt. Dáng vẻ bình thường, có thể thấy hàng tá người như thế trên đường.

Bây giờ người đông thế mạnh, hẳn có thể bắt được hắn ta.

Đám người nha môn phấn khởi. Bọn họ nghĩ rằng nghi phạm của vụ án giết người đầy áp lực mấy ngày nay cuối cùng cũng sa lưới.

Triệu Nguyên trầm tĩnh, chỉ huy đám nha dịch bao vây xung quanh không một kẻ hở.

Trong lúc mọi người cảm thấy phấn chấn…

"Báo! Triệu đại nhân! Không tốt! Nhà họ Trần lại có án mạng!"

Cái gì?

Lời này như sét đánh bên tai, khiến những người tưởng rằng sắp bắt được hung thủ sững sờ.

Hung thủ ở đây thì làm sao nhà họ Trần lại có án mạng được?

Chẳng lẽ hung thủ gây án ở nhà họ Trần rồi mới tới nha môn?

Vậy chẳng phải quá càn rỡ rồi sao!

Trong lúc mọi người sững sờ, tên áo đen kia đột nhiên phát ra một vài tiếng động rồi nhảy lên tựa như một cái lò xo và biến mất trong màn đêm…

"Đuổi theo!"

Tốc độ của Thanh Vũ nhanh nhất, lập tức đuổi theo. Đám người Cố Duệ cũng kịp thời đuổi đến.

Ánh sáng của cây đuốc xua đi bóng đêm. Một lúc sau, mọi người trở nên yên tĩnh.

Đặc biệt là Triệu Nguyên. Ông ta nhìn dãy cây đào và hàng liễu trống vắng không người trước mắt.

Không thấy.

Thế mà lại biến mất đầy quỷ dị như thế.

Nơi này chính là phủ nha U Châu mà.

Mẹ nó, thật là tà môn!

***

(1) Dương cầm sư: Người đánh đàn piano.

(2) Thuấn di: dịch chuyển tức khắc từ nơi này đến nơi khác.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 58: Mùi Chua Và Mùi Hương

"Đi xem cái phòng nhỏ kia trước đã."

Khi không nhìn thấy tên áo đen kia nữa, ba người Cố Duệ liền chạy đến cái phòng nhỏ bên kia. Triệu Nguyên lập tức cho người bao vây căn phòng. Lúc

này, ông ta chỉ có thể cược một phen rằng tên áo đen đã chạy đến căn phòng nhỏ kia.

"Các ngươi phải nghe lệnh Cố tiểu hữu và Thanh Vũ huynh đệ. Lục soát cho cẩn thận vào!"

Triệu Nguyên bình tĩnh ra lệnh rồi dẫn theo một nửa nha dịch chạy đến nhà họ Trần.

Bây giờ đã hơn nửa đêm, Cố Duệ không có tâm tình đến nhà họ Trần "góp vui". Triệu Nguyên chỉ mời bọn họ xuống núi để xem xét xem án này có phải là do ma quỷ gây ra hay không. Còn án mạng ở nhà họ Trần, Triệu Nguyên phải tự xử lý, Khuê Sơn bọn họ không cần phải tự ôm việc vào người. Cho nên, Cố Duệ và Lý Đại Hùng không đi theo.

Cố Duệ cầm một cây đuốc, đi theo Thanh Vũ vào phòng, phía sau nữa là đám nha dịch.

Cuối cùng Cố Duệ vẫn thất vọng. Mấy chục người, mỗi người một cây đuốc, cẩn thận lục soát từ trong ra ngoài nhưng vẫn không tìm thấy gì. Cô cũng đoán ở đây ở cơ quan mật thất gì đó nhưng đào sâu ba thước đất vẫn không tìm thấy gì. Huống hồ trời càng về khuya càng tối, đèn đuốc lại không tỏ bằng mặt trời ban ngày. Sau một hồi tìm kiếm không có kết quả, cuối cùng Thanh Vũ quyết định từ bỏ, nhưng vẫn cho người trông coi nghiêm ngặt nơi này.

"Quay về thôi."

Quay về ngủ? Hai mắt Cố Duệ và Lý Đại Hùng sáng lên.

Sao Thanh Vũ lại không nhìn thấu suy nghĩ này của hai người Cố Duệ.

"Không phải, là về nhà xác!"

"Hiểu rồi, về lấy chăn chứ gì!"

"Hả? Khỉ, chăn bị vứt dưới gầm bàn để thi thể mà cô cũng dám dùng…"

"Không dám, xui lắm."

"Vậy cô còn… Không sợ ma quỷ sẽ tới tìm cô vào buổi tối sao… Sư phụ đã từng nói, mấy loại đồ vật như vậy có thể dính âm khí."

"Biết chứ, tôi lấy cho cậu dùng mà."

"…"

Hai người lại đấu võ mồm.

Thanh Vũ dở khóc dở cười. Cậu biết hai người này sẽ lại tiếp tục thất vọng thôi.

Bởi vì…

Đuốc được cắm trên tường khiến bên trong nhà xác sáng rõ.

Như thế này thì không có gì đáng sợ. Lý Đại Hùng vừa vào cửa liền duỗi tay lấy cái chăn ở dưới gầm bàn, miệng thì nói kháy.

Bỗng nhiên Lý Đại Hùng im lặng, quay sang nhìn Cố Duệ.

Cố Duệ không rõ, hỏi: "Sao? Sờ trúng quỷ à?"

"Không phải, cái gì đó mềm mềm…"

"Nói nhảm, chăn đương nhiên mềm rồi."

"Nhưng… Nó sờ tôi."

Cố Duệ ngẩn ra rồi lập tức chạy vọt ra ngoài.

Lý Đại Hùng: "…"

Thanh Vũ: "…"

Tình nghĩa đồng môn là đây sao?

Mặt Lý Đại Hùng như đưa đám, thân thể không nhúc nhích. Vẻ mặt như muốn khóc, cậu ta liều mạng nháy mắt với Thanh Vũ.

Ừ, xấu thật!

Thanh Vũ cau mày, giải thích: "Tôi có phải người Hàng Đạo đâu. Nếu dưới bàn thật sự có quỷ, tôi cũng chẳng thể giúp gì được."

Cho nên ý cậu là thấy chết không cứu, đúng không?

Mặt Lý Đại Hùng trắng bệch: "Nó đang sờ tôi, sờ tôi… Khỉ, khỉ…"

Cố Duệ ở bên ngoài bình tĩnh nhìn về phía gầm bàn được che bằng tấm vải bố. Cô đột nhiên cầm đuốc vọt tới.

"Mặc kệ là quỷ hay xác chết, chắc chúng đều sợ lửa cả."

Cô đem cây đuốc tới gần gầm bàn: "Đúng không, sư phụ?"

Nghe cô nói như thế, tấm vải bố bỗng nhiên được nhấc lên, sau đó là một bóng đen vọt ra…

Lý Đại Hùng kêu thảm thiết một tiếng rồi bị đè xuống đất.

Một lúc sau.

Sắc mặt đám nha dịch xanh mét.

Vẻ mặt Thanh Vũ đầy bất đắc dĩ. Cố Duệ xem thường, nói: "Sư phụ đầu trọc, mục đích của người là gì đây?"

Tên đầu trọc bình tĩnh đứng dậy, đá Lý Đại Hùng bị dọa chết khiếp một phát, nói: "Ít nhất, ta biết được thằng nhãi này gan như thỏ đế!"

Lý Đại Hùng đầy đau khổ nói: "Sư phụ, sư phụ, không dẫn người theo nữa, lỡ ngài dọa chết con thì sao?"

"Vậy thì bán xác của cậu để người ta minh hôn (*)."

"…"

Người có đúng là sư phụ của con không vậy?

Lý Đại Hùng im lặng cam chịu.

"Sư phụ ở dưới đó làm gì? Dọa người ta à?" Cố Duệ nói.

Tên đầu trọc phủi bụi trên người rồi ném chăn cho Cố Duệ.

"Thấy ta có giống rảnh vậy không? Còn không phải vì chợt nhớ đến lúc đầu chúng ta bước vào nhà xác nên mới trốn ở đó sao."

Nghe vậy, Cố Duệ ngẩn ra rồi nhìn xuống chỗ cô và Lý Đại Hùng đã trốn lúc nãy.

"Ý người là, thứ giả trang thành thi thể biết bay không phải là hắn? Là đạo cụ đặc biệt?"

"Nếu không, hắn cần chỉ bạc làm gì? Nếu là hắn giả trang thì tự hắn mở cửa sổ cho rồi, cần gì phải dùng đến loại cơ quan đơn giản này!"

Tên đầu trọc chỉ vào sợi chỉ bạc còn sót lại.

"Không thể nào. Có đạo cụ nào có thể nhanh như vậy…" Cố Duệ bỗng dưng im bặt rồi chạy ra nhà xác. Cô nhảy lên cây đào, dùng đuốc soi rõ trên đỉnh cây đào…

Cô mở to mắt tìm một hồi lâu.

"Có!"

Thật sự có!

Cố Duệ cảm thấy kiến thức của bản thân thật rộng.

"Chỉ bạc?"

Một cây đào chỉ có thể chịu đựng nổi cân nặng một người. Thanh Vũ đi đến, ngẩng đầu lên nhìn Cố Duệ, dò hỏi.

"Ừm, có lẽ trên các thân cây khác cũng có. Sở dĩ hai người không đuổi kịp là vì nó theo sợi chỉ bạc trên giữa không trung bay ra ngoài. Dù thân thủ có nhanh hơn cũng chẳng thể đuổi kịp. Vả lại, từ nhà xác chạy ra đây là một đường thẳng, thứ đó không phải người cũng chẳng phải quỷ, đương nhiên sẽ không tránh né cành lá, lúc lướt qua cành cây mới khiến nhiều lá rụng xuống như thế… Tìm đi, tìm xem sợi chỉ bạc này rốt cuộc dẫn đến đâu."

“Tôi đi xem xem.” Thanh Vũ nhảy lên cây. Cố Duệ nhảy xuống, đi vào phòng, kéo sợi chỉ bạc sau cửa cho tên đầu trọc xem.

Lý Đại Hùng nhìn chằm chằm sợi chỉ bạc, nói: “Cho nên, khi chúng ta đuổi theo đạo cụ giả thành thi thể thì hắn ta… ở trong phòng này? Mấy người sư phụ ở đây, hắn ta cũng ở đây?”

Càng ngẫm lại càng thấy ớn lạnh.

“Không đúng, nếu hắn ta ở đây lúc đó, tự nhiên sẽ biết chúng ta đã nhìn thấy sợi chỉ bạc kéo dài từ sau cửa đến sau cửa sổ. Tối nay, khi quay lại đây, hắn cần gì phải kiểm tra lại và cũng sẽ cảnh giác hơn. Vì thế, lúc đó, chắc chắn hắn không ở đây. Mục đích của sư phụ đầu trọc người chính là…”

Cố Duệ cầm lấy tấm vải bố trắng lên.

Một tấm vải trắng lớn như vậy, có thể che phủ nguyên một cái bàn lớn. Có gì ở phía dưới?

Có thể giấu hai người Cố Duệ và Lý Đại Hùng.

Còn có…

Soạt.

Tấm vải bố được lật lên, lộ ra thi thể ở bên dưới.

Tay, thân, đầu…

Thây khô.

Thoạt nhìn thật sự rất khô, lại không có mặt. Thảo nào một tay lão luyện như Triệu Nguyên lại không tra ra người này là ai.

“Nếu có thời gian bố trí đạo cụ giả thành thi thể, đánh lừa chúng ta thì sao hắn không trực tiếp mang cái xác này đi hoặc xử lý nó? Cần gì phải phí nhiều sức lực và thời gian như thế?”

Cố Duệ cảm thấy điểm này rất đáng ngờ. Dưới góc nhìn của cô, hành động của tên áo đen không hợp lý lắm.

Tên đầu trọc trầm tư.

“Sư phụ, thứ này rất hiếm thấy. Là bạc à?” Lý Đại Hùng không biết về việc nghiệm thi, cũng không tra ra manh mối. Cậu ta nhàm chán cầm lấy sợi chỉ bạc.

Tên đầu trọc liếc nhìn cậu một cái: “Là bạc mềm. Nghe đồn ở Ba Tư có một môn bí kỹ, có thể luyện bạc trắng thành bạc mềm rồi kéo mỏng thành sợi. Sợi bạc này dễ điều khiển nhưng cũng chắc chắn vô cùng. Bí kỹ này được truyền vào Đại Đường chúng ta chắc cũng đã mấy chục năm.”

“So với Bạch Tàm Ti của tôi thì sao?”

“Yên tâm, so với Bạch Tàm Ti, nó chẳng là gì.”

“Thế thì tôi vui rồi.”

Thổ tặc!

Tên đầu trọc lười để ý đến Cố Duệ. Anh ta sai Lý Đại Hùng cùng một tên nha dịch khác khiêng thi thể đặt lên bàn rồi móc ba vật dùng nghiệm thi của Khuê Sơn ra.

Gạo, nước trong và hoàng phù.

“Hả? Tôi từng thấy sư phụ phái Ngọc Đường, khi nghiệm thi, dùng rất nhiều Hàng Khí và bí pháp. Thoạt nhìn có vẻ rất phức tạp và phiền toái. Không ngờ Khang sư phụ lại đơn giản như vậy.”

“Ừ, Khuê Sơn chúng tôi luôn dùng những cách đơn giản nhất. Nếu có cách làm đơn giản thì chúng tôi tuyệt đối không sử dụng cách phức tạp! Giản dị, tự nhiên vẫn tốt nhất!”

Khang sư phụ mặt không đổi sắc bình tĩnh nói. Đám nha dịch nghe mà kính nể vô cùng.

Cố Duệ và Lý Đại Hùng nhìn nhau cười. Thật ra là vì Khuê Sơn quá nghèo thôi.

Rải ít gạo lên ấn đường, ngực hoặc lòng bàn tay, mỗi cách rải đều có ý nghĩa và cách thực hiện nghi lễ khác nhau. Dạng bị đâm trọng thương, mất hết máu, không biết nguyên nhân tử vong như thi thể này thì khá khó nghiệm thi.

Tên đầu trọc nhìn thi thể kia một hồi lâu rồi lấy tay…

Sờ.

Ôi chao, đám nha dịch vờ như không biết gì nhìn lên tường…

Cố Duệ và Lý Đại Hùng đã quá quen với điều này.

Một lúc sau, tên đầu trọc vỗ lên cái ót trọc của mình, nói: "Đại Hùng, cậu có ngửi thấy mùi gì không?"

Đại Hùng: "Dạ? Không có."

"Vậy cậu lại đây ngửi thử mùi trên thi thể này đi."

"Sư phụ, người cần gì làm khó con…"

"Không muốn? Cái mũi chó của cậu là trời ban cho, sao có thể lãng phí được!" Tên đầu trọc trừng mắt.

Cố Duệ nói lời hay: "Thật ra không đi ngửi thi thể kia cũng được… Sư phụ có thể đưa tay của mình cho Đại Hùng ngửi."

Tên đầu trọc nghe vậy, cười nói: "Cũng đúng. Nhưng chỉ sợ việc ta đi ngoài, quên mang giấy, lại không rửa tay lúc trưa sẽ ảnh hưởng lớn sự phát huy năng lực của cậu…"

Lý Đại Hùng dứt khoát cầm tay thi thể lên ngửi: "Mùi chua. Có mùi chua không giống như mùi chua của thi thể… Còn có một mùi hương gì đó."

Mấy tên nha dịch vốn nghe đến khúc mũi chó thì không cho là đúng. Bọn họ cũng nuôi chó, nhưng chó rất ghét mùi của thi thể. Mà người thật sự có mũi nhạy cũng không có khả năng ngửi ra vấn đề của một thi thể đã chết nhiều ngày.

Đặc biệt là thi thể này còn rất nặng mùi.

Không ngờ cậu ta thật sự ngửi ra được.

Nhưng mà… Mùi chua? Mùi hương?

"Chẳng lẽ người này trước khi chết từng thoa son phấn?"

Một nha dịch kinh ngạc hỏi.

Cố Duệ bỗng nhiên nhíu mày, nói: "Lúc thứ giả thành thi thể kia bay qua tôi cũng ngửi thấy mùi này. Hơn nữa, tên áo đen đến đây hôm nay cũng có mùi đó. Mùi tương tự nhau, chỉ khác mức độ nặng nhẹ mà thôi."

Cô vừa dứt lời, tên đầu trọc liền nheo mắt lại.

Mùi chua, mùi hương?

Thứ giả thành thi thể, thi thể, tên áo đen, ba thứ này đều có cùng một loại mùi.

Sẽ là gì đây?

***

(*) Minh hôn: Hôn lễ giữa người chết với người chết, hoặc giữa người sống và người chết.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Cào Nát Mặt

Tên đầu trọc biết tên đồ đệ lỗ mãng của mình là một người có khứu giác đặc biệt. Còn về người mẫn cảm với ma quỷ như đồ đệ thứ ba của anh ta thì khá khó nói.

Cố Duệ có thể ngửi được khí vị (*). Đây cũng có thể xem như một giác quan đặc biệt trời ban mà trước nay không phát hiện ra.

Anh ta sờ mấy cọng râu mọc lún phún của mình: "Nếu cả hai đứa đều ngửi được mùi đó thì để ý nhiều vào."

Để ý là để ý cái gì? Lý Đại Hùng mơ màng không hiểu. Còn Cố Duệ chớp mắt đã hiểu ý tên đầu trọc.

Cô vỗ bả vai Lý Đại Hùng. Lý Đại Hùng bừng tỉnh. Con khỉ rất thông minh, cậu ta chỉ cần làm theo con khỉ là được.

"Vậy sư phụ, người rốt cuộc có nhìn ra thi thể này có tà ma gì không?"

Lý Đại Hùng cảm thấy cậu ta và Cố Duệ phải thức đêm làm việc, mà trên người sư phụ lại có mùi rượu thoang thoảng. Vậy thì không công bằng rồi.

Sao tên đầu trọc lại không biết tên đồ đệ này của mình nghĩ gì. Anh ta trừng mắt nhìn Lý Đại Hùng: "Gấp cái gì mà gấp!"

Gạo đã rải xong.

Thật ra trong mắt đám nha dịch, gạo này chả khác gạo thường là bao. Nhưng Cố Duệ biết loại gạo này là gạo do Khuê Sơn tự trồng. Nhưng gạo này trồng ở đâu thì ba đồ đệ bọn họ không biết, chỉ biết là do ông lão trồng. Nơi trồng hẳn là sau núi.

Cố Duệ từng quan sát một vài hạt. Gạo cứng, dẻo, mang lại cảm giác lạnh lẽo, lại có một mùi hương nhàn nhạt như có thể giúp người ta tỉnh táo.

Bắt đầu từ lúc đó, Cố Duệ biết gạo này không phải hạt gạo tầm thường. Mới nhập môn hai năm, cô vẫn chưa được Khuê Sơn dạy đến thứ này. Nhưng cô không vội, cô chỉ thầm ghi nhớ một chút này nọ, ví dụ như gạo này tên là Hàng Tinh.

Trắng sáng như sao trời, lạnh lẽo và thanh khiết như hòn ngọc.

Rắc Hàng Tinh xong, tên đầu trọc lấy một ấm trà ra. Ấm trà này là ấm Tử Sa, bên ngoài khắc nhiều phù văn, bên trong là nước lấy từ hồ Thái Khuê. Điều này thì hai người ông lão và tên đầu trọc không giấu cô.

Còn hoàng phù thì không nói nhiều nữa, cái này mua từ bên ngoài. Đây cũng là thứ quý giá nhất trong đống đồ này.

Nước từ ấm Tử Sa chảy xuống thành một dòng nhỏ. Tên đầu trọc dùng tay búng lên dòng nước nhỏ ấy. Nước không rơi xuống đất mà bị đầu ngón tay bắn ra từng giọt và rơi xuống Hàng Tinh.

Giọt nước tựa như một cái bọc nhỏ chứa đầy nước, bao quanh hạt gạo lại. Giọt nước trong suốt, phản chiếu ánh sáng nhàn nhạt.

Thoạt nhìn tựa như một ngôi sao nhỏ.

Đám nha dịch mở to hai mắt.

Hoàng phù được kẹp ở giữa ngón trỏ và ngón giữa.

Cố Duệ nghe thấy tên đầu trọc mấp máy môi niệm Hàng Chú.

Cô đứng ở một bên. Vì góc cô đứng hơi khuất nên không có mấy ai thấy vẻ mặt của cô, cũng không nhìn thấy môi cô khẽ mấp máy.

Cô đang lẩm bẩm Hàng Chú theo tên đầu trọc.

Hoàng phù vốn đang mềm, theo từng câu chú pháp, phù văn trên mặt hoàng phù bắt đầu chuyển động tựa như sóng nước đưa đẩy khiến lá bùa thêm không ngừng dập dờn.

Hai ngón tay ấn xuống, lá bùa được dán trên mặt thi thể.

Cố Duệ nhìn lá bùa, nói: "Mặt của người này hình như…"

Sở dĩ bọn họ nhúng tay vào vụ án này vì sợ nó có liên quan đến Vương Tinh. Nhưng khi chính mắt nhìn thấy thi thể mới phát hiện trường hợp không có mặt của người này không giống như của Vương Tinh.

"Da mặt Vương Tinh bị cắt ra rất tinh vi, chuyên nghiệp. Cả da mặt được cắt xuống một cách hoàn chỉnh. Nhưng người này…"

Cố Duệ cúi người, nhìn thật kỹ.

"Người này bị cào nát mặt."

Một tên nha dịch run sợ khi nhìn thấy Cố Duệ đến gần thi thể. Tên nha dịch nói: "Đúng vậy. Lúc trước, Triệu đại nhân cũng nói thế. Hơn nữa ngài ấy còn nói, dựa vào tình trạng cơ mặt và hướng máu chảy có thể đoán được mặt người này không phải bị cào khi hắn còn thở. Ngược lại, hắn bị cào mặt sau khi chết. Da mặt bị cào nát, mắt bị móc ra…"

Cào nát mặt? Loại kỹ năng này rất nhiều phụ nữ thông thạo, nhất là khi đánh nhau với ông chồng của mình. Ha, loại này không cần kỹ thuật quá cao cũng có thể làm các "quý ông" mấy tháng không dám ra ngoài. Nhưng trong trường hợp này thì…

Cố Duệ nhìn khuôn mặt dữ tợn, không còn nhìn ra ngũ quan của thi thể. Da thịt bầy nhầy, tình trạng rất thê thảm.

Cô không khỏi giật nhẹ khóe môi: "Đừng nói lại là phụ nữ làm nhé…"

Không phải cô phiến diện nhưng mấy loại chuyện cào mặt này thường là do phụ nữ làm ra…

"Có lẽ là một nữ quỷ." Một tên nha dịch nhịn không được nói xen vào.

Xem ra bóng ma tâm lý của tên nha dịch này rất lớn.

Thầy trò Khuê Sơn không tỏ ý kiến gì.

"Cô thử xem xem." Tên đầu trọc bĩu môi nhìn Cố Duệ.

Cố Duệ trừng mắt nhìn tên đầu trọc. Cô vươn tay ra, tạo thành thế cào, tính cào thử vài đường trên mặt anh ta.

Người bên cạnh nhìn một hồi cũng phát hiện ra vấn đề.

"Không đúng. Nếu là nữ thì vết cào sẽ mảnh hơn. Nhưng rõ ràng vết cào trên mặt nạn nhân tương đối thô, lại khá tàn nhẫn, trừ khi là do một người phụ nữ có bàn tay rất thô gây ra… Hơn nữa mặt nạn nhân tương đối dài, nếu muốn biến mặt hắn thành tình trạng như thế này thì hung thủ khó có khả năng là phụ nữ."

Bàn tay Cố Duệ khá tinh tế, phần lớn phụ nữ đều như thế. Mà vết cào trên mặt nạn nhân khá to.

Đàn ông?

Cái này cũng chỉ là hoài nghi mà thôi.

Nhưng mà…

"Vẻ mặt của hắn…" Lời nói ngập ngừng của Cố Duệ khiến mọi người nghi hoặc. Mặt nạn nhân bị cào thành dạng thế này, làm sao có thể nhìn thấy vẻ mặt được chứ.

"Lấy giấy bút đến đây."

Cố Duệ nhàn nhạt nói. Ngay từ đầu, đám nha dịch đã cảm thấy cô gái này không tầm thường, dù sao cô cũng là người Hàng Đạo, cách làm việc cũng trầm ổn. Bọn họ nghĩ cô có lẽ có thủ đoạn đặc biệt nào đó nên lập tức cho người đi lấy giấy bút.

Khi nhìn thấy bút lông, Cố Duệ liền thấy đau đầu. Không phải cô không viết được bút lông, ngành khảo cổ bao gồm rất nhiều thứ, xem qua văn tự cổ đại, viết bút lông lại càng là kỹ năng cần thiết của mỗi nhà khảo cổ nhưng dùng bút lông để vẽ cơ mặt thì… độ khó hơi cao.

Hôm nào đó nên suy nghĩ đến chuyện chế bút chì than mới được.

Cố Duệ thầm nghĩ như thế nhưng mắt thì nhìn kỹ các đường cơ mặt. Bút lông nhẹ nhàng hạ xuống và phác họa trên giấy. Một hồi sau, một bức tranh vẽ cơ mặt xuất hiện.

Lúc này, tên đầu trọc cũng nhìn chằm chằm. Đám người tên đầu trọc chưa từng nhìn qua thứ như thế này bao giờ.

"Cái này là bức tranh đại khái về cơ mặt. Tuy hắn không có da mặt nhưng có thể thêm vào…"

Thêm vào?

Mặt mà cũng có thể thêm vào sao?

Đương nhiên có thể, ở hiện đại, chỉ cần dùng một ít máy móc là có thể thông qua xương đầu và cơ mặt để thêm vào chỗ khuyết thiếu và phác họa lại đại khái khuôn mặt. Đương nhiên là không hoàn toàn giống một trăm phần trăm, chỉ có thể mô phỏng theo hình dáng diện mạo, và điều này còn phụ thuộc vào độ hư hao của cơ mặt và xương đầu.

Cố Duệ không phải máy móc, cũng chẳng phải chuyên gia trong lĩnh vực này nhưng kỹ thuật vẽ của cô lại khá tốt. Vì trong ngành khảo cổ có một công việc gọi là phục hồi lại cổ vật. Dù là sách cổ hay là chế tạo ra bản mẫu thi thể người, chỉ cần tiếp xúc nhiều, tự nhiên cũng biết được chút ít.

Cô đưa bức vẽ cơ mặt cho tên đầu trọc xem: "Sư phụ xem tờ này đi, để tôi vẽ thêm tờ khác."

Lại vẽ thêm tờ khác?

Mấy người đều vây quanh nhìn. Một lát sau, một bức vẽ khác lại ra lò.

Một khuôn mặt đàn ông với ngũ quan đầy đủ.

"Như vậy là có thể xác định được nạn nhân?"

Vẽ thì không kỳ quái nhưng mọi người nghi ngờ không biết Cố Duệ làm sao có thể vẽ ra chân dung nạn nhân.

"Ai nói là chính hắn ta?" Cố Duệ bĩu môi: "Tôi vẽ không phải vì mặt hắn."

"Chứ là gì?"

"Vẻ mặt."

Vẻ mặt?

Đúng rồi, vẻ mặt!

***

(1) Khí vị: mùi của khí.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Có! Không Có!

Người này miệng thoáng mở ra, vẻ mặt đầy hoảng sợ và kinh hãi.

Nhưng tròng mắt không có, hốc mắt trống rỗng, khiến người ta có cảm giác rất quỷ dị.

"Người này bị dọa chết."

Một nha dịch quan sát tỉ mỉ rồi bỗng nhiên lên tiếng: "Chắc chắc người này đã nhìn thấy một chuyện gì đó rất đáng sợ nên mở miệng muốn kêu cứu, nhưng sau đó lại bị hung thủ giết chết trong nháy mắt. Hơn nữa, không biết tại sao hung thủ lại móc mắt và phá hủy mặt người này."

"Phá hủy mặt nạn nhân có hai nguyên nhân. Một là để che giấu danh tính nạn nhân. Trong tình huống sợ người khác nhận ra nạn nhân này, có khả năng hung thủ và nạn nhân quen biết nhau. Hung thủ lo lắng bản thân bị lộ nên đã phá hủy mặt nạn nhân. Làm như thế, nha môn sẽ không có cách nào điều tra ra thân phận của nạn nhân, hung thủ sẽ cảm thấy an toàn. Hai là không có mục đích cụ thể, chỉ vì một cảm xúc mãnh liệt nào đó, có thể là chán ghét hoặc ghen ghét, hoặc chỉ đơn giản là điên cuồng muốn phá hủy mặt nạn nhân. Nhưng việc hung thủ móc mắt nạn nhân thể hiện rằng hắn ta căm ghét, sợ hãi chuyện gì đó mà nạn nhân đã nhìn thấy, nhưng cũng có thể…"

Lúc mọi người chăm chú nghe đến say sưa, Cố Duệ dừng một chút. Thành công hấp dẫn sự chú ý của những người có mặt, cô nói tiếp: "Hung thủ chỉ đơn giản là muốn móc mắt nạn nhân."

Giọng nói của cô nhẹ nhàng nhưng đám nha dịch nghe mà rùng mình một cái…

"Muốn lấy tròng mắt làm gì? Đúng rồi, hình như Triệu đại nhân có lệnh cho chúng tôi tìm kiếm, kiểm tra xung quanh nhưng không tìm thấy tròng mắt nạn nhân. Chẳng lẽ thật sự hung thủ đã mang nó đi sao?"

Cố Duệ thuận miệng nói: "Chưa chắc, chắc gì hắn đã mang nó đi?"

Lý Đại Hùng: "Hả? Không mang đi? Giấu trên người à? Đừng nói là hắn ăn nó đấy?"

Cậu ta vừa dứt lời, toàn bộ nhà xác đều yên lặng. Mặt đám nha dịch xanh mét.

Cố Duệ nhìn Lý Đại Hùng một hồi lâu, nói sâu xa: "Kẻ tham ăn trong thiên hạ đều là người một nhà."

Lời nói của cô đã thành công khiến Lý Đại Hùng và tên đầu trọc cảm thấy ghê tởm.

Đột nhiên…

"Có."

Lúc này, lá bùa và Hàng Tinh có phản ứng.

Lá bùa hóa thành nước, Hàng Tinh cứng lại trong bọc nước. Sau đó, Hàng Tinh không có biến hóa gì.

Tên đầu trọc im lặng một hồi, nói: "Không có."

Không có?

Không có tà ma.

Sắc mặt đám nha dịch rất phức tạp. Bọn họ không biết nên cảm thấy may mắn vì án này không có tà ma hay là buồn bực vì án này do người sống gây ra. Áp lực từ vụ án này lại tiếp tục đè nặng lên vai phủ nha bọn họ.

"Được rồi, nếu đã không liên quan đến ma quỷ thì quay về tắm rửa rồi đi ngủ thôi."

Tên đầu trọc quả quyết nói. Hai người Cố Duệ lập tức ôm chăn đi ra. Chỉ còn đám nha dịch ở lại nhà xác với vẻ mặt đau khổ.

Cô gái mới vừa rồi còn nghiêm túc phân tích vụ án một cách chuyên nghiệp như thể Sherlock Holmes nhập vào này, sao cô lại không kiên nhẫn gì hết vậy!

Cố Duệ quay về phòng chưa được bao lâu thì đến phòng tên đầu trọc, sau đó qua phòng Lý Đại Hùng.

Lý Đại Hùng vốn đang méo miệng nhịn đau. Sau khi thấy Cố Duệ bước vào, cậu ta vội vàng giấu tay ra sau lưng.

"Đưa tay ra."

"A…"

"Tay phải."

Lý Đại Hùng khẽ cắn môi. Cuối cùng, vì sợ vẻ mặt không biểu cảm của Cố Duệ, cậu ta đành đưa tay ra cho cô xem.

Nhưng Cố Duệ chỉ nhìn lướt qua vết bầm tím trên tay cậu ta rồi đặt một bình thuốc lên bàn.

"Tự bôi đi."

"Thế cô bắt tôi đưa tay ra…"

"Chỉ tùy tiện nhìn cho vui thôi."

Lý Đại Hùng thở gấp, cậu ta bất đắc dĩ tự mình bôi thuốc.

"Hắn ta rất lợi hại, không phải do tôi yếu."

Đương nhiên Cố Duệ biết Lý Đại Hùng sợ tên đầu trọc mắng mình.

"Ừ, hắn rất mạnh. Cả ba người chúng ta đều không phải là đối thủ của hắn ta. Nhưng cậu đâu cần phải giấu. Ngày mai vết thương ở tay nặng hơn, trước sau gì không bị phát hiện."

Lý Đại Hùng ngại ngùng gãi đầu: "Tôi đâu biết nó sẽ trở nặng hơn đâu."

Cố Duệ nhìn cánh tay bị sưng của Lý Đại Hùng, nói: "Khá giống với công phu nội gia, nếu chỉ ngoại thương thì sẽ không có tác dụng chậm như vậy."

"Đó là Ưng Trảo Công, chạm áo bắt mạch, phân cân thác cốt, điểm huyệt bế khí. Tay cậu vẫn còn ở đây vì hắn ta vẫn chưa luyện thành công công phu này đấy." Tên đầu trọc lảo đảo bước vào. Anh ta đặt bầu rượu lên bàn rồi ngồi xuống.

"Ưng Trảo Công tập trung vào khổ luyện, không có thiên phú gì cũng có thể luyện được. Nhưng muốn luyện tới trình độ này ít nhất phải mất mười năm. Môn võ công này còn yêu cầu hằng năm phải dùng tay không trộn đá trong một cái chảo sắt được đốt nóng. Tuổi quá nhỏ, xương tay chưa phát triển hết sẽ không được luyện. Nếu không, xương tay sẽ bị hỏng trong lúc luyện. Vậy thì không tốt. Cho nên, thông thường mười tám, mười chín tuổi mới có thể bắt đầu luyện. Mà tên áo đen kia ít nhất đã ba mươi tuổi."

Như vậy à… Thế thì ít ra cũng biết được đối phương không còn trẻ.

Hơn nữa, mùi chua kia cũng được xem như một manh mối.

Chỉ là…

"Thế liên quan gì đến chúng ta?" Cố Duệ hỏi lại.

"Không liên quan." Tên đầu trọc nhún vai, nhìn sang Lý Đại Hùng đang ngại ngùng.

“Lớn rồi, cũng biết xấu hổ là gì, cũng đã biết ngượng khi bị người ta mắng… Thật ra ta mắng cậu không phải vì cậu làm không tốt.”

Lý Đại Hùng cảm động: “Sư phụ…”

Tên đầu trọc: “Mà là vì nhìn mặt cậu như thể muốn bị mắng. Ta mắng quen rồi, cậu cũng phải quen với điều đó đi, bởi vì ta sẽ không sửa thói quen này đâu.”

Lý Đại Hùng: Cái con khỉ nhà người!

Sau khi thành công khiến cả tinh thần và thể xác Lý Đại Hùng bị tổn thương, Cố Duệ quay lại phòng mình.

“Căn phòng kia! Đúng là nó kéo dài tới căn phòng kia.”

Thấy cửa không đóng, Thanh Vũ lập tức vọt vào. Nhưng khi nhìn thấy Cố Duệ đang cởi áo ngoài thì cậu ta lập tức lui ra.

Cố Duệ không thèm để ý đến điều này. Đừng nói là bây giờ đang mặc áo trong, cho dù đang mặc áo ba lỗ, cô cũng không cảm thấy gì.

Vì thế, cô đi ra cửa.

“Là cái phòng nhỏ kia à? Tôi quên hỏi, phòng đó để làm gì vậy? Phòng đó nhìn không giống như cho người ở.”

“Phòng đó vốn là phòng chứa củi của phủ nha U Châu nhiều năm trước. Mấy Thứ Sử sau này từng dùng phòng đó với nhiều công dụng khác nhau. Cuối cùng, phòng đó lại thành phòng để không. Và cứ để trống như thế cho đến giờ. Tối hôm qua cô cũng thấy, phòng ấy đã lâu không dọn dẹp, đồ đạc lộn xộn. Nhưng đúng là có thể giấu người trong đó. Tôi vừa cho người dọn sạch nơi đó, sáng mai chúng ta lại quay lại xem xem.”

Thanh Vũ không dám nhìn thẳng vào Cố Duệ.

Cố Duệ nhướng mày: “Vừa rồi tên đầu trọc cũng đã kiểm tra cái xác kia, đã xác định là không có tà ma.”

Thanh Vũ quay đầu nhìn Cố Duệ, nhíu mày: “Cho nên, cô và hai người kia sẽ đi?”

Cố Duệ: “Không.”

Vẻ mặt Thanh Vũ dịu lại.

“Dù sao cũng phải ăn hết một vòng U Châu chứ.”

“…”

Thanh Vũ muốn nói gì đó nhưng lại thôi. Cuối cùng cậu ta cáo từ.

Nhìn Thanh Vũ rời đi, Cố Duệ hơi híp mắt lại. Án này khá thú vị đấy.

Sao Lư Dịch Chi lại chú ý đến nó như vậy?

Nhưng dù sao cũng là người nhà người khác chết, Cố Duệ không rảnh đến mức thức trắng đêm lo lắng cho nhà họ Trần. Cô tắm rửa rồi ngả lưng lên giường, ngủ.

Đương nhiên, cô dám cá tên đầu trọc và Lý Đại Hùng cũng có cùng suy nghĩ với cô.

Khuê Sơn này chẳng phải là thánh mẫu. Có việc muốn nhờ? Đưa tiền rồi hẵng nói!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61: Dấu Vết

Một đêm yên giấc.

Hôm sau, khi ánh mặt trời chiếu xuyên qua cửa sổ, rọi vào căn phòng, Cố Duệ đã thức giấc. Lý Đại Hùng không giống cô, cậu ta rất thích ngủ nướng. Còn Cố Duệ, từ khi ở thế giới hiện đại, đã có thói quen làm việc và nghỉ ngơi trong khung giờ cố định. Dậy sớm, tập yoga rồi ăn sáng. Ngay cả khi đã đến thế giới cổ đại này, cô vẫn duy trì thói quen ấy.

Cô ngồi trên giường thực hiện mấy động tác co duỗi. Sau khi tập yoga xong, cô ra ngoài ăn sáng.

Phủ U Châu là "chính phủ", số người làm trong đây lên đến khoảng hơn trăm người nên ở đây có phòng bếp riêng. Lúc đến nhà ăn, Cố Duệ đã nhìn thấy Lý Đại Hùng và tên đầu trọc ngồi trong đó.

Cô mới húp được một ngụm cháo thì Triệu Nguyên bước vào.

Quần áo chưa thay, dưới mắt có quầng thâm đen. Bộ dạng ông ta như thể đã lăn lộn trong ruộng bắp mấy vòng rồi bị người ta đánh cho vài quyền.

Dáng vẻ ông ta lúc này trông rất chật vật.

Lúc nhìn thấy Triệu Nguyên như thế, Cố Duệ suýt nữa là cười phun cả cháo ra ngoài.

Chuyện nhà họ Trần khó giải quyết vậy sao?

Nhìn thấy vẻ mặt của Cố Duệ, Triệu Nguyên cười khổ. Mặc kệ phong độ mà ngồi xuống, ông ta cướp lấy màn thầu từ tay tên đầu trọc, nhai ngấu nghiến rồi nhanh chóng húp một hơi nửa bát cháo. Sau đó, ông ta mới mở miệng nói:

"Tối hôm qua canh ở nhà họ Trần cả đêm."

"Hung thủ ở đấy?" Cố Duệ kinh ngạc.

"Ai biết hắn ta có ở đấy hay không. Người cũng đã bị giết, là một thị nữ. Cô ta chết rất thảm, hơn nữa còn chết trước mặt người nhà họ Trần khiến bọn họ sợ hãi, cứ một hai đòi tôi cho người canh giữ ở đấy. Ba người cũng biết, vụ án trước còn chưa phá được thì lại thêm án này… Đúng rồi, lúc ấy Thứ Sử cũng ở nhà bọn họ, thật đúng là…"

Hầy, mấu chốt là Thứ Sử cũng đang làm khách nhà họ Trần. Người đó ra lệnh, đám người nha dịch tất nhiên phải đến canh giữ nguyên đêm.

Mấy ngày trước đã vội vã, bận rộn, nay lại phải thức cả đêm để canh phòng, cả người ông ta như muốn ngã quỵ.

"Chết trước mặt bọn họ?"

"Đúng. Nếu rảnh thì mọi người có thể đi qua đó cùng tôi nhìn xem."

Ha ha ha, không có rảnh vậy đâu!

Vẻ mặt tên đầu trọc rất bình tĩnh: "Tối hôm qua mới kiểm tra xong, không có tà ma."

Triệu Nguyên cũng rất bình tĩnh: "Đây là chuyện tốt, không có tà ma thì tốt rồi. Đúng rồi, nhà họ Trần nhờ tôi đưa hộ cái này."

Ông ta lấy từ ngực áo ra một cái hộp.

Hộp không lớn lắm, chỉ lớn hơn bàn tay một chút.

Bên trong hộp là mười thỏi vàng.

Tên đầu trọc và Lý Đại Hùng bình tĩnh nhìn mười thỏi vàng. Cố Duệ cũng bình tĩnh nhìn mười thỏi vàng, nhưng trong lòng thì âm thầm tính toán. Một lượng vàng bằng mười lượng bạc trắng. Một thỏi vàng đổi ra được mười nén bạc. Mà mười thỏi vàng này tầm năm trăm lượng bạc.

Mẹ ơi, đây xấp xỉ hai mươi vạn tệ rồi.

Hai mươi vạn, nếu ăn mặc tiết kiệm, có thể đủ sống hai mươi năm ở Đại Đường…

Dù sao, vật giá ở Đại Đường này cũng rẻ.

Đấy là nếu như không tiêu xài xa xỉ, hoang phí.

Nghĩ đến sau này có thể sống mà không cần làm gì, hai mắt Cố Duệ đều phát sáng.

Nhưng mà…

Tên đầu trọc nghiêm mặt: "Ngài đang dùng tiền để nhục nhã tôi sao?"

Triệu Nguyên bất đắc dĩ nói: "Không phải vậy, Khang huynh, đây là nhà họ Trần nhờ cậy."

Tên đầu trọc quay đầu hỏi hai người Cố Duệ: "Ta là loại người có thể dùng tiền mua chuộc sao?"

Lý Đại Hùng: "Thưa sư phụ, tuyệt đối không phải."

Cố Duệ: "Người."

Người?

Bổ sung thêm, sư phụ tuyệt đối không phải là người…

Kẻ mua chuộc được không phải là người.

Ha ha, cơ mặt tên đầu trọc giật giật. Anh ta đảo mắt xem thường nhưng cuối cùng vẫn cầm lấy chiếc hộp.

"Đi thôi."

"Không vội, ăn xong hẵng tính. Mọi người ăn nhiều một chút, tối qua đã vất vả rồi." Triệu Nguyên cười, Thanh Vũ thì nhìn tên phàm ăn Lý Đại Hùng.

Nhìn thấy tay Lý Đại Hùng bị băng bó, cậu ta lại liếc sang Cố Duệ.

Vẻ mặt Thanh Vũ đầy phức tạp, cậu ta cảm thấy bản thân đã quá ngây thơ. Tối hôm qua, khi nghe ba người Cố Duệ nói sẽ không nhúng tay vào, trong lòng cậu ta ngoài sự mất mát còn có cảm giác bản thân đã không làm tốt chuyện đại nhân nhà mình đã giao. Vì thế, cậu có nói sơ qua điều này với Triệu Nguyên. Không ngờ tên lõi đời Triệu Nguyên này thế mà lại nghĩ ra một cách hay như vậy.

Một phát trúng ngay đích!

Năm trăm lượng không phải là một con số mà phủ U Châu có thể lấy ra để dụ dỗ tên đầu trọc. Chỉ có phú hào như nhà họ Trần mới có thể bỏ ra. Dù sao thì chuyện này cũng liên quan đến tính mạng.

"Cố tiểu hữu, đây là thứ mà tối qua cô đã vẽ?" Triệu Nguyên lấy một bức vẽ ra.

Cố Duệ cắm đũa vào màn thầu rồi đưa lên miệng cắn một miếng: "Đúng vậy."

Triệu Nguyên trầm ngâm một lát, nói: "Có khả năng nạn nhân đã nhìn thấy một việc gì đó rất đáng sợ nên bị hung thủ giết chết. Mà hung thủ khoảng ba mươi tuổi, luyện Ưng Trảo Công, điên cuồng đến độ móc mắt nạn nhân…"

Ngừng một lát, ông ta nói tiếp: "Cô có chú ý tới tay nạn nhân không?"

Cố Duệ lại cắn một miếng màn thầu, vừa nhai vừa nói: "Lúc còn sống, tay phải nạn nhân đã nắm một thứ gì đó, thế tay khá kỳ lạ."

Mắt Triệu Nguyên sáng ngời. Ông ta gật đầu, nói: "Đúng vậy. Tôi dùng dao nhỏ lấy được một thứ từ móng tay nạn nhân. Đây, mọi người xem thử."

Ông ta lấy từ ngực ra một chiếc khăn tay, trên khăn tay có một ít vết màu hồng nhạt.

"Trên tay và móng tay nạn nhân có một ít dấu vết như thế, lúc sờ vào thì thấy dính dính. Nhưng đây là chuyện của nhiều ngày trước, bây giờ đã không còn rõ như trước nữa. Cái này do ngày hôm đó tôi lưu lại, vết này có một ít mùi chua và mùi hương."

Manh mối được lấy được từ thi thể này, khí vị rất dễ ngửi ra.

Tên đầu trọc cầm khăn đưa cho Lý Đại Hùng.

Dưới những ánh nhìn chăm chú, mặt Lý Đại Hùng hậm hực. Cậu ta ngửi một hồi lâu rồi nói: "Đây là khăn tay của phụ nữ."

Triệu Nguyên: "…"

Bốp! Tên đầu trọc vỗ mạnh vào đầu Lý Đại Hùng một cái: "Sao lại nói trước mặt người ta như thế?"

Chẳng lẽ nói được sau lưng à?

Triệu Nguyên dở khóc dở cười: "Tôi quên nói, lúc đó con gái tôi cũng ở bên cạnh. Trong lúc cấp bách, sợ dấu vết này bị xử lý nên tôi đã mượn khăn tay của con bé…"

Sao con gái ngài chưa đoạn tuyệt quan hệ cha con với ngài hay vậy?

Cảm giác của cô ấy lúc đó… chắc không tốt lắm…

"Được rồi, khí vị của cái này nồng hơn với cái của ngày hôm qua. Trong đó còn có mùi khai."

"Mùi khai?" Sắc mặt Triệu Nguyên không tốt. Ông ta còn tưởng rằng Lý Đại Hùng mắng con gái mình.

Cố Duệ nghe thế liền hỏi: "Là mùi chua kèm theo mùi khai? Mùi khai của nước tiểu?"

"Không phải… Khá giống mùi của động vật. Trong phút chốc, tôi không nghĩ ra đó là mùi gì."

Lý Đại Hùng buồn rầu nói. Mọi người cũng không thể thúc giục cậu ta mau nghĩ ra được. Nhưng Triệu Nguyên chắc chắn con gái mình trước giờ không tới gần động vật gì.

Có thể là do đêm xuống, thi thể vô tình bị mùi này ám vào người, hoặc là bị dính phải từ hiện trường vụ án, hoặc là… từ trên người hung thủ.

Mắt Triệu Nguyên lóe lên, ông ta nói: " Cũng xem như có manh mối, không đến mức như người mù tìm đường phá án. Từ những dấu vết và mùi này, mọi người có suy đoán gì không?"

Cố Duệ, tên đầu trọc, Thanh Vũ đều im lặng. Một lúc sau, Thanh Vũ mở miệng nói: "Lựu."

Chỉ một chữ duy nhất.

Thạch Lựu Trang của nhà họ Trần chắn chắc có vấn đề!

"Đạo cụ giả, người chết, trên người hung thủ có mùi lựu. Chắc chắn không phải ngẫu nhiên, ít nhất ba thứ này đều liên quan đến nhà họ Trần!"

Triệu Nguyên dù bình tĩnh nhưng cuối cùng vẫn không nhịn được.

Vốn đã ăn xong, tên đầu trọc xỉa răng rồi mang người rời đi.

Trước khi đi, mọi người ghé qua cái phòng nhỏ trong phủ nha kia.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: Cái Gì Cũng Có Thể Thử Khi Tuyệt Vọng

Căn phòng đã được dọn dẹp lại sạch sẽ. Nói thật, không cần kiểm tra Cố Duệ cũng biết không tìm thấy cơ quan ám đạo. Người trong phủ U Châu không phải là kẻ chỉ biết ăn mà không biết làm. Đã có người tinh thông về cơ quan ám đạo đến kiểm tra cẩn thận khắp phòng. Nếu ám đạo dễ tìm ra thì bọn họ vừa tìm một lượt đã phát hiện ra rồi.

Cho nên Cố Duệ chỉ tùy tiện dựa vào cửa rồi nhìn vào phòng một lượt. Trong đầu cô lúc này đang nghĩ đến tư thế của nạn nhân khi chết.

Hơi ngả về phía trước, tay phải lộ ra, hai chân cong, cơ thể cũng cong cong, cơ bắp cứng lại, hơn nữa vẻ mặt lại hoảng sợ…

Phải chết kiểu gì mới có tư thế như thế? Và điều kiện tử vong như thế nào mới luôn duy trì được tư thế như thế?

Triệu Nguyên và tên đầu trọc không muốn phí thời gian vào những việc vô ích nên dặn dò người canh chừng nơi này rồi rời đi.

Trên đường đến nhà họ Trần.

"Chẳng lẽ nhà họ Trần cũng cảm thấy đây là do ma quỷ quấy phá?" Cố Duệ hỏi Triệu Nguyên.

Triệu Nguyên suy nghĩ một lúc rồi dùng một câu nói để hình dung:

"Cái gì cũng có thể thử khi tuyệt vọng, dù sao bọn họ cũng không thiếu tiền."

"…"

Nhưng Lý Đại Hùng tò mò tại sao một án như thế này mà những nhân vật lớn như Thứ Sử và Tư Mã, thực tế, lại không nhúng tay vào. Cậu ta cũng nhớ Triệu Nguyên có nói tối hôm qua Thứ Sử vừa khéo có mặt ở nhà họ Trần…

Cậu còn muốn nhìn thấy mặt của mấy vị quan tai to mặt lớn kia.

Vẻ mặt Triệu Nguyên rất phức tạp. Cố Duệ liếc Lý Đại Hùng một cái rồi nhàn nhạt nói: "Thể diện của người ngoài quan trường và người trong quan trường là hai chuyện khác nhau. Áp lực từ bên trên ép xuống là vì mặt mũi nhà họ Trần, mà sâu hơn nữa là thể diện của giới quan lại."

Cố Duệ chỉ thuận miệng nói nhưng lại khiến Thanh Vũ và Triệu Nguyên kinh ngạc.

Nói trắng ra, ở cổ đại, cho dù là Đại Đường, việc phổ cập giáo dục cho nhân dân là rất thấp. Coi như là nhà phú hào hay gia đình quan lại, việc bồi dưỡng con em cũng chỉ quanh quẩn việc nghe theo sách và luân lí thiên đạo. Giáo dục trong giới quan lại và giới thương nhân chỉ giới hạn trong con cháu cùng huyết mạch. Giáo dục trong giới hạn như vậy, tám, chín phần mười là bị thiếu hụt về mặt kiến thức. Còn dân chúng bình thường thì mù tịt về quan trường, mà thế hệ trẻ trong giới quan lại lại không có kiến thức như Cố Duệ.

Nhưng một người xuất thân từ nông dân, không hề được đi học, lại ở lì trên núi hai năm như Cố Duệ lại có thể nhẹ nhàng bâng quơ nói như vậy.

Lai lịch của Cố Duệ…

Cố Duệ đương nhiên nhận ra hai người Thanh Vũ và Triệu Nguyên đang nghi ngờ cô. Cô nhướn mày, vừa khéo nói với tên đầu trọc ở đối diện: "Lão già kia nói mấy cuốn sách lịch sử đều bị tráo đổi thành sách khác, cũng có mấy cuốn sách bị mất. Ngươi coi chừng lão xử lý ngươi đấy."

Sau đó, Cố Duệ lại nói: "Bản diễn giải Hàng Ngữ của Khuê Sơn chúng ta đều bị biến thành xuân cung đồ. Chậc, người chắc chắn sẽ bị lão chỉnh chết."

Lúc này, hai người Triệu Nguyên mới buông sự nghi ngờ xuống.

…

Thạch Lựu Trang, ngay từ đầu đã nghe đến cái tên này, nhưng chân chính nhìn thấy nó lại là một ngày sau đó.

Từ xa đã nhìn thấy cây lựu.

Đầu tường ngoài của trang viên có một cây lựu. Cành lựu nặng trĩu những quả lựu đỏ mọng, ngon mắt.

Gió thổi qua…

Lý Đại Hùng cúi đầu rồi gãi vài cái, vẻ mặt u mê không hiểu nhưng những người khác không chú ý đến vẻ mặt của cậu ta. Trước cửa lớn nhà họ Trần có hai con sư tử bằng đá. Khuôn mẫu của hai con sử tử này đương nhiên không bằng trước phủ Thứ Sử. Chi phí của phủ nha triều đình với dân chúng bình thường đương nhiên không giống nhau, đây đã là quy tắc bất di bất dịch. Nhưng nhà họ Trần rất có tiền nên sư tử đá vẫn rất uy vũ. Và trang viên nhà bọn họ so với nhà họ Xa lớn hơn không biết bao nhiêu lần.

Đây dù sao cũng là nhà giàu nhất U Châu.

Sau khi cho người vào thông báo, bọn họ bước vào. Ở giữa là một con đường, hai bên là hai đường nhỏ cong cong.

Nhưng người dẫn đường không định nói gì về điều này. Cái cổng lớn này thông với một cái sân lớn. Đứng trong sân, bọn họ có thể nhìn thấy rất nhiều cây lựu.

Lựu rất nhiều. Nhưng lựu có nhiều cũng không có khả năng tản ra mùi hương thơm nồng như vậy. Nhiều cây lựu gần nhau thu hút chim chóc đến và mổ ăn. Vụn lựu rơi xuống đất, tỏa ra một mùi chua ngọt…

Mấy người Cố Duệ đều lộ ra vẻ mặt thoải mái.

Chính là nó!

Nhà họ Trần này chắc chắn không thoát được liên quan. Nhưng điều này cũng đồng nghĩa với việc bọn họ không thể rút dây động rừng. Người có thể giấu đạo cụ ở nhà họ Trần chắc chắc không phải người đơn giản.

Nhưng nhà họ Trần đúng là không tầm thường. Vừa vào cửa, Cố Duệ đã nhìn thấy trên hành lang có không ít nha dịch đứng canh. Bọn họ nghiễm nhiên là phải bảo vệ thường dân nhà giàu này rồi.

Mặt mũi của công tử nhà họ Trần lớn thật, đấy là chưa kể đến vị quyền quý ở Lạc Dương kia đứng sau lưng cậu ta.

Cố Duệ biết Đại Đường là thời kỳ quý tộc hưng thịnh trong nhiều thế hệ nhất trong lịch sử Trung Quốc. Thế tộc quyền quý của Đại Đường lúc này có tác phong Ngụy Tấn và phong thái hào hùng của Bách gia thời Xuân Thu Chiến Quốc. Sức mạnh quyền lực ở nơi này không phải là thứ mà người hiện đại có thể tưởng tượng ra nổi. Ở nơi này, chỉ cần vô tình va chạm phải quý tộc thì sẽ bị mất mạng. Và đây cũng chẳng là chuyện hiếm gặp.

Tư pháp?

Tư pháp vì dân trừ khi những kẻ quyền quý buông bỏ lợi ích của bản thân.

Cho nên Cố Duệ không dám xem thường nhà họ Trần được người quyền quý che chở này. Ngay cả một kẻ lõi đời như Triệu Nguyên cũng phải luồn cúi trước quyền lợi. Suy cho cùng, Triệu Nguyên cũng chẳng phải Tống Từ đời sau nên không thể vì thế mà chỉ trích hay khinh thường ông ta. Thực tế, Cố Duệ biết mình cũng thuộc loại người thức thời như thế.

Nhà họ Trần biết Triệu Nguyên tới, đương nhiên cũng biết ba người Cố Duệ bên cạnh ông ta không phải là người nha môn. Một ông lão bước ra chắp tay thi lễ: "Sư phụ Khuê Sơn tự mình đến nơi này, đây đúng là vinh hạnh của nhà họ Trần chúng tôi."

Cố Duệ đánh giá ông lão thoạt nhìn có vẻ khá bình thường, không có gì đặc biệt này. Nhưng cô chắc chắn lão này là một người khôn khéo, nếu không đã không tự tin và lễ độ như vậy.

Dù sao Khuê Sơn cũng không phải là đại môn phái lớn gì.

Cố Duệ nhìn lướt qua Thanh Vũ một cái. E rằng người mà đối phương coi trọng là Lư thị.

Người ta khiêm nhường, tên đầu trọc tất nhiên cũng sẽ không phô trương. Hai bên hàn huyên một lát rồi nói thẳng vào vấn đề chính.

"Gia môn bất hạnh. Mấy ngày trước có một người vô danh chết ở nhà đây, tối qua lại thêm một thị nữ chết một cách kỳ lạ. Điều này thật sự khiến nhà họ Trần chúng tôi thấy thấp thỏm, lo âu."

Gia chủ nhà họ Trần vừa nói vừa dẫn mọi người tiến vào một phòng lớn.

Cố Duệ nhìn xung quanh còn chưa dọn dẹp xong tàn cuộc của buổi tiệc liền biết tối qua đã có rất nhiều khách mời đến đây.

Trong đó có vị lãnh đạo lớn nhất U Châu – Thứ Sử U Châu Tả Long Châu.

Quả nhiên, vừa bước vào cửa, Cố Duệ đã nhìn thấy một người đàn ông đang ngồi uống trà ở chính vị (*).

Sau khi bước vào, Triệu Nguyên hành lễ chào người ấy, đám người Cố Duệ cũng hành lễ theo.

Tả Long Châu hơn bốn mươi tuổi, tướng mạo thanh nhã, anh tuấn. Bằng tuổi này đã làm đến chức Thứ Sử, ông ta tất nhiên không phải là dạng tầm thường. Hơn nữa, ánh mắt sắc bén, khí chất thâm trầm, cả người toát lên sự uy nghiêm của nhà quan.

So với Triệu Nguyên, người này mạnh hơn không biết bao nhiêu lần.

Ông ta nhìn đám người Triệu Nguyên mới tiến vào. Ánh mắt không nặng không nhẹ nhìn lướt qua ba người tên đầu trọc, sau đó chú ý đến Thanh Vũ.

Cố Duệ than nhẹ trong lòng, lại là Lư thị!

"Có thể phá được án giết người liên hoàn ở thôn Tiểu Dương, lại hàng phục được nữ quỷ, Khang sư phụ chính là người công đức và cũng là người có tài. Hôm nay có thể được ngài giúp đỡ là chuyện may mắn của phủ Thứ Sử ta, cũng là may mắn của Trần lão ca."

Lời nói này quá khách sáo, khiến Cố Duệ có cảm giác bản thân bị chụp vào một cái mũ được đánh dấu là nhất định phải chết vậy.

***

(*) Chính vị: ghế ngồi dành cho chủ nhà hoặc là cho khách có địa vị cao.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 63: Sống?

Tên đầu trọc cũng là một kẻ lõi đời, nghe vậy thì ba phải đáp: "Thứ Sử đại nhân nói đùa rồi. Án kia là do Đại Lý Tự Thiếu Khanh Lư thị phá. Tôi chẳng qua chỉ là một kẻ bắt quỷ dựa vào mấy ngón nghề vụng về mà thôi. May mắn được Lư Thiếu Khanh nhìn với con mắt khác nên mới được tiến cử cho Triệu lão huynh… Nhưng một ngày một đêm đã trôi mà vẫn không tra ra gì, đã vậy tôi còn ăn không mấy bữa cơm của phủ Thứ Sử. Thật là hổ thẹn!"

Không phải ông coi trọng Lư Dịch Chi à, tôi đây lôi cậu ra chặn họng, xem ông có thể mang tôi ra gánh tội hay không!

Quả nhiên, nghe tên đầu trọc nói thế, ánh mắt Tả Long Châu sâu hơn: "Chỉ là vài bữa cơm, có gì tốn kém đâu. Mấy bữa sau, phủ Thứ Sử ta sẽ lo liệu hết."

Gia chủ nhà họ Trần nghe vậy thì vội vàng nói: "Thứ Sử đại nhân lo lắng cho tính mạng mấy trăm người nhà họ Trần tôi, đây là nhân đức. Khang sư phụ cũng trượng nghĩa ra tay trợ giúp. Nhà họ Trần tôi đây đương nhiên sẽ làm hết lễ nghĩa của một chủ nhà."

Cố Duệ ở một bên nghe mà buồn bực. Người quan trường gặp gỡ người thương trường, lại thêm một xảo quyệt như tên đầu trọc, dám cá ba người này có thể nói chuyện dây dưa lằng nhằng cả năm chứ chẳng đùa.

Cố Duệ chỉ đè nén sự không kiên nhẫn trong lòng. Còn Lý Đại Hùng thì thể hiện sự mất kiên nhẫn ra ngoài mặt.

May mà ông lão họ Trần này còn gấp hơn bọn họ. Cuối cùng lão cũng nhắc đến thị nữ đã chết kia.

“Mời các vị đến đây. Thị nữ kia chết ở gian bên cạnh. Lúc ấy bên trong có phụ nữ và trẻ em. Chuyện ấy đã khiến bọn họ khiếp sợ. Chúng tôi đang uống rượu bên ngoài thì nghe thấy tiếng hét. Khi bước vào thì thấy…”

Vừa bước vào, Cố Duệ đã ngửi thấy mùi máu tanh nồng.

Sau đó, cô nhìn thấy thi thể một thị nữ ngã nằm trên nền đất.

Thị nữ kia mặc váy xanh, hai chân vô lực, nằm xụi lơ trên mặt đất. Tay cô ta mở ra, bên cạnh là một cái khay. Dưa và trái cây vung vãi khắp nơi. Cô ta nằm nghiêng đầu, miệng hơi mở ra, một dòng chất lỏng đỏ sậm gần ngả sang đen chảy ra từ khóe miệng. Lỗ tai, mắt, mũi đều chảy máu. Xem ra giống như thất khiếu chảy máu.

Nhưng lại không giống lắm.

Máu chảy quá nhiều.

Tên đầu trọc nhìn thoáng qua một chút rồi bĩu môi: “Độc.”

Triệu Nguyên kinh ngạc, gật đầu: “Đúng là trúng độc.”

Điên à? Trúng độc thì đi tìm người Hàng Đạo làm gì!

Tên đầu trọc trợn trắng mắt, quay người toan bỏ đi.

“Khang huynh, Khang huynh, đừng vội! Lại đây xem này!”

Triệu Nguyên giơ tay Tiểu Thúy ra, kéo tay áo lên, lộ ra một đoạn cánh tay. Tuổi Tiểu Thúy xấp xỉ Cố Duệ, dù cô ta là người hầu nhưng vẫn là một cô gái đang ở độ xuân thì, làn da rất đẹp. Nhưng Cố Duệ và Lý Đại Hùng đều trợn mắt.

Bởi vì trên cánh tay tái nhợt kia nổi lên từng đốm thi ban (1).

Hơn nữa, còn là màu đỏ tím.

“Loại thi ban này được hình thành sau khi người chết qua đời hơn sáu canh giờ. Nhưng từ lúc thất khiếu Tiểu Thúy chảy máu rồi chết bất đắc kỳ tử đến khi tôi đến nhà họ Trần và phát hiện ra thi ban, thời gian không đến nửa canh giờ. Một chuyện kỳ quái như vậy sao có thể do người thường gây ra được?”

Triệu Nguyên đã phá được không ít vụ án nên kinh nghiệm rất phong phú. Nhưng hai án mạng xảy ra trong vòng nửa tháng ngắn ngủi này, ông ta lại không tài nào lần ra manh mối.

Kinh nghiệm phá nhiều án không có tác dụng trong tình huống này nên ông ta chỉ có thể đi đường tắt. Tả Long Châu không lên tiếng, ngồi nhìn ở một bên. Sắc mặt gia chủ nhà họ Trần rất không tốt.

Lão không sợ có thị nữ bị giết hại trong nhà, cùng lắm thì tra! Tra không ra cũng không sao cả, dù sao cũng chỉ là một thị nữ.

Nhưng nếu bị những thứ không sạch sẽ quấy nhiễu. Dù con trai cưng của lão có mạng lưới quan hệ rộng ở Lạc Dương cũng không thể giải quyết chuyện này được.

Chung quy lại, giới âm dương so với nhân gian còn kinh khủng hơn rất nhiều.

Lúc này, tên đầu trọc đã nghiêm túc hơn một chút. Anh ta cúi người nhìn thi thể của Tiểu Thúy, ngón tay ấn vào thi ban trên người cô ta… Một lát sau, anh ta đứng dậy, nói: “Khí.”

Sao?

Gia chủ nhà họ Trần: “Nhà chúng tôi không có khí.”

Triệu Nguyên phút chốc buột miệng nói: “Khí là…”

Cố Duệ thật muốn xoay người bỏ đi…

“Khí, cô lại đây, cởi áo cô ta ra xem xem. Bọn ta không tiện làm như thế.”

Nghe tên đầu trọc nói hết, Triệu Nguyên mới hiểu anh ta muốn kiểm tra xem trên người Tiểu Thúy còn chỗ nào có thi ban nữa hay không. Người ở đây quá nhiều, lại toàn là đàn ông, nếu tùy tiện cởi áo như thế thì thật không tôn trọng người chết.

Hành động này của tên đầu trọc khiến Triệu Nguyên có thiện cảm hơn. Không ngờ tên đầu trọc tục tằng này cũng có nguyên tắc như vậy.

Cũng là người tốt giống Triệu Nguyên ông!

Nhưng mà…

"Khang huynh, tối qua tôi đã cho người kiểm tra rồi. Trên người Tiểu Thúy chỉ có cánh tay là có thi ban. Nếu muốn kiểm tra lại cũng được, nhưng một mình Cố tiểu hữu thì sợ làm không xuể. Hay là tôi và huynh đều ở lại?"

Một người là đại sư Hàng Đạo, một người có xuất thân là ngỗ tác, hai người ở lại cũng không có gì không ổn. Huống hồ gì còn có một cô gái ở lại cùng. Hơn nữa, Tiểu Thúy cũng chỉ là một thị nữ, làm gì có ai để ý đến sự trong sạch sau khi chết của cô ta.

Chỉ là… Ánh mắt Tả Long Châu nhìn Cố Duệ sâu hơn một chút.

Đám người đi ra ngoài, cửa phòng đóng lại.

Lý Đại Hùng cùng với Thanh Vũ đứng hai bên cửa. Hai người tựa như hai Môn Thần đứng canh ở đó.

Cậu ta nhìn quan lão gia uy phong nói chuyện cùng Thanh Vũ.

"Thanh cận vệ, gần đây Lư Thiếu Khanh vẫn khỏe chứ?"

Thanh Vũ trả lời đâu ra đấy: "Đại nhân vẫn khỏe. Chỉ là ngài ấy rất bận bịu công vụ. Làm phiền đại nhân lo lắng."

"Đương nhiên phải lo lắng rồi. Lư Thiếu Khanh là nhân tài trăm năm hiếm thấy của Phạm Dương chúng ta, được chính miệng Thánh nhân khen ngợi. Không lâu nữa, ngài ấy sẽ tiếp quản toàn bộ Đại Lý Tự."

Tả Long Châu mỉm cười. Lời nói dường như không ẩn chứa sự nịnh nọt nào, chỉ có sự tán dương.

Thanh Vũ biết đại nhân nhà mình xứng đáng nhận được lời khen như vậy.

Nhưng chỉ sợ mục đích của đối phương không phải chỉ đơn giản như thế.

"Chỉ là đại nhân nhà ngươi dù bận việc vẫn phái ngươi đến đây đốc thúc vụ án này. Xem ra ngài ấy và Triệu đại nhân thật sự rất hợp nhau."

"Đại nhân và Triệu đại nhân rất hợp ý nhau về phương diện phá án. Hai người chỉ hận đã gặp nhau quá muộn. Mấy ngày trước, ngài ấy biết Triệu đại nhân đang gặp khó khăn với án này, lại cảm thấy Khang sư phụ của Khuê Sơn có tài nên mới phái tại hạ đứng ra làm người giúp đỡ trung gian… Chỉ không ngờ Thứ Sử đại nhân đêm qua lại ở đây."

Tả Long Châu cười khẽ: "Dịch Hiên của nhà họ Trần là một người tài hiếm có, ta cũng rất kính trọng, ngưỡng mộ cậu ta. Ta mong cậu ta có thể đi theo đại nhân nhà ngươi mà bước chân vào chốn quan trường tăng thêm mặt mũi cho Phạm Dương chúng ta."

Lời nói cẩn thận, chặt chẽ nhưng cũng nâng mặt mũi cho công tử nhà họ Trần.

Lư Dịch Chi là người nào? Là một trong những nhân vật đại biểu cho thế hệ trẻ tuổi của một thế gia bậc nhất ở Phạm Dương – Lư thị. Mà Trần Dịch Hiên cùng lắm cũng chỉ là một Thám Hoa có xuất thân là con nhà buôn. Nếu không phải hắn ta lọt vào mắt xanh của một vài người quyền quý thì một trăm Thám Hoa như vậy cũng không bằng một góc của Thiếu Khanh Lư thị!

Lý Đại Hùng nhìn thấy mặt mày đám người nhà họ Trần tràn đầy tự hào. Cậu cũng nhìn thấy vẻ mặt không cho là đúng của Thanh Vũ. Trong lúc cậu ta cảm thấy ngoài ý muốn thì Tả Long Châu đột nhiên nói:

"Đúng rồi. Vị cô nương ở bên trong là người mà Thiếu Khanh từng nhờ ta để ý đến?"

Ông ta vừa dứt lời, Lý Đại Hùng trừng lớn mắt.

Thanh Vũ nghiêng đầu, nhìn chằm chằm Tả Long Châu.

…

Trong phòng, Cố Duệ cởi áo Tiểu Thúy ra. Việc xem cơ thể của một thiếu nữ, đối với cô chẳng có gì to tát cả. Mà hai người đàn ông sau lưng cũng đã từng xem không biết bao nhiêu thi thể nên điều này trong mắt đám bọn họ chẳng là gì. Triệu Nguyên nhìn thi thể một lát, nói: "Là vậy đấy."

Thi ban xuất hiện trên cánh tay phải.

Triệu Nguyên đã nhắc đến điều này.

Cho nên…

Triệu Nguyên nhìn thấy vẻ mặt của hai người Cố Duệ và tên đầu trọc đều giống nhau – trầm tĩnh.

Ông ta im lặng một hồi rồi đột nhiên mở miệng:

"Thi ban này xuất hiện rất "khéo". Cái không nên xuất hiện thì đã có, cái nên xuất hiện lại không có."

Lời này nếu là người khác, tất nhiên sẽ không nghe hiểu. Nhưng Cố Duệ lại nghe ra được thâm ý trong đó.

"Thi ban bình thường sẽ xuất hiện sau khi chết hai canh giờ. Mà thi ban đỏ tím Triệu đại nhân nhìn thấy thì xuất hiện sau khi chết sáu canh giờ. Một sự việc kỳ lạ như vậy hẳn mọi người sẽ nghĩ là do tà ma quấy phá. Nhưng thi thể này thật sự không có bất kỳ tà khí hay quỷ khí gì. Theo lý thuyết, đến lúc này, các nơi khác trên cơ thể phải xuất hiện thi ban bình thường nhưng lại không có. Nhưng vậy thì…"

Cố Duệ ngừng nói và nhìn về phía tên đầu trọc.

Tên đầu trọc đưa tay lên cái túi giắt bên hông và lấy ra ba hạt Hàng Tinh. Sau đó, anh ta bỏ ba hạt ấy vào cái miệng hơi mở ra của Tiểu Thúy.

Tại sao Tiểu Thúy lại hơi há miệng?

Trong cơn đau đớn quằn quại, nhịn không được mà há mở ra?

Rất nhanh Cố Duệ đã biết sự thật không chỉ thế.

Sau khi Hàng Tinh rơi vào miệng cô ta, trong chốc lát, Cố Duệ và Triệu Nguyên nhìn thấy cổ họng của Tiểu Thúy nhúc nhích.

Còn sống?

***

(1) Thi ban: vết bầm xuất hiện trên xác chết sau 6-12 tiếng kể từ lúc chết.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Bọ Hung Máu

Cố Duệ tưởng rằng bản thân sẽ nhìn thấy cảnh xác chết vùng dậy nên phản ứng đầu tiên của cô là lập tức nhảy ra sau.

Hành động này của cô khiến Triệu Nguyên trợn mắt há mồm kinh ngạc. Nhưng ông ta cũng thấy chuyện xác chết sống lại này rất đáng sợ nên vội vàng lùi về sau.

Tên đầu trọc nhìn thấy động tác của hai người thì cười nhạo: "Nhìn mấy người sợ chưa kìa."

Ầy, nghe khó chịu thật đấy.

"Sư phụ, đây là xác chết vùng dậy đấy." Cố Duệ hậm hực nói.

"Ai nói với cô là xác chết vùng dậy?"

"Chẳng lẽ không phải?"

"Không phải."

Tên đầu trọc vừa khẳng định chắc chắn như thế thì trong phòng đột nhiên phát ra một âm thanh khàn khàn khiến người ta cảm thấy khó chịu.

Tiếng khóc nhè nhẹ.

Tựa như tiếng nữ quỷ khóc thút thít.

Mẹ ơi, vậy mà còn bảo là không phải xác chết vùng dậy!

Cố Duệ căng thẳng dựa vào tường. Trong căn phòng không lớn lắm này lại tràn ngập âm thanh kỳ lạ đó.

Hơn nữa, âm thanh càng lúc càng rõ hơn, giống như đang tiến gần về phía bọn họ.

Hình như âm thanh đó từ phía trên đầu truyền xuống.

Triệu Nguyên xanh cả mặt. Ông ta thầm nghĩ tối qua tên đầu trọc bảo không có tà ma mà bây giờ lại như thế này, không thấy mất mặt à?

Triệu Nguyên và Cố Duệ theo bản năng ngước đầu lên nhìn.

Tên đầu trọc cười lạnh. Anh ta không lùi ra, không tránh né, chỉ nhàn nhạt nhìn Cố Duệ và Triệu Nguyên một cái, sau đó bỗng nhiên vung tay ra…

Tốc độ nhanh đến mức chỉ thấy một cái bóng lướt qua.

Cố Duệ nghe thấy tiếng gió nhè nhẹ khi tên đầu trọc chuyển động. Cô bỗng nhiên cúi đầu xuống, vừa khéo nhìn thấy vật gì đó màu đen bò ra đến đầu lưỡi Tiểu Thúy.

Hình như là…

Cố Duệ còn chưa nhìn thấy rõ thì cái vật đen đen kia đã nhảy ra!

Mẹ nó, nó nhảy về hướng cô!

Cố Duệ cảnh giác, cầm bình hoa ở bên cạnh lên...

Trong nháy mắt, tay tên đầu trọc đã đập lên thứ đó.

Bụp!

Cố Duệ bỏ thứ trên tay xuống. Tên đầu trọc lấy ra một cái bình nhỏ và nhỏ ra một giọt nước Thái Hồ… Giọt nước ấy rơi xuống cái thứ đen đen kia. Xèo xèo xèo… Thứ màu đen đó như bị đốt cháy, tiếng xì xèo phát ra, sau đó có khí màu đen bay lên.

Nhưng Cố Duệ và Triệu Nguyên vẫn nhìn thấy rõ thứ màu đen to tầm lòng bàn tay kia là một con bọ cạp.

Nhìn thứ bò từ trong bụng người chết ra kìa! Thật kinh khủng!

Điều càng khiến Cố Duệ kinh hãi là đuôi con bọ cạp đen thùi lùi kia dính một thứ tròn tròn gì đó cũng có màu đen.

"Bọ cạp? Sau đuôi nó là gì thế?"

"Không phải bọ cạp, là bọ hung."

"Bọ hung? Coi tôi là con ngốc à?" Cố Duệ không tin: "Bọ hung không phải là bọ phân sao? Nó chủ yếu ăn phân, thích viên phân lại thành từng viên và đẩy đi. Nhưng mà, thứ này to như vậy, bề ngoài lại khá giống bò cạp. Chẳng lẽ ăn phân nhiều, thừa dinh dưỡng quá nên biến dị?"

Triệu Nguyên nghĩ thầm: "Vị cô nương này hiểu biết thật rộng, đã vậy ngôn ngữ nói còn súc tích, hài hước và giản dị… Thật không biết nên khen sao cho phải…"

Thực ra, không phải cái gì Cố Duệ cũng biết. Mức độ hiểu biết về côn trùng của cô không khác với người thường là bao. Sở dĩ cô cảm thấy hứng thú với con bọ hung ít ai chú ý này là vì trước đây xem Thần Đô Long Vương của Từ Khắc có kỳ cổ (*) bọ hung, cảm thấy tò mò nên mới lên Baidu tìm kiếm.

Sau đó, trong cô không còn gì ngoài cảm giác ghê tởm.

"Đó là bọ hung ăn phân bình thường. Loại này đáng sợ hơn. Nó thường lấy trùng độc, cỏ độc sinh trưởng trong bãi tha ma làm thức ăn. Khi trưởng thành, chúng sẽ lập tức đẻ trứng. Sau khi tiến vào cơ thể vật chủ, chúng sẽ lấy máu làm chất dinh dưỡng. Không đến ba ngày, cơ thể của chúng có thể đạt đến kích thước như thế này, sau đó chúng sẽ phát ra độc tố khiến vật chủ tử vong."

Tên đầu trọc chỉ vào con bọ hung trên đất rồi nói tiếp: "Nó còn được gọi là bọ hung máu. Triệu chứng phát độc là thất khiếu chảy máu và thi khí xâm nhập vào cơ thể làm thi ban xuất hiện. Nhưng thi ban không xuất hiện khắp cơ thể mà chỉ ở một số bộ phận. Nơi thi ban xuất hiện là nơi ấu trùng của bọ hung xâm nhập vào cơ thể. Sau khi xâm nhập vào cơ thể, máu của vật chủ sẽ hấp thu thi khí mà ấu trùng bọ hung mang theo… Mọi người xem cánh tay của cô ta xem, có phải có một vết thương nhỏ hay không?"

Hai người Cố Duệ quan sát cẩn thận. Đúng là có.

Triệu Nguyên nói: "Tối qua, lúc kiểm tra thi thể, tôi cũng phát hiện ra vết thương nhỏ này. Hỏi người hầu ở cùng phòng với cô ta thì được biết Thạch Lựu Trang có mùi thơm ngọt nên thu hút không ít các loài côn trùng và chim. Tuy người ở đây đã làm mọi cách để đuổi và diệt côn trùng nhưng ở một ít nơi vắng vẻ, điều kiện tệ vẫn có côn trùng ẩn nấp và sinh sôi như nhà xí, nhà bếp,… Chính vì điều này nên tôi không suy xét kỹ lại điểm này, không ngờ lại bỏ qua một manh mối."

Thấy Triệu Nguyên tự trách, tên đầu trọc an ủi: "Ngựa cũng có lúc rơi móng, dù sao ngài cũng đã lớn tuổi…"

An ủi kiểu gì vậy?

Khóe miệng Triệu Nguyên giật giật. Ông ta liếc mắt về phía cửa sổ đóng chặt kia một cái.

"Bọ hung máu đa phần là từ Tây Vực truyền vào, người bình thường thường không dùng đến nó. Nhà họ Trần này…"

"Xem như có quỷ đi." Tên đầu trọc không tỏ ý kiến: "Nếu không Khuê Sơn chúng tôi sao có thể quang minh chính đại đến đây ăn chực vài bữa cơm."

Triệu Nguyên gật đầu, hạ thấp giọng nói: "Tóm lại, nhà họ Trần có tổng cộng hai mươi bốn người. Người vừa rồi là gia chủ nhà họ Trần, tên là Trần Nguyên Phong. Sau lão ta có ba người em, bọn họ đều ở riêng. Lão ta có hai người con trai… Con trai nhỏ là Trần Dịch Hiên, do chủ mẫu nhà họ Trần sinh ra. Trên cậu ta có thứ trưởng tử là Trần Dịch Phong. Mẹ của Trần Dịch Phong là di nương nhà họ Trần. Tiểu Thúy là người hầu hạ di nương này. Tối hôm qua là tình huống đặc biệt, tôi không thể điều tra kỹ, chờ đến lúc Thứ Sử rời đi mới có thể tiện bề hành động."

À, ra là chú ý đến tâm tình của nhà họ Trần. Nếu tùy tiện tra hỏi thì nhà họ Trần sẽ khó chịu, mà Thứ Sử đại nhân cũng cảm thấy không vui.

Chao ôi, thật khó xử nha…

"Đây là việc của ngài mà… Nhớ bảo quản thi thể này cho tốt. Xem chừng vị cô nương này biết một ít chuyện không nên biết nên mới bị diệt khẩu."

Chung quy lại, tên đầu trọc là một con cáo già, mà Triệu Nguyên cũng không thua kém gì. Cả hai đều ăn ý không nói tiếp chuyện này nữa.

Cố Duệ đứng một bên nhắc nhở: "E rằng Triệu đại nhân khó mà điều tra được trên người người nào của nhà họ Trần bị thương."

Bị thương?

Triệu Nguyên nhìn Cố Duệ: "Thanh Vũ đã nói với tôi rồi. Tối qua ba người đã đánh nhau với hung thủ, Thanh Vũ đã dùng hoành đao làm cánh tay hắn ta bị thương. Tôi vốn định kiểm tra nhưng nghĩ lại, hai vụ án mạng này đều liên quan đến nhà họ Trần nhưng lại không có chứng cứ xác thực. Dù tìm được người đó, hắn ta cũng sẽ khai là muốn trộm xác, cùng lắm thì hắn chỉ bị phạt vì tội này. Nếu muốn mạnh tay tra hỏi thì với mạng lưới quan hệ rộng của nhà họ Trần, cách này không thể thực hiện được. Cuối cùng cũng chẳng làm gì được hắn. Chính vì thế, chúng ta không thể đánh rắn động cỏ được."

Cáo già đúng là cáo già mà!

Cố Duệ như có điều suy nghĩ nói: "Cho nên ông sai người canh chừng các tiệm thuốc để xem xem ai đi mua thuốc trị thương do đao gây ra?"

Đây gọi là ôm cây đợi thỏ?

***

(*) Kỳ cổ: cổ độc hiếm lạ.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Cũng Không Phải Bị Mù!

Nhà họ Trần tuy lớn nhưng không phải là quan phủ, không có khả năng có sẵn thuốc trị vết thương do đao gây ra. Ở cổ đại, mọi người thường kiêng kị việc để thuốc trị thương trong nhà vì sợ điều đó sẽ dẫn bệnh vào người. Chính vì thế, đối phương chỉ có thể ra ngoài mua thuốc.

Triệu Nguyên cười, giơ ngón cái về phía tên đầu trọc: "Lúc đầu tôi còn tưởng Dịch Chi tiến cử Khuê Sơn các người là vì tình riêng. Lúc nhìn thấy Cố tiểu hữu thì cảm thấy ánh mắt của cậu ta thật tốt. Nhưng bây giờ, tôi đã nhận ra đây không phải vì tình riêng, Cố tiểu hữu thật sự là một người tài ba."

Lời nói này sao nghe chướng tai thế nhỉ?

Tên đầu trọc nở một nụ cười đáng khinh: "Triệu huynh hiểu lầm rồi. Hai người bọn họ mới quen nhau hai năm trước. Khi đó con khỉ nhà chúng tôi chỉ là một con khỉ, cậu ta sao có thể có tình riêng gì chứ. Tuy rằng hiện tại nó vẫn là một con khỉ, nhưng cũng là một con khỉ không xấu."

Cố Duệ chẳng phải dạng vừa. Nghe hai người kia nói thế, cô không hề thấy ngại ngùng, ngược lại còn hơi mỉm cười, nói: "Nơi này của mấy người cũng có tình người khỉ?"

Tình người khỉ?

Người… khỉ?

Triệu Nguyên và tên đầu trọc suy ngẫm một lát, sau đó sắc mặt cả hai khẽ thay đổi. Tên đầu trọc nghiêm túc nói: "Chúng ta tiếp tục, thi thể này…"

Cố Duệ dựa người vào tường, bình tĩnh nói: "Tôi thích nghe mấy ông chú già nói chuyện với nhau. Câu chuyện rất có chiều sâu và rất nội hàm…"

Đến đây, đến đây làm tổn thương nhau nào.

Đồ thần kinh!

Hai ông chú già nào đó cúi đầu lùi lại…

Kém cỏi!

Cố Duệ bĩu môi. Cô thấy hơi nhàm chán. Thế giới này không có "bạn hữu cùng chí hướng" nào có thể cùng cô nói chuyện thâu đêm về những "thú vui" trên đời. Thật không thú vị gì cả…

Trong lúc nhàm chán.

Cô nhìn con bọ hung máu trên mặt đất, cầm một chiếc đũa và chọc vào người nó. Không ngờ, con bọ hung máu lại động đậy.

"Ý, đầu trọc, thứ này còn sống này…"

"Nó chỉ ngất đi thôi."

Cố Duệ nhìn hai người đang vội vàng kiểm tra thi thể rồi lấy một ống trúc nhỏ từ trên eo xuống. Cô dùng đũa hất con bọ hung máu vào trong ống trúc rồi đậy nắp lại.

Cô buồn chán đẩy cửa, muốn đi ra ngoài.

Lúc này, cô vừa vặn nghe thấy tiếng Thanh Vũ nói: "Hễ có việc, đặc biệt là những chuyện như thế này, đại nhân đều sai Thanh Vũ đi xử lý. Tiếc là Thanh Vũ vẫn chưa làm được gì, cũng hoàn toàn không biết đại nhân từng tìm đến Thứ Sử… Sau khi quay về, Thanh Vũ chắc chắn sẽ hỏi lại đại nhân…"

Vẻ mặt Tả Long Châu hòa hoãn lại. Ông ta mỉm cười:

"Công việc của đại nhân nhà ngươi rất bận rộn, không cần hỏi những việc nhỏ nhặt như thế. Nhưng mà, mấy người các ngươi còn trẻ, chuyện có tình cảm cũng là điều hiển nhiên. Thế mới là tuổi trẻ! Còn vị cô nương kia…"

Lý Đại Hùng nhịn không được nói: "Ông chú này, ông đừng nói bừa như thế. Con khỉ nhà chúng tôi xấu như vậy, Lư công tử hẳn rất chướng mắt! Dù sao anh ta cũng không phải bị mù!"

Ông chú Tả Long Châu: "…"

Thanh Vũ: "…"

Kẽo kẹt… Cửa mở ra. Cố Duệ bước ra rồi khép cửa lại. Động tác đóng cửa của cô rất thanh nhã. Sau đó, cô xoay người nói với Tả Long châu: "Sư huynh của tại hạ trời sinh đã khiếm khuyết về mặt trí tuệ, bình thường rất hay nói bậy bạ, không có lễ nghĩa gì. Đã khiến Thứ Sử phải chê cười rồi."

Không chờ Tả Long Châu đáp lại, cô đã lấy chân đá vào mông Lý Đại Hùng. Lúc Lý Đại Hùng lảo đảo, suýt ngã vào tường thì cô bước đến, kéo cổ áo cậu ta và lôi ra phòng khách.

Không có lễ nghĩa?

Chắc cô có lễ nghĩa hơn cậu ta nhỉ?

Tả Long Châu xụp mí mắt xuống và bật cười.

Thanh Vũ nhìn Tả Long Châu rồi nhìn bóng lưng bỏ đi của hai người Cố Duệ. Cậu không đi theo mà ở lại canh cửa.

Cậu đoán bên trong đã phát hiện ra điều gì đó nên Cố Duệ mới đi ra ngoài.

Chỉ là không biết cô muốn đi đâu.

Cô gái này trước giờ luôn hành động rất tùy hứng, nhưng lại như ẩn chứa ý đồ gì đó.

Điều này khiến người ta khó mà đề phòng.

…

"Á, con khỉ, làm gì vậy? Mông tôi đau quá."

Cố Duệ liếc cậu ta một cái: "Nếu không kéo cậu ra ngoài, để cho tên quan lớn kia ghi thù, ông ta tùy tiện tìm một cái cớ cũng có thể khiến cậu mất đầu

đấy."

Thứ Sử U Châu tương đương với lãnh đạo chính trị cấp cao nơi đây. Nếu là người rộng lượng, ông ta sẽ nghĩ bọn họ chỉ là con nít không hiểu chuyện. Nhưng nếu là một kẻ hẹp hòi, câu nói vừa rồi của Lý Đại Hùng sẽ bị xem như mạo phạm quan trên.

Lại còn gọi ông ta là ông chú.

Lý Đại Hùng nghe vậy thì nghiêm túc hẳn lên, nhưng vẫn nhịn không được nói: "Hình như cô cũng mạo phạm ông ta."

Cố Duệ nhướng mày, cười nói: "Một người làm mích lòng là mích lòng, mà hai người cùng làm mích lòng nghĩa là nề nếp Khuê Sơn có vấn đề. Nếu là một tên tiểu nhân, trước hết ông ta sẽ xử lý hai kẻ đứng đầu Khuê Sơn. Mà chuyện này có liên quan gì đến chúng ta đâu."

Đây mới chính là cảnh giới tối cao của nghiệt đồ…

Lý Đại Hùng như được khai mở ra một thế giới mới.

Lúc Thanh Vũ bận suy nghĩ sâu xa rằng Cố Duệ đang đi làm một chuyện gì đó rất to lớn thì…

Cố Duệ dẫn theo Lý Đại Hùng đi… hái lựu.

Đương nhiên cả hai đã được sự cho phép của nhà họ Trần. Nhà họ Trần nhiều lựu như vậy, ăn cũng không ăn hết nên bọn họ thường tặng cho khách. Dù bọn Cố Duệ không nói thì lúc ra về nhà họ Trần cũng sẽ tặng lựu. Nhưng những người còn trẻ luôn muốn tự mình hái. Vì thế, quản gia khách sáo dẫn bọn họ đến hậu viện.

Hậu viện này rất lớn, sân rất đẹp và tĩnh mịch. Lựu được được trồng thành từng hàng và rực đỏ như lửa.

"Cố cô nương, Lý tiểu ca, đây là mấy cây lựu tươi tốt nhất trong Thạch Lựu Trang của nhà họ Trần chúng tôi. Hai người thích trái nào thì hái trái đó."

Đây đều là những cây lựu già, cành cây to chắc. Lựu trên cây trái nào trái nấy đều to tròn, ngon mắt. Có trái lớn bằng nửa đầu của Lý Đại Hùng, một bàn tay không thể nào cầm xuể.

"Này, trái đo đỏ bên kia kìa!"

"Trái kia, trái kia…"

"Trái đó chưa chín, đừng hái!"

Cố Duệ đứng ở dưới đất chỉ huy. Lý Đại Hùng leo lên cây hái lựu. Cả hai phân công rất hợp lý và phối hợp rất ăn ý.

Quản gia vốn còn đang lo lắng vì hai vụ án mạng đã xảy ra nhưng nhìn thấy cả hai tràn đầy sức sống như vậy, tâm trạng của ông ta cũng khá hơn.

Cố Duệ vừa chỉ huy Lý Đại Hùng, vừa hỏi quản gia: "Lựu nhiều như vậy, nếu không ăn hết, các người làm cách nào để bảo quản?"

Nhìn thấy Cố Duệ gọn gàng, sạch sẽ, mặt mũi xinh xắn, dáng vẻ đàng hoàng, quản gia rất có thiện cảm với cô. Cô lại là người Hàng Môn, khác với những cô gái bình thường khác. Hơn nữa, ai mà không sợ sau này bị tà ma quấy phá. Quen biết nhiều thì có lợi nhiều. Nghĩ như thế, quản gia cười nói: "Nếu cứ để rơi rụng và để chim ăn như thế thì rất lãng phí. Phu nhân nhà tôi là một người thông minh và khéo léo. Ngài ấy sẽ sai người hái lựu rồi chờ đến cuối thu, khi trời mát mẻ thì ép lựu lấy nước. Nước ép lựu có thể dùng làm nước uống, cũng có thể làm tương lựu. Mùi vị rất mới mẻ, ngon miệng, rất được các vị phu nhân ưa thích."

"Hử, nước ép lựu? Nghe có vẻ ngon." Cố Duệ cảm thấy người cổ đại rất biết cách hưởng thụ. Sau này, nếu người hiện đại nào dám nói người cổ đại quê mùa, cô sẽ "tặng" người đó hai bạt tai.

"Hiện tại lựu vẫn chưa chín hết mà nhỉ? Tôi nhìn thấy mấy cây lựu phía trước còn chưa hái hết."

"Đúng vậy, còn khoảng nửa tháng nữa thì lựu mới chín hết. Nhưng những cây lựu già bên này sẽ chín sớm hơn. Cô nương nhìn bên kia kìa, bên đó đã chín một ít, phu nhân sai người hái xuống và để trong nhà kho bên kia rồi."

Nhà kho…

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Cậu Nhóc Cầm Ná

"Đại Hùng, trái bên tay trái cậu đấy…" Cố Duệ cười nói với Lý Đại Hùng rồi như vô tình nói: "Một Thạch Lựu Trang tốt đẹp như vậy, nếu vụ án mạng kia không xảy ra thì tốt biết mấy."

"Đúng là thế." Quản gia buồn rầu nói: "Tạm thời không nói đến Tiểu Thúy. Người đàn ông không ai biết là ai kia không hiểu sao lại chết ở Thạch Lựu Trang, khiến chúng tôi bị vạ lây theo. Có khi nào là đối thủ buôn bán của lão gia cố ý bày trò hãm hại không? Giết người rồi ném xác ở bên cạnh giếng nước…"

"Giếng nước!" Cố Duệ lắp bắp kinh hãi. Quản gia nhìn thấy cô căng thẳng như thế thì nói: "Đúng vậy, giếng nước. Quan sai đã điều tra nhưng không phát hiện ra gì. Sau đó, lão gia sai người niêm phong cái giếng ấy lại. Có vấn đề gì sao?"

Câu cuối quản gia hỏi bằng giọng đầy lo lắng.

"Không ổn…" Cố Duệ do dự, vẻ mặt như muốn nói rồi lại thôi. Quản gia nghe thế, sốt ruột nói: "Tiểu sư phụ, ngài nói rõ ra đi. Nơi này của chúng tôi có hơn trăm người, chỗ nào không ổn, đến lúc đó lại gặp tai họa nhiều hơn."

"Cái này khó nói lắm. Tôi từng nghe sư phụ và sư tổ nói, nước trong giếng vốn dùng để cung cấp và nuôi dưỡng con người. Nước là thứ quan trọng thiết yếu trong cuộc sống. Nhưng giếng lại thông với lòng đất, cũng là nơi tiếp nhận địa khí, thông với âm dương. Trong giới Hàng Đạo chúng tôi, giếng nước được xem là nơi thường xuyên có âm khí, là nơi ma quỷ thích ẩn nấp. Đúng rồi, dù không có ma quỷ nhưng chẳng phải có rất nhiều kẻ giết người thích vứt xác xuống giếng sao? Vì thế, nhiều giếng nước ở nhân gian không hề sạch sẽ..."

Nghe Cố Duệ nói nửa thật nửa giả như thế, quản gia lập tức cảm thấy không ổn, nói: "Nhưng thi thể kia ở bên cạnh giếng, không bị vứt xuống giếng…"

Hử?

Cái này thì hơi kỳ quái.

Trong lòng nghi ngờ nhưng ngoài mặt Cố Duệ vẫn biểu hiện sự lo lắng nói: "Vậy thì càng nguy hiểm."

Hả?

Mắt quản gia mở to hơn.

"Nếu thi thể ở bên cạnh giếng nước thì có ba khả năng xảy ra. Thứ nhất, hung thủ giết người ở cạnh giếng rồi bỏ trốn. Người chết bị giết ở đấy sao có thể không oán hận? Cho nên người chết sẽ mang theo oán khí, thi thể lại ở gần giếng nước, như vậy mạch nước ngầm chẳng lẽ sẽ bị ảnh hưởng sao? Thứ hai, hung thủ giết người ở nơi khác, sau đó mang xác đến vứt ở nơi này. Như vậy lại phát sinh thêm vấn đề mới. Hành động vứt xác ở nơi khác thường có mục đích là khiến người khác không phát hiện ra thi thể. Nhưng nhà các ông vẫn sử dụng giếng nước nên chắc chắn sẽ phát hiện ra thi thể. Cho nên, hung thủ làm thế để người khác phát hiện thi thể, giá họa cho nhà họ Trần. Điều này cũng phù hợp với sự nghi ngờ của lúc trước của ông. Thứ ba…"

Tới đây thì Cố Duệ ngừng lại. Quản gia thấp thỏm nói: "Thứ ba là gì? Tiểu sư phụ à, ngài mau nói đi, tôi xin ngài đó, đại ân đại đức của ngài, suốt đời này tôi sẽ không quên."

"Thứ ba, người là do ma quỷ giết, vậy cái giếng ấy… khó nói lắm."

Quản gia nháy mắt liền hiểu!

Quản gia rùng mình một cái, lập tức nói: "Tiểu sư phụ chờ một chút, tôi sẽ đi thưa với lão gia để xin phép mở niêm phong nơi đấy, để ngài và sư phụ ngài qua đấy kiểm tra một lượt."

"Được rồi, đi thôi."

Cố Duệ biết nhà họ Trần chắc chắn sẽ đồng ý nên khi quản gia rời đi, cô ngồi trên thang, ngẩng đầu nhìn Lý Đại Hùng đang ngơ ngác nhìn mình. Cô trợn mắt nhìn cậu ta, nói: "Nhìn cái gì mà nhìn! Hái tiếp đi, hái nhiều lên, còn mang về cho Yêu Yêu mỹ nhân nữa."

"Không phải. Tôi chỉ cảm thấy cô nói như thật, thiếu chút nữa tôi đã tin."

"Với chỉ số thông minh của cậu, cậu tin là cái chắc."

"…"

Dù bực mình nhưng đúng là bản thân đã tin thật, Lý Đại Hùng chỉ có thể tiếp tục hái lựu.

Cố Duệ bắt chéo chân, nhàn nhã lựa trái lựu lớn nhất, lột vỏ ra và… ăn!

Thật ngọt! Trái cây ở cổ đại không dùng hóa chất nên vị ngọt rất thanh. Ngay cả dưa hấu đỏ ở thời hiện đại cũng không ngon bằng.

Cố Duệ ăn rất thích thú. Lý Đại Hùng thèm thuồng, nhiều lần muốn mở miệng đòi đổi chỗ nhưng khi bị Cố Duệ lạnh lùng liếc mắt thì cậu ta thụt người lại.

Lúc Cố Duệ ăn được nửa trái lựu thì đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân. Tưởng là quản gia nên cô quay đầu lại. Cô nhìn thấy một vài chàng trai đang

đi đến.

Những người này cô đều từng gặp qua.

Đây chẳng phải là F4 (*) ở Phong Mãn Cư đêm đó sao?

Đêm đó không nhìn rõ mặt, nhưng giờ là ban ngày, cô nhìn thấy rõ từng đường nét khuôn mặt của bọn họ. Đúng thế thật, những người này rất điển trai!

Nhưng người được gọi là lão tứ không có mặt ở đây nên chỉ còn F3 thôi.

Sáu con mắt nhìn bốn con mắt.

Một cơn gió thổi ngang qua. Cố Duệ ngồi trên thang, tay cầm lựu, nhìn bọn họ rồi quay mặt đi và tiếp tục ăn lựu.

Cho vào miệng, nhai, phun hạt lựu.

Động tác đầy bình tĩnh, đầy nhanh nhẹn.

Ơ!

Cô gái này…

Điệu bộ này không giống thị nữ mà giống như khách hơn.

"Này, cô gái, cô là khách của lão tứ?"

Lão tam Hứa Điển không hổ là hoa hoa công tử, dáng vẻ trông rất ngả ngớn. Cố Duệ nhìn hắn, đáp: "Ờ."

Chỉ "ờ" một tiếng?

Ơ, cô gái này…

Hứa Điển đang muốn tiến lên nói gì đó thì bị hai chữ "lão tam" của Viên Lâm ngăn lại.

Hàn Cao đứng bên cạnh liếc nhìn Cố Duệ một cái nhưng không để ý nhiều. Hắn ta đưa mắt nhìn Lý Đại Hùng đang ở trên cây.

Trực giác mách bảo hắn ta rằng kẻ cao to trên cây kia giá trị vũ lực rất cao.

Lúc này, đột nhiên…

"Á! Là cái gì bắn trúng tôi?"

Hứa Điển nhảy bắn sang một bên. Cố Duệ nghe thấy âm thanh vật gì đó bay tới rất nhỏ. Cô đứng dậy và bước nghiêng sang một bên.

Cô đảo mắt nhìn lên. Trên hành lang lầu hai, một cậu nhóc tầm tám, chín tuổi, cầm một cái ná trên tay. Cậu nhóc vừa bắn một hạt nhỏ gì đó ra, vừa nói: "Bắn chết đám người xấu mấy người! Bắn chết mấy người!"

Cậu nhóc cầm ná không ngừng bắn, hơn nữa còn nhắm về phía cô và Hứa Điển.

"Lại là tên ngóc thối tha nhà mày!" Hứa Điển mắng ầm lên. Đám người Viên Lâm vội vàng tránh sang một bên.

Sau khi tránh né hai, ba lần, Cố Duệ không còn kiên nhẫn nữa. Cô cầm một trái lựu từ sọt lên và ném về phía cậu nhóc.

Nhìn trái lựu đã chín đến tám chín phần ấy bay về phía mình, cậu nhóc mở to mắt đầy sợ hãi.

Bộp!

Trái lựu to bằng nắm tay đập vào lan can và vỡ tung tóe. Vụn lựu văng lên người cậu nhóc đang đứng trên lầu và Hứa Điển đứng ở dưới.

Hứa Điển và cậu nhóc nhếch nhác trừng mắt nhìn Cố Duệ.

"Cô, cái con ả đê tiện, cô dám bắt nạt tôi! Tôi sẽ mách cha và anh trai!" Cậu nhóc hét to.

Còn Hứa Điển thì cười nói: "Ha, cô gái, làm khách nhà người ta mà còn đánh tiểu thiếu gia nhà họ, cô chắc chắn sẽ bị tống cổ ra ngoài."

Cố Duệ nghiêng đầu. Cô cầm một trái lựu lên, vừa tung lên cao vừa nhìn cậu nhóc kia. Ánh mắt sắc lạnh, cô nhàn nhạt nói: "Nhóc nói lại thử xem."

Bộp! Lưu rơi xuống tay cô. Tiếng vang thanh thúy phối hợp với câu nói của Cố Duệ khiến người ta thấy lạnh người.

Cậu nhóc nhớ đến trái lựu bị vỡ hồi nãy, lại nhìn ánh mắt lạnh lẽo không giống bất kỳ ai của Cố Duệ. Ánh mắt cô không có một sự khách sáo hay chần chừ gì. Cô ta thật sự muốn đánh chết cậu! Cô ta không hề rụt rè hay e sợ như những người khác!

Trong cơn hoảng sợ, cậu nhóc rùng mình một cái rồi lui về phía sau. Lúc lùi về sau, hai chân cậu vấp vào nhau rồi loạng choạng té ngã. Sau đó, cậu nhóc bật khóc.

Mấy người đứng dưới sân, trong phút chốc, cảm thấy kinh ngạc.

Khóc? Thằng nhóc quỷ này thế mà lại khóc?

***

(*) Tên một nhóm nam trong phim thần tượng Hàn Quốc thời hiện đại.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 67: Thích À? Tôi Cũng Thế

Nhìn thấy Cố Duệ gặp phiền toái, Lý Đại Hùng vốn định trèo xuống giúp đỡ. Nhưng không ngờ cậu nhóc kia lại òa khóc, Lý Đại Hùng lập tức cảm thấy không ổn.

"Con khỉ, nó khóc kìa."

"Ừ, tôi có mắt, cũng nhìn thấy được."

"Làm sao bây giờ?"

"Nó khóc chứ có phải tôi đâu, có liên quan gì đến cậu."

"Ờ, cũng đúng."

Sau đó hai tên thổ tặc, một tên tiếp tục ăn lựu, một tên tiếp tục hái lựu.

Cả hai không thèm nhìn đến cậu nhóc kia dù chỉ là một cái liếc mắt.

Nhóc "sửu nhi" với khách đến nhà.

Trong phút chốc, Hứa Điển không kịp phản ứng. Hàn Cao cau mày. Viên Lâm nhìn hai người Cố Duệ đầy thâm ý rồi rồi đi lên lầu, ôn tồn dỗ dành cậu nhóc kia. Kết quả nó càng khóc to hơn.

Tiếng khóc to như vậy, đám người Hứa Điển bắt đầu mất kiên nhẫn. Nhưng bọn họ chỉ có thể vừa dỗ dành cậu nhóc vừa căm hận nhìn hai người Cố Duệ đang thong dong ăn và hái lựu.

Nếu là khách bình thường, bọn họ đã sớm làm khó dễ hai người này. Và nếu hai người này giống như bao vị khách khác, bọn họ chắc chắn sẽ tươi cười dỗ dành tiểu tổ tông này. Nhưng hai người Cố Duệ lại ung dung như vậy, xem ra địa vị không tầm thường.

Từ thân thủ có thể nhìn ra hai người này là người trong võ lâm.

Đúng lúc này, quản gia dẫn người tới. Ông ta mờ mịt không hiểu nguyên cớ tình huống hiện tại.

Mắt Hứa Điển chợt lóe lên. Hắn ta bỗng nhiên đi đến nói gì đó với quản gia. Quản gia vừa nghe liền nhíu mày. Lúc này, cậu nhóc như có thêm người chống lưng. Cậu lạch bạch xuống lầu, chạy về phía quản gia và hô to: "Bác Trương, bác Trương, người phụ nữ hư hỏng này ăn hiếp cháu, cô ta còn đánh cháu! Bác Trương mau đánh chết cô ta đi!"

Ha, tên nhóc này đúng là khiến người ta cảm thấy chán ghét!

Cố Duệ đi qua.

Cậu nhóc nhìn thấy Cố Duệ bước đến, sợ đến mức nấp sau lưng quản gia.

"Này, cô ả kia, cô muốn làm gì? Còn muốn đánh Tiểu Bảo?" Hứa Điển nói với ý đồ không tốt.

Quản gia theo bản năng nhìn về phía Cố Duệ.

Cố Duệ với tay cầm lấy cái ná cậu nhóc giấu trong túi áo.

"Nhóc thích bắn ná sao? Khi nào rảnh, chúng ta lại chơi với nhau nha?"

Sau đó, cô khom người nhặt một hòn đá nhỏ, đặt lên ná, kéo căng, nhắm và bắn!

Viên đá bay một đường thẳng.

Phập phập phập.

Hòn đá bay xuyên qua ba trái lựu. Nhưng không biết vì sao, lực mạnh như thế nào mà ba trái lựu đó nổ tung.

Nước lựu văng ra tung tóe.

Đừng nói cậu nhóc bị dọa cho thành chim cút mà ngay cả đám người Hứa Điển cũng giật mình.

Cố Duệ khom lưng cất cái ná vào túi áo cậu nhóc, sau đó vỗ nhẹ lên khuôn mặt nhỏ đang cứng đờ của nó…

"Ta thích chơi cùng với mấy đứa nhỏ như nhóc… Chỉ là… nhóc khóc thật ầm ĩ!"

Hốc mắt cậu nhóc đỏ lên. Cậu cắn nhẹ môi, vẻ mặt muốn khóc nhưng lại không dám khóc.

Yên tĩnh.

Yên tĩnh và ngoan ngoãn như vậy…

Cố Duệ đứng dậy, nhìn quản gia, nói: "Có thể đi chưa?"

Môi quản gia run run: "Tiểu sư phụ, mời đi bên này…"

Giọng điệu thật khiêm nhường, thật lễ độ.

Sau khi hai người Cố Duệ rời đi, thị nữ cũng mang Trần Dịch Bảo đi. Nhìn theo bóng lưng Cố Duệ, Hàn Cao nheo mắt lại: "Từ khi nào U Châu lại có một nhân vật lợi hại như vậy? Võ công rất cao cường!"

Ngón tay Viên Lâm sờ lên tay áo, hắn ta nhàn nhạt nói: "Tôi cũng tò mò, cô ta và bác Trương đi đâu…"

Lúc hai người đang nói thì Hứa Điển bỗng nhiên vỗ tay một cái: "Đúng rồi, tôi nhớ ra rồi. Chúng ta đã từng gặp cô ta! Là ở Phong Mãn Cư! Người mà thằng nhãi Thành Nguyên nhận nhầm chính là cô ta! Hèn gì tôi cảm thấy cô ta quen mắt…"

Nghe Hứa Điển bĩu môi nói, Hàn Cao cười: "Vậy phải bảo Tô Lai điều tra mới được."

Bọn họ cảm thấy không nên hỏi bác Trương chuyện này. Bên này bọn họ vừa hỏi, nhà họ Trần bên kia lập tức biết chuyện, như thế thì không còn gì thú vị.

"Đúng vậy, Tô Lai và lão tứ…" Hứa Điển đột nhiên nói.

Viên Lâm vừa nghe liền cười nhạt.

…

Quản gia là một người có nguyên tắc. Cố Duệ là khách, còn tính tình cậu nhóc kia ra sao, ông ta rất rõ ràng. Từ trước đến nay đều là cậu nhóc kia chọc phá khách khứa, chứ ai hơi đâu lại đi ức hiếp một tên nhóc con. Cố Duệ là một trong ít người có thể khiến cậu nhóc kia ngoan ngoãn và yên lặng. Nhưng lễ nghĩa cần có thì vẫn nên làm.

"Vừa rồi đã khiến tiểu sư phụ chê cười. Đó là con trai độc nhất của tam lão gia chúng tôi. Năm ấy, tam lão gia mất sớm, mẹ cậu ta cũng qua đời, cậu ta lúc ấy mới sáu tuổi. Tuy đại lão gia rất yêu thương và tự mình nuôi dạy cậu ta nhưng dù sao cũng mồ côi cha mẹ, có mấy ai vượt qua được nỗi đau ấy. Ba năm nay, cậu ta càng ngày càng bướng bỉnh, mọi người đều thương cho số phận đầy khổ đau của cậu ta mà bỏ qua. Không ngờ, khoảng thời gian này, cậu ta ngày càng quá đáng hơn, thế mà lại làm khách đến nhà bị thương. May mà thân thủ tiểu sư phụ lợi hại, nếu không nhà họ Trần chúng tôi thật không biết phải chuộc tội ra sao."

Ở nhà họ Trần, Trần Dịch Bảo là một sự tồn tại đặc biệt. Cậu ta được yêu chiều nhưng địa vị không cao. Chung quy, cậu ta vẫn là một đứa trẻ mồ côi cha mẹ, lại không phải là con cái của chi lớn, không được dạy dỗ toàn vẹn. Nếu sinh ra trong gia tộc thế gia quan lại, cậu ta sẽ được gia tộc che chở nhưng nhà họ Trần chỉ là một gia tộc của thương nhân. Thương nhân rất xem trọng lợi ích, cho dù đại lão gia Trần Nguyên Phong yêu thương cậu ta ra sao, người phía dưới chưa chắc đã giống ông ta… Như thế, lời quản gia nói không phải chỉ là cái cớ thuận miệng bịa ra.

“Mấy ngày nay mới làm người khác bị thương?” Cố Duệ hỏi.

“Đúng vậy. Trước đây chỉ có mồm miệng tráo trở, không muốn đọc sách mà thôi. Không quậy phá giống mấy ngày hôm nay…”

“Cậu ta ở nơi đó?”

“Đúng vậy.”

“Nơi đó khá tốt đấy. Tầm nhìn rộng rãi, phong cách không hề tầm thường.”

“Đúng vậy. Nơi đó là do đại lão gia tự mình sắp xếp.”

Cố Duệ phủi tay áo, cười nhẹ.

Giếng nước nằm ở góc phía đông nhà họ Trần, gần nhà xí và phòng bếp. Hai nơi này cũng là nơi tập trung đông người hầu của nhà họ Trần nhất. Lúc đến nơi, Cố Duệ nhìn thấy rất nhiều người hầu đi qua đi lại. Sắc mặt đám người hầu có chút bất an và sầu khổ, có lẽ liên quan đến việc người chết thứ hai cùng một loại người với bọn họ. Là người, ai cũng ý thức được gian nan và khổ cực.

Xung quanh giếng được rào lại bằng rào tre và có mấy hộ vệ nhà họ Trần đứng trông coi.

“Lúc trước Triệu Nguyên đại nhân cũng đến xem vài lần, sau đó nói đây là hiện trường phát hiện thi thể, cần phải bảo vệ nghiêm ngặt, cho nên nơi này vẫn luôn không cho người khác tiến vào. Lúc tôi xin phép lão gia, Khang sư phụ và Triệu đại nhân cũng có mặt ở đó. Ngài ấy bảo rằng chuyện ở bên này cứ để tiểu sư phụ ngài kiểm tra là được.”

Thấy Cố Duệ chỉ là một cô gái, vốn quản gia còn không tin tưởng lắm. Đến khi nhìn thấy động tác nhìn có vẻ tùy tiện nhưng đầy nhanh nhẹn và sắc bén vừa rồi của cô, quản gia lập tức thay đổi suy nghĩ.

“Cho nên xin tiểu sư phụ kiểm tra thật kỹ. Nếu có chỗ nào không ổn, đành phải phiền ngài ra tay giúp đỡ.”

Cố Duệ cười nói: “Tôi chỉ xem đại thôi… Rốt cuộc thì tôi cũng chẳng phải người nha môn, chỉ biết xem xem có tai họa hay không thôi. Mọi người nên lui ra, tránh để nhân khí làm xáo trộn phán đoán của tôi.”

“Vậy làm phiền tiểu sư phụ rồi.”

Quản gia dù không hiểu lắm nhưng ông ta biết người Hàng Đạo kiêng kị nhất là bị người khác quấy rầy. Vì thế, ông ta đi ra khỏi rào tre rồi ra lệnh cho đám hộ vệ lui ra sau bốn, năm mét.

Một khoảng đất to như vậy chỉ còn lại hai người Cố Duệ và Lý Đại Hùng.

Nhìn thấy đám người kia cách mình khá xa, Lý Đại Hùng mới nói: “Con khỉ, có phải cô đã phát hiện ra gì không?”

Úi chà, lời này thật đường đột.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Giếng? Phía Dưới Có Gì?

“Tôi vừa đến đây, có thể phát hiện ra gì chứ?” Cố Duệ liếc Lý Đại Hùng một cái.

“Cô đừng đánh trống lảng, tôi hỏi là hỏi bên kia kìa… Là nơi thằng nhóc kia ở.”

Tuy Lý Đại Hùng không thích thằng nhóc hư hỏng kia nhưng so với Cố Duệ, cậu ta vẫn thấy tội nghiệp thằng nhóc kia một chút. Lời nói cũng không cay nghiệt lắm.

Cố Duệ ngạc nhiên, sao hôm nay tên này lại nhạy bén đột xuất vậy.

“Sao cậu biết tôi phát hiện ra điều gì?”

“Nếu cô không phát hiện ra điều gì thì sao lại nhiệt tình như thế? Trước giờ cô đâu có thích lo chuyện bao đồng, trừ khi cảm thấy hứng thú.”

Nếu cảm thấy hứng thú thì chắc chắn cô đã phát hiện ra vấn đề gì đó.

Lý Đại Hùng tuy không thông minh nhưng đã sống chung với Cố Duệ hai năm, vào sinh ra tử với nhau không biết bao nhiêu lần, sao có thể không hiểu cô.

Cố Duệ nghe Lý Đại Hùng nói một hồi rồi nhàn nhạt nói: "Cậu ở trên cây lâu như vậy, không phát hiện ra cái cây và tòa lầu kia đều rất cao sao?"

"Hử? Đúng thế, rồi sao?"

"Sao?" Cố Duệ cười: "Nơi đó trống trải như vậy, xung quanh đều là cây lựu nhưng tầm nhìn từ đó đến cái giếng này không bị ngăn trở. Hơn nữa, thằng nhóc kia ở lầu hai, độ cao vừa vặn nhìn tới nơi này. Lấy tính cách và xuất thân, nhóc đó chắc chắn không có bạn ở nhà họ Trần. Cả ngày ở trong tòa lầu kia vẽ tranh viết chữ, cậu nói xem có phải nó đã nhìn thấy chuyện gì không nên nhìn không? Vì sợ hãi nên đoạn thời gian gần đây nó mới hành động kỳ lạ như vậy."

Lý Đại Hùng nghi ngờ: "Chỉ bởi vì thế? Nếu thế thì cô quá võ đoán rồi. Hơn nữa, sao cô biết thằng nhóc đó suốt ngày vẽ tranh viết chữ trong phòng?"

"Tay áo của thằng nhóc đó dính một ít màu, ngón tay và móng tay đen hơn người bình thường. Cái này là do bị dính mực, dù có rửa ra sao nhưng nhiều lần dính mực cũng sẽ lưu lại một ít dấu vết. Dấu vết rõ như vậy, trừ khi cậu ta suốt ngày đụng đến bút mực… Còn võ đoán gì đó, tất cả chứng cứ tìm được khi tra án đều đến từ cái này."

Ngón tay Cố Duệ chỉ lên đầu mình: "Tưởng tượng! Nếu không đủ sức tưởng tượng đến những thứ mà người thường không tưởng đến thì cậu chẳng bao giờ theo kịp dấu chân của hung thủ!"

Dừng một chút, cô nói tiếp: "Phá án tựa như mèo bắt chuột. Cậu lần ra mùi của con chuột, tìm được đường nó chạy qua, cuối cùng mới bắt được nó."

Tuy không hiểu lắm, nhưng nghe lợi hại thật…

Lý Đại Hùng mở to hai mắt, miệng há to, vừa muốn nói gì đó thì thấy Cố Duệ nhíu mày. Cô nói một cách ảo não: "Ôi trời, sao tôi lại nói với cậu mấy cái này chứ! Với chỉ số thông minh đó, sao cậu có thể nghe hiểu chứ!"

Mẹ nó!

Lý Đại Hùng đen mặt, phản bác: "Nếu tên nhóc kia nhìn thấy cảnh hung thủ giết người vứt xác, sao nó không nói? Cho nên suy đoán của cô là sai!"

Cố Duệ im lặng, Lý Đại Hùng thấy thế thì đắc ý. Một lúc sau, Cố Duệ nói nhỏ: "Nó không nói mới càng thú vị."

Gì?

Thế nên ông đây mới không muốn nói chuyện với loại người thông minh như cô!

Nhưng Cố Duệ thích như vậy đấy…

"Đừng vội, tối cậu sẽ biết thôi."

Tối? Có gì ăn ngon hay chơi vui sao?

Nghe thế, Lý Đại Hùng như được nạp thêm động lực, cậu nhìn xuống đất: "Nơi này chính là nơi thi thể kia nằm đúng không?"

Cố Duệ nhìn đường vẽ phỏng lại mà quan sai vẽ trên đất. Đây là tư thế khi nạn nhân ngã xuống đất.

"Đưa giấy đến đây."

Cố Duệ duỗi tay ra, Lý Đại Hùng liền móc mấy tờ giấy từ trong ngực ra và đưa cho cô.

Đây là những bức vẽ mà Cố Duệ đã vẽ lại nhưng không phải mặt mà là tư thế thi thể trong tình trạng co cứng. Những bức vẽ này vẽ bằng những đường cong miêu tả trạng thái chết của nạn nhân.

"Khỉ, tối qua cô đưa thứ này cho tôi, tôi đã nhìn vài lần. Tư thế chết của người này thật kỳ lạ… Cứ cảm thấy…"

"Đương nhiên là kỳ quái rồi. Tôi đã hỏi Triệu Nguyên, ông ta nói trạng thái lúc chết của nạn nhân là như thế. Cậu nhìn xem." Cố Duệ cầm một mặt giấy, phía dưới tranh được ướm lên hình vẽ trên mặt đất. Trên bức vẽ, phần lưng của thi thể dính với mặt đất.

"Đúng, là kiểu này… Nhưng hắn… kỳ kỳ kiểu gì ấy." Lý Đại Hùng nhìn một lúc rồi vỗ đầu mình một cái: "Tư thế của hắn giống như một con cóc vậy! Một con cóc chết bị lật ngược."

Cố Duệ cười, búng tay lên đầu Lý Đại Hùng: "Thằng nhãi nhà cậu… Miêu tả sống động đấy, không sợ người ta thành quỷ sẽ tìm tới cậu sao?"

Lý Đại Hùng rùng mình một cái, cẩn thận nhìn xung quanh rồi bất mãn nói: "Cô đừng hù tôi… Không có quỷ gì đâu, sư phụ đã bảo thế mà. Đúng rồi, sao hắn lại chết như vậy? Nhìn thế nào cũng thấy vô lý!"

Ngừng một lát, cậu ta nói tiếp: "Cho nên hắn không chết như vậy. Nơi này không phải là nơi hắn bị giết. Khỉ, chúng ta mau đi nói cho tên họ Triệu kia biết đi."

Cố Duệ giữ cậu ta lại: "Cậu cho rằng ông ta không biết sao? Người ta xuất thân từ ngỗ tác đấy, từng điều tra không biết bao nhiêu vụ án, chẳng lẽ còn không nhìn ra? Bởi vì biết nên ông ta không tập trung điều tra nơi này. Chung quy lại, nơi đây chẳng phải là hiện trường đầu tiên của vụ án. Nếu không, sao ông ta có thể cho người phong tỏa nơi đây mà không điều tra tiếp?"

Hèn chi…

Lý Đại Hùng chợt ngộ ra. Cậu ta không đi nữa mà ngồi xổm với Cố Duệ: "Nếu thế cô còn nhìn cái gì nữa vậy?"

"Dấu chân."

"Hả? Sao hôm nay cô ngớ ngẩn đột xuất vậy? Ở đây nhiều dấu chân như vậy, đều là dấu chân của quan sai, sao có thể nhìn ra dấu chân của hung thủ chứ."

Cố Duệ liếc Lý Đại Hùng một cái: "Có hai cách để hung thủ dịch chuyển thi thể nạn nhân."

Lý Đại Hùng nghiêng đầu: "Hoặc là kéo, hoặc là cõng."

"Lúc trước Triệu Nguyên đã từng nói đất nơi này mềm xốp. Giếng nước này mới được đào một năm, đất mới được xới lên nên dễ để lại dấu chân. Nhưng nơi này chỉ có dấu chân, không có dấu vết bị kéo… Điều này nói lên rằng, hung thủ không phải kéo thi thể đến đây mà là khiêng! Cho dù Triệu Nguyên có dặn dò kỹ đến đâu, đám nha dịch cũng sẽ để lại một ít dấu vết trên hiện trường. Nhưng cậu xem xem, trong đây có một vài dấu chân hằn xuống đất tương đối sâu, gần như gấp hai lần những cái khác. Cậu xem cái này này, với cái kia nữa."

Lý Đại Hùng nhìn theo hướng tay của Cố Duệ. Ha, đúng thế thật.

"Cái này, cái này, cái này… Khỉ, ở đâu cũng có dấu chân này!"

Gần giếng nước, có hai dấu giầy in xuống đất khá sâu.

Cố Duệ nhìn hai dấu giày.

"Tên họ Triệu kia chắc cũng phát hiện cái này!" Lý Đại Hùng hơi căm giận nói. Bọn họ giúp Triệu Nguyên phá án mà ẩn trong án này lại có rất nhiều thứ không thể nói, thật không có nghĩa khí!

"Chẳng phải chúng ta chỉ bắt quỷ sao? Biết nhiều quá lại không tốt. Điều này ông ta không làm sai. Nhưng có lẽ ông ta cũng vì thấy hai dấu chân này mới cảm thấy nên tìm người Hàng Đạo đến giúp đỡ."

Cố Duệ đứng cạnh giếng nhìn xuống. Giếng rất sâu, bình thường người hầu múc nước đều quăng thùng xuống. Người sống căn bản sẽ không xuống dưới đó. Đi xuống đó rồi, làm cách nào lên lại?

Nếu không phải người sống, vậy là… quỷ?

E rằng Triệu Nguyên cũng nghĩ như vậy.

Nhưng vì sao không tìm thấy dấu vết tà ma trên thi thể?

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Độc

Lúc Cố Duệ đang cảm thấy nghi hoặc, Lý Đại Hùng bỗng nhiên đi ra ngoài…

"Cậu đi đâu đấy?"

"Cô đừng chộn rộn… Khỉ, hình như tôi ngửi được mùi gì đó…"

Sao?

Cố Duệ ngẩn ra. Cô ngẩng đầu nhìn về hướng mấy người quản gia, sau đó đưa mắt ra hiệu cho Lý Đại Hùng.

Lý Đại Hùng ngầm hiểu. Cậu hiểu người mà đám người kia tập trung sự chú ý vào là Cố Duệ, không phải cậu. Cho nên…

Lý Đại Hùng lắc lư dạo trong bụi cỏ. Quản gia vốn dĩ chú ý đến hành động của cậu ta nhưng trong phút chốc ông ta lại tập trung nhìn về phía Cố Duệ. Ông ta thấy cô lấy thứ gì đó từ trong túi ra.

Thứ gì đó trong suốt. Ông ta rất tò mò muốn biết đó là gì. Phía bên kia, Cố Duệ đã cất tiếng gọi ông ta đi đến.

"Tiểu sư phụ, ngài cần gì?"

"Các người còn dùng nước dưới này không?"

"Không dùng đến. Sau khi xảy ra chuyện, chúng tôi không dùng đến nước ở giếng này nữa."

Cố Duệ gật đầu. Cô thả Bạch Tàm Ti xuống giếng...

Khi chạm đến đáy giếng…

"Năm trượng ba?"

"Đúng thế. Tiểu sư phụ dùng sợi dây trắng này để đo sao? Thật tài giỏi!"

"Bình thường thôi. Nhưng mà, giếng nước nhà các người sâu thật, giếng bình thường chỉ sâu bốn trượng."

Quản gia nghe vậy thì cười nói: "Có lẽ là do mạch nước ngầm ở đây quá sâu. Nhưng… tiểu sư phụ chỉ đo chiều sâu thôi sao?"

Cố Duệ lưu ý thấy vẻ mặt quản gia thoáng không tự nhiên. Hử? Nói sang chuyện khác à?

"Không phải. Đây là Bạch Tàm Ti, là đồ của Hàng Đạo chúng tôi, có thể kiểm tra quỷ khí, tà khí. Lát nữa kéo nó lên, chúng ta có thể xem xem nước phía dưới có vấn đề hay không."

Thật ra Cố Duệ chỉ tùy tiện chém gió vậy thôi. Bạch Tàm Ti dù có thể thanh tẩy tà khí nhưng hiệu quả không cao. Cô chỉ làm dáng thế cho quản gia xem.

Sau khi móc câu rơi xuống nước một lúc, cô bắt đầu kéo dây lên. Nhưng đột nhiên mặt cô khẽ biến sắc. Dưới nước có cái gì đấy!

Quản gia cũng đứng cạnh giếng nên cũng nhìn thấy Bạch Tàm Ti vốn còn đang dãn đột nhiên căng ra. Những người từng xem câu cá đều biết, đây là dấu hiệu vật gì đó móc vào.

Mẹ ơi, có quỷ thật à!

Đám hộ vệ gần đó vốn còn mang bộ dáng xem náo nhiệt, vừa thấy tình hình này, mặt mày bọn họ lập tức trắng bệch. Nếu không phải quản gia gọi bọn họ lại đây, e rằng bọn họ đã ba chân bốn cẳng bỏ chạy.

Đám người vừa mới chạy đến gần, Lý Đại Hùng đã nhanh chân chạy đến kéo phụ Cố Duệ.

Có vẻ như vật phía dưới còn sống, cách mặt đất năm trượng nhưng những người ở đây đều nghe thấy tiếng đạp nước.

Theo từng đoạn dây được Lý Đại Hùng kéo lên, thứ đó…

Cũng đi lên.

Lúc nó ở dưới sâu thì không nhìn thấy, nhưng thứ đó càng lên cao càng dễ thấy rõ. Tuy nhiên, miệng giếng nguy hiểm như vậy, ai dám tới đó nhìn xuống xem xét xem cái đó là gì. May mắn bây giờ là ban ngày, nếu không, mấy người bọn họ đã co giò chạy trốn…

Cố Duệ là một người cực kỳ yêu quý mạng của mình nên sẽ không mạo hiểm bước lên. Nhưng khi nghe có tiếng đạp nước ở dưới giếng, cô có cảm giác rất kỳ quái.

Cái thứ đó… không phải là cá đấy chứ?

Lý Đại Hùng dùng hết sức kéo mạnh lên.

Bộp!

Một thứ to bằng đầu của một người đàn ông trưởng thành bị Lý Đại Hùng kéo mạnh ra khỏi miệng giếng. Cuối cùng, nó bay lên và rơi trên đầu cậu ta.

Mọi người: "…"

Cóc, một con cóc rất lớn.

Ha ha, sao tự nhiên thấy lúng túng thế này!

Trong lúc mọi người kinh ngạc đến ngây cả người, Cố Duệ nhảy lên, đá con cóc lớn đang nằm sấp trên đầu Lý Đại Hùng xuống.

Rầm!

Con cóc văng ra xa tầm ba, bốn mét rồi rơi xuống đất. Nó xoay cái thân dính đầy bụi đất lại. Bộ dạng con cóc rất hung ác. Nó kêu lên vài tiếng nhỏ rồi mở miệng ra, vươn đầu lưỡi đầy dịch nhầy về phía mặt Cố Duệ.

Mọi người đều biết lưỡi của cóc, rắn, thằn lằn đều có thể co duỗi. Đầu càng to, lưỡi càng co duỗi được dài. Vì thế, con cóc này có thể vươn đầu lưỡi dài ra khoảng ba, bốn mét về phía Cố Duệ.

Có vẻ như nó đang tức giận vì bị Cố Duệ đá. Đầu lưỡi của nó mang theo dịch xanh nhầy nhụa, nhớp nháp. Mới nhìn thôi đã thấy ghê tởm muốn chết, chứ nói gì đến việc bị dính phải dịch đó.

Cố Duệ nhanh nhẹn tránh sang một bên rồi rút đao giắt bên lưng của một hộ vệ đứng gần đó ra.

Soạt!

Lưỡi của con vật đó bị cô chém đứt một đoạn.

Con súc sinh này đau đớn kêu lên. Nó dùng sức nhảy về phía giếng, lẩn trốn xuống dưới.

Chỉ còn lại một đoạn lưỡi đang động đậy trên mặt đất.

Trong lòng mọi người vẫn còn sợ hãi. Đương nhiên bọn họ không sợ cóc, chỉ là con cóc kia quá lớn, lại chủ động tấn công con người.

"Cóc gì thế này? Thành tinh rồi sao? Hay là yêu quái?" Một tên hộ vệ lẩm bẩm.

Quản gia cũng được xem có chút kiến thức. Tuy rằng khi nhìn thấy con cóc, ông ta đã dở khóc dở cười. Nhưng hiện tại nhớ đến kích thước lớn bất thường và sự hung ác của con cóc đó, mặt ông ta liền trầm xuống. Ông ta cho đám hộ vệ lui ra rồi tiến lại gần Cố Duệ đang xem xét đầu lưỡi bị chặt đứt trên mặt đất.

"Tiểu sư phụ, có phải con súc sinh này có vấn đề không?"

"Ông nói xem. Nó to mập như vậy, có thể giết chết một con chó."

Cố Duệ vẫn còn sợ cỗ sức mạnh mà đầu lưỡi ấy vươn về phía mình. Và quan trọng nhất là chất dịch nhầy của nó.

"Chất dịch nhầy này có độc, không chạm vào được. Nhưng đây là loại cóc gì thì tôi không rõ. À, tuyệt đối đừng để người khác lại gần giếng này, đặc biệt là trẻ con trong phủ, ví dụ như Tiểu Bảo thiếu gia của các người, nhóc đó ham chơi như vậy… Chúng ta chưa chắc chắn ở dưới đó còn có thứ gì to hơn đầu người nữa không…"

Lời cô nói khiến quản gia rất sợ hãi. Ông ta liên tục gật đầu thật mạnh: "Vâng, vâng. Đã làm phiền tiểu sư phụ rồi. May nhờ có ngài, nếu không chúng tôi đã không biết cái giếng này lại có vấn đề lớn như vậy. Trong phủ lại có nhiều trẻ con, sơ suất một chút sẽ… Đúng rồi, Tiểu Bảo thiếu gia ở gần đây, bình thường cũng hay đến nơi này chơi, nếu sơ suất sẽ bị ám ngay."

Ha, còn chưa nói là quỷ mà ông quản gia đã phát huy trí tưởng tượng đến cảnh giới này rồi.

Nhưng Cố Duệ cô không nghĩ lại, lúc trước là ai đã lừa người ta đến mụ mị cả đầu.

Lý Đại Hùng đẩy nhẹ tay Cố Duệ, nháy mắt thầm ra hiệu: "Trần Dịch Bảo kia đúng là hay chơi đùa ở nơi này, có lẽ nó thật sự nhìn thấy gì đó."

Cố Duệ không đáp lại. Cô sai Lý Đại Hùng bọc đầu lưỡi kia vào trong bao rồi rời đi. Quản gia cũng không đưa tiễn, ông ta phải sắp xếp người đến canh giữ và cách ly cái giếng này.

Trên đường đi, Cố Duệ không nói năng gì. Cô đi về phía nhà xí.

Dọc đường đi, cô nhìn thấy rất nhiều thị nữ trẻ đẹp.

Cố Duệ nhờ một người dẫn đường cho mình.

Lý Đại Hùng biết Cố Duệ là một người chỉ cần đi qua một lần là nhớ đường. Bây giờ cô làm như vậy, có lẽ đang muốn hỏi gì đó.

Người thị nữ kia đương nhiên không từ chối. Sau một hồi gợi chuyện, bằng sự cao thâm, vừa đấm vừa xoa rồi ám chỉ này nọ của Cố Duệ, cô thị nữ này – có lẽ đè nén uất ức trong lòng quá lâu – nhịn không được nói rất nhiều.

“Tiểu Thúy thật đáng thương. Cô ấy cần cù, chăm chỉ, lại yên phận. Không hiểu sao cô ấy lại gặp phải chuyện quái lạ này… Có lẽ là trúng tà, hèn gì mấy ngày trước tôi cảm thấy cô ấy có gì đó không thích hợp lắm…”

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Cảm Kích

Không thích hợp?

“Không thích hợp như thế nào? Trúng tà phát điên?”

“Thật ra không nghiêm trọng đến mức đó…”

Cô thị nữ nhìn kỹ xung quanh, thấy không có ai mới thấp giọng nói với Cố Duệ: “Cô ấy như lo lắng điều gì đó, thường xuyên hoảng sợ. Có một hôm, tôi nhìn thấy bóng lưng cô ấy từ xa liền chạy đến vỗ lên vai một cái. Cô ấy sợ đến mức kêu to lên. Sự sợ hãi đó không giống như sợ hãi bình thường, mà là cực kỳ sợ hãi, như có ai đó muốn làm hại cô ấy. Lúc đó, tôi áy náy, vội vàng an ủi nhưng mãi một lúc lâu, cô ấy vẫn chưa bình tĩnh lại. Mặt cô ấy tái mét, vừa quay về phòng liền ngủ. Sau đó, cô ấy rất hiếm khi ra ngoài, nếu có cũng đều đi cùng với chúng tôi…”

Khúc phía sau, thị nữ này nói không rõ ràng, mạch lạc lắm. Cố Duệ cũng không hỏi thêm nhiều.

Lúc đến nơi, Cố Duệ để thị nữ kia rời đi.

“Con khỉ, cô hỏi đúng người thật. Người này không ngờ lại cùng phòng với Tiểu Thúy.”

“Nói thừa, người hầu nhà họ Trần tuy nhiều nhưng thị nữ chuyên hầu hạ chủ nhân và thị nữ chuyên giặt đồ đều được chia ra rõ ràng, quần áo mặc cũng không giống nhau. Cô ta giống Tiểu Thúy, đều là thị nữ hầu hạ bên cạnh chủ nhân. Từ quần áo có nhận ra, cô ta là thị nữ bên cạnh vị phu nhân nào đó. Xác suất cô ta cùng phòng với Tiểu Thúy là rất cao.”

“Ừ, nhưng cô ta cũng thật thà thật… Nói hơi nhiều!”

“Nói nhiều? Chỉ xem cô ta có muốn nói hay không thôi…” Cố Duệ nhìn theo bóng lưng nhanh nhẹn đang rời đi của thị nữ kia. Cô thầm nghĩ, e rằng người đứng sau này không ngờ đến chuyện những kẻ có thân phận thấp hèn cũng có tình cảm.

Cô gái này ám chỉ với cô rằng Tiểu Thúy đã biết điều gì đó nên mới bị diệt khẩu.

Mọi chuyện đúng như tên đầu trọc miệng quạ đen đã nói.

Cố Duệ bước vào phòng. Triệu Nguyên và tên đầu trọc đang nói chuyện cùng Trần Nguyên Phong. Còn người tên Tả Long Châu thì không còn ở đây.

“Ôi chao, lão gia, tiểu sư phụ đã quay lại.” Quản gia quay lại đây sớm hơn bọn họ vì Cố Duệ và người thị nữ kia cố ý đi đường vòng.

Trần Nguyên Phong lại cảm tạ Cố Duệ một phen. Còn tên đầu trọc nhìn cái lưỡi cóc được mang về kia.

“Cóc Lục Bối Độc. Phong thủy nhà họ Trần các người thật tốt, ngay cả loại cóc quý hiếm này cũng có.”

Lời nói của tên đầu trọc rất không xuôi tai khiến Triệu Nguyên Phong, trong phút chốc, cảm thấy xấu hổ. Lão ta nói: “Không biết loại cóc này từ đâu tới. Nó rất độc sao?”

“Đương nhiên là rất độc… Một ít nước bọt của nó cũng có thể gây chết người.”

Trần Nguyên Phong sợ hãi nói: “Cái, cái giếng kia…”

Nếu nhà họ Trần bọn họ đều uống nước lấy từ giếng này, chẳng phải trăm mấy mạng người nhà họ đều bị độc chết?

“Sợ cái gì! Súc sinh này sinh ra trong nước, bình thường đều giấu nọc độc, sẽ không dùng tùy tiện. Giống như ong mật, một khi dùng hết độc, nó sẽ chết ngay lập tức. Nó cũng biết mấy trò ám chiêu, thường sẽ không tùy tiện thả độc vào nước. Cho dù nó thả độc, nước ở dưới đó nhiều như vậy, độc tính sẽ không còn mạnh. Huống hồ, mạch nước ngầm luôn chảy, sao có thể độc chết cả nhà mấy người được… Nhưng nếu cứ để thế, chẳng khác nào giữ lại tai họa bên mình. Muốn bắt nó cũng không dễ, chỉ có thể cẩn thận đề phòng.”

Trần Nguyên Phong sống đến từng tuổi này, trong nhà có tiền, con trai lại có tương lai tốt đẹp phía trước nên ông ta rất quý mạng của mình. Lão ta lập tức sắp xếp ổn thỏa mọi thứ. Hơn nữa, lão ta còn nhiệt tình mời thầy trò Khuê Sơn ở lại ăn cơm…

Ăn cơm?

Đương nhiên phải ở lại ăn no say một chầu rồi!

Bọn Cố Duệ không cần từ chối, dù sao cũng đã giúp nhà họ Trần tìm ra một con cóc.

Nếu ở đây ăn cơm thì không cần phải đi. Nơi này lại lớn, lại có tiền, còn cho bọn họ ở lại. Người ta còn bảo sẽ có bữa khuya…

Đối với điều này, Cố Duệ và Lý Đại Hùng ngoài mặt thì khinh bỉ nhìn tên đầu trọc nhưng trong lòng lại hết sức tán đồng.

Triệu Nguyên là người "nhà nước", phải vội tra án nên đi trước.

Trước khi đi, ông ta kéo Cố Duệ sang một bên và nói một câu rất có thâm ý: "Cố tiểu hữu, phải chú ý đến mọi thứ, phải cẩn thận trong mọi việc."

Cố Duệ nghiêng đầu: "Chỉ là ăn một bữa cơm, ngủ nhờ một đêm thôi mà. Triệu đại nhân, ông đừng có rủa tôi. Tiện đây nói luôn, tôi chờ ông về cùng ăn một bữa cơm."

"Xin nhận lời chúc tốt lành từ cô." Triệu Nguyên cười ha ha rồi quay đi.

Nếu những người canh ở các hiệu thuốc tìm được người, ông ta chắc sẽ sớm quay lại ăn một bữa thịnh soạn cùng bọn Cố Duệ.

Trong lúc chờ ăn cơm, cuối cùng Lý Đại Hùng cũng có cơ hội ăn lựu.

Tiễn Triệu Nguyên đi, Cố Duệ vừa quay người lại liền nhìn thấy tên thổ tặc nào đó đang ngồi trên cầu thang ở hậu viện và điên cuồng ăn lựu…

Cố Duệ đi qua.

Lý Đại Hùng lập tức dùng thân thể cao lớn của mình giấu trái lựu đi.

"Cô muốn gì?"

"À, chỉ muốn nói với cậu rằng ăn lựu tốt cho sức khỏe. Nhưng ăn nhiều lại không tốt cho thận. Cậu biết thận là gì không?"

"Là gì?"

"Thứ giữa hai chân cậu có thể dùng được hay không đều dựa vào nó."

Mặt Lý Đại Hùng tái mét. Cậu ta lập tức co hai chân lại: "Cô nói bậy!"

"Đúng vậy, tôi lừa cậu đấy." Cố Duệ cười ha ha.

Con khỉ chết bầm này rất xảo trá, rất biết che mắt người khác, cứ thật thật giả giả, chẳng biết đâu mà lần…

"Được rồi, nể mặt cô là sư muội tôi, thưởng cho cô một trái." Lý Đại Hùng lập tức vờ hào phóng, ném cho cô trái lựu nhỏ nhất.

Cố Duệ chụp lấy, mỉm cười nói: "Đa tạ Lý công công."

Lý Đại Hùng: "…"

Sau đó, hai tỷ đệ Khuê Sơn ngồi gặm lựu.

Thanh Vũ: "Tôi không hiểu, sao Khuê Sơn mấy người thích ngồi ăn trên cầu thang quá vậy?"

Cố Duệ: "Tiếp nhận linh khí trời đất, trên đầu ba tấc có thần linh mà!"

Đều là người quen, lại trả lời theo kiểu thần côn như vậy, quá qua loa rồi!

Thanh Vũ cạn lời, cậu đi về phía đám người Viên Lâm – lúc này cũng đang câm nín.

"Lại là cô!" Hứa Điển lại gần, cười tủm tỉm nói: "Cô nương, chúng ta đã từng gặp nhau, ở Phong Mãn Cư…"

Cố Duệ ngẩng đầu nhìn hắn ta: "Rồi sao?"

"Tôi thấy cô rất thú vị, chúng ta làm bạn đi."

"Tôi còn nhỏ tuổi, tạm thời chưa tính toán đến chuyện cưới gả. Nhưng nếu vui chơi tạm thời thì được. Lại nói, anh bao nhiêu tuổi vậy?"

"…"

Không còn lời nào để nói tiếp.

Hứa Điển lúng túng trừng mắt nhìn Cố Duệ. Cố Duệ vừa ăn lựu vừa cười tủm tỉm nhìn hắn.

Phía sau, ánh mắt Hàn Cao nhìn Cố Duệ như nhìn người ngoài hành tinh. Nhưng Viên Lâm lại cười nói: "Tiểu sư phụ là người Hàng Đạo, không giống người bình thường, thật khiến tại hạ mở rộng tầm mắt."

Ô, người này quả nhiên có đầu óc.

Cố Duệ liếc nhìn hắn, không lên tiếng.

Lý Đại Hùng vốn không thích nói chuyện cùng đám công tử bột nhà giàu. Dù sao, lấy độ thâm cùng sự âm hiểm, độc ác, Cố Duệ nhà cậu có thể cho đám người này lên thót.

"Ơ, Viên Lâm, các cậu tới rồi à? Hiên Nhi đâu? Thật là… Các cậu là khách, sao nó không ra tiếp đón."

Trần Nguyên Phong khá thân thuộc với đám thanh niên này. Ngược lại, đám người cũng hành lễ với lão ta.

"Hình như Dịch Hiên huynh đi…"

"Cha."

Nghe âm thanh thanh nhã truyền đến, Cố Duệ hơi khựng người lại. Cô vừa quay đầu liền nhìn thấy ba người từ trong rừng lựu đi tới…

Một nam, một nữ và một đứa nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71: Túi Thơm

Nữ, Tô Lai, một cô nương xinh đẹp.

Tên thổ tặc Lý Đại Hùng đang ăn lựu ngẩng đầu nhìn Tô Lai vài lần, sau đó lại mau chóng cúi đầu ăn tiếp.

So về nhan sắc, cô ta vẫn kém xa mỹ nhân Yêu Yêu của Khuê Sơn.

Lúc trước cậu nhìn Vương Thanh Uyển bằng cặp mắt khác bởi vì cô ấy gặp phải cảnh ngộ đáng thương, bản thân cô ấy lại là một người dịu dàng, từ tốn. Người như vậy là kiểu người mà đàn ông theo bản năng muốn che chở nhất.

Về phần Tô Lai, ngay cả một người có thần kinh thô như Lý Đại Hùng cũng biết người này không hề đơn giản.

Cố Duệ cũng không quá chú ý đến Tô Lai. Ở thế giới hiện đại, nơi nơi tràn ngập mỹ nữ. Ngay cả bản thân Cố Duệ cũng là một đại mỹ nhân nên trước giờ cô luôn hà khắc trong việc đánh giá vẻ đẹp của những cô gái khác. Vì thế, cô chỉ liếc mắt qua một lần rồi không nhìn đến nữa. Về phần con gấu con Trần Dịch Bảo kia...

Cố Duệ dứt khoát lướt qua và nhìn về phía chàng trai đang đứng bên cạnh.

Đám người Viên Lâm đều là những chàng trai khôi ngô tuấn tú, là F4 phiên bản cổ đại. Trong F4, Yoon Ji Hoo là người đẹp trai nhất. Mà Trần Dịch Hiên có thể được ví như Yoon Ji Hoo của nhóm.

Trần Dịch Hiên da rất trắng, môi hồng răng trắng. Khuôn mặt hắn mang một sự lạnh lùng, hờ hững khiến người ta có ấn tượng sâu sắc. Hắn đứng dưới gốc lựu, không màu mè, chỉ mặc một bộ trường sam màu xanh lam lay động theo gió. Hắn cứ đứng đấy, lộ ra một dáng vẻ mỏng manh có chút nữ tính. Nhưng không thể phủ nhận một điều là hắn rất đẹp.

"Tiểu thịt tươi!" Trong đầu Cố Duệ nảy ra ba chữ này.

"Cha." Trần Dịch Hiên hành lễ. Từng động tác, cử chỉ của hắn đều mang theo sự phong độ ngời ngời.

Không có người cha nào khi nhìn con trai mình xuất sắc như vậy lại không tự hào. Huống chi, con mình còn đậu Bảng Nhãn.

Nhưng khi nhìn thấy Trần Dịch Hiên xuất hiện cùng Tô Lai, mặt lão ta phút chốc thay đổi, lộ ra vẻ không vui.

Cố Duệ vừa liếc mắt một cái liền nhìn thấu suy nghĩ của Trần Nguyên Phong. Lão cảm thấy con trai mình là Bảng Nhãn, dáng vẻ tuấn tú, lịch sự, người có thể xứng với con trai lão chỉ có quý nữ ở Lạc Dương. Con trai lão sao lại qua lại với một con buôn nghèo hèn này được!

Lão không nghĩ đến nhà họ Trần lão cũng chỉ là thương nhân, gia đình quan lại ở Lạc Dương dù coi trọng Trần Dịch Hiên, có khả năng gả thấp con gái cho cậu ta. Nhưng muốn kết duyên với một quý nữ chân chính, hắn ta phải ở rể mới được.

Ở rể cấp cao nhất chính là phò mã. Nhưng từ xưa đến nay, trong đám phò mã, có mấy người sống tốt!

Cố Duệ hiểu rõ chế độ hôn nhân của quý tộc thời cổ đại còn hơn cả người cổ đại.

May mà có mặt Trần Dịch Bảo nên hai người kia không bị coi là lén gặp mặt. Sắc mặt Trần Nguyên Phong dịu bớt. Lão mời mọi người ngồi vào bàn một cách tự nhiên.

Nhà họ Trần là thương nhân, hiện tại cũng xem như bay được lên cành cao nên học theo rất nhiều quy tắc của gia đình quan lại. Bọn họ ăn cơm cũng ăn theo nếp nhà quan. Nhưng Lý Đại Hùng và tên đầu trọc không có kiên nhẫn làm theo những quy tắc cứng nhắc như vậy. Cả hai đều ăn uống hết mình. May mà Trần Nguyên Phong cũng hiểu người Hàng Đạo không có nhiều quy tắc rắc rối như vậy nên mặc kệ hai người bọn họ.

Trên bàn cơm, Cố Duệ nhìn thấy những người còn lại của nhà họ Trần. Đây không phải là cơm tất niên, người nhà họ Trần đương nhiên sẽ không có mặt đầy đủ.

Người cô nhìn thấy là một nhà nhị gia.

Tam gia là cha của Trần Dịch Bảo. Chi này mấy năm nay đã xuống dốc rất nhiều,chỉ còn lại vài người. Nên nhà nhị gia là cánh tay đắc lực của Trần Nguyên Phong.

Nhị gia nhà họ Trần là một người hào sảng. Thân mình ông ta hơi béo, từ lúc bước vào phòng cứ cười tủm tỉm như phật Di Lặc. Qua mấy tuần rượu, ông ta đã thành bạn rượu với tên đầu trọc. Phu nhân ông ta có vẻ đẹp ưa nhìn kèm theo sự yểu điệu trong từng cử chỉ. Bà ta rất chu đáo với mọi người. Ngay cả với một tiểu bối như Cố Duệ, bà ta cũng săn sóc rất nhiệt tình.

Bữa ăn này rất phong phú.

Đặc biệt là món canh ba ba hầm đầy sự tinh túy và hương thơm nức mũi. Đây là một món ăn cực kỳ bổ dưỡng, nhưng phía đàn bà con gái không mấy hứng thú, chỉ có cánh đàn ông là yên lặng uống thêm vài chén...

Nhất là vị nhị gia kia.

Sau khi chè chén no say, nhà họ Trần sắp xếp ba người Cố Duệ vào ở tạm một tiểu viện có bốn phòng. Cả ba ở cùng với Thanh Vũ.

Cửa viện đóng chặt lại, bọn họ không cần phải băn khoăn có ai khác.

Bốn người ngồi trên ghế, uống trà nóng để tiêu thức ăn dầu mỡ trong bụng. Ừ, còn ăn lựu nữa.

"Có một điểm kỳ lạ. Không thấy Trần phu nhân." Cố Duệ thuận miệng nói.

Theo lý thuyết, đương gia chủ mẫu (*) không phải nên có mặt trong những tình huống như vậy sao?

"Trần phu nhân trước giờ đều không khỏe. Tiệc mừng thọ mấy ngày trước của Trần Nguyên Phong, bà ta có xuất hiện một lúc. Còn lại, bà ta rất hiếm khi xuất hiện, ngay cả buổi tối hôm Tả Long Châu có mặt cũng thế."

Nói sao đây? Ba người Khuê Sơn không hẹn cùng liếc nhìn nhau.

Nhà họ Xa ở trấn Thanh Liễu đã để lại cho bọn họ ấn tượng quá sâu sắc.

Xa phu nhân kia...

Chẳng lẽ nhà họ Trần cũng là sào huyệt ẩn chứa sự dơ bẩn gì đó?

Chỉ tượng tượng không cũng vô dụng. Cố Duệ hớp một hớp trà rồi nhìn về phía tên đầu trọc: "Giếng nước kia có vấn đề hay không?"

Ánh mắt Thanh Vũ chợt lóe lên. Lúc trước, thái độ của hai thầy trò Khuê Sơn đối với cóc Lục Bối đều không mặn không nhạt, tựa như không quan tâm đến cái giếng kia lắm. Không ngờ...

"Cóc Lục Bối lớn nhất cũng chỉ to bằng bàn tay, mà thứ ấy lại to gấp mười hay mười mấy lần như thế. Tục ngữ nói "ngựa không ăn cỏ đêm không mập". Không ăn đồ tốt, sao nó có thể to như thế?"

Lời nói của tên đầu trọc làm Thanh Vũ nhíu mày: "Dưới giếng kia có thi thể?"

“Không biết, không nhất định phải là thi thể nhưng dưới đó chắc chắn có gì đó rất mờ ám.” Tên đầu trọc hớp một hớp trà rồi nói: “Chỉ mỗi đầu lưỡi của con cóc đó thì không nói lên được điều gì. Muốn biết trên người nó ẩn giấu điều gì, ta phải bắt được nó...”

Cố Duệ bỗng nhiên cảm thấy không ổn.

“Tôi mệt quá, phải đi ngủ trước đây. Chúc ngủ...”

“Khỉ, cô thích câu cá ban đêm không?”

Hai người đồng thời lên tiếng. Sau đó, sắc mặt cả hai đều trở nên khó coi.

Lý Đại Hùng ở một bên cười thầm.

Cố Duệ xù lông: “Vụ gì đây? Sao mà biết ai trong nhà họ Trần là hung thủ? Lại chưa chắc trong chuyện này có ma quỷ hay không! Sao tôi có thể là đối thủ của bọn họ được!”

Tên đầu trọc: “Chỉ câu cá thôi mà. Hung thủ hành động cẩn thận như thế, lại không phải tên ngốc, sao có thể tùy tiện tấn công cô được! Huống hồ, cô dù sao cũng là đệ tử Khuê Sơn...”

Cố Duệ: “Anh chưa dạy chú pháp cho tôi. Ngay cả Hàng Lực Khuê Sơn cũng chưa dạy!”

Tên đầu trọc: “Đừng nông cạn như vậy! Đó chỉ là những thứ bên ngoài, mạng cô cứng, cốt cách kỳ lạ, vừa sinh ra đã được may mắn soi rọi, đây là những thứ sư tổ cô nói, cho nên cô không chết được đâu!”

Cố Duệ: “Đại gia nhà anh!”

Tên đầu trọc: “Là sư phụ của ta, sư tổ của cô.”

Cố Duệ: “Thật ra anh sợ tôi học xong sẽ giết thầy phải không?”

Thanh Vũ vội nói: “Hai người không cần cãi lộn, Cố cô nương, tôi cùng đi với cô.”

Tên đầu trọc: “Chờ mỗi câu này của cô thôi.”

Cố Duệ: “Nói sớm không được à? Làm tôi lãng phí nước bọt nãy giờ!”

Thanh Vũ: “Ha ha, là tôi sai.”

Vừa định bước ra ngoài, Cố Duệ chợt nhớ đến điều gì đó: “Đại Hùng, lúc trước cậu ngửi thấy gì?”

“Hả? À à, suýt nữa là tôi quên mất. Lúc đó, ở bên giếng không phải tôi đã bảo là ngửi thấy một mùi hương sao?” Đừng nói là một người có khứu giác cực kỳ nhạy như Lý Đại Hùng, ngay cả Thanh Vũ cũng ngửi được mùi đó.

Mùi đó thoang thoảng ở khắp nơi trong nhà họ Trần.

Cũng vì thế, bọn họ mới loại bỏ suy nghĩ để Lý Đại Hùng dựa theo mùi hương mà lần tìm ra ai trong nhà họ Trần là hung thủ.

Nhưng Lý Đại Hùng lại nói cậu ngửi được mùi hương...

“Gì? Không phải là mùi đó, là mùi khác... A, là cái này!”

Lý Đại Hùng đang ăn lựu, vừa nhớ đến liền móc một thứ từ ngực ra rồi ném lên bàn. Ba người Cố Duệ nhìn đến.

À, túi thơm.

(*) Đương gia chủ mẫu: vợ của gia chủ, nữ chủ nhân của ngôi nhà.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Phân Tích

“Của hung thủ?”

“Không biết, tôi tìm thấy trong bụi cỏ gần giếng nước. Nó bị mắc vào một cái kẽ nhỏ sau tường.”

“Cái này chẳng nói lên được điều gì. Có khả năng có người đi ngang qua đó làm rơi...”

Cố Duệ cầm lấy túi thơm, sờ rồi ngửi, một lúc sau nói: “Không trùng hợp vậy đâu. Túi thơm này có mùi cam quýt, bên ngoài dính đất nhưng không phải quá bẩn, bên trong hơi ẩm. Mấy ngày nay trời không đổ mưa, mấy ngày trước nữa mới mưa một trận.”

“Sau ngày phát hiện ra án mạng một ngày, trời đổ mưa. Tôi nhớ lúc dầm mưa điều tra, mấy quan sai kia còn oán giận một hồi.” Thanh Vũ nhíu mày: “Sau khi phát hiện án mạng, ai dám đi qua đấy nữa. Cho dù thật sự đi qua, cũng không có khả năng túi thơm bị mắc trong kẽ như vậy. Chỉ có người nào đó lúc trèo tường vào và làm rơi.”

Mà người đó có khả năng là hung thủ.

“Túi thơm này chẳng phải là vật của phụ nữ sao? Chẳng lẽ hung thủ là nữ? Không đúng, kẻ trộm thi thể đêm đó rõ ràng là nam...”

Án này thật kỳ quái! Rõ ràng đã tìm ra manh mối nhưng luôn có một manh mối khác đảo ngược lại…

Mọi thứ cứ rối tung lên, khiến người ta không biết nên lần manh mối từ đâu.

“Hai án mạng này chưa chắc liên quan đến nhau, nhưng cũng chưa chắc không phải. Trước hết phải xem xét xem chúng có liên quan đến nhau không? Nếu có liên quan, thì gộp lại điều tra cùng một lúc. Nếu không phải thì tách ra điều tra. Cứ gộp lại rồi điều tra lung tung sẽ khiến vụ án càng lâm vào bế tắc.”

Tên đầu trọc hớp một hớp trà, mắt nheo lại: “Tên họ Triệu cũng từng nói thế. Tiếc là bây giờ ông ta không ở đây… À, tới rồi này.”

Anh ta vừa dứt lời, một giọng nói từ ngoài cửa truyền vào: “Xem ra tôi đã đến kịp.”

Thanh Vũ đi ra mở cửa. Triệu Nguyên đi vào với dáng vẻ mệt mỏi, ông ta phủi quần áo rồi ngồi xuống. Ông ta không dám để đệ nhất cận vệ Thanh Vũ hầu hạ, mà mấy tên thổ tặc Khuê Sơn không phải là những kẻ lễ phép, chủ động đón tiếp người khác, cho nên ông ta tự mình châm trà, tự mình uống, uống xong thì cười sang sảng với Cố Duệ.

“Tới sớm không bằng tới đúng lúc. Dù không kịp ăn đồ ngon nhưng cũng vẫn được thưởng thức tài suy luận xuất sắc của Cố tiểu hữu.”

Cố Duệ lườm biếng lườm ông ta một cái: “Tôi có phải người Hình trinh mấy ông đâu, suy cái gì mà luận. Đây chỉ rảnh rỗi nói chơi thôi.”

Triệu Nguyên trầm ngâm một lát rồi nói: “Rất cần Cố tiểu hữu rảnh rỗi như thế.”

Ha, người này rất thận trọng.

Cố Duệ nhìn ông ta một lát, lấy giấy bút rồi viết lên đó.

Lúc đầu mọi người không xem hiểu, nhưng rất nhanh sau đó đã hiểu.

“Vụ án thứ nhất.

Nạn nhân: Không rõ thân phận, máu chảy đến khô cạn, bị một hung khí không rõ đâm xuyên cơ thể, không có dấu vết bị rút sạch máu trên cơ thể, mắt bị móc, trên móng tay dính chất lỏng của lựu, vẻ mặt hoảng sợ; thi thể đặt cạnh giếng, tình trạng tử vong khác thường; dụng cụ giả thi thể.”

Cố Duệ khoanh tròn bốn cụm từ mấu chốt “hung khí không rõ”, “chất lỏng của lựu”, “giếng nước”, “dụng cụ giả thi thể”.

Triệu Nguyên theo bản năng gật đầu rồi nhìn Cố Duệ viết tiếp.

“Hung khí không rõ: Khác thường nhưng sắc bén; đâm xuyên cơ thể nhưng không phải vũ khí sắc bén chuyên dùng để giết người.

Chất lỏng của lựu: Dính lên tay nạn nhân, đặc biệt là móng tay.

Giếng nước: Sâu năm trượng, sâu hơn chiều sâu thông thường; quản gia đang giấu giếm chuyện gì đó; nghi dưới nước có tà vật với khả năng kỳ dị; cóc Lục Bối Độc biến dị, kích thước lớn hơn bình thường; tìm được một túi thơm ở tường sau gần giếng; thật giả chuyện hung thủ trèo tường vào.

Dụng cụ giả thi thể: Đàn ông, hơn ba mươi tuổi, Ưng Trảo Công; bày bố chuyện thi thể bay lơ lửng nhưng không hủy thi thể, hành động mâu thuẫn; có khả năng là người nhà họ Trần và thân phận chắc chắn không thấp; có cách đặc biệt thoát khỏi phủ nha U Châu; hành động không để lại dấu vết; phòng chứa củi nhỏ.”

Viết đến đây, cô lại khoang tròn chữ “túi thơm” và “phòng chứa củi nhỏ” và viết tiếp.

“Phòng chứa củi nhỏ: Bỏ không nhiều năm không dùng đến, có manh mối chứng minh mánh khóe trộm xác, giả quỷ.

Túi thơm: là vật của phụ nữ, hương cam quýt, vẻ ngoài tinh xảo; một người nào đó trèo tường mang theo, bị đánh rơi mà không hay biết."

Vụ án thứ nhất viết đến đây thì dừng lại. Cố Duệ không ngẩng đầu lên nhìn mọi người mà tiếp tục viết.

"Án mạng thứ hai.

Tiểu Thúy: chết bởi bọ hung máu trong bữa tiệc; kỳ độc của Tây Vực; bị hung thủ hạ cổ vào cánh tay, không đến ba ngày sau, thất khiếu đổ máu rồi chết bất đắc kỳ tử; trước khi chết, lo lắng không nguôi, có cảm giác bản thân sẽ bị giết hại; có khả năng biết gì đó mới bị diệt khẩu."

Sau khi viết xong tóm tắt hai vụ án, Cố Duệ xoay bút. Đây là thói quen của cô, sau khi viết xong sẽ xoay bút. Cô không những có thể xoay bút bằng ngón cái, mà những ngón tay khác cũng có thể xoay được.

Nhưng cô quên một điều rằng… cô đang viết bút lông…

Cho nên… May mà cô dừng lại kịp lúc. Cô nhìn tên đầu trọc đứng bên cạnh bị mực văng lên mặt.

"Xin lỗi, tôi không cố ý."

Tên đầu trọc lau mặt, nói bóng nói gió: "Không sao. Chuyện cô đại nghịch bất đạo, khi sư diệt tổ cũng không phải ngày một, ngày hai. Ta nhớ dai lắm."

Ha ha, hai thầy trò mấy người sống mái với nhau, đâu nhất thiết phải làm trễ nải thời gian của bọn này…

Thời gian buổi tối rất quý, mọi người quay lại chuyện chính nào.

"Cố tiểu hữu, cách này của cô rất hay! Vừa xem liền hiểu, hơn nữa lại liên kết với nhau. Chỉ cần giải được những điểm mấu chốt này, chúng ta có thể thông suốt được tất cả như đả thông hai huyệt Nhâm Đốc…"

Ông già này… nói nhiều thật.

Cố Duệ nói thẳng: "Vụ thứ hai manh mối quá ít, tạm thời không nói đến. Trước hết ta nói về vụ thứ nhất."

Ngón tay Cố Duệ chỉ vào hai chữ "nạn nhân" còn chưa khô mực trên giấy.

"Điều quan trọng trong tra án là nguồn gốc thi thể, thân phận, nguyên nhân tử vong,… Mà những điểm này, hiện tại chưa tìm ra. Nhưng có thể nói được nguồn gốc. Đầu tiên, tôi sẽ nói hắn chết như thế nào, chết ở đâu."

Cái gì?

Cô biết?

Cả đám đều kinh ngạc. Ngay cả tên đầu trọc đang lau mặt cũng nheo mắt lại.

"Tay của hắn có phải như thế này không?"

Cố Duệ làm ra thế tay nắm lấy, tựa như đang cầm cái gì đó. Mọi người đều từng nhìn thấy thi thể nên gật đầu.

"Bình thường, trước lúc chết, hoặc là bị giết khi đang hôn mê, hoặc là bị giết lúc thanh tỉnh, động tác của tứ chi thể hiện tình huống mà nạn nhân gặp phải. Động tác này là động tác gì?"

Lý Đại Hùng: "Ưng Trảo Công! Người này là cao thủ võ lâm!"

Tên Đầu trọc lập tức vỗ vào đầu cậu ta: "Cao thủ cái đầu cậu. Tay người này không có vết chai sần do việc luyện võ để lại, da dẻ thô ráp, cơ bắp cũng không rắn chắc. Người này rõ ràng là người bình thường."

Triệu Nguyên gật đầu: "Đúng vậy."

"Đúng, người này không phải người luyện võ. Cho dù vật lộn với hung thủ, cũng không có khả năng làm ra động tác như vậy. Không phải quyền, cũng không phải trảo mà là động tác nắm một vật gì đó hình cầu. Trên giang hồ, chắc không có vũ khí nào có hình cầu nhỉ?"

Thanh Vũ nói như đinh đóng cột: "Nếu không phải người luyện võ, tuyệt đối không có binh khí vừa tay như vậy."

Ý cậu ta là, trên giang hồ có thể có vũ khí như vậy, nhưng tuyệt đối không phải là thứ người này có thể sử dụng.

"Nếu không phải binh khí, lại là vật hình cầu… Ngón tay hắn dính…" Triệu Nguyên chậm rãi nói. Ông ta nhìn về phía Cố Duệ: "Lựu, lúc đó tay hắn đang cầm lựu."

Ồ!

Chỉ một từ!

Lý Đại Hùng gào to: "Hắn bị giết trong lúc ăn lựu."

"Sợ là chưa ăn được lựu, hắn đã bị giết." Cố Duệ duỗi tay, móc một tờ giấy từ cổ áo cậu ta ra.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Người Chết, Dụng Cụ Giả Thi Thể

Là bức vẽ vẽ lại trạng thái của thi thể đã được so sánh với hình bên cạnh giếng nước.

"Thi thể trong trạng thái cuộn tròn lại như thế, thật sự không hợp lý."

Triệu Nguyên vuốt râu: "Đúng, độ cong của lưng rất lỳ lạ. Nếu thi thể nằm thẳng thì khi quá trình co cứng tử thi xảy ra, thi thể không thể có tư thế này được. Nếu nằm sấp xuống đất cũng không có khả năng. Cho nên hoàn cảnh tử vong của nạn nhân chắc chắc rất kỳ lạ. Nhất là khi tay hắn, lúc đó, còn cầm lựu. Đứng, ngồi, ngồi xổm, tất cả khả năng này đều không hợp lý."

Thế nên mới nói, người chết rất kỳ quái.

"Cầm đèn lên, đi ra ngoài."

Cố Duệ đi ra khỏi phòng.

Mọi người vội vàng theo sau.

Trong sân viện này cũng có mấy cây lựu.

Cố Duệ đứng dưới một tán cây, cầm bản vẽ đưa lên cao. Lý Đại Hùng lập tức giơ đèn lên, rọi vào tờ giấy.

May mà đêm nay không có gió.

Mọi người nhìn thấy thi thể vẽ trên giấy ngửa mặt lên trên, lưng hướng xuống dưới.

"Tư thế này… Phần lưng của cơ thể không có lực, tay cầm lựu… đùi phải và khuỷu tay phải ma sát nhau, trên quần dính bụi đất."

Tay cầm bức vẽ của Cố Duệ dịch chuyển về phía đầu tường… Đầu tường có một cây lựu.

Trang giấy được lật ngược lại.

Dưới ánh đèn, người trong bức vẽ được chiếu bóng bên đầu tường. Một chân đặt trên đầu tường, một tay giơ ra cầm lấy trái lựu, mặt nhìn xuống, vẻ mặt hoảng sợ…

Mọi người ồ lên, sắc mặt thay đổi.

Triệu Nguyên lẩm bẩm: "Thì ra là thế, thì ra là thế… Đêm khuya trèo tường hái lựu, vô tình nhìn thấy một chuyện gì đó rất kinh khủng dưới gốc cây, trong lúc kinh sợ thì bị giết hại, thân thể mắc ở trên cây… Hắn chết như vậy, mà thứ đâm xuyên qua cơ thể là cành cây. Miệng vết thương không có quy luật rõ ràng, vị trí cũng không có quy luật nhất định, độ nông sâu càng không đồng đều. Như vậy chỉ có thể là cành cây… Nhưng đầu nhành cây đều là chồi và lá, sao có thể đâm thủng cơ thể. Và rốt cuộc, hắn đã nhìn thấy thứ đáng sợ gì? Loại sức mạnh gì có thể đâm xuyên cành cây qua cơ thể hắn? Quan trọng hơn, nếu bị cành cây đâm chết, máu sẽ chảy dọc xuống thân cây, nhưng hôm đó tôi đã cho người kiểm tra rất kỹ, không có cây nào bị dính máu cả."

"Vì sao không tìm được cây lựu nào dính máu, cái này chúng ta tạm không nhắc đến, dù sao thì hiện tại muốn tìm nó cũng không khó… Vấn đề đầu tiên là, trái lựu mà tay nạn nhân đã cầm. Năm ngón tay của nạn nhân đều dính dịch lựu. Có thể là trong cơn đau đớn, móng tay nạn nhân đã ghim sâu vào trái lựu. Trái lựu đó có thể vẫn còn trên cành, cũng có thể đã rụng xuống đất, tìm được nó, sau đó tìm một đống rác khác."

Rác? Tìm rác làm gì?

Mắt Triệu Nguyên lại sáng lên, nhưng không nói rõ hàm ý ra, chỉ gật đầu nói: "Đã biết. Tôi sẽ đi sắp xếp. Nhưng vẫn nhờ Cố tiểu hữu tiếp tục rảnh rỗi như vậy."

Mẹ kiếp! Lại nói một nửa rồi ngừng.

Nhưng dù sao cũng đã giải quyết xong một vấn đề khó giải quyết. Ba người Lý Đại Hùng tiếp tục nhìn về phía Cố Duệ.

Tiếp đi, tiếp đi nào!

"Rốt cuộc nạn nhân nhìn thấy gì, cái này chúng ta không có cách nào suy luận ra được, cũng không thể tưởng tượng ra. Bất kể là người hay quỷ, chắc chắn sẽ để xót lại một ít dấu vết. Điều này phải xem bản lĩnh ngày mai của Triệu đại nhân và đầu trọc sư phụ cao thâm như thế nào. Tiếp theo là người này!"

Giải quyết xong người chết, giờ đến người sống.

Dụng cụ giả thi thể!

"Kẻ này thông minh, xảo quyệt nhưng hành động lại hơi dư thừa. Điều này chắc mọi người đã nhận thấy. Có thể lẻn vào một nơi canh phòng nghiêm ngặt như phủ U Châu, kẻ này khá to gan lớn mật, không sợ gặp bất trắc. Phải có một lý do gì đó khiến hắn ta phải làm như vậy. Có thể là trộm thi thể, hoặc là hủy thi thể. Nếu là hủy thi thể, rõ ràng hắn có đủ năng lực và thời gian để làm thế."

Thanh Vũ: "Vậy là trộm thi thể?"

Cố Duệ lắc đầu: "Cậu sai rồi, đối với hắn, trộm thi thể cũng dễ như trở bàn tay."

Hử? Lý Đại Hùng nghiêng đầu.

Tên đầu trọc bĩu môi: "Đầu heo, ta hỏi cậu câu này nhé: Nếu hắn muốn trộm thi thể, chỉ cần khiêng thi thể rồi bỏ chạy, hôm ấy chúng ta đều không có mặt ở đó, không có mấy người trong phủ U Châu canh giữ ở đấy, tối lửa tắt đèn, thân thủ của hắn nhanh như thế, lại có bản lĩnh lẩn trốn đầy quỷ dị, một chuyện đơn giản với hắn như vậy, chẳng lẽ hắn còn rảnh rỗi bố trí việc thi thể bay lơ lửng bằng dụng cụ giả thi thể và chỉ bạc? Đã tới nhà xác còn nghĩ ra cách giả thi thể bay lơ lửng để dọa người khác?"

"Điều này nói lên rằng, hắn đã đến nhà xác hai lần. Lần đầu tiên, có thể hắn đến đó để trộm thi thể hoặc hủy thi thể nhưng không biết vì sao lại không làm nữa. Kết quả là, lần thứ hai đến nhà xác, hắn tốn nhiều công sức để bày ra vụ thi thể bay lơ lửng… Không thể không nói, hắn làm như vậy khiến rất nhiều người cho rằng vụ này do ma quỷ gây ra!"

Lý Đại Hùng bừng tỉnh hiểu ra: "Hắn muốn đẩy án này lên người ma quỷ!"

Đây là khả năng lớn nhất!

"Nhà họ Trần có án mạng, phủ Thứ Sử hỏi đến, Triệu Điển Sử tự mình tra án, lại có quan hệ với Lư thị Lư Thiếu Khanh, sao hắn có thể không lo lắng được chứ! Điều này càng chứng minh rằng, hắn là người nhà họ Trần! Người nhà họ Trần, trên ba mươi tuổi, từng luyện Ưng Trảo Công, có địa vị cao ở nhà họ Trần, có thể tự do giấu dụng cụ giả thi thể, lại có được một vật hiếm như chỉ bạc, gắn bó chặt chẽ với sự hưng thịnh của nhà họ Trần, biết rõ địa hình của phủ U Châu, biết chi tiết về tiến độ tra án của phủ U Châu. Có bao nhiêu người phù hợp với điều kiện này?"

Không nhiều lắm, chỉ có hai người.

"Trần Nguyên Phong và nhị gia nhà họ Trần." Triệu Nguyên chậm rãi nói.

Cố Duệ: "Từ góc độ hình thể, nhị gia nhà họ Trần khá béo, không giống người đêm đó chúng ta gặp, có khả năng là Trần Nguyên Phong hơn."

Hiếm khi nào Thanh Vũ phản bác lại lời Cố Duệ. Cậu ta trầm giọng nói: "Chưa chắc. Trên giang hồ có phương pháp dịch dung tỏa cốt. Mà trong Hàng Đạo càng có nhiều pháp môn tương tự thế. Điểm này, Khang sư phụ chắc rõ hơn tôi."

Không biết từ khi nào tên đầu trọc đã lấy ra một bầu rượu. Anh ta một tay lắc bầu rượu, một tay sờ cái đầu trọc của mình, cười: "Chẳng lẽ tối nay mấy người không chú ý đến một chi tiết sao?"

Gì?

"Ta đã sờ tay và cơ thể của một người."

Khốn kiếp!

Lý Đại Hùng: "Phu nhân nhị gia nhà họ Trần! Sư phụ, người thật xấu xa!"

Cố Duệ: "Nhị gia nhà họ Trần!"

A… Hai đồ đệ nói không giống nhau.

Tên đầu trọc vỗ một cái "bốp" lên đầu Lý Đại Hùng.

"Xấu cái đầu cậu! Là tên mập kia kìa! Lúc uống rượu, ta cố ý sờ vào người hắn, phát hiện ra một chuyện. Hắn tuy béo nhưng chỉ là béo giả, thịt mỡ mềm

đến kỳ lạ, mềm một cách giả tạo. Còn cái tay hắn…"

"Có vết chai của việc luyện Ưng Trảo Công?" Thanh Vũ nhíu mày, cậu cũng quan sát những người có mặt trên bàn tiệc tối nay. Da tay của nhị gia nhà họ Trần rất nhẵn, không có vết chai gì.

"Làm gì có vết chai nào, da dẻ còn bóng loáng nữa cơ, nhưng có mùi thuốc."

Sau đó?

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74: Vụ Án Thứ Hai

Tên đầu trọc dừng một chút rồi cười ha ha, nói: "Hắn dùng thuốc, sao lại dùng thuốc? Vì khi luyện Ưng Trảo Công, xương cốt trên người sẽ trở nên thô to, da thô ráp. Người trên giang hồ chỉ cần nhìn lướt qua là nhận ra. Nếu muốn xóa dấu vết này, hắn chỉ có thể lột da… Sau khi luyện thành Ưng Trảo Công, da tay sẽ tự động lột ra và khôi phục lại sự nhẵn bóng như cũ. Phương pháp này có thể xem như một lần vất vả, suốt đời nhàn nhã. Nhưng khi sử dụng lại Ưng Trảo Công, da sẽ bị nứt ra. Vì thế, người luyện chỉ có thể liên tục ngâm tay trong nước thuốc để dưỡng cho da nhẵn mịn, đàn hồi, như thế sẽ không để lại di chứng về sau."

A, đây mới là tên cáo già!

Âm thầm kiểm tra người ta.

Vậy là vụ án thứ nhất đã giải được một nửa. Nếu tìm ra thân phận người chết và nơi tử vong, án này gần như đã phá xong!

Cố Duệ biết các bước phá án ở cổ đại không chặt chẽ, cẩn thận như ở hiện đại. Ở hiện đại, cho dù cả thế giới đều biết hung thủ là ai, nhưng chỉ cần thiếu một chút bằng chứng kết tội, thẩm phán sẽ không định tội hắn. Cho nên mới có rất nhiều thứ liên quan đến tư pháp như luật sư, cảnh sát, công tố,…

Ở cổ đại, phá án đơn giản hơn nhiều. Một Huyện lệnh, một Ngỗ tác thế là xong một hệ thống phá án.

Đã có tiến triển mới, khuôn mặt đầy mệt mỏi của Triệu Nguyên xuất hiện ý cười. Ông ta nói: "So ra, vụ án thứ hai lại không có bao nhiêu manh mối. Nhưng tôi biết hung thủ chắc chắn cũng có mặt trong buổi tiệc hôm đó."

Buổi tiệc mà Thứ Sử Tả Long Châu tham dự?

"Vì sao?" Lý Đại Hùng luôn là người ham học hỏi với hàng ngàn câu hỏi vì sao.

Cố Duệ ném bút lông lên bàn: "Vì huyết bọ hung không phải là cổ trùng bình thường. Tôi từng nghe Yêu Yêu nói, mỗi một loại cổ trùng đều có tính lây nhiễm và thay đổi. Người này giết Tiểu Thúy với cách làm âm hiểm và mơ hồ như vậy, người khác rất khó liên tưởng sự việc liên quan đến hắn. Nhưng lỡ như cổ độc bọ hung máu truyền ra ngoài, mọi chuyện sẽ thoát khỏi tầm kiểm soát của hắn. Cho nên, lúc cổ độc huyết bọ hung phát tác, gây ra cái chết cho Tiểu Thúy, hắn nhất định sẽ đứng gần đó quan sát… Hơn nữa, sau khi cổ độc phát tác, hắn dùng một loại dược ức chế cổ độc, phong tỏa bọ hung máu trong cơ thể nạn nhân. Nhưng dược này cũng áp chế thi ban, khiến cơ thể trở nên cứng hơn. Vì thế, thi thể của Tiểu Thúy mới kỳ lạ như vậy. Ngày hôm đó, người đó ở đây, bình thường cũng tiếp xúc với Tiểu Thúy, dựa vào sắc mặt của cô ta mà tính ra thời gian cổ độc phát tác. Hơn nữa, sau khi Tiểu Thúy chết, người đó cũng từng tiếp xúc với thi thể… Người phù hợp với những điều trên, chắc không có nhiều đâu."

Chẳng lẽ lại là người nhà họ Trần? Lý Đại Hùng cảm thấy người nhà này rất đáng nghi.

Cố Duệ nhìn về phía Triệu Nguyên. Triệu Nguyên cau mày, nói ra hai cái tên: "Hàn Cao, Viên Lâm."

Hai người này… Một người là con trai Đề Hình, mưa dầm thấm đất, thỉnh thoảng sẽ tham gia phá một số vụ án của U Châu. Đương nhiên hắn ta không thật sự phá án, chỉ góp mặt cho có. Nói cho cùng, cha hắn hi vọng hắn sẽ kế nghiệp mình. Cũng vì thế, hôm đó, hắn cũng có mặt, nhìn và tiếp xúc với thi thể. Người còn lại là Viên Lâm.

Viên Lâm là một người không tệ, cũng là con nhà người ta như Trần Dịch Hiên. Nhưng xuất thân của hắn cao hơn Trần Dịch Hiên rất nhiều. Ở hiện đại, hắn được xem như con ông cháu cha. Nếu thêm thân phận tiến sĩ, tương lai hắn chắc chắn sẽ bước chân vào chốn quan trường.

Đừng nói là Triệu Nguyên, ngay cả Thứ Sử Tả Long Châu cũng nể mặt hắn. Hơn nữa, hôm đó hắn cũng ở đây nên chuyện giúp đỡ canh giữ thi thể là chuyện rất bình thường.

"Hai người này có quan hệ tốt với Trần Dịch Hiên, lại xuất thân từ nhà quan. Nhà họ Trần nóng lòng muốn xây dựng căn cơ, muốn thoát khỏi cái mác thương hộ, cho nên rất thân thiết với hai người này, thường xuyên mời bọn họ ở lại. Nhìn mức độ quen biết của Hứa Điển cùng Trần Dịch Bảo là biết, dù Trần Dịch Hiên ở tận Lạc Dương, hai người này vẫn ra vào nhà họ Trần tựa như con cháu trong nhà. Vì thế, bọn họ cũng quen thuộc đám thị nữ."

Nhưng dù sao cũng chẳng phải đàn ông trong nhà, ra vào nhiều lần như vậy sẽ xuất hiện vấn đề… Sau đó, thị nữ vô tình bắt gặp, vì che giấu nên không còn cách nào ngoài giết người diệt khẩu.

"Người Tiểu Thúy hầu hạ là di nương nhà họ Trần, chẳng lẽ người đó cùng…"

Khó mà nói được…

Triệu Nguyên lắc đầu: "Di nương nhà họ Trần luôn ở trong viện của mình, rất hiếm khi gặp người khác. Mà cũng lạ, phu nhân và di nương của Trần Nguyên Phong cứ như ở góa. Nhà họ Trần này cũng khá kỳ quái. Nhưng mấy nhà nhà cao cửa rộng cũng đều như thế…"

Vậy cũng đúng, người nhiều, thị phi cũng nhiều.

Cố Duệ đột nhiên hỏi: "Di nương nhà họ Trần bao nhiêu tuổi? Có đẹp không?"

Hả? Nháy mắt Triệu Nguyên đã hiểu: "Ba mươi chín tuổi. Vì Trần Dịch Sinh đã hai mươi, bà ta gả vào nhà họ Trần hai năm thì có thai… Chắc tuổi cũng tầm khoảng đó. Về độ xinh đẹp… Chắc cũng bình thường. Nghe nói Trần phu nhân và phu nhân nhị gia đều rất xinh đẹp. Nếu Cố tiểu hữu nghi ngờ yêu đương vụng trộm thì không chắc. Di nương nhà họ Trần không quyến rũ được hai người Hàn Cao và Viên Lâm đâu."

"Khi gặp ở Phong Mãn Cư, hai người này đều thuộc dạng công tử hạng nhất ở U Châu, loại mỹ nhân gì mà bọn họ chưa từng nhìn thấy qua, sao có thể bị quyến rũ bởi một di nương tuổi lớn, lại không quá xinh đẹp. Hơn nữa, Hàn Cao là một kẻ có lòng dạ rất sâu, Viên Lâm lại còn hơn thế. Cả hai đều không phải kẻ ngả ngớn, sẽ không dễ dàng bị quyến rũ hay bị dụ dỗ như vậy. Nếu phải mạo hiểm đến mức như vậy… Phải là một người phụ nữ đủ xinh đẹp và đủ quyến rũ, có thể làm bọn họ bí quá hóa liều."

Vậy chỉ có hai người.

Trần phu nhân? Nhìn bề ngoài của Trần Dịch Phong là biết.

Còn phu nhân nhị gia thì không cần nói đến. Lúc ăn cơm đã gặp mặt, còn nhìn thấy cả vẻ mặt "đứng núi này trông núi nọ" của Hứa Điển.

Hai nam, hai nữ. Rốt cuộc là ai?

"Chỉ cần xem xét cẩn thận, án này chắc chắn có thể phá được trong thời gian ngắn."

Triệu Nguyên đã có tính toán riêng của mình, những người khác cũng không nhiều lời.

Trong bầu không khí yên tĩnh, tên đầu trọc đột nhiên hỏi: "Vụ án thứ nhất và vụ án thứ hai nhìn có vẻ không liên quan đến nhau nhưng lại có một điểm kỳ lạ, không biết có phải do trùng hợp hay không."

Cố Duệ rũ mắt: "Nhìn xem, vụ án thứ nhất, nạn nhân nhìn thấy một chuyện rất đáng sợ, Tiểu Thúy cũng nhìn thấy thứ không nên thấy. Quan trọng hơn hết, người bị tình nghi ở án thứ nhất – nhị gia nhà họ Trần cũng thấy được chuyện đáng sợ gì đó, cho nên bị dọa sợ, trong lúc vội vàng bỏ chạy thì đánh rơi túi thơm."

Ba người này là trọng tâm của hai vụ án.

Triệu Nguyên vuốt ngón tay: "Lúc đó, tôi để ý đến dấu chân của kẻ khiêng xác ở bên cạnh giếng. Tôi từng nghĩ, ban đầu hung thủ định vứt xác xuống giếng để phi tang nhưng không biết sao lại vứt cái xác xuống đất rồi mặc kệ. Nhưng đêm nay, sau khi phân tích lại mọi thứ, tôi cảm thấy rất kỳ lạ. Nếu ngay từ đầu đã mặc kệ cái xác thì cần gì phải đến nhà xác? Đến khi Đại Hùng tiểu ca tìm được túi thơm, tôi đoán có thể hung thủ đã bị thứ dưới giếng làm cho hoảng sợ rồi vội vàng bỏ chạy, mặc kệ thi thể và làm rơi túi thơm."

"Tất cả mọi thứ chỉ mới là phỏng đoán. Trước mắt, chúng ta cần phải quyết nghi vấn về thân phận người chết, thứ quỷ dị dưới giếng, phòng chứa củi nhỏ và bốn người Viên Lâm."

Ánh mắt Triệu Nguyên trở nên sắc bén: "Thân phận người chết, tôi sẽ cho người điều tra. Bây giờ đang lúc đêm khuya, không thích hợp làm việc này. Còn bốn người Viên Lâm, chúng ta không cần vội, cứ cho người nhìn chằm chằm, trước sau gì bọn họ cũng lộ dấu vết."

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 75: Đi Câu Đêm

Loại chuyện như yêu đương vụng trộm nếu không phát hiện ra cũng không sao. Một khi phát hiện ra, mọi chuyện sẽ trở nên đơn giản hơn. Triệu Nguyên từng điều tra không ít vụ án từ yêu thành hận thù rồi dẫn đến giết người nên ông ta có kha khá kinh nghiệm trong chuyện này. Còn bốn người Viên Lâm

tuy có thân phận đặc biệt nhưng không phải không có cách giải quyết.

"Căn phòng nhỏ kia tôi sẽ cho người điều tra kỹ và canh giữ cẩn thận. Còn thứ quỷ dị dưới nước kia đành giao cho mấy người rồi…"

Vì thứ dưới giếng kia không phải lĩnh vực ông ta am hiểu.

Ba người Cố Duệ cũng có cùng quyết định như vậy nên không có gì đáng nói.

Chỉ là…

"Hiệu thuốc bên kia có kết quả gì chưa?"

Nghe Cố Duệ hỏi, Triệu Nguyên cười nói: "Không nhìn thấy gì."

Ha, cái tên thổ tặc này, không nhìn thấy gì mà còn cười vui vẻ như vậy à? Muốn con khỉ nhà bọn này phải động não, còn bọn này làm chân chạy vặt?

Đang lúc Lý Đại Hùng ngầm khinh bỉ, Triệu Nguyên nói: "Vốn đã không tính canh chừng người, mà có canh cũng chẳng canh được. Cho nên đành canh chừng dược liệu."

Hử?

Tên này cũng cáo đấy.

Cố Duệ nói: "Vậy mất cái gì?"

"Trong thành có tổng cộng bảy hiệu thuốc hợp cách được phép bán thuốc trị thương. Trong đó có một nhà mất một tráp bạch dược dùng để trị vết thương do đao kiếm gây ra… Nhưng không phải chỉ mất mỗi bạch dược."

Hử?

"Còn một ít thuốc khác. Lúc đó tôi còn nghĩ có lẽ người này không phải người cần tìm nhưng cũng đã tìm một lão đại phu phân tích sơ qua tác dụng của số thuốc bị mất. Lúc nãy lại nghe Cố tiểu hữu phân tích một hồi tôi mới nhớ ra."

"Thuốc gì?"

Triệu Nguyên nhìn Cố Duệ, do dự một lúc rồi nói: "Đó là thuốc bổ khí hư thận."

Hử?

Ba người đàn ông còn lại theo bản năng nhìn về phía Cố Duệ.

Cố Duệ: "Nhìn tôi làm gì? Loại chuyện này không phải đàn ông mấy người nên thấy mất mặt sao?"

Hử, chứ không phải một đứa con gái như cô nên thấy thẹn thùng khi nghe cái này sao?

Được rồi, điều quan trọng là…

"Nhị gia nhà họ Trần thận yếu? Không phải ông ta luyện võ sao? Võ công cũng lợi hại mà, sao có thể…" Lý Đại Hùng vừa kinh ngạc vừa nghi hoặc.

Cố Duệ không tỏ ý kiến: "Nhìn một người đừng nhìn thể trạng biểu hiện bên ngoài. Có người thoạt to cao, thân thể khỏe mạnh, ăn rất khỏe nhưng bên trong lại hư nhược, chỉ có bản thân người đó mới biết tình trạng bản thân mình ra sao."

Cô hơi mỉm cười.

Câu nói đầy thâm ý.

Lý Đại Hùng đang ăn lựu và tên đầu trọc đang uống rượu nghe vậy thì đen mặt.

Chừng nào cô phản bội sư môn vậy? Để tôi tiễn cô một đoạn!

Nhưng nhị gia nhà họ Trần thận yếu... Vậy thì phu nhân của ông ta đáng nghi nhất.

Hơn nữa, tâm lý của đám đàn ông thận yếu khá biến thái, thủ đoạn tàn nhẫn. Nhưng Cố Duệ vẫn cảm thấy có chỗ nào đấy không đúng, đành phải đi một bước tính một bước vậy.

Trong lòng Triệu Nguyên cũng hiểu rõ nhưng không nói ra miệng. Ông ta nhanh chóng đứng dậy rời đi.

Mấy hôm gần đây đều thức đêm. Mong đêm nay có được kết quả tốt để ông ta có thể yên tâm chợp mắt một lát.

Làm Hình trinh chính là như thế. Vất vả sớm hôm mà chẳng mấy ai thấu, suốt ngày làm việc cật lực để chân tướng sớm ngày được phơi bày trước ánh sáng.

Người vừa quay lại trong tình trạng chật vật như Triệu Nguyên cũng đi rồi, Cố Duệ không có cách nào lười biếng nổi. Cố Duệ cũng rời đi với Thanh Vũ.

"Đợi đã, con khỉ, lúc trước cô bảo sẽ dẫn tôi ăn tối, đêm nay cô ra ngoài, có phải cô tính mua một ít đồ ăn khuya cho tôi không?"

Cố Duệ nào biết điều này, sau một hồi sửng sốt, cô vỗ mạnh lên ót Lý Đại Hùng.

"Có đần không hả? Tôi nói là buổi tối muốn đi tìm một người để hỏi chút chuyện, chứ không nói dẫn cậu đi ăn! Đần! Ngốc!"

Mắng xong, cô xoay người bỏ đi, không nhìn cậu ta dù một cái liếc mắt.

Được rồi, lần nào cũng là ra ngoài làm việc lúc nửa đêm nên tính khí của con khỉ này ngày càng gắt gỏng rồi.

Đại Hùng nằm cũng trúng đạn.

Nhưng tên đầu trọc không cho Lý Đại Hùng đi theo Cố Duệ là có lý do riêng. Làm việc vào ban đêm, thứ cần nhất là thân pháp. Giá trị vũ lực của thằng nhãi Lý Đại Hùng này không yếu nhưng thân pháp lại quá kém, đầu óc lại không sáng lắm, khó tránh khỏi chuyện sẽ ngáng chân đồng đội. Vì thế nên anh ta mới để Thanh Vũ đi với Cố Duệ.

Hai người kia vừa đi, Lý Đại Hùng uể oải ôm lựu, tính lên giường đánh một giấc...

"Đi đâu?"

"Đi ngủ. Sư phụ, mấy hôm nay con đuối quá rồi. Đã vậy con khỉ còn mắng con, lại gạt con." Lý Đại Hùng vừa uất ức vừa lo lắng. Cậu ta khư khư cho rằng Cố Duệ lừa mình, ai bảo cậu ta bị cô lừa nhiều quá làm chi.

"Đi theo ta chuẩn bị ít đồ, nếu không thì làm sao kiểm tra cóc Lục Bối kia đây."

"Gì vậy sư phụ?"

"Nồi."

Ha, có ăn!

Chỉ một từ đã lừa được cậu ta? Tên đầu trọc trợn trắng mắt. Nhị đồ đệ đần như vậy, lỡ sau này bị lừa đến chợ bán thức ăn thì sao đây? Vi sư thật sự quan ngại sâu sắc...

...

Đêm khuya, trời lạnh, còn phải lén lút phá án.

Nội tâm Cố Duệ khóc thành hai hàng nước mắt dài như hai sợi mì. Cả đường đi, cô đều im lặng.

Thanh Vũ có chút không đành lòng, nói: "Sau khi vụ án này kết thúc, tôi sẽ mời cô đi ăn cơm ở Phong Mãn Cư."

Cố Duệ: "Tôi là loại người chỉ một bữa cơm đã mua chuộc được sao?"

Thanh Vũ: "Hai bữa?"

Cố Duệ: "Cậu bao tôi ăn cơm ba ngày ở Phong Mãn Cư..."

Thanh Vũ: "Cô có thể đừng được nước làm tới không?"

Cố Duệ: "Không."

Lần này đến lượt Thanh Vũ im lặng.

Nhưng hai người sẵn tiện ghé qua phòng bếp lấy chút thịt rồi đi đến cái giếng kia.

Chỗ cái giếng đêm nay không có ai, có lẽ nhị gia nhà họ Trần vẫn còn sợ hãi.

Giếng nước này rốt cuộc có gì quỷ dị mà ngay cả kẻ giết người tàn nhẫn như nhị gia cũng bị dọa sợ như vậy?

Khung cảnh quanh giếng buổi tối còn đáng sợ hơn ban ngày. Cố Duệ vừa đến nơi, nhìn ánh trăng chiếu xuống giếng cách bọn họ mười mét kia, trong lòng tự nhiên thấy ròn rợn.

Thanh Vũ thấy thế, nhịn không được hỏi: "Sao thế? Sợ?"

Người này mà sợ à? Bình thường có bao giờ thấy cô ta sợ gì đâu.

Cố Duệ: "Tôi nhớ đến một câu chuyện."

Sau đó, không đợi Thanh Vũ lên tiếng hỏi lại, cô đã tự động kể: "Ngày xưa có một cô gái tên Sadako..."

Là một nhà khảo cổ học đương nhiên cô cũng tu luyện được kỹ năng miệng lưỡi siêu phàm – tên gọi thân mật là nói hươu nói vượn.

Sau khi nghe xong câu chuyện ấy, một cận vệ võ công siêu phàm, có dư lòng cam đảm và sự cẩn thận đã sợ đến xanh cả mặt. Nhìn ánh mắt cậu ta nhìn về phía giếng trông thế nào cũng giống như đang co quắt lại...

"Cô cố ý kể chuyện đó để tôi sợ đúng không?"

"Đúng vậy, bị cậu nhận ra rồi. Một người sợ không bằng hai người cùng sợ."

Ai đã bồi dưỡng ra thế giới quan vặn vẹo này cho cô vậy?

Trong lúc nói chuyện, hai người đã đi đến cạnh giếng. Tuy rằng thấy sợ, nhưng dù sao cũng đã đến nơi. Vì sợ người khác phát hiện nên hai người không cầm đèn theo. May mà ánh trăng khá sáng.

Giống như ban ngày, Cố Duệ lại thả móc câu xuống, chỉ khác là lần này cô móc thêm thịt.

Thứ kia thích ăn thịt, đây là điều tên đầu trọc đã nói.

Móc câu đã thả xuống, việc còn lại là chờ đợi.

Hai người không nói lời nào, chỉ im lặng chờ.

Không biết có phải do ban ngày Cố Duệ làm nó bị thương mà tối nay chờ cả buổi vẫn không thấy nó phản ứng.

Lúc Thanh Vũ cảm thấy hoang mang thì Cố Duệ lại nói rất chắc chắn: "Súc sinh này mang tà tính. Nếu bị thương thì nó sẽ không giống như cóc thường mà trốn đi dưỡng thương. Ngược lại, nó sẽ tiếp tục ăn thịt để nhanh chóng lành vết thương..."

"Nó cũng xem như tà vật trong Hàng Đạo?"

"Có là gì đâu. Chỉ là ăn nhiều quá nên phì ra thôi. Đám yêu ma quỷ quái lợi hại thật sự chỉ cần một giây có thể ăn gọn hai người chúng ta, có khi còn không thèm nhả xương."

"Cô từng gặp rồi sao?"

"Không có, tên đầu trọc chết bầm kia nói."

Vậy mà cô còn nói như thể bản thân đã từng gặp phải.

Thiếu chút nữa là bị cô lừa rồi.

Hai người nói xong, đột nhiên Cố Duệ suyt một tiếng.

Tiếng nước... Róc rách...

Tai hai người đều khá thính, đều nghe được tiếng nước từ dưới đáy giếng sâu năm trượng.

Sau đó... Cố Duệ cảm nhận được sợi Bạch Tàm Ti giật nhẹ.

Mắc câu rồi!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Người Giả?

Cắn câu? Chuẩn bị kéo dây lên?

Thanh Vũ bỗng nhiên cảm thấy có chút căng thẳng. Cậu từng đi theo Lư Dịch Chi bắt rất nhiều trọng phạm triều đình nhưng chưa bao giờ có cảm giác này. Cái này sai, quá sai nha.

Chỉ là câu cá thôi mà...

Cậu ta theo bản năng nhìn về phía Cố Duệ.

Chắc chắn là do câu chuyện của người này khiến cậu bị ảnh hưởng!

Nhưng mà... Sao chưa kéo dây lên?

Cố Duệ nhìn Thanh Vũ. Nháy mắt cái gì! Gấp cái gì! Đàn ông đàn ang không nên gấp.

Thanh Vũ nháy mắt đã hiểu ý Cố Duệ. Mặt cậu ta lập tức đen lại.

Cùng lúc này...

Ào ào.

Tiếng nước phía dưới càng lúc càng lớn. Bạch Tàm Ti bị kéo căng, không ngừng chuyển động.

Sao còn chưa kéo lên?

Thanh Vũ cảm thấy nghi hoặc. Còn Cố Duệ thì cứ bình chân như vại.

Đến khi tiếng nước bên dưới biến mất...

Cậu ta sực tỉnh ngộ. Con súc sinh bên dưới cố ý thử xem đây có phải là bẫy hay không.

Lúc nãy chỉ cần kéo nhẹ một cái là nó lập tức chạy trốn.

Cũng xảo quyệt đấy, nhưng ở đây lại có kẻ còn sự kiên nhẫn hơn nó nhiều.

Cố Duệ thật sự rất kiên nhẫn. Trước kia, khi không cần đi khảo cổ, cô thường nghiên cứu những cái khác, hoặc là đọc sách, có khi bị những lão học giả khác lôi đi câu cá. Người ở cùng người, lâu ngày sẽ ảnh hưởng lẫn nhau.

Cố Duệ đương nhiên biết muốn câu được cá, người thả mồi câu không thể gấp gáp.

Chờ.

Tiếp tục chờ.

Mặt nước yên tĩnh, đêm tối tĩnh mịch.

Hai người có thể nghe thấy tiếng hô hấp của đối phương.

Sau khi hiểu rõ, Thanh Vũ bình tĩnh hơn. Là một người tập võ, cậu có thể khống chế được trạng thái cơ thể mình. Ngay cả tần số hô hấp của cậu cũng trở nên dài và nhẹ hơn Cố Duệ.

Không biết qua bao lâu sau...

Cố Duệ cảm thấy Bạch Tàm Ti trên ngón tay khẽ động. Cô nheo mắt lại, khéo léo dùng một ít sức nơi ngón tay. Lực độ bắn ngược lại nói cho cô biết, móc câu đã nằm trong miệng con súc sinh kia.

Cô cười nhẹ rồi đột nhiên dùng sức.

Ào.

Tiếng nước phía dưới mạnh hơn. Lúc nuốt miếng thịt, cóc Lục Bối đã cảm thấy không ổn. Lúc muốn bỏ chạy, người phía trên đã dùng sức kéo dây lên. Lực từ phía trên và phía dưới cùng lúc tác dụng lên, móc câu đâm vào phần thịt ở hàm dưới. Quá đau đớn, cóc Lục Bối kêu lên.

Đối với con người, Cố Duệ còn hiếm khi đồng cảm, nói gì đến một con súc sinh. Kéo mạnh vài cái, cô đã kéo cóc Lục Bối gần đến miệng giếng.

Trong bóng đêm có ánh trăng chiếu mờ ảo. Lúc cóc Lục Bối bị kéo lên khỏi giếng, cái lưỡi đã đứt hơn nửa của nó đột nhiên bắn về phía mặt Cố Duệ.

Lại tới nữa!

Nhưng tay Cố Duệ đang cầm Bạch Tàm Ti, không thể tránh cái lưỡi đang vươn ra tấn công kia...

Thanh Vũ cách Cố Duệ nửa trượng, lập tức rút đao ra.

Lưỡi đao vẽ nên một đường cong tuyệt đẹp dưới ánh trăng. Lưỡi đao sắc bén nhanh như chớp cắt lấy lưỡi cóc Lục Bối như cắt một miếng đậu hũ. Sau đó, đao chuyển hướng, sống đao đập chuẩn xác lên lưng nó. Cóc Lục Bối kêu lên rồi rơi xuống đất, nằm im không nhúc nhích.

Cố Duệ giơ ngón cái về phía Thanh Vũ.

Nói thật, so về công phu, những kẻ nửa vời như cô không thể nào bằng người chuyên luyện võ. Ngay cả khi cô và Lý Đại Hùng hợp lại cũng chưa chắc thắng nổi cậu ta. Nhìn đường đao cậu ta vung ra, Cố Duệ có cảm giác người này nếu muốn giết cô và Lý Đại Hùng, cậu ta chỉ cần trở đao một phát là xong.

Đột nhiên được Cố Duệ khen ngợi, Thanh Vũ không được tự nhiên lắm: "Nếu bắt được nó rồi thì nên đi thôi. Cô cẩn thận một chút, trên lưng nó có độc đấy..."

Tên đầu trọc từng nói, độc tố của thứ này không nằm ở lưỡi mà ở một cái nang trong lưng nó. Mỗi khi muốn sử dụng, độc từ trong nang sẽ dẫn vào lưỡi...

Cậu ta vừa rồi đã đánh lên huyệt Thiên Linh khiến cóc Lục Bối hôn mê. Nhưng lỡ như chạm vào độc tố hay nó đột nhiên tỉnh lại thì sao?

Cần phải cẩn thận.

Không cần cậu ta nhắc nhở, một kẻ luôn yêu quý mạng sống của mình như Cố Duệ đã sớm chuẩn bị một cái túi thật to, thật dày. Cô còn ném vào trong đó hai viên Quả Tử.

"Cái gì vậy?"

"Bã rượu quả, ngâm trong bã rượu một tháng, chỉ cần ngửi mùi cũng khiến một người đàn ông trưởng thành say ngất ngưởng."

"Tôi có ngửi được mùi rượu gì đâu?"

"Để ở ngoài một lúc mới phát huy tác dụng."

Thanh Vũ không biết rõ trong đó có gì nhưng cậu biết người Hàng Đạo có nhiều mánh khóe rất lợi hại, không giống như đám người võ lâm phải dựa vào từng chiêu thức mạnh yếu để đấu với đối thủ.

"Đi thôi."

Cố Duệ ném cái túi cho Thanh Vũ rồi rời đi.

Túi quá nặng, cô không muốn xách nó đâu...

Đột nhiên Cố Duệ quay đầu lại, nhìn về cái giếng cách mình ba mét kia.

"Cậu nghe thấy tiếng gì không?"

"Hử?"

Thanh Vũ nhíu mày, định đi qua kiểm tra thì Cố Duệ gọi cậu ta lại: "Bỏ đi, đi thôi, chắc chỉ là ảo giác của tôi ấy mà."

Thanh Vũ bình tĩnh nhìn cô, gật đầu, buông hoành đao nắm trong tay ra.

Trở về?

Cố Duệ không quay lại viện kia mà đến một nơi.

Vừa nhìn thấy, Thanh Vũ liền kinh ngạc. Cái lầu nhỏ này còn sáng đèn.

"Đó là lầu nhỏ mà Trần Thiên Bảo ở?"

Trong đêm tối, Thanh Vũ bỗng nhiên lên tiếng.

"Ừ... Còn thắp đèn. Xem ra tên oắt con kia rất sợ hãi, không dám ngủ. Hôm nay gặp nó, tôi thấy mắt nó có quầng thâm."

Cho nên cô muốn đi gặp Trần Dịch Bảo.

“Sao cô biết nó giấu chuyện gì? Hơn nữa còn muốn gặp cô?”

Lúc ăn cơm, cậu đã gặp Trần Dịch Bảo. Thằng nhóc này khá ma mãnh, không phải là một đứa nhỏ nghịch ngợm như lời người khác nói. Và có vẻ như nó rất sợ Cố Duệ.

Một đứa nhóc mà mọi vui buồn đều hiện lên mặt còn biết giở trò bịp để ám chỉ Cố Duệ?

Nếu thật thế thì thằng nhóc này rất không đơn giản.

“Ánh mắt, vẻ mặt, cử chỉ cơ thể.”

Cố Duệ chậm rãi nói. Thanh Vũ nghe rất nghiêm túc. Cậu còn tưởng sau đó cô sẽ phân tích kỹ lưỡng như thể đang điều tra một vụ án. Kết quả người này lại nói: “Thật ra mấy cái đó chẳng có nghĩa lý gì.”

Hả?

Nhìn thấy vẻ mặt hoang mang của Thanh Vũ, Cố Duệ phán thêm một câu: “Trực giác!”

Thanh Vũ hoàn toàn câm nín.

Sau này, tốt nhất cậu nên hạn chế hỏi người này để tránh bị câu trả lời của cô làm “tổn thương”.

Hai người vốn cách căn lầu kia không xa. Dù lầu hai của nó có ánh nến nhưng cũng không thể nào sáng bằng đèn huỳnh quang thời hiện đại. Cố Duệ và Thanh Vũ tránh né ánh sáng, tựa gió lẻn vào màn đêm. Lúc sắp lên lầu, Cố Duệ bỗng nhiên kéo Thanh Vũ lại.

Thanh Vũ là một người nhạy bén. Cố Duệ vừa níu mình lại, cậu ta theo bản năng liền quan sát căn lầu này thật kỹ. Hiện tại hai người đang đứng ở lầu một, không có gì kỳ lạ cả.

Dù thế Cố Duệ vẫn quan sát cẩn thận một hồi lâu sau mới nói với Thanh Vũ: “Tôi đi lên đó, cậu ở dưới này chờ, đề phòng có người tiến vào.”

“Được.”

Cô thật cẩn thận.

Thanh Vũ còn tưởng Cố Duệ mới đúng là người xuất thân từ cận vệ. Điều này khiến cậu cảm thấy thật xấu hổ. So sánh hai bên với nhau, biểu hiện của cậu có vẻ khá ăn hại.

Nhưng cậu chú ý thấy Cố Duệ khi nói, tay cô làm ám hiệu với cậu.

Thanh Vũ gật đầu, lặng lẽ lẩn vào màn đêm.

Cố Duệ kinh ngạc. Đây là công phu gì? Thật đúng là kỹ năng siêu cấp cần có nếu muốn cướp giàu giúp nghèo!

Cố Duệ lặng lẽ lên lầu. Đãi ngộ của nhóc thiếu gia này tốt đấy, nhà họ Trần đúng là không keo kiệt với nó chút nào. Không gian lầu hai rất lớn. Bên trái là thư phòng, bên phải là phòng ngủ, ở giữa là một trà thính (*) hình vuông. Chiều dài của trà thính tầm bốn, năm mét, ở giữa bày một bàn trà nhỏ, trên đó là ấm chén, xung quanh có đệm hương bồ.

Cố Duệ liếc nhìn chén trà tử sa còn bốc khói trắng.

“Người đâu?”

Cô nhìn về phía thư phòng.

Thư phòng có ánh nến, chắc là ở thư phòng.

Cố Duệ đến gần thư phòng…

Trong thư phòng thoang thoảng hương mực, trên tường treo bích họa, trước bàn quả nhiên có bóng người.

Là tên nhóc kia?

Cố Duệ lại gần… Dưới ánh nến mờ ảo, người này… không có mặt!

Quỷ? Thi thể?

Người giả!

(*) Trà thính: sảnh hoặc một không gian ngồi uống trà không có vách ngăn.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77: Thiết Chùy! Chết Rồi?

Ánh mắt Cố Duệ trở nên sắc bén. Cô nhìn lên vách tường đối diện... Một cái bóng cao gầy chồng lên bóng của cô, từ sau cửa bước ra và tiến lại gần cô.

Ánh nến leo lắt, mờ ảo. Trong tay hắn cầm một vật...

Hình cầu, rất lớn.

Hắn giơ vật đó lên cao rồi hung hăng nện xuống.

Soạt. Cố Duệ xoay người né tránh. Chân cô hung hăng đá vào hông đối phương...

Rầm! Chân tựa như đang đá vào một cây cột gỗ cứng chắc. Đau quá, quá đau. Ánh nến chiếu từ dưới lên khiến khuôn mặt đối phương trông rất kinh khủng, hiệu ứng không thua gì rọi đèn pin vào khuôn mặt theo hướng từ dưới lên...

Tên này rõ ràng là kẻ trộm thi thể đêm đó.

Ha ha, là nhị gia nhà họ Trần!

Cố Duệ thật muốn cười lạnh một tiếng. Người này mai phục ở đây lại còn ngụy trang, đúng là một người không dễ đối phó!

Đòn đá chân của Cố Duệ không xi nhê gì với đối phương. Nhưng cây chùy của hắn lại sắp nện xuống chân Cố Duệ.

Cố Duệ thu chân lại, xoay người, cầm hình nộm kia lên ném về phía đối phương.

Bịch!

Cái này hiển nhiên làm từ bông.

Nó bị chùy nện lên trên bàn. Bụp! Cái bàn gãy nát, bông bay lất phất...

Cuồng phong lướt tới, cái chùy lại tấn công về phía mặt Cố Duệ.

Cố Duệ tránh né. Sau lưng là một cái ghế, cô không thể lùi lại, đành nắm lấy cái ghế phang về phía cái chùy...

Rầm!

Cái ghế gãy nát, chùy tiếp tục nhắm về phía mặt Cố Duệ...

Nhưng Cố Duệ đã vọt sang một bên, đứng gần ngọn nến.

Cố Duệ nhanh chóng tắt nến.

Không có ánh nến, cô và nhị gia nhà họ Trần đều không thấy gì.

Thư phòng không nhỏ, nhưng nếu hành động sai lầm, đối phương sẽ bắt được nhược điểm và thứ chờ đợi bản thân chỉ có cái chết.

Cố Duệ nín thở, đối phương cũng thế.

Bên ngoài, ánh trăng mờ hẳn đi, có lẽ đã bị mây che khuất.

Rất tối.

Nhưng mây rồi cũng sẽ bay đi, như vậy...

Sáng, lên, rồi.

Cố Duệ nhìn thấy khuôn mặt không có bất kỳ cảm xúc gì của đối phương. Có lẽ là dịch dung ra, bởi vì khuôn mặt ấy vẫn luôn cứng đờ, không tự nhiên như vậy.

Nhưng!

Cô nhìn thấy hắn, hắn tự nhiên cũng nhìn thấy cô.

Thiết chùy lại lao đến.

Cố Duệ nheo mắt rồi đột nhiên cười thành tiếng.

Nụ cười này làm hắn cả kinh.

Sau lưng hắn cũng có người.

Nháy mắt, Thanh Vũ đã rút đao ra. Cậu ta không chém về phía thiết chùy mà dùng chuôi đao đập vào lưng tên trộm thi thể. Đối phương rên lên một tiếng. Chuôi đao đã đánh vào huyệt Phong Bỉnh nối với xương cánh tay.

Hai tay tên trộm thi thể lập tức tê liệt, thiết chùy rơi xuống đất...

Cố Duệ và Thanh Vũ tiến lên, tấn công theo thế gọng kềm, tính bắt trói tên này lại...

Rầm!

Khói mù.

Mẹ kiếp, lại trò này!

Nhưng có vẻ Thanh Vũ không thể dùng lại cách lần trước đã dùng. Không gian thư phòng rất kín, không thể tránh né, chỉ có thể chờ khói mù tự tản ra.

"Khụ khụ khụ." Cố Duệ bị sặc mấy lần.

Không thấy hắn đâu nữa.

Chỉ còn cô và Thanh Vũ.

"Lại để hắn chạy thoát."

Khá tiếc nhưng không còn cách nào khác. Bọn họ vốn không liệu trước rằng đêm nay sẽ giáp mặt với hắn ta, chỉ là...

Đối phương thế mà tìm đến nơi ở của Trần Dịch Bảo.

Đúng rồi, Trần Dịch Bảo!

Chẳng lẽ đã bị hắn ta giết?

Khả năng này rất lớn. Hung thủ có thể nấp ở đây mai phục bọn họ... Hình nộm này là bằng chứng tốt nhất!

Nhưng đó dù sao cũng là cháu hắn, hắn có thể tàn nhẫn vậy sao?

"Không đúng! Hình nộm này không phải hắn mang đến, là Trần Dịch Bảo tìm được."

Làm sao cậu nhóc biết được?

Nhưng Thanh Vũ không kịp hỏi, Cố Duệ cũng không kịp trả lời. Nếu hình nộm này là nhị gia nhà họ Trần mang đến thì hắn chắc chắn có âm mưu gì đó. Có lẽ đã giết thằng nhóc đó hoặc là mang nó đi, nhưng chắc chắn không giấu nó ở đây rồi lại mang hình nộm đến ngụy trang... Nếu thật thế thì, chắc ngụy trang này hơi... thiếu não.

Thật sự rất ngu.

Nhị gia nhà họ Trần từng dùng hình nộm để giả thi thể bay lơ lửng, lần thứ hai này lại dùng để ngụy trang dọa người khác?

Hắn sẽ lặp lại cái trò mà mánh khóe đã bị lộ?

Chắc chắn là không có khả năng.

Cố Duệ ngược lại lại nghĩ hình nộm này không phải nhị gia nhà họ Trần mang đến. Vậy thì là ai?

Trần Dịch Bảo, thằng nhóc thông minh này tìm được hình nộm rồi đem tới chỗ của mình. Nhưng bị nhị gia nhà họ Trần phát hiện, hắn ta cảm thấy nó biết gì đó nên giết?

Nhị gia nhà họ Trần kia chắc đêm nay mới đến đây mà việc giết người chuyển xác thì cần thời gian thực hiện.

Có khả năng... Trần Dịch Bảo còn ở trong phòng này.

Thậm chí Cố Duệ còn cảm thấy có khả năng nó vẫn còn sống.

Tìm!

"Cô tìm trong đây, tôi tìm bên ngoài."

Thanh Vũ nói xong liền đi ra ngoài thư phòng. Cố Duệ đảo mắt nhìn thư phòng một lượt.

Cô không nôn nóng, nhìn từng thứ trong thư phòng. Cô nhìn giá sách lớn, bàn học lớn, cái giường nhỏ và vài cái rương gỗ bên cạnh.

Rương được đặt rất ngay ngắn và ngăn nắp. Từ điều này có thể nhìn ra chủ nhân của căn phòng rất ngăn nắp và thích sạch sẽ.

Nhưng một người ngăn nắp như vậy lại có một rương được đặt không đúng vị trí, hơi lệch một chút so với những cái rương khác.

Cố Duệ nhìn cái rương kia không chớp mắt rồi bỗng nhiên tiến đến, mở rương ra.

Trong rương là một đứa trẻ nằm cuộn tròn, sắc mặt tái nhợt.

Đã chết?

...

Đêm đen dày đặc. Thành U Châu rất lớn, nhưng không phải toàn bộ đều xây nhà ở mà có rất nhiều khoảnh đất trống. Lúc này là thời gian không được ra cửa thành, trừ khi có dụ lệnh đặc biệt bảo mở cửa thành. Nhưng Đại Hùng và tên đầu trọc không phải ra khỏi thành mà đi về hướng nam...

Dù có phồn hoa đến đâu, thành trì nào cũng có mặt tối của nó, như xe rác, khu ổ chuột, hoặc là... bãi tha ma.

"Sư phụ, sư phụ, người dẫn con đến đây làm gì?"

Nhìn từng ngôi mộ nhô lên trước mặt, Lý Đại Hùng cảm thấy rất không ổn, giọng nói cũng run run.

Tên đầu trọc tức giận: "Đi theo ta nhiều năm như vậy, tới không biết bao nhiêu bãi tha ma, giờ còn sợ là sao?"

"Không phải con sợ."

"Thế là cái gì?"

"Là cẩn thận."

Cẩn thận em gái nhà cậu!

"Nhìn thấy ánh sáng xanh bên kia không?"

"Thấy... Sư phụ, đó là ma trơi mà!"

Lý Đại Hùng nhìn ngọn lửa xanh bay qua bay lại trên mấy ngôi mộ, quay đầu muốn bỏ chạy nhưng bị tên đầu trọc nắm cổ áo lại.

Lý Đại Hùng gần như muốn khóc: "Sư phụ, nếu đào mộ thì phải gọi con khỉ, cô ta mới là người chuyên nghề mô kim (trộm mộ), người dẫn theo con làm gì!"

"Chạy cái gì, có ai bảo cậu phải đào mộ đâu."

Không phải đào mộ?

Lý Đại Hùng bình tĩnh lại, sụt sịt mũi, nói: "Vậy con làm gì?"

"Hái nấm."

Hả?

Lý Đại Hùng còn chưa kịp phản ứng gì, tên đầu trọc đã nhét một cái bao và một con dao nhỏ vào tay cậu ta.

"Mộ và đất nơi này mọc ra một loại nấm tên là Thi Nấm. Hái một cân nấm này là được.

Một cân? Có vẻ không nhiều lắm.

"Có... Có quỷ mà, sư phụ!"

"Không sao, dù sao cũng là cậu hái."

Đại gia nhà người!

Lý Đại Hùng không biết từ lúc nào đã bị nhiễm câu này của Cố Duệ. Cậu phát hiện câu này dùng rất đã!

"Sư phụ, người không thể làm vậy. Hoặc là hai chúng ta cùng làm, h..."

Lý Đại Hùng còn chưa nói xong đã bị đá xuống ngựa. Còn chưa kịp đứng dậy, cậu đã nhìn thấy tên đầu trọc kéo dây cương con ngựa của cậu rồi... chạy!

Chạy?

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78: Muốn Ngủ Cùng Chị?

"Nhớ cho kỹ, nửa canh giờ sau ta tới tìm cậu, nếu chưa hái đủ một cân thì tự mình đi bộ về nhé!"

Lý Đại Hùng trợn mắt há mồm, sau đó hét lên đầy thê lương, lồm cồm bò dậy rồi đuổi theo sau: "Đợi con, sư phụ, sư phụ..."

Chưa chạy được mấy mét, tên đầu trọc đã phi ngựa đi xa, chỉ còn lại bụi đất mù mịt theo từng vó ngựa.

Lý Đại Hùng một mình thê lương, lạnh lẽo đứng ở bãi tha ma...

Gió lạnh thổi qua, cậu ta rùng mình một cái.

Khó chịu, muốn khóc rồi.

Sớm biết thế đã đi câu cóc với con khỉ, còn hơn ngồi hái Thi Nấm ở bãi tha ma.

Trong lòng Lý Đại Hùng khóc ròng. Cậu biết nơi này cách nhà họ Trần rất xa, nếu đi bộ, phải đi rất lâu mới tới. Nhưng không sao...

Cậu ta có thể trốn ở chỗ nào đó cả đêm, đánh một giấc, sau đó nói mình không tìm được Thi Nấm...

Lý Đại Hùng thầm cảm thấy bản thân thật nhanh trí. Đang muốn đi, cậu bỗng nhiên phát hiện cổ tay mình lành lạnh. Cúi đầu nhìn xuống, có một dấu tay màu xanh biếc.

Cái này là gì, cậu biết.

Đây chẳng phải là dịch gây ngứa mà ông già kia luyện mỗi khi buồn chán sao? Mỗi lần ba đồ đệ không nghe lời hoặc không hoàn thành nhiệm vụ lão liền dùng cái này trừng phạt.

Cái ngứa này rất khó chịu, không tính là đau đớn, nhưng so với đau đớn còn khó chịu hơn.

Lý Đại Hùng sợ đau, lại sợ ngứa, là một kẻ nhát cáy thứ thiệt. Vừa nhìn thấy dấu màu xanh này, cậu ta đã sợ đến mặt mày tái mét. Chắc chắn tên sư phụ bất lương đã lợi dụng lúc nhét đồ vào tay cậu mà bôi lên.

Cậu biết, nếu nửa canh giờ sau, sư phụ không thấy cậu hoàn thành nhiệm vụ, chắc chắn sẽ không đưa thuốc giải, mà thứ này nửa canh giờ sau mới phát tác.

Hãm hại đồ đệ!

Hai chân Lý Đại Hùng như nhũn ra, muốn quỳ với tên đầu trọc đã sớm chạy mất hút.

Tự thương cảm bản thân mình một phút, Lý Đại Hùng lau nước mũi rồi xoay người nhìn về phía bãi tha ma. Dù sao cũng nhiều lần làm việc ở bãi tha ma, cậu cũng không sợ lắm.

Yên lặng, cậu chắp tay trước ngực, lẩm bẩm: "Ông trời ở trên, ông địa ở dưới đất, tiểu bối là Lý Đại Hùng, thường gọi Đại Hùng, hôm đây đến đây hái nấm, là sư phụ bắt buộc. Nếu quấy nhiễu gì đến cái vị tiền bối, xin tìm sư phụ con... Nam mô a di đà phật..."

Sau đó vái ba vái.

Cậu đi vào.

Thứ Thi Nấm này dựa vào thi khí và âm khí của mộ mà lớn lên. Thứ này không giống Bạch Tàm Ti có thuộc tính quang minh. Nó thuộc về hắc ám, người trong tà đạo dùng khá nhiều. Tên đầu trọc muốn thứ này làm gì?

Lý Đại Hùng tự biết bản thân không phải người thông minh nên không nghĩ ngợi gì thêm nữa. Nhìn kỹ một góc, một cây nấm nhỏ cỡ bàn tay mọc xiêu xiêu vẹo vẹo dưới một tấm bia.

Màu xám trắng, trên mũ có hoa văn như được vẽ nghệch ngoạc ra. Vừa nhìn đã biết nấm này không ăn được.

Lý Đại Hùng đương nhiên không muốn ăn nấm này. Cậu nhìn xung quanh một vòng, xác định không có ma quỷ gì mới tiến lại gần.

Và đương nhiên cậu ta cũng đề phòng ma trơi ở xa xa kia.

"Tiền bối ơi tiền bối, thông cảm, thông cảm, hái nấm xong con đi ngay..."

Lý Đại Hùng cứ lẩm bẩm thế. Cậu ta đưa tay chạm vào gốc nấm, nhẹ nhàng dùng ít lực bẻ nó. Lý Đại Hùng thở phào nhẹ nhõm, đang tính rút tay lại...

Bộp!

Một bàn tay khô gầy dính đầy bụi đất vươn ra, bắt lấy tay Lý Đại Hùng.

Nháy mắt, Lý Đại Hùng tái mét cả mặt.

Sự phụ! Cứu mạng!

...

Chết rồi sao?

Cố Duệ ném nắp rương xuống đất. Nghe thấy tiếng động, Thanh Vũ nhanh chóng tiến vào. Cậu ta nhìn thấy Trần Dịch Bảo mặt mũi trắng bệch đang nằm trong rương.

Đã chết?

Cậu không hỏi gì, chỉ tiến đến, ấn ngón tay vào cổ Trần Dịch Bảo.

Cố Duệ biết người võ lâm có thể dựa vào cách này để kiểm tra nạn nhân còn sống hay chết nên không hề nóng vội.

Một lúc sau, vẻ mặt Thanh Vũ thả lỏng ra. Cố Duệ thấy thế thì nhướng mày.

Quả nhiên là chưa chết.

"Chỉ hôn mê thôi, nhị gia nhà họ Trần này còn chưa tàn nhẫn đến mức ấy."

Lúc Thanh Vũ nói thế, Cố Duệ chỉ vào cây thiết chùy nằm trên đất: "Nhưng đối với người khác lại rất tàn nhẫn. Cây thiết chùy lớn như thế, đập một phát, đầu cũng bị đập nát như tương."

Bỗng nhiên, Cố Duệ sửng sốt, thiết chùy?

Cố Duệ lâm vào trầm tư. Thanh Vũ ấn vào mấy huyệt vị có thể kích thích thần kinh của Trần Dịch Bảo rồi móc từ ngực ra một cái bình nhỏ. Cậu vừa mở nắp bình, Cố Duệ nhăn mày chun mũi, vọt sang một bên.

Thật gay mũi!

Thanh Vũ liếc cô một cái.

"Sợ thối, cuối cùng cũng có chỗ giống nữ rồi đấy."

"Nói nhảm, ai không sợ thối. Thích thơm ghét thối là chuyện bình thường, ai không sợ, người đó không phải là người."

Thanh Vũ vừa định nói mình không sợ... nhưng cuối cùng lại im lặng. Thôi kệ đi.

Không bao lâu sau, Trần Dịch Bảo tỉnh lại, mơ màng nhìn thấy hai người Cố Duệ nhưng không hề ngạc nhiên.

Nhìn thấy vẻ mặt cậu nhóc như vậy, Thanh Vũ cảm thấy kỳ lạ.

Cậu nhóc này mới mấy tuổi, gặp phải tình huống nguy hiểm như vậy nhưng không hề sợ hãi.

Thật kỳ quái!

Cố Duệ nhìn cậu nhóc, cậu nhóc cũng nhìn Cố Duệ.

Một lúc lâu sau.

"Hình nộm này nhóc tìm trong kho ra?"

"Đúng."

"Bị hắn phát hiện ra?"

"Tôi không biết... Không ngờ hắn lại tìm ra hình nộm nhanh như vậy."

"Nhóc tìm hình nộm làm gì?"

"Không muốn ở thế bị động."

Không muốn ở thế bị động... Cố Duệ và Thanh Vũ liếc nhìn nhau.

Thằng nhóc này... Nhân tài!

Nhưng chung quy tuổi vẫn còn quá nhỏ, không có võ công, lại hơi xui...

"Hắn đột nhiên muốn tìm hình nộm, chỉ sợ là muốn thủ tiêu chứng cứ. Vội vã như vậy, lại trong thời điểm mấu chốt thế này, chắc chắn đã phát giác ra điều gì đó... Các người nghi ngờ hắn? Phái người điều tra hắn? Canh chừng hắn?"

Một cậu nhóc tám, chín tuổi suy luận một cách nghiêm túc như vậy, không hề có một chút tùy hứng hay hư hỏng như lúc sáng.

Cố Duệ bình tĩnh nói: "Nhóc trách bọn này rút dây động rừng?"

"Vốn dĩ là thế."

"Vậy dê vào miệng cọp thì tốt hơn nhỉ?"

"Tôi không phải dê."

Trần Dịch Bảo tức giận trừng mắt nhìn Cố Duệ. Cố Duệ cười cười, duỗi tay chạm vào khuôn mặt trắng nõn của cậu nhóc rồi véo...

"Thế mới giống con nít. Chị ghét nhất đám ranh con thích tỏ vẻ thông minh hơn chị."

Trần Dịch Bảo nổi quạu. Thanh Vũ cạn lời.

"Rốt cuộc đêm đó nhóc nhìn thấy gì?" Thanh Vũ trở lại chuyện chính. Trong lúc tìm người ở hành lang lầu hai, cậu thấy tầm mắt từ nơi đó đúng là rất trống trải.

Trần Dịch Bảo xoa nhẹ mặt mình, chẹp miệng, có vẻ như không muốn nói.

"Không nói à? Ha ha, Nhóc nghĩ lần này hắn không giết nhóc là buông tha cho nhóc à? Nhóc không biết, giết người sẽ trở thành một thứ gọi là thói quen sao? Trên đời này, chẳng mấy ai có thể chống lại nổi sự sợ hãi và ác ma đang ngự trị trong lòng."

Trần Dịch Bảo ngẩng đầu nhìn Cố Duệ: "Các người cảm thấy vừa rồi hắn không muốn giết tôi?"

Hử?

"Đúng là hắn do dự, nhưng cuối cùng vẫn định giết tôi. Hơn nữa còn chuẩn bị ném tôi xuống giếng ngụy trang thành hiện trường tôi bị ma quỷ giết hại. Chỉ là các người vừa khéo tới đây thôi."

Đúng thế à?

Cố Duệ: "Vậy thì nhóc càng phải nói... Đêm hôm đó, nhóc rốt cuộc đã nhìn thấy gì?"

Trần Dịch Bảo mím môi, không nói.

Ha, tên oắt con này!

Nếu Lý Đại Hùng ở đây, cậu ta chắc chắn sẽ tát nhóc này hai cái. Đừng tưởng mình còn nhỏ thì chị đây sẽ không đánh nhóc.

Cố Duệ nhìn thẳng vào mắt cậu nhóc: "Đêm hôm đó, nhóc không ngủ được nên ra hành lang ngắm trăng. Không ngờ, trăng nhô lên cao, trong rừng lựu có người trèo lên tường hái lựu. Nhưng dưới cây lựu có một bóng người, hắn đang làm một chuyện gì đó rất kinh khủng. Sau đó, hắn giết người trên cây rồi khiêng người đến cạnh cái giết kia... Đúng không?"

Ánh mắt Trần Dịch Bảo chợt lóe lên.

Cố Duệ đột nhiên đổi giọng: "Thật ra cũng không đúng."

Không đúng?

Thanh Vũ sửng sốt.

"Đêm đó, nhóc nhìn thấy ba người! Một người sống, hai người chết."

Cố Duệ nhìn Trần Dịch Bảo chằm chằm.

Trần Dịch Bảo đột nhiên nhìn thẳng vào mắt cô, cười lạnh: "Sao chị biết là ba người? Chị chỉ đang nói hươu nói vượn mà thôi."

"Có phải nói hươu nói vượn hay không, mai khắc biết."

Cố Duệ không hỏi, Thanh Vũ gật đầu nhưng Trần Dịch Bảo lại từ chối: "Không muốn, tôi không muốn ngủ với anh ta."

"A, vậy nhóc muốn ngủ với chị?"

"Chị!"

Dù mới tám, chín tuổi nhưng Trần Dịch Bảo rất thông minh và là một ông cụ non biết nhiều thứ. Nghe Cố Duệ nói vậy, cậu nhóc mặt đỏ bừng, không nói nên lời.

Ha ha, muốn chống đối lại chị đây? Lại đây, lại đây nào...

Hai người nam câm nín, Cố Duệ lười biếng duỗi lưng: "Được rồi, khuya rồi, tắm rửa rồi ngủ thôi..."

Sau đó, cô đi vào phòng ngủ và đóng cửa lại.

Trần Dịch Bảo: Đó là chỗ của tôi mà.

Thanh Vũ: Đó là chỗ của người ta mà.

Nhưng vô ích.

Người nào đó hoàn toàn không đoái hoài gì đến bọn họ.

Không thể cùng nhau phá án đàng hoàng được sao!

Sáng hôm sau, trời còn chưa sáng, mặt trời mới lấp ló ở phương đông. Cửa thư phòng bị kéo mạnh ra. Thanh Vũ đang tĩnh tọa mở mắt ra, nhìn về phía Cố Duệ.

"Dậy! Dậy! Nhanh lên!"

Trần Dịch Bảo mơ mơ màng màng bị đánh thức. Cậu nhóc gian nan mở mắt ra, thấy "vị khách của nhà họ Trần" nào đó đang đứng ngay ngắn ngoài cửa: "Hử? Giờ nào rồi?"

Vừa nhìn thấy sắc trời bên ngoài còn chưa hửng sáng, cậu ta tức giận hét lên: "Đồ điên! Giờ còn tối thui! Tôi muốn ngủ! Tôi là trẻ con!"

Cố Duệ bước vào, nắm lấy chân cậu nhóc.

Rồi quăng cậu xuống đất.

Rầm!

Trần Dịch Bảo lăn trên đất.

“Ngủ nhiều sẽ bị ngu người, dậy thôi nào!”

Hai người một lớn một nhỏ: “...”

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Ruồi Nhặng

Có một câu rất đúng: Ai có nắm đấm mạnh hơn, người đó có quyền. So giá trị vũ lực, hiển nhiên là Thanh Vũ > Cố Duệ > Trần Dịch Bảo.

Mà Thanh Vũ không có ý kiến gì nên Trần Dịch Bảo đành phải ngoan ngoãn đi trên con đường nhỏ trong rừng lựu với vẻ mặt không còn luyến tiếc gì để sống.

Nhưng, dù sao cũng là phá án, sớm có manh mối ngày nào thì nó sớm an toàn ngày đó.

Không ngờ người này lại nhiệt tình với chính nghĩa như vậy... Tuy rằng hơi hung dữ và không thục nữ chút nào.

Trần Dịch Bảo nghĩ như vậy, ánh mắt cậu nhóc nhìn cô dịu hơn một chút.

“Không biết sáng nay có món gì ngon, Ma Lựu Viên hôm qua rất ngon nhưng đến trễ sẽ hết phần.”

Cho nên... Đây là lý do cô lôi bọn tôi dậy từ sớm?

Vẻ mặt Trần Dịch Bảo rất khó coi.

Thanh Vũ đỡ trán.

Nhưng khi họ đến nhà bếp, người nhà họ Trần rất bất ngờ khi vị Dịch Bảo thiếu gia luôn luôn xảo trá này lại cùng đến đây với khách, hơn nữa còn không làm ầm ĩ.

Thật kỳ quái nha.

Hơn nữa, bọn họ còn nói đến đây ăn sáng, vấn đề là có khách nào lại đến nhà bếp đòi đồ ăn sáng! Bình thường đều là thị nữ đưa đồ ăn đến.

Thật là điên rồ mà!

Cố Duệ quả nhiên nhìn thấy Ma Lựu Viên, đang định gọi thị nữ lấy cho mình một phần...

“Bên ngoài lại có nha dịch, hơn nữa còn là rất nhiều nha dịch. Nha dịch bao vây xung quanh, hộ vệ nhà chúng ta cũng bị ngăn ở bên ngoài.”

Vừa nghe thế, Cố Duệ và Thanh Vũ liếc nhìn nhau.

Tốc độ nhanh thế!

Chắc Triệu đại nhân không ngủ cả đêm.

Chậc, không ăn sáng luôn à?

Cố Duệ nhanh tay lấy ba cái màn thầu rồi ném cho hai người Thanh Vũ mỗi người một cái. Đi!

Trần Dịch Bảo để ý thấy Thanh Vũ đang đi nửa đường thì rẽ sang một ngã rẽ khác rồi biến mất trong chớp mắt.

Cậu nhóc tuy nghi hoặc nhưng không hỏi. Cậu còn để ý thấy trong tay Thanh Vũ hình như cầm một cái túi khá lớn.

Rừng lựu nhà họ Trần thật sự rất lớn. Lựu lủng lẳng đầu cành, vừa nhìn vui mắt vừa có thể ăn ngon miệng. Nhưng quan trọng là đến đây tìm một trái lựu mà không phải đến ăn lựu. Mới nghĩ đến thôi đã thấy mệt rồi. May mà có nhiều người cùng tìm, hơn nữa chỉ tập trung tìm những cây mọc gần tường, thế nên không khó khăn lắm. Chân trước nha dịch vừa đến, chân sau đám người Cố Duệ đã tới. Đám nha dịch chia nhau ra tìm một hồi chợt có người hô to: “Tìm thấy rồi!”

Cây lựu mà nạn nhân đã chết…

Cố Duệ nhìn Triệu Nguyên, vẻ mặt ông ta khá nghiêm trọng. Sau lưng ông ta là đám người nhà họ Trần và mấy người Viên Lâm.

Trần lão tứ cũng ở đấy. Nhìn thấy cảnh tượng này, vẻ mặt hắn rất bình tĩnh, tựa như việc trong phủ chẳng ảnh hưởng gì đến hắn. Hôm nay, Tô Lai cũng khống chế bản thân không đứng gần hắn ta, chỉ đứng bên cạnh đám Viên Lâm.

Viên Lâm, Hàn Cao.

Còn có nhị gia nhà họ Trần của chúng ta nữa. Ông ta mang theo thân hình nặng nề cùng vẻ mặt lo lắng, hiếu kỳ nhìn dáo dác xung quanh. Nếu không phải đã phân tích và suy luận kỹ lưỡng, lại hai lần chứng kiến tận mắt người này ra tay tàn nhẫn như thế nào, Cố Duệ khó có thể tưởng tượng rằng người này lại là hung thủ.

Cố Duệ chỉ liếc mắt nhìn bọn họ một chút rồi dời mắt đi. Miệng nhai màn thầu, mắt nhìn một vài cây lựu trông khá khác biệt. Nó cao hơn, ít lá hơn, đầu cành sắc bén như được mài nhọn…

Mấy cây gần đó đều như thế.

Cố Duệ nhìn về phía Triệu Nguyên.

Triệu Nguyên đang hỏi Trần Nguyên Phong về những cái cây này.

Mà quản gia biết rõ về những chuyện như thế này hơn nên lên tiếng trả lời: "Vốn tiết trời cuối thu rất mát mẻ nhưng không biết sao côn trùng lại sinh sôi rất nhiều. Nên tôi đã sai người chặt mấy cành khô và bị mục do côn trùng. Chúng tôi cũng chỉ mới chặt vài cành, nếu không phải trong phủ xảy ra chuyện thì tôi đã xử lý xong chuyện này… Quan gia, có vấn đề gì sao?"

Triệu Nguyên: "Chưa nói trước được, chưa biết chừng thật sự có vấn đề."

Ông ta theo bản năng nhìn về phía ba người Cố Duệ. Đám người Trần lão tứ cũng đang nhìn về phía Cố Duệ.

Cố Duệ… Hứa Điển đã sớm nghe đến tên và thân phận của cô gái này.

Người Hàng Đạo, thuộc phái Khuê Sơn gì đấy.

Khuê Sơn, chưa từng nghe qua tên môn phái này. Được lão tặc Triệu Nguyên mời đến phá án, bọn họ chắc là có chút bản lĩnh. Nhưng Khuê Sơn không có tiếng tăm gì lắm, Cố Duệ lại còn trẻ, quan trọng hơn nữa là: Sư phụ cô ta đâu rồi?

Đến cọng lông của người đó, hắn cũng chưa nhìn thấy.

Tuy Hàng Đạo có địa vị rất đặc biệt ở triều đại này nhưng Thánh nhân ban bố dụ lệnh thông cáo thiên hạ việc xây dựng các đạo quán cũng chỉ mấy năm trở lại đây. Mà những thành trấn nhỏ, những nơi khỉ ho cò gáy quá nhiều, sao biết Khuê Sơn là loại mặt hàng thế nào.

Đương nhiên, quan trọng nhất là: Cái người tên Cố Duệ này trông rất không đáng tin.

Cô ta đang cầm cái khỉ gì vậy?

Ăn một lèo nửa cái màn thầu, dáng vẻ rất thong thả ung dung.

Triệu Nguyên nhìn Cố Duệ. Cố Duệ cắn lại một miếng màn thầu, không phản ứng lại.

Triệu Nguyên không chờ mong cô sẽ có động tác gì. Dù sao ông ta vẫn chưa làm xong việc mình cần làm.

"Tìm đi!"

Ông ta vung tay lên ra lệnh, giọng điệu trầm ổn, quyết đoán.

Điều này làm biểu cảm trên mặt Viên Lâm và Trần lão tứ thay đổi.

So sánh với dáng vẻ bó tay bó chân xen lẫn sự nặng nề lúc đầu, Triệu Nguyên hôm nay tự tin hơn rất nhiều, tựa như trong lòng ông ta đã có tính toán sẵn.

Nhưng mà…

"Tiểu Bảo sao lại đứng cạnh cô gái kia, lão tứ, đừng nói tên nhóc này hôm nay bị ấm đầu đấy nhé?"

"Chớ nói bậy." Trần lão tứ liếc Hứa Điển một cái nhưng không nhiều lời thêm và tựa như không nhìn về phía Cố Duệ nữa.

Về phần Tô Lai, cô ta nhìn Cố Duệ vài lần. Trong ánh mắt của cô ta chứa đựng một chút sự tìm tòi nghiên cứu. Cô ta đã từng nhìn thấy rất nhiều người Hàng Đạo, dù sao U Châu cũng là địa bàn hoạt động của phái Ngọc Đường. Cô ta cũng từng gặp qua những nữ Hàng Sư trẻ tuổi. Nhưng cô ta vẫn cảm

thấy, Cố Duệ không hề giống những người đó, không phải là lợi hại hơn những người đó mà cảm giác Cố Duệ mang lại cho cô ta rất khác.

Không phải là xinh đẹp tuyệt trần mà là sự thanh tú có thần, còn có dáng vẻ mạnh mẽ, khó bị thuần phục. Cố Duệ không giống với những người khác.

Cảm giác này khiến cô ta bất an.

Đúng lúc này.

"Đại nhân, đại nhân, tìm được rồi."

Vị nha dịch đang tìm ở cây lựu thứ ba ở bên trái đột nhiên hô to.

Làm việc rất năng suất đấy.

Cố Duệ cuối cùng cũng cảm nhận được sự khác biệt của U Châu và trấn nhỏ Thanh Liễu kia.

Năng suất làm việc của nha dịch chênh lệch rất lớn.

Trình độ chuyên nghiệp cũng không giống nhau.

"Tìm được rồi?" Mắt Triệu Nguyên sáng lên. Ông ta đi đến gốc cây lựu kia, quả nhiên nhìn thấy một trái lựu khác thường lẫn bên trong những trái lựu rụng xuống đất.

Quản gia từng nói đa số lựu trong rừng lựu còn chưa chín. Nếu nói những trái lựu này là chín đến rụng cuống thì không đúng. Những trái lựu này không chín lắm, chúng bị chim chóc hoặc sâu ăn rồi rụng xuống đất.

Và một quả rất đặc biệt, khác với những quả khác.

Nó bị nứt ra.

Trần Nguyên Phong và quản gia tiến lên nhìn trái lựu mà Triệu Nguyên ngồi xổm và nhìn hồi lâu. Cả hai không khỏi kinh ngạc.

"Đại nhân, lựu này có vấn đề gì sao?"

Quản gia còn thẳng thắn hơn: "Đại nhân, trong lựu này có yêu quái sao?"

Lựu Yêu?

Cố Duệ thiếu chút nữa là nghẹn màn thầu.

Triệu Nguyên từ đầu đến cuối vẫn luôn bình tĩnh. Ông ta ngẩng đầu nói: "Những người từng ăn lựu đều biết, vỏ ngoài của lựu rất cứng. Khi rơi từ độ cao này xuống, nó không thể nào nứt toạc như vậy được."

Trần Nguyên Phong và quản gia gật đầu tán thành. Bọn người Hứa Điển thì không rành về chuyện này lắm.

"Nhưng các người xem xem, nó bị nứt kìa."

Rồi sao? Lựu nứt thì bất thường à? Vỏ người ta mỏng cũng không được à?

Hứa Điển cười nhạo: "Còn tưởng tài giỏi lắm, cuối cùng lại chỉ biết tìm một trái lựu bị nứt."

Lời này của hắn không hề dễ nghe, mọi người có mặt ở đây đều nghe hiểu.

Triệu Nguyên nhíu mày nhưng không nói gì. Trần lão tứ biết tên Hứa Điển này xưa nay đều là một kẻ không dễ quản chế, dù có khuyên hay nói gì với hắn ta cũng vô dụng.

Nhưng…

"Hình như có mấy cái lỗ." Viên Lâm sau khi quan sát tỉ mỉ thì lên tiếng.

Không sai, Trần Nguyên Phong và quản gia cũng nhìn thấy.

Đương nhiên, Trần Dịch Bảo cũng nhìn thấy. Cậu nhóc sửng sốt một lát rồi cúi đầu, rũ mắt che đi ánh mắt chứa đựng sự lo lắng, sự sợ hãi và sự nghi hoặc…

"Có lỗ thủng, hơn nữa còn là vừa khớp năm ngón tay." Triệu Nguyên đưa năm ngón tay ra đối chiếu với những cái lỗ.

Trần Nguyên Phong và quản gia cả kinh. Vừa khớp năm ngón tay?

Tay của ai?

Triệu Nguyên không nói, chỉ ra lệnh cho cấp dưới: "Đem lại đây."

Lại gì nữa?

Rất nhanh sau đó, đám người có mặt ở đây bịt mũi lại.

Đám nha dịch đem đến rất nhiều rác rồi dựa theo sự phân phó của Triệu Nguyên, chất đống ở một chỗ cách cây lựu kia tầm một trượng.

Cố Duệ quyết đoán nuốt xuống miếng màn thầu cuối cùng. Cô quay sang nhìn, anh bạn nhỏ Trần Dịch Bảo cũng đã ăn xong miếng cuối.

Đúng lúc này, Thanh Vũ không tiếng động xuất hiện bên cạnh cô.

"Đám người sư phụ cô đã trở về rồi."

"Trở về? Ý cậu là tối qua bọn họ ra ngoài?" Cố Duệ hơi kinh ngạc.

"Đúng thế. Có vẻ như đi đến nơi nào đó không hay lắm, vì trông Lý Đại Hùng không ổn lắm."

Không ổn lắm?

Được rồi, cậu không cần nói, Cố Duệ tôi đây hiểu mà…

"Chuyện tốt mà, dù sao cũng chẳng phải tôi đi."

"…"

Thanh Vũ câm nín. Cẩn thận xem kỹ tình huống đang xảy ra trước mắt, cậu quả nhiên nhìn thấy đống "đạo cụ" mà Cố Duệ và Triệu Nguyên đã nói. Trong phút chốc, cậu không nghĩ ra gì nhưng cũng biết những cái này liên quan đến phá án. Cậu dời ánh mắt sang hướng khác.

Mấy người nhị gia nhà họ Trần cũng nhìn thấy những điều đó trong đáy mắt nhưng không lộ ra vẻ gì khác lạ.

Bây giờ, Thanh Vũ chỉ chờ xem diễn biến tiếp theo của vụ án, cậu chờ mong một màn phá án đặc sắc. Từ khi đi theo đại nhân nhà mình, cậu từng xem ngài ấy phá không biết bao nhiêu vụ án li kì nhưng cậu cảm thấy vụ án này hôm nay sẽ được phá giải theo một cách rất khác biệt.

Bởi vì có Cố Duệ.

"Đại nhân, đây là?"

"Đừng hỏi, chỉ cần chờ thôi."

Chờ cái gì chứ? Đám người Hứa Điển đã sớm đứng cách xa ba thước nhưng nghĩ lại Triệu Nguyên không giống như đang lừa bịp bọn họ. Hơn nữa, Hàn Cao cảm thấy khá hứng thú nên ở lại xem tiếp. Tô Lai dùng khăn tay che mũi lại và nhìn về phía ba người Cố Duệ cũng xê ra xa như thế.

"Nhìn thì có vẻ như án này liên quan đến người, còn vì sao như thế thì xin người Hàng Đạo nói rõ."

Hứa Điển nhếch miệng: "Không phải bảo có quỷ sao? Có phải cái giếng kia không, lão tứ…"

Hắn còn chưa nói xong.

"Ruồi nhặng." Trần Dịch Hiên bỗng nhiên phun ra hai chữ.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 80: Chỉ Là Nữ Thôi Mà

Ruồi nhặng gì?

Viên Lâm quay đầu lại nhìn, quả nhiên nhìn thấy phía trên đống rác kia có rất nhiều ruồi nhặng bâu tới, kêu vo ve không ngừng. Phàm là người thường, bình thường sẽ không thích những thứ này, huống hồ những người đứng ở đây đa số đều lớn lên bằng cơm ngon áo đẹp, cho nên bọn họ rất ghét cảnh

này. Nhưng những kẻ thông minh lại nhận ra những con ruồi nhặng này có thể là mấu chốt của vụ án.

Ví dụ như Trần Dịch Hiên, Viên Lâm, hay… Trần Dịch Bảo.

Cậu nhóc nhìn chằm chằm vào đống rác càng lúc càng có nhiều ruồi nhặng bâu vào. Sự nghi hoặc trong mắt tan biến. Cậu nhóc nhìn Triệu Nguyên thật kỹ, có vẻ như ông ta đang chờ điều gì đó…

"Là cách của chị đúng không?"

Trần Dịch Bảo thấp giọng hỏi.

Nhưng Cố Duệ không đoái hoài gì đến cậu nhóc. Cô chăm chú nhìn cây lựu bên cạnh.

Cây này có vấn đề gì sao?

Trần Dịch Bảo nhìn thấy Cố Duệ vươn tay, cầm lấy một trái lựu, cổ tay xoay vài cái, trái lựu đã được hái xuống.

"Cảm ơn." Thanh Vũ đang muốn duỗi tay nhận lấy thì…

"Định nhờ cậu rút đao bổ nó ra, cậu cảm ơn cái quần gì."

"…"

Hoành đao được tuốt khỏi vỏ, lựu bị bổ làm đôi. Cố Duệ sung sướng ăn lựu.

Trần Dịch Bảo lặng im, không nói nên lời.

Cố Duệ vừa ăn lựu vừa nhìn ruồi nhặng bâu quanh đống rác kia…

Chung quy, đám ruồi nhặng đã có mục tiêu hấp dẫn với chúng nó hơn là trái lựu cô đang cầm trên tay.

Trong lúc Triệu Nguyên yên lặng và mọi người chờ đợi, quản gia lẩm bẩm: "Ruồi nhặng bay đi rồi."

Bay đi, từng con đều bay về một hướng.

Cây!

Cây lựu!

Càng lúc càng có nhiều ruồi nhặng ngửi thấy mùi rác mà bay lại đây. Nhưng rất nhanh, chúng đã chuyển sang mục tiêu khác. Chúng dừng trên một cây lựu.

Cành nào của cây ấy cũng có ruồi nhặng bâu vào.

Rất kỳ quái!

Đám ruồi bọ ngửi thấy mùi thối mà bay đến, sao giờ lại từ bỏ hương vị tốt đẹp của rác mà bâu vào cây lựu.

Mọi người không hiểu nhưng Viên Lâm và Trần Dịch Hiên lại biết. Cả hai cùng chậm rãi nói: "Máu, trên cây lựu này có máu."

"Máu, làm gì có máu?" Hứa Điển u mê hỏi.

Ánh mắt Hàn Cao lóe lên: "Ruồi nhặng ngửi thấy mùi thối nhưng chúng càng thích mùi máu hơn. Dưới cây lựu này là nơi mà trái lựu có những cái lỗ khớp với vết năm đầu ngón tay đâm vào kia rụng xuống. Cái cây này còn có mùi máu hấp dẫn đám ruồi bọ bâu vào. Nhìn phần lớn thân cây bị đám ruồi nhặng bâu vào, cành cây này cũng khớp với những vết đâm trên cơ thể nạn nhân."

"Nơi này là hiện trường thứ nhất của vụ án." Hàn Cao nhìn về phía Triệu Nguyên: "Triệu đại nhân thật tài tình!"

Cách này chưa từng có ai nghe đến. Mà điều khiến Hàn Cao càng tò mò hơn là sao Triệu Nguyên lại tập trung vào cái cây này và quả lựu kia, hơn nữa còn liên tưởng đến chuyện vết thương trên người nạn nhân là do cành cây gây ra. Người ta thường nói: Lá cây che mắt không thấy núi Thái Sơn. Người bình thường ở trong Thạch Lựu Trang rất khó mà nghĩ đến điều này.

Đây cũng là quá trình suy luận phức tạp không muốn để người ngoài biết sao?

Ánh mắt Hàn Cao nhìn Triệu Nguyên ngoài sự tán thưởng còn có sự tìm tòi nghiên cứu.

Triệu Nguyên không biết Hàn Cao đang nhìn mình, bởi vì ông ta đang bận rộn phân phó cấp dưới bao vây cây lựu này lại.Người không phận sự miễn lại gần. Ông ta tự mình cầm vải bố trắng, chăm chú tìm kiếm những dấu vết còn sót lại trên thân cây lựu.

Một hồi lâu sau, ông ta nhíu mày, xoay người đi về phía Cố Duệ, chắp tay thi lễ: "Cố tiểu hữu, may nhờ có tiểu hữu nên hôm nay mới điều tra ra manh mối mới. Đại ân đại đức của tiểu hữu đối với tại hạ thật sự rất lớn…"

Lời nói của ông ta đã nói lên nhiều thứ.

Đám người Hàn Cao kinh ngạc. Hóa ra vụ án này do một cô gái trẻ tuổi hơn bọn họ và thoạt nhìn không đáng tin cậy giúp đỡ điều tra?

"Chỉ là một đứa con gái, sao có thể làm được chứ?" Hàn Cao không nhịn được nói thầm. Hắn ta có vẻ không tin lắm nhưng Hứa Điển thì đang nghĩ đến điều gì đó.

Phía bên này, Cố Duệ liếc mắt nhìn Triệu Nguyên đang cung kính hành lễ với mình: "Tôi trông giống người làm việc tốt mà không để lại tên tuổi lắm sao?"

"Cố tiểu hữu cao thượng."

"Chỉ cần tiền là được."

"…"

Ừ, nhất định phải đưa tiền. Trần Nguyên Phong là một thương nhân, ông ta hiểu rất rõ điều này. Mắt thấy vụ án này đã có tiến triển mới, ông ta sao có thể luyến tiếc một ít tiền này được; vì thế, vội vàng nói xong việc sẽ có thù lao.

Cố Duệ vừa lòng nói: "Nói dứt khoát ra đi, muốn tôi làm gì?"

"Lại ra tay lần nữa."

"Muốn tôi ra chân?"

Triệu Nguyên cười nói: "Thanh tiểu ca ra tay cũng được, mắt Cố tiểu hữu càng quan trọng hơn."

Cố Duệ trợn trắng mắt. Cô đem trái lựu còn chưa ăn xong nhét vào ngực Trần Dịch Bảo rồi đi đến dưới tàng cây. Thanh Vũ khẽ nhún chân một cái, cơ thể đã phi lên cành lựu. Cành lựu khẽ rung lên, Thanh Vũ phi lên đầu tường rồi lộn người một cái, nhảy qua phía kia tường.

Thân pháp thật đẹp!

Hai mắt Hàn Cao sáng lên. Cao thủ!

Vẻ mặt Viên Lâm không cảm xúc.

Trần Dịch Bảo theo bản năng quay đầu nhìn lại… Đối mặt với ánh mắt của nhị gia nhà họ Trần, trong lòng cậu nhóc run lên nhưng ngoài mặt lại không có gì khác thường. Dù sao, xét theo mặt nổi của câu chuyện, cậu nhóc vẫn chưa biết thân phận của ông ta. Vì thế, nó tự nhiên dời mắt nhìn về phía Trần Dịch Hiên.

Nhị gia nhà họ Trần cười tủm tỉm tựa như chỉ chú ý đến đám người Cố Duệ. Sau khi nhìn thấy bộ dáng của Trần Dịch Bảo, ông ta nheo mắt lại, sau đó cười nói với Trần Nguyên Phong ở bên cạnh: "Đại ca, đồ đệ của Khang lão ca cũng có thể tra án kìa…"

"Ta không rõ lắm, nhưng xem chừng khá thông minh đấy!"

Còn nhị đồ đệ mới nhìn đã biết là tên ngốc.

Cố Duệ không biết người ta đang bàn tán về đồ đệ Khuê Sơn sau lưng mình. Cô lau sạch chất lỏng của lựu dính trên tay mình rồi cúi đầu nhìn xuống.

Chỗ trái lựu kia rụng còn có những trái mới rụng khác.

Trên mặt đất còn có sâu và lông chim…

"Quản gia, mấy hôm nay nhà các người dùng thuốc?"

Cố Duệ thuận miệng hỏi. Quản gia vội vàng gật đầu: "Côn trùng sinh sôi quá nhiều nên có dùng ít thuốc. Chim chóc bên này cũng khá ít."

"Lượng thuốc có nhiều không?"

"Đương nhiên là không nhiều, không gây tổn thương đến người, cũng không hại đến lựu. Nếu không, chúng tôi đã không dám ăn." Quản gia vội vàng nói.

Cố Duệ biết cổ đại không có thuốc trừ sâu độc hại. Thuốc có thể tiêu diệt những con côn trùng có hại đều là một vài thảo dược kết hợp với nhau, không gây hại cho con người nhưng có thể trừ được côn trùng.

"Chim có ăn được không?"

“Có thể ăn được, nhưng nếu ăn phải sẽ bị hôn mê. Lúc trước dùng thuốc rất nhiều nhưng phu nhân nhân từ, bảo chim chóc không phải động vật gây hại, ăn một ít lựu cũng chẳng sao. Vì thế, sau này lượng thuốc được giảm bớt, sâu ăn phải sẽ chết nhưng chim chóc ăn phải thì chỉ bị hôn mê một canh giờ, sau đó chúng sẽ tự tỉnh lại và bay đi… Mà cũng lạ, sao lại có lông chim…”

Quản gia cũng nhìn thấy được lông chim Cố Duệ cầm trên tay. Hơn nữa, lông chim lại không hề ít, nằm rải rác như thể có một con chim bị vặt sạch lông.

Nhưng Cố Duệ không nhiều lời. Cô cầm lên một lông chim rồi ngửi, sau đó đưa cho Triệu Nguyên. Triệu Nguyên hiểu ý Cố Duệ. Lông chim này có vấn đề!

Ông ta đưa lông chim lên gần mũi rồi ngửi. Ừ, có mùi tanh.

Máu.

“Nhà họ Trần các người có nuôi mèo không?” Triệu Nguyên thay Cố Duệ dò hỏi.

“Không có. Đàn ông bọn tôi nào có thích nuôi mèo. Nữ quyến (*) trong những nhà nhà cao cửa rộng thường sẽ nuôi. Nhưng trong nhà chúng tôi, phu nhân tôi và phu nhân nhị đệ không thích mèo, nơi này cũng không có mèo. Có thể là mèo hoang đâu đó đến bắt chim chóc rồi ăn?”

Nghe Trần Nguyên Phong nói, Triệu Nguyên không tỏ ý kiến gì, chỉ cất lông chim đi.

Thấy Cố Duệ nhìn chăm chú đất chỗ đó, Triệu Nguyên hiểu ý, sai người đào đất chỗ đó lên.

Ha, cũng kỳ lạ, lấy lông chim rồi đào đất. Trước kia chưa từng thấy Triệu Nguyên dùng cách tra án như vậy.

***

(*) Nữ quyến: Chỉ những người phụ nữ thân thuộc trong gia đình.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81: Phu Canh Và Ăn Trộm

Cố Duệ nhìn nha dịch cắm xẻng xuống đất, dùng chút lực đào một khối đất lên. Cô đột nhiên nói: “Chờ chút.”

Tên nha dịch kia nhìn về phía Triệu Nguyên, thấy Triệu Nguyên gật đầu thì lập tức dừng lại rồi tò mò nhìn Cố Duệ. Cố Duệ nhìn kỹ đống đất được đào lên.

Triệu Nguyên ngồi xổm bên cạnh cô. Lớp đất có dấu hiệu đứt đoạn, màu sắc này của đất... có vấn đề.

“Đất này đã từng bị đào lên. Vậy sao lại đào đất lên? Chẳng lẽ có gì chôn ở dưới đó sao?” Triệu Nguyên thấp giọng nói.

Giọng của Triệu Nguyên rất thấp, chỉ có mình Cố Duệ nghe được và đương nhiên, ông ta chỉ muốn Cố Duệ nghe thấy.

Cố Duệ nắm một nắm đất. Cô dùng đầu ngón tay bới nhẹ vài cái rồi đưa lên ngửi. Đúng là có mùi máu, còn có mùi gì đó rất khó nói ngoài mùi máu tươi.

Có lẽ tên đầu trọc chết bầm có thể tra ra.

“Mấy ngày nay Triệu đại nhân vất vả rồi. Không bằng tối nay làm vài chén với tên đầu trọc đi.”

Nghe Cố Duệ nói không đứng đắn như vậy, vẻ mặt Triệu Nguyên nghiêm túc hơn. Ông ta gật đầu rồi đưa lưng về phía mọi người rồi lén lấy một nắm đất bỏ vào một cái khăn lụa, sau đó lặng lẽ cất trong tay áo.

Lúc này, từ đầu tường phía bên kia, Thanh Vũ xuất hiện, đứng từ trên cao nhìn hai người.

Hai người ngẩng đầu lên, vừa khéo nhìn thấy cậu ta.

“A, ra thế...” Mặt Triệu Nguyên bỗng nhiên biến sắc. Ông ta cảm thấy bức họa và suy đoán của Cố Duệ về đêm đó giống hệt với tư thế lúc này của Thanh Vũ!

Nếu Thanh Vũ leo lên đầu tường hái lựu... Thế thì càng giống hơn nữa!

Vậy rốt cuộc đêm đó hung thủ đã làm gì mà nạn nhân khi nhìn thấy lại hoảng sợ như vậy.

Tại sao hung thủ lại muốn cào nát mặt nạn nhân?

"Kinh hoàng, khiếp sợ, và cả sự việc khủng bố nào đó mà nạn nhân vô tình nhìn thấy..." Triệu Nguyên lẩm bẩm. Đột nhiên ông ta nghe thấy tiếng Cố Duệ vỗ tay. Cô nói: "Trước hết chúng ta xác định thân phận của nạn nhân. Thanh Vũ, cậu phát hiện gì ở ngoài?"

Thanh Vũ có vẻ như có chút lơ đễnh, lúc bị Cố Duệ gọi tên, cậu ta mới hoàn hồn lại: "Cô ra đây xem sẽ biết."

Hử?

Cố Duệ leo lên cây lựu, nhảy lên đầu cành rồi nhảy qua bên kia tường.

Sau khi đáp xuống đất, trước mắt cô là một con phố rộng lớn, đông đúc người qua lại. Lúc này, bọn họ đang tò mò nhìn hai người Cố Duệ đang trèo ra trèo vào. Cố Duệ nhìn con phố trước mắt mà nhíu mày. Hoàn cảnh như thế này khó có manh mối nào có thể lưu lại.

Thậm chí, nếu có cũng bị lấy mất...

Nhưng Thanh Vũ... Cố Duệ quay đầu lại nhìn, Thanh Vũ đang chỉ tay về phía chân tường.

Một phần con đường này từng được tu sửa, được các gia đình buôn bán gần đó lát đá nhưng hai bên vẫn còn lưu lại khe hở. Có lẽ đá không được lát kín hết nên một ít đất bị dồn lại, tạo thành một lớp khá dày.

Đất không được nghề xây dựng ưa thích lắm, nó không rắn chắc và không mang lại cảm giác an toàn như đá. Nhưng đất dễ để lại dấu vết hơn đá.

Cố Duệ nhìn hai dấu vết để lại trên lớp đất ở chân tường.

Một cái có hình vòng tròn, hai bên nông, chính giữa lõm xuống khá sâu. Cái còn lại có hình vòng cung, nằm bên cái cái kia.

Dấu vết vừa khéo ở dưới chân tường – nơi cái cây kia hơi vươn ra ngoài một chút. Lớp đất đó trải qua mấy ngày hong gió ngoài trời đã cứng lại.

Trùng hợp?

"Sau đêm đó, trời mưa một trận. Vốn dĩ dấu vết không quá rõ ràng, nhưng nhờ trận mưa ấy mà đất trở nên bớt cứng hơn và lưu giữ dấu vết lại... Cậu cảm thấy hai cái này có thể là hai cái gì?"

"Vấn đề này, cô hẳn là nên hỏi Triệu đại nhân."

"Chẳng lẽ cậu không phải người? Tôi không thể hỏi?"

Ặc... Cô luôn có cách khiến người khác không nói nên lời.

Thanh Vũ trầm ngâm một lúc rồi nói: "Dùi và chiêng của..."

Cố Duệ cười: "Phu canh."

"Nhưng lúc trước Triệu đại nhân từng nói nhóm phu canh thường trực không có ai bị mất tích, càng không có ai tử vong."

"Không biết, bảo ông ta tra lại là được."

Cố Duệ không tỏ ý kiến, giống như không hề để bụng điều này: "Đúng rồi, lúc nãy ở trên đó, cậu nghĩ đến chuyện gì à?"

Bị hỏi như vậy, vẻ mặt Thanh Vũ khá kỳ quái: "Đúng là không qua được mắt cô! Tôi vừa mới đứng ở đây, nhìn bộ dáng của các cô, tôi nghĩ đến một chuyện."

Cố Duệ hơi mỉm cười: "Đào thi thể?"

Thanh Vũ gật đầu. Cậu ta biết người này đã nhận ra.

"Đất mới này có máu, lượng máu rất lớn. Ngày kế của ngày xảy ra án mạng, quan sai đã đến điều tra nhưng không tìm được cây lựu này. Điều này có nghĩa là màu máu không hiện rõ ràng. Trời mưa làm trôi đi vết máu. Máu chảy thấm xuống đất nhưng đã nhiều ngày như vậy, đáng lý ra máu không nên còn nhiều trong lớp đất như thế. Lúc này vừa mới đào lớp đất kia lên, trong đất... rõ ràng còn rất nhiều máu lắng đọng trong đó. Vậy có nghĩa là không chỉ có máu chảy từ trên cây xuống đất mà còn có một lượng lớn vốn có sẵn trong đó. Mưa chỉ làm trôi mặt ngoài nhưng không ảnh hưởng đến lớp bên dưới. Phu canh chết trên cây, sau đó bị hung thủ mang xuống chôn dưới đất. Nhưng hiển nhiên hắn ta cảm thấy không yên tâm nên đào thi thể lên và mang đến giếng..."

Nói xong, Thanh Vũ nhìn Cố Duệ.

Nhưng cô không gật đầu hay tỏ vẻ đồng ý, chỉ suy nghĩ sâu xa...

Thanh Vũ đột nhiên nhớ đến lời Cố Duệ đã nói với Trần Dịch Bảo tối qua.

"Ba người hai người sống một người chết?"

Cố Duệ ngẩng đầu: "Hử? Cái đó à? Chỉ thuận miệng nói thôi, chưa chắc đúng."

Đúng lúc này, Triệu Nguyên đi ra.

Vừa nhìn thấy dấu vết kia, không cần hỏi ông ta cũng biết đây là đồ của phu canh: "Chuyện phu canh trực ban tôi đã cho người điều tra, thực sự không có vấn đề. Nhưng cũng chưa chắc, có lẽ trùng hợp lại có trường hợp đặc biệt..."

Dù sao Triệu Nguyên cũng là một kẻ lão luyện, rất nhanh sau đó ông ta đã cho người đi điều tra lại, nhưng đổi cách điều tra khác. Còn chiêng và dùi bị mất tích thì khá khó tìm.

"Ban đêm có lệnh giới nghiêm cấm đi lại, người thường chắc chắn sẽ không ra ngoài. Nhưng trộm đêm và người dân đi họp chợ lúc sáng sớm thì có khả năng lấy nó."

Lời này của Thanh Vũ khiến Triệu Nguyên và Cố Duệ bật cười.

"Không có khả năng là dân chúng."

Hả?

"Đồ vật này là đồ của phu canh, nếu trộm vật này sẽ mang lại xui xẻo, sẽ khiến vận rủi bám theo mình, dân chúng tầm thường dù ham món lợi nhỏ cũng sẽ không lấy vật này. Người lấy nó có lẽ là phường trộm cắp có thói quen mượn gió bẻ măng. Dù sao cũng là ăn trộm, không kiêng kị nhiều."

Ăn trộm? Vậy thì khó bắt rồi.

"Tôi có cách. Chúng ta không cần vội, trước tiên tìm ra thân phận nạn nhân, sau đó lại tìm kẻ trộm kia, biết đâu hắn lại biết chút gì đó."

Triệu Nguyên như được tiếp thêm động lực, hừng hực đi làm việc. Cố Duệ cảm thấy người biết rõ chuyện đêm đó nhất chính là Trần Dịch Bảo. Nhưng thằng nhóc này quá kín miệng.

"Vì sao không nói cho Triệu đại nhân?"

Giam nó vào nhà lao, làm thế còn sợ nó không nói sao.

"Đừng xem thường bọn nhóc, nhất là đám nhóc mạnh miệng. Hơn nữa vị đại nhân này nhìn thì làm việc cứng rắn, mạnh mẽ nhưng chưa chắc có thể tàn nhẫn được với một đứa trẻ."

"Có vẻ như cô có thể?"

Cố Duệ quay đầu, cười như không cười: "Tôi chỉ không thích dáng vẻ của nó, làm như không có nó thì không được. Trước sau gì cũng phá được án, sớm một ngày hay trễ một ngày có gì khác nhau sao?"

"Có lẽ nạn nhân sẽ để ý."

"Vậy có liên quan gì đến tôi đâu."

"..."

...

Cố Duệ lười trở về nhìn đám công tử lão gia kia, quay đầu liền trở về viện kia. Vừa bước vào sân, cô đã ngửi thấy một cỗ mùi vị.

Ha!

Mùi gì thế này?

Tanh, hôi, nồng nặc, lại mang theo mùi hư thối.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 82: Nấu Canh

Trong viện kê mấy cục đá làm bếp. Phía trên bếp là một nồi sắt lớn, phía dưới là lửa lớn đang rực cháy. Lý Đại Hùng đang ngồi xổm trên đất, thỉnh thoảng thêm củi để giữ cho lửa vẫn cháy lớn. Cố Duệ vừa nhìn thấy cậu ta đã bật cười.

Người này cười mà không kiêng nể gì. Ngay cả Thanh Vũ khi nhìn thấy Lý Đại Hùng mặt mũi bầm dập, bị băng bó thành cái bánh chưng, cậu ta cũng nhịn cười đến nội thương.

Lý Đại Hùng nổi giận. Cậu ta rút một cây củi đang cháy từ dưới nồi lên: "Cô còn cười nữa tôi thiêu chết cô!"

Cố Duệ im lặng một lúc rồi cười phá lên: "Ha ha ha!"

Lý Đại Hùng: "..."

Thanh Vũ: "..."

Đủ rồi đó!

Lý Đại Hùng ức muốn chết, cậu đút cây củi vào bếp, giọng nói cực kỳ uất ức nói: "Con khỉ chết tiệt, tối qua tôi suýt chết đấy!"

Cố Duệ: "Tôi chỉ quan tâm là ai đã "chỉnh hình" cho cậu thôi."

Chỉnh hình? Nháy mắt Lý Đại Hùng đã hiểu nghĩa, cậu trừng mắt: "Tôi nào được thoải mái như cô. Tối qua cô thì đi câu, còn tôi phải đến bãi tha ma. Khỉ cô không biết bãi tha ma đáng sợ thế nào đâu, ma trơi tùm lum..."

"Nói vào vấn đề chính đi."

"Được rồi, tôi ra mộ hái nấm."

"..."

Lần này đến phiên Cố Duệ nói không nên lời.

"Cho nên thứ đang nấu trong nồi này là Thi Nấm và Mộ Rêu?"

Dù sao Cố Duệ cũng đã lăn lộn hai năm ở Khuê Sơn, kinh nghiệm làm việc bên ngoài không nhiều nhưng về mặt lý thuyết vẫn biết kha khá.

Chỉ có Thanh Vũ ngây thơ hỏi: "Thi Nấm? Mộ Rêu? Là gì vậy?"

Lúc cậu ta hỏi, vừa khéo Triệu Nguyên và Trần Dịch Bảo đến đây. Nghe đến hai cái tên đó, bọn họ cũng cảm thấy rất lạ tai.

"Đơn giản thôi. Thi Nấm là nấm mọc trên mộ, dựa vào thi khí mà lớn lên. Nhưng loại mọc trên mộ này chỉ là loại thường, loại thượng phẩm (*) là loại mọc trực tiếp trên thi thể! Mộ Rêu cũng tương tự như thế. Nếu có khác thì một cái là rêu, một cái là nấm thôi."

Triệu Nguyên nghe thế thì vẫn còn giữ được bình tĩnh, dù sao ông ta cũng là một kẻ lão luyện. Nhưng Trần Dịch Bảo thì sắc mặt không tốt lắm. Thanh Vũ quay đi nhìn cái nồi to, vẻ mặt như đang suy nghĩ điều gì đó: "Cho nên nồi này nấu chính là..."

Lý Đại Hùng: "Đúng vậy."

"Các người ăn?"

"Không phải, để đãi khách đấy." Cố Duệ cười tủm tỉm.

Ba người không phải người Khuê Sơn lập tức muốn bỏ đi.

"Đi gì mà đi. Cái gì cũng chưa nói, chưa làm đã quay lưng đi, đây là nơi mấy người muốn đi là đi à?"

Lời nói này sao nghe giống lời đám thổ phỉ, cướp đường đòi thu phí vậy? Quan trọng là...

"Hình như đây đâu phải nhà mấy người, đây là nhà họ Trần mà?" Triệu Nguyên lập tức mỉm cười đáp lại.

Ặc, hình như thế thật...

Tên đầu trọc gãi đầu, nói sang vấn đề khác: "Thế mấy người đến đây làm gì?"

Triệu Nguyên ném thiết chùy trong tay xuống: "Xem giúp tôi cái này, cả cái này nữa."

Một túi đất, một cọng lông chim.

Và một cái thiết chùy.

Cái khỉ gì đây?

Tên đầu trọc liếc mắt xem thường: "Nghĩ tôi là Ngỗ tác chắc! Hết xem cái này đến xem cái kia."

"Không phải chú cũng chuẩn bị sẵn sàng cả rồi sao?" Triệu Nguyên cười chỉ vào cái nồi to kia: "Đừng nói đồ bên trong nấu cho chú ăn nhé!"

Tên đầu trọc không nói gì, xách theo một cái túi. Đầu ngón tay anh ta búng một cái, nắp nồi mở ra. Nước trong nồi sôi sùng sục, hơi nóng bốc lên mang theo một mùi tanh tưởi. Cái mùi buồn nôn ấy khiến mọi người lùi lại. Hai mắt Lý Đại Hùng nhìn xuống đất…

Tỏm! Túi bị lật ngược, cóc Lục Bối ở bên trong rơi xuống nồi.

Ùng ục.

Thế là xong một nồi canh cóc.

"Sư phụ… bảo tôi bắt nó… để… nấu?" Cố Duệ chậm rãi nói. Cô hoài nghi nhìn cóc Lục Bối nằm không nhúc nhích trong cái nồi sắt to đang bắc trên bếp.

"Cô nói thử xem."

Tên đầu trọc móc ra một cái bình nhỏ, rắc vào nồi một ít bột phấn. Cảnh tượng này… sao nhìn giống như rắc thêm tiêu cho canh gà quá vậy…

Bây giờ Cố Duệ cũng muốn xoay người bỏ đi rồi.

Nhưng một giây sau, Cố Duệ nhìn con cóc còn sống, nước trong nồi đã đổi màu, lửa vẫn cháy to ở dưới nồi.

"Còn muốn giả chết à? Muốn ta thêm chút gia vị cho ngươi không?"

Tên đầu trọc lại rắc thêm ít phấn. Con cóc vốn không nhúc nhích kia đột nhiên động đậy.

Sau đó. Cốp!

Tên đầu trọc đậy nắp nồi lại.

"Đợi tầm một chung trà nữa, thứ khiến nó trở nên to mập như vậy sẽ hiện ra..."

Tên đầu trọc ung dung nói: "Giờ mấy người đem thiết chùy, lông chim, đất… lại đây."

Anh ta còn tiện chân đá Lý Đại Hùng một cái. Lý Đại Hùng lập tức đứng dậy, phủi bụi trên người rồi tiếp tục nhóm lửa.

Mấy người Khuê Sơn này thật là… khác người!

Cố Duệ vỗ vai Lý Đại Hùng: "Sao mặt cậu thành thế này?"

Vẻ mặt Lý Đại Hùng như đưa đám, đang lúc cậu ta mở miệng định nói thì…

Đúng lúc này, phòng chứa củi bên cạnh phát ra mấy tiếng động. Rầm rầm rầm. Mọi người sửng sốt, Triệu Nguyên bước đến gần phòng chứa củi.

Đó là…

Tên đầu trọc cười nhẹ: "Nghe được gì sao?"

Đúng vậy, nghe được tiếng gì đó…

"Cứu tôi! Có ai không? Cứu tôi với!"

Tên đầu trọc: "À, bây giờ ngay cả đám chó mèo cũng nói chuyện được."

Triệu Nguyên nhíu mày: "Là người mà."

Tên đầu trọc: "Không phải."

Triệu Nguyên: "Phải mà."

Tên đầu trọc: "Được rồi, ông anh vào xem thử đi, dù sao cũng không khác mấy."

Hử?

Triệu Nguyên đẩy cửa ra. Khi nhìn thấy cảnh tượng trong phòng, ông ta lập tức không còn gì để nói.

Một người mặt mũi bầm dập, khắp người bị băng lại thành bánh chưng đang bị treo trên xà nhà. Phía dưới cậu ta là một mớ dây cột lưỡi dao đang xoay tròn. Tầm giữa là một cái gai nhọn nhô ra, còn có một gậy gỗ xoay tròn, ở phía đầu cây gậy được đốt cháy. Còn có cả một con chó dữ đang gầm gừ…

Một chốc thì lửa đốt mông cậu, một chốc thì lưỡi dao sượt qua mặt cậu.

Khoảng cách, không xê xích lắm.

Thật sự khiến người ta nhìn mà kinh hãi.

Người này vừa nhìn thấy Triệu Nguyên liền hô to: "Cứu tôi! Tên kia muốn giết tôi."

Triệu Nguyên quay đầu hỏi tên đầu trọc: "Tên này là trộm mộ? Vô tình gặp Đại Hùng tiểu ca, làm cậu ta bị thương. May mắn là đúng lúc đó, chú quay lại?"

Tên đầu trọc cười: "Đúng là gừng càng già càng cay."

Triệu Nguyên bĩu môi: "Tôi với chú tuổi sấp xỉ nhau. Sở dĩ nhìn ra tên này là trộm vì cái túi kia kìa…"

Ông ta cầm cái túi bên cạnh lên, tay thò vào lục lọi một chặp: "Nhiều đồ đấy. Để xem xem, xẻng Lạc Dương, còn có… chiêng?"

Ông ta đột nhiên ngước lên nhìn người đang treo trên xà nhà. Ngoài cửa, Cố Duệ cũng đưa mắt vào nhìn "đồng nghiệp" có vóc dáng nhỏ và thoạt nhìn có vẻ lanh lợi kia.

Gì thế này… Cái vận chó đẻ gì thế này?

Cái vận chó đẻ mà người người không ai ngờ tới của Khuê Sơn có thể lan đến U Châu luôn à?

Được rồi, tên bị treo trên xà nhà vốn tưởng có người đến cứu mình. Không ngờ người kia liếc mắt một cái đã nhận ra nghề nghiệp của mình, có khả năng ông ta là người quan phủ. Điều này vốn cũng không có gì nhưng vấn đề là: Ông ta nói cái chiêng này liên quan đến án mạng!

"Mẹ kiếp! Mò Kim bọn này xưa nay chỉ tiếp xúc với những người đã chết trăm, ngàn năm nhưng không thích giết người! Các người đừng có vu oan cho người tốt! Mẹ nó, tôi oan muốn chết!"

Ha ha ha.

Cậu ta vừa nói thế, cả đám lập tức phì cười.

(*) Thượng phẩm: hàng cao cấp ở cổ đại.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 83: Khổng Động Sinh

Có phong ba nào chưa từng thổi qua Đại Đường. Mô Kim bắt đầu từ một mệnh lệnh của Tào Tháo thời Tam Quốc, sau đó âm thầm bước lên võ đài lịch sử. Nhưng chung quy lại, Mô Kim chưa bao giờ được lộ ra ngoài ánh sáng, vì thế cái tên danh dự nhất của bọn họ là Mô Kim giáo úy.

Nhưng Mô Kim không thể nào so với Hàng Đạo. Hàng Đạo được bá chủ của Đại Đường – Thánh nhân thừa nhận, còn được ngài xây đạo quán nhưng Mô Kim thì không như thế. Vì thế, trước đây, Mô Kim giáo úy làm việc rất lén lút, lén lút như bản chất của cái nghề bọn họ đang làm vậy, làm việc dưới đất, mãi mãi không được vươn ra ánh sáng.

Từ lúc bắt đầu thời Tam Quốc đến nay, nghề Mô Kim đã suy yếu đi rất nhiều, môn phái ngày càng ít người kế thừa. Thế hệ trẻ tuổi, phàm là người có thể ăn no mặc ấm, mấy ai lại đi làm nghề này. Nên nhớ, đây chính là thế giới của quỷ thần, mộ là nơi hung hiểm nhất, Mô Kim lại có yêu cầu cao, nguy hiểm khi hành nghề cũng cao; vì thế, dân chúng bình thường sẽ không bao giờ cho con mình theo nghề này. Nếu có, chắc cũng chỉ là con của những gia đình quá mức nghèo khó hoặc cùng đường… Khổng Động Sinh cũng như vậy. Cậu ta là con của một gia đình khốn khổ, nghèo đến mức không có

miếng ăn. Lúc được năm, sáu tuổi được một người lão luyện của nghề Mô Kim mang đi nuôi lớn, sau đó truyền nghề cho cậu ta. Nhưng dù nhập môn môn phái nào, ngành nghề nào cũng đều phải tự mình ra ngoài làm việc. Tối hôm qua chính là lần đầu tiên của Khổng Động Sinh. Ai biết được ngay lần đầu hành nghề cậu ta đã gặp ngay tay mơ của Hàng Đạo – Lý Đại Hùng chạy đến bãi tha ma hái nấm…

"Từ từ, cậu tên gì?" Cố Duệ đánh gãy lời nói của Khổng Động Sinh.

Khổng Động Sinh: "Là Khổng Động Sinh."

Cố Duệ: "Khổng nghĩa là "lỗ hổng", Động trong "đào động", Sinh nghĩa là "đào thành một cái lỗ". Thế thì cậu đúng là nên làm nghề này."

Khổng Động Sinh: "…"

Cố tiểu hữu của tôi, cô thật lợi hại, đấy cũng là suy luận sao?

Tên đầu trọc và Lý Đại Hùng liếc nhìn Cố Duệ nhiều lần như muốn nói: "Đây chẳng phải đồng nghiệp của cô à?"

Cố Duệ vờ như không thấy ánh mắt của hai người bọn họ. Lúc trước nói cô làm nghề Mô Kim chẳng qua là nói xạo. So về nguồn gốc, khảo cổ và Mô Kim, một cái là quan trộm, một cái là tư trộm. Nghĩa là một cái trộm hợp pháp, được chính phủ "bảo kê", cái kia là phi pháp, tự trộm bán lấy tiền kiếm sống.

"Hừ, các người đều như nhau, đều là cá mè một lứa."

Cố Duệ: "Đại Hùng, xem đi, cậu ta có văn hóa hơn cậu kia, còn biết "cá mè một lứa"! Cho nên, đọc nhiều sách cũng có lợi…"

Lý Đại Hùng: "Con khỉ chết tiệt, cô tránh ra! Thằng nhãi này là trộm mộ, trốn dưới mộ rồi bò lên, tôi đang hái nấm thì bị cậu ta tóm lấy tay tôi, đánh lén tôi… Đánh lén thì coi như xong đi, cậu ta còn rải phấn ngứa. Đáng thương cho tôi bị sư phụ hạ thuật, sức chiến đấu không bằng lúc bình thường…"

Cố Duệ: "Được rồi, trở lại chuyện chính. Khổng Động Sinh, dùi và chiêng này cậu lấy ở đâu?"

Nghe vậy, ánh mắt Khổng Động Sinh lóe lên: "Lấy ở đâu là ở đâu? Tôi nhặt được trên đường!"

"Nhặt được khi nào? Nhặt được ở đâu?" Giọng Triệu Nguyên trầm thấp, nghe rất đáng sợ.

Quan lão gia nha…

Khổng Động Sinh gân cổ lớn tiếng nói: "Sáng, là lúc sáng sớm nhặt được. Nhặt được trên đường, trên đường, cụ thể ở đâu thì tôi không nhớ…"

Giọng nói thật lớn, điệu bộ rất tự tin.

Cố Duệ: "Sáng sớm sao? Bà Trần của tiệm đậu hũ đối diện có thể làm chứng cho cậu không?"

Ánh mắt Khổng Động Sinh chợt lóe lên: "Đúng đúng đúng, bà ấy có thể. Tôi còn mua một chén đậu hũ hoa của bà ấy."

Triệu Nguyên trừng mắt: "Nói dóc! Mới bảo không nhớ, giờ liền nhớ đối diện nhà họ Trần là tiệm bán đậu hũ của bà Trần!"

Khổng Động Sinh vội nói: "Tôi đây chẳng phải vừa nhớ ra sao…"

Triệu Nguyên: "Lại nói dóc! Cửa tiệm đối diện là của Mã Đại Ham, là đồ tể giết heo, lấy đâu ra tiệm đậu hũ của bà Trần!"

Bị gài rồi!

Mẹ nó, cả một bầu trời hãm hại người ta!

Khổng Động Sinh nhìn Cố Duệ, tức giận mắng: "Cô, cái đứa con gái này còn nói nhảm hơn đám Mô Kim bọn tôi, toàn gài bẫy người ta!"

Triệu Nguyên: "Nhảm hay không cứ cùng ta quay về nha môn thẩm vấn là biết… Ăn chút khổ cậu mới biết thế nào là thẳng thắn sẽ được khoan hồng!"

Khổng Động Sinh: "Tôi không đi, dù sao tôi cũng không liên quan đến vụ án ấy, cũng chỉ là tiện tay cần lấy cái cần câu cơm của một phu canh, dù ông phán tội tôi cũng chẳng phải tội nặng gì, cùng lắm ăn cơm tù mấy ngày!"

Chao ôi, thật rành nghiệp vụ của quan viên!

Triệu Nguyên cười lạnh, vừa nhìn là biết tên này là một kẻ trộm quen cửa quen nẻo, chắc gì cậu ta chỉ đi ăn trộm và trộm mộ, cho nên…

Soạt!

Hoành đao được tuốt khỏi vỏ và dừng ở trên cổ Khổng Động Sinh.

Lưỡi đao sắc bén, lạnh lẽo dán vào cổ cậu ta. Tim trong lồng ngực cậu ta đập thình thịch không ngừng.

Khổng Động Sinh sợ hãi nhìn Cố Duệ đang cầm đao.

Triệu Nguyên cũng giật mình.

"Tôi đếm tới bảy, khôn hồn thì đừng có giả ngu với tôi…" Tay Cố Duệ hơi dùng lực, lưỡi đao niết vào cổ Khổng Động Sinh.

Thịch! Toàn bộ lông tơ trên người cậu ta dựng đứng cả lên.

Hai chân Khổng Động Sinh run run: "Cô… Cô không thể như vậy… Quan gia, đây là, đây là tàn sát bừa bãi!"

Cố Duệ liếc Triệu Nguyên một cái, tay đảo một cái, lưỡi đao lướt qua trên đỉnh đầu Khổng Động Sinh. Soạt! Vài sợi tóc bị cắt đứt…

Hai chân Khổng Động Sinh run cầm cập. Một mùi ngai ngái của nước tiểu tỏa ra.

Ối chà!

Tên đầu trọc chán ghét, xoay người sang chỗ khác vọc lông chim.

Triệu Nguyên: "Cái này chịu. Cô ấy không phải người của nha môn. Thủ đoạn của Hàng Đạo luôn luôn mạnh mẽ và không chịu trói buộc như thế. Ta cũng bất đắc dĩ thôi. Đúng rồi, Cố tiểu hữu, đao pháp của cô không tồi đâu, xem nhúm tóc này này… Cắt rất chuẩn!"

Cố Duệ: "Đao pháp gì ở đây? Tôi chỉ tùy tiện ra tay thôi. Nếu lỡ chết người thì cứ bảo tên trộm mộ này khi bị bắt thì phản kháng. Triệu đại nhân dũng mãnh rút đao chiến đấu, trong lúc hỗn loạn thì lỡ tay giết chết. Hơn nữa, đao này đâu phải đao của tôi, là của Thanh Vũ. Trên đao cũng không có dấu vân tay của tôi, không liên quan đến tôi."

Đúng vậy, cô ta còn dùng một mảnh vải nhỏ bao tay cầm của đao lại mà.

Cẩn thận ghê cơ!

Triệu Nguyên: "…"

Thanh Vũ: "…"

Trần Dịch Bảo cảm thấy bản thân chỉ bị xốc chăn lên chẳng là gì cả, thật sự, chẳng là gì…

Thật cảm tạ vì Cố Duệ không giết nhóc.

"Tôi nói, tôi nói, tôi sẽ nói hết… Chị hai à, tôi sợ chị rồi, tôi nói mà."

Khổng Động Sinh là một kẻ sợ chết. Điều này ai ở đây vừa nhìn cũng đều biết.

Nếu là người sợ chết thì dùng cái chết để uy hiếp hắn!

"Đêm đó tôi cũng chỉ đi ngang qua… Được rồi, thật ra lúc đó túng quá. Mấy người cũng biết, trộm mộ không dễ làm. Trong mấy mộ lớn, phàm là quỷ thần thì dù là một tiểu binh giữ cửa cũng có thể giết chết tôi. Vài sư bá của tôi cũng bị chết như thế… Cả sư phụ tôi cũng vì thế mà bị thương, cho nên một mình tôi không dám vào mấy ngôi mộ lớn. Nhưng tiền không có, nhập môn cũng đã bảy, tám năm, nếu không xuất sư thì lấy gì sống qua ngày? Vì thế, tôi chỉ có thể đến bãi tha ma thử vận may, lúc ấy vừa khéo đi qua nhà họ Trần, lựu nhà bọn họ đỏ mọng, tôi vừa nhìn liền muốn trèo vào nhà bọn họ…"

"Trộm?" Triệu Nguyên nheo mắt lại.

Khổng Động Sinh vội nói: "Tôi chỉ muốn hái trộm ít lựu để bán. Không bán được thì cũng có thể ăn no bụng. Dù sao thì nhà họ Trần cũng nhiều lựu…"

Được rồi, chuyện này cũng chỉ có thể trách bản thân mình thôi. Bọn Cố Duệ cũng chỉ có thể từ từ nghe kể tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Tơ Máu

"Sau đó, tôi đi đến chân tường, vốn định trèo lên thì thấy cái chiêng. Tưởng rằng có người nhưng yên lặng chờ hồi lâu vẫn không nghe thấy gì, tôi liền bỏ

chiêng vào túi rồi trèo lên tường…

Nhưng tôi vừa bám vào cây đã thấy tay dinh dính, ươn ướt. Đang cảm thấy kỳ quái, tôi ngẩng đầu lên liền nhìn thấy một thi thể treo trên cây… Người ấy giống như một con dơi lớn treo lủng lẳng ở trên. Mấy người không biết cảnh tượng lúc đó đáng sợ như thế nào đâu. Máu theo cành cây chảy xuống dưới, cảm giác ươn ướt ấy rất rợn người. Tôi sợ đến mức rơi xuống đất, sau đó vội vàng cầm lấy túi bỏ chạy… Sau đó nữa, tôi có hỏi thăm thì biết nhà họ Trần xảy ra án mạng. Mấy người nghĩ xem, tôi vô tội như vậy, gặp phải chuyện như vậy, sao tôi còn đủ bình tĩnh chứ? Cho nên quan gia, ngài đừng trách tôi thấy án mạng mà không đi báo. Không đúng, cái gì tôi cũng không biết, chỉ vừa khéo nhìn thấy thi thể thôi…"

"Còn nhìn thấy gì?"

"Cây nè, máu nè."

"Còn gì nữa?"

Còn gì là còn gì? Khổng Động Sinh cẩn thận suy nghĩ một lát: "Lựu!"

Lựu em gái cậu!

"Cậu có nhìn thấy gì dưới cây không?"

Dưới cây? Khổng Động Sinh nhìn Cố Duệ lạnh nhạt đặt câu hỏi. Cậu ta sợ cô gái này, cực kỳ sợ cô ta. Tay người ta còn đang cầm đao kề cổ cậu ta đấy...

Vì thế, cậu ta cẩn thận nhớ lại thật kỹ.

"Hình như… Hình như có một đống đen thùi lùi gì đó không nhìn rõ lắm. Còn có đất, rất nhiều đất và một mùi tanh tưởi… là mùi máu!"

Đất nhiều vì có người đào đất.

Đen thùi lùi?

"Cậu có thể thấy rõ đất được đào lên mà không thấy rõ những cái khác?"

"Sao tôi biết được! Lúc đó sợ muốn chết, chỉ nhìn lướt qua. Giờ nhớ lại, lúc đó thật sự rất sợ, cứ có cảm giác rất khủng bố, giống như bị ai đó theo dõi."

Nghe đến đây, Cố Duệ và Triệu Nguyên liếc nhìn nhau. Triệu Nguyên thở dài, vỗ lên vai Khổng Động Sinh: "Cậu đã nhặt về được một cái mạng."

Khổng Động Sinh ngẩn ra, nhìn Triệu Nguyên chằm chằm: "Ý ngài là… là cái thứ đen đen kia… là hung thủ giết người?"

Mặt cậu ta đột nhiên trắng bệch. Vẻ mặt tràn đầy sự kinh sợ, khó tin và cả một chút cảm giác may mắn.

Nhưng mà lời nói của Khổng Động Sinh có chút lạ.

"Cậu không giống người thường, chẳng lẽ cậu không thấy thứ đó có thể là ma quỷ?"

Bị Cố Duệ hỏi như vậy, Khổng Động Sinh hừ một tiếng: "Cô nương, cô đừng lừa tôi. Tôi là Mô Kim, kính thần sợ quỷ nhưng nếu cái đống đen thui kia là quỷ, dù tôi có bỏ chạy, nó cũng sẽ bắt được tôi trong nháy mắt. Nếu thế thì sao giờ tôi có thể đứng đây nói chuyện với các vị được chứ?"

Ha, tên nhãi này dù hay nói nhảm nhưng cũng nhanh trí đấy.

Mà cũng phải, nếu không nhanh trí thì sao có thể làm Mô Kim chứ!

Nghề Mô Kim phải dựa vào sự lanh trí cùng vận may để kiếm cơm.

Không còn gì để hỏi Khổng Động Sinh nữa, mà giờ cũng chẳng thể thả cậu ta ra ngay được. Vì thế, mọi người ra khỏi phòng chứa củi. Rầm. Cửa đóng lại.

"Cố tiểu hữu, tôi sợ án này còn phức tạp hơn những gì chúng ta nghĩ. Máu trên cây bị nước mưa trôi đi khiến người ta khó phát hiện, cái này còn có ruồi nhặng ngửi được. Nhưng Trần nhị gia dùng cách nào để giết người bằng cành cây, cái này thì…"

Nói thế nào nhỉ? Nếu nói hung thủ là Trần nhị gia thì cứ có cảm giác sao sao, giống như bị thiếu điểm nào đó nhưng cũng giống như bị dư ra điều gì đó.

Dựa vào nhiều năm kinh nghiệm của mình, Triệu Nguyên cảm thấy chuyện này không hề đơn giản.

Vì thế, ông ta quay đầu nhìn Trần Dịch Bảo.

Cố Duệ cũng liếc nhìn Trần Dịch Bảo một cái: "Tự nó tìm ông nhờ bảo vệ?"

“Đúng vậy. Nhưng gì cũng không chịu nói.”

“Muốn không làm mà hưởng sao? Tên nhóc con xui xẻo giờ đáng ghét thế đấy!”

Mặt Trần Dịch Bảo lập tức trở nên khó coi. Cậu nhóc hừ một tiếng rồi xoay người bỏ đi.

Ui, tính khí lớn đấy!

“Tôi thấy có thể dùng nhóc đó làm mồi câu, câu Trần nhị gia…”

Anh bạn nhỏ Trần Dịch Bảo nghe thế suýt nữa là ngã cầu thang.

Đồ con gái ác độc!

“Câu cái quỷ gì! Không phải mấy người đã tra được ông ta rồi sao? Vậy cứ đến bắt ông ta không được sao?”

Cố Duệ nheo mắt: “Hình như nhóc ước gì cứ đơn giản như vậy?”

Sắc mặt Trần Dịch Bảo hơi thay đổi: “Không thèm nói với chị nữa!”

Cậu nhóc xoay người rời đi.

Triệu Nguyên nhíu mày: “Rốt cuộc nó biết bao nhiêu?”

“Khoảng chừng tám, chín phần.”

Vậy gần như biết hết rồi! Triệu Nguyên kinh ngạc. Ông ta hận không thể lập tức bức cung cậu nhóc họ Trần kia.

Nhưng ngẫm lại, cậu nhóc này rất kín miệng, dáng vẻ như thể dù bị đánh chết cũng không nói ra.

“Người lớn cũng có thể giải quyết xong chuyện này, cần gì phải cầu xin một tên oắt con.” Cố Duệ không tỏ ý kiến. Thanh Vũ đứng bên cạnh nhìn cô một cái: “Cô cũng mới mười bảy thôi.”

Mười bảy tuổi, tuy ở cổ đại, tuổi này cũng được xem như thành niên nhưng chuyện quyết định đại sự chưa đến lượt người tuổi này lên tiếng.

Hiện giờ, Cố Duệ xem như vượt cấp nhúng tay vào vụ án này.

Lúc đang nói chuyện, ba người đã ra đến sân.

Cái nồi sắt to kia vẫn còn đang nấu. Lý Đại Hùng ngồi bên cạnh thêm củi. Trần Dịch Bảo đứng bên cạnh tên đầu trọc, tò mò nhìn anh ta nhúng lông chim vào một cái muỗng nhỏ, trong muỗng là nước.

Nước này là nước Thái Khuê, Cố Duệ vừa nhìn liền biết. Tên đầu trọc còn niệm chú. Chú thuật bắt đầu có tác dụng, Cố Duệ và Lý Đại Hùng theo bản năng đưa mắt nhìn qua.

Tuy rằng chưa đến giai đoạn học thuật, nhưng học Hàng Ngữ đã nhiều năm, ít nhiều gì cũng có xúc cảm với nó.

Nhưng có lẽ Lý Đại Hùng không biết. Lúc này Cố Duệ cầm tháp bạch cốt trên tay, cảm nhận được một ít dòng khí tựa như đang xoay quanh tên đầu trọc rồi thấm vào lông chim… và chạm vào nước Thái Khuê.

Đây là điều mà một năm trước cô vô tình phát hiện. Hình như lúc cô thông thuộc chín Hàng Tự mà lúc viết không còn quên, bất giác cô có được năng lực như thế. Tuy không biết vì sao nhưng Cố Duệ rất vui vì có Bug (*) này.

Quay lại chuyện chính, luồng sức mạnh ấy sau khi chạm đến nước Thái Khuê, màng nước bám vào lông chim dường như… tróc ra!

Không sai, Cố Duệ nhìn thấy lông chim kia bay lên không trung rồi bắt đầu tróc ra máu.

Máu này là máu chim. Dù sao lông chim gắn với da và mạch máu nên điều này không ngạc nhiên lắm. Nhưng có vẻ như máu hơi nhiều.

Máu bị tróc ra có ba loại!

Ba loại!

Ba sợi tơ máu khiến Triệu Nguyên trợn trừng hai mắt, khó tin. Mà Cố Duệ thì nhíu mày lại, ba loại máu…

Một cái là phu canh, một cái là chim, một cái là…

Trần nhị gia?

Cô nhìn về phía Trần Dịch Bảo. Quả nhiên, vẻ mặt của tên nhóc kia…

Tuyệt đối không phải Trần nhị gia!

"Được rồi, cái này tróc ra cái này, thay cho cái kia!"

Cố Duệ nhịn không được hỏi: "Đầu trọc, đây là thuật gì?"

Cái này có thể so với thí nghiệm ADN nha!

Tên đầu trọc thích nhất là được khoe khoang trước mặt Cố Duệ. Cố Duệ có trí nhớ siêu phàm, thân pháp hiện giờ dư sức bảo vệ bản thân, nhập môn chưa lâu, không có nhược điểm gì để quở trách. Vì thế tên đầu trọc chỉ có thể khoe khoang trước mặt Cố Duệ để lấy lại tôn nghiêm của người làm sư phụ.

Cố Duệ vừa thấy ánh mắt tên đầu trọc lóe lên liền biết tên này lại sắp khoác lác rồi.

(*) Bug: Lỗi phần mềm, người dùng thường lợi dụng bug này để dễ dàng lách luật của nhà sản xuất.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Hai Người Chết, Hai Hung Thủ!

"Hàng thuật phân huyết, người, súc vật, chim muông đều là sinh linh của trời đất, hồn của mỗi vật đều không giống nhau, máu cũng không giống nhau. Tìm hồn câu phách là thuật có cấp bậc cao, có thể lục soát khắp địa phủ, không người nào là không tìm ra. So với thuật này, Hàng thuật phân huyết có vẻ thấp bậc hơn. Hàng Đạo chúng ta phải đối mặt với nhiều sinh linh khác, người, quỷ, yêu và cả những thứ không phải quỷ cũng chẳng phải yêu. Quỷ yêu có tà thuật, có thể bám vào người, súc vật, chim muông như pháp thuật Vô tầm hồn. Chỉ có dùng thuật phân huyết mới có thể phân biệt bản gốc của chúng nó. Ừ, lông chim này có ba sợi tơ máu, nghĩa là có ba sinh linh. Cái có màu nhạt là của chim hoặc thú, hai cái màu đỏ tươi còn lại là của người."

"Thuật này có hạn chế gì không?"

"Đương nhiên là có. Thuật phân huyết nào có đơn giản như vậy. Vật để dùng thuật này phải là rời khỏi vật chủ không quá một tháng, không có thuật khác gây rối giữa chừng, và quan trọng nhất là: người thi pháp phải cao thâm như ta…"

Cố Duệ trợn mắt.

Chứng kiến cảnh này, trong lòng Thanh Vũ cảm thấy rất khâm phục Hàng Đạo. Cậu ta chủ động tiến lên cầm lấy thiết chùy không hề nhẹ kia. Cái chùy này lớn, tên đầu trọc luyến tiếc dùng nhiều nước Thái Khuê. Thật ra, Cố Duệ lại nghĩ khác. Thái Khuê là nguyên một cái hồ nước, một hồ nhiều nước như vậy, bọn họ còn dùng tiết kiệm. Chẳng lẽ truyền thống của Khuê Sơn chính là keo kiệt?

Thanh Vũ dùng khăn lụa cẩn thận lau chùi bên ngoài thiết chùy. Mặt trên khăn dính máu, cậu ta lại nhúng nhẹ khăn vào nước Thái Khuê.

Lại thế…

Lần này chỉ có một sợi tơ máu tróc ra.

Thiết chùy của Trần nhị gia, giết một người.

Điểm này không thể nghi ngờ, vậy tơ máu thừa ra kia của ai?

"Đổi sang đất."

Tên đầu trọc mặc kệ điều này, tiếp tục phân phó. Cố Duệ tiến lên, lấy một ít đất ra và bỏ vào nước hồ Thái Khuê.

Vẫn ba sợi tơ máu như cũ.

Chim, người, người.

"Hai sợi tơ máu, một sợi là của phu canh, một sợi là của Trần nhị gia?" Triệu Nguyên lẩm bẩm.

Bỗng nhiên Cố Duệ nói nhỏ: "Hoặc là của một nạn nhân khác, điều này không phải không có khả năng."

Cái gì?

Mọi người kinh hãi. Tên đầu trọc ngẩng đầu lên.

Còn có một người chết khác.

Suy luận sao mà ra được điều này?

Xin giải thích rõ!

"Ba sợi tơ máu, nếu cái còn lại là của Trần nhị gia thì là người nào có thể làm ông ta bị thương? Tất nhiên chỉ có phu canh nhưng người này lại không hề có bất kỳ vũ khí sắc bén nào. Thế tay người này có vết máu không? Không có! Cũng có khả năng đã bị Trần nhị gia rửa sạch hoặc lau đi. Như thế thì nước lựu bám trên tay phải được rửa sạch hoặc lau sạch chứ? Từ đây có thể suy luận ra, phu canh không phải là người làm Trần nhị gia bị thương. Và sợi tơ máu kia không phải của ông ta. Nếu không phải của ông ta, cũng không phải của phu canh, vậy chính là người thứ ba! Người thứ ba là ai? Nếu là người sống thì sao không có chút dấu vết nào? Giả sử người đó cũng là nạn nhân và bị giết chết, đêm đó… phu canh trèo lên tường trộm lựu, cúi đầu nhìn thấy một người… đang chôn thi thể. Các người nói xem, có thể bị dọa sợ hay không?"

Lời suy luận to gan nhưng… hợp lý vô cùng!

Lời suy luận này như lấp đầy toàn bộ lỗ hổng trong suy đoán lúc trước của bọn họ.

Triệu Nguyên yên lặng một chốc rồi nói: "Nhưng trên chùy của Trần nhị gia chỉ có một sợi tơ máu. Vậy thì hoặc là chùy này không phải vũ khí mà ông ta chuyên dùng để giết người, hoặc là ông ta chỉ giết một người, người còn lại là kẻ khác giết."

Cố Duệ nhướng mày: "Cho nên, phu canh không phải do Trần nhị gia giết."

Hả?

Sao? Sao đột nhiên lại nghĩ thế?

Triệu Nguyên sửng sốt rồi nhanh chóng phản ứng lại: "Trên người phu canh không có vết thương do chùy gây ra! Hơn nữa..."

Tên đầu trọc bĩu môi: "Tôi đã từng nói, tên mập chết tiệt kia dùng Súc Cốt Công để dịch dung thành người khác, lại luyện Ưng Trảo Công nhưng ông ta rất cẩn thận, tựa như đang kiêng kị, sợ lộ ra môn võ công này. Nếu giết người, nhất là khi người bị giết không có võ lực mạnh, ông ta sẽ không dùng Ưng Trảo Công. Ông ta tất nhiên sẽ dùng cách giết người nào đó không quá dính dáng đến đặc điểm võ công và vũ khí của bản thân, bình thường sẽ như thế."

Thanh Vũ gật đầu: "Phàm là người tập võ, nếu muốn người ta không biết ai ra tay và che giấu bản lĩnh thật sự của mình, người đó thường chọn vũ khí sắc bén có thể một kích trí mạng. Cho nên, ông ta có thể dùng cây chùy xử lý Trần Dịch Bảo thì cũng có thể dùng cây chùy giết người."

Lại nữa, lại bị thiếu một mảnh ghép!

Trần nhị gia giết một ai đó và một hung thủ khác giết phu canh!

"Trần nhị gia kia đến nhà xác nhưng không hủy đi thi thể, điều này chắc chắn có vấn đề. Bởi vì ông ta đột nhiên nhận ra đó không phải người ông ta giết! Thử nghĩ xem, hung thủ đột nhiên phát hiện ra thi thể cần hủy lại không phải là người mình đã giết, mà là một người khác. Ông ta sao có thể không kinh hãi! Có lẽ chính ông ta cũng nghĩ rằng đây là do ma quỷ gây ra, bởi vậy mới bày trò trong nhà xác, hướng chúng ta suy nghĩ đến khả năng do ma quỷ gây ra rồi điều tra theo hướng đó…"

Nói xong, Triệu Nguyên nhìn về phía Cố Duệ. Ông ta biết, trong những người ở đây, Cố Duệ là người có khả năng suy luận mạnh nhất!

Cố Duệ không để tâm đến manh mối này lắm, bởi vì chỉ cần bắt Trần nhị gia là tự nhiên tra được manh mối. Quan trọng là hung thủ không rõ thân phận và nạn nhân không rõ thân phận kia.

Người chết không khó tìm, ở trong nhà họ Trần, tìm cẩn thận một hồi sẽ ra.

Nhưng hung thủ sát hại phu canh lại không dễ tra. Bởi vì manh mối trên người phu canh đã dùng hết, sự xuất hiện và tử vong của hắn đều là ngẫu nhiên, không có manh mối nào dẫn đến hung thủ.

"Tôi nghĩ Trần nhị gia hẳn là không gặp mặt tên hung thủ kia, không biết chuyện thi thể bị đổi. Nếu không, ông ta chẳng cần phải đến nhà xác. Một khi đã vậy, dựa vào góc độ này mà suy luận tiếp, ông ta giết người rồi để đó, một tên hung thủ khác đến chôn? Vậy thì không hợp lý lắm."

Đúng vậy, không hợp lý.

"Chắc chắn ông ta đã xử lý thi thể, cho nên…" Thanh Vũ chậm rãi nói.

Cố Duệ ngẩng đầu cười: "Người chôn thi thể là Trần nhị gia. Chôn xong, ông ta rời đi. Nhưng… thi thể lại bị đào lên. Người phu canh nhìn thấy không phải là chôn thi thể mà là đào thi thể lên."

Lời nói của Cố Duệ dọa mọi người kinh sợ, trừ cô.

Tên đầu trọc mỉm cười: "Chưa chắc là đào thi thể nha…"

Lời của anh ta lại dọa tất cả mọi người, trong đó có cả Cố Duệ.

Cố Duệ hít sâu một hơi: "Xác chim bị ăn, vậy thi thể kia…"

Ọe! Mặt mọi người lập tức xanh mét!

Lý Đại Hùng ngẩng đầu nhìn cái nồi to với từng đợt khí đen bay lên, khí kia như thể… sinh ra từ thi thể bị nấu chết.

Cậu ta che miệng lại, cuối cùng không nhịn được mà quay đầu nôn khan.

"Không phải thế!" Trần Dịch Bảo đỏ mặt hô to. Điều này làm mọi người kinh ngạc.

Vẻ mặt Cố Duệ lạnh nhạt: "Nghĩ cái gì vậy? Khẩu vị nặng thế à? Tôi nói là hút máu. Thi thể phu canh bị hút hết máu, thi thể kia chắc cũng như thế. Kẻ đó chắc không phải là phát rồ và biến… thái đấy chứ?"

Cô cong lưng nhìn Trần Dịch Bảo, mỉm cười: "Nhóc biết người đó, người đó chắc chắn đối xử với nhóc rất tốt. Nhưng hắn thay đổi, nhóc không dám tin và cũng không muốn tin tưởng hắn biến thái đến thế… Nhưng nhóc biết không, thời gian có thể làm phai mờ một số chuyện, cũng có thể tăng thêm sự ám ảnh."

Tăng thêm!

Trần Dịch Bảo nghe đến đây thì cả người như mất hồn.

Triệu Nguyên tựa như đã hiểu ra điều gì đó, yên lặng không nói lời nào. Vào lúc này…

Một tên nha dịch chạy vào, thì thầm vào tai Triệu Nguyên. Triệu Nguyên gật đầu rồi nói với Cố Duệ: "Đúng là thế, là phu canh nhưng cũng không phải phu canh."

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 86: Anh Họ

Hứa lão nhị là một người đã có gia đình. Những năm này, dân chúng phàm là người hơi có tuổi, nếu không thành thạo nghề gì đó thì sẽ rất đau đầu, không biết nên làm gì để mưu sinh. Nhưng Hứa lão nhị khá may mắn, hắn ta quen một người anh em có mạng lưới xã giao rộng, dựa vào quan hệ xin một suất làm phu canh cho hắn. Việc cũng nhẹ nhàng, chỉ là tối dù lạnh, mưa hay gió lớn cũng phải đi làm. Nhưng dân chúng, có ai chưa từng nếm qua cái khổ. Vì thế, Hứa lão nhị cũng xem như tận tụy với nghề. Có một ngày, hắn phát hiện thân thể mình không khỏe, không xem bệnh cũng biết bản thân bị phong hàn.

Đối với người trong độ tuổi tầm tráng niên đến lão niên, bệnh này rất nguy hiểm. Nếu cứ mạo hiểm đi làm, sợ rằng sẽ ngã quỵ bất cứ lúc nào. Mà nếu không đi, khả năng sau này sẽ bị mất việc. Toàn thành có nhiều người già trẻ không có việc như vậy, ai cũng thích hợp với nghề này hơn hắn.

Lúc Hứa lão nhị quyết định gắng gượng đi làm mấy ngày thì người anh họ góa vợ ở bên cạnh đưa ra một cách giải quyết. Đó là người anh họ ấy sẽ đi gõ mõ cầm canh hộ hắn. Thân thể người đó khỏe, đi mười ngày nửa tháng như thế cũng không có vấn đề gì. Điều quan trọng là Hứa lão nhị có thể tranh thủ nghỉ ngơi dưỡng bệnh thật tốt.

Trực hộ thì không cần thông báo, chỉ cần đánh dấu vào lịch trực là xong, không cần gặp mặt người khác. Còn khi giao ban thì Hứa lão nhị lộ mặt nói chuyện là được.

Xong!

Cách này rất ổn thỏa. May mà anh họ trượng nghĩa, tự nguyện gánh việc mấy ngày giúp hắn.

Hứa lão nhị đồng ý. Mấy ngày đầu, mọi chuyện vẫn bình thường, thân thể của hắn cũng dần khỏe lại. Nhưng đến một ngày… người anh họ ấy không quay về nữa.

Sao lại không về?

Chỉ là gõ mõ cầm canh thôi mà? Cũng chẳng phải nha dịch hay quan sai, sao lại không trở về?

Vợ hắn nói có lẽ người ấy đi uống rượu đâu đó.

Cũng phải, chờ mấy ngày nữa, người đó chắc sẽ về.

Hứa lão nhị lại đợi hai ngày, người anh họ kia vẫn chưa về.

Cuối cùng, khi biết tin trong nhà họ Trần có người chết, trong lòng hắn rất bất an nhưng không dám chắc chắn đó có phải anh họ mình hay không. Ngày qua ngày, anh họ hắn vẫn mất tích, quan phủ vẫn đi tìm thân phận người đã chết kia. Lúc đó, hắn biết, đấy đúng thật là anh họ mình.

Anh họ góa vợ, trừ bản thân Hứa lão nhị hắn ra, người đó không còn ai thân thiết khác. Cho nên, không ai để ý đến sự sống chết của người đó.

"Tôi muốn đi báo quan!"

"Báo quan cái gì! Ông quên rồi à? Vốn là anh họ thay ông đi làm, nếu lộ ra, như vậy chẳng phải ông đã gián tiếp hại chết ông ấy? Người ta sẽ bàn tán ông ra sao, cái nghề phu canh này có khi ông cũng không giữ được! Rồi hai mẹ con tôi sau này biết sống sao?"

"Nhưng không thể để anh họ chết không rõ ràng thế được!"

"Người cũng đã chết, ông có thể làm gì được? Hơn nữa, nghe nói hung thủ lợi hại như ma quỷ. Nếu chúng ta báo quan, hung thủ sẽ biết… Lúc đó có khi ông cũng mất mạng! Con chúng ta cũng sẽ bị tai vạ theo!"

Đúng vậy, chuyện giết người diệt khẩu gần đây còn ít sao? Hung thủ kia còn dám ra tay ở nhà họ Trần, ba mạng người nhà bọn họ có xá gì.

Chung quy lại, Hứa lão nhị vẫn sợ chết.

Cho nên, hắn ta đã giấu nhẹm chuyện này đi.

Nhưng cuối cùng vẫn không giấu được. Lần thứ hai quan sai đến tra hỏi nghiêm nghị, hắn đã không giấu được nữa…

Khi biết được nguyên do như vậy, Triệu Nguyên cười khổ. Dân ơi là dân, còn có thể thế nào được nữa?

Thân phận nạn nhân đã tìm ra nhưng không có tác dụng lắm trong việc truy tìm hung thủ. Nếu có cũng chỉ là bổ sung thêm một công đoạn tất yếu của quy trình phá án.

"Một nạn nhân khác cũng chết trong đêm đó. Nếu không phải người nhà họ Trần thì chính là người ngoài, vừa vặn tham dự yến tiệc đêm hôm đó."

Lúc nói, Triệu Nguyên nhìn thẳng vào mắt Cố Duệ.

"Nam, quen biết Trần nhị gia, cũng quen thuộc rừng lựu, không cần thị nữ dẫn đường, đồng ý gặp mặt Trần nhị gia trong rừng lựu. Nhưng sau lưng không có người thân, không có bạn bè, dù chết cũng không ai để ý… Loại người như vậy, chắc không nhiều lắm nhỉ?"

"Không cần thị nữ dẫn đường vì trước mắt, người nhà họ Trần, bao gồm thị nữ dẫn đường cho khách cũng không biết người này từng đến rừng lựu. Thế nghĩa là người này tìm được đường đến rừng lựu, tất nhiên cũng quen biết với Trần nhị gia. Thế chuyện càng đơn giản hơn." Cố Duệ giải thích thêm.

Triệu Nguyên gật đầu, nói thêm: "Bên Trần nhị phu nhân đã tra ra kết quả."

"Ai?"

"Viên Lâm."

Chao ôi… Cố Duệ cảm thấy một người quyến rũ như Trần nhị phu nhân cũng có thể quyến rũ được Viên Lâm. Mà Viên Lâm và Hàn Cao…

Hàn Cao tựa như một đứa nhỏ, hắn còn sót lại sự ngây ngô của tuổi trẻ và không mấy chín chắn. Từ biểu hiện của hắn ta, cô có thể đoán được điều đó. Nhưng Viên Lâm thì khác, hắn rất chín chắn, bề ngoài lại mang theo sự nho nhã, xen chút lạnh lùng. Cố Duệ nhếch miệng: "Phụ nữ có tuổi thường ham thích những chàng trai trẻ trung. Nhưng có thể chinh phục được bà ta cũng chỉ có những chàng trai thành thục, chín chắn và có khí khái. Nhưng tiền đề phải là đẹp trai…"

Sao lại cảm thấy những lời này của cô ta không được tự nhiên thế nhỉ?

"Sao cô lại hiểu rõ suy nghĩ của đám phụ nữ có tuổi vậy? Chẳng lẽ trước kia cô…"

Lý Đại Hùng cười dâm.

Cố Duệ tát cậu ta một cái. Sau đó, cô liếc mắt nhìn Trần Dịch Bảo cách mình không xa.

"Lại tra thêm, ở nhà họ Trần, người nào đối xử tốt với Trần Dịch Bảo, hoặc là thân thiết…"

“Cái này thì tôi vừa mới hỏi. Trần Nguyên Phong cũng được tính là người thứ nhất, lão ta đúng là rất thương đứa cháu này, còn có con trai lão, Trần Dịch…” Triệu Nguyên chậm rãi nói.

Nghe vậy, Cố Duệ cười nheo mắt lại.

Án này gần phá xong rồi.

Triệu Nguyên vội vàng bỏ đi. Cố Duệ nhíu mày nhìn theo bóng lưng.

Đúng lúc này.

“Nấu xong canh cóc rồi.”

Lời tên đầu trọc nói khiến mọi người quay đầu lại nhìn. Nắp nồi mở ra, một con cóc còn nguyên xi nằm giữa nồi.

“Nấu không nhừ?” Cố Duệ nghi hoặc.

Tên đầu trọc chọc đũa vào cóc Lục Bối Độc rồi rạch phần lưng ra. Ùng ục. Bên trong chảy ra lượng lớn chất lỏng và vụn thịt. Chúng tan ra trong nước Thái Khuê, chỉ để lại một thứ to tầm nửa lòng bàn tay.

“Hạt?”

Lý Đại Hùng vừa nói thế liền bị đánh một phát.

“Ngu vừa thôi, lựu lấy đâu ra hạt thế này?”

Tên đầu trọc lấy đũa gắp hạt kia ra, đưa đến trước mặt Lý Đại Hùng.

“Sư phụ, con không ăn đâu.”

“Ai bảo cậu ăn! Ngửi đi!”

Lý Đại Hùng ngửi một lát rồi nói: “Thối quá!”

Tên đầu trọc lại giơ tay lên, Lý Đại Hùng vội nói: “Sư phụ, con thật sự không ngửi được mà! Đây là hạt, chứ có phải thịt quả đâu, làm gì có mùi…”

“Vậy cậu liếm thử xem.”

“Đừng mà, sư phụ…”

Lúc tên đầu trọc định cứng rắn nhét hạt ấy vào miệng Lý Đại Hùng, Cố Duệ lên tiếng: “Là hạt quả vải.”

Hả? Sao cô biết?

Hai tên đàn ông keo kiệt nhìn cô.

Cố Duệ: “Bình thường mấy người ăn xong thân thể người ta thì bỏ mặc phần trong của người ta à? Hay là mấy người vốn chưa từng ăn quả vải?”

Lời nói đầy mập mờ và tràn ngập mùi hương đồi trụy, thú tính, lại cộng thêm sự khinh bỉ, ghét bỏ và đồng cảm…

Mẹ kiếp! Hai tên đàn ông nào đó chửi thầm.

Thanh Vũ: “…”

Sao có cảm giác như ba thầy trò Khuê Sơn này mỗi ngày đều có thể thay đổi tam quan của cậu ta vậy…

Nhưng rừng lựu nhà họ Trần lấy đâu ra quả vải?

Cố Duệ nhìn tên đầu trọc đang nhìn nồi canh cóc một cách thâm trầm.

Cả buổi sau, anh ta nói: “Đã nấu xong, mấy người có thể ăn rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 87: Giải Rượu

Hiệu suất làm việc của Triệu Nguyên không tồi. Cố Duệ không thật sự quan tâm đến vụ án lắm. Thực tế, ngay từ đầu cô đã nói với Thanh Vũ: Đã tới đây thì phải ăn hết U Châu rồi mới bò về lại Khuê Sơn.

À, tốt thôi. Thanh Vũ đoán Cố Duệ và Lý Đại Hùng chạy như bay khỏi nhà họ Trần bởi vì sư phụ bọn họ có ý đồ lợi dụng miệng cả hai để "xử lý" sạch nồi canh cóc kia.

Thành U Châu, nơi tốt nhất chính là Phong Mãn Cư nhưng đã đến ăn ở đó một lần thì không nhất thiết lại đến đó ăn lần hai. Đi mấy vòng quanh thành, cuối cùng cả bọn quyết định đến Phi Lai Uyển, nơi mà độ nổi tiếng chỉ xếp sau Phong Mãn Cư. Món tủ của Phong Mãn Cư là những món thanh nhã như Mẫu đơn cánh phượng gì đó, còn Phi Lai Uyển lại là những món dân dã, những gì bay trên trời, chạy dưới đất đều có thể làm thành món ăn. Ở hiện đại, Cố Duệ thường ở bên ngoài khảo sát mồ mả. Trên đất, trong núi, dưới biển, chỗ nào cũng có dấu chân cô. Đến nơi, đoàn khảo cổ thường trưng dụng nhà cửa của dân địa phương. Mình có đưa tiền thì đương nhiên người ra sẽ thết đãi thật tốt. Vì thế, cô đã ăn không ít những món dân dã. Mà nói thật, ở cổ đại này, tuy nêm nếm không đậm đà nhưng lại có sự độc đáo riêng của nó. Gà rừng trong núi dùng muối nướng chín tái, xoa muối tiêu, quét thêm một lớp mật ong rồi quét thêm một lớp tương tự làm, sau đó cho vào nồi om.

Hương vị đó… thật tuyệt!

Ngồi ở vị trí cạnh cửa sổ, Cố Duệ, Lý Đại Hùng và Thanh Vũ nhìn nồi canh gà trên bàn, tay cầm đũa lên…

Ở tửu lầu đối diện, Hứa Điển bĩu môi nói: "Nhìn không ra, họ Cố kia "mèo mù vớ được cá rán", lại trùng hợp đoán trúng như vậy. Chỉ là một ả đàn bà, làm gì có bản lĩnh được thế."

Bên cạnh là Hàn Cao. Hắn ta nghe vậy thì gật đầu, hứng thú về Cố Duệ cũng giảm đi rất nhiều. Hắn nhìn Viên Lâm đang uống rượu bên cạnh: "Lão tứ hôm nay lại không đến. Cậu ta cũng không mấy quan tâm án mạng kia lắm, cần gì phải tự mình đi một chuyến. Không bằng ở Lạc Dương chờ tiếp đãi chúng ta một bữa ra trò. Giờ thì hay rồi, lãng phí vô ích mấy hôm nay!"

Dựa vào sự suy đoán của hắn ta, hai án mạng này tuy kỳ lạ nhưng có khá nhiều điểm chung, và chẳng ảnh hưởng gì mấy đến nhà họ Trần.

Viên Lâm rũ mắt, nhấp một ít rượu, lạnh nhạt nói: "Cậu ta nghĩ gì ai mà biết được. Từ khi đến Lạc Dương, cậu không thấy cậu ta có một chút thay đổi sao…"

Hử?

Đề tài này…

Hàn Cao nhíu mày, lạnh nhạt nói: "Nếu một người tốt, những người còn lại chịu khổ, vậy thì đâu có được."

Hứa Điển tức giận: "Đừng nói bậy, lão tứ vẫn tốt thế mà… Này, đi đâu đấy?"

Viên Lâm chắp tay ra sau lưng: "Giải rượu."

Hả? Viên đại thiếu gia cậu từ khi nào lại cần giải rượu rồi?

Hứa Điển trước giờ không mấy quan tâm lắm đến chuyện người khác. Hắn ta nhếch miệng rồi tiếp tục nhìn về phía đối diện…

Hử? Sao đóng cửa sổ lại rồi?

Phong Mãn Cư lớn hơn Phi Lai Uyển rất nhiều. Cái sau thì được thương nhân, hiệp khách ưa thích. Cái trước thì được đám công tử nhà giàu nổi tiếng ưa thích. Xưa nay công tử đều yêu mỹ nhân, cho nên mỹ nhân lui tới đây rất nhiều. Nhưng giờ phút này mấy ai biết vị công tử cao quý nhất U Châu đang đi trên hành lang với mùi rượu nhàn nhạt khắp người. Xuyên qua hành lang, đi qua đình đài, hắn tiến vào một căn phòng ở nơi khuất vắng. Cửa đóng lại, cả phòng lập tức chìm vào bóng tối. Một đôi tay trắng mịn từ phía sau vòng qua người, phủ lên ngực hắn.

Đáy mắt Viên Lâm không hề tồn tại dục vọng, chỉ có sự thâm trầm: "Tra được chưa?"

"Sao vậy? Nếu nói không tra được thì chàng sẽ không gặp em sao?"

"Phụ nữ các nàng luôn nghĩ nhiều như vậy sao?"

"Không phải nghĩ nhiều, mà là ghen tị…"

"Hử?"

Cô gái đang ôm lấy hắn rất xinh đẹp, giọng nói quyến rũ. Bọn họ quấn lấy nhau, tiếng thở dốc vang lên.

Âm thanh hai người đan chồng lên nhau. Sự mờ ám bên trong và ánh sáng xuyên qua cửa sổ giao hòa nhau.

Dây dưa không ngừng.

"Nàng có biết nàng đẹp thế nào không? Ta không chịu được khi để nàng ở cùng hắn. Ta muốn nàng sớm quay về bên ta, cho nên… Ngoan, mau tra ra giúp ta… Mật đạo nhà họ Trần bọn họ rốt cuộc ở đâu…"

"Trần Dịch Hiên là dạng người gì, chẳng lẽ chàng không biết… Em tiếp cận hắn như vậy mà hắn lại không muốn chạm vào em…"

"Cho nên, ý nàng là nàng đã thất bại?"

Viên Lâm vươn tay nắm lấy cằm cô ta.

Ánh mắt hắn vừa lạnh lùng vừa vô tình.

"Hì hì." Cô gái cười: "Chuyện chàng giao cho em có khi nào em không hoàn thành đâu? Địa đạo ở…"

Cô ta thì thầm vào tai Viên Lâm, mắt Viên Lâm chợt lóe lên… Bàn tay lướt nhẹ qua khuôn mặt cô ta, nhẹ nhàng cười: "Nàng quả nhiên hiểu ý ta nhất."

Cô ta rũ mắt xuống, hôn nhẹ lên ngực hắn.

"Bởi vì chàng đã nắm chặt được tim em, Viên Lâm… Sau này đừng dây dưa với Trần phu nhân kia nữa, vừa hay…"

Viên Lâm nheo mắt lại: "Nàng biết?"

"Đối với những chuyện như thế này, phụ nữ luôn rất nhạy bén. Ánh mắt chàng nhìn bà ta… em biết…"

"Nàng quả nhiên thông minh, Tô Lai."

Thân thể Viên Lâm hơi dùng sức, Tô Lai lập tức thở gấp.

Đột nhiên!

Viên Lâm nhìn thấy một đôi mắt lạnh lùng, khát máu…

Không ổn!

Tấm màn lay động, một cây chùy lao tới…

Tô Lai thấy được vẻ mặt kinh hãi của Viên Lâm, thấy được sự tàn nhẫn trong mắt hắn, cũng cảm nhận được thân thể mình bị đẩy ra.

Chùy nện lên lưng cô ta.

Rầm!

Tô Lai phụt máu ra, văng lên mặt Viên Lâm. Nhưng Viên Lâm không quay đầu lại mà xoay người chạy khỏi phòng.

Nhưng kẻ cầm chùy vẫn đuổi theo phía sau. Một chùy nữa lại lao tới!

Viên Lâm đưa tay phải lên đón đỡ.

Choang!

Vỡ tan!

Ông ta đánh vào bình hoa, bình hoa rơi xuống. Ông ta nhấc chân đá một cái, mảnh vỡ bình hoa bị đá văng. Chùy đảo qua, những mảnh vỡ nhỏ rơi loảng choảng xuống đất. Viên Lâm nhảy qua cửa sổ. Nơi này khá hẻo lánh và nối với hậu viện nên rất ít người qua lại. Âm thanh lớn như vậy nhưng không có ai phát hiện. Viên Lâm rơi xuống đất, đang muốn bỏ chạy, cái chùy kia lại tiếp tục đánh tới.

Viên Lâm biến sắc, lăn một vòng rồi nhảy lên, tốc độ rất nhanh. Nhưng Trần nhị gia còn nhanh hơn hắn, chân đá vào đùi đối phương. Viên Lâm vì cơn đau ở đùi mà khuỵu chân xuống. Hắn vừa ngẩng đầu lên liền nhìn thấy cái chùy lớn kia đang nện về phía đầu hắn.

Choang!

Hoành đao đột nhiên xuất hiện, chém lên cái chùy kia.

Âm thanh của cú va chạm khiến màng nhĩ khẽ nhói. Viên Lâm nhìn thấy Thanh Vũ…

Hộc!

Thanh Vũ và Trần nhị gia đều lùi lại ba bước.

Trần nhị gia không cam lòng, oán hận nhìn Viên Lâm chằm chằm nhưng ông ta biết, phía sau còn có người.

Cố Duệ và Lý Đại Hùng.

"Nhị gia, dừng tay lại đi! Ba đánh một, dù thắng hay thua, chúng ta đều không dễ coi."

Tay ông ta nắm chặt lấy cái chùy.

Lui hay là tiếp tục… giết hắn!

…

Nhà họ Trần.

Lúc đi vào viện của chi thứ hai nhà họ Trần, Triệu Nguyên nhìn thấy mấy nhành hoa lan. Chúng nó vốn được chăm chút kỹ lưỡng nhưng bây giờ lại có chút héo úa.

Ông ta bước vào cửa. Vài tên nha dịch đứng giữ cửa ở ngoài.

Có một điều rất kỳ quái. Trong đây lại không hề có thị nữ nào, lạnh lẽo, vắng vẻ đến mức khó mà tin đây là nơi nhị phu nhân kiều diễm kia ở.

Nhưng bà ta biết bọn họ tới. Bà ta bước ra cửa, đứng cạnh những đóa hoa lan.

Bà ta cười: "Tôi biết cuối cùng các người cũng đến."

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88: Đợi Một Người

Triệu Nguyên nhíu mày. Là một người Hình trinh, chuyên xử các vụ án, ông ta thật sự không thích đối tượng điều tra của mình biết trước mọi thứ như vậy.

Thế thì quyền chủ động sẽ không còn nằm trong tay mình nữa.

"Mấy hôm nay phu nhân có vẻ không ổn lắm, thậm chí không có thời gian chăm sóc mấy đóa lan quý báu này. Vì biết quá nhiều nên sầu lo?"

Triệu Nguyên đứng trong viện, chắp tay ra sau lưng. Phía trước là những đóa lan tôn lên nhan sắc tuyệt mỹ của mỹ nhân, phía sau là hàng lựu đong đưa theo gió.

"Đúng vậy." Nhị phu nhân hơi mỉm cười: "Giết người, trong lòng không yên nên hoa dù đẹp, mắt cũng không cảm nhận được"

Giết người?

Triệu Nguyên nhíu mày: "Ý của phu nhân là chính bà đã giết người? Hay phu quân bà?"

"Tôi." Nhị phu nhân mặt mày lạnh nhạt: "Phu quân tôi là một người nhân từ, sẽ không giết người."

Nhân từ.

Từ này khiến Triệu Nguyên nhíu mày: "Giữa vợ chồng với nhau làm sao có thể không hiểu đối phương được, không nhiều thì cũng ít chứ?"

Nhị phu nhân hơi mỉm cười: "Đôi khi, không phải không hiểu mà là ẩn giấu quá nhiều, không thể nói ra."

Bà ta rũ mắt, lạnh nhạt nói tiếp: "Anh họ của tôi lòng tham không đáy, tôi chỉ có thể giết chết hắn bằng chính cây búa kia."

"Bà làm được sao?" Triệu Nguyên cười.

Nhị phu nhân: "Một người phụ nữ dùng mê dược làm một người đàn ông hôn mê, sau đó dùng búa đập chết, vậy thì có gì khó?"

Đương nhiên không khó, phụ nữ muốn giết người, trong một số tình huống, nhiều khi còn dễ dàng hơn đàn ông rất nhiều. Nhất là khi người đó còn là một người phụ nữ xinh đẹp.

Triệu Nguyên lại gặp một vấn đề nan giải khác: Nhiều thêm một hung thủ.

Lại còn là một hung thủ chủ động nhận tội.

Người chết vừa khéo lại anh họ của nhị phu nhân, một kẻ vô công rồi nghề, không có nơi ở cố định nhưng vẻ ngoài lại đẹp mã. Hắn ta gian dâm với nhiều phụ nữ trong thành, người xung quanh đều nhận xét những lời không hay về hắn. Hắn ta là một trong số ít người thân của nhị phu nhân, khá quen thuộc với Trần phủ, chỉ là ít người biết được hắn cũng làm chuyện cẩu thả với Trần nhị phu nhân.

Như lời nhị phu nhân, tên này là một kẻ lòng tham không đáy.

Cho nên hắn bị giết chết.

"Bà có biết ở triều đại này, giết người sẽ bị phán tội gì không?"

Nhị phu nhân dựa vào cây cột, nhẹ giọng nói: "Tôi biết. Trước khi đền tội, tôi muốn chờ một người."

Triệu Nguyên ngẩn ra: "Trần nhị gia?"

"Đúng vậy, chàng ấy nói sẽ mang canh Thanh Liên về cho tôi."

Bà ta rũ mắt, cười nhẹ. Nụ cười thê lương ấy khiến một người đàn ông như Triệu Nguyên không hiểu sao lại thấy xót xa.

…

Khuôn mặt nham hiểm và gầy xộp đi của Trần nhị gia quay lại, ông ta liếc nhìn Cố Duệ một cái.

"Lúc cô và sư phụ cô đến Trần phủ, người tôi không để vào mắt nhất chính là cô. Một con nhóc vắt mũi chưa sạch thì làm nên trò trống gì. Nhưng sự thật chứng minh, cô mới là người khó giải quyết nhất."

Cố Duệ được khen ngợi nhưng vẻ mặt lại rất cẩn trọng: "Vậy đừng nói là ông thay đổi ý định ban đầu, giờ quay sang muốn giết tôi nhé?"

Trần nhị gia xoay cổ tay: "Sao? Sợ chết?"

Cố Duệ: "Sợ chứ! Tôi vẫn nghĩ ông nên trước sau như một, nghĩ gì làm nấy, đừng thay đổi thì hơn."

Trần nhị gia cười nhạo: "Yên tâm, hôm nay ta sẽ giết chết tên súc sinh kia!"

Súc sinh?

Cố Duệ quay đầu nhìn Viên Lâm. Mặt thì lo lắng nhưng miệng hắn ta lại cười lạnh: "Tôi không biết ông đang nói đến chuyện gì. Nhưng ông ta tùy tiện đánh lén tôi như vậy, sao mấy người không mau bắt ông ta lại!"

A, ra lệnh cho tôi à.

Cố Duệ: "Ngại quá, tôi không phải người phủ U Châu, không có nghĩa vụ bảo vệ quần chúng nhân dân, cũng không phải cấp dưới cha cậu. Họ Thanh kia, cậu thì sao? Là người nên xả thân cứu người nhé?"

Cô còn nhìn thấy Tô Lai chết không nhắm mắt bên kia cửa sổ kìa, à, quần áo còn xộc xệch nữa.

Dưới tình huống như vậy, còn có thể đem người phụ nữ giây trước còn đang mây mưa với mình ra làm lá chắn, Viên Lâm thật khiến cô nhịn không được mà "khen ngợi".

Là người làm "đại sự" nha!

Thanh Vũ: "Tôi chỉ trung thành với đại nhân, làm theo mệnh lệnh đại nhân. Còn nữa, tôi vốn là người, không cần lại làm người!"

Ha! Xảo trá!

Cố Duệ cười. Viên Lâm trầm mặt xuống.

Hai người này dám không cho hắn ta thể diện, dựa vào gì?

Triệu Nguyên sao?

Viên Lâm cười lạnh. Nhưng Trần nhị gia đột nhiên nâng chùy lên tấn công, khiến nụ cười lạnh trên mặt hắn ta biến thành kinh hãi. Hắn ta vội vàng tránh né, chạy ra sau Thanh Vũ.

Cái tên này!

Nhưng Thanh Vũ cũng không thể trơ mắt nhìn Viên Lâm bị giết chết. Câu ta giơ tay lên, hoành đao trong tay di chuyển.

Choang!

Chùy và đao va vào nhau. Nhưng búa nặng hơn đao, Trần nhị gia lại dùng sức, Thanh Vũ phút chốc bị bắn ngược ra sau.

Hộc…

Thanh Vũ bị một búa đánh văng ra sau, cả người như đạn pháo bay về phía tường. Dưới chân cậu điểm nhẹ rồi bật ngược lại.

Tất cả đều làm liền mạch, uyển chuyển, nhẹ nhàng mà dứt khoát.

Đẹp mắt!

Trần nhị gia lao lại gần Viên Lâm.

"Con khỉ, cô lên đi, tôi yểm trợ phía sau." Lý Đại Hùng ở phía sau hô to nhưng Cố Duệ không nhúc nhích.

Cô lạnh nhạt nói: "Chúng ta là người Khuê Sơn, chỉ bắt yêu trừ quỷ, mấy chuyện khác thì không nhúng tay vào."

Lý Đại Hùng ngây người: "Không cứu người à?"

Hứa Điển vì nghe thấy tiếng động bên này nên chạy đến. Nghe thấy lời Cố Duệ nói, hắn ta liền mắng: "Mạng người quan trọng, chẳng lẽ Hàng Đạo các người thấy chết không cứu?"

Cố Duệ liếc mắt nhìn nhắn: "Ờ, thấy chết không cứu đấy, rồi sao?"

Cái liếc mắt này của Cố Duệ đầy lạnh lùng, khinh miệt khiến Hứa Điển không rét mà run.

Lời này làm Viên Lâm đang chật vật tránh né bên kia tái mét cả mặt.

Hứa Điển và Hàn Cao vừa mới chạy đến, không biết tình hình thực tế nhưng cũng nhận ra Cố Duệ rất chán ghét Viên Lâm.

Loại chán ghét này rất tùy hứng và thuộc kiểu không thể nào cởi bỏ. Nói đến cũng kỳ lạ, bốn người bọn họ là những người trẻ tuổi kiệt xuất nhất thành U châu. Trần Dịch Hiên thì không nói, cậu ta giờ đã tiến vào nơi cao xa hơn là Lạc Dương. Viên Lâm là người có bối cảnh tốt nhất trong bốn người, vẻ ngoài lại điển trai, khiến người ta rất có thiện cảm và hiếm có cô gái nào chán ghét hắn ta.

"Khỉ, sao cô ghét hắn thế?"

"Bởi vì tôi là nữ."

Cố Duệ lười biếng duỗi eo, liếc hai người Hứa Điển một cái: "Xem thường phụ nữ lại muốn phụ nữ cứu? Ha, không phải người phụ nữ nào cũng là thánh mẫu đâu."

Lời nói rất khó nghe, khiến mấy tên đàn ông đỏ mặt vì xấu hổ.

Nói trắng ra, Cố Duệ là người không thích chính là không thích, hơn nữa cô cực kỳ thiếu sự đồng cảm. Cho nên không phải đồng cảm với Tô Lai, cô và Tô Lai có quen biết gì nhau đâu.

Cô bởi vì chuyện này mà có ác cảm với Viên Lâm.

Nếu đã không thích, lại không có nghĩa vụ, cô cần gì phải xả thân cứu người? Cô có phải thánh mẫu đâu.

Cho nên, cô lười biếng duỗi eo đi Phi Lai Uyển.

"A, khỉ, cô làm gì đó?"

"Đi ăn gà."

"Hả? Như thế không tốt lắm đâu… Khoan, từ từ, chờ tôi với!"

Lý Đại Hùng cũng chạy theo cô.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Không Cam Lòng

Hai người kia… Hứa Điển và Hàn Cao trợn mắt há mồm. Cả hai cùng có cảm giác như tự tát vào mặt.

Lúc trước cảm thấy người ta không đủ tư cách nhúng tay vào, giờ lại cảm thấy người ta không nên không nhúng tay vào.

Nhưng mà, chẳng lẽ cô ta không thể nghiêm túc bắt hung thủ một chút sao?

Thực tế, Cố Duệ đúng là không có chút động lực bắt hung thủ nào. Hỗ trợ phá án chỉ là thói quen của cô thôi. Lúc còn chưa chuyển sang ăn máng khác, cô cũng từng làm một chút chuyện tương tự thế, ví dụ như phân tích các tình tiết vụ án. Hơn nữa trường cũ rất chú trọng đến kinh nghiệm thực tế nên cô từng hỗ trợ tra án nhiều lần. Là một người chuyên điều tra án mạng, dù không thích thú gì khi có mấy chuyện như vậy xảy ra nhưng khi thật sự gặp phải những vụ án khó giải quyết, đầu óc lại tự động suy nghĩ đến các hướng của vụ án, phản ứng này giống như chó thấy phân vậy… A, hình như hình dung hơi sai rồi. Mà thôi, ý cũng tương tự như thế.

Vốn dĩ, sau khi đổi sang nghề khảo cổ, cô rất ít tiếp xúc với mấy thứ này nhưng bỗng nhiên đến thế giới này…

Cố Duệ ngồi xuống ghế, nhíu mày. Vầy không ổn rồi, không phải là dấu hiệu tốt. Cứ cảm thấy độc Sherlock Holmes trong cơ thể đang ngo ngoe rục rịch.

Chẳng lẽ sau này phải làm bản sao nữ Sherlock Holmes bị lỗi chuyên đi bắt yêu?

Thôi được, dù sao cũng kiếm được tiền.

Trong một giây, Cố Duệ đã bóp nát sự rối rắm trong lòng. Cô cầm đũa gắp một miếng thịt gà lên ăn. Vốn đang định giáo dục lại nhân sinh quan vặn vẹo của Cố Duệ nhưng khi thấy cô ăn một miếng thịt gà lớn, Lý Đại Hùng liền không còn gì để nói, cậu ta cũng vội vàng gắp lấy gắp để! (Bạn học Đại Hùng à, thật sự bạn cũng chẳng tốt đẹp hơn Cố Duệ bao nhiêu.)

Hai kẻ phàm ăn vùi đầu ăn say mê, mùi gà thơm phức bay ra xa.

Ở một diễn biến khác, Thanh Vũ không ngờ Cố Duệ nói đi là đi nhưng cậu ta cũng không ngăn cản hai người kia.

Trước đó, cậu từng giao thủ với Trần nhị gia. Xét về sức mạnh, cậu thua ông ta vài phần nhưng xét về tốc độ và đao pháp…

Rầm!

Lúc Thanh Vũ quét chân tấn công vào đầu Trần nhị gia, ông ta nghiêng người tránh né, hai tay tung chùy tấn công về phía Viên Lâm.

Không khí như bị xé toạc, gió mạnh khiến Viên Lâm đau cả mắt nhưng hắn ta cũng tóm lấy cơ hội chạy ra ngoài…

Chạy về phía Hứa Điển và Hàn Cao.

Hứa Điển và Hàn Cao đều biến sắc!

Lúc đối phó với Trần nhị gia, Thanh Vũ khá áp lực nhưng thấy ông ta mạnh mẽ như thế, sự hiếu thắng trong cậu ta được thổi bùng lên. Cậu ta hét lớn một tiếng, chân lướt nhẹ, ánh đao chợt lóe, lướt nhẹ lên đám lá đang rơi xuống, khiến chúng múa loạn theo lưỡi đao. Lá rụng dưới đất cũng bị cuốn theo. Đao lướt nhẹ trên mặt đất, từng đường đao mạnh mẽ được tung ra. Trần nhị gia đang đối mặt với sự dày đặc và điên cuồng của hoành đao!

Gió cuốn qua, từng ánh đao thoắt ẩn thoắt hiện khiến người ta sợ hãi.

Viên Lâm quay đầu lại nhìn. Thấy Trần nhị gia đang bị Thanh Vũ chặn lại, hắn ta hơi thả lỏng người, nhưng rất nhanh sau đó lại kinh hãi.

“Viên Lâm!”

Trần nhị gia bỗng nhiên hét lớn lên một tiếng. Ông ta đột nhiên lao vào trong màn đao pháp dày đặc. Bất chấp những vết thương trên người do đao gây ra, ông ta ném búa về phía… ngực Thanh Vũ…

Cái chùy lớn lao đến. Thanh Vũ trừng to mắt, chỉ có thể cầm sống đao cản lại.

Bốp!

Cả người và đao đều bị búa nện ra xa.

Trần nhị gia máu tươi đầm đìa…

Ông ta theo sau Viên Lâm, cũng chính là phía trước hai người Hứa Điển. Con ngươi hai người to ra. Tay Trần nhị gia đưa lên. Ưng Trảo Công!

Hứa Điển bỗng cảm thấy bả vai mình bị nắm lấy, trước mặt là ánh mắt lạnh lùng của Viên Lâm, cả người Hứa Điển bị đẩy về phía Trần nhị gia.

Trần nhị gia thế nhưng bắt lấy bả vai Hứa Điển, một trảo kia không thực sự hạ xuống. Ông ta liếc nhìn Hứa Điển thật sâu rồi lướt qua hắn ta…

Ông ta đuổi theo Viên Lâm nhưng Viên Lâm rút thanh kiếm giắt bên hông Hàn Cao ra.

Đâm vào bụng Trần nhị gia.

Trần nhị gia chỉ rên một tiếng, tay tạo thành thế chưởng, vỗ vào lưng Viên Lâm.

Trần nhị gia trọng thương. Viên Lâm bị trúng một chưởng. Thanh Vũ chạy tới, kề đao lên cổ Trần nhị gia.

Mọi thứ như bị bấm nút dừng lại.

Trần nhị gia vốn đã cam chịu nhưng ông ta nhìn thấy Viên Lâm xoay người lại. Khóe miệng hắn có vết máu, khuôn mặt dữ tợn không hề có sự nho nhã, thong dong như thường ngày. Hắn cười lạnh: "Không ngờ phải không…"

Hắn xé áo ra, bên trong là Kim Ti Nhuyễn Giáp.

"Lần này ông không giết được tôi thì sau này sẽ không có cơ hội nữa đâu, Trần gia à Trần gia!

Sự khinh miệt và oán độc của Viên Lâm rọi vào đáy mắt Hứa Điển và Hàn Cao, khiến bọn họ không rét mà run. Nhất là Hứa Điển, sắc mặt hắn rất khó coi. Hắn không thể nào quên được cảm giác bị người ta đẩy ra làm khiên đỡ vừa nãy.

Trong khoảnh khắc sống còn, tình anh em, tất cả đều thành mây bay.

Nhưng… Hắn nhìn kẻ tấn công đang cảm thấy không cam lòng kia.

Hắn không biết người này là ai, nhưng cũng đoán được đây là người nhà họ Trần.

Hơn nữa, người nhà họ Trần này còn cố ý buông tha hắn.

Là ai?

Trần nhị gia còn muốn xông qua giết chết Viên Lâm nhưng trong tay hắn ta có kiếm. Lúc hắn ta đang muốn đâm ông ta thì…

Choang!

Một thanh hoành đao xuất hiện đỡ lấy một kiếm kia.

"Ngươi đang làm gì thế hả? Người này nhiều lần muốn giết ta, chẳng lẽ ngươi còn cản ta!"

"Chuyện ông ta muốn giết ngươi đâu liên quan gì đến ta!"

Giọng điệu này thật giống người nào đó. Viên Lâm lập tức không còn gì để nói.

Thanh Vũ liếc Viên Lâm một cái, đỡ lấy Trần nhị gia rồi rồi dùng khinh công bay đi.

Phi Lai Uyển. Thanh Vũ phá cửa sổ xông vào khiến mọi người trong quán hoảng sợ. Nhưng cậu ta xoay tay một cái, giơ ra một tấm lệnh bài. Chưởng quầy lầu hai vừa nhìn thấy lệnh bài liền cung kính khom lưng hành lễ, sau đó mời toàn bộ khách trên lầu hai đi xuống.

Ui, lại là người Lư thị. Con át chủ bài này đúng là mạnh hơn Phong Mãn Cư rất nhiều, hèn gì dám xây tửu lâu trước mặt quán người ta.

"Ơ, xong rồi à?"

Cố Duệ xé một cái đùi gà. Cô gái này cũng thật khác lạ. Đùi gà nhiều dầu mỡ như vậy, cô dùng khăn lụa lau sơ, cắn từng miếng một nhưng ngoài miệng lại không hề dính dầu mỡ gì, ngay cả môi cũng không dính bao nhiêu.

Ừ, có vẻ khác người!

"Ừ, xem ra không làm hai người đợi lâu lắm."

Đã ăn xong một con gà rồi. Ha ha.

"Nếu ăn xong rồi thì cùng về thôi."

"Hả, không ăn à?"

"Không, tôi không đói, cũng không dễ đói khát như hai người."

Thật ra cậu ta muốn dùng từ "tham ăn" thay vào từ "dễ đói khát".

"Ờ nhưng tôi không hỏi cậu, Thanh Vũ ca ca…" Cố Duệ mỉm cười. Sắc mặt Thanh Vũ khó coi, cậu nhìn về phía Trần nhị gia đang thở một cách nặng nhọc bên cạnh.

Cậu ta đã xử lý sơ vết thương của Trần nhị gia. Người tập võ không yếu ớt như dân chúng bình thường, lúc sau quay về chữa trị kỹ càng hơn là được.

Nhưng cậu rất vui vì Cố Duệ cũng biết quan tâm đến tính mạng người khác như mình.

"Ông ta có thể kiên trì được bao lâu?"

"Sẽ không chết được, người tập võ không yếu ớt như thế."

"Ừ, thế thì tốt. Đừng vội đi, hãy trả lời câu hỏi của tôi."

"…"

Được rồi, vị nào đấy không có lòng đồng cảm, từng là thôn nữ bật chế độ Sherlock Holmes nữ.

"Tôi sẽ không trả lời bất kỳ câu hỏi gì cả."

"Ông thật sự yêu vợ ông sao?"

Trần nhị gia bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn Cố Duệ.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Nhị Phu Nhân

Cố Duệ ăn chân gà: "Một người đàn ông, vợ hắn có hai tình nhân, một người là ông chú thành thục nhưng lại là tên lưu manh, một người là công tử con nhà quan, trẻ tuổi, nho nhã, tuấn tú, có người đàn ông nào chịu đựng nổi? Cho nên, đầu tiên hắn giết ông chú kia, sau đó lại hạ sát tên công tử còn lại. Nhưng có vẻ như ông chưa từng nghĩ đến một chuyện thực tế hơn – giết vợ mình, thậm chí ông còn chưa từng đánh mắng bà ấy."

Mắt Thanh Vũ chợt lóe lên. Đúng thế, nhị phu nhân trông không giống một người phụ nữ bị chồng đánh vì yêu đương vụng trộm.

Nhưng Trần nhị gia không nói gì, chỉ nhìn Cố Duệ.

"Ông tính giết Viên Lâm, sau đó mới xử lý Trần nhị phu nhân? Chung quy lại, có người đàn ông nào có thể chịu đựng nổi chuyện mình bị cắm sừng, lại còn hai cái sừng, cho dù ông… không có năng lực của một người đàn ông bình thường."

A, Cố Duệ tựa như đang chọc tức Trần nhị gia nhưng ông ta chỉ mỉm cười.

"Cô rất thông minh. Đáp án của vấn đề này, cuối cùng rồi cô cũng sẽ biết… Đưa tôi đi gặp nàng ấy, sau khi nhìn thấy nàng ấy, tôi sẽ sẽ trả lời mọi câu hỏi của các người."

Cố Duệ và Thanh Vũ liếc nhìn nhau.

…

Vẫn là sân viện kia của nhà họ Trần. Gió man mát, hoa lan dù hơi héo nhưng vẫn tỏa hương thơm ngào ngạt. Nhị phu nhân đứng dựa vào cột nhà.

"Trần nhị gia? Bà chắc chắn ông ta sẽ quay về gặp bà? Nếu ông ta giết Viên Lâm, e rằng sẽ cùng đồng quy vu tận (*). Nếu không giết được, nghĩa là ông ta đã bị bắt. Sao có thể quay về gặp bà được?"

"Chàng ấy sẽ không như thế, chàng đã đồng ý với tôi, chàng chắc chắn sẽ trở về."

"Cho nên còn một người Viên Lâm."

Nhị phu nhân đưa mắt nhìn Triệu Nguyên: "Không phải các người đã điều tra rồi sao? Chuyện đã xác định, đâu cần phải đến hỏi tôi để xác nhận…"

Triệu Nguyên: "Tôi chỉ thấy kỳ lạ. So với anh họ bà, Viên Lâm là một người không dễ khống chế và rất nguy hiểm. Nếu bà đã không muốn phá hủy cuộc sống hiện giờ của mình, sao lại muốn ở bên cậu ta?"

Nhị phu nhân im lặng một lát rồi nói: "Bản tính tôi vốn phóng túng mà."

Có người phụ nữ nào lại nói bản thân mình như thế.

"Có vẻ như bà vẫn không nhắc đến chuyện phu quân mình… có một khuyết điểm mà bất luận người phụ nữ nào cũng đều không thể chấp nhận nổi."

Ánh mắt nhị phu nhân run lên: "Chàng ấy rất tốt, vẫn luôn rất tốt."

Triệu Nguyên mỉm cười: "Chỉ dựa vào những lời nói này của bà, tôi có thể chắc chắn những lời nói vừa rồi tám, chín phần là nói dối, bao gồm chuyện bà phóng túng và giết người."

"Bởi vì một người đàn bà phóng túng sẽ không bảo vệ chồng mình trong những thời khắc như thế này. Nếu bà vẫn muốn tiếp tục sống với ông ấy thì cần gì phải…" Nói đến đây thì Triệu Nguyên ngập ngừng, không biết diễn tả sao cho đúng lời muốn nói.

Nhị phu nhân: "Vậy sao ông biết tôi không giết người? Hay ông nghĩ rằng tôi không cầm nổi cái búa kia?"

"Trước mắt chúng tôi vẫn chưa tìm được thi thể, một người phụ nữ chân yếu tay mềm như phu nhân sao có thể khiêng được thi thể? Có người giúp? Thị nữ nhiều như vậy… nhưng không hề tra ra ai. Hơn nữa, thế thì không ổn lắm, người mà phu nhân có thể tin tưởng nhất chỉ có… phu quân phu nhân."

Cho nên vị Triệu đại nhân này lại nhắc đến chồng bà?

Nhị phu nhân siết chặt nắm tay lại: "Không phải chàng ấy, chuyện này không liên quan gì đến chàng ấy cả! Người là do tôi giết!"

Sống chết cũng muốn gánh tội thay phu quân mình, một người như vậy sao có thể là người phụ nữ xấu được.

Nhưng bà ta cũng rất cố chấp.

Triệu Nguyên nhíu mày: "Bà hẳn cũng biết, luật pháp của triều đại ta không cho vợ chịu thay tội của chồng. Giết người chính là giết người… Hôm nay tôi đến đây không phải để kiểm chứng bà và Trần nhị gia ai giết người… Tôi chỉ muốn biết, làm sao ông ta có thể ra vào phủ nha U Châu."

Vấn đề này… Nhị phu nhân sửng sốt.

Triệu Nguyên nhìn thấy được vẻ ngạc nhiên của bà ta.

Không biết?

Lúc này, có một tên nha dịch vào bẩm báo điều gì đó.

Triệu Nguyên chần chừ một lát rồi gật đầu.

Người nhà họ Trần đến.

Đám người Trần Nguyên Phong và Trần Dịch Hiên. Và cả một người phụ nữ lạ mặt.

Người phụ nữ này đã có tuổi, cả người ăn mặc mộc mạc, thanh nhã, trên tay là một chuỗi tràng hạt của nhà Phật. Người này được Trần Dịch Hiên đỡ vào sân.

Đây thật sự là một người phụ nữ có nhan sắc. Sau khi nhìn sơ tình huống đang diễn ra trong viện, người này chỉ tiếp tục lần tràng hạt và nhắm mắt lại.

"Chuyện gì vậy? Triệu đại nhân, sao ngài lại đến viện của nhị đệ tôi?"

Sắc mặt Trần Nguyên Phong rất khó xem. Sở dĩ lão ta mong án này mau kết thúc vì nghĩ không liên quan đến nhà họ Trần bọn họ.

Nhưng giờ thì sao?

Là người, ai cũng có tâm lý bao che, Trần Nguyên Phong cũng thế. Lão ta theo bản năng nhìn về phía nhị phu nhân. Trong đáy mắt là sự lạnh lùng và khó chịu.

"Là ả?"

Triệu Nguyên liếc mắt nhìn lão ta.

"Không phải nàng ấy."

Người nói không phải Triệu Nguyên mà là… Trần nhị gia.

Miệng vết thương ở bụng ông ta đã được băng bó. Ông ta đứng trước cửa, nhìn hàng người trước mặt đang đưa mắt nhìn mình, bao gồm Trần Nguyên Phong môi đang run rẩy và cả những người khác của nhà họ Trần.

Ông ta đứng ở đó một hồi rồi mới tập tễnh bước vào mà không cần Thanh Vũ và Lý Đại Hùng dìu đi. Cố Duệ đi ở phía sau. Lúc bước vào, cô vừa khéo nhìn thẳng vào mắt Trần Dịch Hiên.

Ánh mắt ấy thâm thúy, lại trong suốt. Nhưng bởi vì quá trong suốt nên biến thành lạnh lẽo.

Bước chân của Cố Duệ hơi khựng lại. Cô nhướng mày rồi tiếp tục bước vào.

Lúc đi đến trước mặt Trần Nguyên Phong, Trần nhị gia mím môi cười khổ: "Đại ca, là em không tốt."

Không nói lý do gì, chỉ nói một câu đó?

Trần Nguyên Phong ngẩng đầu, tay đặt lên mặt, thở sâu một hơi rồi tức giận nói: "Từ nhỏ đến lớn, em luôn ỷ lại anh, cái gì cũng nói với anh. Nhưng từ khi cưới ả đàn bà này, em đã thay đổi, chuyện gì cũng chôn ở trong lòng. Em nói đi, là ả hại em phải không? Anh đã nói mà, ả ta…"

Không tốt.

Trần Nguyên Phong còn chưa nói hết lời thì…

"Đại ca, từ lúc thành thân, em đã có lỗi với nàng ấy."

Cái gì?

Trần Nguyên Phong sững sờ.

Đám người Trần Dịch Hiên và Trần phu nhân cũng ngây người ra.

Hốc mắt Trần nhị gia đỏ lên: "Em còn không được tính là đàn ông… Hôm thành thân, em mới biết được điều ấy, nàng ấy lại chưa từng trách em. Em rất thương nàng ấy, thương nhiều năm như vậy. Khi nàng ấy thành vợ em, em vui thế nào đại ca cũng biết. Nhưng tất cả đều đã bị điều ấy hủy hoại. Em muốn bọn em hòa li. Nàng ấy không chịu, em cũng luyến tiếc. Em đã lấy cớ đi bàn chuyện làm ăn khắp nơi để tìm đến nhiều danh y xem bệnh. Xem bệnh nhiều đến thế, uống không biết bao nhiêu thang thuốc nhưng tất cả đều… vô dụng, đều vô dụng, chưa từng có một chút khởi sắc nào."

Trần nhị gia đau khổ đến tột cùng. Từ giọng nói có thể nhìn ra ông ấy đã đau đớn, tự thẹn và tự căm ghét bản thân đến mức nào.

Trần Nguyên Phong từ khiếp sợ chuyển sang tức giận: "Vậy tại sao em lại giết người? Em có biết giết người là tội rất nặng không? Em còn biến bản thân thành cái dạng này… Là ai đã làm em bị thương?"

Lão vốn tức giận nhưng nhìn đến miệng vết thương trên bụng Trần nhị gia, sự tức giận ấy biến thành đau lòng. Hốc mắt lão đỏ lên.

Trần nhị gia nhìn lão, không nói gì. Ông ấy bước đi, bước đến trước những chậu lan, bước qua năm phiến đá, bước lên ba bậc thang. Ông ấy đứng đấy, ngẩng đầu nhìn nhị phu nhân.

Không biết vì sao, lúc này Cố Duệ cảm thấy có chút không được tự nhiên.

Cô không thích cảnh tượng này.

***

(*) Đồng quy vu tận: cùng chết chung.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Chết Có Đôi

Trần nhị gia lấy một cái hộp nhỏ ra rồi mở nắp. Bên trong hộp là một chén canh còn nóng.

"Ta vừa mới mua, trên đường gặp chút chuyện nên về hơi trễ, canh cũng hơi nguội. Nếu nàng không thích thì hâm nóng lên rồi ăn…"

Nói rồi ông ta bước lên bậc thang. Nhưng vừa bước một bước, vết thương ở bụng lại chảy máu, nhiễm đỏ cả phần bụng áo.

Lúc này, nhị phu nhân bước xuống, nhẹ nhàng duỗi tay đặt lên bụng ông ta: "Chàng đã hứa với em… sẽ không bị gì mà."

Trần nhị gia lấy chén canh ra, múc một muỗng rồi đưa đến bên miệng nhị phu nhân.

"Là ta vô dụng. Nàng bảo ta hãy dừng thuốc, ta không nghe. Nàng bảo đừng luyện môn võ công này nữa, ta bỏ ngoài tai lời nàng nói. Nàng bảo ta đừng giết người, ta cũng không nghe. Nhưng chén canh này, ta nhất định mang đến cho nàng."

"Là em không tốt. Là em không biết tự kiềm chế dục vọng bẩn thỉu của bản thân. Chàng hẳn phải sớm bỏ em mới phải."

Mắt nhị phu nhân mờ đi vì nước mắt. Một giọt lệ lăn dài trên gò má xinh đẹp của bà.

Trần nhị gia đưa tay sửa lại búi tóc của bà, âm thanh dịu dàng, đằm thắm: "Năm mười tuổi, ta quen nàng. Khi đó nàng đang ở bên hồ hái sen. Khi nói chuyện, nàng luôn đỏ mặt. Nàng trước giờ chưa từng gạt ai. Năm ngoái, nàng đột nhiên đưa giấy hòa li, ta đã biết có vấn đề… Nàng yên tâm, những kẻ ức hiếp nàng, ta sẽ không tha cho bất kỳ ai. Người kia, tuy ta không thể tự tay giết chết nhưng hắn chắc chắn sẽ chết, nàng không cần sợ."

Bàn tay Trần nhị gia dừng trên mặt nhị phu nhân.

Nhị phu nhân gật đầu, lại uống một muỗng canh. Bà tựa đầu lên vai ông ta, cười hạnh phúc.

Cố Duệ nhìn thấy khóe miệng nhị phu nhân có máu chảy ra.

Không ổn, canh kia có độc!

Lúc mọi người muốn xông lên… Nhị gia cười lớn rồi một hơi uống sạch canh còn dư.

Choang!

Chén rơi trên đất, vỡ toang. Nhị lão gia nhìn người nhà họ Trần đang đau khổ, kinh hãi.

"Đại ca, xin lỗi. Là em gây ra vết nhơ cho nhà họ Trần. Nếu có kiếp sau, em sẽ trả lại tất cả."

"Chị dâu, chị luôn đối xử tốt với Quyên Tử. Mấy năm nay, em bôn ba ở bên ngoài, chị đã chăm sóc nàng ấy, tặng những đóa lan nàng ấy thích nhất, tiếc rằng sau này nàng ấy sẽ không cơ hội chăm sóc chúng, phải nhờ chị vất vả nữa rồi."

Sau đó, Trần nhị gia không biết nói gì mà cũng không còn gì để nói. Khóe miệng ông ta chảy máu, mắt đầy tơ máu. Ông ta đưa mắt nhìn nhiều người.

Cuối cùng, ánh mắt ông ta dừng trên người Cố Duệ.

Ông ta nhìn thấy vẻ bi thương, không đành lòng trong mắt nhiều người, chỉ có một mình cô là không có.

Cô vẫn lạnh nhạt như vậy, dường như chẳng có điều gì khiến bận tâm.

Trần nhị gia nhìn cô chằm chằm.

"Cô quả nhiên rất thú vị. Tôi đoán cô chắc chắn muốn hỏi tôi một câu."

Cố Duệ nghiêng đầu: "Người đó là ai? Ngại quá, tôi không muốn hỏi."

Không muốn?

Trần nhị gia khá kinh ngạc.

"Trước khi bắt được ông, tôi đã biết." Cố Duệ phủi nhẹ quần áo.

Hả, nghĩa là cô đang chơi tôi?

Khóe miệng càng chảy ra nhiều máu, nhưng Trần nhị gia vẫn cười.

Sau đó, chết.

Cố Duệ: "…"

Mẹ nó, chết đến nơi mà còn cười như Mona Lisa, mông lung như một trò đùa…

Ý gì đây?

Nhưng rõ ràng vụ án này cũng chỉ có thể kết thúc như thế.

Hai người kia đã chết, chuyện gì cũng chưa khai.

Nhưng cũng chỉ là tình tiết nhỏ mà thôi.

Triệu Nguyên im lặng hồi lâu, sau đó mới quay sang nói chuyện với Trần Nguyên Phong sắc mặt đang tái nhợt: "Trần…"

Nhưng Trần Nguyên Phong không cho ông ta cơ hội nói chuyện, lão nặng nề mở miệng: "Thật là một bất ngờ thú vị. Vốn điều tra một người chết không liên quan đến nhà họ Trần nhưng lại làm chết thêm hai người họ Trần tôi. Triệu đại nhân… tất cả đều "nhờ" ngài, nếu không có ngài…"

Sắc mặt của lão rất khó coi.

Cố Duệ: "Ông như đang trách chúng tôi? Thật là oan cho chúng tôi."

"Oan?" Trần Nguyên Phong cười lạnh. Lão vừa muốn mở miệng nói tiếp…

"Là một người anh, ông chỉ quan tâm đến việc kiếm tiền cho gia tộc mà xem nhẹ tình trạng sức khỏe và tinh thần của em trai mình, khiến em trai ông đi vào con đường sai trái. Hẳn giờ ông rất khổ sở không có chỗ trút? Cho nên đổ hết mọi thứ lên đầu chúng tôi? Ông làm thế chỉ tổ khiến tôi nhìn thấy rõ hơn sự ích kỷ và ngu xuẩn của ông mà thôi, Trần lão gia à."

Cố Duệ nhìn liếc qua Trần Dịch Hiên lạnh nhạt và Trần phu nhân vẫn bình tĩnh.

Trần Nguyên Phong: "Bọn họ đã chết, dù ra sao, bọn họ cũng đã chết."

"Ừ, tôi biết bọn họ đã chết. Tuy rằng không biết em trai ông làm cách nào hạ độc được dưới mắt tôi… nhưng tôi biết chết vui vẻ là tốt."

Chết vui vẻ là tốt.

Một câu nói nhẹ nhàng bâng quơ.

Lại khiến Trần Nguyên Phong không nói nên lời.

Đặc biệt, Cố Duệ còn nói thêm một câu: "Dù tôi sợ chết."

Thật khiến người ta không biết nói gì!

Triệu Nguyên đã vơi bớt niềm thương cảm vừa rồi. Ông ta nói với Trần Dịch Hiên: "Trần công tử, tuy rằng kết quả này rất đáng tiếc nhưng thực tế, hai vụ án mạng này không thể không tra tiếp."

Trần Dịch Hiên: "Các người muốn tra gì?"

Triệu Nguyên: "Thi thể của Triệu Thất, người bị nhị bá của cậu giết chết…"

Trần Dịch Hiên: "Các người chưa tìm thấy thi thể đã vội định tội nhị bá tôi?"

Triệu Nguyên: "Thực tế là ông ta tự nhận tội. Người thông minh như công tử chắc hiểu rõ việc tự nhận tội và bị định tội khác nhau thế nào."

Trần Dịch Hiên im lặng. Trần phu nhân vỗ nhẹ lên tay hắn ta: "Cứ như vậy đi, như lời cô nương kia nói… Nếu phải sống trong bất an, không bằng chết thật thoải mái."

Trần Dịch Hiên vừa nghe lời Trần phu nhân nói liền gật đầu: "Vậy cứ thế đi…"

Lúc rời viện kia, Cố Duệ thoáng quay đầu nhìn bóng lưng hai mẹ con kia.

"Tình mẫu tử như vậy, nếu là người đó thì thật đáng tiếc." Triệu Nguyên có cảm giác người đó là Trần Dịch Hiên. Nhưng khi nhìn thấy Trần phu nhân, ông ta không còn chắc chắn như trước. Một người mẹ như vậy, sao có thể có một người con là hung thủ giết người được chứ?"

Cố Duệ không nói năng gì.

"Trước hết cứ tìm thi thể của Triệu Thất. Hung thủ của vụ án phu canh tạm gác lại đã."

Hử?

Triệu Nguyên sửng sốt: "Cố tiểu hữu, ý cô là…"

"Các ông và cả tôi đều không phải là đối thủ của người đó. Trở về tìm tên đầu trọc ra tay."

"Chẳng lẽ võ công của Trần Dịch Hiên thật sự được luyện từ tà đạo?"

Cố Duệ dừng chân, quay lại nhìn Triệu Nguyên: "Ai nói với ông là Trần Dịch Hiên?"

Cái gì?

Triệu Nguyên kinh ngạc.

…

Cố Duệ và Lý Đại Hùng trở về thiên viện nhưng không nhìn thấy tên đầu trọc, chỉ nhìn thấy Trần Dịch Bảo đang nhàm chán dùng nhánh cây vẽ bậy trong sân.

"Ê, Bảo gì đó, tên đầu trọc đâu?"

Cái người này, cô có thể nói dễ nghe một chút được không!

Trần Dịch Bảo trừng mắt nhìn Cố Duệ: "Hắn đi rồi. Trước khi đi còn nhờ tôi chuyển lời, tạm thời các người đừng động đến tên hung thủ họ Trần kia. Sau lưng Trần Dịch Hiên có quý nhân, để tự anh ta đến Ngọc Đường giải quyết, không cần đám gà mờ Khuê Sơn các người nhúng tay vào."

Cố Duệ: "Từ "gà mờ" là nhóc tự thêm vào?"

Trần Dịch Bảo: "Vốn chính là thế mà!"

Tay Cố Duệ nhéo má cậu nhóc: "Nhóc lặp lại lần nữa xem."

Sao Trần Dịch Bảo có thể là đối thủ của Cố Duệ nên cậu nhóc chỉ có thể cam chịu, xoa má mình: "Tóm lại là các người mau đi nhanh."

"Muốn đuổi bọn này đi, cái tên oắt con này."

"Chị đoán sai rồi." Trần Dịch Bảo cười lạnh: "Là muốn các người nhanh rời khỏi đây thôi."

Cố Duệ cười nhạo: "Làm như bọn này muốn ở đây lắm vậy. Sống chết của nhà họ Trần các người liên quan gì đến chị đây. Đại Hùng, dọn đồ rồi đi!"

Tên đầu trọc chết bầm đã nói mau đi nhanh, lại nói thêm bọn họ không phải là đối thủ của người đó, vậy bọn họ còn ở lại góp vui làm gì.

Mau đi nhanh, đi dạo phố, đi ăn thôi!

Hai tên đồ đệ nào đó nhanh tay dọn hành lý rồi rời đi.

Bên ngoài cửa có một cô gái đang đứng.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 92: Triệu Tử Kỳ

Một người mặc một bộ quần áo kiếm khách màu nâu đỏ, dáng người cao gầy. Khuôn mặt mang theo vài phần khí phách anh hùng. Mắt người đó rất có thần. Cô ta vừa đến đã nhìn thấy một nam một nữ đang đi ra cổng.

Nam… rất cao to, vừa nhìn đã biết là loại ăn rất nhiều.

Nữ… xấp xỉ tuổi cô ta. Vóc người thấp hơn cô ta một chút. Làn da trắng, nhưng màu trắng đó pha thêm một chút nhợt nhạt. Đôi mắt đen láy. Nhìn tổng thể thì khá xinh xắn.

"Cô là…" Cố Duệ nhìn cô ta, trực giác mách bảo với cô rằng người này đến đây tìm bọn họ.

"Tôi đến đón hai người."

Một câu nói không đầu không đuôi. Cố Duệ nhìn thấy sự giảo hoạt trong mắt đối phương.

"Cô là con gái của Triệu Nguyên?"

"Sao cô biết?"

"Trên người cha cô có một chiếc khăn tay thêu hoa văn giống với cái thêu trên cổ tay áo cô."

"Cố cô nương quan sát rất tỉ mỉ, hèn chi cha lại tán thưởng cô có sự thông minh của Gia Cát."

Cái tên Gia Cát này cao siêu quá, cô tự nhận bản thân mình với không tới đâu.

"Thôi, không cần cô đón, bọn tôi định quay về núi tu luyện thêm mấy năm nữa, sau đó mới rời núi trảm quỷ diệt ma… Đại Hùng, chúng ta đi."

Lý Đại Hùng: "Thế thì không ổn lắm, khỉ. Người ta dù sao cũng đích thân đến đón chúng ta mà."

Cố Duệ: "Thấy người ta đẹp nên thích chứ gì? Sao cậu có thể nông cạn như thế hả?"

Tuy rằng được Cố Duệ khen nhưng không hiểu sao Triệu Tử Kỳ lại thấy hơi xấu hổ.

"Sư muội."

Lúc này, một giọng nói truyền tới. Ừ, giọng hay, rất có sức hút. Cố Duệ nghiêng đầu nhìn người xuất hiện sau lưng Triệu Tử Kỳ.

Cao, anh tuấn, ánh mắt lấp lánh như những vì sao.

Nói ngắn gọn, đây là một chàng trai rất khí khái và đẹp trai đến đáng hận.

Khí chất như một hiệp khách.

Ui, trai đẹp.

Lý Đại Hùng: "Tôi cũng thấy cô nông cạn."

Cố Duệ: "Nói nhảm gì vậy? Sao tôi có thể là loại người như vậy được?"

Triệu Tử Kỳ giới thiệu sư huynh Tề Tuấn Ngôn của mình với hai người, sau đó nói: "Hồi nãy sư huynh đến đón hai người với tôi nhưng đột nhiên có một bóng đen từ chỗ hai người lướt qua, thế là anh ấy đuổi theo."

Bóng đen?

Cố Duệ vỗ trán: "Khổng Động Sinh! Tên này bỏ chạy rồi!"

Lý Đại Hùng cũng nhớ đến người bị nhốt trong phòng chứa củi. Bọn họ bận chút chuyện nên quên mất tên này, không ngờ hắn lại trốn thoát được.

Bốn người vội vàng quay vào trong. Quả nhiên phòng chứa củi đã bị bẻ khóa.

Lúc thấy đám người Cố Duệ quay lại, Trần Dịch Bảo mới biết tên trộm mộ kia đã bỏ trốn.

Nhưng cậu nhóc không hiểu tại sao Cố Duệ lại nhìn nhóc bằng ánh mắt đáng khinh.

"Tôi thừa nhận bản thân không phát hiện ra tên trộm kia bỏ trốn. Nhưng tôi chỉ là một đứa con nít, chẳng lẽ mấy người còn trông mong tôi có thể canh giữ được hắn ta?"

Thằng nhóc này, lúc này lại nguyện ý thừa nhận mình là con nít.

Cố Duệ: "Tôi cứ có cảm giác Khổng Động Sinh sinh ra đã nghèo, đến chết vẫn nghèo, không bao giờ giàu nổi."

Hả? Sao lại nói thế?

Triệu Tử Kỳ biết đám trộm mộ rất xảo quyệt lại yêu tiền. Nếu có thể vào được khu mộ của một nhà giàu có thời xưa, tiền có thể kiếm được chắc chắn rất nhiều.

"Một tiểu công tử ở chỗ này, sau khi ra khỏi được phòng chứa củi, thấy không có người, đáng lẽ hắn phải bắt cóc cậu nhóc này đem bán để kiếm chút tiền. Nếu can đảm hơn thì đòi tiền chuộc nhà họ Trần, đảm bảo tiền chuộc không dưới ba ngàn lượng. Nhưng tên kia chỉ biết chạy trốn. Nếu tôi đoán không sai, trước khi chạy khỏi cổng, hắn còn vào phòng bếp trộm ít đồ."

Cố Duệ vừa nói xong, Lý Đại Hùng liền nói kháy.

Xem kìa.

Triệu Tử Kỳ dở khóc dở cười nhưng cô biết Cố Duệ nói không sai. Tên trộm một kia đúng là ngốc thật.

Nhưng…

"Nếu tên trộm mộ râu ria kia đã bỏ trốn, sư phụ Cố cô nương lại không ở đây, cha tôi đã dặn, nếu hai người khăng khăng muốn đi thì đành vô duyên với số ngân lượng kia…"

Cố Duệ: "Triệu cô nương, đi đường nào thì đến nhà cô?"

Triệu Tử Kỳ: "…"

Sao dễ quá vậy? Sao không giống như tưởng tượng chút nào vậy?

…

Đi đường không nói chuyện không phải là thói quen của Cố Duệ.

Huống hồ hai người Triệu Tử Kỳ và Tề Tuấn Ngôn cũng tò mò về hai người Cố Duệ, lúc biết hai người là người Hàng Đạo, bọn họ càng ngạc nhiên hơn.

"Tôi còn tưởng người Hàng Đạo thiên về thuật pháp, ừ, chính là mấy loại thuật trừ tà, trừ quỷ các kiểu. Không ngờ các người còn tinh thông về phá án. Thật hiếm thấy!"

Cố Duệ: "Cha cô khen tôi thế à?"

Triệu Tử Kỳ: "Đúng vậy, khen không dứt miệng."

Cố Duệ: "Có lẽ là ông ấy chưa nhìn thấy bản lĩnh Hàng Đạo của tôi."

Triệu Tử Kỳ là một cô nương hào sảng, lòng dạ không sâu, không nghe ra sự sâu xa trong câu nói của Cố Duệ. Ngược lại, Tề Tuấn Ngôn cười nói: "Hàng Đạo và người tập võ bọn tôi giống nhau, phải khổ luyện, yêu cầu căn cốt phải tốt. Tôi và sư muội năm ngoái mới bắt đầu tập luyện kiếm thuật trong quán. Nếu Cố cô nương mới bấy nhiêu tuổi đã thông thạo thuật pháp, tôi và sư muội chắc phải rời đi trong sự xấu hổ. Nhưng xử án thì không như thế. Việc phá án yêu cầu phải nhanh nhạy, thông minh và năng lực quan sát tốt. Triệu bá phụ là cao thủ phá án nổi tiếng ở U Châu, ngay cả Thứ sử đại nhân cũng kính trọng mấy phần. Nếu bá phụ khen cô như thế, nhất định cô nương có chỗ hơn người."

"Tôi rất thích cách anh nói chuyện, rất thành thật!"

Thật ra cô thích nghe người ta nói mấy lời hay về mình chứ gì?

Lý Đại Hùng bĩu môi, nhịn không được hỏi: "Triệu cô nương, tôi thấy cô và sư huynh cô mặc đồ giống nhau. Vậy quán gì đó của hai người cũng là một môn phái ở U Châu?"

"Không phải. Đa số người tập võ chúng tôi đều bái sư tu hành. Những người tầm cỡ sư phụ bọn tôi đều là những kiếm khách sau khi thành danh thì lập một kiếm quán riêng."

Kiếm quán?

"Hử? Cái này không phải rất thịnh hành vào thời Xuân Thu Chiến Quốc sao?"

Hai người Triệu Tử Kỳ có chút kỳ quái nhìn Cố Duệ: "Đúng vậy, kiếm giả hành quán bắt đầu thịnh hành lại từ thời Ngụy Tấn, và kéo dài đến bây giờ!"

Điều này ngay cả một đứa trẻ nơi thôn quê cũng biết, nhưng Cố Duệ này lại…

Được rồi, cô là một nhà khảo cổ học, đừng nói là chuyện mấy ngàn năm trước thời Đại Đường, ngay cả chuyện sau này cô cũng biết. Hai người cổ đại này thế mà lại dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn cô…

Được rồi, ai bảo thời Đại Đường này không giống như Đại Đường cô biết chứ.

"Ừ… Vậy hai người đánh thắng được Thanh Vũ không?"

Thanh Vũ, vừa nói từ này, Cố Duệ nhìn thấy vẻ mặt khác thường của Triệu Tử Kỳ và Tề Tuấn Ngôn.

Vẻ mặt hoảng hốt, có chút không phục và xen lẫn sự ảm đạm.

À, hiểu.

Cố Duệ dù gì cũng là một kẻ đã lăn lộn ngoài xã hội nhiều năm. Nháy mắt cô đã đổi đề tài khác: "Kiếm quán của hai người gần đây không? Khi nào rảnh, tôi sẽ đến đó mở rộng tầm mắt một chút."

"Ở Dương Châu, lần này tôi và sư huynh quay về để thăm hỏi cha thì biết ông ấy đang đối mặt với hai vụ án khó giải quyết. Chúng tôi sợ ông ấy lại làm việc ngày đêm, không chịu nghỉ ngơi. Hôm nay tôi về, ông ấy đỡ mệt nhọc hơn xưa rất nhiều. May có Cố cô nương giúp đỡ, Tử Kỳ xin đa tạ…"

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Quan Với Quan

Cố Duệ chỉ khách sáo hai ba câu rồi đến nhà họ Triệu. Tuy Triệu Nguyên có năng lực, tiếng tăm tốt nhưng không phải là tổ nghiệp truyền xuống, thành ra chức quan khá thấp. Hơn nữa, ông ta chẳng phải là tham quan, lương bổng lại không cao nên nhà cửa khá đơn sơ. Nhà họ Triệu là một tòa viện trạch nhỏ, vừa vào cửa đã nhìn thấy một giàn nho. Lúc này chưa phải là mùa nho kết trái, nhìn những giàn nho lá xanh mướt, trong lòng cũng thấy nhẹ nhàng, sảng khoái. Trên mặt đất còn có mấy bồn hoàng cúc tươi mắt.

Ui, người cổ đại cũng có thú tiêu khiển riêng của họ, trồng cây chăm hoa rất nhiều.

"Mời hai vị vào, có lẽ lát nữa cha tôi sẽ về…"

Vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo liền tới. Cố Duệ vừa mới nhấp một ngụm trà, Triệu Nguyên đã trở lại.

Nhưng vẻ mặt ông ta rất trầm trọng. Một nửa vì cả ngày bận rộn, nửa còn lại là…

"Không thuận lợi?"

"Ừ, vẫn chưa tra ra manh mối gì mới. Tuy Trần nhị gia đã nhận tội nhưng vẫn chưa tìm thấy thi thể Triệu Thất. Thêm vào chuyện thi thể phu canh đã có nhưng không bắt được hung thủ. Cả hai vụ đều không thể kết án. Vừa rồi Thứ sử đã hỏi đến, lại tự mình đốc thúc… Hầy…"

Nhìn vẻ mặt ủ dột của ông ta, Cố Duệ cười: "Vậy ngài cũng không hỏi tôi rốt cuộc hung thủ là ai?"

Triệu Nguyên nhìn cô: "Cố cô nương là người rất nguyên tắc, nếu đã nói người đó không phải là người mà người thường như chúng tôi có thể đối phó thì dù cô có nói, tôi chỉ càng thêm nóng ruột, càng thêm phiền muộn mà thôi."

Nghe thế, Triệu Tử Kỳ tò mò hỏi: "Cha, hung thủ là người thế nào mà khó đối phó vậy? Con và sư huynh có thể giúp sức không?"

"Với thân thủ của hai con, đối phó với hạng trộm cướp thì không sao. Nhưng nếu là người tà đạo, sợ rằng các con sẽ gặp nguy… Đúng rồi, Thanh Vũ đâu?"

Cố Duệ cũng nghi hoặc, hỏi: "Không biết, tôi còn tưởng cậu ta đi giúp ngài tra án."

Thanh Vũ vốn là người của Lư thị, không chịu bất kỳ sự sai khiến nào của người ở đây, ngay cả Thứ sử đại nhân cũng không thể ra lệnh cho cậu ta. Thế nên, cậu ta muốn đi đâu thì đi đấy.

"Nói đi, ngài gọi tôi đến đây có chuyện gì? Ngài cũng không mua gì ngon, tình hình hiện tại cũng không giống như ngài sẽ mời tôi ăn một bữa cơm. Nhìn thế nào cũng giống như ngài định dụ tôi làm cu li vậy."

Phút chốc, Triệu Nguyên cảm thấy xấu hổ: "Nói như thể tôi biến cô thành cu li vậy. Chỉ là tôi thấy Khang lão huynh đã rời đi, hai người lại không có ý định quay về Khuê Sơn, không bằng cứ tạm ở nhà tôi… Dù sao cũng đỡ tốn tiền thuê phòng ở khách điếm."

Thật săn sóc nha…

Lý Đại Hùng trộm nghĩ, ông ta làm vậy còn không phải muốn con khỉ nhà cậu làm cu li cho ông ta sao!

"Ôi chao, Triệu đại nhân hình như nói sai một chuyện rồi. Hai thi thể hai hung thủ kia thật ra là một vụ án, vụ án thứ hai là vụ của Tiểu Thúy, chẳng phải chúng ta đã điều tra ra rồi sao? Hung thủ là Viên Lâm. Vì sao không bắt hắn lại để điều tra?"

Hiếm khi Lý Đại Hùng thông minh đột xuất như thế.

Nghe thế, Triệu Nguyên im lặng.

Cố Duệ búng ngón tay vào đầu Lý Đại Hùng.

“Cậu quên tên đầu trọc đã nói gì rồi sao?”

“Hả?”

Lý Đại Hùng ngây thơ nhìn lại.

Cố Duệ chỉ hận không thể rèn sắt thành thép: “Dân không đấu với quan.”

Lý Đại Hùng: “Nhưng Triệu đại nhân cũng là quan mà! Chẳng lẽ biết rõ Viên Lâm là hung thủ giết người nhưng lại không bắt được hắn?”

Đồng ngôn vô kỵ (*) nhưng chúng thường nói trúng điều trọng yếu nhất.

Đều là quan, sao lại không bắt người được?

Trần nhị gia giết người nên phải đền tội, Viên Lâm thì không cần như thế sao?

Triệu Tử Kỳ và Tề Tuấn Ngôn liếc nhìn nhau: “Cha, có phải là…”

Triệu Nguyên lắc đầu cười khổ: “Dân không đấu với quan, quan đấu với quan nhưng cũng chia ra quan lớn, quan nhỏ. Cha của Viên Lâm có quyền cao chức trọng ở U Châu, nếu nhị phu nhân còn sống, bà ta có thể chỉ chứng hắn ta yêu đương vụng trộm với bà ta, từ đó liên hệ đến vụ án của Tiểu Thúy. Cô ta vì phát hiện hai người đó qua lại mà bị hắn diệt khẩu. Nhưng hiện giờ… rất khó.”

Chứng cứ quá ít, hơn nữa, hai người là mắt xích quan trọng của vũ án đã chết.

“Thế nên cứ để nhà họ Trần và nhà họ Viên như vậy sao? Viên Lâm bị trúng một chưởng, với lòng dạ sâu không lường của hắn ta, sợ rằng hắn sẽ không dễ dàng từ bỏ như vậy.” Cố Duệ thật sự muốn nhìn dáng vẻ đấu đá lẫn nhau của hai gia tộc. À, cô càng muốn biết người đứng sau lưng Bảng nhãn nhà họ Trần kia là kẻ nào.

“Không biết, nhưng chắc chắn sẽ không được phơi bày ra ánh sáng. Mặc kệ là chuyện nhà họ Trần hay chuyện của Viên Lâm, nếu bị lộ ra ngoài sẽ rất tai tiếng. Nhưng mà, sợ rằng hai người phải cẩn thận hơn rồi.”

Viên Lâm kia chẳng phải chính nhân quân tử gì. Chuyện này mọi người đều rõ.

Cố Duệ nhếch mép. Hèn gì Triệu Nguyên sai con gái đến đón bọn họ, ra là sợ bọn họ bị ám toán.

“Nhìn tôi giống loại người vì sợ ám toán mà bỏ chạy lắm sao?”

“Giống.”

“…”

Mấy người biết nhiều như vậy, không sợ bị diệt khẩu sao?

…

Cố Duệ là một kẻ tiếc mạng nên cô rất yên tâm khi ở trong nhà Triệu Nguyên. Vừa khéo trong nhà Triệu Nguyên có không ít bản ghi chép phá án của Hình trinh, lại có liên quan đến khám nghiệm tử thi. Tuy rằng Cố Duệ được học cách khám nghiệm tiên tiến hơn cách ở nơi này rất nhiều, nhưng không có dụng cụ, những thứ cô học được cũng chỉ là đồ bỏ đi. Vì thế, cô muốn đọc thêm, ít nhiều gì cũng biết được cách khám nghiệm tử thi thời cổ đại.

Không đúng! Bà đây đã nhập môn Hàng Đạo học cách bắt yêu mà! Học cái này làm cái quần gì!

Thôi, coi như đọc để giết thời gian vậy…

Còn có một cách giết thời gian khác, đó chính là xem hai người Triệu Tử Kỳ luyện kiếm. Trình độ võ công ở thế giới này rất cao, chỉ tính riêng khinh công đã có đến mấy loại. So với soái ca Thanh Vũ, hai người này không linh hoạt bằng cậu ta, xem chừng kém cậu ta hẳn một bậc, trình độ ngang tầm cô và Lý Đại Hùng. Nhưng người ta có kiếm, lại chuyên luyện về đấu pháp, thực lực sau này sẽ càng được nâng cao. Còn Cố Duệ cô thì sao? Một, không có hộ tâm kính và Hàng Lực như Lý Đại Hùng; hai, không có bản lĩnh dùng kiếm; mới nhìn đã biết cô thua kém người ta bao nhiêu. Thế mới nói, học nhiều không có hại. Sau này, khi nào rảnh cô phải kiếm một thanh kiếm giắt bên người để phòng thân mới được.

“Hử? Tôi nghe nói các môn phái Hàng Đạo sẽ đưa cho đệ tử Hàng Khí chuyên môn của họ mà? Hàng Khí thường không giống nhau, có khi là kiếm, cũng có khi là đồ đựng dụng cụ. Hàng Khí càng lợi hại thì càng thần thông phi phàm, tốt hơn bảo kiếm của chúng tôi không biết bao nhiêu lần. Nếu Cố Duệ cô đã là đệ tử Hàng Đạo thì càng không thể qua loa trong chuyện chọn Hàng Khí được.”

Lời này có lý. Nhưng Cố Duệ cũng muốn trợn trắng mắt. Hai tên già đầu của Khuê Sơn đều là những kẻ keo kiệt, vắt chày ra nước. Có khi hai người đó sẽ đưa một cái chậu rửa chân cho cô làm Hàng Khí, không chừng cái chậu đó còn làm từ gỗ!

Ôi chao, trong lúc cô đọc sách, xem người ta luyện kiếm để giết thời gian, ba ngày… cứ gian nan trôi qua như vậy.

Sáng sớm ngày thứ ba. Trời mới tờ mờ sáng, cánh cửa nhỏ sau hậu viện nhà họ Triệu hé mở. Có hai người thò đầu ra, nhìn dáo dác xung quanh.

"Khỉ, chúng ta cứ chuồn êm ra ngoài như vậy sao?"

"Nói nhảm. Ai biết tay nghề nấu nướng của Triệu Tử Kỳ lại kém như vậy, mấy ngày nay tôi bị sụt ba cân rồi đấy."

"Đúng vậy, đúng vậy. Thật sự rất khó ăn."

"Vậy mà cậu còn ăn những ba chén!"

"Tôi đây chẳng phải sợ cô ấy buồn sao?"

"Ha ha."

Triệu cô nương dù xinh đẹp, nhưng tài nấu nướng… thật sự không dám khen!

Lão cáo già Triệu Nguyên còn may, dựa vào việc bận rộn tra án mà mấy ngày nay không về nhà, tránh được mấy kiếp nạn. Hai người Cố Duệ đến làm khách nhà người ta, không thể bắt bẻ gì, đành phải ráng nuốt những món khó ăn kia vào bụng.

"Nhưng con khỉ cô rõ ràng biết nhiều món ngon, lại biết cách làm, sao cô không chỉ cho cô ấy?"

"Đầu tiên, mấy lần làm đồ ăn đấy, cậu ăn thấy sao?"

"Cũng tạm… Vậy sao cô không tự mình nấu?"

"Mệnh tôi là mệnh phú quý trời sinh, không xuống bếp được."

"…"

***

(*) Đồng ngôn vô kỵ: Lời nói của trẻ con thường không cố kỵ điều gì, nói những điều không nên nói.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 94: Hẻm Mộc Đồng

Hai người vừa đấu võ mồm vừa chuồn ra ngoài. Không bao lâu sau, cả hai đã đến Phi Lai Uyển. He he, vẫn là chỗ này làm mấy món dân dã ăn ngon.

Cố Duệ ở Khuê Sơn hai năm, vốn dành dụm được một ít ngân lượng giắt túi. Nhưng thằng nhãi Lý Đại Hùng này là một kẻ tham ăn thứ thiệt, một đường từ dưới chân núi đến U Châu, cậu ta đã mua không biết bao nhiêu đồ ăn vặt. Mỗi lần mua một ít, nhưng nhiều lần như vậy, số tiền bỏ ra tích lại ngày một nhiều. Mà tiền của tên đầu trọc keo kiệt thì dễ gì lấy được. Vì thế, Cố Duệ nhanh chóng cạn túi. May mà một hai ngày trước Triệu Nguyên đã đưa một ít thù lao cho Cố Duệ. Ha, trong tay có tiền, lưng cũng thẳng.

Hai người nhanh chóng xử lý mấy món dân dã ngon miệng như móng heo hầm đậu đen, đại tẩu long xà. Ăn uống no say, cả hai đi dạo phố, nhìn chỗ này một chút, nhìn chỗ kia một xíu, ăn vài món ăn vặt, mua vài bộ quần áo, lại mua thêm vài món đồ chơi nho nhỏ. Cả hai dạo phố rất thích ý.

U Châu là một thành lớn, náo nhiệt hơn rất nhiều so với những gì Cố Duệ nghĩ. Nhưng cô thấy hứng thú nhất vẫn là một nơi.

"Này, này, khỉ, đồ chơi làm bằng đường bên kia có gì vui chứ, bên này này, bên này có kẹo hồ lô này."

"Kẹo hồ lô có gì ngon chứ, lát nữa tôi mang cậu đến chỗ thú vị hơn."

"Trước tiên cứ mua kẹo hồ lô đã…"

"Cậu đúng là tham ăn như heo! Mua, mua, mua! Hai xâu! Tôi muốn cái xâu lớn lớn kia!"

"…"

Một lúc sau, Cố Duệ cầm một xâu hồ lô, dẫn Lý Đại Hùng đến một con đường nằm chếch về phía bắc thành U Châu.

Từng con hẻm nhỏ thông nhau, có cái rộng, có cái hẹp nhưng điểm chung của chúng là có rất nhiều người đang chen chúc trong đó.

Bởi vì, trong hẻm bày rất nhiều sạp hàng bày trên đất.

Mấy sạp hàng này thì có gì vui chứ? Vừa nhìn thấy những sạp hàng nhỏ hẹp, chật ních không có chỗ ngồi trước mắt, Lý Đại Hùng nhịn không được nói thầm. Không ngờ bị một ông lão gần đó nghe được, lão nhỏ giọng mắng: "Thằng oắt con ngu dốt, đây là hẻm Mộc Đồng nổi tiếng của U Châu bọn ta đấy!"

Lý Đại Hùng: "Mục Đồng? Bán đồ ăn? Có cái để ăn?"

Cố Duệ vỗ đầu cậu ta một cái: "Mộc nghĩa là cây, Đồng trong từ "đồng dạng". Còn từ Mục có nghĩa là con mắt, Đồng trong từ "nhi đồng", thêm vào chính là Mục Đồng Đồng. Vì sợ kỵ húy của Địa Tạng Phật nên mới đọc chệch thành Mộc Đồng. Hẻm này còn được gọi là hẻm Ngô Đồng. Nơi này chuyên thực hiện những giao dịch bí mật và buôn bán các loại đồ cổ. Từ "Đồng" trong "đồng tử", nghĩa là mắt. Mọi thứ thật giả, tốt xấu đều dựa vào mắt để phân biệt. Đừng nhìn nơi này trông có vẻ loạn cào cào nhưng từ thời Xuân Thu đến nay, nơi này nổi tiếng khắp Trung Nguyên đấy."

Lúc này Lý Đại Hùng mới hiểu ra. Ông lão giơ ngón cái về phía Cố Duệ: "Hiếm thấy hậu bối nào lại có tầm hiểu biết như cô. Tiểu cô nương, không biết cô có thể nhìn ra pho tượng đồng sau lưng cô có lai lịch gì không?"

Nghe ông lão nói thế, Cố Duệ và Lý Đại Hùng quay lại nhìn. Thế nhưng bọn họ chỉ nhìn thấy một người đàn ông trung niên mặt không có biểu cảm gì đang ngồi xổm dưới đất và bán mấy mảnh sứ vụn.

"Ơ, ông lão, làm gì có tượng đồng nào chứ?"

Lý Đại Hùng quay lại nhưng không thấy bóng dáng ông lão kia đâu nữa, chỉ có đám người đang hối hả qua lại.

Ông lão kia đâu?

Mặt Lý Đại Hùng trắng bệch. Ban ngày ban mặt, một ông lão cứ thế biến mất trong chớp mắt!

"Ui, khỉ, đây rốt cuộc là nơi nào vậy? Sao cứ thấy ròn rợn vậy?"

Giữa ban ngày mà khắp nơi đều âm u, không phải chỉ vì ông lão chớp mắt đã biến mất kia mà còn vì những người chủ sạp hàng buôn bán ở đây đều không nói chuyện, mặt mày âm trầm, nhìn thế nào cũng không giống như đang buôn bán. Kỳ lạ nhất chính là những người mua hàng, bọn họ không nói lời nào, chỉ khua tay ra hiệu.

Cố Duệ: "Cậu ngốc hả? Đây là chợ đen, chợ đen đương nhiên có quy tắc riêng của nó."

Lý Đại Hùng: "Thật ra cô cũng không biết chứ gì?"

Cố Duệ: "…"

Cái kẻ thô lỗ nhà cậu, tôi không biết đấy, thì sao?

Thật ra Cố Duệ cũng từ một vài đoạn trong dã sử (*) mới biết về con hẻm này. Hôm qua, cô vừa khéo hỏi người bản địa là Tề Tử Kỳ, thế mới chắc chắn con hẻm này đúng là có tồn tại thật. Nhưng quy tắc cụ thể của con hẻm này, cô đúng là không biết thật. Nhưng mà, nhìn một lúc, cô cũng biết được đại khái một hai điều ở đây.

"Kìa kìa, nhìn thấy không? Bên cạnh chỗ ông lão đứng khi nãy là một ngã rẽ, khá giống con hẻm này, màu vách tường đồng đều nhau. Lúc chúng ta xoay người ra sau, lão ta liền đi vào ngã rẽ kia. Dưới sự đánh lừa thị giác, tôi và cậu đều tưởng rằng lão ta đột nhiên biến mất. Thật ra cách này rất đơn giản, cả một đứa con nít cũng có thể, có gì mà phải kêu gào chứ!"

Lý Đại Hùng bị rầy la đến không còn mặt mũi. Cậu ta gãi đầu, không nói gì. Khi nhìn xuống đất, cậu ta chợt phát hiện đồ ở đây đúng là rất nhiều, đều là hàng bình thường khó kiếm, nào là đao kiếm, mặt nạ, bình ngọc, tượng, đồ đồng…

"A, khỉ, bên kia còn có ngọc và kim tiền kìa, có phải có bảo bối gì hay không?"

Tên ngốc to con này cho rằng ngọc và kim tiền là quý giá nhưng cậu ta tự biết bản thân mình vừa ngốc lại vừa không có tiền nên mới kéo Cố Duệ vừa thông minh vừa có tiền đi lại.

Cố Duệ vốn chỉ muốn xem cho biết, nhìn thấy hàng đồ dùng làm bằng vàng và ngọc bày trước sạp thì liếc mắt xem thường. Nét điêu khắc trên đồ vật vẫn còn rất mới, chủ sạp này thật là…

Cố Duệ cầm đại một miếng ngọc bích lên. Miếng ngọc hình tròn, lớn tầm bàn tay, sắc ngọc vẫn còn mới, khi sờ lên thì thấy ấm áp.

Cô không nói gì, đưa tay ra hiệu hỏi giá.

Chủ sạp xòe năm ngón tay ra.

"Năm mươi lượng! Đắt quá vậy!" Lý Đại Hùng nghẹn họng, nhìn trân trân.

Chủ nghe vậy thì trợn trắng mắt, bàn tay lại xòe rộng hơn rồi lắc tay.

Lý Đại Hùng: "À, tôi đã nói mà, làm gì mắc đến thế! Ra là năm lượng. Không đúng, năm lượng vẫn còn rất mắc. Nhưng thôi, miếng ngọc này nhìn rất đẹp, con khỉ, hay là mua nó đi!"

Nghe cậu ta nói vậy, hai mắt chủ sạp như muốn biến thành hai ngọn lửa. Hắn chỉ miếng ngọc trong tay Cố Duệ, tay lại lắc lắc.

Lý Đại Hùng sửng sốt: "Khỉ, hắn muốn biếu không cho cô kìa. Thật là người tốt mà!"

Cố Duệ đỡ trán. Rốt cuộc cậu lấy đâu ra tự tin để tự giải mã ký hiệu của người ta rồi phiên dịch thành tiếng hộ tôi vậy!

Cuối cùng, chủ sạp tức giận: "Tôi đánh chết cậu, cái tên từ trển xuống này! Cái tên đần to con nhà cậu đến đây phá tôi phải không? Ý ông đây là năm trăm lượng! Cậu còn dám bảo là biếu không, đúng là nằm mơ giữa ban ngày! Để tôi khơi thông màng nhĩ hộ cậu bằng mấy cái tát nhé!"

Nhìn thấy chủ sạp hùng hổ như vậy, Lý Đại Hùng hoảng sợ trốn ra sau lưng Cố Duệ. Cố Duệ chép miệng một cái rồi lấy tay ngăn cái tát của chủ sạp lại. Thật ra chỉ tỏ vẻ thế thôi, người này cũng không định tát thật.

"Ôi chao, ông chủ, tùy tùng của tôi không hiểu chuyện, đã quen nhìn mấy vật tầm thường ở nhà nên không biết cách nói chuyện sao cho khéo với người ta..."

Thế à... Hèn chi... Mà khoan, không đúng. Lời này hình như có gì đó sai sai...

Lúc chủ sạp còn đang nghi hoặc, Cố Duệ nói tiếp: "Bọn tôi không phải là người trong nghề, không thạo mấy ký hiệu tay này lắm. Hay là chúng ta cứ nói chuyện cho đơn giản. Tôi muốn hỏi miếng ngọc này bao nhiêu tiền."

"Năm trăm lượng. Tôi nói cô nghe, đây chính là Dương Chi Bạch Ngọc, là đồ của Tề Hằng Công thời Xuân Thu. Cô xem, thụy thú trên mặt chính là thần uy hạo nhiên. Cô lại xem, nét trạm trổ này..."

***

(*) Dã sử: Sử được ghi chép không chính quy, chỉ được lưu truyền trong dân gian, thường do một người nào đó ghi chép lại.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 95: Thổ Ngập Đáp

Người này bắt đầu bật chế độ chém gió không phanh. Khóe miệng Cố Duệ nhếch lên, lên tiếng bấm nút ngừng cái máy nói liên thanh kia:

"Hử? Đây chẳng phải là cách chạm trổ của Bắc Môn Dương Châu sao? Cách chạm trổ hoa văn chim và hoa của bọn họ rất nổi tiếng. Thời Xuân Thu Chiến Quốc nổi tiếng với cách chạm trổ rộng rãi, hoa văn bản to, không mảnh mai và tinh tế như hiện tại. Hơn nữa, thời đại đó không yêu thích chạm khắc hoa văn chim và hoa. Vậy chẳng lẽ, sư phụ điêu khắc ra miếng ngọc này chết rồi quay về thời Xuân Thu Chiến Quốc để khắc ngọc cho Tề Hằng Công? Với lại, đại thúc à, ngọc này chỉ là ngọc Điền Thanh Bạch, lại còn là loại hạ đẳng. Tôi nói thúc nghe, tuy tôi còn trẻ, khí chất cao quý đầy người, trông là biết con nhà giàu có nhưng không phải là đứa ngốc lắm tiền. Đại thúc lừa tôi quá đáng như vậy, tôi không thể tiếp tục im lặng được nữa."

Lời này khiến chủ sạp phút chốc trở nên lúng túng, hai má đen nhẹm của ông ta hình như đỏ lên. Khi nhìn thấy Lý Đại Hùng vốn đang lúng túng, nay lại đứng dậy, vén tay áo lên, ông ta thầm than trong lòng. Ui chao, sao tên ngốc kia lại to cao như vậy? Lúc nãy đâu thấy cậu ta to con như vậy đâu, người gì mà to như trâu.

"Ôi chao, cô nương, thế mà cô lại bảo không phải người trong nghề. Mắt của cô quá tinh tường rồi. Chẳng lẽ cô với cậu ta, hai người họp lại đùa tôi sao?"

Cố Duệ: "Chao ôi, đại thúc, thời gian là vàng, là bạc. Tôi làm gì có thời gian mà đùa thúc chứ! Tôi chỉ mới đến đây, lại vừa khéo gặp thúc. Người xưa có câu, dù là bạn hay địch, gặp được nhau chính là duyên phận, nên dùng một nụ cười để xóa đi mọi ân oán…"

Chủ sạp: "Hử? Câu này của cô thật dễ nghe, rất có lý, có lý."

Cả hai đều không định làm lớn chuyện này. Chủ sạp mặt mày tươi cười như đóa hoa cúc. Nhưng Đại Hùng lại thấy hơi lúng túng. Giờ cậu nên thả tay áo xuống hay vén tiếp ống quần lên?

Cố Duệ: "Hàng đại thúc bày ra đều là hàng vô giá, hai người tiểu bối chúng tôi không có phước hưởng cái này. Hay là vầy, đại thúc người còn hàng thô nào chưa bày ra thì đưa cho chúng tôi xem xem. Tôi sẽ chọn cái nào đó rẻ rẻ. Thứ nhất là để kiểm tra con mắt nhìn hàng của tôi, thứ hai là giúp đỡ cho

việc mua bán của thúc.”

Chủ sạp vừa nghe thế liền bật cười: “Tiểu cô nương thật ranh ma. Thế mà lại nhắm đến túi hàng thô của tôi.”

Cũng không phải thế, chỉ là lúc ngồi xổm xuống vừa khéo nhìn thấy thôi.

Cố Duệ vốn không có hứng thú với sạp bán hàng lừa đảo này. Nhưng cô tinh mắt nhìn thấy một cái bao bố sau lưng chủ sạp. Miệng túi lộ ra một ít thổ ngập đáp (*).

Cái được gọi là hàng thô chính là những hàng mới thu mua, chưa được tẩy rửa sạch sẽ, còn dính bùn đất. Người mua đương nhiên không nhìn ra hàng thô này là loại mặt hàng gì nên có không ít người bán làm hàng giả. Ở hiện đại, ngay cả kim cương còn có thể làm giả, huống chi những thứ đồ gốm hay chai lọ bằng ngọc và vàng bạc.

Cố Duệ vốn chỉ đi xem cho vui, không định làm nữ chính xuyên không dựa vào những thứ bản thân học được ở hiện đại làm giàu ở cổ đại. Suy cho cùng, đối với một nhà khảo cổ học ở hiện đại như cô mà nói, một chút vụn vặt ở đây cũng rất đáng giá. Thực tế, lúc vừa mới bước vào thành U Châu, cô rất muốn đào một ít nhưng dù có đào thật, cô tuyệt đối sẽ không đào đất trước mặt nhiều người như vậy. Muốn đào cũng phải chờ đến lúc không có ai rồi hẵng đào!

Nếu đã nhìn thấy cái túi mà đối với người ở Đường triều xem là hàng thô của hàng thô, cô mà cứ thế quay đi thì cô không phải là Cố Duệ!

“Đây chính là duyên.” Nụ cười của Cố Duệ làm Lý Đại Hùng nổi da gà. Nhưng nhìn thấy chủ sạp giữ chặt cái túi sau lưng, cậu buồn bực nói: “Khỉ, cô muốn đất à, đừng mua, ông ta chắc chắn sẽ ra giá rất cao. Nếu cô muốn, tôi sẽ dẫn cô đến thành đông rồi đào cho cô một túi to. Đất bên kia đều là đất mới đấy.”

Cố Duệ và chủ sập không hẹn mà cùng lơ đẹp tên nhãi nhép nào đó.

“Đây này, cô nương xem đi. Đây là hàng sáng sớm nay tôi mới thu được. Người đó vừa đi thì hai người vừa đến. Nếu là người thường, tôi sẽ không cho xem hàng ngay đâu, phải đem về nhà rửa sạch, sau đó xem xét cẩn thận một lượt mới đưa ra giá bán.”

Cố Duệ bốc một nắm lên. Cô dùng tay gạt bùn đất sang một bên, bên trong màu vàng đen. Vừa nhìn đã biết thứ bên trong có màu vàng đất.

Cố Duệ dùng đầu ngón tay xoa nhẹ lên rồi nhướng mày.

“Vậy thúc đồng ý bán cho tôi?”

“Đương nhiên, có duyên mua bán mà.”

“Giá thế nào?”

Người này lại duỗi bàn tay ra.

Lý Đại Hùng trừng mắt: “Lại năm trăm lượng.”

Chủ sạp: “Hàng còn rất mới. Nếu hai người muốn trả năm trăm lượng, tôi cũng không từ chối. Năm mươi lượng, một viên năm mươi lượng.”

Lý Đại Hùng: “Năm mươi lượng cũng không được!”

Chủ sạp: “Cậu to con mà không được việc. Cậu hỏi cô nương bên cạnh xem, hàng thô này giá bao nhiêu.”

Cố Duệ: “Ừ, tầm năm lượng một cân.”

Chủ sạp nổi giận: “Cô nương, lời này của cô không đúng rồi. Gì mà năm lượng một cân! Cái này tôi mua vào với giá cao, chẳng lẽ giờ bán cho cô với giá thấp như vậy!”

Cố Duệ: “Là một túi năm lượng phải không?”

Vẻ mặt chủ sạp cứng lại. Ngón tay mảnh khảnh của Cố Duệ gõ nhẹ lên cái túi.

“Vải bố, trông khá cũ. Nếu không phải là trộm mộ chuyên đào hàng thô thì là người nghèo khổ. Loại người này nhát gan, sợ nguy hiểm, không thể đào sâu xuống dưới những ngôi mộ nguy hiểm để mò những loại hàng thô đáng giá. Xem chừng là vô tình nhặt được ở quanh những phế tích của các ngôi mộ, người trong núi không có kiến thức lại túng quẫn, ông chắc chắn sẽ ép giá người ta. Đừng nói là năm lượng, chỉ cần một, hai lượng cũng đủ đuổi bọn họ đi. Nhưng tôi tạm tính là năm lượng. Một túi lớn như vậy có ít nhất là trăm viên thổ ngập đáp. Từ cái giá này, ông sẽ sinh ra lợi nhuận gấp trăm lần. Ông chủ, nếu chuyện này bị lộ ra, chẳng phải ông sẽ bị người ở hẻm này phỉ nhổ sao?”

Người cổ đại không quá xảo quyệt như người hiện đại. Họ làm gì cũng có luật lệ, ngay cả việc hét giá cao cũng chỉ cao ở một chừng mực nào đó. Nếu giá cao quá mức, lợi nhuận gấp cả trăm lần so với giá vốn, việc này một khi bị truyền ra ngoài rất dễ nâng cao giá bán ở hẻm này. Không bán được hàng chỉ là một phần nhỏ của hệ lụy. Nghiêm trọng hơn là dễ chọc giận một số người mua có bối cảnh và thân phận cao. Khi đó, mọi thứ chắc chắn sẽ rất rối loạn.

Chủ sạp quả nhiên bị Cố Duệ dọa sợ, lại nhìn thấy Lý Đại Hùng nghé con không sợ cọp. Nếu cậu ta lớn tiếng lan truyền chuyện này, chắc ngày sau ông ta không thể tiếp tục lăn lộn ở nơi này được nữa.

"Ôi chao, tiểu cô nương, tôi buôn bán có dễ dàng gì đâu, lúc nào cũng là chỗ lời đắp vào chỗ lỗ. Xin cô giơ cao đánh khẽ. Vừa rồi tôi chỉ đùa thôi, sao có thể một viên năm mươi lượng được, đây chẳng phải là lừa gạt sao…"

Tiểu cô nương này đúng là gian manh, còn cáo già hơn cả cáo già!

"Năm lượng một cân." Tay Cố Duệ tùy ý lấy mấy viên thổ ngập đáp, không đếm xỉa đến chủ sạp, cô vừa nhìn vừa chọn.

Khóe miệng chủ sạp run rẩy hồi lâu, cuối cùng nhịn đau đồng ý: "Vậy thì năm lượng một cân. Nhưng mà, cô nương, chúng tôi cũng có quy tắc riêng của chúng tôi, cô không thể gạt nhiều bùn đất ra để nhìn. Nếu không tôi sẽ không bán được những viên còn lại."

Cố Duệ liếc chủ sạp một cái: "Nói cứ như trong đây sẽ có bảo bối vậy."

Chủ sạp: "…"

Thật ra thì không có. Nhặt được trong hốc núi đều là những thứ người ta bỏ đi. Có được bảo bối gì mới là lạ!

***

(*) Một ít đồ vật kèm bùn đất, chưa xác định được giá trị lấy ra từ các ngôi mộ.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 96: Ngọc Đuôi Cá

Cố Duệ không nhanh không chậm lựa thổ ngập đáp. Một lúc sau, cô chọn ra được hai cân hai mươi mấy viên thổ ngập đáp.

Một tay giao tiền, một tay giao hàng. Hai mươi mấy viên thổ ngập đáp được bọc trong một mảnh vải dầu. Lý Đại Hùng vẻ mặt miễn cưỡng cầm lấy bọc hàng: "Khỉ, thổ ngập đáp này có gì hay. Đi chơi mà cầm theo cái này rất bất tiện."

"Là cậu bất tiện, chứ tôi thì không có vấn đề gì cả."

"Cô! Cô vậy là không được đâu…"

"Tôi thấy được mà!" Cố Duệ lau bùn trên tay vào áo Lý Đại Hùng. Cậu ta nín thinh, không nói lời nào.

Nhìn hai kẻ mồm mép nhanh nhảu kia rời đi. Chủ sạp lau nhẹ mồ hôi trên trán. Ông ta thắt miệng túi lại rồi cười:

"Hai đứa nhãi ranh, ông đây chỉ mua túi này với giá một xâu tiền, khà khà."

Đâu phải chỉ lời gấp trăm lần, phải là gấp năm trăm lần ấy chứ…

Ở góc của con hẻm có một con sông. Khắp nơi trong thành đều có đường dẫn đến con sông ấy, vì thế, chỉ cần tìm được cầu là tìm được đường ra. Hai người Cố Duệ và Lý Đại Hùng đi từ dưới chân cầu lên rồi đi đến cái cầu nhỏ được xây hơi nhô ra ngoài sông để dân trong thành thường ngày đến giặt đồ. Lý Đại Hùng ngồi trên cầu giúp Cố Duệ rửa sạch bùn đất trên thổ ngập đáp. Cậu vừa rửa vừa nói: "Khỉ à, sao tôi chẳng thấy cái này quý ở đâu vậy."

Cố Duệ ngồi xổm ăn kẹo hồ lô: "Quý hay không phải dựa vào giá trị hàng hóa để định nghĩa. Một miếng ngọc giá một, hai lượng, cậu thấy nó quý không?"

"Không quý."

Ngọc rẻ nhất cũng chỉ có cái giá này.

"Vậy một cái bánh du hành nướng áp chảo giá một trăm văn tiền, thấy quý không?"

"Đương nhiên quý! Quý muốn chết!"

"Cho nên, quý hay không không phải dựa vào việc giá nó cao hay thấp mà là giá trị hàng hóa được xem xét một cách cụ thể."

Lý Đại Hùng vỗ đầu một cái: "Ừ, thế ý cô là mấy viên thổ ngập đáp này có giá trị?"

Cố Duệ bĩu môi: "Cậu vẫn thấy thứ trong tay cậu là thổ ngập đáp."

Hử?

Lý Đại Hùng cúi đầu xem một viên thổ ngập đáp đã được mình rửa sơ trong nước.

Bùn đất được rửa sạch.

Lộ ra một miếng ngọc cỡ ngón tay cái. Chỉ là một miếng ngọc nhỏ xíu, không đầu không đuôi, mặt trên giống như vẩy cá.

Không đúng!

Trên mặt vẩy cá này là…

"Là Hàng Văn! Khỉ, đây là Hàng Văn!"

Cố Duệ trợn mắt xem thường. Cô giật lấy miếng hoàng ngọc trong tay cậu ta: "Nói nhảm! Nếu không tôi mua nó làm gì? Màu này chắc là thiết thêu sắc, không có giá trị nhiều. Tôi mua nó vì hoa văn ở bên trên. Cậu rửa sạch mấy viên còn lại đi."

Nếu liên quan đến Hàng Đạo, vậy chắc chắn có giá trị rồi. Bạn học Đại Hùng rất có tự giác của một người Hàng Đạo.

Có động lực, Lý Đại Hùng làm việc nhanh hơn nhiều. Hai mươi mấy viên thổ ngập đáp rất nhanh đã được rửa sạch.

"Tám miếng hoàng ngọc, còn lại đều là… Khỉ, đây là đồ sứ? Có giá trị gì không?"

Cố Duệ liếc mắt một cái: "Miếng sứ vỡ của bô đi tiểu. Thích thì cất đi."

Lý Đại Hùng vội vàng ném mấy mảnh sứ kia xuống sông khiến nước bắn lên.

Cố Duệ bỗng nhiên sững người. Cô nghĩ, những mảnh vụn của bô đi tiểu này nằm dưới lòng sông, hơn ngàn năm sau, nếu sông này cạn đi, có khi nào sẽ có người khai quật được những mảnh vỡ này, sau đó chúng sẽ phiêu bạt đến Phan Gia Viên? Và rồi sẽ có người nói khoác rằng đây là bô đi tiểu của thái hậu Từ Hi?

Có ai ngờ rằng ngàn năm trước có một nhà khảo cổ học ném những mảnh vỡ này xuống sông?

Được rồi. Cố Duệ không biết nên khóc hay cười vì trí tưởng tượng bay quá cao, quá xa này của mình nữa. Nhưng may mà còn tám miếng ngọc…

"Hử? Hoa văn nối liền nhau?"

Cố Duệ lấy mấy miếng hoàng ngọc đặt lên gạch xanh rồi dựa vào hoa văn mà sắp chúng lại nhau.

"Đây là ba đoạn thân cá, còn đây là bốn đoạn đuôi cá. Cá này là cá gì vậy? Sao đuôi dài quá vậy… Đầu đâu?"

Đuôi cá rất dài nhưng lại không đầu.

Cá này lại rất thon dài.

"Dáng rất đẹp." Cố Duệ vuốt cằm cảm thán. Nhìn hoa văn đã được sắp lại ngay ngắn, ôi chao, khéo thật, cái này cô biết. Là chữ thứ tám trong chín chữ Hàng Tự mà cô đã học.

Cô nhìn qua mấy lần nhưng Lý Đại Hùng lại không có hứng thú liếc nhìn nó dù chỉ một lần.

"Chậc, còn tưởng có thể học được Hàng Văn mới, kết quả lại là chữ chúng ta đã học. Khỉ à, xem ra cái này cũng chẳng phải Hàng Khí lợi hại gì, không đáng giá."

Cố Duệ lại cảm thấy không sao cả. Cách chạm trổ này không phải của thời Đường, có vẻ như là thời Chiến Quốc. Hơn nữa, hoa văn cá rất đặc biệt, cho dù không có đầu cá nhưng cô vẫn cảm thấy cái này rất huyền diệu. Không chừng cái này có lai lịch không nhỏ. Tuy rằng sắc vàng không đẹp lắm, trông như bị ô nhiễm bởi thiết thêu, thoạt nhìn rất xấu.

Vàng thì không sao, cả miếng ngọc màu vàng thì gọi là hoàng ngọc. Nhưng vàng một xíu thế này, nhìn sao cũng thấy khó chịu.

"Mặt trên có lỗ, vừa vặn có thể xỏ dây qua." Cố Duệ tiện tay xỏ một sợi dây màu đỏ qua.

Lúc xỏ dây, Lý Đại Hùng cầm giúp kẹo hồ lô cho Cố Duệ. Cậu ta suy nghĩ một chút rồi hỏi:

“Khỉ, cô biết hung thủ giết phu canh là ai, đúng không?”

“Ừ.”

“Là ai?”

“Cậu đoán xem.”

“… Cô có thể nể mặt tình đồng môn của chúng ta mà bật mí xíu được không.”

“Ôi chao, dùng tình cảm nói chuyện à, được, tôi sẽ bật mí một chút, người đó họ Trần.”

“Tên là gì?”

“…”

Cố Duệ trợn trắng mắt. Đây chỉ là nói đùa hay là thói quen không chịu động não của Lý Đại Hùng vậy?

“Con trai của Trần Nguyên Phong.”

“A! Trần Dịch Hiên! Thế mà cô còn bảo không phải hắn!”

“…”

Cố Duệ khẽ cắn môi, ngẩng đầu lên thì nhìn thấy xâu hồ lô trên tay Lý Đại Hùng giờ chỉ còn lại cây que gỗ.

Mẹ kiếp! Kẹo hồ lô của cô!

Sau một lúc bị Cố Duệ xử lý, Lý Đại Hùng che mặt rên: “Ai bảo cô giao kẹo hồ lô cho tôi. Nhưng nếu không phải Trần Dịch Hiên thì sao có thể là hắn được?”

Người bình thường thật khó mà liên tưởng chuyện ấy liên quan đến hắn.

“Sao tôi biết được.”

Cố Duệ ngồi xuống, nhàn nhạt nói: “Nhà họ Trần không đơn giản như bề ngoài. Anh ta chắc đã nhận ra điều gì đó nên mới bảo chúng ta lui lại. Nhưng có lẽ anh ta cũng có chuyện níu chân lại.”

“Vậy sao cô biết là hắn?”

“Trần Dịch Bảo.”

Cố Duệ xỏ dây qua miếng ngọc đuôi cá cuối cùng: “Toàn bộ nhà họ Trần chỉ có hai người đối xử tốt với nó, đó là Trần Nguyên Phong và hắn. Hơn nữa, hắn và Trần Dịch Bảo cũng được xem như đồng bệnh tương liên (*). Nếu Trần Dịch Hiên là hi vọng của toàn bộ nhà họ Trần, từ nhỏ đã được mọi người kỳ vọng rất cao, mọi thứ ăn mặc, đi lại, đồ dùng đều là thứ tốt nhất, lại rất được cưng chiều. Người như thế không thể nào khiến Trần Dịch Bảo đồng cảm. Nhưng không phải như vậy. Trần Dịch Bảo vì mồ côi cha mẹ mà không có tiếng nói trong nhà họ Trần thì hắn vì chuyện không được cha yêu thương mà mất đi địa vị. Như thế, hai người đó mới có thể thưởng thức lẫn nhau, mới có thể xem một người cũng cô độc giống mình là bạn.”

“Cho nên, dù biết là sai, Trần Dịch Bảo cũng quyết bảo vệ bí mật này. Bởi vì khi nói ra chuyện người đêm đó nó nhìn thấy chính là người anh trai duy nhất đối xử tốt với nó thì người đó cả đời này sẽ bị hủy hoại.”

Lý Đại Hùng nghiêm túc suy nghĩ một lát: “Vậy giờ làm sao đây? Sư phụ đã nói cái giếng ấy có vấn đề. Ngay cả con cóc kia cũng bị biến dị như vậy, nếu là người xuống đó, chỉ sợ sẽ càng khủng khiếp hơn. Đã mấy ngày trôi qua, lúc trước hắn có thể hút máu, vậy bây giờ…”

***

(*) Đồng bệnh tương liên: Vì gặp chung một cảnh ngộ mà sinh ra sự đồng cảm với nhau.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 97: Giấu Thi Thể?

“Không kịp nữa rồi, hắn biến đổi quá nhanh. Đêm hôm đó có lẽ là lần đầu tiên hắn hút máu. Nhưng hút một lượng máu lớn như vậy, mức độ dị hóa của hắn rất mạnh mẽ, tức là tốc độ biến hóa của hắn rất nhanh. Cho nên, hắn không phải vứt thi thể đi mà là giấu thi thể.”

“Giấu… giấu thi thể? Giấu làm gì? Ăn à?” Lý Đại Hùng vừa hỏi như vậy, Cố Duệ đã liếc cậu ta một cái.

Cả người cậu ta lập tức cảm thấy không ổn. Vứt que kẹo hồ lô đã ăn xong, cậu ta nhăn mặt nói: “Nhà họ Trần thật khủng bố. May mà chúng ta đã rời khỏi đó. Có cần nhắc nhở người nhà họ Trần không?”

Chẳng lẽ cứ mặc họ như vậy?

Trên dưới nhà họ Trần có hơn trăm người đấy.

“Không cần, có Thanh Vũ canh chừng rồi.”

Miếng ngọc chỉ có phần đuôi không có phần đầu này thoạt nhìn thật kỳ quái. Cô tùy tiện ném vào túi rồi đứng dậy phủi mông.

“Vụ án này, hai nạn nhân hai hung thủ là vấn đề của Triệu Nguyên, chúng ta chỉ giúp đỡ. Ông ta hài lòng, chúng ta có thể rút lui. Còn về sống chết của nhà họ Trần, phải tự cân nhắc xem khả năng của bản thân trước rồi tính.”

Ặc, bọn họ đối phó với Trần nhị gia còn không xong, nói gì đến người đó.

Lý Đại Hùng lập tức ỉu xìu. Cảm giác tội lỗi không thể thắng nổi bản tính yêu mạng sống của bản thân.

Cố Duệ không hề có chút cảm giác tội lỗi vớ vẩn nào đó: “Thật ra thứ nguy hiểm nhất không phải là cái người họ Trần kia.”

“Hả? Thế là gì? Giếng nước?”

“Không phải.”

“Vậy là gì?”

Là gì nhỉ?

Cố Duệ quay đầu lại nhìn. Tòa đại trạch nổi bậc giữa những dãy kiến trúc cổ điển xây dựng sát nhau, cô vừa nhìn vào đã có cảm giác đây là nơi nguy hiểm nhất.

Lý Đại Hùng đưa mắt nhìn theo Cố Duệ: “Kia chẳng phải là phủ Thứ Sử sao? Khỉ, sao cô không hỏi Trần nhị gia về lối đi bí mật dẫn từ nhà họ Trần đến phủ Thứ Sử?”

“Ông ta sẽ không nói.”

Cố Duệ nhếch miệng. Cô có cảm giác, Trần nhị gia này chỉ quan tâm đến vợ mình và nhà họ Trần, những cái khác ông ta đều mặc kệ.

Lúc trước, khi nấp ở bên ngoài, cô nghe thấy tiếng Viên Lâm và Tô Lai nói chuyện, mơ hồ nghe nói về mật đạo gì đó...

Điều này chẳng phải vừa khéo liên kết với những thứ khác sao?

Nhà họ Trần có một bí mật. Và bí mật đó liên quan đến mật đạo.

Nhưng chuyện này đâu liên quan đến cô.

“Khỉ, tôi đói.”

“Cậu là heo à, lại đói bụng!”

“Biết làm sao được, tại cơ thể này ăn khỏe mà.”

“Được rồi, bên kia có đồ ăn. Đi thôi.”

...

Nhà họ Trần.

Thanh Vũ đến tiểu viện hẻo lánh nhất ở nhà họ Trần rồi trốn trong đám lá rậm rạp trên cây. Cậu nhìn xuống tiểu viện bên dưới. Viện này không lớn lắm nhưng lại rất yên tĩnh, không có thị nữ ra vào hầu hạ. Đã ba canh giờ trôi qua nhưng không có ai ra vào hay xuất hiện ở viện này. So sánh với sự hưng thịnh như mặt trời ban trưa của nhà họ Trần, nơi này quạnh quẽ đến đáng thương.

Thật kỳ lạ! Tại sao Cố Duệ lại bảo cậu ta đến đây?

Cậu ta chờ ở đây lâu như vậy nhưng viện này vẫn yên tĩnh, vẫn không người như vậy. Điều này không phải rất kỳ lạ sao?

Thanh Vũ thầm nhớ kỹ thời gian, nhớ đến lời nhắc nhở lúc trước của Cố Duệ: "Trong vòng ba canh giờ, nếu hắn không xuất hiện ở bên ngoài tiểu viện của mẹ hắn, cậu không cần ẩn nấp nữa bởi vì có thể mẹ hắn đã xảy ra chuyện, hoặc là hắn không nhịn được nữa."

Tới rồi.

Thấy đã đến lúc, Thanh Vũ nhìn xung quanh một lượt. Khi đã xác nhận rằng nơi này không có ai, cậu không tiếng động nhảy xuống đất.

Chân nhẹ điểm vài cái, cậu đã đi đến bên cửa sổ. Từ một cái lỗ nhỏ dưới cửa sổ, cậu nhìn vào trong phòng...

Cậu sửng sốt một lát, sắc mặt bỗng nhiên thay đổi. Cậu lập tức bước vào phòng.

Người, không thấy nữa.

Vị di nương khiêm tốn và gần như ở góa của Triệu Nguyên Phong không biết sao đã biến mất. Chẳng lẽ là...

Mặt Thanh Vũ tái mét, nhìn chiếc giường trống không... Bỗng nhiên cậu ngửi được một mùi hương, mùi hương rất nồng, rất phức tạp. Là mùi thuốc.

Nhưng trong mùi thuốc nồng nặc đó có một mùi gì đó rất kỳ quái... Mùi tanh!

Hơn nữa, mùi tanh ấy càng lúc càng nồng, càng lúc càng nồng...

Ở dưới.

Không ổn!

Lúc Thanh Vũ phản ứng lại, vội vàng cúi đầu xuống nhìn thì chân trái bị nắm lấy. Đó là một thứ xanh xao và rất to, to gấp hai lần tay thanh niên bình thường. Thứ này không thể xem là tay, nó là một cái móng vuốt. Đốt tay rất dài, vòng lấy một nửa chân Thanh Vũ rồi bóp lại, dường như nó muốn bóp nát cẳng chân của cậu ta.

Soạt!

Hoành đao được rút ra và đâm xuống...

Cái tay kia đột nhiên kéo về phía dưới giường, cả người Thanh Vũ lập tức lảo đảo như muốn ngã ra sau...

Nhưng cái tay kia vừa chuyển động, hoành đao liền cắm xuống sàn. Thanh Vũ mượn lực xoay người, mắt cá chân dựa vào lực xoay người của cậu, hất mạnh cái tay kia ra.

Cái giường kia bay lên rồi xoay tròn.

Sau khi đáp xuống đất, Thanh Vũ chém hoành đao qua...

Rầm!

Cái giường bị chém thành hai. Cái bóng đen kia lập tức nhào về phía Thanh Vũ. Rầm!

Vách tường phát ra âm thanh trầm đục. Thanh Vũ có thể nghe thấy tiếng xương sườn của mình bị gãy.

Gió nổi lên. Móng vuốt to, khủng bố kia đánh xuống!

Tốc độ rất nhanh.

Trước khi khung cảnh trước mắt trở thành màu đen thẳm, cậu nhớ đến một khuôn mặt.

Cố Duệ?

Không, sao có thể là cô thôn nữ ấy được?

Sao khuôn mặt ấy lại là thứ cậu thấy khó quên lúc sắp chết được?

...

Triệu Nguyên đang xem sổ sách ghi chép quá trình xuất nhập dược liệu của dược phòng. Đương nhiên ông ta không tra những loại thuốc Trần nhị gia lấy mà tra những loại thuốc Trần di nương nhà họ Trần dùng mấy năm nay.

“Thân thể Trần di nương vốn không tốt. Năm đó, khi gả vào nhà họ Trần, bà ta cứ bệnh liên miên. Nhưng nhờ vào vẻ đẹp của mình, Trần Nguyên Phong rất yêu thương bà ta. Mấy năm đầu, lão ta đối xử với bà ta rất tốt. Sau khi sinh cho lão đứa con trai đầu, vốn lão càng yêu thương bà ta hơn nhưng không ngờ đứa con trai ấy lại không tốt lắm. Trần Nguyên Phong dần dần không quan tâm đến bà ta nữa. Mấy năm nay, tiểu viện của bà ta có rất ít người ra vào. Nhưng cơ thể Trần di nương luôn cần phải dùng thuốc. Sổ ghi chép xuất nhập thuốc này đều là ghi chép thuốc bà ta dùng...”

Tiên sinh ở dược phòng này dường như rất có ấn tượng với Trần di nương. Không, phải nói là hiện giờ tiếng tăm của nhà họ Trần rất lớn, đa số người làm ăn buôn bán như bọn họ đều sẽ chú ý đến.

“Dựa vào sổ sách này thì bắt đầu từ mùa xuân năm nay, lượng thuốc đã tăng lên rất nhiều.”

Triệu Nguyên nhìn đến chỗ này thì cảm thấy có vấn đề.

“Đúng vậy, bệnh của Trần di nương càng ngày càng xấu đi. Cách đây không lâu, tôi còn đến đó xem qua, sắc mặt bà ấy rất kém. Lúc đó, vốn không có thuốc và kim châm cứu, tôi còn nghĩ mấy ngày nay đại công tử sẽ đến tìm tôi. Nhưng rất kỳ quái là gần đây hắn vẫn chưa đến tìm tôi. Có khi nào bệnh mẹ hắn đã khá hơn không nhỉ?”

Lời nói của tiên sinh dược phòng khiến mặt Triệu Nguyên trở nên ngưng trọng.

Bắt đầu từ khi nào ông ta thấy hoài nghi? Có lẽ là từ câu trả lời của Cố Duệ.

Trần Dịch...

Không phải là Trần Dịch Hiên.

Vậy chỉ còn lại hai người.

Trần Dịch Bảo hoặc là...

“Lượng thuốc tăng cao, lâu rồi chưa đến...” Triệu Nguyên lẩm bẩm. Một lúc sau mặt ông ta tái mét.

“Không ổn, Thanh Vũ gặp nguy hiểm rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Xương Thịt Heo Xào

Cốp!

Dao phay mạnh mẽ chặt xuống xương heo. Thịt heo và xương được bằm ra rồi được một đầu bếp mập mạp ở trần nửa người đổ vào một cái nồi to đang sôi sùng sục.

Bên cạnh là một đầu bếp khác. Nhìn xương thịt heo được luộc trong nồi đã chuyển sang màu trắng, ông ta nhanh chóng vớt ra và đổ vào một thau nước lạnh. Trong thau nước kia có muối và có lẽ có cả một vài gia vị không biết tên khác. Sau khi được thả vào nước lạnh, thịt heo như co rút lại và phát ra âm thanh xì xèo, mỡ heo nổi nồng bềnh trên mặt nước. Chớp mắt, xương thịt heo được vớt ra. Nước vẫn còn rơi tỏng tỏng từ cái sàn xuống. Lại có một người đầu bếp đặt chảo lên bếp, đổ dầu vào, thêm gia vị vào xào. A, còn có cả ớt băm vốn chưa xuất hiện ở Đường triều nhưng lại thật sự tồn tại ở Đường triều ở thế giới này. Xương thịt heo và ớt băm cùng được thả vào chảo…

Phụt!

Lửa được thổi to lên.

Mùi vị cay nồng ấy, mùi hương gay mũi ấy…

Lý Đại Hùng ngồi trên ghế dựa trong một quán duy nhất có diện tích khá rộng ở hẻm Mộc Đồng này. Hai tay vô thức vỗ lên bàn, hai mắt nhìn chăm chăm vào sự phối hợp rất ăn ý giữa các đầu bếp. Không lâu sau, một nồi xương thịt heo thơm ngon, hấp dẫn ra lò.

Cố Duệ cảm thấy ánh mắt Lý Đại Hùng lúc này như phát ra ánh sáng xanh chiếu xuyên qua ánh trăng ở phía chân trời.

“Nhìn cái tên phàm ăn cậu kìa! Chỉ là một nồi xương thịt heo thôi mà! Thật đúng là!”

Lý Đại Hùng lập tức phản bác lại: “Con khỉ chết bầm, nói cứ như cô đã ăn hết mỹ vị ở nhân gian vậy!”

Đương nhiên, chị đây là người đã đi hết trái đất này đấy. Đừng nói là mỹ thực của Trung Hoa, ngay cả các món ngon tinh túy của châu Á, châu Âu, châu Phi, cả châu gì gì đấy, chị cũng từng nếm thử.

Nhưng ẩm thực cổ đại thì…

"Hừm, chưa đến mức đó. Món tôi từng ăn không nhiều lắm, ví dụ như Giải Tất La, cơm Thanh Phong, Bao Nguru Đầu, Áo Trư Nhục, canh Ô Thư Kê, …"

Lý Đại Hùng trợn to mắt: "Cô đã từng ăn?"

"Chưa từng ăn." Cố Duệ nghiêm túc.

"Vậy cô kể chúng ra làm cái quần gì hả?"

"Chưa từng ăn nhưng từng nghe người ta nói… Hơn nữa tôi còn biết cách làm…"

Thật sao, thật sao, thật sao? Nghe vậy, Lý Đại Hùng rất phấn khích nhưng cũng có chút nửa tin nửa ngờ: "Thật sao? Vậy cô nói thử xem… Nói từ Áo Trư Nhục gì đó đi…"

Dù sao hiện tại cũng đang ăn thịt heo…

Cố Duệ liếc cậu ta một cái rồi lấy một đôi đũa ra: "Áo Trư Nhục? Trước chọn một con heo thật mập, giết thịt vào tháng chạp. Lửa thổi sao cho thật hồng, nấu nước, trụng sơ thịt trong nước ấm rồi cạo sạch lông. Nội tạng phơi khô. Mỡ heo băm nhỏ rồi rán lấy dầu. Tách thịt và da ra, thả vào nồi. Để ráo nước rồi xào với dầu rán từ mỡ heo. Dầu một lít, rượu hai lít, muối ba môi…"

Cố Duệ đọc lanh lảnh cách chế biến Áo Trư Nhục được viết trong "Bắc Hộ Lục". Cô đọc làu làu khiến Lý Đại Hùng nghe mà đầu óc quay cuồng.

"Ngừng ngừng ngừng, cô nói tiếng người giùm đi!"

"Không thể, vốn dĩ đọc thế để cậu nghe không hiểu mà."

"…"

Trong lúc hai người đại chiến võ mồm với nhau, một đĩa xương thịt heo xào đã được bưng lên. Món ăn với màu ớt đỏ cay nồng, Lý Đại Hùng lập tức lấy đũa gắp một miếng to.

Cay! Đã!

Cố Duệ cũng là một người ăn được cay. Trước kia, trong một lần đến Tứ Xuyên đào mộ, cô đã được nếm thử món lẩu Trùng Khánh nổi tiếng ở đấy và sau đó chết mê với món đó.

Chao ôi, nghĩ thôi đã thèm rồi. Hôm nào đó làm thử một lần mới được.

Cố Duệ vừa suy nghĩ vừa gắp một miếng thịt lên. Mùi vị đậm đà tràn ngập khoang miệng. Cô liếc nhìn một đám người đang lấp ló đầu ngõ.

"Đại Hùng, mau ăn nhanh."

"Ừ, ừ, đang ăn đây." Lý Đại Hùng trả lời với cái miệng dính đầy dầu mỡ.

"Ý tôi là coi chừng lát nữa không ăn được đấy."

"Là sao?" Lý Đại Hùng khó chịu. Chẳng lẽ có người định cướp đồ ăn của cậu?

Nghĩ thế, cậu lập tức bày ra tư thế bảo vệ chén đồ ăn của mình.

Cố Duệ trừng mắt nhìn cậu: "Cậu đấy, chẳng lẽ không cảm nhận được có người theo dõi chúng ta? Bọn họ đi theo chúng ta nãy giờ rồi đấy."

Hử?

Lý Đại Hùng nghi hoặc: "Không có…"

Sau đó, cậu ta lập tức nhìn xung quanh: "Ai? Là kẻ nào theo dõi chúng ta hả, khỉ?"

Cố Duệ lại ăn một miếng thịt, uống một ngụm nước. Ực, ực, ực.

Quá đã!

"Cậu xem xem kẻ nào không nhìn đĩa thịt xương heo xào này mà lại nhìn chúng ta, kẻ đó tám, chín phần là đến đây vì chúng ta."

Nghe vậy, Lý Đại Hùng ngẩng đầu lên xem xét thật kỹ. Không biết thì thôi, vừa biết được, cậu ta sợ đến mức suýt ném cả đũa.

"Thật nhiều, khoảng mười hai người đấy, khỉ."

Cố Duệ nhếch mép: "Đúng vậy, tôi biết chứ. Hơn nữa bọn họ còn là sát thủ chuyên nghiệp đấy."

"Sát thủ? Vậy chẳng phải đến để giết chúng ta sao? Ai lại tàn nhẫn như vậy chứ?"

Lý Đại Hùng tức đến mức nói líu cả lưỡi.

"Người có tài lực và động cơ như vậy chỉ có một. Từ lúc vào thành U Châu này, chúng ta đã đắc tội với nhiều người sao?"

"Có."

Ai cơ chứ?

"Cậu, cậu đắc tội với rất nhiều người, vì miệng cậu quá thúi!"

Được rồi, tôi thua cô.

Cố Duệ: "Nhưng người có khả năng nhất chỉ có một người."

Lý Đại Hùng cũng nghĩ đến: "Viên Lâm?"

"Ừ."

"Cái tên khốn khiếp ấy… Vậy chúng ta làm sao bây giờ? Chết bà, bọn chúng đang đi về phía chúng ta kìa."

"Giờ còn có thể làm sao nữa chứ…" Cố Duệ lại ăn một miếng thịt heo, sau đó…

"Chạy!"

Cố Duệ nhanh chóng cầm đĩa xương thịt heo xào lên, ném về phía bảy tám người đang đi về phía họ kia.

Cái nóng và vị cay làm cho bọn người đó có chút chật vật. Đang lúc Cố Duệ và Lý Đại Hùng co giò chạy, sau lưng truyền đến một cơn gió lạnh.

Cố Duệ lách người sang một bên. Một cây dao găm sắc bén lướt qua ngực cô.

Ấy, nhắm chuẩn đấy. Tính một phát giết cô chết tươi à.

Cố Duệ xoay người lại và đá vào bụng hắn ta. Rầm! Tên ấy bị Cố Duệ đá văng ra xa. Hai bên trái phải lập tức có người xông đến tấn công. Cố Duệ lùi ra, nhanh chóng đá vào đùi của hai tên kia.

Sau đó, cô kéo một tên về phía mình…

Phụt!

Dao găm đâm vào người tên kia. Cố Duệ đẩy tên bị đâm ra, nhìn về phía Lý Đại Hùng đang bị bao vây tấn công. Không sao, tên này da dày thịt béo, bị đập mấy cái cũng không có vấn đề gì. Nhưng…

Cố Duệ nhìn thấy một tên đứng ở ngã rẽ gần đấy, tay cầm một ống trúc nhỏ. Hắn đưa ống trúc lên môi và thổi. Một cây ngân châm được phóng ra.

Ngân châm lóe lên một tia sáng rất nhỏ. Nó xuyên qua đám người đang bỏ chạy toán loạn… bay về hướng cái ót của Lý Đại Hùng.

Cố Duệ vội vàng cầm cái bàn trống lên.

"Đại Hùng!"

Lý Đại Hùng xoay người lại, nhìn cái bàn đang lao nhanh về phía mình…

Phập!

Ngân châm cắm vào cái bàn. Lực bắn ra của ngân châm quá mạnh, khiến cái bàn vỡ vụn. Nhưng may thay, cái bàn cũng làm ngân châm chệch hướng và văng ra.

"Cái tên chơi bẩn này!" Lý Đại Hùng hoàn hồn lại mắng. Khi nhìn thấy tên sát thủ lén lút bắn châm, cậu ta lập tức giận dữ, ném một cái bàn về phía hắn.

Tên kia không kịp phòng bị, bị ném trúng rồi ngã lăn và hôn mê.

Nhưng càng lúc càng có nhiều sát thủ bao vây bọn họ. Rất nhiều tên cầm ám khí trong tay. Phi tiêu, ngân châm bay vèo vèo làm Cố Duệ phát hoảng. Cô buộc phải trốn xuống dưới bàn.

"Mau, chạy, Đại Hùng!"

Hai người bất ngờ tung ra một chiêu rồi xoay người bỏ chạy. Nhưng đám sát thủ phía sau ráo riết đuổi theo sau họ. Hơn nữa, đám sát thủ này người nào người nấy đều cầm ngân châm, phi tiêu,… liên tục bắn về phía hai người bọn họ. Cả hai rất khó lòng mà phòng bị.

Trong lúc nguy cấp, hai người Cố Duệ nhanh trí chọn những con hẻm chật hẹp mà chạy vào.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 99: Đường Nước Ngầm

Ám khí đuổi theo sát sau hai người. Cố Duệ và Lý Đại Hùng đã trải qua hai năm tập luyện thảm khốc ở Khuê Sơn, cả hai đều cảm thấy năng lực hiện giờ của bản thân hơn xa người bình thường. Nhưng dưới cơn mưa ám khí dày đặc thế này, bọn họ khó mà tránh né hết một cách hoàn hảo được.

May mà đường hẹp khiến đối phương truy đuổi muốn đuối. Người bám theo sau dần dần ít đi.

Sau đó, Cố Duệ và Lý Đại Hùng mỗi người rẽ sang hai hướng khác sau.

Nhưng…

"Ôi mẹ ơi…"

Cô nhìn ba người đang chặn đường phía trước ngõ hẻm mà rầu muốn chết. Đã vậy, hai người đứng sau còn rút vũ khí ra, dao găm lóe lên ánh sáng lạnh lẽo.

Cố Duệ đứng tại chỗ, nhìn trái nhìn phải một hồi rồi cười: "Viên Lâm đưa các người bao nhiêu tiền, tôi trả gấp đôi."

Tuy tôi không có tiền…

"Cô không trả nổi cái giá đó đâu."

Một tên sát thủ cười lạnh.

Cố Duệ: "A, xem ra các người đã điều tra tôi rất kỹ, biết tôi không có tiền… Vậy chắc Viên Lâm kia không nói cho các người biết một chuyện là không nên đắc tội người trong Hàng Đạo. Dù sao… người Hàng Đạo có rất nhiều thủ đoạn đấy."

Vừa nói xong, cô đột nhiên di chuyển. Soạt.

Cố Duệ vọt về phía bên kia con hẻm. Ba người kia còn đang kinh ngạc và nghi hoặc thì lúc đến gần bọn họ, cô vung tay áo lên. Một lượng lớn bột màu trắng bay ra…

Không ổn!

Phấn độc!

Ba người kinh hãi, lập tức lùi về sau.

Cố Duệ chui qua lỗ hổng giữa ba người rồi chạy ra ngõ hẻm. Trước mắt là đám đông người qua kẻ lại, cô cười lạnh lẽo. Từ phía sau truyền đến tiếng gầm giọng giận dữ của ba tên kia: "Là muối!"

Cô ta vung muối như thể đang vung phấn độc. Đã vậy, bọn họ còn bị lừa! Quả nhiên đúng như lời Viên công tử, cô gái họ Cố này rất xảo quyệt!

Nhưng Cố Duệ đã thoát khỏi vòng vây của bọn họ. Chuyện lẩn vào đám đông người qua lại để trốn bọn họ không phải chuyện khó.

Cố Duệ thở phào rồi nhanh chóng lẩn vào đám người. Chưa được vài giây sau, cô đã hòa lẫn vào dòng người. Người nhiều nhìn muốn hoa cả mắt, hơn nữa ai cũng có tóc đen nên rất khó tìm được Cố Duệ.

Hơn nữa, Cố Duệ còn nhanh trí thay đổi áo khoác ngoài. Chẳng mấy chốc, cô đã cắt đuôi được đám bọn họ. Sau đó, Cố Duệ phát hiện, đây cũng là một nơi giáp sông của hẻm Mộc Đồng, cũng là nơi náo nhiệt nhất ở đó, bởi vì nơi này là nơi buôn bán đao kiếm.

A, đồ tốt ở đây có rất nhiều.

Kiếm khách lui tới đây cũng không ít. Nói đến kiếm khách thì nhớ đến Thanh Vũ. Cậu ta trực thuộc triều đình, trên người có một loại khí chất mạnh mẽ của quân sĩ. Điều này thật sự không giống với võ hiệp trong trí nhớ của Cố Duệ. Nhưng nhìn những kiếm khách, võ sĩ với cách ăn mặc đậm chất cổ xưa trước mắt này thì…

Đẹp trai!

Chớp mắt, Cố Duệ đã quăng đám sát thủ vừa đuổi theo cô ra sau đầu. Cô nhìn dòng người đang tấp nập… rồi lại nhìn đao kiếm được bày bán.

Cô cũng nên mua một cái để phòng thân mới được.

Vừa nghĩ thế, Cố Duệ lập tức đi xem đao kiếm. Cô khom lưng chọn một cái vừa tay. Người sau lưng qua lại rất nhiều. Bọn họ thoáng lướt qua hoặc là quay đầu lại nhìn cô gái trẻ tuổi với vẻ ngoài ưa nhìn kia. Nhưng trên đời này thứ không thiếu nhất chính là những cô gái chàng trai trẻ tuổi, bọn họ chỉ nhìn một chút rồi không để tâm đến nữa. Vốn dĩ vẻ đẹp của Cố Duệ cũng không đến mức chói mắt hoặc quá cuốn hút.

Chủ sạp bán kiếm xụ mặt xuống nhưng nhìn thấy Cố Duệ lấy ngân lượng ra trả thì lập tức tươi cười. Bỗng nhiên, khuôn mặt ông ta trở nên nghi hoặc, bởi vì… sau lưng Cố Duệ…

Một kiếm khách cao lớn, cường tráng đi đến sau lưng cô. Bước chân nhẹ nhàng, không có bất kỳ tiếng động nào. Hắn lướt đến sau lưng cô, rút thanh kiếm giắt bên hông ra…

"Khỉ, cẩn thận!"

Một giọng nói thê lương, thảm thiết từ trong đám người truyền ra, khiến Cố Duệ giật mình. Cô quay lại nhìn Lý Đại Hùng đang chật vật trong đám người, hét lớn về phía cô.

Thanh kiếm, đang bổ xuống đầu cô.

Khoảng cách gần trong gang tấc.

Trong lúc nghìn cân treo sợi tóc, Cố Duệ lập tức rút kiếm ra đỡ.

Keng!

Kiếm chạm kiếm.

Rầm!

Cố Duệ bị lực kiếm chém tới đánh cho lùi đến sạp bên cạnh, ngã vào cái bàn phía sau.

Người xung quanh thấy thế thì kinh hãi. Ở đây, người có võ công không hề ít nhưng kẻ sáng suốt sẽ nhận ra kiếm khách đột nhiên ra tay này rất mạnh. Thế kiếm của hắn không những chém gãy thanh kiếm khác mà còn khiến cô gái kia ngã văng ra. Chỉ một phần sức mạnh như thế cũng đủ khiến mọi người e dè, sợ hãi.

Nói là gặp chuyện bất bình thì rút đao tương trợ, nhưng ở đây có mấy người đủ năng lực để làm điều đó.

Cố Duệ ngã xuống đất, máu từ khóe miệng chảy ra. Thanh kiếm trong tay cô đã gãy. Tên tấn công thì cách cô bốn, năm mét, tay lăm lăm thanh kiếm. Ánh mắt hắn nhìn cô dường như ẩn chứa sự bỗ nghễ.

Sát thủ, một tên sát thủ ngạo nghễ, đáng sợ.

Tay cầm kiếm, tay chậm rãi chuyển động. Mũi kiếm chạm đất, vẽ thành một vệt kiếm dài trên nền đất.

Hắn bước đến.

Cố Duệ ném đoạn kiếm gãy trên tay xuống, nằm trên đất như sơn dương chờ làm thịt.

Lý Đại Hùng muốn xông đến… Phía sau lại có ám khí phóng đến, cậu vội vàng tránh né. Cậu vừa mắng bọn sát thủ vừa gào thét bảo Cố Duệ mau chạy.

Chạy là chạy đi đâu?

"Ta thật không ngờ, Viên Lâm lại chơi lớn như vậy, mời một kẻ như ngươi đến… Các ngươi là một tổ chức sát thủ?"

Lúc trước Cố Duệ đã có cảm giác như thế. Thường thì sát thủ sẽ đơn độc làm nhiệm vụ, ít khi nào làm theo nhóm như thế này. Trừ khi là tổ chức sát thủ

chuyên nghiệp.

Những tên trước có lẽ chỉ là lũ lâu la, tên này mới thật sự là hạng tinh anh.

Một kẻ tinh anh tầm cỡ Thanh Vũ đúng là không có nhiều lắm.

Cố Duệ hỏi nhưng hắn ta không trả lời. Tay hắn vẫn cầm kiếm, mũi kiếm vừa chuyển, kình khí dưới chân rung động. Hắn ta nhanh chóng nhảy lên phía trên Cố Duệ.

Chém xuống!

Cố Duệ lăn sang một bên tránh né. Thanh kiếm dài chém vào nền đất. Trên nền lập tức xuất hiện vết nứt. Tay tên sát thủ tinh anh kia lại chuyển một cái…

Thanh kiếm lập tức khiến từng miếng gạch lát đường vỡ ra.

Một tay Cố Duệ chống xuống đất, lấy thế để nhảy lên. Tay cô bắt lấy một tấm vải bố đang bày hơn mười thanh kiếm ở trên. Cô hất tấm vải về phía hắn, hơn mười thanh kiếm kia theo quán tính cũng bị hất về phía tên đó.

Vụt vụt vụt!

Hơn mười thanh kiếm bay đến.

Trường kiếm vung lên, mũi kiếm chém trên không trung. Phút chốc, hơn mười thanh kiếm kia bị chém gãy.

Chất lượng kiểu gì vậy trời?

"Mẹ nó, toàn là hàng nhái!" Cố Duệ mắng to. Tên kia thừa cơ đuổi theo cô.

Tốc độ của hắn nhanh hơn Cố Duệ rất nhiều. Thoáng chốc, khoảng cách giữa cô và hắn đã bị rút ngắn.

Lý Đại Hùng cũng đuổi theo. Nhưng bị ám khí của đám sát thủ phía sau làm vướng tay vướng chân, cậu ta không thể tiếp viện cho Cố Duệ.

Cả ngõ hẻm bị hai người Cố Duệ và đám sát thủ quậy đến hỗn loạn. Cố Duệ đang chạy phía trước thì phát hiện trước mắt là một đường hầm dẫn nước ngầm.

Đừng tưởng cổ đại không có nước ngầm, thực tế, so với thành phố mới phát triển ở hiện đại, đường ngầm ở các thành trì cổ đại còn tiên tiến và vững chắc hơn rất nhiều. Từ xưa, mỗi thành trì đều được xây dựng dựa trên sự giám sát, đốc thúc và thiết kế của bộ Công thuộc triều đình. Tựa như thành Lạc Dương thì có Ngự ty kiến trúc phụ trách. Còn những thành trì nhỏ thì thuê người tài có chuyên môn và dân chúng đến xây dựng. Bề trên chấp nhận, bên dưới thi hành. Cứ như thế, nếu không có tham quan tham ô, công trình này sẽ được tiến hành xây dựng chắc chắn, kỹ càng. Vật liệu xây dựng cũng được chọn lựa kỹ lưỡng. Đặc biệt là Đường triều, Thánh Nhân mạnh mẽ, làm việc vang dội, trị quốc rất nghiêm, hơn nữa, ngài còn chuyên dùng người tài. Cho dù quan lại có muốn tham ô cũng không ngu ngốc đến mức đụng chạm đến những công trình như vậy. Vì thế, dù U Châu nằm ở phần lãnh thổ hẻo lánh của đất nước nhưng lại có địa thế quân sự quan trọng nên rất được quan trọng. Không như ở thế kỷ hai mươi mốt, thành phố nào cũng mấy triệu, mấy chục triệu người mà mưa một xíu đã bị ngập úng.

Được rồi, đi xa quá rồi.

Cố Duệ vừa thấy cống ngầm liền nheo mắt lại. Sau đó, cô không hề do dự mà chạy vào.

Nhìn thấy Cố Duệ chạy vào đường ngầm, tên sát thủ kia dừng lại, xoay người đưa tay ra dấu, sau đó cũng tiến vào.

Cái ra dấu kia… làm cho ai xem?

Ở một góc hẻm, cách đó ba trăm mét, có mấy tên hộ vệ mặt lạnh đang bảo vệ một người. Người này sau khi nhìn thấy phương hướng chạy trốn của Cố Duệ thì cười lạnh, cất bước, không nhanh không chậm đi theo sau.

Lý Đại Hùng vừa nhìn thấy hắn ta, mặt lập tức biến sắc.

…

"Thanh tiểu ca, Thanh tiểu ca."

Thanh Vũ bị bấm lên người, lại bị điểm lên vài huyệt đạo để giải trừ bớt nội thương và tiêu trừ bớt máu bầm. Cậu vừa mở mắt ra liền nhìn thấy Triệu Nguyên.

Trán cậu vẫn còn vết máu chưa khô hết.

"Triệu đại nhân, ngài đang…"

Tinh thần Thanh Vũ vẫn còn không ổn, bởi vì bị trọng thương nên rất suy yếu. Nhưng cậu ta mau chóng tỉnh táo lại: "Không ổn, người kia…"

"Tôi biết hắn đã chạy trốn. Cái chết của Trần di nương đã kích thích hắn. Xem chừng lần này rất nghiêm trọng."

Từ trên mặt ông ta, Thanh Vũ có thể nhìn thấy sự lo lắng và sốt ruột: "Hắn chạy là chạy đi đâu? Chẳng lẽ đi tấn công người nhà họ Trần?"

Triệu Nguyên nhìn cậu: "Có một người cũng bị mất tích theo."

Sao cơ?

"Ai…"Thanh Vũ theo bản năng lên tiếng hỏi. Đột nhiên cậu ta thốt lên: "Trần Dịch Bảo!"

Trần Dịch Bảo mất tích… Thật là điên đầu mà!

"Hắn thế mà lại bắt Trần Dịch Bảo, hắn tính làm gì? Chẳng lẽ định hủy đi sự vướng bận cuối cùng của mình?"

Triệu Nguyên quay đầu: "Không biết, nhưng tôi biết hắn đi đâu."

Thanh Vũ nghi hoặc, chợt nhìn đến hai người đứng sau Triệu Nguyên.

Người phái Ngọc Đường.

"Tà khí trỗi lên, hướng đông, không phải trong mặt đất mà là dưới mặt đất. Không biết ở đây có đường ngầm gì không?"

Triệu Nguyên và Thanh Vũ liếc nhìn nhau.

"Đường dẫn nước ngầm."

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Xảo Quyệt

Rầm rầm. Nước ngầm có khúc chảy êm ả, có khúc chảy xiết nhưng dù khúc nào thì dòng nước ngầm đều có một điểm chung: nặng mùi. Bởi vì nước bẩn của toàn bộ thành trì và nước ngầm hòa vào nhau, chảy chung một dòng nên mùi gì cũng có. Nhưng so với nước cống cực bẩn và cực độc hại ở hiện đại thì nước ngầm này chẳng nhằm nhò gì. Suy cho cùng, ở hiện đại có quá nhiều chất thải từ các xưởng và nhà máy công nghiệp. Nhưng thối vẫn là thối. Cố Duệ bất chấp cái thối mà chạy. Sau khi chạy vào đường ngầm thì nghe được tiếng bước chân, bao gồm tiếng bước chân của cô và cả của người theo sau… Dù tiếng bước chân của hắn rất nhỏ.

Nhỏ đến tưởng chừng như không có.

Chân Cố Duệ dừng lại. Trước mắt cô là hai ngã rẽ. Xung quanh tối đen, mùi tanh tưởi quanh quẩn trong không khí. Cô quay lại nhìn.

Đâu rồi?

Tên sát thủ kia đâu rồi?

Cô đứng tại chỗ một hồi rồi bỗng nhiên quay đầu lại. Ngã rẽ bên tay trái có ai đó đang đứng.

Là tên sát thủ kia.

Ánh mắt lạnh như băng, tay nắm lấy chuôi kiếm đang giắt bên hông.

Như muốn ép Cố Duệ vào đường chết – cách ba, bốn mét nữa.

Cố Duệ rụt tay vào trong tay áo, nhìn tên sát thủ đứng ở đấy với sát khí khủng bố vây quanh.

"Ngươi là ai? Dù ta có chết cũng phải để ta biết ta chết trong tay ai chứ?"

Tên sát thủ không trả lời.

Nhưng có người khác trả lời hộ hắn.

“Tự chịu, tự chấp nhận số phận, đây cũng coi như là ưu điểm của ngươi.”

Giọng nói vừa nho nhã vừa thâm trầm như vậy không quen thuộc với Cố Duệ lắm. Nhưng vừa nghe cô liền nhận ra. Sau lưng tên sát thủ xuất hiện bốn người…

Viên Lâm.

Và ba tên hộ vệ.

“Ta đã bảo mà, chỉ có đại nhân vật như Viên đại thiếu gia mới có thể bỏ ra số tiền lớn thuê nhiều sát thủ như vậy để giết ta. Đúng là thật nể mặt mà!”

Hiện giờ, Cố Duệ đã nằm ở thế cá trong chậu, thịt trên thớt. Viên Lâm không phải là một tên tính cách nóng nảy, ăn chơi trác táng. Dù hận Cố Duệ nhưng đến lúc này, hắn vẫn giữ dáng vẻ thong dong, không vội vã.

Lúc trước Cố Duệ đã khiến hắn nhục nhã mấy lần. Bây giờ, từ trên mặt cô, hắn thấy được sự cam chịu.

Điều này làm hắn cảm thấy thoải mái.

“Ngay từ đầu ta đã không định tính toán với ngươi. Hai chúng ta nước sông không phạm nước giếng. Sao ta có thể để ý đến cái thứ đệ tử Hàng Đạo hèn hạ như ngươi.

Nhưng ngươi đã quá càn rỡ, đang ở trong phạm vi U Châu mà dám nhục nhã ta.

Nên hôm nay, tại chỗ này, một lát nữa thôi, ngươi sẽ bị băm thây thành vạn đoạn. Xác của ngươi sẽ thối nát ở đây. À không, chưa kịp thối nát đã bị đám chuột dơ bẩn ở đây gặm sạch.”

Hắn nheo mắt lại, nhìn sự sợ hãi chợt lóe lên trong mắt Cố Duệ.

Nhìn máu chảy từ khóe miệng cô ngày càng nhiều…

Ha ha, không đè ép được nội thương rồi sao?

Chút cẩn thận cuối cùng trong lòng hắn ta cũng biến mất.

Viên Lâm bước đến. Mấy tên hộ vệ phía sau không đi theo, bởi vì hiện giờ khá an toàn.

Người đang bị nguy hiểm chỉ có Cố Duệ.

Viên Lâm bước đến cạnh tên sát thủ, tay chắp sau lưng, lạnh nhạt nói: “Giết ả, cắt lưỡi ả cho ta… Ta ghét nhất là đám đàn bà con gái nói nhiều.”

Tên sát thủ gật đầu, bàn tay rút kiếm, từng bước từng bước tiến đến gần Cố Duệ. Kiếm được tuốt khỏi vỏ. Nước phản chiếu ánh sáng khắp đường hầm, Cố Duệ có thể nhìn thấy ánh sáng đang lưu chuyển trên mũi kiếm…

Thanh kiếm được giơ lên.

Cố Duệ thở sâu. Cô sợ hãi lùi về phía sau…

Thanh kiếm nhanh chóng chém xuống.

Đồng tử của Cố Duệ chợt lóe lên. Ánh sáng phản chiếu từ thanh kiếm phản chiếu vào mắt cô.

Mắt thấy đầu Cố Duệ sắp lìa khỏi cổ.

Đột nhiên tên sát thủ cảm thấy chói mắt. Ánh sáng phản quang rất chói.

Từ tay phải của Cố Duệ…

Ánh sáng chiếu đến quá mức đột ngột, tên sát thủ chỉ có thể nhắm mắt lại. Trong lòng hắn ta hoảng sợ, không ổn!

Lúc lùi về sau, cánh tay trái rụt lại trong ống tay áo rộng thùng thình của Cố Duệ cầm một cái ống gỗ nhỏ. Ngón tay cô cạy nhẹ, nắp ống gỗ kia lập tức được mở. Tranh thủ lúc tên sát thủ nhắm mắt lại, cô vội vàng vung ống gỗ về phía hắn. Một thứ màu đen văng ra. Nó nhanh chóng dừng trên mặt hắn…

Tên sát thủ chỉ cảm thấy mặt mình đột nhiên đau nhức. Sau đó cơn đau đó nhanh chóng lan ra toàn thân…

“Không!”

Hắn cầm thứ trên mặt xuống. Là một con bọ cạp lớn màu đen tuyền.

Cánh tay hắn nhanh chóng biến thành màu đen. Leng keng! Trường kiếm rơi xuống đất, hắn đau đớn cuộn tròn người lại… giãy giụa!

Một tên sát thủ cao to, hung hãn cứ thế bị phế.

Nhìn thấy cảnh đó, vẻ mặt Viên Lâm trở nên kinh hãi: "Bọ hung máu!"

Theo bản năng, hắn xoay người bỏ chạy. Nhưng Cố Duệ ở phía sau nhanh chóng quét chân về phía hắn, khiến hắn ngã xuống đất. Sau đó cô đưa chân đá hắn văng lên tường.

Mấy tên hộ vệ lập tức phản ứng lại, xông về phía Cố Duệ… Cố Duệ vung tay ném một quả cầu nhỏ. Quả cầu vừa chạm đất liền nổ tung, tỏa ra một khí màu xanh có mùi chua khiến ba tên hộ vệ tê liệt, ngã rầm xuống đất.

Viên Lâm kinh ngạc.

Nhìn kỹ khóe miệng Cố Duệ, hắn lập tức lặng thinh.

Thứ màu đỏ đó có mùi tương ớt.

…

"Có phải không ngờ một đệ tử Hàng Đạo hèn hạ của phái Khuê Sơn vô danh tiểu tốt như ta lại có thể đánh bại ngươi?"

Chân Cố Duệ đạp lên bụng Viên Lâm.

Lưng hắn bị thương, sau lại bị đá văng vào tường, vết thương càng nặng hơn. Bây giờ hắn chỉ cảm thấy hoa mắt chóng mặt. Bị Cố Duệ khống chế như vậy, hắn không còn một chút lực nào để phản kháng, chỉ có thể nhăn nhó: "Đúng là ta không ngờ ngươi lại có thủ đoạn như vậy, cố ý tỏ ra yếu thế để dẫn dụ ta vào tròng…"

"Ngươi nghĩ nhiều rồi."

Mặt Cố Duệ không cảm xúc nói: "Lập bẫy gài ngươi vào tròng? Bớt đùa đi, chỉ vừa khéo gặp được thôi."

Vừa khéo gặp được…

Viên Lâm hiểu. Chính hắn là người thuê sát thủ vây giết hai người Cố Duệ, quyền chủ động nằm ở trong tay hắn nhưng lại bị bại dưới tay Cố Duệ.

Điều này hiện rõ sự thất bại thảm hại của hắn.

Viên Lâm hắn còn không bằng một ả đàn bà.

Sắc mặt Viên Lâm càng khó coi: "Bọ hung máu là cổ trùng, ẩn nấp trong cơ thể, sau đó mới bạo phát giết chết vật chủ. Vì sao nó nằm trong tay ngươi lại khác như vậy…"

Tên sát thủ ngã trên đất hiển nhiên đã bị kịch độc xâm nhập vào cơ thể. Hắn giãy giụa càng lúc càng yếu.

"Bọ hung máu phát độc, một loại là khi có một số lượng thuốc dẫn nhất định, nó sẽ bộc phát, khiến vật chủ mất mạng. Loại khác là khi gặp phải tình huống nguy hiểm, nó sẽ tự động bạo phát. Sát khí của sát thủ đã khiến một thiếu nữ yếu đuối như ta sợ hãi."

Lời của cô khiến mặt tên Viên Lâm đanh lại.

Thiếu nữ yếu đuối?

Cô mà yếu đuối thì trên đời này chẳng có người phụ nữ nào vừa xảo quyệt vừa yếu đuối như vậy.

Tiếng tên sát thủ kêu gào thảm thiết còn vang bên tai. Nhưng Cố Duệ không bận tâm đến điều đó.

"Sao cô biết tôi có mặt ở đây?"

"Nhiều sát thủ như vậy, hơn nữa còn có một tên sát thủ cầm đầu. Giữa ban ngày ban mặt lại dám ra tay giết người, đã vậy còn là xuống tay giết người tàn nhẫn như vậy. Viên đại thiếu luôn có thù tất báo sao có thể không đến đây để xem cho thỏa lòng chứ?"

Viên Lâm đã đến đây xem diễn, nếu cô không "mời" hắn nhập cuộc, cho dù thoát khỏi cuộc truy sát, cô cũng cảm thấy khó chịu trong lòng.

"Hừm, đúng là xảo quyệt. Ta đã quá xem thường ngươi… Nhưng thế thì sao? Ngươi có thể giết ta sao?"

Viên Lâm cười lạnh. Cố Duệ cũng cười.

"Nào dám, ngươi là quan nhị đại (*) của U Châu… Dù không phải nhị đại thì cũng là quan tam đại, ta chỉ là dân thường nghèo hèn. Dù không thể giết được ngươi nhưng…"

Cố Duệ tung một quyền vào bụng Viên Lâm.

"Nhưng đánh ngươi bán thân bất toại, ta vẫn có thể…"

Viên Lâm vốn bị trọng thương, giờ lại bị Cố Duệ ép vào một góc và tẩn một trận. Từng quyền từng quyền được tung ra đánh vào người Viên Lâm. Cô đánh rất sảng khoái, đánh rất hung ác.

Chỉ cần giữ lại mạng cho Viên Lâm, những cái khác không cần quan tâm đến.

Dù hắn muốn lấy mạng cô nhưng Cố Duệ cô không tính giết hắn ở đây.

Giết người và đánh người là hai khái niệm khác nhau. Giết hắn, cha hắn sẽ lên "sàn". Không chết người, cha hắn dù muốn cũng không có mặt mũi lên "sàn".

Bốp bốp bốp!

Sát thủ hấp hối, ba tên hộ vệ hôn mê bất tỉnh. Mà một kẻ khác, đường đường là Viên đại thiếu gia lại bị một đứa con gái bị mình cho là hèn mọn đánh như chó…

Mà ở ngoài đường hầm, Lý Đại Hùng vừa giao đấu với đám sát thủ vừa lo lắng tình hình bên trong. Cậu ta sợ con khỉ nhà mình bị người ta xử lý.

Nhưng tình cảnh của cậu cũng chẳng khá khẩm hơn. Sát thủ vây giết cậu cũng rất nhiều.

Nhưng mà… Thằng nhãi này da dày thịt béo, từng trải qua nghiệm chứng của hai Hàng Sư vô lương tâm nào đó, bị đánh như thế mà vẫn không bị gì. Đám sát thủ bắt đầu cảm thấy không ổn… Sao cứ cảm thấy thằng nhãi này rất may mắn, luôn có thể tránh né được trong những lúc bị bọn họ vây giết sát sao. Ngay cả ám khí, cậu ta cũng không bị trúng cái nào. Thật là tà môn!

Mẹ kiếp!

Nhưng bọn họ vẫn có thể khiến đối phương đuối sức. Bọn họ không tin thằng nhãi này còn có cơ thể bất tử.

Đầu năm nay, số người thấy chết không cứu không phải ít. Tuy nói người tập võ thường có nghĩa khí nhưng người sáng suốt đều có thể nhìn ra đám sát thủ này không phải loại hiền lành gì cho cam, chỉ cần không phải kẻ thiếu não, đám người xung quanh sẽ không tùy tiện xông lên chịu chết.

Cho nên, Lý Đại Hùng càng lúc càng nguy hiểm.

Đến khi…

"Dừng tay!"

Một tiếng hô to truyền đến. Lý Đại Hùng vừa quay đầu liền nhìn thấy một đám người.

Người dẫn đầu đám người ấy khiến cậu ta rất kinh ngạc.

Sao lại là hắn?

(*) Quan nhị đại: ý mỉa mai, chỉ những người thế hệ thứ hai của nhà quan, tiếp tục kế thừa quan chức của gia đình.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101: Vô Sỉ?

Trong đường ngầm, tiếng rên rỉ truyền ra không ngớt, còn có cả tiếng quyền đấm vào da thịt… Cuối cùng còn có…

"Cố Duệ, ngươi giỏi lắm, không giết chết ta, sau này ta chắc chắn sẽ băm ngươi thành trăm ngàn đoạn."

Viên Lâm hộc máu, quỳ trên đất, giận dữ nghiến răng nói. Cố Duệ ngừng tay, mắt trợn trắng, sau đó cô nhấc chân đá hắn văng vào tường.

Viên Lâm muốn bò dậy nhưng bị Cố Duệ dẫm lên ngực.

Vô cùng nhục nhã.

Cố Duệ khom lưng, bóp cằm hắn. Máu từ khóe miệng hắn chảy ra. Hai ngón tay cô kẹp một viên thuốc màu đen đưa đến trước miệng hắn…

Thuốc độc!

Viên Lâm đau đớn cắn chặt răng và lùi lại. Nhưng ngón tay Cố Duệ bấm vào yết hầu của hắn. Hắn ta vừa mở miệng ra, viên thuốc lập tức rơi xuống họng hắn…

Không!

Viên Lâm cố gắng ho khan để nôn viên thuốc kia ra nhưng…

Vô dụng!

Viên thuốc vừa tiến vào cuống họng liền hóa thành chất lỏng chảy xuống dạ dày.

Hắn cảm thấy cái thứ lạnh lẽo kia bắt đầu nóng lên.

"Ngươi đã ép ta nuốt cái gì!"

Liên quan đến tính mạng, dù trong lòng thấy oán hận nhưng Viên Lâm chỉ có thể vội vàng dò hỏi mà không dám nhục mạ Cố Duệ.

Cố Duệ dùng áo hắn lau vết máu trên tay mình, cười nhạo: "Nghe ngươi hỏi ngu chưa kìa! Ta đã cho ngươi uống thuốc độc, chẳng lẽ còn nói cho ngươi biết? Nhưng nhìn cách ngươi dùng mấy vạn lượng lúc trước, có lẽ nhà họ Viên ngươi rất lợi hại nhỉ? Không biết các ngươi có thể mời cao nhân nào đó giúp ngươi tra xem đây là thuốc gì không nhỉ… Sẵn đây nói luôn, thuốc này là người khác đưa ta để phòng thân nên ta không có thuốc giải. Nhưng người đó có nói cho ta cách chế thuốc giải… Lần sau ngươi có thể cho người bắt ta để tra hỏi. Nhưng tốt nhất là chắc chắn bắt sống ta, lỡ như ta chạy thoát, vậy thì ngươi xong đời rồi. Sẵn tiện nói luôn, ta vừa sợ đau lại vừa thù dai. Nếu đụng đến một sợi lông của ta, ta sẽ khiến cho người da đi đường da, thịt đi đường thịt đấy."

Độ ác độc đến mức như thế không cần phải nói, hắn đây đã được lĩnh giáo rồi.

Viên Lâm đâu dám lại xem thường đứa con gái nhỏ hơn hắn nhiều tuổi này.

Nếu không bắt sống được ả, để ả chạy thoát, thế thì hắn sẽ chết chắc. Nếu bắt sống được, đối phương không chịu nói, cá chết rách lưới, hắn cũng không thể làm được gì!

Liều một phen?

Mạng hắn quý như vậy, sao có thể làm liều được!

Quyền chủ động nằm trong tay đối phương!

"Vậy ngươi muốn thế nào?" Lúc này Viên Lâm đã bình tĩnh hơn, dù sao cũng từng đọc sách, hắn không ngu dốt đến mức chống đối Cố Duệ trong tình cảnh này.

"Yên tâm, ta không phải chuyên gia chơi độc. Độc này cùng lắm là sau hai, ba tháng sẽ tự động hóa giải. Nhưng mà, cứ bảy ngày nó sẽ phát độc một lần, toàn thân ngứa ngáy, ruột gan bị thiêu đốt, ngươi sẽ được cảm nhận thế nào là sống không bằng chết!"

Mặt Viên Lâm biến sắc. Hắn rũ mắt: "Ta đồng ý với ngươi, sau này sẽ không đụng đến ngươi. Ngươi đưa thuốc giải cho ta, ba tháng này, chúng ta đều yên bình."

Cố Duệ nhếch miệng: "Ta thích hợp tác với những kẻ thông minh."

Cái này không phải hợp tác, mà là uy hiếp.

Viên Lâm cười lạnh, không muốn tranh chấp với đàn bà con gái dưới tình huống vừa bị trọng thương vừa bị trúng độc như thế này.

Dù sát thủ bên ngoài có nhiều hơn, hắn cũng thua dưới tay cô.

Trừ khi đám sát thủ bên ngoài bắt được tên cao to kia uy hiếp cô.

"Tính bắt Đại Hùng để uy hiếp ta?"

Ánh mắt Viên Lâm chợt lóe lên.

"Bắt đi. Nếu ngươi bắt được cậu ta, ta liền đưa thuốc giải cho ngươi."

Lời này của cô khiến Viên Lâm kinh ngạc.

Cố Duệ nhệch miệng: "Vừa khéo ta muốn xem thử cái vận cứt chó kia của cậu ta có thể may mắn đến mức nào!"

Tình đồng môn của Khuê Sơn thì thôi không nhắc đến. Từ lời nói lạnh nhạt của Cố Duệ, trong đầu Viên Lâm rất nhanh đã có rất nhiều phán đoán. Cô ả vô cùng ác độc này tính mượn tay hắn giải quyết nhị sư huynh của mình. Tiện thể, ả còn có khả năng lớn lấy được chức vị đứng đầu Khuê Sơn. Hoặc là, cô ả này có lắm thủ đoạn ác độc như vậy, nhị sư huynh của ả còn ghê gớm hơn nữa? Chẳng lẽ ả lại gài bẫy hắn?

Thật là ác độc! Quá ác độc!

Cố Duệ thầm nghĩ: Sao nào? Ta cá chắc ngươi không đọ nổi cái vận may cứt chó của bạn học Đại Hùng đâu!

Nhưng Cố Duệ đúng là không nghĩ đến Viên đại thiếu đang động não suy nghĩ các khả năng từ trong lời nói của cô. Tiếng đánh nhau truyền từ ngoài vào, sau đó là tiếng bước chân truyền đến.

Rất nhanh, Cố Duệ nhìn thấy Lý Đại Hùng và đám người Hứa Điển chạy tới. Còn đám sát thủ?

Ngay cả cọng lông cũng không thấy!

Cuối cùng, Hứa Điển và Hàn Cao đã mang binh lính đến.

Sát thủ dù có hung ác đến đâu cũng không dám chính diện đối chọi với binh lính. Vì thế, bọn chúng nhanh chóng thối lui. Còn thỏa thuận đã ký kết với Viên Lâm, nó không nằm trong quy tắc của sát thủ.

Đối với loại tình huống này, Viên Lâm không có chút ngoài ý muốn nào. Hắn chỉ nhìn Hứa Điển chằm chằm.

Hứa Điển và Hàn Cao khi nhìn thấy tính huống trước mắt này cũng ngẩn người.

Rất hiển nhiên, cô thôn nữ vừa xuống núi nào đó đã hạ đo ván Viên đại thiếu và đầu sỏ của đám sát thủ.

Cô thôn nữ của tôi ơi, lợi hại, không mất một sợi lông nào luôn… Mà khoan, Viên đại thiếu đây là…

Cố Duệ lau tương ớt trên khóe miệng tựa như ám chỉ gì đó. Nhưng mọi người khi nhìn thấy động tác này mới để ý đến "vết máu" trên khóe miệng cô.

Sau đó, cô suy yếu dựa vào tường: "May mà các người đến kịp. Nếu không sau này các người không còn nhìn thấy tôi nữa. Nhanh, Đại Hùng, đến dìu tôi… Tôi phải về uống thuốc…"

Viên Lâm: "…"

Sao trên đời này lại có đứa con gái vô sỉ, không biết xấu hổ như vậy!

Hứa Điển giận dữ: "Viên Lâm, ngươi thật vô sỉ. Vốn tưởng rằng lúc trước ngươi lôi ta ra làm lá chắn vì ngươi tham sống sợ chết. Không ngờ ngươi lại vì Cố cô nương lúc đó không cứu mình mà thuê sát thủ giết cô ấy. Ngươi đã thay đổi, không còn giống như xưa nữa!"

Nói ngắn gọn, Hứa Điển đang mắng người đã từng là anh em tốt của mình là một kẻ không biết xấu hổ, lòng dạ rắn rết.

Hàn Cao tuy yên lặng nhưng hôm nay hắn đi theo Hứa Điển tới đây có nghĩa là hắn cảm thấy rét lạnh với hành động lúc trước của Viên Lâm. Hơn nữa, sau lưng cả hai người Hàn Cao đều có thế lực riêng, cho dù nhà họ Trần có phong tỏa tin tức, bọn họ cũng biết anh em tốt của bọn họ đã làm gì.

Gian díu với thím của bạn mình, không biết đạo đức của hắn ta đã thối nát đến mức độ nào!

Nếu đổi vị trí của Trần Dịch Hiên với họ, nếu Viên Lâm cũng nhắm vào thím của bọn họ.

Rất nhục nhã.

Hai người này lúc trước kính trọng Viên Lâm bao nhiêu thì giờ lại căm ghét và khinh thường bấy nhiêu. Vì thế, lúc này bọn họ mới giúp đỡ Cố Duệ.

Đương nhiên, cả hai đã có chuẩn bị trước. Nếu không bọn họ đã không tra ra được đám sát thủ ám sát hai người Cố Duệ, càng không mang binh lính đến đây.

Hai người anh em của mình trở mặt thành thù, Viên Lâm không mấy bận tâm đến điều này.

Nhưng Lý Đại Hùng lại nhìn không được nói: "Giết cô ta thì thôi đi, còn kéo theo tôi làm gì? Thật quá đáng!"

Viên Lâm: "…"

Khuê Sơn đúng là không có tình nghĩa đồng môn! May mà lúc trước không mắc bẫy.

Viên Lâm khinh thường, không thèm tranh cãi. Hắn chỉ lạnh nhạt nói: "Thắng là vua, thua làm giặc. Không sao, tương lai chúng ta còn dài, còn chưa biết được ai là kẻ cười cuối cùng đâu."

Bị đánh như chó, mặt sưng như đầu heo, cả người còn bị trọng thương mà vẫn có thể mạnh miệng như vậy... Cố Duệ cảm thấy bản thân quá khinh thường đám quan nhị đại ở Đại Đường rồi.

Hoặc có thể nói, cô cảm thấy kẻ này vừa có mưu mô lại vừa có tính ẩn nhẫn. Nếu không phải căn cơ của mình bây giờ quá cạn, cô đã nhanh tay xử lý tên này ngay tại chỗ rồi!

Đương nhiên, ngẫm lại thì cô biết rõ chính mình không thể giết đối phương hoàn toàn không phải vì bối cảnh không thấp của hắn, mà vì cô chưa từng giết người. Nếu thật muốn cô xuống tay giết một người, nói thật, cô có chút không thích ứng được.

Thôi, trước tiên cứ vậy đi.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: Đùa Tôi À?

Cố Duệ chớp mắt nhìn Lý Đại Hùng. Lý Đại Hùng hiểu ý, định đi ra ngoài với Cố Duệ.

Mệt mỏi. Đánh đánh giết giết một hồi, giờ đói bụng rồi.

Bỗng nhiên…

"Các người có nghe thấy tiếng gì không?"

Lý Đại Hùng đột nhiên hỏi.

Khứu giác của thằng nhãi này rất tốt, các giác quan khác cũng thế. Bây giờ cậu ta lại đột nhiên hỏi như vậy…

Viên Lâm còn tưởng hai sư huynh muội Cố Duệ lại sắp giở trò. Vừa nghe thấy Lý Đại Hùng hỏi thế, hắn ta theo bản năng nâng cao cảnh giác. Tiếng gì?

Cơ thể Viên Lâm suy yếu, Cố Duệ và Lý Đại Hùng yên lặng, đám người Hứa Điển cũng lặng thinh theo bản năng. Tên sát thủ kia thì đã ngất xỉu từ lâu. Lúc này, trừ tiếng nước chảy ra thì không còn âm thanh nào cả.

Làm gì có tiếng động nào?

Không đúng, có!

Ô ô, ô ô…

Đây là tiếng gì vậy? Yếu ớt như một con thú nhỏ đang khẽ kêu, lại vừa quỷ mị như dụ dỗ người ta cắn câu…

Âm thanh từ ngã rẽ bên trái truyền đến.

Lúc trầm lúc bổng.

Viên Lâm nheo mắt lại, nhìn Cố Duệ chằm chằm: "Xem ra đường ngầm này có vật tà ám gì đó. Bây giờ đến lượt ngươi, một nhân vật trong giới Hàng Đạo ra tay rồi."

Hắn ước gì người này bị ma quỷ hành hạ đến chết. Tuy rằng như thế thì độc trên người hắn không thể giải nhưng hắn cảm thấy với xuất thân và đạo hạnh của Cố Duệ, độc cô hạ hẳn sẽ không lợi hại lắm. Dù chưa biết tên hay hàm lượng thành phần cụ thể của độc này nhưng hắn tin rằng, sau khi về nhà, chỉ cần lợi dụng mạng lưới quan hệ mời người của phái Ngọc Đường đến giúp giải độc là được.

"Ngươi đang dùng phép khích tướng?"

Ha ha, đến lúc này còn không quên gài bẫy cô. Xem ra hắn không tin vào sự lợi hại của độc này. Cố Duệ lặng lẽ khen ngợi Viên Lâm một câu.

"Không dám. Nhưng ta đã lường trước được người vô tình vô nghĩa như ngươi sẽ không mạo hiểm đi đâu."

Vẻ mặt Viên Lâm lạnh nhạt.

“Đừng sỉ nhục đạo đức nghề nghiệp của ta.” Cố Duệ liếc hắn một cái. Cô bước qua kiểm tra một chút, sau đó xoay người lại bình tĩnh nói: “Chỉ là đống rác thôi, không có gì cả.”

Làm ơn đừng làm cho có lệ như vậy được không?

Mọi người đều cảm thấy cạn lời. Đạo đức nghề nghiệp? Cô cất nó hoi kỹ rồi đấy!

Viên Lâm nhíu mày. Hắn không nhìn thấu được người này. Hắn có thể cảm nhận được cô sợ chết. Nhưng một người sợ chết như vậy sao lại đường hoàng cứng rắn chống đối lại hắn?

Tuy rằng người gặp xui xẻo chính là hắn…

“Nếu đã không dám thì cần gì phải giở trò bịp bợm.” Viên Lâm cười lạnh.

Cố Duệ: “A, tôi đột nhiên nghĩ ra một cách rất hay. Chúng ta có thể dùng một kẻ suy yếu và cả người có mùi máu tanh làm mồi nhử. Nếu là tà ám, nó chắc chắc sẽ không nhịn được… Mọi người thấy thế nào?”

Mọi người đồng loạt nhìn về phía Viên Lâm.

Mặt Viên Lâm lập tức biến sắc.

Im lặng là vàng nha.

“Nếu đương sự đã không đồng ý, tôi cũng không còn cách nào khác. Ai bảo tôi là một người dân chủ và biết quý trọng mạng sống người khác làm gì. Thật ra có thể vừa rồi chúng ta đã nghe nhầm. Các người xem, bây giờ có nghe tiếng gì nữa đâu.”

Vẻ mặt Cố Duệ rất bình tĩnh. Mọi người lại cẩn thận lắng nghe lần nữa.

“Cứu… Cứu tôi... Cứu tôi...”

Cố Duệ: “Mọi người xem, đâu có tiếng gì đâu. Vì thế, chúng ta nên đi thôi.”

Không đúng, thật sự có mà!

Hứa Điển vừa định mở miệng.

Âm thanh truyền đến từ ngã rẽ kia lập tức to hơn.

“Cố Duệ chết tiệt! Mau đến cứu tôi!”

Sau đó, âm thanh ấy đột nhiên im bặt.

Cố Duệ: “... Vừa rồi mấy người không nghe thấy gì hết, đúng không?”

Lần này không ai đáp lại.

Lý Đại Hùng gãi gãi sau cổ: “Khỉ, hình như có người gọi cô kìa.”

Cố Duệ trừng mắt nhìn cậu ta. Tai thính quá rồi đấy!

Hứa Điển và Hàn Cao liếc nhìn nhau: “Âm thanh vừa rồi giống như của Trần Dịch Bảo!”

Không thể nào. Sao Trần Dịch Bảo lại có thể ở đây được.

Cố Duệ cũng cảm thấy không có khả năng. Nhưng nhà họ Trần có nhiều chuyện xấu như vậy, biết đâu được.

Thật phiền phức!

Trong lòng Cố Duệ cảm thấy không kiên nhẫn. Nhưng tên nhóc xinh xắn, kiêu ngạo kia đã đề tên điểm mặt, nếu không đi thì đây lại thành cô sai.

Con người cô vẫn có chút đạo nghĩa nên...

“Xem ra chúng ta nên cùng nhau vào đó kiểm tra một chút. Nếu có gì nguy hiểm cũng dễ bề giúp đỡ lẫn nhau.”

Sau đó, Hứa Điển phân phó thuộc hạ mang Viên Lâm ra ngoài. Tuy căm ghét tên này nhưng Hứa Điển cũng giống Cố Duệ, hắn không thể không kiêng kị cha của Viên Lâm.

Các gia tộc có thể trở mặt nhau nhưng không thể làm lớn chuyện đến mức mất mạng được. Đây là thỏa thuận ngầm và cũng là điểm mấu chốt giữa các gia tộc lớn với nhau.

Đây cũng là hành động bất đắc dĩ của Hứa Điển, cho dù hắn hận thấu xương kẻ suýt chút nữa đã khiến mình mất mạng.

Nhưng ngôn ngữ và cử chỉ của Hứa Điển lại khiến Cố Duệ kinh ngạc. Cô nhìn hắn rồi đánh giá một hồi.

"Nhìn tôi như vậy làm gì!" Hứa Điển có chút không được tự nhiên.

"Trúng tà sao? Đại Hùng, lấy kính chiếu yêu của cậu ra..."

"Trúng tà cái gì, cô lại ăn nói nhảm nhí gì vậy! Tiểu gia đây không có chuyện gì cả! Chỉ là thích chút năng lực kia của cô thôi. không đúng, là vì trong lúc cửu tử nhất sinh, tiểu gia đây đã tỉnh ngộ... Cũng không đúng! Tỉnh ngộ cái gì, tôi không có gì để phải tỉnh ngộ cả! Nhất định là cô đã dùng pháp thuật gì đó gạt tôi..."

Mặt Cố Duệ không cảm xúc nhìn vị công tử bột đứng trước mặt mình đang nói xằng bậy không đầu không đuôi...

Phong thủy của thành U Châu này thật lạ! Toàn xuất hiện đám quý công tử "thú vị", nếu không phải đầu óc có vấn đề, thì là bà con họ hàng xa với té giếng.

Đại Hùng à, chúng ta nên cách xa đám công tử bị té giếng này đi. Đầu óc cậu vốn đã có vấn đề, ngàn vạn lần đừng bị nặng hơn nhé.

Cố Duệ và Lý Đại Hùng đi đầu. Phía sau là Hứa Điển tự nói xằng đến mất hết mặt mũi và rầu rĩ đi theo sau. Khuôn mặt tuấn tú của cậu ta nhăn nhó, khó chịu. Hàn Cao đi bên cạnh Hứa Điển. Hàn Cao đưa tay ra hiệu cho đám lính cẩn thận canh phòng, rồi nói nhỏ với Hứa Điển: "Lúc trước đại phu bảo sau lần thoát chết trong gang tấc ấy, tâm tính cậu sẽ bị ảnh hưởng, tôi còn không tin. Nhưng thấy sự kỳ lạ vừa rồi của cậu... Hay là quay về mời đại phu đến kiểm tra xem thử đi."

Mẹ kiếp, chúng ta nghỉ chơi đi!

Hứa Điển hờn giận, trong lòng cũng thấy không được tự nhiên. Kỳ thật, lúc cặp mắt đen sáng của cô gái kia nhìn hắn, lòng hắn lại cảm thấy xoắn xuýt, đầu óc đần độn. Có khi nào cô ta đã dùng pháp thuật hại hắn xấu mặt không?

Thật là một người con gái độc ác!

Phía trước, Lý Đại Hùng cũng thì thầm: "Sao tôi lại cảm thấy ánh mắt Hứa Điển nhìn cô có chút kỳ quái. Nhìn đăm đăm như thể, như thể..."

"Đơn giản thôi, hắn thích tôi."

"Không... phải... chứ..." Lý Đại Hùng nhìn cô đầy nghi ngờ.

"Thanh niên đang tuổi hoài xuân không chịu nổi sự quyến rũ là chuyện bình thường, nhất là khi nhìn thấy một người con gái hành xử không giống người thường như tôi..."

"Hèn chi, hèn chi ánh mắt hắn ta như thể đám ruồi nhìn thấy phân."

"..."

Cố Duệ mặt không cảm xúc đưa tay véo mạnh vào hông Lý Đại Hùng. Đột nhiên, dưới chân có một cái bóng đen gì đó lướt qua.

Quỷ!

Hứa Điển hoảng sợ kêu lên.

Mọi người nhìn kỹ lại. Bóng đen ấy là một con chuột cả người ướt đẫm bò từ trong nước ra.

Nó quẫy đuôi bỏ chạy đến một nói cách họ không xa. Nhưng nó không chui vào hốc trốn mà nấp ở chân tường, tựa như đang nhìn bọn họ.

Ừ... Hứa công tử, anh không cần phải sợ như vậy đâu.

Lý Đại Hùng dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn Hứa Điển.

Hứa Điển khi nhìn thấy con ngươi màu đen của Cố Duệ liếc qua nhìn mình thì lập tức lắp bắp nói: "Tôi, tôi chỉ hơi hồi hộp, sợ các người gặp quỷ thôi! Không phải vì sợ chuột đâu!"

Cố Duệ: "Tôi có nói gì sao? Mà này, mặt anh đỏ rồi kìa."

Hứa Điển: "Mặt đỏ? Không có, làm gì có, cô đừng nói bậy. Không đúng, chỗ này tối như vậy, sao cô có thể nhìn thế mặt tôi đỏ? Cô đùa tôi à?"

Cố Duệ: "Đúng vậy, tôi đang đùa anh đấy."

Sau đó, Hứa Điển liền thật sự đỏ mặt.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Một Cái Động

Hàn Cao bĩu môi thầm nghĩ: "Cố cô nương này thật đúng là phóng khoáng, không câu nệ tiểu tiết… Còn chọc ghẹo cả "tiểu đệ đệ"."

Không sai, bề ngoài Hứa Điển là một công tử bột, đào hoa phong lưu nhưng thật ra, bên trong cậu ta vẫn là một "tiểu đệ đệ". Thế nên mới bị Cố Duệ trêu đến đỏ cả mặt.

Có lẽ cảm nhận được ánh mắt khinh bỉ của Hàn Cao, Hứa Điển tức giận rút kiếm chém đôi con chuột kia.

F4 của thành U Châu không phải chỉ là hư danh. Viên Lâm và Hàn Cao đều luyện võ, hơn nữa, võ công cả hai không hề kém cỏi. Về phần Hứa Điển, dù có bộ dạng công tử bột lại xuất thân từ một nhà có truyền thống thơ văn nhưng hắn cũng từng luyện võ. Thế nên, hắn dễ dàng rút kiếm ra và chém con chuột kia trong nháy mắt.

Chuột là loài sinh vật dơ bẩn. Sau khi bị chém làm hai, xác chuột tỏa ra mùi hôi tanh tưởi đến không ngờ. Mùi hôi khiến đám người nhanh chóng lùi lại sau vài bước.

"Kỳ lạ, chuột gì mà hôi quá vậy!" Hứa Điển là người đầu tiên thấy ghê tởm. Hắn lập tức vứt thanh kiếm trên tay xuống đất.

"Là chuột vừa mới ăn no." Cố Duệ không để ý nói. Cô nhặt thanh kiếm lên, đi đến cạnh xác con chuột rồi dùng kiếm bới tung nó ra.

Nhiều thịt nát như vậy…

Hèn gì hồi nãy nó lại không chạy trốn, ra là ăn no quá chạy không nổi.

"Là thịt thối sao? Hèn gì lại hôi như vậy. Nơi này dù sao cũng là đường dẫn nước ngầm…" Hàn Cao ung dung tự phân tích: "Chẳng lẽ là thịt người?"

Lý Đại Hùng: "Suy nghĩ của anh thật nguy hiểm! Nhiều khi tôi cảm thấy anh mới đúng là người Hàng Đạo, hở tí là thịt người."

Bị Lý Đại Hùng cười nhạo như vậy, Hàn Cao khá hậm hực. Hắn nhìn về phía Cố Duệ, không ngờ…

"Thịt người hay thịt gì… Đại Hùng, tới đây ngửi thử là biết liền."

Cố Duệ dùng mũi kiếm xúc một ít thịt vụn rồi đưa đến trước mặt Lý Đại Hùng. Cô còn nhướng mày nhìn cậu.

Mặt Lý Đại Hùng tái mét.

Nhưng cậu ngửi ra được.

"Thịt heo."

Cố Duệ vung kiếm, hất thịt trên mũi kiếm xuống rồi trả nó cho anh lính kia. Vẻ mặt người này cũng tái mét như Lý Đại Hùng khi nãy, có lẽ anh ta đang đau lòng cho thanh kiếm yêu quý của mình cứ như vậy mà bị nhiễm mùi hôi của cái thứ dơ bẩn kia.

Còn Cố Duệ lại rất bình tĩnh. Bởi vì đó không phải kiếm của cô.

"Ở nước ngầm, loại rác gì chẳng có, có xác heo cũng không kỳ quái. Chẳng phải phía trước chúng ta cũng có một đống rác sao?"

Theo lời Cố Duệ nói, mọi người nhìn thấy một đống lớn rác phía trước. Đồ ăn, đồ dùng, cái gì cũng có cả. Thậm chí còn có xác súc vật chết trôi theo dòng nước ngầm rồi theo sóng nước tấp vào bờ. Mùi hôi thối bốc lên ngùn ngụt, khiến cả đám chỉ muốn xoay người rời đi.

"Tởm thật! Nhìn xem, chất dịch dơ bẩn từ đống rác này chảy xuống nước, hèn gì nước lại bẩn như vậy. May mà không ai dùng nước này."

Nước ngầm hợp với mạch sông ngầm dưới thành U Châu vốn không bẩn đến thế. Nhưng vì rác rưởi ngâm trong nước lâu ngày khiến nó trở thành nước bẩn.

Trên đời này không có nước nào bẩn cả, chỉ có nước bị nhiễm bẩn.

Nghe Hứa Điển lẩm bẩm, Cố Duệ liếc hắn một cái, thầm nghĩ tên công tử này đúng là không hiểu việc đời.

"Ai nói không có ai dùng? Đống rác này và chất nhầy chảy ra từ nó rất độc hại. Nước ngầm này hợp với mạch sông ngầm dưới thành này rồi chảy ra ngoại thành. Nông dân ở đó sẽ lấy nước này để tưới tiêu. Sau đó nông sản của họ sẽ được chở vào thành, bán cho dân trong thành sử dụng. Đây là một vòng tuần hoàn."

Cố Duệ mỉm cười nói thêm: "Một vòng tuần hoàn đầy dinh dưỡng."

Lời này của cô thành công khiến mọi người thấy ghê tởm.

Hai vị công tử nào đó thầm mắng quan viên phụ trách quản lý mạch nước ngầm trong thành vô dụng. Hắn làm vậy chẳng phải đang hại chính bọn họ sao?

Là người, ai cũng yêu mạng của mình, nhóm quý công tử cũng thế. Nếu cứ như trước, không hay biết gì về chuyện này, thứ nước dơ bẩn này sẽ chẳng có quan hệ gì với bọn họ cả. Dù sao đây cũng chẳng phải là thứ nước bọn họ ăn uống, tắm rửa hằng ngày.

Những điều trên, Cố Duệ cô cũng chỉ thuận miệng nói ra. Đã đến đây, cũng đã nhìn thấy đống rác ghê tởm kia nhưng nhìn quanh một vòng, cô vẫn không nhìn thấy người cần tìm.

"Lúc nãy, rõ ràng có tiếng kêu phát ra từ bên đây mà, sao giờ lại không nghe thấy gì rồi. Chẳng lẽ chúng ta gặp ảo giác?"

Không đợi mọi người trả lời, Cố Duệ đã tự tiếp lời: "Nếu đã là ảo giác, vậy chúng ta đi thôi."

Lý Đại Hùng: "Có lý. Chúng ta nên rời khỏi nơi này."

Tôi nói này, hai người làm vậy không tốt lắm đâu!

Đạo nghĩa của hai người đi đâu rồi hả?

Nhưng Cố Duệ chỉ nói ngoài miệng như vậy, cô vẫn bịt mũi bước đến gần đống rác. Rác sinh hoạt không quan trọng, quan trọng là đống thịt thối rữa kia.

Khá lắm, hơn mười mấy, hai mươi xác động vật chất đống trong đường ngầm. Xác thịt trắng bệch, lộ rõ cả xương. Từ những dấu vết trên xác động vật có thể nhận ra, nó đã từng bị gặm cắn, mức độ thối rữa cao. Cái màu thịt ấy,mùi hôi thối ấy, ngay cả Hàn Cao – người từng tham gia phá một số vụ án - cũng không chịu được.

Nhưng so với Hứa Điển đang che miệng nôn khan, đám người Cố Duệ vẫn còn khá ổn.

May mà không phải xác người, nếu không, Hứa Điển hắn còn có những phản ứng mất mặt hơn.

Không biết tại sao nhưng Hàn Cao cảm thấy nơi này rất kỳ lạ. Trong phút chốc, hắn không nghĩ ra nơi này lạ ở chỗ nào. Theo bản năng, hắn nhìn về phía Cố Duệ. Vẻ mặt của Cố Duệ cũng tràn đầy sự khó hiểu, tựa như trong đống xác động vật ấy có điểm gì đó khiến cô cảm thấy bối rối… cũng có thể là cô đang nghi ngờ điều gì đó.

Lần này, kỹ năng "đồng ngôn vô kỵ" của Lý Đại Hùng lại được chuyển sang chế độ bật: "Khỉ, hình như có gì đó sai sai, nhiều xác động vật như vậy, sao lại không có một con chuột nào?"

Lúc nãy còn nhìn thấy một con chuột mập ăn no đến mức không chạy nổi. Sao bữa đại tiệc Thao Thiết này lại không thấy con chuột tham ăn nào cả vậy?

"Chẳng lẽ chúng sợ chúng ta?"

"Cũng có thể là ăn đến không thể ăn thêm?"

Mọi người ra sức suy đoán để xua đi cảm giác ghê tởm khi nhìn thấy đống xác động vật kia.

"Không thấy chuột là chuyện nhỏ, không thấy dòi mới là chuyện lớn."

Dòi?

"Hèn gì vừa nãy tôi cảm thấy có gì đó không thích hợp. Những cái xác này thối rữa đã lâu, không thể có chuyện không có dòi. Cũng có thể, dòi bị chuột ăn, hoặc là những các xác này có độc."

Xác chết chứa kịch độc cũng không có dòi.

Hàn Cao chủ động lại gần đống xác kia. Bỗng nhiên hắn sửng sốt, trên cái xác này có một cái lỗ…

Hắn nhìn về phía Cố Duệ. Cố Duệ không nói gì cả nhưng ngón tay cô ra hiệu. Sau đó, Hàn Cao đứng dậy lùi về sau, vẻ mặt đầy cảnh giác.

“Đại Hùng, cậu có ngửi thấy mùi gì không?”

“Mùi? Mùi hôi của chuột, mùi thối rữa của xác động vật, mùi máu tươi, còn có… mùi đàn hương.”

Cố Duệ nói thẳng: “Nhanh dựa vào mùi này để tìm người đi. Nơi này không nên ở lâu, mọi người mau lui ra ba trượng đi.”

Có nguy hiểm!

Hứa Điển là một tên công tử bột, hằng ngày luyện kiếm chỉ vì nó trông đẹp mắt, có thể làm màu để cưa mấy em gái xinh đẹp. Nhưng từ lúc tiến vào nơi này, hắn mơ hồ cảm thấy bản thân thật sự không bằng người khác.

Dù là Hàn Cao hay Lý Đại Hùng cũng thành thạo một nghề gì đó, cả hai đều mơ hồ xem Cố Duệ như thủ lĩnh. Còn hắn? Đường đường là một nam tử hán nhưng lại chẳng làm nên trò trống gì. Điều này khiến hắn cảm thấy không thoải mái: “Nếu thực sự nguy hiểm, sao tôi có thể để một người con gái như cô đâm đầu vào đó được, mau đưa kiếm cho tôi.”

Vừa dứt lời, hắn liền xông lên phía trước. Hàn Cao thấy thế, thầm mắng tên này bị ma quỷ gì đó ám vào rồi vươn tay giữ Hứa Điển lại.

Cố Duệ không thèm quay đầu lại: “Tôi không thích phải trông nom kẻ yếu, hoặc là cút, hoặc là đừng làm vướng tay vướng chân tôi.”

Hứa Điển dậm chân, vẻ mặt hậm hực nhưng vẫn đi ra ngoài. Hắn biết công phu mèo cào của mình chẳng giúp được gì trong hoàn cảnh này.

Hàn Cao cười khổ, hiện tại hắn biết người này không phải chỉ hơi khác người.

Mà là cực kỳ khác người!

Đám người lập tức lùi xa ba trượng.

Cố Duệ không để ý đến nữa. Dù sao thì cô cũng đã nhắc trước, nếu không chịu lùi ra, khi thật sự có nguy hiểm, cô sẽ không ra tay giúp đỡ. Bản thân cô chạy trốn còn không kịp đây!

Lý Đại Hùng cũng muốn lui ra ngoài, nhưng có Cố Duệ ở đây, cậu không thể không biết xấu hổ mà bỏ mặc cô ở đây được. Ừ, được rồi, thật ra cậu sợ nếu mình lui ra ngoài, Cố Duệ sẽ đánh chết cậu.

Vì thế, cậu cố gắng dùng cái mũi thính như chó của mình để ngửi mùi gỗ đàn hương kia.

Trần Dịch Bảo là một đứa trẻ ranh thích tỏ vẻ người lớn. Tuổi còn nhỏ mà cậu nhóc lại dùng mùi đàn hương mà đàn ông trưởng thành thích dùng. Hơn nữa, hương liệu nhóc dùng lại là loại thượng đẳng. Dùng lâu ngày, mùi hương dần thấm vào cơ thể khiến cậu nhóc đi đến nơi nào, nơi đó sẽ thoang thoảng mùi hương kia. Vì thế, trong hoàn cảnh này, chỉ có người có mũi chó như Lý Đại Hùng mới ngửi ra.

Ngửi lại ngửi, Lý Đại Hùng đi đến sau đống rác. Cố Duệ cũng đi theo. Đám người Hàn Cao dù đã lùi xa ba trượng nhưng khi nhìn thấy hai người Cố Duệ lại gần đống rác, bọn họ vẫn rất lo lắng.

Tuy giận Cố Duệ nói chuyện khó nghe nhưng Hứa Điển vẫn nắm chặt thanh kiếm, mắt nhìn cô chằm chằm…

“Á!” Lý Đại Hùng bỗng nhiên kêu to.

Hứa Điển và Hàn Cao lập tức xông tới.

Đám lính nào dám để hai vị công tử nhà quan kia đi một mình, bọn họ lập tức đuổi theo.

Bọn người Hàn Cao còn chưa đến nơi đã nhìn thấy Cố Duệ vỗ thật mạnh vào lưng Lý Đại Hùng: “Kêu cái gì mà kêu!”

“Có một cái động!” Lý Đại Hùng ấm ức nói.

Hàn Cao bước đến, sau đống rác đúng là có một cái động, thoạt nhìn có vẻ mới đào cách đây không lâu, cửa động khá lớn, ngay cả một người to con như Lý Đại Hùng cũng có thể đi vào.

“Có dấu vết kéo lê!” Hàn Cao ngồi xổm xuống và chỉ vào dấu vết trên mặt đất. Có một cái gì đó đã bị kéo lên, vì trên đất có năm vết cào kéo dài… Mặt trên dính chất dịch sền sệt tanh tưởi, có vẻ như đây là chất dịch từ đống xác chết hôi thối gần đó.

Một bàn tay nào đó bị dính dịch này. Lúc bị kéo lê, bàn tay ấy cào trên mặt đất và để lại dấu vết như vậy.

Đây có thể là chuyện mà một cậu nhóc thông minh nào đấy có thể làm ra.

Hơn nữa, dấu vết còn khá mới. Nhất định là sau khi bọn Cố Duệ nghe thấy tiếng Trần Dịch Bảo la lên, nhóc đó đã bị lôi vào cái động kia…

Phía dưới… đen thui…

Phải xuống dưới đó?

Nhìn đám người Hứa Điển chuẩn bị đi xuống, Cố Duệ liền biết cô không thể đứng ngoài cuộc.

"Được rồi, mấy người đứng chờ ở ngoài đi. Tôi và Lý Đại Hùng sẽ xuống đó."

Không phải Cố Duệ muốn liều mạng xuống dưới đó, mà là ngoại trừ cô và Lý Đại Hùng, đám người còn lại chẳng thể chống đỡ nổi tà ám dù chỉ một chút.

Tà ám, Lý Đại Hùng vừa thấy Cố Duệ nói thế, liền biết dưới đó nhất định có thứ không sạch sẽ. Cậu lập tức căng thẳng nói: "Khỉ, hai người chúng ta có thể sao?"

"Không thể." Vẻ mặt Cố Duệ lạnh nhạt: "Khi thật sự gặp cái gì đó, cậu bọc hậu, tôi chạy trước."

Lý Đại Hùng: "…"

Sao cô có thể bình tĩnh nói ra những lời bỏ mặc đồng môn như thế vậy…

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Tên Da Xanh

Hàn Cao sai người đốt đuốc lên. Có ánh lửa, không khí xung quanh trở nên ấm áp hơn. Lúc này, mọi người mới cảm thấy an toàn hơn một chút, tuy rằng cái động kia vẫn đen thui như cũ.

"Dây thừng…"

Hứa Điển đề nghị buộc dây thừng vào eo hai người Cố Duệ. Tuy Cố Duệ cảm thấy đề nghị này rất xuẩn nhưng nếu thật sự có nguy hiểm, người ở trên kéo hai người lên sẽ nhanh hơn là cả hai tự chạy lên.

Sau khi buộc chặt dây thừng, Cố Duệ dùng Bạch Tàm Ti đo độ sâu của động, tầm hai mét, ở dưới quá tối.

Sau khi xuống động, hai người Cố Duệ lập tức cảm nhận được bùn đất dưới chân và mùi tanh tưởi ở nơi đây.

Nương theo ánh sáng của ngọn đuốc, cả hai có thể nhìn thấy rõ một ít vụn xác nằm rải rác khắp động.

"Ôi mẹ ơi, sao ở đây cũng có xác vậy? Bị thứ kia kéo xuống? Toàn bộ là xương, chẳng lẽ lại ăn…"

Sau đó, vẻ mặt Lý Đại Hùng tái mét. Cậu nhìn Cố Duệ chằm chằm: "Khỉ à, không trùng hợp vậy đâu nhỉ…"

Lại là ăn xác chết, lại là Trần Dịch Bảo… Có cần trùng hợp vậy không?

Lý Đại Hùng dù có ngốc đến mấy cũng nghĩ ngay đến cái "thứ" ở nhà họ Trần kia.

Mẹ nó, đã cố né cái nhà này rồi, sao vẫn cứ dính phải vậy!

Cái vận khốn nạn gì vậy trời!

"Chưa chắc. Dù sao thì chúng ta vẫn nên mau chóng đưa thằng nhóc kia lên trên."

Cố Duệ tuy là một người lạnh nhạt nhưng nếu nhìn thấy một cậu nhóc sắp chết mà không cứu, chuyện này cô không làm được. May mà có Lý Đại Hùng ở đây.

Địa đạo này là một đường ngầm dài và tối om.

"Khỉ, mùi càng lúc càng nặng…"

Cố Duệ không nói chuyện, Lý Đại Hùng cũng lặng thinh. Ba tên đệ tử Khuê Sơn thường rất ăn ý, hay ngầm ra hiệu với nhau để lừa hai lão già vô lương tâm nào đó. Ở nơi này, điều ấy lập tức trở nên hữu dụng. Càng đi sâu vào trong địa đạo, xác chết càng nhiều.

Lý Đại Hùng thì không sao, cậu vẫn nghĩ những cái xác này chính là xác động vật ở phía trên bị kéo xuống rồi bị gặm thành như vậy. Nhưng Cố Duệ khi nhìn thấy những cái này thì kinh hồn bạt vía.

Đây, đây là xương đùi và xương cánh tay của người mà? Chúng từ đâu ra?

Là người chết hay người sống?

Cố Duệ nhìn Lý Đại Hùng một cái mà không nói gì. Cô sợ nếu nói ra thằng nhãi này sẽ lập tức bỏ chạy. Còn chưa nói ra, tên này đã sợ đến run lập cập, hơi thở run rẩy rồi.

Khoan, có gì đó sai sai.

Sao lại có tiếng hít thở của ba người ở đây.

Cố Duệ dậm chân, kéo áo Lý Đại Hùng.

Lý Đại Hùng lập tức dừng bước. Cậu căng thẳng nhìn sang Cố Duệ.

Khỉ, cô cũng cảm nhận được "nó" đúng không?

Mẹ nó, có tiếng hô hấp của người thứ ba.

Khỉ à, khỉ, chúng ta chạy mau đi…

Lý Đại Hùng vừa muốn chạy, Cố Duệ đã nhanh tay đẩy cậu về phía trước.

Không ổn! Con khỉ chết bầm, sao cô lại hại tôi?

Lý Đại Hùng hoảng sợ. Cậu không kịp đề phòng liền ngã sấp về phía trước. Tay cậu bất ngờ nắm lấy một thứ gì đó.

Tay, một bàn tay, một bàn tay nhỏ hơn tay cậu rất nhiều.

Nhơn nhớp, tanh tưởi…

Mẹ ơi!

Cả người Lý Đại Hùng lập tức nổi da gà. Cậu vừa định ném thứ ấy đi thì chợt nhớ đến lời sư phụ nói: Khi gặp phải thứ tà ám hoặc những thi thể kỳ quái, không nên gấp, gấp gáp sẽ hỏng việc, chúng ta phải bình tĩnh, phải bình tĩnh như thể chưa từng bình tĩnh như thế!

Bình tĩnh? Lý Đại Hùng chịu đựng sự sợ hãi và ghê tởm trong lòng, quay đầu một cách cứng ngắc để nhìn rõ thứ mình nắm trong tay.

Tay người, của một đứa trẻ, lại nhìn kỹ…

Trần Dịch Bảo.

Thằng nhóc này không biết sao lại ngất ở chỗ này.

Lý Đại Hùng lập tức hoàn hồn lại, trừng mắt nhìn Cố Duệ, vẻ mặt rất hung ác: "Cô đã sớm biết đấy là Trần Dịch Bảo! Vậy đẩy tôi làm cái quái gì!"

Cố Duệ không nói gì, chỉ im lặng rút thanh kiếm Hàn Cao vừa đưa cho mình ra.

Một lời không hợp liền rút kiếm!

"Ôi, khỉ, cô đẩy thì đẩy, có gì chúng ta bình tĩnh nói chuyện nào!"

Lý Đại Hùng lập tức rụt đầu, yếu ớt nói. Cậu lại thấy Cố Duệ nâng kiếm lên.

Một âm thanh lướt qua bên tai cậu.

Cậu nhìn thấy hai khúc của thứ gì đó rơi xuống đất, không ngừng vặn vẹo và chảy máu.

Rắn?

Một con rắn dài ba thước, có ba cái sừng trên đầu.

Rắn độc, hơn nữa độc của nó còn là thi độc.

"Tên đầu trọc từng nói, phàm là những nơi có xác chết chất đống, nơi đó nhất định có tà vật rất mạnh. Nếu lợi hại thì thành quỷ, thành yêu, còn không thì biến thành vật cực độc. Con rắn này mà cắn cậu một cái, đống thịt hai trăm cân nhà cậu chắc phải bỏ mạng tại đây rồi."

Cố Duệ dùng kiếm chỉ vào xác rắn trên mặt đất. Lý Đại Hùng vừa sợ vừa thẹn: "Được rồi, cảm ơn cô, khỉ. Tôi suýt nữa là hiểu nhầm cô."

"Không cần cảm ơn, cậu nặng quá nên tôi chỉ cần đẩy nhẹ một cái là cậu ngã ấy mà."

Vừa nói, Cố Duệ vừa đến gần Trần Dịch Bảo, kiểm tra hơi thở của cậu nhóc.

"Còn sống."

Tiếng hô hấp thứ ba chính là của cậu nhóc này.

Trên tay nhóc này quả nhiên dính chất dịch ấy. Đúng là to gan, không sợ hãi.

"Ôm nó rồi nhanh chóng rời khỏi đây."

Cố Duệ không muốn ở lại đây quá lâu, bởi vì không hiểu sao cô lại có cảm giác bất an.

Giống như… đang bị ai đó theo dõi.

Nhưng cô vừa dứt lời…

Phụt!

Cây đuốc đang sáng trên tay đột nhiên vụt tắt một cách quỷ dị. Không gian lại chìm vào bóng tối.

Cố Duệ và Lý Đại Hùng im lặng, không nhúc nhích.

Sau đó, một trận gió lạnh thổi qua khiến hai người Cố Duệ run lập cập, đầu óc trở nên cứng đờ, không suy nghĩ được gì.

Có tiếng hô hấp thứ tư, chậm rãi, chậm rãi gần bên tai.

Gió? Hô hấp?

Địa đạo này là độc đạo, nếu có gió, sao lúc mới xuống, hai người họ lại không có cảm giác mà lúc này lại có? Hơn nữa, còn lạnh đến quỷ dị.

Tên đầu trọc chết bầm đã nói, khi gặp nguy hiểm, việc đầu tiên là phải bình tĩnh, nhanh trí, trầm ổn.

Vì thế…

Đột nhiên, trong bóng tối xuất hiện hai đốm sáng xanh.

Lý Đại Hùng nghĩ đến ma trơi khi đi đào Thi Nấm. Nhưng Cố Duệ biết, đây chính là đôi mắt.

Đôi mắt đã nhìn chằm chằm bọn họ rất lâu.

"Chạy!"

Cố Duệ kêu to. Lý Đại Hùng ôm Trần Dịch Bảo lên rồi bỏ chạy. Cố Duệ ném cây đuốc đã tắt về phía cặp mắt kia.

Rắc!

Có vẻ như cây đuốc đã bị thứ đó bắt được. Tiếng cây bó đuốc bị bẻ gãy, trong bóng tối, nghe rất rợn người.

Cố Duệ là một người nhanh nhẹn, khi ném bó đuốc, cô vốn không trông chờ vào việc nó sẽ có hiệu quả công kích.

Chẳng qua chỉ ném để quấy nhiễu thứ đó một chút mà thôi.

Nhưng hiển nhiên, Cố Duệ đã đánh giá quá cao hiệu quả quấy nhiễu của nó. Lúc cô chạy được ba, bốn mét, phía sau lưng truyền đến mùi vị tanh tưởi khiến cô cảm thấy vừa sợ hãi vừa ghê tởm. Và trên lưng có một bàn tay ấn vào.

Trong tích tắc, khi bị bàn tay ấy chạm vào, Cố Duệ cảm thấy sởn tóc gáy.

Sẽ chết sao?

Nếu bị hắn đánh một chưởng, cô chắc chắn sẽ chết!

Không biết vì sao, cũng có thể là khi gần với ranh giới giữa sự sống và cái chết, năng lực tiềm ẩn trong người đột nhiên bộc phát. Cố Duệ lập tức đè ép sự sợ hãi trong lòng lại. Cơ thể cô có thể đuổi kịp tinh thần hoảng sợ. Khi bàn tay kia chạm vào sau lưng cô, chạm vào vị trí của tim, chân cô lách sang một bên, cơ thể dựa hờ vào tường, thắt lưng hạ thấp xuống rồi quét chân về phía đối phương.

Đòn quét chân bình thường rất hữu hiệu, lúc này lại không ăn nhằm gì, hơn nữa Cố Duệ còn cảm nhận được sự đau đớn truyền từ dưới chân lên. Mẹ kiếp, chân cô như thể đá vào một cây gậy sắt nào đó vậy.

Nhưng Cố Duệ là một kẻ sợ chết. Cô lập tức nhịn đau lăn sang một bên, đầu bỗng nhiên đụng phải vật gì đó mềm mềm.

Đối phương?

Không, là rắn!

Cố Duệ còn chưa đứng dậy đã bị một luồng hơi nóng thổi sát đầu. Cái thứ đó đang thở ra, hơi thở mang theo sự tanh tưởi – xác thối!

Bỗng nhiên, không gian trở nên sáng hơn. Thì ra, Lý Đại Hùng chạy đằng trước thấy Cố Duệ bị bắt lại thì lấy hộp lửa ra quẹt.

Có ánh lửa, mắt có thể nhìn thấy được mọi thứ. Vừa nhìn thấy cảnh trước mắt, Lý Đại Hùng càng hoảng sợ, suýt nữa là đánh rơi que diêm trên tay.

Con quái vật kia muốn cắn Cố Duệ.

Cố Duệ khi ngửi thấy mùi thối thì biết thứ đó ở gần mình nhưng không ngờ lại gần như vậy, miệng còn há to ra. Cố Duệ vốn nghĩ mình sẽ thấy mặt kẻ ấy nhưng thứ nhìn thấy lại là một khuôn mặt xanh lè, đầy vẩy. Nó tựa như một con ác quỷ trỗi dậy từ địa ngục. Cố Duệ sợ đến dựng cả tóc gáy. Dưới tình thế cấp bách, cô nhặt đoạn thân rắn bị cắt đưa lên.

Chuẩn, vừa khéo nhét vào miệng thứ đó.

Rắn này là rắn độc. Cố Duệ mặc kệ có thể dùng cách lấy độc trị độc với thứ quỷ quái này hay không. Cô nhanh chân đá vào nó. Cô mượn lực xoay người nhảy lên rồi kéo mạnh sợi dây thừng.

"Sững người ở đấy làm gì, mau chạy!"

Lý Đại Hùng đã sợ đến tái mét cả mặt mày, nhìn thấy Cố Duệ kéo mạnh sợi dây, cậu cũng lập tức kéo theo.

Hứa Điển đứng ở trên dỏng tai nghe ngóng động tĩnh bên dưới. Lúc này, bên trên vẫn chưa nghe thấy tiếng động gì, có thể là hai người Cố Duệ ở dưới kia không gặp phải thứ gì nguy hiểm.

Nhưng Hàn Cao rất có ý thức nguy cơ. Hắn sợ ngộ nhỡ hai người kia gặp phải tình cảnh không may, không kịp phản ứng lại.

Người này thế mà miệng quạ đen không tưởng. Đang lúc Hứa Điển chờ đến sốt ruột thì sợi dây trong tay bị giật mạnh. Mẹ kiếp, suýt nữa là hắn bị kéo luôn xuống dưới. May mà Hàn Cao phản ứng nhanh, kịp thời kéo hắn lại. Chưa kịp mắng ầm lên thì nghe thấy tiếng hét từ dưới vọng lên.

"Mau kéo lên! Mẹ kiếp, cái thứ quỷ quái gì thế này!"

Những người ở trên hiển nhiên rất kinh hãi. Tám người lính ra sức kéo hai người Cố Duệ lên. Những người còn lại cảnh giác rút đao ra. Ngoại trừ tiếng la của Lý Đại Hùng ở phía dưới, bọn họ còn nghe thấy tiếng gào quỷ dị và khủng bố khác…

Kinh hồn bạt vía, Hứa Điển nắm chặt sợi dây thừng, mặt mày xanh mét: "Mau, kéo!"

Cố Duệ và Lý Đại Hùng dưới địa đạo được kéo lên, dưới chân như có gió lướt qua, cả hai được kéo như bay lên trên.

Tiếng gào càng lúc càng gần. Vừa xoay đầu, Cố Duệ liền nhìn thấy một đôi mắt xanh đáng sợ trong bóng tối.

Càng được kéo gần đến cửa động, Cố Duệ càng nhìn thấy rõ thứ kia. Tứ chi của nó dài chạm đất và nó đang chạy như điên về phía hai người…

Dáng nó rất to lớn.

Lúc trước vì sợ hãi nên chưa phát hiện ra, giờ nhìn lại, kẻ này chẳng phải Trần đại công tử sao? Lúc này, trông hắn như một con dã thú quỷ quái, đáng sợ.

Gào…

Nó điên cuồng nhảy lên như muốn tiến lại gần hai người. Cố Duệ quay đầu lại, dưới chân điểm nhẹ một cái, phối hợp với đám người Hứa Điển đang cố sức kéo ở phía trên. Tựa như khi tập luyện xà trúc trên Khuê Sơn, cơ thể cô phi lên nhẹ như yến. Phút chốc, cô đã vượt lên trên Lý Đại Hùng. Cũng phải, cơ thể cô vốn gầy, so với kéo Lý Đại Hùng, kéo cô nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Thấy Cố Duệ vượt lên mình, phút chốc, Lý Đại Hùng trở nên sốt ruột. May thay, Cố Duệ bắt lấy một tay của cậu rồi kéo lên. Hai chân Lý Đại Hùng tựa như Phong Hỏa Luân…

Điên cuồng phi lên trên.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105: Dưới Nước!

Soạt! Cuối cùng cũng đến cửa động. Không cần dùng quá nhiều sức, Cố Duệ đã nhảy lên trên. Đương nhiên, cô không quên kéo theo Lý Đại Hùng. Sau đó, không để ý đến đám người Hứa Điển, cả hai tựa như đội quân cảm tử, lao tới đống xác động vật kia, kéo từng cái xác đến vứt xuống động.

Ôi chao, đám xác kia thối đến mức khiến người ngửi nghẹt của mũi. Bình thường, Cố Duệ là một người vì có thể để bản thân sạch sẽ mà không ngại khiến người khác bẩn toàn thân. Ấy vậy mà lúc này, cô lại không ngừng lôi xác động vật phân hủy đến tởm không thể tởm hơn đến miệng động này và vứt xuống.

"Nhìn gì mà nhìn, mau phụ tôi một tay!"

Giọng thật hung dữ.

Những người còn lại không hỏi gì cả, bọn họ đoán cô làm vậy để con quái vật bên dưới không thể lên trên.

Cách này cũng tạm ổn, nếu không làm thế, con quái vật kia sẽ lên đây. Lúc đó, không chừng nó sẽ giết chết hết cả đám bọn họ. Ở đây chỉ có Cố Duệ và Lý Đại Hùng là người Hàng Đạo. Mà Lý Đại Hùng lại sợ hãi đến mức không thể suy nghĩ được gì. À, lúc bình thường cậu ta cũng đâu thể nghĩ ra cách gì. Thế nên, Cố Duệ nói gì, cậu ta lập tức làm theo.

Sau đó, một đám người chịu đựng sự ghê tởm trong lòng mà lôi mấy cái xác gia súc chất đống kia vứt xuống động.

May mà đây chỉ là xác gia xúc, áp lực tâm lý không lớn lắm. Đa số người ở đây đều từng trải qua không biết bao nhiêu cảnh chém giết. Trong lúc sinh tử, thứ ghê tởm thế này chẳng xá gì. Vì vậy, một đám người làm việc rất lưu loát.

Một lúc sau, hơn mười các xác đã được vứt xuống. Nhưng mọi người vẫn nghe thấy tiếng gào vang lên bên tai…

Hắn đến!

Cố Duệ vội vàng giật lấy cây đuốc của người đứng bên cạnh rồi ném xuống. Thấy thế, Hàn Cao lập tức phản ứng lại, hắn vội vàng vứt cây đuốc trên tay xuống động rồi nhanh chóng phân phó: "Mau ném xuống! Hắn muốn lên đây!"

Xác chết dù có nước, nhưng đa số lại là mỡ. Mỡ xác chết gặp phải lửa sẽ lập tức bùng cháy. Trong khoảnh khắc ngọn lửa bùng lên, Hàn Cao vừa dứt lời, cái thứ quỷ quái kia lập tức vọt lên trên miệng động…

Đám người Hứa Điển hoảng sợ nhìn khuôn mặt xanh lè đáng sợ kia. Da xanh còn chưa tính, quan trọng là trên da còn có vảy. Đây đâu còn là người nữa! Chẳng lẽ đó là yêu quái?

Cái thứ không phải người không phải yêu này, sau khi lao ra, nhìn thấy đám người, ánh mắt trở nên hung ác hơn. Bỗng nhiên hắn nhìn thấy ngọn đuốc, cơ thể nó như định nhảy lên…

"Ném!"

Dưới sự hoảng sợ, đám người vội vàng ném cây đuốc trong tay về phía thứ kia, ném cho nó rơi xuống hố lửa. Đúng là nó sợ lửa. Thứ đó giương nanh múa vuốt trong ngọn lửa đang cháy. Âm thanh gào thét giận dữ của nó vang vọng khắp đường dẫn nước ngầm, tựa như một con ác quỷ bị lửa thiêu đốt vì không phục phán xét ở điện Diêm La.

Quá khủng bố! Đám người nào có hứng thú ở lại xem thứ đó có bị đốt chết hay không. Bọn họ đều nhanh chân chạy ra ngoài.

Lý Đại Hùng ôm Trần Dịch Bảo chạy. Người chạy nhanh nhất vẫn là Cố Duệ. Dù thân pháp thua Thanh Vũ nhưng lại hơn những người ở đấy rất nhiều. Chân như lướt trên gió, cô chạy như bay ra ngoài. Những người còn lại, ai cũng sợ chết, nhìn thấy Cố Duệ chạy điên cuồng như vậy, bọn bọ liền sợ mình sẽ bị bỏ lại ở sau nên dùng hết sức bình sinh chạy như điên.

Nhưng một hồi lâu sau, cả đám vẫn không nghe thấy tiếng gì. Không đuổi theo sao?

Mọi người ai cũng mệt mỏi. Lúc chạy thì cảm thấy bản thân chạy rất chậm, bây giờ nhìn lại mới biết, bọn họ đã chạy được rất xa. Đường ngầm này bao trùm toàn thành U Châu, đường vừa dài vừa ngoằn ngoèo. Lúc vào thì không thấy gì, lúc chạy trốn mới thấy… Mẹ nó, sao còn chưa đến!

Không được rồi, không chạy nổi nữa rồi. Đa số người ở đây hơi thở đã trở nên nặng nề, bước chân trở nên chậm hơn. Cố Duệ và Hàn Cao là người dẫn đầu, cả hai quay lại nhìn. Đường ngầm và sông ngầm yên ắng, không một bóng người. Lúc này, cả hai mới yên lòng, cho đám người dừng lại nghỉ ngơi.

Vừa nghe thấy tiếng Cố Duệ bảo được nghỉ ngơi, cả đám lập tức xụi lơ, ngồi phịch xuống tựa như quả bóng bị ai đó rút hết không khí.

Thể lực Lý Đại Hùng rất tốt, ôm Trần Dịch Bảo chạy một đoạn dài như vậy mà mặt vẫn không đỏ, hô hấp không hỗn loạn như những người khác. Đám người Hàn Cao nhìn thấy như thế thì rất khâm phục, huống hồ Hứa Điển đang dựa vào tường thở dốc.

Hứa Điển cảm thấy không tự nhiên lắm. Hắn nhìn Trần Dịch Bảo đang được Lý Đại Hùng ôm: "Tiểu Bảo sao rồi?"

Lý Đại Hùng trả lời rất sảng khoái: "Còn thở, chưa chết." Cậu nhiệt tình trả lời nhưng Hứa công tử lại nhìn cậu với vẻ mặt "cạn lời".

Cố Duệ: "Cậu nhóc này vẫn ổn, chỉ bị hôn mê, trên cơ thể không có vết thương nào."

Hứa Điển: "Vậy thì tốt. May mà có cô."

Lý Đại Hùng: "…"

Lời cậu nói cũng có ý như thế mà! Chỉ khác là người ta nói tóm tắt, hàm súc! Đề nghị không được phân biệt giới tính như vậy!

Lúc đang giận dỗi, Lý Đại Hùng bỗng nhiên giật nhẹ góc áo Cố Duệ.

Tuy Cố Duệ chạy trốn nhanh nhưng thể lực lại yếu nhất đám. Dù sao, căn cơ bẩm sinh không tốt, lại là nữ, sau khi chạy một đoạn đường dài như vậy, cô đã cảm thấy đuối sức. Lúc này, cơ thể đang mệt mỏi, lại bị Lý Đại Hùng giật góc áo, cô có chút không kiên nhẫn nói: "Sao?"

Lý Đại Hùng: "Khỉ, hình như tôi nghe được tiếng nước."

Nói nhảm, ai ở đây chẳng nghe được tiếng nước.

Cố Duệ: "Cậu muốn đi tiểu?"

Vấn đề này thật là… Lý Đại Hùng trợn trắng mắt: "Nghiêm túc chút đi, tôi đang nói chuyện đàng hoàng đấy. Tiếng nước này không giống bình thường mà giống như…"

Nghe cậu ta nói vậy, Cố Duệ lập tức để ý thật kỹ. Cô quay đầu nhìn kỹ sông ngầm đang chảy. Nước sông đen sì, vừa nhìn đã biết không sạch sẽ. Mắt cô nhìn chòng chọc vào dòng nước. Nếu cẩn thận nghe kỹ, ngoài tiếng róc rách của nước đang chảy còn có… tiếng chảy xiết.

Mặt Cố Duệ lập tức biến sắc. Cô hô to: "Không ổn! Mau chạy, hắn ở dưới nước!"

Lời nói của cô làm đám người đang mềm nhũn tay chân hoảng sợ. Bọn họ vội vã bò dậy bỏ chạy. Lúc này, đột nhiên có tiếng hét thảm vang lên.

Một tên lính đang ngồi nghỉ ngơi sát bên sông bị tóm chân. Đám người Cố Duệ quay đầu lại nhìn. Người kia đã bị kéo xuống nước, vừa kêu thảm một tiếng, tay chân giãy giụa trong nước hai ba cái… Trên mặt nước có vệt máu loang ra, một người đang sống sờ sờ cứ thế mà bị cắn đứt đầu. Cái đầu của người đó nổi trên mặt nước, cánh tay cũng bị cắn đứt. Máu tuôn ra, hòa vào mặt nước đen sì. Tình cảnh rất thảm thiết.

Người đó đã chết!

"Sững người ra đó làm gì, mau chạy!" Cố Duệ nào có thảnh thơi mà cứu người. Ngay cả đám người Hàn Cao cũng biết, người lính xui xẻo kia chắc chắn đã bị giết chết. Một đám người vội vã nắm chặt chuôi kiếm bỏ chạy. Nhưng tiếng nước phía sau ngày càng gần. Quay đầu lại nhìn, trên mặt nước có thứ gì đó tựa như một con cá lớn đang bơi nhanh về phía họ, theo sau đó còn có vết máu lênh láng. Cố Duệ thậm chí còn đoán rằng, phải chăng hắn vừa đuổi theo bọn họ vừa nhấm nháp xác thịt của người lính xui xẻo vừa nãy!

Tên quái vật này bơi nhanh như cá. Tốc độ hắn bơi dưới nước còn nhanh hơn tốc độ đám người Cố Duệ chạy trên bờ. Chạy thêm vài bước, Cố Duệ cảm nhận được tiếng nước đang ở rất gần mình. Cô lập tức xoay người, rút kiếm ra…

Cách bên hông bọn họ ba, bốn mét, một bóng đen lao lên khỏi mặt nước. Bọt nước văng lên tung tóe. Sau khi lao khỏi mặt nước, hắn nhảy lên bờ rồi tựa như dã thú, chân sau chuyển động, hắn vọt đến người lính cách hắn gần nhất.

Đối mặt với địch, người này là một tay kiếm cừ khôi. Nhưng đối mặt với thứ kia, hắn sợ đến mức đầu óc trở nên trống rỗng. Kiếm chưa kịp rút ra, bóng đen kia đã lao đến…

Keng!

Hàn Cao đứng gần đấy rút kiếm ra, đâm vào bụng thứ kia. Keng! Thanh kiếm tựa như đang đâm vào miếng sắt gì đó. Mũi kiếm rung lên, lưỡi kiếm xoay một vòng. Trong phút chốc, Hàn Cao cảm thấy bội kiếm của quân lính như trở thành một miếng sắt vô dụng.

Quái vật đưa tay nắm lấy thân kiếm. Hàn Cao không giữ được kiếm. Kiếm bị đánh bay ra ngoài. Người lính kia may mắn thoát khỏi một kiếp. Bàn tay to của quái vật tấn công về phía Hàn Cao…

Cánh tay ấy to khỏe như trâu. Không cần nghi ngờ, nếu bị cánh tay ấy quét ngang, cổ và đầu hắn sẽ lập tức chia lìa nhau.

Rầm!

Lúc các binh lính đều cho rằng Hàn công tử - người mà họ phải bảo vệ sắp trở thành oan hồn bị chặt đầu thì nhìn thấy một cánh tay rắn chắc đỡ trước mặt hắn.

Kích thước khá chênh lệch với tên quái vật nhưng lực công kích lại rất mạnh. Một giây đó, trong mắt họ, Lý Đại Hùng như trở nên to lớn lạ thường.

Đây cũng là cảm nhận của Cố Duệ lúc này. Nhưng không đến một giây sau, thằng nhãi này đã bị đánh bay. Văng ra xa chừng bảy, tám mét, Lý Đại Hùng hô to: "Mẹ kiếp! Đau chết mất! Cố Duệ, không chống đỡ nổi nữa rồi! Mau tách ra chạy!"

Mẹ kiếp, đẹp trai không quá ba giây!

Cố Duệ mắng to: "Chạy cái đầu cậu! Mau đến đây hỗ trợ!"

Lý Đại Hùng ném Trần Dịch Bảo cho Hứa Điển. Hứa Điển ôm cậu nhóc, nhất thời không biết nên làm gì, chỉ biết tình thế của bọn họ đang ở thế "ngàn cân treo sợi tóc", nhưng…

Mọi người rối rít rút kiếm ra. Tuy rằng đao kiếm không thể chém rách da thịt của tên quái vật kia. Nhưng mọi người đồng lòng hiệp sức, ít nhiều gì cũng có chút tác dụng, vẫn có thể miễn cưỡng chống đỡ một hồi.

"Cố cô nương, cô chạy trước đi…" Hứa Điển cho rằng người nên chạy lúc này là Cố Duệ. Dù sao cô cũng là con gái, hắn muốn cô đưa Trần Dịch Bảo chạy trước.

Nhưng Cố Duệ chỉ liếc hắn một cái: "Anh chạy đi!"

Hứa Điển: "Tôi là đàn ông con trai, cô là con gái, cô…"

Cố Duệ: "Cút!"

Khí thế mạnh mẽ, không cho người khác từ chối. Ngay cả năng lực phản bác, Hứa Điển cũng không có. Sắc mặt hắn hết trắng rồi lại xanh: "Bảo trọng!" Hắn ôm Trần Dịch Bảo xoay người bỏ chạy. Một lúc sau, quay đầu nhìn lại, Cố Duệ vẫn đứng đấy. Chẳng biết tại sao cô lại không muốn chạy ra ngoài.

Đang đợi gì sao?

Cố Duệ không đợi gì cả. Cô chỉ nhìn đám người đang vây quanh và tấn công quái vật kia. Lý Đại Hùng và Hàn Cao là hai mũi nhọn công kích chính, đám binh lính chỉ như "dệt hoa trên gấm". Một đám người tựa như miếng đậu hủ, liên tục bị đánh bay ra ngoài. Hàn Cao và Lý Đại Hùng chắc không thể duy trì được lâu.

"Khỉ, sao cô còn không mau chạy! Đứng đấy làm gì!" Lý Đại Hùng gào to. Vốn dĩ cậu xông vào tấn công, giữ chân quái vật để Hứa Điển và Cố Duệ có thể mang theo Trần Dịch Bảo chạy trước. Giờ thì hay rồi, Hứa Điển đã bỏ chạy mà người này còn ở lại đây góp vui.

Lý Đại Hùng mới không chú ý một xíu, quái vật kia đã bắt lấy tay cậu.

Mẹ kiếp, xong đời rồi!

Cả người Lý Đại Hùng bị quái vật ném vào tường. Cú va chạm khiến đầu óc cậu choáng váng, bên trong bắt đầu có máu bầm tụ lại. Chưa kịp bò dậy, quái vật nâng chân lên, hung ác đạp về phía Lý Đại Hùng.

Đây không phải yêu quái, là người!

Hàn Cao đột nhiên phát hiện, lúc đầu quái vật tấn công loạn xạ như dã thú nhưng càng về sau, quái vật dần bắt chước các đòn tấn công và phòng thủ của bọn họ. Suy cho cùng, yêu quái, dã thú không thể biết nhấc chân đạp xuống một cách bài bản thế được. Dù trong lòng thấy nghi hoặc nhưng kiếm trên tay Hàn Cao vẫn nhanh nhẹn chém vào eo quái vật. Dù rằng không hiệu quả lắm.

"Đại Hùng!"

Lúc hắn cho rằng Lý Đại Hùng chết chắc… thì một bóng đen xuất hiện chắn phía trước cậu ta.

Là Cố Duệ!

Cố Duệ vừa mới lấy lại thể lực. Việc cô đột ngột ra tay lúc này nằm ngoài dự đoán của mọi người. Cô chạy lấy đà, nhảy lên, chân vừa khéo đạp lên cái chân mà tên quái vật dùng để đạp về phía Lý Đại Hùng. Cô nhẹ nhàng nhảy lên, duỗi tay ấn lên vai hắn rồi mượn lực lộn người về sau.

Đây là chiêu gì vậy trời! Không tấn công, không phòng ngự, cứ thế bỏ mặc Lý Đại Hùng.

Nhưng không sao, Lý Đại Hùng đã nhanh chóng ngồi dậy.

A, đúng là một tên to con nhanh nhẹn!

Rầm! Chân tên quái vật đá vào tường. Trên tường lập tức xuất hiện vết nứt.

Đây là lực công kích kiểu gì vậy!

Mọi người kinh hãi. Cố Duệ vọt đến sau lưng tên quái vật rồi rút kiếm ra!

Tới rồi!

Mọi người mừng muốn khóc. Bọn họ thầm nghĩ đệ tử Hàng Đạo rốt cuộc đã ra tay. Nhưng giây tiếp theo, Cố Duệ đã dùng kiếm cắt tay mình. Máu tươi lập tức chảy ra.

Những người có mặt ở hiện trường: Giết địch một ngàn, tự tổn hại mình tám trăm? Đây là phong cách của Hàng Đạo phái Khuê Sơn sao?

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Cuộn Tơ

"Cố cô nương, chẳng lẽ cô muốn dẫn dụ tên quái vật này! Không thể đâu!" Hàn Cao nhìn thấy tên quái vật từ bỏ Lý Đại Hùng, sau đó xoay người đuổi theo Cố Duệ.

Cố Duệ trực tiếp phớt lờ lòng tốt của hắn. Cô hô to về phía Lý Đại Hùng: "Lợn rừng!"

Gì? Là Đại Hùng? Hay là lợn rừng? Chẳng lẽ Đại Hùng còn có biệt danh khác?

Lúc mọi người còn đang nghi hoặc, Lý Đại Hùng tựa như hiểu ra gì đó. Mắt lóe lên, cậu đột ngột bò dậy: "Đến đây!"

Dường như không bận tâm đến người khác, không trông chờ người khác hỗ trợ, hai người Cố Duệ liên tục di chuyển và tấn công tên quái vật. Cả hai nhất quyết không cận chiến và chỉ tập trung tấn công vào góc chết. Hiển nhiên, tên quái vật rất hứng thú với mùi máu tươi của Cố Duệ. Nhưng sức mạnh được tung ra trong các đòn đánh của Lý Đại Hùng quá mạnh, lại hay nhắm vào lưng mà đánh nên hắn rất tức giận.

Hai người Cố Duệ phối hợp tấn công rất ăn ý, có hiệu quả hơn rất nhiều so với đám người vừa nãy chỉ biết chém lung tung.

Điều này làm Hàn Cao thấy xấu hổ. Lúc này, Cố Duệ ở phía bên kia nói vọng lại: "Mau chạy đi!"

"Hàn Cao tôi chưa hèn đến mức bỏ chạy và để người khác ở lại chắn nguy hiểm thay mình." Hàn Cao không dễ bị lừa như Hứa Điền. Tuy rằng hiện tại tạm khống chế được tên quái vật nhưng hắn cảm nhận được nguy hiểm luôn rình rập hai người Cố Duệ. Một khi hai người này bỏ chạy, tên quái vật kia chắc chắn sẽ đuổi theo. Lúc đó, cả hai bọn họ sẽ khó mà chống đỡ tiếp. Sau đó, từng người sẽ bị quái vật đánh chết!

Hắn không phải Viên Lâm nên không thể làm ra những chuyện trái với đạo đức được. Nhưng…

Cố Duệ: "Ai muốn thay anh chắn nguy hiểm? Nếu giờ không đi, một lát nữa, tôi mặc kệ luôn sự sống chết của anh đấy!"

Dứt lời, cô đột nhiên tăng tốc, chạy nhanh theo vòng tròn. Chạy thế làm quái gì? Lý Đại Hùng cũng đang chạy theo vòng tròn như thế.

Chẳng lẽ chạy thế để tên quái vật hoa mắt chóng mặt sao?

Trong lúc Hàn Cao xoắn xuýt không rõ nguyên do, đường kính vòng tròn hai người Cố Duệ chạy nhỏ dần. Nguy hiểm!

Hàn Cao đang muốn tiến lên hỗ trợ…

Lý Đại Hùng chém kiếm xuống! Tên quái vật bắt lấy thanh kiếm, tung một chưởng vào đầu Lý Đại Hùng. Cùng lúc đó, Cố Duệ ở phía sau bỗng nhiên hạ thấp thắt lưng. Cô định sử dụng đòn quét chân?

Không, cổ tay cô linh hoạt tựa như một con rắn, cuốn qua chân tên quái vật.

Lý Đại Hùng chật vật né tránh một chưởng kia của tên quái vật. Khuôn mặt bị đau vì cơn gió được tạo ra từ một chưởng kia táp qua. Cậu vội vàng nhảy ra sau rồi hô lên: "Khỉ, cẩn thận!"

Nắm đấm của tên quái vật đấm xuống ót Cố Duệ. Cô không ngẩng đầu, tay kéo thật mạnh. Kéo? Kéo cái gì?

Tên quái vật làm đám người Hàn Cao sợ hãi nãy giờ thế mà lại ngã ra sau. Hơn nữa, hai chân hắn khép lại tựa như bị cái gì đấy quấn chặt.

“Đại Hùng, mau kéo!” Cố Duệ đứng dậy, tay quăng một thứ gì đó ra. Lần này, Hàn Cao thấy rõ vật đó. Đó là con thoi. Quanh con thoi quấn đầy sợi tơ trắng bạc.

Lý Đại Hùng đưa tay tiếp lấy rồi kéo mạnh. Sợi tơ bị kéo căng, tên quái vật đang giãy giụa dưới đất đột nhiên bị trói chặt lại. Khắp người hắn bị quấn rất nhiều tơ. Hóa ra, lúc nãy hai người Cố Duệ chạy vòng quanh như thế để quấn tơ khắp người hắn. Bởi vì ánh sáng ở nơi này rất yếu, mọi người lại sốt ruột nên không nhìn thấy những sợi tơ ấy. Nhưng, đây đúng là cách mà không ai ngờ đến.

Quái vật giận dữ gào thét. Thừa lúc hắn mất thăng bằng ngã xuống đất, Lý Đại Hùng tiến lại gần, nhanh chóng buộc sợi tơ đang cầm vào sợi tơ quấn ở thắt lưng hắn. Cậu thắt nút rất lộn xộn, không theo quy tắc nào. Kệ, đằng nào nó cũng rối sẵn rồi.

“Hộc… Đi!”

Sau khi trói tên quái vật, Lý Đại Hùng và Cố Duệ liền xoay người chạy. Đám người Hàn Cao lập tức phản ứng lại, cũng nhanh chóng chạy theo. Hàn Cao rất khâm phục thủ đoạn của hai người Cố Duệ. Hắn vừa chạy vừa nói: “Không ngờ Cố cô nương còn có cách thế này. So ra thì lối tấn công lung tung lúc nãy của chúng tôi thật quá ngu ngốc!”

Cố Duệ liếc hắn một cái nói: “Bồi thường tôi!”

Hàn Cao sửng sốt một lát rồi kiên định gật đầu: “Được, cho dù Cố cô nương muốn tôi theo (*) cô làm gì, tôi cũng không chối từ. Suy cho cùng, mạng tôi là do cô nhặt về.”

Lúc trước, lời nói của Cố Duệ khiến hắn cảm thấy cô là một người lạnh lùng. Mà hắn cũng thật sự nghĩ cô là người như thế. Hiện tại xem ra, cô lại là người mồm miệng chua ngoa, nhưng lòng dạ rất tốt, hơn nữa vừa có dũng vừa có mưu. Cô xuất sắc hơn đàn ông rất nhiều và là một cô gái hiếm có trong số các nữ giới. Hắn cảm thấy rất xấu hổ về cách nhìn cực đoan của mình về cô lúc trước.

Nhưng mà, giây tiếp theo, hắn nghe thấy vị Cố cô nương cực kỳ nhanh nhẹn trong lĩnh vực chạy trốn này nói với mình: “Tôi muốn anh bồi thường cuộn tơ cho tôi. Mà khoan, làm? Anh muốn làm gì cơ?”

Làm! Cái từ này được nói một cách uyển chuyển, trên khuôn mặt có đuôi lông mày nhướng lên, mắt sáng tựa như nở hoa. Vẻ mặt này của cô có vẻ… rất hứng thú.

Hàn Cao lập tức câm nín.

Lý Đại Hùng: “Giờ đang chạy trốn, khỉ, cô đừng có chòng ghẹo con nhà người ta nữa.”

Đám binh lính theo sau: Đúng đấy, rất không nên, cực kỳ không nên.

Cố Duệ bĩu môi. Chòng ghẹo cái quần! Rõ ràng Hàn Cao tự hiểu lầm, vì sao lại đổ cho cô? Cô là người rất trong sáng, rất thánh thiện đấy nhé.

Rất nhanh, cả bọn đã chạy gần đến cửa đường ngầm. Nhìn thấy ánh sáng trước mắt, mọi người lập tức phấn khởi, tựa như được sống lại lần nữa.

Nhưng…

“Sau khi ra ngoài, phải lập tức sơ tán người ở hẻm Mộc Đồng.” Cố Duệ bất thình lình lên tiếng.

Vẻ mặt Hàn Cao trở nên nghiêm trọng: “Sợi tơ kia không thể vây hãm hắn được lâu sao?”

Cố Duệ gật đầu. Cô không chắc chắn nói: “Mọi người đã thấy, sức hắn rất mạnh. Bạch Tàm Ti dù cứng cỏi nhưng không thể trói hắn được lâu. Sớm muộn gì hắn cũng thoát được, trừ khi giết chết hắn. Nhưng tôi và Lý Đại Hùng chưa có bản lĩnh như vậy, trừ khi tên đầu trọc chết bầm ở đây.”

Hàn Cao không cần nghĩ cũng biết tên đầu trọc chết bầm trong miệng Cố Duệ chính là sư phụ cô. Thứ tà ám lợi hại như vậy chỉ có sư phụ mới hàng phục được. Chuyện Cố Duệ thẳng thắn nói bản thân không thể cũng là chuyện bình thường.

“Đã biết. Tuyệt đối không thể để hắn ra khỏi đường ngầm được. Nếu làm bá tánh bên ngoài bị thương, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.” Hàn Cao không dám khinh thường nên lập tức đáp ứng. Cố Duệ biết, hậu quả so với những gì Hàn Cao tưởng tượng còn nghiêm trọng hơn.

Nhưng thế thì sao, trời có sập xuống, cũng có mấy kẻ cao chống, cô không rảnh xen vào góp vui.

Ánh sáng càng lúc càng gần. Hô hấp của cả bọn gần như hòa cùng một nhịp. Cuối cùng cũng ra ngoài.

Bỗng nhiên, Cố Duệ nghe thấy tiếng nước. Đầu óc lập tức căng thẳng. Trong đầu cô lúc này chỉ có một suy nghĩ duy nhất: “Mẹ nó, không phải lại là tôi đấy chứ?”

Quả nhiên, mắt cá chân trái cô bị nắm lấy, sau đó bị lôi thật mạnh. Tõm!

Nửa người dưới bị lôi xuống nước. Bởi vì quái vật ở dưới nước, mùi của nước che lấp mùi của hắn nên Lý Đại Hùng vẫn chưa nhận ra. Nhưng lúc tên quái vật nắm lấy chân Cố Duệ, cậu đã nghe được tiếng động. Cậu nhanh chóng bắt lấy tay Cố Duệ. Sức của tên quái vật kia quá lớn, ngay cả Lý Đại

Hùng cũng bị kéo xuống theo. May mà những người bên cạnh phản ứng nhanh, mau chóng giữ chặt Lý Đại Hùng lại.

Nhưng cả bọn đều sợ, tên quái vật kia sẽ xé xác Cố Duệ ở dưới nước. Quả nhiên, khi hợp lực đưa Cố Duệ ra khỏi mặt nước, bọn họ cũng nhìn thấy tên quái vật kia trồi lên mặt nước. Vừa nhìn thấy hắn, họ đã hoảng sợ.

Làn da vốn dĩ xanh lè vì mạnh mẽ làm đứt Bạch Tàm Ti thắt chặt trên người mà xuất hiện những vết thương dữ tợn, vì thế trông hắn càng khủng bố hơn. Bởi vì không thể kéo được Cố Duệ nên hắn muốn bẻ gãy chân cô. Hắn há miệng cắn chân Cố Duệ.

Cố Duệ sợ đến mức hồn phi phách lạc. Chân cô còn chưa dài đẹp như đôi chân siêu mẫu lúc trước, giờ lại bị tên quái vật này gặm?

Gặm bà nội nhà ngươi! Liên quan đến vấn đề xấu đẹp, nháy mắt, Cố Duệ như được uống phải viên đan đề cao mấy trăm phần trăm sức mạnh. Cô nhanh tay rút thanh kiếm được giắt bên hông Hàn Cao ra rồi chọc vào mắt tên quái vật.

Quái vật cũng rất nhạy bén. Hắn nhanh chóng chặn lại một kiếm kia của Cố Duệ. Tay khác của hắn dùng sức, chân Cố Duệ lập tức đau đớn như thể bị cào rách.

Dưới tình thế cấp bách, cô nhìn thấy vòng cổ trên cổ hắn. Vòng cổ này là một sợi dây hồng móc qua ngọc Quan Âm.

Trong đầu chợt lóe lên một suy nghĩ, cô lấy kiếm cắt dứt sợi dây kia.

Tên quái vật không đề phòng, sợi dây bị cắt đứt, miếng ngọc Quan Âm kia rơi xuống.

Cố Duệ hô to: "Trần Dịch Sinh, chẳng lẽ ngươi lại có thể vứt bỏ ngọc Quan Âm mà mẹ ngươi cho ngươi sao?"

Tên quái vật như bị sét đánh. Hắn hốt hoảng, miệng rù rì như nói gì đó. Sau đó hắn vội vàng buông Cố Duệ ra rồi nhanh chóng nhảy xuống nước tìm miếng ngọc.

Trần Dịch Sinh? Đó là Trần Dịch Sinh?

Đám người Hàn Cao cũng tựa như bị sét đánh. Cố Duệ mắng: "Ngây người ra đó làm gì? Mau kéo tôi lên!"

Mọi người nhanh chóng kéo Cố Duệ lên. Bắp chân Cố Duệ chảy máu ròng ròng. Hiển nhiên, cô đã bị cào khá nặng.

"Đừng kì kèo nữa, mau chạy!"

Tuy Trần Dịch Sinh đi tìm ngọc Quan Âm do mẹ hắn cho nhưng dù tìm được hay không, hắn chắc chắn sẽ trồi lên mặt nước lần nữa.

Lý Đại Hùng sau khi vớt Cố Duệ lên liền chạy.

Phía sau quả nhiên truyền đến tiếng nước dữ dội. Bà nó, không thể tìm lâu hơn xíu à?

Lúc Lý Đại Hùng ôm Cố Duệ lao ra khỏi đường hầm, phía sau truyền đến tiếng nước bắn lên.

Cố Duệ quay lại liền nhìn thấy Trần Dịch Sinh vọt ra khỏi mặt nước. Hắn dùng tứ chi của mình chạy nhanh trên mặt đất.

"Mau, mau, Đại Hùng chạy mau!"

Lý Đại Hùng chạy như điên nhưng Trần Dịch Sinh vẫn đuổi theo sát phía sau. Hơn nữa, có vẻ như hắn chỉ đuổi theo hai người Cố Duệ.

Cố Duệ: "Mẹ kiếp, sao cứ phải là hai chúng ta!"

Lý Đại Hùng: "Rõ ràng là hắn đuổi theo cô. Tôi bị cô làm liên lụy đây này."

Cố Duệ: "Mẹ nó, ngon nói lại coi!"

Trong lúc đấu khẩu, hai người đã chạy ra ngoài. Ánh sáng rọi xuống, mắt Cố Duệ hơi không thích ứng kịp. Nhưng cô chợt thấy Trần Dịch Sinh nhào tới.

Xong rồi. Phen này khó mà tránh được rồi. Cố Duệ trợn to mắt, nhìn Trần Dịch Sinh càng lúc càng gần mình. Chợt cô nghe thấy tiếng gió lướt qua bên tai.

Vút! Một mũi tên bay sượt qua tai, vài sợi tóc bên tai cô lay động… Mũi tên mang theo ánh sáng lướt qua, phía trên mũi tên có mấy hoa văn đang lưu chuyển. Cố Duệ phảng phất như nghe thấy tiếng nó xé toạc không khí bay đi.

Hàng Âm xé toạc không khí, mũi tên đó là mũi tên của Hàng Đạo, có người Hàng Đạo! Cố Duệ mừng muốn chết, nhất là khi nhìn thấy mũi tên kia bắn vào bàn tay Trần Dịch Sinh. Nhìn kìa, đâm được vào thịt hắn kìa!

Nên nhớ rằng, lúc trước bọn họ dùng đao kiếm tấn công cũng không làm hắn trầy miếng da nào. Thế mà mũi tên này lại đâm được vào tay hắn!

Sống rồi! Đám người Hàn Cao mừng phát khóc. Cố Duệ cũng thở phào nhẹ nhõm. Tốt rồi, tốt rồi, có người đến "chống trời" hộ rồi.

Nhưng nhìn kỹ lại, là Thanh Vũ. Lúc này, một tay cậu ta cầm cung tên, mũi tên được giắt bên hông. Mặt cậu ta có vết máu, máu đã khô lại. Hiển nhiên, trước khi đến đây cậu ta đã bị thương, chưa kịp lau vết máu và chữa thương đã vội vàng đến đây cứu hai người Cố Duệ. May mắn là cậu ta vừa tới kịp lúc.

Bên cạnh Thanh Vũ là Triệu Nguyên và rất nhiều nha dịch, còn có huynh muội Triệu Tử Kỳ. Lại nhìn thêm chút nữa, người bên kia chẳng phải là Hứa Điển sao?

Trần Dịch Bảo đã có quân y chăm sóc, Hứa Điển chỉ lo lắng cho an nguy của đám người Cố Duệ. May mắn là lúc hắn vừa ra ngoài thì gặp được đám người Triệu Nguyên đi tới. Sau khi nói rõ tình huống, đám người Triệu Nguyên chuẩn bị đi vào thì đám người Cố Duệ vừa khéo lao ra.

Trong lúc nghìn cân treo sợi tóc, Thanh Vũ vội vàng bắn một mũi tên cứu nguy cho Cố Duệ và Lý Đại Hùng. Mà mũi tên của cậu ta sao lợi hại quá vậy? Từ đâu ra vậy? Sao lúc trước chưa từng thấy cậu ta dùng? Nhưng hiện tại không phải lúc nên rối rắm vấn đề này. Vết thương ở lòng bàn tay Trần Dịch Sinh đau nhức như bị lửa thiêu đốt. Hắn kêu gào rồi rút mũi tên ra. Mũi tên dính theo thịt bị ném đi. Hắn tức giận gào thét và nhanh chóng nhào đến!

Cố Duệ sợ hết hồn.

***

(*) Từ "theo" và từ "bồi thường" cùng là một chữ "Bồi" trong tiếng Trung, nghĩa của chữ này thay đổi theo từng ngữ cảnh.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 107: Kiểu Này Thì Đánh Kiểu Gì!

Trần Dịch Sinh tiếp tục tấn công. Mục tiêu vẫn là Cố Duệ và Lý Đại Hùng. Đối với việc này, cả hai người chỉ có thể mắng thầm: Mẹ kiếp!

Lý Đại Hùng phản ứng lại trong chớp mắt. Cậu ném Cố Duệ ra, còn bản thân thì cúi thấp xuống. Trần Dịch Sinh như một con dã thú, bổ nhào vào khoảng giữa một trên một dưới hai người.

Cố Duệ xoay vài vòng trên không trung. Nơi Lý Đại Hùng ném cô ra là một sạp hàng trang sức. Cố Duệ chống một tay và chân phải không bị thương lên bàn, sau đó nhẹ nhàng đặt chân trái bị thương nặng xuống. Nhưng dù hạ xuống nhẹ nhàng, cô vẫn cảm nhận được cơn đau ở chân. Cô ngẩng đầu lên. Lý Đại Hùng ở phía đối diện đã lăn sang một đầu khác, Trần Dịch Sinh cũng rơi xuống đất. Nhìn sơ một vòng, hắn đã nhìn thấy hai người họ.

Hai người Cố Duệ và Lý Đại Hùng đồng thời hô to.

Cố Duệ: "Cậu ta nhiều thịt, xử cậu ta, xử cậu ta ấy!"

Lý Đại Hùng: "Là người thì phải chung thủy, người anh em, là yêu quái cũng phải thế! Tiếp tục bám theo cô ta đi!"

Hai người không cần dẫm đạp tình nghĩa đồng môn tàn tạ đến mức này đâu! Triệu Nguyên vốn lo lắng cho an nguy của hai người Cố Duệ nhưng thấy cả hai ra sức hãm hại nhau như vậy, ông thấy tội thay cho sư tổ và sư phụ bọn họ.

Có lẽ lời khẩn cầu của Lý Đại Hùng đã tiếp thêm sự "kiên định" cho Trần Dịch Sinh. Hắn ta lao đến chỗ Cố Duệ.

"Lý Đại Hùng, cái tên khốn khiếp nhà cậu!" Mặt Cố Duệ trắng bệch. Tay nắm lấy một vốc trang sức, cô nhảy lên, kẹp một cây trâm vào đầu ngón tay rồi phóng ra. Vút! Cây trâm kia cắm thẳng vào mắt Trần Dịch Sinh.

Trần Dịch Sinh một tay cầm cây trâm, chân nhảy lên rồi đáp xuống nơi cách Cố Duệ một thước, tay còn lại tung ra một chưởng.

Cố Duệ đáp xuống đất, nhanh chóng đá cái bàn bày trang sức kia ra.

Rắc! Trần Dịch Sinh chưởng nứt cái bàn kia. Chưởng này thật mạnh! Cái bàn dày một tấc cũng bị nứt đôi.

Cố Duệ xoay người bỏ chạy. Trần Dịch Sinh đuổi theo phía sau. Bàn tay thô dài của hắn nắm lấy sau cổ cô, ý đồ muốn bóp cổ. Cố Duệ đột nhiên linh hoạt như một con khỉ. Cô vặn eo, lấy một cây trâm trong tay đâm vào vị trí tim đối phương.

Nhưng mũi trâm vỡ vụn tựa như đâm phải một tấm sắt. Lại nữa! Ai đó có thể cho cô một cây trâm nhái làm bằng hợp kim inox đi! Đang cần, gấp!

Sau một kích đâm không trúng này, Cố Duệ lâm vào tình trạng "trộm gà không được còn mất nắm gạo". Cô cách Trần Dịch Sinh rất gần, muốn tránh cũng tránh không kịp. Mùi tanh tưởi theo từng hơi thở của hắn khiến cô cảm thấy choáng váng…

Trần Dịch Sinh bắt được bả vai Cố Duệ. Cố Duệ giãy giụa một hồi vẫn không thoát được. Cô còn tưởng rằng tay cô cũng sẽ bị tàn phế như chân.

Đột nhiên, một mũi tên bắn trúng khớp xương cánh tay của Trần Dịch Sinh.

Là Thanh Vũ! Cậu nhảy lên đầu một con sư tử đá, kéo cung, rút tên, lên dây. Mũi tên được bắn ra, bắn trúng Trần Dịch Sinh, thành công cứu Cố Duệ một phen.

Anh bạn, làm tốt lắm! Cố Duệ thầm khen. Nhưng Triệu Nguyên ở bên cạnh lại rất lo lắng. Thanh Vũ vốn đã bị thương. Mỗi lần kéo cung, vết thương của cậu lại nứt ra. Lúc này, tay cậu đang thấm đẫm máu từ miệng vết thương chảy ra. Sợ rằng cậu ta không thể kéo cung thêm lần thứ ba! Cậu cắn răng, định bắn thêm một phát nữa nhưng bị Triệu Nguyên ngăn lại: "Thanh Vũ, cậu phải nghỉ ngơi một chút. Đừng cố sức nữa! Nếu không cánh tay cậu sẽ bị tàn phế mất!"

Thanh Vũ biết đám binh sĩ cũng không giúp ích được gì nhưng còn may, hai người Cố Duệ đã tạm thoát khỏi nguy hiểm. Cậu không thể lại cố sức kéo cung, bằng không kinh mạch của tay sẽ bị đứt.

Việc Trần Dịch Sinh bị Thanh Vũ bắn trúng cánh tay, đã đem đến đường sống cho Cố Duệ. Hơn nữa, binh sĩ cùng lúc ép sát tới, tạo cơ hội cho cô thoát thân. Bởi vì cử động mạnh mà miệng vết thương ở cẳng chân lại chảy máu. Cô đang tính xử lý, cầm máu cho vết thương. Nếu cứ để nó chảy máu nhiều như vậy, cô chưa bị Trần Dịch Sinh giết chết thì cũng chết vì mất máu!

Từng binh sĩ bị đánh bay. Một chưởng của Trần Dịch Sinh quét bay ba, bốn người. Hắn ta mới đánh mấy cái đã khiến cho hai, ba mươi người tàn phế. Thật sự rất hung ác! Cố Duệ thầm mắng: Sao đám binh sĩ này yếu ớt quá vậy! Cả đám yếu như miếng đậu hũ!

Nhưng cô không nghĩ đến việc đám binh sĩ này tuy thiện chiến nhưng cũng chỉ mạnh hơn người thường một chút. So với người tập võ, binh sĩ bọn họ kém xa rất nhiều. Ngay cả bọn Hàn Cao, trước mặt Trần Dịch Sinh biến dị, bọn họ cũng chỉ như miếng đậu hũ, hay là một cây củ cải trắng mà thôi. Huống hồ, số lượng nhiều chưa chắc đã đánh thắng được Trần Dịch Sinh, trừ khi tìm được điểm yếu của hắn!

"Cố tiểu hữu, cô có cách nào trị được hắn không?" Triệu Nguyên hỏi.

Cố Duệ: "Tôi làm gì có cách! Tôi chỉ là tay mơ thôi. Sao phủ Thứ Sử các người không mời mấy Hàng Sư lại đây? Người phái Ngọc Đường đâu?"

Cố Duệ vừa nói xong đã nhìn thấy vẻ xấu hổ trên mặt Triệu Nguyên. Có vẻ như ông ta có điều gì đó khó nói.

Nhưng bên Trần Dịch Sinh đang rất gấp, đám binh sĩ hoàn toàn không thể chống đỡ được lâu!

Trước đó, những người dân gần đó đã được thông báo nhưng không kịp sơ tán hết. Mọi chuyện diễn ra quá nhanh, rất nhiều chủ sạp tiếc hàng hóa của mình, không chịu di dời. Đám binh sĩ chỉ có thể chuyển bọn họ vào trong những ngôi nhà ở các ngõ nhỏ để đảm bảo khu vực gần đường ngầm không có ai đi lại lung tung.

Ban đầu nhiều chủ sạp còn cảm thấy khó chịu. Hẻm Mộc Đồng vốn là một nơi tự do, nằm ngoài sự quản lý của thành U Châu, có khi nào đám quan sai cưỡng ép bọn họ di dời như thế đâu! Nhưng khi nghe nói là có thứ tà ám quấy loạn, đám người yêu mạng hơn yêu tiền liền ngoan ngoãn di dời. Nhưng bọn họ vừa mới dời đi thì nghe thấy tiếng gào thét. Xem ra, Triệu Nguyên – Sử Điển chuyên phá giải các vụ án nhân gian này không lừa bọn họ.

"Tà ám? Tiếng gào này rõ ràng là của dã thú, sao lại bảo là tà ám?" Một chủ sạp đứng sau cửa sổ trên tầng hai của một ngôi nhà sợ hãi nói. Nhưng nhìn thấy chàng thanh niên mặt mày sáng sủa trong đám binh sĩ phía dưới, trong lòng người này cũng thấy yên tâm một chút. Hắn thầm nghĩ, đường đường là U Châu của Đại Đường thịnh thế mà lại sợ một thứ tà ám không ai nhận biết đã ẩn nấp trong sông sao?

Sau lưng hắn còn có những chủ sạp và không ít người mua khác, số ít trong những người này là những kẻ có địa vị ở thành U Châu, chẳng hạn như một ông già khoác áo choàng sẫm màu. Lão này rất có tiếng tăm trong thành, lại có kiến thức uyên bác. Nhìn đám thủ vệ đang canh giữ nghiêm ngặt ở cửa sông, lão nhíu mày: "Nếu là ma quỷ, có nhiều người phàm ở đây hơn nữa cũng chẳng có tác dụng gì. Nhất định phải có người Hàng Đạo ra tay!"

"Hàng Đạo? Bình thường hay có người Ngọc Đường ra vào thành U Châu chúng ta, không hiểu sao gần đây lại ít thấy bọn họ. Đừng nói là án mạng ở nhà họ Trần còn chưa có kết luận, có khi nào bọn họ chưa có đủ lý do để nhúng tay vào không? Nhưng với tình huống hôm nay, đáng lẽ Thứ sử đại nhân phải tìm bọn họ giúp sức." Có người cảm thấy nghi hoặc, có người lại khá bất mãn. U Châu này dù không được xem là thành trì siêu phàm của Đại Đường phồn hoa, nhưng không đến nỗi phải khốn đốn như bây giờ, bị một thứ tà ám làm luống cuống tay chân.

"Gần đây nội bộ phái Ngọc Đường rất lục đục, đương nhiên không rảnh để tâm đến chuyện ở đây. Nhưng hôm nay bọn họ khá nể mặt Thứ Sử đại nhân. Không lâu trước, tôi nhìn thấy hai Hàng Sư của Ngọc Đường đến. Nhưng hai người đó có vẻ bất đồng quan điểm với Triệu Nguyên đại nhân. Hình như Triệu Nguyên đại nhân muốn vào đường hầm cứu người nhưng hai vị Hàng Sư kia lại muốn dẫn dụ địch rồi đánh. Giằng co một hồi, cuối cùng hai bên tan rã trong không vui." Người này nói với giọng thổn thức nhưng cũng không nghiêng về bên nào.

Nhưng nhìn từ khía cạnh tình cảm, bọn họ nghiêng về phía hai Hàng Sư Ngọc Đường. Bởi vì chuyện Triệu Nguyên muốn cứu người chẳng liên quan một chút gì đến bọn họ. Chuyện liên quan đến mạng sống của bản thân, bọn họ làm gì rảnh mà lo cho mạng sống của người khác. Loại suy nghĩ này phù hợp với sự ích kỷ của loài người, nhưng không phù hợp với đạo đức xã hội. Cho nên, chẳng ai thể hiện điều này ra ngoài mặt.

Mọi người lại hăng say thảo luận. Không bao lâu sau, một tên quái vật to lớn với làn da xanh lè lao ra. Khi trông thấy không đao kiếm nào có thể đâm xuyên qua da hắn, đám người này rất hoảng sợ, phút chốc thu hồi lại lời nói khinh miệt lúc đầu.

Không người thường nào có thể đối phó được quái vật này. Vậy Hàng Sư Ngọc Đường đâu?

"Tới rồi!" Mắt ông lão đột nhiên sáng như đuốc. Mọi người nhìn theo ánh mắt lão, còn chưa nhìn thấy gì đã nghe thấy tiếng hét thảm của một binh sĩ. Bọn họ lập tức quay đầu lại nhìn. Vừa nhìn thấy cảnh tượng bên dưới, bọn họ liền kinh hãi. Một binh sĩ bị quái vật nâng lên cao. Người lính kia sợ hãi kêu to: "Cứu tôi, tướng quân, cứu tôi với!"

Tiểu tướng dẫn đầu mặt trắng như tờ giấy. Cứu bằng cách nào hả? Quái vật này đao thương bất nhập, hơn nữa, cả người lại có mùi tanh tưởi khiến người ta choáng cả đầu. Tiếp cận hắn đã khó, nói gì đến việc đâm xuyên qua da hắn. Tay hắn vừa nâng lên đã cao hơn bọn họ mấy cái đầu. Kiểu này thì đánh kiểu gì!

"Trường mâu! Chọc trường mâu vào mắt hắn, chọc hắn, chọc hắn!"

Lý Đại Hùng ở bên ngoài vừa cao giọng đề nghị vừa làm động tác đâm chọc, khiến đám binh sĩ cực kỳ rối rắm. Đại ca à, anh có nhìn thấy người nào trong chúng ta có trường mâu không? Nhưng lời của Lý Đại Hùng lại nhắc nhở Hàn Cao. Hắn nhanh chóng rút kiếm, nhảy lên. Trường kiếm đâm vào vết thương được gây ra bởi mũi tên của Thanh Vũ trên cánh tay hắn trước đó.

Trần Dịch Sinh đau đớn, đánh một binh sĩ văng về phía Hàn Cao. Cả hai văng ra sau, mà phía sau là một giá binh khí!

"Cao Tử!" Cảnh tượng này rơi vào trong mắt Đề Hình Tư Hàn Phong. Ông ta hoảng sợ, Hàn Cao chính là con trai độc nhất của ông ta!

Nhưng không kịp, ông ta căn bản vô lực đến cứu Hàn Cao, chỉ có thể trơ mắt nhìn Hàn Cao và binh sĩ kia bay đến giá binh khí. Mặt trên có rất nhiều đao kiếm sắc bén được cắm nghiêng!

Chết tiệt, là tên thương nhân nào bày binh khí như thế? Ông muốn định tội hắn!

Bỗng nhiên, có một bóng người lao ra. Là Lý Đại Hùng. Cậu vọt đến phía trước giá binh khí, dang tay ra. Bộp! Ba người va vào nhau, cùng bay về phía gia binh khí. Lý Đại Hùng chợt hét lớn, mũi chân dậm mạnh xuống đất. Sức mạnh toàn thân như được bùng nổ, vừa may tiếp được hai người kia và dừng được ở trước giá binh khí. Khoảng cách giữa lưng cậu và giá binh khí không đến một nắm tay.

Ngay cả Cố Duệ cũng sợ đến chảy mồ hôi lạnh, huống hồ ba người Lý Đại Hùng.

Sau khi nhặt về một mạng, tim còn chưa kịp đập chậm lại, ba người lại nhìn thấy Trần Dịch Sinh đại khai sát giới. Có hai, ba binh sĩ bất thình lình bị đập nát đầu hoặc bị kéo đứt tay chân. Tên quái vật khát máu khiến mọi người kinh hãi. Đám binh sĩ còn lại sợ hãi lùi ra sau. Không một người nào có thể ngăn được Trần Dịch Sinh. Điều này khiến Triệu Nguyên cảm thấy tuyệt vọng. Ông trời ơi, chẳng lẽ cả U Châu to như này lại để cho thứ tà ám kia tùy ý tung hoành sao?

"Lui, lui, lui! Đội cung tiễn chuẩn bị!" Hàn Phong là Đề Hình Tư, theo thể chế, ông ta không thể điều động đội cung tiễn, nhưng người đến cùng ông ta – Tư Mã U Châu, Khoái Chính Vân thì có thể!

Quan viên dưới trướng ông ta hạ lệnh cho đội cung tiễn chuẩn bị. Mũi tên đồng loại được nạp lên cung. Bắn!

Tổng cộng ba mươi cung thủ, ba mươi mũi tên được bắn ra.

Hai tay Trần Dịch Sinh đặt ngang trước mặt. Leng keng, leng keng, leng keng. Mũi tên đâm vào da hắn. Hắn bị bắn thành nhím? Không, mũi tên lại gãy đầy đất.

Cố Duệ suýt nữa là gặm bàn. Kiểu này thì đánh kiểu gì? Không được rồi, Đại Hùng, chúng ta lui thôi.

Ánh mắt Cố Duệ và Lý Đại Hùng bắt gặp nhau. Cả hai ăn ý, chuẩn bị chuồn.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 108: Kẻ Ngu Xuẩn Thật Sự!

Hai tên thổ tặc nào đó chuẩn bị đánh bài chuồn. Nếu còn không chạy, nhỡ đâu quan trên truy cứu trách nhiệm xuống, thế chẳng phải toi cả đám.

"Tư Mã đại nhân, người này chắc chắn là yêu quái. Dù dùng đao hay kiếm cũng không đâm xuyên qua được. Bây giờ nên làm sao đây?"

Khoái Chính Vân nhíu mày, liếc Triệu Nguyên ở đầu bên kia một cái. Ông ta nhàn nhạt nói: "Không vội, người có thể xử lý hắn sắp đến rồi!"

Cố Duệ có thuận phong nhĩ, vừa nghe thế liền kinh ngạc. *Hả?*

Lúc này…

"Nghiệp chướng, còn dám gây nghiệt! Còn không mau buông tay chịu trói!" Chưa thấy người thì đã nghe thấy giọng nói trước. Cố Duệ quay đầu lại. Một nam một nữ đang đi đến. Cô vừa nhìn trang phục trên người hai người đó đã biết họ là một môn phái. Người ta có đồng phục, đường may tinh tế, còn được thêu hoa văn cổ điển. Mỗi lần chuyển động, tà áo bay bay trong gió, nhìn tiêu sái vô cùng. Chẳng giống như cô và Lý Đại Hùng. Cả hai người đều mặc đồ do đại sư huynh Yêu Yêu may. Ngẫm lại mà thấy đắng lòng. Tuy thế nhưng Cố Duệ và Lý Đại Hùng vẫn thích mặc đồ Yêu Yêu làm hơn. Đồ mỹ nhân may thế nào cũng có mùi thơm lưu lại…

Nhưng ăn mặc tốt cũng vô dụng, Cố Duệ chỉ quan tâm đến chuyện rốt cuộc hai người này có được việc hay không!

Đám binh sĩ lui ra, hai người kia bước chân nhẹ nhàng như lướt gió đi đến. Lúc cách Trần Dịch Sinh bốn, năm mét, chàng trai kia rút trường kiếm sau lưng ra. Kiếm được rút ra là thanh nhẫn, hoa văn Hàng Đạo được khắc bên trên khá giống với thanh thước của tên đầu trọc. Hắn dùng Hàng Lực và niệm Hàng Ngữ, pháp thuật được thi triển!

Đây là thuật gì? Cố Duệ thấy trên thanh nhẫn lưu chuyển những ngọn lửa nhỏ. Ngọn lửa màu xanh lục, thoạt nhìn khá quỷ dị. Ngọn lửa từ lòng bàn tay hắn, thông qua ngón tay và truyền vào thanh nhẫn. Thanh kiếm với lửa phía trên xuyên qua bốn, năm mét…

Soạt! Đâm vào bụng Trần Dịch Sinh. Vết đâm ước chừng sâu một tấc nhưng không đâm xuyên qua người tên quái vật. So với trận vây đánh không gây ra tổn hại gì cho tên quái vật, màn vừa rồi khiến những người xung quanh cảm thấy phấn chấn.

Bị ngọn lửa xanh lục thiêu đốt, quái vật không thể kêu gào.

Có trò hay để xem!

Cố Duệ và Lý Đại Hùng không nghĩ đến chuyện bỏ chạy nữa. Lúc này cả hai chỉ muốn vừa cắn hạt dưa vừa xem hai Hàng Sư của Ngọc Đường làm cách nào hàng phục Trần Dịch Sinh.

Lý Đại Hùng dù mệt mỏi cũng muốn xem trò hay. Còn Cố Duệ lại tính học trộm thuật pháp của phái Ngọc Đường. Nhưng dù có lòng muốn học trộm, cô cũng không học được. Vừa cẩn thận nghe bọn họ đọc Hàng Chú, cô chỉ có thể nhớ kỹ giọng nói và tần suất nhưng chớp mắt lại quên sạch, cũng mù tịt luôn chú ngữ Hàng Thuật kia. Cố Duệ khá thất vọng. Nhưng nghĩ lại, cô không phải nữ chính với hào quang vô địch sáng chói trong truyện huyền huyễn, làm gì có kỹ năng vừa học liền biết nhớ chứ.

Ngựa giống (*) vừa liếc mắt một cái đã có thể khiến nguyên một dàn nữ chính, nữ phụ các kiểu trở nên điên cuồng, muốn ngay lập tức mang thai. Cô không phải ngựa giống, chưa với tới trình độ vừa nghe liền biết được.

"Sư muội!" Kiếm của chàng trai vẫn cắm ở bụng Trần Dịch Sinh. Tuy bị đâm nhưng Trần Dịch Sinh vẫn không mất đi năng lực chiến đấu, hắn đang cố rút thanh kiếm kia ra. Chàng trai kia sao có thể để cho hắn được như nguyện. Chàng trai vội vã gọi sư muội mình.

Cô gái kia đã niệm chú thuật, rồi tung dải lụa dài màu xanh quấn quanh eo ra. Trên dải lụa cũng có Hàng Văn đang không ngừng lưu chuyển. Theo từng lời chú thuật của cô gái, Hàng Văn bay lên không trung, xuyên qua không khí, quấn lấy cơ thể Trần Dịch Sinh. Cô gái niệm chú kết ấn, dải lụa xanh lập tức siết chặt lại. Cách này khá giống với cách mà Cố Duệ và Lý Đại Hùng đã dùng. Hàn Cao xem mà kích động. Hắn theo bản năng tìm kiếm bóng dáng hai người Cố Duệ. Nhưng vừa nhìn thấy bóng hai người kia, hắn thiếu chút nữa phun máu nội thương.

Một cao một thấp hồn nhiên tránh ở một góc an toàn. Hai người không biết đào ở đâu ra hai chén thịt dê mà chủ sạp chưa kịp thu dọn. Một người thì bận rộn tìm tương ớt, người còn lại tay không ngừng vớt thịt dê trong nồi bỏ vào chén mình. Tất nhiên, cả hai đã đặt bạc vụn ở kệ bếp.

Cũng tạm, hai người vẫn còn xem như chính nhân quân tử. Khoan, quân tử cái búa ấy, hai người như thế này không tốt lắm đâu!

Hứa Điển đã sớm để ý đám Cố Duệ. Nói thế nào nhỉ, hắn càng lúc càng cảm thấy Cố cô nương, cô gái từ Khuê Sơn xuống kia mang một vẻ đẹp khác những cô gái tầm thường khác...

Không câu nệ tiểu tiết, đúng, chính là không câu nệ tiểu tiết.

"Thịt dê này ngon đấy, hử, dải lụa xanh của nữ Hàng Sư kia tốt đấy, còn có kiếm của người nam kia nữa. Đại Hùng, cậu có nhận ra hai Hàng Khí kia có lai lịch gì không?" Cố Duệ vừa ăn vừa hỏi.

Lý Đại Hùng cũng vừa ăn vừa trả lời: "Thế gian này Hàng Khí có trăm ngàn thứ kỳ lạ, trăm loại thần thông, không nói đến hình dáng, ngay cả pháp thuật ẩn chứa trong nó cũng không giống nhau. Người chế tạo khác nhau thì tác dụng và hiệu lực khác nhau."

Cố Duệ: "Không biết thì nói thẳng không biết,cần gì vòng vo."

Được rồi. Lý Đại Hùng cắn một miếng thịt dê, nhai rồi nuốt xuống. Cậu lẩm bẩm: "Chờ bọn họ đánh xong rồi chạy lại hỏi là được."

Vậy thì chưa chắc. Cố Duệ nhếch miệng. Đa số các môn phái đều rất kiêu ngạo, thường không muốn qua lại với các phái nhỏ. Ngay cả người dân thành U Châu còn không biết Khuê Sơn bọn họ là phái nào, nói gì đến phái Ngọc Đường chú trọng quyền thế và danh tiếng. Còn về phần tại sao Cố Duệ biết môn phái này trọng danh tiếng và quyền thế, nhìn cuộc nội chiến hai năm vẫn chưa kết thúc của đám đồ đệ bên dưới khi chưởng môn phái Ngọc Đường chết là biết.

Thông tin về hai người kia, Cố Duệ biết được không phải từ miệng Lý Đại Hùng mà từ cuộc nói chuyện của Khoái Chính Vân và đám quan viên. Nam tên là Tiêu Kính Long, nữ tên là Tề Khinh Hà. Cả hai tầm hai mươi tuổi, đều là thế hệ trẻ kiệt xuất của phái Ngọc Đường. Trước đây từng xử lý một ít quỷ yêu ở U Châu nên khá nổi tiếng. Hai tay mơ Cố Duệ và Lý Đại Hùng đương nhiên không thể so với người ta.

Nghe nói, hai Hàng Sư Ngọc Đường này tuy làm việc cùng với Triệu Nguyên nhưng không phải do Triệu Nguyên mời đến, cũng không phải là Thứ Sử mời đến, mà là Tư Mã U Châu Khoái Chính Vân.

Khoái Chính Vân và Tả Long Châu là hai người có tiếng nói nhất U Châu. Dùng lời Cố Duệ để diễn tả thì hai người bọn họ một văn một võ chia ra quản lý chính trị và quân đội. Chức vụ cả hai vốn không liên quan đến nhau nhưng một núi không thể có hai hổ. Hai người này luôn luôn đối nghịch với nhau. Vụ án này do Triệu Nguyên chịu trách nhiện phá án nhưng Khoái Chính Vân cố tình mời người đến nhúng tay vào. Vì thế mới xuất hiện chuyện Triệu Nguyên bất đồng ý kiến với hai người Tiêu Chính Long. Nhưng chuyện này chẳng liên quan gì đến hai người Cố Duệ.

Trong lúc hai người đang bàn luận về Hàng Khí lọi hại trong tay hai Hàng Sư trẻ tuổi phái Ngọc Đường, nữ Hàng Sư kia đã trói được Trần Dịch Sinh. Nam Hàng Sư xông lên, tay phải cầm chuôi kiếm, tay trái bỏ vào trong cái túi ở bên hông. Một lúc sau, hắn rút tay ra, đầu ngón tay dính chất dịch màu xanh nhạt. Sau đó, hắn viết chữ lên không khí.

Đó là một Hàng Tự lấp lánh ánh sáng xanh! Dùng ngón tay viết chữ lên không trung? Cái này là một cách khó tưởng tượng với người thường, nhưng lại chẳng xa lạ gì với người Hàng Đạo, tuy rằng Cố Duệ mới thấy lần đầu. Cơ mà, lúc nghĩ lại, cô lại thấy khó chịu. Ở Khuê Sơn hai năm, liên tục tập luyện, khả năng thích ứng ngày càng cao nhưng cô hiếm khi nhìn thấy tên đầu trọc và lão già kia dùng thuật pháp gì. Cho nên, cô chẳng học hỏi được bao nhiêu kiến thức về thuật pháp.

"Đoán chừng là do tên đầu trọc học nghệ không tinh, khả năng còn kém. Còn lão già kia chính là điển hình của việc thượng bất chính, hạ tắc loạn." Cố Duệ thầm nghĩ như vậy, tuy rằng cô thỉnh thoảng vẫn cảm thấy ông lão kia rất cao thâm, khó đoán.

Hàng Tự có ánh sáng xanh kia được viết ra, nam Hàng Sư Ngọc Đường dùng đầu ngón tay chuyển nó vào thân kiếm. Ánh sáng xanh hóa thành nước, chảy vào những Hàng Văn phía trên kiếm. Phút chốc, thanh kiếm cũng phát ra ánh sáng xanh!

Là chiêu tuyệt sát kìa!

Cố Duệ và Lý Đại Hùng nhìn chằm chằm, chờ đợi đại chiêu chế ngự boss được xuất ra.

Phập! Thanh kiếm đâm xuyên qua bụng Trần Dịch Sinh. Xong rồi sao?

Hai Hàng Sư Ngọc Đường thở phào một hơi. May mà bọn họ đã đứng ở bên ngoài quan sát hồi lâu, đánh giá được đại khái sức mạnh tên quái vật này. Cho nên mới không khinh thường, vừa vào trận đã tung ngay chiêu pháp mạnh nhất để chế ngự đối phương. Nếu không thì kẻ nằm ở thế bị động chính là bọn họ.

Điểm kiêng kị nhất khi đấu với thứ tà ám chính là coi thường địch.

Nội bộ Ngọc Đường lục đục trong một thời gian dài, nếu lần đầu tiên tái xuất thất bại, sẽ không có lợi cho thanh danh của bọn họ. Vì thế, hai người này đã rất cẩn thận suy tính cho từng chiêu thức được tung ra. Lúc này, bọn họ mới cảm thấy yên tâm.

Nhưng đây là cái gì? Tiêu Kính Long đột nhiên nhìn thấy thứ gì đó sắp rơi ra từ ngực áo Trần Dịch Sinh. Là một miếng ngọc Quan Âm bị nhiễm máu.

Người Hàng Đạo vốn có hứng thú rất lớn với ngọc. Bởi vì trong Hàng Đạo, ngọc là vật thanh khiết nhất, quí giá nhất. Vừa khéo là miếng ngọc Quan Âm này rất tốt, chính là dương chi bạch ngọc.

Tiêu Kính Long thấy hứng thú, đưa tay lấy miếng ngọc Quan Âm. Sau khi nhìn kỹ, hắn không còn hứng thú nữa. Ngọc Quan Âm có chất liệu thượng đẳng này đã bị nứt, hơn nữa đã bị nhiễm máu và thứ không sạch sẽ. Xem ra, thứ này không đáng một văn tiền.

Cố Duệ cũng nhìn thấy miếng ngọc Quan Âm. Lúc vứt nó xuống sông ngầm, cô không suy nghĩ gì nhiều, chỉ muốn kéo dài thời gian để chạy thoát. Không ngờ Trần Dịch Sinh thật sự tìm được miếng ngọc này.

Xem ra, Trần Dịch Sinh rất để tâm đến miếng ngọc Quan Âm này. Miếng ngọc gần như trở thành chấp niệm của hắn. Hơn nữa, miếng ngọc này ôn nhuận trong suốt, nhiều năm ở bên cạnh hắn nên đã có linh tính. Thêm vào đó, đây còn là món quà mà người mẹ yêu quý của hắn tặng hắn. Đối với Trần Dịch Sinh, đây cũng được xem như một cách tĩnh tâm. Nhưng rõ ràng nó không thể ngăn cản Trần Dịch Sinh ngày một trở nên quái ác. Vì thế mà miếng ngọc mới có hình dạng như vậy. Nhưng...

Trong lúc suy nghĩ, Cố Duệ nhìn thấy Tiêu Kính Long cầm nó lên, vẻ mặt khinh thường. Cô bỗng nhiên cảm thấy không ổn, vội buông chén canh dê xuống, hô to: "Đừng ném!"

Cô vội vã vô to nhưng đã không kịp. Tiêu Kính Long đã ném nó xuống đất.

Miếng ngọc rơi xuống đất, vỡ tan tàn.

Trong nháy mắt, Tiêu Kính Long nhíu mày, mọi người nghi hoặc. Bọn họ thầm nghĩ: *Chẳng lẽ cô ta muốn miếng ngọc kia?* Phản ứng đầu tiên của Thanh Vũ và Triệu Nguyên là Cố Duệ yêu tiền, xem chừng là thích miếng ngọc nên cảm thấy không đành lòng. Nhưng chớp mắt, bọn họ loại ngay suy nghĩ này. Đúng là Cố Duệ yêu tiền thật, nhưng cô sẽ không phản ứng như thế trong hoàn cảnh này, trừ khi...

Mặt Hàn Cao thay đổi. Lúc trước hắn nhìn thấy Cố Duệ vứt miếng ngọc kia xuống sông ngầm để khiến Trần Dịch Sinh tạm rời đi, sao giờ lại thấy tiếc?

Hắn nhìn thấy Trần Dịch Sinh bị đâm thủng bụng đang nhìn chằm chằm vào miệng ngọc vỡ nát trên đất. Ánh mắt ấy, vẻ mặt ấy khiến Hàn Cao cảm thấy không ổn.

"Không ổn! Chạy mau!" Hàn Cao hô to về phía các binh sĩ. Cùng lúc này, vẻ mặt Trần Dịch Sinh trở nên vặn vẹo, lồng ngực phập phồng... Rắc rắc rắc. Làn da xanh lè của hắn nứt ra. Từng con dòi màu xanh đen bò ra từ miệng vết nứt.

Nhìn hơn trăm ngàn con dòi lúc nhúc kia, Cố Duệ và Lý Đại Hùng suýt nữa là nôn luôn bữa cơm tối hôm qua.

Cái đầu nhà mấy người, Hàng Sư phái Ngọc Đường, mẹ nó, không ngờ lại ngu xuẩn như thế! Chẳng lẽ sư phụ bọn họ không căn dặn là không được chạm vào đồ vật trên cơ thể có tà ám sao?

(*) Ngựa giống: Chỉ các nhân vật nam chính có dàn hậu cung trong truyện.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 109: Tuyển Thủ Dụ Quái Số Một

Cố Duệ xuất thân từ khảo cổ, đương nhiên biết chuyện tốt nhất không nên chạm vào vật bồi táng được đặt trên thi thể. Vì thường thì những thứ này là chấp niệm của người chết. Thực tế, các nhà khảo cổ học sợ hư hao đến cổ vật hoặc vô tình kích hoạt cơ quan ngầm nào đó. Nhưng ở chỗ này, động đến nó chính là kích phát bản tôn của tà ám.

Quả nhiên, đồng chí Tiêu của phái Ngọc Đường đã thành công kích hoạt trạng thái điên cuồng của Boss.

"Là dòi! Đã xâm nhập vào thi thể. Sư phụ từng nói, phàm là thi thể bị dòi nhập vào rồi bò ra, nó chắc chắn sẽ trở thành quỷ thi! Là quỷ thi đấy, còn là người sống hóa thành quỷ thi! Khỉ, chúng ta mau chạy đi!" Lúc này, mỹ vị của canh thịt dê không hấp dẫn được cậu nữa. Trước đây, tên đầu trọc và Cố Duệ đã đoán Trần Dịch Sinh còn chưa hoàn toàn biến thành tà ám. Bởi vì tà ám chỉ chung cho quỷ và yêu quái. Ví dụ như Vương Tinh mà bọn họ từng gặp, cô ta là quỷ, thi thể cô ta chính là quỷ thi.

Vương Tinh rất lợi hại, vừa có thể bay, vừa có thể nhập vào thân thể, lại vừa có thể mê hoặc người khác. Trần Dịch Sinh này lúc đầu vẫn là cơ thể bằng xương bằng thịt, thứ hắn dựa vào cũng chỉ là sức mạnh. Nếu hắn biến thành quỷ thi, phó bản này khỏi cần đánh tiếp. Đừng nói là búa, tay cầm búa còn không có đây này!

Cố Duệ cũng muốn bỏ chạy: "Hèn gì xác của đám xúc vật kia không có dòi, ra là bò cả vào cơ thể hắn. Lúc trước, tôi còn cảm thấy da hắn thật căng, thật dẻo dai, thật nhẵn bóng!"

Gì đây? Bình thường cô còn chú ý đến mấy thứ này nữa à? Lý Đại Hùng thầm mắng con khỉ nhà mình không đàng hoàng gì cả. Ngoài miệng cậu nói: "Chúng ta mau chạy đi, đừng để bị bắt được."

Cố Duệ vẫn rất bình tĩnh: "Vội cái gì, dù gì cũng không đến lượt chúng ta."

Mà ở mười lăm giây trước, sau khi dòi vừa bò ra khỏi người Trần Dịch Sinh, Tề Khinh Hà đã vội thu hồi lại dải lụa xanh của mình. Bởi vì dòi sẽ tiết ra chất dịch chua, cho dù không ăn mòn dải lụa thì cũng khiến nó giảm uy lực, sớm muộn cũng bị quái vật này làm đứt. Vì thế, cô ta lập tức thu hồi nó lại.

Vừa thoát khỏi vòng vây, Trần Dịch Sinh lập tức rút thanh kiếm đang cắm ở bụng ra. Trên thân kiếm còn có ngọn lửa xanh. Nhưng sau khi dòi bò ra, cơ thể hắn tiết ra chất dịch nhơn nhớp màu xanh, dập tắt luôn ngọn lửa ấy.

Dòi lúc nhúc bò xuống mặt đất. Không cần nhắc nhở, nhóm binh sĩ cũng biết thứ này rất đáng sợ, không được chạm vào. Vì thế, bọn họ vội vàng lùi ra sau.

"Nghiệp chướng, mau trả Thanh Hoàng Kiếm cho ta!" Tiêu Kính Long muốn lấy lại kiếm của mình nên tung một chưởng về phía Trần Dịch Sinh. Trần Dịch Sinh cũng tung một chưởng đến. Kết quả là Tiêu Kính Long bị chưởng bay ra ngoài. Ngực hắn bị hõm xuống, máu tươi chảy ra từ khóe miệng, cả người văng ra xa như đạn pháo. Hiển nhiên, chưởng vừa rồi mạnh hơn lúc chưởng Hàn Cao rất nhiều.

"Sư huynh!" Tề Khinh Hà hoảng hốt, vội dùng dải lụa đón đỡ lấy Tiêu Kính Long. Nhờ dải lụa mà hắn chỉ văng ra khoảng bảy, tám mét. Trên phương diện Hàng Đạo, Tiêu Kính Long lợi hại hơn Cố Duệ và Lý Đại Hùng rất nhiều. Nhưng thể trạng của hắn thua xa Lý Đại Hùng. Ngay cả Lý Đại Hùng còn không dám cứng rắn chống đỡ chính diện một chưởng của Trần Dịch Sinh lúc trước, huống hồ là Trần Dịch Sinh bây giờ. Cho nên, lúc này, Tiêu Kính Long chỉ còn lại một chút hơi tàn. Nhìn ngực hơi bị hõm xuống, hắn đoán tim và phổi mình đã bị đánh trọng thương.

Tề Khinh Hà đau lòng vô cùng. Đám người Triệu Nguyên thầm rên, người có thể chống đỡ được đã bị đánh đến mức này, làm sao bọn họ có thể đối

phó với Trần Dịch Sinh đây? Bọn quan viên sợ chết khiếp nhưng không dám bỏ chạy trước. Cả bọn vội vàng khuyên Khoái Chính Vân đi trước. Dù sao ông ta cũng là Tư Mã thành U Châu, chẳng lẽ để ông ta chịu chết ở đây?

Đại nhân à, ngài đi trước đi, chúng tôi chạy theo sau! Đây là tiếng lòng của rất nhiều quan viên. Khoái Chính Vân không định xung phong xông lên đấu với Trần Dịch Sinh. Nhìn thấy hai người Tiêu Kính Long thất thủ, ông ta tính rút lui rồi mời cao thủ phái Ngọc Đường đến xử lý.

Lúc ông ta định mang binh sĩ đi là lúc Cố Duệ và Lý Đại Hùng quyết định từ bỏ chén canh thịt dê để chạy trốn, cũng là lúc cô bình tĩnh nói câu "dù gì cũng chẳng đến lượt chúng ta".

Nhưng mà, tới rồi đó!

Tề Khinh Hà biết bản thân không địch lại Trần Dịch Sinh. Cô ta ôm lấy Tiêu Kính Long, nhảy lên. Vừa khéo hướng cô ta nhảy đến chính là hướng của hai người Cố Duệ. Cố Duệ và Lý Đại Hùng lập tức cảm thấy không ổn. *Cô nương à, cô đừng tới đây, xin cô đấy, đừng đến đây!*

Nhưng không kịp nữa, cô ta đã nhảy đến. Hơn nữa còn có Trần Dịch Sinh đang đuổi theo sau. Thêm nữa, hắn ta đang đuổi theo rất hung ác, tứ chi chạy nhanh trên đất như dã thú, tốc độ nhanh hơn lúc trong đường ngầm ba, bốn lần.

Triệu Nguyên vừa thấy thế liền biết không ổn. Ông ta vội vàng kêu to: "Cố tiểu hữu mau chạy!"

Còn cần ông nhắc sao! Cố Duệ và Lý Đại Hùng lập tức ném chén canh thịt dê rồi bỏ chạy. Đương nhiên không phải là cùng đường chạy với Tề Khinh Hà. Cả hai nhanh trí chạy ngược lại hướng của cô ta. Sau đó…

Triệu Nguyên nhịn không được lại hô to: "Không ổn, Cố tiểu hữu, hắn đuổi theo sau cô kìa!" Cái khỉ gì vậy? Cố Duệ quay đầu lại nhìn. Trần Dịch Sinh đang hung ác đuổi theo. Hắn vừa chạy như điên, vừa giũ ra rất nhiều dòi khiến người trốn trong những phòng nhỏ ở ngõ gần đó hoảng sợ. Rõ ràng là ban ngày ban mặt, trong một thành trì lớn của Đại Đường cường thịnh lại có cảnh tượng đáng sợ như vậy? Đám quan viên mặt mày xám ngắt.

Tề Khinh Hà vốn đang chạy nhưng nhìn thấy quái vật không đuổi theo mình mà lại đuổi theo người khác, cô ta cũng rất ngạc nhiên. Còn người bị đuổi theo là Cố Duệ sợ đến tái hết cả mặt. Trong lúc vội vàng chạy trốn, cô quay đầu lại hô to: "Người ném vỡ ngọc của ngươi không phải ta! Mẹ kiếp, đuổi theo ta làm cái quái gì? Còn có năng lực phán đoán không hả?"

Trần Dịch Sinh đâu có trả lời cô. Lý Đại Hùng đáp lại: "Khỉ, tách ra chạy nhé! Cô hãy tự bảo trọng!" Sau đó, cậu ta chạy sang hướng khác… Phán đoán của cậu đã chính xác, Trần Dịch Sinh vẫn "kiên định" đuổi theo Cố Duệ như cũ.

Lý Đại Hùng*: Sư phụ và sư tổ quả nhiên không nói sai. Con khỉ đúng là tuyển thủ dụ quái và kháng quái số một! Phàm là mấy thứ tà ám đều thích tìm con khỉ đầu tiên!*

Cái đầu nhà cậu! Bây giờ Cố Duệ chỉ muốn xé xác Lý Đại Hùng ra. Cẳng chân đau đớn nhưng cô vẫn chạy băng băng như cũ. Nhưng khoảng cách rất nhanh đã bị thu hẹp lại. Cô vừa chạy vừa lấy đồ vật hai bên đường vứt ra sau để gây trở ngại cho Trần Dịch Sinh.

Cô vừa chạy vừa ném. Trần Dịch Sinh vừa chạy vừa chụp đồ. Khoảng cách vẫn bị rút ngắn lại một cách nhanh chóng. Khoảnh cách bây giờ giữa cô và Trần Dịch Sinh chỉ còn bảy, tám mét.

Thanh Vũ sốt ruột, cầm cung tiễn và đuổi theo sau. Triệu Nguyên muốn cản cậu lại. Suy cho cùng, Thanh Vũ đã bị trọng thương, làm sao có thể tái chiến được! Muốn cứu cũng phải là ông ta dẫn người đi cứu!

"Đại nhân bảo tôi mời Cố cô nương hỗ trợ, sao có thể để cô ấy bỏ mạng ở đây được? Huống hồ Cố cô nương còn là một người tài hiếm có, không thể cứ thế chết được!" Thanh Vũ nói xong liền đuổi theo.

Triệu Nguyên không kịp ngăn cản. Nhìn cảnh tượng toán loạn, gà bay chó sủa trước mắt, hầu như không ai có thể giúp đỡ được. Trần Dịch Sinh lại trong trạng thái điên cuồng. Tình hình ngày càng nguy hiểm! Chẳng lẽ không có cách nào sao?

Hàn Cao và Hứa Điển bỏ mặc lời khuyên can của trưởng bối và cấp dưới, cũng chạy theo.

Lúc này, ở trên gác mái của một căn nhà trong ngõ nhỏ, Viên Lâm đang trọng thương đứng trên hành lang nhìn Cố Duệ đang chạy trốn bên dưới. Lòng hắn ngổn ngang nhiều cảm xúc mâu thuẫn khó diễn tả.

Chết, hắn hiển nhiên hi vọng Cố Duệ chết đi. Nhưng hắn càng để ý đến mạng sống của mình.

"Công tử, thuộc hạ đã cho người liên hệ với người phái Ngọc Đường để chẩn bệnh cho ngài. Về phần người đã hạ độc ngài, thuộc hạ sẽ cho người bắt ả lại." Thế lực nhà họ Viên xếp thứ ba ở U Châu. Cho nên, trong hẻm Mộc Đồng này cũng có người của nhà hắn. Hắn vừa được đưa ra khỏi đường hầm thì được bọn họ cứu. Sau khi được sơ cứu, Viên Lâm không nghe theo kiến nghị quay về nhà họ Viên của đám thuộc hạ mà tiếp tục ở lại. Hắn muốn nhìn xem thứ gì đang ẩn nấp trong đường hầm kia. Cuối cùng hắn đã thấy được đáp án mình muốn biết và cũng thấy được dáng vẻ chật vật của Cố Duệ.

"Ngọc Đường? Hai người phái Ngọc Đường kia cũng chỉ đến thế mà thôi. Làm sao biết được những kẻ khác có thể cứu ta hay không? Nhỡ bọn họ chế dược lung tung cho ta uống, đến khi bắt được ả, ta còn nửa cái mạng thì sao?" Viên Lâm lo lắng. Đám thuộc hạ e ngại, lập tức tạ lỗi. Sau đó, bọn thuộc hạ không nhắc đến nữa nhưng nhìn Cố Duệ bị đuổi giết ở dưới, trong lòng nghĩ cô sẽ không sống sót được lâu.

Ầm! Cố Duệ cảm giác được cuồng phong đang quét tới sau gáy mình. Cô chật vật tránh né. Nhưng sức gió vẫn làm cô nghiêng người, ngã vào sạp hàng

bên cạnh. Hàng bày trên sạp rơi đầy đất. Nhưng cô không quan tâm, cầm tấm ván lên và ném về phía Trần Dịch Sinh.

Rắc! Trần Dịch Sinh tung chưởng ra, vỗ cho tấm ván thành những mảnh vụn bay lả tả. Lúc Cố Duệ đang trong tình thế nguy hiểm, hai trường kiếm đan chéo nhau đâm lên, ngăn cản đòn tấn công của Trần Dịch Sinh.

Cố Duệ nhìn lại. Đây chẳng phải là hai sư huynh muội Triệu Tử Kỳ sao? Thì ra, ban đầu hai người đi cùng với đám người Triệu Nguyên. Sau đó, ông ta và hai người Tiêu Kính Long bất đồng quan điểm. Bởi vì không cảm thấy yên tâm về hai người phái Ngọc Đường này nên ông ta đã bảo Triệu Tử Kỳ và Tề Tuấn Ngôn đi theo sau hai người kia. Không lâu trước, khi nghe nói trong đường hầm dẫn sông ngầm xảy ra chuyện, bốn người vội vàng chạy đến. Nhưng tốc độ hai người Triệu Tử Kỳ không theo kịp bọn Tiêu, Tề nên bị bỏ rơi. Không ngờ trên đường chạy tới lại gặp Cố Duệ đang chạy ra ngoài.

Nếu đã gặp được thì nào có đạo lý thấy chết không cứu. Do đó, hai người liên thủ tấn công tên quái vật. Song kiếm giao nhau cũng là thuật đỡ kiếm. Nhưng hai người vẫn đánh giá thấp Trần Dịch Sinh. Nhìn thấy bọn Triệu Tử Kỳ trực tiếp xông lên, Cố Duệ ở sau hai người liền cầm một gậy gỗ dưới đất lên.

Quan sát một hồi rồi chớp lấy thời cơ mà chọt…

Thanh Vũ đuổi theo phía sau, khi nhìn thấy cảnh tượng ấy, cậu chỉ cho rằng Cố Duệ thuận tay cầm gậy để phòng vệ. Nhưng động tác tiếp theo của cô đã dọa cậu sợ đến mức vết thương trên tay càng nghiêm trọng.

Cây gậy hướng về phần dưới cơ thể Trần Dịch Sinh… Được rồi, là bộ phận nằm ở trên đùi và dưới hông của Trần Dịch Sinh. Tư thế chọt kia không thành thạo và đẹp mắt lắm, nhưng được cái rất chuẩn!

Tề Tuấn Ngôn: *Sư muội, đừng nhìn!*

Triệu Tử Kỳ: *Đã thấy!*

Vậy muội ngàn vạn lần đừng học theo! Tề Tuấn Ngôn thầm xếp Cố Duệ vào vị trí đứng đầu trong danh sách những người mà anh phải cách ly và không cho tiếp xúc sư muội cả đời.

Trần Dịch Sinh gào thét giận dữ. Dòi trên cơ thể bò ra nhiều hơn. Ba người Cố Duệ vội vàng tránh né. Dòi rơi đầy đất. Trần Dịch Sinh gào lên giận dữ, cả người hắn tỏa ra luồng khí xanh đen, tựa như càng lúc càng cuồng hóa.

Mẹ kiếp, thứ này đánh hoài không chết. Phó bản này không có cách nào vượt qua được. Cố Duệ hay nghĩ bản thân là người chơi trong một trò chơi, không đánh nổi thì offline là xong. Nhưng ở đây lại không được. Trần Dịch Sinh kia tựa như rất oán hận Cố Duệ, lập tức lại nhào tới.

"Mẹ kiếp, có ngon thì ngươi đuổi theo đi!" Cố Duệ đột nhiên nhảy lên nóc nhà.

Hử, ở dưới đất chạy không lại người ta, chẳng lẽ nhảy lên nóc nhà lại chạy nhanh hơn?

Hai người Triệu Tử Kỳ tránh sang một bên. Thấy Trần Dịch Sinh chỉ tấn công một mình Cố Duệ, bọn bọ cũng muốn tiến lên giúp đỡ, nào ngờ lại thấy Cố Duệ nhảy lên nóc nhà. Chẳng lẽ quái vật không nhảy lên được sao?

Hơ hơ, cô gái, cô quá ngây thơ rồi. Trần Dịch Sinh gầm nhẹ. Chân hắn dậm một cái rồi nhảy lên nóc nhà như một con báo đốm.

Chân Cố Duệ lướt nhanh trên nóc nhà, nhưng tốc độ vẫn chậm hơn khi chạy dưới đất. Trần Dịch Sinh nhào người lên, dùng tứ chi vồ về phía trước.

Thôi xong! Lúc Triệu Nguyên sắp tuyệt vọng khi nhìn thấy cảnh tượng này thì nghe "ầm" một tiếng. Hai người Triệu Tử Kỳ và đám người Triệu Nguyên đều kinh hãi. Thanh Vũ vừa đuổi tới cũng kinh ngạc.

Bởi vì mái ngói kia… sập! Sập! Vậy mà lại sập! Chẳng lẽ Cố Duệ biết nóc nhà kia không kiên cố?

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110: Sẽ Chết

"Không đúng, tên quái vật kia chỉ biết cậy mạnh, không biết khinh công. Vừa nãy, hắn chỉ biết chạy hết sức. Dưới đất đã thế, trên nóc nhà cũng thế. Nhưng mái ngói không như mặt đất, bị sức dưới chân của hắn làm sập." Thủ đoạn không quá khó hiểu, nhưng dưới tình thế cấp bách như vậy, mấy ai có thể bình tĩnh nghĩ ra?

Viên Lâm nhìn Cố Duệ chạy trên nóc các tòa nhà cách mấy con phố. Ánh mắt hắn chợt lóe. Người này rất khó giải quyết.

Trần Dịch Sinh vì bị rơi xuống mà gào lên giận dữ. Thật trùng hợp, căn nhà hắn rơi xuống không có người ở… Cái này, chẳng lẽ là trùng hợp? Triệu Tử

Kỳ để ý thấy tòa nhà này khá cũ nát, vách tường mọc đầy rêu xanh. E rằng Cố Duệ đã biết nhà này không có người ở nên mới yên tâm làm tên quái vật ngã xuống. Thật đúng là một người quả quyết, sắc sảo và nhanh nhạy!

Cô nào biết Cố Duệ hoàn toàn không nghĩ nhiều đến vậy. Cố Duệ nhìn căn nhà tựa như không người ở, mái nhà sập sệ không ai sửa. Mái ngói như thế sẽ khá dễ sập.

Nhưng dù Trần Dịch Sinh ngã xuống, Cố Duệ cô chưa chắc đã được an toàn.

Quả nhiên, Trần Dịch Sinh lại lao ra ngoài. Hai người Triệu Tử Kỳ chạy ở sau đám người Triệu Nguyên, vội vàng hô to mau tránh ra. Nhưng rất nhanh sau đó, cả hai phát hiện người gặp nguy hiểm không phải mình. Bởi vì người ta hoàn toàn không quan tâm đến bọn họ, chỉ chăm chăm đuổi theo Cố Duệ.

"Thật cứ đuổi theo ta không buông sao?" Cố Duệ vừa tức vừa bực: "Có ngon ngươi leo lên đây đi!"

Trần Dịch Sinh quả nhiên lại nhảy lên rồi vồ về phía Cố Duệ. Cố Duệ né sang một bên, hắn vồ hụt vào khoảng trống. Hắn dừng lại trên mái ngói. Lần này hắn không bị ngã xuống dưới, nhưng chỗ mái ngói hắn đứng đã bị nứt khá nghiêm trọng, thoạt trông như lung lay, sắp sập. Mà thân thủ Cố Duệ vẫn nhẹ như yến, nhẹ nhàng di chuyển trên mái ngói tựa như lông hồng.

Đây là kết quả của hai năm luyện đi trên xà ngang ở Khuê Sơn. Cố Duệ thay đổi sân đấu phó bản để có thể phát huy tốt nhất ưu thế của bản thân.

Trần Dịch Sinh lại vồ tới. Cố Duệ liền nhảy tránh sang một bên. Một trước một sau không ngừng chạy trên mái ngói. Trần Dịch Sinh vẫn còn năng lực suy nghĩ của con người, biết phải khống chế sức mạnh để mái ngói không bị sập xuống. Nhưng hắn không thể học được cách uyển chuyển, nhẹ nhàng trong thời gian ngắn. Vì thế, tốc độ của hắn giảm đi rất nhiều, bây giờ vẫn chưa đuổi kịp Cố Duệ.

Làm tốt lắm, cô thôn nữ của tôi! Thanh Vũ cũng chạy tới. Cậu vừa đuổi theo vừa nói to về phía Cố Duệ đang chạy trên nóc nhà: "Cố cô nương, thế này không phải biện pháp hay đâu. Không thể cứ để hắn đuổi theo cô mãi được. Thể lực của cô không chịu đựng nổi đâu."

Đương nhiên Cố Duệ hiểu rõ điều này: "Còn có cách nào nữa đâu. Tên đầu trọc chết bầm kia lại không ở đây. Trừ khi phái Ngọc Đường còn có cao thủ lợi hại hơn đến đây."

Cô cực kỳ hi vọng trong lúc dầu sôi lửa bỏng thế này, tên đầu trọc chết bầm kia sẽ lại mặc quần đùi hoa, từ trên trời giáng xuống cứu cô lần nữa. Nhưng đó chỉ là hi vọng xa vời.

Lời này Cố Duệ nói thật lòng, không mang theo bất kỳ tình cảm cá nhân nào. Không ngờ Tề Khinh Hà ở phía xa nghe thấy, thầm cảm thấy Cố Duệ đang châm chọc hai người bọn họ vô năng.

Cố Duệ không biết bản thân lại đắc tội người khác. Cô nhìn Thanh Vũ lại giương cung lên và nói với mình: "Trên cung phong lôi có uy lực của sấm sét, có tác dụng trấn giữ và tiêu diệt tà ám. Mà cô có thuật phong hỏa. Tôi và cô liên hợp lại cũng có thể chống đỡ được, dù sao vẫn tốt hơn việc cứ chạy mù quáng thế này."

Xem ra người này cũng biết phong hỏa lôi của Hàng Đạo rất lợi hại. Đa số Hàng Khí đều lấy chúng làm pháp thuật cơ sở. Nhất là lôi và hỏa, cái này lợi hại hơn cái kia. Nếu phong lôi và phong hỏa kết hợp với nhau, hiệu quả sẽ tăng lên rất nhiều.

Vẻ mặt Cố Duệ đầy đau khổ: "Cách của cậu cũng được nhưng tôi không biết chú thuật phong hỏa."

Không thể nào, cô ở Khuê Sơn để chơi thôi à? Thanh Vũ lại nhớ đến việc Cố Duệ mới nhập môn Khuê Sơn hai năm. Khoảng thời gian này các đệ tử sẽ không được học gì nhiều, chỉ yếu là làm cu li, giúp việc, có lẽ Cố Duệ cũng không ngoại lệ. Thế là, cậu bắt đầu rủa thầm quy định này.

"Hơn nữa, cơ thể cậu không thể chịu đựng nổi lần kéo cung thứ ba đâu. Tôi sợ cậu còn chưa kéo căng cung, tay đã bị gãy, thế thì có ích gì!" Cố Duệ rất không nể mặt mũi mà vạch trần điểm yếu của Thanh Vũ. Nhưng Thanh Vũ không giận, chỉ cười khổ: "Nếu cô có thể khai triển phong hỏa, tôi liều mình dùng phong lôi, sau đó thì sao? Cùng lắm thì không cần cánh tay này nữa!"

Huynh đài, huynh thật trượng nghĩa! Nhưng thế thì sao? Không làm là không làm. Cố Duệ cô có cả kỹ năng không cần thầy dạy cũng tự hiểu từ bao giờ, sao cô không biết thế?

Trong lúc Thanh Vũ và Cố Duệ lằng nhằng với nhau, Trần Dịch Sinh lại vồ đến. Cố Duệ nghiêng người tránh né. Cô phát hiện tốc độ của tên này đã nhanh hơn lúc trước một chút. Mẹ kiếp, năng lực thích ứng quá mạnh rồi! Xem chừng, cô chưa câu giờ được bao nhiêu thì đã bị tên này xé nát mất.

Trong lúc Cố Duệ thầm kêu không ổn, cô bỗng nhiên nghe thấy tiếng Thanh Vũ hô to: "Cẩn thận!"

Cẩn thận cái gì? Cô đã né được Trần Dịch Sinh rồi mà? Cố Duệ quay lại nhìn, Trần Dịch Sinh vẫn ở đầu bên kia, cho nên... Nhưng cô vẫn tin tưởng Thanh Vũ, vội vàng nghiêng người né tránh...

Phập! Một mũi tên đâm vào vai Cố Duệ. Vẫn chưa đâm sâu, trên mũi tên có máu, sao lại không đâm xuyên qua? Lực không đủ? Không phải! Đồng tử Cố Duệ co rút lại. Cô quyết đoán rút mũi tên ra. Cơn đau nhức ở vai khiến thân thể Cố Duệ hơi lảo đảo, suýt nữa là không đứng vững. Nhưng cô vẫn cảm nhận được cơn đau nhức ở miệng vết thương, khiến cô đột nhiên hoảng hốt – có độc!

Trên mũi tên này quả nhiên có độc! Có lẽ là vận mệnh đã sắp đặt, Cố Duệ nghiêng đầu liền nhìn thấy Viên Lâm, tay hắn đang cầm cung.

Rất hiển nhiên, Viên Lâm rốt cuộc đã không thể kiềm chế nổi lòng kiêng kị và đầy thù hận với Cố Duệ, nhịn không được bắn tên về phía cô. Nhưng cô đã tránh thoát được, mũi tên không trúng chỗ hiểm, chỉ trúng vai.

Nhưng điều này đã không còn quan trọng, Trần Dịch Sinh lại nhào đến. Đầu óc Cố Duệ choáng váng, hoàn toàn không thể tránh né tiếp. Dưới ánh mắt kinh hoàng của đám người Triệu Tử Kỳ, Cố Duệ bị Trần Dịch Sinh đập xuống mái hiên, ngã xuống đất. Trần Dịch Sinh há miệng ra, nhắm vào cổ họng Cố Duệ...

Chết chắc rồi! Thanh Vũ dùng sức kéo cung... Nhưng có lẽ đã không kịp nữa, cậu cảm nhận được tay mình đang run, tầm ngắm không chuẩn. Đáng chết, đáng chết, đáng chết!

Triệu Nguyên không đành lòng nhìn tiếp. Ông ta gần như nhắm tịt mắt lại... Không người nào có thể cứu cô!

"Xem Thái Sơn Áp Đỉnh của ta đây!" Chợt có âm thanh quen thuộc truyền đến. Cố Duệ không thấy ai từ trên nhảy xuống. Cô nghiêng đầu nhìn. Lý Đại Hùng ở bên kia đường đang xông đến, tựa như một con trâu to xác không sợ chết.

Cậu dùng hết sức mình tông vào Trần Dịch Sinh. Rầm! Cậu tông Trần Dịch Sinh ngã lăn sang một bên. Nhưng chính cậu cũng ngã gần chỗ Trần Dịch Sinh. Cậu vừa mở mắt ra đã nhìn thấy ánh mắt lạnh lẽo của hắn.

"Không!" Cố Duệ hoảng hốt. Cô nhìn thấy Lý Đại Hùng bị Trần Dịch Sinh chưởng một chưởng vào ngực. Bộp! Máu tươi phun ra từ vết nứt sau lưng Lý Đại Hùng! Cậu văng ra... đập lên tường. Cơ thể đô con của cậu tuôn ra rất nhiều máu.

Máu văng tung tóe... Thời gian như ngừng lại. Cố Duệ thấy máu, rất nhiều máu tựa như khi cô ngồi trên ghế phụ nhiều năm về trước... Người cầm lái nhào đến che chắn cho cô. Máu của người ấy văng đầy lên mặt cô, ấm áp, tanh nồng, khiến cô cảm thấy không thể hít thở nổi.

Đầu cô đau tựa như bị búa bổ, có thứ gì đó đang kêu gào trong cô. Cô bò dậy: "Đại Hùng!". Cô vọt đến trước gần Đại Hùng. Tay cô đặt lên khuôn ngực đầm đìa máu của cậu. Ấm áp, vẫn đập, hay là tim cậu sắp ngừng đập?

Trần Dịch Sinh bước đến, tựa như biết Cố Duệ lúc này đã là nỏ mạnh hết đà. Hắn ta đã bớt điên cuồng và thêm vài phần quỷ dị, thâm trầm. Hắn duỗi tay bóp cổ Cố Duệ, miệng mấp máy, không còn là kiểu gào thét như trước mà là...

"Ngươi... thịt... mẹ..." Giọng nói mơ hồ.

Tầm mắt Cố Duệ cũng bắt đầu mờ mịt nhưng tinh thần cô lại rất tỉnh táo, khóe miệng cô giật giật.

"Thịt cái đầu ngươi!" Nháy mắt, cô bùng nổ! Chân trái cô chống lên ngực Trần Dịch Sinh, chân phải đá lên trên.

Cốp! Cằm Trần Dịch Sinh bị Cố Duệ đá mạnh vào, hàm dưới của hắn phát ra một tiếng "rắc", đầu ngửa ra sau.

Nhưng Cố Duệ cũng bị hắn quăng mạnh xuống đất. Rầm! Đám người Triệu Nguyên nhìn mà thót tim. Máu tươi từ dưới người Cố Duệ chảy ra.

Lần này... chết chắc rồi đấy. Triệu Nguyên căm giận không thôi, hô to: "Bắn tên!"

Đội cung tiễn lúc này mới phản ứng lại. Mũi tên được bắn ra, ngăn cản Trần Dịch Sinh đang muốn lại gần Cố Duệ.

Quá mạnh, tên quái vật này quá mạnh rồi. Hắn muốn đại khai sát giới. Đám thương nhân, khách hàng trốn gần đó sớm đã chạy toán loạn vì sợ hãi. Cảnh tượng rất hỗn loạn. Mà đường phố bên này thì...

Ai có thể cản hắn? Hắn không bận tâm chút nào về những mũi tên đang lao về phía mình. Hắn vẫn đi về phía Cố Duệ. Phập! Một mũi tên xé toạt không khí mà lao đến. Cuối cùng, đâm vào lưng hắn. Nhưng rõ ràng, lực bắn vẫn chưa đủ nên mũi tên chỉ đâm vào sâu nửa tấc. Sau khi bắn mũi tên thứ ba, cánh tay Thanh Vũ tuôn máu xối xả, gần như bị phế. Cậu tuyệt vọng muốn bắn thêm mũi tên thứ tư... Nhưng mà, lúc này, tay cậu còn không cử động nổi.

Mũi tên rơi xuống đất. Cố Duệ quỳ rạp xuống đất, trước mắt trở nên mơ hồ. Cô sẽ chết sao? Dưới thân, máu tươi sền sệt chảy ra. Lúc này, cô cảm thấy tay mình như chạm phải thứ gì đó rất nóng.

Ngón tay cô sờ một chút. Hình như là mấy miếng ngọc nhỏ kia, bị máu thấm vào. Rất nóng! Cô theo bản năng nắm chặt thứ nóng rực ấy vào lòng bàn tay. Nháy mắt, cô cảm thấy tinh thần đã khôi phục lại rất nhiều. Tựa như bị ai đó đánh thức, cô nghe được đám Triệu Tử Kỳ đang ầm ĩ gọi. Mở mắt ra, cô nhìn thấy mũi tên rơi xuống đất, thấy được vẻ tuyệt vọng của Thanh Vũ, còn có... Cô hình như thấy được bàn tay ai đó cầm mũi tên lên.

Cô biết người đó là ai. Là Lý Đại Hùng. Cô biết cậu không chết, bởi vì cô vừa sờ đến hộ tâm kính của cậu, nó không bị vỡ. Hộ tâm kính không vỡ, Đại Hùng bất tử, đây là một trong những quy tắc thép của Khuê Sơn!

"Khỉ! Mẹ nó, cô dậy ngay cho tôi!" Là giọng Lý Đại Hùng.

Cố Duệ nhìn Lý Đại Hùng chằm chằm. Cả người cậu ta như vừa tắm trong vũng máu. Cậu nhặt mũi tên kia lên, giật lấy cung lôi phong trong tay Thanh Vũ.

Trần Dịch Sinh đã nhận ra sự uy hiếp của cung phong lôi với hắn. Lần đầu tiên, hắn từ bỏ Cố Duệ để quay sang tấn công Lý Đại Hùng.

Cũng trong nháy mắt đó, Cố Duệ - người mà ai cũng nghĩ là đã chết – bò dậy như xác chết vùng dậy.

"Đại Hùng, kính!" Cả mặt và người cô đều có máu nhưng giọng nói lại kiên định vô cùng. Lý Đại Hùng nhếch miệng cười, không nói hai lời liền cởi áo ra, tháo hộ tâm kính đeo ở vị trí tim xuống.

Tấm kính này đã cứu cậu rất nhiều lần, cũng bao gồm lần vừa rồi. Nhưng khi Cố Duệ muốn, cậu không nghĩ ngợi gì nhiều liền tháo ra, quăng về phía Cố Duệ.

Bộp! Cố Duệ bắt được nó. Mà Lý Đại Hùng, lúc nãy, cũng đã giương cung.

Tình cảnh ngàn cân treo sợi tóc này rất nhiều năm sau Triệu Nguyên cũng không thể nào quên được.

Tên nhãi cao to, ham ăn biếng làm, bình thường có vẻ vô dụng, nay cả người đầy máu, lắp tên lên, giương cung, khí thế sừng sững, vững như thạch bàn.

Cô gái tham tiền, thông minh, biếng nhác, cả người cũng đầy máu, cầm gương tựa như đang cầm cả thế gian.

Sau này Triệu Nguyên mới hiểu: Có một loại ăn ý mang tên Khuê Sơn.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: Rồng Trong Kính!

Hai người một trước một sau, ở giữa là Trần Dịch Sinh đang xông lên. Đây là một đường thẳng chí mạng. Một là sống cả hai, hai là cả hai cùng chết. Không có kết quả khác.

Lý Đại Hùng nhắm chuẩn nhưng lòng bàn tay chảy nhiều mồ hôi. Cậu biết bản thân thường bắn không trúng mục tiêu. Mà mũi tên này lại liên quan đến sống chết của cậu và con khỉ. Vì thế, áp lực của cậu là vô cùng lớn.

Nhưng cậu vẫn nhìn chằm chằm vào Trần Dịch Sinh, khóa mục tiêu, khóa mục tiêu lại!

Lý Đại Hùng đã nhắm chuẩn Trần Dịch Sinh. Trần Dịch Sinh bỗng nhiên gầm nhẹ. Luồng khí xanh đen quanh người đột nhiên bám vào làn da xanh lè của hắn. Tuy làn da cuối cùng vẫn hóa thành màu xanh, nhưng màu đã sẫm hơn trước rất nhiều, tựa như có một lớp sắt bám vào để phòng ngừa đòn tấn công tiếp theo.

Nếu thế, e rằng hiệu quả của phong lôi sẽ giảm đi rất nhiều. Đấy là chưa tính đến trường hợp Trần Dịch Sinh có thể tránh thoát được mũi tên! Muốn phong lôi và phong hỏa hỗ trợ lẫn nhau, điều này quá khó! Thanh Vũ gần như không còn hy vọng gì.

Nhưng đúng lúc này…

"Trần Dịch Sinh, mẹ ngươi đã sinh ra một tên nghiệp chướng như ngươi. Bà ta chính là ngọn nguồn của tội ác. Dù ngươi chôn bà ta cũng vô dụng. Ta sẽ hủy xác bà ta!"

Một giọng nói nho nhã nhưng lạnh lẽo thình lình vang lên. Đám người Triệu Nguyên theo bản năng quay đầu lại. Là công tử nhà họ Trần. Đúng, vị Bảng Nhãn lang phong thái hơn người, nổi tiếng khắp U Châu đang đứng ở đấy. Phía sau hắn là hộ vệ nhà họ Trần. Bọn họ đang đẩy xe. Phía trên nó là cái gì? Một thi thể được trùm vải bố.

Trên tay Trần Dịch Hiên cầm một cây đuốc. Hắn muốn thiêu hủy thi thể của Trần di nương – mẹ của Trần Dịch Sinh!

Có đứa con nào có thể chịu đựng được điều đó. Trần Dịch Sinh vốn nhắm về phía Lý Đại Hùng, nhìn thấy cảnh đó lập tức ngửa mặt lên trời gào thét: "Trần Dịch Hiên!"

Rất kỳ quái! Lúc trước còn là một kẻ mất nhân tính, không còn lý trí con người, lần hiện rõ tính "người" là lần nói chuyện mơ hồ với Cố Duệ lúc nãy. Nhưng bây giờ, hắn lại gào to tên Trần Dịch Hiên vô cùng rõ ràng, tựa như có vô vàn oán hận, vô vàn chấp niệm chất chứa trong đó. Cuối cùng, tất cả hóa thành sát khí. Trần Dịch Sinh không còn màng đến mũi tên phong lôi đang nhắm về phía mình, chỉ chăm chăm lao về phía Trần Dịch Hiên để ngăn cản hành động muốn thiêu xác mẹ hắn của tên kia.

Chính là lúc này!

Lý Đại Hùng dùng toàn bộ Hàng Lực trong cơ thể. Ngón tay buông ra mà không hề do dự.

Áp lực dù lớn hơn nữa nhưng trong chỉ dạy của Khuê Sơn có một thứ gọi là quả quyết!

Vù… Mũi tên lao đi. Thanh Vũ đứng bên cạnh, nháy mắt đã cảm thấy khiếp sợ. Bởi vì cậu nghe thấy tiếng phong lôi đang gào thét.

Đây chính là mũi tên phong lôi chân chính! Một mũi tên như sấm sét!

Cố Duệ cũng nghe thấy âm thanh của sấm sét. Ngón tay cô cử động, hộ tâm kính liên tục xoay tròn trong không trung. Trong khoảng thời gian trước khi nó rơi xuống, lòng bàn tay đối diện nhau, kẹp lấy tám miếng hoàng ngọc đã được xâu thành Hàng Văn hình cá không đầu.

Nó thành chuỗi, từng miếng chồng lên lòng bàn tay, nóng bỏng tựa như dấu ấn. Sức nóng ấy truyền đến lòng bàn tay rồi truyền đi toàn thân. Tuy sức nóng ấy khiến mọi ngóc ngách trên cơ thể đau đớn nhưng cô biết điều này mang hàm nghĩa sức mạnh!

Miệng khẽ động đậy, Cố Duệ niệm Hàng Ngữ. Từng chữ từng chữ hợp lại với nhau, đó chính là thuật!

Đây là một trong những Hàng Thuật của Khuê Sơn, cũng là một trong hai, ba Hàng Thuật cô thấy được từ trên người tên đầu trọc. Cô vẫn lén niệm nó không biết bao nhiêu lần vì sợ quên. Dần dà nó đã ghi tạc vào trong đầu Cố Duệ. Chỉ là, đây là lần đầu tiên cô dùng. Bởi vì trước kia không có Hàng Lực, cũng không có cơ hội. Đương nhiên bây giờ cô vẫn không có Hàng Lực, nhưng cô có ngọc đuôi cá không đầu!

Được hay không còn tùy vào vận mệnh? Nhất định phải thành công! Cô không thể chết được! Cố Duệ vô cùng kiên định! Chú ngữ trong miệng cô hình thành nhịp, Hàng Lực di chuyển…

Đầu ngón tay Cố Duệ chụm lại. Ý chí và Hàng Lực bao trùm lên nhau. Một ngón tay điểm lên kính rồi cô hét lớn: "Rồng trong kính, ra đi!"

Vù! Mặt kính xoay liên tục vì tay Cố Duệ chuyển động nó, nhưng giờ nó tự xoay. Hơn nữa tốc độ xoay càng lúc càng nhanh. Từ tâm kính lan ra một dòng ánh sáng mạnh mẽ, ánh sáng ngưng tự thành hình rồng? Dù sao thì đó cũng là một luồng quang hỏa trắng to bằng cánh tay, mạnh mẽ, xoay tròn… Ầm! Quang hỏa ấy hung hãn đánh vào lưng Trần Dịch Sinh. Cùng lúc đó mũi tên phong lôi nổ tung!

Vụ nổ mạnh mẽ như vậy cách bọn họ chỉ năm, sáu mét! Hộ vệ của nhà họ Trần kinh hãi không ngừng. Nhưng vẻ mặt Trần Dịch Hiên lại không có cảm xúc gì. Hắn hờ hững đứng đấy, nhìn anh trai của mình bị vây khốn trong đó. Tia sáng của quang hỏa ấy rọi vào mắt hắn. Con ngươi tối tăm của hắn khiến người ta không thể nào nhìn thấu.

Sấm sét quấn quanh ngọn lửa, chúng hợp lại bao vây, giam giữ Trần Dịch Sinh to lớn, hung dữ ở bên trong. Ánh sáng của vụ nổ kia bao phủ khắp phạm vi có đường kính hai mét. Khi vụ nổ kết thúc, nơi ấy chỉ còn lại một thi thể cháy đen, khô khốc.

Đường phố yên tĩnh. Cố Duệ, Lý Đại Hùng và Thanh Vũ ngã phịch xuống đất. Một cơn gió lướt qua, khối thi thể kia hóa thành tro bụi bay tứ tán. Cát bụi lại trở về cát bụi.

Triệu Tử Kỳ theo bản năng sờ kiếm của mình rồi lẩm bẩm: "Cái dũng của Hàng Đạo như thế, kiếm của Võ Đạo như vậy… Sư huynh, hình như muội đã hiểu lý do tại sao sư phụ lại nói mãnh chi chiến, dũng giả vi tiên."

Tề Tuấn Ngôn cười khổ, biết thì biết, nhưng làm được đến đâu thì khó nói. Anh không bằng một cô gái, cũng không bằng một tên to con thoạt nhìn có vẻ ngốc nghếch kia.

"Cố Duệ?" Tề Khinh Hà thầm nhẩm lại cái tên này. Cô ta nheo mắt lại, dìu Tiêu Kính Long lên rồi xoay người rời đi.

E rằng trong thời gian ngắn, cô ta sẽ không quên cái tên này.

Cô ta ôm người, lướt qua cái dãy lầu các.

Trên hành lang lầu hai, một người đã buông cung xuống. Đó chính là Viên Lâm. Hắn khuộn mặt không có cảm xúc liếc sang Cố Duệ không rõ sống chết ở bên kia, cũng liếc sang Trần Dịch Hiên. Hắn không nói năng gì, nheo mắt, cười lạnh. Hắn ném cung sang một bên rồi quay đi.

…

Nhà họ Trần đúng là kỳ lạ! Hết chuyện xấu này đến chuyện xấu khác. Trước thì có Trần nhị gia, sau thì có Trần Dịch Sinh. Trần Dịch Hiên là một kẻ tàn nhẫn, không rõ nông sâu. Ngay cả thằng nhóc Trần Dịch Bảo cũng không phải thằng nhóc tiểu quỷ bình thường. Chắc chắn phong thủy của mộ phần tổ tiên nhà họ Trần có vấn đề! Tuyệt không thể sai!

Triệu Nguyên dù bị đánh chết cũng không dám để cho ba người Cố Duệ trị thương ở nhà họ Trần. Ông muốn mang ba người đã hôn mê kia về nhà mình. Đúng lúc này, Tả Long Châu đi đến (Mẹ nó, đánh xong xuôi hết rồi mới lên sân khấu, chọn đúng lúc quá ha!). Tả trưởng quan bảo Triệu Nguyên mang ba người đến phủ Thứ Sử. Dù sao ông ta cũng là người đứng đầu một châu. Tuy Triệu Nguyên biết quan trường hiểm ác nhưng sau lưng Thanh Vũ có người chống lưng. Đoán chừng Tả Long Châu không dám làm gì nên Triệu Nguyên đồng ý đề nghị của ông ta.

Có phủ Thứ Sử ra mặt, mọi chuyện suôn sẻ hơn rất nhiều. Ba người Cố Duệ được đại phu tốt nhất chữa trị, được dùng các vị thuốc tốt nhất. Quá trình chữa trị, giải độc nhanh gọn, lưu loát. Hơn nữa, người hầu nhiều có thể chăm sóc người bị thương kỹ lưỡng. Tuy thế, phải tận ba ngày sau, Cố Duệ mới tỉnh lại.

Không biết vì sao, người bị trúng độc, bị thương nặng nhất và có thể trạng kém nhất trong ba người lại là người tỉnh lại sớm nhất. Đám người Triệu Nguyên dù hơi ngạc nhiên nhưng vẫn rất vui mừng.

"Cố cô nương, đại phu đã dặn nếu cô tỉnh lại thì phải uống chén canh thanh tâm này để tiêu trừ máu bầm trong cơ thể. Sau đó ăn cháo thuốc rồi từ từ dùng thuốc bồi bổ, bổ sung nguyên khí bị tổn hại." Triệu Tử Kỳ bưng thuốc lại. Cả người Cố Duệ vô lực, khắp cơ thể đều đau nhức nhưng vẫn gượng dậy uống thuốc.

Sắc mặt Cố Duệ tái nhợt nhưng ánh mắt vẫn có thần. Triệu Tử Kỳ thở hắt một hơi. Xem ra Cố Duệ đã nhặt về được một mạng.

Lại hai ngày trôi qua, Lý Đại Hùng và Thanh Vũ lần lượt tỉnh lại. Lúc này, Cố Duệ đã có thể xuống đất. Triệu Nguyên lấy làm ngạc nhiên với năng lực phục hồi của Cố Duệ: "Không ngờ Cố tiểu hữu lại nhanh khỏe lại như vậy. Lý Đại Hùng và Thanh Vũ cũng không so được với cô."

Tuy không thích nghe lời này nhưng Lý Đại Hùng cũng biết Cố Duệ có thể chất đặc thù. Không phải trước kia cô còn miễn dịch với độc của Vương Tinh hay sao. Nhưng đây là bí mật, cậu sẽ không bao giờ nói với người khác đâu.

Ngay cả bản thân Cố Duệ cũng không rõ điều này. Cô thầm nghĩ có lẽ là vì mấy miếng ngọc kia. Vì thế, cô chỉ cười nói: "Một cô gái bền bỉ hơn hai người con trai, hình như đây không được xem là chuyện tốt."

Hai người con trai có mặt ở hiện trường – Thanh Vũ và Lý Đại Hùng vừa nghe thế, sắc mặt liền trở nên khó coi.

Cô thôn nữ của tôi ơi, giỏi! Vừa khỏi chưa được bao lâu đã có bản lĩnh làm đám con trai bọn này nội thương.

Thanh Vũ hỏi chuyện xảy ra sau đó của năm ngày trước. Điều làm cậu kinh ngạc nhất chính là Trần Dịch Hiên đuổi theo. Nói thật, nếu không có việc hắn dùng thi thể Trần di nương làm Trần Dịch Sinh bị phân tâm, e rằng kết quả đã khác đi rất nhiều.

Nhưng Thanh Vũ vẫn thấy e ngại trước thủ đoạn của Trần Dịch Hiên. Hắn ta thế nhưng lại đào thi thể Trần di nương lên để uy hiếp Trần Dịch Sinh. Mặc kệ mục đích ban đầu là gì, thủ đoạn này vẫn thể hiện sự ngoan độc từ trong xương cốt của hắn, không hề phù hợp với vẻ ngoài mà hắn vẫn luôn thể hiện.

Triệu Nguyên im lặng hồi lâu rồi nói: "Lúc ấy tôi cũng không ngờ rằng cậu ta sẽ ra tay. Nhưng Trần di nương kia…"

"Giả." Cố Duệ nói chêm vào. Thanh Vũ ngẩn ra. Lý Đại Hùng như lạc vào xương mù: "Trần di nương kia là giả?"

"Ừ, thứ trên xe đẩy kia không phải là mẹ của Trần Dịch Sinh, đó là con rối."

Hử? Con rối? Con rối của Trần nhị gia? Thanh Vũ tựa như nghĩ đến điều gì đó. Cậu theo bản năng nhíu mày lại. Vẻ mặt Cố Duệ vẫn lạnh nhạt như trước, cô cũng không nói thêm gì nữa.

"Vậy Trần di nương thật sự đâu rồi? Chẳng lẽ bị ăn? Không đúng, nếu thế thì Trần Dịch Sinh cũng không bị lừa." Lý Đại Hùng tuy hiện giờ vẫn còn rất yếu nhưng xưa nay cậu ta luôn là một "cục cưng" hiếu kỳ.

Nhìn thấy tinh thần của ba người Cố Duệ đã ổn định, tâm tình Triệu Nguyên cũng tốt lên. Vì thế ông liền giải đáp nghi vấn cho Lý Đại Hùng: "Trần di nương bị bệnh tật quấn thân, vốn không sống được lâu. E rằng vì việc bà ấy qua đời đã khiến Trần Dịch Sinh không thể khống chế tà tính trong cơ thể, mới khiến hắn biến thành bộ dạng kia. Nhưng hắn vẫn còn chút lý tính. Cũng phải thôi, lúc trước, hắn là một đứa con có hiếu mà. Hôm qua tôi cho người đi tìm thì phát hiện Trần di nương được hắn chôn ở hậu viện nhà thờ tổ nhà họ Trần. Còn Triệu Thất thì bị hắn chôn dưới gốc lựu. Suy nghĩ của hắn đúng là…"

Triệu Thất thì tạm không nhắc đến. Nhưng mẹ hắn – Trần di nương, vì sao hắn không chôn ở nơi khác mà nhất định phải chôn ở hậu viện Từ đường?

Người đã hóa thành tro, ai biết được tại sao hắn làm thế? Nhưng quan trọng nhất là vì sao hắn lại biến thành dạng như vậy. Là vì cái giếng kia? Hay là bản thân Trần Dịch Sinh vốn đã tà ác?

"Bây giờ bên ngoài đang đồn thổi chuyện nhà họ Trần có tà ma tác quái. Người người nhà họ Trần bị đồn là tai họa. Ngay cả Trần Dịch Hiên với tài năng của Văn Khúc cũng không chặn được miệng lưỡi thế gian. Trần Nguyên Phong vừa mất con trai, mất em trai, lại lo lắng chuyện này. Lão muốn mời Cố cô nương ra tay tra xem nơi nào trong nhà họ Trần bọn họ có vấn đề." Dù là Trần nhị gia hay Trần Dịch Sinh, cái chết của bọn họ cũng liên quan trực tiếp đến Cố Duệ. Có thể khiến Trần Nguyên Phong cúi đầu xin giúp đỡ, xem ra lời đồn trong thành hiện giờ đã khiến nhà họ Trần tổn hại rất lớn.

Triệu Nguyên quan sát biểu cảm trên khuôn mặt của Cố Duệ rồi nói thêm: "Nhưng tôi nghĩ Cố cô nương đừng để ý đến việc này. Dù sao lần này phái Ngọc Đường cũng sẽ phái người ra tay, hơn nữa còn là người cao tay. Nhà họ Trần lại thâm sâu, nên mọi chuyện sẽ ổn cả thôi."

Phá xong hai vụ án này, Triệu Nguyên xem như hiểu rõ thế nào là hiểm ác. Bản thân ông ta gặp nguy hiểm thì không sao. Nhưng khiến hai người Cố Duệ bị liên lụy, tự thân ông cũng cảm thấy hổ thẹn.

Cố Duệ vẫn chưa khỏe lại hoàn toàn, sao cô có thể lại nhúng tay vào chuyện này. Vì thế, cô đồng ý với suy nghĩ của Triệu Nguyên. Chỉ là, lúc mọi người không nhìn cô, tay cô sờ miếng ngọc đuôi cá trong túi. Lạnh băng.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 112: Con Đường Bí Mật Dưới Đất

Một đêm trăng thanh gió mát, thích hợp để giết người? Không, không có giết người. Ánh trăng đêm nay rất tỏ, rất đẹp và đầy mộng ảo. Cảnh đẹp này đối lập hoàn hoàn với sự hoảng sợ trong lòng bá tánh thành U Châu. Thật đáng tiếc, cảnh sắc đẹp nhường này lại không người thưởng thức.

Gió thổi xào xạc, cành lựu đong đưa qua lại. Hai mươi mấy tên áo đen trèo tường vào. Bọn họ làm như không thấy những trái lựu căng mọng trên cành mà thong dong lần lượt tiến vào màn đêm.

Không bao lâu sau, bọn họ đến nơi rộng rãi và to nhất nhà họ Trần – nhà thờ tổ.

Trong hậu viện nhà thờ tổ có chôn Trần di nương, chuyện này đã truyền khắp nhà họ Trần, cũng không thể gạt được người ngoài. Bá tánh vốn đã hay tin những tin đồn nhảm, huống hồ những người có lòng muốn tin đó là sự thật. Đám người này rõ ràng biết chuyện ấy nên lơ đãng nhìn lướt qua nơi đã đào thi thể ấy lên. Nếu nhìn kỹ có thể thấy đám người tầm hai mươi lăm người này không có phản ứng gì lớn lắm, ngay cả hô hấp cũng cùng một nhịp, có vẻ như bọn họ đã được huấn luyện kỹ.

Thủ lĩnh của chúng là một tên khá cao. Khi bước vào sân này, hắn liếc chỗ từng chôn thi thể Trần di nương một cái rồi thu hồi ánh mắt. Sau đó, hắn nhìn lướt qua xung quanh một vòng. Sau khi xác định không có người nào ngoài bọn họ, hắn vung tay một cái. Soạt! Mười tên thuộc hạ xông vào nhà thờ tổ. Không bao lâu sau, một tên ra đứng ngoài cửa, dùng tay ra hiệu. Lúc này, tên thủ lĩnh mới đi vào.

Mà lúc này, không ai còn nhớ có một tiểu viện nằm ở một đầu khác của sân, ở góc nam bắc, đối diện nhà thờ tổ. Tiểu viện này là nơi vắng người nhất nhà họ Trần. Mà bây giờ, trông nó càng tiêu điều, quạnh quẽ.

Nơi này đã chết một người phụ nữ - Trần di nương, cũng chết một Trần Dịch Sinh khiến bá tánh trong thành hoảng loạn. Hơn nữa, trong viện còn chôn một cái xác đã chết rất lâu và bị ăn đến mức chỉ còn xương trắng. Đây là một nơi cấm người sống bước vào, cũng là một nơi bị người khác lãng quên.

Nhưng nó đang nghênh đón một vị khách. Một bóng đen nhảy vào viện. Không dừng lại ở tiền viện, hắn bước vào trong phòng, đóng cửa lại. Mọi hành động của hắn đều không phát ra tiếng động.

Trong phòng có mùi ẩm mốc, đồ dùng bị phủ một lớp bụi mỏng. Người này dừng trong phòng một lát, tựa như xem gì đó. Một lát sau, hắn đi đến hậu viện. Trong hậu viện không có gì ngoại trừ bệ bếp và một phòng chứa củi nhỏ.

Hắn bước vào phòng chứa củi, nhìn một vòng. Phòng không lớn lắm, chất một đống củi và một ít vật dụng không dùng nữa. Trong đó có một tủ quần áo.

Bước đến gần tủ quần áo, dưới góc tủ có dấu vết bị dịch chuyển. Hơn nữa, dấu vết này có hình vòng cung. Hiển nhiên, trên đó cũng có một lớp bụi mỏng. Bẻ một bên sườn tủ, rất đơn giản, tủ lập tức dịch chuyển dọc theo trục hình quạt. Sàn nhà bên dưới lập tức hiện ra. Trên sàn có một móc kéo. Quả nhiên có đường ngầm!

Một phòng chứa củi đơn sơ như thế lại dùng đá phiến bền chắc để lát sàn. Đằng trước phòng còn trồng rất nhiều lựu. Đây chính là nơi không hợp lý nhất trong viện này! Sau khi kéo miếng đá phiến lên, bóng hắn biến mất sau cửa đường ngầm!

…

Dưới địa đạo được xây bằng đá hoa cương. Cổ đại rất ít khi dùng đá để làm vật liệu xây dựng. Nhưng thế không có nghĩa là vật liệu đá vô dụng. Trên thực tế, trong quân sự, tiêu biểu là địa đạo đều dùng đá xây nên. Hiển nhiên, địa đạo này có quy mô không hề nhỏ. Triều đình đã ban bố lệnh cấm xây dựng những công trình như thế này. Gia đình bình thường không thể xây dựng, cho dù loại gia đình nhiều tiền nhiều người như nhà họ Trần cũng không được – trong thời Đại Đường thịnh thế này, có rất nhiều gia tộc có tiền có thế, so với họ, nhà họ Trần chẳng có gì đánh kiêu ngạo cả.

Nhưng một đám hơn hai mươi người này lại biết địa đạo này đại biểu cho thứ gì. Ánh mắt tinh nhuệ của tên thủ lĩnh tựa như ẩn chứa ý mừng. Nhưng hắn khống chế sự vui mừng ấy, không để nó bộc lộ ra ngoài. Hắn dẫn theo đám người đi xuyên qua hành lang. Rất nhanh, hắn đã nhìn thấy ánh sáng nơi cuối còn đường. Là ánh sáng vàng, là tiền bạc, châu báu!

Khi bọn hắn đến gần phòng chứa châu báu, tên thủ lĩnh đột nhiên dừng bước. Hắn kinh ngạc nhìn về phía trước.

Ánh sáng vẫn còn, vẫn là màu vàng kim óng ánh nhưng là ánh sáng từ cây đuốc. Một người cầm đuốc, đứng ở phía bên kia con đường. Khoảng cách giữa bọn họ tầm bốn, năm mét.

Người đó cầm đuốc, có vẻ như đã đợi bọn họ từ rất lâu. Ánh mắt thâm thúy, sâu không thấy đáy. Cả ánh lửa cũng không thể xua đi sự lạnh lẽo và tĩnh mịnh trên người hắn. Trên người hắn ẩn chứa điều gì đó khiến người ta yên lặng, sợ hãi.

Ánh mắt tên thủ lĩnh lóe lên. Hắn lặng lẽ nắm chặt thanh đao trên eo.

Người kia đột nhiên lên tiếng: "Viên Lâm, ta với ngươi quen biết với nhau từ tấm bé, xưng huynh gọi đệ đã nhiều năm. Mới gặp nhau ở địa đạo, ngươi đã chĩa đao về phía ta?"

Khuôn mặt được che chắn dưới tấm vải đen của Viên Lâm khẽ biến sắc. Nhưng hắn vẫn trấn định, cười nhẹ, nói: "Lão tứ, trước kia ta đúng là đã xem

thường ngươi. Còn tưởng rằng ngươi chỉ biết nghiên cứu học vấn, không ngờ công phu võ công mà ngươi ẩn giấu không hề cạn.”

Ngừng một lát, ánh mắt hắn khóa chặt lên người Trần Dịch Hiên. Giọng nói của hắn đầy lạnh nhạt: “Trong nhà chứa mật đạo tàng bảo dư nghiệt tiền triều mà không báo. Hơn nữa còn làm giàu từ nó. Riêng điều này cũng đủ kết tội nhà họ Trần ngươi, trên trăm mạng người nhà ngươi bị phán chết cũng không sai tội! Không, còn dính dáng đến cửu tộc. Dù ngươi có danh Bảng Nhãn thì sao? Ta rất muốn biết quý nhân mà ngươi nịnh nọt được ở thành Lạc Dương có thể giúp ngươi xóa tội được hay không!”

Giọng hắn lạnh lùng tựa như triều đình đã thực sự phán tội nhà họ Trần và cũng tựa như chỉ làm như vậy hắn mới có thể áp đảo được người huynh đệ từ nhỏ luôn có tiếng tăm, tài học cao hơn mình.

Nhưng hắn không nhìn thấy bất kỳ sự kinh hoàng nào trên khuôn mặt Trần Dịch Hiên. Thậm chí Trần Dịch Hiên còn không có phản ứng gì, chỉ nhắc đến một chuyện mà Viên Lâm không bao giờ để trong lòng.

“Năm ta bảy tuổi, người mẹ hiền vẫn luôn ốm đau của ta đột nhiên tái phát bệnh nặng. Ta vì mong bà ấy sớm ngày khỏe mạnh nên đọc kinh Kim Cương cả đêm. Không ngờ vì thế mà ta bị nhiễm phong hàn. Lúc ấy, cha ta đang bôn tẩu làm ăn ở xa, trong phủ tuy có nhiều người hầu nhưng ta và mẹ ta càng lúc càng suy yếu. Tối hôm ấy, tuyết rơi rất nhiều. Ta và mẹ ta càng lúc càng bệnh nặng hơn. Trong lúc tưởng chừng như hai mẹ con sẽ phải xuống suối vàng cùng nhau, là nhị thúc đã mạo hiểm đi gõ cửa từng nhà đại phu, từng tiệm thuốc, nhị thẩm đã vất vả cả đêm chăm sóc hai mẹ con ta.” Trần Dịch Hiên mặt lạnh tanh, nói bằng giọng đều đều, lạnh nhạt. Nhưng hắn nhìn vào mắt Viên Lâm, gằn từng chữ: “Viên Lâm, Tô Lai hay Bảng Nhãn gì đó, đối với ta chẳng là cái thá gì. Phàm là người thì luôn có điểm mấu chốt mà người khác không thể chạm vào, và cũng sẽ phải trả giá đắt vì chuyện mình đã gây ra.”

Viên Lâm bỗng nhiên cảm nhận được nguy cơ. Trần Dịch Hiên biết Tô Lai, có phải cũng sớm biết hắn dòm ngó mật đạo tàng bảo của Viên Vương ẩn trong nhà họ Trần, cũng sớm lập nên cái bẫy này để chờ hắn nhảy vào?

“Không ổn, mau giết hắn!”

Lúc Viên Lâm và đám thuộc hạ rút đao xông lên, Trần Dịch Hiên lạnh nhạt ấn vào một nút cơ quan trên vách tường. Sàn đá dưới chân đám người Viên Lâm đột nhiên biến mất. Hai mươi mấy người đồng loạt rơi xuống hầm ngầm bên dưới. Tiếng kêu thảm thiết vang lên không dứt.

Trần Dịch Hiên chậm rãi bước đến: “Đám chuột bên dưới đói khát đã lâu. Lúc trước ta đã hứa sẽ cho bọn chúng một bữa tiệc thịnh soạn. May mà Viên huynh đến nơi đúng hẹn, hơn nữa còn rộng rãi dâng thịt lên.”

Hắn đến bên miệng hầm, nhìn Viên Lâm đang bị mấy trăm con chuột gặm cắn cơ thể bên dưới.

“Căn cơ nhà họ Trần ta thấp. Trước mặt triều đình Đại Đường, bọn ta rất yếu ớt. Hoàng ân và uy nghiêm của Thánh nhân là điều mà ta không dám khinh nhờn. Nhưng nhà họ Viên ngươi và nhà họ Trần ta cũng gần như nhau. Không biết Viên bá phụ có ấn tượng đến vụ án ba năm trước đây, ở Giang Nam, Triệu Tư Mã buôn lậu vũ khí, thông đồng với Khiết Đan. Dù sao cha ngươi từng bí mật ba lần nói chuyện với Triệu đại nhân hồi lâu. Đây là nội dung thỏa thuận do thân tín của Triệu Tư Mã viết lại, ở đây còn có cả chữ ý của Viên bá phụ. Bản chính của nó, ta đã đưa cho Đại Lý Tự khi ở Lạc Dương, còn đây là bản sao chép lại để đưa ngươi xem.” Trần Dịch Hiên lấy một tờ giấy từ tay áo ra. Tay hắn thả lỏng, tờ giấy từ từ rơi xuống. Nó rơi lên đầu Viên Lâm đang không ngừng giãy giụa hướng lên trên. Nhưng rất nhanh sau đó, nhiều con chuột đã bò lên gặm mặt và đầu hắn, ngay cả tờ giấy cũng bị chúng cắn nuốt. Mùi máu tươi xộc thẳng lên trên. Trần Dịch Hiên yên lặng đứng nhìn cho đến khi phía dưới không còn tiếng động, chỉ còn tiếng đám chuột gặm nhấm thi thể.

Trần Dịch Hiên đóng cơ quan lại, giơ đuốc đi vào bên trong, tựa như hắn chỉ vừa đến nơi này. Vẻ mặt nhàn nhã, yên tĩnh nhưng nỗi phiền muộn trong lòng vẫn không hề tan bớt.

Nhưng rất nhanh hắn đã nhìn thấy một người khác đứng trong địa đạo.

Người này đứng ở một hành lang khác tựa như đã đứng ở đấy từ rất lâu.

Trần Dịch Hiên không có vẻ ngạc nhiên khi nhìn thấy đối phương: “Ngươi quả nhiên đã đến.” Là ai? Là kẻ nào biết mật đạo này, lại còn đứng đấy chứng kiến mọi chuyện xảy ra mà không có bất kỳ sự sợ hãi gì.

Cố Duệ? Không phải cô ta. Là một người khác, một người mà hắn đã sớm chú ý đến. “Một vụ án mạng ở nhà họ Trần hèn mọn ta không đủ khiến người có địa vị cao như Lư Thiếu Khanh phái cận vệ đến can dự vào. Xem ra Lư Thiếu Khanh cũng nắm rõ tin tức về dư nghiệt tiền triều.”

Ánh lửa chiếu rọi đến đầu bên kia, chiếu sáng khuôn mặt Thanh Vũ. Tuy mặt cậu tái nhợt vì bị thương nhưng không hề có chút khiếp sợ nào, ngay cả khi chứng kiến tận mắt thủ đoạn giết người tàn nhẫn của Trần công tử. Cậu nhìn khuôn mặt bình tĩnh của đối phương hồi lâu rồi nói: “Đại nhân chỉ nói Trầm Vương chiêu mộ một phụ tá. Người này tuy xuất thân thấp nhưng có tài năng Bảng Nhãn, lại sắc sảo, hơn nữa còn đến từ Phạm Dương. Nếu là chuyện trong “nhà”, Lư thị quan tâm đến chuyện này cũng không quá đáng.”

Trần Dịch Hiên rũ mắt: “Thánh nhân từng nói Lư thị Thiếu Khanh có tài của Văn Khúc, có sự sắc bén của Tham Lang, là tấm gương của Hình Trinh Đại Lý Tự, không ngờ ngài ấy lại có lòng hữu ái như vậy. Thật khiến Dịch Hiên bội phục.”

Thanh Vũ biết người này là Bảng Nhãn khóa trước, tài văn chương đã xuất sắc, tâm tư lại càng nhạy bén. Cậu tranh luận với hắn chỉ tổ thiệt thân nên vào thẳng vấn đề: “Địa đạo này chỉ che giấu phần nổi của tảng băng chìm mà thôi. Năm đó Thứ Sử U Châu đã đào nơi này để che giấu vật tư và tiền tài trong lần tư thông với địch quốc đó. Một đầu địa đạo thông với phủ Thứ Sử, đầu còn lại thông đến nhà họ Trần ngươi. Năm xưa, cụ tổ nhà họ Trần sau khi mua khế đất mảnh đất này đã vô tình phát hiện ra địa đạo, từ đó phất lên. Nhưng các ngươi vẫn chưa chạm đến bao nhiêu tiền tài và vật tư. Như

vậy, xem ra, những vật tư và tiền tài này đều đã vào tay Trầm Vương rồi.”

Lần này, Trần Dịch Hiên không hề nói xen vào. Hắn nói một đoạn nhỏ khiến Thanh Vũ cau mày: “Phủ Thứ Sử nhiều người lắm mắt, hơn nữa là thay đổi rất nhiều nhiệm kỳ, đường vào chỉ có một cái. Nhưng nhà họ Trần ta thì có hai. Một đường chính là tổ tiên ta tự đào liên thông đến đây, đầu ra là nhà thờ tổ. Đây cũng là đường mà nhị thúc ta biết. Nhưng còn một cái nữa đã bị tổ tiên ta giấu nhẹm đi, không dùng đến, đó chính là cái ở chỗ di nương của phụ thân. Chuyện này ngay cả cha ta và nhị thúc cũng không biết, chỉ có ta và Trần Dịch Sinh biết. Hoặc còn một người khác nữa… Cố Duệ.”

Cố Duệ, cái tên này tựa như vang vọng mấy lần trong địa đạo.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 113: Đời Có Khi Nào Không Biệt Li

Hắn nhìn Thanh Vũ chằm chằm, lạnh nhạt nói: “Thuật phân thân của Lư Thiếu Khanh, tìm một vị như Cố cô nương đến đây, ngài ấy có bao giờ nghĩ đến chuyện cô ta quá thông minh không? Không chỉ liên tiếp phá được hai vụ án, mà còn dễ dàng biết mật đạo ở nơi nào. Nhưng ta vẫn không hiểu, một nhân vật như vậy, sao tối nay lại không đến đây. Ta biết, kẻ thông minh thường thích nghiệm chứng thành quả của bản thân hoặc cười nhạo đối thủ ngu xuẩn. Hay ta nên nói là cô ta coi thường điều này?”

Thanh Vũ im lặng tựa như bị lời nói của Trần Dịch Hiên đâm trúng suy nghĩ trong lòng. Cậu không thông minh như người ta, càng không có mưu kế thâm sâu hay có tài ăn nói. Sau một lúc suy nghĩ, cậu lựa lời nói: “Trước khi đến đây, cô ấy nói nếu ngươi khen ngợi thì thay cô ấy chuyển ít lời khiêm tốn: Không phải cô ấy thông minh mà là nhà họ Trần nhiều người thông minh, ví như như ngươi, ví như như Trần Dịch Bảo, lại ví như Trần Dịch Sinh.”

Trần Dịch Hiên khẽ nhíu mày. Thanh Vũ tiếp tục nói: “Hắn chôn hai người, là Trần di nương và Triệu Thất. Chôn mẹ mình ở nhà thờ tổ, điều này có lẽ xuất phát từ sự căm phẫn vì xuất thân là thứ trưởng tử nhưng bị lạnh nhạt, thậm chí còn không được nhập tên vào gia phả. E rằng người nhà họ Trần ngươi đều nghĩ như vậy. Triệu Thất chôn ở hậu viện vì để Trần Dịch Sinh có thể tiện ăn thi thể hắn ta. Đây là suy nghĩ của người bình thường. Nhưng Trần Dịch Sinh là một kẻ thông minh. Sau khi bị biến dị thành tà ám, hắn bình thường hay lảng vảng ở giếng nước. Có lẽ, từ đó hắn đã biết được chuyện mật đạo, biết chuyện nhà thờ tổ và cũng biết phòng chứa củi ở hậu viện nhà mình là một lối vào của mật đạo. Cho nên, hắn đã để lại ám hiệu.”

Ám hiệu? Trần Dịch Hiên nheo mắt lại, trầm ngâm một hồi lâu mới mở miệng: “Trần di nương chôn ở hậu viện nhà thờ tổ, Triệu Thất chôn ở tiền viện nơi ở Trần di nương. Kết hợp hai điều này lại có thể đoán ra rằng, một lối vào mật đạo khác chính là hậu viện của nơi ở Trần di nương. Ám hiệu đơn giản như vậy nhưng mấy ai để ý đến lúc sinh thời, tên quái vật tà ám kia nghĩ gì. Trước khi chết, hắn đã kêu tên ta nên Cố Duệ đã đoán hắn thỉnh thoảng vẫn còn lí trí. Hơn nữa lại có chấp niệm với ta, cho nên, lúc sinh thời, có lẽ hắn đã sắp xếp gì đó… Nhưng đúng thì sao? Cô ta thật sự rất thông minh, lại có lòng dũng cảm, một đối thủ như vậy, tối nay lại không đến nơi này xem một chút. Thật đáng tiếc!”

Dĩ nhiên là đúng rồi, Cố Duệ và Trần Dịch Hiên là hai kẻ thông minh hơn người. Thanh Vũ biết Cố Duệ và Trần Dịch Hiên – hai kẻ thông minh giao phong về tài trí với nhau. Nhưng hiện tại xem ra, Cố Duệ đang chiếm thế thượng phong, bởi vì cô còn nói với cậu mấy câu nữa.

“Cô ấy nói không phải không muốn đến mà là không dám đến.” Khi nói lời này, Thanh Vũ có chút rầu rĩ. Trần Dịch Hiên nghe vậy thì vẻ mặt có chút mỉa mai nhưng vẫn nhẹ giọng nói: “Ở ngoài địa đạo này sợ rằng đã có trên trăm ám vệ Lư thị, trong tích tắc có thể diệt toàn bộ nhà họ Trần ta. Ta sao có đủ khả năng chạm vào sợi tóc của cô ta chứ.”

Đúng vậy. Ngươi nghĩ như vậy, ta cũng nói như vậy nhưng người ta không cho là như vậy! Thanh Vũ chửi thầm nhưng ngoài mặt vẫn lạnh lùng, trầm ổn nói: “Cô ấy nói quân tử không đứng dưới tường sắp đổ.”

Thật ra, câu trả lời thật sự của cô ấy lúc đó là như thế này:

“Sợ chết là sợ chết! Nếu không cần thiết thì cần gì phải mạo hiểm? Đống châu báu kia, tôi có lấy được miếng nào đâu, hơn nữa không chừng nó đã bị dọn sạch. Huống hồ, nếu Trần Dịch Hiên nghĩ quẩn, chó cùng rứt giậu, nhấn vào cơ quan nào đó làm tôi và cậu cùng ngủm củ tỏi. Mạng cậu không đáng tiền nhưng mạng tôi thì quý lắm!”

Nói ngắn gọn hơn là: Một đồng cũng không có phần tôi, mắc gì tôi phải liều mạng!

Lời này nói rất dứt khoát và trôi chảy. Hơn nữa còn xuất phát từ miệng của Cố gia, anh hùng cái thế và sức mạnh vô song, người đã cho Viên Lâm no đòn và đánh chết Trần Dịch Sinh.

Thanh Vũ cảm thấy lời nói này có thể làm tổn hại đến hình tượng tốt đẹp và vĩ đại của Cố Duệ trong mắt bá tánh thành U Châu. Cho nên, cậu cất công tô điểm cho lời nói của Cố Duệ, còn dùng câu nói người xưa để truyền lời cho Trần Dịch Hiên thay Cố Duệ. Có thể nói, cậu rất là có nghĩa khí.

Trần Dịch Hiên không tin lời nói mỹ miều của Thanh Vũ. Thực tế, Cố Duệ đã không có mặt ở đây, hắn cần gì phải phí công nhiều lời. Hơn nữa, hắn còn bận chuyện khác.

“Đã khuya rồi, ta vẫn còn một bản nghị chương chưa viết. Nếu ngươi hoặc Cố Duệ và người sau lưng người – Lư Thiếu Khanh không còn gì để nói, vậy

thì cáo từ.”

Lời nói nhẹ nhàng, bâng quơ của Trần Dịch Hiên khiến Thanh Vũ nhíu mày: “Ngươi nghĩ tối nay ta không thể bắt được ngươi?”

Trần Dịch Hiên đi về phía cậu, rồi thong dong lướt qua: “Từ bao giờ Lư Thiếu Khanh muốn bắt ta lại phải lệnh cho ngươi nói những lời này với ta?”

Hắn bỏ đi tựa như địa đạo này không còn gì cần phải che giấu nữa. Hắn không sợ? Hay nên nói hắn đã có chỗ dựa nên không còn lo ngại điều gì?

Cuối cùng, Thanh Vũ không đuổi theo. Ám vệ Lư thị phía trên đương nhiên cũng không ra tay, bởi vì bọn họ chưa nhận được mệnh lệnh từ Lư Dịch Chi.

Hôm sau, trời trong mây lành tựa như những sự việc đầy máu tanh không muốn cho người khác biết chưa từng xảy ra. Xung quanh Thập Lý Đình nằm ở hướng đông nam của thành U Châu trồng rất nhiều dương liễu. Tiếc là bây giờ không phải mùa xuân, nếu không cảnh xuân lúc đưa tiễn sẽ đẹp hết ý.

“Hai người thật sự phải về Khuê Sơn sao? Không ở lại tĩnh dưỡng ít hôm à?” Triệu Nguyên tiễn Cố Duệ và Lý Đại Hùng. Án mạng U Châu đã kết thúc. Những sóng gió ở thành U Châu không dính dáng gì đến hai đệ tử Khuê Sơn nên ông ta không nói nhiều đến chuyện trong thành. Lúc trước, hai người Cố Duệ dưỡng thương ở phủ Thứ Sử, ông ta chưa từng nhắc đến những chuyện này, hiện tại, sắp phải chia tay, ông ta càng không nhắc đến làm gì.

“Lão Triệu, đồ đạc hành lý đều đã sắp xếp hết trên lưng ngựa hết rồi, ông dông dài cái gì. Nếu thật sự luyến tiếc, vậy thì mời tôi ăn một tháng ở Phi Lai Uyển đi. Nếu thế, tôi sẽ miễn cưỡng ở lại.” Cố Duệ vừa kiểm tra lại bọc đồ xem xem có rơi ngân lượng mới lấy tối qua không, vừa cười xấu xa với Triệu Nguyên.

Triệu Nguyên cũng là một tên cáo già, mặt không đỏ tim không đập nói: “Tiền lương một tháng của tôi chỉ đủ ăn mấy món ở Phi Lai Uyển. Nếu thế thì bạc đãi Cố tiểu hữu quá. Cho nên, hai người vẫn nên quay về Khuê Sơn đi.”

Cố Duệ: “Lão già, ông quá thực tế, quá thô thiển, tôi không thích kết bạn với người như ông.”

Rốt cuộc ai mới là kẻ quá thực tế, quá thô thiển đây? Tối qua cô còn đòi tôi thêm tiền đấy!

Triệu Nguyên dở khóc dở cười. Ông chỉ có thể trừng mắt nhìn Cố Duệ: “Được rồi, đừng nói lung tung nữa. Hai người còn có thương tích trên người, đi đường phải cẩn thận một chút. Nhưng, tại sao không đợi sư phụ hai người quay về rồi hẵn đi? Để hai người đi như vậy, tôi rất không yên tâm.”

Cố Duệ: “Không sao, Đại Hùng sẽ bảo vệ tôi.”

Triệu Nguyên: “Cái tôi lo lắng là cậu ta không biết bảo vệ người khác, sơ sảy để cô làm người khác bị thương...”

Cố Duệ: “Tuyệt giao! Đi thong thả, không tiễn. Còn nữa, Đại Hùng, cậu gật đầu cái con khỉ nhà cậu ấy!”

Nhìn cha già nhà mình cãi nhau với Cố Duệ, Triệu Tử Kỳ bật cười. Không ngờ, cha mình cũng có một mặt như vậy. Nhưng cô vẫn không nhịn được mà nhắc nhở Cố Duệ: “Cố cô nương, cha tôi vẫn chưa bốn mươi, cô gọi ông ấy là lão già, thế chẳng phải gọi tôi là cô cô sao?”

Cha và con gái muốn xuất trận cùng chiến? Cố Duệ thích nhất là “đánh nhau”, cô hơi mỉm cười: “Cô cô yêu dấu, sắp cuối năm rồi. Lần chia ly này, không biết đến bao giờ chúng ta mới gặp lại. Chẳng phải cô cô nên đưa trước tiền mừng tuổi và tiền chia tay sao?”

Triệu Tử Kỳ và Triệu Nguyên cạn lời. Người có tiết tháo vỡ vụn thành như vậy đúng là hiếm thấy. Đi mau, đừng bao giờ quay lại!

“Cố cô nương là người hài hước ít thấy, cũng là người dũng cảm hiếm có. Lần từ biệt này, đúng thật là không biết đến khi nào mới gặp lại. Nếu sau này cô và Đại Hùng huynh đệ đến Dương Châu, hai người nhất định phải ghé qua Dương Châu Tề Quán, để tại hại được làm hết lễ nghĩa của một chủ nhà.” Tề Tuấn Ngôn là một công tử văn nhã thật sự, lòng dạ không sâu, anh ta cảm thấy người nào tốt thì sẽ dốc lòng kết bạn với người đó; vì thế, bạn tri kỷ của anh ta trải dài khắp nơi.

Cố Duệ rất thưởng thức vị công tử thanh nhã như vậy. Cô nhướng mày: “Yên tâm, nếu đến Dương Châu, tôi nhất định sẽ bắt anh đãi mấy bữa. Đại Hùng, thu xếp xong chưa? Chúng ta đi!” Sau đó, cô ném bọc đồ của mình về phía Lý Đại Hùng.

Lý Đại Hùng bị bọc đồ đập vào mặt, căm giận nói: “Dựa vào cái gì mà tôi phải vác đồ cho cô?”

Cố Duệ kinh ngạc: “Là đàn ông con trai, năng lực phục hồi không bằng tôi thì không nói, ngay cả chuyện vác đồ cũng làm không được sao?”

Lời nói của cô, Lý Đại Hùng không thể gật đầu tỏ vẻ đồng ý, càng không thể phản bác lại. Cậu buồn bực vác bọc đồ lên lưng. Hai bọc đồ đeo trên lưng cậu trông có vẻ không lớn lắm. Ai bảo cậu có lưng hùm vai gấu làm chi.

Đã đến lúc chia tay thật sự. Hai người lên ngựa.

Triệu Tử Kỳ đột nhiên nhớ đến một người chưa tới: “Cha, sao Thanh Vũ chưa đến?”

Người ở đây đều biết, nhiều năm trước, Triệu Tử Kỳ rất yêu Thanh Vũ. Nhưng cô là một người thẳng thắn, không lươn lẹo. Khi biết cậu không thích mình, cô cũng không mặt dày dây dưa tiếp nữa mà đến Dương Châu khổ tu kiếm đạo. Lần này, bị cuốn vào hai vụ án kia, hai người mới gặp lại nhưng đến giờ vẫn chưa nói với nhau câu nào. Chẳng lẽ hiện giờ Triệu Tử Kỳ vẫn nhớ đến cậu ta?

Triệu Tử Kỳ cảm nhận được ánh mắt của mọi người, nhất là vẻ mặt gì gì đấy của Cố Duệ. Mặt hiếm khi nào ửng hồng, cô giận nói: "Mấy người nghĩ đi đâu vậy! Tôi chỉ muốn nói sao cậu ta còn chưa đến tiễn Cố cô nương."

Triệu Nguyên: "Thanh Vũ có công vụ trong người, phải đi gấp. Cho nên, Cố cô nương đừng trách cậu ta." Lúc nói, ông quan sát nét mặt của Cố Duệ, không nhìn thấy phản ứng đặc biệt gì trên mặt cô. Đoán chừng cô không biết sóng ngầm cuộn trào ẩn bên dưới án mạng ở thành U Châu.

Nhớ đến những tranh đấu gay gắt không ai nhường ai kia, Triệu Nguyên nhíu mày. Ông cảm thấy hai người Cố Duệ đi sớm cũng tốt.

"Trách gì mà trách. Đời người có khi nào không trải qua sinh ly tử biệt. Chư vị, tạm biệt!" Cố Duệ nhảy lên ngựa. Cô vung roi cưỡi ngựa rời đi, phong thái tiêu sái, dứt khoát. Lý Đại Hùng đương nhiên cũng đi theo.

"Cố cô nương thật không giống người thường." Triệu Tử Kỳ cảm khái. Tề Tuấn Ngôn đứng bên cạnh, nhìn khuôn mặt cô, khẽ mỉm cười: "Muội là người tập võ, tính cách hào sảng, dứt khoát nên mới thấy cô ấy tốt. Nếu là những quý nữ luôn cẩn thận giữ kẽ, e rằng sẽ thấy cô ấy không tốt."

Tề Tuấn Ngôn cũng được xem như có gia thế tốt ở Dương Châu, lại là người có quan hệ rộng. Cho nên, anh đã trông thấy phong phạm của giới quý tộc. Anh cũng biết bọn họ rất nặng quy tắc, tuyệt không thể chấp nhận được người tùy hứng và hào sảng như Cố Duệ.

Đối với sự đàm luận của hai tiểu bối, Triệu Nguyên không tỏ ý kiến gì. Ông im lặng nhìn bóng lưng đang khuất xa tầm mắt. Một lúc lâu sau, ông mới nói một câu khiến hai người Triệu Tử Kỳ im lặng.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 114: Bảng Nhãn Nhà Họ Trần

"Cho nên, cô ấy đã được định trước là thuộc về trời đất bao la và muôn nghìn sông núi, mà không phải là chốn hồng trần hỗn loạn này." Đột nhiên Triệu Nguyên ngừng lại tựa như cảm nhận được lời nói của mình hơi văn vẻ và sâu xa. Ông xoay người lại, bổ sung thêm: "Có lẽ, có rất nhiều người Hàng Đạo đều như thế."

Cũng không hẳn thế. Triệu Tử Kỳ cảm thấy lời sau của cha mình chẳng khác gì vẽ rắn thêm chân. Nhưng cô cũng mơ hồ phát hiện Cố Duệ rất khác với đại đa số người Hàng Đạo. Cô ấy thật là một người kỳ quái.

…

"Khỉ, khỉ, Thanh Vũ không tới tiễn chúng ta, cậu ta thật sự bận chuyện khác sao? Cậu ta đã bảo là sẽ mời chúng ta uống rượu ăn thịt ở Phi Lai Uyển mà." Lý Đại Hùng rất khó chịu. Cậu ta mấy ngày nay vì phải dưỡng thương nên toàn phải ăn cháo thuốc, một chút thức ăn mặn cũng không được chạm đến. Cậu ta sắp nghẹn hỏng rồi. Cậu ta còn nghĩ đến chuyện tối qua Cố Duệ cầm hai trăm lượng, hôm sau có thể ăn thỏa thuê một bữa. Kết quả, sáng hôm sau phải dậy sớm dọn đồ đi, không biết làm gì mà đi gấp thế không biết.

"Ăn, ăn, ăn, cậu chỉ biết ăn! Chúng ta không thể dính vào chuyện cậu ta đang làm, nếu không lão già kia và tên đầu trọc sẽ không cứu nổi chúng ta đâu." Lời nói của Cố Duệ nhẹ tênh nhưng rất đáng sợ, dọa cho Lý Đại Hùng một trận.

"Không… không đến thế chứ. Cậu ta đang làm chuyện gì?" Lý Đại Hùng tuy nhát gan nhưng lại cực kỳ hiếu kỳ. Loại người như cậu ta, trên phim truyền hình, không sống nổi qua tập thứ hai. Thế nhưng cậu ta lại có cái vận may khiến người người phải căm phẫn. Đến Cố Duệ cũng chỉ biết câm nín trước vận may của cậu ta. Đối với loại khác người này, Cố Duệ trước giờ đều rất "trân trọng". Cho nên, cô tốt bụng giải thích cho cậu: "Thứ nhất, chúng ta đắc tội nhà họ Viên. Thứ hai, chúng ta xử lý Trần Dịch Sinh, điều này đồng nghĩa với việc đắc tội phái Ngọc Đường. Thứ ba, chẳng lẽ cậu không phát hiện khi chúng ta ở phủ Thứ Sử, Tả Long Châu đã quá nhiệt tình sao?"

Ôi mẹ ơi, cô nói ra tôi mới biết chúng ta đắc tội nhiều người như vậy!

"Nhưng cái thứ ba cũng không phải chuyện xấu!" Lý Đại Hùng hơi nghi hoặc. Thứ Sử đại nhân kia đúng là đối xử với bọn họ rất tốt. Mấy ngày nay có đại phu giỏi chữa trị, có nha hoàn hầu hạ. Ăn ngon, ngủ ngon, mới mấy ngày mà người đã béo lên vài cân. Rõ ràng bọn họ không ăn thịt mà vẫn béo lên!

Cố Duệ lại cười lạnh: "Vậy cậu có nghĩ đến chuyện ông ta đối tốt với chúng ta thì đối thủ của ông ta – Tư Mã U Châu, Khoái Chính Vân có thể đối tốt với chúng ta?"

"Có thể… Nhưng không đến mức đó đi, dù sao chúng ta cũng là người xử lý Trần Dịch Sinh, giải cứu bá tánh thành U Châu khỏi dầu sôi lửa bỏng…" Lý Đại Hùng còn muốn phản bác lại thì bị một câu của Cố Duệ chặn họng: "Chính bởi vì Trần Dịch Sinh bị đánh chết nên chúng ta mới càng nguy hiểm."

Vì sao? Lý Đại Hùng không hiểu. Cố Duệ bĩu môi: "Giá trị của một con người luôn thể hiện ở tính thực dụng và tác dụng trong một khoảng thời gian nhất định. Uy hiếp đã được giải trừ, bọn họ đâu cần đến cậu nữa, cần gì phải che chở cho cậu. Nếu phải lựa chọn giữa chúng ta và phái Ngọc Đường, cậu đoán xem vị Thứ Sử đại nhân kia sẽ chọn ai?"

Giây phút này, Lý Đại Hùng mới hiểu ra. Bởi vì lão già kia và tên đầu trọc thường nói một câu "tá ma giết lừa" (*).

Mà những nguy hiểm mà Cố Duệ nhắc đến đều ăn khớp với nhau. Quan trường vô tình. Hơn nữa, phái Ngọc Đường bị mất mặt như vậy, sao có thể nhìn hai tiểu bối của Khuê Sơn với sắc mặt tốt, có khi còn tìm bọn họ tính sổ ấy chứ. Đương nhiên, người ta là kẻ sĩ diện hão, sẽ không trực tiếp tính sổ bọn họ. Nhưng biết đâu sẽ phái vài người đến bảo rằng khâm phục hai người bọn họ có Hàng Thuật siêu phàm, muốn lãnh giáo, sau đó đập bọn họ một trận tơi bời rồi bảo lỡ tay. Chuyện này không phải không có khả năng!

Lý Đại Hùng tuy ngốc nghếch nhưng thỉnh thoảng vẫn thông minh đột xuất. Được Cố Duệ chỉ điểm vài cái, cậu liền hiểu rõ. Cậu căm giận nói: "Tôi đã bảo mà, sao mấy ngày này Tả Long Châu lại nhiệt tình mời chúng ta ở lại dưỡng thương, thì ra phái Ngọc Đường phái người đến."

Mấy ngày trước, cậu nghe nói có người phía Ngọc Đường đến. Tuy Trần Dịch Sinh đã chết nhưng chuyện vì sao hắn biến thành thứ tà ám còn chưa điều tra ra. Những người thường biến thành tà ám luôn vì một nguyên nhân nào đó. Nếu căn nguyên chuyện đó vẫn còn đó, chưa xử lý kịp thời thì sau này vẫn sẽ có người bị biến thành thứ khủng bố như vậy. Nếu chuyện đó thành sự thật, thành U Châu sẽ rất loạn, người phải chịu trách nhiệm trong chuyện này chính là quan viên và môn phái Hàng Đạo địa phương, mà đứng mũi chịu sào chính là phủ Thứ Sử và phái Ngọc Đường. Cho nên, phái Ngọc Đường mới phái người đến lần nữa… Đoán chừng nhà họ Trần sau khi lo liệu xong lễ tang sẽ tìm đến hai người bọn họ. Nhưng con khỉ thông minh đã đi trước một bước, dẫn cậu bỏ chạy, nếu không bọn họ sẽ ăn đủ!

Lý Đại Hùng thầm cảm thấy may mắn. Đột nhiên nghe thấy tiếng vó ngựa, cậu quay đầu lại. Con đường bên rừng có một con khoái mã đang đuổi theo. Cậu lập tức kêu to không ổn: "Khỉ, không ổn, người của phái Ngọc Đường, phủ Thứ Sử, nhà họ Viên và Tư Mã gì đó đuổi theo kìa!"

Giọng người này vừa lớn vừa có lực. Cố Duệ cảm thấy tên đại phu bảo thằng nhãi này cần uống thuốc và tĩnh dưỡng thêm chỉ là nói phét, thật ra ông ta chỉ muốn moi thêm ít tiền thuốc men thôi.

Nhưng mà… Mẹ nó, cậu bị ngu à! Chỉ có một người một ngựa, lấy đâu ra nhiều chủ tử như vậy! Gián điệp khắp nơi à!

Cố Duệ giận dữ trừng mắt nhìn Lý Đại Hùng rồi ghìm dây cương lại: "Nhìn cho kỹ xem đó là ai đi!"

Hả, Lý Đại Hùng nhìn kỹ lại. Cậu ta lập tức phất tay: "Này, Thanh Vũ!" Gọi rất nhiệt tình. Người ta thân với cậu lắm à!

Bởi vì Lý Đại Hùng quá mức nhiệt tình nên khi cưỡi ngựa lại gần hai người, Thanh Vũ nở một nụ cười nhẹ. Cậu thầm nghĩ, sau một phen đồng sinh cộng tử, Đại Hùng huynh đệ ham ăn, lười biếng này cũng có vài phần nghĩa khí.

"Thanh Vũ, cậu đến mời chúng tôi đến Phi Lai Uyển ăn sao? Nhưng giờ chúng ta đang ở ngoài thành nha…" Lý Đại Hùng luyến tiếc nói.

Cố Duệ trợn trắng mắt: "Nói nhảm gì đó, xa như vậy, sao cậu ta có thể mời chúng ta về thành ăn cơm. Thật ra, cậu đến đây đưa ngân lượng để chúng tôi tự mua ăn, đúng không? Đúng không?"

Thanh Vũ nghẹn lời. Cậu thầm nghĩ bản thân quả nhiên vẫn còn quá non, chưa nhìn rõ thế gian hiểm ác này như đại nhân nhà mình. Sau vài phút tự kiểm điểm bản thân, cậu nói: "Thương thế của hai vị vẫn chưa khỏi hẳn, không nên nghĩ nhiều, không nên chạm vào rượu thịt, vẫn nên chú ý dưỡng sinh mới tốt."

Lý Đại Hùng: "Đến tiễn mà không đưa tiền, cũng không đưa đồ ăn, vậy cậu đến làm gì?"

Cố Duệ tiếp lời: "Cậu có thể quay về rồi."

Cũng may Thanh Vũ đã quen với tính thổ tặc của hai người nên không giận, chỉ nói: "Chẳng lẽ hai người không tò mò tối qua tôi đã trải qua chuyện gì sao?"

Cố Duệ nhìn Thanh Vũ đầy đánh giá: "Nói như thể cậu muốn mở mang kiến thức cho bọn này vậy. Nhưng tôi cảm thấy cậu đang muốn hỏi tôi chuyện gì đó."

Thanh Vũ ngẩn ra, một lúc sau cậu bật cười: "Bây giờ tôi đã hiểu tại sao đại nhân lại bảo Cố cô nương không phải người bình thường. Cô thật sự rất tài giỏi!"

Giỏi cái búa! Đại nhân nhà cậu nhìn ra điểm quỷ dị trên người tôi, còn nghi tôi rất có thể không phải là "người" đây này.

Cố Duệ tự biết Lư Dịch Chi là một tên phiền phức. Tuy cô thông minh hơn người thường một chút nhưng đối với với thành phần tinh anh thời Đại Đường còn trẻ đã thành danh, lại sành sỏi chốn quan trường và chưởng quản Đại Lý Tự này, Cố Duệ không dám xem nhẹ.

"Nói chuyện đàng hoàng đi. Trần Dịch Hiên kia tối qua về nhà tắm rửa đi ngủ, cậu cũng về nhà tắm rửa đi ngủ?" Cố Duệ vốn chỉ đùa, không ngờ Thanh Vũ lại gật đầu thật. A, Thật sự không bắt được à…

"Không có khả năng nha, bí bảo của dư nghiệt tiền triều cất giấu trong sân nhà hắn, giờ lại không thấy, chẳng lẽ triều đình lại bỏ qua?" Cố Duệ cảm thấy chuyện này thật không khoa học. Hay là ô dù của tên kia quá dữ, ngay cả Lư Dịch Chi cũng không chạm vào được. Nghĩ vậy, cô hỏi: "Kẻ đứng sau hắn là ai mà quyền lực dữ vậy?"

Thanh Vũ đã tiếp xúc với Cố Duệ khá lâu. Nháy mắt, cậu đã hiểu ý cô. Cậu thận trọng trả lời: "Trầm Vương."

Cố Duệ bừng tỉnh: "Ồ, ra là Trầm Vương. Mà… Trầm Vương là ai?"

Vậy cô ồ làm quái gì! Thanh Vũ bất đắc dĩ, đành giải thích cho cô thôn nữ từ trên núi xuống này biết địa vị của Trầm Vương. Thánh nhân năm nay đã năm mươi tuổi, dưới gối có khá nhiều con nối dõi nhưng vị thật sự có tài và được phong vương chỉ có ba người: Trầm Vương, Tấn Vương và Việt Vương. Người có thể lực mạnh nhất và được Thánh nhân xem trọng nhất chính là Trầm Vương.

Cố Duệ biết thời kì hùng mạnh nhất của Trung Quốc cổ đại ở thời không kia của mình là thời kỳ tiếu ngạo Tây phương. Ví dụ như triều Nguyên được xưng là "thượng đế chi tiên", vó ngựa tung hoành, cờ xí rợp đường, không nơi nào là không thấy.

Triều Đường đương nhiên là vương triều cường thịnh nhất. Người đời sau, không người nào không tôn sùng. Nhưng dựa vào khảo cổ học, Cố Duệ biết rằng ngoại trừ thời kỳ hưng thịnh, các thời kỳ còn lại của triều Đường kia đều khá rối ren. Thế nhưng, Đại Đường ở thế giới này lại không có nhiều thứ rối ren như vậy. Số lượng binh mã, quan sai ở U Châu rất nhiều, lại được trang bị áo giáp và vũ khí tinh nhuệ. Hơn nữa, dù Tả Long Châu và Khoái Chính Vân bất hòa nhưng không có chuyện ngang nhiên kéo bè kết phát làm loạn. Thành trì này nằm ở nơi xa xôi, núi cao Hoàng đế xa, nhưng ở đây vẫn không xảy ra tình trạng hỗn loạn. Dựa vào điều này, cô có thể biết vị Hoàng đế đang trị vì tài giỏi như thế nào.

Vậy thì, vị Vương gia hùng mạnh nhất của Đại Đường thịnh thế hùng mạnh nhất này nắm quyền lực to lớn đến cỡ nào?

Nghĩ bằng đầu ngón chân cũng biết, thứ Trần Dịch Sinh bám vào được là đùi voi. Nếu muốn chống lại đối phương, ít nhất cô cũng phải ôm được đùi Thánh nhân!

"May mà tối qua tôi không đi góp vui, nếu không chắc đã không còn mạng quay về." Lời nói của Cố Duệ khiến Thanh Vũ xấu hổ.

"Tuy rằng sau lưng hắn là Trầm Vương nhưng chưa chắc hắn đã để ý đến cô. Suy cho cùng, hai người cũng không đối chọi quá gay gắt, kết cục của nhị thúc của hắn và Trần Dịch Sinh là quả đắng mà bọn họ tự chọn. Huống hồ, Trầm Vương sẽ không quan tâm hay đối phó với một người như cô. Cho nên, cô không cần lo lắng."

Lời này của cậu muốn khiến tôi phải xấu hổ sao? Muốn trả thù nhau à?

Lý Đại Hùng: "Khỉ, cậu ta nói cô là một nhân vật không quá quan trọng, không cần tự suy tưởng lung tung."

Cố Duệ: "Ô, không ngờ cậu cũng có lúc thông minh đột xuất đấy…"

Tuy biết Thanh Vũ nói không sai nhưng nghe vẫn rất khó chịu. Cố Duệ ghìm dây cương lại: "Bảo tàng của dư nghiệt tiền triều biến mất, hắn không tâu rõ lại còn bày ra dáng vẻ chết bầm kia. Cho dù có Trầm Vương chống lưng, tội danh này cũng khó mà thoát được, rất dễ bị phán tội phản nghịch. Chung quy lại, Thánh nhân bây giờ vẫn khỏe mạnh, hơn nữa còn rất minh mẫn. Trầm Vương không thể một tay che trời. Hơn nữa nơi này còn là địa bàn của Lư thị… Chẳng lẽ lúc trước hắn đã nộp số tài vật kia lên triều đình nên mới nhẹ nhàng thoát tội như vậy?"

Nghe thế, ánh mắt Thanh Vũ chợt lóe lên. Cậu nói: "Hôm nay nhà họ Viên bị xét nhà."

Cố Duệ kinh ngạc. Im lặng hồi lâu, cô chậm rãi nói: "Quả nhiên là nhân tài. Trầm Vương kia cũng rất lợi hại."

Nếu cô đoán không sai, Trần Dịch Hiên kia sau khi đạt được danh hiệu Bảng Nhãn đã nhận lời chiêu mộ của Trầm Vương. Sau đó hắn tìm thời cơ đem vàng bạc và vũ khí nộp lên triều đình để tỏ lòng trung thành.

Hắn không dâng những thứ đó cho Trầm Vương?

***

(*) Tá ma giết lừa: nôm na là dùng xong thì không cần đến nữa nên diệt luôn cái đó.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 115: Lại Là Vườn Trái Cây

Nhưng đây là việc cần có kỹ thuật, còn cần phải có người trung gian. Nếu không, không những không đạt được lợi ích mà còn dễ bị trách tội. Sớm không nộp, muộn không nộp, có phải muốn nuốt một ít không? Một công việc có độ khó cao như vậy, Trần Dịch Hiên đã làm rất tốt. Hơn nữa, hắn còn có thể dựa thế lực của Trầm Vương mà xử lý một gia tộc có bối cảnh lớn như nhà họ Viên.

Quan trọng nhất là Trầm Vương có thể từ bỏ tài vật đó… Như vậy nghĩa là Trầm Vương chướng mắt đống của cải đó, hoặc là coi trọng tài năng của Trần Dịch Sinh, muốn hắn lấy công lao dâng hiến tài vật này để tiến vào nội các.

Sau một hồi suy xét, vị Trần Bảng Nhãn này đúng là không tầm thường.

Nhắc mới nhớ, người nhà họ Trần, kẻ chết, người trúng tà, kẻ khác lại một bước phi thăng lên mây. Phong thủy của nhà này đúng là tà môn!

Cố Duệ là một người luôn vươn đến điều tốt lành, tránh né tai họa nên lập tức quẳng chuyện nhà họ Trần ra sau đầu, tránh liên lụy đến bản thân. Thanh Vũ cũng biết Cố Duệ kiêng kỵ nên không đả động gì đến nhà họ Trần hay phái Ngọc Đường nữa. Nhưng mà, Cố Duệ này không những thông minh mà còn nhìn thấu chốn quan trường. Đã thế, cô còn nắm bắt rất rõ nhân tâm. Nếu không, cô đã không đoán trúng một loạt phản ứng tối qua của Trần Dịch Hiên.

Nhưng điều này cũng chẳng có gì hay để hỏi cả.

"Hai người bây giờ phải về Khuê Sơn? Không chờ sư phụ của hai người cùng về à?"

Cố Duệ lập tức liếc cậu một cái: "Nghe như cậu biết hắn đi đâu vậy."

Thanh Vũ biết mình đã lỡ lời nhưng cũng biết bản thân không thể gạt được cô: "Hắn đi đến một nơi rất nguy hiểm. Nhưng hai người tốt nhất đừng đến đó. Hoặc là chờ hắn ở thành U Châu, hoặc là về núi trước. Dù sao thì vết thương trên người hai người vẫn chưa khỏi."

Cậu nói chuyện thật thú vị. Không nói nơi đó là nơi nào, sao bọn này có thể đi được. Huống hồ, nếu nơi đó nguy hiểm, bọn này chắc chắn sẽ không đi, dù sao con khỉ cũng nhất quyết không đi đâu!

Cố Duệ và Lý Đại Hùng quả nhiên không hỏi tên đầu trọc đi đâu.

"Được rồi, không còn gì nói nữa thì tạm biệt. Hẹn gặp lại!" Cố Duệ vung roi. Ngựa của cô vừa chạy vài bước, Thanh Vũ ở phía sau bỗng nhiêu kêu tên cô. Cô quay lại. Cậu ta ném một cái túi về phía cô.

Cố Duệ tiếp lấy. Ô, có vẻ nặng đấy. Cô theo bản năng giương mắt nhìn về phía Thanh Vũ. Cậu hiếm khi nào cười tươi, nói: "Thượng lộ bình an, có duyên ắt sẽ lặp lại."

Cố Duệ nhướng mày: "Tôi không hy vọng sẽ có án mạng gì xảy ra nữa đâu. Nhưng mà, cảm ơn nhé. Đi đây!"

Cô nghênh ngang đi, không hề quay đầu lại. Thanh Vũ nhìn bóng lưng hai người dần khuất xa. Cậu chậm rãi thu lại nụ cười, liếc mấy bóng đen ẩn ở bìa rừng. Tay trái móc ra một lệnh bài. Đó là lệnh bài của Lư thị. Ngón tay cậu gõ nhẹ lên hoành đao bên eo vài cái. Tiếng gõ vừa là lời ám chỉ vừa là lời nhắc nhở.

Mấy bóng đen kia quả nhiên khiếp sợ, vội vã rút lui, không đuổi theo hai người Cố Duệ nữa.

…

Thập Lý Đình dù ở ngoại thành nhưng vẫn cách Khuê Sơn rất xa. Cố Duệ và Lý Đại Hùng muốn về núi trễ một chút để trốn vài hôm huấn luyện nên cả hai đi rất thong thả, rất chậm rãi. Hai hôm sau, hai người đến một dịch quán ven đường. Dịch quán này giành để tiếp đón quan lại và gia quyến của bọn họ. Nhưng cạnh nó lại có mấy quán trà. Vài quán trà như thế hình thành nên một thôn xóm nhỏ.

Cố Duệ và Lý Đại Hùng là hai kẻ nhác làm, lại thích ăn ngon. Cả hai không muốn tự làm khổ bản thân nên khi đi trên đường, đói thì ăn, khát thì uống, mệt thì nghỉ. Vì thế, khi nhìn thấy quán trà bên đường, cả hai đâu chịu đi tiếp.

Lý Đại Hùng ngồi xuống, thả bọc đồ xuống rồi vung tay gọi: "Tiểu nhị, đem món ngon nhất trong quán ngươi ra đây, mau!"

"Dạ, khách quan, chờ một chút. Đồ ăn có ngay đây." Tiểu nhị thích nhất là loại khách hào phóng như thế này. Tiểu nhị nhanh nhẹn vắt khăn lên vai rồi quay vào bếp chuẩn bị đồ ăn.

Cố Duệ uể oải đấm nhẹ vài cái vào hông. Cô không thích cưỡi ngựa chút nào, quá xóc nảy, eo cô bây giờ như muốn rụng ra rồi.

Nhưng sờ đến cái túi Thanh Vũ đưa cho mình, tâm trạng cô lập tức tốt lên rất nhiều. Bên trong túi có một ít điểm tâm nổi tiếng do quán trà ở U Châu làm. Tuy đã ăn hết điểm tâm, nhưng trong túi vẫn còn ba trăm lượng bạc ròng. Xem chừng bạc này là do đại gia Lư Thiếu Khanh an ủi cho nỗ lực ra sức làm việc đến bị thương của hai người Cố Duệ. Người này tính ra vẫn còn tình người. Cố Duệ rất hài lòng. Chỗ bạc này cộng với hai trăm lượng lấy từ chỗ Triệu Nguyên, cô đã có năm trăm lượng trong tay. Số tiền này nhiều hơn tiền trả công mỗi ủy thác của tên đầu trọc, Cố Duệ không khỏi vênh mũi đầy tự hào.

"Á, Đại Hùng, cậu gọi nhiều món thế làm gì! Chúng ta không thể tiêu tiền lãng phí thế được." Cố Duệ đang phơi phới trong lòng, quay đầu lại liền nhìn thấy một bàn đầy đồ ăn. A, còn có hai đĩa thịt heo. Tên nhãi này quá phá sản rồi!

"Đâu có đâu, chúng ta có nhiều ngân lượng mà. Ăn nhiều hơn cũng không sao." Lý Đại Hùng không để tâm về vấn đề tiền bạc lắm. Ở Khuê Sơn không có quy định đồ đệ phải nộp tiền công mình nhận được khi hoàn thành ủy thác bên ngoài. Tuy hai tên già bên trên mặt dày, không biết xấu hổ, hay bày trò moi tiền bọn họ nhưng không đến mức quá đáng lắm. Chỉ cần giấu tiền kỹ một chút, không để hai người kia phát hiện là được.

Cố Duệ trừng mắt nhìn cậu rồi thấp giọng nói: "Tiền này chúng ta không thể lãng phí được, phải giữ lại về chia cho Yêu Yêu. Mỗi người một trăm năm mươi lượng. Dù mỗi người đều có phần nhưng cậu vẫn không thể phung phí được."

Chia tiền cho Yêu Yêu là vì hai người tự nguyện chia. Suy cho cùng, mỹ nhân Yêu Yêu ở trên núi hàng ngày nấu cơm giặt giũ cho cả Khuê Sơn, là cha mẹ áo cơm của bọn họ, bọn họ nên chia tiền. Nhưng nếu đã chia song phẳng như vậy, sao cậu lại không được tiêu phần cậu?

Nhìn thấy Lý Đại Hùng khó chịu, Cố Duệ búng tay lên trán cậu: "Cậu không nhớ lúc đối phó với Trần Dịch Sinh đột biến thành tà ám, chúng ta bị đánh như chó sao? Suýt nữa là chết cả bọn đấy. Biết đâu sau này chúng ta lại gặp phải thứ tà ám như vậy, nếu không có thứ để chống lại, chúng ta chỉ có nước khoanh tay chịu chết."

Nghe cũng có lý. Lý Đại Hùng gật đầu: "Vậy chúng ta dùng ngân lượng này để làm gì?"

Cố Duệ chống tay lên bàn, mỉm cười: "Hàng Khí."

Lý Đại Hùng sửng rốt, lại gật đầu. Không sai, cậu và khỉ nên mua một món Hàng Khí thích hợp cho mình, giống như hai người phái Ngọc Đường kia. Tính ra bọn họ vẫn chưa có vũ khí nào để chiến đấu, ngay cả luyện võ cũng phải có đao kiếm, tệ nhất cũng có cây côn.

Nhưng muốn mua một món Hàng Khí với giá một trăm năm mươi lượng là một điều rất khó. Cho nên, chỉ còn cách là từ từ tích góp đến khi có thể mua được Hàng Khí.

"Hỏa Hoàng Kiếm của Tiêu Kính Long và Phong Vân Lăng của Tề Khinh Hà dù không được tính là chính phẩm nhưng nó cũng là đồ của phái bọn họ, ăn đứt hai kẻ không có gì trong tay như chúng ta." Cố Duệ cầm điểm tâm lên rồi cắn hai miếng.

Bỗng nhiên, cô chợt nhận ra không phải mình không có gì. Tám miếng ngọc kia chẳng phải là chuyện vui ngoài ý muốn sao? Chỉ là cô và Lý Đại Hùng đã nghiên cứu hai ngày nay mà vẫn không nhìn ra chúng có nguồn gốc như thế nào. Đành chờ đến khi về núi, gặp lão già kia hay tên đầu trọc chết bầm kia rồi hỏi vậy.

Hai người lại vùi đầu ăn uống. Tiểu nhị nhanh nhẹn bưng đồ ăn lên. Cậu ta thấy hai người Cố Duệ còn trẻ lại không có trưởng bối đi cùng, không giống người bán hàng rong, lại không như người qua đường sốt ruột lên đường, hơn nữa còn rất hào phóng. Cậu ta nghĩ hai người là con cái nhà giàu có, ra ngoài thành dạo chơi. Vì thế, cậu ta tốt bụng nhắc nhở: "Hai vị đang du ngoạn, săn thú mùa thu? Núi Yên Hà phía đông và hồ Bích Nguyệt ở phía bắc rất đẹp. Nhưng hai vị ngàn vạn lần đừng học theo đám tên học trò mấy hôm trước mà đi chịu chết."

Hử, lời này nghe thú vị đấy. Lý Đại Hùng cậu còn đang muốn tìm người nói chuyện phiếm khi mình ăn đây. Cậu vừa cắn một miếng bánh đậu xanh mềm mịn, thơm ngon vừa tò mò hỏi: "Chịu chết? Đám học trò ấy làm gì? Đi săn trong núi bị dã thú ăn?"

Đi săn mùa thu là hoạt động giải trí thú vị nhất mùa thu. Mỗi khi xuân đến, thu về, luôn có những quý tộc nhàn rỗi, hoặc những kẻ lắm tiền, hoặc những cậu học trò có thời gian rỗi đến dạo chơi hoặc săn thú. Săn bắn vào mùa thu là truyền thống nên nó còn được gọi là thu săn. Nhưng đây là cách gọi của dân thường, còn giới quý tộc và thế gia thì có cách gọi khác.

Thấy Lý Đại Hùng nhiệt tình như vậy, tiểu nhị đáp lại một cách đầy hứng khởi: "Ôi chao, nếu thế thì còn may, vẫn có thể tìm được xương. Nhưng đám học trò kia đều chết không thấy xác. Không biết vườn trái cây kia có tà ma gì, hai năm trước đã rất tà môn, mới yên ổn được hai năm, nó lại xảy ra chuyện…"

Tiểu nhị đang nói hăng say thì bị ông chủ quán trà mắng. Cậu ta vội vàng xin lỗi rồi tiếp tục làm việc, bỏ lại Cố Duệ và Lý Đại Hùng đang bốn mắt nhìn nhau.

Vườn trái cây? Chính là cái mà hai năm trước Chu Bính nhắc đến? Sao lại xảy ra chuyện rồi?

Hai người nghi hoặc, thầm dỏng tai lên nghe ngóng. Cuộc nói chuyện của vài người bán hàng rong đang nghỉ chân cũng xoay quanh chuyện vườn trái cây có quỷ tác quái, làm nhiều người chết, rất nhiều Hàng Sư đến bắt yêu nhưng vẫn không có kết quả gì…

"Ôi chao, khỉ, có khi nào sư phụ đến vườn trái cây ấy không?" Lý Đại Hùng cảm thấy hứng thú ăn uống của bản thân đã giảm đi một chút nhưng vẫn cầm một miếng điểm tâm bỏ vào miệng. Cố Duệ nhấp một ngụm trà, mày chau lại. Tuy trong thành đã sớm có lời đồn thổi nhưng cô vẫn luôn không để tâm đến. Suy cho cùng, chuyện này chẳng liên quan gì đến cô. Nhưng nguyên nhân khiến tên đầu trọc chết bầm rời đi đột ngột chắc chắn liên quan đến chuyện này. Hơn nữa, cô còn mơ hồ cảm thấy chuyện này có liên quan đến nhà họ Trần. Nếu không tên đầu trọc kia sớm không đi, muộn không đi, lại cố tình đi ngay sau khi hầm con cóc kia. Chắc chắn hắn đã phát hiện ra gì đó.

"Cóc, giếng nước, nước ngầm,… Hạt, vườn trái cây?"

Hạt? Cố Duệ nhạy bén nắm bắt lấy từ khóa quan trọng. Chẳng lẽ thứ tà ám khiến con cóc biến dị bắt nguồn từ vườn trái cây? Nếu như thế, có thể giải thích được nguyên nhân khiến tên đầu trọc vội vã rời đi trong đêm.

Cố Duệ gõ nhẹ ngón tay lên bàn. Cô nhìn về phía Lý Đại Hùng: "Cậu có đi không?"

Đi đâu cơ? Lý Đại Hùng hoàn hồn lại: "Vườn trái cây? Cô muốn đi giúp sư phụ? Cũng được."

Cố Duệ: "Tôi bảo là đi nhà xí."

Lý Đại Hùng: "…"

Kết quả của cuộc thương lượng này là cả hai đều không muốn đi. Một là, bản thân học nghệ không tinh, đi chỉ thêm phiền. Hai là, vừa mới trải qua cửu

tử nhất sinh, bọn họ chưa muốn đi chịu chết sớm như vậy. Một trong những quy tắc thép của Khuê Sơn: tự lượng sức mình. Đối với quy tắc này, hai người thực hiện rất quán triệt.

Cố Duệ đi vệ sinh xong, Lý Đại Hùng cũng đã ăn được kha khá. Hai người vác bọc đồ chuẩn bị rời đi, vừa khéo có một thương nhân người Hồ cũng đứng dậy rời đi. Ba người cùng đi ra quán trà.

Cố Duệ lên ngựa, đột nhiên cảm thấy không thích hợp. Sao cô cảm thấy bọc đồ nhẹ đi vậy. Cô vội tháo bọc đồ ra, sờ vào bên trên. Không thấy. Cô nheo mắt lại. Ngân lượng bên trong đã biến mất.

Cô đi đến sau lưng Lý Đại Hùng, kéo bọc đồ rồi kiểm tra. Lý Đại Hùng bị hành động đột ngột của Cố Duệ làm kinh ngạc: "Khỉ, làm gì vậy? Lấy đồ à?"

Cố Duệ không trả lời cậu, chỉ cau mày lại. Lúc nãy, khi ăn cơm, cô với Lý Đại Hùng đều tự xem chừng bọc đồ của mình. Năm trăm lượng được chia ra bỏ trong hai bọc đồ. Kẻ thông minh không bao giờ bỏ hết trứng gà vào cùng một rổ. Không ngờ… ngân lượng của hai người đều bị trộm mất.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 116: Thôn Ẩn Nguyệt

Là kẻ nào đã trộm ngân lượng của bọn họ? Lúc trả tiền, cô dùng ngân lượng trong túi áo mình, số ngân lượng còn lại đều bỏ trong bọc đồ. Lúc uống trà ăn bánh, ngân lượng vẫn còn trong bọc. Lúc cầm bọc lên vẫn không có gì bất thường. Chính là lúc bọn học đứng dậy rời đi thì bị trộm!

Trong đầu Cố Duệ nhanh chóng xoay chuyển những khả năng có thể xảy ra. Bỗng nhiên cô nghe thấy tiếng ngựa hí. Theo bản năng, cô quay đầu lại. Là tên thương nhân người Hồ có râu, mặc áo bào kia.

Người Hồ bán hàng rong? Đại Đường bây giờ rất cường thịnh, người tứ phương đến bán buôn cũng không hiếm thấy, có người Hồ trong đó cũng không kỳ lạ. Vì thế lúc nhìn thấy hắn ta, Cố Duệ không ngạc nhiên lắm. Nhưng lúc này, Cố Duệ liếc thấy mu bàn tay cầm cương của hắn tuy xỉn màu nhưng lại rất tinh tế. Người Hồ lớn lên trên thảo nguyên, thức ăn không mềm và tinh tế, hằng năm dãi nắng dầm sương, vì thế phần lớn bọn họ đều có làn da thô ráp. Nhất là những thương nhân như thế này. Nhưng người này lại…

Dường như cảm nhận được ánh mắt của cô, đối phương quay đầu lại. Mắt hắn vừa khéo nhìn thẳng vào mắt cô. Ánh mắt hắn chợt lóe lên, tay kéo cương rồi cưỡi ngựa chạy như bay.

"Mẹ kiếp! Đại Hùng, mau đuổi theo hắn!" Lúc này, Cố Duệ đã xác định đối phương chính la kẻ trộm ngân lượng của mình. Cô vội vã leo lên ngựa và hét to với Lý Đại Hùng.

Lý Đại Hùng không hiểu chuyện gì xảy ra nhưng theo bản năng vẫn cưỡi ngựa đuổi theo. Cậu vừa đuổi theo vừa hỏi chuyện. Lúc biết ngân lượng của mình bị người đằng trước trộm mất, cậu bừng bừng lửa giận, điên cuồng đuổi theo.

Ba người, một trước hai sau phi ngựa lao nhanh làm kinh động đến người trong quán trà. Rất nhiều người nghi hoặc không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Chỉ có ông chủ quán trà lắc đầu tặc lưỡi. Người trẻ tuổi vẫn chưa đủ thành thục.

…

Cố Duệ cũng tức giận. Dù thế nào cô cũng xuất thân từ dân chuyên phá án. Kiếp trước, phường trộm cướp như thế này đều không thoát khỏi mắt cô. Không ngờ sau khi xuyên qua lại bị một tên đạo tặc ức hiếp. Cú này hơi cay đấy nhé!

"Mẹ kiếp, đừng để ta bắt được ngươi, nếu không ta bóp chết ngươi." Cố Duệ gào lên ở phía sau. Tên đằng trước nghe thấy, quay đầu lại nói: "Vậy ngươi thử xem! Ha!"

Mẹ nó, giỏi lắm! Cố Duệ và Lý Đại Hùng tức sôi máu. Bỗng nhiên ngựa cả hai không chạy nữa. Cố Duệ và Lý Đại Hùng nhìn nhau, nghi hoặc. Cả hai nghe thấy mùi tanh tưởi, thì ra con ngựa bị tiêu chảy.

Hiển nhiên, tên đạo tặc kia đã cho ngựa bọn họ ăn ba đậu. Ha ha, chiêu này chơi "hay" lắm!

"Khoan đã, khỉ, sao tôi cảm thấy tên kia quen quen. Giọng của hắn…" Tuy tức giận nhưng Lý Đại Hùng bỗng nhiên nhận ra điều gì đó.

Cố Duệ nhìn bóng người chạy càng lúc càng xa phía trước, cười lạnh: "Không quen nhưng đúng là không xa lạ. Còn nhớ cái tên trộm mộ đã đào lỗ trốn kia không?"

Đào lỗ? Trộm mộ? Khổng Động Sinh!

"Ra là tên oắt kia! Trả thù chúng ta sao?" Lý Đại Hùng càng tức giận. Ở bãi tha ma, cậu đã bị thằng nhãi này dọa chết khiếp, đã vậy còn bị hắn thụi vài

quyền, giờ còn bị trộm ngân lượng. Thù mới hận cũ tuyệt đối không thể tính sổ một cách đơn giản được. Nhưng bây giờ bọn họ không đuổi kịp hắn. Khi ngựa hết tiêu chảy, bọn họ vẫn phải chờ nó khôi phục lại sức lực. Cứ như vậy, thằng oắt kia sẽ chạy mất tăm.

"Không vội, tìm đồng lõa của hắn rồi tra hỏi kẻ đó, chúng ta sẽ biết được hắn muốn đi đâu." Lời nói của Cố Duệ khiến Lý Đại Hùng cả kinh. Đi đâu tìm đồng lõa của Khổng Động Sinh?

Cố Duệ xoay người, nhìn về phía quán trà cách bọn họ bảy, tám trăm mét. Vẻ mặt lạnh lùng.

Một lát sau, Cố Duệ và Lý Đại Hùng đi bộ về quán trà. Tiểu nhị thấy bọn họ quay lại, ánh mắt chợt lóe lên. Cậu ta nặn ra một nụ cười thật tươi rồi tiến lên muốn nói gì đó. Nhưng Cố Duệ chỉ liếc mắt một cái rồi đẩy hắn ra, cái gì cũng chưa nói. Lý Đại Hùng cao lớn cường tráng dùng tay trái cầm bàn lên. Ầm! Cái bàn bị hất văng ra xa bảy, tám mét. Ông trời ơi, cậu ta rốt cuộc có bao nhiêu sức mạnh!

Kẻ trong quán, người ngoài quán trà đều hoảng sợ. Bọn họ lại nhìn thấy chân Lý Đại Hùng quét qua. Rầm! Bàn ghế đều bị gãy vụn. Cậu ta lại đập tay xuống bàn. Ầm! Bàn bị nứt thành mười mảnh.

Mặt mày tiểu nhị trắng bệch. Trời ơi, đây nào phải con nhà giàu, dáng vẻ này chính là một tên thổ tặc dã man thì có!

Cố Duệ bước đến trước mặt ông chủ quán trà. Ông chủ quán trà vẫn rất bình tĩnh, mắt nheo lại, miệng mỉm cười: "Hai vị muốn làm gì? Chẳng lẽ định ức hiếp bá tánh thành thật chúng tôi? Nên nhớ, bên cạnh là dịch quán, trong đó có rất nhiều quan sai!"

Cố Duệ chẳng thèm bận tâm đến điều ông ta nói. Mắt cô nhìn lướt qua mớ nguyên liệu nấu ăn, bếp pha trà. Cô rút dao ra. Con dao xoay chuyển trong tay cô, Ánh đao lạnh lùng đảo qua. Soạt!

Lưỡi dao đâm vào giữa ngón cái và ngón trỏ của ông chủ quán trà. Nháy mắt, ông ta tái mét cả mặt mày, không rặn ra được nửa chữ.

Tay trái Cố Duệ móc ra một tấm lệnh bài, đập xuống bàn. Cô cười lạnh: "Nói mau."

Ông chủ quán trà vừa nhìn thấy lệnh bài, mặt càng tái hơn. Lệnh bài của phủ Thứ Sử! Mẹ nó, đụng trúng một trong hai cái cán dù cứng nhất thành U Châu rồi.

"Tôi nói, tôi nói, thằng nhãi Khổng Động Sinh hay đến đây trộm mộ, hay dẫn mối làm ăn đến nơi này, từ đó, tôi quen biết hắn. Vừa nãy, hắn cho tôi một trăm văn tiền để tôi cho ngựa hai người ăn ba đậu." Ông chủ quán trà thành thật khai báo hết mọi thứ. Lý Đại Hùng tức đến mức muốn dùng dao phay băm vằm ông ta ra. Một trăm văn tiền, chỉ một trăm văn tiền đã làm bọn họ mất năm trăm lượng! May mà Cố Duệ ngăn cậu ta lại, nếu không, có khả năng cậu ta lại đập đá vào ngực để dọa đám người ở đây.

Cô hỏi ông chủ quán trà: "Hắn đi đâu?" Ông chủ quán trà không dám giấu giếm, vội nói: "Thôn Ẩn Nguyệt, hắn là người thôn đó."

Cố Duệ và Lý Đại Hùng cũng lười làm khó ông ta. Bọn họ không thể tiếp tục trì hoãn thời gian. Nhưng cả hai không quên ép buộc ông chủ quán trà đến dịch quán bên cạnh mua hai con ngựa tốt nhất để đền cho bọn họ. Ông chủ quán trà sợ hai người Cố Duệ bắt ông ta vào ngục, đành nhịn đau đưa tiền ra.

Sau khi hai người Cố Duệ rời đi, ông chủ quán trà lau mồ hôi lạnh chảy từ trán xuống. Nhưng ánh mắt ông ta lại lóe lên ánh nhìn đầy bí hiểm.

…

Lúc hai người Cố Duệ nhìn thấy thôn kia, mặt trời đã ngã về phía tây. Trời càng lúc càng tối. Bên sườn thôn là một rừng cây ăn quả. Cố Duệ nhìn mà nhíu mày. Sau thôn là một ngọn núi. Núi không lớn nhưng rừng cây ăn quả lại rất lớn.

"Khỉ, vườn trái cây bên cạnh thôn này không phải là vườn trái cây kia đấy chứ? Có khi nào ông chủ quán trà kia gài chúng ta không?" Lý Đại Hùng vừa nhìn thấy vườn cây ăn quả kia, mặt lập tức biến sắc. Lúc trước còn muốn tránh vườn trái cây lại, không ngờ hồi sau lại gặp nó.

"Ai biết. Dù sao giờ cũng đã đến nơi này. Hoặc là đổi đường quay về Khuê Sơn, năm trăm lượng kia xem như trôi xuống sông, trôi xuống bể. Hoặc là đi vào trong thôn, tìm Khổng Động Sinh rồi bóp chết hắn. Hai cái chọn một!" Tuy Cố Duệ nói rất nhẹ nhàng và bâng quơ nhưng cô và Lý Đại Hùng hiển nhiên sẽ không bỏ qua năm trăm lượng kia. Tiền đó, là tiền đó! Có thể ăn được rất nhiều mỹ thực! Có khi còn mua được một món Hàng Khí!

Hơn nữa, quan trọng nhất là, nếu bọn họ không vào thôn Ẩn Nguyệt, cứ thế xám xịt quay về Khuê Sơn, rồi lỡ như tên đầu trọc chết bầm kia gặp Khổng Động Sinh ở vườn trái cây thì sao? Với thủ đoạn của tên đầu trọc, Khổng Động Sinh chắc chắn bị hắn ta tóm gọn. Đến lúc đó, cả hai sẽ không giấu được chuyện ngân lượng. Ngân lượng bị sung công đã đành, bọn họ còn bị tên đầu trọc cười nhạo. Có khi vừa quay về núi đã bị phạt! Một trong những nguyên tắc của Khuê Sơn: đánh thua không quan trọng, cùng lắm là mất mặt nhưng mất tiền là chuyện trăm triệu lần không thể chấp nhận được!

Tưởng tượng đến cảnh tên đầu trọc và lão già kia vừa cười nhạo vừa phạt bọn họ, Cố Duệ và Lý Đại Hùng lập tức cảm thấy cả người không ổn. Cả hai cắn răng cưỡi ngựa đi vào.

…

Tục ngữ nói: nhìn núi chạy chết ngựa. Lúc hai người chạy đến trước cổng thôn, màn đêm đã buông xuống. Bụng cả hai không ngừng kêu réo. Cưỡi ngựa cả ngày, cả hai đã thấm mệt. Đường vào thôn rất ngoằn ngoèo, rất khó cưỡi ngựa đi qua, nên Cố Duệ và Lý Đại Hùng xuống ngựa đi bộ.

Cố Duệ vừa xuống ngựa, ngẩng đầu nhìn lên thì thấy một bức hoành phi bằng gỗ ghi ba chữ "thôn Ẩn Nguyệt".

Thôn nằm trên nền đất bằng phẳng, có thổ nhưỡng tốt. Ruộng đồng thông với kênh mương thủy lợi, chỉ cần điều này, dân ở đây không cần lo ăn mặc, hơn nữa bên cạnh còn trồng một vườn trái cây lớn. Trình độ kinh tế nơi này chắc là khá tốt, nếu không thôn này cũng không lớn như vậy, thoạt nhìn ở đây có khoảng hai, ba trăm hộ.

Nhưng Cố Duệ nhìn thôn kia. Cô cảm thấy thôn này quá yên tĩnh. Trong thôn không có bao nhiêu ánh lửa, cũng không có bao nhiêu tiếng động. Thật tà môn! Nơi này không có nhiều quy tắc, cũng không có lệnh giới nghiêm ban đêm như trong thành, sao nó lại yên tĩnh như vậy.

Vườn trái cây bên cạnh đã chín rục nhưng không ai thu hoạch. Trái cây hư thối, tỏa ra mùi chua khó ngửi. Hơn nữa nó rất yên tĩnh, yên tĩnh đến mức tĩnh mịch.

"Khỉ, nơi này thật khiến người ta cảm thấy không thoải mái. Đừng nói người ở nơi này đã chết sạch đấy nhé?" Lý Đại Hùng vuốt nhẹ cánh tay, giọng nói run rẩy.

Cậu còn trẻ mà sao suy nghĩ tiêu cực như vậy! Cố Duệ trừng mắt nhìn cậu: "Nói nhảm gì đó, ngoài ruộng mới được thu hoạch, người ở đây sao có thể chết hết được! Huống hồ trong thôn còn có ánh lửa!"

Được Cố Duệ nhắc nhở, Lý Đại Hùng mới để ý thấy từng bó rạ được chất đống trên đồng. Nháy mắt, cậu không còn thấy đói bụng nữa.

"Để ngựa ở ngoài, chúng ta đi vào. Chỉ cần tìm được ngựa của hắn là tìm được hắn." Dắt ngựa theo rất bất tiện. Nhưng nếu thôn này là quê của Khổng Động Sinh thì đây chính là địa bàn của người ta, vẫn nên âm thầm tìm, sau khi tìm được thì trực tiếp bắt lấy!

Sau khi lên kế hoạch đầy đủ, hai người cột ngựa vào một gốc cây bên cạnh cổng thôn. Bọn họ không lo có ai đó trộm ngựa của mình. Dù sao đây cũng là ngựa bọn họ ép ông chủ quán trà kia mua, dù mất cũng không tiếc.

Nương theo màn đêm, Cố Duệ và Lý Đại Hùng đi trên một đoạn đường hẻo lánh để vào thôn. Mệt mỏi, rõ ràng là đi bắt trộm mà bản thân lại phải làm âm thầm như đi ăn trộm.

Dù sao thì hai người Cố Duệ cũng từng trải qua huấn luyện đi trên xà ngang bằng trúc, thân pháp khá tốt, có thể lẻn vào không tiếng động. Sau khi tìm một vòng, rốt cuộc cả hai đã tìm thấy một con ngựa bị buộc vào một gốc cây nhỏ.

Vừa nhìn thấy con ngựa kia, Lý Đại Hùng liền xác định bọn họ không tìm nhầm. Cái mông ngựa này cậu nhìn rất quen!

Hử? Cái tên Đại Hùng không những ngửi được các loại mùi mà còn phân biệt được mông ngựa? Giỏi! Cố Duệ rất thưởng thức loại tài năng này của cậu. Cô dùng tay ra hiệu: Cậu bên trái, tôi bên phải, chia nhau hành động.

Cái cây này ở giữa hai nhà, rốt cuộc nó thuộc về nhà nào còn chưa chắc chắn. Bọn họ chỉ có thể tách ra điều tra.

Lý Đại Hùng gật đầu, hai người lập tức tách ra hành động.

Cố Duệ nhảy vào bên trong tường rào, nhẹ nhàng rơi xuống đất. Đột nhiên, cô nghe thấy tiếng nước.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 117: Rình Trộm

Tiếng nước? Tõm? Nghe không giống tiếng nước chảy mà giống như tiếng ai đó nghịch nước. Cố Duệ đứng một hồi, xác định bản thân không thể phân biệt cụ thể tiếng nước này. Nhưng cô có thể nhận ra tiếng nước này từ đâu đến.

Ánh mắt cô đảo qua tiểu viện sạch sẽ trước mắt. Sau khi xác định tiếng nước phát ra từ phòng có ánh sáng bên trái, cô nhẹ nhàng đi đến phía dưới cửa sổ. Nhưng cô đột nhiên phát hiện bản thân không đủ cao. Mẹ kiếp, thế mà lại không với tới cửa sổ!

Chẳng lẽ đi rình trộm người ta còn phải kê đá? Nhưng giờ dù cô có nhón chân lên cũng không đủ cao.

Chẳng lẽ vào trong đó? Vậy thì nguy hiểm quá. Còn chưa xác định tên Khổng Động Sinh kia có ở bên trong hay không, lỡ như tìm nhầm thì sao?

Cho nên Cố Duệ rất rối rắm. Vừa khéo cô nhìn xuống… Hử, có tảng đá nè. Cô liền giẫm lên tảng đá. Lúc này cô cao vừa tầm cửa sổ. Cố Duệ vịn hai tay lên cửa sổ, đưa mắt nhìn vào trong…

Có một thùng tắm lớn, bên trong là nước nóng còn bốc hơi. Nhưng bên trong không có ai. Hả? Vừa nãy còn nghe thấy tiếng nước mà, sao chớp mắt đã không thấy ai thế?

Đang lúc cảm thấy nghi hoặc, Cố Duệ nghe thấy tiếng bước chân truyền đến. Một cô gái bước vào, áo bào sạch sẽ, bước chân thong dong, khuôn mặt được trang điểm thanh nhã. Tay cô ta cầm một bộ quần áo, tay khác đổ một thùng nước ấm mới vào. Nước đổ vào thùng tắm, đó chính là tiếng nước mà Cố Duệ nghe thấy. Ánh mắt cô lại dời lên người cô gái kia.

Con gái mà, trời sinh đã có tâm lý thích so sánh. Cố Duệ lại là người rất thích so sánh. Cô thích nhất là hạ thấp sắc đẹp của các cô gái khác. Còn vụ nhìn trộm, dù sao cũng cùng là con gái, có gì quan trọng đâu. Nhưng mà, cô gái này đúng là đẹp thật. Cố Duệ nhìn gương mặt đối phương lại so sánh với gương mặt hiện tại của mình. Cuối cùng cô đưa ra kết luận: Phải xem dáng người, không thể dựa vào khuôn mặt để kết luận được.

Cô gái kia bắt đầu cởi áo. Ngón tay đặt lên đai lưng, cởi ra. Quần áo rơi xuống đất. Cô ta lại cởi áo trong. Ngực, eo, chân, từng thứ hiện ra. Cố Duệ lại so sánh với dáng người hiện tại của mình. Cuối cùng, cô đưa ra kết luận: Còn phải xem khí chất, không thể chỉ dựa vào dáng người để kết luận được.

Hiển nhiên khí chất của cô tốt hơn đối phương rất nhiều. Đúng, chính là thế! Dáng người chuẩn vì yếm người ta nhỏ hơn cái của cô, ép cho ngực bự ra. Yêu Yêu đúng là thâm hiểm, cố ý làm yếm cô lớn hơn vóc người, khiến ngực cô trông có vẻ nhỏ đi. Nhưng hàng của cô là tự nhiên, không có phụ kiện hỗ trợ để nó trông to hơn! Hơn nữa, cơ thể gốc ở thế giới bên kia của cô cao hơn cô ta, eo tinh tế hơn cô ta, chân dài hơn cô ta, mặt cũng đẹp hơn cô ta.

Cố Duệ liếc mắt vài cái, bày tỏ dáng người cô gái kia không đáng xem, đồng thời tự khen mỹ mạo trước kia của mình. Sau khi cảm thấy mỹ mãn, cô mới nhớ đến bản thân còn phải tìm người. Cô đang định bước xuống thì nghe thấy một âm thanh rất nhỏ.

Ngoài tiếng nước bên trong, một âm thanh rất nhỏ nào đó từ bên sườn ngôi nhà truyền đến. Cố Duệ còn chưa kịp rút lui, một bóng đen dán người vào tường, từ từ đi tới. Dường như đã quen cửa quen nẻo, hắn từ từ đến phía dưới cửa sổ. Nhưng đột nhiên hắn sửng sốt. Ủa, sao lại có người ở đó?

Dưới ánh trăng nhàn nhạt và đẹp đẽ kia, hai người nhìn đối phương chằm chằm. Ba giây sau…

Đối phương mở miệng: "Cô chiếm chỗ của tôi."

Cố Duệ trả lời theo bản năng: "Ấy, ngại quá, hay là tôi dịch qua một bên cho anh nhé."

Xét về mặt tổng thể, thái độ của hai người rất hài hòa, không hề có mùi thuốc súng gì cả. Nhưng vấn đề là, tại sao bọn họ lại nói chuyện, người bên trong có nghe thấy không?

Hai người theo bản năng nhìn về phía cửa sổ. Ừ, hoàn hảo, không có gì cả. Chuồn thôi!

Hai người vừa xoay người muốn chạy thì… Ầm! Cửa sổ nổ tung. Một dải lụa sặc sỡ bay ra ngoài. Dải lụa kia rất lợi hại, có thể phân ra thành hai luồng. Lượn như sóng rồi phân ra cuốn lấy hai người Cố Duệ…

Thấy bà! Cô gái này là Hàng Sư. Không biết cô ta lợi hại đến đâu, nhưng tóm lại là lợi hại hơn hai người Tiêu Kính Long rất nhiều. Xem dáng vẻ, ước chừng cô ta tầm hai mươi tuổi. Không biết thuộc môn phái nào nhưng cô không thể để đối phương bắt được mình.

Cố Duệ dù bị trói nhưng vẫn cẩn thận lắng nghe cô gái trong phòng kia niệm chú. Vừa khéo, chú ngữ cô ta niệm lại là chú ngữ Cố Duệ biết: "Thiên chuyển tả canh hữu long hổ, tiền môn hậu ngưỡng sinh triền túc…" Lão già và tên đầu trọc chết bầm dù chưa dạy cho cô tu luyện Hàng Thuật và Hàng Lực nhưng cô vẫn hiểu rõ một số điều cơ bản Hàng Đạo, ví dụ như phương pháp lý giải và phá giải Hàng Ngữ Hàng Thuật… Tuy rằng không hoàn hảo lắm…

Cố Duệ phiên dịch lại chú thuật kia. Trong lòng niệm qua một lần rồi đột nhiên tìm ra phương pháp phá giải. Có trái phải nhưng không có trước sau, hơn nữa rồng, hổ ở vị trí quẻ Khôn! Sơ hở chính là chỗ này.

Hai chân Cố Duệ bỗng nhiên dùng sức, chân dẫm lên đất, cơ thể lộn ra sau. Một trên một dưới, cơ thể dịch chuyển, từ trên không nhìn xuống, quả nhiên nhìn thấy vị trí quẻ Khôn trong Bát Quái có lỗ hổng. Cố Duệ đá vào lỗ hổng kia. Ầm! Cơ thể cô thoát khỏi sự trói buộc của dải lụa.

Nhìn cô gái bị trói cùng mình đã thoát khỏi dải lụa, người kia kinh ngạc. Ngay cả cô gái kia, sau khi mặc đồ liền vội vã lao ra cửa sổ, nhìn thấy cảnh này cũng kinh ngạc và nghi hoặc. Cô ta vốn cởi đồ định đi tắm nhưng đột nhiên nghe thấy tiếng người nhỏ giọng nói chuyện ngoài cửa sổ. Nội dung cuộc trò chuyện khiến cô vừa thẹn, vừa bực. Cô ta đương nhiên ra tay, điều khiển trói hai người kia lại. Không ngờ một trong hai người kia lại có thể nhẹ nhàng phá giải Phiêu Tuyết Nhu Thuật của cô ta. Mắt thấy bóng đen kia muốn bỏ chạy, cô ta nhịn không được mắng: "Đều là người Hàng Đạo, sao ngươi có thể bỉ ổi như vậy!"

Cố Duệ vừa mới thoát thân xong, đang muốn chạy trốn thì bị cô gái kia mắng. Bị mắng đã khiến cô không vui, cô còn nghe thấy tên có râu kia gân cổ lên nói to: "Nhạc Nhu cô nương, chính người này tâm địa bất lương, muốn rình xem cô tắm. Đúng là quá trớn! Tôi cũng vừa đến đây, đang muốn dạy dỗ tên này một trận đây."

Mẹ kiếp! Cố Duệ bỗng nhiên không muốn đi nữa. Cô cảm nhận được gần đây có người đang chạy đến, có vẻ như quen thân với cô gái này. Hai nắm đấm không đánh lại bốn nắm đấm!

Hơn nữa, cô gái này còn rất lợi hại. Nhìn dải lụa bàng bạc, mềm mại đang phiêu bồng của đối phương, Cố Duệ liền biết cô ta không phải dạng vừa. Mặt trên dải lụa còn có hàng văn rực rỡ, lung linh, vừa nhìn liền biết là chính phẩm, không phải loại thứ phẩm như của Tề Khinh Hà.

Cô gái này có địa vị, có thực lực, có Hàng Khí chính phẩm, làm căng sẽ gây bất lợi cho Cố Duệ cô. Suy nghĩ xoay chuyển, Cố Duệ không muốn đi nữa. Cô thản nhiên đứng đó, khí thế nghiêm nghị, dáng vẻ cây ngay không sợ chết đứng, khiến ánh mắt tên có râu kia chợt lóe lên, cũng làm cô gái kia khẽ

nhíu mày.

"Ngươi là người phương nào?" Cô gái lạnh lùng chất vấn. Cố Duệ trả lời: "Nữ."

Hả? Nữ? Cô gái kia sửng sốt. Lúc này cô mới nhìn rõ thân hình không cao và mảnh khảnh của đối phương, lại nghe thấy giọng của nữ. Lúc nãy đang tức giận nên mới không nhận ra giọng người nói chuyện kia là nữ.

Nếu là nữ, cô gái giảm bớt địch ý với Cố Duệ. Cô ta đang muốn nói gì đó thì nghe thấy tiếng tên có râu nói: "Là nữ mà còn rình trộm! Không biết xấu hổ! Quá không biết xấu hổ!"

Cố Duệ: "Ai nói ta rình trộm?"

Tên có râu: "Ngươi đứng trên tảng đá, hai tay vịn lên bệ cửa sổ, hai mắt nhìn vào trong. Thế không gọi là rình trộm thì gọi là gì?"

Cố Duệ: "Lúc ta đứng trên tảng đá, hai tay vịn lên bệ cửa sổ, hai mắt nhìn vào trong, cô nương này còn chưa vào phòng! Hơn nữa vị trí ta đứng là ngoài phòng, dựa vào luật pháp Đại Đường, không vào bên trong thì không tính là xông vào. Cùng lắm ta chỉ bị tội chưa được sự cho phép đã nhìn vào trong nhà người ta. Lúc ta đang nhìn, cô nương này vừa vặn xuất hiện và đang tính đi tắm. Tâm tư ta đơn thuần, lúc ấy không nghĩ nhiều, chỉ cảm thấy cô nương này quá xinh đẹp, đẹp đến mức khiến ta nhìn ngây người. Sau đó, ta mới chợt nhận ra bản thân đã quá thật lễ. Cho nên, ta cảm thấy rất hổ thẹn nhưng lại sợ Nhạc cô nương thấy xấu hổ nên tính lặng lẽ rời đi. Ai ngờ ta lại chạm mặt tên tâm tư bất chính như ngươi. Nói mau, tảng đá này do ban ngày ngươi lén đặt ở đấy phải không? Ngươi thật xấu, đã rình trộm còn xài đạo cụ!"

Sau đó, Cố Duệ xoay người, lại gần Nhạc Nhu chắp tay thi lễ, bộ dạng cực kỳ thành khẩn: "Vị tỷ tỷ này, tỷ quá xinh đẹp. Vừa nãy tôi đúng là nhìn đến ngây người. Xin lỗi, tôi đã quá thất lễ..."

Tên có râu: *Sao ngươi có thể mặt dày thế hả!*

Cố Duệ đến gần, Nhạc Nhu mới thấy rõ mặt Cố Duệ. Là một tiểu cô nương thanh tú, môi hồng răng trắng, đôi mắt rất linh động và có thần. So sánh với tên có râu thì…

Mặt Nhạc Nhu dịu xuống. Cô ta quay sang nhìn tên có râu: "Tảng đá?"

Hai tiếng lạnh buốt khiến chân tên có râu nhũn ra: "Không phải tôi, Nhạc cô nương, tuyệt không phải tôi."

Cố Duệ: "Vừa nãy hình như ngươi nói ta chiếm vị trí của ngươi. Ta đã nói lời xin lỗi, chẳng lẽ ta rảnh rỗi xin lỗi không không?"

Dáng vẻ Cố Duệ như muốn nói "tôi rất lễ phép đó, mau đến khen tôi đi". Mặt tên có râu tái mét. Hắn xoay người muốn chạy.

Nhưng hắn đã quên mình bị dải lụa của Nhạc Nhu trói lại. Nhạc Nhu vung tay một cái, dải lụa uốn lượn, lôi tên có râu quay lại.

Cố Duệ thầm nghĩ cô gái này thật lợi hại, chỉ sợ chiêu ban đầu chỉ như món khai vị. May mà cô không chạy trốn. Lúc Cố Duệ đang thầm cảm thấy may mắn… Soạt soạt soạt. Năm bóng đen lướt đến, dừng ở đầu tường bên kia.

"Nhạc Nhu cô nương, có chuyện gì xảy ra vậy?"

"Nhạc Nhu cô nương, có địch mạo phạm?"

Hai người vừa tới đã vội lên tiếng hỏi. Một trong ba người còn lại nhìn thấy Cố Duệ và tên có râu, mặt bọn họ lập tức hiện lên vẻ tàn nhẫn: "Hai tên ác tặc này dám mạo phạm A Nhu. Muốn chết!"

Vừa dứt lời, hắn vung trường tiên về phía đầu Cố Duệ. Cũng phải, tên có râu đã bị Nhạc Nhu khống chế, chỉ có Cố Duệ "nhỏn nhơ" bên cạnh. Vì thế người đàn ông kia vung trường tiên về phía cô.

Trường tiên cũng được xem là Hàng Khí, hơn nữa nó còn không phải vật tầm thường. Tuy không lợi hại như dải lụa của Nhạc Nhu nhưng khi roi kia vung xuống, Cố Duệ vẫn nghe thấy âm thanh của sấm sét. Phút chốc, mặt cô biến sắc. Cố Duệ vội vã trốn sang bên cạnh. Rầm! Trường tiên đánh xuống mặt đất, lập tức có đá vụn và cát văng lên.

Soạt. Cố Duệ nhảy ra xa ba, bốn mét. Cô nhảy lên tường, tính bỏ chạy. Nhưng người đàn ông kia đuổi theo không tha. Trường tiên liên tục đánh tới, chiêu nào chiêu nấy đều muốn lấy mạng Cố Duệ.

Sau khi tránh né hai chiêu, Cố Duệ nổi giận. Hôm nay vốn là cô đuối lý nhưng chính chủ còn chưa lên tiếng, tên này dựa vào đâu là nổi sát khí với cô! Cố Duệ tức giận, chân càng thêm linh hoạt uyển chuyển. Cô liên tiếp né được đòn đánh của trường tiên kia. Thân pháp của cô nhanh đến mức quỷ dị. Mắt thấy bản thân sắp lại gần người đàn ông kia…

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 118: Ăn Ngựa

Nhạc Nhu khá kinh ngạc. Cô ta ít khi thấy Hàng Sư trẻ tuổi có thân pháp tốt như vậy. Hàng Đạo rất khó tu luyện. Hàng Ngữ, Hàng Thuật, điều khiển Hàng Khí, những thứ này phải tốn rất nhiều tinh lực, thời gian mới có thể thành thạo. Vì thế ít có người nào vừa thành thạo Hàng Đạo vừa có thân pháp điêu luyện. Người giỏi cả hai mặt này nếu không phải là thiên tài thì cũng là Hàng Sư có thâm niên cao.

Người đàn ông sau nhiều lần dùng trường tiên vẫn không quất trúng Cố Duệ thì cảm thấy mất mặt. Hắn liếc xem sắc mặt của Nhạc Nhu. Mắt thấy mặt cô ta hơi trầm xuống, khóe môi hắn đột nhiên động đậy. Hiển nhiên hắn đang niệm chú ngữ. Trường tiên chuyển động như một con rắn độc, tốc độ nhanh hơn rất nhiều…

"Trịnh Khải, không được!" Nhạc Nhu lên tiếng ngăn cản. Lúc này, Cố Duệ cầm miếng ngọc đuôi cá cất bên hông ra. Cỗ sức mạnh nóng rực kia lại nhập vào cơ thể cô…

Soạt!

Sức mạnh của cô bạo phát. Cô lướt qua trường tiên, lại gần người đàn ông kia rồi nhấc chân đá vào bụng hắn. Bốp!

Người đàn ông bị đá văng ra xa rồi rơi xuống đất. Ngực tụ máu bầm. Hắn nhìn Cố Duệ với ánh mắt không tin nổi.

Những người còn lại, lúc đầu vốn thờ ơ, lạnh nhạt nhưng lúc này lại nhìn Cố Duệ đầy kinh ngạc và nghi hoặc.

Không nói đến việc Cố Duệ mạnh như thế nào, chỉ riêng thân pháp kia của cô đã rất đẹp mắt. Hơn nữa, lúc cô bạo phát sức mạnh, bọn họ không hề cảm nhận được chút Hàng Lực nào được huy động trong cô. Điều này rất kỳ quái, trừ khi…

Vẻ mặt những người có mặt ở đây tràn đầy mờ mịt. Nhạc Nhu nhìn Cố Duệ bằng cặp mắt khác. Lúc Trịnh Khải không cam lòng, muốn tiếp tục tấn công Cố Duệ, Nhạc Nhu lên tiếng: "Đủ rồi, vị cô nương này vẫn chưa mạo phạm ta."

"Nhưng cô ta có lai lịch không rõ ràng. Ai biết được cô ta và người đàn ông này có phải là người tà đạo hay không!" Trịnh Khải cứ khăng khăng Cố Duệ và tên có râu cùng một phe, hơn nữa còn nghi hai người là người tà đạo. Cố Duệ và tên có râu rất ấm ức. Mẹ kiếp, ai cùng một phe với cái người không biết xấu hổ kia hả!

Những người còn lại có vẻ như không có thiện cảm với Cố Duệ lắm: "Nhạc cô nương, mấy ngày nay rất nguy hiểm. Đêm qua, bốn người Tề lão tam và Khổng nhị thúc đã mất tích. Lỗ đại sư đã nói, chỗ này chắc chắn có tà ám hoặc người tà đạo thừa cơ hại người. Tôi canh chừng đến đêm nay thì hai người này đột nhiên xuất hiện. Việc này quá trùng hợp!"

"Đúng vậy, Nhạc cô nương, cô không thể thiện lương như vậy được… Tôi nghĩ trước tiên chúng ta cứ bắt bọn họ lại tra khảo rồi nói sau."

Mấy người phía sau lần lượt biểu đạt suy nghĩ của mình. Nhưng tóm lại, mục đích chỉ có một: Bắt hai người Cố Duệ lại thẩm vấn. Chỉ có tên Trịnh Khải là khác. Hắn muốn giết chết hai người.

Trong lúc hỗn loạn, một giọng nói vang lên: "Bên trong có người đang tắm à?" Lời này rất đột ngột, khiến vẻ mặt mới dịu lại của Nhạc Nhu phút chốc trở nên lạnh lùng. Là kẻ nào không có mắt mà lên tiếng? Mấy người đàn ông nhìn nhau. Không phải tôi, giọng vừa rồi là nữ. Nữ? Là Cố Duệ.

Cố Duệ nhìn chằm chằm căn phòng sau lưng Nhạc Nhu: "Bên trong có người đang tắm?"

Tên có râu: Chuyển đề tài nhanh đấy!

Trịnh Khải cũng nghĩ Cố Duệ đang lái sang vấn đề khác: "To gan, ngươi thế nhưng…"

Hắn còn chưa nói xong đã bị Cố Duệ cắt lời: "Các người không nghe thấy sao?"

Nghe thấy gì? Đúng lúc này… Rầm! Nhà phía bên trái đột nhiên phát ra tiếng đánh nhau. Một lúc sau, Cố Duệ nhìn thấy một bóng đen cao to nhảy ra từ cửa sổ. Người đó hô to: "Khỉ, có cao thủ, chạy mau!"

Cố Duệ vừa thấy người đó là Lý Đại Hùng liền cảm thấy không ổn. Cái tên chuyên phá hỏng chuyện này! Nhìn thấy Lý Đại Hùng vừa khéo phất tay về phía Cố Duệ, người mù cũng biết hai người này cùng một phe. Tên này khá cao to, vừa nhìn đã biết không phải người tốt. Đám người Nhạc Nhu sao có thể không hiểu nhầm được.

Cố Duệ thầm hận tên đồng đội Đại Hùng đần như heo. Cô không định mạo hiểm tính mạng để giải thích với đám người lợi hại kia nên nhanh chóng chạy theo Lý Đại Hùng.

Hai người một trước một sau, bỏ lại tên có râu. Đám người Nhạc Nhu lập tức đuổi theo. Lúc nãy Nhạc Nhu còn nói thân pháp của Cố Duệ rất nhanh nhẹn nhưng không ngờ thân pháp của cô ta còn nhanh hơn. Tốc độ của cô ta có thể sánh với tốc độ của Trần Dịch Sinh trong lần càn quét thành U Châu mấy hôm trước. Thân pháp của Nhạc Nhu khiến Cố Duệ và Lý Đại Hùng hận không thể có Phong Hỏa Luân dưới chân để chạy cho nhanh.

Lý Đại Hùng buồn bực nói: "Khỉ, cô gái kia thật lợi hại. Sao cô ta đuổi theo chúng ta vậy?"

Cố Duệ: "Bởi vì cô ta nghĩ tôi rình xem cô ta tắm."

Lý Đại Hùng: "Mẹ kiếp! Đồ xấu xa! Sao không rủ tôi xem cùng!"

Cố Duệ: "Nói nhảm, tôi là loại người đó sao? Đúng rồi, vừa rồi cậu kêu cao thủ gì đấy là sao? Cậu không thấy Khổng Động Sinh? Hay là tìm nhầm người?"

Lý Đại Hùng: "Đúng, đúng! Tôi vừa vào liền nhìn thấy có người đang tắm. Là nam, đã cởi sạch. Mà hắn thật lợi hại. Tôi vừa bước vào hắn đã nhận ra. Hắn hất thùng về phía tôi. Soạt soạt. Nguyên thùng nước tạt thẳng vào mặt tôi."

Cố Duệ cảm thấy, thằng nhãi này không chịu cố gắng đọc sách, kể chuyện mà còn muốn kể cho thật văn vẻ, nghe liền thấy chướng tai. Nghe cậu ta kể, cô còn nghĩ cậu ta bị tạt nước trong bồn cầu vào mặt…

"Mẹ nó, tên kia bị cậu xem sạch?" Cố Duệ vừa chạy vừa hỏi.

"Đều là đàn ông con trai với nhau mà. Không phải cô gái phía sau cũng bị cô xem sạch sao?" Lý Đại Hùng sợ Cố Duệ hiểu sai ý mình nên vội vàng giải thích. Sau đó, cậu ta còn thuận miệng bổ sung thêm: "Nếu đổi lại là được rồi."

Cố Duệ: "Nói nhảm gì đó. Tôi là người tùy tiện vậy sao... Trừ khi hắn đẹp trai và có dáng người chuẩn."

Hai người phía trước tám nhảm lung tung, người phía sau nghe mà tức chết. Nhất là cô gái tên Nhạc Nhu, nghe hai người kia nói chuyện mà cạn lời. Nhất định phải nói về đề tài này trong lúc chạy trốn sao?

Nhưng vào lúc này… Cố Duệ và Lý Đại Hùng bỗng nhiên cảm nhận được sát khí khiến người ta sợ hãi: "Khỉ, là cao thủ, chạy mau!" Lý Đại Hùng sợ đến mặt mày tái mét. Cố Duệ nghi ngờ quay lại nhìn. Cô nhìn thấy một bóng trắng nhảy ra từ ngôi nhà kia. Cái bóng đó rất trắng. Đồ trắng, giày trắng. Hắn ta giống như thong thả mặc đồ vào rồi mới đuổi theo. Ôi chao, xem kìa, dáng người hắn khá cao lại thon thả. Chân hắn điểm nhẹ một cái, cơ thể đã bay lướt qua bảy, tám mét. Lướt vài cái, khoảng cách giữa hắn và hai người Cố Duệ đã rút ngắn đi rất nhiều. E rằng chân hắn chỉ cần điểm vài cái nữa là đuổi kịp bọn họ.

Này đâu phải cao thủ bình thường! Rõ ràng là cao thủ trong các cao thủ! Cố Duệ tức chết: "Đại Hùng chết bầm, rình ai không rình, lại rình phải cao thủ kiểu này! Cậu hại chết tôi rồi!"

Hai người chạy như điên… Cuối cùng cũng đến cổng thôn. Ngựa vẫn còn. May quá, trời cao phù hộ, thế mà không có người mượn gió bẻ măng!

"Ông trời vẫn còn thương chúng ta! Đại Hùng, mau lên ngựa!" Bây giờ, Cố Duệ chẳng còn luyến tiếc gì với năm trăm lượng kia nữa. Mạng quan trọng hơn ngân lượng. Cô phải nhanh chạy về Khuê Sơn uống canh ba ba cho đỡ sợ.

Hai người phi như bay về phía con ngựa… Nhạc Nhu đang đuổi theo phía sau đột nhiên nghe thấy tiếng kêu thảm thiết. Cô ta lao ra cổng thôn. Một nam một nữ vốn đang chạy trốn kia đột nhiên đứng yên không nhúc nhích.

Xảy ra chuyện gì? Đang lúc cảm thấy nghi hoặc, cô ta đột nhiên ngửi thấy mùi máu tanh. Không ổn! Cô vọt tới cạnh hai người Cố Duệ. Bên cạnh một tán cây nhỏ là một vũng máu lớn. Quan trọng hơn, trong vũng máu là phần chân ngựa còn sót lại và ruột của nó. Chúng vẫn còn hơi ấm… Điều này nghĩa là, mấy con ngựa mới bị tấn công cách đây không lâu.

Mặt Nhạc Nhu trắng bệch. Cô ta không ngốc đến mức cho rằng hai người Cố Duệ gây ra việc này: "Các người đã nhìn thấy gì?"

Cô ta vừa thấp giọng hỏi vừa nắm chặt dải lụa. Lý Đại Hùng mặt mày sớm đã tái mét, không nói nên lời. Cố Duệ cũng tái hết cả mặt nhưng nhớ đến cảnh tượng cô và Lý Đại Hùng vừa nhìn thấy…

Khi chạy đến cổng thôn, khi bọn họ cách hai con ngựa tầm bốn, năm mét, lúc bọn họ chuẩn bị nhảy lên yên ngựa, một bóng đen to lớn nhảy ra từ bìa rừng. Hai người đã được huấn luyện nên rất nhạy bén. Cả hai lập tức dừng lại nhưng vẫn bị màn sương xanh biếc, hôi tanh chắn tầm nhìn. Nhưng Cố Duệ nhớ bản thân thấy rất rõ một bóng đen rất lớn nhào ra cắn hai con ngựa đang hoảng sợ kia. Không biết là cắn một cái hay hai cái nhưng hai con ngựa bị xé toạc, ruột văng ra, máu me rơi đầy đất…

Cố Duệ bình tĩnh vứt khúc ruột văng lên vai mình xuống tựa như không có cảm giác gì. Cô im lặng như ve sầu mùa đông: "Nhạc mỹ nhân, tôi nghĩ chúng ta càng nên để ý đến chuyện… hiện tại chúng ta có thể nhìn thấy thứ gì."

Sao cơ? Vẻ mặt Nhạc Nhu trở nên nghiêm trọng. Cô ta nhìn theo ánh mắt Cố Duệ. Cô nhìn thấy sâu mười mét bên trong rừng cây ăn quả, cái gì đó đen đen, rất to ở trên một cây ăn quả tựa như chiếm lấy cây ấy, lại tựa như ẩn nấp trên đấy. Cặp mắt to và xanh lè của nó nhìn bọn họ chằm chằm.

Ánh trăng lạnh lẽo, thê lương. Ba người Cố Duệ nghe thấy tiếng cắn nuốt rất rõ ràng… Soạt soạt… Hai con ngựa lớn như vậy lại dễ dàng bị nhai nuốt. Nếu thứ đó ăn xong hai còn ngựa kia, có phải… nó muốn ăn thêm thứ gì khác… Ba người Cố Duệ lập tức cảm thấy không ổn.

Dải lụa trên tay Nhạc Nhu lưu động tựa như muốn ra tay nhưng cô ta khống chế nó lại. Cô có cảm giác bản thân không phải là đối thủ của thứ kia. Cho nên, cô không dám tùy tiện ra tay. Phía sau truyền đến tiếng người kêu to. Là đám người Trịnh Khải!

Cặp mắt màu xanh kia đột nhiên biến mất. Đi rồi? Cố Duệ sửng người, nghi hoặc. Cũng vì thế nên khi đám người Trịnh Khải tấn công mình, cô không kịp tránh né. May mà có Nhạc Nhu ngăn lại.

Cố Duệ hoàn hồn, tức giận mắng: "Mẹ kiếp, ngươi bị thiểu năng hả? Nhìn cho kỹ xem chuyện gì đang xảy ra kìa!"

Đám người đến sau thấy tình trạng thảm khốc dưới tàng cây liền hoảng sợ. Bọn họ đều là Hàng Sư, hiển nhiên biết chết chóc nghĩa là gì. Nhưng Trịnh Khải vẫn mạnh miệng. Hắn nhìn Cố Duệ chằm chằm rồi cười lạnh: "Ai biết được đây có phải tà pháp mà các ngươi thi triển hay không? Giết hai con ngựa, giả thần giả quỷ để thoát tội…"

Cố Duệ trợn mắt xem thường. Cô lười nói, sợ nói chuyện với hắn sẽ hạ thấp chỉ số thông minh của bản thân.

Lý Đại Hùng lại méo miệng nói: "Khỉ, cô hay nói tôi là tên đần nhất trong các Hàng Sư. Giờ cô thấy chưa, trong đám Hàng Sư vẫn có thứ gọi là thiểu năng. Sau này cô không được mắng tôi ngốc nữa."

Cố Duệ gật đầu đồng ý. Cô sai rồi. Cô đã quá xem thường sự uyên thâm của thế giới này, ngay cả thiểu năng cũng có thể đạt đến cảnh giới "đáng khen ngợi" như vậy.

Lý Đại Hùng rất không nể mặt mà nhạo báng. Trịnh Khải tức điên lên. Hắn đang muốn ra tay, Nhạc Nhu đang định trách cứ thì có âm thanh lạnh lẽo từ trên truyền xuống: "Trịnh Khải."

Âm thanh này phát ra từ trên đỉnh đầu bọn họ!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119: Cự Xà

Mọi người đều cả kinh. Cố Duệ quay đầu hướng lên xem. Một người đàn ông bay lơ lửng trên bức hoành phi trước cổng thôn. Áo bào màu trắng tung bay trong gió. Hắn tựa như chỉ nhìn cánh rừng bên cạnh mà không phải nhìn bọn họ. Nhưng lời nói vừa phát ra lại chứa đựng sự cảnh cáo.

Nhìn thấy Trịnh Khải không dám nói lại câu nào, Cố Duệ rất kinh ngạc. Người đàn ông này có địa vị gì? Sao có được uy nghiêm như thế?

"Bạch Ngọc Đường, vừa rồi ngươi có nhìn thấy bản thể của nó không?" Nhạc Nhu dò hỏi. Lúc này, Cố Duệ mới biết người đàn ông kia tên Bạch Ngọc Đường. Cầm mao thử Bạch Ngọc Đường? Đừng nói tên này cũng xuyên không nhé?

Thị lực của Cố Duệ rất tốt nhưng cô không thích ngước đầu nhìn người khác. Cho dù tên đàn ông này điển trai cũng không khiến cô phá lệ. Vì thế, cô nhanh chóng thu hồi ánh mắt của mình lại. Cô nghe thấy tiếng người đàn ông kia lạnh nhạt nói: "Xà yêu."

Xà? Cố Duệ và Lý Đại Hùng liếc nhìn nhau. Lý Đại Hùng nói: "Hình như vừa nãy tôi đúng là ngửi thấy mùi rắn. Hơn nữa, động tác của nó cũng giống rắn. Bò, xiết, cắn, nuốt rất nhanh."

Lý Đại Hùng lớn lên ở trong núi nên bắt rắn, bẫy chim, bắt cá khá giỏi, lại biết rất nhiều về loài rắn. Chỉ là lúc nãy bị hoảng sợ nên quên. Bây giờ cẩn thận nhớ lại mới cảm thấy đó là xà yêu.

Yêu? Đến thế giới này hai năm, cuối cùng cô cũng gặp được yêu quái! Cố Duệ vừa nghĩ như vậy liền tự tát mình một cái. Ngươi kích động cái gì hả, Cố Duệ! Bản thân ngươi suýt chút nữa đã bị thứ kia nuốt chửng đấy!

Con rắn kia có lẽ vì sự xuất hiện của hai người Cố Duệ nên bị hoảng sợ. Vì thế mới tấn công và ăn hai con ngựa kia trước. Không biết tại sao nó lại rút lui. Chẳng lẽ bị bọn họ dọa sợ?

Lúc Cố Duệ chìm vào trầm tư, Lý Đại Hùng giật giật góc áo cô. Sao? Cố Duệ ngẩng đầu lên liền thấy hai người các cô đã bị bao vây lại.

Nhạc Nhu ở phía trước, Bạch Ngọc Đường ở phía trên, xung quanh là đám người Trịnh Khải. Tình thế như thế này, hai kẻ gà mờ như bọn họ không thể nào giải quyết được. Cố Duệ và Lý Đại Hùng nhìn nhau rồi quyết định "án binh bất động". Dù sao bọn họ không có "binh", cũng không có một món vũ khí nào!

"Các vị muốn gì đây? Không thể bình tĩnh nói chuyện với nhau được à?" Cố Duệ nói chuyện rất nghiêm chỉnh và rất bình tĩnh.

Trịnh Khải định mở miệng nhưng nhớ tới Bạch Ngọc Đường ở ngay trên đầu mình, hắn lập tức nhịn xuống. Những người còn lại có vẻ như cũng sợ Bạch Ngọc Đường nên ném quyền phát ngôn lại cho Nhạc Nhu.

"Không biết thân phận của hai vị là gì. Mời hai vị nói rõ, tránh gây hiểu lầm không đáng có." Nhạc Nhu bĩnh tĩnh và lý trí hơn bọn Trịnh Khải rất nhiều. Không câu nệ chuyện Cố Duệ mạo phạm mình lúc trước, cô ta vừa mở miệng đã đi thẳng vào vấn đề chính. Thân phận của hai người Cố Duệ thường

quyết định tính chất hành động đến thôn này tối nay của bọn họ.

Đây là một vấn đề mang tính kỹ thuật. Mà vấn đề thuộc phạm vi này đều là Cố Duệ ra mặt. Cho nên Lý Đại Hùng yên tĩnh, ngoan ngoãn đứng một bên không lên tiếng. Ánh mắt Cố Duệ lóe lên. Cô hỏi lại: "Các người có từng nghe đến hai chữ "Khuê Sơn" chưa?"

Khuê Sơn? Một ngọn núi? Không ai trong bọn họ biết cả. Nhạc Nhu theo bản năng trả lời: "Một môn phái?"

Cố Duệ: "Trong giọng nói của cô đầy tính không xác định và xa lạ. Khuê Sơn quả nhiên không có bao nhiêu tiếng tăm."

Lý Đại Hùng thầm mắng: *Còn tôi nghe thấy sự khinh miệt và coi thường từ trong giọng cô. Quả nhiên là kẻ phản đồ tương lai của Khuê Sơn có khác!*

Nhạc Nhu không biết Lý Đại Hùng đang mắng thầm. Cô chỉ cảm thấy kỳ lạ: "Cho nên?" Nếu Khuê Sơn là một môn phái thì hai người này xuất thân từ Khuê Sơn? Thân pháp hai người này tuy không tầm thường nhưng cũng không quá lợi hại. Sư phụ Khuê Sơn sao lại mặc kệ bọn họ đến nơi nguy hiểm này?

"Hai người chúng tôi là đệ tử Khuê Sơn. Các người chắc chắn thấy tò mò rằng với công phu mèo cào này, sao bọn tôi lại đến đây chịu chết? Nếu tôi nói hai người chúng tôi vốn đang quay về Khuê Sơn nhưng trên đường đi bị trộm mất ngân lượng, sau đó vì đuổi theo tên trộm nên đến đây. Nhưng sợ đây là địa bàn của người ta nên nửa đêm mới lẻn vào để tìm tên trộm kia, không ngờ vừa khéo nhìn thấy Nhạc cô nương và Bạch công tử đang tắm, nếu thế thì các người có tin tôi không?" Cố Duệ khống chế câu chữ, tốc độ nói và giọng điệu sao cho thật rõ ràng, dễ hiểu. Ngoại trừ kẻ đần ra, còn lại đều hiểu rõ tiền căn hậu quả khiến hai người Cố Duệ đến đây.

"Lời nói vô căn cứ. Chẳng lẽ trên đường đi các ngươi chưa nghe đến chuyện vườn trái cây này có tà ám tác quái. Chỉ vì đuổi theo tên trộm kia mà đến đây, trừ khi hai người là hai kẻ cực kỳ ngu xuẩn, nếu không thì lời nói của các ngươi chứa quá nhiều sơ hở." Lời của Trịnh Khải cũng là tiếng lòng của mọi người ở đây. Lời nói của Cố Duệ đúng là không hợp lý. Ngay cả Nhạc Nhu cũng cảm thấy kỳ quặc.

Cố Duệ lại nói: "Chúng tôi bị trộm năm trăm lượng."

Cho nên? Mọi người không tỏ ý kiến. Bọn họ lại nghe thấy giọng nói nhẹ nhàng của cô gái kia tiếp tục vang lên: "Khuê Sơn bọn tôi rất nghèo. Sư phụ và sư tổ của bọn tôi rất keo kiệt. Chúng tôi nhập môn đã lâu nhưng bữa sáng đều là màn thầu còn thừa của ngày hôm trước. Bữa trưa chính là màn thầu còn dư lại của buổi sáng. Bữa tối là màn thầu còn dư lại từ bữa trưa. Muốn nấu chút canh rau, sư phụ cũng bảo bọn tôi phải tiết kiệm, đồ trên núi rất quý. Mỗi ngày chúng tôi phải lên núi gánh nước về nấu để hấp màn thầu. Các người có hiểu cảm giác đó như thế nào không?"

A… Đám người ở đây nghe mà sửng sốt. Ngay cả Nhạc Nhu cũng im lặng, không nói năng gì. Cô ta thầm nghĩ sao hai người Cố Duệ lại bái sư vào một môn phái nghèo như vậy, cuộc sống của đám người hầu quét rác ở môn phái bọn họ còn sướng hơn môn phái này.

Tuy nghĩ thế nhưng cô vẫn cẩn thận quan sát vẻ mặt của Cố Duệ và Lý Đại Hùng. Vẻ mặt cả hai không giống như giả vờ.

Đương nhiên không cần giả vờ. Thực tế, Khuê Sơn đúng là nghèo như thế, keo kiệt như thế. Trước giờ bọn họ không ăn rau củ, bởi vì bọn họ chỉ ăn thịt!

"Cho nên, các người có biết năm trăm lượng này quý như thế với Khuê Sơn chúng tôi không? Đó chính là tương lai tốt đẹp của bọn tôi. Nếu tương lai tốt đẹp của các người bị người khác đánh cắp, các người sẽ làm gì? Đương nhiên là bất chấp tất cả để cướp nó về rồi. Nhưng tôi cũng thật xin lỗi, không cẩn thận nhìn phải cảnh Nhạc cô nương và Bạch công tử đang tắm." Cố Duệ lại xin lỗi, Nhạc Nhu lại thấy đau đầu: "Cô có thể đừng nhắc đến chuyện này không? Dù sao cô cũng là nữ, tôi cũng thế nào bắt cô chịu trách nhiệm được."

"Vậy nghĩa là không sao?" Cố Duệ hỏi lại. Cô thầm nghĩ Nhạc Nhu sảng khoái hơn tưởng tượng rất nhiều.

Nhưng một người trong đó lại mở miệng: "Mặc dù cô nói thế nhưng không có ai làm chứng. Hiện tại tình hình trong thôn rất căng thẳng, thân phận hai người rất khả nghi. Hai người vẫn nên theo bọn tôi quay về thôn, chờ Lỗ đại sư trở lại rồi để bọn họ quyết định."

Ý là giam bọn tôi lại?

Sao Cố Duệ và Lý Đại Hùng đồng ý được. Lý Đại Hùng giận dữ mắng: "Các người mới là thổ phỉ thì có! Thôn này của các người? Các người tới được, còn bọn tôi thì không? Bọn tôi giết người, cướp đồ sao? Không có! Bọn tôi làm các người bị thương sao? Không có! Bọn tôi làm chuyện gì xấu sao? Không có! Không đúng, chỉ là không cẩn thận nhìn trúng lúc hai người đang tắm thôi! Bọn tôi đâu muốn xem cảnh đó, chỉ muốn vào thôn tìm trộm thôi!"

Lời nói bất ngờ của Lý Đại Hùng khiến bọn người kia giật mình. Có lẽ, là người, ai cũng khinh thiện sợ ác. Lúc Cố Duệ mềm mỏng giải thích, người ta cảm thấy bọn họ dễ bị ức hiếp. Lúc Lý Đại Hùng mạnh mẽ phản bác lại khiến bọn người kia không biết nói lại như thế nào.

Lúc Trình Khải khó chịu, tức giận muốn mắng Lý Đại Hùng thì… Cố Duệ đột nhiên cảm thấy gì đó. Cô vội vàng cản ở phía trước Lý Đại Hùng. Trong nháy mắt đó, một bàn tay điểm lên không trung rồi kết ấn hướng về phía Lý Đại Hùng! Nhìn thấy Cố Duệ lại lao ra trước chặn lấy, chủ nhân của đòn tấn công khẽ cau mày lại rồi nghiêng người thu hồi tay.

Cố Duệ và Lý Đại Hùng như muốn bùng nổ. Mẹ kiếp, dám ra tay sao!

Kẻ ra tay chính là Bạch Ngọc Đường. Người này quá mạnh. Bề ngoài Cố Duệ và Lý Đại Hùng tức giận nhưng bên trong lại rất sợ hãi. Nếu một chưởng kia thật sự đánh xuống, hai người bọn họ chết chắc!

Kết ấn khi mình muốn, Hàng Pháp ngưng tụ trong tay? Cố Duệ chưa từng thấy tên đầu trọc có bản lĩnh như vậy. Bạch Ngọc Đường thoạt nhìn tầm hai mươi tuổi lại lợi hại hơn tên đầu trọc đã bốn mươi rất nhiều.

Bạch Ngọc Đường đột nhiên ra tay khiến đám người Trịnh Khải ngạc nhiên. Đa số người Hàng Đạo đều có mưu cầu của riêng mình. Cho dù cùng môn phái cũng sẽ xung đột với nhau vì lợi ích riêng, huống chi là khác môn phái. Hai người Cố Duệ lại xuất thân từ một môn phái Khuê Sơn chẳng có tiếng tăm gì, thế thì càng dễ bị ức hiếp! Trịnh Khải ước gì Cố Duệ bị Bạch Ngọc Đường chém chết. Nhưng lúc này, Bạch Ngọc Đường lại nhìn Cố Duệ chằm chằm, không nói gì.

Lý Đại Hùng và Cố Duệ cũng im lặng, nhìn Bạch Ngọc Đường đầy địch ý và đề phòng. Đám người Trịnh Khải ngo ngoe, muốn rục rịch. Song phương giương cung bạt kiếm với nhau.

Gió đêm lành lành thổi qua, lan tỏa mùi tanh tưởi từ bìa rừng đến. Lý Đại Hùng đột nhiên căng thẳng nói: "Nó đến!"

Nháy mắt, Bạch Ngọc Đường cử động, sau đó đến Nhạc Nhu nhúc nhích. Tốc độ hai người này nhanh nhất. Bạch Ngọc Đường rút kiếm ra, mũi kiếm xoay chuyển. Nhạc Nhu rút dải lụa ra. Dải lụa lay động tuyệt đẹp dưới ánh trăng nhưng Hàng Lực lưu chuyển bên trong lại khiến nó có lực sát thương mạnh đến đáng sợ. Dải lụa cuốn bảy, tám cục đá lên rồi hất về phía bóng đen đột nhiên vụt lướt qua cánh rừng sau lưng Cố Duệ và Lý Đại Hùng.

Bóng đen kia như hòa vào màn đêm, khó mà nhìn rõ được. Cặp mắt rắn đột nhiên xuất hiện trong bóng đêm kia khiến đám người Trịnh Khải sởn tóc gáy. Bọn họ theo bản năng rút Hàng Khí của bản thân ra. Nhưng đã chậm một bước. Bóng đen kia luồn đến bên sườn bọn họ. Mùi tanh nồng của rắn xộc vào khoang mũi.

Bạch Ngọc Đường rút kiếm ra, đầu ngón tay trái kẹp một lá bùa hỏa hồng, miệng niệm chú thuật. Lá bùa phát sáng. Bạch Ngọc Đường dùng kiếm đâm thủng lá bùa. Soạt! Ngọn lửa bao bọc lấy thanh kiếm. Một kiếm bổ vào một đoạn… bảy tấc của bóng đen kia. Đánh rắn đúng là nên đánh bảy tấc nhưng tối như vậy, không nhìn thấy rõ thứ kia, khó mà xác định vị trí đúng của nó. Nhưng một kiếm này rất lợi hại. Cự xà đau đớn vì bị đâm trúng. Nó vặn vẹo cơ thể, đuôi rắn quét về phía bọn Cố Duệ.

Cố Duệ sớm kéo Lý Đại Hùng trốn sang một bên. Khi cảm nhận được đuôi rắn quét đến, cô nhanh trí kéo Lý Đại Hùng nằm sấp xuống. Đuôi rắn vừa vặn quét qua phía trên bọn họ. Lý Đại Hùng cảm nhận được thứ đó lướt qua tóc mình.

Hai người Cố Duệ đâu rảnh để ý đến hình tượng, sau khi đuôi rắn quét qua, cả hai lập tức bò dậy bỏ chạy. Khi Cố Duệ quay đầu lại nhìn, cô nhìn thấy con rắn kia sau khi bị cục đá đập trúng đầu thì hung dữ cắn một người. Cô không biết người bị cắn là ai, chỉ nghe thấy một tiếng hét thảm thiết vang lên. Sau đó, cự xà kia lùi về rừng cây ăn quả. Cành lá mạnh mẽ rung lắc. Không lâu sau, mọi thứ lại chìm vào yên lặng. Những người còn sống hoàn hồn lại, cảm giác như một thế kỷ vừa trôi qua.

Thật đáng sợ, chỉ vài giây mà dài như một thế kỷ. Chưa bao giờ cái chết gần với họ như vậy.

Một suy đoán đáng sợ cứ quanh quẩn trong lòng bọn họ: *Sau khi ăn hai con ngựa, nó rời đi một lúc rồi quay lại, hay là nó vẫn luôn ở gần đây nhìn bọn họ?*

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 120: Nhân Vật Hung Ác

Nếu đúng là vế sau thì quá kinh khủng rồi, nhưng nếu là vế trước… thì có vẻ càng kinh khủng hơn. Bởi vì điều đó có nghĩa là sức ăn của cự xà rất lớn, mặc dù đã ăn hai con ngựa lớn xong vẫn còn đói bụng, bất cứ lúc nào cũng có thể lập tức quay trở lại tiếp tục tấn công đám người Cố Duệ.

"Nơi này không nên ở lâu, trở về rồi hãy nói. Hai vị cũng nên đi theo, nếu không bây giờ hai vị rời khỏi chỉ sợ sẽ tạo sự chú ý, nó sẽ bám theo và tấn công…" Lời nói này là của Nhạc Nhu, thái độ của cô tốt hơn những người khác. Lý Đại Hùng nhìn về hướng Cố Duệ, Cố Duệ gật gật đầu.

Bây giờ quả thực không phải thời điểm tốt nhất để rời khỏi nơi này. Đêm hôm khuya khoắt đừng nói là đường đi nguy hiểm, lỡ như con cự xà này đúng là ăn chưa no thì hai người bọn họ quả thật cũng chỉ đủ để nó nhét kẽ răng thôi.

Lúc trở lại trong thôn, nhà cửa trong thôn đã sáng đèn. Một nhóm người vẻ mặt lo lắng tụ tập trước phòng ở của Nhạc Nhu và Bạch Ngọc Đường. Lúc nãy bọn họ nghe được vài tiếng kêu thảm thiết, đang sôi nổi thảo luận xem có phải là xảy ra chuyện gì rồi hay không…

Trưởng thôn là một ông lão đã sáu mươi, vừa nhìn thấy đám người Bạch Ngọc Đường trở về liền run rẩy chạy tới hỏi. Khi biết được có sự xuất hiện của xà yêu thì rất sợ hãi, các thôn dân còn lại sắc mặt cũng chuyển sang vàng vọt như màu đất cũng than vãn, phải chăng thôn của bọn họ bị ông trời chán ghét và bỏ rơi hoặc đã làm ra chuyện gì đó mà tai họa này lại bất ngờ xảy ra...

Một đám người vừa tìm được đường sống từ trong chỗ chết, vả lại còn có một người đã chết. Tâm trạng vốn đang không được tốt thì có lòng dạ nào nghe nhóm người này huyên thuyên. Cũng may Nhạc Nhu tốt tính nên đã kiên nhẫn giải thích, một lúc sau bọn họ mới an lòng rời đi. Nhưng còn ước hẹn là tuyệt đối không được tắt đèn, dẫu sao xà yêu thì cũng là xà, có lẽ nó cũng sẽ sợ lửa.

Bây giờ đêm đã khuya, Nhạc Nhu nhìn thấy sắc mặt mọi người đều mỏi mệt nên nói: "Lỗ đại sư cùng các vị tiền bối đến thăm dò Ẩn Nguyệt sơn, không biết lúc nào mới trở về được. Trước khi đi, người dặn dò chúng ta phải che chở cho thôn trang này. Bây giờ có xà yêu ẩn núp xung quanh, e rằng sáng mai chúng ta phải di dời thôn dân đến nơi an toàn, bằng không chúng ta tự bảo vệ mình còn không xong, đúng là lực bất tòng tâm mà."

Cố Duệ và Lý Đại Hùng ngồi ở trong góc khuất nhất, nhìn thấy đám người này bàn tới bàn lui cũng không tìm được biện pháp gì. Dù sao xà yêu kia rất mạnh, hành tung lại bí ẩn, đêm hôm khuya khoắt thế này, đúng là không có cách nào tìm kiếm, chỉ có thể chờ sáng mai rồi nói sau. Cuối cùng thì bọn họ chỉ có thể ước định chia ra ở xung quanh để tiện hỗ trợ lẫn nhau.

Sau khi quan sát, Cố Duệ cảm thấy nhóm người này tựa hồ rất tôn trọng Nhạc Nhu và càng e ngại Bạch Ngọc Đường. Quả thật Nhạc Nhu đúng là lợi hại hơn những người khác một chút, người nói ra được loại lời chỉ đạo này càng giống như thể hiện lên thân phận và địa vị cao hơn.

"Khỉ, ta cảm thấy vận khí của Nhạc Nhu này rõ ràng có vẻ may mắn hơn những người khác một chút. Cô ta chắc chắn có xuất thân danh môn đại phái hoặc là con nhà có tiền." Hình dung của Lý Đại Hùng về người có gia thế tốt là nhà có tiền. Cố Duệ cảm thấy ba chữ đó tương đối sâu sắc. Cô cũng hiểu được trong nhà nữ nhân này khẳng định rất có tiền, hơn nữa còn có gia giáo, bằng không không dạy dỗ nên người có khí chất, tính cách trầm ổn như vậy được.

Đương nhiên rồi…, ấn tượng của Cố Duệ đối với Nhạc Nhu không tệ nên khi Nhạc Nhu đưa ra đề nghị ở chung một phòng, Cố Duệ vui vẻ đồng ý. Mặc dù đã biết mục đích của cô gái này là do không yên tâm đối với cô, có ý giám sát.

Lý Đại Hùng bị nuôi thả, không ai thèm để ý đến cậu, cậu cũng thấy sảng khoái. Liền nói là mình ở phòng chứa củi bên cạnh dãy phòng ở của Nhạc Nhu một đêm là được rồi. Trịnh Khải không muốn, hắn ta cảm thấy hai người Cố Duệ là người không đàng hoàng toàn nhìn lén, làm sao có thể ở gần Nhạc Nhu như vậy được chứ.

"Bệnh thần kinh, ta chỉ là muốn bảo vệ Khỉ nhà chúng ta mà thôi!" Lời nói này của Lý Đại Hùng không được ai tin tưởng cả. Nhạc Nhu đưa mắt nhìn Cố Duệ một cái, cũng không quản cô nữa mà xoay người đi vào phòng. Cố Duệ nhìn về phía Lý Đại Hùng chớp mắt, hai người đi về phía trước phòng chứa củi.

Nhưng trước khi vào cửa hai người đều không hẹn mà đồng thời liếc nhìn Bạch Ngọc Đường một cái. Lúc trước, người này đột nhiên động thủ với Lý Đại Hùng, chuyện này hai người bọn họ vẫn chưa quên.

"Khỉ, ta cảm thấy đám người này đối với hai người chúng ta có chút ác ý. Họ sẽ không nhân cơ hội đêm hôm khuya khoắt mà làm thịt chúng ta chứ?" Giờ phút này Lý Đại Hùng lại có chút ý thức được gian nan khổ cực, liền nhìn Cố Duệ. Cô trợn trắng mắt nói: "Cậu yên tâm, cả buổi tối hôm qua cả đám bọn họ đều giống như ăn trộm. Bây giờ mệt gần chết rồi, lại lo lắng cự xà tập kích còn không kịp, nào rảnh rang mà tìm cậu… Cậu không quan trọng đến nỗi bọn họ phải thức suốt đêm để ám sát đâu."

"Cô nói thật đúng như mình rất quan trọng vậy. Nhưng cũng đúng, Nhạc Nhu kia dường như có ý giám sát cô, còn có vẻ rất kiêng kị cô nữa." Lý Đại Hùng đang sửa soạn lại đống cỏ khô trên mặt đất, ví dụ như đuổi lũ chuột đi chẳng hạn, vừa nhìn Cố Duệ đang dựa vào cửa nói:

"Cô nói xem bọn họ đang làm gì vậy chứ, đều đã mệt mỏi như vậy, sẽ không thật sự làm chuyện xấu chứ. Ta vừa nhìn đã cảm thấy bọn họ là người xấu rồi, nhất là cái tên họ Bạch kia…" Lý Đại Hùng vừa nghĩ tới chuyện mình suýt chút nữa chết dưới chưởng của đối phương là đã cảm thấy tức giận rồi.

"Không biết, nhưng đừng trêu chọc cái tên họ Bạch kia…" Cố Duệ quay đầu nhìn lại, phát hiện không ai chú ý bên này liền đi vào phòng chứa củi, nhỏ giọng nói:

"Cậu chớ nhìn vào bộ dạng không nói một lời, không động một tiếng của hắn ta mà lầm, đó chắc chắn là một nhân vật hung ác. Lúc chúng ta cảm giác được mùi của cự xà cậu không cảm giác được hắn ta đã sớm phát hiện nhưng cố nhịn, không chịu nói ra sao. Lúc cự xà xuất hiện… có phải hắn ta ra tay rất nhanh đúng không?"

Lý Đại Hùng gật đầu theo bản năng: "Đúng vậy, rất nhanh, hơn nữa rất lợi hại. Con rắn kia chắc chắn đã bị hắn ta đả thương, cái cô Nhạc Nhu kia cũng rất lợi hại nhưng không bằng hắn ta."

"Vậy cậu có để ý hay không, vị trí hắn ta đứng, hơn nữa sức quan sát của hắn ta không thể không chú ý đến cái người bị cự xà tấn công nọ. Không nói đến chuyện hắn ta có thể cứu người nọ trở về hay không, việc hắn ta lựa chọn đánh vào đoạn bảy tấc của cự xà mà không phải đánh vào đầu con rắn để ngăn cản cự xà cắn vào người nọ. Chỉ riêng điều này hắn ta cũng đã không giống với Nhạc Nhu rồi."

Chẳng lẽ Nhạc Nhu không đủ mạnh, không đủ thông minh, không muốn giết chết cự xà? Cố Duệ không có ý chỉ trích cái gì nhưng từ điều này có thể nhìn ra Bạch Ngọc Đường là một con người lòng dạ hết sức độc ác.

Nếu đổi lại là cô và Lý Đại Hùng thì người chết cũng đã chết, không liên quan đến nhóm người bọn họ nhưng đằng này đám người kia rõ ràng là có quen biết, hơn nữa là cùng một môn phái. Vậy mà Bạch Ngọc Đường còn có thể coi thường chỉ chuyên tâm công kích cự xà… Đây chắc chắn là một nhân vật hung ác mà.

Nghe Cố Duệ phân tích như vậy, Lý Đại Hùng cũng hiểu được con người của Bạch Ngọc Đường quả thực hung tàn nhưng hắn có chút khó hiểu: "Nếu hắn là người tệ hại như vậy, tại sao lúc trước đang tấn công chúng ta đột nhiên dừng lại không công kích nữa."

"Ta cũng đang thắc mắc, nhưng nghĩ lại nguyên nhân thực sự khiến hắn ta động thủ chắc không phải vì tức giận chuyện cậu nhìn hắn tắm rửa nhỉ. Theo địa vị cùng tính cách của hắn, hắn ta không thể vì loại chuyện này mà ra tay, thế nên nguyên nhân khiến hắn ta ra tay là chuyện khác." Cố Duệ liếc mắt

nhìn Lý Đại Hùng một cái, dừng một chút rồi mới lên tiếng: "Nếu nghĩ hắn ta tốt một chút thì có lẽ là muốn lợi dụng chúng ta công kích phía sau cự xà nhưng hắn ta lại chạy đến trước mặt chúng ta, vậy thì có vẻ quá thừa rồi. Nếu nghĩ hắn ta xấu đi một chút thì có lẽ là hắn ta muốn đánh cậu bay ra hấp dẫn cự xà rồi nhân cơ hội đó đánh vào đoạn bảy tấc của nó, thế nhưng vì tôi bỗng nhiên xuất hiện nên hắn ta không ra tay.

Đánh tôi và đánh cậu không giống nhau. Cậu nhìn lén hắn ta tắm nên ra tay trừng phạt cậu là lẽ dĩ nhiên, còn tôi không có xung đột trực tiếp với hắn ta nên không giống với lúc trước ra tay đánh cậu. Với lại đánh chết một nữ nhân không phải chuyện vẻ vang gì. Nếu là danh môn chính phái đều sẽ đặc biệt chú trọng thanh danh, hắn ta chắc là nhân tài kiệt xuất trong môn phái nào đó, sẽ không tùy tiện làm việc tổn hại danh dự của mình, không đáng."

Sau khi nghe Cố Duệ phân tích một phen, Lý Đại Hùng cảm thấy sau này nên cách xa cái tên Bạch Ngọc Đường một chút, cái gọi là danh môn đệ tử thật đáng sợ.

"Được rồi, trong lòng nhớ rõ là được, nhớ đừng nói lung tung, còn nữa ngủ sớm một chút đi… Cái tên cháu của con rùa, Khổng Động Sinh kia không biết chạy đi nơi nào rồi. Khi không bị cậu ta chiếm lấy thế thượng phong, còn liên lụy đến chúng ta nữa chứ." Cố Duệ vừa nói xong đuôi lông mày bỗng nhiên giật giật, liền xoay người rời khỏi.

Cố Duệ trở về phòng ở của Nhạc Nhu. Ở cái thôn này, có được căn phòng như thế này đã rất tốt, nó giống như đặc biệt dùng để chiếu cố nữ nhân có tên là Nhạc Nhu này vậy. Cố Duệ vừa đi vào đã trông thấy căn phòng rất sạch sẽ, không khí thì nhẹ nhàng, khoan khoái.

Nhạc Nhu đang uống nước, thôn này không bị phá đi nhưng đã nửa đêm còn ai chịu nấu nước pha trà chứ, thật đúng là... Nhạc Nhu rất lạnh nhạt với cô, từ lúc đi vào chỉ liếc nhìn cô một cái.

Cố Duệ cảm thấy có phải cô gái này còn đang không vui vì chuyện mình rình xem cô ta tắm hay không nên sau khi châm chước một lúc, vẫn nói: "Nhạc cô nương, thật ra, lúc trước…"

"Cô mà không nhắc lại, có lẽ tôi đã quên." Nhạc Nhu thản nhiên nói, Cố Duệ giơ tay: "Được rồi, tôi sẽ không nhắc lại nữa, đúng rồi, tôi muốn hỏi cô về một người tên là Khổng Động Sinh, cô có biết người này không?"

Nhạc Nhu nghe vậy mắt tối đi một chút, suy nghĩ một hồi rồi nói: "Tôi không ở trong thôn này, trong thôn này có bao nhiêu người cũng không biết nhưng lại biết trong thôn có một nhà họ Khổng. Đêm qua trong số người mất tích có một người là Khổng nhị thúc, chắc là thân thích của ông ta rồi."

Người dân nơi sơn dã nếu là cùng họ thì đều có quan hệ họ hàng cả, thế nhưng Cố Duệ lại càng để ý đến chuyện mất tích của những người nọ hơn: "Mất tích đêm qua, vậy mấy người trông mệt mỏi như vậy là vì phải tìm kiếm cả ngày?"

Nhạc Nhu sớm biết cô gái này rất là nhạy bén nên không giấu giếm:

"Đúng vậy, chúng tôi đến thôn trang này cũng chỉ khoảng ngoài một tháng mà thôi. Đến đây chỉ vì việc náo động của vườn trái cây kia, mới đầu còn may nhưng bảy ngày gần đây liên tục có người mất tích. Số người mất tích nhiều nhất là đêm hôm qua. Bắt đầu từ buổi sáng hôm qua đến bây giờ chúng tôi vẫn đang tìm người mất tích nên nhìn mọi người có chút mỏi mệt. Tôi thấy cô chắc chắn đã nhìn ra."

Cố Duệ: "Không phải đâu, trước đây tôi suy đoán mọi người như vậy là vì cô và cái tên Bạch Ngọc Đường đều đi tắm. Đều là người trẻ tuổi mà vào thời điểm đó còn đi tắm rửa, khẳng định là do ban ngày quá mệt mỏi."

Cô còn đang phân tích, chợt thấy sắc mặt của Nhạc Nhu càng ngày càng kỳ quái. Oái, cái này còn có một nghĩa khác nha. Cô kịp thời phản ứng nhưng không giải thích mà lập tức đổi chủ đề: "Mọi người chưa bao giờ gặp cự xà sao?"

Không nói đến một tháng trước đó, chỉ là bảy ngày gần đây cũng không thể không phát hiện chuyện gì chứ. Con cự xà này không giống như là gần đây mới xuất hiện ở nơi này. Nếu không trước đây sao lại có nhiều người mất tích như vậy được.

"Không hề! Nếu là có, tối hôm nay chúng tôi cũng sẽ không giật mình như vậy." Nhạc Nhu uống nước, chân mày hơi nhíu lại. Cô nhìn sang cô nương tuổi còn rất nhỏ ở đối diện đang có điệu bộ như là có chuyện cần phải suy nghĩ kĩ lại vậy.

"Trước đây mọi người đều tìm kiếm vào buổi sáng sao?" Nghe Cố Duệ hỏi câu này, Nhạc Nhu dường như nhận ra một ít vấn đề. Buổi sáng?

"Đúng là buổi sáng, sau khi trời tối chúng tôi sợ xảy ra nguy hiểm nên không tùy tiện đi ra ngoài." Bên trong đám người này chỉ có Nhạc Nhu và Bạch Ngọc Đường có chút bản lĩnh. Những người còn lại đều không được Cố Duệ coi trọng. Hai người này đã sớm biết vì vườn trái cây kia mà chết rất nhiều người. Biết một chút về đạo Hàng Sư nên không mạo hiểm đi tìm vào buổi tối cũng là bình thường.

Nhạc Nhu bị Cố Duệ hỏi mấy vấn đề, cô ta dường như cũng đã nhận ra điều gì đó: "Cô là hoài nghi xà yêu kia là loài ban ngày ẩn núp hành động về đêm sao? Thế nên buổi sáng chúng tôi không hề gặp nó mà buổi tối lại gặp phải?"

Chuyện này cũng giải thích tại sao thôn dân lại toàn mất tích vào lúc đêm tối.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 121: Dưới Lò

"Tôi chỉ tùy tiện suy nghĩ lại một chút mà thôi. Cô nếu đã nói như vậy có nghĩa là cô cũng suy nghĩ giống như vậy, đúng không?" Cố Duệ đá vấn đề trở lại cho Nhạc Nhu, Nhạc Nhu lại nhìn cô: "Đúng là từng nghĩ như vậy nhưng có một vấn đề vẫn chưa hiểu rõ lắm."

"Tại sao các người lại không phát hiện ra dấu vết của cự xà?" Cố Duệ giúp Nhạc Nhu hỏi xong thì nhìn thấy Nhạc Nhu gật đầu.

Nhạc Nhu suy nghĩ một chút rồi nói: "Lúc trước tôi đã từng đi theo Bạch Ngọc Đường vào vườn trái cây tìm kiếm nhiều lần nhưng chẳng hề tìm thấy một chút dấu vết nào do xà yêu để lại. Tôi thì không sao nhưng Bạch Ngọc Đường có học được thuật nhìn rõ của Bắc Đường phái. Thường thì có tai họa hoặc mùi do yêu nghiệt để lại thì hắn ta đều sẽ phát hiện ra một chút. Trừ khi nó có pháp thuật thông thiên, nếu không sao lại có thể làm được…"

Đương nhiên con xà yêu kia cũng sẽ không phải là loại yêu nghiệt có đạo pháp thông thiên gì cả. Nhạc Nhu lại nhìn Cố Duệ, giọng nói có chút mềm mại nhưng rất khẳng định: "Tựa hồ từ trước khi bắt đầu, cô nương đã rất ít gọi nó là xà yêu mà vẫn luôn gọi nó là cự xà, hình như cô nương không cho rằng nó đã thành yêu."

Cô gái này không hề ngốc, nhưng hóa ra Bạch Ngọc Đường quả nhiên thuộc phái Bắc Đường. Thật đúng là oan gia ngõ hẹp mà, may mắn là Nhạc Nhu không phải.

Cố Duệ ngồi trên ghế dựa, cảm thấy có chút khát nước. Cô rót một chén nước uống một hơi cạn sạch: "Tôi nhập môn chưa lâu nhưng có nghe trưởng bối trên núi từng có một câu nói như vầy: "Yêu quái, tinh khí biến hóa theo vật. Khí bên trong hỗn loạn, vẻ ngoài sẽ biến hóa, hình thần khí chất biểu hiện ứng dụng trong ngoài. Lấy ngũ hành làm căn bản, tinh thông ngũ sự (mạo, ngôn, thị, thính, tư), biến hóa muôn hình vạn trạng." Xà yêu thật sự nên là loài rắn tinh quái. Thân mình có thể biến hóa linh hoạt chứ không giống loại tầm thường, ứng với ngũ hành. Trước đây lúc cự xà tấn công hai con ngựa quả thật có xuất hiện sương mù màu xanh đậm nhưng rất nhạt, lại không quá đáng sợ. Không giống yêu nghiệt trong ngũ hành hay nói đúng hơn là vẫn chưa thật sự hình thành yêu khí trong ngũ hành.

Hơn nữa yêu nghiệt đích thực thì sẽ phân biệt rõ về mạo, ngôn, thị, thính, tư (cải biến dung mạo, hiểu biết nghe, nói, nhìn, suy nghĩ). Trình độ thông minh của chúng không kém con người bao nhiêu. Thế nhưng con rắn mà chúng ta gặp phải vẫn còn tập tính của loài rắn: Đói thì ăn, ăn xong thì trốn, trốn đến khi đói lại ra ăn, đánh bị thương thì bỏ chạy, pháp thuật gì cũng không có. Thật sự có chút làm mất thể diện của loài yêu."

Nhưng Cố Duệ lại có chút tức giận: "Nhưng nó cũng khá là lợi hại, tất cả chúng ta đều không làm gì được nó." Kỳ thật trong lòng cô cũng hơi chột dạ dù đã nhận định cự xà không phải xà yêu rồi. Vậy thì xà yêu thật sự sẽ lợi hại đến mức độ nào đây? Cố Duệ chợt giật mình nhận ra sự uy hiếp của thế giới thần quỷ, Đại Đường thịnh thế này đối với cô. Ở nơi này, không chỉ có chế độ phong kiến cao cao tại thượng mà còn có sự nguy hiểm khó lường của các loài yêu ma quỷ quái.

Cũng may Nhạc Nhu không hề hay biết tâm tư Cố Duệ đang dao động dữ dội, chỉ cảm thấy rất kỳ quái: "Thế nên nó không phải là yêu, không thể hoàn toàn che giấu dấu vết của mình được. Nhưng lúc trước chúng ta hoàn toàn không tìm được. Như vậy có thể… lúc trước nó không hoạt động ở gần thôn và hôm nay mới xuất hiện."

Hỏi như vậy thì đã tới vấn đề chính rồi. Lúc trước, cự xà không hoạt động ở khu vực này vậy tại sao những thôn dân kia lại mất tích.

Cố Duệ mơ hồ cảm giác mình đã lỡ bỏ sót cái gì đó nhưng trong lúc nhất thời lại không thể nào nghĩ ra được. Nhạc Nhu cũng không rõ lắm. Hai người nhìn nhau không nói gì, cũng chỉ có thể đi ngủ trước.

Hai người không quá thân thiết. Tuy đã biết tên của đối phương nhưng ngủ cùng giường là chuyện không thể nào. Cố Duệ lót mền trên mặt đất nằm nghỉ, dứt khoát ngủ và sẽ ngủ say. Dù sao thì hôm nay cô cũng đã mệt mỏi đến cực điểm.

Trên bầu trời đêm, trăng sao tỏa sáng lấp lánh, dù rất kinh sợ lo lắng nhưng cũng không thắng được việc cơ thể mọi người quá mệt mỏi cần nghỉ ngơi, tất cả đều ngủ say. Mọi vật đều rơi vào yên lặng.

Nhưng trong bóng đêm đột nhiên có tiếng sột soạt. Một bóng đen yên lặng sờ soạng đi ra rồi đi vào một gian phòng nhỏ cách biệt. Vừa đi vào đã nhìn thấy bếp lò cùng tủ để chén bát. Hiển nhiên đây là một căn phòng bếp.

Căn phòng bếp này không được sạch sẽ vì thời gian gần đây nhóm người Nhạc Nhu đã ở lại nơi này. Bọn họ không thiếu tiền nên đã mướn người dân trong thôn tới hầu hạ và nấu ăn, không cần phải động tay nấu nướng nên căn phòng bếp này bị bỏ trống đã lâu đến mức đã bị phủ lên một lớp bụi rồi.

Bóng đen kia tìm kiếm dưới tủ bát nhưng giống như không tìm thấy thứ cần tìm. Có chút nôn nóng nhưng lúc này bóng đen ấy lại nghe được vài tiếng vang nhỏ. Bóng đen ngẩn ra, nhìn chằm chằm vào bếp lò kia.

"Chít… chít…" Có một con chuột từ dưới bếp chạy nhanh đến. Nếu không phải bóng đen lúc trước từng nghe Cố Duệ nói cơ thể con chuột mang theo vi khuẩn và lúc trước trong cống ngầm dưới lòng đất ở U Châu thành đã nhìn thấy xác chuột. Lúc này cậu ta đã bắt con chuột này nướng lên ăn rồi.

Nhưng con chuột này là từ dưới bếp chạy ra, có phải trong nồi vẫn còn thứ có thể ăn hay không.

Lý Đại Hùng do đói quá mà tỉnh giấc, cậu ta liếm đôi môi tiến lên mở nắp nồi. Trong nồi trống không, cậu ta cảm thấy khó thở liền nhấc đống bát đĩa cùng tô ném xuống. Nhờ ánh trăng chiếu vào từ cửa sổ mà cậu ta vừa hay nhìn thấy thứ trong bếp lò… Cậu ta nhất thời hoảng sợ. Đó là một cái đầu người còn sống! Vả lại cái đầu này còn đang nhìn chằm chằm vào cậu ta nữa, cặp mắt kia xung huyết, dày đặc tơ máu trông rất kinh khủng.

.....

Cố Duệ vốn ngủ chưa bao lâu, lúc mới vừa xuyên qua còn được nhưng sau đó ở hồ Thái Khuê đã bị treo suốt một đêm nên tai thính mắt tinh hơn xưa nhiều. Sau hai năm tu hành lại càng mẫn tuệ hơn người thường.

Bởi vậy sau khi cô nghe được tiếng động thì lập tức mở mắt ra ngay: "Đại Hùng". Vừa rồi cô nghe được tiếng của Đại Hùng, xoay người đứng dậy đã trông thấy Nhạc Nhu cũng giống mình. Hai người nhìn nhau đồng thời nắm lấy áo choàng phủ lên người cùng lúc chạy ra ngoài.

Âm thanh vọng vào từ vách ngăn bên cạnh mà bên đó lần lượt là phòng chứa củi và phòng bếp. Cố Duệ vào phòng chứa củi trước, đi vào mới phát hiện ra một kẻ cao to như Lý Đại Hùng đã không thấy đâu nữa.

Sắc mặt Cố Duệ sa sầm. Nhạc Nhu cũng kinh hãi và nghi hoặc khi nhìn thấy phòng chứa củi trống trơn. Hai người cùng lúc chạy qua phòng bếp.

Cửa mở ra, hai người bước vào liền nhìn thấy một cái bóng trắng sáng choang, môi hồng răng trắng, tóc dài xõa trên vai…

"Khốn kiếp, nữ quỷ chết trinh!" Cố Duệ liền chạy vụt ra phía sau Nhạc Nhu. Nhạc Nhu còn đang bình thường nhìn thấy phản ứng kịch liệt của Cố Duệ cũng bị làm hoảng sợ theo. Lúc cô bình tĩnh nhìn lại thì có chút dở khóc dở cười, nào phải cái gì mà nữ quỷ, kia là Bạch Ngọc Đường mà.

Chuyện này là do Bạch Ngọc Đường có một dung mạo rất ưa nhìn. Nhưng đêm tối như thế này lại mặc đồ trắng đây không phải là muốn dọa chết người sao. Nhưng phản ứng dữ dội kiểu Cố Duệ thế kia đúng là hiếm thấy, nhất là khi cô còn gọi nữ quỷ nữa…

Nhạc Nhu nhìn Bạch Ngọc Đường, phát hiện khuôn mặt luôn buồn vui không lộ ra của hắn ta lúc này đã có chút biểu cảm.

So với Cố Duệ, Nhạc Nhu càng hiểu rõ con người này có bao nhiêu sự độc ác, cô ta lo sợ hắn ta đột nhiên sẽ ra tay đánh chết Cố Duệ vì vậy bèn lên tiếng trước: "Ngươi cũng nghe được à."

Kỳ thật trong lòng cô cũng có chút nghi ngờ. Việc mất tích của Lý Đại Hùng liệu có quan hệ đến Bạch Ngọc Đường không, dù sao cũng có sơ hở rất lớn nên chuyện Bạch Ngọc Đường xuất hiện ở nơi này chỉ là trùng hợp sao?

Đương nhiên cô cũng hiểu rõ Bạch Ngọc Đường không thể làm nên loại chuyện này. Hắn ta có rất nhiều cách có thể dễ dàng giết chết Lý Đại Hùng, cần gì phải lén lút như vậy. Hơn nữa lại có thể bị hai người họ bắt gặp nữa chứ.

Cho nên khả năng lớn nhất đó là hắn ta cũng nghe được động tĩnh nhưng tốc độ nhanh hơn các cô nên có mặt ở đây trước các cô. Thế nhưng cô có thể nghĩ được như vậy là do có chút hiểu rõ tính cách của Bạch Ngọc Đường nhưng còn tiểu cô nương bên cạnh thì không chắc lắm.

Nhạc Nhu nhìn về phía Cố Duệ nhưng không nói gì, bởi vì người này đang lật tung chén bát lên... Tìm người? Tìm người cũng không nên tìm như vậy. Cô ta rốt cuộc muốn tìm cái gì.

"Nếu không phải là do cự xà làm, chắc là do cậu ta tự mình đến nơi này lại đúng lúc gặp được chuyện gì rồi." Giọng nói của Cố Duệ rất chắc chắn. Nhạc Nhu hơi kinh ngạc, tự mình tới nơi này?

"Tôi cùng cậu ta vội vàng đuổi theo tên tiểu tặc kia nên còn chưa kịp ăn cơm chiều. Dù cậu ta không tới phòng bếp này trước, sớm hay muộn tôi cũng sẽ tới cái phòng bếp này." Cố Duệ buông bát xuống, nói:

"Phòng bếp này đã một thời gian không sử dụng rồi nhưng tên tiểu tử luôn luôn cố chấp này sẽ không dễ dàng bỏ qua, nếu còn chưa lật từng viên gạch, miếng ngói lên xem thì cậu ta sẽ không buông tay. Nói vậy là hai người không phát hiện ra căn phòng này có chút khác thường sao?" Thổi phồng người ham ăn nhất môn phái là Đại Hùng thành một đóa hoa xong Cố Duệ mới hỏi lại hai người kia.

Khác thường ở chỗ nào? Hai người cùng lúc đưa mắt nhìn về phía bếp lò.

Chiếc bếp lò kia chính là điểm khác thường. Tro bụi quanh lồng hấp bánh bao đặt trên bếp lò có dấu vết bị ma sát, hơn nữa lượng tro bụi phân bố không đồng đều, còn rất nhiều tro nữa chứ. Chuyện này có nghĩa là nó đã từng bị thay đổi vị trí và đồng thời còn có vật gì đó thường xuyên đụng chạm đến nó nữa.

Sắc mặt Bạch Ngọc Đường không chút thay đổi cầm lấy cái nồi ném sang bên cạnh. Hai người Cố Duệ cùng nhìn thấy phía dưới đen thui. Nên nói sao…

Mẹ kiếp! Nói sao bây giờ! Không lẽ mỗi người cổ đại đều là lũ chuột chũi đào đất hết sao!

Bây giờ đối với chuyện này Cố Duệ rất là kiêng kị nhưng chuyện có quan hệ tới sự an toàn của Lý Đại Hùng nên không thể không kiên trì. Thế nhưng lúc Cố Duệ nhìn cái đường hầm trên mặt đất linh quang trong đầu chợt động.

"Nhạc Nhu! Lúc trước cô không phải đã nói nhóm người trong thôn liên tiếp mất tích hay sao? Tra không được bất kỳ dấu vết nào đúng không?" Cố Duệ đột nhiên hỏi như vậy, Nhạc Nhu nhíu mày: "Đúng vậy!"

"Vậy cô có biết nghề nghiệp của tên Khổng Động Sinh kia là gì không?" Cố Duệ không chờ cô ta phản ứng, cũng không thèm để ý đến ánh mắt của Bạch Ngọc Đường nhìn mình, chỉ trầm giọng nói: "Trộm mộ."

Nhạc Nhu giật mình, Bạch Ngọc Đường cũng nhíu mày, trộm mộ?

"Ý của cô là, do nghề nghiệp của Khổng Động Sinh là trộm mộ nên trong thôn có rất nhiều thông đạo dưới lòng đất. Nhóm người trong thôn mất tích cũng là thông qua những thông đạo này? Như vậy cái thôn này là…" Nhạc Nhu phân tích vấn đề theo sự ám chỉ của Cố Duệ, lúc này sắc mặt cô ta cũng trở nên đầy nghiêm túc.

Làm loại nghề trộm mộ này không thể chỉ có một người mà nó là một quần thể người. Vả lại khu vực này có vị trí địa lý rất đặc sắc, loại thôn trang và gia tộc bình thường dần dần đều sẽ trở thành hang ổ. Đương nhiên Ẩn Nguyệt thôn này cũng rất có khả năng đã trở thành hang ổ của bọn trộm mộ.

Hai thiên chi kiêu tử (*) lần đầu tiên phải chịu sự khinh bỉ của một cô nương hoang dã: "Các ngươi lúc trước đến nơi này tra núi, tra nước, tra đất, tra vườn cây ăn quả nhưng lại không hề tra người đúng không? Ta thấy chuyện những thôn dân này mất tích lúc trước là do chính bọn họ tự làm. Cái gì mà quỷ yêu, nguyên một ổ trộm mộ thì có!"

Cô làm khảo cổ cho nên trời sinh không có ấn tượng tốt đối với việc trộm mộ. Tuy cô cũng là trộm mộ cho quốc gia nhưng ít nhất cũng có bằng cấp đàng hoàng nha.

"Những người này đúng là…" Nghĩ đến việc một đám người đứng trong hàng ngũ tinh anh luôn nhận được sự tôn trọng cùng sùng bái lại bị một nhóm trộm mộ đùa bỡn trong lòng bàn tay, còn ra sức giúp họ tìm kiếm người, cuối cùng lại mệt mỏi giống như chó. Dù là người có tính tình tốt như Nhạc Nhu cũng không khỏi tức giận nói chi là Bạch Ngọc Đường… Cố Duệ cảm thấy được sát khí dày đặc lạnh lẽo, cô rùng mình một cái, tránh xa chỗ cũ một chút.

***

(*) Thiên chi kiêu tử: Đứa con cưng của ông trời.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 122: Khổng Nhị Thúc, Tam Quốc Mộ

"Chuyện này chắc chắn nhóm người trưởng thôn cũng biết một ít, nhất định phải bắt họ lại để hỏi rõ một chút. Nhưng sợ là Đại Hùng nhà ta sẽ gặp nguy hiểm nên tôi muốn đi xuống thông đạo này trước. Hai người đã có kế hoạch gì chưa?"

Mặc dù biết nếu quay trở về hỏi trưởng thôn và những người khác khẳng định sẽ có tin tức hữu dụng nhưng cô lại không muốn tốn thêm thời gian. Lỡ như Lý Đại Hùng bị làm hại thì sao? Ai nói trước được đây!

Nhưng mà cô lại phát hiện một vấn đề chết tiệt nữa là bây giờ giữa Nhạc Nhu và Bạch Ngọc Đường, ai sẽ trở về giải quyết chuyện những người trong thôn kia.

1. Nhạc Nhu đi? Vậy cô phải cùng Bạch Ngọc Đường hợp thành một tổ đội để đi xuống thông đạo. Cố Duệ: Không!

2. Bạch Ngọc Đường đi? Nhưng Bạch Ngọc Đường sẽ chịu làm người lo chuyện hậu cần sao? Tất nhiên là không phải! Hơn nữa Nhạc Nhu và Cố Duệ đều lo lắng lúc bọn họ quay trở lại thì những người trong thôn đó đều đã bị chết chém hết cả rồi.

3. Nhạc Nhu và Bạch Ngọc Đường cùng đi? Cô sẽ tự đi một mình!

Hình như cái thứ ba hay hơn thì phải? Không! Dù sao Bạch Ngọc Đường sẽ không làm chuyện hậu cần, cũng sẽ không quan tâm đến các cô. Hắn ta đã nhảy thẳng vào thông đạo

Nhạc Nhu cảm thấy đau đầu nhưng điều khiến cô càng đau đầu hơn chính là Cố Duệ nói: "Hay là hai người đi cứu Đại Hùng đi, chỉ cần có thể mang hắn về là được. Tôi sẽ ở hậu phương ủng hộ hai người, cố lên!"

Ánh mắt người này đặc biệt thành khẩn, đôi mắt dường như đang sáng lên. Không có tình nghĩa đồng môn chút nào như vậy, thật sự là tốt lắm sao?

Thật ra Nhạc Nhu đang muốn làm như vậy nhưng rất nhanh đã nhận ra đây là Cố Duệ đang cố ý nhượng bộ. Cô luôn luôn không thích chiếm lợi ích của người khác, lúc này tại sao lại không biết xấu hổ đi giành cơ hội nghĩ cách cứu viện cho sư đệ của người ta chứ. Cô liền nhường một chút, nói: "Cố cô nương vẫn nên tự mình đi thì hơn, có Bạch Ngọc Đường đi cùng sẽ bảo đảm an toàn. Trừ khi cô đụng chạm vào những chỗ giới hạn của hắn ta, hắn ta mới sẽ quay lại đối phó cô."

Con bà nó! Cái này mà gọi là an toàn được bảo đảm! Còn cô nữa, không cần phải quan tâm như vậy đâu. Tôi thật lòng rất muốn để cho hai người đi cứu người mà.

Nhưng nhìn thấy bộ dáng đoan trang quan tâm của Nhạc cô nương, Cố Duệ đành phải tức giận đồng ý và chui ngay vào thông đạo.

Sau khi Nhạc Nhu nhìn thấy Cố Duệ đã biến mất trong thông đạo liền xoay người rời khỏi.

Cố Duệ vừa chui xuống thông đạo đã nhìn thấy khuôn mặt của nam quỷ chết trinh đã mơ hồ biến mất. Người này đang sợ mình ỷ lại vào hắn ta đây. Đi rồi càng tốt!

Cố Duệ biết mình rất thông minh nhưng trước mắt thực lực lại không có. Nhất là lại gặp loại người cũng thông minh không kém, tâm tư ác độc thực lực lại siêu phàm này. Tốt nhất là nên cẩn thận một chút thì hơn.

Không trông thấy hành tung của Bạch Ngọc Đường. Một mình Cố Duệ trong thông đạo sờ soạng, nghề nghiệp của cô là khảo cổ nên không biết đã sờ soạng qua bao nhiêu ngôi mộ và đã đi qua không biết bao nhiêu thông đạo như thế này rồi. Đối với chuyện này so với tất cả những người khác cô càng hiểu rõ.

"Cái này thì tính là cái gì, nhiều lắm thì được gọi là hang. Còn là một cái hang chuột được làm rất là qua loa vội vàng nữa." Cố Duệ rất là ghét bỏ nhưng cô cũng rất nhanh đã tìm ra dấu vết, liền lần theo dấu vết mà đi.

Thông đạo này rất chật hẹp, hai người không thể đi cùng nhau, chiều cao của thông đạo cũng không vượt qua một người. Cho nên nếu muốn mang theo một người thì cũng chỉ có thể kéo đi theo mà thôi.

Có thể kéo vật to như vậy, với kích thước bờ vai như con gấu của Đại Hùng kia thì nhất định cũng chỉ có thể bị người ta kéo đi thôi.

Không biết là còn sống hay đã chết nữa, nhưng có thể xác định được bạn học Đại Hùng đã bị người ta kéo đi rồi chứ không phải gặp phải quỷ quái gì.

"Nếu là quỷ quái thì cô vẫn nên trở về nhường lại công việc này cho Nhạc Nhu thì hơn." Suy nghĩ này của Cố Duệ ở đây gọi là anh minh biết xem xét thời thế chứ không phải là sợ chết.

Trên mặt đất có dấu chân của hai người. Trong đó có một cái là của Bạch Ngọc Đường, rất cạn. Thân pháp của người này rất là lợi hại, ba đến bốn mét mới để lại một dấu chân.

Nhưng kẻ kéo theo Lý Đại Hùng thì khác rồi, bước chân rất nặng. Cũng phải thôi, phải kéo theo Lý Đại Hùng nặng gần hai trăm cân cơ mà.

Cố Duệ đuổi theo dấu chân nhưng phát hiện thông đạo này bốn phía thông suốt. Thời gian đào móc thông đạo này cũng đã lâu rồi. Đương nhiên nghề trộm mộ này không phải gần đây mới xuất hiện mà nó là nghề có truyền thừa lâu đời.

"Thật đúng là hang ổ trộm mộ mà." Cố Duệ đang nói thầm thì chợt nghe được phía trước có tiếng nước truyền tới.

Tiếng nước? Cô có chút sửng sốt, thần kinh căng thẳng, bước chân nhẹ nhàng, cẩn thận đến gần phía trước…

Đầm nước? Tại sao nơi này lại có một cái đầm nước. Còn có móc treo thùng nước chẳng lẽ nơi này là một cái miệng giếng? Cũng quá tà môn rồi, rốt cuộc có liên quan gì với giếng nước. Cô cảm thấy kinh ngạc, nghi ngờ và không chắc chắn… Cô định thò đầu ra nhìn lên trên xem thử…

"Ngươi muốn nhìn cái gì vậy?"

"Không có gì, luôn có cảm giác giống như có tiếng gì đó."

"Thôi đi… Người của chúng ta đều họp mặt ở bên kia rồi cũng chỉ có hai người chúng ta phải chôn chân đứng đây chờ trưởng thôn tới. Lúc này là lúc nào rồi mà còn tự dọa mình, có tiếng gì đi nữa thì cũng là do lũ chuột thôi."

Hai người ở bên cạnh miệng giếng nói chuyện xong cũng đồng thời tiến tới miệng giếng nhìn xuống kiểm tra nhưng chỉ trông thấy sóng nước lấp loáng mà thôi. Dây thừng và thùng nước vẫn không chút động đậy, làm gì có người nào.

"Hừ! Ta đã nói là do ngươi tự mình dọa mình mà. Được rồi! Đã trễ thế này rồi, thật là buồn ngủ chết được. Bọn người nhị thúc chắc đã bàn xong chuyện rồi. Lần nào cũng là chúng ta xui xẻo, có bản lĩnh thì kêu cái tên tiểu tử Khổng Động Sinh đến trông chừng, hắn dựa vào cái gì…" Một người có chút nén giận nhỏ giọng lầm bầm. Tên còn lại lên tiếng khuyên bảo hắn ta: "Cẩn thận kẻo nhị thúc nghe thấy đấy! Trưởng thôn còn đang ở trong thôn đối phó với đám người Hàng Sư kia. Nếu xảy ra một chút sai lầm nào thì lần mua bán này của chúng ta coi như mất trắng."

Lo sợ là đương nhiên, hắn ta cũng sẽ không oán trách: "Được rồi! Chờ sau khi trưởng thôn tới, chúng ta kéo bọn họ lên là có thể được nghỉ ngơi rồi."

Hai người không nói gì thêm nhưng vẫn còn canh chừng ở phía trên bên cạnh giếng nước. Miệng giếng này quả nhiên chính là cửa ra vào.

Phía dưới giếng nước, bên trong thông đạo Cố Duệ đang dựa người vào tường suy nghĩ. Người trong thôn này quả nhiên là một đám trộm mộ, bọn họ hình như còn đang làm một vụ buôn bán lớn. Vả lại nhóm người của Nhạc Nhu đã gây cản trở cho việc buôn bán lớn của họ.

Suy đoán của Cố Duệ là như vậy nhưng thực tế như thế nào thì cần cẩn thận điều tra lại rồi nói sau. Việc quan trọng bây giờ là phải tìm được Lý Đại Hùng, còn người của cái thôn này làm nghề gì, hiện giờ cô cũng không thèm quản nữa rồi.

Sau khi hạ quyết tâm, Cố Duệ đợi thêm một lúc lâu cho đến khi hai người phía trên lại lần nữa lên tiếng than vãn và oán hận là quá lạnh gì đó thì mới di chuyển bước chân đi thẳng tới nơi treo thùng nước ở trước mặt đầm nước, cầm lấy dây thừng. Vì thân thể nghiêng về phía sau để khống chế trọng tâm

nên dây thừng và thùng nước lắc lư liên tục khiến ròng rọc ở phía trên cũng liên tục lắc lư theo.

Những người ở phía trên nghe thấy tiếng vang cho rằng người đã tới liền nắm lấy ròng rọc quay liên tục kéo theo Cố Duệ cùng thùng nước hướng lên trên.

Trời trên núi tối đen như mực làm bọn họ không thấy rõ, lúc quay ròng rọc mới biết là có một người đứng trên thùng nước. Còn người này là ai thì bọn họ cũng không suy nghĩ nhiều như vậy. Chờ cho đến lúc nhìn thấy khuôn mặt đối phương trong cơn hoảng sợ còn chưa kịp nói gì thì Cố Duệ đã chui lên, đôi tay nhanh như tia chớp bổ vào trên cổ hai người.

Hai người cùng lúc bị đánh hôn mê, thân thể vừa ngã xuống đã bị Cố Duệ đỡ được. Cẩn thận lại nhanh chóng kéo vào một đám cỏ mọc um tùm bên cạnh che giấu. Như vậy khi không thấy hai người, phía đối phương sẽ cho rằng hai người đã đi ra ngoài tản bộ mà sẽ không nghĩ là bọn họ đã bị tập kích.

Làm tốt mọi chuyện xong, Cố Duệ mới quan sát xung quanh mình. Nơi này đã không còn là trong thôn mà giống như là một cái chân núi không có người ở. Đúng như vậy, cứ nhìn các ngọn núi hùng vĩ kia là biết rồi. Do sắc trời tối đen, cô không thể xác định nơi đây nằm ở hướng nào của Ẩn Nguyệt thôn nhưng chắc chắn là không thể gần được. Nếu không tại sao đám người của Nhạc Nhu lại không tìm được một chút dấu vết nào.

Cách nơi này hơn trăm mét là một vùng núi hẻo lánh, Cố Duệ còn nhìn thấy có một căn nhà gỗ tồi tàn. Gọi nhà gỗ là đã coi trọng nó chứ thật ra phải gọi là một phế tích mới đúng. Nóc nhà không được lợp đầy đủ, xà nhà có mấy cây gỗ đều có thể nhìn thấy được.

Trong căn nhà đó, có một gian phòng được xem là tốt nhất có chút ánh lửa.

Cố Duệ sờ soạng đi qua đó, mặc dù đối với người thường cô thừa sức đối phó nhưng người làm nghề trộm mộ đa số đều nhạy bén, có không ít thủ đoạn. Cô không thể xem thường được.

Có một đám người đang ngồi trong ngôi nhà hư hỏng đó. Có một số người ngồi trên cục đá hoặc ghế gỗ cũng có kẻ ngồi bệt dưới đất, mặc dù chúng không được sạch sẽ cho lắm. Ngọn lửa cháy không lớn bởi vì nó đã bị cố ý dập tắt bớt chỉ chừa lại chút ánh sáng để bọn họ thấy rõ khuôn mặt lẫn nhau là đủ rồi.

Khổng nhị thúc ngồi ở chỗ kia, hạ giọng nói: "Cụ thể cứ an bài như vậy, mấy người nhớ kĩ chuyện mình cần phải làm. Ngày mai bắt đầu, nhớ là đừng ngu ngốc mà làm mấy chuyện tự thiêu thân mình."

Thật vất vả lắm mới tìm được một vị trí tốt nhất và cũng đã chuẩn bị xong tư thế tiêu chuẩn để sẵn sàng nghe lén vậy mà Cố Duệ lại nghe được những lời này. Trong lòng cô thầm mắng to: "Muốn làm cái cây búa gì đây. Ta đã chuẩn bị tư thế xong rồi! Có thể nói lại một lần nữa được không?"

Khổng nhị thúc đã nói đến miệng khô khốc, làm sao có thể lặp lại lần nữa được. Ông ta đảo mắt qua tất cả những người có mặt ở nơi này, nói:

"Những người ở trong thôn đó tạm thời bị chúng ta xoay vòng. Vả lại là do hai tên tiểu tử khinh người đó dẫn đội nên không có sự uy hiếp lớn. Nhưng những vị Hàng Sư lâu năm đang ở trong núi kia rất lợi hại lại khó giải quyết. Những ngày này chúng ta phải tuyệt đối lưu ý không được lộ sơ hở. Đối với ngôi đại mộ thời Tam Quốc này, chúng ta vốn luôn thong thả thăm dò, đến nay đã xem như có kết quả. Chỉ còn đợi đến sáng ngày mai là có thể ra tay…"

Cố Duệ đang nghe lén suýt chút nữa gặm luôn gậy gỗ. Đại mộ thời Tam Quốc? Không thể nào, loại đại mộ này sao có thể an táng ở chỗ này được.

Cố Duệ đã đào không ít đại mộ, đối với việc tuyển chọn vị trí mộ địa của đế vương cổ đại và quý tộc thời phong kiến cũng có chút hiểu biết. Ẩn Nguyệt thôn nơi này không được xem như là nơi có phong thủy bảo địa. Cũng không phải chọn lựa đầu tiên của các đại nhân vật thời cổ đại để đặt mộ địa. Chẳng lẽ cách nhìn của vị đại nhân vật này có chút độc đáo hay là nơi này còn có càn khôn gì.

Nhưng chẳng lẽ những người này cũng không biết được lai lịch của ngôi mộ này. Cố Duệ không tiếp tục nghe mấy người kia nói về chuyện mộ địa nữa vì Khổng nhị thúc đã bỏ thêm một ít đất vào đống lửa nhỏ. Ánh sáng của ngọn lửa nhạt đi rất nhiều, tiếng nói của ông ta rất nhỏ: "Người kia thế nào rồi?"

Trong đó có một người cười hề hề: "Không khóc lóc cũng không làm khó chỉ đòi một chút đồ ăn. Tên đó là một tên nghèo túng, không có bản lĩnh gì. Nhị thúc đừng quá lo lắng."

"Nhị thúc! Tuy rằng tên to con kia không có bản lĩnh gì, một cú đã ngất nhưng giữ lại cũng là một tai họa. Chi bằng…"

Khổng nhị thúc không trả lời vội. Khoảng thời gian ngắn ngủi này làm Cố Duệ có chút căng thẳng. Hận không thể ngay lập tức tìm thấy Lý Đại Hùng rồi dẫn hắn chạy trốn thật nhanh.

"Cậu ta nhất định là người trong đám Hàng Sư kia, để lại nhất định sẽ có lợi, không nên giết cậu ta vội." Khổng nhị thúc đúng là một lão hồ ly nên biết cách chừa lại một con đường lui cho mình. Tuy ông ta không quen biết Lý Đại Hùng nhưng đã thấy những thứ trong túi của cậu ta nên đương nhiên biết cậu ta cũng là một trong những Hàng Sư.

"Nhị gia anh minh. Nhưng cái tên Hàng Sư này không thuộc dạng tham ăn bình thường. Trong túi đựng toàn thứ linh tinh nhưng một đồng tiền cũng không có. Còn nữa, con bà nó, lại tích trữ đồ ăn cũng không sợ gặp phải chuột. Khó tránh thịt nhiều lại ngu như vậy."

Mấy tên trộm mộ đều cười nhạo Lý Đại Hùng. Cố Duệ ở bên ngoài nghe thấy mắt trợn trắng. Mẹ kiếp! Đại Hùng nhà chúng ta thịt nhiều là ăn gạo của bọn ngươi chắc. Nói cậu ta ngốc nhưng mà cậu ta chưa bao giờ để mình đói bữa cơm nào đâu. Có bản lĩnh hãy cho hắn ăn no mười cái bánh bao xem có giết chết được bọn ngươi không! Còn chuyện nghèo… Còn không phải là do tiền đã bị bọn ngươi trộm hết sao!

Cố Duệ thầm mắng trong lòng nhưng bỗng nghĩ tới một chuyện. Cái tên Khổng Động Sinh chẳng lẽ chưa nói thẳng với bọn họ là cậu ta trộm được năm trăm lượng sao?

Tiểu tử này thật nhỏ mọn! Cố Duệ phát hiện mình bội phục sát đất người này nhưng mà đến giờ còn chưa biết được nơi giam giữ Lý Đại Hùng, chuyện này hơi khó giải quyết rồi.

Đột nhiên Cố Duệ nghe thấy có tiếng bước chân. Tiếng bước chân này vừa hay lại hướng về phía cô. Dù vậy cô lại đang trốn trong bóng tối nên cũng không gấp gáp, chỉ che giấu hơi thở của mình đi…

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 123: Đào Tẩu Ban Đêm?

Bên ngoài chỉ là một cái bóng mờ nhưng Cố Duệ đã quá quen thuộc với bóng tối nên nhờ vào ánh trăng, cô có thể mơ hồ nhìn thấy được chiều cao cùng ngoại hình của người này.

Khổng Động Sinh! Đôi mắt Cố Duệ nheo lại. Cố Duệ vẫn không hề động đậy khi nhìn thấy hắn ta đi qua và cách vị trí ẩn nấp của cô khoảng năm thước.

"Nhị thúc." Khổng Động Sinh vừa đi vào đã gọi Khổng nhị thúc nhưng lại chẳng hề để ý đến những người khác. Thái độ của hắn ta như vậy đương nhiên khiến vài người không thích nhưng không ai dám biểu hiện ra ngoài vì Khổng nhị thúc chính là lão đại của bọn họ.

"Ừ! Thế nào rồi?" Khổng nhị thúc nhìn về phía Khổng Động Sinh. Hắn ta luôn biết nhị thúc của mình là người hung tàn. Nếu như ngươi làm không xong chuyện thì dẫu có là thân thích của ông ta thì ông ta cũng sẽ không chừa lại chút mặt mũi nào cho ngươi. Thế nhưng một khi thấy ngươi hữu dụng thì sẽ dung túng cho ngươi.

"Vâng! Con vẫn luôn lén lút đi theo phía sau bọn họ, những người đó vẫn luôn đi tìm dấu vết của tai họa, không hề phát hiện chuyện của lăng mộ. Dù vậy con lại cảm thấy được là những người kia hết sức lợi hại. Trong đó có một người họ Khổng, biết xem tinh vị trên bầu trời. Ông ta nói gió, núi, nước ở Ân Nguyệt thôn chúng ta rất đặc biệt, là cái gì mà thập nhị trường sinh tất có một ngũ hành huyệt… Bọn họ quá lợi hại, con không dám lại quá gần nên chỉ nghe được những lời này."

Những lời Khổng Động Sinh vừa nói khiến những người khác khó hiểu, bọn họ cũng chỉ có thể đưa mắt nhìn Khổng nhị thúc. Nhưng Khổng nhị thúc - người được cho là có kiến thức rộng rãi và rất am hiểu phong thủy của các mộ địa lại chỉ thản nhiên đưa mắt nhìn Khổng Động Sinh.

"Thuật ngữ của Hàng đạo thôi, không cần quá để ý làm gì. Nhưng chúng ta nên làm việc nhanh chóng một chút. Bây giờ cũng chỉ chờ cữu công của con đến." Khổng nhị thúc nói xong bỗng khẽ nhíu mày. Những người khác cũng nói thầm tại sao trưởng thôn giờ này còn chưa tới.

"Có phải xảy ra chuyện gì rồi hay không?"

"Chắc là không đâu! Đám thiếu niên kia đâu phát hiện chuyện gì. Chắc là đang bị việc khác kéo chân."

Mọi người nghị luận xôn xao, Khổng nhị thúc cẩn thận nói: "Đến hỏi tên cao to kia đi, lúc trước cậu ta còn ở trong thôn đã xảy ra chuyện gì?"

Có người đang muốn đi tra hỏi Lý Đại Hùng, Cố Duệ cũng đang cầu nguyện cho số người đi không quá nhiều để cô có thể dễ dàng giải quyết. Nhưng không ngờ Khổng Động Sinh lại tò mò hỏi là ai.

"Là một tên Hàng Sư cao to, trình độ rất kém cỏi, bị một đấm của Lôi Tử đánh ngất xỉu lôi về đây…"

Mới vừa nghe xong Khổng Động Sinh có chút sửng sốt. Trong lòng thầm nghĩ chắc không phải là cái tên bị mình cướp tiền chứ. Nếu là như vậy một khi cậu ta khui chuyện năm trăm lượng ra thì mình làm sao có thể giấu giếm được nữa. Đoàn thể kiêng kị nhất là kẻ độc chiếm một mình, một khi điều tra ra là sẽ chặt tay đấy! Không được, chuyện này không ổn. Tâm tư vừa chuyển đã nói: "Nhị thúc! Tra hỏi là sở trường của con, việc này cứ giao cho con đi. Bảo đảm sẽ làm ngon lành cành đào."

Những người khác nói thầm trong lòng chỉ mình cậu biết biểu hiện à nhưng ngoài mặt lại liên tục đề cử Khổng Động Sinh, ra vẻ như rất tin tưởng năng lực của cậu ta.

Khổng nhị thúc cũng không phản đối, gật gật đầu. Ông ta cũng cảm thấy việc này giao cho Khổng Động Sinh làm sẽ càng thuận tiện.

Cố Duệ đã biết địa điểm nhưng cũng không vội đi mà nhìn theo Khổng Động Sinh đi ra khỏi nhà gỗ. Quan sát không có người mới đi theo.

Cố Duệ chưa đi tới chỗ, cô cũng nhìn thấy Khổng Động Sinh vẫn chưa đi tới nơi nhưng hai người bọn họ đều đã biết chỗ giam giữ Lý Đại Hùng rồi.

Bởi vì họ nghe thấy tiếng bụng đói kêu vang.

Tên tham ăn này! Trong lòng hai người đều nghĩ cùng một lúc.

Bên trái hướng nam gian thứ hai, bên trong phòng Lý Đại Hùng bị trói giống như một cái bánh chưng nhưng do đói bụng dữ dội, đói đến hai mắt mở không ra nhưng khi nghe thấy tiếng bước chân, cậu ta "ô ô" kêu lên.

Miệng cậu ta bị nhét vải vụn nên cũng chỉ có thể phát ra âm thanh như vậy.

Nhưng khi cậu ta nhìn thấy được là Khổng Động Sinh đi vào thì lập tức cảm thấy cả người khó chịu.

Mẹ bà! Sao lại là cái tên thổ tặc này.

Lý Đại Hùng trợn đôi mắt giận dữ lên nhìn Khổng Động Sinh. Sau đó nhìn thấy một đôi mắt nhìn chằm chằm theo dõi mình, ánh mắt này không hề có thiện ý. Dù đầu óc mù mịt như Lý Đại Hùng cũng cảm thấy được ánh mắt này chứa đầy sự ác ý. Cúc hoa (*) cậu ta căng thẳng, tên khốn này rốt cuộc đang muốn làm gì?

"Quả nhiên là cậu! Không ngờ hai người cũng tới nơi này." Khổng Động Sinh cũng không ngờ là trong thời gian ngắn như vậy hai người Cố Duệ đã đuổi theo tới Ẩn Nguyệt thôn. Không chừng còn chung một bọn với đám người ở trong thôn, chuyện này cũng thật là trùng hợp.

Trong miệng Lý Đại Hùng còn ngậm miếng vải rách nên không có cách nào trả lời được chỉ có thể oán hận trợn mắt nhìn hắn ta chằm chằm.

Khổng Động Sinh sợ cậu ta la lên nên không giúp tháo miếng vải kia xuống mà chỉ quan sát thần sắc của Lý Đại Hùng. Thằng nhãi Lý Đại Hùng này làm gì có cái gọi là tâm cơ. Biểu hiện lảng tránh đã khiến hắn ta biết được.

Cô ta quả nhiên cũng tới! Ánh mắt Khổng Động Sinh lóe lên rồi nói: "Như vậy cũng đúng lúc, cô ta dù sao cũng phải chết. Nhị thúc bọn họ đã đi bắt cô ta rồi."

Lý Đại Hùng nghe vậy liền tức giận cũng rất sốt ruột. Những người này muốn gây bất lợi cho Khỉ! Tiên sư mày, đã trộm tiền còn muốn hại người.

Do quá nổi giận nên hai chân Lý Đại Hùng chợt dùng sức nhào qua chỗ Khổng Động Sinh, đẩy hắn ta cùng té ngã.

Hai người ở trên mặt đất loạn thành một đường nhưng do Lý Đại Hùng đang bị trói nên không thể đánh Khổng Động Sinh được. Sau khi té ngã ánh mắt Khổng Động Sinh trở nên lạnh lùng, trong tay không biết từ lúc nào đã xuất hiện một cái dao găm ánh lên sát khí lạnh lẽo và sắc nhọn. Nhưng Lý Đại Hùng cũng nhân cơ hội cọ rớt miếng vải trong miệng ra, nhìn thấy dao găm liền hoảng hốt: "Má ơi! Ngươi…"

Khổng Động Sinh đang lo sợ cậu ta lên tiếng, thấy cậu ta lên tiếng do dự một chút nhưng vẫn cầm con dao hung hăng đâm về phía bụng cậu ta…

Phịch! Một người té xỉu ngã vào trên người Lý Đại Hùng.

Hai chân Lý Đại Hùng run lên. Cả người cậu ta còn đang trong tình trạng căng thẳng cao độ cho đến khi nhìn thấy bóng dáng trong màn đêm kia. Bóng dáng này cậu ta quá quen thuộc, lúc này nhìn thấy đôi mắt có chút cay cay.

"Khỉ…" Cậu ta vừa định gọi thì đã bị Cố Duệ che miệng lại.

"Kêu cái gì mà kêu! Nhanh lại đây vác thằng nhãi này chạy đi tránh để những người khác đuổi theo." Cố Duệ giúp Lý Đại Hùng tháo dây thừng rồi tìm đường chạy trốn. Lý Đại Hùng nghĩ đến việc từng đau khổ bị bắt bây giờ không dễ dàng gì thoát nạn vậy mà hiện giờ còn không thể ra tay dạy dỗ bọn trộm mộ đó một trận được. Nhưng nghe Cố Duệ dặn dò như vậy, cậu ta theo quán tính liền nghe theo khiêng Khổng Động Sinh đang hôn mê chuồn êm ra khỏi căn nhà tồi tàn kia.

Cũng tốt, chỗ này vốn là nơi hoang vu, cỏ mọc còn cao hơn đầu người. Bọn họ chọn nơi này vốn là để che giấu hành tung bây giờ thì lại tiện lợi cho việc chạy trốn của hai người Cố Duệ.

Chạy được một đoạn đường thật xa, Lý Đại Hùng mới hỏi Cố Duệ tại sao không cho đám người kia một trận.

Còn việc tại sao phải mang theo Khổng Động Sinh cùng đi, Lý Đại Hùng không cần phải hỏi. Thật vô nghĩa, đương nhiên là để hỏi hắn ta nơi cất giấu năm trăm lượng kia rồi. Nhiều ngân lượng như vậy chắc chắn không thể mang theo trên người, nhất định đã đem đi giấu rồi.

"Những người này có thể ẩn nấp ở đó lâu như vậy lại có thể lừa và quay đám người Nhạc Nhu như dế, cậu cho rằng ai cũng giống như Khổng Động Sinh vậy? Mà chính cái người mà cậu xem nhẹ này lại suýt chút nữa thủ tiêu cậu rồi." Cố Duệ không chút che giấu sự coi thường của mình đối với Lý Đại Hùng.

Lý Đại Hùng biết mình đuối lý nhưng cũng cố phản bác lại: "Lúc đó tôi đang bị trói mà."

"Vậy thời điểm cậu chưa bị trói tại sao lại bị đánh cho ngất xỉu rồi bị kéo đi vậy."

"Tôi là bị đói đấy! Là do đói đấy!"

“Đói! Đói! Đói!... Cậu là heo sao. Làm như tôi không đói vậy…”

Vừa nói xong, bụng Cố Duệ cũng kêu lên. Trước khi Lý Đại Hùng kịp cười to Cố Duệ đã trợn trắng mắt giận dữ quát to: “Câm miệng!”

Được rồi! Tốt xấu gì Khỉ cũng tự mình đến cứu người, Lý Đại Hùng cũng chỉ có thể nín cười, chạy một lúc lâu lại nói: “Khỉ, ở đây là chỗ nào vậy?”

“Không biết.” Cố Duệ vừa mới trả lời xong đôi mắt Lý Đại Hùng đã trợn trắng lên. Nhưng thật sự Cố Duệ không biết ở đây là nơi nào. Dù sao đêm hôm khuya khoắt giống như con quạ dù có sơn lên màu gì thì cũng đen thui cả thôi, cô cũng không thể nào tìm được đường trở về thôn nữa.

“Mặc kệ! Chúng ta cứ chạy một vòng quanh núi là có thể về tới thôn! Ta đoán có thể chúng ta đang ở bên kia của ngọn núi. Khoảng cách không gần nên đám người Nhạc Nhu mới không tìm kiếm tới được bên này.”

Cố Duệ vừa phân tích vừa tiếp tục chạy về phía trước. Đáng tiếc là bọn họ không thể dùng lửa vì như vậy sẽ thu hút sự chú ý của đám trộm mộ kia, nếu không thì có thể thấy rõ đường đi hơn một chút rồi.

Hai người còn đang hăng hái chạy thì nghe được tiếng động phía sau, quay đầu lại thì nhìn thấy có ánh lửa yếu ớt, hơn nữa còn đang tiến lại gần. Hai người nhìn nhau, sao có thể tìm được nhanh như vậy chứ! Chết tiệt thật!

Mười mấy phút trước đó, đám người Khổng nhị thúc còn đang ở trong ngôi nhà tồi tàn kia kiểm tra lại công cụ trộm mộ chuẩn bị cho sáng ngày mai khởi công. Nhưng đợi mãi vẫn không thấy trưởng thôn tới, thời gian cũng đã trôi qua.

Khổng nhị thúc tuổi tác đã cao nên có chuyện gì mà chưa từng trải qua, ông ta cảm thấy có chút kỳ quái. Trong lòng thì thầm nghĩ trong thôn chắc là đã xảy ra chuyện không may nên trưởng thôn mới không thể tới được. Càng kỳ lạ hơn nữa là tại sao tên tiểu tử Khổng Động Sinh mãi đến giờ còn chưa quay lại.

“Đi qua đó xem thử.” Khổng nhị thúc phân phó một người đi qua xem nhưng không bao lâu người đó đã thất tha thất thểu chạy trở về, không thấy người.

Đã biết là có quỷ mà!

Sắc mặt Khổng nhị thúc lộ vẻ lo lắng: “Đuổi theo.”

Một bên là trốn, một bên lại đi tìm. Bên trốn còn sợ gây ra động tĩnh nên chịu hạn chế. Bên tìm lại không giống như vậy, người nhiều lại có đuốc nên đuổi theo rất nhanh. Sau khi Cố Duệ và Lý Đại Hùng nhìn thấy truy binh đang theo sát, biết là nếu còn mù quáng liều mạng chạy nhất định sẽ bị đám người này có nhân số vừa đông vừa quen thuộc địa hình còn mang theo đuốc đuổi theo kịp.

Điều đáng mừng duy nhất là nơi đây thường xuyên bị đám người này thay đổi địa hình nên rất khó tìm kiếm dấu vết, mặt đất lại vừa khô vừa nứt nẻ nên cũng không để lại dấu chân nào.

“Vừa mới chạy qua một cái hồ nước, chúng ta chạy trở về, xuống nước!” Cố Duệ nhìn một vòng xung quanh rồi đột nhiên đưa ra quyết định thật nhanh. Lý Đại Hùng cũng không biết quay trở lại nhảy sông tự tử là cái con đường tốt gì. Nhưng cậu ta trước nay đều nghe lời cho nên dứt khoát cùng Cố Duệ quay đầu chạy trở lại.

“Khỉ, còn tên này thì sao, ném vào trong hồ à?” Lý Đại Hùng khiêng tên Khổng Động Sinh gầy yếu không tốn chút sức lực nào nhưng nếu phải xuống nước thì tên này vốn đã hôn mê chẳng lẽ còn có thể nín thở sao? Nếu không may làm tên này tỉnh lại thì không xong.

“Nếu lỡ làm tên này chết đuối luôn thì sao?” Lý Đại Hùng tỏ ra lo lắng.

Cố Duệ nhíu mày: “Vậy thì thật đáng tiếc cho năm trăm lượng rồi.”

Đúng vậy, tiếc quá, Lý Đại Hùng cũng rất đau lòng về năm trăm lượng kia nên sẽ tận lực giữ lại mạng sống cho cái tên Khổng Động Sinh này.

“Ném bừa tên này sang bên cạnh đi. Nếu bọn họ mà tìm được hắn ta thì vừa hay sẽ che giấu giúp chúng ta, trước khi tìm được hắn ta thì không thể tìm thấy chúng ta. Còn nếu không tìm được hắn ta thì nhất định sẽ không tìm thấy chúng ta.”

Cố Duệ đưa ra chỉ thị, Lý Đại Hùng liền nghe theo tìm đại một đám cỏ hoang rồi ném thẳng Khổng Động Sinh xuống mà không thèm nhìn lại tình trạng của người bị ném, chỉ lo chạy trốn. Lúc này khoảng cách hai bên đã bị thu hẹp lại nhưng cũng có chỗ tốt là họ đã cách hồ nước rất gần rồi. Sau khi đến nơi hai người bẻ lấy hai ống cỏ lau rồi nhanh chóng xuống nước, lại bơi tới gần một đám cỏ lau mới lặn xuống nước, làm như vậy có đám cỏ lau che chắn sẽ không bị chú ý.

Không lâu sau đó… Có người đến.

***

(*) Cúc hoa: Hậu môn.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 124: May Mắn

Trong lúc hai người Cố Duệ còn đang núp ở trong nước thì từng ngôi nhà trong Ẩn Nguyệt thôn đều đã đèn đuốc sáng ngời vì bọn họ vừa lên giường ngủ không bao lâu thì tất cả đã bị gọi dậy. Nói thật ra tuy rằng nhân số đám người Trịnh Khải ít hơn nhưng mà đám người Hàng Sư bọn họ lại rất có uy quyền.

Nhạc Nhu đứng ở chính giữa thôn. Mãi cho đến khi tất cả người trong thôn đã tụ tập lại một chỗ, Nhạc Nhu mới thu hồi ánh mắt đang nhìn Ẩn Nguyệt sơn, quay đầu nhìn vào chỗ mọi người đang tập trung.

Ánh mắt đảo qua, cuối cùng lãnh đạm dừng ở trên người trưởng thôn. Ánh mắt trưởng thôn chống lại ánh mắt của Nhạc Nhu nhưng lại không nói gì.

Đám người Trịnh Khải đoán chừng đã biết chuyện gì xảy ra, bây giờ cũng đã nhìn thấy ánh mắt đầy địch ý của các thôn dân, thế nhưng với thực lực có thể dễ dàng tàn sát hết tất cả các thôn dân này, bọn họ không sợ.

"Không biết đã muộn như thế này Nhạc cô nương còn bảo bọn ta đến làm gì vậy. Không lẽ xà yêu kia lại đến nữa rồi sao?" Trưởng thôn hiền lành hỏi.

Nhạc Nhu lắc đầu, thản nhiên nói: "Xà yêu tất nhiên đáng sợ nhưng ta lại cảm thấy được hình như người của quý thôn còn sợ chúng tôi hơn cả xà yêu thì phải."

Sắc mặt người trong thôn đều không được tự nhiên, trong số đó có vẻ trưởng thôn là người bình tĩnh nhất: "Không biết những lời này của Nhạc cô nương là có ý gì…"

Nhạc Nhu cúi mặt nhìn xuống bùn đất dưới chân, lời nói lạnh lùng: "Không biết dưới lớp hoàng thổ này có bao nhiêu địa đạo là do người của quý thôn đã cực khổ đào ra. Cũng không biết nhiều thế hệ thôn dân ở đây tại sao lại bày ra chuyện liên tiếp mất tích như vậy. Là do chúng tôi đến đã gây trở ngại một vài chuyện của các người sao?"

Còn chưa đủ minh bạch sao? Người trong thôn làm sao không biết mọi chuyện đã bại lộ. Có một số người sắc mặt vô cùng ảm đạm, nhất là phụ nữ và trẻ em. Bây giờ trong thôn kỳ thật sự chỉ còn lại phụ nữ và trẻ em hoặc là người cao tuổi mà thôi.

Nhạc Nhu bây giờ mới lưu ý đến điểm này, trong lòng thầm nghĩ trước kia mất tích đa số đều là thanh niên trai tráng nhưng nàng lại không chú ý nên mới bị đám người này lừa cho xoay vòng vòng. Ngược lại không bằng vị cô nương mới tới tên là Cố Duệ kia.

Vì thế cô khẽ nhíu mày, còn lúc này sắc mặt trưởng thôn rốt cuộc cũng trở nên nặng nề hơn, ông ta nhìn về phía bọn người Trịnh Khải vốn đang lộ ra vẻ mặt bất thiện và đã rút vũ khí ra: "Chư vị đại nhân, tổ tông của người Ẩn Nguyệt thôn chúng tôi quả thực là sống bằng nghề trộm mộ, cũng đã đào không ít địa đạo nhưng con cháu hiện nay đa số đều đã hoàn lương, chẳng lẽ việc này cũng là phạm pháp sao? Còn chuyện mất tích của những người khác thì đám người già, phụ nữ và trẻ em chúng tôi quả thực không biết. Chẳng lẽ các vị định coi thường chế định Bắc Đế là Hàng Sư không được làm tổn thương phàm nhân sao?"

Lão già này quả nhiên không phải người nhà quê tầm thường, còn biết cách để uy hiếp bọn họ?

Đám người Trịnh Khải vốn đang muốn ra tay lại nghe thấy có người nhắc tên của Bắc Đế thì sắc mặt lập tức biến đổi. Nhóm người bọn họ đa số điều là người của Bắc Đường phái còn Bắc Đế là cao thủ đệ nhất của môn phái. Trong môn phái cao thủ nhiều như mây, các quy định đều do bọn họ định ra cả. Nếu dám làm trái quy định thì đám người kia còn chưa kịp ra tay thì bọn họ đã bị toàn bộ Hàng Sư coi như là phản nghịch và trục xuất rồi.

Thế nên bọn họ làm sao có thể không kiêng kị cho được.

"Ông đang lấy môn quy ra uy hiếp tôi sao? Đáng tiếc tôi lại không phải xuất thân từ môn phái, bọn họ không ra tay được nhưng tôi thì lại có thể ra tay."

Nhạc Nhu lườm lườm nhìn những phụ nữ, trẻ em trong thôn một cái: "Cũng chưa chắc cần phải ra tay, cứ dùng luật pháp của nhân gian để xử lý các người đi. Lý do là nghi ngờ vụ mất tích trước kia của đám học sinh của học viện Quân Thục ở U Châu thành có liên quan đến người của Ẩn Nguyệt thôn các người. Những học sinh đó đều là người có học vấn cao, dù xuất thân hàn vi cũng là người được U Châu tuyển chọn để tham dự khoa cử, hơn nữa trong số đó cũng có một số người xuất thân quyền quý. Nói vậy thì Đề Hình Ty sẽ rất vui lòng xử lý vụ án này đó."

Ngay từ đầu, sau khi đám người Khổng đại sư đi rồi thì tất cả thôn dân, nhất là trưởng thôn đều biết rằng đám người này xem nam tử mặc áo trắng và nữ nhân xinh đẹp này là người cầm đầu nên cho rằng bọn họ đều xuất thân cùng một môn phái, bây giờ xem ra hình như là không phải.

Những lời này rất nhẹ nhàng dường như là việc kêu Đề Hình Ty xử lý vụ án này chỉ cần có một câu nói của cô là xong vậy.

"Không biết Nhạc cô nương xuất thân từ đại thế gia nào mà có thể bảo Đề Hình Ty đích thân đến Ẩn Nguyệt thôn chúng tôi để điều tra vụ án này vậy?" Không nói đến việc tại U Châu, từ lâu Ẩn Nguyệt thôn bọn họ đã luôn bị cho rằng có tai họa làm loạn nên không ai dám thụ lý án mạng, mà ở Đại Đường hiện nay việc điều tra án mạng đều có quy trình, không phải muốn Đề Hình Ty đến điều tra là sẽ đến.

Nhạc Nhu nhìn trưởng thôn, không chút che giấu cũng không ngạo mạn, chỉ bình thản trả lời một câu: "Phạm Dương Nhạc gia."

Nhạc gia! Ở U Châu nhà có họ Nhạc nhiều vô số nhưng trước chữ Nhạc thêm hai từ Phạm Dương thì chỉ có duy nhất một nhà.

Ở Phạm Dương là Lư thị đứng đầu, và cũng chỉ có họ Lư mới được mang chữ thị. Nhưng ở Phạm Dương gia tộc cao quý đâu chỉ có một nhà, trong đó có năm đại gia tộc là nhân tài kiệt xuất, Nhạc gia là một trong số đó. Dù cho là U Châu Thứ Sử Tả Long Châu và Tư Mã Khoái Chính Vân đều phải cẩn thận đối đãi với gia tộc cao quý này. Phải biết rằng tuy bọn họ có chức vị quan trọng nhưng nếu là người sau lưng không có đại thụ vững chắc đều sẽ không dám động vào những gia tộc có gốc rễ hơn trăm năm này.

Vì thế sắc mặt của trưởng thôn liền tái đi, không còn giữ được vẻ bình tĩnh lúc trước nữa. Nhạc Nhu biết ông ta sẽ chịu thua nên thản nhiên nói: "Ta không muốn trách cứ nghề nghiệp trộm mộ của các người, cũng không muốn truy cứu việc xảy ra trong hai năm nay vì dù sao đến lúc đó cũng sẽ có người giải quyết nhưng bây giờ ta muốn biết rốt cuộc các người đã giấu Lý Đại Hùng ở nơi nào rồi?"

Thật ra đám người Trịnh Khải là muốn truy cứu những việc đã xảy ra trong hai năm nay chứ không thèm để ý đến tung tích của Lý Đại Hùng nhưng Nhạc Nhu đã nói như vậy, bọn họ dĩ nhiên sẽ không phản bác. Trong lòng thì lại nói thầm Nhạc Nhu này thật là lòng dạ đàn bà, uổng công cho việc có thân phận hiển hách.

Ánh mắt trưởng thôn lập lòe, những thôn dân còn lại thì nơm nớp lo sợ, cũng có người muốn nói lại thôi nhưng cuối cùng tất cả đều im lặng.

Nhạc Nhu nhíu mày, cô không ngờ những người này ương ngạnh như vậy, hình như họ còn đang e ngại điều gì đó. Không đúng! Bọn họ còn đang chờ cái gì đó?

"Thiếu một người." Nhạc Nhu giận tái mặt, nhìn chằm chằm vào trưởng thôn: "Cháu trai của ông chạy rồi à?"

Trưởng thôn không ngờ Nhạc Nhu có thể nhận ra thiếu một người trong số nhiều người như vậy. Ông ta nào biết rằng trong vụ mất tích nhiều người lần trước, Nhạc Nhu đã yên lặng ghi nhớ số người còn lại trong thôn. Lúc trước là dùng để bảo vệ bọn họ còn bây giờ là dùng để nhận ra mánh khóe của bọn họ.

Nhất định là vào lúc bị gọi dậy, trưởng thôn đã nhận ra không ổn nên đã sai cháu trai lén lút đi báo tin trước rồi.

Cố Duệ bọn họ liệu có gặp nguy hiểm gì không? Nhạc Nhu vô cùng lo lắng.

…….

Bó đuốc mang theo ánh lửa tiến lại gần. Nhóm người đó quả nhiên đã tìm tới bên hồ nhưng không phải do bọn họ tìm thấy mà là do bọn họ có nhiều người như vậy nên nhất định sẽ đi qua con đường này. Đúng vậy! Là đi ngang qua.

Cố Duệ và Lý Đại Hùng cũng không biết tình huống bên hồ như thế nào nữa nhưng ở trong nước có thể mơ hồ nghe thấy tiếng nhóm người kia kêu la.Tiếng kêu la tới gần, hai người bọn họ đưa mắt nhìn nhau. Tối đen! Hai người nhìn không thấy rõ được mặt của đối phương nhưng biết đối phương lúc này nhất định rất là căng thẳng.

Còn may! Những người kia đã đi qua. Ánh lửa bên hồ cũng đã xa dần.

Hai người đều thở dài nhẹ nhõm một hơi cũng không vội vàng lên bờ. Họ chờ một lúc lâu đang định đi lên bờ thì ánh lửa lại tới gần.

Hai người hoảng hốt chỉ có thể tiếp tục núp ở dưới nước.

Nhưng Cố Duệ không ngờ người đi qua lần này chính là Khổng nhị thúc. Lúc đi tới hồ nước bước chân ông ta ngừng lại, ánh mắt sắc bén nhìn về phía hồ nước.

"Nhị thúc! Hồ này có vấn đề sao." Có một người hỏi dò. Hắn ta còn xung phong muốn đi xuống nước tìm kiếm.

Khổng nhị thúc nhìn chằm chằm vào hồ nước, chầm chậm nói: "Nếu đã chạy trốn thì sẽ không phải là hạng người nguy hiểm gì, sẽ không đối phó với chúng ta được. Địa hình ở nơi này chúng ta tương đối quen thuộc hơn, bọn chúng không quen thuộc địa hình lại còn mang theo Động Sinh. Có lẽ là do biết được không thể trốn khỏi sự truy đuổi của chúng ta, bây giờ cũng không tìm thấy, trừ khi là do người của chúng ta lười biếng bằng không cũng chỉ có thể là do bọn họ đang trốn."

Nếu là đang trốn thì cái hồ nước này không phải là địa điểm tuyệt vời nhất để ẩn núp sao. Khổng nhị thúc nhìn về phía hồ nước, ánh mắt trở nên sâu thẳm, người đứng bên cạnh ông ta cũng đang chuẩn bị xuống nước. Cố Duệ nhìn thấy ánh lửa bên hồ chẳng những không rời đi mà còn đứng yên một chỗ thật lâu thì đã thấy không được ổn rồi. Cô hoài nghi người đang đứng bên hồ là tên cáo già Khổng nhị thúc bởi vì những tên trộm mộ khác không thể nào có tâm tư sâu sắc đến mức nghi ngờ cái hồ nước này.

Ngay lúc cô còn suy nghĩ làm cách nào để cô cùng Lý Đại Hùng có thể xử lý hết đối phương trong nước thì có người nói.

"Nhị thúc! Tiểu Ngưu Tử tới rồi, cậu ta nói bên phía cữu công đã xảy ra sự cố, hình như là nhóm người của Nhạc Nhu đã tìm ra hành tung của chúng ta rồi. Chúng ta phải nhanh chóng tranh thủ thời gian để rút lui bằng không nếu để bọn họ đuổi theo thì…" Một nam tử dẫn theo một bé trai đi tới. Đứa bé này hiển nhiên là đã chạy trốn rất gấp nên toàn thân đều là bùn đất, vừa thở phì phò vừa kể lại tình huống cho Khổng nhị thúc nghe.

Sắc mặt Khổng nhị thúc trở nên trầm mặc, ông ta nhìn thoáng qua hồ nước rồi nhìn xa xa phía sau rải rác rất nhiều ngọn đuốc, một lúc lâu sau mới vung

tay áo nói: "Chúng ta rút lui, xem ra chúng ta phải đi trước một bước rồi."

"Nhị thúc! Còn Động Sinh…" Có người còn chần chừ.

"Vô dụng bị bắt, có gì phải đáng tiếc. Không cần lo." Sắc mặt Khổng nhị thúc không có chút biểu cảm gì mà bỏ đi ngay. Những người còn lại cũng không ai nói gì thêm, toàn bộ rút lui.

Cố Duệ và Lý Đại Hùng ở dưới nước nhìn thấy ánh lửa lại đi xa nhưng sợ lại có biến nên vẫn ở dưới nước chờ một lúc lâu.

"Ào, Ào." Hai người cùng trồi lên mặt nước, lúc này thì đã không còn có ánh lửa nào nữa. Cố Duệ biết là đám người kia đã thật sự rời khỏi.

Lý Đại Hùng hít sâu vào từng ngụm không khí nói: "Hô, hô, hô, Khỉ, ống cỏ này quá nhỏ rồi làm tôi suýt nữa chết ngạt. Sau khi trở về núi ta nhất định phải khắc khổ tu luyện nếu không lần sau lại gặp phải người mà mình đánh không lại chỉ có thể trốn như vậy cũng quá khổ rồi. Không biết đám người đó tại sao lại quay trở lại nhìn chằm chằm vào hồ nước này nữa."

Nếu mệt thì đừng nói nhiều như vậy, cậu xem cậu thở gấp đến nỗi trông giống như chó vậy. Cố Duệ đưa mắt nhìn cậu ta rồi đi lên bờ, vắt bớt nước trên quần áo, đưa mắt nhìn lại căn nhà mục nát kia: "Khổng nhị thúc kia quả là một nhân vật đáng gờm, gừng càng già thì càng cay."

Cô trước nay đều dựa vào trí thông minh của mình nhưng cô lại biết trên đời này không chỉ có mình cô thông minh, nói đến cùng vẫn là kẻ mạnh làm vua.

"Bọn họ hình như là gặp phải việc gì ngoài ý muốn nên mới muốn nhanh chóng đi xuống mộ. Chúng ta đi thôi, tranh thủ thời gian rời khỏi nơi này."

Cố Duệ nói thầm thật may mắn cũng không dám dừng lại. Cô và Lý Đại Hùng nhanh chóng rời khỏi hồ nước, trở lại con đường phía trước từng đi qua.

Nhưng bọ họ không biết lúc bọn họ đang đứng đối diện với Ẩn Nguyệt sơn thì phía trên ngay tại một mỏm núi nhô ra có một lão giả mặc áo bào của đại môn phái đang đứng. Trong bóng tối ông ta lặng lẽ nhìn về một phương hướng đột nhiên bắn ra một ngọn lửa…

"Đại sư, phía dưới đó là…" Phía sau có một người tiến lên hỏi thăm.

Lỗ đại sư thần sắc thản nhiên: "Dưới mặt đất có chút chuyện cười mà thôi, hãy chuyên tâm tìm ngũ hành huyệt." Ông ta ngẩng đầu nhìn vị trí các ngôi sao, bỗng nhiên khẽ nhíu mày.

Còn ở bên kia, trên ngọn một đại thụ, trong một rừng cây ở bên trong ngọn núi, vị trí đó có thể nhìn thấy mỏm núi kia và cả phía dưới đang có một cái bóng đen đang ngồi, tư thế ngồi đó rất kỳ dị và đôi mắt lại lạnh lùng nhìn lên bầu trời, miệng thì mỉm cười nói to:

"Mưa to rơi xuống, tà khí che huyệt."

Những lời này vừa mới nói xong thì trên bầu trời nổ ầm một tiếng, rung động cả bốn phương.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 125: Cầm Thú!

U Châu, Tả Long Châu đang đứng trong đình ở phủ Thứ Sử. Lúc ông ta đang xử lý công vụ thì nhìn thấy một văn kiện cơ mật có liên quan đến Viên gia. Trong đó có nói về việc triều đình đã xử lý Viên gia như thế nào và một ít kết quả điều tra về các phần tử xấu của tiền triều.

Đương nhiên đứng trước mặt hắn còn có hộ vệ của Lư Thiếu Khanh, Thanh Vũ.

Người này trước nay đều không giao tiếp với các quan viên triều đình trừ khi là có nhiệm vụ do Lư Dịch Chi phân phó. Lần này đến đây là vì có vài văn kiện cần Thứ Sử đại nhân phê duyệt sau đó mới có thể tiếp tục nộp lên cho Đại Lý Tự.

"Lư đại nhân được Thánh nhân đích thân phái đi đốc thúc việc này, hiển nhiên Lư đại nhân đã nhận được sự tín nhiệm của Thánh nhân. Ngươi từ nhỏ đã lớn lên cùng với Lư đại nhân, bản thân lại võ công trác tuyệt, sao không dùng bản lĩnh này mà tìm một chức quan lại muốn treo chân tại Đại Lý Tự chỉ có được một cái hư danh như vậy."

Tả Long Châu ở U Châu quyền cao chức trọng, mỗi lời ông ta nói ra đều có thâm ý. Thanh Vũ kiên nhẫn nghe xong, liền nói: "Thứ Sử đại nhân nếu đã biết những gì Thanh Vũ có được đều là công tử cho, tại sao còn nhắc nhở Thanh Vũ bỏ gần tìm xa, làm như vậy không phải sẽ càng ngu xuẩn hơn sao."

Muốn kéo hắn nhập bọn cũng không nghĩ nếu hắn thật sự muốn những thứ kia Lư Thiếu Khanh làm gì sẽ không cho. Thanh Vũ hắn cũng không phải thiếu thốn chỗ dựa vào.

Nhưng mỗi người đều có vị trí thích hợp riêng. Thanh Vũ chấp nhận vị trí hiện tại nhưng những đại quan luôn luôn luôn cúi quyền thế chắc chắn đối với

cách nghĩ của Thanh Vũ sẽ không cho là đúng.

Hơn nữa lúc Tả Long Châu nghe thấy Thanh Vũ gọi Lư Thiếu Khanh là công tử thì đã biết hắn ta cam phận làm người hầu rồi.

Ông ta cũng không giận, chỉ cười cười: "Có lẽ người tập võ như ngươi theo chúng ta sẽ thích hợp hơn theo người học văn."

Ngừng lại một lúc, ông ta mới miễn cưỡng nói tiếp: "Nhưng không phải theo người học võ nào cũng thích hợp."

À, đây là ám chỉ tới Khoái Chính Vân, kẻ đang cùng ông ta tranh quyền sao.

"Trở về nhớ nói chuyện này cho công tử của ngươi." Tả Long Châu ký tên của mình xuống, đóng con dấu rồi xem văn kiện cơ mật này lại một chút rồi mới đưa cho Thanh Vũ. Vừa đưa vừa kín đáo nói: "Ta cảm thấy Thánh nhân tại thượng, Phạm Dương còn cần có Lư thị trấn thủ."

Đây là tỏ thái độ! Phản ứng của Thanh Vũ rất bình tĩnh: "Nửa câu nói đầu của đại nhân, công tử nhà tôi và Lư thị cũng cho rằng như vậy."

Thánh nhân tại thượng, nhất định như thế.

Tả Long Châu mỉm cười, thật là cẩn thận, ngay cả hộ vệ bên mình cũng như vậy. Nội bộ Lư thị sâu không lường được.

Ngay lúc Tả Long Châu đích thân ra cửa đưa tiễn Thanh Vũ thì "đùng" một tiếng, trên bầu trời tiếng sấm đột nhiên vang lên.

Hai người đều kinh ngạc. Quản gia ở bên cạnh nhỏ giọng nhắc nhở sắp có mưa to trút xuống, Thứ Sử đại nhân nên trở về phòng kẻo bị nhiễm lạnh.

Nhưng Tả Long Châu lại cau mày nhìn thấy phương hướng mà kinh lôi đánh xuống… Rồi đột nhiên đuôi lông mày nhẹ nhàng trở lại, nhìn về phía Thanh Vũ nói: "Chắc là chỗ kia lại xảy ra sự cố rồi. Ngươi chắc cũng không có thời gian đi xem hay là ta phái người đi qua đó xem sao."

Người này có lẽ biết rõ tung tích của hai người Cố Duệ. Chẳng lẽ còn đang hoài nghi hai người kia có quan hệ đặc biệt nào đó với công tử sao?

"Chuyện lén lút đã có Bắc Đường, còn nếu là chuyện của nhân gian thì đúng là Thứ Sử đại nhân nên quản rồi." Thanh Vũ nói xong liền rời đi.

Đôi mắt Tả Long Châu nheo lại, không nói gì.

Còn lúc này ở Trần gia, Trần Dịch Hiên đã thu dọn xong hành lý, đối với tiếng sấm chấn động ở bên ngoài không có phản ứng gì thái quá nhưng lại chú ý đến biểu hiện kinh hoàng của thiếu niên bên cạnh.

Trần Dịch Bảo, lần này trở về hắn mới chú ý, người đường đệ này đã trưởng thành một ít. Vả lại còn… rất thông minh.

Chỉ là có chút "ông cụ non" giống như hắn mấy năm trước vậy.

"Đệ không ngờ huynh sẽ còn tự mình thu dọn hành lý như thế. Với thân phận của huynh bây giờ không phải nên có tôi tớ hầu hạ sao? Không phải những người làm quan đều như vậy cả sao." Trần Dịch Bảo dựa vào cửa, đối với việc Trần Dịch Hiên tự mình thu dọn hành lý có chút không quen cho lắm.

"Nắm chặt bí mật của riêng mình. Thói quen này cũng không có gì xấu cả. Còn nữa, đệ cũng nên về thu dọn hành lý của mình rồi." Sau khi đã thu dọn tốt hành lý của chính mình, hắn ta rót một chén trà.

"Vì sao lại bắt đệ phải cùng huynh đi Lạc Dương."

"Không vì cái gì cả, còn nữa, nơi huynh đưa đệ đi không phải là Lạc Dương."

Trong thời gian hai người nói chuyện thì người của phái Bắc Đường đã ở phía dưới giếng nước mà Trần gia trấn thủ. Người của Trần gia không thể tới gần dù chỉ một chút, hơn nữa không phải muốn lại gần là được.

Bên cạnh giếng nước có một người đàn ông trung niên đã đứng một lúc lâu. La bàn ông ta cầm trong tay đang liên tục quay.

Thời điểm tiếng sấm lớn vang lên, la bàn đang quay bỗng nhiên dừng lại.

Chỉ về một phương hướng.

…….

Không giống các đại nhân vật khác có nhiều "ngộ đạo" đối với tiếng sấm này.

Sự ngộ đạo của Cố Duệ đó là: "Mẹ kiếp, sắp mưa, không mang theo dù."

Còn Lý Đại Hùng lại là: "Đồ phá hoại, trời mưa, không tìm thấy đồ ăn."

Gặp phải cơn mưa to này thì hai người bọn họ càng không thể trở về thôn được nữa, hơn nữa còn phải lo tìm nơi khô ráo để trú mưa. Vừa lạnh lại vừa đói…

Ôi! Sự ngộ đạo này rốt cuộc có bao nhiêu đau đớn.

Hai người đều không muốn mắc mưa nên bước chân cũng nhanh hơn, thiếu chút nữa thì đã quên mất cái tên Khổng Động Sinh bị bọn họ ném bên đường rồi.

May mà khoảng cách cũng không quá xa. Bọn họ đi trở lại không được hai bước đã tìm thấy hắn ta nhưng lúc nhìn kỹ lại hai người ước gì hắn ta đã rời đi.

Cố Duệ nói: "Cậu ném chỗ nào không được vì sao phải ném trên một đống phân."

Lý Đại Hùng: "Ta chỉ là tùy tiện ném mà thôi, ai mà biết lại ném phải một đống phân chứ. Ai u! Lại là một đống lớn nữa chứ."

Cố Duệ: "Không sao cả, dù sao cũng là do cậu khiêng."

Lý Đại Hùng: "Vì sao lại là ta, lúc trước ta đã khiêng rồi mà!"

Cố Duệ: "Làm người phải làm việc cho đến nơi đến chốn, nhất là một nam nhân. Cậu nói cho ta biết, cậu có phải nam nhân không?"

Cô đã hỏi được thật tình như thế, ta làm sao phản bác được đây.

Lý Đại Hùng chỉ đành nắm đầu của Khổng Động Sinh hướng về bụi cỏ phía bên cạnh lau cho đến khi những thứ dính phía trên biến mất mới nâng lên. Đương nhiên mùi vẫn không dễ ngửi chút nào, không thấy cô nương Khuê Sơn kia đã trốn rất xa hay sao.

Nhưng vừa mới khiêng người lên, mưa to đã tới. Cố Duệ đưa tay lên lau mặt:

"Trận mưa này quá lớn, hơn nữa bây giờ trời còn có khí lạnh. Chúng ta nên tìm chỗ khác trú mưa, e rằng không thể nào về tới kịp trong thôn để ăn cơm và nghỉ ngơi rồi."

Lý Đại Hùng: "Nói những lời vô dụng làm gì, còn không mau đi tìm chỗ tránh mưa."

Ồ! Còn nổi nóng nữa chứ. Được rồi nể tình cậu phải khiêng một đống phân ta cho qua vậy.

Lúc này trí nhớ của Cố Duệ xem như được phát huy đầy đủ, lúc trước cô và Lý Đại Hùng ở trên gò núi bên cạnh đã nhìn kỹ địa hình bên này. Mặc dù bây giờ mưa to nhưng vừa rồi lúc tia sét đó vang lên đã chiếu sáng mặt đất xung quanh nên trong lòng cô đã có tính toán.

"Đi theo ta." Cố Duệ chạy ở phía trước, Lý Đại Hùng ở phía sau đi theo. Một lúc sau bóng dáng Cố Duệ biến mất, Lý Đại Hùng trở nên nóng nảy: "Khỉ! Khỉ! Cô đâu rồi."

"Ở đây này! Lại đây đi." Cố Duệ bỗng nhiên xuất hiện, Lý Đại Hùng nhìn kỹ lại mới thấy thì ra là người đã chui vào một hang động, phía sau lớp cây rừng mọc trên vách đá được cô vén lên là một hang động, không lớn cũng không nhỏ.

Hên quá! Còn tìm được hang động. Lý Đại Hùng chạy nhanh vào ném người trên vai sang một bên rồi mặc kệ.

Bên ngoài mưa to như trút nước. Cố Duệ và Lý Đại Hùng đều lạnh đến phát run lên.

"Đây là mưa kiểu gì vậy. Khỉ, sao tôi cảm thấy cơn mưa này rất lạnh. Lạnh chết tôi luôn rồi." Lý Đại Hùng thân thể cường tráng như thế cũng chịu không nổi huống chi là Cố Duệ, môi của cô đã tái nhợt đi.

Lý Đại Hùng sợ cô nhiễm lạnh, trông thấy trên mặt đất có chút nhánh cây khô liền vui mừng. Chắc là trước đó có lũ quét cho nên dòng nước đã đưa những cành cây này vào hang động rồi.

"May mắn còn có những cành cây này, bằng không những cành cây phía bên ngoài đã ướt hết sẽ rất khó nhóm lửa." Lý Đại Hùng nhặt những cành cây đó lên chất chồng chúng lên nhau rồi nhóm lửa.

Có lửa thì sẽ có ánh sáng và độ ấm, hai người đã cảm thấy thoải mái hơn một chút.

Cố Duệ liền cởi áo ngoài ra máng vào cành cây hong khô. Cô thì mặc áo trong ngồi bên cạnh đống lửa sưởi ấm rồi lại nhìn trận mưa to phía bên ngoài: "Trận mưa này trút xuống thật là kỳ lạ. Chỗ chết tiệt này không nên ở lâu, ta cảm thấy không may mắn lắm."

Lý Đại Hùng cũng nghĩ như vậy: "Vậy chúng ta cũng đừng trở về cái thôn kia nữa, ngày mai lấy lại năm trăm lượng rồi đi luôn."

Cố Duệ gật đầu, nhưng hai người nghĩ tới cô gái tên Nhạc Nhu kia dù sao cũng có chút đạo nghĩa, có nên nói một tiếng trước với cô ta hay không.

"Được rồi, người ta và chúng ta không có giao tình gì cả cho nên đừng có tưởng ai cũng thích mình. Dù con người cô ấy không tệ nhưng dù sao một giọt máu đào còn hơn ao nước lã. Chúng ta trở về cũng chỉ làm cô ấy càng khó xử hơn thôi." Cố Duệ nhớ tới đám người Trịnh Khải đã thấy khó chịu rồi mà Lý Đại Hùng cũng như thế nên trong đầu hai người cùng bỏ qua ý nghĩ trở về thôn.

Sau khi đã phục hồi một chút sức lực, Lý Đại Hùng bịt kín cây cối trước cửa động hơn một chút, tựa hồ là bịt kín luôn cả cửa động.

Chắc là do hang động trở nên ám áp hơn nên Khổng Động Sinh cuối cùng cũng tỉnh lại. À! Cũng có thể là có liên quan một chút đến việc Lý Đại Hùng đem bàn tay của hắn ta nướng trên lửa không chừng.

Khổng Động Sinh bị nóng nên tỉnh lại nhưng vừa mới mở mắt ra đã thấy Lý Đại Hùng cùng Cố Duệ.

Xem xét thời thế là một trong những kỹ năng mà một trộm mộ phải chuẩn bị. Hắn ta rất nhanh hiểu rõ hoàn cảnh hiện tại của mình, im lặng đánh giá hai người một lúc rồi mới nói: "Cố cô nương, đã lâu không gặp."

Ái chà! Biết mình đánh không lại tên da dày thịt béo như Lý Đại Hùng nên chọn quả hồng mềm hơn để nắm sao?

Không phải ngay lúc đầu ở trong phòng chứa củi đã từng bị móng vuốt của Cố Duệ xé rách một lớp da mặt rồi sao. Bây giờ lại còn dám đem trứng đến trước mặt để cô đá bể nữa sao?

Lý Đại Hùng cười hề hề, cậu sẽ lặng yên mà sưởi ấm và sẽ không nói lời nào.

Đêm hôm khuya khoắt chạy trốn gần chết lại còn bị mưa to xối xuống giống như một con chó. Cố Duệ không thèm ngó tới nói: "Liếc một cái đã nhận ra ta, có phải rất để ý đến ta không?"

Cái quỷ gì thế! Đây là tán tỉnh sao? Người này cặn bã như vậy mà cô cũng có thể xuống tay! Lý Đại Hùng không thích cái mở đầu này. Khổng Động Sinh chợt cảm thấy dáng vẻ của mình cũng không tệ, bởi vậy…

"Đúng vậy, tại hạ luôn để ý…" Khổng Động Sinh phát hiện ánh mắt của nữ nhân này không tệ. Dù là cọp mẹ có hung dữ đến đâu cũng phải tìm bạn tình không phải sao.

"Tiền để ở đâu?" Cố Duệ nhìn về phía hắn ta.

Khổng Động Sinh sững sờ, trong lòng nói thầm tại sao lại chuyển đến đề tài mà hắn ta không muốn nói đến nhất rồi.

"Tiền tài vốn là vật ngoài thân, cô nương nên xem nhẹ một chút mới tốt." Loại người đào mộ tổ tiên người ta để phát tài như Khổng Động Sinh làm sao có thể dễ dàng nói ra nơi cất giấu năm trăm lượng bạc được. Hắn ta chỉ đang ba phải tìm cơ hội thôi…

Nhưng còn chưa chờ hắn ta nghĩ ra cách có thể tìm kiếm được cơ hội thì nữ nhân kia đã chậm rãi nói: "Thật xin lỗi, ta rất thích loại tài sản gọi là tiền tài này nên có thể sẽ nướng vật nằm giữa hai chân của ngươi một chút."

Sau đó cô hùng hổ cầm lấy cây gỗ đang cháy từ trong đống lửa chìa tới giữa hai chân của Khổng Động Sinh…

Mặt mày Khổng Động Sinh lúc này đã tái xanh giống như luống rau tươi tốt vào mùa xuân rồi. Đang muốn chạy thì hai tay đã bị Lý Đại Hùng bẻ quặt ra phía sau, miệng cũng bị che lại.

Cầm thú! Hai tên cầm thú này!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 126: Áo Choàng Lớn

Làm một người đàn ông, có thể chết vì nữ nhân hoặc chết vì tiền tài và quyền thế. Có trăm loại ngàn loại cách chết nhưng nếu hắn ta lại chết vì bị nướng thứ kia thì cũng quá oan uổng rồi.

Tuy hắn ta là một tên trộm mộ nhưng mà cũng có tôn nghiêm nha!

"Ngừng, ngừng, ngừng, tỷ tỷ tha mạng, ta nói, ta nói."

Sao không nói sớm! Tay tỷ tỷ giơ lên mỏi hết cả rồi. Cô bĩu môi, ném khúc gỗ trở lại đống lửa nhưng trong đống lửa không chỉ có một khúc gỗ nên muốn dùng lúc nào mà không được.

Toàn thân Khổng Động Sinh đều mềm oặt ra, hai tay che chở hạ bộ, sắc mặt vàng vọt, ánh mắt vẫn còn vẻ khiếp sợ. Thật là đáng sợ, đây là yêu ma đáng sợ nhất mà hắn ta gặp được trong cuộc đời.

"Ta đã giấu năm trăm lượng ở trong thôn vì sợ mang theo trên người sẽ bị phát hiện. Hai người cũng biết trộm mộ như bọn ta đều là người nghèo…"

Cố Duệ đưa mắt nhìn khuôn mặt đáng thương của anh ta: "Kỹ thuật không được tốt nên mới nghèo."

Hả! Lời nói của cô thật không lọt tai nhưng nếu là cô nói thì thôi đi.

Khổng Động Sinh không có lá gan cãi nhau với Cố Duệ, rút lui nói tiếp: "Chờ chúng ta về đến thôn ta sẽ đem năm trăm lượng kia trả lại cho hai người. Ta nói được thì sẽ làm được. Chúng ta đúng là không đánh nhau sẽ không thành bằng hữu, nếu lúc trước ta biết hai người tốt như vậy sẽ không bao giờ trộm tiền của hai người đâu."

Cố Duệ: "Ngươi khen ta là người tốt cũng vô dụng thôi nhưng nếu khen ta là mỹ nhân thì còn được."

Làm việc trái lương tâm như vậy không tốt lắm đâu, dù cho bộ dạng của cô cũng không đến nỗi nào.

Hai người Cố Duệ cũng không muốn tính mạng của người này. Hai người chỉ muốn sớm tìm được ngân lượng rồi quay về núi mà thôi!

Cả ba đều im lặng nhưng loại im lặng này lại làm lòng người có chút chột dạ, cho đến khi…

"Ọt ọt, ọt ọt…" Bụng của Lý Đại Hùng kêu lên nhưng hai người còn lại chưa kịp cười nhạo cậu ta thì bụng của hai người cũng kêu vang. Tốt lắm! Bây giờ thì không còn ai có thể cười nhạo ai nữa rồi.

Dù sao thì cả ngày Cố Duệ và Lý Đại Hùng cũng chưa ăn gì, còn Khổng Động Sinh thì sau khi đi theo dõi nhóm người Lỗ đại sư rồi lại phải vội vàng về phục mệnh cũng chưa kịp ăn cơm. Bây giờ đã quá nửa đêm làm sao không đói bụng được.

Nhưng bên ngoài mưa càng ngày càng lớn làm sao có thể đi tìm đồ ăn bây giờ. Chẳng lẽ phải nhịn đói suốt cả đêm, nếu như vậy thì cũng khó chịu quá rồi.

Ngủ cũng ngủ không được.

Áo ngoài của Cố Duệ cũng đã khô, cô liền mặc vào rồi nhìn về hướng Khổng Động Sinh: "Thôn trộm mộ của các người đang tính toán gì, đang làm vụ mua bán lớn gì?"

Ánh mắt Khổng Động Sinh trợn to, kinh ngạc nhìn về phía Cố Duệ. Nữ nhân này ở sau lưng đã nghe trộm bao lâu đây. Cũng quá nhỏ mọn rồi!

Dưới sự uy hiếp dữ dội của Cố Duệ và Lý Đại Hùng, Khổng Động Sinh biết con người Cố Duệ rất giảo hoạt nhưng lại không biết lúc trước cô ta đã nghe lén được bao nhiêu. Đối mặt với đôi mắt sáng ngời của Cố Duệ, Khổng Động Sinh có chút trốn tránh, hắn ta quyết định ngay lập tức bóp chết những lời nói dối vừa định thốt ra rồi thành thật nói:

"Tổ tiên của thôn chúng tôi quả thật là sinh sống bằng nghề trộm mộ nhưng sau đó lại dần dần bỏ nghề, chuyển sang giúp Chu lão bản giàu có kinh doanh vườn trái cây. Cuộc sống cũng coi như không phải lo chuyện cơm áo nhưng hai năm trước trong thôn đột nhiên xuất hiện một người rất kỳ lạ. Người này thường mặc một chiếc áo choàng to, màu đen. Lúc mới gặp, hắn ta không có nói chuyện lại xuất hiện một cách quỷ dị ở hậu viện nhà của nhị thúc, còn đứng ngoài cửa sổ nhìn chúng tôi, làm tôi và trưởng thôn đều giật mình, còn tưởng rằng mình gặp quỷ. Sau đó hắn ta đi vào cửa, chúng tôi mới trông thấy cái bóng phía sau anh ta, lúc này mới dám xác định hắn ta là người. Người này vừa mở miệng đã nói có một vụ mua bán lớn muốn chúng tôi làm."

Ngưng một chút rồi Khổng Động Sinh mới bổ sung thêm: "Một vụ mua bán sẽ giúp toàn bộ người trong thôn chúng tôi không còn lo lắng chuyện áo cơm nữa."

Hai người Cố Duệ đưa mắt nhìn nhau, khẩu khí lớn như vậy, rốt cuộc là hạng nhân vật gì mà lại có thể đầu tư vào một vụ mua bán lớn như thế.

"Mộ Tam Quốc?" Cố Duệ thản nhiên hỏi.

Vừa nghe những lời này, Khổng Động Sinh liền nói thầm mình may mắn vì đã không bịa chuyện bằng không lúc này thứ kia chắc đã tiêu rồi.

"Đúng vậy! Hắn ta nói rằng ở trên núi phía sau thôn chúng tôi có một đại mộ thời kỳ Tam Quốc. Bất kỳ vật nào được lấy ra từ ngôi mộ đó đều được trả thù lao rất cao. Tuy rằng việc này không phải việc lương thiện gì nhưng vì cuộc sống của toàn bộ người trong thôn, chúng tôi quyết định làm liều. Thế nhưng người khách hàng này cũng không biết chính xác vị trí, chỉ bảo là ở trên núi, thế nên chúng tôi phải tự đi tìm. Lúc đầu còn tưởng rằng việc này rất đơn giản nhưng chúng tôi mò mẫm một thời gian mà vẫn không có kết quả gì. Mãi đến khi phát sinh địa chấn làm con đèo vỡ ra chúng tôi mới biết được vị trí của lăng mộ. Thế nhưng lúc này đám người Hàng Sư các người lại đến. Rơi vào đường cùng, chúng tôi mới bày ra chuyện thôn dân đột nhiên mất tích để cho các người lui bước và cũng để có đủ nhân số đi đào mộ."

Lúc trước Cố Duệ cũng suy nghĩ như vậy nhưng mà tiểu tử này lại nói không biết tình huống cụ thể của lăng mộ. Lừa cô sao! Hình như không giống như vậy.

Lý Đại Hùng chợt nhặt một cây gỗ lên nói: "Tiểu tử này lại còn dám lừa gạt. Lần trước ở U Châu, lúc bắt được ngươi còn tự xưng mình là chim non mới vào nghề, chạy tới chỗ mấy ngôi mộ ta hái nấm để luyện tay nghề, còn khoác lác mình có sư phó là người của phái Mô Kim gì đó. Tại sao mới đó lại biến thành truyền nhân trộm mộ ở nông thôn rồi."

Lúc này Khổng Động Sinh sợ nhất là có người cầm cây gỗ đang cháy kia lên, hắn ta hoảng sợ lui về phía sau liên tục cầu xin tha thứ: "Ca ca, ta lúc trước cũng không nói dối. Nhị thúc chính là sư phó của ta, tay nghề trộm mộ của ta là do ông ấy đích thân dạy dỗ. Còn chuyện hái nấm là vì ngay lúc đầu ông ấy không muốn ta tham gia vụ trộm mộ lần này vì nói là ta không chịu nổi. Ta không muốn, ông ấy sợ ta xảy ra chuyện khi xuống lăng mộ nên bảo ta đến

bãi tha ma luyện tập. Chúng ta rất có duyên nên lúc đó ta mới gặp được hai người."

Cút bà ngươi đi, duyên phận gì mà gặp ở nghĩa địa hả?

Chuyện này thật thật giả giả nên nửa tin nửa ngờ là được rồi. Cố Duệ đang suy nghĩ, bỗng nhiên ánh mắt trở nên sắc bén nhìn chằm chằm về phía Khổng Động Sinh: "Hai năm qua việc tai họa liên tiếp xảy ra là do các người làm, cố tình làm ra vẻ huyền bí. Vậy còn chuyện học sinh mất tích cách đây không lâu là có chuyện gì xảy ra. Còn nữa, tất cả những chuyện xảy ra hai năm trước không lẽ nào cũng là do các người làm ra để mê hoặc người khác, chẳng lẽ đều không có người nào chết cả?"

Chết hay không chết người, ý nghĩa định tính của hai việc này không giống nhau. Khổng Động Sinh cũng biết được lợi và hại của việc này nên sau khi nghe xong thần sắc cũng trở nên thận trọng vài phần:

"Nói thật, tuy ta lớn lên ở cái thôn này nhưng chuyện xảy ra trong hai năm nay ta cũng không hiểu rõ lắm. Nếu không có việc vườn trái cây xảy ra chuyện, người trong thôn chúng tôi sao lại bỏ qua cái nghề nuôi sống mình nhiều năm nay. Chúng tôi cũng đã từng đổ rất nhiều tiền vào vườn trái cây kia nhưng đều bị nó hại lại còn vướng phải nợ nần chồng chất. Các ngươi đều là Hàng Sư chắc cũng biết mộ địa là nơi kiêng kị nhất, nếu có cuộc sống an ổn, chúng tôi cần gì phải đi mạo hiểm như vậy chứ. Ở nhà ôm vợ con không phải rất tốt sao. Còn những chuyện đó không phải là do chúng tôi làm! Nhất là chuyện xảy ra vào hai năm trước!"

Vậy cũng đúng! Một phân tiền cũng có thể làm khó Lương Sơn hảo hán chứ đừng nói đến việc bắt Lương Sơn hảo hán phải chuyển nhà. Chưa từng nghe nói qua việc nổi loạn thường là do các nạn dân lưu lạc không có cơm ăn, áo mặc gây ra sao. Vì cơm ăn còn có thể nổi loạn đừng nó chi đến việc chỉ đi trộm mộ."

Lý Đại Hùng cuối cùng cũng có chút hiểu được vì sao chỉ vì năm trăm lượng mà hắn ta lại có ý định giết chết mình, hơn nữa còn không chút nương tay.

"Khỉ, nếu không phải là do bọn họ làm thì có phải là con xà yêu kia làm hay không? Ta thấy sức ăn của nó lớn như vậy, nói không chừng đám học sinh kia là do nó ăn đấy. Còn chuyện hai năm trước…"

Lý Đại Hùng không tham gia vào cuộc phân tích của Cố Duệ và Nhạc Nhu nên không biết việc Cố Duệ và Nhạc Nhu đã bác bỏ chuyện này có khả năng là do xà yêu làm. Thế nhưng sắc mặt Khổng Động Sinh lại tái đi: "Cái gì mà xà yêu? Trong thôn của chúng tôi có xà yêu?"

Sau khi nghe xong lời của Lý Đại Hùng, sắc mặt của Khổng Động Sinh trở nên cực kỳ khó coi. Đại khái là đang lo lắng cho tình hình của người ở trong thôn. Vả lại ba người bọn họ bị đói đến mức khó chịu, thật sự là rất khó chịu.

Nhưng mà… "Vì sao trên người ta lại bốc mùi, mùi này là…?"

Hai người Cố Duệ liếc mắt nhìn nhau, với câu hỏi này cả hai đều im lặng.

Dù sao người này cũng là tù nhân, bọn họ còn cần phải cùng tù nhân giải thích sao! Không cần!

"Ái chà! Mưa hình như nhỏ hơn một chút rồi." Lý Đại Hùng cảm thấy tiếng mưa hình như là nhỏ hơn lúc nãy một chút liền đi ra ngoài nhìn xem rồi không khỏi oán hận nói: "Trận mưa này là đang chơi đùa à, Lôi Công và Vũ Mẫu đánh nhau trên giường sao?"

Những lời này mang chút oán hận, Cố Duệ kín đáo nhìn cậu ta một cái, nói: "Trời mưa to như vậy chúng ta không thể quay trở lại thôn lúc này. Hơn nữa bây giờ đã là hơn nửa đêm, cự xà có thể sẽ xuất hiện nữa. Ngủ sớm một chút đi! Sáng ngày mai sớm rời khỏi nơi này một chút, ta cảm thấy không được thoải mái lắm."

Kỳ thật là do đói đấy! Đói đến như vậy làm sao còn có thể thoải mái được.

Nhưng vấn đề lại xuất hiện rồi. Tánh mạng của Khổng Động Sinh đang ở trong tay bọn họ, có muốn chạy cũng chạy không thoát nên chỉ có thể nhận thua. Thế nhưng nếu bọn họ ngủ rồi, vậy thì thật khó nói nha.

Khổng Động Sinh liên tục bảo đảm đi bảo đảm lại rằng mình sẽ không chạy trốn nhưng Cố Duệ lại nói thẳng một câu: "Đánh cho ngất xỉu không phải được rồi sao?"

Ái ui! Người nữ nhân này thật là…

Khổng Động Sinh đang muốn nói cái gì thì nghe được giọng nói có chút yếu ớt, run run của Lý Đại Hùng phát ra từ phía bên kia: "Khỉ! Khỉ! Những cái kia là cái gì vậy?"

Gì?

Cố Duệ nghi hoặc nhìn qua hướng bên kia, chỉ thấy phía dưới cơn mưa có cái gì đen sì đang từ từ hướng về phía bên này.

Quỷ! Ngọn núi này quả thật đã từng chết rất nhiều người.

Tật xấu của Lý Đại Hùng lại nổi lên, suýt chút nữa còn lây nhiễm cho Cố Duệ nhưng cô nín thở nhìn kỹ một hồi rồi bỗng nhiên quay trở lại đè chặt cổ của Khổng Động Sinh. Cô vừa lấy ra một thanh chủy thủ đặt lên cổ của Khổng Động Sinh vừa phân phó Lý Đại Hùng: "Đại Hùng, mau dập tắt lửa, là đám người của Khổng nhị thúc."

Đùa cái gì thế! Đám người này tại sao lại tìm tới đây! Lý Đại Hùng kinh ngạc bất động.

"Ông ta không phải đuổi theo chúng ta mà là muốn đi về phía bên này… Tiểu tử ngoan, ta còn băn khoăn ngươi tại sao lại bình tĩnh như vậy, thì ra đã sớm biết bọn họ sẽ đi đến bên này. Cái cửa khẩu lăng mộ bị vỡ ra kia nằm trên con đèo này, đúng không?"

Khổng Động Sinh có phần nắm chắc việc này, chỉ còn chờ đám người Khổng nhị thúc đến nhưng không ngờ nữ nhân này lại phát hiện sớm như vậy. Bây giờ tính mạng vẫn còn nằm trong tay của đối phương nên không có gì đáng để đắc ý cả.

"Giờ hãy thả ta ra, hai người nhanh chóng chạy trốn không phải rất tốt sao, cần gì phải chết cùng ta chứ. Phải biết rằng đám người của nhị thúc chắc chắn đã nhìn thấy ánh lửa, không bao lâu nữa sẽ đuổi theo thôi."

Lý Đại Hùng còn đang dập lửa bỗng nổi giận. Đang định nói mình nguyện ý đồng quy vu tận thì nghe Cố Duệ cười hờ hững: "Ngươi cảm thấy cái mạng quèn của ngươi đáng giá để ta cùng chết chung sao? Năm trăm lượng kia ta nhất định sẽ lấy lại được và ngươi cũng sẽ phải cùng bọn ta chạy trốn. Đến lúc đó ta ngược lại muốn xem Khổng nhị thúc kia có che chở cho ngươi hay là giống như lần trước lại bỏ rơi ngươi."

Mới vừa nói xong, Cố Duệ đã bóp miệng Khổng Động Sinh, từ trong túi lấy ra một viên thuốc nhét vào miệng hắn ta. Sau khi Khổng Động Sinh bị ép nuốt trọng liền hoảng sợ: "Đó là thứ gì?"

"Khuê Sơn bí dược, cách đây không lâu đã từng giết chết một đại công tử của một viên Thông Phán trong thành U Châu. Không có thuốc giải, chỉ có thể chờ ta bào chế, ngươi coi như là người thứ hai được dùng nó. Bây giờ thì ngươi có thể đi tìm nhị thúc của mình để hắn cứu mạng hoặc là ngoan ngoãn đưa chúng ta quay về thôn."

Cố Duệ nói xong thì đi ra khỏi sơn động, Lý Đại Hùng quay đầu lại nhìn Khổng Động Sinh một cái, ánh mắt này có chút cổ quái.

Cái nhìn này làm cho Khổng Động Sinh hết hồn, hắn ta cắn chặt răng vẫn không chịu động đậy.

Hắn ta hiểu rất rõ nhị thúc của mình, vốn dĩ không cần phải lựa chọn.

Nhưng hắn không biết là Lý Đại Hùng đã đuổi theo Cố Duệ nhỏ giọng hỏi: "Khỉ chết tiệt! Loại thuốc đó không phải chỉ có một viên sao? Sao lại còn!"

Mặt của Cố Duệ không chút thay đổi: "Ta lừa hắn ta không được sao?"

Có bao nhiêu tùy hứng, có bao nhiêu ngạo mạn, có bao nhiêu tự nhiên đây.

Được! Đương nhiên là được! Miệng của Lý Đại Hùng vểnh lên, cười to. Khỉ nhà chúng ta luôn xấu xa như vậy, xấu đến mức khiến cho người ta có cảm giác an toàn!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 127: Hắn Dẫn Tới

Cố Duệ biết chắc là tránh không khỏi đám người của Khổng nhị thúc rồi, vì ánh sáng của ngọn lửa trong đêm tối rất rõ ràng nên dù đã bị cây cối che khuất nhưng vẫn sẽ lọt ra ngoài. Với sự thông tuệ của mình, Khổng nhị thúc kia chắc chắn đã nhìn thấy được.

Chạy! Cố Duệ và Lý Đại Hùng chạy như điên trong mưa. Phía sau có âm thanh đuổi theo, quay đầu nhìn lại người này đương nhiên là Khổng Động Sinh rồi. Quả nhiên là đã đến.

Nhưng lo chạy trước cái đã, Cố Duệ bỗng nhiên cảm thấy không đúng lắm.

"Ai cha, Khỉ, đám người bọn họ giống như không đuổi theo kịp." Lý Đại Hùng quay đầu nhìn trở lại chỉ thấy một mảng tối đen không có bóng đen nào đang di chuyển cả.

"Không chừng lúc nãy bọn họ không nhìn thấy ánh lửa." Suy nghĩ của Lý Đại Hùng rất lạc quan nhưng Cố Duệ không lạc quan như vậy. Cô theo bản năng nhìn về phía Khổng Động Sinh đã thấy thái độ của hắn ta có vẻ do dự và lo lắng, giống như…

"Không được! Gần đây có địa đạo!" Khổng Động Sinh quyết định nhắc nhở hai người nhưng Cố Duệ đã đáp lại: "Ta nghĩ mình đã nhìn thấy rồi."

Khổng Động Sinh đột nhiên quay đầu, nhìn thấy phía sau không biết từ lúc nào đã xuất hiện một đám bóng bóng đen một cách quỷ dị. Nếu nhìn kỹ lại sẽ thấy được có Khổng nhị thúc đứng ở trong đó.

Sự sợ hãi đã ăn sâu vào lòng, Khổng Động Sinh không tự chủ được bèn kêu lên: "Nhị thúc…"

Con ngươi lạnh lùng của Khổng nhị thúc không chút để ý đến Khổng Động Sinh. Đệ tử của ông ta, cháu của ông ta từ lâu đã bị ông ta nắm trong lòng bàn tay không nhìn cũng thế nhưng mà còn cô nương này… "Ngươi tên là gì?"

Nhạc Nhu sao? Một nữ tử mà ông ta chưa từng nghe nói qua lại có thể ở trong địa bàn của bọn họ vừa cứu một người vừa mang đi một người lại còn dễ dàng trốn thoát.

Trùng hợp là ông ta lại vẫn còn gặp được.

Đây là số mệnh.

"Vốn tưởng rằng trong đám Hàng Sư trẻ tuổi lợi hại nhất là Bạch Ngọc Đường và Nhạc Nhu nhưng không ngờ vẫn còn một người."

Bây giờ thì ông ta dám khẳng định, lúc trước đám người Cố Duệ chắc chắn là đã trốn trong nước.

Đáng tiếc! Chỉ suýt một chút! Nhưng cũng không sao, bây giờ xử lý luôn cũng không chút phiền toái.

Toàn thân Cố Duệ bị mưa xối ướt khiến thân thể cô có vẻ phong phanh nhưng ánh mắt cô lại trở nên lợi hại. Dù là trong đêm đen Khổng nhị thúc vẫn có thể cảm thấy mình đang bị nhìn chằm chằm: "Tại sao lại không nghĩ rằng ta là Nhạc Nhu vậy?" Cố Duệ thản nhiên hỏi.

Mắt Khổng nhị thúc nheo lại: "Nhạc Nhu là một đại mỹ nhân, ngày đó ta đã từng nhìn thấy."

Còn cần phải giải thích sao? Không cần!

Ha ha, Cố Duệ nở nụ cười: "Đừng nói nhảm nữa! Mưa to như vậy, giải quyết nhanh chóng chút để còn trở về ngủ nữa chứ."

Cô nói dứt khoát, rất phù hợp với khí thế của người dám một mình xông vào địa bàn của họ cứu người không phải sao. Khổng nhị thúc im lặng mỉm cười, vung tay lên.

Đám người trộm mộ này có thể tới gần như vậy, hóa ra là không biết từ lúc nào đã bao vây bọn họ lại.

Thằng nhãi Khổng Động Sinh chưa luyện qua công phu, đám trộm mộ này cũng vậy nhưng bọn họ người đông thế mạnh, lại còn có vũ khí.

Cố Duệ và Lý Đại Hùng đưa mắt nhìn nhau.

Đánh! Hai người cùng lúc xông ra nhưng tốc độ của Cố Duệ lại nhanh hơn, chớp mắt đã chạy tới trước mặt một người. Nâng đùi, ra đòn nhanh và tàn nhẫn! Nhưng cước này vừa quét tới trước mặt một hán tử thì hán tử kia đã nhếch miệng cười.

Chà!

Phía sau Cố Duệ xuất hiện thêm một bóng đen, tốc độ nhanh đến nỗi Lý Đại Hùng vừa vung quyền đánh bay một người xong cũng phải thay đổi sắc mặt, hô to: "Khỉ!"

Là Khổng nhị thúc! Lý Đại Hùng kinh hãi nhưng tốc độ của bóng đen quá nhanh, nhanh đến mức lúc Lý Đại Hùng phát hiện thì ông ta đã một chưởng nhắm ngay đỉnh đầu của Cố Duệ mà đánh xuống.

Bàn tay kia tráng kiện, mạnh mẽ, lại mang theo nội lực hùng hậu. Một chưởng này mà đánh xuống là đủ để đập nát đầu của Cố Duệ rồi.

Nhưng nó lại đánh hụt vì Cố Duệ tránh được, hơn nữa còn bắt lấy cánh tay một người quăng người đó hướng về phía bóng đen.

Chà! Cố Duệ tránh sang một bên, chống lại ánh mắt lạnh lùng của bóng đen.

Khổng nhị thúc, người này còn lợi hại hơn cả Thanh Vũ, cũng may ngay từ đầu cô đã đề phòng người này.

Khổng nhị thúc cũng có chút bất ngờ với sự nhạy bén Cố Duệ, cổ tay xoay vòng: "Người trên thế gian luôn khinh thường kẻ làm nghề trộm mộ, cho rằng trộm mộ chỉ có tài đào mộ là giỏi nhưng mà ngươi tuổi còn nhỏ đã có được nhiều tâm nhãn như vậy rồi."

Kỳ thật tim Cố Duệ vẫn còn đang đập nhanh. Một chưởng vừa rồi quá lợi hại, những hạt mưa đang rơi xuống trong không khí giống như đều bị một chưởng kia đánh nát cả.

Lợi hại! Lão hồ ly này khá lợi hại.

"Khổng nhị thúc! Ông bây giờ hình như không vội mà đi đào ngôi mộ đó nhỉ." Cố Duệ không mặn không nhạt đưa mắt nhìn những hán tử trong thôn.

Một đám người đang tràn ngập địch ý nhưng Khổng nhị thúc lại không cho bọn họ động thủ chắc là sợ hai người Cố Duệ tổn thương đến họ sẽ ảnh hưởng tới công việc đào mộ. Dù sao thì thiếu một người là thiếu một phần sức lực.

Một mình ông ta là có thể giải quyết xong hai người Cố Duệ và Lý Đại Hùng rồi.

Lý đại Hùng tiến đến, nhảy lên! Thái Sơn áp đỉnh!

Cố Duệ ở phía trước nhìn, à! Đúng là có tiến bộ hơn lúc trước một chút nhưng… Khổng nhị thúc nhanh chóng nghiêng người tránh né, tiếp tục tung ra một quyền, Lý Đại Hùng chỉ kịp đưa hai tay lên đỡ.

Ầm… Người bị đánh lui về sau năm sáu thước, hai chân lảo đảo khó khăn lắm mới giữ vững được thân thể, yết hầu giật giật.

Cố Duệ: "Nuốt cái con khỉ, muốn hộc máu thì cứ hộc máu đi!"

Được rồi! Lý Đại Hùng mở miệng phun ra một ngụm máu. Mẹ kiếp! Trọng thương còn chưa hết bây giờ lại tiếp tục hộc máu.

Lão tặc làm nghề đào trộm mộ này sao lại lợi hại như vậy chứ!

Người Khổng nhị thúc muốn giết đầu tiên không phải Lý Đại Hùng nhưng ông ta không ngờ cái tên to con này thể chất tốt như vậy, đã chịu một quyền của ông ta mà còn chưa chết.

Khổng Động Sinh cũng rất là kinh ngạc. Anh ta biết rõ võ công của nhị thúc rất lợi hại, vả lại ông ta còn luyện qua Ngạnh Khí công phu. Bình thường những người được gọi là võ lâm cao thủ chịu một quyền của ông ta đều sẽ bị dập nát ngũ tạng lục phủ mà chết nhưng tên to con này cũng chỉ hộc máu mà thôi… Chẳng lẽ là do cậu ta thịt nhiều.

Nhưng dù sao cũng đã bị thương nên những người khác liền nhanh chóng chạy tới trước vây công.

Một mình Cố Duệ đối mặt với Khổng nhị thúc nhưng ông ta lại không muốn tốn thêm thời gian nữa nên cổ tay chậm rãi chuyển động. Cố Duệ có thể nghe được âm thanh khung xương cổ tay và cơ thể ông ta thay đổi chỗ và nghiền ép lẫn nhau. Rốt cuộc thì đây là loại công phu gì.

Nhìn kỹ lại sẽ thấy được hơi thở của ông ta đang dần dần thay đổi, nó dần trở nên xơ xác, tiêu điều và vô tình hơn.

Không ổn! Trong lòng Cố Duệ âm thầm kinh hãi, thân thể đã né sang bên cạnh… Song chưởng của Khổng nhị thúc cùng lúc bổ xuống, ông ta dường như muốn chém đứt nửa người của Cố Duệ ra. Cố Duệ hung hiểm né tránh được nhưng song chưởng đã đánh trúng cái cây phía sau cô.

Ầm!

Song chưởng đã chặt đứt cái cây to làm hai, sau đó cổ tay lại nhanh chóng chuyển sang hổ trảo hướng xuống dưới bụng Cố Duệ mà cào một cái.

Hai tay Cố Duệ đi xuống ngăn chặn tay của đối phương. Sau đó cô nhanh chóng hóp bụng lại, cả người thì nhanh nhẹn lui về phía sau.

Có thể tránh né? Khổng nhị thúc liền dùng tay còn lại hướng tới huyệt thái dương của Cố Duệ bổ xuống! Sát khí tung hoành!

Cố Duệ cảm thấy giữa tiếng mưa rơi ào ạt trong trời đất cô còn nghe thấy tiếng gió gào thét bên tai.

Một chưởng này nếu đánh trúng Cố Duệ vẫn sẽ chết. Dưới chân cô động đậy một chút, thân thể chếch qua một bên, chưởng lực xẹt qua gò má của cô nhưng lúc này chân cô lại nhẹ nhàng điểm một chút cả người bay lên, quỷ mị mà nhảy lên thân cây phía bên cạnh.

Khinh công thật tốt!

Lại không biết Cố Duệ cũng không có khinh công gì, có thể làm được như vậy là nhờ ở trên Khuê Sơn hai năm qua bị ba tên biến thái hành hạ không khoan nhượng mà rèn luyện được thân pháp như vậy.

Cố Duệ vừa mới đứng trên một chạc cây còn chưa kịp thở dốc thì Khổng nhị thúc lại xông lên.

Quyền pháp xuất ra mạnh mẽ, ác liệt, tàn nhẫn và lợi hại như trước nhưng Cố Duệ lại lạnh lùng cười: "Ở trên cây thì đã là địa bàn của ta rồi."

Lời nói này vô cùng tự tin, giống như lời nói ra từ một con khỉ vậy.

Vừa dứt lời, đôi chân cô di chuyển một chút khiến cành cây hơi rung động, thân thể đã thoải mái né tránh quả đấm của Khổng nhị thúc. Khổng nhị thúc cũng đứng trên chạc cây nhưng dẫu võ công ông ta có lợi hại bao nhiêu đi nữa thì mỗi người đều có sở trường riêng. Ông ta làm sao có thể nhẹ nhàng, tự tại bằng người hàng ngày luyện tập trong rừng trúc, lấy lá trúc thay trâm cài đầu như Cố Duệ được.

Chỉ thấy sau khi Cố Duệ né tránh được quả đấm của Khổng nhị thúc thì cô lại nhẹ nhàng nhảy sang một chạc cây khác khiến chạc cây ông ta đang đứng rung động. Cô lại mượn lực nhảy lên, chủy thủ nắm trong tay đột nhiên chuyển hướng…

Chà! Hàn quang sắc bén! Tốc độ lại còn nhanh nhẹn hơn cả trên mặt đất nữa! Điều đó không thể, trừ khi lúc ở trên mặt đất tiểu cô nương này đã cố ý tỏ ra yếu thế.

Giảo hoạt như vậy! Khổng nhị thúc cũng không có được thân pháp nhanh nhẹn như vậy nên chỉ có thể đưa tay trái ra đỡ còn tay phải lại tiếp tục tung ra một chưởng bổ về phía của Cố Duệ… Nhưng bụng của ông ta lại đau trước bởi vì chân của Cố Duệ đã tung một cước vào bụng của ông ta.

Lần này đến phiên ông ta bị Cố Duệ đá bay từ trên cây xuống đất, nằm trên mặt đất có chút chật vật. Nhìn thấy như thế Lý Đại Hùng thoải mái cười to: "Ha ha cẩu tặc, còn may là có Khỉ đau lòng thay tôi nên đã giúp tôi báo thù."

Cố Duệ đứng trên cây hơi nhíu mày. Ặc! Lòng tôi không có đau gì nha.

Nhưng mà Lý Đại Hùng đắc ý chưa được quá ba giây, Khổng nhị thúc đã lạnh lùng cười hướng về phía Lý Đại Hùng phóng tới.

Không phải chứ! Lý Đại Hùng hoảng sợ vung tay đẩy mạnh những người khác tìm đường chạy trốn nhưng tốc độ trên mặt đất của cậu ta dĩ nhiên sẽ không bằng Khổng nhị thúc được nên cậu ta cũng nhảy lên cây.

Nhưng gấu và khỉ làm sao giống nhau nên cậu ta làm sao có thể tự tại như Cố Duệ được. Cả người đều bị Khổng nhị thúc đánh đến bầm dập, vật vã, Cố Duệ đang muốn đi đến hỗ trợ thì đột nhiên tái mặt, la to: "Đại Hùng mau tránh ra!"

Lý Đại Hùng cả kinh cả người theo bản năng nhảy xuống khỏi chạc cây. Khổng nhị thúc cũng cả kinh nhảy theo.

Xào xạc! Một cái miệng máu khổng lồ táp vào chỗ hai người vừa đứng làm đứt gãy rất nhiều cành cây. Trời mưa to như trút nước, con cự xà làm mọi người sợ hãi như yêu quái kia lại bất ngờ xuất hiện trước mặt Cố Duệ.

Khổng lồ lại tráng kiện, còn có thân thể dài ngoằng đang nằm ở trên mặt đất, đầu thì ngẩng cao. Sau khi táp hụt hai người nó quay đầu qua liền há mồm đớp lấy một người nuốt xuống.

Mặc dù đây không phải lần đầu tiên Cố Duệ và Lý Đại Hùng nhìn thấy nó nuốt sống người nhưng mỗi lần nhìn thấy là lại thêm một lần kinh hãi. Phản ứng đầu tiên là kêu mọi người chia ra mà chạy!

Khổng nhị thúc cũng vô cùng hoảng hốt, cự xà xuất hiện trong đêm chỉ mới xảy ra lần đầu, tuy đã từng nghe trưởng thôn nhắc tới nhưng không ngờ bây giờ lại gặp phải. Ẩn Nguyệt thôn cũng không nhỏ tại sao lại gặp phải ở nơi này, đây là vận khí gì vậy.

Hai người Cố Duệ tức giận đến mức rất muốn mắng to, tại sao lại gặp nó ở nơi này. Con cự xà này chắc không phải là đang theo dõi bọn họ chứ.

Nhưng đột nhiên Cố Duệ lại nhớ ra một việc liền nhìn chằm chằm về phía một người.

Là hắn ta dẫn cự xà này tới… Khổng Động Sinh!

Lúc nãy chỗ Lý Đại Hùng đứng thì tiểu tử này đều đã lần lượt đi qua. Tuy nói bọn họ bị đám trộm mộ này vây công, tiểu tử này thật ra vẫn an toàn nhưng lúc này thì…

"Đại Hùng, đi nhanh lên, tên tiểu tử kia dính phân của cự xà nên nó là đánh hơi thấy mùi vị này nên mới tìm tới. Cách xa hắn ta ra một chút!" Cố Duệ la to.

Lý Đại Hùng hoảng sợ nên đã phản ứng theo tự nhiên… Thường thì ở chỗ nào mà Cố Duệ la to kêu cậu thì nơi đó sẽ có nguy hiểm. Độ chính xác là trăm phần trăm nên cậu chạy đi nhanh như bay.

Con cự xà này là rắn hay là chó vậy, còn có thể ngửi được mùi phân mà tìm đến nữa. Đây hình như không phải tập tính của loài rắn mà. Loài rắn không phải là cảm ứng bằng nhiệt độ sao. Cố Duệ chỉ cảm thấy Đại Đường thần quỷ này thật nhiều thủ đoạn lắm a!

Khổng Động Sinh vẫn đứng nguyên tại chỗ kia lại vô cùng kinh ngạc và sợ hãi. Hắn ta có cảm giác như ăn phải phân vậy, cực kỳ đau khổ… Cứt! Phân! Phân xà! Còn là phân của con xà yêu kia. Hai tên thổ tặc các người rốt cuộc đã giúp ta làm gì rồi?

Hắn ta ngẩng đầu lên, quả nhiên nhìn thấy đầu của con cự xà kia đã chuyển hướng nhìn về phía mình. Đồng tử của nó như cái đèn lồng có lửa màu xanh đang mở to nhìn chằm chằm theo dõi hắn ta.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 128: Một Kích Tất Trúng!

Mẹ kiếp! Trong lòng mắng to, phản ứng đầu tiên của Khổng Động Sinh là kêu to: "Nhị thúc cứu con!" Sau đó hắn ta chạy về phía của Khổng nhị thúc.

Khổng nhị thúc cũng mắng to, tên đồ đệ kiêm cháu trai không có đầu óc này chẳng lẽ muốn dẫn con cự xà kia về phía ông ta sao.

Quả nhiên con cự xà ngửi thấy được mùi phân của mình liền vọt tới!

Hai người Cố Duệ và Lý Đại Hùng nhân cơ hội này chạy thật nhanh.

Nhưng Khổng đại thúc và Khổng Động Sinh cũng không phải hạng người lương thiện gì, bọn họ cũng chạy về hướng của hai người.

"Con bà nó! Bọn ta thiếu nợ các người có phải không? Không thể chạy về hướng khác được sao?"

Lý Đại Hùng quay đầu lớn tiếng mắng lại bị Khổng Động Sinh cãi lại: "Còn dám trách ta! Là ai để ta dính phải đống phân kia?"

Khổng Động Sinh và Lý Đại Hùng vừa chạy trốn vừa cãi nhau, Cố Duệ và Khổng nhị thúc không kiên nhẫn đều bảo hai người câm miệng lại. Chợt thấy một con gió mạnh mang theo sát khí quét tới.

Không ổn!

Đuôi rắn quét qua.

Nhánh cây đứt gãy từng khúc, Cố Duệ nhảy xuống khỏi cành cây rồi lăn sang một bên. Cành cây cô vừa đứng bị đuôi rắn đánh trúng gãy thành nhiều đoạn. Cách đó không xa Lý Đại Hùng suýt chút nữa bị cành cây do cự xà đánh gãy đâm vào mắt, cậu ta tìm chỗ né tránh, lo sợ: "Khỉ, con cự xà này quá lợi hại. Làm sao bây giờ?"

Còn có thể làm sao! Cố Duệ nói: "Cầu mong nó ăn xong bọn họ là có thể no rồi, như vậy chúng ta sẽ có thời gian chạy trốn."

Mẹ bà! Đây là lời của một tên Hàng Sư nên nói sao? Tình người của cô đâu hết rồi!

Khổng Động Sinh cảm thấy Cố Duệ là người tàn nhẫn và độc ác nhất mà hắn ta từng gặp. Trước kia hắn ta cho rằng người đó là nhị thúc còn bây giờ thì nhị thúc cũng phải nhường lại vị trí đó cho Cố Duệ.

Khổng Động Sinh tuy rằng sợ chết nhưng sẽ không cam chịu, không biết có phải là do oán hận việc Cố Duệ muốn nướng trứng của anh ta hay là do chuyện khác, dù sao thì chén đã mẻ thì không sợ nứt nữa. Khi xác định con cự xà quả thật theo dõi mình thì hắn ta đột nhiên nhào về phía Cố Duệ.

Mẹ bà! Lúc này Cố Duệ còn đang muốn tìm cơ hội đầu cơ trục lợi, biết đâu cô và Đại Hùng vận khí tốt có thể chạy thoát nhưng mà tâm địa thằng nhãi Khổng Động Sinh này cũng quá xấu xa rồi... Dù sao thì cô cũng là người tốt! Vẫn luôn là như vậy.

Sau khi Khổng Động Sinh nhào qua, Cố Duệ nhân cơ hội tung một cước đá hắn ta bay ra ngoài. Bây giờ thì năm trăm lượng gì đó đều là một đống cặn bã mà thôi!

Cô bay ra thật xa giậm chân xuống đất một cái, vận dụng thân pháp tới cực điểm, nhảy lên vài cái, thân thể đã đứng ở đầu một cành cây cao của một cây to cách chỗ cũ khoảng bảy tám thước, cành lá không hề lay động một chút nào.

Lợi hại không! Nhưng mà lúc Cố Duệ ngẩng đầu nhìn lên đã thấy đầu của con cự xà đang nhắm ngay cô.

Cố Duệ: "…"

Là sao? Chẳng lẽ là do thân pháp của cô tuyệt đẹp hay là do dung mạo quá xinh đẹp?

"A! Khỉ! Cô còn hấp dẫn hơn so với phân của con súc sinh này!"

Lời nói này của Lý Đại Hùng thật sự quá khó nghe, Cố Duệ khó thở nhưng cũng không có thời gian rảnh mà đi mắng cậu ta bởi đầu của cự xà đã bổ nhào về phía cô.

Cố Duệ từ trên tàng cây nhảy sang cành cây khác nhưng đuôi rắn lại quét ngang qua, cây cối vốn dĩ là không chịu nổi một kích. Sau khi cô nhảy xuống đất, nhiều lần suýt chút nữa là nằm trong phạm vi mà nó đánh trúng, mỗi một lần đều như nhảy ra từ cái miệng tanh tưởi của nó…

Cố Duệ còn đang bối rối trốn tránh thì đột nhiên bên trái có một nhánh cây bay tới, đâm thẳng! Người này là Khổng nhị thúc!

Cố Duệ còn đang tránh né cự xà, mất hết cả hồn, chật vật tránh ra nhưng tốc độ cũng đã chậm. Cái mồm to như chậu máu của đại xà đã đập xuống.

Xong rồi! Cái mạng của cô đi toi rồi!

Trong lòng kêu lên như vậy nhưng tay cô vẫn sờ lấy mảnh ngọc đuôi cá đang định phản kích một lần cuối…

Ánh sáng lan tỏa…

Ầm…

Luồng ánh sáng kia rất dài, rất sáng, còn sáng hơn cả mặt trăng trên bầu trời. Được rồi, bây giờ đang mưa to như trút nước làm gì có trăng, chỉ có một mảng đen kịt nhưng ánh sáng này cũng thật là đẹp, nó liền nện lên trên đầu rắn.

Việc này làm cho đầu rắn có chút sai lệch cũng làm Cố Duệ có một tia hy vọng, tiểu cô nương này ngay lập tức nhân cơ hội chạy ra.

Hưu hưu hưu! Hai quả cầu lửa rơi xuống, dù là trời mưa to nhưng nó vẫn hừng hực cháy, xung quanh đột nhiên sáng đến chói mắt.

Ánh sáng làm cự xà chán ghét và kiêng kị, nó rút lui về phía sau. Con quái vật này quả nhiên là sợ lửa.

Người có thân pháp nhẹ nhàng lại lịch sự, tao nhã dừng ở đầu cành cây kia nếu không phải là Nhạc Nhu thì là ai, hơn nữa ở phía sau cô ấy đúng là đám người của Trịnh Khải.

Tới thật đúng lúc nhưng Cố Duệ biết nếu không phải do Nhạc Nhu dẫn đầu thì những người này tuyệt đối sẽ không đi chống lại con cự xà kia. Bởi Cố Duệ thấy được sự sợ hãi cùng e ngại đối với con cự xà kia trong mắt của bọn họ. Chỉ có Nhạc Nhu đứng ở đầu cành cây điều khiển luồng ánh sáng kia: "Cố cô nương, con rắn này quả nhiên sợ ánh sáng nên nó không phải là yêu. Chỉ là dựa vào thân mình to lớn hoành hành thôi nhưng chúng ta bây giờ lại không phải là đối thủ của nó, lui thôi!"

Ta đã sớm muốn chạy rồi! Còn chờ cô nói những lời này sao!

Thật ra Cố Duệ đang sợ sau khi Nhạc Nhu trông thấy con cự xà này quả nhiên là sợ ánh sáng sẽ nổi lên ý nghĩ kêu cô cùng hợp tác tiêu diệt nó. Bởi vì cô ấy vừa mới cứu cô nên cô sẽ không tiện cự tuyệt nhưng đám người bọn họ không phải là đối thủ của con rắn này.

Nếu đã không nắm chắc lại có cơ hội bỏ chạy, tại sao không chạy về bàn bạc kỹ hơn hoặc là chờ nhóm người ở trên núi về rồi cùng tiêu diệt nó. Vẫn chưa rơi vào đường cùng nên lúc này sợ nhất là tham công làm liều.

Rất tốt! Lúc này Nhạc Nhu còn tỉnh táo không bị việc phải tiêu diệt cự xà làm cho u mê.

Nhưng bây giờ đám người Trịnh Khải lại u mê. Lúc đầu bọn họ ở xa xa thấy cự xà xuất hiện còn đang tấn công người nhưng bọn họ không dám đến gần. Thế nhưng Nhạc Nhu là người có thân phận rất cao lại không xuất thân từ môn phái nào mà còn dám mạo hiểm tới cứu người. Bọn họ nếu dám nhát gan, sau này nếu Nhạc Nhu tố cáo chuyện này với tông môn thì bọn họ sẽ rất thảm a. Thế nên mới bất đất dĩ đi theo nhưng không ngờ vừa mới tới Nhạc Nhu chỉ dùng một viên đạn lửa, công cụ Hàng Đạo thường dùng của bọn họ là đã có tác dụng đối với xà yêu kia rồi. Xem tình trạng của nó không phải đã bị ánh sáng làm mù mắt sao, đây cơ hội tốt!

Vì vậy bọn họ sôi nổi khuyên Nhạc Nhu nên nhân cơ hội tốt động thủ nhưng cũng có người tính khí nóng nảy, ví dụ như Trịnh Khải.

Hắn ta trực tiếp quất một roi về phía cự xà. Tốt lắm nha, con rắn này vốn sợ ánh sáng lại bị ánh sáng mạnh xuất hiện đột ngột làm chói mắt không thể lập tức quan sát nên đây cũng là cơ hội tốt nhất để bọn họ chạy trốn.

Nhưng lúc này nó đột nhiên lại bị tấn công, sự chói mắt và e ngại do ánh sáng mang lại cũng không bằng đau đớn do bị tấn công khiến cự xà giống như lập tức phát điên. Nó mở to mắt ra, đầu thì cắn loạn, đuôi cũng vung loạn, xung quanh lập tức cuồng phong gào thét, xà khí nổi lên cuồn cuộn. Đây là thật sự là đã hóa cuồng rồi.

Đây là trong lúc đánh phụ bản dùng kỹ năng làm mù mắt đối phương đột nhiên bị tên đồng đội ngu như heo công kích, kích thích nên đã cuồng hóa xà yêu Boss a.

Cố Duệ và Lý Đại Hùng: "Con bà nó! Cái tên ngu ngốc này!"

Nhưng cho dù có mắng to thế nào cũng vô dụng, những người có mặt ở chỗ này không một ai thoát được, toàn bộ điều phải chật vật tránh né.

Còn may là con cự xà này muốn hóa thành yêu còn cần một thời gian nữa, bây giờ thì nó vẫn chỉ sử dụng các đòn công kích bình thường.

Tuy rằng tức giận chuyện xấu do Trịnh Khải gây ra nhưng lúc này Nhạc Nhu cũng chỉ có thể chống đỡ. Luồng ánh sáng từ băng liên trong tay cô tiếp tục bay múa muốn tìm cơ hội tiếp tục công kích đôi mắt của cự xà nhưng nó đã sớm đề phòng cô. Đại xà né tránh sau đó lấy cái đuôi quất về phía của Nhạc Nhu.

Tốc độ quá nhanh, Nhạc Nhu tái mặt, khó khăn lắm mới tránh né được nhưng có một Hàng Sư đứng cách cô không xa bị đánh trúng, bay ra xa khoảng mười mét, nện gãy một cây to gần đó rồi mới rơi xuống đất không rõ sống chết ra sao.

Những người còn lại vô cùng kinh hãi, đua nhau tránh né, tất cả đều tìm đường chạy trốn để giữ lấy cái mạng. Cố Duệ tức muốn hộc máu, khinh thường: "Lúc nó sợ ánh sáng thời cơ tốt như vậy không chạy trốn lại đánh nó tới mức phát điên thì tìm đường chạy. Đây là cách tốt nhất của môn phái các người sao?"

Không phải cô muốn đắc tội Bắc Đường mà là cách làm của nhóm người này cũng quá đê tiện rồi.

Theo cách của cô thì khi gặp Boss yêu xà loại này một là trốn còn nếu lỡ chọc đến nó rồi thì chỉ có thể nhổ cỏ tận gốc. Con cự xà này đã bị bọn họ chọc giận, dù cho bọn họ có chạy trốn thì nó cũng sẽ liều chết đuổi theo. Nếu chạy trở về trong thôn thì tất cả người trong thôn đều sẽ chết chùm còn nếu chạy theo một đường khác, bây giờ đã là nửa đêm trời lại mưa như trút nước thế này cho dù có chạy thật xa thì cuối cùng cũng sẽ kiệt sức. Lúc đó còn không phải nằm yên chờ đợi nó đến làm thịt sao!

Nhưng điều làm cô khinh thường không phải là cái này mà là những người này rõ ràng là hiểu rất rõ chuyện này nhưng cả đám điều tìm đường trốn chạy. Trong lòng bọn họ đều cho rằng mình sẽ không phải là người bị đuổi theo, như vậy thì người chết cũng sẽ không phải là mình.

Lúc nãy Cố Duệ và Lý Đại Hùng đã từng có tâm tư này nhưng hai người cộng thêm đám người Khổng nhị thúc thì có được mấy người, vả lại bọn họ lại

là kẻ thù. Lo chạy trốn mà không quan tâm đến sống chết của đối phương không phải là chuyện bình thường sao.

Nhưng bây giờ những người này là cùng một môn phái đấy! Thời gian nên trốn không trốn lúc trốn cũng không thoát lại chạy trốn thà là hy sinh một mạng người cũng không chịu hợp tác giải quyết vấn đề. Một chút kỹ năng cùng sự tính toán khi chạy trốn cũng không có! Uổng công cho việc có một đống thứ tốt trong tay!

Suy nghĩ của Cố Duệ cũng là nỗi thất vọng của Nhạc Nhu. Nếu như sự sợ hãi và nhát gan này cùng tồn tại ở nhiều đệ tử của một môn phái như vậy thì trình độ các đệ tử của môn phái này thật đáng bị người chỉ trích.

Đám người Trịnh Khải cũng nghe được lời trào phúng của Cố Duệ, bọn họ âm thầm ghi hận nhưng không có người nào dám quay đầu lại đối phó yêu xà. Bởi bọn họ cho rằng đây là chuyện mạo hiểm hơn nữa không phải ở đó còn có đám người Cố Duệ chống đỡ sao. Yêu xà ăn xong mấy người đó rồi, không phải sẽ không còn đuổi theo bọn họ nữa sao.

Chạy trốn không phải là tốt hơn ở lại liều mạng sao. Ha ha, bọn họ cũng không phải là loại người vừa tốt bụng lại lương thiện như nữ nhân tên Nhạc Nhu kia.

Ngay lúc bọn người này một lòng một dạ tìm đường chạy trốn… Ánh sáng từ viên đạn lửa cũng đã cháy xong.

Bóng tối đột nhiên bao trùm! Giống như thế giới thuộc về cự xà đã trở lại, quả nhiên tốc độ cùng linh tính của cự xà tăng lên rất nhiều, nó lập tức hướng về phía của Cố Duệ và Nhạc Nhu nhào tới… Nhưng cũng trong tích tắc đó, đuôi lông mày của Nhạc Nhu vừa động ném ra ngay hai quả đạn lửa hơn nữa còn nhắm ngay hai mắt của cự xà.

Cháy! Ánh sáng mạnh đánh úp lại. Trong nháy mắt cự xà mất sức quan sát cũng trong chớp mắt này…

Áo trắng, bóng trắng, ngân quang kiếm…

Kiếm quang như rồng vẫy đuôi, lưu văn bay múa…Cố Duệ có thể cảm thấy được Hàng Lực mãnh liệt dao động, cô cũng nghe thấy Hàng Ngữ lưu loát mà thâm ảo vang lên...

Thuật ra! Kiếm lưu quang… Trực tiếp đâm thẳng vào mắt trái của đại xà! Xâm nhập! Không hề phòng ngự mà xâm nhập!

Cự xà kêu lên tiếng vô cùng thê lương thảm thiết, Bạch Ngọc Đường rút kiếm ra muốn hướng về mắt phải của nó tiếp tục đâm xuống nhưng thân hình cự xà liên tục giãy giụa làm Bạch Ngọc Đường bị hất văng ra ngoài…

Chuyển biến này diễn ra quá nhanh, tất cả mọi người đều bị giật mình nhưng cũng rất nhanh đã liên thủ lại công kích nó.

Cố Duệ và Lý Đại Hùng không tham gia náo nhiệt mà chạy sang bên cạnh… Nhưng không quá lâu con cự xà kia đã ngã xuống không còn dậy nổi nữa. Con mắt vừa bị đâm chảy ra một đống máu lớn mang theo mùi tanh gay mũi.

Mọi người có chút ngây người. Đây là… đã chết! Lại nhìn về phía Bạch Ngọc Đường áo bào trắng đang tung bay trong gió, đáy lòng đã nổi lên sự kính sợ không gì sánh kịp.

Lợi hại! Quá lợi hại!

Cố Duệ cũng hiểu được người này quả thật là rất lợi hại.

"Hắn ta chỉ sợ là đã đi theo lâu rồi!" Cố Duệ nói nhỏ một câu khiến Lý Đại Hùng ngẩn ra, tiếp theo là rất khó tin: "Đi theo chúng ta?"

"Không phải?" Cố Duệ lắc đầu: "Chúng ta không có giá trị nhưng Khổng nhị thúc thì có."

Lúc trước cô còn cảm thấy kỳ quái tại sao đã đi ra khỏi địa đạo kia mà Bạch Ngọc Đường vẫn không có hành động gì. Cô có thể phát hiện chuyện đó thì hắn ta cũng sẽ phát hiện, cũng đã nấp ở một bên nghe được đám người Khổng nhị thúc nói chuyện, hơn nữa còn nghe được nhiều hơn cô nhưng suốt chặng đường này hắn ta vẫn luôn không chịu lộ diện.

Cho dù bọn họ có bị đám người của Khổng nhị thúc đuổi giết, cho dù xà yêu có xuất hiện, cho dù đám người Nhạc Nhu không phải đối thủ của xà yêu, chờ đợi thời cơ tốt nhất…

Một kích tất trúng!

Thời điểm Cố Duệ suy nghĩ như vậy đột nhiên cảm thấy cả người không thoải mái lắm, có cảm giác rợn cả tóc gáy nên cô quay đầu lại…

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 129: Đánh Chết, Bại Lộ, Chia Của?

A, đầu tiên còn nhìn chằm chằm cái tên cháu con rùa Khổng Động Sinh. Tại sao bây giờ lại chuyển sang nhìn ta chằm chằm rồi.

Trong lòng Cố Duệ xuất hiện một ý niệm, bộ dạng của ta xinh đẹp như vậy sao?

Lúc Cố Duệ đối mặt với cự xà có lẽ mọi người không nhận thấy được. Mặc dù sinh tử chỉ trong nháy mắt nhưng đối với bản thân thì lại là rất lâu. Thế nhưng đối với đám người kia, đó cũng chỉ là hốt hoảng trong nháy mắt.

Lúc cự xà há miệng đánh về phía Cố Duệ, Nhạc Nhu và Bạch Ngọc Đường đều cảm thấy Hàng Khí trong thân thể dao động nhưng ở sâu trong lòng lại cho rằng sẽ không kịp.

Bạch Ngọc Đường thì không sao cả, dù sao lúc trước hắn ta đã có thể lạnh lùng nhìn Cố Duệ đi tìm chết thì bây giờ vẫn có thể mặc kệ sự sống chết của Cố Duệ, thế nhưng Nhạc Nhu thì lại khác. Trong lòng cô có chút tiếc nuối nên trên mặt cũng biểu hiện như vậy nhưng lại lập tức chuyển thành ngạc nhiên.

Bởi vì Cố Duệ chuyển động, ngay lúc cái đầu rắn khổng lồ đánh xuống cô đã hạ eo quỳ xuống đất. Lần đầu tiên mọi người cảm thấy được sự mềm mại và dẻo dai từ cái eo nhỏ bé đó của cô. Thế nên cô có thể dễ dàng hạ eo ngả người ra sau một góc bốn mươi lăm độ một cách nhẹ nhàng và lưu loát, dao găm trong tay phải lại đâm tới một cách ác liệt nhất.

Vô dụng! Da rắn này đao thương bất nhập. Nếu là bảo kiếm của Bạch Ngọc Đường thì còn có thể thử một lần nhưng dao găm bình thường của Cố Duệ vốn dĩ là không thể đâm rách được một cái vảy rắn.

Nhạc Nhu và Bạch Ngọc Đường đều là nghĩ như vậy nhưng sắc mặt đột nhiên biến đổi bởi vì họ cảm thấy được trên người Cố Duệ có Hàng Khí dao động mãnh liệt. Sự dao động này sắp đuổi kịp Nhạc Nhu, dù vẫn cách xa Bạch Ngọc Đường một khoảng nhưng ít ra mạnh hơn đám người Trịnh Khải rất nhiều, hơn nữa trên dao găm kia đã bao phủ một tầng ánh sáng sắc bén.

Đâm vào! Rạch… Sức mạnh này dường như cũng không phải đến từ Cố Duệ. Độ cứng cỏi của da rắn này và độ dày của thịt rắn cũng xấp xỉ như nhau. Cô chính là mượn lực lượng mà cự xà đánh về phía mình, hai lực lượng chồng lên hỗ trợ cho dao găm… Rầm.

Cái miệng máu từ khi dao găm đâm vào tới lúc rạch ra chỉ xảy ra trong khoảng thời gian chỉ bằng một nhịp hít thở.

Ầm!

Đầu rắn rơi bịch xuống đất, thân mình vặn vẹo vài cái cuối cùng cũng bình ổn lại.

Mọi người đều yên lặng.

Lần này là đã chết thật sự rồi vì nơi Cố Duệ đâm vào chính là khí quản của cự xà, chỗ rạch ra cũng là ở khí quản, máu tươi từ đầu và bụng dưới của cự xà đều tuôn ra bắn vào cả người Cố Duệ nên cô cũng bị đè bẹp ở phía dưới.

Mọi người yên lặng một lúc lâu mới phát hiện cự xà đã chết! Cứ như vậy mà chết! Hơn nữa người giết chết nó không phải là Nhạc Nhu, cũng không phải là Bạch Ngọc Đường mà là một tên Hàng Sư cùi bắp chẳng có chút tiếng tăm gì.

Không hiểu tại sao cả, bất thình lình nhảy ra giết chết cự xà giống như đang nằm mơ vậy.

Lý Đại Hùng cũng có cảm giác mình đang nằm mơ cho đến khi cậu nghe thấy tiếng gọi yếu ớt:

“Đại Hùng, mau kéo giúp ta ra đi, ghê tởm chết ta rồi.”

Bị đè ở phía dưới cự xà, cả người Cố Duệ như tắm máu, cả người cô bốc lên mùi máu và khí nóng. Lúc Lý Đại Hùng kéo cô ra tựa hồ như không còn thở, quá nặng rồi, hơn nữa thứ mùi kia thật là khiến người ta phải ngạt thở.

Còn may là trời đang mưa to nên nước mưa cuốn trôi đi máu của cự xà dính trên người cô. Cô đặt mông ngồi bệt xuống đất mà thở hổn hển.

Lý Đại Hùng nhìn thấy Cố Duệ không chết cũng không còn lo lắng nữa. Dù sao thì sư phụ và lão đầu tử từng nói mạng của Khỉ rất lớn, sẽ không dễ dàng chết nên cậu ta đi về phía xác của cự xà. Bởi vì đám người Trịnh Khải đang vây quanh nó.

Cố Duệ còn đang nghỉ ngơi chợt thấy trước mặt xuất hiện một đôi giày trắng.

Cô ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Bạch Ngọc Đường đang đứng trước mặt cúi đầu xuống nhìn mình.

Dù sao thì hắn ta cũng có chuyện muốn nói, cô chờ là được. Quả nhiên anh ta đã mở miệng:

“Không ngờ lá gan của ngươi lại lớn như vậy.”

Bụng rắn mềm mại hơn so với những chỗ khác trên người nó nên ngoài cách đánh vào bảy tấc của nó thì đâm vào nơi đó là chí mạng nhất. Thế nhưng rất

khó đánh trúng trừ khi chui xuống dưới bụng của nó. Nhưng cơ hội đó là bằng không, hơn nữa việc làm đó còn rất nguy hiểm nữa. Bạch Ngọc Đường luôn luôn lấy cẩn thận làm đầu, luôn là một kích tất trúng nên tuyệt đối sẽ không dễ dàng lấy thân ra mạo hiểm.

Vì vậy Cố Duệ ngược lại trở thành người thắng.

Nhạc Nhu ở bên cạnh nghe thấy thế thì vô cùng khâm phục Cố Duệ, bèn nói: "Không ngờ Cố cô nương tuổi còn nhỏ hơn ta mà đã dũng cảm như vậy, dám xả thân vật lộn cùng cự xà thật khiến cho ta khâm phục."

Cố Duệ: *Hai người này thật đặc biệt a, sao lại có thể mở to mắt nói mấy lời thừa thãi này. Lão nương không phải đúng lúc gặp phải vận rủi đứng ngay vị trí đầu cự xà nên mới bị nó công kích sao. Cái gọi là ra tay thật ra chỉ là theo bản năng phòng vệ, tại sao vào trong mắt bọn họ lại trở nên to lớn như vậy chứ.*

Nhưng sao…

"Vẫn may, con người của tôi luôn luôn là như thế!" Cố Duệ đưa tay lên lau đi nước mưa rơi trên mặt, tươi cười một cách rất là tự nhiên.

Luôn luôn… Anh dũng… Như thế… Cách đó không xa, Lý Đại Hùng và Khổng Động Sinh nghe thấy như thế, đôi mắt hai người đảo một cái.

Nhưng khi Cố Duệ vừa mới không thấy thẹn mà đội lên cái mũ anh dũng không lâu thì đã nghe Bạch Ngọc Đường đã thản nhiên nói: "Trên người ngươi có một loại Hàng Khí."

Ngừng một chút rồi hắn ta mới nói tiếp: "Là loại phụ trợ."

Những lời này làm đôi mắt Cố Duệ nheo lại, Nhạc Nhu đứng ở bên cạnh cũng nhíu mày. Còn những người khác ví dụ như đám người Trịnh Khải thì đều nhìn về phía Cố Duệ.

Đúng vậy, sự hoài nghi của bọn họ quả nhiên là chính xác. Trên người tiểu Hàng Sư tầm thường ở Khuê Sơn này có một món đồ có Hàng Khí không tồi.

Trước mặt mọi người, Lý Đại Hùng nổi giận, đang định mở miệng thì đã bị Cố Duệ giành trước: "À! Cho nên…"

Giọng nói này rất là lãnh đạm, lông mày của Nhạc Nhu giật giật nhưng không mở miệng còn Bạch Ngọc Đường lại nhìn Cố Duệ nói: "Ta mua."

Không phải là bán hay không bán, hoặc là ngươi có đồng ý giao ra hay là không đồng ý, mà là ta mua.

Hắn muốn mua, cô nhất định phải bán?

Cố Duệ: "Ngươi không có bảo ta tặng nó cho ngươi đã khiến ta có chút bất ngờ. Nhưng như vậy đã chứng minh ngươi cũng không phải là người quá mức ngang ngược vô lý."

Những lời cuối cùng có chút sâu xa. Nhạc Nhu theo bản năng đảo mắt qua đám người Trịnh Khải, quả nhiên nhìn thấy sắc mặt bọn họ không ngừng thay đổi.

Đúng vậy! Còn hơn Bạch Ngọc Đường mắt sáng lên muốn mua vật chứa Hàng Khí của Cố Duệ, đám người này đang âm thầm nghĩ cách ép Cố Duệ giao ra hoặc là sẽ giết chết cô ngay.

Tuy rằng xuất thân từ môn phái Bắc Đường, ở U Châu xem như có chút căn cơ nhưng nếu nhìn khắp Đại Đường thì Bắc Đường cũng không phải là quá mạnh. Đệ tử của toàn môn phái hầu hết đều chỉ mang theo có một Hàng Khí, nếu có thêm một cái không phải là như hổ thêm cánh sao. Làm sao có thể không động tâm cho được.

Nhưng bây giờ Bạch Ngọc Đường đã mở miệng. Trong lòng bọn họ có chút lo lắng, chỉ sợ bảo vật này không thuộc về bọn họ rồi.

Nhạc Nhu vẫn luôn nhìn về phía Cố Duệ nhưng không nói gì.

"Không bán." Cố Duệ cự tuyệt ngay mà không cho Bạch Ngọc Đường cơ hội nói thêm gì nữa.

"Đây là vật sư phụ đưa cho ta khi nhập môn nên nếu bán cho ngươi thì ta làm sao ra đường lăn lộn được nữa.Vật của sư môn rất quan trọng, các người đều xuất thân từ phái Bắc Đường ở U Châu cũng xem như có máu mặt nên không phải là không biết. Khuê Sơn chúng tôi chỉ là một môn phái nghèo, gom được Hàng Khí như vậy không phải chuyện dễ dàng gì."

Đây là ám hiệu. Ai u! Các người đều xuất thân từ Bắc Đường phái mà còn ép mua một món Hàng Khí của một tiểu đệ tử ở môn phái nhỏ như ta. Có biết xấu hổ hay không?

A! Nếu còn dứt khoát muốn đoạt, đừng nói mặt mũi ngay cả trứng cũng không còn.

Quả nhiên đám người Trịnh Khải như bị Cố Duệ nhìn thấu có chút không được tự nhiên. Thể diện bọn họ đương nhiên là cần. Hơn nữa danh môn chính phái nào cho phép đệ tử của mình ngang nhiên đoạt Hàng Khí của kẻ khác, làm như vậy cùng tà đạo có gì khác nhau chứ.

Bọn họ đột nhiên cảm thấy Bạch Ngọc Đường thật cao siêu. Hắn ta nói là mua mà không phải đoạt.

Còn chuyện mua với giá bao nhiêu lại là một chuyện khác.

Nhưng cô lại không bán! Có người đột nhiên phát hiện, không phải cô muốn chết chứ?

Ánh mắt của Bạch Ngọc Đường hờ hững nhìn chằm chằm cô nhưng cô lại rất bình tĩnh nhìn lại hắn ta.

"Các người không cảm thấy lạnh sao?" Giọng nói thanh nhã như gió của Nhạc Nhu đột nhiên vang lên phá vỡ sự im lặng trong cơn mưa tầm tã này.

Đương nhiên là lạnh, Cố Duệ đứng dậy trông thấy Lý Đại Hùng đang chen chúc trong đám người hướng về phía cô chớp mắt ra hiệu. A! Cô kịp thời phản ứng lại.

"Mua mua bán bán cái gì không biết, hiện tại tất cả mọi người chia ra đi về nhà tắm rửa rồi đi ngủ đi."

Phương hướng của ánh mắt Cố Duệ chính là xác chết của cự xà mà đám người Trịnh Khải đang vây quanh.

"Cô có ý gì? Chẳng lẽ còn muốn một mình độc chiếm con cự xà này sao."

Nếu như đám người Trịnh Khải còn chưa phát hiện ra mảnh ngọc thì có lẽ Cố Duệ sẽ không tranh cái xác của cự xà mà sẽ cho rằng giữ mạng quan trọng hơn. Ngoài ra sẽ không muốn vì chuyện này mà cùng đám người kia xung đột nhưng mọi chuyện đã bị lộ. Nên dòm ngó sẽ dòm ngó, nên ra tay sẽ ra tay, như vậy chi bằng ngay từ đầu tỏ ra mạnh mẽ một chút, khiến cho bọn họ khó chịu còn mình thì được sảng khoái!

Thế nên cô nheo mắt lại mỉm cười: "Ta có nói ta nhất định muốn sao? Dù sao thì đám người phái Bắc Đường các người đông người hơn, muốn một mình chiếm lấy xác của con cự xà này cũng chỉ cần một ý nghĩ mà thôi. Ta và Đại Hùng người đơn lực bạc lại không có hoàn quang rực rỡ như Nhạc cô nương, cũng không bằng một kiếm của Bạch công tử. Cho dù người cho cự xà một kích chí mạng là ta thì cũng tính toán làm gì. Vì sự an toàn, ta và cậu ta còn có thể nói gì đây?"

Người này như vậy mà gọi là không có nói gì sao? Còn kém một chút là chỉ thẳng vào mặt đám người Bắc Đường phái nói là bọn họ không biết xấu hổ rồi.

Đúng vậy! Nơi này nhiều người như vậy, tám chính phần mười là người của phái Bắc Đường nhưng thật sự ra sức chỉ có ba người là: Bạch Ngọc Đường, Nhạc Nhu và Cố Duệ.

Nếu đám người Bắc Đường muốn một mình độc chiếm? Nhạc Nhu thì sao? Có thể không cho? Không thể nào.

Cho Nhạc Nhu nhưng không cho Cố Duệ? A! Mềm nắm rắn buông sao, người của môn phái các ngươi là như vậy sao? Không sao cả? Đem người thủ tiêu hết là sẽ không có ai biết được. Nhạc Nhu sẽ không nói! Quả thật là sẽ không nói!

Đám người Trịnh Khải không dám xác định, thanh danh này quả là không tốt. Nếu truyền ra ngoài đừng nói bọn họ sẽ bị mọi người chỉ trích mà môn phái cũng không còn chút mặt mũi nào.

Cho nên giao điểm yếu của tất cả bọn họ vào tay Nhạc Nhu chỉ vì một chút món hời từ một cái xác rắn là không thể. Cuộc mua bán này không có lời!

Nhạc Nhu đúng là mấu chốt!

Nhạc Nhu cũng không ngờ Cố Duệ sẽ giao quyền nói chuyện vào tay mình. Không phải muốn dùng cô để bóp chặt cổ họng của những người này sao, còn làm ra vẻ mình có lui có tiến.

Đúng là rất giảo hoạt mà, Nhạc Nhu trong lòng nói thầm, đôi môi đỏ mọng mở ra: "Chia làm bốn phần, không cần tốn thời gian với một vấn đề đơn giản như vậy."

Rõ ràng! Bốn phần! Cô, hai người Cố Duệ, Bạch Ngọc Đường, bọn người Trịnh Khải mỗi người một phần.

Đây là cách xử lý tốt nhất. Tuy rằng đám người bọn họ nhiều người nhất lại chỉ có một phần nhưng bọn họ lại cảm thấy được sự nhục nhã rất lớn từ lời nói của Nhạc Nhu. Bốn phần ba người kia đều có ra sức còn bọn họ thì cho không một phần còn đòi gì nữa đây?

Đây là thái độ của Nhạc Nhu đối với chuyện này, cô nghiêng về phía của Cố Duệ.

Tiện nhân này! Trong lòng đám người Trịnh Khải âm thầm mắng nhưng bề ngoài lại không dám phản bác. Họ chỉ mong cho Bạch Ngọc Đường chịu đứng ra, dù sao hắn ta mạnh như vậy, ai dám ngỗ ngược không nghe theo.

Bạch Ngọc Đường một tay cầm kiếm, ánh mắt lại lạnh lùng: "Ba phần! Không ra sức mà đòi chiến lợi phẩm của ta! Có hỏi qua thanh kiếm của ta chưa?"

Cố Duệ lần đầu tiên cảm thấy người này ác độc, vô tình nhưng mà vô tình cũng rất tốt.

Ha ha.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 130: Quan Hệ Nam Nữ Không Bình Thường?

Cố Duệ tuyệt đối không phải loại người có thể dễ dàng thông cảm hay biết nghĩ tốt cho người khác, nếu như kẻ mà cô gai mắt gặp chuyện chẳng lành, cô sẽ chẳng keo kiệt gì mà không quăng cho hắn một nụ cười mỉa mai.

Cho nên khi cô cười, hơn nữa còn là cười mỉa mai một cách vô cùng rõ ràng, đám người Trịnh Khải lập tức đem tất cả thù hận vì bị Bạch Ngọc Đường lăng nhục chuyển hết lên người Cố Duệ.

Có điều Cố Duệ không thèm để ý, cô tuy là kẻ tham sống sợ chết, nhưng đối với kẻ vốn dĩ có mưu đồ ngấp nghé bảo vật trên người mình, cô chẳng cần phải giả vờ niềm nở làm gì.

Chỉ là thái độ như vầy của Bạch Ngọc Đường dường như không ngoài dự liệu của Nhạc Nhu, cô rất hiểu Bạch Ngọc Đường, Cố Duệ cảm giác được điểm này, liền nhìn Nhạc Nhu một cái.

Nhạc Nhu không để ý đến ánh mắt của Cố Duệ, nhưng sau khi thấy đám người Trịnh Khải không cách nào đồng ý, thì đành để bọn họ xé xác con đại xà kia ra.

Cố Duệ mở miệng đòi những nguyên liệu này, thật sự không phải là do tranh giành khí thế, cũng chẳng phải vì lòng tham đơn thuần. Cái thi thể con cự xà này, kỳ thực đã gần đạt đến cảnh giới hóa yêu rồi, da rắn, thịt rắn, xương rắn, gân rắn, vân vân, tất cả đều là nguyên liệu ngon lành. Cố Duệ tuy rằng không rành lắm mấy thứ kia, nhưng nhìn Nhạc Nhu và Bạch Ngọc Đường đều xem trọng những nguyên liệu này, cô biết chắc giá trị của chúng sẽ không hề thua kém một thanh Hàng Khí.

Mà có khi còn là hai hay ba thanh ấy chứ!

Mặt mũi thì có ăn được không? Làm sao có thể quan trọng bằng lợi ích thực tế, vậy nên cô mở miệng, kiên quyết đòi cho được phần lợi ích xứng đáng thuộc về mình.

Mấy người này quả nhiên đều là tay lão luyện, Lý Đại Hùng thấy bọn họ lóc da rút thịt, động tác vô cùng nhanh nhẹn mà không khỏi giật mình:

"Khỉ này, động tác của mấy người này rất thuần thục, chắc chắn là đã kiếm được rất nhiều tiền."

Cố Duệ đương nhiên có thể nhìn ra, cô bĩu môi khinh thường, trong đầu có suy nghĩ khác. Đám người này tuy rằng chân tay mau lẹ, nhưng tâm cơ đều trống rỗng, thực lực và thủ đoạn đều không phải hàng mạnh lắm, cùng nhau tổ đội đi cày phó bản, gặp BOSS mạnh hơn một chút thì gánh sao nổi. Còn nếu như tổ đội với những nhân vật lợi hại khác kiểu như Bạch Ngọc Đường, muốn lấy được đầu BOSS là chuyện chẳng thể nào xảy ra, chỉ có thể húp canh, hơn nữa chắc chắn còn phải làm những công việc khổ sai như phân giải nguyên liệu này nọ.

Vậy nên, Cố Duệ chẳng hề ngưỡng mộ bọn họ. Nhưng cô chợt nhận ra, nếu như cô đi cùng với Lý Đại Hùng hoặc là cái đám trình độ nửa vời này, thì cho dù có miếng ngọc đuôi cá kỳ diệu hỗ trợ, cũng sợ gì không có cơ hội lần hai, lần ba được về chầu ông bà!

Khi Cố Duệ còn đang trầm mặc, thì Nhạc Nhu đã đưa cái túi đến.

Túi Hàng Đạo là một loại túi da có tính co giãn rất tốt, nhưng mà nó chẳng hề giống với các loại thiết bị không gian đại loại như nhẫn chứa đồ trong các loại tiểu thuyết mà cô xem ở thế kỷ hai mươi mốt, sức chứa của nó là nhờ tính chất nén ép, lấy từ một số sinh vật đặc biệt, nhưng cũng không hiếm lắm.

Mấy thứ này cũng không phải chỉ có những người Hàng Đạo mới sử dụng, một số người có gia thế cũng dùng, chỉ là cần phải ói ra mấy trăm lượng.

Cố Duệ nhìn cái túi "hiển nhiên" tốt hơn túi của cô và Lý Đại Hùng kia: "Tôi có nên trả cho cô hai trăm lượng không nhỉ?"

Cô nhận ra dung tích của cái túi này đại khái lớn gấp đôi cái của cô, giá cả chênh lệch ắt hẳn cũng không nhỏ đâu.

Một đêm ngắn ngủi, mấy lần trắc trở, vài đợt hiểm nguy cũng đủ khiến cho Nhạc Nhu nhận ra con người của Cố Duệ không hề câu nệ tiểu tiết, hơn nữa vì trận chiến hăng máu này đã giành được chiến thắng, nên nàng cười nói: "Dù gì cũng là lần đầu, xem như tôi tặng cô giá tiền của món đồ."

"A, vậy coi như tôi đoạt lấy lần đầu tiên của cô rồi?" Cố Duệ thuận miệng phán một câu, đột nhiên cảm giác có một ánh mắt lạnh lẽo phóng về phía mình, cô quay đầu nhìn thử, lại mất tiêu rồi.

Nhạc Nhu không nghe rõ nên không biết được sự dung tục của Cố Duệ. Sau khi thấy Cố Duệ đã cầm lấy cái túi, cô chỉnh lý lại đám người để quay về. Nói cho cùng thì cái thời tiết mưa sấp mặt này quả thực không được tốt cho lắm, đặc biệt là đối với phái nữ.

Cảm nhận được ánh mắt của đám người Trịnh Khải, cô chau mày, lướt qua thân cây, trực tiếp bước đi.

Còn về Cố Duệ... Lý Đại Hùng ở phía sau trong đầu thoáng qua một chút vui mừng: "May mà Khỉ nhà chúng ta mặt mũi không được đẹp, thân người cũng khô đét giống y chang con khỉ."

Sau đó, hắn nghe thấy tiếng Cố Duệ nhẹ nhàng nói: "Người không bỏ sức thì không có tư cách được chia chiến lợi phẩm của tôi."

Lý Đại Hùng nghe ra được sự uy hiếp, lập tức ngoan ngoãn giúp Cố Duệ xách túi đồ.

Hắn chợt nghĩ đến một người – Khổng Động Sinh.

Bọn họ đột nhiên phát hiện ra một vấn đề - tên nhị thúc kia của Khổng Động Sinh đã chết đâu mất tiêu rồi.

"Chạy rồi." Cố Duệ nói một cách thờ ơ, liếc mắt nhìn cánh rừng đen kịt, bên trong có đầy rẫy những địa đạo bí ẩn. Những tên trộm mộ khác đã tranh thủ lúc chiến loạn tẩu thoát hết. Có điều hiện giờ bọn họ không có tâm trạng đi thăm dò nơi này, chỉ muốn trở về tắm rửa sạch sẽ, sau đó lấy lại năm trăm lượng.

Lý Đại Hùng áp tải Khổng Động Sinh, hắn đi theo sau với tâm tình hậm hực. Hắn nói bản thân bây giờ đã bị đám nhị thúc bỏ rơi, không theo bọn họ thì còn theo ai nữa, Lý Đại Hùng cũng chẳng tỏ ý kiến gì.

Cố Duệ lướt đến phía trước, phát hiện thấy Nhạc Nhu đang ở trước mặt, a ha, đang chờ mình ấy nhỉ.

"Nhạc cô nương có lời gì muốn nói với tôi sao?" Cố Duệ đuổi đến chỗ Nhạc Nhu, nàng ngoái đầu nhìn cô: "Lúc trước, sau khi nhận được tin tức của cháu trai thôn trưởng để lộ ra, tôi liền vội vàng tìm đến các vị, nhưng nhớ đến ngày trước có bắt được một tên đạo tặc nhìn lén, hắn dường như cũng xuất thân là kẻ trộm mộ, nên chúng tôi từ chỗ của hắn đã hỏi được thông tin về địa đạo."

Cố Duệ nghe xong liền cấp tốc trả lời: "Tôi là nữ, tôi nhìn lén cũng không sao."

Trọng điểm không phải là cái này có được không vậy! Nhạc Nhu trợn mắt mang ý cười: "Cố cô nương chẳng lẽ là đang giả ngốc?"

Cố Duệ nghĩ một lát liền nói: "Xem ra Nhạc cô nương có vẻ hiếu kỳ với cái lăng mộ mà đám trộm mộ này đang nhắm tới."

"Tôi tuy xuất thân không tệ, nhưng tôi không muốn lúc nào cũng phải mượn sức mạnh của gia tộc, con người đã trưởng thành rồi, thì phải dựa vào nỗ lực của bản thân."

Ôi, Nhạc mỹ nhân nói thật hàm xúc, thật chân thành, Cố Duệ đương nhiên đã hiểu: "Cô muốn lôi kéo tôi cùng nhau liên thủ?"

Cô cũng rất thẳng thắn, rất chân thành.

Nhạc Nhu giật đầu: "Đúng, cô đáng tin hơn những người kia."

Những người kia tất nhiên là chỉ Trịnh Khải, đám cỏ đầu tường và sói đuôi to.

Cố Duệ trầm ngâm một hồi, sau đó đột nhiên hỏi một câu khiến Nhạc Nhu vừa kinh ngạc vừa trầm tư.

"Cô và Bạch Ngọc Đường có mối quan hệ nam nữ không bình thường phải không?"

Khụ, câu này là có ý gì chứ? Đại Đường quý nữ Nhạc mỹ nhân trầm tư trong chốc lát, một hồi sau mới hiểu.

"Trước tiên cô phải nói cho tôi biết, như thế nào mới là quan hệ nam nữ bình thường, giống như kiểu cô với Lý Đại Hùng, hay là kiểu như với Thanh Vũ, hay là kiểu như với Lư Dịch Chi?"

Cô nàng chỉ nói một cách giản lược, nhưng trong mắt lại ẩn hiện ý cười.

Cố Duệ lại hiểu được rồi, cô quý nữ Đại Đường này quả nhiên không phải là thể loại đèn cạn dầu (1), người tuy ở Ẩn Nguyệt thôn xa xôi nhưng tin tình báo về chuyện ở U Châu cũng không hề bị đứt đoạn.

"Vậy thì không ngại để tôi nói cho cô biết cái gì gọi là quan hệ nam nữ không bình thường luôn nha. Đó chính là mối quan hệ giữa một cặp nam nữ, mà họ hiện tại muốn ngủ với đối phương, tương lai có thể ngủ với đối phương, hoặc là đã từng ngủ với đối phương." Cố Duệ cũng chỉ nói một cách giản lược, ẩn hiện ý cười.

Sau đó... Nhạc Nhu đỏ mặt, quay đầu bỏ đi.

Ha ha ha, muốn đua xe bão táp với tay lái lụa già đời như chị đây sao, còn xanh và non lắm.

Trở về thôn, đám thôn dân đó cũng không bị đám người Nhạc Nhu báo thù, chỉ là thân phận đã bị nhìn thấu, tự nhiên sẽ có vài phần e dè thận trọng, cũng có thêm một chút ân cần.

Cố Duệ cùng Nhạc Nhu trở về phòng tắm rửa thay đồ, sau đó Cố Duệ cùng với Lý Đại Hùng trực tiếp đi tìm tên Khổng Động Sinh kia.

Khổng Động Sinh bị mặc định là kẻ mà hai người Cố Duệ bắt đến, nên đám người Trịnh Khải cũng không nghĩ quá nhiều, hiện giờ họ đang tính toán phần nguyên liệu bản thân được chia chác, chỉ là một phần bị phân thành mười phần, e là trong lòng bọn họ cũng chẳng ai thấy dễ chịu gì.

Vừa đẩy cửa, Cố Duệ liền nhìn thấy ánh mắt tên Khổng Động Sinh lóe sáng lên, hờ, tên tiểu tử này lại định âm mưu gì đây.

"Nói đi, năm trăm lượng ở đâu?" Lý Đại Hùng vẫn luôn nhớ đến năm trăm lượng, rõ ràng đã đói đến hai mắt muốn tối sầm lại, vậy mà vẫn trực tiếp mò đến đây.

Khổng Động Sinh cười ngượng ngùng: "Hai vị đừng nóng vội, tiền tôi nhất định sẽ đưa, nhưng tôi vẫn muốn cùng hai vị bàn bạc đến món làm ăn khác."

Cố Duệ mặt không cảm xúc: "Tôi bây giờ rất đói, tiền còn chưa trả lại đã muốn nói chuyện làm ăn với tôi sao? Tôi sẽ xem như là anh đang uy hiếp tôi."

Cố Duệ, cái kẻ hung ác này, bằng một cách kỳ diệu nào đã đã giết được đại xà, đoạt đi đòn kết liễu của Bạch Ngọc Đường, Khổng Động Sinh cảm thấy rất sợ cô, nghe thấy cô nói như vậy liền lập tức chỉ ra vị trí giấu ngân lượng.

Chính là cái hang nhỏ trong bức tường phía sau đám cỏ ở cổng thôn.

Lý Đại Hùng nhận lệnh đi lấy bạc, Cố Duệ ngồi yên tại chỗ liếc nhìn Khổng Động Sinh, khóe miệng nhẹ nhàng bay ra hai từ: "Đoạt bảo?"

Không phải trộm mộ mà là đoạt bảo. Nét mặt Khổng Động Sinh thoáng thay đổi, thận trọng nói: "Cho nên tôi mới muốn hợp tác với các người, cô thông minh lại gian xảo, tuy rằng sức mạnh không phải ghê gớm lắm, nhưng lại có đủ may mắn và trợ lực..."

Cố Duệ chau mày: "Tại sao tôi nghe cứ như kiểu phân chó được tô điểm cho đẹp lên vậy nhỉ? Hơn nữa ngữ khí của anh tôi không thích tí nào, nghe cứ như kiểu chúc mừng bọn tôi được anh nhìn trúng vậy."

Ngừng lại một chút, ánh mắt của cô từ trên mặt Khổng Động Sinh chuyển dần xuống dưới, dừng ở giữa hai chân hắn: "Anh dựa vào cái gì mà tự tin như vậy, dựa vào mấy quả trứng của anh sao?"

Cái quái gì vậy? Cô lớn được đến như thế này mà chưa từng có đạo sĩ nào nói cô chính là yêu nghiệt cần bị tiêu diệt sao?

Làm sao cô lại có thể là một Hàng Sư chứ?

Khổng Động Sinh trong lòng oán hận Cố Duệ, vô thức khép chặt hai chân lại, trên trán túa ra mồ hôi lạnh: "Cố cô nương xin chớ đùa, tôi làm sao dám chọc giận cô, tôi đây không phải là đang ngưỡng mộ phong thái siêu phàm của cô đó sao."

Cố Duệ: "Sớm nói những lời thành thật không phải tốt hơn sao, bớt nói những thứ nhảm nhí lại, nói đi, có phải anh đã biết được trong lăng mộ rốt cuộc là có thứ gì, cho nên mới muốn kiếm chác?"

Khổng Động Sinh đương nhiên sớm đã chuẩn bị sẵn kịch bản: "Thật sự tôi có biết một chút, cũng biết sức hấp dẫn của nó không chỉ mê hoặc những kẻ trộm mộ tham tiền chúng tôi, mà đối với Hàng Sư các cô..."

Cố Duệ nghe thấy những lời này, ngón tay gõ gõ lên bàn, cắt đứt lời của Khổng Động Sinh: "Chờ Đại Hùng quay lại rồi nói tiếp."

Thử nghĩ xem, nếu như có một người muốn đem bí mật kho báu nói cho bạn biết, hơn nữa hắn ta còn ấp ủ sẵn sàng những thứ muốn nói...

Thế nhưng đột nhiên bị bạn chặn họng... xong rồi... quên lời thoại rồi.

Khổng Động Sinh vốn đã chuẩn bị sẵn sàng tâm trạng để kể một câu chuyện sinh động, bây giờ lại giống như bị ai bóp chặt yết hầu, những thứ trong đầu trở nên hỗn độn.

Khi tâm trạng đang có chút rối loạn, hắn lại bắt gặp đôi mắt trầm tĩnh thâm sâu của Cố Duệ, dường như thứ hắn nhìn thấy không phải là một cô gái chưa đến hai mươi tuổi mà là một...

Một con yêu quái...

Trưởng thành và gian xảo...

Không bao lâu Lý Đại Hùng quay lại, còn xách theo một túi tiền.

Năm trăm lượng đến tay, hàng chân mày Cố Duệ mới giãn ra một chút: "Được rồi, anh có thể nói rồi."

Không biết vì sao, Khổng Động Sinh đột nhiên cảm thấy bản thân mình vừa rồi đã hiểu lầm con người này. Đây là chờ người cái gì chứ, rõ ràng chính là đang chờ tiền mà!

***

(1) Đèn cạn dầu: ý chỉ người thiếu bản lĩnh

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 131: Lộc Hợi, Quân Thục

Lý Đại Hùng vô cùng hưng phấn, sau khi lấy được năm trăm lượng về, địch ý của Đại Hùng với Khổng Động Sinh cũng tiêu tán. Tuy rằng trong lòng Động Sinh đang vô cùng đau đớn vì miếng ngon đến trước miệng rồi mà còn phải nhổ ra, nhưng địch ý tiêu tán cũng có thể xem như là niềm an ủi duy nhất của hắn.

Nhìn thấy ánh mắt lười nhác và nghi hoặc của Cố Duệ cùng Lý Đại Hùng đang nhìn mình, Khổng Động Sinh ho một tiếng, quyết định nói một cách tóm gọn: "Trong lăng mộ đó có Hàng Khí."

Đủ đơn giản và rõ ràng rồi chứ? Nếu như không có Hàng Khí, vật phẩm bồi táng bên trong cũng đủ đáng giá, còn nếu như có Hàng Khí, thì đó chính là Hàng Khí thời Tam Quốc ấy nha!

Lý Đại Hùng nhớ lão đầu tử và lão đầu trọc đều từng nói là Hàng Khí có hai loại nguồn gốc, một loại là do bậc thầy chế tạo Hàng Khí đương đại chế tạo ra, loại còn lại chính là những Hàng Khí đã từng được Hàng Sư sử dụng.

Những Hàng Sư trước kia, dù họ còn sống hay đã chết, thì Hàng Khí vẫn luôn tồn tại. Hoặc là truyền cho hậu nhân, hoặc là bị đem đi bồi táng.

"Của ai?" Cố Duệ không kích động như Lý Đại Hùng, cô trầm tĩnh như một hồ nước chết, không chút gợn sóng.

Khổng Động Sinh ngưng thần vài phút rồi nói: "Một vị Ly Sư Tam Quốc."

Ly Sư? Hàng Đạo tổng có chín quẻ, càn khôn bát quái chiếm tám cái trong số đó. Càn, Khôn, Chấn, Tốn, Khảm, Ly, Cấn, Đoài, tổng cộng tám cái, trừ quẻ thứ chín không ai biết ra, thì quẻ thứ ba chính là Ly!

"Ai da, vị Ly Sư đó không phải chỉ là cấp ba thôi sao, sư phụ của chúng ta chính là một vị Ly Sư đó nha Khỉ." Lý Đại Hùng bấm ngón tay tính toán, ngũ quan nhăn lại thành một cục.

Cố Duệ nhếch môi, liếc Khổng Động Sinh: "Anh thấy tên đầu trọc chết tiệt đó lợi hại không?"

Tên đầu trọc chết tiệt? Khổng Động Sinh đương nhiên nhớ rõ cái tên đầu trọc đã giày vò hắn, treo hắn trong phòng chứa củi, lòng thầm oán hận sư đồ nhà này không có ai là người tốt, gương mặt lộ vẻ ngập ngừng: "Nhớ, rất lợi hại…"

Cố Duệ: "Tôi không thích người khác gạt tôi."

Khổng Động Sinh: "Ừm… có lẽ… đại khái… chắc là… ước chừng… trong số những Ly Sư thì hơi yếu."

"Cho nên, Ly Sư chẳng qua cũng chỉ là bậc ba, tôi thấy Bạch Ngọc Đường cũng đã đạt trình độ của Ly Sư rồi, anh muốn chúng tôi mạo hiểm đi thăm dò lăng mộ chỉ vì cái Hàng Khí bồi táng của một vị Ly Sư thời Tam Quốc?"

Ngươi nghĩ ta ngốc sao? Cố Duệ và Lý Đại Hùng khinh thường Khổng Động Sinh, còn người ta thì lại khinh thường hai người Cố Duệ: "Lẽ nào các người cho là thực lực của Hàng Sư chỉ có thể nhìn vào đẳng cấp quái tinh? Có một số quái sư, quái tinh tuy thấp nhưng so với những người quái tinh cao lại lợi hại hơn rất nhiều."

Bị một tên trộm mộ khinh thường, trong lòng hai người Cố Duệ chẳng dễ chịu chút nào.

Cố Duệ chớp mắt: "Những kẻ dị loại cực hiếm đương nhiên không thể tính vào, anh muốn nói là đại đa số Hàng Sư tam quái đánh thắng được Hàng Sư tứ quái sao?"

Đương nhiên không thể! Khổng Động Sinh kéo căng gương mặt: "Nhưng tôi nói Hàng Sư Tam Quốc này chính là dị loại, đừng nói là tứ quái, dù là ngũ quái, lục quái, ông ta cũng có thể đánh thắng!"

Nghe có vẻ giống thật lắm! Cố Duệ và Lý Đại Hùng rất đồng lòng không mở miệng, Cố Duệ dùng ánh mắt như nói với Khổng Động Sinh: *Anh là một tên trộm mộ, dựa vào cái gì mà biết được nhiều vậy, anh nói xem, chúng tôi dựa vào cái gì mà tin anh?*

Khổng Động Sinh không nhịn được liền nói: "Các người cũng biết tôi chính là cháu trai duy nhất của nhị thúc. Có một lần tôi nhìn thấy một bộ sách tên là "Sơn Hà Bản Kỳ" trên bàn sách trong phòng của ông ấy. Tôi để ý thấy trong đó có một quyển nhị thúc đã xem đi xem lại rất nhiều lần, chính là liên quan đến vị Hàng Sư Tam Quốc tên là Lộc Hợi. Ông ta chính là dị loại trong số những Hàng Sư đương thời, tác phong khác người, chẳng thèm quan tâm đến cấp Hàng Sư, sau khi lấy được tam quái, thì không đi lấy quái tinh cao hơn nữa, thế nhưng trong ghi chép có nói người này từng so tài và chiến thắng một Chấn Sư lục quái! Hơn nữa, quan trọng nhất là…"

Khổng Động Sinh ngừng lại một chút, nhìn chằm chằm vào Cố Duệ, hạ gọng nói: "Ông ấy chính là một trong số những Hàng Đạo Đoán Sư (1) hiếm hoi của thời Tam Quốc."

Wow, Đoán Sư! Là cái thể loại có thể tự chế tạo vũ khí cho chính mình, như vậy có thể nói, trên tay ông ta ắt hẳn có rất nhiều Hàng Khí!

Cố Duệ nhìn Khổng Động Sinh, người này có vẻ rất hiểu rõ về Hàng Sư, chỉ là vì một quyển sách sao? Trong lòng cô có chút nghi ngờ nhưng cũng không truy hỏi, cô đoán tên này tuyệt đối sẽ không nói ra sự thật.

"Theo như tôi biết, lăng mộ này rất có khả năng chính là vương lăng (2) của một vị bá chủ nào đó thời Tam Quốc, từ thời xa xưa, đế vương và Hàng Đạo vốn đã không hòa hợp. Đế vương lấy nhân hoàng đế vương đạo làm trọng, khoác lác rằng thần ma không thể xâm phạm, mãi đến Đại Đường chúng ta mới bắt đầu xem trọng Hàng Đạo, thử hỏi xem, ở thời đó làm sao có thể chôn một Ly Sư Lộc Hợi vào trong lăng mộ?" Cố Duệ hỏi như vậy lại khiến Khổng Động Sinh mỉm cười.

"Ông ta không phải được cái vị bá chủ Tam Quốc đó chôn vào trong lăng mộ, mà là ông ta xông vào trong lăng mộ sau đó không trở ra, người đời đều có ghi chép lại chuyện này. Lúc đó có rất nhiều Hàng Sư muốn đi tìm ông ta, âm mưu đoạt lấy túi đồ để làm giàu, nhưng chẳng ai thành công, bởi vì bọn họ ngay cả lăng mộ vị bá chủ kia cũng còn tìm không ra." Khổng Động Sinh nói xong, còn bổ sung là bản thân nhìn thấy những điều này trong quyển "Sơn Hà Bản Ký".

Lý Đại Hùng không nghi ngờ gì nhiều, anh ta cảm thấy người này nói thật, nên định cùng Cố Duệ xông vào lăng mộ đó xem thử.

Anh kéo tay áo của Cố Duệ.

Cố Duệ liếc anh: "Nói đi, anh ta không quan trọng."

Khổng Động Sinh "không quan trọng" trợn mắt: "Tôi biết các người muốn nói gì, tôi cũng biết hai người đến từ Khuê Sơn. Khuê Sơn cũng chẳng phải đại môn phái gì, căn bản không thể cho hai người món Hàng Khí coi cho ra hồn, không, phải nói là căn bản chẳng có nổi Hàng Khí ấy chứ. Cố cô nương, bảo vật trên người cô chính là lấy từ chỗ Đồng Hạng đúng không?"

Cố Duệ mỉm cười: "Sao có thể nhìn ra?"

"Khuê Sơn nghèo nàn, sư phụ các người xem ra cũng không phải loại người rộng lượng, chẳng thể nào tặng cho các người hàng khí loại hỗ trợ như vậy." Lý do rất đơn giản, đơn giản đến mức hai người Cố Duệ cứng họng!

Bởi vì sự thật chính là như vậy!

"Vậy nên anh muốn hợp tác với chúng tôi? Nhưng mà hình như anh quên nói rồi." Ngón tay Cố Duệ gõ gõ mặt bàn, ánh mắt sáng quắc khiến Khổng Động Sinh nhất thời nhìn không thấy đáy.

"Anh dựa vào cái gì để chúng tôi hợp tác với anh?" Lời này khiến Lý Đại Hùng phải nhìn sang Cố Duệ, Khỉ này, người ta đã khai báo nhiều như vậy, cô còn định bỏ người ta sao?

Chẳng qua Cố Duệ không phải là một người lương thiện, chỉ dựa vào những thông tin kia mà muốn cô hợp tác với người này sao?

Khổng Động Sinh dường như đã dự liệu trước Cố Duệ sẽ qua cầu rút ván, hắn ngưng lại một chút rồi nói: "Ngoài những thứ trong "Sơn Hà Bản Ký" ra, tôi còn thấy bản đồ lăng mộ được nhị thúc vẽ tay."

Lý Đại Hùng hai mắt lóe lên, vội vàng nhìn sang Cố Duệ, ánh mắt như phát sáng.

Cái tên đầu đất này, nếu như dẫn hắn đi shopping, chắc chắn hắn sẽ cản trở công cuộc trả giá của cô.

Cái vẻ mặt của hắn đã hiện rõ mấy chữ: Khỉ này, tôi muốn, mua đi mua đi.

Cố Duệ vỗ trán, hỏi Khổng Động Sinh: "Vẽ tay?"

Khổng Động Sinh sững sờ, gật đầu: "Đúng vậy!" Hắn nhìn thấy biểu cảm của Cố Duệ có chút huyền diệu, sau đó cô rất điềm đạm giơ tay ra.

"Hợp tác vui vẻ!"

Hả? Chuyển biến nhanh vậy sao? Khổng Động Sinh thấy Cố Duệ giơ tay, hắn theo bản năng cũng giơ tay ra bắt lấy tay cô.

"Hợp tác vui vẻ!"

Liên minh đã được thành lập rồi, vậy thì không cần phải phí thời gian nữa, Lý Đại Hùng và Cố Duệ đều là những người cầm lên được, buông xuống được, trực tiếp mở miệng: "Có gì ăn không?"

Hơ, thật sư không xem mình là người ngoài mà! Hai tên thổ tặc này!

Cả ba người đều bụng đói cồn cào, Khổng Động Sinh là người bản địa, theo hai người Cố Duệ có cảm giác như Déjà vu bỏ tối theo sáng, hắn dẫn đầu

đi tìm một hộ gia đình trong thôn để xin ba bát mì.

"Từ khi có ớt, người trong thôn thường ăn món mì nấu ớt, nước sôi bỏ mì vào rồi vớt ra, sau đó xào ớt với rau và thịt xắt vuông, rưới lên trên mặt, chính là hương vị đó!" Khổng Động Sinh nói về món mì nấu ớt một cách đầy tự hào, Cố Duệ vốn dĩ thích ăn cay nên rất hào hứng với mùi vị của món mì này, cộng thêm cơn đói rã ruột khiến cô ăn vô cùng khí thế, chỉ là cô vẫn thấy hiếu kỳ về nguồn gốc của ớt.

"Ớt truyền đến Đại Đường chúng ta từ lúc nào?"

"Không biết, hình như là mấy năm trước, cũng không lâu lắm, hình như là do một thương nhân họ Tề làm ra, thương nhân đó rất có tiền, hiện giờ là đại phú thương của Đại Đường chúng ta…"

Mấy người ngồi ăn mì trò chuyện, hoàn toàn nhìn không ra vẻ đối địch trước đây.

Cơm nước no say, Cố Duệ và Lý Đại Hùng xem xét những nguyên liệu trong túi, xương rắn, gân rắn, thịt rắn, máu rắn đều có cả, nhưng huyết nhục Cố Duệ không để cho tên Lý Đại Hùng phàm ăn kia ăn.

"Tại sao vậy Khỉ, đây đâu phải là yêu, sư phụ nói, hung thú trên thế gian, phàm không phải là yêu thì thịt đều có thể ăn được, con đại xà này đương nhiên cũng như vậy." Sự phàm ăn của Lý Đại Hùng khiến cho Khổng Động Sinh và nông phụ nấu mì kia bị đứng hình, gì chứ, hắn còn muốn ăn cả thịt con rắn này?

Cố Duệ liếc Lý Đại Hùng một cái: "Anh có bị đần không vậy, vườn trái cây này có quỷ, anh quên Trần Dịch Sinh của Trần gia chết như thế nào rồi hả? Còn có con cóc ở dưới giếng nữa!"

Lý Đại Hùng lập tức căng thẳng: "Hạt trái cây? Ý của cô là con rắn ăn trái cây nên biến dị? Đúng rồi, thôn của các người cũng có giếng hả? Rất nhiều giếng?"

Đúng là bệnh thần kinh, làm gì có thôn nào không có giếng! Nhưng nông phụ kia bị Lý Đại Hùng hỏi đến mức có chút gấp gáp: "Đúng vậy, thôn chúng tôi quả thật có tám cái giếng, sư phụ, có vấn đề gì sao?"

Tự gia quả thật chính là thôn trộm mộ, nhưng bọn họ rất sợ quỷ quái, nhắc đến xà yêu tự nhiên nghĩ ngay đến chuyện tà ma làm loạn hai năm trước.

Cố Duệ chau mày, tám cái? Số lượng quá nhiều, không bình thường!

Không hỏi thêm nữa, Cố Duệ và Lý Đại Hùng thống kê đồ vật trong túi xong thì rời đi.

Trên đường đi, Lý Đại Hùng nói nhỏ: "Khỉ này, mấy thứ này chúng ta xử lý thế nào, không ta không biết rèn Hàng Khí, tìm người hả?"

Không thôi đem về núi đưa cho lão đầu tử xem, tuy tên đầu trọc không có tay nghề, nhưng lão đầu tử có thể biết chút đỉnh.

"Không an toàn, chúng ta là người Khuê Sơn, bọn người Trịnh Khải ở đây không dám làm loạn, nhưng không có gì đảm bảo trên đường sẽ không bị cướp, chỉ cần xóa hết dấu vết, thì không gì là không dám làm." Cố Duệ suy nghĩ chu toàn, không dám mạo hiểm.

"Vậy phải làm sao!" Lý Đại Hùng cảm thấy bọn người Trịnh Khải có âm mưu, trong lòng vốn đã đối địch với bọn họ, không cần kể đến chuyện giết người đoạt bảo.

"Bán cho người!" Ánh mắt Cố Duệ lóe sáng.

.....

Nhạc Nhu đã tắm giặt xong, đang lau tóc thì nhìn thấy Cố Duệ mặt mày tươi rói, dáng vẻ vô cùng thỏa mãn, nhìn là biết ngay đã ăn no rồi.

"Nói chuyện xong rồi?" Cô bỏ khăn xuống nhìn Cố Duệ.

"Ừ, nói xong rồi." Cố Duệ uống một ngụm trà để làm dịu đi vị cay trong miệng, đáng tiếc Đại Đường không có kem đánh răng ông da đen (3), trước giờ chỉ có thể dùng muối làm sạch răng.

"Vậy chúng ta có cần nói chuyện không?" Ánh mắt Nhạc Nhu mang theo ý cười.

Cố Duệ không trả lời, chỉ đặt cái túi lên trên bàn, Nhạc Nhu lấy làm ngạc nhiên, đây không phải cái túi cô đưa cho Cố Duệ sao, tại sao lại đưa trả về, là từ chối?

"Nhạc cô nương, cô muốn không?" Cố Duệ ánh mắt xa xăm như đang câu dẫn.

"Tặng cho tôi?" Nhạc Nhu muốn đùa Cố Duệ, quả nhiên nhìn thấy Cố Duệ trợn mắt: "Đừng nghĩ cô xinh đẹp là có thể sống buông thả vậy nha! Mua hay không mua, nếu chịu thì tôi sẽ lấy giá thị trường, giảm cho cô 1.1%!"

Thật là rộng rãi mà, Nhạc Nhu quan sát Cố Duệ, những thứ trong túi cô rất rõ, đương nhiên biết giá cả thế nào.

“Hai ngàn năm trăm lượng, không cần giảm giá, bây giờ trả ngân phiếu luôn?”

Oa, người có tiền đều không dùng ngân lượng, tất cả đều là ngân phiếu. Cố Duệ biết thời kỳ Đại Đường đã có cửa hàng, còn có hiệu đổi tiền, giống như kiểu thẻ ngân hàng, căn bản không cần mang theo nhiều tiền bạc trong người.

“Cái gì cũng không cần, hơn nữa tôi còn có năm trăm lượng đưa cho cô.” Cố Duệ đặt năm trăm lượng lên bàn.

Nhạc Nhu đương nhiên hiểu rõ Cố Duệ sẽ không cho không cô nhiều tiền như vậy, muốn cất sao? Xem cô như cửa hàng?

“Đây là điều kiện hợp tác? Giúp cô giữ mớ tiền này, giúp các người không cần phải lo lắng? Cô không sợ tôi sẽ nảy lòng tham sao?” Nhạc Nhu chỉ vào những thứ trên ban, thần sắc ôn hòa.

Cô vốn dĩ muốn xem thử xem người này sẽ phản ứng thế nào, không ngờ Cô Duệ lại nháy mắt với cô: “Chúng ta tốt xấu gì cũng đã ngủ với nhau rồi, tất nhiên phải có lòng tin chứ!”

Nhạc Nhu: “...” Luôn cảm thấy cô nương này tác phong có chút kỳ quái.

Ngày hôm sau, mặt trời lên cao, Nhạc Nhu dưới sự nhắc nhở của Cố Duệ đi kiểm tra giếng nước, Cố Duệ cũng đi cùng, một người kiểm tra xem giếng nước có tà khí hay không, một người ghi lại vị trí của giếng.

Còn đám người Trịnh Khải thì đến chỗ xác con đại xà, định bụng xử lý hết phần thịt rắn còn dư lại, từ điểm này có thể thấy được lòng tham của bọn họ, Nhạc Nhu cũng lười nói.

Bên chỗ cổng thôn có một cái giếng cuối cùng, Lý Đại Hùng cùng Khổng Động Sinh đi chuẩn bị đồ để xuống lăng mộ nên không đi theo, chỉ có Cố Duệ ở bên cạnh nhìn Nhạc Nhu lấy nước điều tra. Phương pháp không giống với lão đầu trọc, đơn giản hơn, rõ ràng là thuật pháp chuyên môn, cô đang đứng bên cạnh lén học chú thuật, đột nhiên nghe thấy tiếng vó ngựa.

Cố Duệ quay đầu nhìn thấy cát bụi mịt mù, mấy chục con ngựa đang chạy như bay tiến đến, phía sau còn có mấy chiếc xe ngựa.

Hơ, đây là quan phủ đến? Cố Duệ nhìn thật kỹ, lại cảm giác không giống người của quan phủ, hình như là…

“Là U Châu Quân Thục học viện, bọ họ sao lại đến đây?” Nhạc Nhu sắc mặt không đổi, mấy người của học viện đều là người bình thường, đến đây lại không có năng lực tự bảo vệ mình, lẽ nào là vì điều tra chuyện sinh tử của mấy học sinh trước kia?

.....

Lo lắng của Nhạc Nhu và Cố Duệ quả nhiên không sai, người của Quân Thục học viện quả nhiên đến để tra án, bởi vì phía sau có một số người, nên để phòng vệ còn kèm quân hộ tống đến.

Chỉ là đám người này vừa mới đến, thì người của Đề Hình Ty đã đến rồi.

Cố Duệ nhìn thấy Hứa Điển.

“Cố cô nương, sao cô lại ở đây!” Hứa Điển vừa xuống ngựa liền nhìn thấy Cố Duệ, tâm tình khống chế không được liền lên tiếng gọi, những người của học viện đều ngạc nhiên, đưa mắt nhìn Cố Duệ…

Bọn họ mới đầu đương nhiên chú ý đến Nhạc Nhu, suy cho cùng thì cái bị thịt có khí chất không thể xem thường, nhưng sau khi Hứa Điển gọi thì bọn họ mới nhìn thấy một cô nương khác, còn chưa đoán được lai lịch của đối phương thì đã thấy cô ta liếc Hứa Điển một cái: “Anh là học viện…”

Hứa Điển gật đầu: “Đúng vậy, tôi lần này đến…”

Cố Duệ: “Anh vậy mà cũng có thể đậu được!”

Hứa Điển sững sờ, nhất thời nóng giận, mặt đỏ cả lên: “Tôi nhìn có vẻ thiếu văn hóa vậy sao? Tốt xấu gì nhà tôi cũng là U Châu…”

Lời còn chưa nói xong, Cố Duệ đã gật đầu: “Ừ, tôi còn tưởng anh chỉ biết đùa giỡn phụ nữ.”

Còn cần phải giải thích gì nữa không? Trực tiếp như vậy, Hứa Điển giận đến thở không thông, tâm tình xám xịt, những người khác trong học viện thấy vậy vô cùng kinh ngạc.

Đây có phải là ác giả ác báo?

***

(1) Đoán sư: thợ rèn

(2) Vương lăng: lăng mộ vương giả, vua chúa

(3) Kem đánh răng Darlie

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 132: Cây Mục

Mới tách ra được mấy ngày, Hàn Cao thật không thể nói ra những lời như "lâu quá không gặp" chỉ có thể nhìn Cố Duệ gật đầu: "Lại gặp nhau rồi, Cố cô nương."

Xem ra đều là người quen, người của Quân Thục học viện tuy vẫn còn hiếu kỳ về lai lịch của Cố Duệ nhưng họ vẫn nhớ là còn có chính sự.

Lão tiên sinh khá lớn tuổi của học viện họ Hứa, là một đại văn hào nổi tiếng của thành U Châu, người người đều gọi ông là Hứa lão tiên sinh.

Ông được Hứa Điển đỡ xuống xe ngựa, Cố Duệ vừa nhìn đã biết hai người này là người một nhà.

"Nhạc cô nương, nghe nói cô ở đây, lão hủ liền có cảm giác sẽ tìm được tung tích của những học sinh không may đó." Tuổi tác đã cao vậy còn đến nơi nguy hiểm này, nếu không phải lo lắng cho những học sinh của mình thì chẳng còn lý do gì khác.

Nhạc Nhu nhận ra vị Hứa lão tiên sinh này, tiến lên thi lễ: "Lão tiên sinh đi đường vất vả rồi, hãy nghỉ ngơi trước đã, còn về tung tích và an nguy của các học sinh kia, thì phải phiền đến người của Đề Hình Ty rồi."

Hàn Cao nhìn lão gia nhà mình thận trọng đồng ý, hắn biết lão gia nhà hắn bình thường nào có dễ dàng tiếp nhận những vụ án như vậy. Lần này ông đến không phải vì mặt mũi của Quân Thục học viện, cũng không phải vì những học sinh kia đều là môn sinh có quan hệ với Hứa lão tiên sinh, tất cả chỉ vì ý nghĩa đại diện nằm phía sau Nhạc Nhu.

Đây chính là quan trường, hắn phải học cho quen dần.

So với tâm tư của Hàn Cao thì Hứa Điển sầu thảm hơn nhiều, vừa nghe nói nơi này có xà yêu náo loạn, sau đó lại bị tiêu diệt, hắn liền vội vàng nói Cố Duệ dẫn hắn đi xem, Cố Duệ trực tiếp từ chối, một chút mặt mũi cũng chẳng để lại cho hắn.

"Cô sao lại như vậy chứ, tốt xấu gì thì chúng ta cũng đã từng cùng chung hoạn nạn mà."

"Do anh xấu xí."

"Cái gì?"

Hứa Điển nhất thời bị bốn chữ điềm tĩnh của Cố Duệ knock-out. Những người ở đây đang bàn về vụ án, thế mà giọng điệu của Cố Duệ hoàn toàn không giống người thường, nghe có vẻ bình thản lạnh nhạt, lại còn kèm thêm mấy phần thờ ơ ngả ngớn, lời vừa nói ra liền lọt thẳng vào lòng người.

Bất kể là những đã từng gặp gỡ nhiều lần như Hàn Cao, hay là chỉ mới qua một đêm như Nhạc Nhu, họ đều liệt Cố Duệ vào loại "đặc biệt khác người", trong lúc vô thức đều quay đầu nhìn lại.

"Tôi nói, anh so với Nhạc mỹ nhân thì đúng là quá xấu xí, con người tôi đây khá kén chọn, không có lý do gì để bỏ cô ấy mà đi theo anh." Lời giải thích vô cùng khí khái hùng hồn, khiến Hứa Điển giận đến cả đầu bốc khói, buồn bực xoay người bỏ đi, Hàn Cao phì cười, chắp tay chào Cố Duệ rồi dẫn người rời khỏi.

Nhạc Nhu thì dở khóc dở cười, còn Hứa lão tiên sinh là đương thế văn hào, tất nhiên không đặt chuyện trêu đùa của đám tiểu bối ở trong lòng, chỉ thầm cảm thấy Cố Duệ tác phong quá quái gở, quá thiếu đứng đắn, xem ra cứ như phường vô văn hóa.

Cố Duệ đương nhiên không biết bản thân đã khiến lão giả kia không hài lòng, mà có biết thì cũng không sao. Người là tiên sinh, còn tôi đây chính là giáo sư gọi đòn (1) đấy!

Người của Đề Hình Ty nghiêm túc nghiên cứu vụ án mất tích của các học sinh học viện, mấy người học sinh đó không biết cách điều tra, chỉ là nghĩ đến những người bạn học vô cớ mất tích, sinh tử không rõ, trong lòng không tránh khỏi mang theo vài phần thương cảm.

Nhạc Nhu không quan tâm chuyện điều tra chốn nhân gian, cô cũng không rành chuyện này. Bản thân cô đang điều tra về tà ma, sau vài lần dùng thuật pháp nghiên cứu, cuối cũng cũng nhìn sang Cố Duệ.

Cố Duệ thấy vẻ mặt xám xịt đầy hoài nghi trên khuôn mặt trắng nõn dịu dàng kia, lập tức nhíu mày: "Tra được gì rồi?"

Nhạc Nhu gật gật đầu, rồi lại lắc đầu: "Trong nước có một loại sức mạnh vô cùng kỳ dị, rất nhỏ, không phải tà ác, nhưng cũng không giống nguồn nước thông thường, nếu không thì thuật pháp sẽ không bị vô hiệu như vậy, không kiểm tra được gì."

Cố Duệ chứng kiến từ đầu đến cuối, đương nhiên có thể nhìn thấy thuật pháp từ trong giếng phản ứng lại vô cùng yếu ớt. Mắt người thường căn bản cũng không thấy được gì rõ ràng, nhưng cô cảm nhận được giao động bất thường của nó. Nước này có vấn đề, chỉ là không quá mãnh liệt.

"Hoặc là có chỗ nào không đúng, nếu nước uống trong giếng có vấn đề, thì người trong thôn cũng chẳng sống được bao lâu. Tuy nhiên tích tiểu thành đại, tốt nhất phải bảo người trong tôn tạm thời không nên uống nước này."

Cố Duệ và Nhạc Nhu đều có chung ý kiến, nhưng khi họ trở về thôn, đột nhiên lại nghe có một vị quan quân chạy đến, nói chỗ Hứa Điển có chuyện rồi.

.....

Chuyện gì?

Cố Duệ và Nhạc Nhu chạy qua thì thấy đám người Hứa Điển và Trịnh Khải đang xảy ra xung đột, những kẻ đến trước đâu phải là đối thủ của những kẻ đến sau, chẳng qua kẻ đến sau vẫn nhớ rõ quy tắc, không đoạt mạng của bọn họ, chỉ là giáo huấn một trận mà thôi.

Đám người Hứa Điển là những đóa hoa trong nhà kính, không biết trời cao đất dày, đắc tội với người ta, bị trừng phạt cũng là điều đương nhiên, hy vọng qua chuyện này họ có thể khôn lên một tí. Cố Duệ cũng không thân thích gì với đám người bọn họ, đương nhiên chẳng ló đầu ra.

Sau khi Nhạc Nhu đến, đám người hai bên đều tỏ vẻ sợ hãi. Hứa Điển nhìn thấy Cố Duệ khoanh tay đứng nhìn, cõi lòng tan nát, sắc mặt sầm xuống, đá mạnh vào cái cây trước mặt!

Ầm!

Cái cây trực tiếp bị đá gãy, bay xa ba mét.

Các bạn học sinh: *Mạnh quá, quá mạnh, tại sao lúc trước lại như gà bệnh thế?*

Đám người Trịnh Khải: *Gà bệnh tự uống tiết gà rồi sao?*

Cao Hàn vốn quen biết Hứa Điển từ nhỏ, hắn nhíu mày, cái cây này có vấn đề!

Hàn Cao vô thức nhìn sang Cố Duệ, quả nhiên… quả nhiên nhìn thấy cái con người này đang nhìn cái cây một cách vừa thờ ơ vừa sắc bén, cô cũng chẳng buồn đi đến chạm vào nhánh cây gãy.

"Khụ, không phải do tôi, không phải do tôi quá mạnh, mà là cái cây này quá yếu, yếu như đậu hủ vậy đó." Hứa Điển tuy trước kia rất thiếu đứng đắn, nhưng gần đây đã bớt nhiều rồi, hắn cũng biết ở đây có nhiều người thông minh, nên không dám nói bừa, vội vàng trình bày nguyên nhân sự việc.

Cái cây quá yếu? Cái cây này thô như cái đùi cô nương nhà người ta, người bình thường phải ba bốn nhát dao mới chặt đứt được, dù cho có yếu có giòn đến mức nào thì cũng không thể bị một cước đá gãy chứ, lẽ nào là cây khô?

Trong khi mọi người còn nghi hoặc thì Cố Duệ đã đưa tay ra, Hàn Cao nhanh tay lấy bội đao xuống, Cố Duệ nhận lấy đao, nhấc đầu nhánh cây lên, mọi người nhìn thấy cái đầu khúc cây bị Hứa Điển đá gãy… trống không!

Làm sao có thể trống không!

"Lẽ nào bọn mối đã gặm hết rồi?"

Mọi người bàn tán xôn xao, vừa khéo lúc này có mấy thôn dân của Ẩn Nguyệt thôn đi ngang qua, nhìn thấy đám người đang kinh ngạc ngây người liền nói cho họ biết, những cái cây này trước đây không có vấn đề gì.

"Chỉ sợ là có vấn đề các người cũng không biết, chỉ nhìn bên ngoài làm sao có thể đoán được cái cây này đã bị khoét rỗng, chỉ còn lại lớp vỏ bên ngoài, hãy xem thử xem những cái cây khác như thế nào." Cố Duệ chau mày nói, Hàn Cao hiểu ý, ra lệnh cho quan quân chặt hết những cây xung quanh, bốn cây trong số đó rỗng ruột!

"Theo lời Cự Tử truyền lại, cuối đời Đông Hán từng có..."

"Đại họa mối nếu không kịp tiêu diệt sẽ dẫn đến cả một..."

Có mấy học sinh trích dẫn luận điểm, không khí đầy mùi mục ruỗng, nói thì không sai đó, nhưng mà bốn năm cây mới có một cây bị hỏng, cái này thật chẳng giống tác phong của đám mối chút nào.

"Kỳ lạ! Nếu như là mối đục khoét, thì cả khu này đều phải như vậy, sao lại thế này..." Một thôn dân lấy làm kỳ quái.

Cố Duệ đi đến bên cái cây bị Hứa Điển đá gãy, vẫn còn một đoạn gốc cây.

Rễ cây cắm vào đất, Cố Duệ ngồi xổm xuống nhìn mặt đất, bàn tay ấn xuống nền đất, cô nói: "Cỏ không mọc."

Giọng cô không lớn, Nhạc Nhu và Hàn Cao nghe được hai mắt liền sáng lên, mỗi người liền đi xem những cái cây mục khác, họ nhận thấy mặt đất trong đường kính hai mét quanh gốc cây tiêu điều hơn những nơi khác, màu đất cũng đen hơn.

"Chỗ của tôi cũng vậy." Hứa Điển không cam tâm, quan sát xong liền báo cáo.

Chuyện này không phải là trùng hợp.

Mọi người bàn luận ồn ào, chỉ có Trịnh Khải sa sầm nét mặt, Cố Duệ chỉ nói qua loa vài chữ liền khiến người khác nghe theo, Nhạc Nhu thì coi như không tính đi, dù gì nàng cũng xuất thân gia thế, còn người nữ nhân này thì có gì chứ!

Chẳng qua chỉ dựa vào trên người có bảo vật mà thôi!

"Cái này thì nói lên được gì, chỉ là mấy cái cây bị mối ăn thôi, có gì đáng ngạc nhiên chứ!" Trịnh Khải thể hiện thái độ vặn vẹo, nhưng cảm giác sảng khoái vì có thể châm chọc Cố Duệ kéo dài chưa được bao lâu thì đã bị Cố Duệ cắt ngang.

"Đào!"

Cố Duệ đứng dậy, chẳng buồn nhìn Trịnh Khải, trực tiếp ném ra một câu.

Hàn Cao lập tức sai người trở về thôn lấy cuốc xẻng đến đào, hoàn toàn không thèm để ý đến Trịnh Khải, hắn vô cùng xấu hổ, đang định phát tác thì bị ánh mắt Nhạc Nhu quét đến, chỉ đành nén xuống, tức giận bỏ đi. Những Hàng Sư còn lại biết thái độ của Nhạc Nhu với bọn họ không tốt, cũng không muốn ở lại để thêm mất mặt, lũ lượt rời đi.

Trong thâm tâm có bao nhiêu oán hận với Cố Duệ, bao nhiêu bất mãn với Nhạc Nhu thì chỉ có bản thân tự biết.

Quan quân và thôn dân rất nhanh đã mang cuốc đến, người của Đề Hình Ty và Hứa lão tiên sinh cũng đến. Ông ta tuy học thức uyên thâm, nhưng chuyện điều tra cũng không rành lắm, nhìn Hàn Cao chỉ huy đám người đào đất không khỏi thấy tò mò, ông mở miệng hỏi Hàn Phong.

Hàn Phong từng kinh qua không ít vụ án mạng, nghe hỏi chỉ biết cười khổ: "Không giấu gì Hứa lão, nếu là vụ án người dân phạm tội, Hàn Phong tôi không dám chểnh mảng, nhưng từ sau vụ án của Trần gia, tôi mới biết bên ngoài còn rất nhiều người tài giỏi."

Sao lại kéo đến vụ án Trần gia rồi, Hứa lão tiên sinh suy nghĩ một lát, chẳng lẽ Hàn Phong cảm thấy Triệu Nguyên lợi hại hơn hắn sao? Có thể, vụ án Trần gia sau khi được phá giải, Triệu Nguyên quả thực tên tuổi lẫy lừng.

Nhưng Hứa lão tiên sinh nhìn kỹ, thì thấy mối quan tâm của Hàn Phong chính là một tiểu cô nương.

Tiểu cô nương đó mới được bao nhiêu tuổi? Tuy rằng triều này thiếu niên anh tài có nhiều, nhưng sao chẳng thấy được chút khí chất tinh anh nào trên người cô ta.

Cố Duệ đột nhiên thấy ngứa mũi, lẽ nào có người đang nói xấu sau lưng cô. Cô xoa xoa mũi, nhìn đống đất mấy người kia đào lên, quan quân vẫn là không nhanh nhẹn bằng thôn dân nha. Đột nhiên một người trong số đó đào trúng âm thanh kỳ quái, anh ta lập tức dừng lại, nhìn… Cố Duệ.

Tốt lắm, thật là thông minh mà, nhanh như vậy đã nhận ra Hàn đại công tử, Hứa đại công tử, Nhạc đại tiểu thư đều nghe lời Cố đại thôn nữ rồi sao?

"Từng đào măng chưa?"

A? Đùa gì vậy? Quan quân sững sờ, thôn dân thì gật đầu, trong núi cũng có rừng trúc, bọn họ cũng từng ăn măng, nhưng mà ở đây làm gì có măng!

"Ngu ngốc! Cô ấy muốn các người đào gốc cây như thể đào măng, kéo những thứ ở dưới ra, đừng làm tổn thương đến rễ!" Hứa Điển đột nhiên thông minh ra, không cần người khác chỉ điểm cũng có thể nói đúng ý, Cố Duệ vui vẻ nhìn hắn.

Hứa Điển trong lòng vui mừng, khóe môi ráng ép nụ cười xuống, biểu cảm kéo căng, cố tỏ vẻ cao ngạo.

Nhạc Nhu: *Ánh mặt cô ấy nhìn anh giống như nhìn một đứa thiểu năng thông minh đột xuất đó.*

Hàn Cao: *Biểu cảm của anh quá giả tạo rồi.*

Hứa lão tiên sinh: *Còn ra thể thống gì nữa!*

***

(1) Ở đây tác giả chơi chữ, dùng từ đồng âm để nói một từ có nghĩa là chuyên gia, giáo sư để nói đến một cụm từ là ngôn ngữ trên mạng, dùng châm biếm những kẻ ba hoa, khiến người khác chỉ trích.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 133: Xác Dưới Cây

Đào măng là một công việc tinh tế, không quen tay thì sẽ không làm được, thôn dân thấy mình có đất dụng võ, liền ra sức làm, quan quân nhìn thấy trong lòng khó chịu, lẽ nào mấy người thôn dân này còn lợi hại hơn mình?

Từng nhát cuốc lên lên xuống xuống, rất nhanh mọi người đã nhìn thấy rễ cây, nhưng thuận theo rễ cây nhìn xuống, mặt mọi người liền biến sắc, ngay đám người Hàng Sư Nhạc Nhu thần sắc cũng hoảng hốt.

Duy chỉ có Cố Duệ là nhăn mày, mắt chìn chằm chằm vào thi thể chôn dưới gốc cây.

Xác bị chôn, người của Đề Hình Ti không biết đã xem qua bao nhiêu, nếu so sánh, thì nó không khủng bố bằng xác bị ăn hay xác bị chặt đứt, nhưng thi thể bị chôn trước mặt lại khiến người ta cảm thấy ngực bị tơ quấn chặt, hít thở không thông.

Rễ cây đâm vào hai mắt, đâm vào tim, phần thân dưới tứ chi bị quấn chặt, giống như bị trói buộc lại giống như bị hấp thu, khiến người nhìn vào có cảm giác buồn nôn kinh tởm.

Nhưng thi thể này lại được bảo quản rất tốt, không bị phân hủy, cũng không có mùi hôi, rõ ràng rất bất thường.

Ít nhất thì nó không mắc ói, đây có thể xem như chuyện tốt không? Cố Duệ và Nhạc Nhu đưa mắt nhìn nhau, trong lòng vô cùng lo lắng.

Chuyện không bình thường nhất định có yêu ma, thi thể này được chôn ở đây lúc nào? Nếu như mới gần đây thì còn tốt, còn nếu như đã rất lâu rồi... thì thật đáng sợ.

Nhưng nơi này người đông, họ không thể vì suy đoán nhất thời mà khiến mọi thứ hỗn loạn, thần sắc bất động, hai người nhìn chằm chằm vào y phục của thi thể kia, khi Cố Duệ ngẩng đầu lên thì nhìn thấy ánh mắt của Hàn Cao và Hứa Điển.

Hiển nhiên hai người này cũng nhìn ra, vẻ mặt vô cùng khó coi.

Nhạc Nhu nhìn Hàn Phong, dịu dàng nói: "Đề Hình đại nhân, xin dời bước."

Hửm? Có thể làm được ở Đề Hình Ti U Châu há có phải hạng tầm thường, Hàn Phong biết Nhạc Nhu là khuê nữ thế gia, nhưng nàng chỉ gọi anh ta mà không gọi Hứa lão tiên sinh, rõ ràng biết thất lễ nhưng vẫn làm, đây là...

Hàn Phong nhìn Hứa lão tiên sinh cáo lỗi, dời bước đi qua cuối đầu xem xét thi thể, ánh mắt dừng trên y phục của thi thể, sau đó ngẩng đầu nhìn những học sinh Quân Thục ở gần đó, trong lòng chợt cảm thán.

Thật không ngờ hôm nay bọn họ đã tìm được người rồi, đáng tiếc, là người chết.

"Đào hết những cái còn lại, còn nữa, những cái cây xung quanh cố gắng chặt xuống rồi kiểm tra! Trừ những người phụ trách bảo vệ đặc biệt, những người còn lại đều hành động, đừng để ta nhìn thấy có người nhàn rỗi!" Hàn Phong ra lệnh như vậy hiển nhiên muốn làm to chuyện, có học sinh đã phản ứng lại, thần sắc đầy lo sợ.

Có người muốn đi lên xem nhưng đều bị cản lại, bởi vì người chết gương mặt đã bị đất vùi lấp, có xem cũng không nhìn ra diện mạo.

Chặt cây, chặt cây, đào đất, đào đất, người không biết nhìn vào còn tưởng đây là ngày hội lao động ấy chứ.

Hứa lão tiên sinh làm sao có thể không biết, thân thể lắc lư như muốn đứng không vững, sau khi được đỡ cũng không muốn rời đi, chỉ nói bản thân muốn tận mắt nhìn những học sinh đó được kéo ra, người bên cạnh không khuyên can được, chỉ có thể thuận theo ý ông.

"Nhạc cô nương, Cố cô nương, xin hãy cho biết sẽ xử lý những thi thể này như thế nào." Hàn Phong cảm thấy trạng thái của những thi thể này không giống như bị chôn bình thường, rất tà tính, do vậy không dám làm bừa.

Nhạc Nhu nhìn Cố Duệ, Cố Duệ khoát tay: "Đừng nhìn tôi, tôi chỉ là thứ nửa mùa, hai lão già trên núi còn chưa bắt đầu truyền dạy nữa, cô làm đi."

Nói xong cô liền tìm một phiến đá, cầm một nhánh cây lên vẽ vòng tròn trên đất.

Nhạc Nhu và Hàn Phong: "..."

Quả nhiên không có khí chất tinh anh, còn nói gì đến trách nhiệm với xã hội chứ?

.....

Nhạc Nhu cúi người, tóc đen buông xõa xuống vai, thân người đứng cực gần thi thể, giai nhân mỹ lệ như thế lại đứng cạnh xác chết, chỉ có ở đây mới thấy được cảnh này.

Những học sinh kia luôn yêu mến cái đẹp, không tránh khỏi có chút chịu không nổi, nhưng chỉ có thể trách mắng bản thân sao có thể khinh nhờn thi thể bạn học...

Nhạc Nhu làm gì nghĩ nhiều như vậy, cô quan sát kỹ thi thể, những không tìm ra dấu vết tà pháp lưu lại, cô muốn cho người bỏ lớp y phục ra, nhưng Hàn Phong không đồng ý, chỉ nói thi để bị chôn dưới hố, muốn bỏ y phục ra không dễ gì, hơn nữa cũng không thích hợp.

Nhạc Nhu thấy ở đây nhiều người quả thật cũng không thích hợp để nghiệm thi, đành đứng dậy niệm chú thuật, dòng ánh sáng trên eo dao động, hoa văn trên mặt lưu chuyển phát ra ánh sáng.

Ánh sáng theo ánh mặt trời rọi xuống, chiếu lên thi thể, từ đầu, đến thân, rồi đến chân đều được quét qua, nhưng không kiểm tra được gì, Nhạc nhu thở một hơi, do dự một lúc rồi lấy ra một tấm bùa, dán lên trán của thi thể.

"Lát nữa lấy xác nhớ không được đụng tới lá bùa, cẩn thận vạn nhất."

Nhìn dáng vẻ này có thể biết được Nhạc Nhu đang đề phòng thi thể này có quỷ, mọi người đương nhiên thận trọng, người lấy xác nhổ rễ cây, cẩn thận lấy thi thể ra.

Lúc này, dưới những cái cây mục còn lại cũng lần lượt phát hiện ra thi thể.

Nhưng thật khéo, từng cái đều là học sinh của Quân Thục học viện, một người cũng không thiếu, nhưng lại nhiều thêm vài người.

Có nhiều hơn, đám người Đề Hình Ty của Hàn Phong thần sắc trở nên ngưng trọng.

"Lẽ nào là những người mất tích hai năm trước?"

Cố Duệ nghe thấy động tĩnh, cô nhìn hai mươi mấy thi thể đang được xếp trên mặt đất, sau khi xử lý hết bùn đất, gương mặt hiện ra rất rõ ràng.

Những học sinh đều được nhận ra, nhưng hai người còn lại?

"A, tôi nhớ người này, hắn ta là Triệu pháp sư, hai năm trước đến làm phép, còn có người kia là Trương thiên sư..."

Thôn dân nhận ra từng người, khớp với nhân mạng trong văn bản được Đề Hình Ti ghi lại.

"Xem ra những người không rõ sinh tử hai năm trước đều bị chôn ở dưới gốc cây, lẽ nào những quan viên xử lý vụ án này hai năm trước không cho người kiểm tra dưới những gốc cây này?"

Hàn Phong có chút bối rối, bên cạnh còn có Chủ Bổ thần sắc hậm hực, hắn nhỏ tiếng nhắc nhở: "Đại nhân, ngài quên rồi sao, khi đó vườn trái cây Ẩn Nguyệt này bị phán định là tà ma làm loạn, trong khu vực U Châu chúng ta không có nha môn nào dám tiếp nhận, đương nhiên sẽ không trình đến Đề Hình Ti chúng ta."

Được rồi, chuyện quá khứ không cần nhắc lại, hiện tại thi thể tìm được rồi, phải xem thử xem là tà ma làm loạn, hay là người...

"Nhạc cô nương!" Hàn Phong mặt dày hỏi, Nhạc Nhu lại không muốn thể hiện: "Hàn đại nhân, tại hạ chỉ là một kẻ vãn bối, không dám toàn quyền định luận, chỉ xin đại nhân cẩn thận bất trắc, chờ người Bắc Đường đến rồi xử lý."

Bắc Đường có mấy người có mặt ở đây, dựa vào cái gì mà để nàng ra mặt, Hàn Phong cũng cảm thấy như vậy có chút không thỏa đáng, bèn ngượng ngùng gọi đám người Trịnh Khải, đột nhiên thấy cô nàng Cố Duệ đứng dậy, mắt hắn sáng lên!

Hai vụ án gây chấn động khắp U Châu kia, tuy Cố Duệ đã sớm chuồn đi, nhưng hắn nhìn thấy ghi chép do Triệu Nguyên viết, vì vậy mà vô cùng bái phục Cố Duệ.

"Cố cô nương, cô có hứng thú rồi?" Hắn nhìn thấy Triệu Nguyên đánh giá người là: quan sát hơn người, nhạy bén siêu việt, chỉ là thích làm theo ý mình, không thể cưỡng cầu.

Ý là người này sẽ không gia nhập vào chức nghiệp điều tra, nhưng đích thực chính là nhân tài siêu cấp.

Làm theo ý mình, có hứng thú không?

Ngữ khí của Hàn Phong quá dịu dàng, Cố Duệ quay đầu nhìn hắn: "Tôi chỉ là mỏi chân và đói rồi!"

Ý ngoài lời nói chính là: Tôi chỉ muốn về ăn cơm mà thôi.

Hàn Phong cười khổ: "Triệu lão đệ vô cùng sùng bái Cố cô nương, lần này tôi đến, đệ ấy còn nói chỉ cần có cô thì sẽ không có vấn đề gì cả."

Đánh giá này thật quá cao rồi, Hứa lão tiên sinh vô cùng kinh ngạc, cô gái này lẽ nào chính là thiên tài phá án lưu truyền mấy ngày nay?

Cố Duệ nghe mà trợn mắt: "Anh nghe hắn nói lung tung làm gì, hai vụ án ở U Châu tôi chỉ đứng bên cạnh xem náo nhiệt mà thôi."

Cô quay người bước đi, nhưng bước vài bước lại quay người, quăng lại một câu: "Chôn xác, loại hành vi phạm tội này về cơ bản không thích hợp với quỷ quái, hoặc là người, hoặc là..."

Cái gì!

Quan chúng dỏng tai lên nghe.

"Người xấu!"

Cố Duệ nói xong liền nhìn thấy biểu cảm cứng ngắc của khán giả, nàng cười ha ha, bước đến bên cạnh Nhạc Nhu, nhìn thi thể trên mặt đất.

"Nhạc mỹ nhân, cô có phải muốn lột đồ của bọn họ?"

Nhạc Nhu: "Khi nào thì cô mới có thể nói chuyện uyển chuyển một chút, Cố cô nương."

Cố Duệ: "Nhạc mỹ nhân, có phải cô có chút muốn lột đồ của bọn họ?"

Nhạc Nhu vỗ trán: "Tôi muốn phán đoán xem trên người bọn họ có dấu vết của chú pháp không, thi thể bọn họ không bình thường, những người mất tích hai năm nước không nói, những học sinh này... có gì đó không đúng."

Đều mới mất tích không được mấy ngày, người người hai ba ngày sẽ bắt đầu thối rữa, những người này thì ngược lại, giống như được uống thủy ngân vậy.

Đột nhiên, Nhạc Nhu nhìn Cố Duệ: "Trừ phi bọn họ đã dùng dược vật gì đó."

"Nhìn tôi làm gì, mổ ra là biết liền."

Vừa nghe đến mổ ra, Hứa lão tiên sinh liền không vui, nói gì thì thân thể cũng là cha mẹ sinh ra, Cố Duệ lười phải lặp lại, khi đối phương định thuyết phục cô thì cô trực tiếp phán một câu: "Ừ, vậy không mổ, tùy các người."

Xin đừng có tùy tiện như vậy có được không, Hứa lão tiên sinh một bụng đầy điển cố văn học không biết nói thế nào, Hứa Tác bên cạnh không tiếp lời nổi, Hàn Phong thì vẻ mặt cứng đơ.

Vậy cuối cùng là mổ hay không mổ?

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 134: Ngũ Hành Hữu Thủy

Cố Duệ không thèm quản, dù gì mấy người đã chết kia cũng chẳng có quan hệ gì với cô, công lao phá án cũng không thuộc về cô, sau khi mổ, người đau lòng cũng không phải cô, tính tới tính lui bản thân chẳng tổn thất gì, vậy nên cứ mặc cho mấy người kia xử lý.

"Tôi nghĩ không cần mổ." Nhạc Nhu nhẹ nhàng nói ra một câu khiến Cố Duệ quay sang nhìn cô, quý nữ thế gia này lại rất thản nhiên: "Nếu như có tà ma, thì khám nghiệm như vậy sẽ rất nguy hiểm, hơn nữa tôi cũng không có năng lực ấy, không dám làm bừa. Nếu như không có tà ma, sớm một chút hay muộn một chút cũng không có gì khác nhau, vậy nên trước hết cứ xử lý mấy cái thi thể này đã."

Ngừng một chút, Nhạc Nhu nhìn lên bầu trời rực rỡ: "Ít nhất cũng trước khi đêm xuống."

.....

Cố Duệ về thôn nhìn thấy Lý Đại Hùng và Khổng Động Sinh đang xếp đồ vào ba cái túi.

Túi không lớn, nhưng đồ hai người kia xếp vào cũng không ít.

Đồ ăn, đồ uống… Lý Đại Hùng đang xắp xếp!

Nào xẻng, nào búa… Khổng Động sinh đang xếp!

Phong cách thật là rõ ràng quá mà.

Cố Duệ đi qua: "Chia tôi một nửa."

Lý Đại Hùng run tay, cấp tốc lấy ra rất nhiều đồ ăn, Cố Duệ trợn mắt nói: "Lấy ra để làm gì, không bằng chia cho tôi một nửa."

Lý Đại Hùng ánh mắt ai oán, nhưng vẫn lẳng lặng bỏ lại vào trong những đồ vừa lấy ra.

Người này là tên ngốc Khỉ phái đến sao? Khổng Động Sinh cũng là kẻ hiểu biết: "Vườn trái cây sao rồi, lúc nãy tôi thấy có người về thôn lấy cuốc, đào đến địa đạo rồi?"

Khổng Động Sinh tưởng là địa đạo trong thôn của bọn họ đã bị phát hiện rồi.

"Thần kinh, cái địa đạo cùi bắp của thôn mấy người có gì đáng để đào, đập chuột chũi hả!" Cố Duệ không cho là đúng, cô còn bổ sung: "Đào được người chết rồi!"

Bị điên hả, người chết có gì đáng để đào! Không đúng, ai chứ?

Lý Đại Hùng và Khổng Động Sinh đều nhìn Cố Duệ. Cố Duệ liền nói, hai người bị dọa tái mặt.

Đúng là gặp quỷ mà, những người trước đây làm sao cũng không tìm được, vậy mà lại bị Hứa Điển đá một phát lòi ra?

"Đây chính là số mệnh!" Lý Đại Hùng lẩm bẩm, sau đó lên tiếng: "Khỉ này, chúng ta khi nào đi vào núi?"

Mộ ở trong núi, bọn họ không thể cứ ở lì mãi trong thôn.

"Ngày mai đi, không thể dây dưa nữa." Cô luôn cảm thấy những thi thể kia bị lôi ra khỏi đất mang đến cho cô dự cảm không lành, được rồi, mỗi lần cô nhìn thấy thi thể đều chẳng phải chuyện tốt gì, đoán chừng đây chính là phản ứng bản năng.

Có điều, khi Cố Duệ đang ăn cơm trưa, thì Hứa Điển tới, nói là nghiệm thi.

Mẹ kiếp, nghiệm thi anh gọi tôi làm gì!

Không biết thế nào Hứa Điển lại nhìn chằm chằm Cố Duệ nói: "Nhạc cô nương có nói, nếu cô không đi, thì tôi phải đem toàn bộ quá trình nghiệm thi kể lại cho cô nghe."

Cố Duệ nhìn đồ ăn trên bàn, nghĩ đến cảnh tượng giải phẫu mấy thi thể kia, cô bỏ đũa xuống, thở một hơi: "Tốt lắm, anh đã thành công khiến tôi mất hứng ăn cơm."

Trong thôn dọn ra ba gian nhà đặt thi thể, binh lính canh giữ, những người không phận sự cho lui, thế mà khi Cố Duệ đến, trong phòng chẳng có ai, chỉ có một mình Nhạc Nhu.

"Cô dùng dao?" Cố Duệ nghi ngờ, Nhạc Nhu lại lắc đầu: "Tôi không định làm gì với mấy thi thể này, có điều tối nay chúng ta phải đi đến một nơi."

Cố Duệ nhìn Nhạc Nhu, đắn đo xong lên tiếng: "Tuy rằng cô vừa xinh đẹp vừa có tiền, khí chất cũng không tệ, cũng xem như khá thông minh, nhưng tôi thích đàn ông."

Nhạc Nhu: "…"

.....

Tuy phú quý không phóng túng, uy võ không hiếp yếu, nhưng đêm nay Cố Duệ phải hẹn hò với gió sương rồi

Ánh trăng rơi trên mặt đất, Nhạc Nhu đứng trong rừng trái cây, từ xa nhắc nhở Cố Duệ: "Cẩn thận mặt đất có hố."

Cố Duệ quả thật xém tí đã giẫm lên, giũ bùn dính trên giày, cô nhìn Nhạc Nhu: "Xem ra cô cũng phát hiện ra rồi."

Nhạc Nhu gật đầu: "Bên hông mỗi thi thể đều có nhét một sợi tơ vàng."

Ngừng lại một chút, cô nhìn quanh bốn phía: "Nơi này, quả là mộc, đất là thổ, kim mộc thổ đã đủ, nhưng ở đây cỏ cây không mọc nổi, đương nhiên có thi khí quấy nhiễu, nhưng do từng bị lửa thiêu, cho nên còn có thêm hỏa, duy chỉ có một thứ bị thiếu, chính là thủy."

Tay cô chỉ về phía cái hố chôn xác: "Dưới hố chắc hẳn còn có nước."

Nước dưới đất? Nơi này giếng cực kỳ nhiều, có nước cũng không kỳ quái, nhưng độ sâu không đủ, lẽ nào còn có thể dẫn nước dưới đất lên?

Cho nên phải đào hố.

Đào sâu xuống dưới.

"Ban đêm ban hôm, cô gọi tôi tới chính là kêu tôi đào hố sao?" Cố Duệ sắc mặt không tốt lắm, cô biết ban ngày Nhạc Nhu không nói ra là vì có quá nhiều người thường, nói ra thì cả cái thôn này sẽ loạn lên mất. Cô và Nhạc Nhu giống nhau, đều cảm thấy thôn này có mấy phần kỳ quái, dường như luôn có người nhìn lén."

"Cô khiến người ta có cảm giác an toàn." Nhạc Nhu đưa ra một lý do khiến Cố Duệ khinh thường: "Nói dễ nghe cũng vô ích."

Vậy chân mày của cô giật cái gì chứ, còn không phải là thích nghe nói ngọt sao!

Cố Duệ đương nhiên không từ chối, hai người, mỗi người một cái cuốc, chọn một cái hố bắt đầu đào xuống.

"Thật tiếc cho hai đại mỹ nhân chúng ta, ban đêm ban hôm còn phải đi đào hố của người chết… thật là phí phạm của trời."

Sao cảm thấy những lời này nổi da gà quá, Nhạc Nhu chỉ có thể chuyển chủ đề: "Lúc trước cô ngồi chỗ kia vẽ vòng tròn, đại biểu cho vị trí giếng nước đúng không, vị trí trong ngũ hành bát quái đồ."

Lời của Nhạc Nhu kiến chân mày Cố Duệ giật một cái: "Ừ, chẳng qua dường như không có gì đặc biệt, cũng không có ngụ ý gì, trái lại còn không biết kim mộc thủy hỏa thổ có thể… ý, có rồi!"

Cố Duệ ngừng cuốc, cô nghe thấy tiếng ục ục, giống như kiểu dòng nước ở dưới đất tràn lên, thấm vô bùn rồi phát ra âm thanh, tuy rất nhỏ nhưng không thoát khỏi lỗ tai cô.

Hai người đều rất bất ngờ, mới đào chưa được bao nhiêu mà, không ngờ nhanh như vậy!

"Xem ra là dùng pháp môn dẫn nước đặc biệt, hơn nữa đạo hạnh còn rất cao, cô và tôi đều không tra ra, không biết rốt cuộc là nước gì…"

Nhạc Nhu vừa nói vừa cầm đá lửa đốt đèn lồng lên, rất tinh tế, nhìn là biết ngay đồ của nhà giàu.

Lúc trước không đốt đèn là sợ sẽ thu hút sự chú ý của kẻ khác, nhưng bây giờ cần nhìn rõ, nên phải có ánh sáng.

Dưới ánh sáng dịu dàng, hai người Cố Duệ nhìn thấy nước tràn lên khỏi lớp bùn, sắc mặt lập tức thay đổi.

Đỏ như máu, còn từ từ tràn lên, chẳng bao lâu đã đầy cỡ một cái chén nhỏ.

"Quả nhiên có quỷ, cô kiểm tra đi!" Sắc mặt Cố Duệ rất khó coi, cô có chút hối hận vì đêm hôm lại mò đến đây, nhưng nghĩ nghĩ lại, từ khi bước vào cái Ẩn Nguyệt thôn này, là đã đồng nghĩa với việc bị lọt hố rồi, muốn an toàn thoát ra hoặc là đứng ngoài chuyện này, rõ ràng rất khó, chi bằng gặp chiêu nào thì phá chiêu đó.

Nhạc Nhu lại dùng pháp thuật ban ngày kiểm tra, rất thận trọng, cô còn cầm một lá bùa kẹp ở kẽ tay, đốt cháy, khi thuật pháp tác dụng lên huyết thủy…

Soạt!

Lá bùa bị đốt cháy vốn dĩ mang ánh sáng màu hoàng kim pha trắng, xoẹt một cái biến thành màu đỏ như máu, khiến mặt Cố Duệ và Nhạc Nhu cũng phản chiếu màu máu.

Cố Duệ bị dọa điếng người, mẹ kiếp, lá bùa vốn là để trừ tà, giờ lại bị ảnh hưởng biến thành màu máu xúi quẩy, không cần nghĩ cũng biết cái huyết thủy này có bao nhiêu tà ác.

Nhạc Nhu cũng bị khiếp sợ, nhưng tâm tình vẫn ổn định: "Cố cô nương, nếu như cô sợ, thì cứ về trước đi."

Cô vốn là quan tâm, nhưng Cố Duệ lại cho rằng cô khích tướng: "Cô nghĩ tôi ngu sao? Cô lợi hại hơn tôi rất nhiều, nếu tôi ném cô ở đây một mình bỏ chạy, chẳng may tôi bị truy kích thì sao? Cô thật là người xấu!"

Nhạc Nhu: Tôi thật chẳng còn lời nào để nói.

"Huyết thủy này rất lợi hại, thuật pháp thông thường e là không thể làm gì nó, trình độ của tôi cũng không cao, nếu như có cao thủ ở đây…"

"Bạch Ngọc Đường hả?"

"Chỉ có thể mượn một ít vật đặc biệt."

Nhạc Nhu không quan tâm đến lời trêu đùa của Cố Duệ, từ trong cổ áo lấy ra một món đồ.

"Rất đặc biệt, cái yếm hả?" Một người nào đó gương mặt ngây thơ vô số tội.

Nhạc Nhu ngừng động tác, mặt không cảm xúc nhìn Cố Duệ, Cố Duệ cười mỉm: "Tôi chỉ đùa thôi, giúp bầu không khí bớt căng thẳng."

Không biết xấu hổ đến trình độ này, một người độ lượng như Nhạc Nhu cũng hết cách, cô lấy sợi dây chuyền bát quái nhỏ nhỏ đang đeo trên cổ ra.

Ồ, phẩm vị có chút đặc biệt, trang sức bát quái? Rất tinh tế, làm từ châu ngọc, trên mặt còn có hoa văn.

Thời Đường, những món đồ châu báu vàng ngọc rất thịnh hành, có thứ đồ thủ công này cũng không kỳ quái, nhưng món đồ chơi này không phải là châu báu thông thường, mà là Hàng Khí.

Ngón tay Nhạc Nhu xoa lên sợi dây chuyền, một bát quái nhỏ màu phỉ thúy treo trong không trung, theo lời niệm chú ngữ của Nhạc Nhu mà tự chuyển động, vòng quay nhỏ ở bên trong cũng bắt đầu chuyển động, cuối cùng định hình.

Cố Duệ xem không hiểu thứ này, nhưng Nhạc Nhu nhìn thấy đồ văn cây kim hiển thị, thì vẻ mặt lập tức biến đổi, khiến Cố Duệ giật mình.

Thứ quỷ gì thế, nói ra đại đi.

"Nước dưới đất trong giếng này quả thật bất thường, hàm lượng rất nhỏ, giống như tử vong, lại có năng lực dưỡng sinh, nếu như kết hợp lại sẽ dễ khiến vật sống mau chết. Nhưng vì dưỡng sinh lại có thể khiến xác thịt dị biến, nên tiếp đến sẽ biến thành tà ma. Theo lý mà nói, năng lực như vậy trong trời đất này dường như không có, nếu như có thì cũng tồn tại ở trong tà địa cổ xưa, làm sao có thể ở Ẩn Nguyệt thôn…"

Nhạc Nhu tự mình lầm bầm, Cố Duệ nghe mà mặt mày biến sắc, cô nghĩ đến Trần Dịch Sinh của Trần gia, quả nhiên là có quan hệ! Trần Dịch Sinh ăn nhầm hạt trái cây dưới giếng cũng bị biến dị thành như vậy, những thi thể dưới gốc cây, mỗi ngày đều thấm nhiễm huyết thủy thì sẽ như thế nào?

Quả đến từ cây, dưới cây có chôn xác, dưới xác có huyết thủy, tầng tầng gia tăng, vậy những thi thể đó…

"Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, nước dưỡng sinh có máu, không xong, có người đang dưỡng thi!"

Nhạc Nhu sắc mặt biến đổi, não Cố Duệ cũng căng ra, hai người bọn họ từ lúc bắt đầu đã cảm giác thi thể này bất thường, họ không ngờ có người đang toan tính trên những thi thể này, lại càng không ngờ được kẻ đó điên rồ đến mức dưỡng thi.

Chủ yếu là phong thủy Ẩn Nguyệt thôn cũng không thích hợp để dưỡng thi! Chỉ dựa vào ngũ hành chắc chắn không được, nơi này rốt cuộc còn ẩn giấu bí mật gì?

Hai người mang theo nghi ngờ và lo sợ chạy như bay về thôn, họ không hề biết sau khi họ đi khỏi, phía sau một cái cây ở đằng xa, có một bóng đen quỷ dị xuất hiện.

Hắn ta đứng phía sau gốc cây, nửa mặt nhìn không rõ, một phút sau, từ trong rừng cây, một con chim bay ra.

Cố Duệ vừa về đến cổng thôn liền cảm thấy cả cái thôn này quá im ắng.

Trái tim hai người chùng xuống, mỗi người đều hết sức đề phòng bước vào thôn, đột nhiên một bóng đen phóng ra.

Đến rồi! Một chân Cố Duệ mạnh mẽ quét qua.

Ầm!

Người áo đen bị một chân quét bay, sau khi rớt xuống đất liền nhảy lên, hắn bụm mặt chửi lớn: "Chết tiệt, con khỉ chết bầm kia, cô đánh tôi làm gì!"

Hả? Đại Hùng?

Cố Duệ và Nhạc Nhu ngẩn ra, vừa rồi hai người bọn họ đều đang cảnh giới cao độ, nhất thời không nhận ra, nhưng nhìn bộ dạng của cái tên này, trong thôn không vấn đề gì chứ?

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 135: Vén Rèm

"Làm gì có chuyện gì, cô nói ban đêm chúng ta cần làm chính sự, tôi đây không phải là đang đi tìm cô sao, còn những người khác thì đều được trông chừng ở ngôi nhà cũ của Khổng gia rồi. Cha của Hàn Cao nói người trong thôn đa số đều xuất thân từ kẻ trộm mộ, nếu không quản thúc thì e rằng họ sẽ thừa cơ lủi mất, hơn nữa ông ta có lẽ đang thẩm vấn bọn họ, cái tên bần cùng kia cũng ở đó."

Làm quan dễ xử lý việc, lúc trước đám người Cố Duệ dù có biết đám người kia là trộm mộ thì cũng chẳng thể cưỡng ép bắt họ, nhưng Hàn Phong thì khác, người ta là Đề Hình Ti, nói bắt là bắt, chẳng cần phải xoắn.

Thì ra là như vậy, Cố Duệ và Nhạc Nhu thở ra một hơi, không có chuyện gì là tốt rồi.

“Tôi đi xem thử xem mấy thi thể kia sao rồi, Cố cô nương, hai người các người cũng đến chỗ ngôi nhà cũ bên kia đi.” Nhạc Nhu nói xong liền đi, Cố Duệ cũng chỉ mong có thể trốn trong ngôi nhà cũ, tốt xấu gì thì nhiều người cũng an toàn hơn, nhưng cô cũng không thuận thế trả lời, bên này Lý Đại Hùng vội nói: “Sao có thể để cô mình đi chứ, Khỉ này, chúng ta cùng đi đi, sau đó ba người chúng ta cùng về ngôi nhà cũ của Khổng gia.”

Mẹ kiếp, anh muốn thương hoa tiếc ngọc sao, anh có biết mấy cái thi thể đó đại diện cho cái gì không?

Cố Duệ còn chưa nói gì thì Lý Đại Hùng đã nhấc mông bước theo Nhạc Nhu.

Cố Duệ ôm trán, thầm trách bản thân mình lớn lên quá xinh đẹp, bồi dưỡng ra tính cách thương hoa tiếc ngọc của Lý Đại Hùng.

.....

Cố Duệ theo sau hai người kia đi đến gian phòng đặt thi thể, nhưng chưa đi được mấy bước thì… ầm!

Trên trời đột nhiên truyền đến tiếng sấm, ba người Cố Duệ giật nảy mình, đồng loạt nhìn lên trời, chỉ thấy trên trời sấm vang chớp giật, giống như có mây đen cuồn cuộn.

“Tại sao lại có sấm đánh.” Lý Đại Hùng ghét nhất là trời mưa, nước mưa tí tách, mặt đất lầy lội, khiến người ta mất hứng, nếu như trời bão, thì lại càng đáng ghét hơn.

“Không phải cái kiểu tà môn giống như hôm qua chứ!” Hắn vô tình nói ra một câu, khiến đầu chân mày Cố Duệ ép xuống.

“Đích thực tà môn, hôm qua trời mưa lúc nào?”

“Giờ Dậu.” Nhạc Nhu trả lời, còn bổ sung: “Bây giờ vừa khéo cũng là giờ Dậu.”

Là trùng hợp? Lý Đại Hùng mở miệng: “Thật trùng hợp!”

Cố Duệ thu hồi ánh mắt: “Xem ra lại là một cơn bão, quân lính canh giữ sẽ giảm, tranh thủ đi xem thử nào.”

Lời vừa nói xong, những hạt mưa to nặng từ trên trời tuôn xuống, rơi trên da thịt có chút lạnh lẽo.

Nhạc Nhu nhíu mày, mang hai người Cố Duệ đến bên cạnh cửa của một ngôi nhà lấy hai cái dù, sự việc cấp bách, trong nhà không có người, mượn tạm hai cái dù cũng chẳng sao.

Ba người không dừng bước, chẳng bao lâu đã nhìn thấy gian nhà chứa thi thể.

Quả nhiên, vì trời mưa cộng thêm nước mưa lạnh lẽo, lính gác đã tản đi ít nhiều, chỉ có vài ba người lẻ tẻ đứng dưới mái hiên, cũng có thể họ nghĩ sẽ chẳng có ai muốn làm gì với mấy cái xác ngày, nên cũng không canh giữ cẩn mật.

Mấy người hộ vệ nhìn thấy hai mỹ nhân cầm dù khoan thai bước đến trong lòng có chút vui mừng, thầm nói cái nghề nha sai cực khổ này cũng có chút an ủi.

“Có bất thường gì không?” Nhạc Nhu dịu dàng hỏi, một người hộ vệ trong số đó ưỡn ngực trả lời: “Bẩm Nhạc cô nương, không có gì bất thường.”

“Từ sau khi tôi đi có ai đến không?”

“Mấy người Trịnh sư phụ có đến.”

Bọn người Trịnh Khải? Cũng không có gì kỳ quái, dù gì cũng là đệ tử Bắc Đường, nếu như họ không đến xem mới là lạ, lẽ nào muốn trong báo cáo của Hàn Phong đều viết là do Nhạc Nhu một mình giúp đỡ, những người khác đều là kẻ ăn phân?

Thủ vệ vừa nói vừa giúp mấy người Cố Duệ đẩy cửa, sau đó liền sững người.

Cố Duệ nhìn thấy biểu cảm của họ, trong lòng rơi bộp một tiếng, mẹ kiếp, đừng nói là có chuyện rồi nha.

Cô lập tức phóng về sau một bước, ừ, phát hiện ra Lý Đại Hùng đã phóng về sau hai bước.

Đại gia nhà ngươi, cái vẻ anh hùng lúc trước đều là diễn sâu à!

Nhạc Nhu cầm đèn lồng bước vào, vẻ mặt trầm trọng, quay đầu nhìn Cố Duệ nói: “Không thấy nữa.”

Cố Duệ vỗ trán thở dài: “Tôi muốn xem chuyện hôm nay như chưa từng xảy ra có được không?”

Đương nhiên không thể, cô chỉ có thể miễn cưỡng bước vào, trong phòng quả nhiên không còn viết tích thi thể.

“Cái này… cái này sao có thể, rõ ràng chúng tôi luôn canh gác, không có người mang bọn họ ra, lẽ nào là địa đạo!”

Mấy người hộ vệ cảm thấy hoang mang, nhưng rất nhanh họ nghĩ ra đây là thôn trộm mộ, nói không chừng có người thông qua địa đạo mang xác chết đi.

"Tôi thấy thà rằng là như vậy, còn tốt hơn là bọn họ tự mình chạy đi." Cố Duệ nói một cách lạnh lẽo, khiến vẻ mặt mấy người hộ vệ và Lý Đại Hùng biến thành xanh mét.

Là xác chết vùng dậy? Bên ngoài mưa gió mang theo sấm sét, bên trong nội tâm ba người hoảng sợ thê thương.

"Không phải địa đạo." Ánh mắt Nhạc Nhu dừng lại phía trên cái cửa nhỏ… trên bậc cửa có bùn đất, màu bùn dất còn rất mới, hiển nhiên chưa được bao lâu.

Đúng rồi, ngôi nhà này không phải là nhà xác, mà là nhà dân, đương nhiên không chỉ có một gian, vẫn còn phòng trong.

Cố Duệ: "Đại Hùng, anh bước lên vén màn đi, tôi và Nhạc Nhu sẽ ở sau lưng bảo hộ anh."

Vốn là đồng môn, tại sao lại huynh muội tương tàn như vậy chứ Khỉ?

Lý Đại Hùng nhìn Nhạc Nhu, Nhạc Nhu tán thưởng nhìn cô ấy.

Thế quái nào vậy, Nhạc đại mỹ nhân đã bị con Khỉ làm hư rồi.

Ngặt nỗi ở đây chỉ có một mình hắn là nam nhân, Lý Đại Hùng cũng chỉ có thể nhận lấy cái đèn lồng từ tay Nhạc Nhu, bước đến phía trước, cầm lấy một khúc cây, nhẹ nhàng chọt vào tấm màn, kéo nó ra.

Nhưng động tác của anh đột nhiên ngừng lại ở đó, bởi vì anh nhìn thấy… tấm màn không tiếp đất… bởi vì anh cúi đầu liền nhìn thấy phía sau tấm màn có đôi giày… đều là đất!

Mẹ kiếp! Đứng lên rồi, Khỉ! Khỉ!

Mặt Lý Đại Hùng xám ngoét, muốn lui về sau, nhưng phần hông bị Cố Duệ dùng hai ngón tay bóp chặt, nhéo một cái một trăm tám mươi độ.

Lên, vẫn phải lên sao?

Tổ tông nhà Khỉ!

Lý Đại Hùng bị Cố Duệ ép bước lên, lòng đầy căm hận, khúc cây cũng quét qua đầy hận thù, tấm màn được kéo ra, đột nhiên một trận gió lạnh ập đến.

Đèn bị dập tắt.

Trong một phút nhất thời, ánh mắt ba người Cố Duệ rơi vào đêm tối, nhưng Cố Duệ và Nhạc Nhu đều cảm thấy được trong phòng truyền đến…

"Tránh ra!"

Cố Duệ và Nhạc Nhu tránh ra một bên, tên hộ vệ lui về sau, nhưng Lý Đại Hùng bị bóng đen vồ ngã xuống đất, kèm theo tiếng lộp cộp là một tiếng kêu gào thảm thiết!

Cố Duệ lòng chùng xuống, xong rồi, Đại Hùng bị cắn chết rồi?

Nhạc Nhu đánh đá lửa, ánh sáng xuất hiện, hai người Nhạc Nhu nhìn thấy Lý Đại Hùng bị một thi nhân (1) vồ ngã trên mặt đất. Con thi nhân đó nhào tới cắn cổ Đại Hùng, nhưng chỉ cắn gãy khúc cây, không phải chính là cái cây lúc nãy dùng để vén rèm đó sao, rất to nha, vậy mà bị cắn gãy luôn, trong cái miệng kia còn chảy ra chất dịch màu xanh, rất giống với Trần Dịch Sinh, chỉ là phần da vẫn chưa biến dị.

"Khỉ cứu tôi!" Lý Đại Hùng nhìn khúc cây bị cắn gãy, lại nhìn thấy thi nhân vẫn còn đang nhằm cổ anh cắn tới, cả mặt đều tái xanh, một quyền đấm vào mặt thi nhân…

Lý Đại Hùng dùng sức rất mạnh, một quyền này có thể đấm vỡ cả khối gạch, cộp một tiếng, hộp sọ thi nhân đẩy về sau, dường như gãy rồi.

Thành công?

Lại cộp một tiếng, hộp sọ thi nhân tự động trở về vị trí, một quyền nhắm vào đầu Lý Đại Hùng.

Chó má! Lý Đại Hùng dùng hai tay đỡ, nhưng Cố Duệ đã xông lên trước, một cước đá vào bụng thi nhân, tàn bạo đá nó bay vào tường, Nhạc Nhu ở phía trước, ngón tay nhấn vào huyệt trên xương hai bên tay của thi nhân, cộp cộp, xương gãy, dải băng quấn quanh người một vòng, rốp rốp!

Thi nhân bị trói trên mặt đất, cô lại lấy ra một tấm bùa màu vàng dán lên.

Bất động rồi.

Lý Đại Hùng cả người nhếch nhác, từ trên mặt đất bò dậy, đám hộ vệ sớm đã bị dọa xanh mặt nhưng vẫn ra sức tán thưởng sự lợi hại của Cố Duệ và Nhạc Nhu

Lý Đại Hùng không vui, tôi cũng rất lợi hại mà!

"Không giống Trần Dịch Sinh đúng không?" Nhạc Nhu tuy ở Ẩn Nguyệt thôn, nhưng thông qua tình báo cũng biết chuyện ở Trần gia, cũng biết chuyện Trần Dịch Sinh bị biến dị, chỉ là không được tận mắt chứng kiến, nên tự nhiên sẽ hỏi ý Cố Duệ.

"Ừ, không giống, Trần Dịch Sinh là người sống biến dị, còn người này là người chết rồi mới biến dị, rất giống với kiểu xác chết sống dậy hoặc là cương thi." Cố Duệ tiến lên đánh giá thi nhân này, cảm thấy thi nhân này không lợi hại bằng Trần Dịch Sinh.

Lẽ nào người sống biến dị sẽ lợi hại hơn? Như vậy có vẻ kẻ dưỡng thi phía sau không thu được nhiều lợi ích lắm.

"Chỉ có thể xem như xác chết sống dậy, nếu như là cương thi thì sẽ không qua được bậc cửa." Nhạc Nhu chỉ về cái bậc cửa, phàm là cương thi thì đa số bọ chúng động tác thân thể đều cứng nhắc, cả người đơ ra, sức mạnh cũng ghê gớm hơn, đao thương bất nhập, ngoài ra còn có mùi thi độc.

Nếu là cương thi thì nó sẽ lợi hại vô cùng, chỉ mỗi cái thi độc thôi cũng đủ khiến cho Lý Đại Hùng đứng gần nó bị trúng độc, thông thường Hàng Sư tam tinh trở xuống căn bản không chế ngự được nó, đừng nói một Nhạc Nhu, dù là ba Nhạc Nhu, mười Cố Duệ thì cũng đấu không lại.

"Nếu là xác chết sống dậy thì còn dễ nói, đừng nói một tên, dù là mấy tên... Không đúng, những tên còn lại đâu!"

Lời Cố Duệ lập tức ngưng bặt.

Đúng vậy, tổng cộng hơn hai mươi cái thi thể, trong căn phòng này chỉ có một thi nhân, vậy mấy cái tên còn lại đâu?

.....

Căn nhà cũ của Khổng gia ở hướng chính đông của thôn, Khổng gia là một họ lớn trong thôn, người người đều muốn mang họ Khổng, Khổng nhị thúc hiện tại là thủ lĩnh của tổ chức trộm mộ, nên biết, huyết mạch Khổng gia rất có tiền đồ, đời đời đều làm thủ lĩnh, không ai chịu thua kém, vậy nên ngôi nhà cũ của Khổng gia rất có khí thế.

"Khổng gia này lúc trước khẳng định từng đào không ít mộ lớn, kiếm được không ít tiền, nếu không thì làm sao có thể xây được tòa nhà như thế này." Đám người Hứa Điển xuất thân gia đình giàu có, đương nhiên không xem trọng cái tòa nhà cũ này, nhưng họ cũng biết, một gia đình nông dân bình thường tuyệt đối không thể nào có được tòa nhà như vậy, không cần nghĩ cũng biết khi ấy căn cơ Khổng gia mạnh cỡ nào.

"Nhưng nơi này cũng chẳng có ai ở lâu… Khổng Động Sinh, tại sao Khổng gia các người không sống ở đây?" Hàn Cao nhìn về phía Khổng Động Sinh ở trong góc.

Khổng Động Sinh là người được Cố Duệ "bảo hộ", cho nên khá đặc biệt so với đám người bị quản thúc, Hàn Cao cũng không nhằm vào hắn, chỉ là hiếu kỳ hỏi vậy thôi.

"Tôi không biết, từ lúc tôi bắt đầu nhớ chuyện thì họ Khổng đã không còn sống ở đây, hình như gia gia có nói tòa nhà này xúi quẩy, sẽ mang lai tai họa cho gia tộc, nên sau đó bảo mọi người dọn đi." Khổng Động Sinh thành thật trả lời, Hàn Phong đang tra hỏi ở gần đó cũng nghe thấy, liếc nhìn hắn một cái rồi bước tới.

Khổng Động Sinh rất sợ người nhà quan, nhìn thấy Hàn Phong liền cảm thấy căng thẳng.

Nhưng Hàn Phong vẻ mặt ôn hòa: "Vậy ngươi chắc biết rõ chuyện những học trò Quân Thục học viện sau khi đến thôn của các người?"

Khổng Động Sinh mấp máy môi: "Tôi không rõ lắm, lúc đó tôi không có ở trong thôn, sau khi trở về thì bọn họ đã mất tích, nghe thôn dân nói vườn trái cây kia vốn dĩ tương truyền chuyện tà ma quấy nhiễu, tôi cứ nghĩ bọn họ bị quỷ quái làm hại, không liên quan đến chuyện thôn chúng tôi."

Hàn Phong mỉm cười, "Nhưng các người cũng không thể phủ nhận chuyện tà ma quấy nhiễu là do các người phát tán, chuyện tà ma quấy nhiễu lúc trước và tà ma quấy nhiễu lúc sau có phải là cha truyền con nối hay không, ngươi có thể chứng minh sao?

Áp lực đến rồi!

***

(1) Thi nhân: Thi là xác, nhân là người, thi nhân ý chỉ xác sống di động, giống zombie, cương thi.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 136: Xác Chết Vùng Dậy

Khổng Động Sinh quẹt mồ hôi lạnh trên trán, ánh mắt giựt giựt… Hàn Phong nheo mắt, đột nhiên thấy người này ngưng đọng thần sắc, nhìn ngược lại ông.

"Nhưng đại nhân cũng không thể chứng minh là cha truyền con nối đúng không?"

Khổng Động Sinh căng cơ mặt, cả người có một loại kiên cường, khiến Hàn Cao và Hứa Điển đều kinh ngạc.

Tên nhãi thoạt nhìn có vẻ láu cá này, sao đột nhiên lại trở nên kiên nghị như vậy.

"Ngươi đột nhiên có khí thế như vậy, là vì cho rằng trước mặt Cố cô nương ta sẽ khoan dung cho ngươi sao?" Hàn Phong ánh mắt thâm sâu, đầy uy thế của người làm quan.

Khổng Động Sinh cảm giác bản thân bị ép đến mức không thở nổi.

Hắn biết cái người này trong tay khẳng định có cách trị hắn, dù cho là trộm cắp hay là gì đi nữa thì cũng đủ khiến hắn vô tù ngồi chơi.

Uy hiếp, đây chính là uy hiếp!

Làm sao để ứng phó với sự uy hiếp của Đề Hình Ty đây, trong trường hợp hắn là một kẻ phạm tội đạo mộ và trộm cắp có tiền án.

Yên lặng hít sâu vài hơi, Khổng Động Sinh nói: "Đúng, tôi cảm thấy mặt mũi của cô ấy rất lớn."

A ha, thật là khí khái hùng hồn, sao ngươi không nói là mặt cô ấy bự luôn đi?

Hứa Điển tức đến méo mặt, cứ nghĩ đến cái gương mặt nhỏ đó là lại càng tức hơn.

Một tên trộm mộ mà cũng được bảo hộ như vậy? Tại sao không thấy nàng đối với hắn tốt một chút.

Hàn Cao cũng cạn lời, làm nghề điều ra chính là sợ những kẻ kín miệng và những kẻ không biết xấu hổ.

Nhưng mà, thứ khiến người khác bất ngờ là Hàn Phong không hề tức giận, ngược lại còn có chút đồng tình gật đầu: "Ngươi nói không sai, Cố cô nương đích thực là nhân vật mà quan sai Hình Trinh U Châu đều phải nể mặt vài phần, vụ án lần này vẫn phải nhờ cô ấy giúp đỡ, đã như vậy rồi, nếu như ngươi nghĩ được cái gì, thì có thể nói với cô ấy."

Nói xong Hàn Phong cũng không quấn lấy chuyện này nữa, chỉ quan sát ngôi nhà một chút, rồi đột nhiên nói: "Chẳng qua căn nhà cũ này đã từng có rất nhiều người chết, người Khổng gia các người dường như cũng đều bị diệt vong, ngươi không biết sao?"

Mọi người đều kinh ngạc, đặc biệt là những thanh niên Ẩn Nguyệt thôn vốn dĩ không rõ sự tình.

"Không thể nào, sao tôi đều không biết!" Khổng Động Sinh cảm thấy khó tin, Hàn Phong liền phản vấn: "Ngươi quan trọng lắm sao? Sao phải nói ngươi biết."

Hả? Lời này ý là…

"Nhị thúc của ngươi biết là được rồi." Hàn Phong cười đầy đắc ý: "Đương nhiên, do trước lúc đến đây, ta không biết gì về vụ án này, nên đã xem huyện chí (1), ngẫu nhiên nhìn thấy trong đó ghi lại huyết án Khổng gia, nếu không thì e là ta cũng đã chẳng biết gì, phần ghi chép đó vô cùng qua loa, ta cũng chỉ biết đại khái, còn về phần chi tiết, thì chỉ có thể hỏi nhị thúc của ngươi, hoặc là…"

Ông ta nhìn lão trưởng thôn đang ngồi im hơi lặng tiếng ở trong góc.

Mọi người cũng nhìn lão trưởng thôn, lão trưởng thôn khiếp sợ nhìn Hàn Phong.

Lão già này quả nhiên có biết gì đó! Nhưng mà bị dọa đến mức biến thành như vậy sao? Mặt cắt không còn giọt máu, miệng mở ra như muốn nói gì, dường như đã bị dọa chết khiếp rồi.

Hàn Cao đang muốn truy hỏi, Hàn Phong đột nhiên sa sầm nét mặt: "Ông ta không phải nhìn ta, mà là…"

"Cũng không phải tôi!" Khổng Động Sinh ở sau lưng Hàn Phong cảm giác lạnh sống lưng, bởi vì hắn nghe thấy một tiếng hít thở nặng nề, đến từ phía ngoài cửa sổ sau lưng hắn.

Đó là ai?

Lý Điển xoay người, nhìn về phía cửa sổ, thấy một cái đầu người.

Trên đầu đầy bùn đất, da trắng bệch, môi xanh mét, hai con mắt trắng dã, dáng vẻ y hệt mới chết không bao lâu, thế nhưng hắn lại nhìn chằm chằm về

phía bọn họ.

Đêm tối đen kịt, cái đầu người dường như tỏa ra âm khí khiến người sống không rét mà run, những người vừa nhìn thấy lông tóc đều dựng đứng lên.

Cả căn phòng biết bao nhiêu người, ấy vậy mà giờ phút này im bặt, một nữ học trò nhịn không được trực tiếp bật khóc.

"Xác chết vùng dậy!" Không biết là tiếng ai la lên, người trong căn phòng đều giật bắn, theo sau tiếng kêu đó, bên ngoài vang lên tiếng thét thảm thiết… đến từ đám quan quân hộ vệ.

Một người quan quân xông đến cửa hét lớn: "Đại nhân, có cương thi!"

Thần sắc của hắn hoảng hốt, nhưng một giây sau đó, tất cả mọi người đều khiếp sợ, bởi vì cái cổ của hắn đã bị hai cánh tay của xác chết trực tiếp bẻ gãy… Ngoài bậc cửa sừng sững một xác chết sống dậy, tay cầm cái đầu đang phun máu của vị quan quân mà cắn xé huyết nhục chỗ cái gáy bị gặm phát ra tiếng nhai nhồm nhoàm, xác chết sống lại uống máu, phát ra tiếng kêu ục ục.

Tất cả người trong căn phòng đều khiếp vía, phụ nữ trẻ em gào khóc, Khổng Động Sinh tuy bị dọa sợ mất mật, nhưng vẫn ôm đứa trẻ mà hắn quen biết, ôm thật chặt.

Một màn này quá sức đáng sợ rồi, máu bắn ra từ cái đầu kia chảy xuống bức tường, gương mặt Hàn Phong cũng run rẩy, ông ta hét lớn: "Mau, đẩy cửa!"

Hàn Cao bay ra phía trước, một cước đá trúng cái thi thể gãy đầu, cái xác chết đang gặm nhấm kia cũng bị đẩy ra sau, tiểu tướng lĩnh kế bên cũng giúp hắn đóng cửa lại, ầm một tiếng, cánh cửa khép kín. Tiếng đập cửa mạnh mẽ vang lên, ầm ầm ầm! Hàn Cao và tiểu tướng căn bản không thể giữ nổi.

Hàn Phong rốt cuộc vẫn là một kẻ hiểu sự đời, vội vàng ra lệnh: "Bên ngoài vẫn còn những cương thi khác! Tất cả lên giữ cửa! Đóng đinh các cửa sổ, đốt lửa lên! Nhanh!"

Ông ta vừa nói vừa động thủ, những quan quân và người của Đề Hình Ty cũng không ngơi tay, cho dù da đầu căng ra cũng phải trông chừng cửa sổ và giữa cửa.

Hai ba mươi người nam nhân dùng sức giữ cửa lớn mới có thể khiến chốt cửa không bị đâm gãy, sau đó lại dùng những cái bàn to dày đè lên, mấy người còn lại đi vào phòng trong trông chừng cửa sổ và gom củi đốt lên, bị ánh lửa bên cửa sổ uy hiếp, đám xác sống bên ngoài cửa sổ quả nhiên có vài phần khiếp sợ, chúng lui lại.

Những việc này làm xong, nhưng hiệu ứng hoảng sợ vẫn còn.

Những người trong nhà nào dám lơi là, bên ngoài truyền đến tiếng quan quân kêu gào thảm thiết, tiếng quan quân bỏ chạy la hét, còn có tiếng gầm gừ của đám xác sống.

Đám học trò của Quân Thục học viện đều mang vẻ mặt như chết cha chết mẹ, cảm thấy chuyến đi này giống như một giấc mộng, trong cùng một ngày, tìm thấy xác bạn học, còn chưa kịp bi thương thì đã bị những người bạn học bị biến thành cương thi kia tìm đến cửa…

Hứa lão tiên sinh cả đời này cũng là lần đầu tiên gặp phải chuyện nguy hiểm như vậy, nhưng vẫn xem như còn trấn định, bảo các học trò Từ gia đừng hoảng loạn, nếu không sẽ tự diệt đường sống của mình.

"Người của Bắc Đường đâu, bọn họ đi đâu rồi! Lần nào cũng không thấy họ lộ diện!" Hứa Điển tay run run giúp nhóm lửa, sặc một ngụm khói, phẫn nộ chửi mắng, những người còn lại cũng vậy, theo lý xảy ra động tĩnh lớn như vậy, những Hàng Sư của Bắc Đường không thể nào không biết.

"Lẽ nào thấy cương thi nhiều quá chạy hết rồi?" Người đọc sách từ xưa đến nay không ngại nói ra suy đoán xấu nhất về người khác, nhưng không có người trả lời bọn họ, bên ngoài chỉ có quan quân và xác sống

Bọn họ dường như đã bị vây trong ngôi nhà cũ này.

"Lẽ nào, chúng ta cũng giống như người nhà Khổng gia, toàn bộ bỏ mạng trong này?" Có kẻ sợ hãi nói ra câu này.

Vẻ mặt Khổng Động Sinh nhất thời trở nên khó coi, hắn sợ chết, không muốn chết, do vậy đột nhiên nhìn về phía trưởng thôn.

"Cữu công, trong nhà có địa đạo không?"

Lão trưởng thôn cũng phản ứng lại, nhưng là lắc đầu: "Không có, căn nhà cũ của Khổng gia chỉ có người nhà Khổng gia các người mới có thể ở, ta không phải họ Khổng, nên không rõ chuyện này, hiện giờ… hiện giờ.. chính là vận mệnh."

Sắc mặt ông ta suy sụp, những lời này vừa nói xong, ầm! Phía cửa lớn đột nhiên truyền đến âm thanh chấn động, Hàn Cao đang giữ cửa trừng mắt nhìn, cửa bị đập ra một vết nứt.

Xong rồi.

Quả nhiên, hít một hơi liền thấy cửa lớn bị đập ra một cái lỗ, một cánh tay đầy máu thò vào.

Ầm ầm ầm! Cửa lớn bị phá tan tành, bên ngoài bảy tám cái xác sống đang chen chúc trước cửa, bọn chúng và đám người Hàn Cao chỉ cách nhau bởi mấy cái bàn xếp chồng lại.

Hàn Phong nhìn thấy con trai đứng ở đằng trước, trong lòng lo sợ, nhưng ông ta không gọi hắn trở về, ông cầm hai bó lửa xông lên, ném một cái cho con trai, hai cha con đồng sinh cộng tử.

Những người còn lại thấy vậy cũng tăng lên vài phần khí phách, ào ào xông lên.

Bên ngoài một mảng thê lương, mùi máu tanh xộc vào trong phòng, giống như lời cảnh báo trước lúc tử vong.

Những cái xác sống đứng trước cửa, Khổng Động Sinh cảm thấy có chút may mắn: "Nghe nói cương thi không thể nhảy qua bậc cửa, không chừng…"

Thật sao? Đám người Hứa Điển mừng thầm.

Thế nhưng lời này của Khổng Động Sinh vừa dứt, đống bàn liền bị xác sống đập nát bét, một tên trong số đó xông vào trong nhà.

Lời trong mồm tên đạo tặc trộm mộ này thật chẳng có một câu đáng tin! Đám người Hứa Điển oán hận, cầm đao kiếm xông lên…

Sinh tử chỉ trong khoảnh khắc, Hứa Điển nhớ tới quá khứ phong hoa tuyết nguyệt, noãn ngọc ôn hương của mình, giờ phút này nảy sinh một loại cảm giác ngẩn ngơ.

Ngẩn ngơ đến lúc hắn nhìn thấy một tên xác sống vồ đến, hắn chớp mắt một cái, tự nhiên lại nhìn gương mặt xác chết kia thành gương mặt một cô gái nào đó.

Chân mày chếch lên, vĩnh viễn lười nhác và giễu cợt…

"Ngu người rồi hả, ngẩn ra đó làm gì! Tránh qua một bên!" Cố Duệ một cước đá Hứa Điển bay đến chỗ đám học trò, một bên giơ tay lên, khống chế cánh tay mới bị đá ra đã liền vồ tới của tên xác sống, cô nghiêng bước xoay về phía sau, chân trái cong lên, thân thể tên xác sống nhất thời mất thăng bằng, bị cô tàn nhẫn ấn xuống nền đất, sau đó Cố Duệ cúi người, dùng lực ép lên lưng hắn, bàn tay thò vào trong túi, lấy ra lá bùa lúc nãy trên đường Nhạc Nhu đưa cho, dán lên đầu tên xác sống, vậy là xong chuyện.

Tên xác sống này lúc nãy luôn vùng vẫy, khí lực cũng rất lớn, nhưng còn kém xa Trần Dịch Sinh, sau khi nằm trên mặt đất, bốn năm phần sức lực không thể dùng đến, do vậy đối với Cố Duệ mà nói, không khó đối phó, chỉ là kỹ xảo này của cô, cái cách hành động như nước chảy mây trôi này, thật khiến cho người khác cảm thấy sửng sốt.

Sao cô ấy lại lợi hại như vậy? Đương nhiên, lúc ở U Châu cũng biết cô ấy lợi hại, chỉ là lúc nãy có thiên thời địa lợi nhân hòa, nói một cách ngắn gọn, chính là tiểu vũ trụ bùng phát.

Thời khắc này, chỉ là phát huy trình độ bình thường, nhưng cũng đủ khiến cho người khác kinh ngạc.

Hàn Cao cho rằng mấy ngày cách xa này, Cố Duệ nhất định gặp được kỳ ngộ gì đó, khiến cho thân thể lợi hại lên rất nhiều, dù sức mạnh, tốc độ hay là khả năng phản ứng, đều vượt xa lúc trước.

Cố Duệ đương nhiên biết đây là vì sao, sau lần xém ngỏm ở U Châu, cô mỗi ngày đều ôm mảnh ngọc đi ngủ, dùng nhiệt năng nó toát ra, lưu chuyển thể phách. Biểu hiện bên ngoài nhìn không ra, nhưng mỗi ngày một chút, hiệu quả của nó đối với thân thể tuyệt đối không nhỏ, căn bản nó không phải thứ mà đám Nhạc Nhu cho rằng là Hàng Khí dẫn Hàng Lực, mà là một loại bảo vật cực phẩm tẩy kinh phạt tủy cực kỳ hiếm thấy!

Đương nhiên, bí mật này cô cũng chỉ mới phát hiện ra hai ngày nay, ngay cả Lý Đại Hùng cô cũng không nói.

Giải quyết xong một tên, Cố Duệ xoay người nhìn Nhạc Nhu đã chế ngự được ba tên, Lý Đại Hùng vẫn còn đang múa may với một tên.

Nhưng vẫn còn bốn tên nữa! Đột nhiên cô nghe từ bên trong cửa truyền đến tiếng la thất thanh.

"Không xong, phía sau thất thủ rồi!" Hàn Phong la lên, Cố Duệ nhìn Nhạc Nhu hét lớn: "Chỗ này giao cho các người, tôi ra phía sau."

Nhạc Nhu đương nhiên đồng ý.

Cố Duệ cấp tốc xông ra phía hậu viện, nhìn thấy một quan quân đang bị xác sống ấn lên tấm ván cửa nhỏ, cắn vào cần cổ, cái cổ bị cắn đứt quẹo sang một bên nhưng không rớt xuống, xem ra hết cứu rồi.

Đột nhiên Cố Duệ nhìn thấy trong màn mưa bão đen kịt, thấp thoáng một bóng đen, lòng cô chợt nín lặng.

***

(1) Huyện chí: ghi chép lại những vấn đề xảy ra trong huyện.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 137: Lôi Vũ

Trước mắt có một tên xác sống, bên ngoài lại có mấy tên nữa, đám quan quân kinh hãi khiếp trợ, tay cầm đao kiếm nhưng không dám tiến lên đâm chém, chỉ có thể từng bước lui lại.

Quá đáng sợ! U Châu vốn dĩ không hề phát sinh mấy chuyện lớn như ma quỷ quấy nhiễu gì gì, cũng không có mấy thứ đồ chơi như cương thi, do vậy khả năng ứng phó của đám quan quân này vô cùng kém.

Cố Duệ chửi trong bụng, lòng thầm nói, đây còn chưa phải là cương thi đó, nếu là cương thi, thì cả đám đều thành thức ăn hết rồi.

"Tập trung bó đuốc yểm hộ tôi!" Cố Duệ quăng lại một câu rồi tiến lên, trong lúc chạy qua đoạt lấy thanh đường đao trong tay một tên quan quân đã sợ nhũn chân, cánh tay linh hoạt, lưỡi đao từ dưới lên trên, cắt ngọt một đường…

Mũi đao chạm phải xương khựng lại, nhưng Cố Duệ dùng một ít sức mạnh lấy từ mảnh ngọc đuôi cá, cổ tay xoay một vòng!

Soạt! Đầu lâu tên xác sống bay lên, Cố Duệ nhanh nhẹn đoạt lấy bó đuốc trong tay người bên cạnh, châm lửa lên quần áo của tên xác sống không đầu, tên xác sống này không giống người chết, hàm lượng nước trong người rất ít, cộng thêm thiên tính sợ lửa, nên chẳng sợ nước mưa thấm ướt, nhưng mỡ xác chết trên người nó còn có chút tác dụng, đám quan quân không hiểu chuyện gì, chỉ nhìn thấy Cố Duệ đá cái xác bắt lửa ra ngoài, văng vào người tên xác sống phía sau.

Ầm! Lửa bị bén lên người bọn họ, tuy rằng bị mưa gió phả vào mặt, nhưng vẫn khiến cho đám xác sống này vô cùng sợ hãi, đám đông tỤ tập kia hiện giờ lại trở nên tán loạn.

Ha, đám xác sống này mà cũng biết sợ! Mọi người cảm thấy cảm giác sợ hãi giảm đi một tầng, hơn nữa Cố Duệ nói chúng căn bản không phải là cương thi, mà là xác sống vùng dậy, không có thi độc, người bị cắn cũng không bị biến thành cương thi.

Được rồi, như vậy thì so với người sống không có lý trí cũng không khác mấy, chỉ là khí lực mạnh mẽ hơn.

Đám quan quân đã can đảm hơn, cầm đao và lửa xông lên chỗ đám xác sống, chỉ là không dám ra ngoài quá nhiều, chỉ áp sát mái hiên, nếu không lửa bị mưa gió dập tắt thì sẽ tiêu đời.

Cố Duệ là chủ lực, nhưng không dám lấy một chọi hai, cô phối hợp cùng đám quan quân, để bọn họ xua đuổi đám cương thi còn lại, lần lượt hạ gục từng tên!

Phối hợp càng lúc càng ăn ý, Cố Duệ liên tiếp tiêu diệt được ba tên xác sống, nhưng cô phát hiện bọn chúng không tiến lên nữa, trái lại đứng bất động trong sân, bất chấp mưa bão, đám người Cố Duệ cũng không dám ra ngoài, một khi không có lửa hỗ trợ, một mình Cố Duệ sẽ dễ dàng bị bao vây tập kích.

Huyết dịch trên trường đao đặc quánh, không rơi xuống, mang theo mùi hôi thối, quan quân cầm chặt bó đuốc và đao kiếm, hít một hơi để khắc chế.

Cố Duệ cả người ướt sũng, đôi mắt dưới ánh lửa phản chiếu vẻ đẹp tuyệt mỹ.

Cô nhìn mấy cái xác sống kia, ánh mắt nhìn xuyên qua xung quanh...

Phía sau có người thao túng, nếu không thì đám xác sống không có thần trí này căn cản không thể thoát khỏi như vậy, càng không thể yên lặng đứng đó nhìn cô.

So với việc công kích càng khiến cô bất an hơn.

Mưa bão càng lúc càng lớn, sấm sét trên trời từng tia từng tia chấn động khắp không gian, Cố Duệ cảm thấy chuyện này quá tà môn rồi.

Vuốt mặt, nước lạnh lẽo, cô cảm thấy thân thể không thoải mái, giống như bị nhiễm hàn khí, nhìn sang đám xác sống kia, dường như dưới cơn mưa này...

"Vết thương bị lửa đốt trên người chúng sao lại hồi phục rồi?"

"Làm sao có thể chứ!"

Đám quan quân suy sụp, Cố Duệ cũng méo mặt, mẹ kiếp, cái phó bản này không có cách nào chơi được cả, hệ thống bị BUG rồi!

Nhạc Nhu đầu bên kia cũng đã xử lý gần xong đám xác sống, còn mấy tên ép chúng lui ra, nhưng cũng gặp phải vấn đề y như Cố Duệ, người ta có lôi vũ trị liệu tự động phục hồi đó, làm sao đây? Hơn nữa hình như lôi vũ này còn có chút ảnh hưởng đến thân thể bọn họ.

"Lôi vũ này quả nhiên không bình thường, hàn khí quá nặng, còn mang theo cả âm khí, thời gian kéo dài khiến Hàng Lực trong người chúng ta không thể luân chuyển, hơn nữa còn dễ bị choáng váng, đến lúc đó sẽ không đối phó nổi." Nhạc Nhu là người có chiến lực mạnh nhất ở đây, một mình giải quyết hết bảy tám cái xác sống, nhưng khi nhìn thấy bên ngoài vẫn còn không ít xác sống, cô cũng thấy khó giải quyết.

Cô cũng đoán được đằng sau có người thao túng - chính là kẻ dưỡng thi!

Làm sao đây? Lý Đại Hùng đứng bên cạnh hỏi Nhạc Nhu: "Nhạc cô nương, cô có cách không?"

Nhạc Nhu nhíu chặt hai hàng chân mày, lắc đầu: "Xin lỗi, đã làm liên lụy các người rồi."

Cô đương nhiên biết hai người Cố Duệ chẳng hề muốn dính vào chuyện tà ma của cái thôn này, mỗi người đều có lựa chọn riêng của mình, cũng không có gì đáng trách, nhưng hiện giờ họ lại cùng cô bị vây ở cái thôn này, sống chết khó nói.

"Không sao, nếu như thật sự hết cách, tôi và Khỉ sẽ bỏ của chạy lấy người." Lý Đại Hùng nói một cách vô cùng hiên ngang khí phách, khiến người ta muốn khóc không được, muốn cười cũng không xong. Ngươi đó, nếu có thể chạy được cũng tốt, sống được một người thì đỡ một người, chỉ sợ là tất cả sẽ phải bỏ mạng ở đây.

Ngay khi tất cả mọi người cảm thấy tuyệt vọng thì những cái xác kia cuối cùng cũng động đậy.

Nhưng Nhạc Nhu xông ra ngoài.

"Tôi dẫn dụ bọn chúng, các người thừa cơ chạy mau!" Nhạc Nhu vì nghĩa quên thân, đám người Lý Đại Hùng vô cùng kinh ngạc.

Ở đây, người tôn quý nhất, người mạnh nhất, người không thể chết nhất chính là Nhạc Nhu, vậy mà cô ấy…

Lý Đại Hùng sững sờ, còn có một loại cam giác khó nói… Người này có phải bị ngốc không?

Nhưng Nhạc Nhu thật sự xông ra, đám xác sống kia nhìn thấy một người sống tươi ngon ở trước mắt, đương nhiên vây lại tấn công. Tận mắt nhìn thấy Nhạc Nhu xả nhân dẫn dụ đám xác chết kia, Hứa lão tiên sinh không phải không cảm động, nhưng thật không ngờ Hàn Cao và Lý Đại Hùng cũng xông ra!

"Mẹ kếp!" Hứa Điển cắn răng, cuối cùng cũng cầm đao xông lên, vừa chạy vừa hét: "Hàn thúc, người mau đưa mọi người chạy đi!"

Hàn Phong ngay lúc này không cảm thấy đau lòng vì con trai và cháu trai tự tìm đường chết, ngược lại ông rất vui mừng... chúng trưởng thành rồi?

Nhưng rất nhanh ngay sau đó ông liền thấy khổ não, bởi vì Hàn Cao và Hứa Điển căn bản không thể dẫn dụ đám xác sống kia đi… người ta không có hứng thú với bọn hắn!

Do đó không thể nào san sẻ áp lực của Nhạc Nhu.

Thế mà tại sao Lý Đại Hùng có thể? Con trai và cháu trai nhà ngươi lại không thể?

Lý Đại Hùng: *Mẹ kiếp, tại sao lại là tôi! Tôi rõ ràng muốn thừa cơ bỏ trốn mà! Đâu có muốn dụ quái!*

Khó xử, quả thật có chút khó xử

Bên kia Hàn Phong đã chuẩn bị đưa người phá vòng vây, trong lòng biết lần đột phá vòng vây này sinh tử khó nói, còn con trai… cũng e khó lòng sống sót.

Ông xông ra ngoài căn phòng, khi ngoái đầu lại nhìn, vừa vặn thấy Nhạc Nhu ở ngoài sân trước sau trái phải bị kẹp chặt, trong đó có một tên xác sống từ phía sau cô nhảy đến…

Xong rồi! Hàn Phong vô thức ngừng một bước, trong lòng vừa sợ hãi vừa không đành.

Nhưng đột nhiên ông nhìn thấy một mảng ánh sáng trắng!

Đó là?

Kiếm khí như cầu vồng, ánh sáng trắng rực rỡ, một kiếm quét qua, ba cái đầu lâu xác sống bay lên, bóng hình bạch ảnh trong đêm khiến người ta không khỏi cảm thán đó, đáp xuống bên cạnh Nhạc Nhu.

Một cao một thấp, một tuấn tú một mỹ miều, dưới màn mưa bão, hai mắt nhìn nhau.

"Bạch Ngọc Đường?" Nhạc Nhu có chút kinh ngạc, vừa thân thiết vừa xa cách, đại khái cảm thấy có chút lạnh lùng.

Ánh mắt Bạch Ngọc đường lãnh lẽo rơi trên gương mặt xinh đẹp đang nhỏ giọt nước mưa của Nhạc Nhu, ánh mắt ấy còn lạnh hơn cả nước mưa, Nhạc Nhu bối rối.

Sao cô nhìn thấy người này đang bất mãn.

"Cám ơn!" Nhạc Nhu cũng không phải người ăn chay, cô đối với Bạch Ngọc Đường tuy không xa cách như những người khác, nhưng cũng không có cảm giác thân thiết, chuyện nào ra chuyện đó, dù gì đối phương cũng đã cứu cô.

Nhưng một lời cảm ơn này của cô lại khiến cho ánh mắt Bạch Ngọc Đường trở nên sắc nhọn hơn, vừa như mỉa mai, vừa như khinh thường.

Nhạc Nhu hiểu rồi: *Đại khái cảm giác cô thực lực không đủ mà còn cố thể hiện nên hắn ta xem thường.*

Còn về câu cám ơn của cô, một kẻ lạnh lùng như Bạch Ngọc Đường há thèm để ý.

"Trời ơi, hai người còn đứng đó liếc mắt đưa tình đến bao giờ nữa! Cứu tôi, mau cứu tôi!" Lý Đại Hùng cất giọng thô lỗ, Nhạc Nhu bừng tỉnh, vội phản ứng lại: *Liếc mắt đưa tình? Nói cái gì vậy?*

Bạch Ngọc Đường hừ lạnh, một kiếm quăng ra, đâm xuyên đầu một tên xác sống, lưỡi kiếm quét qua, một kiếm một tên! Sạch sẽ nhanh gọn kiến người ta dựng tóc gáy.

Mẹ kiếp, cái hầm băng này sao lại lợi hại như vậy! Lý Đại Hùng trong lòng vô cùng kinh ngạc.

Nhạc Nhu biết, đây là do Bạch Khuyết Kiếm của Bạch Ngọc Đường thuộc linh kiếm hệ Hỏa, đối với các loại xác có hiệu quả đặc biệt, huống hồ Hàng Lực của Bạch Ngọc Đường rất mạnh, dưới tác dụng tăng cường của thuật pháp, một kiếm một tên cũng chẳng có gì lạ.

Bạch Ngọc Đường đến, khiến cho đám người Hàn Phong vô cùng vui mừng, tuy rằng đám thổ tặc Trịnh Khải đã lủi đâu mất, nhưng chỉ cần một Bạch Ngọc Đường thôi là cũng đủ tốt hơn đám người kia mấy lần!

Xác sống bị tiêu diệt, Nhạc Nhu cũng ở một bên giúp đỡ, thế cục nhanh chóng được lật ngược.

Nhưng Lý Đại Hùng luôn cảm thấy cái tên Bạch Ngọc Đường thối tha đêm nay ra tay vô cùng tàn nhẫn, giống như kiểu vung kiếm giết gà, ánh mắt chẳng hề chớp lấy một cái.

Có điều anh luôn cảm thấy bản thân dường như đã quên điều gì…

Mãi đến khi nhìn thấy trong sân có một người nhảy tường vào, người đó vừa chạy vừa nhảy, vừa lẩn tránh như chim yến, sau khi đáp đất liền hét lớn về phía bọn họ: "Tên họ Bạch kia, mau lên!"

Bạch Ngọc Đường chau mày, nhưng vẫn lướt qua tiêu diệt tên xác sống kia.

Cố Duệ cuối cùng cũng thoát thân, Nhạc Nhu nhìn thấy cả người cô nhuốm máu ngỡ là cô bị thương, Hàn Phong cũng bước qua.

Cố Duệ nhìn thấy gương mặt lo lắng của bọn họ liền mở miệng: "Trợ cấp tai nạn lao động hả? Đưa tiền là được."

Nhạc nhu: "…"

Hàn Phong: "…"

Nhìn rõ rồi, máu trên người Cố Duệ đều là của đám xác sống kia.

.....

Bạch Ngọc Đường đã giải quyết hết đám xác sống, cất kiếm vào bao, ánh mắt quét qua đám người còn sống sau kiếp nạn ban nãy.

"Trong thời gian một chén trà nếu không xóa bỏ hàn khí trong cơ thể, bệnh căn còn sót lại sẽ khiến ngày sau bị chết bất đắc kỳ tử, ảnh hưởng danh tiếng của ta."

Sau đó hắn bỏ đi, áo trắng bay bay giống quỷ.

Lý Đại Hùng: *Tên này bị điên đúng không!*

Cố Duệ: *Giống nhiều như vậy, anh hai, anh muốn bỏ về xem ti vi à?*

Mưa gió bão bùng, xác sống được gom lại đốt, mọi người cũng uống canh gừng để xua đi hàn khí.

Xung quanh cái bàn lớn, Cố Duệ đã thay y phục, đang uống canh gừng thì cô cảm giác thấy Hàn Phong đang nhìn mình.

"Hàn đại nhân nhìn tôi như vậy, không phải là đang suy nghĩ nên đưa tôi bao nhiêu tiền trợ cấp tai nạn đó chứ?"

Hàn Phong cũng từ chỗ Triệu Nguyên biết được, phong cách Khuê Sơn là không bàn chuyện giao tình, chỉ bàn chuyện tiền bạc, ông không tức giận, chỉ

mỉm cười: "Hôm nay may nhờ có bốn người các vị ra tay tương trợ, nếu không thì bọn ta đều đã biến thành vong hồn, lễ vật cảm tạ đương nhiên có, chỉ là tôi đang nghĩ làm thế nào mà mấy cái xác chết kia lại biến thành xác sống."

Ông ta cũng vừa biết được đám xác kia không phải cương thi, nhưng vẫn khó hiểu tại sao lại là xác chết vùng dậy.

"Không phải là xác chết vùng dậy mà là xác tỉnh dậy." Nhạc Nhu xoay cái tách, bàn tay ấm áp, giọng nói cũng khôi phục mấy phần ôn nhu: "Có người ở trong vườn trái cây dưỡng thi, xác sống được nuôi dưỡng ở dưới đất là thời kỳ ngủ đông, nếu như được chủ nhân hạ lệnh thì sẽ tỉnh dậy, đêm hôm nay các vị cũng thấy rồi, hành vi vây công có mục đích như vậy không phải là chuyện mấy cái xác có thể làm."

Mắt cô thăm thẳm như nước: "Hàn đại nhân, e là sáng mai ngài vẫn phải dậy sớm, đưa những người trong thôn đến nơi khác an toàn hơn, cách xa Ẩn Nguyệt thôn, còn về vụ án này… thì có thể kết lại rồi."

Hàn Phong hiểu, đây là tà ma quấy nhiễu, không phải chuyện của Đề Hình Ty, dù gì thì Đề Hình Ty của U Châu cũng không phải là Đại Lý Tự cao thâm khó lường, chỉ nên lo những vụ án của nhân gian, không nên nhúng tay vào chuyện của u minh.

"Được, ngày mai ta sẽ hành động, lát nữa sẽ sắp xếp… còn bốn vị, xin hãy bảo trọng."

Nhạc Nhu gật đầu, nhưng lại nhìn Cố Duệ.

Cố Duệ mỉm cười: "Cô và Bạch Ngọc Đường rất thân nhỉ?"

Cố cô nương, cô lại bằng một cách vi diệu nào đó chuyển chủ đề rồi sao… Rất thân? Thân gì chứ?

Vẻ mặt Nhạc Nhu có chút cứng ngắc.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 138: Lên Núi, Lên Núi

Nhạc Nhu thoạt đầu nghĩ rằng Cố Duệ trêu chọc cô, nhưng người này hành vi và lời nói đều có mục đích, không tự nhiên mà tốn nước bọt trêu chọc một người không thân quen mấy như cô, cho nên...

"Hắn có vấn đề?" Nhạc Nhu hỏi Cố Duệ.

Cố Duệ lắc đầu: "Hắn ta có vấn đề hay không tôi không biết, dù sao thì hắn cũng là kẻ hành tung bí ẩn, nhưng đồng môn của hắn khẳng định có vấn đề."

Ngừng một chút, Cố Duệ nhìn về phía Khổng Động Sinh: "Anh lẽ nào không nhận thấy một người huynh đệ nào của mình biến mất rồi?"

Khổng Động Sinh giật mình, vẻ mặt biến hóa, nhìn sang Nhạc Nhu: "Hao Tử đâu! Lúc trước hắn bị cô bắt lại, cô còn tra hỏi hắn, sao bây giờ không thấy người đâu!"

Nhạc Nhu đó giờ chưa từng bị người ta chất vấn, nhưng nàng cũng phản ứng lại, sắc mặt sầm xuống: "Lúc trước tôi bảo đám người Trịnh Khải trông chừng hắn, giờ đám người Trịnh Khải vô cớ mất tích, có lẽ có liên quan tới hắn."

Sao lại có liên quan đến huynh đệ của tôi! Khổng Động Sinh đầu tiên cảm thấy bất mãn, nhưng sau đó lập tức bừng tỉnh: "Hao Tử hắn cũng biết chuyện lăng mộ!"

Như vậy có thể lý giải việc đám người Trịnh Khải đều cùng nhau mất tích, ắt hẳn bọn họ từ chỗ Hao Tử đã biết được chuyện lăng mộ, cho nên muốn đi tìm bảo vật.

"Dù sao cũng không cùng một đường, bọn họ đi đâu cũng không có quan hệ gì, chỉ sợ đến lúc đó Nhạc mỹ nhân không nỡ ra tay... nếu như thật sự phải phân rõ địch ta."

Cố Duệ không phải không tin tưởng Nhạc Nhu, nhân phẩm của người con gái này không có gì để nghi ngờ, nhưng giữa bọn họ và đám Trịnh Khải, e là cô khó mà chọn lựa, nói trắng ra, đến lúc đối đầu trong lăng mộ, Nhạc Nhu có thể ra tay giết họ không?

Nhạc Nhu biết dụng ý của Cố Duệ, nhưng cô chỉ cười: "Từ nhỏ gia độc đã dạy tôi phải đặt lợi ích của gia tộc làm đầu, tính mạng và lợi ích cá nhân xếp sau, nếu như liên quan đến ba điểm này, thì dù là ai tôi cũng sẽ không nương tay."

Dừng một chút, cô nhìn Cố Duệ, ánh mắt có chút lạnh lẽo nhưng cũng làm say lòng người.

"Rất hiển nhiên, tôi đã kết hợp Cố cô nương với lợi ích và tính mạng cá nhân của tôi nên tuyệt đối sẽ không để bản thân rơi vào cảnh yếu mềm không

kiên quyết, điểm này cô cứ yên tâm.”

Từ xưa đến nay, cỏ đầu tường đong đưa bất định đều không có kết quả tốt đẹp, Nhạc Nhu hiểu rất rõ.

Cố Duệ nghe xong cũng cười.

Mặc dù cười, nhưng ánh mắt Cố Duệ vẫn nhìn về hướng gió mưa sấm chớp không ngừng ở bên ngoài.

“Không biết đây là lôi vũ gì, cô biết không?”

Nhạc Nhu lắc đầu: “Ra ngoài hành tẩu mới biết bản thân kiến thức hạn hẹp, tôi chỉ biết trong lôi vũ này có mang theo âm khí bất lợi cho người sống, có lợi cho sinh vật chết, trong lịch sử, loại thời tiết như vầy cũng không phải là không có.”

Cố Duệ đột nhiên nhớ tới lúc ở bên nhà cũ, cô nghe Khổng Động Sinh nói với Khổng nhị thúc cái gì mà ngũ hành mười hai trường sinh...

Nhưng mấy người Cố Duệ không biết giờ phút này ở một nơi ngoài Ẩn Nguyệt thôn trăm dặm, bất chấp mưa bão, có mười mấy người mặc trường bào cưỡi trên tuấn mã, đứng yên trong màn mưa không hề bị ảnh hưởng gì, trên thân người họ lưu chuyển một tầng ánh sáng mỏng... đó chính là biểu hiện của Hàng Lực, đây là năng lực mà một vị Hàng Sư chính thống mới có.

Những người này đều là Hàng Sư có phẩm cấp, có thể là một sao, cũng có thể là hai sao.

Dù gì cũng không kém hơn Nhạc Nhu.

Nhưng bọn họ đều tỏ ra kính trọng người nam tử đứng đầu, người đó dừng ngựa, bọn họ cũng liền ngừng theo.

Nam tử lấy một cái la bàn ra, đối chiếu phương hướng của sấm sét, nước mưa lạnh lẽo từ trên gương mặt góc cạnh chảy xuống, nhưng không cách nào dừng được bên la bàn, bởi vì trên bề mặt có một tầng sức mạnh chống nước.

Chiếc kim xoay vòng, cuối cùng chỉ về một cái đồ văn.

“Sấm giờ Thìn, một đêm mưa, thi thể ra khỏi đất, xác sống, nếu là bảy ngày...”

Người nam tử dừng lại, cất la bàn, nói một cách điềm tĩnh: “Gọi người đưa huyện chí và ngụy ký (1) lịch sử phong thủy của Ẩn Nguyệt thôn cho ta.”

Huyện chí là thứ ở chỗ huyện nha, quản lý người thường, còn ngụy ký lịch sử phong thủy là do môn phái Hàng Sư tại địa phương quản lý, Ẩn Nguyệt thôn nằm dưới quyền quản lý của U Châu, môn phái Hàng Sư của U Châu chính là Bắc Đường, cũng chính là tông môn của mấy người họ, điều này cũng mang hàm ý là tông môn của bọn họ phải tiếp tục phái người chạy xuyên đêm đến đây.

“Tiết sư thúc, chúng ta cũng có người ở Ẩn nguyệt thôn, chính là Bạch Ngọc Đường, theo lý mà nói, không thể có vấn đề gì, bây giờ chúng ta đến đó, nếu như còn để đệ tử của môn phái đến, e rằng sẽ khiến người ta chú ý.”

Tuy rằng bọn họ biết Tiết trưởng lão đang điều tra chuyện đứa con Trần gia bị dị biến, nhưng theo lý mà nói, không thể làm lớn chuyện, lẽ nào chuyện này thật sự khó giải quyết như vậy?

“Trong U Châu ai có thể so với Bắc Đường chúng ta, cái cần chú ý chính là đám ô hợp bên Doanh Châu và Dịch Châu, chỉ cần trong bảy ngày giải quyết xong hết, bọn họ sẽ đến không kịp, nếu như bọn họ còn không sợ sống chết mà đến, thì đó chính là số mệnh của bọn họ.” Nam tử thần sắc lãnh đạm, lời nói thờ ơ, nhưng người bên cạnh đều nghe ra ý định giết người.

Xem ra Ẩn Nguyệt thôn... có chút vấn đề.

.....

Ngày hôm sau, mới vừa sáng người trong Ẩn Nguyệt thôn đều đã thức dậy, theo đám người Hàn Phong rời khỏi, đừng nói cái gì mà quê hương khó lòng rời xa, dù là ngồi tù thì vẫn còn hơn là bị xác sống ăn thịt.

Bốn người Cố Duệ sắp xếp hành trang đi đến chân núi, nơi địa động nứt ra.

Đến nơi cũng mất hơn nửa canh giờ, ai bảo bọn họ đi đường vòng chứ, lại không phải là người lớn lên ở trong thôn.

Có điều cũng cách không xa căn nhà cũ mà tối hôm đó đám người Khổng nhị thúc tụ tập.

Vết nứt không lớn, nhưng mơ hồ có thể nhìn thấy dấu tích của lăng mộ, bên trong còn có một cái cửa động hẹp, bên cạnh là cây cỏ um tùm, nếu như cửa động không nứt ra, thì quả thật rất khó phát hiện.

“Cửa động nhỏ như vậy làm sao vào được.” Lý Đại Hùng vẻ mặt bi thương, thử ép người tiến vào.

“Ai nói vào mộ từ chỗ này...” Khổng Động Sinh vừa muốn nói liền nhìn thấy Cố Duệ lôi Lý Đại Hùng sang một bên.

"Đây là tử môn bên trái của lăng mộ, chính là một trong những tử môn. Những kẻ trộm mộ đi vào từ đây, quả thật có thể vào mộ, nhưng sẽ bị nhốt trong căn phòng chết bên cánh trái, bị các cơ quan giết chết, hoặc là trực tiếp bị nhốt trong đó, căn bản không có cơ quan nào để thoát ra, trừ khi là phá hủy lăng mộ. Các chư hầu vương tôn thời Xuân Thu sợ bọn trộm mộ phá hủy lăng mộ, nên còn nhờ gia tộc Công Thâu - một gia tộc cơ quan nổi tiếng nghiên cứu ra cơ quan này, tương truyền cơ quan thuật của lăng mộ mạnh nhất do Công Thâu gia tộc chế tạo ra có thể lưu giữ được cả ngàn năm không bị tổn thất."

Những lời của Cố Duệ khiến Lý Đại Hùng sợ hãi lui lại mấy bước, hắn biết Cố Duệ là kẻ đào mộ, lời nói khẳng định không sai.

Nhưng Khổng Động Sinh thì vô cùng kinh ngạc: "Sao cô lại biết! Đây là những gì trước kia nhị thúc nói với tôi, một kẻ trộm mộ bình thường không có hiểu biết sâu rộng về lăng mộ, cũng không biết lai lịch của nó, thì sẽ phải bỏ mạng một cách lãng xẹt."

Nếu như những lời này là do nhị thúc của hắn, một tay trộm mộ lão luyện nói ra thì còn chấp nhận được, đằng này Cố Duệ còn trẻ như thế...

Cố Duệ nhận thấy ánh mắt khác thường của Khổng Động Sinh và Nhạc Nhu, cô mỉm cười: "Vừa xinh đẹp, vừa thông minh lại còn có cả một bụng tri thức, có phải là dọa chết mấy người rồi không?"

Khổng Động Sinh và Nhạc Nhu đều thu hồi ánh mắt, chỉ có thể câm nín.

"Vậy chúng ta đến đây làm gì, dù gì cũng không vào được!" Lý Đại Hùng chẳng quan tâm mấy chuyện kia, hắn chỉ muốn sớm vào hốt một ít bảo bối Hàng Khí, cùng con Khỉ làm giàu, xưng bá thiên hạ.

"Chỗ này là tử môn cánh trái, vết nứt của địa động đã làm lộ ra vị trí của lăng mộ, đây là phương hướng quy định của nó, tìm lên phía trên, theo lẽ thường có thể tìm được sinh môn" Khi Khổng Động sinh nói, hắn vô thức nhìn sang Cố Duệ, khiến người đằng kia khinh thường hắn.

"Nhìn tôi làm gì, tôi cũng chỉ mới biết tới đó thôi, tôi lại không phải là kẻ trộm mộ, làm gì biết được nhiều vậy, anh dẫn đường đi!"

Cố Duệ nói như vậy, ngược lại khiến Khổng Động Sinh bán tín bán nghi, không dám có ý đồ gì. Chẳng may cái người này biết chuyện, để cô ta phát hiện ra thì hắn sẽ xong đời.

Khổng Động Sinh bước về phía trước, thuận theo vết nứt đi lên trên, ba người phía sau cũng đi theo lên núi.

Lý Đại Hùng một thân vác hai cái túi lớn, bởi vì Cố Duệ chẳng hề khách khí tí nào, vứt cái túi của mình cho hắn vác.

Mỗi lần ra ngoài đều thế, mặc kệ Lý Đại Hùng có chửi bới, hay là trong lòng vô cùng không tình nguyện cũng vậy.

Nhạc Nhu nhìn thấy lại cười, cô biết tình cảm đồng môn của hai người này tuyệt đối không phải là thứ đám người Trịnh Khải có thể so sánh được.

Ẩn Nguyệt sơn nhìn có vẻ không lớn lắm, nhưng đi rất tốn sức, chủ yếu là do đường xá gập ghềnh, đất đá lởm chởm, nếu không phải có tên thổ địa Khổng Động Sinh dẫn đường, thì e rằng đi một ngày cũng không đến được một giữa lưng núi.

Gió thổi hiu hiu, Cố Duệ ngồi trên một tảng đá, lau mồ hôi trên trán, mở bình nước uống một ngụm, cất tiếng hỏi Khổng Động Sinh đang nhìn đường phía trước: "Đường núi này anh cũng chẳng biết đi đúng không?"

Khổng Động Sinh có chút khó xử: "Ừ, ngọn núi này có chút kiêng kỵ, người trong thôn cũng chẳng ai muốn lên, chỉ là mấy năm gần đây cuộc sống khó khăn, thịt thà thiếu thốn, một số người trẻ tuổi tụ họp lại lên núi săn bắt, nhưng cũng chỉ biết đến chỗ này, không dám lên trên nữa."

Chẳng trách người này đi đến giữa lưng núi liền nói ngừng lại, cứ tưởng là hắn muốn để mấy người bọn họ nghỉ ngơi.

"Kiêng kỵ thứ gì?" Nhạc Nhu, cái người thế gia quý nữ này thân thể tốt hơn Cố Duệ nhiều, leo núi lâu như vậy cũng chẳng đổ một giọt mồ hôi, thật khiến Cố Duệ lấy làm không vui.

Khổng Động Sinh ngập ngừng một lúc, liếc thấy Cố Duệ như cười như không thì chợt căng thẳng, hắn nói: "Trong núi có quỷ quái, lấy mạng người."

Có lẽ là sợ đám người Cố Duệ không tin, hắn liền thuật lại chuyện lúc nhỏ nghe được từ chỗ trưởng bối.

"Năm tôi bảy tuổi, lúc ấy trong thôn có rất nhiều người, nhưng nơi này còn chưa thu mua vườn trái cây, đa số mọi người đều làm ruộng. Lúc đó đời tổ phụ của tôi đã bắt đầu rửa tay gác kiếm không làm nghề trộm mộ nữa, cho nên cuộc sống rất nghèo khổ, vừa khéo năm đó xảy ra thiên tai, lại thêm bên phía Khiết Đan có địch xâm phạm, U Châu đóng cổng thành, người dân nơi này của chúng tôi hết đường cầu cứu, đừng nói gì đến chuyện cứu tế của triều đình. Không còn cách nào khác, tổ phụ của tôi bèn tập hợp một nhóm người lên núi săn thú. Lúc đó là mùa đông, trời rất lạnh, phụ thân của tôi cùng với mấy người thúc thúc và gia gia lên núi, rất khó khăn mới tìm được một con chim trĩ. Dù rằng chỉ có một con, một người cũng không đủ nhét kẽ răng, nhưng bọn họ rất vui mừng, thế nhưng không biết con chim trĩ kia ăn cái gì mà chạy còn nhanh hơn cả hồ ly, đám người gia gia vốn nghĩ rằng họ người đông, lại còn có cung tên, chắc chắn sẽ bắt được, nào ngờ lại cả đám người đều bị nó bỏ rơi hết, cuối cùng chỉ còn phụ thân của tôi và mấy người thúc thúc cơ thể cường ráng là đuổi theo được đến giữa lưng núi."

Hơ, giữa lưng núi, ba người Cố Duệ đều cảm thấy ba chữ này vô cùng ấn tượng.

Không phải chính là nơi bọn họ đang ngồi đây sao?

***

(1) Ngụy ký: tài liệu ghi chép lại những sự việc kỳ dị

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 139: Hề Nang

Khổng Động Sinh nói đến đây thì dừng lại, chân mày nhíu chặt, ba người Cố Duệ đều nhìn ra nội tâm của hắn dường như đang đấu tranh điều gì, họ cũng không thúc giục, qua một hồi, hắn mới mở miệng.

"Không biết tại sao, lúc đó trong núi nổi lên sương mù, đám người kia cùng phụ thân tôi bị mất phương hướng, họ cảm thấy rất quái dị, vì vậy cũng không dám đi lung tung. Chỉ là mấy người họ đang đi, thì lại nghe tiếng trẻ con kêu gào, bọn họ càng thêm nghi ngờ, trong núi sao lại có trẻ con? Trong số những người ở đó, nhị thúc của tôi là người thận trọng nhất, ông ấy nói chuyện này rất bất thường, bảo phụ thân tôi và những người kia đừng để ý, mấy người họ cũng nghe theo. Nhưng thật không ngờ, càng đi xa khỏi tiếng trẻ con la khóc đó, họ lại càng nghe rõ hơn, giống như nó có mặt ở khắp nơi, quá sức kỳ dị rồi. Đám người phụ thân cũng cảm thấy khủng bố, sau đó bọn họ nhìn thấy một đứa trẻ quỳ bên cạnh một người, người đó nằm trên mặt đất không rõ sống chết. Đám người phụ thân sau khi nhìn kỹ thì liền giật mình, bởi vì người chết chính là Lý Nhị trong thôn, cũng chính là người cùng bọn họ lên núi, không biết gặp phải chuyện gì mà lại nằm đây, còn đứa trẻ kia rõ ràng là Lý Cẩu Đản (1), con trai của hắn..."

Nói đến đây, đột nhiên cảm thấy có gì không đúng.

Lý Đại Hùng: "Cẩu Đản? Lý Cẩu Đản? Khi này, tên của hắn và tên của cô..."

Cố Duệ: "Im đi!"

Nhạc Nhu lấy làm hiếu kỳ, tên của Cố Duệ thì sao? Không phải nghe rất hay sao?

Khổng Động Sinh liếc nhìn Cố Duệ xong quay sang giải thích với Nhạc Nhu: "Trẻ con ở quê của tôi đều như vậy, đều có tiểu danh (2), tên càng thấp kém thì càng dễ nuôi... giống như tôi, tên lúc nhỏ gọi là Cái Búa."

Cố Duệ nhíu mày: "Tôi còn tưởng sẽ gọi là Cái Xẻng chứ, có điều tên Cái Búa này rất tốt..."

Tên là Cái Búa? Cha của Khổng Động Sinh cũng xuyên không đến sao?

Khổng Động Sinh làm sao không nhìn ra ý châm biếm của Cố Duệ, nhưng nhìn Lý Đại Hùng cười ha hả không hề khách khí, hắn cảm thấy khó chịu: "Tên to xác, anh cười cái gì! Tôi thấy đại danh (3) của anh như vậy, thì tên ở nhà cũng chẳng ra làm sao!"

Lý Đại Hùng: "Tiểu danh của tôi là Tiểu Hùng, đại danh là Đại Hùng, dù gì cũng nghe hay hơn tên Cái Búa của anh!"

Cố Duệ: "... Anh lấy đâu ra tự tin mà nghĩ rằng cái tiểu danh này hay vậy."

Lý Đại Hùng: "Dù sao cũng hay hơn đại danh của cô Vương... được rồi, tôi không nói, cô hãy bỏ cái tay đang đặt trên eo tôi ra, á..."

Nhạc Nhu không nhịn được cười, cô là quý nữ thế gia, thật sự không biết tiểu danh của những người ở quê lại thú vị như vậy.

"Mọi người có thể nói chính sự rồi." Nhạc mỹ nhân nhẹ nhàng nhắc nhở, Khổng Động Sinh lúc này mới phản ứng lại, trừng mắt nhìn Lý Đại Hùng, tiếp tục nói: "Nhìn thấy người trong thôn, phụ thân của tôi nhịn không được bước về phía trước, trên người Lý Điển đầy nanh nhọn, cổ bị cắn một miếng lớn, hiển nhiên là bị dã thú gì đó tập kích, đã ngừng thở. Khi đó nhị thúc của tôi vẫn còn đang đề phòng, hỏi Lý Cẩu Đản tại sao lại đi vào núi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, Lý Cẩu Đản nói hắn tò mò nên chạy lên núi, bởi vì Lý Nhị không cho hắn theo, nên hắn lén lút một mình đi theo sau, không biết tại sao cuối cùng lại lạc đường, đang khóc lóc thì không ngờ gặp một đám dã thú rất kinh khủng, hắn rất sợ hãi, ngay lúc đó thì nhìn thấy Lý Nhị, còn có cả mấy người gia gia của tôi. Đám dã thú đó thực lực rất ghê gớm, đám người gia gia dẫn dụ dã thú, nhưng Lý Nhị thì bị cắn chết..."

Cố Duệ: "Rất nhiều sơ hở."

Nhạc Nhu: "Tên Lý Cẩu Đản đó có vấn đề."

Lý Động Sinh gật đầu: "Đám người phụ thân của tôi đều tin lời nó, chỉ có nhị thúc nói trẻ con thông thường nếu gặp trường hợp này, một là bị dọa sợ ngất đi, hai là khóc bù lu bù loa không nói được gì, làm sao có thể trình bày đầu đuôi rõ ràng được như vậy, hơn nữa, nếu những lời nó nói là thật, đám người gia gia thật sự gặp nó, đám dã thú kia cũng vô cùng hung hãn, Lý Nhị bị cắn chết, mấy người kia làm sao có thể để một đứa trẻ như Lý Cẩu Đản một mình ở lại đây, lẽ nào bọn họ nghĩ rằng hắn có thể một mình xuống núi? Điểm này không đúng, vậy nên chắc chắn đứa trẻ này có vấn đề. Nhị thúc của tôi đang muốn bức Lý Cẩu Đản hiện hình thì đột nhiên nghe thấy tiếng kêu thảm thiết."

Tiếng kêu thảm thiết, ai?

Ba người Cố Duệ đều giật mình, chỉ có Khổng Động Sinh là lộ vẻ mặt cay đắng:

"Là tiếng kêu của gia gia tôi, nhị thúc nói trong này chắc chắn có trá, sợ là ảo cảnh, muốn giết Lý Cẩu Đản để phá ảo cảnh, nhưng đám người phụ thân tôi lại nôn nóng, bước vào khu vực sương mù... Nhị thúc của tôi rất tức giận, quay đầu nhìn Lý Cẩu Đản thì nó đã biến mất từ lúc nào, thi thể Lý Nhi trên mặt đất cũng không thấy đâu, chỉ còn sót lại một vũng nước. Ông biết đây là ma quỷ trong núi quấy nhiễu, vội vàng đuổi theo, nhưng sương mù quá dày đặc, đại khái cả nửa ngày sau sương mù mới tan đi, nhị thúc tìm thấy đám người phụ thân... nhưng chỉ còn lại xương cốt bị ăn sạch sẽ."

Ba người Cố Duệ đều yên lặng, nhìn Khổng Động Sinh cúi đầu nói: "Nơi đó căn bản không có tung tích của đám người gia gia, bọn họ vẫn đang chờ ở giữa lưng núi, sau khi biết được chuyện của đám người nhị thúc, gia gia không nói gì cả, chỉ dặn người trong thôn sau này không được lên núi. Sau đó tôi lớn lên, lén theo mấy người đường huynh lên núi, kỳ thực cũng là vì nhớ đến câu chuyện này, nhưng nửa đường đã bị nhị thúc đuổi kịp, đánh cho một trận, sau đó không dám đi nữa."

Nói xong, Khổng Động Sinh xoa xoa mũi, nhìn ba người Cố Duệ.

"Tôi nói những thứ này không phải muốn mấy người đồng tình, mà muốn nói cho mọi người biết núi này quả thật có ma quỷ, nếu không phải ba người đều là Hàng Sư, tôi cũng không dám lên núi."

Cố Duệ liếc hắn một cái, lạnh nhạt nói: "Là tự anh đa tình."

Khổng Động Sinh tức muốn xì khói, hắn không muốn nói chuyện với nữ nhân này.

"Đám người nhị thúc kia gặp phải chắc là Hề Nang (4)." Nhạc Nhu đang ăn miếng lương khô Lý Đại Hùng đưa cho, là một miếng bánh bột mì, cô cũng không kén chọn.

"Hề Nang?" Cố Duệ hiếu kỳ: "Quỷ trong núi?"

"Nói đúng hơn chắc là yêu quái, có một số núi dân cư thưa thớt, nếu âm khí quá nặng sẽ hình thành đám sương mù, đám sương mù này trong một năm sẽ có vài lần nhờ vào tác dụng ngưng tụ của tinh tú trên trời và sông núi dưới đất. Mỗi lần ngưng tụ, linh khí trong núi sẽ kết tụ lại thành một yêu quái giống như Hề Nang, hình dạng giống như đứa trẻ, bản thân vô hại, nhưng nghe sư phụ tôi nói, nó có thể vì một mục đích nào đó mà biến thành đứa trẻ, dẫn dụ người ta tới một nơi đặc biệt, sau khi đạt được mục đích nó sẽ chết đi, chờ lần sương mù sau sẽ xuất hiện lại."

Nhạc Nhu tuổi đời còn nhỏ, dấn thân vào chốn giang hồ Hàng Đạo cũng mới được hai năm, tuy kiến thức nhiều hơn hai người Cố Duệ, nhưng cũng là lần đầu tiên gặp phải Hề Nang, do vậy cũng có vài phần không nắm rõ.

"Nhưng chỉ chốn rừng rậm sâu trong núi mới có, thôn xóm dưới chân núi Ẩn Nguyệt Sơn nhiều người cư trú, có nhân khí dẫn dắt, hậu sơn không thể hình thành sương mù, chắc hẳn ngọn núi này có chỗ bất thường."

"Tôi rất tò mò rốt cuộc nó đưa đám người phụ thân ngươi tới đâu, nó dù gì cũng phải đạt mục tiêu xong mới chết được."

Cố Duệ xoa cằm hỏi Khổng Động Sinh, dường như chẳng hề để ý đến việc như vậy sẽ khiến Khổng Động Sinh khó chịu.

Trên thực tế, Khổng Động Sinh từ trong ánh mắt của cô có thể nhìn ra được sự lạnh nhạt, cô đương nhiên cũng nhìn ra sự lạnh nhạt trong nội tâm của chính mình.

Giống như đám người bọn họ, những kẻ nhiều năm lăn lộn trong tầng đáy xã hội, cô cũng sớm đã không còn cái kiểu bi thương đa tình.

Người này khó nắm bắt hơn Nhạc Nhu.

Khổng Động Sinh mấp máy môi: "Tôi làm sao biết được, nếu biết thì mấy năm nay đã tìm đến nơi đó rồi. Được rồi, chúng ta mau lên núi nào, phải tìm ra nơi đó trước khi trời tối, tốt nhất đừng có qua đêm ở trong núi."

Điều này là đương nhiên, Cố Duệ cũng không muốn qua đêm ở cái núi này, nếu như có thể sớm tìm thấy, sớm rời khỏi là tốt nhất.

Bốn người khởi hành, thế nhưng vẫn chẳng có hy vọng gì, mãi đến chạng vạng vẫn chưa tìm được sinh môn, ngược lại, lại tìm được một cái tử môn.

"Nhị thúc của anh có phải sớm đã tìm được sinh môn rồi không? Anh thật chẳng biết chút gì?" Cố Duệ tuy là nhà khảo cổ, hiểu rất rõ những thứ trong lăng mộ, nhưng việc tìm mộ thì lại chẳng phải chuyên môn của cô.

"Nhị thúc của tôi luôn không muốn tôi theo nghề này, trước đây luôn đề phòng tôi, nhưng ông ấy đối với ai cũng đều như vậy, trước giờ ông luôn không tin tưởng người khác."

Điều này cũng đúng, Cố Duệ cũng cảm thấy Khổng nhị thúc đúng là một lão hồ ly, vô cùng gian trá.

"Được rồi, trời sắp tối rồi, xem ra chúng ta đành phải qua đêm trong núi, đúng rồi, vị trí hiện tại của chúng ta là…"

Cô Duệ đang đứng trên tảng đá bên cạnh dốc, từ đây nhìn xuống, cả cái thôn đều thu vào tầm mắt, ngay cả vườn trái cây bên cạnh cũng có thể nhìn

thấy.

Hơ, vị trí địa lý này…

"Vị Lỗ đại sư kia hình như cũng từng đứng ở đây." Câu này của Cố Duệ kiến Lý Đại Hùng khó hiểu: "Sao cô biết được! Thiên lý nhãn sao?"

Cố Duệ mỉm cười: "Tôi bấm đốt tay tính quẻ."

Lại nữa rồi! Lại là cái điệu cười bằng một cách kỳ diệu nào đó, khiến người ta bối rối mờ mịt.

"Bởi vì địa điểm này, trước có thể quan sát thế núi lân cận, sau có thể thi triển pháp thuật, rất thích hợp cho đám người Lỗ tiền bối thăm dò ngọn núi này, bên cạnh có cắm ba cây nhang dùng để tế thiên địa chính là chứng cứ rõ ràng nhất." Nhạc Nhu đứng bên cạnh cười, tay chỉ vào ba cây nhang cắm vào dưới hòn đá nhỏ.

Lý Đại Hùng như bừng tỉnh, còn Khổng Động Sinh thì không vui, hắn không thích ở cùng với người giỏi hơn hắn, điều này khiến hắn cảm thấy tù túng... chẳng dám âm mưu giở trò.

Nhưng ba người chợt nhìn thấy vẻ mặt của Cố Duệ... rất nghiêm túc, nhìn thấy gì rồi?

Cố Duệ vốn đang cùng ba người Lý Đại Hùng tranh luận, nhưng khi cô đứng trên phiến đá này, quay đầu lại, thì nhìn thấy một đỉnh Ẩn Nguyệt Sơn sừng sững cao vút, và cô cũng thấy một con đường.

Không, nên nói là một khe hở.

Theo hướng Cố Duệ chỉ, ba người Nhạc Nhu cũng nhìn về nơi đó.

"Ẩn Nguyệt Sơn dường như rất nhiều đá, từ đỉnh núi hướng lên đều là những hòn đá quái dị lởm chởm, nhưng lúc trước vết nứt chẳng hề rõ ràng như vậy?"

Nhạc Nhu hỏi Khổng Động Sinh, hắn nghĩ nghĩ rồi lắc đầu: "Tôi trước đây cũng từng leo tới lưng núi, cũng từng nhìn thấy đỉnh núi, lúc đó dường như không có vết nứt như vậy, ắt hẳn là do động đất gây nên, các người nghĩ rằng sinh môn nằm trên đó?"

Cố Duệ cắn miếng bánh, chân mày nhíu chặt, dường như có chút ghét bỏ cái mùi vị khô queo này: "Tìm không được sinh môn mà nhị thúc anh tiến vào, thì cũng chỉ còn cách thử vận khí, nhưng giờ trời đã tối rồi, trước tiên hãy tìm một nơi ngủ qua đêm đã."

Xem ra thời tiết cũng không tệ, tuy nói buổi tối trong núi sẽ lạnh, nhưng bọn họ mặc nhiều y phục, huống hồ Lý Đại Hùng còn mang theo cả một cái chăn lông.

"Chăn lông này từ đâu ra?" Cố Duệ và Nhạc Nhu đều kinh ngạc, lúc trước họ còn thắc mắc, cái túi của Lý Đại Hùng chất đầy như vậy, rốt cuộc là nhét vào bao nhiêu thứ bánh, thật không ngờ, bên trong lại còn có cả chăn lông.

Cái chăn lông này, xét về mặt thủ công đương nhiên không so được với đồ thời hiện đại, nhưng đây là làm từ da thú, lông nhung dày, sờ vào rất ấm áp, hơn nữa còn rất lớn, có thể quấn được cả hai người.

***

(1) Lý Cẩu Đản: Cẩu là chó, Đản là trứng, trong tiếng Trung, chữ đản hay dùng để chửi người khác.

(2) Tiểu danh: biệt danh, tên dành cho người trong gia đình, người thân gọi.

(3) Đại danh: tên chính thức.

(4) Hề Nang: một loại yêu quái cổ đại trong truyền thuyết của Trung Quốc, mang dáng vẻ của trẻ con.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 140: Dã Cẩu

Bốn người tìm được một gốc cây sạch sẽ, bốn phía chắn gió, bọn họ đốt một đống lửa rồi ngồi xung quanh, không khí đã ấm áp lên, chăn lông thì đưa cho hai người Nhạc Nhu và Cố Duệ đắp.

"Tôi đói rồi!" Cố Duệ nói.

“Đáng lắm, ai kêu cô chê bánh không ngon!” Lý Đại Hùng vừa mắng vừa đưa một miếng bánh mì cho Cố Duệ.

“Khó ăn lắm, tôi không muốn ăn bánh mì.”

“Cô còn chê hả? Vậy cô muốn ăn gì?”

“Nướng bánh mì trên lửa, rồi quét thêm một ít tương ớt.”

Tương ớt này là lấy từ chỗ thẩm thẩm của Khổng Động Sinh, do người ở đây làm, hương vị khá ngon.

Nhưng Khổng Động sinh có chút khó chịu: “Cố cô nương, Nhạc cô nương nhà người ta còn không kén chọn như cô.”

Cố Duệ nhìn Nhạc Nhu tao nhã đang yên lặng ngồi một bên, cô nhẹ nhàng hỏi: “Cô ăn không?”

Nhạc Nhu giật mình, đang muốn từ chối thì nghe Cố Duệ nói: “Cô nhẫn tâm để tôi bị người khác nói là một kẻ kén chọn hả?”

Hơ... Nhạc Nhu nhìn gương mặt có mấy phần non nớt giống với một người muội muội trong gia tộc của mình, rõ ràng biết con người này, tâm cơ và trí tuệ hơn cô rất nhiều, rõ ràng biết người này nhìn bề ngoài ngoan ngoãn như cừu non nhưng nội tâm là lang sói, thế nhưng vô vẫn bất giác nói: “Đưa tôi một miếng đi!”

Khổng Động Sinh sụp đổ, sau đó nhìn thấy Cố Duệ thay đổi nét mặt nhìn hắn mỉm cười: “Tối nay đi ngủ nhớ cẩn thận mớ trứng của anh.”

Khổng Động Sinh cả người đều thấy không ổn!

Ngón tay cầm miếng bánh của Nhạc Nhu khựng lại, nhưng vẫn cúi đầu chầm chậm ăn bánh.

Cô không nghe thấy gì cả.

Ở trong núi, dù thời tiết tốt thì ban đêm nhiệt độ cũng sẽ hạ xuống, huống hồ hiện tại đang là cuối thu, nên trong núi sẽ lạnh hơn, thêm vào vài nhánh củi, lửa cháy mạnh hơn, phản chiếu ánh đỏ lên gương mặt bốn người.

Bánh gạo được nướng thơm giòn, bên ngoài quét một tầng tương ớt, thứ thức ăn vặt của nhân gian này khiến cho một đại tiểu thư quý tộc như Nhạc Nhu cảm thấy vô cùng mới mẻ. Cô cắn một miếng, lúc mới đầu chưa kịp thích nghi với vị cay, nhưng càng ăn, vị cay kích thích vị giác, càng cảm thấy có vài phần ấm áp, do vậy mà trên gương mặt cũng có thêm vài phần ý cười.

“Đêm khuya rồi, chúng ta nên vận động một chút chứ nhỉ?” Cố Duệ đột nhiên nói, Nhạc Nhu và Khổng Động Sinh đều trầm mặc.

Vận động gì chứ? Bắn trứng hả?

Lý Đại Hùng mở miệng: “Ăn xong rồi đi ngủ sợ bị mập đúng không, trước đây cô luôn ganh tị vì eo của Yêu Yêu nhỏ hơn cô...”

“Cho nên người béo chính là anh đó.” Cố Duệ khinh thường Lý Đại Hùng, cường tráng và béo phì chính là sự chênh lệch về lượng mỡ đó, cô cảm thấy, sau tên đầu trọc, thì Khuê Sơn lại có thêm một tên béo chết tiệt rồi.

Hai người đấu võ mồm một hồi thì bắt đầu buồn ngủ, dù gì cũng đã leo núi hết cả một ngày, không buồn ngủ mới lạ, thế là Cố Duệ và Khổng Động Sinh sẽ canh gác nửa đêm trước, phần canh giữ nguy hiểm nhất, là nửa đêm sau, thì giao lại cho Lý Đại Hùng và Nhạc Nhu.

Đừng hỏi tại sao lại sắp xếp như vậy, chỉ cần nghĩ đến Khổng Động Sinh và Lý Đại Hùng không dễ đối phó lẫn nhau, lực chiến lại yếu nhất là có thể hiểu được.

Lực chiến xếp hạng 1234, đương nhiên phải xếp 13 và 24. Được rồi, chủ yếu là do Cố Duệ cảm thấy mới ăn no xong, không nên đi ngủ sớm.

Lý Đại Hùng lăn ra đất liền ngủ, Nhạc Nhu nhìn hai người Cố Duệ mỉm cười, sau đó cũng nhắm mắt nghỉ ngơi.

Khổng Động Sinh rất sợ Cố Duệ, không dám nói gì, chỉ ngoan ngoãn ngồi đó thêm củi.

Cố Duệ nào có thèm quản hắn, cô nhắm mắt, yên lặng ôn luyện chú pháp mấy ngày nay học được. Cô tính sẽ tự học, tuy hiệu quả không bằng được dạy trực tiếp, nhưng còn cách nào nữa đâu, phải chờ gặp được tên đầu trọc, rồi mới có thể quấn lấy bắt hắn dạy tu hành Hàng Lực.

Hai người yên tĩnh, ánh lửa bập bùng, thời gian từng phút từng phút trôi đi.

Đột nhiên, Cố Duệ đang nhắm mắt, nhắm mắt thì... ngủ luôn.

Nhưng dường như là trong mộng, lại dường như không phải, cô mơ hồ nghe thấy tiếng khóc.

Là tiếng khóc của trẻ con, vốn dĩ rất xa, rất nhỏ, nhưng sau đó lại trở nên rất rõ ràng, cứ như đang có người ở bên tai...

Cố Duệ mở bừng hai mắt, nhìn Khổng Động Sinh đang ngồi bên cạnh. Khổng Động Sinh vốn dĩ cũng đang ngái ngủ, đột nhiên nhìn thấy Cố Duệ trân trân nhìn mình thì bị dọa giật mình! Người lùi về phía sau, mông đặt ở trên đất, hai tay bảo vệ phần hông.

"Cô... cô muốn làm gì!"

Cố Duệ: "Đánh anh!"

Cô vừa nói vừa quăng về phía Khổng Động Sinh một hạt dẻ, Khổng Động Sinh ôm đầu hét lên: "Đánh tôi thì được, nhưng không được nướng trứng của tôi... Không đúng, cô đánh tôi làm gì!"

Cố Duệ trừng mắt: "Câu chuyện ma quỷ kia cũng đã kể từ ba bốn giờ trước rồi, anh còn phối hợp với khung cảnh này giả tiếng trẻ con khóc làm gì, muốn dọa tôi sao?"

Khổng Động Sinh mù mờ: "Tôi không có, không có!"

"Còn nói không có! Anh nghe đi, vẫn còn đang khóc!" Cố Duệ vừa nói xong liền có cảm giác có gì đó không đúng, Khổng Động Sinh cũng sững sờ.

Bởi vì hắn nghe thấy rồi, nhưng rõ ràng không phải hắn.

Cố Duệ lúc này cũng giật mình, vậy là tiếng khóc của ai?

Sắc mặt của cô và Khổng Động sinh đều rất khó coi, nghi ngờ nhìn xung quanh, tối đen như mực, ngoài ánh trăng trên trời, thì chỉ có ánh sáng từ đống lửa kia, tiếng khóc từ xung quanh truyền đến, lúc gần lúc xa, căn bản nghe không rõ là đến từ đâu.

"Đây... là thứ mà đám người nhị thúc của tôi đã gặp phải?" Khổng Động Sinh bị dọa đến mức lắp bắp, tay nắm chặt chủy thủ.

Lúc này Nhạc Nhu cũng đã tỉnh dậy, thính lực của cô rất nhạy bén, đừng nói tới việc cô có nghe thấy tiếng khóc kia hay không, động tĩnh mà hai người Cố Duệ gây ra cũng đủ khiến cô tỉnh dậy rồi.

Cô cũng lắng nghe một lúc, sau đó nhíu mày: "Là Hề Nang?"

Cố Duệ lắc đầu: "Không chắc chắn, nhưng có gì đó không đúng."

Nếu như chỉ có một người nghe thấy, thì nguyên nhân có thể là do thể xác và tinh thần, nhưng nếu như bốn người đều... không, vẫn còn một kẻ ngủ say như chết.

Cố Duệ bước qua đá Lý Đại Hùng một cái, Lý Đại Hùng mơ mơ màng màng mở mắt.

"Làm gì vậy, đến giờ rồi hả? Hơ, Khỉ, cô ngủ đi."

Cố Duệ trợn mắt, rút kiếm ra, hàn quang từ lưỡi kiếm lưu chuyển, Lý Đại Hùng bị dọa giật bắn mình, hắn tưởng Cố Duệ muốn động thủ, liền nhảy dựng lên, nhưng ngay lập tức hắn cũng nghe thấy tiếng trẻ con khóc, nhất thời méo mặt.

Không phải chứ, gặp phải rồi sao?

Bốn người tựa lưng vào nhau nhìn xung quanh, trời tối đen như mực, ngón tay Nhạc Nhu quấn chặt dải lụa, lưu văn trên mặt lưu chuyển, ánh sáng gom lại, cô dường như đang niệm gì đó, một dải lưu văn phát ra ánh sáng.

Ánh sáng đó lưu động trong không khí, giống như một dải lục phát sáng.

Đại tiểu thư của tôi thật quá lợi hại, đây là kỹ năng thăm dò mới?

Cố Duệ và Lý Đại Hùng, hai kẻ Hàng Sư miền núi, nhìn thấy loại kỹ năng niệm chú lập tức có hiệu lực kia thì hai mắt sáng lên.

Nhạc Nhu bị hai tên thổ tặc nhìn chằm chằm cảm thấy có chút mất tự nhiên, nhưng vì cần chuyên tâm thi triển pháp thuật, nên phải cố gắng lờ hai kẻ kia đi.

"Đi!" Ngón tay vẽ một đường trên không trung, sợi ánh sáng đó theo chuyển động từ ngón tay của cô bắn một đường vòng cung về phía trước, quét qua không gian đen kịt, giống như pháo hoa phóng ra!

Sau khi quầng sáng kinh động lòng người kia lướt qua... không có gì thay đổi.

"Đây là có quỷ hay không có quỷ?" Cố Duệ cảm thấy hiệu ứng rất đẹp, nhưng hiệu quả như thế nào thì cô không biết.

Nhạc Nhu chau mày: "Có thể là không có."

Cố Duệ nghe xong thì thở dài một hơi, nhưng cô lại cảm thấy Lý Đại Hùng dùng lưng đụng cô một cái.

"Làm gì vậy!"

"Bên chỗ các cô không có, nhưng chỗ của tôi hình như có."

Đùa cái gì vậy? Cố Duệ và Nhạc Nhu nhìn về phía của Lý Đại Hùng.

Chỉ thấy trong màn đêm phía đối diện Lý Đại Hùng có từng đốm từng đốm ánh sáng xanh chớp tắt, cái màu xanh lè kia quả thật rất giống ánh sáng của quỷ.

Lý Đại Hùng bị dọa đến mức cả người phát run, ngay cả Cố Duệ cũng cảm thấy bàn tay ra đầy mồ hôi.

Bốn người chầm chậm thay đổi vị trí đứng, Khổng Động Sinh và Lý Đại Hùng đi lấy túi đồ dưới sự canh chừng của Nhạc Nhu, Cố Duệ và cô phụ trách đứng đối diện với ánh sáng xanh chi chít kia.

Những đốm sáng xanh đó có vẻ như càng lúc càng đến gần, dường như là đang bay đến chỗ bọn họ, vậy nên, đốm sáng xanh đó cũng càng lúc càng lớn hơn.

Cố Duệ nắm chặt thanh kiếm, sau khi cảm thấy hai người Lý Đại Hùng đã vác đồ xong thì chuyển lưỡi kiếm... vừa mới định thu lại... cô đột nhiên nghe thấy trong không khí dường như có tiếng ong ong rất nhỏ.

Ong ong?

"Chết tiệt! Đây là đom đóm!" Cố Duệ cạn lời, Lý Đại Hùng và Khổng Động Sinh cũng mơ hồ, đom đóm? Không phải chứ, lẽ nào là bọn họ tự mình dọa mình?

"Sao có thể có nhiều đom đóm như vậy?" Không động sinh vừa nói xong, thì vô số đom đóm đã từ trong bóng tối bay đến, xuyên qua bên người bọn họ, một màn này quả thật sẽ vô cùng huyền ảo nếu như không có câu sau của Nhạc Nhu: "Phía sau dường như có thứ gì đó đang đuổi theo bọn chúng, bọn chúng hoảng sợ nên chạy trốn."

Được Nhạc Nhu nhắc nhở, Cố Duệ cũng lập tức phản ứng: "Đại Hùng, anh có thể ngửi thấy gì không?"

"Có!" Lý Đại Hùng ngửi ngửi, đột nhiên đá Khổng Động Sinh một phát: "Ngươi dám đánh rắm!"

Khổng Động Sinh mặt đỏ đến tận mang tai: "Do lúc nãy tôi bị dọa sợ quá!"

Cố Duệ và Nhạc Nhu đều cạn lời, nhưng không cần dùng tới khứu giác Hạo Thiên Khuyển của Lý Đại Hùng, bốn người bọn họ đều đã nghe thấy tiếng gào thét từ trong rừng sâu truyền đến.

Đây là tiếng gì vậy? Nghe thấy tiếng khóc của Hề Nang còn đỡ hơn!

"Chạy mau!" Giọng nói của Nhạc Nhu mang theo mấy phần kinh hãi, đám người Cố Duệ lần đầu tiên nhìn thấy Nhạc Nhu sợ hãi như vậy, tự nhiên hiểu ngay chuyện này không ổn, cũng ngay lúc đó...

Ầm!

Trên trời truyền đến tiếng sấm, ánh sét chiếu rọi cả một mảng rừng núi vốn đen như mực, đám người Cố Duệ nhìn thấy trong mảng rừng rậm phía sau đám đom đóm kia có một bóng đen cao to, hình dạng đứng thẳng giống như là con người.

"Là người? Là người thì tôi không sợ!" Lý Đại Hùng đột nhiên khôi phục đầy can đảm, nhưng ba người Cố Duệ lại cảm thấy đó không phải người, làm gì có người nào cao to như vậy, hơn nữa… Lần sấm sét thứ hai giáng xuống, tia sét mạnh mẽ khiến không gian sáng như ban ngày, bốn người Cố Duệ ngay sau đó liền nhìn thấy dung mạo thật sự của bóng đen đang từ trong rừng chầm chậm bước tới.

Lúc trước nghĩ là cao to, bởi vì so sánh với chiều cao của cây rừng, nhưng bây giờ nhìn kỹ mới biết, thật sự là cao một trượng, mà còn là đầu thú thân người.

Thân thể đó tuy giống hình người, nhưng toàn thân lại mọc lông xám trắng dày đặc, tay chân to khỏe, móng tay dài một tấc, lại còn cong vào, được rồi, cơ thể của người ta quá cường tráng cũng không sao cả, vấn đề chính là cái đầu của người ta kìa.

"Là Dã Cẩu!" Vẻ mặt Nhạc Nhu trầm trọng.

Đây đâu phải chó hoang, rõ ràng là giống sói y chang mà! Khổng Động Sinh trong lòng nghĩ như vậy, nhưng hắn nhìn qua liền thấy Cố Duệ và Lý Đại Hùng sắc mặt đen thui.

"Chạy mau!"

Dã Cẩu, thật sự là Dã Cẩu!

Bốn người quay đầu bỏ chạy, ánh sáng của tia sét khiến họ nhìn rõ nó, không ngờ rằng nó cũng nhìn rõ bọn họ, lập tức nó rống lên một tiếng, hai chân

dẫm mạnh, nhảy phốc một cái hai tay chạm đất, bây giờ nó không khác gì một con sói đang vừa gào thét vừa chạy đuổi theo!

Ngay lúc này, Cố Duệ đột nhiên có ảo giác giống như mấy ngày trước bị Trần Dịch Sinh truy đuổi, hồi tưởng thêm chút nữa, lại có ảo giác như bị Vương Thanh truy sát.

Đây là cái vận mệnh xúi quẩy gì vậy chứ, ông trời ơi!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 141: Vết Nứt

Mẹ kiếp! Cố Duệ quay đầu nhìn thấy con Dã Cẩu kia đã rút ngắn một phần mười khoảng cách với bọn họ, chẳng bao lâu nữa nó sẽ đuổi kịp.

"Chạy lên đỉnh núi! Nhanh!"

Lúc này sấm sét ì đùng, so với ngày hôm qua còn mạnh mẽ hơn, Lý Đại Hùng có một thói xấu, chính là càng gặp nguy hiểm, càng chạy trốn thì càng nói nhiều.

"Lại có sét đánh, tại sao ngày nào cũng có sấm sét vậy, cứ mỗi lần sét đánh là lại lòi ra nào là rắn, nào là xác chết, bây giờ thì là Dã Cẩu! Lẽ nào một lát nữa sẽ mưa xuống? Lý Đại Hùng không ngừng mắng chửi, Cố Duệ thì sắc mặt đen thui, bởi vì thật sự có những giọt mưa to như cái đấu từ trên trời rơi xuống đập vào đầu cô, đập vào mặt cô, lạnh lẽo như đâm vào xương tủy, còn lạnh hơn so với ngày hôm qua.

"Cái miệng anh thật xui xẻo!" Khổng Động Sinh chỉ hận không thể đá cho Lý Đại Hùng một cước, nhưng phía sau là Dã Cẩu đang đuổi đến, bọn họ cũng chạy như chó điên, làm gì có thời gian mà tranh chấp nội bộ.

Kỳ thực bọn họ vốn dĩ ở ngay dưới đỉnh núi, cách cái đỉnh núi chót vót kia cũng không xa mấy, nhưng lúc này chạy, lại có cảm giác như một ngày dài bằng một năm.

Sắp đến rồi, sắp đến rồi!

Vết nứt rất hẹp, Cố Duệ và Nhạc Nhu tốc độ nhanh nhất, hơn nữa dáng vẻ mảnh mai, nên chui vào không khó.

Nhưng hai người quay đầu lại, Lý Đại Hùng và Khổng Động Sinh cũng chẳng rớt lại bao xa, bởi vì vấn đề là… con Dã Cẩu kia đang ở sau lưng họ!

Nó bổ nhào một phát liền vồ Lý Đại Hùng cao to lăn ra đất, Lý Đại Hùng kinh sợ, sau khi bị vồ ngã thì phát ra tiếng kêu như heo bị chọc tiết, bởi vì hắn cảm giác phía sau đang bị kéo xé!

Mẹ kiếp, là cái túi đồ, một khi bị xé ra, thì sẽ bị ăn sạch hết.

Lý Đại Hùng trong lòng vô cùng bi phẫn, kêu gào vô cùng thảm thương, nhưng Cố Duệ và Nhạc Nhu đã xông ra, Nhạc Nhu giơ tay nắm lấy Khổng Động Sinh đã mệt đứt hơi ném lên phía trước.

Cố Duệ cũng đã chạy xuống, mũi kiếm đâm thẳng vào bàn tay Dã Cẩu đang vồ tới chỗ Lý Đại Hùng!

Cô đâm rất chính xác, nhưng Dã Cẩu lại cảm nhận được, vừa né qua liền nắm lấy thanh kiếm, ném Cố Duệ qua một bên!

Mẹ kiếp, thứ chó gì mà khôn dữ vậy!

Cố Duệ trực tiếp buông kiếm ra, né người sang bên cạnh, lúc này Lý Đại Hùng đã bò dậy, tung một đấm tàn nhẫn vào bụng dã cẩu.

Ầm!

Một âm thanh nặng nề vang lên, nhưng người xuýt xoa là Lý Đại Hùng, gương mặt hắn đau tới mức méo mó.

"Này Khỉ, thịt của cái thứ chó điên này còn cứng hơn cả Trần Dịch Sinh!"

Có lẽ câu chửi của Lý Đại Hùng khiến nó tức giận, Cố Duệ nhìn thấy trong ánh mắt của nó lóe lên một tia hung ác, cô nhất thời giật mình: "Đại Hùng, tránh ra!"

Nhưng Lý Đại Hùng đã bị móng vuốt độc ác của nó cào trúng, máu trên ngực bắn ra tung tóe, nếu như không có Nhạc Nhu kịp đến kéo cổ áo lôi Lý Đại Hùng về sau, thì móng vuốt cong quắp kia có lẽ sẽ có thể cắm vào sâu hơn. Sau khi tách ra khỏi được móng vuốt kia, Lý Đại Hùng đã bị chết điếng.

Lý Đại Hùng vừa lảo đảo vài bước thì nghe tiếng Cố Duệ hét lên: "Còn ngẩn ra đó làm gì, mau lên đây!"

Vừa nãy Nhạc Nhu xông lên kịp lúc đã phá hỏng chuyện tốt của con Dã Cẩu, nó oán hận cô.

"Nhạc cô nương cẩn thận!"

Cố Duệ rất biết quan tâm người khác, cô dự tính để Nhạc Nhu làm chủ lực, còn bản thân thì đánh lén.

Vốn dĩ cũng chỉ có thể như vậy mà!

Ai ngờ đâu con Dã Cẩu kia lại xông về hướng Cố Duệ, Nhạc Nhu không ngờ tới, còn bản thân Cố Duệ thì giận sôi gan.

"Mẹ kiếp, lại là tôi!" Cô thở hổn hển, kinh sợ tránh sang một bên...

Xoạt! Móng vuốt kia xé một mảng tay áo của cô, thiếu chút nữa là bắt được tay cô, Cố Duệ tránh sang một bước, đã ra sát vách núi rồi, khổ nỗi trong tay không có vũ khí, con Dã Cẩu kia thì đang tiến tới…

Nó vừa mới né tránh? Không, là nhặt hòn đá ở trên đất!

"Hừ!" Dã Cẩu sao có thể sợ hòn đá nhỏ này, thế nên nó tung một vuốt về phía Cố Duệ!

Cố Duệ nắm hòn đá, đập vào đầu nó!

Một bộ vuốt đối đầu với một hòn đá!

Mãi đến khi đập nát cả hòn đá, thì cái móng vuốt kia muốn xé cổ Cố Duệ.

Dải lụa lưu chuyển, quấn lấy cổ tay của nó, Nhạc Nhu kéo nó về sau, nhưng con Dã Cẩu sức mạnh quá lớn, cổ tay quét qua, liền kéo Nhạc Nhu bay đi!

Phía dưới là vách núi! May mà Nhạc Nhu dùng dải lụa quấn lấy tay của con Dã Cẩu, nên dải lụa phất một phát, thân người lướt qua vách núi liền bắn ngược trở lại, nhưng lúc này, Cố Duệ đang trực diện đối mặt với Dã Cẩu.

Một người một Dã Cẩu bên vách núi, Cố Duệ ánh mắt lóe lên, một chiêu dẫn dụ Dã Cẩu vồ tới, khoảnh khắc lúc đó thật sự rất nguy hiểm, Cố Duệ né một bước, Dã Cẩu dường như sắp nhào xuống vách núi!

Xong rồi! Cố Duệ đang vui mừng thì chợt nhìn thấy ánh mắt hung ác của Dã Cẩu lóe lên, móng vuốt bám chặt vào mặt đất, sau đó bổ nhào ngược lại, vồ Cố Duệ ngã xuống đất, nhưng nó không ăn Cố Duệ, nó giơ tay muốn đập xuống đầu Cố Duệ.

Dường như mục đích đầu tiên chính là giết chết Cố Duệ, điều này hoàn toàn không giống như những yêu quái thông thường, chỉ biết làm theo bản năng.

Nên biết những yêu quái trong núi, thông thường đều không phải là loại cao cấp gì, trí tuệ thấp, bản tính hung hãn, thích ăn thịt người, càng tươi chúng càng thích.

Nhưng con Dã Cẩu này không giống vậy.

Những suy nghĩ kia lóe qua đầu Cố Duệ, nhưng cô cũng biết nguy cơ đang ở trước mắt, cô liếc thấy Nhạc Nhu ở phía sau đã nhảy xuống, dải lụa quấn quanh tay giống như chiếc găng màu trắng tuyết, thuật pháp đã khởi động, ánh sáng trong tay phát ra!

Chính ngay lúc này! Cố Duệ tay trái cầm chặt mảnh ngọc, tay phải nắm thủ thế.

Trừu, ngưng, chuyển, phóng!

Sức mạnh hừng hực truyền đến lòng bàn tay…

Khi Nhạc Nhu một quyền đánh lên lưng con Dã Cẩu, thì một quyền của Cố Duệ cũng kết hợp nhằm vào ngực nó.

Năng lượng xuyên qua!

Ầm! Thân thể con Dã Cẩu chấn động mãnh liệt, rú lên một tiếng, lật người xông về phía Nhạc Nhu còn chưa kịp khống chế đánh ra một quyền, Nhạc Nhu không thể chống đỡ, ngực Nhạc Nhu bị đánh tới, cả người bay về phía sau, sắp rơi xuống vách núi.

"Mẹ kiếp!"

Cố Duệ giật bắn người, một cước đá con Dã Cẩu bị thương kia văng ra, vội vàng xông lên, ngay một giây đó, cô nắm được một đầu dải lụa, dải lụa kéo căng… Nhạc Nhu bị rớt xuống vực nắm kéo dải lụa, khóe môi đỏ thẫm, cô nhìn lên thấy Cố Duệ đang kéo cô.

Nhưng lúc này, con Dã Cẩu phía sau lưng Cố Duệ đã đứng dậy, nó xông đến chỗ Cố Duệ đang kéo Nhạc Nhu!

Cố Duệ cảm nhận được, quay đầu liền nhìn thấy con Dã Cẩu xông đến, thôi xong rồi, phía dưới là Nhạc Nhu, cô buông tay có thể tránh được Dã Cẩu, nhưng có thể buông sao?

Nếu như Nhạc Nhu chưa từng cứu cô vài lần, thì cô đã có thể dễ dàng buông tay, nhưng bây giờ dường như không thể.

Nhưng vẫn còn tốt, khóe môi Cố Duệ cong lên một nụ cười lạnh…

"Thái Sơn Áp Đỉnh!" Một thân thể đồ sộ nhảy xuống lưng Dã Cẩu.

Ầm!

Con Dã Cẩu đang trọng thương bị Lý Đại Hùng, một kẻ lúc trước nó dễ dàng đánh bại đè lên người, thân thể kia nặng tựa núi!

Mặt đất cũng bị chấn động, Khổng Động Sinh ở trong vết nứt cũng sững sờ… Cái tên to xác kia lợi hại vậy sao?

Dã Cẩu nằm trên mặt đất điên cuồng thổ huyết, nhưng đột nhiên nó ngẩng đầu lên trời hú một hơi dài, tiếng hú đó vừa mang đầy sự phẫn nộ của một con chó, vừa thê lương giống như loài sói.

Nhạc Nhu được Cố Duệ kéo lên, nhìn thấy cảnh này mặt mày liền tái mét: "Không xong rồi, nó đang kêu gọi đồng bọn! Chạy mau!"

Vốn nghĩ cuối cùng cũng giải quyết xong mối họa này, còn chưa kịp vui mừng thì nghe những lời này, mặt Lý Đại Hùng và Khổng Động Sinh đều biến thành trắng bệch. Không thể nào, quái vật lợi hại như vậy mà còn có thêm con thứ hai?

Nhưng bọn họ cũng chẳng còn thời gian để mà quan tâm tới con Dã Cẩu bị trọng thương đang hú gọi bầy kia, ba người vội vàng chạy vào trong vết nứt.

Rất tiếc, chỉ mới chạy được mấy bước liền nghe thấy ở phía dưới những tiếng gào hú.

Là đáp lại! Bọn chúng đến rồi!

Cố Duệ quay đầu nhìn, trong khu rừng ở phía dưới, có những bóng đen to lớn đang phóng đến, đó chính là những con Dã Cẩu đang chạy như bay.

Tổng cộng năm con!

Mẹ ơi! Ngọn núi này có quỷ sao, sao lại nhiều Dã Cẩu như vậy? Nhưng giờ trốn trong vết nứt cũng tạm ổn, vết nứt nhỏ hẹp như vậy, bọn Dã Cẩu thân hình to lớn kia không thể vào được.

Nhạc Nhu bị thương nên là người đầu tiên tiến vào chỗ vết nứt, sau đó là Lý Đại Hùng, vốn dĩ cũng coi như là thuận lợi rồi, nhưng sắc mặt mọi người đột nhiên biến đổi

"Tôi bị kẹt rồi, kẹt rồi! Khỉ ơi!" Lý Đại Hùng sắp khóc đến nơi rồi, ba người Cố Duệ cũng sụp đổ.

"Nhét vô cho tôi! Mẹ kiếp! Tôi còn đang ở ngoài đây này!" Cố Duệ vừa đá mông vừa đẩy lưng Lý Đại Hùng, hai người Nhạc Nhu ở trong cũng kéo hắn…

Cố Duệ vừa đá vừa nhét, cô quay đầu nhìn, đám Dã Cẩu đã đuổi đến rồi!

"Đại Hùng, tổ tông nhà anh, tôi mà chết thì đêm nào cũng đến tìm anh, ăn hết đồ ăn vặt của anh!" Cố Duệ mắng chửi!

"Không!" Lý Đại Hùng nâng mông hóp bụng…

Vào rồi.

Cố Duệ vội vàng bước vào… Mẹ ơi! Móng vuốt của một con Dã Cẩu đâm vào sau đầu Cố Duệ.

Cố Duệ bước vào liền né sang một bên, móng vuốt của nó bắt trúng mấy khối đá trên vách.

Cố Duệ mặt mày xanh lét, lui về sau mấy bước.

Vẫn còn may bên trong vết nứt cũng vừa đủ không gian, đối với ba người mảnh mai kia thì không sao nhưng Lý Đại Hùng có chút bứt rứt. Lý Đại Hùng chỉ hận không thể biến thịt trong người thành không khí để đánh rắm ra ngoài...

"Ăn ăn ăn, chỉ biết có ăn, mập thành như vầy rồi vẫn còn ăn!" Cố Duệ nghĩ lại mà rùng mình, vì vậy mà không tiếc chút sức lực còn lại mắng chửi Lý Đại Hùng, Lý Đại Hùng cũng đuối lý, để mặc cho Cố Duệ mắng, nhưng mà đường này quả thật rất hẹp, rất nhanh hắn lại bị kẹt.

Khổng Động Sinh thấy vui khi người khác gặp họa, con người này cũng chẳng tốt lành gì, lúc trước ba người Cố Duệ gặp nạn cũng chẳng thèm giúp đỡ. Nhạc Nhu vốn dĩ tính tình rộng lượng, nên cũng không vì vậy mà trách móc hắn, vốn dĩ lúc bắt đầu đã không xem hắn như người của mình, sao có thể hy vọng người này bán mạng vì mình chứ.

Nhưng điều khiến cô ngạc nhiên là Cố Duệ cũng chẳng để tâm đến chuyện này… Hiển nhiên, một người vốn dĩ bạc bẽo như Cố Duệ không cảm thấy Khổng Động Sinh có gì không đúng cả, người khôn giữ mình, chuyện này không phải cô chưa từng làm.

Chỉ có Lý Đại Hùng là bất mãn với Khổng Động Sinh, thấy hắn cười nhạo mình thì vô cùng tức giận.

"Được rồi, đừng có cãi vã nữa, không thôi mỗi người ăn một bạt tai!" Vẻ mặt lạnh lẽo của Cố Duệ rất có khả năng dọa người, hai người kia lập tức yên lặng.

"Đại Hùng, cởi đồ ra!" Cố Duệ không muốn mình đi sau Lý Đại Hùng cũng bị kẹt chết ở đây.

Mục đích là để hắn "ốm đi một chút", Lý Đại Hùng chỉ có thể cởi áo bông dày ra, mặc một tấm áo mỏng, cũng may là thân thể hắn khá tốt, chỉ hơi run rẩy vài cái.

"Phải nhanh chóng tìm được nơi ẩn nấp, hoặc là ra khỏi đây, nếu không thì chúng ta đều sẽ chịu không nổi, cơn mưa này càng lúc càng lạnh." Nhạc Nhu lau vết máu trên khóe miệng, nhìn mưa rơi xuống từ vết nứt ở trên đầu, mưa dính vào người rất lạnh, lạnh đến tận xương tủy.

Cô đang bị thương, sợ là không chịu đựng được lâu, mà Lý Đại Hùng không mặc đồ kia, đến lúc e rằng cũng sẽ gặp phiền toái.

Cố Duệ làm sao có thể không biết, chỉ là bọn Dã Cẩu vẫn còn đang lượn lờ bên ngoài, chỉ hy vọng đầu bên kia vết nứt… có sinh môn!

"Át xì!" Khi Lý Đại Hùng hắt hơi, cũng là lúc bọn họ đã đi được trong cái vết nứt này nửa canh giờ.

Mọi người đều đã bị thấm ướt, áo bông bị thấm ướt thật sự rất phiền toái, bốn người đều bỏ áo ngoài ra, bị cái lạnh giày vò quả thật đau khổ không thể tả xiết, đặc biệt là Nhạc Nhu, do người đang bị thương nên tình trạng rất xấu.

Như vầy không ổn, Cố Duệ nhíu chặt chân mày, chen qua ba người Khổng Động Sinh bước lên trước.

Giờ đã là đêm khuya, đường đi nhìn không rõ, Cố Duệ đặt tay lên trên tường, xoa xoa tường đá, cảm giác phía trên có hoa văn, ngừng một chút, cô nhìn ba người Nhạc Nhu.

"Đừng đi nữa, lát nữa chỉ có thể chúc chúng ta may mắn thôi."

Cái gì? Ba người sững sờ.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 142: Hy Vọng

Lẽ nào Cố Duệ đã tìm được sinh môn? Nhưng tối đen như thế này, làm sao có thể thấy rõ được, Cố Duệ ắt hẳn cũng làm gì có cách.

"Để tôi lấy Sí Quang Hoàn soi sáng cho cô." Nhạc Nhu đang muốn lấy một món đồ từ trong túi ra, nhưng Cố Duệ từ chối: "Sí Quang Hoàn kia của cô có lẽ cũng không đủ dùng, chúng ta vẫn còn chưa tiến vào lăng mộ, thứ đồ chơi đó rất có ích, đừng lãng phí ở chỗ này."

Nhạc Nhu cũng biết vậy, nhưng trong lòng vẫn lo lắng: "Không có ánh sáng, cô làm sao tìm được sinh môn?"

Cố Duệ dùng tay vỗ vỗ lên tường, âm thanh phát ra bốp bốp: "Nguyên đoạn đường phía trước đến đây tôi luôn sờ lên tường đá, lúc trước thì nó khá lồi lõm, giống như bị động đất nứt ra, nhưng đến đây, tường đá bắt đầu trơn nhẵn, có dấu vết như được mài qua, đặc biệt là ở đây."

Sau khi được Cố Duệ khai sáng, mọi người đều vô thức dùng tay sờ lên tường đá. Cảm giác lạnh đến tận xương tủy, chủ yếu là do mưa gió bào mòn, lại cộng thêm đá vốn dĩ mang tính chất lạnh, khiến người ta không nhịn được mà rùng mình.

"Quả thực là trơn nhẵn, có người đã mài giũa, công trình lăng mộ ắt hẳn ở gần đây, hoặc là chính ngay ở dưới chân chúng ta." Nhạc Nhu hiện tại vô cùng yếu ớt, bị vây trong vết nứt không thể nào thoát khỏi này, tuy rằng cô không sợ chết, cũng không ôm ấp quá nhiều hy vọng, tâm tình tĩnh lặng, nhưng…

Thế nhưng vẫn còn hy vọng.

"Ừ, tôi tìm thêm chút nữa, dù gì cũng phải đi theo đường này, nhưng các người đừng có liên tục sờ vào tường đá nữa, tránh gia tăng hàn khí trong người."

Cố Duệ vừa nói vừa vuốt nhẹ tường tiếng về phía trước… Ba người Lý Đại Hùng tràn đầy hy vọng nhưng không tới ba giây sau, đột nhiên nghe thấy tiếng kêu ngắn ngủi từ chỗ Cố Duệ phát ra.

Sau đó… không thấy Cố Duệ đâu nữa!

Lý Đại Hùng và Khổng Động Sinh gương mặt đều trắng xanh. Mẹ kiếp! Một người sống sờ sờ ra đó sao tự nhiên có thể biến mất?!

Hai người kia vô cùng lo lắng, cho rằng trong vết nứt có ma quỷ giở trò.

"Đừng đi về phía trước, phía trước có thể có hang." Nhạc Nhu đột nhiên nói, vừa khéo phía trước truyền tới âm thanh của Cố Duệ.

"Tổ tông nhà nó, đau chết tôi rồi! Mấy người đừng có đi về phía trước, đằng này có hang, tôi vừa mới hụt một chân rớt xuống." Âm thanh của Cố Duệ đột nhiên từ phía dưới truyền lên, ba người Nhạc Nhu đều không dám nhúc nhích

"Cái hang này chắc là do bị địa chấn nứt ra, miệng hố không lớn, cao khoảng ba bốn mét, Đại Hùng anh nhảy xuống đây, sau đó đỡ bọn họ."

Lý Đại Hùng lăn một hòn đá trên đất, dựa vào âm thanh phán đoán vị trí, viên đá lăn một hồi thì rơi xuống… anh dựa theo khoảng cách bước đến hai bước, dùng chân thăm dò, tìm được mép hang để nhảy xuống

Tâm trạng vốn đang rất kém, sau khi rơi xuống thì ổn định lại.

Cố Duệ ở bên cạnh, phủ sạch bụi đất dính trên người, gọi hai người Nhạc Nhu nhảy xuống. Nhưng Nhạc Nhu không cần Lý Đại Hùng đỡ, cũng không cần dùng đá dò đường, trực tiếp nhún chân nhảy xuống một cách nhẹ nhàng…

Được rồi, chỉ có mình Cố Duệ cô rớt xuống là giống như chó ăn phân? Cố Duệ rủa thầm.

Khổng Động Sinh rơi xuống thì được Lý Đại Hùng ôm lấy, ôm kiểu công chúa! Hai người bốn mắt nhìn nhau nảy sinh một loại cảm giác mắc ói.

"Được rồi, đi vào phía trong xem xem có gì có thể đốt lên không, chúng ta đều thấm ướt rồi, hàn khí xâm nhập, không đi được bao xa nữa đâu, chi bằng ngồi nghỉ một chút." Cố Duệ vừa nói vừa vắt y phục trên người, chỗ nào cũng đều là nước, lúc đi đường không nhận thấy rõ lắm, giờ dừng lại liền cảm giác rét không thể chịu được, xương cốt cũng run cầm cập.

Nhưng mà trong cái hang này làm gì có củi lửa, bốn người Cố Duệ cũng chỉ có thể đi vào trong, có điều đây là sinh môn, mấy người Cố Duệ chưa đi được mấy bước liền phát hiện một gian phòng, trên tường trên căn phòng đó có đèn dầu, quy mô của cái lăng mộ này không nhỏ, đèn dầu sử dụng cũng là loại thượng hạng.

Cố Duệ cầm một cái lên xem thử, dầu bên trong vẫn còn, Cố Duệ ngửi ngửi, khẽ chau mày, cô ngửi không ra đây là dầu gì, có lẽ là mỡ động vật.

Giới quý tộc có tiền thời Tam Quốc đều dùng dầu thông, cũng chính là dầu thực vật, mỡ động vật vô cùng xa xỉ.

"Có diêm không, đốt lên!"

"Có! Nhưng mà…" Lý Đại Hùng moi từ trên người ra, kết quả moi được một mớ ướt sũng.

Xong rồi, diêm không thể dùng được, làm sao đốt lửa đây!

Ma sát tạo lửa?

Nhạc Nhu cũng thở dài, cô là người Hàng Đạo, bình thường đều dùng những vật phẩm như Sí Quang Hoàn, làm gì có những thứ như diêm đánh lửa.

"Không phải kêu anh bỏ vào trong túi sao?" Cố Duệ cũng cảm thấy đau đầu.

"Túi cũng bị thấm ướt, trận mưa này quá lớn, lúc trước đánh nhau túi bị hở ra, nước mưa thấm vào, hơn nữa khả năng chống thấm của cái túi này cũng không tốt lắm…" Lý Đại Hùng còn đang giải thích, thì Cố Duệ từ trong túi móc ra một gói đồ ăn lớn được bao lại cẩn thận.

A… Lý Đại Hùng vội bào chữa: "Tôi đây không phải lo chúng ta sẽ không có gì ăn sao, cô xem, cái túi kia lúc trước bị con Dã Cẩu xé rách, đồ ăn đều mất hết, nếu như không có tôi giấu mấy thứ này, các cô sẽ chết đói hết!"

Được rồi, tôi không còn gì để nói nữa cả, nhưng anh không thể thuận tay bảo hộ luôn hộp diêm sao?

Cố Duệ câm nhín, bây giờ vấn đề không phải là đói hay không đói, mà là bọn họ sắp bị lạnh chết rồi.

"Hay là tôi tháo Sí Quang Hoàn ra lấy lửa." Ý kiến của Nhạc Nhu cũng được, cũng chẳng còn cách nào khác, ba người đang thương lượng…

Đột nhiên có ánh sáng, quay đầu nhìn liền thấy tên Khổng Động Sinh trong tay cầm một que diêm, vẻ mặt dương dương tự đắc: "Mấy người các người đúng là chẳng có kinh nghiệm, chẳng may dưới lăng mộ có nước thì sao, những vật quan trọng như que diêm nhất định phải bảo quản tốt."

Thì ra tên kia bỏ mấy que diêm vào trong một ống trúc, đóng nút chặt kín, căn bản nước không thể lọt vào.

Tuy hắn đắc ý, nhưng ba người Cố Duệ vẫn cảm thấy con người này có chút đáng yêu.

Ánh sáng đèn dầu được thắp lên, bốn người đầu tiên là nhìn thấy vẻ nhếch nhác của nhau. Đương nhiên Khổng Động Sinh và Lý Đại Hùng không dám nhìn thân hình quần áo dính sát người của Cố Duệ và Nhạc Nhu, họ rất sợ Cố Duệ bắn trúng, họ vừa chuyển tầm mắt thì đột nhiên la lên!

Cố Duệ giật mình, cô cũng nhìn thấy dưới góc tường là một đống người chết, họ bị nhét chung với nhau, trừ tóc và quần áo vẫn còn ra, thì chỉ sót lại xương cốt.

Bên trên có không ít bụi, xem dáng vẻ này có lẽ đã chết từ rất lâu.

"Chỉ là người chết thôi mà, sợ cái gì! Còn anh nữa Khổng Cái Búa, kẻ trộm mộ mà còn sợ người chết sao, có cần kém cỏi vậy không?" Cố Duệ đá Lý Đại Hùng một cái, hai người đàn ông cao to lại kêu như heo bị thọc huyết, xém nữa hù chết cô.

Hai người Lý Đại Hùng cũng đuối lý, chỉ có thể hậm hực: "Đây là do vừa nhìn thấy nên giật mình thôi, ai sợ chứ!"

"Không sợ thì đi lột y phục ra." Lời nói của Cố Duệ khiến hai người kia khiếp sợ.

Không phải chứ, lột áo của người chết? Đây chính là thần quỷ Đại Đường đó! Chẳng may có quỷ thì sao?

Khổng Động Sinh mặt trắng bệch: "Chẳng may quỷ hồn của bọn họ còn ở đây thì sao?"

Khổng Động Sinh chửi thầm, bản thân trước giờ chưa từng nghe đám người nhị thúc xuống mộ gặp phải quỷ quái, vậy mà theo bọn người Cố Duệ, chưa xuống mộ đã gặp phải Dã Cẩu rồi, mà còn là một bầy nữa chứ!

Cố Duệ: "Ừ, vậy anh hỏi quỷ hồn của bọn họ xem, có thể cho mượn y phục không?"

Tổ tông nhà cô! Khổng Động Sinh và Lý Đại Hùng gương mặt vặn vẹo, Nhạc Nhu ho một cái: "Trên thế giới, người chết đi không phải đều trở thành quỷ, hơn nữa những người bồi táng trong lăng mộ cơ bản đều bị khống chế, chủ nhân mộ sẽ không cho phép trong lăng mộ của mình có quá nhiều nhân tố không thể khống chế."

Ngừng một lúc, cô chỉ về bức tường giải thích: "Các người nhìn bát quái đồ trên tường kia, bát quái đồ phong thất không lộ sinh cơ, trên dưới trái phải có Thanh Long, Chu Tước, Huyền Vũ, Bạch Hổ tứ tượng triệt tiêu quỷ khí, e là quỷ vừa mới sinh ra liền bị tiêu diệt rồi, vậy nên ở đây không thể có quỷ."

Hơ, thì ra là vậy? Cố Duệ chắc chắn biết rõ, cố ý dọa bọn họ!

Nếu như đã không có quỷ, thì chẳng có gì để sợ nữa cả.

"Những người này chắc là thợ xây mộ, sau khi xây xong thì bị đưa đến đây giết chết, trên xương ngực của bọn họ còn có vết dao, bất kể là thời đại nào, tầng lớp công nông vẫn luôn là kẻ chịu thiệt!" Cố Duệ than thở khiến Nhạc Nhu cười khổ.

Có đáng thương hơn nữa thì được gì! Hai người nam nhân tiến lên lột áo của những xác chết đáng thương kia

Người chết nhiều, y phục cũng nhiều, hai ba cái gom lại, tuy rằng đốt cháy nhanh, nhưng cũng đủ cho đám người Cố Duệ đun nóng nước trong bình sắt.

Nhạc Nhu bỏ vào trong đó một ít lát gừng khô, dược liệu bổ huyết các loại được cô chuẩn bị từ trước, mỗi người uống một chén mới cảm thấy khí lạnh trong người giảm đi một nửa, nhưng mà y phục ẩm ướt cũng phải thay ra.

Vấn đề là đồ để thay cũng đã ướt rồi!

Cố Duệ chọn ra hai cái trong đống đồ của người chết, phủi phủi vài cái, bụi rơi ra gần hết rồi, thì đưa một cái cho Nhạc Nhu.

Cũng may gian phòng này khá sạch sẽ, cũng khá kín đáo, không có quá nhiều thứ dơ bẩn, nếu như không để ý việc y phục này lấy xuống từ trên người xác chết, thì cũng không vấn đề gì

"Cô bị thương rồi, chịu không được lạnh, mặc lên đi, tuy rằng không sạch sẽ, nhưng vẫn còn hơn chết ở đây."

Cô vốn nghĩ, nếu như Nhạc Nhu từ chối thì thôi bỏ đi vậy, nhưng Nhạc Nhu lại nói muốn thay, cô ấy cũng không muốn bị chết lạnh ở đây.

Thật không ngờ là Nhạc Nhu lại đồng ý.

A, cô quý nữ này quả thật là hàng hiếm, không hề kén chọn.

Sau khi bốn người lần lượt thay đồ xong, cảm giác tốt hơn rất nhiều, ăn thêm một ít đồ ăn, cảm thấy như được sống lại

"Đúng rồi, cái con lúc trước mà mấy người gọi là Dã Cẩu gì đó, rốt cuộc là yêu quái gì, sao lại lợi hại như vậy! Lẽ nào đám người phụ thân của tôi là bị đám Dã Cẩu kia hại chết?"

Khổng Động Sinh đã nhịn rất lâu rồi, giờ không nhịn nổi nữa nên mở miệng hỏi, Cố Duệ liếc hắn một cái: "Tôi từng nghe tên đầu trọc nói về Dã Cẩu, nó

là một loại yêu quái hiếm có, khá khó giải quyết so với những loại yêu quái khác trong núi, rất ít khi gặp phải, thông thường đều xuất hiện ở những nơi nhiều xác chết, hoặc là ở trên chiến trường nơi biên cương hoang mạc, còn gì nữa thì hắn không nói, Nhạc mỹ nhân có lẽ biết nhiều hơn một chút." Cố Duệ nói xong thì nhìn Nhạc Nhu.

Sư phụ Từ gia không đáng tin, nhưng sư phụ Nhạc Nhu chắc chắn đáng tin.

Nhạc Nhu uống nước nóng nhiều hơn mấy người Cố Duệ, lúc này vẫn đang còn cầm cái ly nhỏ chầm chậm uống, nghe Cố Duệ nói vậy thì ngẩng đầu lên nhìn ba người

"Cố cô nương nói không sai, Dã Cẩu quả thực không thích hợp xuất hiện ở nơi này, năm đó sư phụ của tôi từng nói, Dã Cẩu là yêu quái đầu thú thân người, chuyên hút não tủy của người chết, đặc biệt hứng thú với thi thể phân hủy, không thích ăn sinh vật sống. Cho nên lúc trước nó tấn công chúng ta nhưng không ăn thịt, chỉ chủ yếu là cào xé giết chết, sau khi giết chết chúng ta nó mới ăn thịt.

Ẩn Nguyệt sơn tính ra cũng chỉ có một cái lăng mộ được che giấu, làm gì có nhiều thi thể cho cái loại Dã Cẩu này sinh tồn, đây là điểm khiến Nhạc Nhu cảm thấy kỳ quái.

"Vậy tiếng trẻ con khóc là sao, chúng ta đều nghe nhầm rồi? Ban nãy chẳng hề có đám sương mù nào!" Khổng Động Sinh cảm thấy những nguy hiểm mình gặp phải có gì đó bất thường.

"Là Hề Nang, có một khả năng rất thấp là Hề Nang có thai sinh ra, sẽ không chết đi khi sương mù biến mất. Nó bị quỷ quái cường đại trong núi bắt làm nô dịch, giấu kín ở một nơi nào đó sâu trong núi, lợi dụng năng lực đặc biệt của nó dẫn dụ người đến cho quỷ quái ăn, hiển nhiên Hề Nang trong núi này và những con Dã Cẩu kia đã hình thành một loại quan hệ chủ tớ."

Nhạc Nhu nói xong liền nhíu mày, cô đột nhiên cảm thấy có một điểm nghi vấn rất kỳ quái.

Cố Duệ đột nhiên nói: "Nếu đã có Dã Cẩu, cũng có Hề Nang, vậy không có lý nào đám người Lỗ đại sư, những cao thủ như vậy lại không ra tay thu thập, lẽ nào chỉ có chúng ta mới gặp phải?"

Nếu như gặp phải mà không thu thập, thì chuyện này còn có nội tình gì?

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 143: Mê Hoặc

Cố Duệ nói như vậy, ba người đều cảm thấy có gì đó không đúng.

"Lỗ tiền bối là một nhân vật được xếp vào hàng Hàng Sư tam quái của U Châu, đối phó với mấy con Dã Cẩu kia không phải là vấn đề, hơn nữa bên cạnh ông ấy còn có mấy vị Hàng Sư, như hổ thêm cánh, vào núi không bao lâu khẳng định có thể lục soát được rất nhiều nơi, chắc chắn mấy người họ đã gặp Dã Cẩu và Hề Nang, nhưng bọn họ không thu thập chúng, bên trong chắc chắn có tính toán."

Tính toán gì chứ? Trong núi hiện tại chỉ có một lăng mộ là mục tiêu mà hiện tại mọi thứ đang chỉ đến.

"Xem ra không chỉ có chúng ta nhắm vào cái lăng mộ này." Cố Duệ liếc nhìn Khổng Động Sinh đang đăm chiêu, vẻ mặt hắn liền cứng ngắc: "Các người sợ tên họ Lỗ kia sao? Muốn rút lui?"

Cố Duệ hừ lạnh: "Tôi vốn dĩ muốn rút lui, nhưng ngoài kia có Dã Cẩu, bây giờ chỉ có thể đi một bước…"

Câu "tính một bước" còn chưa kịp nói ra, ánh mắt của cô và Nhạc Nhu đều nhìn chằm chằm về phía sau lưng Lý Đại Hùng.

Vốn dĩ Khổng Động Sinh không cảm nhận được gì, nhưng nhìn thần sắc và biểu cảm của hai người kia có gì đó không đúng, hắn liền cảm thấy bất an.

Không phải lại có bướm đêm gì nữa chứ!

Khổng Động Sinh nhấc mông qua một chút khiến Lý Đại Hùng không vui: "Cái Búa nhà ngươi, ghét bỏ ta sao!"

Khổng Động Sinh không nói gì, Lý Đại Hùng chau mày, đột nhiên vẻ mặt trở nên khó coi, Cố Duệ thầm nói, ai dà tên thổ tặc này tự nhiên thông minh lên rồi, cảm nhận được rồi?

Kết quả Lý Đại Hùng nhảy ra phía sau nấp, giống như gặp quỷ

Cố Duệ cũng nhảy dựng lên, mắng hắn: "Anh có bị ngu không vậy, đám người chết phía sau sống dậy rồi! Anh tự dâng mình nhảy vào vòng tay bọn chúng hả!"

Lý Đại Hùng đã cảm nhận được lưng mình đang tựa vào một thứ gì đó.

Có gì đó, là xương người!

Vẻ mặt Lý Đại Hùng cứng đờ, sau đó cũng lên tiếng mắng: "Còn nói tôi, đám sau lưng mấy người cũng sống lại rồi!"

Đùa cái gì vậy chứ? Khổng Động Sinh vốn đã chạy tới chỗ Cố Duệ, nghe thấy vậy liền quay đầu, nhìn thấy đám xương người chết dựa vào tường kia cũng đã tỉnh dậy.

"Các người không phải nói ở đây không có quỷ sao? Sao lại sống dậy!" Khổng Động Sinh sợ hãi, Cố Duệ và Nhạc Nhu cũng khó hiểu, chuyện này không đúng.

"Cô có thể cảm nhận được quỷ khí không?" Trong tay Cố Duệ không có kiếm, nhưng trong tay Nhạc Nhu có dải lụa.

Nhạc Nhu lắc đầu, bốn người đã bị đám xương trắng sống dậy kia bao vây

"Không phải là do chúng ta mặc mấy cái y phục này sao, Khỉ à, các người mau cởi đồ trả lại cho người ta đi!"

Lý Đại Hùng nói những lời này khiến Cố Duệ và Nhạc Nhu thật muốn tặng cho hắn một cái bạt tai. Bọn họ vốn đã quăng áo bông rồi, sau đó lại bỏ y phục ở bên trong ra, thay bằng y phục của người chết, bên trong chỉ còn lại nội y, giờ cởi ra có thể xem sao? Đương nhiên là có thể xem, mà còn là rất đáng xem!

Vấn đề là không thể để cho hai tên thổ tặc này xem!

Cố Duệ cười lạnh: "Vội gì chứ, trước tiên hãy xem xem đám người chết này lợi hại thế nào rồi hẵng nói!"

Căn phòng này không lớn, nhưng ít nhiều gì cũng có hai ba mươi tên xương khô, chọn chúng chặn kín cửa, bao vây mấy người Cố Duệ.

Xương khô tuy cũng khiến người ta sợ hãi, nhưng so ra không buồn nôn như bọn xác thối, Nhạc Nhu nắm dải lụa, đẩy cổ tay một cái, dải lụa bay ra đánh vào ngực tên xương khô!

Rắc rắc!

Tên xương khô lập tức gãy ra.

"Mẹ kiếp, đều là hàng dởm!" Lý Đại Hùng đưa thanh đao của mình cho Cố Duệ, hắn chủ yếu quen dùng quyền thủ, không quen dùng đao.

Đao trong tay, Cố Duệ xông lên trên chém, tên xương khô bay đến, cô lại đá một phát, phần hông của tên xương khô cũng đứt gãy!

A, thật sự không mạnh lắm! Bốn người vui mừng, đao vung lên chém xuống, một mớ tên xương khô biến thành xương vụn!

Phó bản này không khó, trong vài phút là có thể quét sạch! Cố Duệ đang vui mừng trong lòng thì đột nhiên nhìn thấy mấy tên xương khô bị đánh gãy kia, tạch tạch mấy cái nối lại xương, bò dậy, xông về phía bọn họ

Đánh không chết thì dù rằng mấy tên xương khô này không mạnh, cũng chẳng thể nào tiêu diệt chúng được! Kiến không thể nào cạp chết voi!

"Đây là cái quỷ quái gì vậy!" Cố Duệ vung đao, chân quét qua, gì thì gì bọn cúng cũng đang xông tới.

"Xông ra ngoài!"

Bốn người vừa đang định đột phá vòng vây thì Lý Đại Hùng đột nhiên nói: "Khỉ này, tôi dường như ngửi thấy mùi gì đó, rất nặng!"

Mùi? Đầu óc Cố Duệ chợt lóe lên, đột ngột xông đến chỗ tên xương khô, tự tìm đường chết bất thành?

Không, cô xông đến chỗ tên xương khô kia, trái tim ứng với ngón tay xương sắc bén kia, trường đao bên tay phải quét qua…

Xoảng!

Cây đèn dầu bị cô một đao chém đứt, Cố Duệ cảm thấy tên xương khô trước mặt trở nên mơ hồ

"Quả nhiên! Cây đèn dầu này có quỷ, có thể tạo ra ảo ảnh, mau bịt mũi lại! Đừng chạy ra ngoài!" Cố Duệ hét lên, ba người lập tức phản ứng, nhanh chóng lấy tay bịt mũi.

Ảo ảnh? Ba người đang chuẩn bị xông ra cửa lớn, liền lập tức thu hồi bước chân, đứng ngay tại chỗ, bọn họ nhìn thấy mấy tên xương khô kia dường như đều trở nên mơ hồ, không còn hít mùi hương từ cây đèn dầu kia tỏa ra nữa, tầm mắt càng ngày càng rõ ràng.

Một lát sau, bốn người nhìn thấy những y phục sắp cháy hết trên mặt đất, còn có cây đèn dầu bị chém đứt, đương nhiên, còn có cả những bộ xương

người chết nằm bất động trên tường.

Bốn người có chút hoảng hốt, rốt cuộc là chuyện gì, là cây đèn dầu đó quấy nhiễu?

Nhạc Nhu bước lên trước, tay vẫn còn bịt mũi, khều khều cây đèn dầu, dùng con dao nhỏ móc ra phần dầu ngưng kết bên trong cây đèn, cô cắt ra, Cố Duệ đứng bên cạnh nhìn, chỉ nhìn thấy bên trong có… một cái nhãn cầu.

"Phong ấn nhãn cầu bên trong cây đèn? Đây là chú thuật?" Khổng Động Sinh đây là lần đầu tiên xuống mộ chỉ cảm thấy sự nguy hiểm của nơi này thật sự quá đáng sợ.

"Có thể xem như vậy, dầu này chắc hẳn là dùng người sống chiên lên lấy mỡ, kết hợp với nước thảo dược có tính chất ảo giác, lại lấy nhãn cầu người sống phong ấn bên trong, làm thành dầu của cây đèn, sau khi đốt lên, mùi hương tỏa ra sẽ kiến chúng ta bị mê hoặc… Loại thuật pháp này rất độc ác, quý tộc cung đình thông thường sẽ không sử dụng, vì sợ làm tổn thương thiên hòa, trừ khi là bản thân tên bá chủ kia vốn độc ác, vì một mục đích nào đó…"

Nhạc Nhu giải thích rất chi tiết, Cố Duệ xem như đã hiểu, nhưng cô vẫn nhìn về phía cửa, như có điều suy nghĩ: "Mục đích? Nó mê hoặc chúng ta, nhưng không thể lấy mạng, chỉ có thể khiến chúng ta chạy qua cánh cửa đó mà thôi, vậy vấn đề là… bên ngoài cánh cửa đó có gì?"

Tất nhiên là có thứ gì đó không tốt đang chờ bọn họ, nhưng không đi ra thì cũng không được, bọn họ cũng không muốn ngồi mãi ở nơi này.

Cố Duệ và Lý Đại Hùng nhìn nhau, Lý Đại Hùng gật gật đầu.

Sau đó Cố Duệ cầm khối dầu mỡ trên đất kia lên, Khổng Động Sinh vẫn không hiểu Cố Duệ muốn làm gì, nhưng nhìn thấy sau khi cô cầm nó lên, lại cùng Lý Đại Hùng một trái một phải đứng dựa vào vách tường.

Nhạc Nhu nhìn thấy hai người họ như vậy liền biết đang họ đang áp trận, duy chỉ có Khổng Động Sinh là chẳng hiểu gì, chỉ có thể đứng sau đề phòng.

Cố Duệ một tay cầm đao, một tay đốt dầu, bản thân tự ngừng hô hấp, ba người còn lại thì đều bịt mũi

Bọn họ đại khái biết được Cố Duệ muốn ném khối dầu này vào cái thứ "nguy hiểm" không rõ ở ở ngoài kia, nhưng nhìn tư thế ném của cô…

"Ném trên mặt nước hả! Tôi cũng biết, tôi cũng biết, để tôi, để tôi!" Lý Đại Hùng, cái tên này như thể chó thấy xương, xem nữa quên luôn chính sự, bị Cố Duệ liếc một cái mới đàng hoàng trở lại.

Soạt! Cố Duệ ném ra, đèn dầu bay ngang mặt đất, tim đèn vẫn ổn định, phần dưới đáp xuống thì trượt một hồi…

Tim đèn vậy mà vẫn còn cháy! Đúng là hảo công phu!

Tim đèn đang cháy, qua một lúc, bốn người đột nhiên nghe thấy tiếng gào thét đáng sợ, còn có âm thanh đánh lênh vách tường.

Bốn người trong lòng căng thẳng, động tĩnh này quá lớn, cảm giác như còn hung hãn hơn cả Dã Cẩu.

"Nó bị mê hoặc rồi, mau đi thôi!" Cố Duệ dẫn đầu, bốn người xông ra…

Cố Duệ vừa ra cửa liền nhìn thấy bốn thân ảnh cao to, đá? Thì ra là người đá!

"Là con rối đá! Là cơ quan thuật dùng người sống chế thành của tộc Công Thâu! Chạy!" Nhạc Nhu nhắc nhở, ba người Cố Duệ đương nhiên không dám dừng bước vội vàng xông ra hành lang, tên người đá đó đã bị mê hoặc, bốn người không cảm thấy quá phiền phức, chỉ là họ phải bịt mũi, không dám ngửi mùi hương đang lan tỏa trong hành lang.

Chạy một hồi lâu mới rời xa được tiếng gào thét khủng bố kia.

"Đó là con rối người sống? Tôi thấy nó giống y như người đá." Cố Duệ quay đầu nhìn hành lang tối om, trong lòng vẫn còn sợ hãi.

Con rối đá kia vô cùng cao to lực lưỡng, sức lực đánh vào tường đá mạnh đến mức khiến từng khối từng khối đá nát nhừ, so ra còn mạnh mẽ hơn cả Trần Dịch Sinh mấy lần, ăn một quyền của nó, khẳng định là chết tươi!

"Ừ, dùng bùn nhão đúc với người sống, đây là Khôi Lỗi thuật (1), một thuật pháp khá bị chỉ trích của Công Thâu gia tộc vào thời Tần. Nó thật sự rất lợi hại, có thể phát huy sức mạnh của người đó lúc sống lên mười mấy lần, thời gian bảo tồn cũng rất lâu, đôi khi có thể so sánh vẻ đẹp của nó với vật chết. Sau khi thời Tần bị hủy diệt, gia tộc Công Thâu cũng sa sút, mất tung mất tích trong hậu thế, môn bí thuật này cũng không còn thấy nhiều nữa." Sắc mặt Nhạc Nhu vô cùng lo lắng, đầu tiên là Hề Nang và Dã Cẩu, sau đó là con rối đá, sự nguy hiểm của lăng mộ này vượt xa sự tưởng tượng của cô.

"Nếu như con rối đá là bí mật không truyền thụ của gia tộc Công Thâu thời Tần, lăng mộ này là thời Tam Quốc, thì trừ phi là hậu nhân của gia tộc Công Thâu xuất thủ, nếu không thì là chủ nhân lăng mộ này thích sưu tầm cổ vật, không biết từ đâu lấy được con rối đá của gia tộc Công Thâu này, đặt ở trong lăng mộ của bản thân. Hắn có lẽ sợ có người tiến vào từ sinh môn, nên thiết kế cạm bẫy đèn dầu, nếu như có người sống tiến vào đây, sau khi bị mê hoặc sẽ xông ra cửa lớn, trong lúc mơ hồ bị con rối đá giết chết!"

Cố Duệ phân tích vô cùng hợp lý, vậy thì vấn đề đã xuất hiện, nếu như hành lang này dẫn đến mộ thất thông thường, thì e rằng chẳng cần dùng kẻ giữ

cổng lọi hại như vậy, hơn nữa những người thợ xây đều bị ép đến căn phòng bên cạnh giết chết.

"Rất có thể chúng ta đã vô tình tiến vào khu vực quan trọng nhất của lăng mộ này, hướng hành lang này dẫn đến rất có thể là nơi chứa bí bảo!" Nhạc Nhu nói, trên mặt mang theo nụ cười nhạt.

Trong phúc có họa, trong họa có phúc, vẫn là tâm tĩnh lặng là tốt.

Bốn người kìm nén tâm trạng kích động, điều chỉnh hơi thở, cẩn thận tiến về phía hành lang.

Bước chân bọn họ rất nhẹ, rất chậm, nhưng đã tiến tới rất gần mộ thất.

Nhưng Cố Duệ đang chuẩn bị bước một bước thì… Phựt! Đèn dầu trên tường đột nhiên được thắp lên, có ánh sáng!

Bốn người Cố Duệ giật mình, phản ứng đầu tiên chính là bịt chặt mũi.

Lẽ nào lại là mê hoặc?

"Không phải, đây là dầu thông, màu sắc khác với dầu mỡ." Cố Duệ kiểm tra cây đèn, khiến ba người còn lại yên tâm hơn một chút, nếu như đoạn đường này có thể hít thở, vậy thì cũng không đến mức chết ngạt.

"Nhưng cũng không dám đảm bảo vị bá chủ lăng mộ độc ác này có còn bố trí gì nữa không, vẫn nên dùng vải thấm ướt bịt mũi cho chắc." Cố Duệ thận trọng đưa ra ý kiến, ba người còn lại cũng không từ chối.

Có lẽ Cố Duệ không nhận ra, từ một lúc nào đó không rõ, cô đã trở thành người lãnh đạo của bốn người ở đây, ngay cả Nhạc Nhu cũng thừa nhận điểm này.

***

(1) Khôi Lỗi thuật: Thuật con rối

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 144: Hố Lớn

Hành lang này cũng không dài lắm, khi di chuyển, trong đầu Cố Duệ cũng đã phác thảo được đại khái quy cách của cái lăng mộ này, cô có thể suy đoán ra, nơi mà lúc trước bọn họ tiến vào, chính là hướng phía trên của lăng mộ.

Cổng lăng mộ đó bởi vì có địa động, cộng thêm đá từ đỉnh núi rơi xuống đập trúng nứt ra, khiến cho lăng mộ Tam Quốc cũng bị nứt, nơi bọn họ tiến vào tương đương với đỉnh đầu của lăng mộ tam quốc, tiếp theo đó, có lẽ là phần giữa của mộ thất, cái mộ này quả là một kiểu mộ trong núi vô cùng hiếm gặp, dựa theo thói quen xem chính giữa là chính thống của người xưa, tuyệt đối sẽ không làm lăng mộ này lệch đi.

"Nơi chúng ta rớt xuống chắc là phần giữa, hơi lệch sang trái, kế bên tả thất (1), hành lang này ắt hẳn là liên kết với chính sảnh, thời Tam Quốc, thế cục hỗn loạn, các nước chiến tranh không ngừng, các quốc gia đều có tư tưởng tập trung là chính thống, vậy nên nơi hành lang này thông đến rất có khả năng chính là nơi để quan tài chủ nhân lăng mộ, có điều bên vòng ngoài có lẽ sẽ có một tầng binh khố (2), bồi táng các loại binh khí, có thể chúng ta sẽ gặp phải một ít nguy hiểm, sau khi tiến vào nhớ đừng động đậy, để hiểu rõ hết rồi hãy tính tiếp."

Khi Cố Duệ nói những lời này, ngữ khí vô cùng bình tĩnh, vô tình khiến mọi người đều bái phục, người bên cạnh thậm chí không biết cô dựa vào đâu để nói ra những lời này, nhưng không có ai phản bác, chỉ âm thầm cảnh giác, tránh trường hợp đến nơi đó rồi, bảo vật không thấy đâu mà lại gặp phải quỷ quái.

Có điều Lý Đại Hùng nghe nói thì hai mắt chợt phát sáng... Kho binh khí! Bên trong có Hàng Khí không?

Ánh sáng tiến gần, bốn người Cố Duệ trong lòng chợt giật mình, đến rồi?

Cửa, cửa mộ! Phía sau chính là chính sảnh!

Cố Duệ bước lên sờ cửa mộ, vẻ mặt rất thận trọng, ba người còn lại cho rằng người này đang tìm cơ quan, nên không dám nói gì.

Sau một hồi, bọn họ đột nhiên nghe người này nói: "Oa, cảm giác sờ phải này! Là điêu khắc! Sờ lên cảm giác rất chân thật! Đây chính là báu vật lịch sử để lại cho chúng ta, chính là sự kế thừa văn hóa Trung Hoa, mấy người có nhìn thấy không! Đây chính là hoa văn kỳ lân trên đá, thật đó!"

Khổng Động Sinh sắc mặt hoảng sợ: "Cô ấy trúng tà rồi sao?"

Nhạc Nhu lắc đầu, chân mày nhíu chặt, có chút không xác định: "Không biết, có thể là..."

Lý Đại Hùng trợn mắt nói: "Các người còn chưa nhìn thấy cái dáng vẻ cô ấy ôm cái vại nước lớn trong thôn đâu... bây giờ cũng đang lên cơn rồi!"

Kỳ thực Cố Duệ cũng đã phản ứng lại, cô đập đập lên cánh cửa đá, cất tiếng nói: "Các người không hiểu sở thích của tôi, đây là cánh cửa mộ chính sảnh của lăng mộ vương hầu thời Tam Quốc, mở nó ra, chúng ta có thể nhìn thấy một thế giới mới."

Lý Đại Hùng: *Ờ, vậy cô mở đó ra đi, còn sờ gì chứ!*

Khổng Động Sinh: *Da mặt quá dày, nói không chừng còn có thể chà mòn cái cửa mộ này!*

Mấy cái lúc trước chỉ là đồ trẻ em, rất thô ráp, nơi này mới thật sự là lăng mộ Tam Quốc.

Cố Duệ kỳ thực có chút căng thẳng, đây chính là lần đầu tiên cô tiến hành khảo cổ sau khi đến thế giới khác, được rồi, đây chính là trộm mộ.

"Chủ nhân lăng mộ này ắt hẳn rất ngưỡng mộ văn hóa thời Tần, coi trọng cơ quan thuật của gia tộc Công Thâu, như vậy cơ quan khởi động của cửa mộ này, có lẽ là khảm vào tam liệm cửu hoàn? Hay là cần thất tinh tỏa nguyệt?" Cố Duệ lẩm bẩm, bàn tay vuốt nhẹ lên vách tường, cuối cùng dừng lại ở một chỗ, dùng ngón tay gõ gõ.

Cốp cốp cốp, rỗng! Mắt Nhạc Nhu sáng lên, xem dáng vẻ này dường như vô cùng nghi ngờ... Sao cô ấy lại hiểu rõ về lăng mộ như vậy, lẽ nào Khuê Sơn cũng có nghiên cứu về lĩnh vực này?

"Đại Hùng, lên, nện nó!" Cố Duệ lùi một bước để Lý Đại Hùng tiến lên, Lý Đại Hùng biết Cố Duệ là kẻ mò vàng, nhưng vẫn chưa được tận mắt chứng kiến, hắn chỉ biết cô cực kỳ thông minh.

Với tất cả tự tín nhiệm hơn hai năm qua, hắn tiến lên, nắm chặt quyền...

Ầm!

Một quyền đấm lên mặt tường, âm thanh nặng nề vang lên, sau đó Lý Đại Hùng căng đỏ mặt, thu tay lại, ngồi xổm xuống đất... đau quá.

Cố Duệ trầm mặc ba giây: "Tôi chỉ nói anh dùng đao lấy ra một khối đá mà thôi, anh hùng dũng như vậy làm gì?"

Khổng Động Sinh và Nhạc Nhu: "..."

Lưỡi đao cắt men theo đường mép khối đá, vạch rõ đường lõm nhỏ hẹp, cuối cùng chèn hai thanh đao vào, Lý Đại Hùng và Khổng Động Sinh cùng dùng đao nạy khối đá ra.

Khối đá này ra rồi, Nhạc Nhu nhìn vào bên trong, không phải là tường đá chắc chắn, chỉ là một nút cơ quan.

Thật là chính xác! Cô nương Cố Duệ này thật quá lợi hại! Nhạc Nhu ánh mắt lấp lánh, Cố Duệ nhìn thấy thì nháy mắt cười: "Có phải cảm thấy tôi rất lợi hại không! Thật ra tôi chính là lợi hại như vậy đó."

Ha ha, Nhạc Nhu phì cười gật đầu: "Rất lợi hại, nhưng tôi vẫn không hiểu, vị chư hầu vương cổ đại kia, tại sao một mặt đề phòng kẻ trộm mộ xâm nhập, một bên lại thiết kế nút cơ quan ở bên ngoài, đây không phải là giúp người khác có thể thừa cơ xâm nhập sao?

Thì ra Nhạc đại tiểu thư cũng có chuyện không hiểu?

"Bởi vì người Trung Nguyên chúng ta trước khi chết rất thích tự mình chuẩn bị lăng mộ và quan tài, sau khi chết có thể an nhiên hạ táng, sợ nhất là xương cốt bản thân đã biến thành lạnh lẽo mà không có được mảnh đất yên thân. Vậy nên khi xây dựng lăng mộ, nếu như để cơ quan ở trong, một khi người chết được đưa vào, thì ai sẽ đóng cửa, người chủ trì tang lễ đưa hắn vào trong lăng mộ, ở bên ngoài khởi động cơ quan đóng cửa, sau đó che giấu cơ quan, hoặc trực tiếp phá hủy nó, khiến mọi thứ được giấu kín."

Những lời này của Cố Duệ cũng xem như khắc cốt ghi tâm, cổ nhân Trung Nguyên nhìn không thấu sinh lão bệnh tử, luôn cảm giác sau khi chết sẽ có quỷ hồn, mộ phần chính là nơi yên nghỉ của quỷ hồn, nếu như chôn thân nơi hoang lạnh, linh hồn không được yên nghỉ, thì kiếp sau sẽ không thể an định, đương nhiên Cố Duệ ở thế kỷ hai mươi mốt vốn khinh thường điều này, cho rằng chỉ là sự mê tín của thời phong kiến, nhưng bây giờ thì rất khó nói.

Cố Duệ giải thích xong, dùng tay nạy nút cơ quan, rắc, cánh cửa chầm chậm mở ra, bốn người đầy cảnh giác nhìn chằm chằm cánh cửa.

Cửa cuối cùng cũng đã mở, bốn người Cố Duệ chỉ nhìn thấy sương khói trắng xóa, bên trong dường như có thứ gì đó xanh xanh, sau đó thì...

Soạt, phiến đá dưới chân đột nhiên tách ra, bốn người trực tiếp rơi xuống.

"Mẹ kiếp!" Chỉ có tiếng chửi đầy kinh hoàng và phẫn nộ của Cố Duệ còn lưu lại.

Rắc! Cố Duệ đập vào nền đất xong, chỉ cảm thấy xương cốt kêu răng rắc, sau đó hôn mê.

Két, két, két!

Cố Duệ nghe thấy âm thanh kỳ quái kia thì từ từ tỉnh lại, cả người vẫn còn đau nhức, nhưng khi mắt từ từ mở ra, nhìn thấy một mảng đen kịt kia thì..., tối đen như vậy, đây là nơi nào!

Bàn tay của Cố Duệ khẽ động, dường như mò trúng thứ gì đó, dài dài, láng láng, lạnh lạnh, hai đầu còn có chỗ lồi như hình quả đào... Cái thứ đồ chơi này là xương người?

Cố Duệ ngây ra một hồi, sau đó phát hiện bên má có một vật gì đó hình cầu, cô nghĩ nghĩ, cố gắng gạt bỏ cái khả năng thứ đồ chơi kia là xương cốt đi, nhưng càng cố gắng cô càng cảm giác được dưới cơ thể mình toàn là xương trắng! Xương trắng chồng chất, xương trắng? Người chết?

Trái tim Cố Duệ chợt rơi xuống, mắt cô cố gắng thích nghi với cái nơi tối đen như mực này, dường như có ánh sáng, một thứ ánh sáng kỳ quái.

Ánh sáng xanh lục, thứ ánh sáng xanh này chảy từ trên tường đá xuống, là nước chảy? Có tiếng tí tách, tí tách.

Cố Duệ càng thấy sợ hơn, không chỉ vì dòng nước màu xanh lục kia, mà còn vì trong vòng ngoài một trăm mét kia không chỉ có người chết, còn có... người có thể động đậy, có thể phát ra âm thanh?

Tiếng nhai? Còn có tiếng gầm gừ của thứ gì đó giống như dã thú.

Âm thanh gầm gừ này có chút gì đó quen thuộc, sau đó lại nhìn thấy mấy cái bóng đen cử động.

Cao lớn như vậy, lực lưỡng như vậy, có rất nhiều lông, còn có cái đầu chó...

Mẹ kiếp, là Dã Cẩu!

Cố Duệ cảm thấy kinh mạch toàn thân đều co rút, quá nhiều Dã Cẩu, tính ra cũng mười mấy con! Những người chết này đại khái đều bị bọn chúng gặm sạch.

Đây là chuyện quái quỷ gì vậy, cửa mộ hé mở, mặt đất nứt ra, sau đó bị rơi vào ổ Dã Cẩu?

Thân thể Cố Duệ thì kinh sợ, nhưng trong đầu lại cố gắng lượt qua nguyên nhân hậu quả.

Đầu tiên là cái cơ quan kia đích thực có thể mở cửa mộ, nhưng cửa mộ hiển nhiên có liên thông với cơ quan của mặt đất. Đây là hai cái cơ quan liên tỏa, khiến người xông vào lăng mộ đều bị hố.. đúng là một cái hố?

Tường đá đen nhánh, còn có dòng nước tí tách... đây là hang động trong núi? Tại sao nước lại có màu xanh lục? Là địa ngục sao?

Hang động trong núi và bên ngoài ắt hẳn liên thông với nhau, có một cái cửa hang để Dã Cẩu có thể đi vào, chúng có thể bảo vệ lăng mộ từ bên ngoài, cũng có thể giết người xông vào bên trong... Đám Dã Cẩu này là do ai bố trí?

Liên kết ba nghi vấn lại, trong đầu Cố Duệ liền có manh mối, nhưng dù thế nào đi nữa, bốn người bọn họ hiện tại đang ở trong hoàn cảnh vô cùng nguy hiểm.

Đúng là hố mà, chủ nhân của ngôi mộ này đã đào một cái hố quá to rồi!

Cố Duệ xoắn cả ruột, động cũng không dám động, tuy nói Dã Cẩu chỉ có hứng thú với người chết, nhưng nó biết cách giết chết người sống, tốt nhất không nên khiến chúng chú ý... cũng may nơi này tối tăm, chỉ có chút ánh sáng xanh kỳ dị, yếu ớt kia.

Cố Duệ muốn tìm ba người Lý Đại Hùng, cô xác định đám Dã Cẩu kia còn cách bản thân khá xa, nên cô bò trên mặt đất, lấy hết can đảm quét ánh mắt ra xung quanh...

Rất nhanh, Cố Duệ nhìn thấy Lý Đại Hùng trong đám xương trắng kia... cơ thể tên này thật quá thu hút ánh nhìn.

Đương nhiên rồi, Lý Đại Hùng lặng lẽ nằm bò ở chỗ cách cô khoảng bốn năm trăm mét, nên nói là hắn lăn từ trên đống xương xuống.

Mà còn lăn rất xa nữa, vậy thì hai người còn lại chắc cũng ở gần đây.

Nhưng cô không xác định ba người kia đều đã tỉnh chưa.

Trong khi Cố Duệ đang phân vân thì đột nhiên... một tiếng gào thét vang lên! Cố Duệ giật mình, còn tưởng rằng Lý Đại Hùng bị phát hiện rồi, nhưng sau đó phát hiện ở nơi xa hơn một chút... có người bị phát hiện.

Cái quỷ quái gì vậy, còn có người khác? Hay là hai người Khổng Động Sinh rơi xuống nơi xa hơn?

Cố Duệ còn chưa kịp phản ứng thì nhìn thấy cả đám Dã Cẩu đều xông lại, tiếng kêu thảm thiết vang lên, dường như không chỉ một người, có người bị Dã

Cẩu bao vây tấn công, sau khi quần chết thì trực tiếp bị ăn thịt, nhưng vẫn có người chạy thoát, bị Dã Cẩu đuổi theo.

Chạy là tốt, dẫn dụ đám Dã Cẩu kia! Nhưng vấn đề là... đừng có chạy lại đây chứ!

Cố Duệ cả người đều cảm thấy không ổn, ba giây suy nghĩ, quyết đoán đứng dậy hét lớn.

"Cái Búa, mỹ nhân, Đại Hùng chạy mau!" Sau đó bản thân phóng đi như một con thỏ.

Đám Dã Cẩu này, gặp người chết thì muốn ăn, gặp người sống thì muốn giết, bên này đều là xương cốt, chỉ có mấy người bọn họ là có thịt, bọn Dã Cẩu này luôn xuất hiện trong bóng tối, cũng sinh tồn trong môi trường bóng tối, nếu như đến gần nhất định có thể nhận ra bọn họ không phải là xương trắng, bất kể sống chết cũng sẽ đều tiến lại.

Vậy nên bò trên đất giả chết không bằng liều một phen!

***

(1) Tả thất: Gian phòng bên trái

(2) Binh khố: Kho binh khí

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 145: Thông Đạo Lõm Vào

Cái Búa, mỹ nhân, Đại Hùng? Chẳng cần giải thích thêm, như vậy cũng đủ trực tiếp rồi.

Cái giọng kia thật quá sức chói tai, trong sơn động vốn dĩ chỉ có tiếng kêu gào và tiếng Dã Cẩu gầm gừ, âm thanh kia vô cùng rõ rệt.

Cái người đang chạy về hướng này còn đang vô cùng kinh ngạc thì đột nhiên có mấy bóng đen từ dưới đống xương cốt nhảy lên, hắn giật mình, loạng choạng, xém tí nữa thì bị đám Dã Cẩu ở phía sau vồ trúng.

Khi Cố Duệ nhảy lên, cô phát hiện ra tên Lý Đại Hùng cũng vừa nhảy dựng dậy, quả nhiên tên tiểu tử này đã tỉnh từ sớm nhưng một mực nằm yên bất động. Có điều, Nhạc Nhu và Khổng Động Sinh đâu? Cố Duệ quay đầu liền nhìn thấy một bóng đen đang kéo theo một bóng đen khác.

Khổng Động Sinh, cái tên này vẫn còn chưa tỉnh! Nhạc Nhu mang theo hắn chắc chắn sẽ chạy rất chậm.

Cũng may khoảng cách giữa bốn người không xa, Lý Đại Hùng thân hình cao lớn, về phương diện sức mạnh và thể chất khẳng định hơn Nhạc Nhu nhiều, vứt Khổng Động Sinh đang hôn mê lên vai cũng có thể chạy như bay.

Nhạc Nhu thoát khỏi gánh nặng của Khổng Động Sinh, tốc độ tăng lên rất nhiều, nhưng cô vẫn còn rất kinh hoàng: "Cái mộ này sao lại như vậy?"

Cô không phải chỉ trích Cố Duệ mở cửa làm hại bọn họ, mà là hai lần trải nghiệm ngắn ngủi khiến cô cảm thấy cái lăng mộ này quá nguy hiểm, chủ nhân lăng mộ thực sự quá xảo quyệt, mỗi bước đi đều có tính kế, thủ đoạn sử dụng cũng quá sức tàn độc.

Cố Duệ cũng cảm thấy khó hiểu, nếu như là lăng mộ đế vương bình thường, kinh nghiệm của cô sẽ rất hữu dụng, nhưng cái lăng mộ này quá kỳ quái, cô cũng không còn tự tin như lúc trước... Chỉ có thể nói, tâm lý giết người của tên chủ nhân lăng mộ ghê gớm hơn cô nghĩ rất nhiều.

"Cái mộ này rất đáng sợ, nhưng bọn Dã Cẩu có thể ra ra vào vào, như vậy chắc chắn có lối thoát, chúng ra chạy thoát rồi hẵng nói, đừng nghĩ đến bảo vật gì nữa." Cố Duệ nói xong thì quay đầu nhìn... Hả, đám Dã Cẩu đâu mất hết rồi?

Ba người còn lại cũng nhận ra điều này.

Chó biến mất, nhưng người vẫn còn, chạy phía sau bọn họ có cả thảy bảy người, lúc này những người kia cũng phát hiện ra đám Dã Cẩu đột nhiên biến mất, trong lòng đầy nghi hoặc nhưng cũng không dám dừng lại.

Cố Duệ nhìn thân thể và động tác của họ liền biết ngay bọn họ cũng giống như bốn người mình, đều bị rơi xuống đây, khẳng định sau khi rơi xuống đất đã bị tổn thương xương cốt, lúc chạy thục mạng còn đỡ, dừng lại một cái liền đau nhức thấu trời.

Hiện tại không có Dã Cẩu, hai bên đều cẩn thận đề phòng đối phương, khi đưa mắt nhìn nhau, bọn họ có thể nhìn thấy gương mặt mơ hồ phản chiếu dưới ánh sáng xanh.

Một hồi sau, Khổng Động Sinh không biết tỉnh dậy từ lúc nào, ánh mắt vốn đang mơ mơ hồ hồ đột nhiên trợn trừng: "Đông Tử?"

Người đối diện cũng kinh ngạc la lên: "Cái Búa?"

Đoạn đối thoại này thật giống như ám hiệu, Cố Duệ cũng nhận ra đối phương là đám người trộm mộ nhị thúc.

Thật đúng là oan gia ngõ hẹp, thật không ngờ lại hội ngộ ở đây.

"Xem ra thủ lĩnh Khổng nhị thúc của các người không có ở đây." Cố Duệ cố ý lộ ra ác ý ép người, cứ như muốn giết người ngay tại chỗ, quả nhiên, đám người đối diện đều căng thẳng.

"Hiện tại chúng ta đều bị rớt xuống cái nơi quái quỷ này, các người muốn động thủ với bọn tôi không sợ đánh động bọn Dã Cẩu sao?" Trong đám người này cũng có kẻ thông minh một chút, lập tức nhắc nhở Cố Duệ đừng làm càn.

Kỳ thực Cố Duệ làm gì có tâm tình đối phó với mấy người này, cô sau khi nghĩ xong liền đề nghị: "Đã như vậy, chi bằng chúng ta hãy nói ra những thứ đã gặp phải, trong lòng mỗi người đều có suy nghĩ riêng, tránh để một hồi cả đám đều bỏ mạng trong lăng mộ này."

Mấy người kia nghe vậy liền có chút động tâm, một người trong số đó nói: "Chúng tôi tìm thấy cửa mộ, cho rằng có thể vào mộ thất, kết quả sau khi mở cửa mộ, nền đất rơi xuống, chúng tôi bị rớt xuống đây."

Ai dà, tình hình này cũng không khác bọn họ là bao, Cố Duệ nói thầm, sau đó lại nghe người kia hỏi lại cô.

"Chúng tôi cũng giống như mấy người, đều mở cửa mộ xong bị rơi xuống đây, lúc vừa tỉnh lại tôi đã nhìn thử tường đá trên nóc, rất cao, căn bản không thể nhảy lên được, trừ Khi có thể giống như thằn lằn, bò lên chỗ nơi chúng ta rơi xuống, một lần nữa mở cơ quan nền đất, nếu không thì không thể lên được. Hoặc là trừ Khi chúng ta tìm được cửa vào khác... Đúng rồi, các người không đi cùng Khổng nhị thúc?"

Cố Duệ chỉ kiêng dè một mình Khổng nhị thúc mà thôi, vì vậy khá để ý vấn đề này.

"Mấy người nhị thúc đang ở gần đây." Có người trả lời.

Nhạc Nhu để ý thấy khi Cố Duệ hỏi như vậy, biểu cảm mấy người bên đối phương có chút biến hóa, giống như oán hận, giống như hoang mang, lại giống như căng thẳng.

Xem ra mấy người Khổng nhị thúc ban đầu đi với cùng bọn họ, nhưng sau khi rơi xuống, hiển nhiên vì nguyên nhân nào đó mà bỏ bọn họ lại.

Trong trường hợp những người này bị thương hoặc hôn mê giống như Khổng Động Sinh, dựa theo tác phong của Khổng nhị thúc, tuyệt đối sẽ không gánh thêm phiền phức giữa hang động đầy Dã Cẩu này.

Cố Duệ đương nhiên cũng có thể nhìn ra, những thông tin khác hai bên đều không ai muốn nói thêm gì, mỗi người đều có điều giấu diếm, chỉ là khi những lời đối thoại này chấm dứt, thì quá trình giao lưu của bọn họ cũng đứt đoạn.

Tiếp theo nên nói gì đây?

"Khỉ này, tôi cảm thấy không đúng lắm." Lý Đại Hùng đột nhiên kéo góc áo của Cố Duệ.

"Làm gì vậy?" Cố Duệ còn đang cân nhắc việc có nên moi thêm thông tin về lăng mộ từ chỗ đối phương hay không, thì bị Lý Đại Hùng kéo tay áo nói một câu.

"Tôi ngửi thấy có mùi, là mùi của Dã Cẩu." Cơ mặt của Lý Đại Hùng cứng ngắc, âm thanh không lớn nhưng Nhạc Nhu và Cố Duệ đều có thể nghe được.

Dã Cẩu? Đến rồi? Không thể nào, vừa nãy không thấy đuổi theo, lẽ nào biết ẩn thân giống như ma quỷ.

Trong khi bốn người đang hoảng hốt thì bộ xương trắng bên cạnh đột nhiên động đậy... Dã Cẩu từ trong bóng tối sau đống xương trắng phóng người ra.

Đám người Cố Duệ liền bỏ chạy, nhưng con đường trước mặt đột nhiên cũng có Dã Cẩu phóng đến... Đám súc sinh này lúc trước chính là đi con đường khác để tránh bị bọn họ phát giác, lẳng lặng bao vây bọn họ.

Bất kể là đám người Cố Duệ hay là đám người Đông Tử, vẻ mặt của bọn họ bây giờ đều vô cũng kinh hãi, không còn đường thoát, chớp mắt một cái Cố Duệ liền nhìn thấy có hai người bên Đông Tử bị vồ lấy, tim gan trực tiếp bị móc ra.

Cảnh tượng đầy máu tanh, mùi máu kích thích bọn Dã Cẩu, khiến bọn chúng càng hung hãn hơn.

Ầm! Lý Đại Hùng một quyền nện lên đầu một con Dã Cẩu, khiến nó gãy răng, nhưng con thú kia sau khi tiếp đất liền vồ đến, vô cùng hung hãn, Lý Đại Hùng kêu trời không thấu, hai tay khó dịch lại tứ chi, huống hồ đối phương còn có đến mười mấy con, như vậy là có đến bốn mươi mấy cái móng vuốt!

Vụt! Dải lụa của Nhạc Nhu lấy nhu khắc cương, quấn chặt một con Dã Cẩu, Cố Duệ tiến lên cho nó một chưởng, đánh đến mức đối phương phải kêu gào, phối hợp rất tốt!

Nhưng nếu như con thứ hai, thứ ba, thứ tư cùng xông lên thì sao? Phối hợp cái búa ấy! Cố Duệ mới chớp mắt liền bị cào trúng một cánh tay, đau thấu trời xanh, sau đó lại nhìn thấy một mình Nhạc Nhu dẫn dụ ba con Dã Cẩu, tình cảnh cũng vô cùng nguy hiểm.

Như vầy không ổn, đầu óc Cố Duệ cấp tốc vận động, trong lúc chiến đấu, ánh mắt lướt qua xung quanh, rồi đột nhiên giật mình!

Bức tường sau đống xương cốt đen kịt, thứ ánh sáng màu xanh từ trên đỉnh những bức tường đá không chiếu đến chỗ bọn họ, điều này không đúng, xét theo góc độ chiếu sáng, thì tầng đáy bức tường không thể nào bị ánh sáng bỏ qua.

Trừ khi...

"Phá vòng vây! Chạy theo tôi!" Lời này của Cố Duệ khiến cho ba người Nhạc Nhu có được mục đích, con người không thể nào không có mục đích, nếu không lúc đấu tranh chém giết sẽ cảm thấy lực bất tòng tâm, nhưng một khi có được mục đích, thì người ta sẽ biết phải dốc sức như thế nào!

Khổng Động Sinh múa đao chém điên cuồng, bốn người đột nhiên dùng toàn lực chém giết xông về một hướng, Nhạc Nhu đầu tiên dùng dải lụa quấn ba con Dã Cẩu xông đến, Cố Duệ cúi người quét chân đá ngã bọn chúng, sau đó đứng dậy vung ra một quyền! Tất cả sức lực trong người đều dốc ra hết!

Ầm! Ngực Dã Cẩu bị đập một cái, lui về vài bước, nhưng phía sau lại là Thái Sơn Áp Đỉnh của Lý Đại Hùng!

Nhạc Nhu vốn định bồi thêm một chiêu, nhưng nhìn thấy Dã Cẩu bị hai người Cố Duệ liên thủ đánh ngã thì có chút sững sờ, cô nhìn chằm chằm Cố Duệ... Không phải Lý Đại Hùng mạnh lên, mà là Cố Duệ đã mạnh hơn, nguyên nhân là do thứ bảo vật đó?

Nhạc Nhu trong đầu nghĩ vậy, nhưng động tác cũng không chậm lại, cổ tay chuyển động, đầu ngón tay có ánh sáng nhạt, Cố Duệ nghe thấy âm thanh chú thuật, âm thanh lần này rất nhẹ, nhưng giao động Hàng Lực lại rất lớn.

Bốp! Khi lòng bàn tay Nhạc Nhu đánh lên ngực con Dã Cẩu, miệng con Dã Cẩu phun ra máu xanh, nhưng nó vẫn hung hãn vồ về phía Nhạc Nhu.

Đột nhiên có một mũi đao đâm vào sau lưng con Dã Cẩu, Nhạc Nhu sững sờ, cô nhìn thấy Khổng Động Sinh, con người này từ lúc nào lại anh dũng và mạnh mẽ đến như vậy?

Hai con Dã Cẩu bị đánh gục chỉ là chuyện xảy ra trong chớp mắt, con Dã Cẩu thứ ba thì bị trói, Nhạc Nhu căn bản không động đến nó, sau khi bốn người đột phá vòng vây xong, cô vung tay, thu hồi dải lụa lại...

Đám người Đông Tử vô cùng kinh ngạc, không ngờ mấy người Cố Duệ có thể diệt gọn ba con Dã Cẩu, lại còn đột phá được vòng vây!

"Cứu chúng tôi với!" Đám người Đông Tử ở sau cầu cứu, nhưng bọn Cố Duệ không quay đầu lại.

Bị điên hả, Khổng Động Sinh là người nhà mà còn không cứu bọn hắn, đám người Cố Duệ đâu có phải là Thánh Mẫu.

Ba người Nhạc Nhu cắm đầu chạy theo Cố Duệ, phía sau là tiếng kêu gào của đám người Đông Tử, kèm theo đó là tiếng gầm gừ của đám Dã Cẩu đang đuổi theo bọn họ.

Khổng Động Sinh cảm thấy nghi ngờ, Cố Duệ đây là muốn dẫn bọn họ đi đâu, đâm đầu vào tường?

"Đằng đó là bức tường". Hơn nữa còn tối đen! Khổng Động Sinh vừa mới mở miệng thì đã nhìn thấy Cố Duệ xông vào trong bóng tối dưới bức tường.

Không thấy nữa rồi!

Khổng Động Sinh kinh ngạc, Nhạc Nhu thì khóe mắt lóe lên: "Trong tường có thông đạo lõm vào!"

Chẳng trách bọn Dã Cẩu lúc trước đang đuổi theo họ lại đột nhiên biến mất, thì ra là chạy vào cái thông đạo lõm dưới tường, ẩn mình vào bóng tối đuổi theo bọn họ, bọn chúng vốn dĩ tốc độ đã rất nhanh rồi, cộng thêm trong thông đạo lõm vào này không có xương trắng cản đường, bọn chúng chạy liền một mạch, nên mới có thể bao vây bọn họ trong chớp mắt.

Thật không biết Cố Duệ bằng cách nào lại biết được điểm này... Chỉ có thể nói là, năng lực quan sát và tư duy của con người này thật quá khủng khiếp!

Nhưng mà sau khi bọn họ vào thông đạo này, bọn Dã Cẩu kia không đuổi theo nữa sao?

"Tìm lối ra! Thông đạo này là do con người đục ra, khẳng định có cửa thoát! Tìm chỗ cái nước màu xanh kia chảy ra nhiều nhất!"

Đúng, tìm chỗ nước màu xanh chảy ra nhiều nhất! Đây là địa chất của hang động, nước chảy càng nhiều chứng tỏ địa chất càng tơi xốp, nếu như muốn đào lối ra, chắc chắn phải tìm nơi đất mềm nhất để tiết kiệm sức lực!

Vừa khéo đầu kia bức tường chính là nơi có nước xanh chảy ra...

Đi!

Bốn người cắm đầu cắm cổ điên cuồng chạy trong cái nơi tối đen mù mịt, phía sau là đám Dã Cẩu truy đuổi sát sao, nhưng cuối cùng bọn họ cũng đã xông được đến đầu kia... Cố Duệ đã cảm nhận được lối thoát mơ hồ dưới làn ánh sáng xanh, cô đã nhìn thấy được lối thoát!

Đến rồi!

Đang lúc Cố Duệ muốn xông vào, thì ba người Lý Đại Hùng phía sau mở trừng mắt.

"Khỉ, cẩn thận!" Lý Đại Hùng hét lớn! Nhưng Cố Duệ vừa quay đầu, thì trong góc tối của lối thoát đã có một con Dã Cẩu đột nhiên vồ tới...

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 146: Có Sờ Không?

Trong thời khắc đám người Cố Duệ đối mặt với nguy hiểm, thì trong bóng tối có những đôi mắt đang dõi theo bọn họ.

Phía bên cạnh hang động có một vách núi, trên vách núi có một cái cửa động, phía bên đó ánh sáng xanh rất nhạt, do vậy đám người Cố Duệ không phát giác ra, vì vậy không biết có mấy người đang đứng dựa vào tường.

Nếu như Cố Duệ nhìn thấy, nhìn cô nhất định sẽ nhận ra, trong số những người ở đó có một kẻ chính là Khổng nhị thúc.

Bọn họ yên lặng đứng ở đó, nhìn thấy đám người Đông Tử bị giết chết cũng không phát ra tiếng động gì.

Lúc này, Khổng nhị thúc đang đứng nhìn đám người Cố Duệ chạy vào thông đạo tối đen. Hắn không nhìn rõ sự việc diễn ra, nhưng hắn có thể nghe thấy tiếng bọn họ hét lớn, cũng nghe thấy được âm thanh kêu gào của bầy Dã Cẩu.

Đương nhiên, bên cạnh thi thể của mấy người Đông Tử cũng có rất nhiều Dã Cẩu đang bu lại gặm nhấm, thi thể vừa mới chết không phải món yêu thích của bọn chúng, phải chết được một lúc mới có nhiều con nhào vào cắn xé.

Cũng nhờ có những thi thể này, nên bọn Dã Cẩu mới bị thu hút, không chạy theo đám người Cố Duệ, nếu không thì áp lực bên phía đám người Cố Duệ sẽ rất lớn.

"Nhị thúc, là đám người Nhạc Nhu, bọn họ đánh động nhiều Dã Cẩu như vậy, xem ra chết chắc rồi." Tên nam tử có râu thân hình lùn thấp cười lạnh, hiển nhiên hắn rất oán hận đám người Cố Duệ, đối với những kẻ uy hiếp đến lợi ích của bọn họ, bọn họ hiển nhiên sẽ có thù tất báo.

"Chưa chắc, đối phó với đám Dã Cẩu kia, chúng ta chỉ có thể dùng cách thông thường, nhưng Hàng Sư lại có rất nhiều thủ đoạn, có điều trong lăng mộ này, thứ nguy hiểm nhất chính là mấy lão Hàng Sư kia."

"Nhị thúc, người cảm thấy bọn họ cũng vào rồi? Không thể nào, đám người Nhạc Nhu biết là do cô gái họ Cố kia, cộng với thằng nhãi Động Sinh tiết lộ bí mật, tên họ Lỗ kia làm sao biết được."

Khổng nhị thúc khẽ chau mày: "Không biết, ta luôn cảm thấy có kẻ nhìn chằm chằm ta."

Câu này của ông ta khiến mấy người bên cạnh căng thẳng, không dám tin, xung quanh tối đen như vậy, làm sao có thể nhìn thấy được gì.

"Dã Cẩu đã bị bọn họ dẫn dụ đi rồi, chúng ta đi tìm lối thoát, chắc chắn không chỉ có một đường!" Khổng nhị thúc xoay người rời đi, những người còn lại cũng bước theo.

Sau khi bọn họ rời khỏi cái thông đạo đó, bên trong lối rẽ sau cánh cửa có một bóng đen như ẩn như hiện, thấy bọn họ đi khỏi, bóng đen cũng rời đi.

"Khỉ này!" Tiếng kêu hoảng sợ của Lý Đại Hùng quả nhiên rất vang dội, đáng tiếc đám người Khổng nhị thúc đã đi rồi.

Khoảng cách quá gần, gần đến mức ba người Nhạc Nhu ở phía sau đều không kịp phản ứng, Cố Duệ cũng chỉ cảm thấy có mùi nguy hiểm đang ập tới, đây chính là loại cảm giác bức người tử vong, từ sau khi đến thế giới này, cô đã có mấy lần cảm giác được sự lãnh lẽo vô tình của nó.

Ở đây sẽ chẳng có ai cứu giúp.

Đầu óc Cố Duệ nhất thời trống rỗng, cô bị Dã Cẩu vồ ngã nhào ra, lưng đập xuống nền đất, cánh tay vốn đang bị thương bị Dã Cẩu bắt giữ, móng vuốt sắc nhọn của nó đâm vào da thịt, đau đến mức khiến Cố Duệ muốn cuộn người lại, nhưng cô vẫn đá một cước vào... giữa hai chân con Dã Cẩu.

Ngao! Con Dã Cẩu gào rú, thân người lùi về sau nhưng vẫn nắm chặt bả vai Cố Duệ, móng vuốt vốn đã cắm sâu vào trong da thịt, giờ bị kéo ra, móng vuốt kia liền cong lại, bấu chặt vào thịt rồi kéo ra...

Móng vuốt móc theo máu thịt vung ra, Nhạc Nhu và Lý Đại Hùng vừa chạy tới liền bị máu tươi bắn lên mặt, hai mắt Lý Đại Hùng đỏ ngầu.

"Mẹ kiếp con khốn!" Hắn hung hăng xông đến chỗ con Dã Cẩu, tông nó văng vào tường. Cơ thể Lý Đại Hùng rất to lớn, sau khi tông con Dã Cẩu vào tường, Nhạc Nhu ở phía sau cũng không thể ra tay, nhưng cô nhìn thấy ở đầu kia, mấy con Dã Cẩu đã tiến gần trong phạm vi mười mét, sắc mặt chợt tối sầm.

Đây đúng là tuyệt cảnh rồi!

Trước là hổ, sau là lang, Khổng Động Sinh cảm thấy cái mạng nhỏ này của mình hôm nay phải để lại nơi này rồi.

Lý Đại Hùng sau khi tông con Dã Cẩu văng dính tường, sau khi con đau đớn ở thân dưới vơi đi, giờ con Dã Cẩu đã khôi phục lại, nó giận dữ vung móng vuốt về phía Lý Đại Hùng, móng vuốt nhắm vào vị trí phần đầu!

Lý Đại Hùng tốc độ không nhanh, phản ứng không bì kịp Cố Duệ, làm sao có thể tránh khỏi.

Nhưng ngay trong khoảnh khắc đó, khi Nhạc Nhu dùng dải lụa quấn lấy Lý Đại Hùng kéo về sau, đột nhiên cô cảm nhận được một luồng khí tức vô cùng mạnh mẽ... Hàng Lực? Vừa giống vừa như không giống, nhưng chắc chắn đó là một loại sức mạnh rất mãnh liệt.

Ngay lúc đó Khổng Động Sinh cảm giác hai tay trống không, đao đâu rồi, bị đoạt mất rồi?

Một cái bóng đoạt đao trong chớp mắt, ánh đao lóe lên!

Móng vuốt đang vươn về phía Lý Đại Hùng bị cắt đứt, ánh đao chếch lên, xoay chuyển một cái, từ hướng cánh tay bị đứt kia hướng lên trên quét ngang một đường.

Soạt! Cái đầu chó bay lên, máu xanh bắn tung tóe.

Lý Đại Hùng được Nhạc Nhu kéo về sau, loạng choạng mấy bước mới đứng vững lại được, hắn vô cùng kinh ngạc nhìn chằm chằm Cố Duệ vung đao chém chó ở trước mặt.

Cả người cô bị máu xanh bắn lên, ngay cả máu thịt trên cánh tay cũng mơ hồ, dáng vẻ vô cùng dữ tợn.

"Khỉ, cô..." Hắn nhất thời không biết phải nói gì, chỉ cảm thấy một đao này của Cố Duệ quá sức lợi hại, lợi hại đến mức khiến hắn cảm thấy không chân thực.

"Đừng nói nữa, chúng đến rồi, chạy mau!" Cố Duệ dùng chân đá Lý Đại Hùng vào cái cổng đen kịt, Khổng Động Sinh không cần cô động thủ tự giác chạy vào.

Lý Đại Hùng ở bên trong gọi Cố Duệ, nhưng Cố Duệ cầm đao xoay người.

Bên này Nhạc Nhu đang dùng dải lụa che chắn, đám Dã Cẩu kia đều vồ trúng dải lụa, móng vuốt của chúng cào xé làm phát ra âm thanh khiến người ta nổi da gà, nhưng Hàng Khí của Nhạc Nhu thật sự rất lợi hại, bị những móng vuốt sắt bén kia cào xé cũng không bị rách ra.

Đột nhiên có một con Dã Cẩu từ hướng khác nhào tới, Nhạc Nhu không có đủ năng lực khống chế, may có Cố Duệ cầm đao chém xuống!

Lại là một cái đầu chó! Nhạc Nhu sững sờ, cô cũng đã từng đánh nhau với đám Dã Cẩu này nhiều lần, cô biết rất rõ năng lực phòng thủ của chúng rất mạnh, xương cốt cứng như thép, muốn một đao chém rơi đầu nhất định phải cần có sức mạnh rất khủng bố, dựa vào sức mạnh của Lý Đại hùng, cũng chẳng thể nào chém rớt được một sợi lông của nó.

Thế nhưng Cố Duệ một đao chém xuống là một cái đầu chó bay ra, cánh tay của cô ấy vẫn còn trọng thương mà? Nhạc Nhu cảm thấy khó hiểu, nhưng cũng không cách nào tìm hiểu được, cô chỉ có thể phối hợp với Cố Duệ, quấn chặt bọn Dã Cẩu lại, Cố Duệ lại từng đao từng đao liên tục chém xuống, chém bay đầu ba con Dã Cẩu, sức chiến đấu bùng phát kinh người!

Nhưng đến con thứ tư! Rắc! Lưỡi đao gãy rồi!

"Đao cùn!" Cố Duệ chém giết đến hai mắt đỏ lừ, thời khắc lưỡi đao gãy, cô chợt giật mình, không xong!

Con Dã Cẩu bị đao chém lên cổ, nhưng lưỡi đao gãy, cái cổ nó chỉ bị chém bị thương, không lấy được mạng.

Gừ! Con Dã Cẩu gầm lên, giãy thoát khỏi dải lụa, xông về phía Nhạc Nhu, nhưng răng vuốt của nó không thể động tới cô, bởi vì đuôi của nó đã bị Cố Duệ nắm lấy, sau đó cô quăng đi!

Ầm! Thân thể cao to cường tráng kia bị Cố Duệ quăng đập vô tường, đất đá vỡ vụn rơi xuống, máu thịt tung tóe.

Nhạc Nhu: "..." Đây là sức lực quái quỷ gì vậy, quá đáng sợ.

"Đi!" Đã không còn vũ khí nữa, trước mắt vẫn còn năm con Dã Cẩu, phía xa còn có mấy con Dã Cẩu nghe động tĩnh, ào ào chạy đến, Cố Duệ cũng không thích chém giết, cùng Nhạc Nhu xông vào cánh cổng.

Nhạc Nhu cố ý chậm một bước để Cố Duệ vào trước, Cố Duệ sau khi vào mới phát hiện ra điểm này, nhưng không kịp nữa rồi, đám Dã Cẩu đã xông

đến chỗ Nhạc Nhu đứng đoạn hậu.

Cố Duệ đứng ở chỗ cửa, bên cạnh còn có một cánh cửa, xem ra đó là thứ kẻ chế tạo dùng để nuôi dưỡng và nhốt giữ đám Dã Cẩu.

Cô vừa định xoay người kéo Nhạc Nhu, thì đột nhiên cảm thấy có một cái bóng đen lướt qua, mang theo hàn khí lạnh lẽo đến tận xương tủy, cô giật mình... lại là thứ quỷ quái gì nữa?

Nhạc Nhu thời khắc này đang vô cùng nguy hiểm, nhưng cô không còn cách nào khác, phải có một người đứng đoạn hậu, ngăn đám Dã Cẩu này, nếu không, bọn họ vào trong, bọn Dã Cẩu cũng sẽ đuổi theo, như vậy cũng chẳng có gì khác biệt, vậy nên cô chỉ có thể ở lại đây.

Có điều tận mắt nhìn thấy bảy tám con Dã Cẩu xông đến, trong lòng cô chỉ có thể cười lạnh: *Lúc trước khi từ biệt sư phụ, trong lòng cô vẫn còn đầy tự tin, cho rằng thiên hạ rộng lớn, chỉ cần bản thân cẩn thận một chút là có thể đi được, cô cũng từ chối sự bảo hộ của gia tộc, nhưng sau khi đến Ẩn Nguyệt thôn, thì hết lần này đến lần khác gặp phải khó khăn, bây giờ còn phải trả giá bằng sinh mệnh...*

Nhạc Nhu đang nghĩ như vậy thì đột nhiên có một cánh tay kéo lấy bả vai cô, sau đó kéo... lấy kiếm ở sau lưng cô!

Ánh kiếm lưu chuyển, thân thể cô bị kéo về sau, chớp mắt Nhạc Nhu đã vào trong cánh cổng, Cố Duệ đã tìm thấy cơ quan đóng cửa.

Ầm! Cánh cửa nặng nề được đóng lại, không gian tối tăm mờ mịt, chỉ có tiếng người hô hấp.

Ngoài ra còn có mùi máu tươi càng lúc càng nồng.

Tách, Khổng Động Sinh đốt lửa, cả căn phòng sáng lên.

Lý Đại Hùng đứng bên cạnh Cố Duệ, đối diện là Nhạc Nhu và...

"Bạch y nam quỷ!" Lý Đại Hùng líu lưỡi, không thể khống chế được lời nói, Bạch Ngọc Đường quẳng cho hắn một ánh mắt sắc lạnh.

Lý Đại Hùng vô cùng sợ, nhưng Cố Duệ cất tiếng: "Eo nhỏ như vậy, sờ thoải mái không?"

Lý Đại Hùng giật mình, "Khỉ, tôi không có sờ cô!"

Khổng Động Sinh: "Tôi cũng không sờ!"

Trừ phi não bị cửa kẹp mới dám sờ tới con người này!

Cố Duệ nhếch miệng, nhìn phía đối diện, Nhạc Nhu lúc này mới phát hiện ra trên eo có một bàn tay, hơn nữa bản thân cũng đang tựa vào ngực một người nào đó, cô khẽ chau mày, lùi lại một chút.

Bạch Ngọc Đường cũng không ngăn cản, ánh mặt lạnh lùng nhìn Cố Duệ, Cố Duệ cũng nhìn lại hắn, vô cùng khí thế, tuy nhiên một giây sau, cô trực tiếp nghiêng người tựa vào thân thể Lý Đại Hùng.

Lý Đại Hùng: "Khỉ này, tôi không có sờ cô, cô đừng có cố ý dựa vào tôi."

Nhưng lần này hắn không nghe thấy Cố Duệ la mắng hay đánh hắn, bởi vì cô gái kia đã chẳng còn sức lực, gương mặt trắng bệch như giấy, môi cũng nhợt nhạt luôn rồi.

"Bọn Dã Cẩu kia chuyên ăn thi thể, bên trong người có thi độc, tuy không bằng cương thi, nhưng cũng rất lợi hại, huống hồ Cố Duệ còn bị trọng thương." Nhạc Nhu tiến lên, lấy ra một cái bình nhỏ, đổ một viên thuốc ra.

Viên thuốc sáng óng ánh, phát ra mùi hương nhạt, xua tan một phần mùi máu tanh. Vừa nhìn vào cũng có thể biết được đây là đồ tốt, Nhạc Nhu cũng có chút không nỡ? Bạch Ngọc Đường nhìn Nhạc Nhu không nói gì. Khổng Động Sinh lại như có suy nghĩ riêng... Hắn cảm thấy những người này thật kỳ quái, Nhạc Nhu là đại tiểu thư hào môn lại chẳng có một chút tâm tư hám lợi của thế gia, Cố Duệ độc ác vô tình... ừ, đúng là độc ác vô tình, nhưng vẫn xem như là người biết nói đạo nghĩa, có nguyên tắc riêng, chỉ là không biết cô có tiếp nhận đơn dược này của Nhạc Nhu hay không, dù gì đây cũng là một món nợ nhân tình không nhỏ.

Mấy người đều nhìn Cố Duệ, Nhạc Nhu cũng định khuyên Cố Duệ, nhưng đột nhiên... Cố Duệ trực tiếp cầm viên đơn dược nuốt ực xuống: "Đưa tôi nước!"

Lý Đại Hùng dường như sớm biết rằng Cố Duệ sẽ như vậy nên đã chuẩn bị sẵn nước, thật là ăn ý!

Sau khi uống nước xong, Cố Duệ nhìn ánh mắt đầy nghi hoặc của mọi người, cô trợn trừng: "Mạng không còn thì còn giữ tiết tháo để làm gì! Mạng tôi còn ở đây, tương lai thế nào cũng có lúc cô cần tôi giúp, đến lúc đó tôi trả lại món nợ nhân tình này là được chứ gì."

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 147: Lầu Bia Đá

Lời nói rất khẳng khái hùng hồn, giống như một người trong tương lai sẽ lên làm tổng thống Mỹ vậy.

Nhạc Nhu gật đầu: "Tôi cũng nghĩ tương lai cô nhất định có thể giúp được tôi."

Ây, Cố Duệ mỉm cười, người con gái này dường như rất xem trọng cô.

Nhưng Cố Duệ để ý thấy, Bạch Ngọc Đường nãy giờ vẫn nhìn chằm chằm vào tay cô.

Trong tay trái của Cố Duệ vẫn nắm chặt miếng ngọc đuôi cá, ánh mắt của người này vô cùng trực tiếp.

"Thế nào, muốn đục nước béo cò?" Lý Đại hùng có chút căng thẳng, nếu như Bạch Ngọc Đường muốn động thủ, bọn họ thật sự đỡ không nổi!

Nhạc Nhu thấy hai bên dường như sắp xung đột, liền cất tiếng: "Cố cô nương, cô hiện giờ cảm thấy thế nào? Có chỗ nào không ổn không?"

Bạch Ngọc Đường nói: "Nhiễm phải nhiều máu độc của Dã Cẩu như vậy, đặc biệt còn bị móng vuốt cắm vào máu thịt, thi độc trong người cô ta rất nhiều, e là dù cô có cho cô ta Băng Ngọc Hoàn thì cũng vô ích, cô ta không phải là Hàng Sư chính thống, trong người không có Hàng Lực vận chuyển giải độc, tôi chỉ cần chờ cô ta biến thành xác sống, sau đó giết cô ta đoạt bảo vật là được."

Hắn ta nói với âm điệu không nhanh không chậm, rất bình thản, khiến sắc mặt Lý Đại Hùng vô cùng khó coi, mẹ kiếp, đúng là một tên nam nhân đầy tâm cơ!

Cố Duệ lại chẳng hề tỏ thái độ: "Ừ, vậy nên anh muốn đi theo chúng tôi nhỉ?"

Điểm tiếp nhận sự việc của cô gái này có gì đó không đúng, Bạch Ngọc Đường khẽ chau mày.

"Tôi cảm thấy tâm cơ của anh quá nặng, Bạch Ngọc Đường." Cố Duệ nửa cười nửa không.

Bạch Ngọc Đường vẻ mặt nhàn nhạt: "Tham tài mà thôi."

Cô nghĩ quá nhiều rồi, Khuê Sơn cô nương.

Nhạc Nhu luôn cảm thấy lời đối thoại của hai người này ẩn giấu sát ý, nhưng cô không muốn hiểu.

"Dù thế nào đi nữa, thì độc này chỉ có thể dựa vào bản thân Cố cô nương, có điều Bạch Ngọc Đường, tại sao anh lại ở đây?" Cô cảm thấy rất kỳ quái, Bạch Ngọc Đường sao có thể từ cái cổng đó xông ra cứu bọn họ.

Dường như có mùi của thần binh Hàng Khí.

"Tôi đi theo dấu dám người Khổng nhị thúc, vừa hay tới nơi này, thuận tay!"

Hai chữ thuận tay kia, ngữ khí của hắn tăng thêm mấy phần.

Nhạc Nhu nhìn hắn, không nói gì thêm, nhưng Cố Duệ lại hỏi: "Anh biết địa đạo này đi như thế nào?"

"Ừ." Bạch Ngọc Đường tiếc chữ như tiếc vàng.

Nhạc Nhu nhìn Bạch Ngọc Đường, trong lòng có chút nghi ngờ, Bạch Ngọc Đường nhìn cô một cái, nhàn nhạt nói: "Trong tay Khổng nhị thúc có bản đồ, biết được đại khái hướng đi của địa đạo trong khu này, tuy ngoài ý muốn rơi xuống hang động, nhưng rất nhanh đã tìm được hang động trong tường, chỉ là cái hành lang này có quá nhiều ngõ ngách, hắn muốn tìm chủ mộ thất cũng phải quanh quẩn vài vòng, bởi vì còn có Dã Cẩu, nên bọn họ khá thận trọng, vừa nãy Dã Cẩu bị các người dẫn dụ đi, bọn họ đã thừa cơ tìm lối thoát."

Khổng Động Sinh: "Nhị thúc của tôi có bản đồ nơi đây? Chẳng trách lúc trước cứ nhất định muốn đến lăng mộ này, nhất định là đã tính trước hết rồi."

Cố Duệ: "Tôi khá để ý đến việc, tại sao tôi hỏi anh chỉ ừ một tiếng, còn Nhạc mỹ nhân hỏi, anh lại nói nhiều như vậy."

Câu này của Cố Duệ khiến vẻ mặt Bạch Ngọc Đường bất động một giây, còn Nhạc Nhu thì lấy làm bối rối, đưa ánh mắt u oán nhìn Cố Duệ... *Uổng cho tôi tặng cô một viên Băng Ngọc Hoàn, cô trả ơn tôi như vậy sao?*

Lý Đại Hùng ở bên cạnh ngây thơ trả lời: "Bởi vì cô xấu đó, Khỉ này, cái này còn cần phải hỏi sao?"

Cố Duệ: "..."

Có Bạch Ngọc Đường dẫn lối, bốn người ra khỏi khá dễ dàng, quẹo qua mấy con đường, rất nhanh nhìn thấy phía đầu kia có ánh sáng xanh biếc, thứ ánh sáng đó phát ra từ trong nước.

"Cái thứ nước màu xanh này rốt cuộc là thứ quỷ quái gì, nhìn rợn cả tóc gáy, cứ giống như ánh sáng ma quỷ trên lăng mộ." Lý Đại Hùng nhìn chất dịch màu xanh chảy trên bức tường, cảm thấy quá ghê rợn.

"Anh nói không sai, cái thứ này cũng giống như thi lân (1) trên mộ."

Cánh tay của Cố Duệ đã được băng bó, cô được Lý Đại Hùng cõng trên lưng, bởi vì quá mệt mỏi nên ngủ thiếp đi, bây giờ mới tỉnh dậy.

"Trong mộ này chắc chắn có thi thể xếp chồng như núi, thi dịch và thi lân phát ra kết hợp với nhau ngấm vào trong nước ngầm, thẩm thấu ra đây..."

Cố Duệ vừa tỉnh dậy liền khiến Lý Đại Hùng muốn nhũn người, hắn run tay, xém tí nữa là vác không nổi Cố Duệ.

"Cố cô nương, cô thấy thế nào? Còn có thể áp chế khí độc không?" Nhạc Nhu nhẹ nhàng cất tiếng hỏi, cô để ý thấy da Cố Duệ càng lúc càng trắng bệch, dường như nhìn không thấy huyết quản, dáng vẻ vô cùng yếu ớt, chân mày nhíu chặt, giống như đang cố chịu đựng điều gì đó.

Độc phát tác rồi?

Bạch Ngọc Đường kế bên liếc nhìn Cố Duệ một cái, trong mắt đầy hàn ý.

"Hiện tại vẫn còn tốt, nếu tôi trụ không nổi, nhất định phải nhờ cô động thủ."

Nhạc Nhu sững sờ, vẻ mặt Cố Duệ rất hờ hững: "Cố Duệ tôi há có thể chết trong tay một người xấu xí, bọn họ đều không đạt, chỉ có cô thì miễn cưỡng có thể chấp nhận."

Ba người nam nhân kia: "..."

Người trúng thi độc là có quyền độc mồm độc miệng đúng không?

Có điều sau đó Cố Duệ cũng không hé môi nữa, thực ra, cô nói chuyện chỉ là để tung hỏa mù thôi, tránh cho họ dồn sự chú ý lên người cô.

Trên thực tế, bàn tay giấu trong cánh tay áo của cô đang miết chặt miếng ngọc đuôi cá, miếng ngọc nóng hầm hập, hơi ấm đó truyền vào trong cơ thể có thể ức chế thi độc trong người cô. Thi độc âm lạnh, năng lượng của mảnh ngọc là nhiệt năng, hai thứ xung đột khiến thân thể Cố Duệ vô cùng khó chịu. Nhưng cô cũng chỉ có thể cố gắng chịu đựng, nếu không, dựa vào thân thể không được tu luyện Hàng Lực của cô, e là đã sớm trúng độc từ một canh giờ trước rồi.

Nhưng hiện tại, tình hình khá yên ổn, cô suy nghĩ không biết miếng ngọc đuôi cá này rốt cuộc có thể chống lại nhiều thi độc như vậy không.

Dường như lúc trước tên đầu trọc từng nói thể chất của cô rất đặc biệt, trúng phải quỷ độc của Vương Thanh cũng không sao...

"Ông trời ơi, đây là cái gì?" Cố Duệ nghe tiếng kêu của Khổng Động Sinh, liền dựng lại tinh thần nhìn sang.

Cô nhìn thấy bọn họ đã ra khỏi hành lang, giờ này đang đứng trên một cái đài nổi rất lớn, trên đó có một lầu bia đá cao bảy trượng, phía sau lầu bia đá nối với một cây cầu treo, không, nên nói là trước mắt tổng cộng có bảy lối ra, kết nối với bảy cây cầy treo, trực tiếp thông đến một gian lầu, thứ đáng sợ là phía dưới cầu treo có một cái hồ hình tròn, trong cái hồ không lồ đó tràn ngập thi dịch, thi lân đang ùng ục những bong bóng khí màu xanh!

Lý Đại Hùng và Khổng Động Sinh cả người đều thấy bất ổn, cây cầu treo nhỏ hẹp, chỉ có một người có thể đi qua, dây xích cũng không lớn, chỉ cần không cẩn thận một chút là sẽ rớt xuống ngay!

"Đây là chủ mộ thất? Làm gì có chủ mộ thất nào giống như thế này chứ!"

Sau cơn kinh ngạc, mọi người nhìn thấy trên mặt lầu bia đá có khắc rất nhiều hình vẽ, trông có vẻ rất lộn xộn.

"Đây là hoa văn quái quỷ gì vậy, là Hàng Văn của chúng ta sao?" Lý Đại Hùng tiến lên nhìn thử, lẩm bẩm trong miệng, hắn ghét nhất chính là mấy cái Hàng Văn này, khó học, khó nhớ, khó hiểu, đặc biệt nhất là rất dễ quên! Chỉ có Yêu Yêu là thiên tài giỏi nhất, tiếp theo là Cố Duệ, còn Lý Đại Hùng thì là đồ bỏ đi.

"Đây là Giáp Cốt Văn." Nhạc Nhu tiến lên nhìn thật kỹ, chân mày khẽ nhăn lại.

"Ý nghĩa là gì, cô nói thử xem." Khổng Động Sinh nhịn không được cất tiếng hỏi.

"Tôi không biết!" Nhạc Nhu lắc đầu.

"Tôi cũng chỉ nhận ra được đây là Giáp Cốt Văn, bởi vì trong nhà có một vị tiền bối thích nghiên cứu về nó, lúc tôi đến thư phòng của ông ấy đã từng nhìn thấy, nhưng bình thường tôi chỉ chuyên tâm học Hàng Văn, không có thời gian và thiên phú để nghiên cứu cái này, vì vậy xem cũng không hiểu."

Nhạc Nhu nói rất thành thực, khiến Khổng Động Sinh không còn gì để nói.

"Bên trên nói đây là lăng mộ của Tư Mã Ý."

Âm thanh yếu ớt của Cố Duệ truyền đến, cả đám người đều kinh ngạc, cô ấy xem hiểu?

Lý Đại Hùng cũng kinh ngạc, bọn họ lúc ở trên núi không hề được học Giáp Cốt Văn, con Khỉ sao lại xem hiểu? Nhưng mà...

"Tư Mã Ý là ai?" Lời này của Lý Đại Hùng vừa hỏi ra, Khổng Động Sinh liền tỏ vẻ khinh thường... Cái đồ mù kiến thức lịch sử!

"Tư Mã Ý là quyền thần phò trợ Tào Phi thời Tam Quốc, người này tuy không phải là hoàng đế khai quốc, nhưng ông chính là người đặt nền móng cho vương triều Tây Tấn, khi Tào Phi đăng cơ, lập nhà Ngụy thay thế nhà Hán, ông từng đảm nhận qua những chức quan trọng yếu như Đại Đô Đốc, Thái Phó, quyền thế che trời. Dã sử còn ghi lại, người này là mưu thần lớn nhất trong cuộc tranh đoạt vương vị của Tào Phi và Tào Thực. Nhưng cuối đời nhà Ngụy, Tào thị suy yếu, Tư Mã Viêm ép Ngụy đế nhường ngôi xưng đế, lập ra nhà Tây Tấn...

Có thể nói, quyền thế của Tư Mã gia đều do bàn tay một người này gây dựng nên, nhân vật như vậy, trong thời Tam Quốc rốt cuộc thu gom được bao nhiêu tài sản không ai có thể nói được, dù sao thì lăng mộ của ông ta cũng tương xứng với quy mô mà chúng ta đang nhìn thấy, chỉ là..."

Cố Duệ nói đến đây thì có vẻ như đã hết hơi, cô đang chần chừ thì Nhạc Nhu tiếp lời: "Tương truyền Tư Mã Ý này là một kẻ quyền bính độc đoán, tuy nhiên rất không tin vào chuyện quỷ thần, vậy nên làm sao có thể sử dụng nhiều thủ đoạn tà môn như vậy trong lăng mộ của mình, hơn nữa còn dùng thi thể nuôi dưỡng Dã Cẩu. Chuyện này đối với bất kỳ thời đại nào cũng là điều cấm kỵ, đặc biệt là hoàng thất chính thống mang danh thay trời hành đạo, đặc biệt thời đại đó cũng không cho phép xây dựng lăng mộ như vậy... Trừ khi lăng mộ này được gia tộc Tư Mã âm thầm xây dựng trước khi xưng đế."

Đây là chuyện bí mật của thời cổ đại, bây giờ cũng không tiện nói, Cố Duệ cẩn thận xem những văn tự Giáp Cốt Văn kia, đều là ca tụng công lao của Tư Mã Ý.

Nhưng cô luôn cảm thấy có gì đó không hợp lắm, cô bảo Lý Đại Hùng xoay người, xem xét vách núi, xem xét cái đài nổi, cuối cùng sắc mặt khẽ biến.

"Lăng mộ này đã được cải tạo hai lần."

Cái gì?! Ngay cả Bạch Ngọc Đường cũng đột nhiên nhìn Cố Duệ.

***

(1) Thi lân: phốt pho phân hủy từ xác chết.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 148: Lầu Trúc Trong Núi

Cải tạo hai lần? Là ý gì? Khổng Động Sinh cũng coi như xuất thân từ kẻ trộm mộ, suy nghĩ một chút liền cảm thấy rất kỳ quái: "Ý của cô là lăng mộ Tư Mã Ý này lúc đó sau khi xây xong lại được tiến hành cải tạo? Là do đài nổi và vách động tiếp nối không khớp?"

Dù sao cũng từ một ổ đào mộ mà ra, hắn cũng cảm thấy lăng mộ này có gì đó không đúng.

"Trọng điểm là, người cải tạo lăng mộ lần hai, có làm đúng với ý muốn của chủ nhân lăng mộ hay không? Nếu như không đúng, vậy thì chẳng còn ý nghĩa gì nữa." Cố Duệ ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng những gì nghĩ trong lòng lại không thể nói cho bốn người kia biết.

Bởi vì cô đã nhớ ra, lăng mộ Tư Mã Ý này cô đã từng tiến hành khảo cổ!

Cái lăng mộ này, lúc ở hiện đại khai quật lên, đã gây nên một chấn động rất lớn.

Lúc đó Cố Duệ không phải là người phụ trách, nhưng vừa khéo cũng có tham gia vào, vậy nên cô khá quen thuộc với lăng mộ này.

Chỉ là trong quá trình khảo cổ lúc đó, lăng mộ này nằm ở trên sườn núi, không phải ở trong lòng núi. Trong lòng núi sạt lở rất nghiêm trọng, khiến cả một bộ phận lớn của lăng mộ bị lộ ra ngoài như vậy, ắt hẳn là do sự vận động của vỏ trái đất cộng thêm địa chấn ở thời hậu thế khiến cho địa hình bị biến đổi. Lúc trước Cố Duệ không nhận ra, sau khi nhìn thấy cái lầu bia đá này mới đột nhiên nhớ lại.

Nhưng cũng có thể bởi vì hai thế giới không cùng một hệ thống vũ trụ, một cái là hiện thực, một cái là Đại Đường thần quỷ, cô cũng không thể vơ đũa cả nắm.

"Chủ yếu là mình nhớ được kết cấu chủ mộ thất của Tư Mã Ý, nhưng không khẳng định được nơi này rốt cuộc có phải cùng một Tư Mã Ý không." Cố Duệ đang suy nghĩ thì đột nhiên nghe thấy tiếng la thất thanh của Lý Đại Hùng!

Mọi người cũng giật mình, lại có quỷ?

"Không, không phải... mấy người nhìn lên đi!" Lý Đại Hùng ngẩng đầu, tay chỉ lên trên, vẻ mặt đầy khiếp sợ.

Đám người Cố Duệ nghi ngờ, cũng ngước đầu lên, nhất thời tất cả đều sững sờ, bởi vì cảnh tượng bọn họ nhìn thấy quá sức chấn động.

Phía trên hoàn toàn là chạm rỗng, thoạt nhìn giống như không gian hình mũi dùi, trên tường đá dán chặt những tấm ván gỗ lớn, giống như là một tòa lầu gỗ trong núi.

Quá cao, quá sâu, nhưng lại mang theo một cảm giác xoắn ốc kỳ lạ, nhìn vào... nhìn vào...

"Đừng nhìn nữa! Sẽ bị mê hoặc!" Bạch Ngọc Đường khẽ la lên, hắn quay sang đã nhìn thấy Cố Duệ đã tặng cho Lý Đại Hùng một bạt tai, vậy nên bản thân cũng thu hồi tầm mắt, nhưng cô ta cũng giống Lý Đại Hùng, thần sắc đã mê loạn hơn lúc trước rất nhiều, rất khó chịu.

Lý Đại Hùng cảm thấy bản thân vô cùng khó chịu, rất chóng mặt: "Chuyện gì vậy, tôi cảm thấy rất khó chịu, đau đầu quá."

"Nơi này rất cổ quái, đừng nhìn lên trên, cũng đừng đụng vào thi thủy ở dưới." Nhạc Nhu vừa rồi cũng biết, nên nghĩ lại còn thấy rùng mình, nhưng cô để ý thấy Cố Duệ và Bạch Ngọc Đường dường như đồng thời tỉnh lại. Bạch Ngọc Đường là người từng tu luyện Động Sát Hàng Thuật (1), cô ấy sao có thể lợi hại như thế?

Cố Duệ cũng không giải thích gì, bởi vì bản thân cô cũng không rõ.

"Nơi này quá cổ quái, mau đi thôi." Khổng Động Sinh thở dốc, vừa nói cần phải đi qua cầu treo bên kia thì một chân đã đặt lên rồi.

"Muốn chết thì cứ tiếp tục đi đi." Cố Duệ thành công hù dọa Khổng Động Sinh, hai người Nhạc Nhu ở phía sau cũng nhìn Cố Duệ.

Không thể đi? Khi mấy người kia đang khó hiểu, Cố Duệ vừa định giải thích thì sắc mặt khẽ biến, trực tiếp đá một phát vào cánh tay Khổng Động Sinh!

Khổng Động Sinh bị đá ngã ra đất thì vô cùng tức giận, nhưng hắn liền nhìn thấy một tia ánh sáng xanh lục bay ngang qua trước mắt, trực tiếp đâm vào cọc cầu gỗ bên cạnh hắn.

Khổng Động Sinh trợn mắt há mồm, nếu như hắn không tránh ra thì… đại khái là…

Mũi tên nước đó hiện giờ đã xuyên qua tim hắn.

"Đây là Xuyên Vân Tiễn của Triệu Long!" Nhạc Nhu nhìn thấy mũi tên liền nhận ngay ra chủ nhân, cô đưa mắt nhìn về phía bắn ra mũi tên, nhìn thấy một tên nam tử mặc áo xám, tay còn đang nắm cung nỏ. Tên nam tử đó Cố Duệ cũng chẳng lấy làm lạ gì. Ban đầu cô và Lý Đại Hùng đến đây chính là bị cái tên này truy sát... đương nhiên cũng bao gồm cả đám người Trịnh Khải

"Nhạc cô nương, không ngờ lại gặp nhau ở đây." Đám người Trịnh Khải vẫn chào hỏi Nhạc Nhu, nhưng ngữ khí có chút lạnh lùng, đại khái biết được Nhạc Nhu đi cùng với ba người Cố Duệ, đương nhiên sẽ lựa chọn vứt bỏ bọn hắn, đã vậy bọn họ còn tốn công nịnh bợ đối phương làm gì!

Còn về Bạch Ngọc Đường bên cạnh Nhạc Nhu, bọn họ biết con người Bạch Ngọc Đường này chẳng hề quan tâm đến sống chết của kẻ khác, giết một tên Khổng Động Sinh thì thế nào? Vậy nên bọn họ chẳng cần kiêng nể gì.

Khổng Động Sinh thoát chết trong gang tấc, trong lòng vẫn còn chút tâm lý tức giận Cố Duệ, hắn oán hận đám người Trịnh Khải, nhưng lúc này, hắn lại nhìn thấy tên Hao Tử.

Hao Tử gương mặt hậm hực, không dám nhìn thẳng vào Khổng Động Sinh.

Được rồi, bây giờ mỗi người đều có chủ riêng, Khổng Động Sinh cười lạnh: "Khiến các người thất vọng rồi, tôi vẫn chưa chết."

Triệu Long kéo mũi tên, mặt đầy ngạo mạn: "Không sao, tốn một mũi tên mà thôi, lần thứ hai ngươi sẽ không may mắn như vậy nữa."

May mắn? Là lão tử ăn một đạp đổi lấy mạng đó! Khổng Động Sinh cười lạnh, quay đầu nhìn Cố Duệ liền đổi thành gương mặt tươi cười, biến đổi chỉ trong tích tắc.

"Thật sự cám ơn cô, Cố… Cố cô nương, nhưng lần sau gặp phải trường hợp này, cô có thể gọi tôi một tiếng." Khổng Động Sinh cố gắng hết sức trưng ra khuôn mặt ôn hòa thân thiện, cánh tay của hắn rất đau, thịt muốn bầm tím hết rồi, nữ nhân này khẳng định là cố ý.

Cố Duệ liếc hắn: "Tôi thuộc phái hành động, không thích nói nhiều."

Cô thôn nữ độc mồm độc miệng này của Khuê Sơn là quỷ đúng không?

"Dù sao đi nữa cũng cảm ơn cô, có điều bọn họ đã có ý định muốn giết tôi, lần sau khẳng định sẽ còn ra tay, chúng ta nhất định phải thận trọng." Những

lời này của Khổng Động Sinh, mấy người Lý Đại Hùng cũng không cảm thấy có gì không đúng.

"Giết ai không giết, đi chọn anh, cái người không có giá trị nhất, bọn họ không biết tôi mới là người quan trọng nhất sao, tầm nhìn và năng lực phán đoán quá kém, vậy nên không cần để tâm." Cố Duệ nói một cách yếu ớt, dường như rất mệt mỏi.

Bốn người: *Cô bị trọng thương yếu lắm rồi, xin đừng nói gì nữa.*

Có điều, Nhạc Nhu cảm thấy mấy lời này của Cố Duệ thật không sai, đám người Trịnh Khải đã nói toạc hết ý đồ, nên sức uy hiếp không lớn, hơn nữa bọn họ còn chọn sai vị trí… Bạch Ngọc Đường có thể không quan tâm đến sống chết của Khổng Động Sinh, nhưng hiện tại hắn đứng chung với bọn họ, như vậy chắc chắc có âm mưu, mà đã có âm mưu, thì há có thể để ý đến bọn họ! Tình nghĩa đồng môn? Ha ha, thật đúng là nực cười.

Cho nên, từ lúc bắt đầu đến giờ, Bạch Ngọc Đường đều chẳng đặt bọn người Trịnh Khải vào trong mắt.

Hơn nữa, hắn cũng không vội qua cầu, dường như Cố Duệ cũng không vội, Nhạc Nhu thấy vậy thì trong lòng khẽ động… Cái cầu này có vấn đề?

Đám người Trịnh Khải thật ra cũng kiêng nể mấy người Nhạc Nhu, do vậy vội lên cầu trước, không thể nào để đám người Nhạc Nhu lấy được bảo vật!

Có điều, ba người mới vừa lần lượt lên cầu xong, thì tên đầu tiên đột thiên thét lên, bởi vì tấm ván gỗ dưới chân đã trực tiếp biến thành bột, vỡ vụn?!

Ba người bị rớt mất hai người, tên ở giữa còn lại sắc mặt trắng bệch, đứng trên một tấm ván gỗ trơ trọi, tấm ván gỗ trước sau đều hóa thành bột, khiến hai người kia bị rơi vào trong cái hồ nước màu xanh, chớp mắt liền không thấy người đâu nữa.

Mặt của Khổng Động Sinh và Lý Đại Hùng cũng xanh mét, có độc! Như vậy làm sao qua được!

Đám người Trịnh Khải vô cùng nghi ngờ, không dám tiến lên.

Lúc này Nhạc Nhu tiến lên, cô lấy cái vòng tay của mình xuống, ném nó lăn qua mấy tấm ván gỗ của cầu treo.

Vòng tay lăn đi, mấy tấm ván gỗ có tấm bị vụn vỡ có tấm không, mãi đến khi đến đầu cầu treo nó mới dừng lại rồi rớt xuống hồ.

Cái vòng tay đó quý lắm đó! Cố Duệ và Lý Đại Hùng đều đứt ruột đứt gan.

Nhưng Nhạc Nhu chẳng hề đau lòng tí nào, chỉ nói với bốn người Cố Duệ: "Tuy rằng mấy tấm ván gỗ bị hóa thành bột đã lộ ra rồi, nhưng vẫn phải cố gắng nhẹ nhàng hết sức, tôi thử đi trước…"

Cô vừa nói xong, Bạch Ngọc Đường đã tranh đi qua trước, chân đạp xuống mấy cái đã đến đầu bên kia.

Tên thổ tặc này, tốc độ thật quá nhanh! Lý Đại Hùng có chút sầu thảm: "Khỉ này, cô nặng như vậy, một hồi hai chúng ta đi qua, có khi nào cùng bị rớt xuống không?"

"Bị tôi đánh chết hoặc là bị rơi xuống chết, anh tự chọn đi." Cố Duệ mặt không biểu cảm.

Được rồi, Lý Đại Hùng thật ra biết Cố Duệ không nặng bao nhiêu, hơn nữa hắn còn được huấn luyện đi trên trúc, đi qua cái cầu này chắc hẳn không vấn đề gì.

Lý Đại Hùng cõng Cố Duệ nhảy qua, chẳng hề nhẹ nhàng như Bạch Ngọc Đường, mỗi bước đều vô cùng thận trọng, Nhạc Nhu và Khổng Động sinh đi theo ở phía sau.

Đám người Trịnh Khải thấy vậy cũng học theo, tiếp tục tiến lên cầu treo, nhưng tốc độ rốt cuộc vẫn chậm hơn đám người Cố Duệ, mấy người xoay đầu đưa mắt nhìn nhau, ác ý nổi lên, Triệu Long đột nhiên bắn ra một mũi tên!

Mũi tên xông đến chỗ Cố Duệ và Lý Đại Hùng, một mũi tên trúng hai con nhạn chính là chỉ trường hợp này.

Cố Duệ bản thân vốn mang trọng thương, Lý Đại Hùng đang cõng người đối mặt với nguy hiểm trên cầu treo, làm sao có thể đối phó được?

Cố Duệ và Lý Đại Hùng đều nghe thấy tiếng mũi tên xé gió từ phía sau truyền đến, nhưng hai người đều không phản ứng, bởi vì…

Bốp! Nhạc Nhu vung dải lụa ra, mũi tên bị đánh bay ngược lại!

Phập! Mũi tên cắm trên tấm ván trước mặt Triệu Long, Triệu Long mặt mày biến sắc

Đây là đang uy hiếp bọn họ? Dù sao cũng nhờ vậy mà đám người Trịnh Khải yên phận hơn, Lý Đại Hùng cũng cõng Cố Duệ thành công tới chỗ lầu gác.

Có điều, kỳ quái là Bạch Ngọc Đường vẫn chưa vào trong lầu gác, hắn nhìn chằm chằm bọn họ, sau đó mới xoay người bước vào trong lầu.

"Hơ, Khỉ này, cái người kia dường như không còn xấu nữa, còn đứng lại chờ chúng ta kìa."

"Anh nghĩ quá nhiều rồi, người ta không phải chờ chúng ta đâu! Đi vào thôi!" Cố Duệ mấp máy môi, lúc này hai người Nhạc Nhu cũng đã tới, cô tiến lên

cùng Bạch Ngọc Đường đẩy cửa bước vào, trước mắt bọn họ chất đầy... binh khí!

Bệnh thần kinh hả? Đây không phải là chủ mộ thất? Đây là kho binh khí! Tên chủ nhân căn mộ này não có phát triển không vậy?

Một đám người cảm thấy vô cùng cạn lời, nhưng những binh khí này…

"Mẹ kiếp! Khỉ này, bảo đao này thật lợi hại! Khẳng định là Hàng Khí!" Lý Đại Hùng nhịn không nổi nữa, vơ lấy một thanh bảo đao, rút ra nhìn, lưỡi đao bốc ra hơi lạnh, dày đặc bá đạo, thật sự là một thanh đao tốt!

Nhưng… Đây là Hàng Khí? Nhạc Nhu tay bắt ấn, đọc thầm chú thuật, sau đó chân mãy khẽ nhíu lại.

Cố Duệ nhìn biểu cảm của cô liền hiểu được đại khái… Đây là Hàng Khí gì chứ! Đều là binh khí phàm nhân!

"Thế mà lại không có Hàng Khí! Không thể nào!" Đám người Trịnh Khải đột nhiên nhìn Hao Tử, ánh mắt phẫn nộ: "Tiểu tử nhà ngươi dám lừa bọn ta!"

Hao Tử cả đầu túa ra mồ hôi, sợ đến xanh mặt, vội vàng la lớn: "Tôi không có lừa các người! Lăng mộ này khẳng định có Hàng Khí, không tin các người hỏi Cái Búa đi! Nếu ở đây không có Hàng Khí, mấy người Hàng Sư bên kia sẽ đem hắn đến đây sao? Hắn là đứa cháu duy nhất của Khổng nhị thúc, hắn chắc chắn biết rất nhiều!

Mẹ kiếp, đây gọi là gắp lửa bỏ tay người sao?

Khổng Động Sinh giờ đã trở thành tấm bia sống, đám người Trịnh Khải nổi đầy sát ý, Nhạc Nhu nắm dải lụa…

Khi mọi người đang giương cung bạt kiếm thì… "Tôi nói này, các người đều bị mù hết hả?" Giọng nói Cố Duệ nhẹ nhàng truyền tới.

***

(1) Động Sát Hàng Thuật: Hàng Thuật quan sát

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 149: Thượng Thất Tinh

"Tàng hàng hi binh vu trì thượng các, hữu duyên giả thủ chi thượng thất tinh." (1)

Hàng chữ này khắc trên cây trụ gỗ, rõ ràng đến mức không thể rõ ràng hơn nữa.

Đám người Trịnh Khải không biết nói gì, Nhạc Nhu cũng cười khổ.

Thật đúng là chỉ thấy cây không thấy rừng.

"Thất tinh? Ý là có bảy cây hàng binh hả? Chính ở trong đống binh khí phàm nhân kia?" Lý Đại Hùng vẫn còn cầm thanh bảo đao vừa xem lúc nãy, nói nhỏ với Cố Duệ: "Nếu như vậy, Khỉ này, lúc nãy biết trước như thế cô đừng nhắc nhở mấy người kia, chỉ cần mấy người chúng ta biết là được rồi!"

Cố Duệ bĩu môi: "Anh tưởng tôi tình nguyện chắc, đối phương người đông như vậy, tôi hiện giờ đang bị thương, nếu như đánh nhau chúng ta có đường thắng sao?"

"Không thể nào, Nhạc Nhu và Bạch Ngọc Đường có thể dọn sạch bọn họ…"

"Cô ấy vẫn còn đang bị thương, thực lực không thể phát huy hết, nếu như đánh nhau, đối phương sẽ không trực tiếp động thủ với Nhạc Nhu cành vàng lá ngọc, mà trước tiên sẽ đi thu thập chúng ta. Còn tên Bạch Ngọc Đường kia, anh nghĩ là hắn sẽ quan tâm đến sống chết của hai người chúng ta sao?"

Lý Đại Hùng vừa nghĩ đến cái tên Bạch Ngọc Đường mặt không cảm xúc kia liền hừ một tiếng, đương nhiên hắn sẽ chẳng quan tâm!

"Nếu như hắn không quan tâm, thì dù cho hắn có mạnh như Tam Thanh Lão Tổ cũng có tác dụng cái rắm gì! Huống hồ cái trụ gỗ kia, chờ một hồi thì người có mắt đều có thể phát hiện ra, nói với không nói cũng như nhau thôi, chi bằng mọi người cùng hưởng, như vậy mới là có lợi nhất cho chúng ta."

Điều Cố Duệ không nói ra là, ở đây có tổng cộng bảy món, hai bên mỗi bên ba món, một món tất nhiên thuộc về Bạch Ngọc Đường, bọn họ bên này ba món, Nhạc Nhu khẳng định lấy một món, còn hai món, dù phân phối thế nào thì cũng sẽ có một món thuộc về bọn họ.

Đây chính là phương thức phân phối khá an toàn và ổn thỏa trước mắt, nếu như đám người Trịnh Khải não không bị úng nước thì sẽ biết cách kiềm chế lại, nếu không cá chết lưới rách, kẻ chết cuối cùng chính là bọn họ… Bạch Ngọc Đường sẽ làm ngư ông đắc lợi.

Dù sao thì Cố Duệ cũng không có lòng tham, cô hiện đang được Lý Đại Hùng cõng trên lưng đi kiểm tra mấy cái binh khí đặt trên giá, xem đi xem lại cũng không nhìn ra được, không biết người thiết kế dùng phương pháp gì mà có thể che giấu Hàng Văn trên Hàng Khí.

Nhạc Nhu và Bạch Ngọc Đường dường như cũng không có cách.

Như vậy chỉ có thể dựa vào may mắn? Tuy rằng tình trạng thân thể của Cố Duệ không được tốt, nhưng sức hấp dẫn của Hàng Khí đối với cô rất lớn, cô nắm lấy những Hàng Khí mình đã lựa chọn, bên tai truyền đến tiếng thì thầm của Lý Đại Hùng: "Sư phụ từng nói mỗi một thanh Hàng Khí đều có ý chí riêng biệt của nó, chúng nó sẽ chọn người, Khỉ, chúng ta phải dùng tâm cảm hóa chúng nó…"

Cố Duệ không kịp đề phòng, bị tên thô lỗ không có văn hóa Lý Đại Hùng nhét cho một chén chicken soup for the soul, chỉ có thể trợn trừng hai mắt.

Chọn lựa, chọn lựa, cô cảm thấy thân thể không được thoải mái… Thi độc bắt đầu hoạt động rồi.

Trái tim cô chùng xuống, bảo Lý Đại Hùng đưa cô đến một góc, những người khác vẫn còn đang chọn Hàng Khí, không ai để ý đến cô, chỉ có Nhạc Nhu tiến đến hỏi thăm…

Vẻ mặt Cố Duệ vô cùng yếu ớt, giọng nói lại càng yếu ớt hơn: "Tôi hết khí lực rồi, Nhạc mỹ nhân, cô mau đi chọn Hàng Khí đi, đừng vì tôi mà bỏ lỡ cơ hội… tôi không có phúc phận này!"

Nhạc Nhu nhìn cô, một hồi sau cất tiếng cười khổ: "Cô chính là muốn tôi giúp cô chọn một thanh đúng không?"

Cố Duệ mặt không biến sắc: "Đúng vậy đúng vậy, tốt xấu gì nơi đây cũng chỉ có hai chúng ta là mỹ nữ, cần phải tình thương mến thương."

Nhạc Nhu: "Ừ, được."

Trịnh Khải nghe đoạn đối thoại này, vẻ mặt không biết có bao nhiêu khó coi, trong lòng trực tiếp xếp Cố Duệ vào nhóm kỹ nữ đầy tâm cơ, mặt dày siêu cấp.

Qua hơn nửa canh giờ, Cố Duệ mới có thể dùng sức mạnh hấp thu từ trong mảnh ngọc đuôi cá áp chế thi độc, trán đầy mồ hôi lạnh, cô thở ra một hơi, mắt vừa ngước lên thì chợt sững sờ.

Hơ, cây trụ này… có hàm ý.

Chỗ cô hiện tại đang tựa vào là cây trụ ở hướng tây bắc, nhìn ra xung quanh lầu gác, cô phát hiện hình dạng mấy cây cọc gỗ này hình thành giống như một… bái quái đồ!

Đối diện là đông nam, không có giá binh khí, bảy vị trí còn lại, mỗi nơi đều có một giá binh khí.

Bảy? Bảy thanh Hàng Khí? Trùng hợp như vậy? Hay là cố ý sắp sếp?

Còn nữa, hướng mở của cái cửa này rất đặc biệt, làm gì có cửa nào mở hướng đông nam.

Trong đầu Cố Duệ tái hiện lại bát quái đồ đã từng nhìn thấy trong rất nhiều lăng mộ trước đây. Lúc trước, khi cô tu sửa bia đá hoặc hoa văn khắc trên lầu gác cũng cần chỉnh lý hoặc tu sửa những bát quái đồ này, do vậy cô vô cùng quen thuộc, tùy tiện nhấc tay là có thể vẽ ra một cách hoàn chỉnh, nhưng hiện tại trong đầu cô đang nghĩ là làm sao để phân tách bát quái đồ. Mỗi phương vị của bát quái đồ đều có quy tắc của nó: Càn tam liên, Khôn lục đoạn, Chấn ngưỡng vu, Cấn phúc uyển, Ly trung hư, Khảm trung mãn, Đoài thượng khuyết, Tốn hạ đoạn!

Đông nam chính diện là Càn, không có giá binh khí, như vậy không tính, còn bảy phương hướng kia, chính là Khôn lục đoạn, Chấn ngưỡng vu, Cấn phúc uyển, Ly trung hư, Khảm trung mãn, Đoài thượng khuyết và Tốn hạ đoạn.

Điều thú vị là trong hình phân tích bát quái, Càn tam liên là ba đoạn duy nhất không có chỗ hổng, do vậy nên là tam liên, những cái còn lại đều có chỗ hổng, một cái hoặc hai cái, hoặc cả ba cái.

"Tàng hàng chi binh vu trì thượng các, hữu duyên giả thủ chi thượng thất tinh…" Cố Duệ lẩm nhẩm trong đầu, thượng? Hai chữ thượng, đây là ám thị điều gì? Thượng, ý là cái đầu tiên sao, lấy vị trí chỗ hổng đầu tiên… Có thể nào chính là vị trí của bảy thanh Hàng Khí? (Tác giả: mọi người có thể lên mạng tìm hiểu về bát quái đồ, tôi cũng tra xong rồi mới viết, khá dễ hiểu.)

Đầu tiên phải xác định vị trí sắp xếp binh khí là dựa theo bát quái đồ.

Cố Duệ yên lặng ngồi trong góc, thu tất cả mọi người vào trong tầm mắt, Bạch Ngọc Đường đang nhắm mắt, Nhạc Nhu cũng vậy.

Ý? Hai người này lẽ nào đang dùng tâm để cảm ngộ? Hàng Đạo thật sự có trò này?

Trong lòng cô đầy nghi ngờ, tiếp tục quan sát những binh khí kia, lướt qua hai lần, cô khẳng định suy đoán của mình.

Đáng tin! Cô lại dựa theo chỗ hổng đầu tiên trong phương vị của bát quái đồ để tìm kiếm…

Rất nhanh cô đã tìm thấy được sáu thanh binh khí, đao, kiếm, côn, phi hoàn đều có cả, nhưng có một thanh không thấy đâu.

Cố Duệ âm thầm nhìn Lý Đại Hùng đang ôm khư khư thanh bảo đao mà không đi chọn những binh khí khác.

Trong lòng cô cảm thấy ức chế… Cái tên ngốc này là tình nhân hụt của nữ thần may mắn hay gì? Sao lại may mắn đến như vậy?

Khi Cố Duệ còn đang lầm bầm trong bụng, thì đột nhiên cô sững người, bởi vì Bạch Ngọc Đường và Nhạc Nhu một trước một sau đều đột nhiên đi lấy binh khí.

Lần lượt là Đoài thượng khuyết và Khảm trung mãn, chính xác vậy sao? Cố Duệ mắng thầm, cô chính là dựa vào đầu óc của bản thân mình mà tìm ra đường tắt, hai người này lại thật sự dùng cách thức của Hàng Sư tìm được Hàng Khí.

Không được, lần sau gặp tên đầu trọc, cô nhất định phải bắt hắn truyền dạy nghiêm túc, không thôi cô sẽ phản sư môn!

Cố Duệ bồn chồn, sợ lại bị Bạch Ngọc Đường đoạt mất Hàng Khí nên liền loạng choạng đứng dậy, vừa khéo chỗ của cô là Tốn hạ đoạn, nhưng bảo đao đã bị tên Lý Đại Hùng kia đoạt mất. Cô chỉ có thể đi đến vị trí Ly ở bên cạnh, đó là một thanh nỏ tiễn, là nỏ tiễn nhỏ đeo trên tay?

Cô là một nữ nhân bá khí, quang minh chính đại, sao lại cho cô nỏ tiễn ám khí hại người? Lẽ nào là do nhìn thấu mặt đen tối trong nội tâm của cô?

Trong lòng Cố Duệ, một mặt mắng thầm, một mặt vui vẻ cầm nỏ tiễn nhanh chóng đeo lên cổ tay, tách, cái chốt đã khóa, cô đột nhiên cảm thấy cổ tay bị cái khóa của nỏ tiễn này siết chặt lại, hơn nữa bên trong không biết dùng loại da thú gì, áp vào da cảm thấy vô cùng thoải mái, chẳng hề có chút cảm giác lạnh lẽo của binh khí.

Thiết kế của cái nỏ tiễn này cũng rất kỳ quái, không có chốt cơ quan, vậy làm sao để bắn tiễn? Cô còn đang nghi ngờ thì đột nhiên phát hiện phía dưới nỏ tiễn còn có một cái nhẫn màu bạc, cô cẩn thận nhìn cái nhẫn, phát hiện bên trong có những chữ rất nhỏ… Tử Mẫu Phi Diệm Nỏ.

A, cái tên này, vừa nhìn vào liền biết không phải hàng lề đường rồi, cô xem xét một hồi, đeo chiếc nhẫn lên ngón giữa, kết cấu bên trong của nỏ tiễn khép kín, cô nhìn không thấy được gì, nhưng cô suy đoán chiếc nhẫn này chính là dùng để khống chế nỏ tiễn.

Cần dùng Hàng Lực phát động? Trong lòng không nắm rõ, muốn suy nghĩ cách bắn lén, nhưng trước tiên cô cần tìm những cái Hàng Khí khác đã, biết đâu có thể lấy được nhiều chút, đem về chia cho Yêu Yêu!

Cố Duệ nghĩ vậy nên liền cất bước, nhưng cô đột nhiên giật mình, quay đầu nhìn giá binh khí lúc nãy đặt nỏ tiễn, trên tay vịn của nó còn có khắc văn, màu xanh lục, trông rất kỳ dị.

Cô tự nhiên cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng nhất thời không nói ra được, vậy nên tiến tới gần để quan sát. Cô có cái tật, đó là cuồng suy nghĩ, do vậy mà cô mới thông minh thế này! Thật đó!

Nhưng khi Cố Duệ tính xem xét khắc văn xanh lục kia, thì cô lại ngửi thấy mùi trên nó... lạnh lẽo hôi tanh.

Não Cố Duê chợt khựng lại, cô nghĩ đến một chuyện, một chuyện rất đáng sợ... Trước đây, người thiết kế lăng mộ này luôn tìm cách giết sạch bọn họ, làm sao có thể chừa cho bọn họ một con đường sống ở chỗ này, thậm chí còn rộng lượng tặng cho họ bảy thanh Hàng Khí?

Hơn nữa còn cố ý ẩn giấu Hàng Văn của Hàng Khí, khiến bọn họ chỉ có thể dùng phương pháp của Hàng Sư để tìm kiếm chúng...

"Đây là bát quái đồ, bát quái trấn tà, bảy thanh Hàng Khí đặt ở bảy phương vị bát quái, mở cửa ra chính là đã phá giới, nếu như động đến bảy thanh Hàng Khí, vậy thì…" Cố Duệ mặt mày tái xanh, quay mặt về phía đám người đang tìm kiếm Hàng Khí hét lớn: "Đừng đụng vào chúng! Mẹ kiếp, nơi này có quỷ!"

Cô tuy không quan tâm đến sống chết của đám người Trịnh Khải, nhưng cô sợ bọn hắn động chạm lung tung, nếu như đụng đến bảy thanh Hàng Khí, khởi động cạm bẫy của kẻ thiết kế, đến lúc đó...

Đám người Trịnh Khải sau khi nghe thấy Cố Duệ hét lớn, sững sờ một chút, sau đó liền cười lạnh.

Duy chỉ có ba người Nhạc Nhu trong lòng lo lắng, Cố Duệ là người thông minh nhất trong đám người bọn họ, rất hiếm khi phạm sai lầm, cô nói có quỷ, vậy khẳng định là có quỷ!

Chạy! Nhạc Nhu đã lấy được một thanh kiếm, do vậy rất dứt khoát. Lý Đại Hùng lại càng nghe lời Cố Duệ, không nói gì liền cõng Cố Duệ xông ra khỏi lầu gác. Khổng Động Sinh tuy không cam tâm, nhưng hắn biết tính mạng là quan trọng nhất, vậy nên tiện tay với lấy một thanh rồi chạy ra.

Bốn người ra khỏi lầu gác, mấy người Trịnh Khải bên trong vốn không muốn đi, nhưng nhìn thấy Bạch Ngọc Đường cũng đã phóng ra ngoài, lúc này bọn họ mới cảm thấy không ổn, vội vàng chạy theo…

Khi Cố Duệ nhìn thấy chủy thủ trong tay Khổng Động Sinh, lập tức cô cảm thấy vô cùng đau đầu… Đây là một thanh Hàng Khí!

Cũng ngay vào lúc đó… ầm! Giá đỡ binh khí trong phòng đột nhiên chuyển động, dường như đã khởi động cơ quan, hoa văn màu xanh trên giá phóng ra khí màu xanh nồng đậm!

Là thi khí! Đám người Trịnh Khải kinh sợ, điên cuồng chạy ra cửa…

Đám người Cố Duệ cũng cảm nhận được động tĩnh bên trong căn phòng đó, làm sao dám dừng lại, đang muốn quay đầu chạy thì dưới chân đột nhiên lắc lư, nền đất tiếp nối với lầu gác đang hạ xuống!

Thi thủy ở phía dưới sùng sục mãnh liệt, dường như đang kêu gào muốn nuốt chửng bọn họ.

Mẹ kiếp! Cái tên thiết kế kia có thể chừa cho người khác ác với không?

Cố Duệ thật muốn xé nát hắn ra!

***

(1) Ý ám chỉ có binh khí giấu trong hồ trên lầu gác, người có duyên sẽ lấy được bảy món.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 150: Ăn Cỏ

Cái trụ đá nối với lầu gác kia vốn rất to chắc, nhưng không biết ở dưới có cơ quan gì mà có thể kéo nó xuống, nó hạ xuống, trọng lượng chìm xuống, nước hồ dâng lên, Cố Duệ bị đám Dã Cẩu kia hành cho máu huyết đều trúng thi độc, chẳng biết rơi vào trong nước sẽ biến thành cái bộ dạng gì, nhìn hai người trước mắt biến mất không dấu tích, có thể biết ngay kết cục của họ chỉ có con đường chết.

Chạy mau! Đám người Cố Duệ muốn chạy theo cây cầu treo tiến vào trong địa động trước khi bị chìm xuống, Hàng Khí đã cầm được trong tay rồi, chủ mộ thất còn có bảo bối gì nữa bọn họ không dám nghĩ đến… Lăng mộ này quá tàn độc rồi!

Bốn người trước sau xông đến chỗ cầu treo, mới chạy được một phần ba, do một đầu trụ đá kết nối đã bắt đầu chìm xuống nên cây cầu treo cũng đung đưa hạ dần xuống, đám người Nhạc Nhu vẫn đứng vững, còn Cố Duệ thì bị dọa xanh mặt.

Bởi vì cô đang được cõng, khi Lý Đại Hùng bị rung lắc, cô xém tí nữa cắm đầu xuống đất, bên dưới chính là thi thủy đang ùng ục, xanh lè xanh lét.

Mẹ kiếp, hù chết chị đây rồi, Cố Duệ vội vàng nắm chặt bả vai Lý Đại Hùng, có thể là do đứng trước bước đường sinh tử, mà Lý Đại Hùng trước kia ở Khuê Sơn vốn thành tích học trúc bộ rất tệ hại, nay lại có thể thân nhẹ như yến, bước nhanh như bay.

Điều này đã nghiệm chứng được một chân lý của nhân loại… sợ chết mới thật sự là dũng sĩ.

Cây cầu treo chìm dần xuống, đám người Cố Duệ đã chạy được hai phần ba, trước mắt chính là phía đài nổi…

Ầm!

Cả cây cầu treo đột nhiên rơi xuống! Dây thừng phía sau đã bị đứt!

Lý Đại Hùng, Khổng Động Sinh, thậm chí cả Nhạc Nhu cũng đều bị rơi xuống. Bạch Ngọc Đường cũng nhảy xuống, nhưng người này thân pháp siêu tuyệt, gót chân điểm một cái, nắm lấy sợi dây thừng đứt đoạn, thuận theo độ cong nắm lấy Nhạc Nhu, hai người đu theo sợi dây thừng bay đến tường đá phía bên kia.

Lý Đại Hùng (giơ tay ra): *Mẹ kếp, còn chúng tôi nữa!*

Cố Duệ: *Tôi đã nói là cái tên này mưu đồ bất chính mà!*

Khổng Động Sinh: *Đám người Hàng Sư, không phải tham tài thì cũng háo sắc, đều là quỷ cả!*

Có điều dây thừng không chỉ có một sợi, Lý Đại Hùng và Khổng Động Sinh mỗi người nắm lấy hai đầu dây, theo hướng cầu treo nhảy xuống…

"Khỉ này, nắm chặt tôi!" Lý Đại Hùng đang hét lớn, đột nhiên cảm thấy trên lưng nhẹ tênh… cứ như không có người!

"Khỉ này!" Lý Đại Hùng quay đầu nhìn xuống, cứ tưởng Cố Duệ bị rơi mất rồi, do vậy mà tiếng kêu vô cùng bi thảm, giống hệt tiếng heo bị thọc huyết.

"Cô ấy ở bên đó!" Khi Nhạc Nhu vừa rớt xuống thì bị Bạch Ngọc Đường giữ chặt eo, cô có chút kinh ngạc và túng lúng, nhưng cô không có thời gian nghĩ quá nhiều, quay đầu liền nhìn thấy chỗ Cố Duệ đứng.

Bên nào? Lý Đại Hùng quay đầu nhìn… Cố Duệ thì ra đã nhảy đến chỗ sợi dây thừng sát vách, sát vách còn có một cây cầu treo!

Bọn họ giữ nó để làm gì?

Khi Lý Đại Hùng còn đang mơ hồ, thì nhìn thấy trên cây cầu treo sát vách có người… đương nhiên là đám người Trịnh Khải.

Cố Duệ đã qua đó, trực tiếp một cước đá vào một tên, ơ, trong tay tên đó còn đang cầm một cây chủy thủ, chính cây chủy thủ này vừa nãy đã cắt đứt sợi dây thừng cầu treo của bọn Cố Duệ.

Cố Duệ hiện tại rất yếu ớt, nhưng biểu hiện vô cùng tàn ác.

Chính vào ba giây trước, khi cô vừa mới khôi phục ám ảnh tâm lý bị rơi xuống, thì mẹ kiếp… lại bị rơi lần nữa!

Lần này đúng thật là bị rơi xuống, bả vai của Lý Đại Hùng còn chưa kịp nắm lấy. Khi bị rơi xuống, cô vội vàng quơ lấy sợi dây thừng, vừa khéo nhìn thấy đám người Trịnh Khải chạy trốn từ một đầu cầu treo khác…

Cố Duệ vốn cũng chẳng phải thể loại thích hùng hổ dọa người, cũng rất biết xem xét thời thế, nhưng hiện tại, cô thật sự điên lên rồi!

Thế là nhảy lên! Rồi thì nhảy qua! Rồi thì đạp lên không khí! Rồi thì đáp đất!

Rồi thì rút kiếm!

Cái tên bị đá bay vừa mới rớt xuống, trường kiếm trên hông của hắn bị rút ra, hắn vừa cảm nhận được người đó quay đầu lại thì cổ đã bị Cố Duệ chém một phát, máu tươi tung tóe!

Con người tàn độc này hoàn toàn không hề giống với con người trước đây Lý Đại Hùng từng nhìn thấy… Hắn biết Cố Duệ tuy nhìn lạnh lùng, nhưng vốn không bao giờ làm càn, cũng không bao giờ coi mạng người như cỏ rác, giết người, là một chuyện rất xa lạ với bọn họ.

Nhưng khi bị bức đến giới hạn, thì ra cô ấy cũng có thể tàn bạo như vậy?

Quá nhanh, quá nguy hiểm, giống như vừa nãy sợi dây thừng trên cầu treo của đám người Cố Duệ bị chém đứt không kịp đề phòng, quá trình báo thù của Cố Duệ cũng quá thần tốc, khiến hai tên Hàng Sư chưa kịp phản kháng thì đã toi mạng!

Nhạc Nhu cũng vô cùng kinh ngạc, Bạch Ngọc Đường cũng nhíu mày… Nữ nhân này luôn có những hành động ngoài dự đoán, không thể khinh thường.

Trước mặt chỉ còn lại ba người, cộng thêm hai người vừa rơi xuống, những người còn lại đều đã chết ở bên trong, trong ba người còn sống có Trịnh Khải và Triệu Long, sau cơn kinh ngạc bọn họ đều nảy sinh ý định giết chết Cố Duệ.

Triệu Long đặt mũi tên lên cung…

Cố Duệ cầm sợi dây thừng lắc một cái, cả cái cầu treo đều rung giật, mũi tên kia làm sao có thể nhắm trúng! Triệu Long sau khi giật mình liền ổn định thân thể, nhưng Cố Duệ đã bay tới…

Triệu Long còn chưa kịp lên mũi tên thứ hai, Trịnh Khải ở phía sau đã vung roi da ra! Nhưng điều khiến hắn ngạc nhiên là mặc dù cây cầu treo rung lắc dữ dội nhưng Cố Duệ vẫn có thể ổn định tránh né, chớp mắt đã xông đến trước mặt bọn họ, một chân quét đến hạ bộ của Triệu Long, quá độc ác! Trên cây cầu treo này làm sao có thể đỡ được chiêu thức nham hiểm đó, Triệu Long mặt mày biến sắc, lui về không được, nhảy lên chẳng may bị cây cầu đang đung đưa hất xuống thì sao!

Chú thuật! Mau niệm chú thuật! Trịnh Khải niệm chú thuật, lòng bàn tay phát ra ánh sáng nhạt của Hàng Lực, sợi roi da giống như rắn ngọ nguậy, đột nhiên quấn lấy bả vai Cố Duệ, tàn nhẫn hất cô ra khỏi cây cầu… Cố Duệ bị hất bay đi.

Lý Đại Hùng kinh hồn bạt vía, nhưng bản thân cũng… Ầm! Hắn đập vào tường đá, nhìn xuống dưới thi thủy cách hắn không quá ba mét, đột nhiên cả người đều thấy không ổn.

Leo! Mau leo đi! Nhưng căn bản không thể leo được!

Phía trên, Bạch Ngọc Đường đã buông Nhạc Nhu ra, hắn một câu cũng không nói, Nhạc Nhu nhìn hắn, cũng chẳng nói gì, hai người bọn họ đều cầm sợi dây thừng của cầu treo, tường đá bên dưới đài nổi này cũng có dán tấm gỗ, tấm gỗ nhẵn bóng, chỉ có thể nắm dây thừng bò lên.

Nhưng hiện tại Nhạc Nhu làm sao có thể bò lên, cô nhìn thấy Cố Duệ bị Trịnh Khải dùng dây da hất bay đi thì tái mặt.

"Cố cô nương!" Nhạc Nhu la lên, cô muốn qua cứu, nhưng lại thấy Cố Duệ… kéo ngược lại sợi dây da, Cố Duệ nặng lắm sao? Không nặng, chỉ là cũng không nhẹ, nhưng mà lại kéo được Trịnh Khải đến mép cầu… trọng lượng chênh lệch, cả cây cầu đều sắp lật.

Như vậy dẫn đến Triệu Long và Trịnh Khải cũng đều bị rơi xuống, được rồi, như vậy cũng giống nhau thôi! Cố Duệ đá một phát, chiếc giày liền bay trúng mặt Trịnh Khải! Sức lực không nhỏ, đá hắn bay sang phía Triệu Long, hai người xém chút nữa không nắm được sợi dây thừng…

Nữ nhân này quá độc ác, đã vậy rồi còn đá một cước!

“Ả họ Cố kia! Sắp rớt xuống rồi mà ngươi còn…”

Cố Duệ lại đá thêm vào bụng hắn một cước! Lão tử chính là đá ngươi đó!

Hai người Trịnh Khải đều oán hận, nhưng không dám làm gì.

Lúc này họ nhìn thấy Bạch Ngọc Đường bay vụt qua, đương nhiên, cũng có thể “Mặc kệ cô ta, chạy mau!” Trịnh Khải vẫn còn lý trí, cảm thấy trụ đá chìm xuống, sợi dây thừng của cầu treo cũng bắt đầu mềm đi, một hồi nữa sẽ không thể đi được!

Nhưng ngay lúc này… Phựt! Cây cầu treo của Cố Duệ gãy!

Cả ba người đều đâm sầm vào đài nổi! Ầm, cả người bị đập vào tấm gỗ, Cố Duệ choáng váng cả đầu óc, nhưng cô lập tức nhìn thấy thi thủy phía dưới cách bọn họ không quá một mét, bọt khí còn nổi lên ùng ục.

Mẹ kiếp, Cố Duệ giật bắn người, nắm sợi dây thừng bò lên trên, một đám người vội vàng bò lên, chẳng ai muốn chọc vào đối phương nữa.

Cố Duệ xử lý hai kẻ, đá được hai cước, tâm lý cũng đã thoải mái hơn, nhưng hiện tại đã dùng hết sức mạnh hấp thu từ mảnh ngọc, khí lực không còn đủ nữa, cũng may, hai người Trịnh Khải cũng đã hết hơi, không có gan tìm cô kiếm chuyện.

Khoảng cách một mét kéo dài thành bảy tám mét, cách đài nổi cũng còn một đoạn nữa, khi Cố Duệ chuẩn bị trèo lên, thì đột nhiên có gió lạnh… Cố Duệ nghiêng người, một mũi tên nhắm vào mặt cô bắn tới, cô tránh qua, đang muốn phản kích thì đột nhiên ngửi thấy mùi xác thối nồng đậm, mùi này đến từ bên dưới, là mùi từ những bong bóng khí vỡ ra trong không trung, cô nhất thời cảm thấy thi độc được áp chế trong người bộc phát, bàn tay tê nhức… Phựt! Cố Duệ buông dây thừng, rơi xuống…

Cảnh tượng này khiến đám người Nhạc Nhu sững sờ, còn đám người Trịnh Khải thì vui vẻ.

“Khỉ!!!” Tiếng la của Lý Đại Hùng thức tỉnh Cố Duệ, sau khi hồi thần, cô dùng kiếm đâm vào ván gỗ…

Soạt! Kiếm đâm vào ván gỗ, không đúng, sao lại mỏng như vậy! Kiếm cắt ván gỗ ra, Cố Duệ vẫn còn trượt xuống dưới… mãi đến khi một khối ván gỗ bị Cố Duệ cắt ra, mảnh vỡ rơi xuống, Cố Duệ mới xem như dừng lại được, nhưng khi cô ngước đầu nhìn lên thì đột nhiên mặt biến sắc.

Đám người Nhạc Nhu tự nhiên cũng nhìn theo xuống, tự nhiên cũng nhìn thấy bên trong ván gỗ lộ ra… thứ trắng trắng, xanh xanh, đen đen…

Trắng là xương cốt, đen là đầu tóc, xanh là cỏ mọc ra từ trong xương và tóc.

Bên trong một khối đá đại khái có ba bốn thi thể, xếp chồng lên nhau, khối đá bị nứt ra, thi dịch bên trong cũng chảy ra. Thanh kiếm của Cố Duệ cắm vào ngực của một thi thể, kẹt ở đó, Cố Duệ không thể nhúc nhích, chỉ có thể nhìn thi dịch chảy ra, lan đến thanh kiếm..

Không! Cố Duệ không dám nhìn thẳng, nhưng nó vẫn men theo lưỡi kiếm, đến chuôi kiếm, sau đó đến tay cô… lạnh như băng, thi độc mãnh liệt xâm nhập vào!

Cố Duệ cảm thấy lần này thật sự chết chắc rồi! Chết ngắc không còn nghi ngờ gì nữa!

“Cố cô nương! Mau ăn cỏ!” Bên trên đột nhiên truyền đến tiếng la của Nhạc Nhu, Cố Duệ nội tâm tan vỡ, Nhạc mỹ nhân, tôi sắp chết bà nó rồi, cô còn bảo tôi ăn cỏ nữa!

“Đó là Doanh Tung Thảo! Áp chế thi độc!” Nhạc Nhu vội vàng giải thích, lúc nãy vừa nhìn thấy cô cũng giật mình, không phải bị chấn động chỉ bởi vì xương cốt trong ván gỗ, mà thứ khiến cô kinh hãi hơn chính là Doanh Tung Thảo trong mớ xương cốt đó!

Là thật hay giả vậy, tôi đọc sách ít, Nhạc mỹ nhân, cô đừng lừa tôi!

Cố Duệ bán tín bán nghi, nhưng cũng chẳng còn cách nào khác, thi độc trong người cô quá nhiều rồi, không phải là thứ mà sức mạnh từ mảnh ngọc đuôi cá có thể áp chế nữa rồi, cô chỉ có thể cắn răng kéo lấy nắm Doanh Tung Thảo.

Coi như ngựa chết chữa thành ngựa sống! Có điều, cái thứ đồ chơi này là mọc ra từ trong thi thể…

“Ha ha ha, Khỉ này, cô mau ăn đi, thứ này so với nấm hương trên mộ còn bổ hơn ấy!” Lý Đại Hùng tuy rằng rất lo lắng cho Cố Duệ, nhưng cũng đã quen thói châm chọc cô.

Được rồi, lần này quả nhiên là bị hắn châm chọc rồi, Cố Duệ cười lạnh: “Anh cẩn thận đừng để bị rơi xuống đây, nếu không sẽ phải ăn cỏ giống như tôi!”

Cố Duệ vừa nói vừa nhìn mớ Doanh Tung Thảo, ăn thứ này rồi, chắc cả tháng sau cô cũng sẽ nuốt không nổi cơm.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 151: Sư Phụ Đến Rồi!

Đám người Trịnh Khải vui mừng, dù cho Cố Duệ ăn Doanh Tung Thảo có tốt lên hay không, thì Doanh Tung Thảo và thi độc chung quy là lấy độc trị độc, để xem Cố Duệ có thể như thế nào?

Lúc này bọn hắn đã vượt qua đám người Nhạc Nhu leo lên trên đài nổi, đang tính đi…

Ầm ầm ầm! Ngọn núi rung lắc dữ dội, cả đám người đều giật mình, cũng ngay lúc này, âm thanh lốc cốc lốc cốc truyền đến… giống như là có cơ quan gì đó đang khởi động, có thứ nước gì đó chảy đến.

Ba người Trịnh Khải chỉ nhìn thấy cửa động dường như có ánh sáng xanh chói mắt… rất hiển nhiên, thi thủy đến rồi!

Ào! Khi thi thủy từ trên đài nổi đổ xuống, trái tim Lý Đại Hùng và Khổng Động Sinh đều tan vỡ!

Cố Duệ, cái miệng quạ đen nhà ngươi!

Cố Duệ bình tâm: *A ha, mọi người cùng ăn cỏ nhé!*

Khi thi thủy đổ ập xuống, Cố Duệ kìm nén cực độ, lấy Doanh Tung Thảo nhét vào miệng nhai ngấu nghiến…

Mùi hôi thối tanh tưởi nồng đậm xông lên, Cố Duệ muốn nôn ra, nhưng cố gắng kìm chế nuốt xuống! Khi vừa mới nuốt xuống cổ họng...

Ầm!

Cố Duê bị thi thủy mạnh mẽ cuốn vào trong hồ, mấy người Lý Đại Hùng cũng chẳng khá hơn, mọi người đều bị diệt gọn, tất cả giống như một nồi tạp bí lù bị cuốn vào trong hồ, nhưng bọn họ cũng đều đập vỡ được miếng ván gỗ trên tường đá, lấy Doanh Tung Thảo mọc trên xương cốt cho vào miệng.

Thời khắc sinh tử, hình tượng chẳng là cái gì cả, ngay cả Nhạc Nhu cũng không do dự ăn Doanh Tung Thảo.

Doanh Tung Thảo vào người, đánh nhau cùng với thi độc trong cơ thể, đám người Nhạc Nhu đều cảm thấy khó chịu, nhưng chỉ có thể làm vậy để tránh khi rơi vào trong hồ, bị thi độc bức chết.

Nhưng… Cố Duệ hiển nhiên còn tồi tệ hơn, thi độc trong người cô đã tồn tại rất lâu rồi, càng lâu càng khó trị tận gốc, cô cũng chỉ ăn một cây Doanh Tung Thảo xong thì liền bị cuốn vào hồ, thi độc trong hồ bạo phát mãnh liệt, cô căn bản chẳng còn thần trí mà đi đến vách đá lấy thêm Doanh Tung Thảo.

Do vậy… cô chìm xuống, tiếp tục chìm xuống, nhưng cô mơ hồ nhìn thấy tất cả mọi người đều bơi đến chỗ cô…

Cố Duệ cảm thấy rất nóng, mà lại rất lạnh, nhưng cô cảm thấy mình vẫn còn rất lý trí, lý trí đến mức cảm thấy bản thân đã sa vào cảnh địa lạnh lẽo tối tăm điên cuồng, cô vẫn có thể nghe thấy bên cạnh có tiếng người nói chuyện.

"Cô ta đã bị thi độc xâm nhập, hiện tại không giết thì chờ đến khi biến thành thi sẽ càng khó đối phó."

"Đúng vậy, nữ nhân này nhất định phải giết!"

"Cố cô nương đã dùng Doanh Tung Thảo, có thể áp chế thi độc trong người, nếu như trước khi độc phát tác mà giết cô ấy, như vậy chẳng khác nào xem mạng người như cỏ rác."

"Nhạc gia nha đầu, ngươi rốt cuộc vẫn còn rất trẻ, trúng thi độc như vậy làm sao có thể áp chế..."

"Im đi! Khỉ nhà chúng ta nhất định không sao! Mấy lão già các người đừng có nói xằng bậy!"

"Giết ả đi!"

Giết ả đi, giết ả đi! Cô nghe thấy rất nhiều người lặp lại câu này, không ngừng lặp lại.

Giết hết tổ tông nhà ngươi ấy! Cố Duệ muốn phản bác, nhưng cô lại không thể động đậy... thân thể này... cứ như không thuộc về cô nữa.

Lý Đại Hùng và Nhạc Nhu lúc này đứng trước mặt Cố Duệ, đối mặt với đám người kia, nói một cách cụ thể thì chính là ba người Trịnh Khải cùng với mấy Hàng Sư cường đại đứng sau lưng họ.

Sự đối đầu này là lấy trứng chọi với đá, mạnh yếu đã phân rõ ràng, nhưng hai người quyết không nhân nhượng, Khổng Động Sinh thì trước sau như một không hề lên tiếng.

Bạch Ngọc Đường đứng ở không xa đang vuốt thanh kiếm.

Nhưng chính vào lúc này, bọn họ đột nhiên cảm thấy người nằm phía sau Nhạc Nhu... phát ra âm thanh.

"Ả ta sắp phát tác rồi! Mau giết ả ta!" Trịnh Khải la lên, người trung niên bên cạnh nhìn hắn, tiến lên một bước, đọc chú ngữ, tiểu đao trong tay trôi nổi xoay chuyển theo ngón tay ông ta...

Nhạc Nhu không sợ phi đao Hàng Khí, cô sợ vì hắn là Hàng Sư nhị quái khá mạnh, cô biết hắn, trước đây hai người đã từng có giao tế, tên hắn là Hà Vân.

Phía sau Hà Vân còn có mấy vị Hàng Sư nữa, trong lòng Nhạc Nhu sợ hãi, nhưng cô không thể không ra tay!

Dải lụa xuất ra, đánh vào phi đao! Bốp! Dải lụa và phi đao đều bị đánh bay ngược lại.

Ngang tay? Thực lực ngang hàng!

Người nam tử trung niên đã hơn bốn mươi tuổi, nhìn thấy Nhạc Nhu chỉ là một tiểu cô nương hai mươi tuổi có thể đánh ngang tay với mình, trong lòng đương nhiên không vui, sắc mặt cũng lạnh đi mấy phần.

"Nhạc Nhu, ngươi tuy xuất thân Nhạc gia, nhưng đừng quên bản thân cũng là một Hàng Sư! Vì tư tình mà dung túng tà ác, như vậy không cảm thấy xấu hổ với dải Vân Linh Phiêu trong tay hay sao?"

Vân Linh Phiêu là Hàng Khí khá nổi tiếng trong giới hàng đạo ở U Châu, được xếp vào trong thập đại Hàng Khí, nhìn Nhạc Nhu hàng lực không bằng tên nam tử kia, nhưng lại có thể đánh ngang tay với ông ta cũng đủ biết Hàng Khí kia lợi hại dường nào.

Nhạc Nhu rũ mắt, thần sắc lãnh đạm: "Tôi chỉ biết Cố cô nương đối với tôi có ơn, trong lăng mộ đầy nguy hiểm nếu như không có cô ấy nhiều lần thông minh cơ trí, tôi đã sớm bỏ mạng rồi, bất kể là Hàng Sư hay người thường, phàm là một giọt ân tình cũng phải dùng cả suối nước báo đền, huống hồ là ơn cứu mạng!"

Ngừng lại một chút, cô nhìn đám người: "Hơn nữa còn chưa biết có phải biến thành xác sống hay không, nếu như thật sự biến thành xác sống, dựa vào thực lực của nhiều tiền bối ở đây như vậy, lẽ nào sợ không giải quyết được? Có gì trước khi sự việc phát sinh lại gây thêm sát nghiệp."

Khả năng dùng tình cảm thương lượng của Nhạc Nhu hơn Lý Đại Hùng rất nhiều, những lời này khiến sự lạnh lùng của đám Hàng Sư tản bớt đôi chút, huống hồ bọn họ biết rõ thế lực sau lưng Nhạc Nhu, sống chết của cô gái trúng độc kia chẳng quan trọng gì, bọn họ hà tất phải gây chuyện!

Trịnh Khải nhìn đám người kia dường như muốn bỏ qua, nhất thời cảm thấy chột dạ, ánh mắt lóe lên sau đó liền cắn răng nói: "Chư vị tiền bối, trên người nữ nhân này có bảo vật hỗ trợ, vô cùng hiếm có, nếu như hóa thành xác sống e rằng sẽ rất khó đối phó."

Bảo vật và biến thành xác sống có quan hệ gì với nhau? Không có! Nhưng trọng điểm đã được hắn chỉ ra! Đó là Cố Duệ có bảo vật!

Quả nhiên, cổ nhân người người đều hám lợi, Hàng Khí so với tiền tài càng khiến đám Hàng Sư điên cuồng hơn.

Cho nên, đám Hàng Sư vốn dĩ không quan tâm đến sống chết của Cố Duệ đột nhiên cõi lòng dậy sóng, dù gì cũng chỉ là một nhân vật nhỏ bé, đối phương còn trúng thi độc mạnh như vậy, giết thì cứ giết thôi, cho nên...

Nhạc Nhu thầm la lên không xong, Lý Đại Hùng cực kỳ oán hận tên Trịnh Khải, cảm giác tên này chính là thuốc cao bôi trên người, con chó điên này.

Đại Hùng cắn răng, nhưng cũng biết hiện tại không thể tùy tiện động thủ, nếu không sẽ cho đám người kia lý do ra tay... Lúc trước Nhạc Nhu đã nhắc nhở hắn, tuyệt đối không được động thủ trước.

Chính vào ngay thời khắc mọi thứ đang càng lúc càng trở nên nguy hiểm này.

"Khụ khụ khụ!" Phía sau truyền đến tiếng ho, rất là đột ngột.

Tất cả mọi người kinh ngạc, Khổng Động Sinh không dám tin nhìn Cố Duệ đang ngồi dậy.

"Nhìn tôi làm cái gì, khát chết tôi rồi, có nước không?" Cố Duệ yếu ớt nhưng giọng nói rõ ràng, mọi người nhìn cô, tuy gương mặt trắng bệch nhưng làm gì giống như xác sống... xác sống đều trợn trừng mắt cá, gân xanh lồi lên.

Cố Duệ đã tỉnh lại rồi, mọi người chẳng có lý do gì để động thủ với cô... Hàng Sư cũng có quy tắc.

"Tiền bối, chắc chắn là bảo vật trên người cô ta rất lợi hại, áp chế được thi độc, lăng mộ Tư Mã Ý rất nguy hiểm, nếu như có bảo bối tương trợ, sẽ như hổ thêm cánh, chúng ta sẽ nắm chắc được khả năng rời khỏi đây!"

Lần này đến phiên Triệu Long mở miệng, dường như không bức Cố Duệ đến đường chết thì hắn không cam tâm.

Trịnh Khải cũng mạnh miệng nói: "Trên người cô ta còn có một thứ Hàng Khí nữa, chính là thứ lấy được từ trong kho vũ khí, các vị hãy nhìn cổ tay cô ta..."

Thật ra cái tên kia cũng là ăn ốc nói mò, chém gió lung tung, nhưng hắn lại nói trúng.

Mà bất kể là nói trúng hay không trúng, đám người Hà Vân nghe thấy liền dao động.

Đây là Hàng Khí gì, bọn họ nhìn không ra, phỏng đoán đây là do người thiết kế cổ mộ dùng phương pháp đặc biệt nào đó chế ra, nhưng bọn họ biết, thứ mà Nhạc Nhu và Bạch Ngọc Đường cầm trong tay khẳng định là Hàng Khí.

Hai đứa tiểu bối này khả năng cũng không vừa.

Nếu như thật sự có Hàng Khí, vậy Cố Duệ nói không chừng cũng đã cầm được Hàng Khí.

Hai món Hàng Khí? Vậy có thể kiếm chuyện rồi!

Cố Duệ hé mắt.

"Có thật sự trừ được thi độc không, còn phải xem thêm rồi hẵng nói." Hà Vân nắm phi đao, định tiến lên phía trước...

Đột nhiên có một thứ gì đó bay qua, tốc độc rất nhanh, rất mạnh, Hà Vân chỉ cảm thấy trước mắt có thứ gì xẹt đến, sau đó thì...

Ầm! Một viên gạch nhắm thẳng vào mặt Trịnh Khải.

Trịnh Khải trực tiếp ngã lăn ra đất, mặt mũi máu me be bét, sinh tử không rõ.

Mọi người còn đang kinh ngạc thì... cộp, cộp, cộp, có tiếng bước chân truyền đến.

Ngay sau đó... Trong ánh lửa rực rỡ, một cái đầu trọc một trăm vôn xuất hiện, cao lớn vạm vỡ, hay tay như cánh tay kỳ lân, từng bước từng bước đi ra từ trong cửa động đen kịt.

Vừa nhìn thấy người này, Lý Đại Hùng hai mắt đỏ hoe, xém tí nữa thì quỳ xuống: "Sư phụ, bọn họ ức hiếp con và Khỉ!"

Ngữ khí này thật quá uất ức, một tên nam nhân to con lực lưỡng lại nặn ra hai giọt nước mắt to như cái đấu, Nhạc Nhu nhìn thấy mà giật giật khóe mắt.

Tên đầu trọc dừng bước, vẻ mặt có chút ghét bỏ: "Sớm đã bảo hai người các ngươi về núi rồi, vậy mà lại tham ăn lười nhác trốn đi chơi, lót tót chạy đến đây để cho mấy lão già không nên nết ức hiếp, hừ!"

Lời này thật quá khó nghe, Hà Vân nổi giận đùng đùng! Mấy người khác cũng đang muốn phát điên...

Chỗ bức tường cách đó bảy tám mét, có một lão già đang trừng mắt nhìn tên đầu trọc, nhàn nhạt nói: "Ta muốn biết, ngươi là ngẫu nhiên lạc đường tới đây, hay là một mạch tìm đường tới đây."

Tên đầu trọc nhếch mép cười: "Ta nghe bọn hắn gọi ngươi là Lỗ đại sư, vậy ta gọi ngươi một tiếng Lỗ tiền bối vậy, dù gì thì tuổi ngươi cũng lớn hơn ta, ta hả, đích xác là tự tìm đến, cũng có thể nói, ta có thể đi ra, cho nên... ta có thể ngồi xuống uống một ly rượu không, nhờ ngươi xem thử tiểu đồ đệ của ta có thật sự... đáng chết?"

Hắn nghiến chặt hai chữ cuối, thờ ơ nhìn đám người Hà Vân.

Đám người Hà Vân nhất thời mặt biến sắc, đến cuối vẫn không nói được lời nào, bởi vì Lỗ đại sư đã trầm mặc, trầm mặc chính là ngầm thừa nhận, bọn họ chỉ có thể ngậm mồm lại.

Lão đầu trọc xách hồ lô rượu đến bên cạnh Cố Duệ, từ trên nhìn xuống, sau một lúc, hắn lùi lại một bước, bịt mũi nói: "Khỉ này, ngươi rơi xuống hố phân à, cả người gớm quá!"

Cố Duệ: *Mẹ kiếp, tôi trở về nhất định sẽ tiêu diệt sư môn!*

Nhạc Nhu kinh ngạc, sau đó cười khổ, đây là Hàng Sư Khuê Sơn sao? Mỗi người đều... rất đặc biệt.

Tên đầu trọc nhón tay dùng vải bịt mũi, sau đó nắm lấy cổ tay Cố Duệ, trầm mặc một lúc, như có suy nghĩ gì đó, liếc mắt nhìn Cố Duệ: "Sống dở chết dở, xém tí nữa là đi đời, phải uống thêm tí thuốc bổ dưỡng, trở về nói lão già giúp cô thúc đẩy máu huyết vài lần là được."

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 152: Hùng Hoàng

Vừa nghe thấy thúc đẩy khí huyết, mặt mày Cố Duệ liền tái mét, cô biết, thúc đẩy khí huyết chính là dùng công phu chưởng lực nén ép cơ thịt, đẩy máu chứa độc trong toàn cơ thể ép ra ngoài, so với bị đánh bầm dập không khác gì, có thể chết người đó!

"Không... không cần đâu, tôi cảm thấy vẫn có thể tự lực cánh sinh, lão già tuổi đã cao rồi, ngồi mao xí còn sợ bị lọt hố, không cần phải làm vậy đâu." Cố Duệ vẻ mặt yếu ớt mang theo chút hậm hực.

Tên đầu trọc cười chế giễu, đưa bình rượu đến trước mặt Cố Duệ: "Uống rượu, xua hàn xua độc, làm ấm cơ thể đã rồi uống thuốc."

Cố Duệ gật đầu: "Đưa tôi cái còn nguyên."

Lão đầu trọc: "Sao, chê hả!"

Cố Duệ: "Ừ, tôi sợ ông bị hôi miệng."

Để cô bị chết vì độc đi! Có điều người ở Khuê Sơn mỗi người đều có nét đặc sắc riêng, Lý Đại Hùng bình thường thích trữ đồ ăn trong túi, lão đầu trọc chính là tấm gương sáng để noi theo, hắn thích trữ đồ uống, trong túi toàn là rượu với rượu.

Nhạc Nhu nhìn vào liền biết thượng bất chính thì hạ tất loạn, so ra thì Cố Duệ cũng xem như vẫn còn bình thường?

Cố Duệ cầm lấy bình rượu uống một hơi, cô biết Khuê Sơn tuy chẳng có danh tiếng gì, nhưng bên trong vẫn có chút môn đạo, ví dụ như rượu này là do lão đầu trọc ủ, ở trong cho vào thứ gì thì không rõ, nhưng chắc chắn không giống rượu thông thường.

Cô chỉ uống một hớp, thi độc trong người liền tản đi một phần.

Cô nhìn lão đầu trọc, sau đó nhìn Nhạc Nhu, Nhạc Nhu rất lễ phép nên nói: "Vãn bối Nhạc Nhu bái kiến tiền bối."

Lão đầu trọc: "Tiểu cô nương thật xinh đẹp."

Hơ, Nhạc Nhu lần đầu tiên được một trưởng bối khen trực tiếp đến như vậy, thông thường những người kia sẽ khen cô đoan trang, rất có thiên phú, rất hiếm ai khen vẻ bề ngoài của cô.

"Khen người ta liền khen đẹp, sư phụ sao người lại có thể nông cạn như vậy!" Lý Đại Hùng cảm thấy sư phụ của mình thật quá sức thiếu văn hóa.

Đại Hùng hiện giờ rất có hảo cảm với Nhạc Nhu, chỉ sợ sư phụ đắc tội với người ta.

"Vậy cô nương ấy đẹp không?" Lão đầu trọc hỏi lại, Lý Đại Hùng vô thức gật đầu: "Đẹp!"

"Vậy nhìn cô nương ấy, rồi lại nhìn Khỉ, xấu không?"

Lý Đại Hùng sững sờ, quay lại nhìn Cố Duệ, rồi lại nhìn Nhạc Nhu, trịnh trọng gật đầu: "Xấu!"

Bị khen hai lần, Nhạc Nhu vô thức nhìn sang Cố Duệ, chỉ thấy người này uống xong hớp rượu thì trợn mắt.

"Xấu hơn tôi thì lấy đâu ra tự tin chứ!" Cô rất ung dung, nhưng hai má ửng hồng, so với vẻ trắng bệch lúc trước tốt hơn rất nhiều, hiển nhiên là do rượu này rất hữu dụng.

Lỗ đại sư dường như cũng không vội nói lão đầu trọc chỉ đường. Lão đầu trọc ngồi trên đất uống rượu, Cố Duệ ngồi bên cạnh, thần sắc cô rất ổn định, nhưng không ai biết tình hình thi độc trong người cô như thế nào.

Cũng không phải mọi người đều rảnh rỗi, bao gồm cả đám người Nhạc Nhu trong đó, thực tế bọn họ đều đã hít không ít thi độc trong hồ, chẳng qua là bọn họ đã ăn khá nhiều Doanh Tung Thảo, ngay lúc đó áp chế được thi độc, bây giờ chỉ cần bức phần độc còn lại ra ngoài là sẽ ổn.

"Sau đó xảy ra chuyện gì, chúng ta sao lại ở đây." Cố Duệ quan sát thấy không gian này rất hoang vắng và nhỏ hẹp, giống như là một cái hang động trong núi, có mấy cái cửa động, bên cạnh còn có một đầm nước, bên trong đều là thi thủy xanh lét.

Nhưng cả đám người, bao gồm Lỗ đại sư cũng đều ở đây, hiển nhiên là đang kiêng kị điều gì.

Bên ngoài có nguy hiểm? Cố Duệ cảm thấy não mình run lên.

"Dưới đầm thi thủy có lối thoát nước, kết nối với đầm nước này, chúng ta từ dưới đầm nước trồi lên liền nhìn thấy bọn họ ở đây." Lý Đại Hùng ngồi bên cạnh Cố Duệ, lấy bánh từ trong túi ra ngồi nhai.

Tuy nói rằng bánh được bao bọc rất tốt, nhưng mọi người nhìn thấy đều cảm giác buồn nôn.

Cố Duệ không nhìn hắn, quay đầu nhìn Nhạc Nhu xinh đẹp, cất tiếng hỏi nàng ấy: "Cô có còn Doanh Tung Thảo không?"

Nhạc Nhu gật gật đầu, lúc trước cô cũng cảm thấy nên đề phòng bất trắc, vì vậy có lấy thêm một ít Doanh Tung Thảo.

"Cô muốn ăn hả?" Nhạc Nhu có chút kinh ngạc, mùi vị của Doanh Tung Thảo này cô thật sự không dám bình luận, trước đây vì mạng sống nên mới nuốt đại vào miệng, nhưng bây giờ tuyệt đối không dám nghĩ đến việc thử mùi vị đó lần thứ hai, không ngờ Cố Duệ lại chủ động đề cập đến.

"Tôi sợ chết!" Cố Duệ chỉ quăng cho cô một câu trả lời như vậy, sau khi nhận lấy Doanh Tung Thảo, mặt không cảm xúc nhét vào mồm, sau đó hớp thêm hớp rượu, rượu của tên đầu trọc rất mạnh, mùi rượu xóa tan mùi vị buồn nôn của Doanh Tung Thảo, xem như cũng chấp nhận được.

"Nơi này cũng rất đặc biệt, Doanh Tung Thảo rất hiếm gặp." Lý Đại Hùng cười híp mắt nói.

Đúng là hiếm gặp, bởi vì chỉ trên những đống xương khổng lồ như vậy Doanh Tung Thảo mới mọc ra, nhưng mà cũng không nhất định sẽ có, bởi vì chỉ những hạt giống Doanh Tung Thảo đủ mạnh mẽ mới có thể kháng lại thi độc, mới có thể sinh trưởng trong đống xương cốt đáng sợ đó. Từ xưa đến nay độc vật đều là như vậy, tương sinh tương khắc, cùng nhau sinh trưởng, Doanh Tung Thảo này là độc thảo, nhưng có thể giải được thi độc, cũng coi như phù hợp quy luật thiên đạo.

Cố Duệ nhìn Lý Đại Hùng một cái: "Đúng là hiếm gặp, nhưng mà thứ hiếm gặp hơn chính là đống thi thể chất đống này, đây thật sự là lăng mộ Tư Mã Ý sao? Sao tôi nhìn thế nào cũng giống mộ của Trụ Vương."

Tư Mã Ý tuy là trong lịch sử có khen có chê, nhưng chí ít vẫn là một nhân vật trí dũng kiệt xuất, không phải là loại cuồng đồ tàn bạo giết chóc, bên trong vách núi được dán ván gỗ lên đều là thi thể, e là ít nhất cũng phải cả ngàn cái, thật sự quá tàn ác.

Lời này của Cố Duệ cũng là nói cho những kẻ khác đang ở đây nghe.

Tên nam tử áo xám bên cạnh Lỗ đại sư ngước mắt lên: "Đây đích thực là lăng mộ Tư Mã Ý, nhưng sau đó chắc chắc có tà sư đến đây, dùng thủ đoạn tà ác cải tạo lăng mộ này, cũng không rõ mục đích là gì."

Đúng vậy, đây làm sao có thể là lăng mộ đế vương, rõ ràng là nơi đồ sát.

Nhạc Nhu lúc này đã đến bên cạnh Cố Duệ, nhỏ giọng nói: "Bên ngoài là những hành lang giống như mê cung, trong đó có một số thứ rất đáng sợ, ngay cả đám người Lỗ đại sư cũng thấy khó xử lý, vậy nên mới lui vào nơi này tìm kế sách."

Thứ rất lợi hại, lại là quỷ?

"Không phải quỷ." Dường như hiểu được nghi vấn của Cố Duệ, Nhạc nhu cười khổ: "Là Quỷ Bộ Xà."

Quỷ Bộ Xà? Cố Duệ xém tí nữa làm rớt bình rượu.

Quỷ Bộ Xà quả thật không phải quỷ quái, nhưng so với quỷ quái cũng chẳng khác nhau là bao. Cố Duệ và Yêu Yêu từng đọc không ít sách cổ, trong đó có một cuốn gọi là "Thiết Thiện Trân Dị Chí", trong đó ghi lại những dị thú hiếm có trong trời đất, Quỷ Bộ Xà chính là một sinh vật rất lợi hại trong số đó, khiến Cố Duệ phải xem đi xem lại mấy lần.

Con rắn này tốc độ rất nhanh, có năng lực biến đổi màu sắc, còn có thủ đoạn ẩn nấp cao tay, bình thường khi nó mai phục không ai có thể cảm nhận được, nếu như bị nó tập kích trúng rồi thì căn bản xem như toi mạng.

Con rắn này có kịch độc, độc của nó cũng rất kỳ quái, bị nó cắn trúng, độc tố xâm nhập vào người sẽ không chết ngay, nhưng mà sẽ biến thành khùng khùng điên điên, bước đi vặn vẹo như con rắn, phát cuồng như ma quỷ, mất hết tính người.

Thậm chí có một số còn làm ra những hành vi khiến người khác kinh tởm, nhưng đi không quá bảy bước kinh mạch sẽ mục nát, bạo huyết mà chết.

Bình thường những người coi trọng mặt mũi đều nguyện ý để bị một đao chém chết còn hơn là chết theo cách đó, đám Hàng Sư lại càng coi trọng thể diện, do vậy vô cùng kiêng kỵ nó.

"Thế này chi bằng gặp một con cương thi còn hơn." Cố Duệ phán một câu liền khiến mặt mày Lý Đại Hùng nhăn nhúm... Khỉ này, cầu xin cô đừng mở miệng quạ đen ra nữa.

Nhưng Quỷ Bộ Xà lợi hại như vậy, tên đầu trọc sao có thể nắm chắc? Cố Duệ như có điều suy nghĩ, một hồi sau, đột nhiên nhìn rượu xong tay mình, cô cười.

Thì ra là vậy.

Cố Duệ cũng đã không sao rồi, người ở đây cũng nghỉ ngơi đủ rồi, Lỗ đại sư cuối cùng cũng nhìn sang tên đầu trọc.

Đám người Hà Vân trong lòng căm tức, nếu như cái tên đầu trọc không rõ lai lịch này dám lừa gạt bọn họ, bọn họ đảm bảo sẽ khiến cho hắn chết vô cùng khó coi!

Tên đầu trọc cũng biết tốt xấu, không gây chuyện với bọn họ, sau khi đứng dậy, nhấc hồ lô rượu lên, lắc qua lắc lại, hương rượu từ trong bay ra.

"Rượu?" Lỗ đại sư như có điều suy nghĩ: "Ngươi muốn dùng rượu đuổi Quỷ Bộ Xà? Lẽ nào đây chính là Hùng Hoàng tửu?"

Tên đầu trọc lắc đầu: "Bình này không phải." Hắn lấy trong túi ra một cái bình nhỏ: "Đây mới phải."

Rắn sợ Hùng Hoàng, Hùng Hoàng tửu quả thật có thể đối phó với Quỷ Bộ Xà! Đám người Hà Vân tuy rằng không cam tâm nhưng cũng rất vui mừng, Hà Vân đang muốn tiến lên lấy Hùng Hoàng tửu, nhưng tên đầu trọc lại tránh né, hắn cười mỉa mai: "Ai da, thứ này không thể đưa cho các người, chẳng may các người cầm lấy rồi chạy mất, vậy bọn ta không phải thảm rồi sao."

Hà Vân tức giận, nhưng trong lòng quả thật có chút chột dạ, vì thật sự hắn định vứt bỏ đám người kia...

"Vậy thì để ngươi làm đi." Lỗ đại sư nhìn tên đầu trọc: "Nhưng chỉ có Hùng Hoàng tửu sợ rằng cũng không đủ, sợ nhất là nó tập kích."

Tên đầu trọc nhếch mép cười: "Bôi Hùng Hoàng tửu lên người, mùi hương có thể xua đuổi Quỷ Bộ Xà, huống hồ loại rắn này không chỉ sợ mỗi Hùng Hoàng."

"Có thể đốt khói, dùng khói và Hùng Hoàng thì sẽ ổn thôi."

Người mở miệng là Nhạc Nhu, nhưng cô biết bản thân vừa nghĩ đến điểm này là vì Cố Duệ viết lên tay cô một chữ khói.

Cố Duệ thông minh nhưng không muốn lộ ra, là muốn thu nhỏ cảm giác tồn tại của bản thân, tránh chuốc thêm ác ý từ đám người Hà Vân sao?

Nhạc Nhu hiểu được ý cô, nên thay cô mở miệng, quả nhiên lời này vừa nói ra, tên Lỗ đại sư kia liền gật đầu: "Cũng được, mọi người cởi bớt y phục dư quấn lên gậy gỗ, sau đó đập Sí Quang Hoàn ra, thêm vào Dạ Lang Hương sẽ có thể tạo ra khói."

Bên trong Sí Quang Hoàn có vật chất dễ cháy, bên trong Dạ Lang Hương có mảnh vụn gỗ tạo khói, trộn lại với nhau chắc chắn sẽ có thể làm được!

Quả nhiên là lão tiền bối có khác.

Mọi người nghe xong liền lập tức vui vẻ tiến hành, Cố Duệ là người bệnh, nên là người duy nhất thảnh thơi, sau nửa canh giờ, mọi người đều đã chuẩn bị xong, Cố Duệ tiếp nhận Hùng Hoàng tửu, chà lên người mấy lần, mùi Hùng Hoàng tửu rất gây mũi, nhưng tính bốc hơi rất mạnh, bọn họ phải tranh thủ trước khi Hùng Hoàng tửu bốc hơi hết rời khỏi hang rắn.

Lý Đại Hùng cõng Cố Duệ theo sau tên đầu trọc, Nhạc Nhu đi bên cạnh... Bạch Ngọc Đường đi cạnh Nhạc Nhu.

Lý Đại Hùng không hề có chút hảo cảm nào với người này, nhưng cũng biết hắn và Nhạc Nhu đều rất mạnh, có hắn bên cạnh, độ an toàn được tăng lên rất nhiều.

Trong hang rắn, thông đạo chằng chịt, Cố Duệ để ý thấy trên tường có một số lỗ nhỏ như đầu ngón tay, nếu như Quỷ Bộ Xà núp bên trong, đột nhiên tập kích, thì chắc chắn chẳng thể nào đề phòng được.

Gậy khói đã được đốt lên, mùi khói bao trùm, thêm mùi hương của Hùng Hoàng tửu nữa, cảm thấy vô cùng kích thích, còn may, mọi người đều dùng vải tẩm nước sạch che mũi nên vẫn ổn.

Cố Duệ nằm bò trên lưng Lý Đại Hùng, nhìn thấy trước mắt khói dày đặc, ngửi mùi Hùng Hoàng tửu, nhất thời có chút choáng váng.

Cô biết là thi độc lại phát tác rồi, muốn lấy mạng cô! Cố Duệ đã mơ mơ màng màng nhưng vẫn cố gắng duy trì tỉnh táo, chẳng may lát nữa lại xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì sao!

Làm người phải biết chịu cực khổ!

"Sắp rồi, sắp ra khỏi hang rắn rồi! Rất thuận lợi." Lý Đại Hùng cõng Cố Duệ chạy như bay, chạy chung với nhóm nhiều người rất có cảm giác an toàn, chẳng bao lâu bọn họ đã chạy được hai phần ba hang rắn.

Cố Duệ vô thức ngửi mùi hương rượu trên người mình.

Đã nhạt đi rất nhiều, mùi Hùng Hoàng này không giữ được bao lâu nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 153: Cô Muốn Sao, Cho Cô Hết

Cô Duệ lo lắng mùi Hùng Hoàng tửu đã nhạt đi, nhưng tốc độ của mọi người cũng đã không thể nhanh hơn nữa, bên kia là Lỗ đại sư dẫn đầu, lão già này có chút đạo hạnh, biết cách suy đoán kết câu mê cung, cả đoạn đường này đều không đụng phải tử lộ, điểm này ngay cả tên đầu trọc cũng không thể không bái phục.

"Phía trước có ánh sáng, là cửa ra! Mau lên!"

Cố Duệ nghe tiếng liền ngẩng đầu lên, theo mọi người tiến vào trong hành lang đó, nhưng cô luôn cảm thấy có gì đó không đúng, cô nhớ bản thân trước đây khi tiến hành khảo cổ lăng mộ này, vốn dĩ không có hang rắn, xem ra đúng là không cùng một thế giới, cô không thể nào gộp nó thành một được.

"Khỉ này, cô có nghe thấy âm thanh gì không..."

Có a, âm thanh phì phì phì hả? Cố Duệ chau mày, mặt không cảm xúc quay đầu lại, nhìn thấy vô số lỗ nhỏ chi chít trên tường.

Trong lỗ đó có thứ gì đang thập thò...

Là đầu rắn.

Đều đang thập thò.

Cố Duệ nhìn thấy rồi, đám người Lý Đại Hùng cũng đã nhìn thấy, huống hồ là đám người Lỗ đại sư.

Lỗ đại sư dừng bước, đám người theo sau cũng sa sầm nét mặt... phía trước là một hành lang thẳng tắp, trên tường lỗ chi chít, trong mỗi cái lỗ dường như đều có một con rắn nhỏ.

... Đây là Quỷ Bộ Xà còn nhỏ.

Nơi này giống như là trung tâm của hang rắn Quỷ Bộ Xà.

Đây là lối ra? Lỗ đại sư đang chơi chúng ta sao? Mọi người đều không dám nói ra những lời này, nhưng lúc này thần sắc Lỗ đại sư lại lạnh nhạt.

"Trước đây khi chúng ta vào đã gặp phải Quỷ Bộ Xà, là tử môn, sau khi đến đầm nước, Quỷ Bộ Xà không dám đến gần, đó là sinh môn, hiện giờ chúng ta đến đây lại là tử môn, phía sau sẽ là sinh môn, chỉ xem các ngươi có dám vượt qua không."

Sinh tử tử sinh, phúc họa tương thông, Cố Duệ nghĩ kỹ thì thiết kế của cái mộ này đúng là như vậy.

Dừng một lúc, Lỗ đại sư nói: "Sinh tử có số, phú quý tại thiên, tất cả phải xem bản thân các người."

Nói xong ông ta tự mình đi qua, những con rắn nhỏ thập thò, nhưng đều không dám lại gần ông ta.

Cũng phải, lão già này là kẻ mạnh nhất ở đây, không những hiểu tinh pháp bát quái trận môn, bản thân ba mươi năm trước đã là Hàng Sư tam quái, Hàng Khí dao động quanh người cũng đủ khiến cho đám rắn nhỏ tránh xa ba mét rồi.

Lỗ đại sư đi đầu, đám người Hà Vân cũng theo sau, tên đầu trọc liếc nhìn mấy cái lỗ rắn kia, đập Lý Đại Hùng một cái, thần sắc có chút nghiêm túc.

Lý Đại Hùng gật gật đầu: "Sư phụ yên tâm, con nhất định sẽ bảo vệ Khỉ!"

Tên đầu trọc lắc đầu: "Không phải, ta muốn nói cậu, lát nữa nếu như gặp nguy hiểm, nhất định phải quẳng con Khỉ lại bảo vệ bản thân! Dù sao thì mạng của cô ta cũng cứng lắm, chết không được đâu."

Cố Duệ: "Chờ một hồi nếu như có Quỷ Bộ Xà cắn tôi, tôi nhất định liều mạng dốc toàn lực dẫn dụ nó tới chỗ sư phụ người, chúng ta cùng xuống âm tào địa phủ kiếp sau lại làm sư đồ."

Thôn nữ của tôi, cô thật lợi hại. Tên đầu trọc hậm hực, đi đến sau lưng Cố Duệ và Lý Đại Hùng, thể hiện anh minh thần khí, đi sau bọc hậu.

Nhạc Nhu và Khổng Động Sinh: "..."

Cứ cảm thấy tên đầu trọc này chính là sợ Cố Duệ thật sự nhào vào hắn, nên mới đi sau cho an toàn.

Rốt cuộc thì tên đầu trọc đi sau lưng, phía sau nữa chính là Triệu Long và Trịnh Khải bị trọng thương.

Trịnh Khải vẫn còn sống, tên đó mạng lớn, hiện tại đang thở thoi thóp, nếu như hai người Triệu Long không bị vướng phải thân phận đồng môn không thể không mang hắn theo, thì hắn sớm đã bị vứt lại phía sau rồi.

Bọn họ không phải là Bạch Ngọc Đường, có thể tùy ý làm theo ý mình, tông môn dù gì cũng không thể vứt bỏ Bạch Ngọc Đường, còn bọn họ thì không giống vậy!

Vốn dĩ thấy vẫn còn tốt, nhưng nhìn thấy tên đầu trọc đi phía sau, đã vậy còn cười híp mắt, ba người bọn họ đều cảm thấy không ổn.

Hàng lang trung tâm hang rắn đã đi được hai phần ba, phía trước có ánh sáng, cuối cùng cũng có thể ra khỏi rồi! Mấy người Lỗ đại sư tăng tốc, Lý Đại Hùng cùng hai người Nhạc Nhu bên cạnh cũng vừa định bước ra...

A! Đột nhiên có người gào lên! Đám người Cố Duệ giật mình, quay đầu nhìn, thì ra Trịnh Khải ở phía sau bị một con Quỷ Bộ Xà cắn vào mặt.

Xong rồi! Gương mặt Trịnh Khải máu me be bét, mặc dù được băng bó tốt nhưng cũng mang theo mùi máu nồng đậm. Mùi máu vốn dĩ được mùi Hùng Hoàng tửu che giấu, nhưng hiện giờ mùi rượu đã nhạt, mùi máu tanh lộ rõ, kích thích bản tính khát máu của đám rắn con, vậy nên một con to gan đã trực tiếp phóng đến cắn vào mặt hắn, nanh độc xuyên qua lớp vải thâm nhập vào trong máu thịt.

Trịnh Khải kêu thảm thiết, cả người vùng vẫy, vứt con Quỷ Bộ Xà trên mặt xuống, nhưng tiếng kêu gào kia đã chấn động toàn bộ rắn nhỏ bên trong thông đạo.

Không xong! Tất cả mọi người kinh hãi, vội vàng xông đến cửa ra!

Hai người Triệu Long vốn dĩ đi sau cùng, hiện giờ liền vội vứt Trịnh Khải lại, nhưng bọn họ đã đánh giá thấp sự điên cuồng của Trịnh Khải!

Hắn biết bản thân mình đã chết chắc, vốn muốn tóm lấy tên đầu trọc, thế nhưng...

Tên đầu trọc trực tiếp đá vào ngực hắn, khiến hắn bay đi.

"Tên khốn, ngươi!" Hai người Triệu Long kinh ngạc, nhưng bọn họ chợt nhìn thấy vẻ lạnh lùng trong mắt tên đầu trọc.

Triệu Long còn đang bàng hoàng thì nhìn thấy mấy chục con Quỷ Bộ Xà phóng tới...

Tên đầu trọc quay người, không thèm quan tâm đến tiếng kêu thảm thiết sau lưng, nhìn những kẻ kia tranh nhau đào thoát.

Nhưng mấy người Lỗ đại sư rất lợi hại, cũng đã có sự chuẩn bị, dùng Hàng Khí trên người bắn bay mấy con Quỷ Bộ Xà.

Chỉ có đám người Nhạc Nhu và Cố Duệ là trong tình cảnh khá nguy hiểm.

Khi Quỷ Bộ Xà xông đến, Vân Linh Phiêu trong tay trái Nhạc nhu bay ra, tay phải cầm một thanh trường kiếm, kiếm trắng bạc rất đẹp, tua kiếm tung bay, lưỡi kiếm lưu chuyển ánh sáng, nhưng không phải Hàng Khí... ít nhất là nhìn không giống Hàng Khí.

Ánh kiếm nhanh như bay, chớp mắt đã cắt đứt ba con Quỷ Bộ Xà, nhưng tốc độ nhanh nhất vẫn là Bạch Ngọc Đường.

Quỷ Bộ Xà không phải quỷ quái, phương pháp của Hàng Sư tuy lợi hại nhưng không có hiệu quả khắc chế, vậy nên chủ yếu vẫn phải dựa vào phương thức sử dụng vật chất.

Kiếm pháp của tên Bạch Ngọc Đường này thật quá trâu bò? So với huynh muội Triệu Tử Kỳ còn lợi hại hơn rất nhiều.

Hai người kia xuất thủ, Lý Đại Hùng tranh thủ ngay tia cơ hội, chạy như bay về phía cửa động!

Đến rồi đến rồi đến rồi...

Khi Lý Đại Hùng sắp đến thì vẻ mặt chợt trở nên cứng ngắc, con ngươi co rút lại.

... Hắn nhìn thấy mười mấy con Quỷ Bộ Xà rất lớn.

Tốt lắm, cha mẹ của các con đã về đây!

Cả người Lý Đại Hùng như bị đóng băng lại ngay đó, nhìn con rắn trưởng thành đang ngẩng người dậy như con rắn hổ mang kia. Con rắn này rất to, vảy trên người từng miếng từng miếng dựng thẳng, trông có vẻ rất kỳ quái, loài rắn còn có thể dựng đứng vảy sao? Nhưng quả thật là nhìn vô cùng khủng bố.

Giờ phải làm sao đây, lối ra đã bị chắn rồi, đám người Lỗ đại sư đều bỏ của chạy lấy người rồi? Mẹ kiếp, đây đúng là qua cầu rút ván mà!

Nhạc Nhu và Bạch Ngọc đường thấy vậy đều thu hàng khí lại, rút lưỡi kiếm lại.

Đây là đường cùng? Nhiều rắn như vậy, chỉ cần bỏ sót một con thôi cũng đủ chết chắc!

"Lát nữa ta vung kiếm ảnh mở đường, các người chạy đi." Khi Bạch Ngọc đường nói lời này, Nhạc Nhu liền sững sờ, cô chau mày, nếu như Bạch Ngọc Đường nói: "Cô đi đi", cô chắc chắn sẽ không đi, nhưng hắn nói: "Các người đi đi."

Nhạc Nhu do dự, Bạch Ngọc Đường cũng không chờ cô trả lời, trực tiếp vung kiếm ảnh thu hút đám Quỷ Bộ Xà trưởng thành.

Có đường rồi! Nhạc Nhu bảo hộ Lý Đại Hùng và Cố Duệ đi ra, Khổng Động Sinh cũng theo sát phía sau.

Nhưng vào ngay thời khắc đó, có một con Quỷ Bộ Xà lướt qua kiếm ảnh, trực tiếp phóng tới chỗ Cố Duệ và Lý Đại Hùng.

Nhạc Nhu và Bạch Ngọc Đường đều không kịp phản ứng.

Quá nhọ, lần này thật sự chết chắc rồi!

Đột nhiên có thứ gì đó lạnh như băng đổ ập xuống đầu Cố Duệ và Lý Đại hùng...

Hùng Hoàng tửu, một đống Hùng Hoàng tửu khiến hai người Cố Duệ ướt sũng, cái mùi gai mũi đó khiến hai người Nhạc Nhu còn thấy khó chịu chứ đừng nói gì là bọn rắn.

Mùi Hùng Hoàng tửu quá mức nồng đậm đó khiến con Quỷ Bộ Xà đang vồ tới lập tức quay người, những con khác cũng không dám tiến đến gần hai người Cố Duệ, bởi vì mùi rượu quá nặng, nặng đến mức có một vài con Quỷ Bộ Xà đã bắt đầu choáng váng...

Hùng Hoàng tửu này rõ ràng còn lợi hại hơn bình lúc trước, liều lượng Hùng Hoàng cao hơn rất nhiều, tên đầu trọc cầm bình rượu chậm rãi bước tới, một bên vẫy rượu lên mấy con Quỷ Bộ Xà.

Mọi người đều sững sờ, vẫn còn một bình nữa? Hơn nữa bình này còn bự hơn gấp hai ba lần.

Quỷ Bộ Xà sợ Hùng Hoàng, đều lui về sau, mọi người đều an toàn, nhưng Cố Duệ sợ chết, cảm thấy Hùng Hoàng tửu trên người vẫn chưa đủ.

"Cô muốn sao, cho cô hết!" Tên đầu trọc vẩy rất nhiều Hùng Hoàng tửu lên người Cố Duệ.

Cố Duệ thỏa mãn, cảm thấy bản thân đã an toàn, tinh thần cũng tốt lên: "Được rồi, một hồi bọn chúng có cắn thì cũng cắn các người, không cắn tôi, đi thôi!"

Lời này thật khó nghe! Mọi người còn đang chửi thầm trong bụng thì một bóng đen lướt qua, nhanh như tia chớp

Mắt cá chân Cố Duệ bị cắn... một con Quỷ Bộ Xà rất nhỏ rất rất nhỏ.

Cố Duệ: "..."

Mọi người: "..."

Sau khi bị Quỷ Bộ Xà cắn thì sẽ như thế nào? Cố Duệ ban đầu không có cảm giác gì, mọi người cũng không có đơn dược giải độc rắn, chỉ có thể dựa vào bản thân.

Lý Đại Hùng nhìn Cố Duệ bằng ánh mắt đầy thương yêu... Vừa mới trúng thi độc xong, bây giờ lại trúng xà độc, vận đen của Khỉ thật không ai có thể sánh kịp.

Tên đầu trọc dường như có điều suy nghĩ, xem ra mang theo Cố Duệ là chuyện tuyệt đối đáng tin, nhiều Hùng Hoàng tửu như vậy, ngay cả một con voi cũng có thể bị ngộp chết, vậy mà một con rắn bé xíu lại có thể mai mục nhào vô cắn cô, cô đúng là tanker chuyên dùng để kháng quái, lôi kéo thù hận mà!

Chân mày Nhạc Nhu nhíu chặt... cảm giác người bạn vừa mới kết thân được này luôn bước đi trên tử lộ.

Cố Duệ "luôn bước đi trên tử lộ" đang vô cùng yếu ớt, cô nằm trên lưng Lý Đại Hùng, cảm thấy trong người lúc nóng lúc lạnh, kịch độc giày vò lục phủ ngũ tạng, cô cố gắng ẩn nhẫn, trên mặt không biểu lộ ra chút đau khổ nào, những người còn lại cũng lo lắng, nhưng chẳng có cách nào khác. Cuối cùng vẫn là tên đầu trọc nhàn nhạt nói, mỗi người đều có thiên tướng, quan tâm cô ấy, không bằng tự mình đi tìm bảo vật, nói không chừng trong mộ còn có thứ có thể khắc chế xà độc trong người Cố Duệ.

Lời này nghe rất hợp lý, đám người Nhạc Nhu cũng tản ra, chỉ có Lý Đại Hùng ở lại bên Cố Duệ.

Cái tên Lý Đại Hùng này vốn dĩ chẳng có mắt nhìn, nói hắn đi tìm bảo vật chi bằng hy vọng hắn ngoan ngoãn ngồi im đừng gây họa.

Lý Đại Hùng cũng tự biết mình, quay đầu nhìn Cố Duệ đang co người nằm trên đất, hắn phát hiện trán Cố Duệ ra rất nhiều mồ hôi lạnh.

"Khỉ này, cô sao thế!" Lý Đại Hùng vội hỏi, Cố Duệ lắc lắc đầu: "Không sao, có anh ở bên cạnh tôi là tốt rồi, nếu như tôi có làm ra chuyện gì... thì hãy giết tôi đi!"

Lý Đại Hùng: "Chuyện gì chứ Khỉ."

Cố Duệ: "Chính là cởi y phục la hét đó, chúng ta cùng làm tổn thương nhau... đại loại vậy."

Lý Đại Hùng: "..."

Đã đến lúc này rồi, Khỉ này, cô có thể nghiêm túc một chút không?

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 154: Thất Tinh Thập Tam Quan

Cố Duệ miệng nói, nhưng mắt lại nhắm chặt, cô rất khó chịu, cảm giác như sống không bằng chết, trong lúc mệt mỏi cùng đường cô vô thức miết chặt bạch cốt tháp đeo trên cổ.

Tưởng nhớ một thứ gì đó, dường như có thể khiến cô dũng cảm đối mặt với sự nguy hiểm.

Thế nhưng, đột nhiên cô cảm thấy nhiệt năng của bạch cốt tháp trong tay trái, và miếng ngọc đuôi cá trong tay phải tăng mạnh lên, vốn dĩ năng lượng đó chỉ tí tách nhỏ giọt, giờ lại xung động mãnh liệt.

Cố Duệ vô cùng sửng sốt, tự hỏi lẽ nào là bạch cốt tháp đã kích hoạt mảnh ngọc này? Hay là bạch cốt tháp có công dụng dẫn đường kích hoạt?

Cô nghĩ không ra, nhưng cô biết đây hẳn là chuyện tốt, cô miết chặt bạch cốt tháp, điên cuồng hấp thu năng lượng bên trong mảnh ngọc đuôi cá, hấp thu, thấp thu, cô cảm thấy trong miếng ngọc đuôi cá này dường như có thứ gì đó cổ quái, theo dòng năng lượng tiến vào trong người cô.

Cô trong lòng vốn cũng có sự phòng bị, nhưng giờ phút này đã không còn đường lui, lẽ nào cô có thể vì ngăn chặn thứ cổ quái đó mà ngừng hấp thu năng lượng của mảnh ngọc?

Không thể! Chỉ có thể cắn răng hấp thu… từ từ, Cố Duệ cảm thấy thần khí thoát ly khỏi bản thân rồi rơi vào hôn mê.

Cũng không biết đã qua bao lâu, Cố Duệ cảm thấy tay chân đều sung mãn tràn đầy sức lực, cả người ấm áp, kinh mạch dường như được nạp đầy năng lượng, thật là kỳ quái!

Ngay cả Hàng Sư nhất tinh, nhị tinh cũng không thể nào tràn đầy sức mạnh như cô thế này, nhưng sức mạnh này dường như không phải Hàng Lực, nó chỉ là thứ hấp thu từ trong mảnh ngọc đuôi cá, là vật phẩm chỉ dùng một lần, cô cũng không dám ỷ lại, nên để năng lượng thấm vào kinh mạch một cách vô cùng thận trọng.

Độc tố được bài trừ, Cố Duệ nhắm mắt cũng có thể cả thấy được cơ thể càng lúc càng trở nên nhẹ nhàng, đau đớn cũng dần dần tan đi, cuối cùng, cô cảm thấy tai và mắt có chút ngứa ngáy, dường như ngũ quan đã tinh nhanh hơn. Cô nhè nhẹ mở mắt ra, qua khe mắt nhỏ hẹp, cô nhìn thấy Lý Đại Hùng đang nhìn về phía trước...

Cố Duệ nhìn theo ánh mắt của hắn, thấy một tòa chủ mộ thất to lớn, so với mấy cái hang động lúc trước, cái này đáng tin hơn nhiều.

Nhưng mà... quá đáng tin rồi, Cố Duệ cảm thấy có chút kỳ lạ.

Đây là gì? Những quan tài trước mắt… đây là quan tài?

Mộ thất là hình chữ nhật, rất dài, hình tròn gì gì cũng đều không có, ở giữa có một đường rãnh hình chữ nhật, bên trên có một sinh vật to lớn.

"Rồng!!! Đây là rồng?" Không biết là ai đang lẩm bẩm, Cố Duệ chỉ nhìn thấy một sinh vật to lớn, dài đại khái hai mươi mét, trấn giữ bên trong đường rãnh đầy thi thủy xanh lè, sinh vật to lớn đó là rồng?

Nhìn có vẻ không giống lắm, phía dưới là khối đá vuông vắn, phía trên có nắp giống như giáp vảy, từng mảnh từng mảnh bám lên trên khối đá, nhìn kỹ rất giống… con bọ tre?

Nhưng lúc đầu nhìn vào, bởi vì cơ thể nó quá lớn, nên mọi nười đều vô thức nghĩ đó là rồng.

"Đây là quan tài!" Lỗ đại sư sau khi quan sát một hồi, cuối cùng cũng quẳng ra một câu, mọi người đều giật mình.

Quan ài? Làm gì có cái quan tài nào kỳ quái như vậy.

"Thất Tinh Thập Tam Quan." Khổng Động Sinh cất tiếng nói yếu ớt, nhưng mọi người đều nghe thấy, Lỗ đại sư quay đầu nhìn hắn, nhíu mắt nói: "Ngươi là người họ Khổng của Ẩn Nguyệt thôn đúng không?"

Câu hỏi này khiến Khổng Động Sinh có cảm giác căng thẳng, nhưng hắn cũng không dám giấu giếm: "Đúng!"

"Thất Tinh Thập Tam Quan là gì? Ngươi hãy thành thật khai báo!" Hà Vân nhìn Khổng Động Sinh lạnh lùng chất vấn.

Còn thành thật khai báo nữa chứ! Tôi là phạm nhân sao? Khổng Động Sinh trong lòng khó chịu, nhưng vẻ mặt vẫn cung kính: "Tôi từng thấy ghi chép về Thất Tinh Thập Tam Quan trong quyển sổ tay trộm mộ của nhị thúc. Thất Tinh Thập Tam Quan chính là dựa theo phương vị của Bắc Đẩu Thất Tinh thiết

kế Bát Quái Thiên Thoa, đem mười ba cái quan tài tương liên tổ hợp đặt cùng với nhau, có điều tư thế sẽ giống như rồng hành tẩu, cái quan tài này dường như không phải rồng, nếu là rồng, vậy thì quá…"

Quá thô thiển đúng không, cứ giống như là con bọ tre vậy. Cố Duệ vốn dĩ bị cái sổ tay trộm mộ trong mồm Khổng Động Sinh làm cho bị nghẹn, nhìn kỹ thì cái tổ hợp quan tài này cũng có chút cảm tưởng như trên.

Tuyệt đối không phải là rồng.

"Rồng lấy chính khí dương cương làm trọng, trừ khi thiên khiển nghịch long, chứ làm sao có thể có rồng bơi trong thi thủy, lẽ nào là nuôi dưỡng tà long?" Tên đầu trọc bước đến bên đường rãnh, chỉ vào thi thủy xanh lè bên dưới: "Thi thủy ở đây rất đậm đặc, không biết đã thấm vào bao nhiêu thi dịch của thi hài, kịch độc ghê gớm, những cỗ quan tài này ngấm chìm bên trong hơn ba trăm năm, không biết bên trong ngoài bảo vật ra thì còn có thứ gì."

Lỗ đại sư nhìn hắn vô cùng bình thản: "Vậy nên ý của ngươi là không nên mở ra?"

Tên đầu trọc: "Đương nhiên không phải, bảo vật bên trong vẫn nên lấy ra, chứ không lẽ vượt cửu tử nhất sinh đến nơi này để đắp chăn bông nằm nói chuyện phiếm?"

Nói cho cùng thì chẳng ai cam tâm cứ vậy rời khỏi… Lẽ nào trước đây không từng mém chết mấy lần sao? Vẫn còn thiếu một lần này?

Mấy tên lão tiền bối đều có lòng tham, bọn tiểu bối thì chẳng dám nói gì, huống hồ trong lòng bọn họ cũng chẳng cam tâm.

Dù sao đi nữa thì Bạch Ngọc Đường cũng đã đứng bên cạnh quan tài, hắn nhìn những quan tài này, chân mày nhíu lại, sau đó đột nhiên nhìn Khổng Động Sinh: "Vậy trong quyển sổ tay đó có ghi lại mười ba cỗ quan tài bên trong chứa người hay vật gì không? Hay là có ý nghĩa tượng trưng gì?"

Cần phải biết ý nghĩa của Thất Tinh Thập Tam Quan, đề phòng bên trong có ẩn giấu cơ quan gì giống như kho binh khí, mà có khi còn nguy hiểm hơn cả kho binh khí ấy chứ.

"Không có, tôi không thấy nhị thúc ghi những thứ đó." Khổng Động Sinh lắc đầu, Bạch Ngọc Đường cũng không ép hỏi, chỉ im lặng trầm mặc.

Thời khắc trầm mặc thực ra cũng chính là lúc để các bên cân nhắc địch ta.

Đúng rồi, đám người Lỗ đại sư thực chất không phải môn phái Bắc Đường, bọn họ là Hàng Sư tán tu.

Bạch Ngọc Đường thì sao, hiện tại hắn chính là mầm non duy nhất của phái Bắc Đường.

Phía bên kia là đám sư đồ Khuê Sơn do tên đầu trọc cầm đầu, bên cạnh còn có thế lực thế gia của Nhạc Nhu.

Vậy là thế tam phương đối lập?

Ở đây đương nhiên đám người Lỗ đại sư là mạnh nhất, một trăm phần trăm có thể áp chế đám người Cố Duệ.

Lời của Lỗ đại sư tuyệt đối có uy lực nhất, hắn quét mắt qua đám người, cất tiếng nói: "Bất kể thế nào, chỉ cần biết trong quan tài có nguy hiểm là được rồi, chuẩn bị mở nắp."

Mở quan tài không có vấn đề, vấn đề là mở chỗ nào?

"Rồng lấy đầu làm tôn nghiêm, đương nhiên là bộ phận đầu tiên."

"Đây không phải là rồng."

Được rồi, bắt đầu cãi nhau rồi.

"Là rắn." Có tiếng nói khẽ khàng vang lên, mọi người đều kinh ngạc đưa mắt nhìn sang hướng đó.

Là cô gái vốn dĩ chết chắc kia, giờ phút này cô ta đang tựa vào tường, thần sắc yếu ớt, nhưng đôi mắt rất trầm tĩnh.

"Ngụ ý của Thất Tinh Thập Tam Quan chính là rắn. Xà giả, đàm tây nam nhi vọng, đẩu chiết xà hành, minh diệt khả kiến. Hình dáng vặn vẹo như rắn của quan tài này cắt làm thất tinh, phương vị của thất tinh phân bố mười ba quan tài, tuy rắn và rồng có lúc nhìn rất giống nhau, nhưng nó thiếu chân."

Thiếu chân? Mọi người nhìn xuống quan tài, quả nhiên không có vuốt rồng, rồng và rắn giống nhau như vậy, nếu như quan tài của chủ nhân lăng mộ này thật sự muốn ám chỉ rồng, thì tuyệt đối không thể nào bỏ qua chi tiết vuốt rồng mà thiết kế thành hình thù giống rắn như vậy.

Hà Vân thấy Cố Duệ nói một cách đĩnh đạc, trong lòng có chút không phục, đang muốn mắng chửi Cố Duệ vài câu, thì nhìn thấy Lỗ đại sư thận trọng mở miệng: "Nếu như là rắn, vậy thì phải mở thế nào."

Lời miêu tả của Cố Duệ vừa rồi xuất phát từ tác phẩm "Vĩnh Châu Bát Ký-Tiểu Thạch Đàm Ký" cả Liễu Tông Nguyên đời Đường: Đàm tây nam nhi vọng, đẩu chiết xà hành, minh diệt khả kiến."

Nhưng cô không thể khẳng định thế giới này Liễu Tông Nguyên có tồn tại không, chỉ là nhặt đại một câu để nói.

Nhưng Lỗ đại sư lại thận trọng hỏi cô, Cố Duệ nhìn vào mắt đối phương, nhưng cũng kịp để ý thấy ánh mắt của tên đầu trọc… có thể quất?

Vậy thì quất luôn! Cố Duệ vẻ mặt lạnh nhạt: "Tiền bối hỏi tôi?"

Lỗ đại sư gật đầu: "Đương nhiên."

Cố Duệ: "Tại sao tôi phải nói."

Đám người Hà Vân tức giận, Lỗ đại sư khoát tay bọn họ liền yên tĩnh, nhưng vẫn hầm hầm nhìn Cố Duệ.

"Ngươi muốn bảo vệ an nguy của bản thân?" Lỗ đại sư dường như nhìn thấu mục đích của Cố Duệ.

Cố Duệ: "Tôi ưu tú như vậy, trời sinh khiến người ta ghen ghét. Hơn nữa tôi lại yếu đuối, thích hợp dùng thủ đoạn bảo vệ bản thân không bị chết yểu, có đúng không?"

Lỗ đại sư nghe xong nhìn chằm chằm Cố Duệ, một hồi sau mới lên tiếng: "Vậy phải xem ngươi có bao nhiêu ưu tú."

Ngừng lại một lát, ông ta khoanh hai tay lại nói: "Vụ án U Châu Trần gia khó như vậy ngươi cũng phá được, ắt hẳn ngươi thông minh hơn người khác rất nhiều, quan tài chính của Tư Mã Ý này nếu như không phải là quan tài đầu tiên, vậy thì ở đâu…"

Tổng cộng mười ba tiếp điểm, mười ba quan tài, quan tài Tư Mã Ý chính là cái quan trọng nhất.

Đám Hàng Sư này bình thường tin tức đều nhanh nhạy như vậy sao? Nhạc Nhu thì coi như bỏ đi, cô ấy có gia tộc phục vụ, nhưng Lỗ đại sư dường như là một kẻ tán tu…

Cố Duệ để ý thấy da tay người này trắng bóc tinh tế, không giống như da tay của một lão già lục tuần, tên đầu trọc từng nói Hàng Sư đa số đều trẻ hơn người thường, thật sự không phải gạt người nha!

Nhưng cô rất nhanh chóng thu hồi ánh mắt: "Tôi không nói không phải quan tài đầu tiên."

Cái gì? Cô muốn đùa tôi sao? Hà Vân cất tiếng cười lạnh: "Ta còn tưởng rất lợi hại, thì ra chỉ là kẻ bắt chước lừa người khác."

Cố Duệ lười nhìn hắn, nhàn nhạt nói: "Thất Tinh Thập Tam Quan là phát minh của một người thời Xuân thu, tên gọi Vân Đạo Tử, người này sở trường nghiên cứu cơ quan thuật, cũng là người đặt nền móng cho cơ quan thuật của gia tộc Công Thâu thời Tần. Nhưng người này tính tình âm dương bất định, thích mày mò âm dương thuật, thật thật giả giả khó phân giống như Thất Tinh Thập Tam Quan này do ông ta phát minh ra, vốn dĩ dùng tư thế rồng, rồng là dương, đầu hướng về phía đông, là hướng dương, vị trí quan tài chính vốn là vị trí đầu rồng, nhưng hắn lại không đi theo hướng khác người, đem quan tài chính đặt ở đuôi Bắc Đẩu Thất Tinh. Nhưng ở đây lại bị hậu nhân dùng tư thế rắn, rồng là dương, rắn là âm, vị trí quan tài chính lại bị đảo ngược, thất thốn đại diện rắn âm chuyển đến vị trí đầu, phụ phụ thành chính, đảo lại chính là vị trí đầu rắn."

Phụ phụ thành chính? Tuy không biết đây là cách nói gì, nhưng tự nhiên mọi người đều thấy hợp lý, đây là tẩy não chăng?

Lỗ đại sư cất tiếng cười: "Nghe ngươi nói rất có lý, ngươi dường như rất hiểu thuật trộm mộ"

Trộm mộ? Cố Duệ rõ ràng chính là một vị Hàng Sư nha, người này tạo sao lại nói Cố Duệ là kẻ trộm mộ.

Nhưng ba người Khuê Sơn đều chột dạ: *Ánh mắt tên gừng già này thật độc!*

"Tôi chỉ là bác học có văn hóa mà thôi, sao lại nói tôi là kẻ trộm mộ, trộm mộ vấn đề này, về mặt hành vi mà nói, tôi đã trộm gì sao?"

Cố Duệ một mặt đầy ngay thẳng, người bên cạnh đương nhiên chưa từng nhìn thấy cô trộm mộ, Lỗ đại sư cũng không dây dưa: "Vậy xem như cô học rộng biết nhiều, chi bằng cô thử thể hiện sự uyên bác của mình, nói cho chúng tôi, mười hai quan tài còn lại của Thất Tinh Thập Tam Quan rốt cuộc chứa thứ gì, là người hay là vật."

Nếu là vật, vậy thì đáng giá để thảo luận, nhiều vật bồi táng như vậy, sẽ có bao nhiêu thứ khiến đám Hàng Sư phát cuồng!

Cố Duệ nhìn Lỗ đại sư, rũ mắt, âm thanh lơ lửng bất định: "Về vấn đề này, hỏi tôi cũng vô dụng, có lẽ có người biết."

Cô vừa nói xong, bên người Hà Vân có hai Hàng Sư đột nhiên phóng đến cổng vào bên kia.

Trong lối vào đen như mực kia có người.

Cổ người kia bị một tên Hàng Sư dùng trường tiên siết chặt, nhìn qua có vẻ như sắp bị giết chết.

"Đừng vội giết ta, không chừng mấy vị Hàng Sư còn cần ta giúp đỡ."

Khổng nhị thúc vẫn thâm sâu như trước kia, dưới sự thâm sâu đó là một đôi mắt hẹp dài mang theo mấy phần xảo quyệt.

Đến giờ chỉ còn lại một mình hắn, những kẻ trộm mộ còn lại đều chết sạch cả rồi?

Khổng Động Sinh có chút giật mình, vẻ mặt trở nên mù mờ.

Đều chết rồi, nhưng Khổng nhị thúc không hề có chút đau buồn, chậm rãi thong dong nhìn Lỗ đại sư: "Lỗ tiền bối, chi bằng nghe ta nói trước, rồi hãy quyết định có giết hay không."

Lỗ đại sư có thể nhẫn nhịn ba người Khuê Sơn, chẳng hề vội vàng giết Khổng Động Sinh, hắn dường như rất nhẫn nại, nghe Khổng nhị thúc nói vậy thì gật gật đầu.

"Đầu tiên, lời của vị Cố cô nương cực kỳ thông minh kia chẳng hề sai, quan tài chính của Thất Tinh Thập Tam Quan đích thật ở đầu rắn, còn mười hai quan tài còn lại, dụng ý là…"

Hắn ngừng một chút, ánh mắt quét qua toàn bộ mọi người đang nhìn hắn.

"Các người có biết thập nhị trường sinh? Chắc hẳn Lỗ đại sư cũng biết thứ này."

Cố Duệ, Khổng Động Sinh và Khổng nhị thúc đều nhìn Lỗ đại sư.

Đúng vậy, trước đây thứ Khổng Động Sinh từng nghe lén được chính là cụm từ thập nhị trường sinh này.

Ánh mắt Lỗ đại sư thâm trầm: "Ngọn núi này có sản sinh sinh tử khí. Ta tầm nhìn hạn hẹp, không biết cụ thể, vẫn phải nhờ người duy nhất hiểu rõ nội tình của Khổng gia nói rõ một chút!"

A hi hi, đều là thăm dò lẫn nhau, đều là lão hồ ly!

Đám người Cố Duệ mắng thầm trong bụng.

"Vậy ta không khách khí nữa, thập nhị trường sinh là mười hai loại vận thế của ngũ hành: Trường Sinh, Mộc Dục, Quan Đới, Lâm Quan, Đế Vượng, Suy, Bệnh, Tử, Mộ, Tuyệt, Thai, Dưỡng. Thập nhị trường sinh miêu tả một đời "sinh lão bệnh tử", cũng dùng để ví von quá trình vạn sự vạn vật sản sinh, phát triển, tàn lụi, diệt vong, từ cổ đế vương sợ nhất là gì? Sợ giang sơn lật đổ, sợ huyết mạch hậu thế không có người, nhưng sợ nhất vẫn là cái chết của bản thân, từ ngàn xưa đã có biết bao nhiêu đế vương muốn được trường sinh."

Vẻ mặt Khổng nhị thúc đang lãnh đạm, lời nói cũng lãnh đạm, thì đột nhiên Lý Đại Hùng lại chen vào: "Vậy nên ý của ông là Tư Mã Ý muốn trường sinh?"

"Không phải Tư Mã Ý." Khổng nhị thúc cười nhạt: "Là tôn tử của hắn Tư Mã Viêm, dù gì thì Tư Mã Ý một đời cũng đã leo lên được vị trí đế vương, dã tâm có ghê gớm hơn nữa cũng không đến mức này, nhưng Tư Mã Viêm không giống vậy, hắn là khai quốc vương, nên cũng giống Tần Thủy Hoàng muốn được trường sinh, nhưng phương thức trường sinh có bao nhiêu ảo diệu, ngay cả giới Hàng Đạo cũng không có bao nhiêu người sống qua được ngũ giáp (1). Đây là điều thiên đạo bất dung, chính là hắn muốn đi ngược lại ý trời. Hắn lôi kéo một lượng lớn những kẻ kỳ môn dị thuật, trong đó có không ít những vị Hàng Sư đương thời không được vương quyền thừa nhận, dùng tài phú mê hoặc bọn họ, khiến bọn họ nghiên cứu thuật trường sinh, cuối cùng tạo ra được một phương pháp… chính là dùng Trường Sinh và Dưỡng trong thập nhị trường sinh thay bản thân nghịch chuyển U Minh Lộ. Phương pháp này cần mười hai người có sinh thần âm dương tương thích cùng hắn bồi táng, trên Âm Dương Lộ, thay bản thân chết đi mười hai hồi, cuối cùng dùng Trường Sinh và Dưỡng trong núi giúp bản thân trùng sinh. Có điều, thuật trường sinh này, có thật sự ổn thỏa? Tư Mã Viêm không dám bảo đảm, vậy nên phải có vật thế thân."

Ngừng lại một chút, hắn chỉ vào quan tài đầu rắn: "Đây chính là Tư Mã Ý, người tổ tông có huyết mạch mệnh cách tương tự hắn, hắn để tổ tông đi trước trên Trường Sinh Lộ, nếu như có thể, hắn đi theo cũng sẽ trường sinh, vậy nên mới có Thất Tinh Trường Sinh Quan."

Hắn nói xong, mọi người đều im lặng.

Cố Duệ trầm mặc rất lâu, sau đó nhìn tên đầu trọc, ánh mắt hai người chợt lóe lên.

… Bên trong có quỷ!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 155: Mở Quan Tài, Nhấc Thi Thể

Tại sao Khổng nhị thúc lại cho biết nhiều vậy, Cố Duệ và tên đầu trọc chắc chắn lão già này đang giấu giếm gì đó, bởi vì Lý Đại Hùng dùng ánh mắt và động tác tay nói cho bọn họ biết... trong tay lão già Khổng nhị thúc có giấu máu.

Trên người hắn có mùi máu tanh rất nhạt, e là đã được xử lý qua, nhưng tên Lý Đại Hùng có khứu giác siêu phàm, vô cùng mẫn cảm với mùi máu.

Máu? Máu gì? Máu trong mộ cổ này còn ít sao?

Máu dính trên người hắn là máu người còn tươi mới, sát khí vẫn còn nồng đậm.

Người sống trong cổ mộ này không ít, nhưng cũng chỉ có mấy người họ. Đám người Cố Duệ lúc sau không có đụng phải Khổng nhị thúc, đám người Lỗ đại sư cũng vậy, vậy máu đó là của ai?

… Chính là của đám trộm mộ.

Người như vậy, làm sao có thể khiến bọn họ không đề phòng cho được.

Vậy nên Cố Duệ và tên đầu trọc đồng thời đưa mắt nhìn nhau, tên đầu trọc vẻ mặt điềm tĩnh, dường như cái gì cũng không biết, Cố Duệ nghĩ thầm, tên đầu trọc này trông có vẻ thô kệch, nhưng bụng dạ gian xảo, độc ác có thừa, e là trong lòng đã sớm có tính toán.

Đã như vậy rồi, cô chi bằng cứ ngoan ngoãn diễn cho tốt vai người bệnh của cô.

Cho dù trời sập thì cũng là để cho kẻ cao to chống đỡ.

Nghĩ như vậy, cô liền không lên tiếng nữa, che giấu nguồn sức mạnh đang tràn đầy trong cơ thể, nhưng ngón tay vẫn vô thức sờ vào chiếc nhẫn.

Phía bên kia, đám người Lỗ đại sư và Khổng nhị thúc đang "làm quen".

"Như vậy, quan tài chính của Tư Mã Ý có chí bảo (1) có thể hấp thu khí Dưỡng và Trường Sinh." Một kẻ bất giác nói ra câu gày, khiến vẻ mặt đám người Hà Vân có chút biến đổi.

Chí bảo đó, không thể nào có đủ chia mỗi người một phần đâu.

Hà Vân nói: "Chí bảo này đương nhiên là giành cho Lỗ tiền bối, dù gì thì Lỗ tiền bối cũng là người đức cao vọng trọng, lại là người một đường đưa chúng ta tới đây, nếu như không có người, chúng ta làm sao có thể an toàn đến được đây, tôi nghĩ mọi người cũng sẽ không ai có ý kiến gì nhỉ."

Không ít kẻ trong lòng cười lạnh, ngươi rất hiểu chuyện nhỉ? Chưa từng thấy kẻ nào giỏi nịnh nọt như vậy.

Bọn ta có thể có ý kiến gì chứ?

Lời này của Hà Vân kỳ thực đã vô tình đắc tội với nhiều người, có điều hắn chẳng để tâm. Một mình Lỗ đại sư có thể chống lại tất cả người ở đây, có mất tất có được, thế giới này, nhiều nhất chính là đám người biết dựa dẫm.

"Bảo vật, kẻ hữu duyên sẽ có được, không nhất thiết như vậy." Lỗ đại sư vẫn còn biết kiềm chế, không thích sự "thức thời" của Hà Vân, thần sắc lạnh nhạt nhìn Khổng nhị thúc nói: "Khổng gia nhà ngươi là trộm mộ thế gia có tiếng tăm ở U Châu, việc mở quan tài này cần ngươi ra tay."

Khổng nhị thúc vẻ mặt lạnh đi, đây là muốn hắn đứng mũi chịu sào mà, có ai không biết người mở quan tài chính là kẻ gặp nguy hiểm lớn nhất chứ? Vừa phải đề phòng những kẻ còn lại qua cầu rút ván, vừa phải đề phòng cơ quan nguy hiểm ẩn chứa bên trong quan tài.

Ông ta mặt cười mà bụng không cười, cất tiếng nói: "Lỗ tiền bối đề cao ta rồi, ta cũng chỉ là một kẻ mưu sinh dưới lòng đất, không được bằng ai. Lăng mộ Tư Mã Ý này cũng không phải kẻ trộm mộ bình thường có thể trộm. Chuyện mở quan tài này, một mình ta không dám gánh vác, mà dù cho có dám, thì cũng mở không được."

Hắn chỉ vào cái nắp quan tài đá nặng trịch phía đầu rắn: "Hàng Sư chế ra, cần Hàng Sư đến mở."

Đến rồi! Cố Duệ nói thầm trong lòng, quả nhiên là như vậy, lăng mộ này khắp nơi đều là bút tích của Hàng Sư, bất kể là chính hay tà, cuối cùng người có thể mở nắp quan tài cũng chỉ có thể là Hàng Sư, lẽ nào còn hy vọng một kẻ bình thường có thể mở quan tài sao? Nếu đơn giản như vậy, lúc trước hà tất phải bố trí nhiều cơ quan cản trở như vậy.

Cuối cùng vẫn là quyết định để cho tất cả Hàng Sư ra sức, ai cũng đừng hòng đứng nhìn… chẳng may ngươi tập kích từ sau lưng thì sao?

Tính đi tính lại, kẻ không thể động thủ ở đây cũng chỉ có mỗi con gà bệnh Cố Duệ, Khổng Động Sinh thì là người phàm không tính, nhưng mà Lý Đại Hùng bản lĩnh chỉ được một nửa cũng bị trực tiếp bỏ qua.

Khổng nhị thúc là người chủ trì mở quan tài, ông ta đi một vòng quan sát cái quan tài đầu rắn, sau đó ngồi xuống, ngón tay vuốt nhẹ một đầu.

Bên trên có Âm Dương Thái Cực Đồ, Cố Duệ để ý thấy bàn tay ông ta lưu lại chỗ vết khuyết bên Âm.

"Chư vị, xin hãy chuẩn bị, nhất định phải dùng Hàng Lực mạnh nhất để nhấc lên."

Bên Hà Vân có tổng cộng tám Hàng Sư, Bạch Ngọc Đường và Nhạc Nhu hai người, không biết tại sao, Lỗ đại sư chọn tên đầu trọc cùng hắn đứng hai

bên trái phải để nhấc quan tài, dường như hắn rất xem trọng tên đầu trọc, tên đầu trọc cũng không từ chối.

Vậy là có mười hai Hàng Sư, trong đó Lỗ đại sư, tên đầu trọc, Bạch Ngọc Đường và tên nam tử áo xám là Hàng Sư cấp bậc tam quái, Hà Vân và Nhạc Nhu là nhị quái, những người còn lại đều là nhất quái hoặc nhị quái, nhân số cũng không ít.

Đương nhiên, Lý Đại Hùng là một nửa.

Bị cho ra rìa, Lý Đại Hùng xụ mặt, trong lòng không vui, Cố Duệ liếc mắt nhìn hắn.

Hơn một nửa cũng không cần, là không coi trọng, hay là chỉ cần mười hai người là đủ?

Mười hai Trường Sinh? Mười hai Hàng Sư? Cố Duệ nhìn mười hai Hàng Sư đứng trong vị trí của họ, trong đó ba người Lỗ đại sư là mạnh nhất, lần lượt đứng ở ba mặt quan tài, mặt còn lại là Khổng nhị thúc hắn đưa mắt nhìn mọi người, mở miệng nói: "Chư vị, chờ tôi lên tiếng."

Mọi người gật đầu, nhưng lại nghe thấy ở bên kia Cố Duệ nói với Lý Đại Hùng: "Chờ lát nữa, nếu như có nguy hiểm gì, ví dụ như xác sống hay gì đó, thì anh cõng tôi, chúng ta chạy trước, để tên đầu trọc chết dẫm kia ở lại phía sau cản đường…"

Lý Đại Hùng nghe vậy cảm thấy rất có lý, liền gật gật đầu.

Hơ, đây là đệ tử Khuê Sơn?

Khổng nhị thúc nhìn Cố Duệ, nhìn thấy tên tiểu bối hung tàn kia bây giờ chỉ là một kẻ thương tích tàn tạ.

Vậy nên ông ta chỉ liếc một cái, rồi thu hồi ánh mắt, bàn tay dùng sức trên phần khuyết bên Âm.

"Lên!" Ông ta hét lên một tiếng, mười hai người quanh quan tài đầu rắn đều dốc toàn lực! Hàng Lực phát động, Cố Duệ dường như có thể nhìn thấy nguồn sức mạnh đó phiêu dật trong không trung kết tụ thành một màu vàng nhạt, dù gì đây cũng là sức lực của mười hai Hàng Sư chân chính. Hàng Lực đó toàn bộ hội tụ lên nắp quan tài, Lỗ đại sư, tên đầu trọc, Bạch Ngọc Đường làm chủ lực phát động sức mạnh, quan tài theo đó cũng đột nhiên phát ra âm thanh két két.

Sắp mở rồi! Tuy là đã xác định lấy được Tử Mẫu Phi Viêm Nỏ là đủ rồi, nhưng con người vốn đều như vậy, luôn có lòng hiếu kỳ, vậy nên cô cũng vận dụng đầu óc thăm dò, chỉ là ánh mắt sắc bén hơn những người kia một chút, trước tiên đưa mắt nhìn sang phía Khổng nhị thúc.

Tay của hắn ta vẫn đặt trên phần khuyết bên Âm, dường như không có vấn đề gì.

Ầm! Quan tài cuối cùng cũng mở ra, từ trong quan tài bay ra một tầng khí màu vàng nồng đậm, dọa mọi người giật mình.

Mấy người Hà Vân vừa nhìn thấy liền muốn tránh ra, nhưng Khổng nhị thúc lại nhắc nhở một câu: "Đây là thuốc màu bốc hơi, vô hại."

Hả? Quả nhiên là cao thủ trộm mộ, vừa nhìn thấy đám khí màu vàng kia liền biết là thuốc màu bốc hơi, có điều cách dùng từ này thật giống với thời hiện đại.

Cố Duệ đương nhiên cũng biết là thuốc màu bốc hơi, đến tận bây giờ Khổng nhị thúc cũng không lộ ra nửa điểm bất thường, nếu như là người thường e là sẽ xóa bỏ hoài nghi, nhưng Cố Duệ trời sinh cố chấp, cô cảm thấy lão hồ ly này động cơ không đơn thuần, vì vậy luôn theo dõi hắn.

"Thuốc màu?" Đám người Hà Vân chợt nhận ra mình vừa làm chuyện buồn cười, vậy nên vội vàng tiến lên, cứ như sợ bảo vật sẽ bị người khác đoạt mất.

Bên trong quan tài có cái gì? Kỳ thực trong lòng Cố Duệ cũng rất ngứa ngáy, nhưng cô cũng sợ sẽ có nguy hiểm.

Cô quan sát ánh mắt của đám người Hà Vân… ánh mắt phát sáng, dường như đã nhìn thấy thứ gì ghê gớm

"Khỉ này, cái kia, chúng ta có nên qua đó xem thử không." Lý Đại Hùng trong lòng cũng ngứa ngáy.

Cố Duệ vẻ mặt không tình nguyện: "Không ổn, dường như có nguy hiểm… Ừ, anh qua đó xem đi, tôi bảo vệ anh."

Cô đúng là không biết xấu hổ! Lý Đại Hùng bĩu môi, cõng Cố Duệ đi qua, Khổng Động Sinh thấy vậy ánh mắt lóe lên, vội vàng đi theo.

"Đây là… đây là…" Hà Vân lắp bắp, bàn tay vô thức đưa xuống.

"Hà huynh, huynh quá gấp gáp rồi." Có người lên tiếng khiến Hà Vân bừng tỉnh, vẻ mặt hắn có chút bối rối nhưng rất nhanh liền nở nụ cười: "Ta chỉ muốn thay Lỗ tiền bối xem thử mà thôi, có điều bảo vật này dường như…"

Bảo vật gì chứ? Cố Duệ và Lý Đại Hùng vừa đến bên cạnh liền nhìn thấy trong quan tài là… người chết.

Trên người người chết một món đồ tốt cũng không có, chỉ có mỗi mảnh trường sam bằng vải bố.

Cố Duệ: "Mặt mũi cũng tạm, một đại thúc nho nhã, rất có mùi vị, nhưng mà đang có mặc y phục nha, các người nhìn cảm thấy hứng thú đến vậy, so với không mặc y phục cũng chẳng khác mấy."

Lý Đại Hùng ngửi ngửi: "Ừ, có mùi cháy khét, khỉ này, cô thích như vậy sao?"

Cảm thấy hai người này qua đây, khiến bối cảnh như bị thứ gì kỳ quặc xuyên vào, phong cách nghệ thuật bị lệch lạc hẳn đi.

Lỗ đại sư nhìn hai người Cố Duệ, nhàn nhạt nói: "Người này là Tư Mã Ý?"

Tư Mã Ý... mặc thứ mộc mạc như vậy sao? Tôn tử của hắn bủn xỉn tới trình độ này hả?

Có điều thứ đáng sợ là… huyết nhục trên mặt hắn vẫn còn đầy tính đàn hồi, không hề có dấu vết bị phân hủy, nhìn cứ như chưa chết được bao lâu.

"Trường Sinh?" Có người lẩm bẩm, mắt nhìn chằm chằm.

Nếu như thật sự là Tư Mã Ý, người đã chết hơn ba trăm năm mà vẫn giữ được thi thể không bị phân hủy, nếu như không phải là dùng thủy ngân hoặc phương pháp nào khác ra, thì thật sự đây là Trường Sinh?

Nội tâm mọi người như có lửa đốt, Bạch Ngọc Đường thì nhìn chằm chằm vào thi thể, ánh mắt thâm sâu.

Nhưng đột nhiên…

"Độ sâu của quan tài này không đúng." Cố Duệ ở sau lưng Lý Đại Hùng, đưa tay ra dùng ngón tay so sánh mép biên quan tài và độ sâu thân thể đại thúc nho nhã.

Sâu nửa bàn tay, nhưng độ cao của quan tài thì hiển nhiên vượt hơn.

"Bên trong còn có thứ gì đó hoặc người…" Cố Duệ đột nhiên phun ra một câu, khiến mọi người đều bừng tỉnh.

Nhưng mấy người bên Lỗ đại sư cũng đã nhìn ra, vị trí của thi thể và quan tài không đúng, bên dưới khẳng định còn có người hoặc thứ gì.

"Có thể lấy xác lên?" Mọi người nhìn Khổng nhị thúc, Khổng nhị thúc vẻ mặt trấn định, vừa tính mở miệng thì…

"Người này là Lộc Hợi." Khổng Động Sinh đột nhiên nói trước, lời này vừa nói ra Khổng nhị thúc đột nhiên nhìn hắn bằng ánh mắt lạnh lùng. Khổng Động Sinh nhìn thẳng vào ánh mắt lạnh lùng của ông ta, cất tiếng: "Tôi đã từng nhìn thấy trong quyển "Sơn Hà Bản Ký" và sổ tay của thúc, Lộc Hợi và Tư Mã gia có thù oán, sau khi biết được Tư Mã Viêm muốn xây dựng lăng mộ trường sinh, hắn liền nảy sinh ác ý, sau đó lẻn vào lăng mộ… rồi mất tích. Tôi nghĩ hắn chắc chắn đã đến đây, vì oán hận Tư Mã Ý, cho nên chiếm vị trí trên hài cốt của hắn, ý đồ muốn vĩnh viễn ngự trị trên tôn nghiêm đế vương của Tư Mã gia."

"Đích thực là vậy, Tư Mã gia đương thời đã là đế vương chí tôn, nếu như Lộc Hợi hận gia tộc Tư Mã, đặt thi thể trên Tư Mã Ý, chí ít có thể khiến cho vận khí đế vương của gia tộc Tư Mã giảm đi một bậc."

Phương pháp này thật độc ác, nếu như không phải oán hận đến cực điểm, sẽ không thể nào làm như vậy.

Nhưng Khổng nhị thúc đương nhiên biết điều này, chẳng qua là hắn giấu không nói, ắt hẳn ẩn giấu âm mưu, may mà Khổng Động Sinh thừa lúc hắn sơ hở, tiết lộ ra điều này.

Thì ra là vậy, mọi người đều bừng tỉnh, không hề nghi ngờ gì điều này, sát ý với Khổng nhị thúc nổi lên. Cố Duệ liếc Khổng Động Sinh một cái nhưng không nói gì.

Nhưng Lỗ đại sư dường như vẫn còn rất thận trọng: "Vậy tại sao thân thể Lộc Hợi không bị phân hủy? Do chiếm được khí Dưỡng và Trường Sinh của Tư Mã Ý?"

Khổng Động Sinh cũng chỉ là kẻ hiểu biết nửa mùa, nghi vấn tiếp theo không thể trả lời, vậy nên đám người Hà Vân nhìn sang Khổng nhị thúc, sợi dây thừng lại lần nữa quấn lên cổ hắn.

Sát khí hừng hực! Ánh mắt Khổng nhị thúc lạnh lùng quét qua Khổng Động Sinh, rồi lại nhìn quan chúng, hắn cười nói: "Không cần động thủ, chuyện đã đến nước này, ta cũng không giấu gì các người, trong Mộ Táng Chi Thuật có một loại thuật gọi là Đoạt Mệnh, Tư Mã Ý có được Trường Sinh và Dưỡng của Thất Tinh Thập Tam Quan và Ẩn Nguyệt sơn, nghịch chuyển âm dương, lấy được sinh cơ, nhưng Hàng Thuật của Lộc Hợi lúc đương thời vượt xa những Hàng Sư mà người kia chiêu mộ. Có ai lại không muốn trường sinh, nhưng không phải ai cũng có được vận thế đế vương, có thể tìm đủ ba vòng quan trọng nhất của trường sinh vận thế. Một là phải có linh sơn Trường Sinh Dưỡng khí, chiếm núi làm của riêng để sử dụng. Hai là quang minh chính đại dùng người sống bồi táng mà không bị giới Hàng Đạo công kích. Ba là vòng quan trọng nhất, đó chính là chí bảo Âm Dương Phù có thể tập hợp khí vận của núi, trấn áp tà tông. Tư Mã Viêm dùng quyền thế đế vương làm được ba điểm này, cuối cùng Lộc Hợi dùng kế tu hú đẻ nhờ tổ chim, như hiện giờ các người thấy đấy, hắn ta thắng rồi."

Hắn ta thắng rồi sao? Mọi người ở đây nhìn thấy thi thể không bị phân hủy của Lộc Hợi, bỗng nhiên có một loại cảm giác… người thắng vĩnh viễn là kẻ đến sau, ví dụ như bọn họ.

Âm Dương Phù! Đây chính là chí bảo của giới Hàng Đạo, tương truyền nó có thể hấp thu tinh hoa nhật nguyệt, một âm một dương, có thể trấn tà, cũng có thể ngăn dương sát, là chí bảo hộ thân cực phẩm. Nó là vật phẩm được một vị đại sư Hàng Đạo thời Chiến Quốc lấy tinh huyết cả đời, dùng Âm

Dương Thạch thiên sinh chế tạo ra... Đến thời Tần thì mất tích, không ngờ đến thời Tam Quốc thì Tư Mã Viêm lại có được.

Cố Duệ cảm thấy ánh mắt những Hàng Sư này đều xanh lè cả rồi, chỉ là đều đang kiêng dè Lỗ đại sư.

Lỗ đại sư nhìn thi thể kia một hồi, sau đó mới nhìn sang Khổng nhị thúc: "Khổng gia các người xuất thân từ đạo mộ thế gia, ắt hẳn tổ tiên các người có liên quan đến lăng mộ này, nếu không, ngươi làm sao biết được nhiều như vậy."

Khổng nhị thúc cười: "Hơn ba trăm năm trước, tổ tiên có người từng là kẻ đáng thương thiết kế nên lăng mộ này, may mắn thoát được một kiếp. Sau đó viết cuốn "Sơn Hà Bản Ký", nhưng do sợ bị người của Tư Mã gia tìm đến, nên mai danh ẩn tích…"

Quả nhiên, không ai có thể kháng cự được sự mê hoặc này.

Cố Duệ đánh vào bả vai Lý Đại Hùng, kêu hắn đưa cô lui ra. Nhạc Nhu nhìn thấy hai người họ lui ra, thần sắc có chút dịu dàng, nhưng nhìn thấy ánh mắt của Cố Duệ, cô liền giật mình.

Dường như Cố Duệ đang ám thị điều gì đó.

Khổng nhị thúc bị khống chế sinh tử, chỉ có thể ngoan ngoãn chỉ đạo đối phương lấy thi thể lên.

Tứ chi Lộc Hợi bị đám người khống chế nhấc lên, Cố Duệ và Lý Đại Hùng cách xa bốn mét nhìn vào.

Khối thi thể kia từ từ nhấc lên, ánh mắt mọi người đều tập trung vào bên dưới, không gian tĩnh lặng cả một tiếng hít thở cũng không có.

Mãi đến khi thi thể Lộc Hợi được nhấc ra khỏi quan tài, sau lưng dường như… Cố Duệ nhìn thấy sau lưng có một Bát Quái Đồ cực lớn.

Bên dưới Bát Quái Đồ chiếu ra kim quang mông lung yếu ớt.

Kim quang chiếu vào bên dưới quan tài, dường như đang trấn áp thứ gì đó.

Cố Duệ đột nhiên giật mí mắt, mở miệng quát lớn: "Lui!"

Nhạc Nhu trước khi Cố Duệ quát đã nhảy ra rồi, nhưng kim quang kia… đã đột nhiên biến thành huyết quang, huyết quang khủng bố phóng vào mặt mọi người. Sự khủng bố từ trong quan tài lan ra, từ quan tài đầu tiên lan đến mười hai cái quan tài phía sau, giống như nối liền kinh mạch, đả thông các điểm tiếp nối của con cự xà. Thi huyết xanh lục trong thi trì (2) bên dưới biến thành màu đỏ au, ùng ục ùng ục giảm đi, giống như là đang hấp thu vào bên trong quan tài.

Những biến hóa này chỉ xảy ra trong vòng hai giây, vốn dĩ đủ cho đám Hàng Sư phản ứng, nhưng khủng bố là ở chỗ, sau khi huyết quang kia chiếu ra, những Hàng Sư xung quanh quan tài liền đồng loạt thổ huyết.

Đặc biệt là Lỗ đại sư, miệng vừa mở ra, liền phun ra một ngụm máu, lui về phía sau mấy bước, loạng choạng ngã trên mặt đất… rồi im bặt.

Chết rồi.

Ngay tại giây đó, Cố Duệ nhìn thấy trên gương mặt Khổng nhị thúc nở ra một nụ cười âm hiểm.

***

(1) Chí bảo: bảo vật chí tôn, vô cùng quý giá

(2) Thi trì: hồ chứa thây xác

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 156: Lỗ Đại Sư

Lỗ đại sư… chết rồi? Nói một cách chính xác, là bởi vì huyết quang bắn ra từ trong quan tài kia, thực tế phần lớn đều tập trung vào ba người Lỗ đại sư, ba vị trí bọn họ đứng, chính là vị trí chủ chốt để khai quan, nên huyết quang kia chủ yếu bắn vào ba người họ. Chỉ là tên đầu trọc và Bạch Ngọc Đường dường như sớm đã chuẩn bị, nên lập tức thoái lui, có điều vẫn bị huyết quang ảnh hưởng, chỉ thấy hai người họ loạng choạng lùi về sau, ôm ngực thổ huyết.

Trọng thương! Đám người Hà Vân rối loạn, từng người đều bủn rủn vô lực, sức chiến đấu chỉ còn một phần mười.

Đây là tuyệt chiêu hấp huyết bạo kích, Cố Duệ nhìn chằm chằm Khổng nhị thúc, nhìn thấy nụ cười âm hiểm trên gương mặt hắn, cũng nhìn thấy con mắt Hàng Sư đang khống chế hắn lồi ra, giống y như cá chết trợn trắng mắt, miệng cũng sùi bọt mép.

"Ông là Hàng Sư." Cố Duệ nhìn Hàng Khí mờ nhạt trong tay ông ta, không phải rất mạnh, trình độ cỡ nhị quái, nhưng dùng để giết một Hàng Sư nhất quái bị huyết quang công kích thì thật quá dễ dàng.

Oa, mở nắp quan tài lần đầu đã có thể triệt tiêu hai mươi ba mươi phần trăm quân địch, thủ đoạn này của Khổng nhị thúc thật không vừa.

"Đúng vậy, ta chính là Hàng Sư." Khổng nhị thúc nửa cười nửa không: "Từ xưa đến nay, không có kẻ trộm mộ nào có kết cục tốt, ở dưới đất không nhìn thấy ánh sáng, đừng nói là Hàng Sư cao cao tại thượng các người, ngay cả người bình thường cũng sỉ nhục bọn ta, vậy nên khi có cơ hội, ta liền tu hành Hàng Đạo, rốt cuộc, cũng không phải chỉ có các người mới có thể làm Hàng Sư."

Cố Duệ cười lạnh: "Nhưng ông vẫn tuân theo bản tính cũ của mình, nhìn chăm chăm vào mộ nhà người ta đúng không?"

"Cứ như các người không phải như vậy?" Khổng nhị thúc nhìn Cố Duệ: "Cô quả thực rất thông minh, thông minh đến mức khiến ta cảm thấy sợ hãi, đáng tiếc cô vẫn còn yếu một chút, tuổi trẻ thông minh sớm, thịnh cực tất suy, suy cực tất vong, nếu như cô kiềm chế lại sự sắc bén của mình, có lẽ hôm nay sẽ không như vậy."

Cố Duệ: "Trời sinh thiên chất muốn bỏ cũng khó, tôi đã khiêm tốn hết mức rồi, hết cách rồi."

"Ha Ha" Khổng nhị thúc cười lạnh: "Nhưng rốt cuộc thì cô cũng vẫn đơn thuần như điệt tử ngoan nhà ta."

Đúng vậy, tất cả mọi người trong mắt của ông ta đều đơn thuần, cho nên ông ta mới là kẻ chiến thắng.

Khóe miệng tên đầu trọc chảy máu, nhìn chằm chằm Khổng nhị thúc, ánh mắt lạnh như băng: "Huyết quang này là tinh hồng thi khí, tà hóa ra từ trong thi dịch của ngàn bộ hài cốt đang trong quá trình biến thành cương thi."

Ngừng lại một chút, tên đầu trọc nhìn quan tài đang lưu chuyển những luồng ánh sáng đỏ đáng sợ kia, sắc mặt có chút suy nhược.

"Tư Mã Ý này căn bản không phải đi trên Trường Sinh Chi Lộ, mà là bị luyện hóa thành cương thi, hơn ba trăm năm hấp thu tinh hoa nhật nguyệt, nếu như cương thi xuất hiện, dù là Hàng Sư ngũ quái cũng không thể khống chế nổi! Ngươi muốn Âm Dương Bội, lẽ nào muốn dùng sinh mạng để đánh đổi?"

Dựa theo những gì tên đầu trọc nói, thi thể ở trong quan tài này đang biến thành cương thi, một khi nó hóa thành cương thi, thì những người ở đây dù vẫn còn đầy đủ sức lực, rồi lại tăng thêm mười lần nữa, thì cũng sẽ lần lượt bị nó bóp chết thôi.

Những lời này của tên đầu trọc khiến Cố Duệ và Nhạc Nhu kinh hãi. *Cương thi? Thật sự là đang tạo ra cương thi? Tạo cái búa ấy! Lần này lớn chuyện thật rồi!*

Nhưng mà nói đến thứ này để làm gì? Kéo dài thời gian? Lý Đại Hùng sợ nhất là xác chết này nọ, lúc này lỗ chân lông đều đã dựng đứng cả lên rồi…

Khổng nhị thúc đương nhiên biết bọn họ đang kéo dài thời gian nên không thèm để ý, bởi vì trúng tinh hồng thi khí nào có dễ dàng khôi phục như vậy.

"Âm Dương Phù?" Khổng nhị thúc dường như cảm thấy rất buồn cười: "Âm Dương Phù quả thực là thứ mà tất cả Hàng Sư đều ao ước, nhưng đám người các ngươi thật quá mức thanh cao, không biết Hàng Sư cường đại chân chính là luyện cương, nhìn đi, nhìn nó sau giấc ngủ ba trăm năm đang tỉnh lại…"

Đám người Hà Vân mỗi người đều có cảm giác như vừa ăn một đống phân, bọn họ lúc đầu đều cho rằng Khổng nhị thúc chỉ là một con dế nhũi đào mộ, chỉ cần một ngón tay cũng có thể đè chết ông ta, nhưng kết quả thì sao?

Ánh mắt đó của người ta… là khinh thường!

Nhạc Nhu đột nhiên chen vào một câu: "Ông cười như không để ý đến việc tôi vẫn còn ở đây."

Đúng rồi, Nhạc Nhu vẫn còn ở đây, hơn nữa vẫn chưa mất đi sức chiến đấu, Khổng nhị thúc lấy đâu ra tự tin đối đầu với nàng ấy? Ẩn giấu thực lực sao?

Biểu cảm của Khổng nhị thúc lộ vẻ tinh vi, ánh mắt lướt qua chỗ Cố Duệ, Lý Đại Hùng và Khổng Động Sinh.

"Nhưng cô có vướng bận, nếu như cô nỡ để bọn họ đến giết tôi, vậy thì cũng không sao cả"

Nhạc Nhu chau mày, lời này là ý gì: "Tại sao không thể?"

Bởi vì… Khổng nhị thúc cười thầm.

Ầm!

Nắp một cái quan tài trong số mười hai tiếp điểm quan tài kia đột nhiên bật lên, cái nắp bay ra vừa khéo nhắm tới chỗ Cố Duệ!

Nắp quan tài thật sự rất nặng, tên Lý Đại Hùng thích dùng nắm đấm nói chuyện bị Cố Duệ lôi ra sau tránh né, né được rồi, hắn vô thức liếc một cái.

Ý, cái nắp quan tài này hình như nặng hơn cái nắp quan tài đầu tiên nữa nha, đại khái là vì phía sau có ịn lên một người, một người… một người?!!!

Soạt! Phía sau quan tài có một bóng đen như quỷ xông tới, nhắm vào mục tiêu to lớn nhất là Lý Đại Hùng vồ đến!

Xoẹt! Vân Linh Phiêu từ phía bên hông bay đến, quấn lấy mắt cá chân của bóng đen, động tác vồ đến khựng lại, lúc này Cố Duệ và Lý Đại Hùng mới có thể nhìn thấy diện mạo của bóng đen, vừa nhìn thấy liền muốn ói!

Đây tuyệt đối không phải là người sống, da bao lấy xương, chỗ da và xương túa ra một màu xanh rêu rất buồn nôn, chi chít chằng chịt bao phủ khắp người, thoạt nhìn thì giống vảy rắn, nhưng không toàn diện, rất rối loạn, thật quá ghê tởm… còn không giống một con lục xà sao?

Cố Duệ và Lý Đại Hùng nhìn nó liền nghĩ ngay đến Trần Dịch Sinh, nhưng người kia cường tráng hơn một chút, cái thứ đồ chơi này gầy ốm thấp bé, giống như từ size XL giảm xuống còn size M.

Lý Đại Hùng nhìn nó ốm yếu liền có dũng khí, đập một quyền lên mặt nó…

Nghiêng đầu, vặn người, nằm xuống, phóng lên! Tốc độ nhanh như chớp, phản ứng mau lẹ, làm gì có chút nào trì độn như cương thi.

"Là bất hóa cốt!" Bất hóa cốt cái gì, trong giới cương thi thì nó là tầng lớp thấp nhất, không thể so sánh với cương thi vô địch đao thương bất nhập, ưu thế duy nhất chính là tốc độc cực nhanh!

Nhưng mà cũng phải xem nền móng khởi điểm của người ta… Bất hóa cốt hơn ba trăm năm, lại còn được Thất Tinh Trường Sinh Quan dưỡng ra, giống như kiểu người thường được khoác thêm Adidas, Versace, hàng hiệu khác kiểu, tuyệt đối không thể xem thường!

Cho nên khi bất hóa cốt vồ tới Lý Đài Hùng, tốc độc của Lý Đại Hùng nhất thời không thể phản ứng kịp, Cố Duệ đang định tháo bỏ cái mác người bệnh, thì chợt nhìn thấy Nhạc Nhu đã xông đến!

Vân Linh Phiêu phóng ra, con bất hóa cốt kia bị kéo về phía Nhạc Nhu, cái thứ đồ chơi này cũng rất dứt khoát, xoay người nhắm vào Nhạc Nhu...

Keng! Cố Duệ nghe thấy tiếng kiếm tuốt khỏi vỏ.

Nhạc Nhu rút thanh kiếm lấy từ trong kho binh khí ra, âm thanh sắc bén, Lý Đại Hùng cảm thấy rất vui mắt vui tai.

Cố Duệ nhìn thấy Nhạc Nhu tuốt kiếm ra khỏi vỏ, Hàng Lực bao phủ, chú thuật liền mạch, nửa điểm cũng không chậm trễ, kiếm khí lưu chuyển vạch ra một đường sáng.

Soạt! Cái cổ của con bất hóa cốt bay ra.

Đây vẫn chưa tính là sự lợi hại của Hàng Kiếm được mở phong ấn đúng không? Là sự lợi hại của Nhạc Nhu cô nương!

Đúng là quá đẳng cấp!

Nhưng Cố Duệ cũng nhìn thấy Khổng nhị thúc đến sau lưng Nhạc Nhu.

"Cẩn thận!" Lý Đại Hùng phóng đến chỗ Nhạc Nhu.

Lý Đại Hùng sao có thể là đối thủ của Khổng Nhị thúc, hắn lập tức làm hai động tác, tay trái thoát y, tay phải cầm Hộ Tâm Kính!

Cái kính này đã ngăn cản ta mấy lần! Khổng nhị thúc cười lạnh, một chưởng bổ xuống…

Nhưng hắn đột nhiên để ý thấy vị trí của Hộ Tâm Kính hơi lệch một chút, dường như không phải nhắm vào hắn.

Cái tên to xác này sao có thể có âm mưu được? Hắn vốn không giống với cô sư muội thông minh gian xảo kia... Khổng nhị thúc suy nghĩ một chút, tự nhiên cảm thấy nghi ngờ!

Có gì không đúng! Khi hắn ta đang nghi ngờ thì phía sau có một đường kiếm phát ra bạch quang, đường bạch quang đó so với kiếm của Nhạc Nhu còn nhanh hơn, hơn nữa thanh kiếm này chính là Hàng Khí danh kiếm chân chính, chí ít thì trong cảnh giới U Châu này, kiếm danh Bạch Khuyết như vậy chủ nhân chỉ có thể là Bạch Ngọc Đường.

Vút! Kiếm từ phía sau đâm vào ngực Khổng nhị thúc, đồng tử Khổng nhị thúc co lại, hắn đột nhiên nghĩ đến tấm kính.

Thứ tấm kính ngắm vào dường như là…

"Rồng trong kính!" Âm thanh thô lỗ vang lên, Cố Duệ quay đầu nhìn thấy tên đầu trọc "trọng thương" và Bạch Ngọc Đường "trọng thương" đang hỏa lực toàn khai, Thanh Xích kéo ra, chú thuật giáng xuông, kiếm quang dẫn Kính Long!

Ầm! Ánh lửa xung đột… mạnh mẽ đập vào một nơi.

Đó là một nơi mà ngoài ba người Khuê Sơn ra không ai ngờ tới.

Nơi đó có một kẻ đang nằm, ầm, khi ánh lửa đập về nơi đó, người kia liền không thấy đâu, biến mất tựa như quỷ mị, bụi trên nền đất bay mù mịt.

Tay trái quăng ra tám thanh tử nhận, bay lượn lướt qua, mũi nhọn cắt vài chỗ trên thân thể phong tỏa Lý Đại Hùng, tốc độ cực nhanh!

Người tai mắt nhanh nhạy như Cố Duệ cũng chỉ nhìn thấy vệt sáng lướt qua, sau đó là tên đầu trọc nhà mình dùng Thanh Xích luân chuyển, sau những tiếng leng keng, những thanh tử nhận bay đi, bắn ra xung quanh, đâm vào bức tường cắm sâu một tấc, những khối đá nhỏ thì bị trực tiếp cắt thành hai mảnh.

Mẹ ơi, thật sự quá khủng bố! Cố Duệ và Lý Đại Hùng lập tức trốn đi, Nhạc Nhu và Bạch Ngọc Đường tự nhiên cũng né tránh.

Nhưng tên đầu trọc cuối cùng sức lực cũng không đủ, lui về phía sau mấy bước, cổ tay hơi run run, ngay lúc này…

Một thanh mẫu nhận phóng ra, giống như cắt không khí mà lao đến, Hàng Khí cường đại bao phủ quanh nó, chú thuật lưu chuyển, mũi đao cắt gió, thậm chí Cố Duệ chỉ có thể nghe thấy tiếng ong ong lướt qua, nhắm thẳng vào yết hầu tên đầu trọc!

Tên đầu trọc gầm lên một tiếng, khai mở toàn bộ Hàng Lực, sau đó… chạy đến bên đám người Cố Duệ.

"Khỉ này, cô mau giúp tôi cản lại!"

Cố Duệ: *Mẹ kiếp nhà ông!*

Tên đầu trọc khiến Cố Duệ cảm thấy con người này thật sự mặt quá dày không biết nhục, nhưng lão già khống chế mẫu nhận kia vẫn đang đứng đó, ánh mắt thâm sâu, nét mặt vô cảm.

Bạch Ngọc Đường nắm chặt Bạch Khuyết, âm thanh lạnh lẽo: "Ai có thể ngờ rằng Lỗ đại sư tiếng tăm lẫy lừng khắp U Châu lại có thể như vậy…"

Như vậy cái gì chứ? Khổng nhị thúc vẫn còn đang thoi thóp, đám người Hà Vân nhìn hắn, rồi lại nhìn sang Lỗ đại sư không hề tổn thất một cọng lông.

Đúng rồi, ông ta, Bạch Ngọc Đường cùng với tên đầu trọc kia không phải đều đang bị trọng thương sao? Đều là giả vờ?

"Nói đi, ngươi làm sao nhìn ra, ta tự thấy bản thân không hề có sơ hở nào." Lỗ đại sư rất bình thản, khí tức trên người cũng rất ôn hòa, nhưng lúc trước khiến cho người ta cảm thấy dễ chịu bao nhiêu thì bây giờ lại cảm thấy đáng sợ bấy nhiêu… Hắn quá thâm sâu rồi!

Hắn hỏi, nhưng không nhìn hai người Lý Đại Hùng, ánh mắt chằm chằm dán vào Cố Duệ, sao cô có thể nhìn ra hả cô thôn nữ Khuê Sơn.

Đám người Hà Vân vẫn còn đang mờ mịt, nhưng lờ mờ có thể cảm nhận được… Khuê Sơn và mấy người Nhạc Nhu vẫn luôn ở phía trên họ.

Khổng nhị thúc nhìn Cố Duệ, ánh mắt lóe lên, cô ta ngay cả Lỗ đại sư cũng nhìn thấu rồi? Đây thật sự là một kẻ tiểu bối chưa đến hai mươi tuổi sao? Thật quá sức khôi hài!

Cố Duệ vẫn mang gương mặt trắng bệch, ho một tiếng, cất giọng yếu ớt: "Thiết lập nhân cách của ông không đúng."

Thiết lập nhân cách? Là cái quái gì?

"Ngay từ lúc bắt đầu ông là một Hàng Đạo đại sư có tu dưỡng, đức cao vọng trọng, đến Ẩn Nguyệt thôn là để điều tra vụ án, giải cứu người dân khỏi tai họa, ấn tượng của tất cả mọi người đối với ông đều là như vậy, đây chính là nhân cách đầu tiên mà ông thiết lập. Sau đó ông tuân thủ nhân cách này mang người điều tra án đến Ẩn Nguyệt sơn, nhưng các người vào trong núi lại không xử lý đám Dã Cẩu kia, mặc dù đám người Hà Vân nhân phẩm chẳng ra sao, chắc chắn muốn lợi dụng đám Dã Cẩu tìm vị trí mộ táng, nhưng bọn họ chẳng quan trọng, trong một đội ngũ, người quan trọng nhất vĩnh viễn là đội trưởng! Ông rất mạnh, thực lực dư thừa, không có lý nào lại bị lòng tham của bọn họ lung lạc, cho nên việc ông tha cho đám Dã Cẩu hại người, tiến vào nơi mộ táng, lòng tham lớn hơn nhân từ, khiến cho nhân cách đầu tiên của ông bị phá hủy. Lòng tham, mỗi người đều có, nếu như là vì Hàng Khí, tất cả chúng ta ở đây đều có lòng tham đó, đây cũng không xem là khuyết điểm gì. Nhân cách thứ hai của ông là một Hàng Sư tam quái bình thường nhưng lại mạnh nhất, sau khi vào nơi mộ táng… ông mang theo người một mạch vượt chướng ngại, cuối cùng gặp phải bọn tôi, sau đó nhân cách thứ hai của ông cũng bị phá hủy!"

Lại bị phá hủy? Nhạc Nhu giật mình, Bạch Ngọc Đường cũng nhìn Cố Duệ, chỉ có Khổng Động Sinh ánh mắt có chút ngây ra.

"Ông vốn nên là kẻ có lòng tham, cũng có đủ thực lực để thuận theo lý lẽ lấy được rất nhiều thứ, nhưng ông lại biểu hiện rất khiêm tốn, coi Hàng Khí như bùn đất, là vì coi trọng danh tiếng sao? Trên thực tế, tính trong giới Hàng Đạo tuổi tác cũng ông cũng không nhỏ, không lý nào lại chất phác đến như vậy, cho nên, hoặc là ông thật sự không muốn, không tham không cầu, phá vỡ nhân cách thứ hai, hoặc là ông có mưu đồ khác, thế nên Hàng Khí này đối với ông mà nói, chẳng hề có sức hấp dẫn."

"Bất kể là liên tục phá vỡ hai tầng nhân cách, hay là có mưu đồ khác, cũng đều đủ khiến cho tôi nghi ngờ tất cả những hành động của ông, ví dụ như ông vô cùng phối hợp với sự sắp xếp của Khổng nhị thúc… Tuy rằng trên mặt ông luôn thăm dò ông ta, luôn đùn đẩy cho ông ta, nhưng nhìn kết quả mà xem, luôn là hai người các ông phối hợp với nhau! Phối hợp khiến cho tất cả Hàng Sư ở đây đều đồng ý với mười hai vị trí Trường Sinh, mở quan tài, nâng xác lên! Thi thể Lộc Hợi sau khi được nâng lên, kết quả các người cũng đã thấy rồi, thi thể nhấc lên, thân xác Tư Mã Ý ở dưới liền hóa cương thi...

Phía sau Lộc Hợi là Bát Quái Đồ trấn áp, người ta căn bản không phải muốn chiếm lấy Trường Sinh gì gì đó, mà là vì ngăn cản Tư Mã Ý hóa thi mới dùng bản thân mình trấn thủ ở trên. Hai người các ngươi một kẻ sáng một kẻ tối, mỗi người tự dẫn người theo hai đường tiến vào lăng mộ, nói đến đây chỉ là vì để tập hợp mười hai Hàng Sư giúp các người mở quan tài mà thôi!"

Ngừng lại một chút, Cố Duệ nhìn Lỗ đại sư.

"Đương nhiên, hiển nhiên nhất chính là Hàng Khí của ông đã làm ông bị bại lộ."

Câu nói này khiến Lỗ đại sư vô thức nhìn vào Hàng Khí trong tay mình.

Một hồi sau, ông ta mới lẩm bẩm: "Kim Thiền Tử Mẫu Nhận?"

"Tử Mẫu Nhận, trong kho binh khí có một số Tử Mẫu Nhận, trong lịch sử, Hàng Khí đại sư có sở trường luyện vũ khí Tử Mẫu Nhận rất ít, bởi vì quá khó, dù cho là người nổi tiếng khắp U Châu như ông cũng làm không được, Tử Mẫu Nhận này là do người khác làm, hơn nữa cũng giống như những Hàng Khí ở đây đều là do cùng một người làm ra, người đó có lẽ chính là Lộc Hợi. Ông có được tất cả tài sản của ông ta, ví dụ như những Hàng Khí này, ví dụ như… liên quan đến bí mật lăng mộ này."

Cố Duệ nói xong, ánh mắt Lỗ đại sư liền nheo lại, sát khí bốc lên.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 157: Thiên Tuyết Thiền, Lão Gừng Già Đầu Trọc

Cố Duệ thông minh, người của Khuê Sơn đều đã thừa nhận, sau đó khi đến U Châu, cô lại càng lộ rõ ra trí tuệ siêu phàm của bản thân.

Rồi đến Ẩn Nguyệt thôn… khi Nhạc Nhu nhận được tình báo, trong đầu đã phác họa ra được một hình tượng: Là một cô gái trẻ tuổi thông minh gian xảo.

Đến khi nhìn thấy người thật rồi, lúc đó cô nhất thời cảm thấy người này không tương xứng với lời đồn… có thể bởi vì bản thân đang tắm bị người ta nhìn lén, nên hình tượng đã bị méo mó đi.

Sau đó tiếp xúc với nhau… dần dần… hình tượng đó đã quay lại.

Hiện tại, hình tượng kia còn tăng thêm một tầng.

Cô thật không ngờ một cô gái trẻ tuổi hơn mình, thực lực kém xa mình, vậy mà lại có thể đứng sóng đôi với Lỗ đại sư. Những suy luận này… rất mới mẻ, tất nhiên không phải tuyệt đối chính xác, nhưng tất cả đều nằm trong dự liệu của cô ấy.

Nhìn sắc mặt kia của Lỗ đại sư, có thể thấy rằng Cố Duệ thực sự đều đoán đúng cả rồi.

Mấy người Nhạc Nhu phòng bị, đề phòng Lỗ đại sư đột ngột tấn công Cố Duệ.

"Ngươi nói không sai, những Hàng Khí này đích thực đều thuộc về ta, cũng đích thực là do Lộc Hợi chế tạo ra. Có điều những thứ này đều chưa được mở phong ấn, phải dựa vào bản thân mới có thể mở được, thực lực của ta không đủ, do vậy dùng hình thức của nó để lập kế, dẫn dụ những Hàng Sư có thể vì nó mà bỏ quên sống chết của bản thân mình."

Đây chính chỉ vào mặt đám người Cố Duệ, chửi bọn họ tham lam ngu xuẩn tự dâng mình đến cửa chết.

Thật là lúc trước cũng quá ngu ngốc cho nên mới đến đây chịu chết.

"Được rồi, dù gì bọn tôi cũng đến rồi, ông cũng đã thành công khiến Tư Mã Ý hóa cương thi, chi bằng chúng ta cứ vậy đường ai nấy đi đi, nếu không lưỡng bại câu thương thì thật là khó coi."

Cố Duệ cảm thấy mọi người có thể dĩ hòa vi quý cho xong chuyện.

"E là không thể." Lỗ đại sư sắc mặt lạnh lùng: "Hắn ta đã hóa cương thi, cần có máu huyết của mười hai Hàng Sư làm chất dẫn, nếu không sẽ không thể thực sự hóa cương thi, hơn nữa, ai nói ta và các ngươi lưỡng bại câu thương."

Câu này của ông ta vừa dứt, Cố Duệ liền kích động: "Cái tên này vẫn còn thủ đoạn, lão đầu trọc, ông cản đường đi, Đại Hùng, chúng ta chuồn thôi!"

Lý Đại Hùng cõng Cố Duệ chuẩn bị chạy khiến Nhạc Nhu thật không biết nên lưu lại hay là chạy theo.

Có điều tên đầu trọc dường như nổi giận: "Có đồ đệ nào như cô vậy không, quẳng sư phụ lại, cô không sợ bị thiên lôi đánh trúng sao?"

Cố Duệ cũng tức giận mắng: "Tiên sư nhà ông! Ông có gì mà oán thán chứ, làm sư phụ không phải là giúp đồ đệ cản chiêu sao, ông xem Bạch Ngọc Đường nhà người ta kìa, chẳng có quan hệ gì với tôi mà vẫn xông lên đó kìa!"

Tên đầu trọc: "Cô bị hoang tưởng hả, người ta là nhìn trúng tiểu cô nương xinh đẹp kia kìa, quan tâm cô cái rắm ấy!"

Cố Duệ: "Được được được, coi như không liên quan đến tôi, Đại Hùng, chúng ta mau chuồn thôi!"

Nhạc Nhu: Dường như bây giờ tôi cũng không muốn ở lại giúp đỡ nữa rồi!

Một bên chửi mắng, một bên tên đầu trọc xông tới chỗ Lỗ đại sư, cũng may có Bạch Ngọc Đường hỗ trợ, hai người liên thủ có lẽ sẽ cản được Lỗ đại sư.

Nhưng rất nhanh Cố Duệ liền nhận ra bản thân vẫn còn xanh và non lắm.

Ầm, tên đầu trọc bị đánh văng xuống đất, lập tức nghe thấy tiếng Cố Duệ: "Mẹ kiếp, còn không bằng một tên tiểu bối, thật mất mặt."

Tên đầu trọc: "Mẹ kiếp, sao cô còn chưa đi nữa!"

Dường như tức giận Cố Duệ cười hắn, tên đầu trọc lập tức nhảy lên, Thanh Xích vung lên vút ra tiếng gió, Hàng Lực dao động.

Bớt diễn sâu! Chủ lực vẫn là Bạch Ngọc Đường.

Cái hầm băng kia quả thật rất lợi hại, lúc trước chỉ nhìn thấy một góc nhỏ của hắn mà thôi, giờ đối mặt với cao thủ như Lỗ đại sư, Bạch Ngọc Đường thực lực không bằng đối phương nên phải phát huy toàn lực, Cố Duệ càng lúc càng thấy rõ sự lợi hại của tên thiếu niên Bắc Đường phái này.

Khi ba người kia đang chiến đấu, Cố Duệ và Lý Đại Hùng thật sự muốn chuồn, cả tên Khổng Động Sinh cũng muốn rút theo.

Nhưng bọn họ vừa đang định chạy… Ầm ầm ầm! Từng cái nắp quan tài bị bật lên, bất hóa cốt đều trồi lên!

Mười tên! Quá nhiều bất hóa cốt! Có năm tên đang xông về phía đám người Cố Duệ!

Cố Duệ cuống lên: "Chạy mau chạy mau, chạy bên kia, chạy đến chỗ bọn họ!"

Cố Duệ chỉ về phía đám người Hà Vân… Vẫn còn tốt, không muốn hại chết sư phụ nhà mình, xem như cô vẫn còn chút lương tâm.

Nhưng đám người Hà Vân thì tức điên lên, vốn dĩ bên này đã có bất hóa cốt xông đến chỗ đám người vô lực bọn họ rồi, nữ nhân kia sao còn độc ác như vậy.

Nhưng Cố Duệ hét lên thế kia lại khiến đám bất hóa cốt đang xông tới nghe thấy, sau đó thì…

Toàn bộ quay đầu xông về hướng đám người Cố Duệ.

Lý Đại Hùng và Cố Duệ: "…"

Sức hấp dẫn quái của Cố Duệ thật không phải ở mức bình thường nha, cô vừa mới lên tiếng đã thu hút không biết bao nhiêu là bất hóa cốt đây này.

"Mau chạy đi, còn ngẩng ra đó làm gì!" Cố Duệ chửi thầm trong bụng, nhưng tính mạng mình vẫn là quan trọng nhất.

Nhưng bọn bất hóa cốt tốc độ rất nhanh, trực tiếp bao vây lấy bọn họ.

Lý Đại Hùng cũng chỉ có thể đặt Cố Duệ xuống dưới bức tường… Cố Duệ giờ đang bệnh tàn sức yếu.

Bất hóa cốt tốc độ rất nhanh, nhưng Lý Đại Hùng sức phòng thủ cao, tuy rằng ban đầu nhất định sẽ thua thiệt một chút, nhưng quen rồi thì vẫn có thể quần nhau vài vòng, chủ lực vẫn là Nhạc Nhu.

Chạy không thoát được, tốc độ bọn bất hóa cốt rất nhanh. Nhạc Nhu và Lý Đại Hùng cũng không yếu, sau một hồi vùng vằng, thì có bốn con bất hóa cốt đã từ bỏ bọn họ, xông đến chỗ đám người Hà Vân.

Cố Duệ vừa mới chớp mắt một cái, bên chỗ đám người Hà Vân liền bị bọn bất hóa cốt đánh cho thê thảm, bất hóa cốt chính là cương thi, chỉ là cương thi này thuộc loại yếu nhất, tuy vậy chúng vẫn có bản tính hung hãn của cương thi, ra tay vô cùng tàn độc… Trong đó có một Hàng Sư bị nó móc lấy tim, đồng thời bị vặn gãy cổ.

Mùi máu lan tràn, bọn chúng dường như được kích động, nắm thân thể Hàng Sư kia xé thành nhiều miếng, những người nhìn thấy đều kinh hồn bạt vía.

Đáng thương nhất chính là những tên Hàng Sư bình thường khinh thường đám bất hóa thi này, bây giờ bọn họ đã bị trúng tinh hồng thi khí, thân thể yếu như gà bệnh, chỉ có thể mặc cho kẻ khác chém giết, cảnh tượng này vô cùng tàn nhẫn, nhưng Cố Duệ chỉ cảm thấy mùi máu tanh nồng nặc, chẳng hề có

chút đau lòng nào.

Những người này cũng chẳng phải người lương thiện gì, nếu như cô gặp nạn, bọn chúng còn không dùng ánh mắt lạnh lẽo bàng quan đứng nhìn sao, hơn nữa còn có thể sẽ bỏ đá xuống giếng, tranh thủ thời cơ ra tay cướp bảo vật!

"Bọn chúng đang làm gì?" Lý Đại Hùng đang run rẩy nhưng cũng để ý đến đám người Hà Vân xui xẻo ở bên kia, mới chớp mắt đã có mấy người bị giết chết. Chẳng qua bọn bất hóa cốt chính là như vậy, cảnh tượng máu tanh hơn cũng không phải chưa từng thấy qua, chỉ là…

Hắn nhìn thấy bọn bất hóa cốt kia không ăn thịt mà lại cầm xác chết chạy đến bên quan tài, quăng xác người vào trong quan tài!

Mẹ kiếp! Lẽ nào là…

"Bọn chúng dùng huyết nhục Hàng Sư để nuôi dưỡng cương thi!"

Hàng Sư sao? Vậy xem như là lão thiên ưu ái rồi, Hàng Sư vốn dĩ thể chất linh tính đều tốt hơn người thường một chút, sau khi tu luyện trong cơ thể còn có không ít Hàng Lực, dùng lời Cố Duệ để giải thích thì chính là ăn một Hàng Sư bổ hơn ăn trăm người thường… giá trị dinh dưỡng không giống nhau nha!

Ăn đồ nhiều dinh dưỡng, cương thi này cũng sẽ no bụng, đến lúc đó cũng sẽ có đủ khí lực!

Mẹ kiếp! Khi Cố Duệ còn đang kinh hãi thì bên trong quan tài truyền ra một loạt âm thanh khiến tên đầu trọc và Bạch Ngọc Đường đều rùng mình.

Ực… ực… ực... tiếng nuốt xuống họng…

Mẹ nó chứ, đừng nói tỉnh dậy rồi mới ăn nha, đã tỉnh dậy rồi sao?

"Bạch tiểu đệ… đệ, đệ hãy chống đỡ trước nha! Ta sẽ đến ngay!" Tên đầu trọc trực tiếp thu tay bỏ của chạy lấy người. Bạch Ngọc Đường chau mày, hắn đoán rằng tên đầu trọc này cũng tuân theo tác phong của Khuê Sơn, tham sống sợ chết, mặt dày không biết nhục, muốn nhân đây bỏ chạy.

Mà quan trọng hơn là, hắn nhỏ hơn cái tên này ít ra cũng phải hai con giáp, vậy mà gọi hắn là Bạch tiểu đệ... đệ? Còn là tiểu đệ đệ?

Tên đầu trọc quả thật bỏ chạy rồi, mà còn là chân dài chạy rất nhanh nữa chứ, so với Lưu Tường (1) còn xuất sắc hơn! Phóng một cái đã phóng tới phía trên quan tài.

Lão trọc khá lắm! Ông đây là đang định làm gì thế?

Tên đầu trọc bá khí bộc lộ, nhảy lên trên quan tài, đứng trên nhìn xuống, có thể thấy thi thể trong quan tài có gương mặt vuông vức nghiêm túc, không biểu cảm, các cơ và da trên mặt đều còn rất tươi mới, nhưng nhìn qua vẫn có thể nhìn ra đây là một người chết, có điều... Không đúng nha! Miệng của cái tên này không có động đậy, vậy cái tiếng ừng ực lúc nãy là từ đâu ra?

Tên đầu trọc nhìn xuống phía dưới, nhất thời mặt mày biến sắc… Hắn nhìn thấy trên thân thể Tư Mã Ý bỗng nhiên nứt ra một cái lỗ giống như cái miệng, đen đen đỏ đỏ mấp máy, bên trong phóng ra những sợi huyết tơ quấn lấy mảng thi thể đưa vào trong cái lỗ kia, nhấp nháp huyết nhục.

Cảnh tượng này thật quá đáng sợ rồi, ánh mắt tên đầu trọc lóe lên tia tàn độc, sau khi nhảy xuống... chân đá ra, bốp! Hai chân chống lên hai bên quan tài, móc từ trong túi ra một cái hộp nhỏ, cái hộp nhỏ được mở ra, bên trong có một con côn trùng trắng bay ra, không phải nói là một con trùng béo, một con trùng trắng như tuyết vô cùng vô cùng béo tốt, nó phình phịch vỗ cánh bay đến ấn đường của Tư Mã Ý.

"Thiên Tuyết Thiền!" Lỗ đại sư mặt mày biến sắc.

Bạch Ngọc Đường cũng kinh ngạc, tên đầu trọc Khuê Sơn nơi thâm sơn cùng cốc kia lại có bảo vật như vậy?

Thế gian có rất nhiều vật tà ác, nhưng trong thiên địa này cũng có một số thứ thiên sinh khắc chế bọn chúng, trấn áp chư tà.

Thiên Tuyết Thiền là một loại trong số đó, nó xuất thân từ tuyết sơn, ngưng tụ từ khí tinh khiết của thiên địa, có thể hấp thu sức mạnh tà ác, đến khi linh khí cạn kiệt nó sẽ cùng sức mạnh tà ác biến mất vào giữa thiên địa, có thể nói đó là một bảo vật đơn thuần hiếm có, rất khó tìm, không ngờ tên đầu trọc này lại có được.

Cố Duệ cũng kinh ngạc, thầm mắng tên đầu trọc này ngay cả bảo vật như vậy cũng giấu được.

Cái vòi của con trùng đặt lên ấn đường của Tư Mã Ý, vừa cắm vào liền biến thành màu đỏ như máu.

Huyết tơ co rút lại, tiếng ừng ực cũng ngưng bặt.

Nhưng tên đầu trọc đột nhiên cảm thấy phía trước có luồng gió lạnh, hắn vừa ngẩng đầu lên... Lỗ đại sư hung thần ác sát đang xông tới!

A, tên đầu trọc xanh mặt, nhưng không dám tùy tiện rời khỏi chỗ quan tài, sợ rằng tên Lỗ đại sư kia sẽ giết chết con trùng nhỏ kia! Nhưng hắn chỉ kiên trì được một giây, liền quyết đoán nhảy khỏi quan tài.

Sinh mạng của bản thân mới là quan trọng nhất! Huống hồ Bạch Ngọc Đường đến rồi!

Lỗ đại sư trong cơn cuồng nộ, hỏa lực toàn khai, dường như sợ con cương thi kia bị khắc chế sẽ bỏ lỡ thứ gì đó.

Bạch Ngọc Đường vốn không như Lỗ đại sư, dốc toàn lực, một kiếm nghênh tiếp, đỡ được Kim Thiền Mẫu Nhận, tám thanh tử nhận lại từ bên hông phóng qua, Bạch Ngọc Đường kinh hãi, bay lùi về sau, những tử nhận đó vẫn truy đuổi theo không dừng lại.

Lỗ đại sư bức lui được Bạch Ngọc Đường, bản thân đã đến được bên cạnh quan tài, giơ tay ra định bắt lấy Thiên Tuyết Thiền.

Soạt! Thanh Xích nhắm thẳng vào đầu! Lỗ đại sư không thể không lùi lại, mẫu nhận chống đỡ, lưỡi đao cắt vào Thanh Xích, hắn khởi động chú thuật, tứ chi của tên đầu trọc nhất thời cảm thấy bị bốn luồng khí lưu huyết sắc quấn chặt, không rõ là xuất hiện từ lúc nào, cổ tay nắm giữ Thanh Xích cũng không thể cử động.

Kim Thiền Mẫu Nhận chớp mắt đã đến gần ngay giữa trán... Ánh mắt Lỗ đại sư lộ rõ sự tàn ác, thế nhưng tên đầu trọc lại nheo mắt lại.

Bạch Ngọc Đường ở phía sau vừa mới thoát khỏi tử nhận, nhìn thấy tình huống này liền biết có lên cứu cũng không kịp, nhưng hắn không hiểu, ánh mắt của lão đầu trọc này sao lại có một loại ánh sáng khiến hắn nhìn không thấu, sáng như cái đầu của lão vậy.

Có quỷ! Trong lòng hắn đột nhiên nảy ra ý nghĩ đó, bên tai chợt nghe thấy tiếng nổ ầm ầm.

Tên đầu trọc xấu xa của Khuê Sơn tay phải cầm Thanh Xích, tay trái xoay bát quái, miệng lầm rầm Hàng Chú khiến người ta cảm thấy vui vẻ… đây là chú ngữ hắn chưa từng nghe qua.

Cố Duệ nghe thấy Hàng Chú này, cánh tay phải đang âm thầm chuẩn bị bắn Tử Mẫu Phi Diệm Nỏ chợt ngừng lại.

Thứ tên đầu trọc chết tiệt này dùng là Khuê Sơn Hàng Thuật? Thật không dễ dàng gì được nhìn thấy cái lão già này dùng Hàng Thuật mới nha! Cố Duệ lập tức chuyên tâm nhìn thật kỹ, nghe thật kỹ.

Chú thuật phát ra, Hàng Lực khởi động, Thanh Xích trong tay tên đầu trọc đột nhiên phát ra ánh sáng xanh mãnh liệt, trong khoảnh khắc bao phủ lấy Hàng Lực cường đại của Lỗ đại sư, huyết tơ quấn quanh tứ chi của tên đầu trọc cũng đều bị đứt đoạn, Thanh Xích chém xuống...

Oành!

Lỗ đại sư bay đi, đập vào bức tường, vô số mảnh đá nát vụn rơi xuống.

Đòn tuyệt chiêu, KO! Cái bộ y phục nhớp nháp đó, cái cánh tay cơ bắp cuồn cuộn đó, cái quả đầu sáng một ngàn vôn đó… ngầu như trái bầu!!!

Lý Đại Hùng ánh mắt như phát quang nhìn chằm chằm vào thần thái của sư phụ nhà mình, không thể nào sùng bái hơn được nữa.

Bạch Ngọc Đường cũng trầm mặc, hắn đột nhiên nhớ đến một lão Hàng Sư cường đại hắn từng có cơ hội gặp gỡ trong những năm hành tẩu giang hồ.

Ông ấy trân trọng người tài, từng dạy cho hắn ít nhiều, cũng từng nói một câu, rất chân thật, rất nhiều người có tuổi cũng đều từng nói qua.

Nhưng lúc đó hắn chẳng buồn để tâm, bây giờ mới đột nhiên nghĩ đến.

…Con trai, đừng xem thường bất kỳ người nào.

Đừng xem thường bất kỳ người nào, ví dụ như nàng Cố Duệ đó, ví dụ như tên đầu trọc này.

Đều không thể xem thường.

Bạch Ngọc Đường trong lòng cảm thán, khí lạnh giữa trán tăng thêm một tầng. Bên kia Lỗ đại sư bị đánh văng vào tường thổ huyết nhìn chằm chằm tên đầu trọc, đột nhiên cười nói: "Ngươi nghĩ rằng ngươi thắng rồi sao?"

Đáng ghét nhất trên đời chính là cái thể loại bị đánh bại xong, vẫn cười nhạt và nói "Ngươi vẫn chưa thắng" hoặc là "Ngươi không giết được ta đâu", còn cái loại đê tiện nhất thì chính là "Ta sẽ còn quay lại."

Đại khái thì hiện tại Lỗ đại sư đang ở trong trạng thái giả ngầu, nhưng Cố Duệ vẫn có một loại cảm giác... dường như đối phương không phải đang giả ngầu.

Bởi vì…

"Khỉ này, dường như có mùi gì đó, mùi máu, còn có một ít…" Lý Đại Hùng vốn dĩ còn đang vô cùng hưng phấn vì sư phụ nhà mình vừa dứt điểm tên BOSS cuối thì đột nhiên ngửi thấy một mùi gì đó, hơn nữa mùi kia càng lúc càng rõ rệt…

Đại Hùng đột nhiên cảm thấy không ổn: "Khỉ này, là Dã Cẩu, rất nhiều Dã Cẩu đang đến đây!"

Những kẻ còn sống sót đều rùng mình, Dã Cẩu? Dã Cẩu sao lại vào đây?

Không đúng, là hắn! Cố Duệ và Nhạc Nhu nhìn sang hướng Khổng nhị thúc, tên Khổng nhị thúc kia không biết đã biến mất từ lúc nào.

Nhưng Cố Duệ cũng đã nghĩ ra rồi… Ông ta tại sao lại muốn giết những kẻ trộm mộ kia? Nên nói là, mục đích của ông ta không phải là trộm mộ, những kẻ trộm mộ kia đối với ông ta có tác dụng gì? Máu, huyết dẫn! Mà cũng có thể là thi dẫn, có thể giúp ông ta dẫn dụ những con Dã Cẩu ở bên ngoài.

Đây xem như là chiêu cuối của ông ta và Lỗ đại sư?

Mẹ kiếp, quá sức gian xảo! Trong khi Cố Duệ còn đang chửi thầm trong bụng thì đám Dã Cẩu kia đã xông tới!

Một con, hai con… ít nhất là ba mươi con!

***

(1) Lưu Tường: vận động viên điền kinh nổi tiếng Trung Quốc.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 158: Cương Thi Sống Dậy, Ra Khỏi Mộ

Ba mươi con Dã Cẩu? Một con, hai con, bốn con, năm con, chừng này thì bọn họ còn xử lý được, nhưng mà ba mươi con… Đây không còn là loại chuyện kiểu như một cộng một bằng hai nữa rồi.

Tên đầu trọc cũng cảm thấy khó xơi, Bạch Ngọc Đường chân mày nhíu chặt, nhưng cũng chẳng có gì để mà thương lượng với nhau cả, chỉ có một đường… giết!

Hắn trực tiếp phóng lên đầu, một kiếm chém xuống, con Dã Cẩu đầu tiên vồ về phía Cố Duệ bị chém bay, nhưng Dã Cẩu xương cốt cứng hơn thép, một kiếm này của hắn bình thường có thể chém đứt một cái đầu sư tử, nhưng hiện giờ chỉ có thể chém được lớp da và thịt của con Dã Cẩu, xương cốt bên trong vẫn không thể chém đứt.

Bị rơi xuống đất, con Dã Cẩu gầm lên, sau đó lại phóng tới.

Bạch Ngọc Đường khống chế Bạch Khuyết kiếm, khóe mắt liếc một cái, đầu bên kia Nhạc Nhu và Lý Đại Hùng cũng đã bị Dã Cẩu vây lấy, nhưng cũng còn tốt, bên phía bọn họ cũng chỉ có bốn năm con, phần lớn bọn chúng đều phân tán đến chỗ hắn và tên đầu trọc.

Như vậy cũng coi như hợp lý, không đúng, hợp lý? Phân bổ vừa khéo vậy sao?

Cố Duệ cũng cảm nhận được điểm này… Những con Dã Cẩu dư ra, không tấn công bất kỳ người nào, mà trực tiếp chạy đến chỗ quan tài.

Bọn chúng muốn làm gì? Không, phải nói là hai lão hồ ly kia tính làm gì! Bạch Ngọc Đường và tên đầu trọc cũng cảm thấy có quỷ, đang muốn xông lên phía trước thì bị đám Dã Cẩu không tiếc mạng sống ngăn lại.

Đám Dã Cẩu này tốc độ rất nhanh, trong khi hai người bọn họ đang không cách nào thoát thân thì bọn chúng đã xông đến trước quan tài, há rộng mồm ra.

Hơ, đám người Cố Duệ cuối cùng cũng hiểu ra… bọn chúng đang nôn ra, từ trong miệng chúng, huyết nhục đặc quánh trào ra, từng đống từng đống rơi xuống…

Tất cả mọi người ở đây đều đứng hình, cảm thấy ghê tởm đến mức không thể nói nên lời, thậm chí sức chiến đấu cũng bị ảnh hưởng.

Quá sức kinh tởm rồi!!! Khẩu vị của hai lão hồ ly kia quá nặng rồi!

Mà nặng nhất chính là con cương thi kia… Bọn họ lại nghe thấy tiếng kêu từ bên trong phát ra, là một loại âm thanh hút sột sột, Cố Duệ đột nhiên nghĩ đến món mỳ Ý…

Oh, shit! Mặt mày Cố Duệ vô cùng khó coi, đáng sợ hơn là huyết quang trong quan tài càng lúc càng dày… có bạch quang quấn quanh, nửa này đối chọi với nửa kia.

Là Thiên Tuyết Thiền!

“Sắp tự nổ rồi, mau núp đi!” Tên đầu trọc hét lên, đám người Cố Duệ liền núp ngay.

Kỳ thực cũng không cần ông ta nhắc nhở, bản thân Cố Duệ đã trốn sẵn ở trong góc tường, Lý Đại Hùng cũng đã vọt từ sớm.

Bùm! Thứ bên trong quan tài cuối cùng cũng phát nổ. Bạch quang huyết quang gào rít bên trong, sức mạnh cường đại dao động khiến Lý Đại Hùng phải lùi lại mấy bước, thậm chí cả bọn Dã Cẩu đang nôn ra huyết nhục kia cũng cất tiếng kêu gào thảm thiết.

Trong nháy mắt, mọi thứ đã xong? Cố Duệ cẩn thận nhìn về hướng chiếc quan tài vẫn còn lờ mờ khí huyết kia.

Tên đầu trọc ở phía xa cũng dài cổ ra nhìn, thậm chí Nhạc Nhu… Cô nhìn thấy Bạch Ngọc Đường không biết từ lúc nào đã xuất hiện trước mặt mình, con ngươi khẽ động.

Lỗ đại sư ở dưới bức tường, nhìn chằm chằm vào quan tài, thua rồi? Có một con Dã Cẩu kêu gào đang từ bên cạnh quan tài đứng lên, móng vuốt bám vào thành quan tài, cả người đầy máu.

Thảm bại! Trái tim Cố Duệ khẽ buông ra, bọn họ cuối cùng cũng thắng rồi, chỉ là đã chết rất nhiều người, đám người Hà Vân căn bản đều chết sạch rồi, chỉ còn lại mấy người bọn họ.

Mặc dù thả lỏng đôi chút, nhưng cô vẫn tự nhủ với bản thân hiện giờ cần phải diễn cho trót vai người bệnh.

Ngao! Con Dã Cẩu đột nhiên kêu lên một tiếng, Cố Duệ trừng mắt nhìn sang, nhìn thấy cổ con Dã Cẩu bị một cánh tay lực lưỡng xanh lè xanh lét bóp chặt, trên cánh tay có một vết nứt, bên trong đầy tơ huyết đỏ au, cánh tay trực tiếp nắm lấy đầu con Dã Cẩu, bóp vào, chưa đầy hai cái chớp mắt, con Dã Cẩu đã rũ xuống, chỉ còn lại cái sọ được da bao bọc lấy.

Trong quan tài có tiếng thở… đầy vẻ…. âm u.

"Không xong rồi, Thiên Tuyết Thiền khống chế không nổi, chạy mau!" Tên đầu trọc la lên, vội vàng phóng đến chỗ Cố Duệ, vác cô lên.

Thiên Tuyết Thiền hiển nhiên không thể chống đỡ nổi Tư Mã Ý hóa cương thi.

Cố Duệ nhìn thấy Dã Cẩu liền nghĩ đến những tên trộm mộ, ai dà, thi thể của đám người kia không dùng để nuôi Dã Cẩu, mà là dùng làm vật thay thế? Nếu như thật sự không thể đối phó với mười hai tên Hàng Sư và mấy người bọn họ, thì sẽ dùng vật phẩm thay thế? Khổng nhị thúc và Lỗ đại sư thật là giỏi tính toán!

"Lão trọc này, không phải ông lợi hại lắm sao? Cái chiêu lúc nãy đâu, làm lại một phát coi!"

"Phát cái đầu cô ấy, lão tử đây hết sức rồi!" Nói như vậy tuyệt chiêu lúc nãy chỉ có thể dùng một lần?

Cố Duệ nhất thời trợn trắng mắt, tên đầu trọc cũng chẳng còn hơi mà oán trách Cố Duệ, hắn xách người vội vàng bỏ chạy, cũng chẳng có thời gian mà đối phó với tên Lỗ đại sư đang trọng thương kia, bảo vệ tính mạng quan trọng hơn!

Nhạc Nhu và Bạch Ngọc Đường phóng theo, trong khi chạy, Nhạc Nhu nhiều lần nhìn sang Khổng Động Sinh đang bám sát theo sau.

Lần này trải qua không ít nguy khốn, tuy kết quả không như ý nhưng cũng có chút bất ngờ.

Ví dụ như tên đầu trọc thâm tàng bất lộ kia, ví dụ như Cố cô nương trí tuệ kinh người kia, hay ví dụ như tên Khổng Động Sinh từ đầu đến cuối vẫn còn sống nhăn răng này.

Khổng Động Sinh dường như cảm nhận được Nhạc Nhu đang nhìn hắn, nhưng hắn rũ mắt không nói gì, chỉ yên lặng theo sau.

Đột nhiên Cố Duệ quay đầu nhìn, đương nhiên không phải nhìn Khổng Động Sinh mà là nhìn huyết quang mãnh liệt bên trong mộ thất kia, bên cạnh đó là tiếng bọn Dã Cẩu kêu gào thảm thiết.

"Con cương thi đó sẽ không ăn Dã Cẩu chứ?" Lý Đại Hùng cũng nghe thấy tiếng kêu gào, trong lúc chạy theo không nhịn được cất tiếng hỏi.

"Nó vẫn chưa hoàn toàn thức tỉnh, dù sao thì mười hai Hàng Sư vẫn còn có mấy người chúng ta sống sót, tinh hoa huyết dịch nó cần vẫn chưa đủ, chỉ có thể dùng huyết nhục người phàm để thay thế, tuy rằng thức tỉnh một nửa… nhưng cũng không phải thứ mà chúng ta có thể đối phó."

"Sư phụ, người sao lại sợ cương thi chứ? Người lẽ ra nên lưu lại phía sau đoạn hậu! Để mấy người tiểu bối bọn con chạy trước chứ!" Lý Đại Hùng cảm thấy đây mới là phương thức làm sư phụ chân chính.

"Đoạn cái đầu nhà ngươi! Nó là lão cương thi ba trăm năm, dù cho mới thức tỉnh một nửa cũng cần Hàng Sư tứ quái mới có thể đối phó, không thì cần phải dùng chiến thuật lấy thịt đè người! Dù sao chuyện này cũng không phải chuyện ta có thể quản, chúng ta là những người bắt quỷ trừ yêu, cương thi không thuộc phạm vi nghề nghiệp của chúng ta, đó là chuyện của Mao Sơn. Quá lắm là trách nhiệm của Bắc Đường, cái đám tự nhận là U Châu đệ nhất Hàng phái kia, chứ liên quan cái rắm gì tới chúng ta!"

Cố Duệ: "Nói rất đúng!"

Lý Đại Hùng: "Quả thật rất đúng!"

Bạch Ngọc Đường vẻ mặt không cảm xúc, Nhạc Nhu muốn khóc không ra nước mắt.

Sau bao lần mò mẫm, bao lần rớt hố, con đường đào thoát cũng xem như trôi chảy, hiển nhiên tên đầu trọc đã có sẵn dự tính, một đường mang theo đám người Cố Duệ chạy đi, không hề đụng phải đám Dã Cẩu cản đường, xem ra rất thuận lợi.

Chờ đám người Cố Duệ xông ra khỏi cửa động, đổ ngay xuống đầu họ là một trận mưa sấm sét lạnh thấu xương, từng hạt mưa to như cái đấu.

Ai da mẹ ơi! Lý Đại Hùng lạnh run chạy trở vào.

Đám người Cố Duệ đứng ở cửa động, nhìn lên màn trời mưa bão sấm sét ì đùng, cảm thấy tất cả mọi thứ giống như là một giấc mộng.

"Tại sao lại là mưa sấm sét, lão đầu trọc, cơn mưa sấm sét này và lăng mộ có quan hệ gì với nhau?" Lần đầu tiên còn được, sau đó lại liên tục gặp phải mưa sấm sét, Cố Duệ cảm thấy có gì đó không đúng.

Lần này lại gặp phải… Cô có thể khẳng định có vấn đề.

Tên đầu trọc nhìn bầu trời, thần sắc u tối: "Lăng mộ có liên quan đến bảy và mười hai, cô lẽ nào đoán không ra?"

Đoán cái đầu nhà ông! Logic Cố Duệ không sợ, vấn đề là kiến thức của cô về lĩnh vực Hàng Đạo của Đại Đường thần quỷ này vô cùng mỏng manh, không có kiến thức cơ bản, lấy đâu ra logic!

"Lẽ nào đây chính là Trường Sinh Tư Âm thiên tượng trăm năm mới có một lần?" Nhạc Nhu quả nhiên là thế gia quý nữ có văn hóa, được tên đầu trọc nhắc nhở liền nhìn ra ngay nguồn gốc của thiên tượng.

Phản ứng đầu tiên của Cố Duệ là: "Tư Âm? Tư âm bổ dương? Giáp Ngư?"

Đây chính là sự cách biệt giữa có văn hóa và không có văn hóa.

Nhạc Nhu cạn lời, vờ như không hề nghe thấy, tên đầu trọc chỉ hận sắt không rèn thành thép, cất tiếng nói: "Trong đầu cô đang nghĩ những thứ này sao, bình thường không chịu theo Yêu Yêu học tập gì cả… Trường Sinh Tư Âm thiên tượng là nói lấy thế trường sinh nhiều thiên khí lôi vũ làm Âm Sát, nếu như cương thi được dưỡng trong vùng đất trường sinh thì sẽ được Lôi Âm Lôi Sát này dưỡng thành Lôi Cương."

Cương thi cũng được phân ra nhiều chủng loại, dựa vào đặc tính môi trường của vùng đất dưỡng thi, có một số được dưỡng trong nước, gọi là Thủy Cương, cũng có Lôi Cương, Băng Cương…

Nhưng rất hiển nhiên, Lôi Thi là một chủng loại khá đáng sợ, bởi vì Lôi vốn dĩ ngang tàng, nếu là Lôi Cương, bản thân Lôi Sát đã có thể có rất nhiều sức mạnh đáng sợ, dường như là bất tử.

"Nếu như sau bảy ngày lôi vũ, hắn thật sự biến thành cương thi, e là Hàng Sư của cả U Châu hợp lại cũng không phải là đối thủ của hắn." Âm thanh Bạch Ngọc Đường vô cùng lạnh lẽo, như thể chẳng hề lo lắng đến sinh tử của bách tính toàn U Châu.

Hắn chỉ là đang trần thuật lại một sự thật mà thôi.

"Ừ, đó là chuyện của Bắc Đường mấy người, Khỉ, chúng ta đi thôi!" Tên đầu trọc không nói nữa, cõng Cố Duệ xuống núi.

Dù sao thì đây tuyệt đối cũng không phải là nơi có thể ở lâu, chẳng may con Lôi Cương kia đuổi theo thì sao?

"E là ông đi không được rồi." Ngữ khí của Bạch Ngọc Đường lại tăng thêm mấy phần lạnh lẽo, ba người Khuê Sơn giật giật chân mày… *Tiểu tử, ngươi muốn làm gì? Muốn đánh nhau sao?*

Cố Duệ và Lý Đại Hùng cười lạnh: *Nhìn ngươi không vừa mắt lâu rồi!*

Khi hai bên đang giương cung bạt kiếm, Nhạc Nhu cũng không cách nào hòa giải, thì đột nhiên cô nhìn thấy ở một nơi.

Có người ở trong sơn lâm.

"Bái kiến thất sư thúc!" Bạch Ngọc Đường chẳng mấy khi khách khí như vậy. Cố Duệ cẩn thận đưa mắt nhìn, trong sơn lâm quả thật có mấy người đang đứng đó. Nhưng mà không chỉ có một nhóm, bên trái hiển nhiên là người của Bắc Đường, bên phải… xem ra không giống người U Châu.

Tiết Lương Bình của Bắc Đường nhìn thấy Bạch Ngọc Đường thì thần sắc hòa hoãn đôi chút, dù gì cũng là đệ nhất đệ tử thế hệ thiếu niên của Bắc Đường, nếu như chết đi rồi, thì sẽ là một tổn thất rất lớn cho phái Bắc Đường.

"Tình hình bên trong thế nào?" Tiết Lương Bình không hỏi sống chết của những đệ tử còn lại, bởi vì nhìn thấy Bạch Ngọc Đường cả người đẫm máu, khí lực suy sút liền có thể biết được những người kia chỉ có con đường chết.

Tuy nhiên hắn cũng liếc nhìn mấy người tên đầu trọc, sư đồ Khuê Sơn nhìn có vẻ rất giản dị, ừ, nói trắng ra thì là rất nghèo túng, chẳng hề có nửa điểm phong thái của cao nhân. Tiết Lương Bình dựa vào nhãn lực hơn người của mình, cảm thấy ba người này chẳng có gì lợi hại, cho nên hiếu kỳ bọn họ làm cách nào thoát ra được.

Bạch Ngọc Đường điểm gót chân nhảy xuống, hồi báo lại tình hình một cách giản lược, khi biết được bên trong có một Lôi Cương đang hình thành, tất cả mọi người liền biến sắc.

Tiết Lương Bình vẻ mặt âm u: "Quả nhiên là vậy…" Hắn lúc trước nhìn thấy thiên tượng lôi vũ, cũng lờ mờ hoài nghi, nhưng thật không ngờ Lỗ đại sư chính là kẻ đứng sau.

Đương nhiên, Lỗ đại sư khẳng định không phải là kẻ đầu sỏ lừa dối Tư Mã Viêm đem tổ phụ nhà người ta luyện thành cương thi, đều đã là chuyện của hơn ba trăm năm trước rồi, không có cách nào truy ra.

Hiện tại việc quan trọng nhất chính là làm cách nào giải quyết cái Lôi Cương đang hình thành kia!

Có điều tên đầu trọc căn bản chẳng thèm quan tâm đến chuyện này, trực tiếp vác Cố Duệ rời đi.

"Chờ đã, không được đi!" Đám Hàng Sư Bắc Đường cản tên đầu trọc lại, những thời điểm như vầy, Cố Duệ và Lý Đại Hùng không cần phải mở miệng.

"Thế nào, bọn ta vùng vẫy thoát ra từ trong chỗ chết, giờ lại không cho đi sao? Bắc Đường các người còn có quy tắc này?" Tên đầu trọc người xấu tính ác, ngữ khí không tốt, tựa như hung thần ác sát, khiến cho mấy tên môn nhân Bắc Đường vốn hay ỷ thế hiếp người đều run sợ.

Đầu năm nay, sợ nhất là gặp phải những kẻ còn hung ác hơn mình.

"Ngươi cũng là Hàng Sư, hiện nay Lôi Cương sắp xuất thế, lẽ nào ngươi muốn đứng ngoài chuyện này?"

Nghe xem, những lời này thật là quá chính nghĩa.

Tên đầu trọc mặt không cảm xúc: "Ừ vậy các ngươi vào trong dẫn dụ Lôi Cương ra đây, ta nhất định sẽ đứng đây cùng các người đánh quái."

Hàng Sư Bắc Đường: *Mẹ kiếp, tên này muốn kiếm chuyện mà!*

Nhạc Nhu vốn đang lo lắng mấy sư đồ Khuê Sơn tính tình chính trực, đụng phải mấy người Bắc Đường sẽ bị thiệt thòi…

Được rồi, nói cho đúng thì phải là tuyệt đối không bị thiệt thòi.

Khóe miệng cô giật giật, nhưng cô nhìn thấy đám người Bắc Đường đã bao vây lấy ba thầy trò kia, ngay cả Khổng Động Sinh cũng bị vây chung.

Tên đầu trọc híp mắt lại, Cố Duệ nằm trên lưng tên đầu trọc dường như cũng có điều suy nghĩ… Người Bắc Đường không đến mức mặt dày như vậy chứ, trừ khi là…

Cô liếc mắt nhìn, quả nhiên nhìn thấy Tiết Lương Bình cũng Bạch Ngọc Đường đi đến một góc, dường như đang thì thầm gì đó.

"Lão đầu trọc, lão có tin hay không, tôi nói tên già kia đang hỏi hầm băng bảo vật bên trong có phải bị chúng ta lấy rồi không…"

"Phí lời! Người Bắc Đường đều như vậy… chẳng qua bảo bối lấy đâu ra, căn bản thì chẳng thấy thứ gì cả, ngay cả Âm Dương Phù cũng chẳng biết giấu ở đâu."

"A, không phải lúc trước ông có quan sát chỗ Tư Mã Ý rồi sao?"

"Tào lao, lúc nhảy lên trên ta đã quan sát rồi, bên cạnh chẳng có vật bồi táng gì cả, tên Tư Mã Viêm thật keo kiệt!"

"Trong đũng quần ông kiểm tra chưa?"

"…"

Hai sư đồ thì thầm với nhau, đầu bên kia Tiết Lương Bình quả thật đang truy hỏi về bảo vật, vẻ mặt cực khó coi, đáy mắt ẩn chứa một tia sắc lạnh.

Bạch Ngọc Đường nhìn thấy liền mở miệng: "Sư phụ, Khuê Sơn và Phạm Dương Lư thị quan hệ khá tốt, hơn nữa sư đồ bọn họ còn cứu mạng Nhạc cô nương."

Hàm ý bên ngoài lời nói này chính là… ba tên thổ tặc này, sau lưng cũng có chút ít mối quan hệ.

Tiết Lương Bình quả nhiên chau mày, sát ý cũng nhạt đi, chỉ nhìn sang Bạch Ngọc Đường: "Các người không lấy được gì từ trong đó?"

Bạch Ngọc Đường nhìn thẳng vào ánh mắt thăm dò của Tiết Lương Bình, thần sắc lạnh nhạt: "Không có."

Hắn thậm chí chẳng giải thích gì, nhưng Tiết Lương Bằng lập tức tin hắn, ông ta biết tên đệ tử này tâm tính cao ngạo, đám người chưởng môn cũng quen như vậy nên hắn càng lúc càng cao ngạo, chẳng cần phải giấu diếm gì.

"Hàng Khí trên người bọn họ là của họ, hay là…" Tiết Lương Bình đưa ánh mắt quét qua cây kiếm Lý Đại Hùng đang nắm, sau đó lại nhìn thấy binh khí

trong tay Khổng Động Sinh.

Hắn đương nhiên cũng phát hiện ra trong tay Nhạc Nhu có thêm một thanh binh khí, nếu như là binh khí thông thường, thì nàng ta cũng sẽ không thèm cầm.

Như vậy, thứ mấy kẻ này cầm trong tay, tám chín phần đều là Hàng Khí.

Bạch Ngọc Đường biết Tiết Lương Bình đang nghĩ gì, rũ mắt nhàn nhạt nói: "Lấy ở bên trong, nhưng chưa giải phong ấn."

Thứ trong tay Nhạc Nhu, chỉ cần não Tiết Lương Bình không bị úng nước, chắc chắn sẽ chẳng dám đụng vào, còn về những người còn lại… thì không nằm trong phạm vi phải suy nghĩ.

Tiết Lương Bình nghe xong thì híp mắt, quay đầu nhìn tên đầu trọc, hạ giọng nói: "Khuê Sơn đạo hữu, dù gì các người cũng đã lấy được Hàng Khí, rồi làm thức tỉnh cương thi, như vậy há lại có thể đứng ngoài chuyện này, nếu mà như vậy, e là sẽ làm trái với đạo nghĩa Hàng Sư của tôi."

Lý Đại Hùng: *Khỉ này, hắn đang chửi chúng ta hả?*

Cố Duệ: *Đúng vậy, đang chửi chúng ta!*

Tên đầu trọc: *Mẹ kiếp!*

Tên Tư Mã Ý kia nếu như không có tên đầu trọc mấy lần ngăn cản, thì đừng nói đến chuyện có biến thành cương thi hay không, lúc đó chỉ cần một tên Lỗ đại sư thôi cũng đủ khiến cho Bạch Ngọc Đường và đám người kia chết không thể thảm hơn nữa, đây là lấy oán báo ân?

Cái tên nhãi họ Bạch kia đúng là chẳng phải thứ gì tốt lành!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 159: Tuyệt Sắc

Tên đầu trọc cười chế nhạo nói: "Con cương thi này được nuôi dưỡng hơn mấy trăm năm, được rồi, không nói chuyện mấy trăm năm trước, lúc đó Bắc Đường các người còn chưa hình thành. Nhưng mấy năm nay, trong cảnh giới U Châu nhiều lần xảy ra chuyện Hàng Sư bị mất tích ở nơi này, chuyện kỳ quặc như vậy, Bắc Đường các người tự xưng là U Châu đệ nhất Hàng Phái, lẽ ra phải xông vào phụ trách mới đúng chứ, vậy mà chẳng hề thấy các người điều tra cái gì! Sau đó, Khuê Sơn bọn ta, một môn phái vô danh tiểu tốt, nhìn thấy người Ân Nguyệt thôn quá đáng thương, lại không có tiền, nhiều lần đến cầu xin, bọn ta thật sự không nỡ nhẫn tâm nên mới lặn lội đến đây. Đụng phải chuyện này, mấy lần đều xém chết, tận mắt nhìn thấy Nhạc cô nương và mấy người Bắc Đường các người toàn bộ đều trận vong ở đây, ta đành phải cắn răng đem Thiên Tuyết Thiền tổ truyền của phái Khuê Sơn ra cứu giúp, vậy nhưng vẫn không thể cản được con cương thi kia hình thành, khó khăn lắm mới có thể chạy thoát thân ra đây! Còn về Hàng Khí gì đó, là do hai đồ đệ ngoan của ta lo lắng ta gặp nguy hiểm, quyết định xông vào trong lăng mộ tìm sư phụ, trải qua biết bao nhiêu nguy hiểm, may mắn cùng Bạch tiểu huynh đệ của quý phái cùng Nhạc cô nương lấy được Hàng Khí, ngươi xem, đồ đệ của ta thân trúng thi độc, thiếu tí nữa là đã mất mạng rồi."

Nói nhiều lời như vậy, nhưng tóm lại thì ý của hắn chính là... lúc cần đến thì không đến, sau cùng chạy đến lại còn muốn cướp đồ, đúng là thứ mặt dày!

Biểu cảm mọi người đều có chút biến hóa, họ quay sang quan sát Cố Duệ, gương mặt nàng trắng bệch, trên người đều là vết thương, coi như bán tàn phế rồi, sau đó lại liếc nhìn sang tên Lý Đại Hùng, thân thể cao lớn nhưng bầm dập te tua... Ài, hai tên tiểu bối này cũng chẳng phải Hàng Sư chính thống, nhưng lại có gan đi tìm sư phụ, thật là đáng quý!

Tuy rằng bọn họ đều có lòng tham, nhưng Hàng Sư vẫn cần giữ thể diện, tuy rằng đỏ mắt vì Hàng Khí, nhưng nghe người ta nói Thiên Tuyết Thiền tổ truyền cũng đã đem ra dùng rồi, đồ đệ thì bị thương nặng, vậy còn muốn đối phương giao ra Hàng Khí nữa sao? Bọn họ dù gì cũng không phải người giới tà đạo!

Không được, không được! Có kẻ lắc đầu.

Bọn họ đều ngại không dám đoạt lấy. Bắc Đường các người tự xưng là danh môn đại phái, đệ tử các người cũng lấy được hàng khí, lẽ nào còn muốn chiếm trọn cả ổ? Làm gì có chuyện không biết xấu hổ như vậy chứ, ngày sau bọn họ tán tu nếu như chiếm được bảo vật, như vậy không phải sẽ bị Bắc Đường chèn ép sao!

Ánh mắt mọi người nhìn đám người Bắc Đường vô cùng bất mãn. Tiết Lương Bình cũng cảm nhận được, chân mày chau lại, nhưng vẫn tỏ ra trấn định, thanh thế của những người này không quan trọng, hắn chỉ kinh ngạc là cái môn phái nhỏ xíu này vậy mà cũng dám phản kháng.

Tiết Lương Bình đang muốn nói gì đó.

Tên đầu trọc trực tiếp cắt ngang Tiết Lương Bình, mở miệng nói: "Tiết trưởng lão là muốn ỷ Bắc Đường người đông, ép ta giao Hàng Khí mà đồ đệ vượt

bao phen sống chết mới lấy được ra cho các người? Nếu như vậy, ta thân là sư phụ cũng chẳng tiếc rẻ gì thân xác này, liều chết cùng các người đấu một phen!"

Tên đầu trọc thân hình uy nghi, bá khí cuồn cuộn, dường như chính là sư phụ tốt nhất trên thế gian này.

Hai bạn đồ đệ cũng lộ ra vẻ yếu ớt và căng thẳng, trông rất đáng thương.

Nhìn thấy cảnh này, ba người Nhạc Nhu trong lòng dường như đang tiến hành hoạt động tâm lý vô cùng phức tạp, cuối cùng họ đã ngộ ra... Ba người này vốn dĩ luôn là mặt dày không biết xấu hổ, đây cũng không phải là lần đầu tiên.

Có tên đầu trọc trực tiếp chặn họng, Tiết Lương Bình không kiếm được cơ hội nào để mở lời.

Chẳng qua chính là hắn muốn Hàng Khí kia nên đi cướp của người ta, nếu không thì sẽ không hết lần này đến lần khác đi cướp như vậy, ảnh hưởng đến thể diện môn phái.

Hắn nhìn chằm chằm tên đầu trọc, thần sắc lạnh nhạt: "Các hạ quá lo lắng rồi, chỉ là một thanh Hàng Khí nhỏ bé Bắc Đường ta không đặt vào mắt, chỉ là muốn các hạ trợ giúp mà thôi, dù gì cũng có thể từ trong đó thoát ra, chứng tỏ đạo pháp của các hạ cũng không tầm thường."

Tên đầu trọc nghe xong cảm thấy có chút khó xử, ngay lúc này, Cố Duệ yếu ớt mở miệng: "Sư phụ, không cần lo lắng cho thương thế của con, con cương thi này nếu như xuất thế, sinh linh khắp U Châu chúng ta sẽ lâm vào cảnh đồ thán, con cũng không nỡ thấy cảnh như vậy... Cho nên người không cần lo cho con, hãy giúp họ! Nếu như con chết, người nhớ hãy chôn con ở một nơi thật tốt, "diện triều đại hải, xuân noãn hoa khai "(1)!"

Nói xong Cố Duệ còn phun ra một ngụm máu.

Cảnh này khiến người ta không khỏi thương tâm rơi lệ, không ít người cảm thấy tiểu cô nương này quá nghĩa khí, là một cô nương tốt hiếm có của Đại Đường.

Nhạc Nhu: *Kỹ năng diễn kịch này thật là... còn lợi hại hơn cả diễn viên mà bà cố cô sùng bái.*

Khổng Động Sinh: *Quá xuất sắc rồi, kỹ năng chuyên nghiệp của sư đồ Khuê Sơn chính là giả thổ huyết? Tôi còn chưa được thấy cô dùng Hàng Thuật lấy một lần nữa đó! Cô nương nhà tôi ơi!*

Lý Đại Hùng: *Khỉ này, quá trâu rồi!*

Cố Duệ một mạch diễn cảnh "xấu" khắc ghi lòng người như vậy, trong lòng đám người Nhạc Nhu có chút lo lắng... là thật hay là giả. Đại khái chỉ cần cô ấy muốn, thì có thể thao túng người khác trong lòng bàn tay, ngay cả Lý Đại Hùng cũng có lúc hoài nghi sư muội Khỉ nhà mình rốt cuộc là loại người như thế nào.

Hắn còn như thế huống hồ người khác, những Hàng Sư ở đây đều không cầm được lòng.

Đương nhiên, Tiết Lương Bình không quan tâm Cố Duệ là người như thế nào, hắn cũng không buồn hoài nghi, bởi vì Cố Duệ không quan trọng!

"Nếu như các hạ lo lắng cho an nguy của đệ tử mình, vậy thì không cần thiết, Bắc Đường bọn ta cũng không muốn nhìn thấy hậu bối Hàng Đạo vì trúng thi độc mà chết. Ta có thể đưa cho nàng ấy một viên Thanh Ly Đơn, giúp giải thi độc, đối với ngoại thương cũng có tác dụng tốt, đừng nói là trừ bệnh, ngay cả cứu về một mạng cũng còn có thể."

Phải nói tên Tiết Lương Bình này cũng là một lão hồ ly gian trá, Thanh Ly Đơn có quý không? Rất trân quý, ít nhất cũng không kém gì đơn dược Nhạc Nhu cho Cố Duệ, thứ quý giá như vậy, tại sao hắn lại đưa cho? Rộng lượng?

Tiết Lương Bình rộng lượng?

Nhạc Nhu liếc thấy sắc mặt những Hàng Sư kia đã hòa hoãn hơn, tên đầu trọc cũng đồng ý ở lại, đúng là một mũi tên trúng hai con nhạn.

Tiết Lương Bình cũng không chịu thiệt, nhưng vấn đề là... chiêu này cũ mèm rồi.

"Đa tạ tiền bối, vãn bối thật sự..." Cố Duệ trưng ra bộ mặt thanh tú, trán vẫn còn đầy mồ hôi lạnh, khóe miệng vẫn còn máu tươi, thật khiến người khác đau lòng.

Tiết Lương Bình cũng không tiếc gì chút từ bi, bày ra dáng vẻ nghiêm nghị gật đầu, cứ như là rất hắn rất tốt bụng.

Đây xem như cả làng đều vui?

Dù sao thì tên đầu trọc cũng đã cười hi hi cùng đám Hàng Sư kia bàn tính làm cách nào để "trừ yêu vệ đạo" rồi.

Đám người Nhạc Nhu nhìn thấy Cố Duệ sau khi uống xong viên đơn được thì quay đầu sang, trong một khoảnh khắc nhìn bọn họ nháy nháy mắt.

Vẻ mặt này thật sự là xấu xa đến mức quá xuất sắc mà!

Cô gái xấu xa! Trong đầu Khổng Động Sinh tự nhiên hiện lên cụm từ này. Nhạc Nhu liếc mắt nhìn sang Bạch Ngọc Đường, cái con người lạnh như băng kia cũng bị sự thay đổi nét mặt nhanh như chớp của Cố Duệ làm cho nhất thời biến sắc. *Khiêu khích, Cố Duệ đang khiêu khích, và cô đã thành công rồi!*

Nhạc Nhu nở nụ cười, thật ra, có người bằng hữu như vậy thật sự rất tốt, rất thú vị.

Trong núi có lão cương thi sắp xuất thế, hơn nữa thất nhật lôi vũ (2) cũng gây sát thương rất lớn lên cơ thể, đám người Lý Đại Hùng đều bị thương, không thể ở trong núi quá lâu. Những người khác cứ ở mãi đây cũng không phải là chuyện tốt lành gì. Bọn họ hiện giờ phải đối phó với Lôi Cương hơn ba trăm năm chuẩn bị xuất thế, vậy nên phải vô cùng thận trọng, cứ ở mãi trong núi âm khí càng lúc càng nặng này cũng chỉ khiến bản thân bị suy nhược mà thôi.

Vậy nên sau một hồi thảo luận, bọ họ quyết định xuống núi, lấy Ẩn Nguyệt thôn làm cứ điểm, sau đó lại thương lượng tiếp. Thực tế bọn họ cũng có một số mâu thuẫn, ví dụ như đám người Bắc Đường và các tán tu không thể hòa hợp, nhưng cuối cùng vẫn phải phối hợp với nhau.

Do vậy, đám người Cố Duệ lại trở về thôn.

Từ xa xa nhìn lại, trong màn mưa bão sấm giăng chớp giật, thôn trang hiện lên vô cùng cô đơn và lạnh lẽo, khóe mắt Cố Duệ đỏ lên.

Một Hàng Sư trẻ tuổi dường như có thiện cảm với Cố Duệ đi theo bên cạnh, nhìn thấy cảnh này liền nói: "Cố cô nương không cần lo lắng cho an nguy của thôn dân dưới núi, bọn họ sớm đã rời khỏi nơi đó rồi, chúng ta nhất định có thể tiêu diệt được lão cương thi này, trả lại thái bình cho U Châu."

Cố Duệ nghe vậy liền nhìn sang hắn, vẻ mặt dịu dàng ôn nhu: "Ừ, tôi tin các người, chỉ là không khống chế được lo lắng trong lòng, rốt cuộc vẫn là quá yếu đuối..."

"Không đâu, là Cố cô nương có trái tim nhân từ." Hàng Sư trẻ tuổi nhất thời ánh mắt phát sáng, cẩn thận dùng ô che mưa cho Cố Duệ.

Tên đầu trọc đang cõng Cố Duệ quay đầu nhìn chàng thiếu niên kia, khóe miệng cong lên, tiểu thiếu niên hai má ửng hồng.

Lý Đại Hùng cả người ướt sũng không ai quan tâm, nhìn chằm chằm Cố Duệ, ánh mắt như nói: *Cô có biết xấu hổ không? Lừa gạt lão hồ ly kia thì thôi đi, ngay cả tiểu mầm non cũng không tha.*

Cố Duệ nhìn lại hắn, chân mày khẽ động: *Mặt mũi có ăn được không, chỉ cần không bị ướt mưa là được rồi.*

Lý Đại Hùng: *So với Nhạc cô nương thì mặt cô cũng không đẹp đẽ gì, ánh mắt của hắn đúng là có vấn đề!*

Cố Duệ: *Anh thì hiểu cái rắm gì! Tôi có vẻ đẹp tâm hồn!*

Mấy người Nhạc Nhu đi bên cạnh có chút khó hiểu, sư huynh muội nhà này còn có thể dùng ánh mắt để giao tiếp nữa sao? Hơn nữa còn cảm thấy có thể giao tiếp rất nhiều ngôn ngữ nữa nha!

Trong khung cảnh yên lặng như vậy, bọn họ cuối cùng cũng về đến cổng thôn, đột nhiên đám người Tiết Lương Bình đang đi đầu nhịn không được mà dừng bước…

Trước mắt là cổng thôn hoang vắng, mưa bão sấm chớp đan xen, trời đất mờ mịt bất phân, trong vài gian nhà hắt lên ánh đèn leo lét, một chiếc dù giấy dầu lặng lẽ dưới mái hiên…

Người đứng ở đó, thân mình khoác bộ áo vải chất liệu thông thường. Chất vải trắng tinh, phóng khoáng nhẹ nhàng, màu trắng khoan thai ôn nhu kia tựa như mảnh tuyết được cơn gió quyện vào trong mây, không hề lạnh lẽo hoa lệ như Bạch Ngọc Đường, chỉ có sự ung dung và thuần khiết.

Hạt mưa rơi tí tách trên chiếc dù giấy dầu, nước mưa chảy xuống cạnh đôi giày hình thành nên vũng nước đục. Sương mù lạnh lẽo nhạt bớt đi, cơn lôi vũ này, thật biết làm tổn thương người, mảnh thiên địa này, thật là u lạnh!

Huống hồ, còn có cả cương thi.

Nhưng khi tất cả mọi người nhìn thấy bộ y phục mộc mạc cùng với chiếc dù giấy kia, bất giác trong khoảnh khắc tất cả mọi thứ đều trở nên nhạt nhòa. Người trước mắt nghe thấy tiếng động nhẹ nhàng di chuyển chiếc ô lên, nhất thời tất cả âm lạnh, tất cả điên cuồng của đất trời vụt tan biến… dáng vẻ kia… quá sức thần tiên thoát tục!

Nam, nữ? Trong khoảnh khắc, tất cả mọi người chỉ cảm thấy bản thân vừa nhìn thấy thần tiên hạ phàm.

Tiên nhân bước đến, Lý Đại Hùng đã sớm vui mừng phát điên, bước chân như chim sáo, tựa hồ như muốn bay bổ nhào tới.

"Yêu Yêu! Nhớ chết đi được! Sao lại đến đây! Còn có…"

"Đồ ăn ở trong nhà." Yêu Yêu chẳng hề có nhu cầu muốn ôm Đại Hùng, con người thanh nhã cất tiếng nhưng ánh mắt không hề rơi trên người hắn.

"Tốt quá!" Lý Đại Hùng thu hồi cánh tay, vui vẻ chạy đi.

Sau đó Yêu Yêu nhìn đến chỗ tên đầu trọc, nhìn nhìn Cố Duệ, giơ tay ra…

Ngón tay thon dài mịn màng như ngọc đặt lên trán Cố Duệ, ngón tay ướt nước mưa, lạnh lẽo tựa băng tuyết.

Ánh mắt của anh cũng lạnh lẽo như băng, nhưng đôi con ngươi vẫn vô cùng trong trẻo và sáng ngời: "A Duệ, có lạnh không?"

"Lạnh!" Cố Duệ gật gật đầu, rồi lại nhìn Yêu Yêu, trong lòng có chút kinh ngạc: "Yêu Yêu, sao anh lại đến đây?"

Cố Duệ vẫn là Cố Duệ, vẫn luôn luôn lý trí như vậy.

"Sư phụ nói cô luôn gặp xui xẻo, sợ cô ở đây bị nguy hiểm, cho nên tôi đến đây."

"Sao anh không nói là do anh nhớ tôi rồi?" Cố Duệ vẫn quen thói chọc ghẹo người khác.

"Ừ." Yêu yêu nhẹ nhàng vuốt gọn mái tóc rối bời của Cố Duệ, dịu dàng cất tiếng: "Tôi nhớ cô rồi."

Âm thanh rất khẽ, nhưng vô cùng dịu dàng, thanh khiết tựa châu ngọc.

Ngữ khí của anh vô cùng tự nhiên, dáng vẻ của anh vô cùng tuyệt mỹ, khí chất của anh vô cùng ôn nhu, ngay cả đám người Bắc Đường tự xưng nhân kiệt U Châu đều tụ hội trong nhà mình cũng bị mê mẩn đến thất thần.

Nhạc Nhu và Bạch Ngọc Đường cũng không ngoại lệ.

Bọn họ cũng xem như là những kẻ đi nhiều biết nhiều, nhưng chưa bao người nhìn thấy người nào có dung mạo tuyệt sắc đến như vậy.

Nhưng người này là người của Khuê Sơn, phong cách xuất hiện lại hoàn toàn khác biệt so với ba người kia… có thể nói là vô cùng siêu phàm.

Hàng Sư thiếu niên kia cũng thất thần, từ đầu tới cuối nhìn chằm chằm Yêu Yêu, Cố Duệ nhìn thấy, khóe miệng cong lên.

Những người này thật là nông cạn!

Tên đầu trọc cuối cùng cũng mở miệng: "Thân là đại đệ tử, Yêu Yêu, con có phải nên hỏi thăm sư phụ trước không?"

Yêu Yêu quay đầu: "Ừ, sư phụ, người cũng ở đây sao."

Tên đầu trọc: "…"

Quá qua loa, thật là quá qua loa mà.

Sau khi trở về thôn, Nhạc Nhu mới biết cái vị đệ tử Khuê Sơn gọi là Yêu Yêu kia nước nóng, canh gừng đều đã chuẩn bị sẵn cả rồi.

Có điều phần chuẩn bị sẵn không nhiều, những người khác vẫn phải tự mình làm, nhưng Nhạc Nhu là cô nương thế gia, Yêu Yêu biết nàng đã giúp Cố Duệ rất nhiều, nên nói nàng cùng dùng chung.

Nước và canh gừng cũng đủ phân chia.

Chờ Nhạc Nhu tắm rửa xong, đã thấy trên bàn bày sẵn một chén canh gừng, ngoài ra còn có ba đĩa đồ ngọt cùng ba chén đồ ăn, hơi nóng nghi ngút, mùi thơm khiến người ta cồn cào.

Yêu Yêu rót trà gừng: "Uống trà gừng trước rồi ăn, nghe lời."

Lý Đại Hùng cao to lực lưỡng và tên đầu trọc đều ngoan ngoãn uống trà gừng.

Đồ đệ thì bỏ đi, cả sư phụ cũng vậy?

"Nhạc cô nương." Yêu Yêu ngẩng đầu nhìn cô, mỉm cười ôn nhu.

Nhạc Nhu gật đầu, đi qua uống trà gừng, dù gì cũng đã vất vả quá lâu rồi, người dù có lễ nghi hơn nữa cũng không thể không ăn, cô cám ơn Yêu Yêu, cầm lấy một miếng bánh đưa vào miệng.

Nhưng cô cũng để ý ở đây chỉ có ba phần, vậy phần của Cố Duệ…. Quả nhiên, cô nhìn thấy Yêu Yêu lấy một phần khác, đưa vào một căn phòng.

"Rất ngon, Yêu Yêu cô nương cao quý thuần khiết, lại còn đối xử rất tốt với Cố cô nương nữa." Nhạc Nhu cất tiếng khen ngợi.

Lời này nói ra, khiến miếng bánh trong miệng Đại Hùng bị nghẹn lại: "Đúng vậy, Yêu Yêu sư huynh đối xử với Khỉ rất tốt, còn tốt hơn cả với tôi nữa."

Vậy khẳng định là do đối xử với sư muội nên quan tâm hơn, mặc dù Cố cô nương không hề yếu đuối, nhưng…. Hả?

Nhạc Nhu đột nhiên ngừng động tác ăn bánh, ngước mắt lên nhìn mặt tên đầu trọc.

Vẻ mặt của hắn rất trực tiếp… Không sai, cô không hề nghe lầm!

Trong phòng, Cố Duệ vốn đang ngồi uể oải, nhìn thấy Yêu Yêu bước vào liền thay đổi nét mặt, vội vàng ngồi dậy xếp bằng, hai tay vẫy vẫy: "Mau lên, qua đây, đói chết tôi rồi!"

Yêu Yêu dường như chẳng hề có chút bất ngờ, sau khi bước qua, mang thức ăn đặt xuống, đưa bát canh gừng đến trước cho Cố Duệ.

"Còn biết đói sao? Nhiều người như vậy sao có thể không có đồ ăn, sao lại để đói như vậy."

"Tôi đâu có muốn, bọn họ mang theo toàn là bánh mì lương khô, không ngon!"

Nếu là tên đầu trọc thì khẳng định sẽ mắng Cố Duệ tự tìm đường chết, nhưng Yêu Yêu sớm đã biết Cố Duệ là người như thế nào, thấy vậy cũng không chỉ trích cô, chỉ yên lặng nhìn cô ngồi ăn.

Lúc ăn không nói chuyện, sợ cô mắc ghẹn, đây là thói quen của Yêu Yêu, Cố Duệ cũng quen rồi.

Chờ ăn xong, cô phủi phủi tay, lúc này mới nhìn Yêu Yêu.

"Thật sự là tên đầu trọc chết dẫm kia gọi anh tới?"

Yêu Yêu gật đầu: "Ông ấy gửi bồ câu đưa thư, nên tôi đến đây."

Sư phụ gửi bồ câu đưa thư, một người chưa từng rời khỏi Khuê Sơn, một mình đơn độc đến đây.

Không có quá trình, Yêu Yêu đến đây.

Đó chính là kết quả.

Cố Duệ đột nhiên khựng lại, một hồi sau mới mở miệng.

"Yêu Yêu, nếu như tôi là nam nhân, tôi nhất định sẽ cưới anh."

Yêu Yêu: "…"

***

(1) Diện triều đại hải, xuân noãn hoa khai: bài thơ của Hải Tử, đại ý là, mặt hướng về biển lớn, muôn hoa đua nở trong hơi ấm mùa xuân.

(2) Thất nhật lôi vũ: sấm sét và mưa gió bảy ngày

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 160: Hàng Sư Chân Chính

Yêu Yêu ở Khuê Sơn quá lâu, tuy rằng những người từng thấy không chỉ có mấy người Khuê Sơn, nhưng tính cách của Yêu Yêu rất lạnh nhạt, nhìn người cũng lạnh nhạt, những người lên núi, đến đến đi đi, anh chỉ nhìn vào trong mắt, chứ không để trong lòng.

Những người đó dù có nhìn nhầm anh thành nữ tử, anh cũng không quan tâm, thậm chí là chưa từng giải thích, bởi vì không quen.

Vì không quan tâm, nên cũng không để ý, vì không để ý, nên khiến người ta mơ hồ về giới tính của anh, nhưng nhìn thấy Cố Duệ tươi cười mang theo mấy phần trêu chọc, anh đột nhiên sững sờ.

Im ắng quá, Cố Duệ cũng cảm nhận được, cô nhìn anh, đoán rằng anh đã tức giận rồi. Cô luôn khiến người ta mâu thuẫn, lúc thì khôn khéo, lúc thì tùy hứng, nhưng cô lại không xác định được Yêu Yêu thuộc loại nào.

Cô chỉ là không muốn người đối tốt với cô bị khó chịu, do vậy định thu hồi lại trò đùa này.

Nhưng mà…

"Được!"

"Hả?" Cố Duệ sững sờ, nhưng rất nhanh liền cười: "A, đồng ý để tôi lấy anh rồi hả, Yêu Yêu, thì ra đó giờ anh thích tôi vậy sao, cái tên tiểu tử họ gì gì đó tôi không biết, vừa nhìn thấy anh liền như người mất hồn, uổng công tôi lãng phí biểu cảm câu dẫn hắn cả đoạn đường, nhưng mà… mỹ nhân trong lòng hắn lại thích tôi, tôi thật là thoải mái quá đi!"

Xem kìa, những lời này thật có bao nhiêu tùy hứng, bao nhiêu xấu xa chứ!

Cô vẫn cười híp mắt, dáng điệu cà lơ phất phơ, ngón tay vẫn còn dính ít vụn bánh, cô đang định lấy thứ gì đó chùi, nhưng Yêu Yêu đã kéo lấy tay cô, miết nhẹ lòng bàn tay, dùng khăn tay đem theo bên mình lau đi vết dầu mỡ và vụn bánh dính trên đầu ngón tay cô.

"Ừ, cô vui là được rồi." Sau khi lau xong, Yêu Yêu xếp khăn lại, đứng lên định đi ra.

Cố Duệ lúc này thật sự nghĩ rằng anh ấy đã giận rồi: "Này này, tôi chỉ đùa thôi mà... anh làm gì mà bỏ đi vậy."

"Đi lấy thêm ít bánh cho cô." Yêu Yêu quay đầu nhìn cô.

Hai mắt Cố Duệ sáng lên, nhưng khi Yêu Yêu muốn đi cô lại kéo lấy cánh tay áo anh ấy, Yêu Yêu cúi đầu nhìn cô, có chút khó hiểu.

"Yêu Yêu."

"Ừ?" Yêu Yêu cúi đầu nhìn ngón tay đang nắm chặt tay áo của mình, anh nhìn thấy động tác nhỏ của đối phương, ngón tay của cô đang miết lên cổ tay áo anh... *Là dầu mỡ vẫn chưa lau sạch, cố ý muốn chà vào?*

"Anh là cố ý muốn cho tôi ăn phần nhiều bánh, muốn nuôi tôi béo ra đúng không, mặc dù tương lai tôi đẹp hơn anh, nhưng cũng không để bị béo hơn anh đâu, anh thật là gian xảo!"

Ánh mắt nhỏ bé đầy sự khinh thường, Yêu Yêu sau một phút trầm mặc vì bị chỉ trích thì mở miệng hỏi: "Vậy cô ăn hay không ăn?"

"Ăn, tôi trời sinh tuyệt sắc, cho dù là mập lên một chút thì tương lai cũng sẽ đẹp hơn anh." Cố Duệ đánh giá bản thân hiện tại đã khá giống với dáng vẻ thời thiếu niên lúc trước của mình, bồi dưỡng thêm tí nữa sẽ có thể trở lại thành tuyệt sắc giai nhân, tỏa sáng mù mắt chó của đám người Đại Đường này.

Vấn đề là nó vẫn đang ở dạng tiềm năng, vô cùng tiềm năng!

Yêu Yêu gật đầu xoay người, khi đóng cửa quay đầu lại nhắc một câu: "Những cô nương mập đều không đẹp, đây là lời trước đây A Duệ từng nói."

Sau đó cửa đóng lại.

Cố Duệ cầm cái gối ném vào cửa.

.....

Bởi vì câu nói kia mà Cố Duệ cuối cùng quyết định đem bánh ngọt bố thí cho Lý Đại Hùng, khiến Lý Đại Hùng thiếu chút nữa ôm Cố Duệ dập đầu tạ chủ long ân... Đại khái là bởi vì đồ ăn ngoài kia đều đã bị tên đầu trọc chiếm hết.

Đầu năm nay, đồ đệ thật ngay cả quyền ăn cũng chẳng có.

Tên đầu trọc đoạt đồ ăn xong thì bỏ đi, nói là phải đội mưa đi bàn kế sách với đám người Bắc Đường.

Ngày hôm sau, khi Cố Duệ tỉnh lại, trời lờ mờ sáng, bên ngoài có tiếng ồn ào, nhưng Cố Duệ là bị lạnh mà tỉnh dậy.

Cái quái quỷ gì vậy, sao lại lạnh như vậy? Cố Duệ vừa chui đầu ra khỏi chăn thiếu chút nữa đã bị khí lạnh ập tới đông chết.

Mùa đông đến rồi? Tuyết rơi rồi? Cố Duệ quay đầu nhìn ra ngoài phòng, trời mờ mịt, không có mưa, như vô cùng âm u.

Yêu Yêu đã chuẩn bị xong nước nóng.

Trước giờ luôn là như vậy, giống y như lúc ở Khuê Sơn. Yêu Yêu có thể dựa vào tiếng động mà phán đoán mấy con sâu lười bọn họ đã ngủ dậy chưa, chuẩn bị cơm nước, có lúc thậm chí cũng không cần nghe, anh ta đã biết sẵn thời gian đám người này ngủ dậy, đã thành thói quen rồi.

Yêu Yêu quen rồi, Cố Duệ cũng quen rồi, nhìn thấy anh bưng thau nước nóng tới liền vội vàng đặt tay vào.

"Bên ngoài có chuyện quái quỷ gì vậy, sao lạnh lạnh đến vậy, hôm qua tự nhiên có tuyết rơi sao?"

Nước nóng giúp bàn tay đông cứng của Cố Duệ tốt lên rất nhiều, thân thể cũng thoải mái hơn. Yêu Yêu nhìn cô, thần sắc lãnh đạm: "Sư phụ nói lôi vũ này e là còn kéo dài nữa."

“Tăng thêm?”

“Ừ, họ cũng có nói như vậy.”

“Cũng có nghĩa là cương thi Tư Mã kia sắp xuất hiện?”

“Cũng không xa lắm, chuyện bảy ngày mà thôi.”

Là vẫn còn bảy ngày? Hay là... Cố Duệ tính toán một chút rồi nói: “Vẫn còn ba ngày nữa nếu như lôi vũ mỗi ngày, bảy ngày lôi vũ qua đi, ngày cuối cùng chính là lúc hắn xuất hiện.”

Yêu Yêu nhìn bàn tay mảnh mai trắng bệch của Cố Duệ được ngâm trong nước nóng đã hồi phục được chút huyết sắc, chân mày cũng giãn ra vài phần. Khi Cố Duệ giơ tay ra, Yêu Yêu đưa chiếc khăn qua, nhưng Cố Duệ nhận lấy khăn thì liền vứt sang một bên, nắm lấy tay Yêu Yêu cùng đặt vào trong nước nóng.

Yêu Yêu sững sờ nhìn Cố Duệ.

“Chỉ mải lo hỏi anh mà quên mất, trời rất lạnh, mới sáng sớm anh đã phải dậy nấu nước làm cơm, nhìn xem này, tay anh còn lạnh hơn cả tôi.” Cố Duệ ấn tay Yêu yêu xuống, miệng không ngừng oán trách.

Yêu Yêu nhìn hai đôi tay xếp chồng nhau trong nước nóng, bàn tay mảnh mai, làn nước ấm áp, gương mặt anh hiện lên một tầng ôn nhu động lòng người.

“Tôi không sợ lạnh... Cô chải răng súc miệng xong mau ăn chút đồ ăn sáng, tôi sợ rằng ngày càng về tối sẽ càng lạnh hơn.”

Cố Duệ nhìn ra bên ngoài, âm u mờ mịt, mặc dù không mưa không tuyết, nhưng nhìn Ẩn Nguyệt sơn sừng sững kia...

“Yêu Yêu, anh có cảm thấy ngọn núi này so với lúc trước đen hơn rất nhiều không, đỉnh núi dường như còn bao phủ một tầng mây đen.”

Yêu Yêu nói lúc sáng thức dậy đã thấy như vậy rồi, Cố Duệ chau mày, không nói thêm gì nữa.

Trời sụp cũng có mấy người ở trên cao chống đỡ, Cố Duệ vẫn là một người bệnh, đương nhiên không thể ra ngoài lượn lờ, vậy nên ăn xong bữa sáng cô liền ngoan ngoãn chui vào trong chăn, so với đám người Lý Đại Hùng bị lôi ra ngoài làm tráng đinh thì cô khỏe hơn nhiều.

Được ở một mình, Cố Duệ bắt đầu nghiên cứu những món đồ bí mật trên người mình.

Đầu tiên là Bạch Tháp Cốt, sau đó là mảnh ngọc đuôi cá và Tử Mẫu Phi Diệm Nỏ.

Tử Mẫu Phi Diệm Nỏ được cô săm soi ngắm nghía nhiều lần, nhưng vẫn không dám tùy tiện sử dụng, sợ là một khi Hàng Lực dao động sẽ bị đám người kia phát giác, như vậy bí mật sẽ không còn là bí mật nữa.

Làm quen với cơ quan một chút là được, tránh để sau này cần dùng lại hỏng bét.

Cất Tử Mẫu Phi Diệm Nỏ đi, Cố Duệ lấy Bạch Cốt Tháp trên cổ xuống, cô đang muốn xem thử Bạch Cốt Tháp này rốt cuộc có huyền cơ gì mà có thể giúp cô hấp thu mảnh ngọc đuôi cá nhanh như vậy.

Nhưng khi trực tiếp nhìn nó, thì trong não của cô lóe lên những mảnh ký ức vụn vặt, vốn dĩ là đẹp đẽ, nhưng chớp mắt liền biến thành sắc nhọn, cô miết chặt Bạch Cốt Tháp, sắc mặt trở nên trắng bệch.

Qua một hồi lâu, cô vỗ mặt buông tay ra, ánh mắt chớp sáng.

“Yêu Yêu!” Cố Duệ thò đầu phóng đến cạnh nhà bếp, Yêu Yêu đang thái rau nhìn thấy liền có chút nghi ngờ: “Có chuyện tìm tôi sao?”

“Xem anh kìa, là tôi nhớ anh không được sao?”

“Tại sao lại nhớ tôi, A Duệ không phải là loại người tùy tiện nhớ người khác...” Yêu Yêu thu hồi ánh mắt, cúi đầu tiếp tục thái rau.

“Bởi vì anh đẹp, còn tôi thì háo sắc.” Cố Duệ vô cùng thẳng thắn... nói một cách bình dân thì chính là không biết xấu hổ.

Yêu Yêu suýt nữa thì cắt trúng tay, quay đầu trách mắng: “Quen thói mồm mép quá rồi, nhưng hôm nay sao lại hào phóng vậy, không còn cảm thấy bản thân mình mới là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân sao? Là có việc gì cần nhờ tôi?”

Không những đẹp, mà còn rất thông minh! Cố Duệ giơ ngón cái lên, cười híp mắt bước lên trước: “Tôi chính là muốn anh nói tôi biết, rốt cuộc đến khi nào tên đầu trọc chết dẫm kia mới chịu dạy tôi tu luyện Hàng Lực, nhất định phải có một tiêu chuẩn đại khái chứ, trước mắt là một mảng u tối, tôi cảm thấy ngày tháng trôi qua chẳng có chút động lực, chẳng có chút ý vị nào.”

Yêu Yêu nhìn thấy tia sáng trong ánh mắt con người này, mặt mày tuy trắng bệch, nhưng khi nở nụ cười nịnh nọt người khác thì lại vô cùng lung linh, cả người đều mang theo tình ý, làm gì có chuyện không có chút ý vị nào.

“Thật ra không cần tiêu chuẩn.” Yêu Yêu cười nhẹ, giơ tay ra, búng một cái lên trán Cố Duệ.

“Cô rất thông minh nhưng lại nghĩ quá nhiều, cứ nghĩ đơn giản là được rồi.”

Yêu Yêu nói xong thì không thèm quan tâm Cố Duệ nữa, ánh mắt Cố Duệ lóe lên, đột nhiên như bừng tỉnh ngộ, sau đó từ đằng sau ôm chầm lấy Yêu Yêu: “Cám ơn, cám ơn mỹ nhân Yêu Yêu của tôi, một lát tôi sẽ mời anh ăn đồ ăn ngon.”

Cố Duệ nói xong liền bỏ chạy.

Yêu Yêu nhìn rau mình đang thái, nhìn lò mình đang đun, rồi lại nhìn cái người vừa bỏ chạy kia, cúi đầu mỉm cười.

Đã hai năm rồi đều ăn đồ anh nấu, bản thân chưa từng cầm tới con dao, còn nói sẽ mời anh ăn... Đúng là không biết xấu hổ.

Tên đầu trọc bước vào, nhìn thấy Cố Duệ bệnh vật vờ liền trợn mắt: “Giả vờ gì nữa, cô quan trọng lắm chắc, chẳng có ai để ý cô có thật sự trúng thi độc không đâu.”

Thật là, có ai lại đi nói đồ đệ của mình như vậy không chứ!

Nhưng Cố Duệ nhẫn nhịn, cười tươi tiến lên, dọn sẵn ghế, rót sẵn trà.

Không chờ Cố Duệ mở lời, tên đầu trọc đã nheo mắt: “Muốn ta làm gì, nói thẳng ra đi, nếu không ta lại sợ cô bỏ thuốc mê vô trong trà.”

Thật là, có ai lại đi nghĩ đồ đệ của mình như vậy không chứ!

“Làm sao có thể chứ sư phụ, tình cảm sư đồ của chúng ta tốt đẹp biết bao nhiêu chứ, có điều, sư phụ đã thành tâm thành ý yêu cầu như vậy, thì tôi cũng nói thẳng luôn.”

Cố Duệ hít một hơi rồi nói: “Tôi muốn học Hàng Lực.”

Tên đầu trọc dường như chẳng lấy làm ngạc nhiên, thản nhiên nói: “Ừ, muốn học sao?”

“Đúng vậy đúng vậy!”

“Nhưng ta không dạy!” Cô tức đi tức đi tức đi, để ta xem dáng vẻ cô tức chết như thế nào!

Cố Duệ nhìn chằm chằm gương mặt đầy mong chờ của tên đầu trọc, hít một hơi, xoa xoa mặt để lộ ra nụ cười tươi sáng: “Một trăm lượng, bây giờ không dạy, thì chờ tôi về Khuê Sơn sẽ kêu lão già dạy.”

Hai mắt tên đầu trọc sáng lên, một trăm lượng nha, tiểu cô nương ma mãnh kia này vậy mà lại chịu ói tiền ra!

“Năm trăm lượng!”

“Không có!”

“Ha ha, đừng tưởng tôi không biết, cô bị Khổng tiểu tử chôm năm trăm lượng, thế nào, mới vào một cái mộ đã tiêu hết bốn trăm lượng sao?”

Thổ tặc! Cố Duệ mắng thầm trong lòng, nhưng gương mặt vẫn giữ vẻ tươi cười: “Năm trăm lượng có một trăm năm mươi lượng là cho Yêu Yêu, ông muốn cướp của Yêu Yêu?”

Người nấu cơm giặt đồ chính là cha mẹ, tất nhiên không được! Tên đầu trọc cười lạnh: “Vậy vẫn còn ba trăm năm mươi lượng!”

“Phí chịu khổ, phí phục vụ, phí bồi thường trí tuệ của Đại Hùng cũng một trăm năm mươi lượng, cho nên tôi chỉ còn lại hai trăm lượng.”

“Vậy đưa hai trăm lượng cho ta!”

Ông không sợ bị tát chết hả?

Cố Duệ mặt cười bụng không cười, uống một hớp trà: “Tiền bọn tôi đã phân rồi, không cầm một ít hiếu thuận cho người già nhất, sau khi về đến Khuê Sơn chúng ta đều chết thảm, có điều lão đầu trọc ông chính là người chết đầu tiên.”

Tên đầu trọc biểu cảm vặn vẹo, thầm mắng sao tiểu đồ đệ này của mình lại thông minh như vậy, thông minh đến mức gian xảo.

“Vậy một trăm lượng, nhưng tu luyện Hàng Lực ngoài căn cốt, thiên phú và cơ duyên của bản thân ra, quan trọng nhất chính là chăm chỉ, cô… thôi bỏ đi, cô sợ chết như vậy, chắc chắn chẳng dám lơ là đâu.”

“Cám ơn đã khen!”

Cố Duệ trong lòng vui mừng nhưng cố gắng áp chế tâm tình, chờ đợi tên đầu trọc hướng dẫn tu hành Hàng Lực.

Một giây sau, tên đầu trọc quăng cho cô một quyển sách: “Được rồi, tự luyện đi, đừng có làm mất sách, xem xong thì trả ta.”

Ông ta đi rồi, Cố Duệ cúi đầu nhìn quyển sách mỏng lét nằm trên bàn.

Thật sự rất mỏng, Cố Duệ nhìn thật kỹ, ừ… tận ba trang?

Cộng thêm hai trang mặt trước sau nữa là năm trang?

Sách hướng dẫn sử dụng nồi cơm điện cũng dày hơn cái này!

Trong lòng Cố Duệ la lên cự tuyệt, nhưng nghĩ lại, từ xưa đến nay, bí kíp võ công lợi hại không phải đều đi theo con đường đơn giản đó sao, giống như Hàng Long Thập Bát Chưởng cũng chỉ có mười tám trang đấy thôi! Vấn đề không phải ở số lượng chiêu thức, chúng ta là nội công, cần nhiều tuyến đường như vậy làm gì!

Cố Duệ nghĩ thông rồi liền không để tâm nữa. Cô nhìn trang bìa, hơ, không có chữ, vậy không cần xem, lật trang bìa ra xem trang thứ nhất.

Một dòng chữ.

Chúc mừng ngươi đã gia nhập Khuê Sơn sơn môn, đây là bí pháp Khuê Sơn, từ đây có thể tung hoành thiên hạ

Trong lòng Cố Duệ kích động, thật quá bá đạo! Đúng lắm! Xem tiếp trang thứ hai.

Là một bức hình.

Đây một bức hình kinh lạc ngồi xếp bằng, huyệt vị và kinh mạch đều rất rõ ràng, bên trên còn ghi chú lộ tuyến vận hành rất chi tiết.

Dưới bức hình còn có một câu ghi chú… tự xem, tự học.

Hơ, phương pháp giáo dục Tây hóa ít ra còn có màn hình máy tính thông minh, các người chỉ có một tấm hình thôi sao?

Cố Duệ không nản chí, lật đến trang cuối, hơ, lại là một câu.

Nhắc nhở ngươi, đây chỉ là quyển một, tu hành xong có thể đấu lại Hàng Sư tam quái, tung hoành thiên hạ chỉ là lừa ngươi mà thôi.

Cố Duệ nhìn chằm chằm vào trang này, cuối cùng nhổ ra một câu.

“Tôi bây giờ đã hiểu tại sao hai lão già kia giấu giấu diếm diếm không cho học rồi, chính là sợ bị đánh chết!”

Còn về quyển hai cái gì, chắc rằng phải chờ học xong quyển này mới có thể học.

Thôi chớ mơ mộng hão huyền, Cố Duệ cẩn thận ghi nhớ bức hình này, cô biết, đây là dùng Hàng Thuật viết nên, xem một lần khẳng định sẽ quên, nếu như quên mất lộ tuyến, tu hành loạn xạ thì sẽ tẩu hỏa nhập ma.

Vậy nên Cố Duệ xem đi xem lại mười mấy lần, đem chia hình làm ba giai đoạn, trước tiên ghi nhớ lộ tuyến giai đoạn một, sau đó mới miết bạch cốt tháp và mảnh ngọc đuôi cá trong hai lòng bàn tay, xếp bằng ngồi xuống.

Nếu như lúc trước không có bạch cốt tháp trợ giúp, tốc độ dẫn năng lượng của mảnh ngọc đuôi cá là 1, thì sau khi có được trợ giúp tốc đã đã tăng lên thành 3, 4. Hiện tại có thêm lộ tuyến tu hành Hàng Lực có hệ thống, tốc độ đã biến thành 10!

Cố Duệ cảm thấy kinh mạch bản thân đều đang vận chuyển năng lượng hút ra từ mảnh ngọc, nhưng cô biết, nó không thuộc về cô, phương pháp tu hành phải là hấp thu năng lượng đó, chuyển hóa cho bản thân dùng, biến thành Hàng Lực!

.....

Được hơn nửa canh giờ, Cố Duệ cảm thấy kinh mạch bản thân bắt đầu đau nhức mới ngừng hấp thu và vận chuyển.

“Lúc trước cứ tưởng mấy người kia cứ ngồi tu luyện là Hàng Lực sẽ tăng lên, thì ra còn phải cân nhắc cảnh giới và thể chất kinh mạch, chẳng trách bọn họ đều nói phải ra ngoài rèn luyện, hóa ra có ngồi nữa cũng không có tác dụng.”

Cố Duệ ít nhiều cũng đã xem qua một số phim huyền ảo, sau khi năng lực truyền vào cảm thấy bên trong cơ thể có Hàng Lực lưu chuyển trong kinh mạch và trong hơi thở, cô mỉm cười.

Đây là Hàng Lực chân chính, trong cái thế giới này, cô cuối cùng cũng có được cái căn bản của mình

Cố Duệ vui vẻ, đang muốn chạy đi khoe Yêu Yêu thì đột nhiên nghe thấy tiếng kêu thảm thiết từ thôn phía tây truyền đến, cô nhất thời biến sắc.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 161: Du Thi, Mồi Nhử

Tiếng kêu thảm thiết truyền đến quá đột ngột, Cố Duệ vừa bước ra khỏi cửa nghe thấy liền giật mình, tâm tình vốn đang tốt cũng lập tức biến mất. Lúc này Yêu Yêu và Lý Đại Hùng đang ở trong nhà bếp cũng bước ra.

"Tiếng gì vậy, nghe như chọc tiết heo vậy, Khỉ này, có phải là cương thi đến rồi không?" Lý Đại Hùng hoạt động một vòng não, lo sợ cương thi đến thăm.

"Ngậm miệng quạ lại, con cương thi kia sao nhanh như được vậy chứ!" Cố Duệ trừng mắt nhìn hắn. Nhạc Nhu và Bạch Ngọc Đường từ căn phòng trong góc cũng bước ra.

Nhạc Nhu bước lên, cẩn thận nhìn gương mặt Cố Duệ, cô nở nụ cười nhẹ nhõm, nhưng sau đó liền nói: "Cố cô nương, chúng tôi qua kia xem thử, cô và Yêu Yêu... Thương thế trên người cô vẫn chưa khỏi, nên ở đây nghỉ ngơi đi, Đại Hùng ở lại bảo vệ hai người." Nhạc Nhu nhìn Yêu Yêu, rốt cuộc vẫn không xác định được đó là nam hay nữ, bởi vì loại nào cũng khiến cô cảm thấy có gì đó không được tự nhiên.

Một người nam nhân còn đẹp hơn tất cả những người phụ nữ mà cô từng nhìn thấy? Nếu là nữ thì lại quá xa rời sự thật rồi, vậy nên cô đành vứt chuyện này ra sau đầu.

Yêu Yêu không để tâm, nhìn thấy Nhạc Nhu quan tâm an nguy Cố Duệ như vậy thì hảo cảm dành cho cô tăng lên vài phần.

Cố Duệ là loại người mang trọng bệnh trong người còn muốn đi cứu vớt thế giới sao?

Cô tuyệt đối không phải là người tốt gì cả, vì vậy vui vẻ tiễn hai người kia đi.

"Đúng rồi, tại sao hai người lại bước ra từ cùng một căn phòng?"

Hai người dừng bước, Bạch Ngọc Đường quay lại dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn Cố Duệ.

Hai người Nhạc Nhu đi rồi, Cố Duệ nhìn thấy từ trong căn phòng đầu thôn bên kia cũng có mấy cái bóng đen nhảy ra, tốc độc rất nhanh, hiển nhiên chính là đám Hàng Sư kia.

"Được rồi, có bọn họ ở đây, chắc hẳn sẽ không có chuyện gì to tát đâu." Cố Duệ và Lý Đại Hùng đi vào nhà bếp, nhìn thấy trên bàn có đồ ăn, trong lò còn có màn thầu hấp.

Trời ạ, rõ ràng cũng là cùng một cái thôn, một căn phòng, nhưng có thêm một người xuất hiện thì mọi thứ liền khác xa.

Cố Duệ ngẫm nghĩ, từ sau khi đến cái thôn rách nát này, ăn thì chẳng được no, lại còn suýt chết mấy lần, may mắn không chết thì cũng bị lạnh cóng, nhưng sau khi Yêu Yêu đến thì sao?

"Yêu Yêu, sau này tôi đi đâu cũng sẽ mang anh đi theo! Nhất định!"

"Đúng, mang tôi theo nữa, chúng ta sẽ không tách rời nữa!" Lý Đại Hùng đang ăn cơm, khóe mắt cũng rưng rưng.

Yêu Yêu khóc không ra nước mắt, hai kẻ này nếu như là con nít, bảo đảm chỉ cần người ta quăng cho một cái màn thầu liền có thể cõng đi mất.

Cố Duệ cũng không muốn ăn quá no, ăn vừa đầy bụng liền trở về phòng ngủ.

Tu luyện cần phải ngưng tụ tinh thần, tu luyện xong kỳ thực rất mệt, những thứ mà trong tiểu thuyết viết rằng tu luyện xong tinh thần sẽ tăng gấp trăm lần đích thực chỉ có trong tiểu thuyết mà thôi, rồi còn đột phá cảnh giới nữa chứ, Cố Duệ ở tầng này chỉ cảm thấy tinh thần mệt mỏi, giống như kiểu pháp sư tiêu hao tinh thần lực trong game vậy đó.

Mệt rồi thì ngủ thôi.

Cố Duệ nằm xuống liền ngủ.

Ầm! Ầm! Ầm! Cố Duệ cảm thấy cả cái giường bị chấn động, cô có chút bực mình: "Lý đại Hùng, anh mà còn kiếm chuyện nữa thì tôi sẽ đánh chết anh!"

Cố Duệ mở bừng mắt ra, không thấy Lý Đại Hùng, nhưng cảm thấy cái giường vẫn rung như cũ, cô cảm thấy khó hiểu, sao cái giường có thể tự mình

rung được chứ, dường như có thứ gì đang đụng vô.

Dưới giường không phải có quỷ chứ?

Cố Duệ tự thấy mình ít nhiều gì hiện tại cũng đã có Hàng Lực, không được sợ hãi! Vậy nên cô bò xuống nhìn xem, không có gì cả!

Trống không, chỉ có ít mảnh đồ ăn bị chuột lôi vào trong giấu.

Cố Duệ đang muốn đứng dậy thì đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng, bởi vì tiếng động đã hết rồi.

Lẽ nào vừa nãy có người bên ngoài đâm vào tường? Khiến cho cái giường dựa vào tường bị chấn động?

Có thể lắm, không biết tên nào đùa thất đức vậy, thời điểm nguy hiểm như vầy mà còn đùa nhây!

Cố Duệ mắng trong lòng, nhưng vẫn cảm thấy có gì đó không đúng, sau đó cô lại nghe thấy tiếng ầm ầm ầm! Là phía cửa!

Có người đang đập cửa.

"Lý Đại Hùng! Tôi biết là anh! Giỡn cái gì chứ, tưởng rằng tôi thân bệnh vật vờ là không dám xử lý anh sao?" Cố Duệ kéo cửa, trước mắt cô là một mảnh y phục rách nát, lỗ thủng lởm chởm, lớp da bên trong xanh xanh đen đen, da bọc lấy xương, dưới lớp da đó còn có thể nhìn thấy lỗ thủng và xương cốt đen sì sì.

Cố Duệ nắm chặt tay nắm cửa, nhìn thật kỹ, dưới cái chân này là bùn đất, cứ như kiểu mới từ dưới đất bò lên.

Cô ngẩng đầu, nhìn thấy một gương mặt xác sống.

Là xác sống.

"Xin lỗi, ngài tìm nhầm người rồi, tạm biệt!" Trước khi xác sống vồ tới, Cố Duệ lập tức đóng cửa lại.

Ầm! Cửa đập vào mặt tên xác sống, nó đã bị chọc giận, dùng lực tông cửa vào vồ lấy Cố Duệ, nhưng Cố Duệ cũng đã khôi phục rồi,dùng một chân đá vào bụng nó.

Con xác sống bị đá bay ra ba mét, trực tiếp đập xuống nền đất đại sảnh, Cố Duệ vẫn còn chưa nói gì, thì Lý Đại Hùng từ bên ngoài đã xông vào, một quyền đánh lên ngực con xác sống, bốp một tiếng, xương ngực nó bị lõm một lỗ, cả người bất động.

"Khỉ à, ban nãy mấy người Nhạc Nhu nói bãi tha ma đầu thôn bên kia có rất nhiều lỗ bị đào lên, thi thể ở dưới đều biến mất, dường như chúng đã biến thành du thi (1) hết rồi."

Du thi chính là xác sống không có thần trí đi lang lang khắp nơi, bản năng của nó chính là giết chết vật sống, do âm khí của nó quá nặng nên nó muốn nuốt lấy dương khí.

"Nhưng mọi người tìm cả ngày cũng không phát hiện ra tung tích của đám du thi kia, không ngờ lại có một con chạy đến chỗ của cô."

Nhạc Nhu cũng bước vào, nhìn thấy Cố Duệ và con du thi trên nền đất cũng không khỏi giật mình, nhưng nghĩ đến thể chất Cố Duệ bằng một cách kỳ diệu nào đó dường như rất thu hút tà ma quỷ quái thì liền cảm thấy không có gì quá khó hiểu.

"Tôi làm sao biết được cái thứ đồ chơi này lại đến tìm tôi chứ, tôi đang ngủ ngon, còn tưởng có kẻ mò đến rung giường của tôi..." Cố Duệ nói rất thoải mái, nhưng Nhạc Nhu và Yêu Yêu đều đồng loạt đỏ mặt.

Giường nha, đối với khuê nữ mà nói là một thứ khá nhạy cảm, không thể tùy tiện nói ra miệng như vậy!

"Hai người đỏ mặt cái gì chứ, đang nghĩ bậy gì rồi!" Cố Duệ đang trêu đùa hai người kia thì đột nhiên nghe thấy tiếng hét của Lý Đại Hùng.

Cô quay đầu, nhìn thấy con du thi bị gãy xương cốt đang nằm trên mặt vẫn có thể động đậy, nó túm lấy chân Lý Đại Hùng, dùng sức cắn xé!

Soạt! Nhạc Nhu vung kiếm lên, chém đứt đầu con du thi, nhưng cái đầu lâu kia vẫn lì lợm cắn lấy chân Lý Đại Hùng, Cố Duệ dùng chân đá đầu nó bay ra.

Chân Lý Đại Hùng bị cắn mất một mảng, máu chảy đầm đìa, Lý Đại Hùng hai má giật giật, chắc chắn là đang đau thấu tận trời xanh.

"Là thi độc, tuy không nặng, nhưng sẽ bị giày vò rất đau đớn, Đại Hùng, anh cố nhịn một chút!" Nhạc Nhu và Yêu Yêu giúp Lý Đại Hùng xử lý vết thương, Cố Duệ đứng bên cạnh nhìn thi thể và cái đầu của con du thi.

Không có máu, chỉ có xương thịt khô quắc.

"Là xác khô, hèn gì không có mùi, lúc trước tôi không để ý kỹ, xương cốt bị chặt đứt rồi vẫn có thể động đậy, thì ra đây chính là cương thi?" Cố Duệ đã từng gặp rất nhiều thi thể, nhưng đây là lần đầu nhìn thấy cương thi.

"Cương thi thật sự thì đao thương bất nhập, thứ này không thể sánh bằng, nhưng mà du thi xuất hiện, e rằng do bị thi khí trong núi ảnh hưởng, có thể Tư Mã Ý sẽ xuất hiện sớm hơn." Nhạc Nhu rất lo lắng, bởi vì đám người Tiết Lương Bình bên kia vẫn chưa tìm ra được kế sách nào khả thi.

"Hơn nữa phiền phức nhất chính là đám du thi này, nếu như chúng ta không nhanh chóng tìm ra bọn chúng, để bọn chúng phân tán ra ngoài, thì sẽ gây họa cho nhân gian, điều này cũng có nghĩa là chúng ta cũng phải phân tán lực lượng, không thể nào tập trung toàn lực đối phó với Tư Mã Ý."

Cố Duệ nghe Nhạc Nhu phân tích xong thì đứng dậy, vỗ vỗ tay: "Tôi đoán đây chính là chiêu trò của tên họ Lỗ và họ Khổng kia, cương thi không thể nào có trí tuệ như vậy."

Nhạc Nhu gật đầu: "Mấy người Tiết trưởng lão cũng phân tích như vậy, nhưng mặc dù biết được, cũng không có cách nào tránh khỏi."

Một người trong hai kẻ kia thôi đã khó đối phó, hai người cùng hợp lực phần thắng lại càng không, đây quả thật là một vấn đề đau đầu.

"Vậy nên kết quả là gì?" Cố Duệ không hỏi quá trình, trực tiếp hỏi kết quả.

"Tôi còn tưởng rằng cô sẽ đoán thử, hoặc là nêu ra ý kiến." Lời này của Nhạc Nhu cũng là muốn nghe ý kiến của Cố Duệ.

"Nói cứ như là tôi khoe khoang sự thông minh của mình vậy, mặc dù tôi thật sự rất thông minh."

Cô lại đang khoe khoang rồi, Nhạc Nhu cũng đã quen với cái thói nói toạc móng heo của Cố Duệ. Nhưng cô biết Cố Duệ rất thận trọng, nếu không sẽ không thể nào nhìn thấu mọi việc như vậy, do đó cô cũng không hỏi nữa.

Nhưng Cố Duệ không ngờ vừa mới ra khỏi cửa đã gặp phải đám người Tiết Lương Bình, tên họ Tiết kia đột nhiên hỏi cô một câu cũng không khác mấy so với Nhạc Nhu.

"Nghe nói Cố cô nương đã phá giải được vụ án cổ quái của Trần gia U Châu, sau đó ta cũng đã đến xem qua chỗ Trần gia đó, biết được là thi âm hoành hành trong vườn trái cây, nhưng Cố cô nương không có tu vi gì cả, lại có thể dựa vào nhiều thứ phán đoán tìm ra chân tướng, thật sự là khó có được, Cố cô nương đã thông minh tuyệt đỉnh như vậy, chi bằng mời cô nương xem thử xem có cách nào giải quyết được tuyệt cảnh trước mắt này không."

Cố Duệ đang nghĩ, lão hồ ly này là đang khen cô thông minh, hay là đang chê cô không có đạo hạnh gì hết đi đoán mò?

Nếu như là đang khen cô thông minh, thì dường như dáng vẻ của hắn là vô cùng ghét bỏ, nếu như là ghét bỏ, lại còn muốn cô khoe khoang sự thông minh của mình giúp hắn giải quyết khó khăn sao?

Thiên hạ này có chuyện tốt nào rẻ tiền vậy sao?

Bất luận thế nào, Khuê Sơn và Bắc Đường chắc chắn là không vừa mắt nhau.

Nhưng Cố Duệ cũng suy nghĩ đến chuyện, Tiết Lương Bằng luôn ngạo mạn kia có thể xem trọng một người như cô, hơn nữa còn gọi cô một câu Cố cô nương, e là bởi vì hai người kia.

Cố Duệ nhìn thấy Tiêu Kính Long và Tề Khinh Hà lần trước gặp ở U Châu liền biết ngay thân phận của bản thân đã bại lộ rồi… Cái thân phận rách nát này cô cũng chưa từng che giấu.

Nhưng không ngờ hai kẻ bị thương kia lại có thể đến đây.

Có điều Cố Duệ cũng không cần đóng giả tiểu bạch liên bệnh tật nữa, Tiêu Kính Long và Tề Khinh Hà hai người này còn không nhân cơ hội mà nói xấu cô sao.

Tên đầu trọc ngồi bên cạnh uống rượu, chẳng hề quan tâm đến đệ tử của mình đang bị người ta làm khó dễ, còn Lý Đại Hùng với trí tuệ còn chưa bằng mực nước biển thì không biết làm cách nào để giải vây.

Nhạc Nhu thì có thể, nhưng cô biết không cần thiết.

"Loại chuyện này và thông minh chẳng có quan hệ gì với nhau, tôi thấy nó chỉ liên quan đến đạo nghĩa của Hàng Sư các người. Tôi tu hành mới có hai năm, hiện tại vẫn là con gà mờ chưa nhập môn, xuất thân hèn mọn, cũng chẳng hề biết đạo lý, Tiết tiền bối muốn tôi phán chuyện này, thật sự là làm khó tôi rồi."

Hàm ý bên trong những lời này chính là, chuyện này là đại nghĩa của Hàng Sư, người Bắc Đường các người không biết nên làm sao, thì một con gà mờ như tôi làm sao có thể biết được.

Cố Duệ đưa đẩy, lời này chẳng hề có tí kẻ hở, phàm là người có thể diện, thân làm tiền bối sẽ không thể nào đứng trước mặt sư phụ người ta mà tiếp tục gây khó dễ cho người ta.

Nhưng không cần Tiết Lương Bình ra mặt, Tề Khinh Hà liền nói: "Tôi hôm nay mới đến đây, nghe tiểu sư đệ nói có một vị Cố cô nương tâm tính thuần lương, tôi thật sự rất hiếu kỳ, thì ra chính là Cố cô nương này. Lúc ở U Châu đã được chứng kiến sự anh dũng của cô, thầm nghĩ trong lòng cô sớm đã có đáp án rồi, ắt ắn sẽ tình nguyện xung phong đi đầu, tiêu diệt cương thi, cứu giúp thiên hạ này qua cơn hoạn nạn."

Cố Duệ nghe những lời này thì trong lòng oán hận: *Tề cô nương, đều là nữ nhân tội gì phải làm khổ nữ nhân chứ! Cô như vậy thật có lỗi với ai đó!*

Sau đó lại nhìn sang tên tiểu soái ca Bắc Đường chuyên gây họa, mẹ kiếp, ánh mắt kia đang nhìn chằm chằm Yêu Yêu nhà mình.

"Xung phong đi đầu? Tôi thật không hiểu ý của cô, lẽ nào muốn tôi đi làm mồi nhử dẫn dụ Tư Mã cương thi? Khoan hãy nói là tôi có đồng ý hay không, cái cách này cũng chẳng có tí hiệu quả nào."

Muốn để cô đi chịu chết sao, mơ đi!

Lúc này một tên Hàng Sư khác của Bắc Đường mở miệng: "Cố cô nương, đây không phải là người của Bắc Đường chúng tôi nhắm vào cô đâu, mà là... ý kiến do sư phụ cô đề ra."

Cố Duệ, Lý Đại Hùng và Yêu Yêu đều đồng loạt nhìn sang tên đầu trọc đang ngồi uống rượu ở đầu kia.

Nhạc Nhu chau mày, không thể nào? Làm gì có sư phụ nào lại tuyệt tình như vậy.

Tên đầu trọc bị mọi người nhìn chằm chằm, ợ một hơi, hai má hơi ửng đỏ, xem ra đã say bí tỉ rồi, hắn chẳng mở miệng. Cố Duệ nhìn hắn một hồi, cuối cùng cô lên tiếng.

"Được rồi, sư phụ đã muốn như vậy, thân làm đệ tử làm sao có thể không tuân theo."

Cố Duệ đồng ý, Lý Đại Hùng luống cuống, nhưng Yêu Yêu kéo hắn lại, nhìn hắn lắc lắc đầu.

Lý Đại Hùng cũng chỉ có thể kìm chế lại.

"Bọn ta phân tích những du thi kia từ trong mộ ngoi lên là do thi khí ảnh hưởng, mặc dù cũng có thể là âm mưu của Lỗ đại sư và Khổng Nhị, nhưng dù thế nào đi nữa, bản tính của du thi vốn không hề thay đổi, bọn chúng sẽ bị khí huyết của người sống ảnh hưởng mà lộ diện."

Mục đích của bọn họ là không phân tán sức mạnh, tập trung tìm du thi đang ẩn nấp, dẫn dụ bọn chúng ra xử lý gọn một mẻ.

Ngược lại, nếu như bọn họ không thể dẫn dụ bọn du thi xuất hiện, như vậy bọn du thi này khẳng định bị người ta khống chế, đi tìm bọn họ chẳng khác nào chui vào hang cọp, còn không bằng tập trung sức mạnh đối phó Tư Mã cương thi.

Đây là phương pháp tác chiến của bọn họ, Cố Duệ vốn dĩ cũng nghĩ như vậy, nhưng không ngờ rằng… chính cô lại trở thành mồi nhử.

Cô làm sao có thể đồng ý cơ chứ? Khổng Động Sinh đứng sau lưng đám người ánh mắt cũng chớp lóe bất bịnh, mãi đến khi hắn nghe thấy Yêu Yêu nhỏ giọng nói với Lý Đại Hùng.

"Ở đây, nếu như không rời đi, thì mức độ nguy hiểm của mọi người đều như nhau, thứ nguy hiểm nhất cũng chỉ có một mình Tư Mã cương thi, mồi nhử hay là kẻ mai phục thì cuối cùng đều phải đối mặt với nó, sư phụ có thể là muốn A Duệ dùng việc này để nắm giữ quyền lên tiếng."

Thật ra rất đơn giản, tên đầu trọc không tín nhiệm Tiết Lương Bình, không tin rằng hắn thông minh hơn Cố Duệ, cũng không tin tưởng đám người Bắc Đường luôn tư lợi kia có thể bảo hộ người của Khuê Sơn và những người khác, nếu như không muốn cuối cùng trở thành bia đỡ đạn thì phải nắm được quyền lên tiếng.

Nhưng vấn đề là, sức mạnh quần thể lớn nhất ở đây chính là Bắc Đường, những tán tu kia tuy rằng không hòa hợp với Bắc Đường, nhưng hành động riêng lẻ, không có năng lực tụ hợp, vào thời khắc quan trọng sẽ không thể nào chống lại quyền ra lệnh của Bắc Đường, đến lúc đó, dưới sức mạnh quần chúng, người xui xẻo nhất chính là Khuê Sơn bọn họ!

Cho nên làm sao để giải quyết? Cố Duệ lộ diện, cô là mồi nhử, mồi nhử sẽ có quyền lên tiếng. Ví dụ như sau khi đến nơi, làm cách nào dẫn dụ Tư Mã cương thi, làm cách nào đối phó với hắn, tất cả đều là chuyện Cố Duệ có thể khống chế.

Đương nhiên, cách này cũng vô cùng nguy hiểm, phải dựa vào bản lĩnh của Cố Duệ tột cùng là đến đâu, ngoài ra còn phải xem thử… tên đầu trọc có đủ bản lĩnh bảo vệ được Cố Duệ đang lấy thân mình dẫn dụ Tư Mã cương thi kia hay không.

"Nói cho cùng, thì Khỉ chính là một kẻ chuyên dụ quái nhỉ!" Lý Đại Hùng tự lầm bầm, Yêu Yêu nghe vậy thì rũ mắt, lời thì thô thiển nhưng ý nghĩa đúng thật là vậy, vốn dĩ chính là kẻ dụ quái.

Sư phụ của bọn họ chọn như vậy, còn sợ khiến Khỉ, A Duệ tức giận sao?

Yêu Yêu nhìn Cố Duệ, chỉ thấy gương mặt cô vô cùng bình tĩnh, không hề tức giận, cũng không có vẻ bi thương vì bị sư phụ "bức hại", chỉ thấy cô nhìn Ẩn Nguyệt thôn và Ẩn Nguyệt sơn, dường như đang suy nghĩ điều gì đó.

Cô không tức giận, đại khái là vì không hy vọng gì vào cái gọi là tình cảnh sư đồ, hoặc cũng có thể là… cô vốn dĩ chưa từng hy vọng những thứ này…

***

(1) Du thi: xác sống lang thang

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 162: Dẫn Thi

Dẫn quái là môn kỹ năng sống còn, mặc dù là không trâu bắt chó đi cày thay, nhưng Cố Duệ cũng đã khôi phục lại tâm tình.

Điều tra thi khí âm khí phải dựa vào đám Hàng Sư kia, cái gì mà Nghê Thôn Đại Trận, cái gì mà Động Sát Phương Nhãn, cái gì mà Nhung Nghễ Thanh Tra Thuật, có thủ thuật gì đều đem ra dùng hết, cuối cùng là lấy vị trí trùng lặp.

"Đông Giao Liễu Lâm Tử?" Người trong thôn này đều bị người của Đề Hình Ti đưa đi, trong thời gian ngắn sẽ không quay lại, người có thể biết đại khái cũng chỉ có Khổng Động Sinh.

"Nơi đó là đâu, cách đây xa không?" Bị truy hỏi, Khổng Động Sinh cũng không giấu giếm, Đông Giao Liễu Lâm Tử là nơi giao nhau của Ẩn Nguyệt thôn và Vĩnh Định hà, con sông giao thông lớn nhất của U Châu, cũng là phía sau lưng của Ẩn Nguyệt thôn.

"Ẩn Nguyệt thôn hướng về phía dương, thi khí Tư Mã cương thi ngưng tụ ở sau phía dương cũng không có gì kỳ quái, đi thôi!"

Tiết Lương Bình dẫn người đi đến chỗ Vĩnh Định hà, đám người Cố Duệ đi theo phía sau, nhìn thấy Tiết Lương Bình cho một số người đi bên cạnh lui ra, chỉ để Tiêu Kinh Long và Tề Khinh Hà đi theo.

"Hai người kia dường như có gì đó bẩm báo." Cố Duệ đi phía sau lạnh lùng lên tiếng, Nhạc Nhu bên cạnh cười khổ.

Ừ, đại khái là đến không kịp, môn phái Bắc Đường ở khá xa nơi này, ít nhiều cũng phải mất mấy ngày đi đường, hơn nữa tác phong của đám người Bắc Đường từ xưa đến nay vốn là nếu như không phải chuyện uy hiếp đến môn phái của bọn họ, thì chắc chắn không dễ gì mời mấy lão già kia rời khỏi tổ.

Quan trọng nhất là...

"Trong Bắc Đường cũng đều là Hàng Sư tam tứ quái, trừ khi dốc toàn bộ nhân lực, nếu không cũng sẽ rất khó đối phó với con cương thi ba trăm năm." Hàm ý trong lời này chính là Tư Mã cương thi kia nếu thật sự uy hiếp đến an nguy của toàn U Châu, mà Bắc Đường không ra mặt tác chiến thì bọn họ sẽ lựa chọn rút lui.

"Vậy cuối cùng sẽ thế nào?"

Nhạc Nhu cười khổ: "Tất nhiên là phải liên minh với môn phái Dư Châu, nhưng một khi như vậy, sau này giới Hàng Đạo U Châu phải chịu mất một số tài nguyên cho họ, cầu người thì phải chịu tổn thất, đây vốn là đạo lý từ xưa đến nay."

Một kết cục nữa chính là Bắc Đường sẽ bị mất đi tôn nghiêm của môn phái đệ nhất U Châu, danh bất chính, ngôn bất thuận, đây sẽ là thời cơ tốt cho những châu khác. Còn những Hàng Sư trong U Châu thì sao, cũng sẽ không thể ngẩng đầu trước Hàng Sư của những châu khác, đi đến đâu cũng phải chịu thấp hơn người ta một cái đầu, đây chính là kết cục tệ hại.

Vốn dĩ hàng đạo ở U Châu đã không thịnh, một khi con Tư Mã cương thi này xuất thế, thì giới hàng đạo toàn U Châu sẽ bị tổn thất nghiêm trọng.

"Đến rồi." Chặng đường Khổng Động Sinh dẫn đi rất thuận lợi, Cố Duệ đứng dưới đỉnh núi, quay người liền nhìn thấy dòng sông dài một hai trăm mét đang chảy cuồn cuộn.

Hiện tại không phải là giai đoạn thương mại trên biển phát đạt, do vậy trên sông cũng không có mấy tàu thuyền, dù sao thì U Châu cũng không giàu có gì, muốn từ chỗ Thích Sử Phủ và Triệu Nguyên moi ra mấy trăm lượng cũng còn phải dựa vào sự giàu có của Trần gia.

Cố Duệ cũng không nhìn gì nhiều, chỉ chăm chăm nhìn vào lưng núi Ẩn Nguyệt trống lốc chẳng hề có cây cối gì.

Cứ như là phía mặt này bị tia sét khổng lồ chẻ ra vậy, Cố Duệ ngước đầu nhìn mây đen dày đặc trên đỉnh núi, đột nhiên cảm thấy trên má có một tia lạnh lẽo.

"Lôi vũ sắp đến rồi, chúng ta phải nhanh chóng bố trí, nếu không sẽ bị lôi vũ cản trở, như vậy hiệu quả sẽ giảm sút." Có một người nhìn thiên tượng cảm nhận được hơi nước ngưng tụ trong không khí liền liên tiếng nhắc nhở.

Cố Duệ là mồi nhử, cần phải nhử tên Tư Mã cương thi kia ra, như vậy cần phải có cạm bẫy, nếu không thì dụ nó ra để làm gì.

Cái cạm bẫy này, nếu như Cố Duệ là một luyện khí đại sư có trình độ, hoặc là một người có kiến thức giống như Nhạc Nhu thì cô có thể giới thiệu rành mạch về cái Kim Lan Trận này, thậm chí tiểu sử của người sáng tạo ra nó cũng có thể nói ra trôi chảy, nhưng cô không phải.

Vậy nên Nhạc Nhu tóm lược lại cho cô, Kim Lan, chữ Kim trong cái tên này lấy từ "kim tòng hỏa luyện, văn võ hỏa tôi luyện", có thể luyện khoáng thạch trong thiên hạ thành kim, từ đó đốt ra kim hỏa diệt âm sát. Lan ý là chỉ trúc, đây không phải là trúc bình thường, nó là một loại phật trúc lấy từ hậu viện của Thiên Lan Phật Tự, dùng nó làm gốc trận có thể bảo vệ chính khí, không bị tà khí xâm phạm...

Thì ra lai lịch của trận pháp này lợi hại như vậy, vậy người sáng tạo ra nó là ai?

Gương mặt Nhạc Nhu có chút không tự nhiên, cô hạ thấp giọng nói: "Là tổ sư sáng lập Bắc Đường."

Cô việc gì phải kiêng dè như vậy? Cố Duệ hếch đuôi chân mày lên, sau đó nghe thấy tiếng Nhạc Nhu khẽ nói: "Trận pháp này có điểm giống với bên Mao Sơn."

À há, Cố Duệ bừng tỉnh, sau đó bật cười, chẳng trách Nhạc Nhu lại kiêng dè như vậy, thì ra là bản nhái.

Nhưng Nhạc Nhu cũng không dùng từ ngữ uyển chuyển nói tránh đi, chẳng hạn như kiểu, không hẹn mà gặp hoặc là cùng một trường phái gì đó, như vậy có thể thấy rằng cô cũng không tán đồng cách làm này của Bắc Đường.

Một đám người Hàng sư đang bày trận pháp, Cố Duệ ngồi kế bên xem, vốn định bụng sẽ học lỏm, nhưng xem xong mới biết là học lỏm không được, trận pháp này cũng giống như luyện khí, đầu tiên phải nắm vững kiến thức Hàng Đạo đã.

Xem không hiểu thì thôi không xem nữa, cô đặt mông ngồi lên tảng đá lớn, mắt nhìn cây liễu ven hồ.

Trời âm u, cây liễu nhìn cũng âm u.

Cố Duệ nhìn một hồi, pháp trận bên kia đã chuẩn bị xong, Tiết Lương Bình gọi cô lại, vừa mở miệng đã đòi lấy máu của cô.

Cố Duệ nhìn Tề Khinh Hà lấy ra một cái thùng.

"Cô nương, cô tính làm gì?"

"Đựng máu của cô."

"..."

Cố Duệ giật giật khóe miệng, thận trọng nói: "Tôi cảm thấy các người quá nông cạn rồi, biết cái gì gọi là lạt mềm buộc chặt không? Vừa mới lên đã đòi lấy máu, chẳng may người ta gần đây ăn chay thì sao?"

Chém gió! Kỳ thật là cô không muốn lấy máu chứ gì!

Không sai, Cố Duệ không tính hy sinh bản thân mình tới mức này, một khi dùng máu, thì sau này bất kể thế nào, cô cũng sẽ bị cương thi truy sát, cô đâu có bị ngu!

"Cái gì nên đến thì sẽ đến, không đến thì không nên cưỡng cầu." Cố Duệ nho nhã quăng ra một chén Chicken soup for the soul, chẳng có ai hưởng ứng, chỉ nghe thấy tiếng cục cục cục.

Cái gì? Cố Duệ quay đầu liền nhìn thấy tên đầu trọc không biết từ đâu ôm ra một con gà trống, phía sau còn có một con chó đen to lớn đi theo.

Cố Duệ: "...."

Tên đầu trọc chết dẫm này muốn làm gì?

"Máu gà có thể dẫn thi, chó mực có thể cảnh báo. Nơi này ta cũng đã xem kỹ rồi, chính ở cái đèo này, bọn ta sẽ ở trong phía rừng liễu, cô đến lúc đó dẫn dụ bọn chúng đến đây..." Tên đầu trọc đưa con gà trống ép vào trong lòng Cố Duệ, lời nói đầy chân thành: "Đồ đệ, đi cẩn thận!"

Cố Duệ: *Cám ơn ông sư phụ, cái gì cũng giúp tôi lo nghĩ hết rồi, cảm ơn cả nhà ông.*

Ôm con gà trống, bên cạnh còn có một con chó mực đang vẫy đuôi thè lưỡi.

Cố Duệ trợn mắt, liếc nhìn tên đầu trọc, cũng chẳng nói thêm gì, chỉ là ngay lúc cô định đi thì Lý Đại Hùng tự nhiên có chút nghĩa khí, đứng cản trước mặt cô.

"Khỉ này."

"Làm gì?"

"Dáng vẻ này của cô làm tôi nhớ đến lần đầu gặp cô, khi đó cô chỉ là một tiểu cô nương, không ngờ đến nay vẫn giống y như vậy, còn nữa, cô phải cố gắng bảo vệ con gà này, sau khi xong việc rồi chúng ta trở về có thể hầm nó."

“Tránh ra!”

Lúc này Yêu Yêu vươn tay ra xoa đầu Cố Duệ: “Nếu gặp nguy hiểm, thì bỏ chạy cứu lấy mình.”

Lời này của anh khiến những người còn lại đều cảm thấy không vui, chỉ là người này quá đẹp, nên không thể nói được gì.

Yêu Yêu mặc dù ôn nhu, nhưng không quan tâm đến những người kia, chỉ yên lặng giúp Cố Duệ chỉnh lại y phục.

Cố Duệ ôm con gà trống, con chó mực quẫy đuôi đi theo cô tiến vào trong cửa hang, mọi người nhìn theo bóng dáng cô, nhất thời có một loại cảm giác... bi tráng?

Một phút sau, Cố Duệ đã bước vào trong, cô nắm chặt sợi dây thừng dùng buộc con gà, móc từ trong túi ra một miếng bánh, gặm bánh, gặm bánh, một miếng bánh lớn đã được gặm sạch.

“Không bị bệnh, vậy mà còn chưa ra.” Tuy rằng Cố Duệ không muốn đối mặt với cương thi, nhưng cứ đứng chờ thế này thì thật bức bối, chủ yếu là quá nhàm chán.

Quá buồn chán, Cố Duệ đi đến chỗ con gà trống.

Mười phút sau, máu gà trống vương vãi trên nền đất bắt đầu đông lại, bên cạnh là một đống lông gà.

Còn con gà kia thì... đang được nướng trên lửa.

“Trời này chớp mắt sẽ có lôi vũ ngay, ngươi phải mau chín đi, nếu không thì phần thịt gà thơm ngon này sẽ tội lắm.” Cố Duệ lẩm bẩm, ngửi thấy mùi gà nướng thơm lừng, nước miếng cô bắt đầu chảy ra.

Quả thật là nhịn không nổi, Cố Duệ đưa con gà nướng đến trước mặt, xé một cái đùi gà, đang ăn thì...

Tách tách tách, tiếng nước rơi xuống.

Mưa rồi?

Cố Duệ ngẩng đầu nhìn trời, vẫn chưa có mưa, cô cắn miếng thịt gà, nhai thịt gà, đuôi chân mày lên lên xuống xuống, sau đó đột nhiên nhảy ra...

Đập một phát lên đầu con du thi đang bổ nhào tới cái đùi gà đã bị gặm một miếng.

Cái đầu con du thi kia ngừng lại một chút, sau đó lại tiếp tục vồ tới.

Cố Duệ đáp người lên trên tảng đá, ánh mắt quét qua một lượt, trong mấy góc tối của hang núi này ẩn nấp không ít du thi, thật không ngờ gà sống không dẫn dụ được chúng, vừa nướng lên thì bọn chúng đã thò đầu ra.

“Mấy thứ này thật thông minh, cũng rất biết thưởng thức nha, biết gà nướng ăn ngon hơn đúng không.” Trong tay Cố Duệ vẫn còn nắm con gà nướng, tiếng cười giòn giã kia dường như đã chọc giận bọn du thi, bọn chúng đồng loạt gầm lên xông đến.

Cố Duệ không vội bỏ chạy, một quyền, một cước, đấm đá mấy phát, dường như muốn chọc điên bọn chúng, sau khi bọn chúng điên lên, càng lúc càng có nhiều du thi đang mai phục chạy ra.

Chuyện này cứ giống như đi đánh phó bản, luôn có một người xông lên trước thu hút thù hận của quái nhỏ, phải lôi kéo đủ hết rồi mới chịu ngưng.

Một người luôn quan tâm đến sống chết của bản thân như Cố Duệ đã phải đến đây làm mồi thử, đương nhiên phải làm cho thật hoàn mỹ.

“Đến đủ rồi? Đi!” Cố Duệ xé cái cánh gà cắn một miếng, sau đó ném ra phía cửa hang!

Cánh gà vừa rơi xuống đất, con chó mực kia cắn lấy, sau đó điên cuồng sủa lên.

Đám người Lý Đại Hùng ở trong rừng liễu chờ đợi Cố Duệ quá lâu sớm đã mất kiên nhẫn rồi, nếu như không phải tên đầu trọc ngăn cản thì Lý Đại Hùng đã xông vào tìm Cố Duệ rồi.

Thực tế đám người Tiết Lương Bình cũng đã không còn kiên nhẫn nữa, nhìn thấy sắc trời càng lúc càng tối, nếu như sau khi lôi vũ kéo đến bọn họ vẫn chưa dẫn dụ được Tư Mã cương thi ra, thì tất cả đều là phí công vô ích.

Rất nhiều người Bắc Đường đều cho rằng Cố Duệ không biết dụ quái, nói không chừng đã chết ở bên trong rồi.

“Dù gì cũng vẫn là một kẻ không có tu hành gì, là chúng ta lúc trước đã quá lỗ mãng rồi.”

“Sớm biết vậy thì để đệ tử đi là được rồi, nhất định có thể hoàn thành sứ mệnh.”

Những kẻ này ở sau lưng nói những lời châm chọc kiến Lý Đại Hùng cảm thấy vô cùng tức tối, nhưng Yêu Yêu giữ hắn lại, nhìn sang đám người Bắc Đường kia.

"Vị huynh đài này, mặc dù tu vi không cao nhưng lại tự mình đề cử, chắc hẳn không ai nỡ ngăn cản đâu?"

Yêu Yêu ngữ khí bình thản dịu dàng, gương mặt cũng không hề có chút ý công kích, thậm chí khi anh nhìn bọn họ dáng vẻ vẫn vô cùng xinh đẹp, nửa điểm oán hận cũng không có.

Tên đệ tử kia nhất thời xanh mặt, ngay lúc này không biết phải nói sao với Yêu Yêu.

Không ít người đều nhìn hắn, có mấy Hàng Sư phụ họa, nói tiểu cô nương Khuê Sơn vừa rồi bị người Bắc Đường tiến cử đi vào, sinh tử của nàng ấy không thấy các người có chút lo lắng, sao bây giờ người nhà mình tự tiến cử các người lại không nỡ để đi, đây chẳng phải là xem thường sinh mạng đệ tử nhà người ta hay sao?

Trước sức ép từ quần chúng, Tiết Lương Bình lạnh lùng nhìn tên đệ tử kia: "Đi đi!"

Tên kia xanh mặt, hận không thể xé nát cái miệng nói bậy của mình, Tiêu Kính Long và Tề Khinh Hà nhìn nhau, bọn họ đương nhiên vui mừng vì Cố Duệ chết đi, nhưng nếu như không dẫn dụ được Tư Mã cương thi ra, vậy thì đối với bọn họ cũng chẳng có gì tốt đẹp.

Chẳng ai nói giúp, tên kia đành cắn răng, khi hắn đang chuẩn bị tiến vào...

Tiếng chó sủa vang lên.

"Đến rồi!" Tên đầu trọc đặt bình rượu xuống, ánh mắt lóe lên, Tiết Lương Bình cũng híp mắt lại: "Chư vị, chuẩn bị."

Tiếng chó sủa trong ngày âm u vô cùng thúc giục, móng vuốt của nó ấn xuống đất rồi giơ lên mang theo một ít bùn đất, khi nó xuất hiện trước mặt, tất cả mọi người đều đã chuẩn bị ổn thỏa.

Một giây sau...

Một cái bóng lao tới, là Cố Duệ!

Cố Duệ từ trong hang núi xuất hiện, không nhanh không chậm kéo theo một đám du thi lúc nhúc phía sau.

Nói là lúc nhúc bởi bị bọn chúng đứng chen đầy con đường nhỏ ra khỏi hang núi, bốn mươi mấy con du thi.

"Tất cả đến rồi!" Tiêu Kính Long thầm đếm số lượng du thi, trong lòng bất giác kinh ngạc, bọn họ cho rằng Cố Duệ có dẫn dụ ra một phần cũng tốt lắm rồi, không ngờ hiệu quả lại kinh người như vậy.

Có điều, số lượng du thi nhiều, áp lực của bọn họ cũng sẽ lớn hơn, tuy rằng số lượng Hàng Sư ở đây không ít, nhưng cũng chẳng phải nhiều.

"Những con du thi này trên người đều có thi độc, nếu như có chuẩn bị thì cũng không đáng sợ, nhưng lần này giải độc hoàn trên người chúng ta không đủ, nếu như trúng độc quá nặng thì sẽ rất phiền phức, do vậy mọi người phải thật chú ý." Tiết Lương Bình dặn dò xong thì liền xông lên.

Những Hàng Sư ở phía sau cũng động thủ, quét bay bảy tám con du thi hung ác đang xông tới.

Đây là một màn kịch chiến.

Cố Duệ điểm gót chân một cái liền phóng lên trên cây liễu, quay đầu nhìn trận đồ sát của đám Hàng Sư và du thi ở dưới, nếu như người thường có mặt ở đây, thì chắc chắn sẽ bị dọa chết khiếp. Đấy, tên người thường duy nhất ở đây, tên Khổng Động Sinh kia không phải là đã xanh mặt núp ở tít đằng xa đấy sao?

Cố Duệ nhìn hắn, trong mắt có chút u tối.

Đám người Nhạc Nhu cũng không kịp nói gì với Cố Duệ đã phải vội vàng xử lý đám du thi, dù sao thì pháp trận vốn cũng không phải là để dành cho đám du thi này.

Tên đầu trọc không nhúc nhích, hắn nhìn sắc trời, đầu ngón tay dường như đang tính toán gì đó.

"Sư phụ dường như xác định tên Tư Mã cương thi kia sẽ xuất hiện sớm hơn?" Lý Đại Hùng mấy ngày nay cũng có chút tiến bộ, được Cố Duệ bạo lực chỉ điểm, lại có Yêu Yêu âm thầm cảm hóa, hắn đã học được cách đoán ý qua sắc mặt, vừa nhìn diễn xuất của sư phụ nhà mình, liền đoán ra được gì đó.

"Đã nói là mười hai sinh mệnh Hàng Sư, thì tuyệt đối không thể thiếu mười hai, người sống người chết có chết thêm nữa cũng không tác dụng gì, đây chính là quy định của kẻ thiết kế, thân là tử thi, hắn cũng chẳng có chỗ mà phản kháng."

Cho nên... Hôm nay Hàng Sư tụ tập, Tư Mã cương thi nhất định sẽ đến.

"Cũng có thể là, tên Khổng đại sư và Khổng nhị thúc nhất định sẽ để hắn đến." Yêu Yêu nhè nhẹ nói.

Lý Đại Hùng sững sờ, đột nhiên nghe thấy tiếng vang chấn động!

Sấm sét đến rồi.

"Lôi vũ sắp đến! Mọi người tăng cường dốc sức."

Ngay khi Tiết Lương Bình hét lên, Cố Duệ đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng.

Con chó mực một mực điên cuồng hướng về phía vách núi sủa rống.

Dường như phía vách núi đang ẩn giấu thứ gì đó.

Tiết Lương Bình một chưởng đập nát đầu một con du thi, hét lên: "Tư Mã cương thi đang ở trong vách núi?"

Tiếng của hắn rất lớn, tựa hồ kinh ngạc, đám người kia cũng vô thức nhìn sang chỗ vách núi....

"Ở phía trên! Tránh ra!" Cố Duệ đá một hòn đá, hòn đá bay đến chỗ chân một Hàng Sư đang ở gần vách núi, hắn kinh ngạc, tránh ra theo bản năng...

Chính ngay lúc hắn vừa tránh ra, một bóng đen... từ trên vách núi đổ nhào xuống.

Ngay vị trí hắn vừa đáp xuống, một bóng đen cao to sừng sững, nhưng vẫn chưa kịp nhìn rõ, hắn đã biến mất.

A! Tiếng thét vang lên, chỉ nhìn thấy phía bên trái năm sáu mét, một Hàng Sư bị khoét xuyên ngực, bàn tay đen sì kia móc ra trái tim còn đang nóng hôi hổi.

Tư Mã cương thi... đến rồi!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 163: Thỏ Khôn Ba Hang

Tư Mã cương thi đột nhiên xuất hiện, sự xuất hiện của hắn giống như kỹ năng BUFF tăng khí huyết cho đám du thi đang vị vây ép kia, bọn chúng ào ào gào thét.

Đám Hàng Sư vốn đang chiến đấu rất có trình tự đột nhiên bị hoảng loạn trong thời gian ngắn, nhưng rất nhanh mọi thứ đã được khống chế, trừ đám tiểu bối Nhạc Nhu tạm thời tiếp nhận thu phục đám du thi ra, những người còn lại đều nhanh chóng tấn công Tư Mã cương thi như kế hoạch!

Chỉ là Tư Mã cương thi này mạnh hơn họ tưởng tượng rất nhiều, rất nhiều Hàng Sư hội đồng tấn công, nhưng nó vẫn cứ bình thản chống lại tất cả.

Cố Duệ để ý thấy trên người nó có bì giáp, Tư Mã Ý đương thời là tướng quân, tự thân cũng là người nhà binh, trước khi chết còn mặc nhung giáp, thứ nhung giáp này chỉ cần liếc qua cũng biết là đồ tốt, có thể cản phá được không ít đòn tấn công của Hàng Khí.

"Nhung giáp này quá lợi hại! Tấn công vào chỗ hiểm!" Có người hét lên, người bên cạnh đều mắng thầm, ai không biết phải tấn công vào chỗ hiểm, mình ngươi thông minh chắc? Vấn đề là, chỗ hiểm ở đâu? Đầu não?

Một số người tấn công phân tán nó, một số người tấn công đầu nó, hai cánh tay đỡ được mấy chiêu, nhưng vẫn có ánh sáng đánh trúng đầu Tư Mã cương thi.

Keng keng! Mọi người nhất thời tuyệt vọng.

"Đao thương bất nhập!" Tuy rằng sớm đã nghe nói cương thi chân chính đao thương bất nhập, sức mạnh ghê gớm, nhưng những người thực sự nhìn thấy không nhiều, bởi vì U Châu căn bản nghèo đến mức quỷ quái cũng không thèm lưu tâm, cương thi lại càng hiếm thấy được một lần.

Nếu như không phải ba trăm năm trước có tên nào xúi giục Tư Mã Viêm làm trò này, biến Tư Mã Ý thành cương thi, thì mấy người hậu thế bọn họ cũng sẽ chẳng có được cái phúc phận này.

Nhưng điều này cũng cho thấy kinh nghiệm chiến đấu của bọn họ không đủ, vừa nhìn thấy người ta thật sự đao thương bất nhập, Hàng Pháp dường như chẳng khắc chế được sát thương, nhất thời cả đám đều hoảng loạn.

Trong khi hoảng loạn, lại có một người bị bẻ gãy cổ, đầu bị Tư Mã cương thi nắm lấy, miệng ngậm máu tươi từ cổ trọng tràn lên, cái này gọi là đẫm máu đó...

Cố Duệ nắm một nhành dương liễu, suy nghĩ bản thân có nên chuồn sớm hay không, cảm giác đám Hàng Sư này thật chẳng đáng tin tí nào.

Khi Cố Duệ còn đang chần chừ, thì Bạch Ngọc Đường vốn đang cùng đám người Nhạc Nhu đối phó du thi đột nhiên rút kiếm ra, trên kiếm lưu chuyển Hàng Văn, tay trái của hắn vạch một đường trong không trung, hiển nhiên là điểm Hàng Văn!

Nói đến điểm Hàng Văn, Cố Duệ đã từng nhìn thấy ở chỗ tên đầu trọc, chính là cái lần lúc PK với Vương Thanh, hắn cũng trực tiếp dùng tay vẽ Hàng Văn trong không trung, nghe nói kỹ thuật này cao hơn một bậc so với niệm chú trong miệng, nếu như không phải là lão đạo dày dặn kinh nghiệm, Hàng Lực trong người mạnh mẽ, thì tuyệt đối không thể nào đạt được đến trình độ này.

Cố Duệ sững sờ một giây... Cái hầm hăng này quả thật là lợi hại. Cô vẫn còn chưa học được Hàng Thuật một cách có hệ thống, thì người ta đã có thể dùng ngón tay điểm Hàng Văn rồi!

Cố Duệ vô thức nhìn tên đầu trọc, quả nhiên nhìn thấy vẻ mặt hắn cũng không vui gì, ha, có phải đang nghĩ đệ tử nhà người ta đã học được dùng tay điểm Hàng Văn rồi, đệ tử nhà mình vẫn trong trạng thái tân thủ nhập môn, cảm thấy xấu hổ rồi?

Có suy nghĩ như vậy là tốt rồi! Hai hàng chân mày Cố Duệ khẽ động, cảm thấy bản thân đã tiến thêm được một bước đến "tung hoành thiên hạ".

Keng! Bạch Khuyết của Bạch Ngọc Đường đã cắt được nhung giáp, vạch ra một vết bạch hỏa.

Hơ, không phải Hàng Khí đối với hắn và vô dụng, mà là Hàng Khí của bọn họ không đủ tốt?

Những người còn lại vô cùng kinh ngạc, nhưng trong lòng cũng tràn đầy khao khát đối với thứ Hàng Khí xịn kia.

Nhưng mà thế nào, Tư Mã cương thi gầm lên một tiếng, trực tiếp xé bỏ nhung giáp, để lộ lớp da xanh đen cứng như sắt.

Vết thương nhìn đáng sợ, sâu gần nửa tấc, phía trên còn có bạch hỏa đang hừng hực, Bạch Ngọc Đường vốn định thừa thắng xông lên, nhưng Tư Mã cương thi đã xoay người vung một chưởng, sát phong mãnh liệt cuốn đến, Bạch Ngọc Đường giật mình thu kiếm, nhưng sát phong kia đã tấn công đến!

Bốp! Bạch Khuyết chắn trước người nhưng vẫn bị sát phong đập vào, tiếp tục đánh vào ngực. Bốp, Bạch Ngọc Đường ngã ra đất, phun ra một ngụm máu, trước ngực còn có một khối khí đen bao phủ... thi độc!

"Đại sư huynh!" Tề Khinh Hà vẻ mặt đau xót không hề giấu giếm, thấy du thi xông đến bên cạnh Bạch Ngọc Đường, liền lấy mấy viên giải độc đơn ít ỏi mang theo người đưa cho hắn.

Bạch Ngọc Đường không cự tuyệt, cầm lấy nuốt ngay.

Ở một nơi không xa, Nhạc Nhu liếc nhìn một cái, tay phải kiếm, tay trái Vân Linh Phiêu, vẫn vô cùng bình tĩnh đối phó với đám du thi, chỉ là...

Ầm! Lại có một Hàng Sư bị đánh bay, nhưng có thể nhìn thấy Tư Mã cương thi đang bị bọn họ dẫn dụ vào Kim Lan Trận.

Sắp thành rồi! Tiết Lương Bình thầm mừng trong bụng nhưng vẫn cố khắc chế, trầm tĩnh dẫn dắt mọi người dẫn dụ Tư Mã cương thi tiến vào Kim Lan Trận, chỉ cần dẫn vào trong kích hoạt trận, thì xem như đã thành công được một nửa.

Tên đầu trọc ngồi yên bất động, dường như chính là đang chờ điều này. Có hai Hàng Sư Bắc Đường cũng bất động giống ông ta, nhưng họ có nhiệm vụ khác... canh chừng xung quanh xem hai người Lỗ đại sư có xuất hiện không.

Cố Duệ cũng đang chờ, cô đứng trên cành dương liễu, quay đầu nhìn bầu trời.

Lôi vũ sắp đến, có thể nhập trận?

Cố Duệ còn đang suy nghĩ thì... Ầm! Sấm sét từ trên trời giáng xuống, Cố Duệ trầm mặc.

Có phải sau này mỗi lần cô nghĩ đến chuyện xấu gì thì chuyện đó nhất định sẽ xảy ra?

Nghĩ gì được nấy?

Tiếng sấm sét quả nhiên cũng khiến đám người Tiết Lương Bình bị chấn động, bọn họ thầm la lên không ổn, nhưng hiện tại Tư Mã cương thi cách Kim Lan Trận đã rất gần rồi, chỉ còn một bước nữa thôi.

Thành công? Khi Tư Mã cương thi bước một chân vào trong Kim Lan Trận, những người kia trong lòng nghĩ rằng vật săn đã vào rọ rồi.

Cố Duệ lại nghĩ khác… Tư Mã cương thi này quả nhiên vẫn chưa thành cương thi chân chính, cương thi chân chính không bước chân như vậy, mà sẽ nhảy cả hai chân vào, tuy rằng nhìn có vẻ cứng ngắc, nhưng trên thực tế, sức mạnh và phòng ngự đều tăng cao.

Hắn đã giết ba bốn Hàng Sư rồi, đủ để tập hợp mười hai người rồi, tại sao còn chưa vừa lòng?

Là hắn không muốn, hay là…

Trong lòng Cố Duệ khẽ động, cô nâng mắt nhìn con Tư Mã cương thi đang được mọi người kỳ vọng sẽ bước chân vào trong Kim Lan Trận, đột nhiên có tiếng cười truyền đến, tiếng cười này có chút quen thuộc, ngay sau đó bước chân của Tư Mã cương thi cũng… rút lại.

Đám người Hàng Sư dường như trong não đều hiện lên hai từ… thôi xong!

Cố Duệ cũng thấy xong rồi, nhìn về hướng tiếng cười kia, Lỗ đại sư và Khổng nhị thúc đang đứng trên hai cây liễu cao nhất.

Dường như đã đứng đó xem kịch từ rất lâu, nhưng thực ra bọn họ vốn vừa mới đến chưa được bao lâu, Cố Duệ nhìn tình hình bị ép xuống của cành cây liền biết, nhưng vấn đề là…

"Các người làm sao biết được vị trí của Kim Lan Trận!" Sắc mặt Tiết Lương Bình vô cùng khó coi, dường như sai một nước cờ, thế cục bại trận đã định.

Thương thế của Lỗ đại sư và Khổng nhị thúc dường như đã hồi phục, một kẻ thần thái thâm sâu, một kẻ gương mặt âm hiểm.

"Nếu như bọn ta chui nhủi trong mảnh đất này mà cũng bị danh môn chính phái các người tính kế, thì bọn ta cũng đáng chết ở trong mộ." Khổng nhị thúc nhìn đám người Bắc Đường bằng ánh mắt đầy địch ý, cứ như đang chọc điên bọn họ.

Đám Hàng Sư tức giận, nhưng Tư Mã cương thi bị bọn hắn khống chế, Kim Lan Trận cũng bị nhìn thấu, coi như xong rồi!

Lỗ đại sư cười lạnh: "Ai là vật săn, ai là kẻ đi săn, còn phải xem hôm nay ai sống ai chết."

Đám người tiểu bối đa số chẳng có công phu nhẫn nhịn, ngay cả Nhạc Nhu nhìn thấy dáng vẻ đắc ý của hai người Lỗ đại sư cũng thầm khó chịu, chỉ là Tư Mã cương thi đã hành động rồi!

Người đầu tiên nó muốn giết chính là… tên đầu trọc!

"Mẹ kiếp! Tên họ Tiết kia mới là người cầm đầu, bắt ta làm gì chứ!" Tên đầu trọc hét toáng lên, nhảy tránh đi, Tư Mã cương thi đã bị Lỗ đại sư hạ lệnh, truy đuổi theo tên đầu trọc…

Tên đầu trọc đáp xuống một cành cây, sau đó lộn nhào về sau, sau khi đáp xuống đất liền rút Thanh Xích ra, đôi chân cường tráng cắm xuống đứng tấn.

Nhất phu đương quan, vạn phu mạc khai! (1)

Khí thế thật hiên ngang, nhưng hai người Lỗ đại phu lại cười lạnh, tên đầu trọc trước kia đánh bị thương bọn hắn mấy phen, không giết tên đầu trọc thì thật là có lỗi với sức mạnh cường đại của Tư Mã cương thi!

Tư Mã cương thi quả nhiên đuổi theo, xông đến chỗ tên đầu trọc!

Lý Đại Hùng hét lên: "Sư phụ! Cẩn thận!"

Tên đầu trọc cũng hét lớn: "Còn không mau khởi trận!"

Ông ta hét lên khiến hai người Lỗ đại sư giật mình, trong khi bọn họ còn đang có dự cảm không lành thì đám người Tiết Lương Bình đã đứng vào vị trí, chính là vị trí bát quái cách chỗ tên đầu trọc và Tư Mã cương thi khoảng năm mét.

"Khởi trận!" Đao kiếm Hàng Khí cắm vào trong đất, hai tay kết Hàng Thuật! Ngón tay khép lại điểm vào chuôi kiếm chuôi đao.

Vù, tám dải Hàng Văn từ chỗ bọn họ đứng bay vào trong trận, cũng là chỗ giữa tên đầu trọc và Tư Mã cương thi… bên dưới bùn đất là mắt trận đã được lén chôn ở dưới, Kim Loa Bàn từ dưới đất được Hàng Văn dẫn lên, kim quang chói mắt, phản chiếu lại tám dải Hàng Văn, tám cành Lan Trúc được lén chôn ở dưới cũng được dẫn ra, Kim Lan Trận hình bát quái đã được hình thành.

Lần này đến lượt Lỗ đại sư và Khổng nhị thúc kinh hãi.

Không đúng, Kim Lan Trận rõ ràng là ở bên kia, sao đột nhiên lại…

Đáng chết! Cái lúc trước chỉ là vật che mắt! Khổng nhị thúc đột nhiên hiểu ra, nhưng lúc này…

Một người nào đó đang trốn trong góc cảm thấy không ổn liền định nhảy ra, phía sau gió lạnh ập tới.

Ầm, mông của hắn bị một cước đá trúng, té nhào ra mặt đất, sau đó lưng bị đạp lên, trên đầu truyền đến tiếng cười lạnh.

"Ai da, Cái Búa của ta, tính chạy đi đâu vây hả, vở kịch này ngươi diễn vui vẻ như vậy, Cố gia của ngươi vẫn chưa ban thưởng mà!" Cố Duệ cười híp mắt, ngữ khí cực kỳ ôn hòa, khiến Khổng Động Sinh cảm thấy trứng nhỏ đau thốn.

Kim Lan Trận đã mở, tên đầu trọc nhảy ra, Tư Mã cương thi vồ tới, đâm vào trong ánh sáng trận.

Mạng ánh sáng phía trên phát ra ánh sáng sắc bén, hóa thành lửa thiêu, khiến Tư Mã cương thi kêu gào, một nửa thân thể đều bị kim hỏa thiêu đốt, hắn lùi lại phía sau, khiến tên đầu trọc thành công ra khỏi trận, Thanh Xích phóng ra, nhìn chằm chằm vào Lỗ đại sư mỉm cười.

"Lỗ đại sư, làm một ván nữa nhé?"

Lỗ đại sư cười lạnh, lướt qua nghênh chiến. Đám người Tiết Lương Bình đang khống chế trận, dù đã vây được Tư Mã cương thi nhưng cũng không có nghĩa là tiêu diệt được hắn, nếu như không có biện pháp, thì hắn sẽ có thể thoát ra, đồ sát sinh linh.

Ở đầu bên kia, Khổng nhị thúc nhìn chằm chằm Cố Duệ: "Lại là cô!"

Lại bị cô nhìn thấu rồi?! Nhất định chính là cô!

Khổng nhị thúc vốn không hề xem nhẹ sự giảo hoạt của đám người tên đầu trọc, nhưng hắn không cảm thấy đối phương mạnh hơn mình bao nhiêu, duy chỉ có nữ nhân này, lúc hắn xem thường cô, cô liền cho hắn một bạt tai, lúc hắn xem trọng cô, cô cũng lại cho hắn một bạt tai.

Xem thường và không đủ xem trọng, khiến hắn hai lần bị đánh đòn trí mạng

"Cô làm sao biết được là tôi." Khổng Động Sinh không cam tâm: "Tôi tự thấy mình không để lộ chút điểm đáng nghi ngờ nào."

"Cho nên mới nói các người là người một nhà, cả lời thoại cũng giống hệt." Cố Duệ đạp lên lưng Khổng Động Sinh, khóe miệng giương lên: "Điểm nghi ngờ gì chứ, tôi đích thực chẳng nhìn thấy gì."

"Vậy cô làm sao…"

"Bởi vì anh không quan trọng, cho nên tôi chẳng thèm quan sát."

"..."

"Nhưng mà thế nào, tôi luôn cảm thấy anh chẳng phải loại người thông minh, còn nhị thúc của anh thì giống hệt như hồ ly, não hắn phải bị úng nước thì mới đem hết bí mật của Tư Mã Ý viết vào trong cái cuốn "Sơn Hà Bản Ký" kia, viết ra rồi thì coi như cũng tạm chấp nhận đi, sao lại có thể để cho anh nhìn thấy, lẽ nào hắn mắc chứng thích khoe hàng? Hơn nữa, cái tên Lỗ đại sư kia, năng lực quan sát vô cùng lợi hại, có thể nói là một nhân vật phản diện đáng gờm, làm sao có thể để anh biết được chuyện thập nhị trường sinh mà vẫn còn đem được mạng trở về báo cáo, lẽ nào là lúc đi tè tự mình lẩm bẩm để anh nghe lén được sao?"

"Đương nhiên, quan trọng nhất là, mỗi lần tôi từ cửa tử thần trở về đều nhìn thấy anh, tôi luôn có một loại cảm giác… cái tên yếu ớt như anh vậy mà vẫn còn sống sao?"

Hàm ý bên ngoài lời nói này chính là… Cái loại người như anh, thông thường không sống nổi qua hai tập, làm sao vẫn có thể sống sót đến cùng? Chắc chắn sau lưng có huyền cơ.

Đây là suy luận sao? Một nửa suy luận một nửa trực giác… trực giác của nữ nhân…

Cố Duệ là một nữ nhân, một nữ nhân bá đạo, trực giác của cô luôn chính xác, cho nên…

"Tối hôm qua anh lén xuống địa đạo, tôi liền biết tên tiểu tử nhà anh đi tìm Khổng nhị thúc báo cáo bí mật."

"Cô thì ra… Cho nên các người đã đổi kế hoạch, bố trí Kim Lan Trận thật giả để lừa tôi, nhưng tôi vẫn luôn quan sát kỹ, lúc các người bố trận tôi cũng ở đó, tại sao…" Khổng Động Sinh nói xong liền giật mình, nhìn chằm chằm vào Yêu Yêu.

Yêu Yêu vẻ mặt lãnh đạm, dường như không cảm thấy việc một "tuyệt sắc nữ tử" xinh đẹp nhất, yếu ớt nhất ở đây lấy lý do đi đại tiện để vào rừng bố trí trận pháp có gì là không đúng… chẳng qua chỉ là cắm vài cành trúc, chôn một cái mâm mà thôi, không có gì khó khăn cả.

"Kỳ thực Kim Lan Trận chỉ là một cái mâm và mấy cành trúc mà thôi, Kim Loa Bàn là bí mật chế tạo của chưởng môn Bắc Đường, Thiên Lan Trúc là nhập khẩu từ bên Thiên Lan, thiết bị phần cứng lắp đủ rồi, chỉ cần khởi động là được… Đúng vậy, kỳ thực rất đơn giản!" Cố Duệ cười một cách tinh tế, có trời mới biết, khi cô biết được những thứ này, trong lòng chỉ có thể ha ha…

…Chiêu trò của Bắc Đường thật là có tính hiệu suất hóa!

Cố Duệ cười ha ha khiến Khổng Động Sinh có chút xấu hổ… uổng công hắn luôn nghĩ mình là người may mắn, tự cho rằng cuối cùng vẫn thắng được Cố Duệ - một kẻ luôn tự cho rằng mình rất không minh, ngờ đâu bản thân lại luôn bị đối phương xem như khỉ mà đùa giỡn… đúng rồi, biệt hiệu của cô ta là Khỉ!

Mẹ nó, con khỉ này đã thành tinh rồi!

"Nhị thúc, người thông minh trong thiên hạ có rất nhiều, là thông minh hay là ngu xuẩn, vẫn phải xem kẻ còn sống cuối cùng là ai." Cố Duệ đạp lên

Khổng Động Sinh, đưa mắt nhìn Khổng nhị thúc.

"Có điều tôi vẫn luôn hiếu kỳ, tại sao các người một mực không để Tư Mã cương thi này nuốt máu của Hàng Sư còn lại? Hơn nữa quan trọng nhất là… thế cuộc này các người đã toan tính bao lâu rồi?"

Khổng nhị thúc mặt không cảm xúc, thâm trầm nhìn Cố Duệ: "Những thắc mắc này của cô chỉ có người chiến thắng cuối cùng mới có thể biết, cô nghĩ rằng các người thắng rồi sao?"

Hơ, mẹ kiếp! Lại là câu này? Lại còn có hậu chiêu nữa sao?

Cố Duệ híp mắt, đột nhiên nghe thấy đằng sau rừng trúc ở phía đông có thứ gì đó lúc nhúc…

Du thi! Hàng trăm con du thi!

A da, Cố Duệ đột nhiên nghĩ ra, quanh đây không chỉ có mỗi mình Ẩn Nguyệt thôn này, ắt hẳn lúc bọn họ đang ở trong thôn thương lượng kế sách thì hai người này cũng chẳng nằm yên trong núi chờ Tư Mã cương thi xuất thế, mà lo chạy đến những thôn trang lân cận để thức tỉnh thêm nhiều du thi.

U Châu rộng lớn, người không nhiều, nhưng người chết cũng không ít, bởi vì mức sống không cao, lại thêm biên cảnh thường có chiến tranh, người chết nhiều cũng chẳng lấy làm kỳ quái.

Nhưng mà…. Đây là một đại quân du thi hơn bốn trăm con nha…

Cố Duệ giật giật khóe môi, quay đầu nhìn Khổng nhị thúc và Lỗ đại sư đang tươi cười.

… Thỏ khôn đều có ba hang, huống chi là lão hồ ly!

***

(1) Một người chống lại vạn người

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 164: Chiếc Thuyền

Quá nhiều du thi, đám người Nhạc Nhu chỉ có lác đác vài người, vốn dĩ đối phó với mười mấy tên du thi còn có thể miễn cưỡng, nhưng nếu là mấy trăm… trời ơi, chỉ cần mỗi con phun ra một hơi thi khí thì cũng đủ để bọn họ chết đi mấy lần.

Bên này đám người Nhạc Nhu khống chế không nổi, bên kia đám du thi đã ép đến mép Kim Lan Trận, khiến đám người Tiết Lương Bình vốn dĩ còn ứng phó nổi hiện giờ cũng hết cách ngăn cản, chỉ cần một Hàng Sư rời khỏi vị trí, thì một đầu Kim Lan Trận sẽ yếu đi, cả trận sẽ mất thế cân bằng!

Lỗ đại sư mặc niệm chú ngữ, con Tư Mã cương thi kia đâm đầu vào lưới trận, phá ra được một lỗ hổng.

"Không xong! Hắn sắp phá trận!" Tiết Lương Bình kinh hãi, tăng cường thêm Hàng Lực, lỗ hổng kia bắt đầu được vá lại, nhưng một con du thi ở phía sau đã nhảy bổ tới.

Bạch Ngọc Đường lúc này vẫn đang tiêu hóa dược lực của giả độc đơn. Tề Khinh Hà ở bên cạnh bảo vệ hắn. Nhạc Nhu thì đang ở trong bầy du thi đồ sát, áp lực rất lớn, váy dài thấm đẫm máu tươi, dải lụa và kiếm không ngừng vung lên, ánh mắt đã trở nên khát máu vì chém giết quá nhiều.

Bạch Ngọc Đường nhìn cô một hồi, đột nhiên rút kiếm phóng tới, sát ý cuồn cuộn.

"Đại sư huynh!" Tề Khinh Hà lo lắng thi độc trên người Bạch Ngọc Đường còn chưa rút hết mà lại sử dụng Hàng Lực sẽ làm tổn thương thân thể, nhưng trước mắt tình huống cấp bách, Bạch Ngọc Đường không muốn nằm yên một chỗ cũng là điều đương nhiên.

Cho đến khi Tề Khinh Hà nhìn thấy phương hướng Bạch Ngọc Đường lao đến đồ sát… Nhạc Nhu.

Khi cô nhìn sang, vừa khéo bắt gặp ánh mắt Nhạc Nhu liếc đến.

Ánh mắt đối nhau, cô còn chưa kịp thể hiện sự đố kỵ và không cam tâm của mình, thì đối phương đã dời ánh mắt đi.

Tình hình của Nhạc Nhu quả thật rất nguy hiểm, thực lực của cô rất mạnh, bởi vì Linh Vân Phiêu công phòng đều hoàn hảo, nên phải gánh vác rất nhiều phần công kích của du thi, nhiều lần ngấp nghé trên bờ vực sinh tử.

Đầu bên kia Bạch Ngọc Đường một mạch đồ sát tiến đến, mặc dù Nhạc Nhu luôn một mực không để ý, nhưng cô cũng biết được nam nhân này đối với cô có tâm, chỉ là…

Cô rốt cuộc vẫn chuyển ánh mắt, nhưng lập tức lại nhìn thấy một con du thi ngay trước mặt nhào đến, khoảng cách quá gần.

Cô vừa thất thần một giây, liền tạo sơ hở cho nó nắm lấy, mắt thấy mặt sắp bị móng vuốt con du thi cào trúng thì…

Bốp! Con du thi bị đá bay đi!

Nhạc Nhu nhìn gương mặt thanh tú, tươi tắn đến mức bất hợp lý kia.

"Thế nào, tuyệt vọng rồi?" Cố Duệ nhướng mày, ẩn chứa ý cười

Nhạc Nhu: "Lúc này rồi mà vẫn có thể trêu chọc tôi sao, xem ra thương thế của cô không còn trở ngại nữa rồi."

Công phu miệng lưỡi của Cố Duệ tất nhiên hơn người, Nhạc Nhu đã quen rồi nên cũng không thấy gì, nhưng lúc này không phải là lúc để hai người họ trách móc, bên kia lại có một Hàng Sư bị du thi vồ được.

Tốt xấu gì thì bây giờ cũng là châu chấu trên cùng một thuyền, Cố Duệ nhảy xuống khỏi cành liễu, trong lòng đã có quyết định.

"Bây giờ là lúc nào rồi chứ Khỉ, hai người còn có thể nói chuyện sao! Khỉ, mau đến cứu tôi!" Lý Đại Hùng không biết từ lúc nào đã xông vào vòng chiến, vốn dĩ muốn giải vây cho Nhạc Nhu, không ngờ thân thể cao to nhiều thịt kia lại trở thành miếng mồi ngon, càng lúc càng có nhiều du thi vây lấy hắn, khiến hắn sợ xanh mặt.

Có điều Hàng Khí kia cầm trong tay nhưng cũng chẳng dùng được gì, còn không bằng sử dụng nắm đấm… Không ai có thể giải phong ấn, thật đau đầu!

Hàng Khí chưa giải phong ấn trong tay hắn chẳng khác nào viên gạch!

Nhạc Nhu và Cố Duệ nhìn nhau. Nhạc Nhu phóng đến chỗ Lý Đại Hùng. Cố Duệ liếc nhìn Khổng Động Sinh đang bị cô khống chế, một đao rút ra, đùi tên tiểu tử kia liền bị khoét ra một lỗ, máu tươi ào ào chảy xuống.

Khổng Động Sinh đau đến hít thở không thông.

Máu tươi hấp dẫn du thi, Cố Duệ nắm Khổng Động Sinh chạy một vòng, thu hút mười mấy tên du thi, gót chân điểm một cái, ném Khổng Động Sinh lên đầu ngọn liễu già.

Chân Khổng Động Sinh bị khoét một lỗ, hai tay bị trói ra sau, bị mắc kẹt ở chạc cây không thể động đậy.

Máu tươi từ trên cây tí tách nhỏ xuống, một đám du thi đứng dưới gốc cây gầm gừ chờ ăn.

Bên má bị Cố Duệ tát một cái, sau đó nghe tiếng cô nương tuổi vẫn còn rất nhỏ kia nói với hắn: "Kỳ thực tôi cũng không ghét anh, âm mưu tính kế, đều là lựa chọn riêng của mỗi người. Hiện tại anh là thịt cá, đao thớt này của tôi tất nhiên phải mượn tí huyết trên người anh, nhưng tôi cũng sợ anh bị đói, con gà này để lại cho anh, vọng mai chỉ khát (1) vậy!"

Sau đó Cố Duệ lấy con gà nướng còn ăn chưa hết kia, dùng dây thừng treo lên ngọn cây.

Khổng Động Sinh nhìn con gà thơm phưng phức cách đầu hắn nửa cánh tay, rồi lại nhìn đám du thi đang điên cuồng phía dưới.

… Đây là súc sinh!

Cố Duệ thu tay lại, phóng đi. Khổng Động Sinh nhìn chằm chằm chằm cái người đang nghiêng mình trong không trung kia, thân pháp nhẹ nhàng, vẻ mặt không hề có nửa điểm sát ý hay áy náy gì đối với hắn.

Máu huyết tươi mới hấp dẫn hơn máu của người chết rất nhiều, dường như tất cả du thi đều bất giác hướng về chỗ cây liễu lớn kia, Cố Duệ sau khi đáp đất thì liền nghiêng người, tránh đòn tập kích của Khổng nhị thúc.

"Ha, nhị thúc không đi cứu tiểu điệt tử của mình sao, sao lại đến tìm tôi kiếm chuyện vậy." Cố Duệ híp mắt, nhìn chằm chằm vào Khổng nhị thúc thương thế đã lành lặn kia.

Tên này cũng xấp xỉ Hàng Sư nhị quái rồi, rõ ràng cô vẫn không phải là đối thủ của hắn.

"Đều bị bại hai lần rồi, nếu như còn không hiểu rõ giết cô mới là việc ta nên làm, thì thật uổng phí thanh danh bao nhiêu năm lăn lộn giang hồ của ta." Khổng nhị thúc miệng cười lòng không cười, đột nhiên lấy từ trong tay áo ra một thanh khắc cốt tiểu đao mỏng như cánh ve。

Tiểu đao này vô cùng mỏng manh nhưng cũng vô cùng sắc bén, giấu trong tay áo hoặc là thắt lưng không ai có thể phát hiện ra, cổ tay Khổng nhị thúc vung ra, thanh khắc cốt tiểu đao mỏng manh phóng ra như con thoi…

Rít rít rít! Tiểu đao xé không khí bay đến!

Quá nhanh! Bước chân Cố Duệ liên tục tránh né, nhưng những hành động này dường như có gì hư ảo.

Ánh mắt Khổng nhị thúc đóng băng, thầm nói sợ là ả giở trò, nữ nhân này gian xảo như vậy, hắn làm sao có thể lại lầm tin được.

Vậy nên hắn toàn lực truy sát cô!

Phi đao trong tay Khổng nhị thúc hiển nhiên cũng là Hàng Khí, Hàng Lực phát động cũng rất lợi hại, nhưng Cố Duệ rất nhanh liền phát hiện lão ta cũng giống như mình… cũng là dân tay ngang, không học hành theo hệ thống, có lẽ Hàng Văn cũng không biết được bao nhiêu.

Đã như vậy, Cố Duệ cũng chẳng sợ sẽ bị Hàng Thuật không lường trước được khống chế, chỉ cần né được những đòn tấn công tập kích của phi đao này là được, hai người một già một trẻ thật là vui vẻ.

Nhưng lúc này, Khổng Động Sinh cảm thấy cái cây đang lắc lư… đám du thi ở dưới không thể trèo cây nên bắt đầu đẩy cây! Hơn trăm con du thi đó nha!

Một bầy lúc nha lúc nhúc, hắn biết bản thân nếu như bị rơi xuống, thì chắc chắn chưa kịp hít thở đã bị gặm sạch chỉ còn xương trắng, không, ngay cả xương trắng cũng bị nghiền thành bột vụn ấy chứ!

Du thi bị dẫn dụ đến dưới gốc cây liễu kia, áp lực bên phía Nhạc Nhu cũng giảm đi rất nhiều, đám người Tiết Lương Bình ra sức thúc giục Kim Lan Hỏa.

Khi Cố Duệ đang lẩn tránh Khổng nhị thúc, cô cảm thấy nhiệt độ trong không khí có sự thay đổi.

Cô quay đầu nhìn, bên trong trận kia đã hình thành kim hỏa sáng chói mắt.

Tư Mã cương thi ở trong trận bị kim hỏa thiêu đốt kêu gào thảm thiết, dường như vang tận trời xanh.

Bất chấp bao nhiêu tiếng du thi đang điên cuồng gào thét, Cố Duệ vẫn có thể nghe rõ tiếng rống của Tư Mã cương thi kia.

Trên mặt sông nước cuồn cuộn, có một chiếc thuyền chầm chậm lướt trôi đi trên Định Thủy hà, nhìn từ xa thấy Ẩn Nguyệt sơn, người thị tùng đứng phía sau cúi người bẩm báo: "Thiếu đông gia, nhìn sắc trời này, lôi vũ sắp đến, nếu như âm u lạnh lẽo giống mấy ngày trước, e là sẽ thương tổn đến thân thể của người, vẫn xin mời người vào trong đi."

Nam tử được kính cẩn gọi là thiếu đông gia kia ngước mắt nhìn sắc trời: "Trước mắt là Ẩn Nguyệt sơn?"

"Thưa vâng."

"Ẩn Nguyệt?" Ngón tay thon dài kia màu da trắng bệch, đầu ngón tay dường như trong suốt kia gõ gõ lên thanh gỗ tròn của lan can, âm thanh trong trẻo nhưng có chút tiếng vọng lại... như du dương mà lại như xa xăm.

"U Châu hoang vu cằn cỗi, là vùng bình địa, Ẩn Nguyệt là nơi duy nhất khác biệt, núi non trùng điệp, đỉnh núi chỉa thẳng lên trời, không hề tầm thường, chỉ là…"

Ngay vào lúc này… Ầm! Lôi vũ từ trên trời giáng xuống.

"Trận lôi vũ này đến thật kỳ quặc."

Người hầu đứng phía sau đã mở dù che đi những giọt nước mưa lạnh lẽo kia, quan tâm khuyên thiếu đông gia nhà mình vào lại trong khoang thuyền.

Cũng may, thiếu đông gia cũng không để hắn đợi lâu, đang tính đi vào thì… bọn họ nghe thấy tiếng gào thét, nhìn sang liền thấy những thứ lúc nhúc bên bờ bên kia.

Trong rừng dương liễu, cành cây sớm đã trơ trụi, những thân cây đong đưa theo gió, lắc lư theo từng cơn lôi vũ, mơ hồ có thể nhìn thấy một đám đen lúc nhúc vây quanh dưới cây liễu già.

"Lẽ nào là nạn dân? Nhưng U Châu hiện tại không có chiến tranh biên cương, sao lại có nhiều nạn dân như vậy." Có người nghi ngờ.

Một nam tử thân cao nhưng gầy ốm nhảy lên mạn thuyền, nắm vải buồm phóng lên trên đỉnh, đứng từ trên cao nhìn xuống rừng liễu bên kia, thu mọi thứ vào trong tầm mắt, sắc mặt hắn khẽ biến đổi, sau đó điểm gót chân lộn nhào xuống đất, y phục trên người đáp đất không tiếng động, gót giày cũng không tiếng động.

"Thiếu đông gia, là xác sống, e là U Châu đang có xác sống làm loạn, trên bờ đang có Hàng Sư chiến đấu."

Xác sống! Rốt cuộc thì thế giới thần quỷ này cũng không phải là truyền thuyết, thế nhân đều biết, những người ở đây từng theo con thuyền này phiêu bạt khắp bắc vào nam, rất nhiều quỷ quái đều đã từng thấy qua, xác sống cũng không phải là thứ gì hiếm thấy, nhưng vấn đề là ở đây có quá nhiều xác sống!

"Nhiều xác sống như vậy, e là nơi này đã có cương thi thành hình, cương thi đao thương bất nhập, rất khó đối phó, xin thiếu đông gia hạ lệnh căng buồm tăng tốc, mau chóng rời khỏi nơi này."

Một người khác dường như là Hàng Sư, sau khi nhìn thấy tình hình trên bờ, chân mày nhíu chặt, nhưng nét mặt lại không hề sợ hãi.

"Cương thi? Vậy những người trên bờ ắt hẳn là Hàng Sư U Châu – Bắc Đường." Thiếu đông gia hai tay nắm trong tay áo, ánh mắt xa xăm.

"Cương thi, trăm năm khó gặp một lần, đến xem thử xem."

Hắn nói xem, những người phía sau không ai dám nói không xem, một mảng không gian yên tĩnh, cánh buồm phần phật trong màn mưa gió, nước sông ào ào, ngay cả những người trên bờ cũng bị mưa gió làm cho ướt sũng.

Cố Duệ cố nén cái lạnh, nhìn thấy Kim Lan Hỏa trong Kim Lan Trận bị lôi vũ dập đi ít nhiều, nhất thời cảm thấy không ổn.

Tất cả mọi người cũng đều biết là không ổn, lôi vũ này quả nhiên rất đáng sợ.

"Vẫn còn thiếu một chút! Chỉ mới thiêu đốt được hai phần ba thân xác của con cương thi này, chúng ta cố liên thủ sẽ đối phó được."

Tiết Lương Bình lại ra sức dốc thêm Hàng Lực, mọi người cũng hô ứng, nhưng Kim Lan Trận hiển nhiên không còn lợi hại như lúc trước, từ từ yếu thế đi, lôi vũ trên trời trút xuống ầm ầm, Tư Mã cương thi ngẩng đầu nhìn trời, con ngươi trắng xanh kia bất ngờ chuyển động.

"Không xong, hắn sắp hóa Lôi Cương rồi! Không thể để hắn thoát khỏi hấp thu lôi điện!"

Tên đầu trọc bên này ngăn cản Lỗ đại sư, khiến hắn không thể khống chế Tư Mã cương thi, nhưng cương thi dù không có người khống chế thì vẫn có bản năng, đã là Lôi Cương, thì nhất định phải nuốt lấy lôi điện!

***

(1) Vọng mai chỉ khát: nhìn quả mơ cho đỡ khát. Trích từ điển tích của Trung Quốc: Ngụy Vũ Đế dẫn binh hành quân, tìm không được nguồn nước, quân sĩ đều khát, Ngụy Vũ Đế liền truyền lệnh rằng: "Phía trước có một rừng mai lớn, quả rất nhiều, vừa ngọt vừa chua, có thể giải khát được." Quân sĩ nghe qua, miệng người nào cũng ứa nước bọt. Nhân cơ hội đó, cuối cùng tìm được nguồn nước.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 165: Lỗ, Lộc!

Ầm ầm ầm! Tư Mã cương thi tông vào trận pháp, Lỗ đại sư vội vàng thoát thân, sau vài chiêu thức giảo hoạt, cuối cùng cũng tóm được một cơ hội thoát ra.

Sau khi thoát thân, Lỗ đại sư khống chế Tư Mã cương thi ngưng tụ sức mạnh đánh vào chỗ hổng trận pháp không có người khống chế.

Vụt! Trận pháp chấn động, đám người Tiết Lương Bình đều đứng tim, máu huyết dồn trong cuống họng, nhìn thấy Tư Mã cương thi sắp phá Kim Lan Trận, chỉ một bước nữa sẽ bước ra…

Lỗ đại sư và Khổng nhị thúc đều cười.

Sắp thắng rồi!

Mọi người đều tuyệt vọng, mấy trăm con du thi vốn đã khó giải quyết, nếu như con Tư Mã cương thi này thật sự biến thành Lôi Cương, như vậy không phải U Châu sắp bị cương thi càn quét sao?

Ánh mắt Tiết Lương Bình lóe lên, cuối cùng làm động tác tay, Hàng Sư Bắc Đường đều đồng loạt vây xung quanh.

Muốn từ bỏ trận pháp? Hay là…

Chân mày Cố Duệ nhướng lên, thầm nói tên họ Tiết này vốn dĩ vẫn không dốc toàn lực, truyền vào trận pháp cũng không triệt để, nếu không thì mặt mày hắn sao vẫn có thể hồng hào như vậy, lẽ ra sớm đã phải trắng bệch đứng không nổi nữa rồi mới đúng.

Hiện tại là muốn chuồn thẳng, chờ người châu khác đến thu dọn tàn cuộc?

Có điều ở đây, nếu không phải là những Hàng Sư tán tu, thì chính là mấy người Khuê Sơn bọn họ, người ta muốn giấu chút sức lực thì cũng không vấn đề gì, nhưng dựa vào lập trường của môn phái tự xưng là đệ nhất U Châu mà nói, lòng dạ tính toán hẹp hòi như vậy thật khiến Cố Duệ xem không vừa mắt.

Người Bắc Đường thu tay, người tán tu cũng nghĩ cho bản thân mình, ai sẽ xông lên một mất một còn?

Không có!

Không, vẫn còn một người, một cái đầu trọc không có ánh mặt trời phản chiếu nhưng cảm giác tồn tại vẫn vô cùng mãnh liệt.

Hắn xông lên trước mặt tên Tư Mã cương thi vừa thoát khỏi Kim Lan Trận!

Lỗ đại sư cảm thấy bất thường, để yên cho tên đầu trọc kia sao? Vậy nên hắn vội vàng xông đến trước mặt Tư Mã cương thi, muốn ngăn chặn thủ đoạn của tên đầu trọc, nhưng khi hắn cản tên đầu trọc lại, đột nhiên nhìn thấy một người khác.

Cố Duệ!

Không sai, chính là Cố Duệ, Khổng nhị thúc thấy Cố Duệ thừa cơ xông đến lập tức có dự cảm không lành, quả nhiên, tên Tư Mã cương thi theo bản năng nhào đến Cố Duệ.

Cố Duệ búng đầu ngón tay ra, vút, một tia sáng trắng bắn vào trong miệng Tư Mã cương thi, đó là gì?

Những người mắt tỏ đều nhìn rõ, trắng tuyết tựa như ngọc... ve?

Thiên Tuyết Thiền!

Không phải chứ, không phải có một con đã dùng rồi sao, sao lại còn một con nữa!

Lỗ đại sư mặt mày biến sắc, vẻ mặt tà ác, bổ nhào đến chỗ Cố Duệ!

Sát khí nồng đậm, dường như muốn một kích lấy mạng Cố Duệ, Tử Mẫu Nhẫn cũng nhắm ngay vào mặt...

Nhưng hắn nhìn thấy trong ánh mắt của tiểu cô nương Cố Duệ này không hề sợ hãi, cũng không hề có kinh ngạc, chỉ có hình phản chiếu của tên đầu trọc.

Tên đầu trọc Khuê Sơn này, Lỗ đại sư biết hắn có một ít thủ đoạn, nhưng hắn cũng không phải không có phòng bị.

Cố Duệ nhìn thấy Lỗ đại sư khóe miệng nhúc nhích, phí sau ngưng tụ ra chú văn hình rùa, thuật phòng ngự sao?

Muốn giết cô không cần chú thuật, nhưng muốn ngăn tên đầu trọc thì rất cần.

Nhưng khi Thanh Xích của tên đầu trọc hung hăng chém xuống, sắc mặt Lỗ đại sư liền biến đổi, bởi vì không chỉ có mỗi Thanh Xích, mà còn có Bạch Ngọc Đường đang đạp không khí bay lên đâm một kiếm xuống!

Một kiếm một thước.

Ầm! Lồng ngực Lỗ đại sư bị đâm một lỗ đầy máu, con ngươi co rút lại, Cố Duệ nhìn thấy nhưng cô trực tiếp quay đầu, cất bước đi.

Thiên Tuyết Thiền vào trong cơ thể Tư Mã cương thi đã phát huy tác dụng, tà khí, thi khí ở bên trong lẫn bên ngoài thân thể Tư Mã cương thi đều bị hấp thu, băng tuyết bắt đầu che phủ.

Cố Duệ một cước đá Tư Mã cương thi vào lại, một cước này thật quá sức ngầu, ngầu đến mức khiến đám môn nhân Bắc Đường đang nhụt chí như bị sét đánh trúng.

Cũng khiến cho chân mày Bạch Ngọc Đường khẽ giựt… thật không biết phải đánh giá như thế nào về con người Cố Duệ này, gian xảo như hồ ly, tính toán không hề có một kẽ hở.

Đương nhiên, có đồ đệ tất phải có sư phụ, một già một trẻ đều không phải là đèn cạn dầu, hắn nhớ đến tối hôm qua lúc hai thầy trò này bước vào phòng riêng của hắn…

Lúc đó hắn hỏi: "Ngươi có con Thiên Tuyết Thiền thứ hai?"

Tên đầu trọc: "Có gì lạ, là ngươi động xuân tâm, nhìn trúng Nhạc cô nương, quân tử hảo cầu, liền không cho phép người ta có hai con ve sao, một trống một mái, như chim liền cánh?"

Xem đi, đây là thái độ dùng để lôi kéo người sao? Một lớn một nhỏ đều vô cùng ngông cuồng, vốn dĩ không hề nghĩ đến việc hắn sẽ cự tuyệt.

"Không sao cả, dù gì thì Nhạc Nhu cũng sẽ ở cùng với chúng tôi."

Sau đó Cố Duệ thuận tay vét hết bánh ngọt đặt ở trên bàn… Là một sư muội họ Tề mang đến cho hắn.

Lý do là đại nam nhân thì ăn bánh ngọt gì chứ, cái loại chuyện khiến bản thân phát phì này, cứ để cho Cố Duệ cô gánh vác.

Sau đó, hai sư đồ, mỗi người một miếng bánh ngọt.

Cửa vẫn chưa đóng.

Bạch Ngọc Đường nghĩ đến chuyện tối hôm qua, lại nhìn Cố Duệ một cước đá Tư Mã cương thi văng đi, hắn không nói gì cả, điểm chân một cái, ngay khi Cố Duệ nghiên đầu né Khổng nhị thúc, Bạch Khuyết Kiếm liền đâm tới.

Khổng nhị thúc né ra, Cố Duệ liền quét chân…

Khổng nhị thúc ngã ra đất!

Bạch Ngọc Đường đang muốn xông lên thừa cơ đâm một kiếm, thì Cố Duệ đã đạp một cước vào giữa hai chân Khổng nhị thúc.

Rất nhanh gọn, rất lưu loát.

Bạch Ngọc Đường: "…"

Tên đầu trọc: "…"

Quan chúng: "…"

Hơ, cô ấy không có thần binh lợi khí, cũng không có Hàng Lực, nhưng biết tấn công vào chỗ hiểm, quả là một cô nương thông minh!

Khổng nhị thúc lần này thật sự bị trọng thương, có đánh chết hắn cũng không bao giờ ngờ rằng bản thân lại bị một tiểu cô nương hai lần công kích vào chỗ hiểm, nằm lăn ra đất không thể đứng dậy, Lỗ đại sư cũng đã bị nốc ao, Tư Mã cương thi lại bị vây trong Kim Lan Trận.

OK, hoàn mỹ!

Cố Duệ cảm thấy bản thân mình đã có thể nghỉ ngơi một chút rồi, tuy rằng bên đó vẫn còn rất nhiều du thi, nhưng mà… ầm ầm ầm, sấm sét trên trời giáng xuống, lôi vũ càng lúc càng điên cuồng, Cố Duệ cảm thấy Hàng Lực dao động mãnh liệt.

Cố Duệ quay ngoắt đầu lại, nhìn thấy Lỗ đại sư hít lấy một hơi cuối cùng, cười tàn độc.

Tên đầu trọc và Bạch Ngọc Đường vội vàng tấn công, nhưng…

Lỗ đại sư sau lưng chống lại đòn tấn công, nhưng người lại xông vào trong trận pháp.

Gương mặt hắn tàn độc, nhìn chăm chăm vào đám người Cố Duệ, hoặc là nói, hắn đang nhìn vào ngọn núi, ngọn núi Ẩn Nguyệt sơn sừng sững nhưng lại bị đá cắt ngang.

"Thập nhị trường sinh, thập nhị trường sinh, ta không có được, các người cũng đừng hòng có!"

Hắn vừa nói xong, trái tim liền bị Tư Mã cương thi móc ra, Tư Mã cương thi cắn vào cổ hắn, điên cuồng hút máu, da của Lỗ đại sư bị khô quắt với tốc độ khủng bố, ngay cả phần thịt cũng bị hút cạn, chỉ còn lại xương và da.

Dưới ánh mắt mở to của mọi người, Tư Mã cương thi đưa quả tim vào miệng, từng phát từng phát cắn nuốt.

Cảnh tượng máu tươi khiến người ta không dám nhìn thẳng

"Đây mới chính là kẻ độc ác chân chính, lấy thân mình dưỡng cương thi, nếu như những người của chính đạo môn phái chúng ta cũng giác ngộ được như vậy thì tốt rồi." Tên đầu trọc cũng không quên chọc tức tên Tiết Lương Bình thuộc môn phái người đông nhất, thực lực mạnh nhất nhưng hành vi lại yếu hèn kia.

Người kia quả thật sắc mặt cũng vô cùng khó coi.

"Thập nhị trường sinh vẫn còn thiếu máu huyết một Hàng Sư, hắn tiến vào thì cũng vô dụng thôi." Có người cất tiếng nói.

Cố Duệ vốn cũng nghĩ như vậy, nhưng lại nhìn thấy tên đầu trọc sắc mặt âm u, hắn uống một hớp rượu, ngữ khí rất nhẹ.

Có lẽ chỉ có Cố Duệ ở bên cạnh là có thể nghe được.

"Vậy cũng không chắc, huyết nhục một mình hắn có thể so với mười mấy Hàng Sư."

Hả? Lời này là ý gì? Khi Cố Duệ còn đang nghi hoặc trong lòng thì trong trận đột nhiên nổi lên khí tức khủng bố, thân thể Tư Mã cương thi chớp mắt liền nhìn thấy trên làn da hắn ẩn ẩn nứt ra một tầng kim quang.

Phong ấn.

“Trong người hắn còn có phong ấn!!!” Não của đám người Tiết Lương Bình đều không còn hoạt động được nữa.

“Là Lộc Hợi.” Nhạc Nhu nhớ đến lúc đó cũng có thi thể Lộc Hợi trấn áp Tư Mã Ý, khiến hắn ngủ đông hơn ba trăm năm chưa hóa cương thi, còn có thể hạ phong ấn trên người hắn, chắc chắn cũng chỉ có thể là Lộc Hợi.

Chính là vì như vậy, mà hai người Lỗ đại sư và Khổng nhị thúc mới trì hoãn không biến Tư Mã Ý thành cương thi chân chính?

Nhưng hiện tại… Phong ấn trên người Tư Mã cương thi đã được giải rồi!

Bởi vì ăn Lỗ đại sư sao?

Lộc Hợi, di sản, Lỗ đại sư, Lỗ? Lộc!

Đầu Nhạc Nhu chợt lóe lên, đột nhiên đã hiểu được ít nhiều, Tư Mã cương thi ăn thịt Lỗ đại sư, quả thật giống như ăn được nhân sâm quả, thân thể đột nhiên không còn sợ Kim Lan Hỏa nữa, hất một tay liền đập nát Kim Lan Trận.

Phá trận, vừa khéo ngay lúc sấm sét mãnh liệt từ trên trời đánh xuống!

Hắn mở miệng ra…

Đám người Cố Duệ trừng mắt nhìn tia sét đánh vào trong miệng hắn, nuốt xuống.

Lôi Cương cuối cũng vẫn hình thành!

Xong rồi, lần này chắc chắn đánh không lại, phải chuồn thôi.

Dù rằng tính toán của Cố Duệ không có sai sót, nhưng cuối cùng vẫn bị hở ra một chút, nhưng một chút này lại khiến cho Tư Mã cương thi thật sự trở thành Lôi Cương.

Đây là vận mệnh sao? Cố Duệ không biết, nhưng cô biết rằng, nơi này không thể ở lâu.

“Yêu Yêu, chúng ta mau chuồn thôi!” Cố Duệ gọi Yêu Yêu và Lý Đại Hùng bỏ chạy, nhưng cô lại nhìn thấy vẻ mặt của Yêu Yêu…

Cố Duệ trong lòng chợt rung lên… nghiêng người… Vụt! Tiểu phi đao đâm vào bả vai cô, nếu như cô không nghiêng người, thì nó đã đâm vào tim cô.

Là Khổng nhị thúc.

Khổng nhị thúc một đòn không thành liền phóng vào trong rừng liễu.

Cố Duệ vốn muốn đuổi theo… Đột nhiên cảm thấy sau lưng có luồng khí lạnh buốt, mang theo mùi thối rữa.

Cố Duệ quay nhìn, da đầu liền co rút lại… Tư Mã cương thi đang nhào đến chỗ cô.

“Mẹ kiếp, lại là tôi!” Cố Duệ quay đầu bỏ chạy, mặc khác lấy y phục lau sạch vết máu trên người, lau sạch xong liền vứt đi, sau đó lấy sợi tơ quấn chặt vết thương, nhưng chẳng có tác dụng, mùi máu đã hấp dẫn Tư Mã cương thi.

Nó đã ghi nhớ mùi này, giống hệt như những quỷ quái trước kia, chăm chăm nhằm vào cái mạng nhỏ của cô.

“Sư phụ sư phụ, Khỉ lại bị nhìn trúng rồi, người mau lên!” Lý Đại Hùng gấp gáp, vừa đuổi theo vừa la hét.

Tên đầu trọc nhếch khóe miệng: “Ta cảm thấy chúng ta nên tranh thủ lúc cô ấy dẫn dụ Tư Mã cương thi mà nhanh chóng rời khỏi đây.”

Lý Đại Hùng: “Sư phụ!”

Yêu Yêu liếc hắn một cái, chẳng thèm quay đầu liền lập tức đuổi theo.

Nhạc Nhu cũng không nói gì, gót chân phóng đi.

Bạch Ngọc Đường coi thường ánh mắt ám thị của Tiết Lương Bình, chỉ nâng kiếm bỏ đi, quẳng lại một câu: “Thánh nhân mấy năm nay quan tâm đến thái bình của biên cảnh U Châu, nếu U Châu bị cương thi làm loạn, người đó sẽ nổi giận.”

Thánh nhân nếu như nổi giận, giới Hàng Đạo trong thiên hạ sẽ vì bảo vệ chính thống, mà tập trung ánh mắt đến U Châu.

Đến lúc đó sẽ chỉ có một khả năng… Nếu Bắc Đường các người không bảo vệ nổi U Châu, thì đổi người khác đến bảo vệ!

Thánh nhân nghiêm nghị độc đoán, ảnh hưởng rất lớn đến giới Hàng Đạo, ai làm hỏng đại sự biên cương của hắn, tất sẽ chỉ có đường chết!

Giang Châu năm năm trước chính là một ví dụ.

Tiết Lương Bình đột nhiên cảm thấy bản thân mình đã suy nghĩ quá lạc quan rồi, nếu như thật sự không thu thập được Tư Mã cương thi, đến lúc đó không chỉ Bắc Đường bọn họ phải cắt đất bồi thường cho môn phái của châu khác, mà còn bị Thánh nhân chán ghét, cũng sẽ bị người của bên Hàng Đạo Bắc Đế trừng phạt.

Tiết Lương Bình cắn chặt răng, gọi người đuổi theo.

Ở đầu bên kia, Cố Duệ điên cuồng trốn chạy, trong lòng vẫn là một câu… *Mẹ nó, tôi lại đạp lên con đường bị truy sát!*

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 166: Pháo Lép

Tốc độ của Tư Mã Ý rất nhanh, Cố Duệ chạy đến đầu phía trước, nhưng Tư Mã Ý một phát nhảy là bảy tám mét, nhảy hai phát liền đuổi kịp cô.

Cố Duệ có dùng hết sức cũng không thể thoát được, nhưng cô thông minh, chạy theo kiểu rắn bò.

Tên Tư Mã cương thi kia đã là cương thi chân chính, sức mạnh, tốc độ, phòng thủ đều tăng cao. Cố Duệ thật sự không dám lấy cứng đối cứng, nhưng quỹ đạo hoạt động của đối phương rất đơn điệu, thân thể cứng đờ, không thể linh động chuyển đổi phương hướng, di chuyển theo kiểu rắn bò cũng xem như có thể bù lại mặt yếu thế tốc độ không bằng đối phương.

Nhưng con cương thi này cũng không ngốc, dù gì cũng là lão cương thi hơn ba trăm năm. Hơn ba trăm năm trước, khi hắn đang hô phong hoán vũ thời Tam Quốc thì tổng tông của cô e là vẫn còn đang bú sữa.

Trí tuệ của hắn về cơ bản vẫn còn ở đó, cảm thấy Cố Duệ dùng cách rắn bò khiến bản thân không thể nào bắt được, hắn liền đổi chiêu trò, nắm lấy gốc cây bên đường, trực tiếp ném vào Cố Duệ.

Cái cây liễu kia ít nhất cũng là một cái cây to lớn, nhưng hắn có thể dễ dàng kéo lên khỏi mặt đất, gốc rễ vẫn còn bám đầy bùn đất!

Ầm!

Khi Cố Duệ né ra, cả cái cây kia rơi xuống mặt đất, cành lá đâm tán loạn, cô vội vàng tránh đi, nhưng như vậy đã khiến cô thay đổi tuyến đường di chuyển kiểu rắn bò, tên Tư Mã cương thi kia dường như đã liệu trước được chỗ cô sẽ tránh đến, liền nhảy một cái…

Khi Cố Duệ nhìn thấy Tư Mã cương thi đứng ngay trước mắt, mặt mày co rút lại, hai cánh tay đối phương chỉa thẳng, trực tiếp quét thẳng vào phía đầu cô.

Sức lực cánh tay của tên này khủng bố như vậy, nếu như bị nó quét trúng, thì còn không biến thành đầu và thân mỗi thứ một nơi sao? Nhưng tốc độ hắn nhanh như vậy, Cố Duệ căn bản tránh không kịp.

Soạt!

Cố Duệ né ra, bởi vì vừa bắt đầu liền dự cảm được thủ đoạn tấn công của con cương thi này, cô rụt đầu né đi, rốt cuộc cũng tránh được!

Lý Đại Hùng từ đằng sau đuổi đến cảm thấy vẫn còn may, cũng không nghĩ gì nhiều. Nhưng người mắt sáng đều vô cùng kinh ngạc và hoài nghi, đặc biệt là Tiết Lương Bình, hắn thấy trong mắt Cố Duệ luôn có ánh sáng mờ ảo lóe lên.

"Khỉ này, cô cố gắng chút, tôi lập tức đến cứu cô!" Lý Đại Hùng một mặt hét lớn, một mặt nhảy đến, Thái Sơn Áp Đỉnh!

Ầm! Mặt đất chấn động.

Vấn đề là Cố Duệ sớm đã tránh ra mười mấy mét, nhưng tên Tư Mã cương thi kia lại nhổ một cái cây liễu nữa, điên cuồng ném về phía Cố Duệ, cản đường di chuyển của cô.

Cố Duệ đã mệt bở hơi tai, rất nhanh đã đến bên bờ sông.

Nước sông cuồn cuộn, Cố Duệ nhìn thấy giữa dòng sông có một chiếc thuyền đang dập dềnh, nhưng lại thế nào, nó cách nơi này rất xa, cô có mọc cánh cũng không bay đến được

Do vậy cô cũng chỉ liếc một cái. Nhưng mà chiếc thuyền kia cũng chẳng chịu rời đi, nhìn cứ như đang quan sát động tĩnh trên bờ, ngồi xem náo nhiệt… cũng chẳng biết cái gan đó lấy từ đâu ra.

Những suy nghĩ này chẳng qua cũng chỉ rất nhanh lướt qua đầu Cố Duệ, cô chỉ liếc chiếc thuyền một cái, liền quay người nhìn Tư Mã cương thi đang ép sát.

Tư Mã cương thi không buông tha cho cô, hắn gào thét, sát khí trên người không ngừng tăng lên, thoạt nhìn thật giống như ma quỷ được thực thể hóa.

"Ngươi đừng có qua đây nha, ngươi mà bước đến là ta chết cho ngươi xem!" Cố Duệ khóe miệng đã run cầm cập, nhưng ngón tay lại vô thức sờ lên chiếc nhẫn, Tư Mã cương thi này rất lợi hại, không biết Tử Mẫu Phi Viêm Nỏ trong tay cô có công hiệu gì không.

Đối phó với loại BOSS này, nếu như một phát không giết được, thì e rằng cô cũng chẳng còn cơ hội thứ hai.

Trong lòng cô đang nghĩ như vậy, vẻ mặt càng lúc càng căng thẳng, nước mưa lạnh như băng châm từ trên mặt cô chảy dài xuống cổ.

Nước mưa đánh vào mặt người ta, khiến mắt mở không ra. Phía sau tên Tư Mã cương thi, tên đầu trọc và Bạch Ngọc Đường cuối cùng cũng đã đuổi đến.

Phía sau chính là Lý Đại Hùng và Nhạc Nhu, cùng với đám người Bắc Đường Tiết Lương Bình… còn có một biển du thi!

Đây là một trận đối mặt.

Đối với người trên thuyền là như vậy.

"Thật sự là cương thi." Tên người hầu nhẹ giọng cảm thán, lại thấy tên Hàng Sư bên cạnh thiếu đông gia trầm giọng nói.

"Hơn nữa đây là Lôi Cương trăm năm, lôi cương thi, có thể tấn công từ xa, không thể dự liệu, thiếu đông gia, e là chúng ta không thể xem trận náo nhiệt này rồi!"

Người ta đã nói như vậy rồi, vị thiếu đông gia này vẫn khăng khăng làm theo ý mình sao?

Nam tử trên người không nhiễm một giọt mưa, hai tay chắp lại trong cánh tay áo rộng, trong tay có một lò hỏa thạch để giữ ấm, hắn nhàn nhạt nhìn tình cảnh nguy hiểm trên bờ, cất tiếng nói: "Ẩn Nguyệt Ẩn Nguyệt, nguyệt vị xuất, hà sở cụ." (1)

Vị Hàng Sư đã qua trung tuần kia nghe thấy liền giật mình, ánh mắt nhìn về phía vách núi Ẩn Nguyệt cũng trở nên thâm trầm.

Ẩn Nguyệt? Ngọn núi này có huyền cơ gì?

Tư Mã cương thi không quan tâm những người sau lưng, dù cho tên đầu trọc và Bạch Ngọc Đường ở sau lưng mạnh mẽ tấn công, Bạch Khuyết và Thanh Xích đánh vào lưng hắn cũng chẳng gây ra được một vết xước nào.

Tên đầu trọc trực tiếp nói thôi xong rồi xong rồi, đánh không được gì, mau chạy đi.

Ngược lại, Bạch Ngọc Đường rất cố chấp, sát khí ngùn ngụt.

Tên tiểu tử này sao lại đối với Khỉ có tình nghĩa như vậy? Tên đầu trọc nhìn hắn, hừ, là do Nhạc cô nương xinh đẹp kia không muốn đi chứ gì.

Có một vài Hàng Sư cũng xuất thủ, một trận loạn chiến, nhưng đám người Bắc Đường vẫn…

Đám người Tề Khinh Hà nhìn thủ thế của Tiết Lương Bình liền hiểu ngay, tuy rằng xuất thủ, nhưng không dốc toàn lực, chỉ tấn công những du thi xung quanh, không dồn lực tấn công Tư Mã cương thi.

Chỉ có Bạch Ngọc Đường và tên đầu trọc hai người đơn độc thì làm sao có thể! Nhưng điểm tốt nhất chính là Tư Mã cương thi chỉ nhằm vào mục tiêu là Cố Duệ, chẳng hề quan tâm đến hai người kia.

Khi Tư Mã cương thi gầm thét nhào vào Cố Duệ, phía sau cô chính là Định Thủy hà đang chảy cuồn cuộn. Cố Duệ dùng động tác giả, khiến Tư Mã cương thi vồ đến bị nhào vào dòng sông.

Nhưng Tư Mã cương thi lật tay lại nắm lấy cổ tay Cố Duệ, tay còn lại độc ác nắm lấy cổ cô, động tác này giống như lúc trước đã làm với Lỗ đại sư, một giây sau đó hắn dường như có thể cắn lấy cổ Cố Duệ.

"Súc sinh mày dám!" Tên đầu trọc cấp tốc lao đến, Thanh Xích ngưng tụ một tầng thanh quang! Ầm! Hung hãn nhắm ngay vào Thiên Trì huyệt vị của Tư Mã cương thi, thanh hỏa!

Ở đầu bên kia, tay Bạch Ngọc Đường vung Bạch Khuyết, Hàng Văn lưu chuyển.

"Thiêu!" Bạch Ngọc Đường hét lên, mũi Bạch Khuyết đâm thẳng vào huyệt Trung Quan đối ứng với huyệt Thiên Trì.

Hai loại lửa Hàng Thuật thiêu đốt, huyệt vị đối ứng, Cố Duệ cảm thấy cơ thịt của bàn tay đang bóp lấy cổ cô nhất thời bị lửa đốt co lại, cô nhanh chóng móc ra một lá bùa trấn tà dán lên đầu cương thi.

“Thành công!” Cố Duệ nhìn Tư Mã cương thi bất động để mặc cho lửa thiêu đốt mà vui mừng, nhưng tên đầu trọc và Bạch Ngọc Đường mặt mày chợt biến sắc.

Thành công cái rắm nhà cô!

Tư Mã cương thi gầm lên, thi độc điên cuồng phát ra, khiến ba người vội vàng tránh né.

“Cô không đọc chú thuật!” Tên đầu trọc hận sắt không rèn thành thép.

Chú thuật? Chú thuật?

Cố Duệ phản ứng theo bản năng, phun ra một câu: “Thiên linh linh, địa linh linh, thái thượng lão quân mau hiển linh, án ma ni bát mê hồng, úm ba la vừng ơi mở ra, a men!”

Tư Mã cương thi trực tiếp xé lá bùa thành bột vụn.

Cố Duệ: “Lão đầu trọc, lá bùa ông đưa là đồ giả hết hạn hả? Thật biết cách tiết kiệm tiền!”

Tên đầu trọc: “Cô niệm cái quái gì vậy? Phải niệm Hư Hoàng Trấn Tà Chú!”

Cố Duệ: “Ông có dạy tôi đâu!”

Tên đầu trọc: “Cô không phải thông minh lắm sao? Không biết học lỏm sao?”

Hai thầy trò ở hai đầu chửi mắng nhau, Lý Đại Hùng thì lo lắng không thôi, mẹ kiếp, cầu xin các người đừng có chửi nhau nữa, con cương thi kia sắp đến rồi!

Không, Tư Mã cương thi kia không nhào đến, trên người nó vẫn còn ngọn lửa mà tên đầu trọc và Bạch Ngọc Đường tặng cho, dường như nó đang rất phẫn nộ.

Cũng chính lúc này, bầu trời đột nhiên phát sáng, màu trắng sáng của sấm sét dường như đang nổi trận lôi đình, mọi người đều đơ ra, cảm thấy lôi vũ trên trời kia dường như có thêm… huyết sắc.

Gừ! Tư Mã cương thi há miệng, một tia sét ầm ầm phóng ra.

Đánh vào ai? Đánh Cố Duệ!

Mẹ kiếp! Phun ra sấm sét, lão cương thi này thành tiên rồi!

Sức mạnh sấm sét ai có thể đỡ nổi?

Ầm! Tia sét kia đánh vào lồng ngực Cố Duệ, dường như tất cả mọi người đều nghĩ… cô ấy chết chắc rồi.

Khi Cố Duệ ngã ra đất, Lý Đại Hùng xanh mặt, buột miệng nói ra: “Kính của tôi!”

Kính? Nhạc Nhu đang thương tâm, thì đột nhiên phát hiện trên ngực Cố Duệ có những mảnh vụn ánh sáng.

Kính, Hộ Tâm Kính, vốn dĩ nó phải ở trên người Lý Đại Hùng, nhưng hiện tại lại ở trên Cố Duệ, hơn nữa còn nát vụn.

Rất hiển nhiên, sư đồ Khuê Sơn không phải không có dự liệu… Một con Khỉ nào đó rất là hút quái, nên đã lấy sẵn kính để trừ tà.

Nhưng thật không ngờ rằng, Hộ Tâm Kính vốn dĩ có thể chống lại đòn tấn công của Vương Thanh và Trần Dịch Sinh, vậy mà lại bị tia sét này đánh cho vỡ vụn.

Khụ, Cố Duệ phun ra một ngụm máu, nhưng cô biết, mình vừa nhặt về được một mạng. Có điều không chỉ hoàn toàn là dựa vào Hộ Tâm Kính, nếu như không có Hàng Lực bảo vệ tâm mạch, cô nhất định cũng sẽ đi đời cùng với tấm kính kia.

Nhưng mà… không còn Hộ Tâm Kinh thứ hai nữa rồi…

Cố Duệ ngẩng đầu nhìn Tư Mã cương thi lại đang há miệng.

Mẹ kiếp nhà ông, ông đừng có ói sét ra nữa!

Tên đầu trọc và Bạch Ngọc Đường xông đến, nhưng liền bị Tư Mã cương thi đánh bay đi, rớt xuống đất, Bạch Ngọc Đường dùng Bạch Khuyết cắm xuống đất, kéo lê hết ba trượng mới có thể dừng lại, hắn đưa mắt nhìn, thấy tên đầu trọc đã bay đến bảy tám mét, ngay sau đó đâm sầm vào hai ba cây liễu.

Thanh Xích bay trong không trung uốn lượn vài vòng rồi rơi xuống đất, cắm vào trong bùn, Cố Duệ nhìn thấy Tư Mã cương thi nhảy đến, vội vàng bò

dậy, ngón tay ấn vào chiếc nhẫn, khóe miệng nhúc nhích, Hàng Lực phát động!

Tử Mẫu Phi Viêm Nỏ! Bắn!

Cố Duệ kích hoạt tất cả Hàng Lực, khí tức của Hàng Lực kia khiến tên đầu trọc đang thổ huyết kinh ngạc, Bạch Ngọc Đường cũng nhíu mày… Cô ta có Hàng Lực? Lẽ nào trước đây luôn ẩn giấu?

Tất cả mọi người có mặt cũng kinh ngạc, nhưng cũng dấy lên tia hy vọng, lẽ nào… thế mà… pháo lép.

Đây đúng là một cây pháo lép.

Lý Đại Hùng và tên đầu trọc: "…"

Cái quái gì chứ?

Đầu óc Cố Duệ cũng đặc quánh lại, nhưng cô đột nhiên nghĩ ra một chuyện… cái gì chứ, những Hàng Khí Lỗ đại sư đặt trong đó để làm mồi nhử dường như đều chưa giải phong ấn, như vậy thì Tử Mẫu Phi Diệm Nỏ này cũng giống như vậy.

Đây là cả đời thông minh nhất thời hồ đồ sao? Cố Duệ coi như đã sẵn sàng cạp đất!

Uổng công cô che giấu, coi nó như tuyệt chiêu sát thủ! Thật là quá sức mất mặt!

Nhưng Cố Duệ chợt nghiến răng, từ bỏ cái Tử Mẫu Phi Diệm Nỏ kia, xông đến nắm lấy Thanh Xích…

Niệm chú, nhảy lên đâm!

Hành động giống như lúc trước tên đầu trọc từng làm, Cố Duệ lúc này đâm xuống cũng giống hệt như hắn, chỉ là uy lực nhỏ hơn rất nhiều, dù gì Hàng Lực của cô cũng không thể nào mạnh bằng tên đầu trọc, nhưng một đòn này vô cùng diễm lệ, hoàn mỹ đâm vào huyệt Thiên Trì của Tư Mã cương thi!

Huyệt Thiên Trì của Tư Mã cương thi vốn đã bị thương, đòn này của Cố Duệ không nặng cũng không nhẹ, chuẩn xác đâm vào vết thương đó, khiến cho thân thể cương thi cứng đờ, chỉ là hắn vung tay ra… cả người Cố Duệ bị quét bay đi ra xa mười mấy mét, đâm sầm vào vách núi hẹp của Ẩn Nguyệt sơn

Sức mạnh này cực kỳ khủng bố, Cố Duệ chỉ cảm thấy lớp đá lởm chởm của vách núi đâm vào trong xương thịt, máu thịt bắn ra

Cô cảm thấy não mình chắc là bị chấn động rồi, nếu không sao lại lờ mờ nghe thấy trong núi có tiếng kêu gọi chứ.

Dường như ở ngay bên tai.

Cô hiện giờ vô tri vô giác…

***

(1) Nguyệt vị xuất, hà sở cụ: Mặt trăng chưa xuất hiện, có gì phải sợ.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 167: Nói Nhiều Quá

Ầm! Lúc này sấm sét trên trời giáng xuống, mưa gió sấm sét điên cuồng gào thét, dường như cả đất trời đều đang báo hiệu điềm xấu, cương thi sắp làm loạn.

Tên đầu trọc, Bạch Ngọc Đường và cả Cố Duệ đều đang trọng thương, đám người Nhạc Nhu bị du thi vây quanh, sinh mạng đều ngàn cân treo sợi tóc.

"Sư thúc, đại sư huynh huynh ấy…" Tề Khinh Hà nhịn không được nữa, Tiết Lương Bình lên tiếng: "Hắn đã thành Lôi Cương, dù là Kim Lan Trận hay là hai ba Hàng Sư phối hợp cũng không tổn thương được một sợi lông của hắn, chúng ta lên cũng chỉ có thể nộp mạng, tạm thời rút lui, tính kế lâu dài! Còn về đại sư huynh của ngươi…"

Tiết Lương Bình biết hắn hôm nay phải mang Bạch Ngọc Đường đi, không thể để Bạch Ngọc Đường chết ở đây, nếu không người nội môn sẽ không tha cho hắn.

Người Bắc Đường nghĩ thế nào, đám Hàng Sư còn lại làm sao không biết, chẳng ai nguyện ở lại đây để chịu chết! Bọn họ đều sợ hãi, muốn phá vòng vây du thi.

Tiết Lương Bình đã đến bên cạnh Bạch Ngọc Đường, đang muốn mang hắn rút lui…

Nhưng đột nhiên kinh hãi, bởi vì ánh sáng của sấm sét chợt chiếu sáng cả một vách núi Ẩn Nguyệt.

Ánh sáng trắng chiếu lên đá đen, tất cả sấm sét giáng xuống, toàn bộ đánh vào trong vách đá.

Ầm ầm! Cả đất trời như được phủ trắng, ngay cả người trên thuyền giữa khúc sông kia cũng cảm thấy chói mắt, đồng loạt nheo mắt lại.

Nhưng có ai biết được Cố Duệ bị trọng thương đang dán mình trên vách núi kia sợ hãi đến dường nào… Ngọn núi này đang hút máu của cô.

Mẹ kiếp, ngọn núi này thành tinh rồi sao?

Ánh sáng trắng lượn lờ, trên đỉnh núi có tia sáng lóe ra, từ trên núi nhìn xuống, ngọn núi đang nứt ra, dường như trong núi có một nguồn sức mạnh cực đại, đang mạnh mẽ tách ngọn núi ra.

Lý Đại Hùng dường như nghe thấy ngọn núi đang hít thở, mở mắt trừng trừng, nhìn thấy một làn khói trắng bốc lên từ trong vết nứt trên đỉnh núi, nơi mà lúc trước bọn bọ chạy trốn Dã Cẩu đã leo vào, khói trắng quanh quẩn, không ngừng bốc lên…

Từ đỉnh núi tới chân núi, tất cả linh khí đang gào thét.

Tư Mã cương thi dường như đang sợ hãi, mắt trừng trừng nhìn vào làn khói trắng đang thét gào kia, miệng mở rộng ra.

"Lộc Hợi!!!"

Tiếng rống chấn động cả một vùng trời, dường như cách ba trăm năm vẫn khiến cho nhân vật trí dũng vô song sau khi chết bị người ta luyện thành cương thi oán hận không thôi... Có ai có thể chấp nhận sau khi chết bị một tên nam nhân đè ép suốt ba trăm năm chứ!

Khói trắng gào thét ngưng tụ, người ở đầu bên kia dường như chế ngự cả một ngọn núi.

Một người nam nhân, một người nam nhân tóc xõa bay phất phới. Hắn mặc một bộ đồ trắng mộc mạc, eo đeo thước ngọc, chân nhún một cái, cả người nhảy lên!

Cả một ngọn núi khói trắng cuồn cuộn, theo bước chân người kia nhảy lên mà gào thét, thước ngọc rút ra, nhảy vào biển khói.

Trên trời sấm sét dày đặc, mưa gió nghiêng trời lở đất, một núi sương trắng xông lên trên trời, theo thước ngọc trong tay hắn...

Tất cả sương trắng đều tuôn vào trong thước ngọc, mảnh ngọc phát ra ánh sáng đến chói mắt.

Cố Duệ nhìn thấy nửa mặt của người nam nhân kia, nhìn thấy môi hắn mấp máy, nhưng chỉ nghe được hai chữ.

Hai chữ này từ sau khi cô gia nhập Hàng Đạo đến giờ vẫn không hiểu được... rốt cuộc cái gì mới là Hàng Sư?

Đó là hai chữ gì? Đối với Hàng Đạo, Cố Duệ có thể nhớ, nhưng rất nhanh sau đó liền quên ngay, cô nhìn chằm chằm không chớp mắt, cô không muốn quên!

Ầm! Thước ngọc vung ra, biến thành cây thước khổng lồ rộng ba bốn mét, dài hơn mười mét, nhắm thẳng vào Tư Mã cương thi.

Tư Mã cương thi hai tay bắt chéo, trên cánh tay sấm sét bao phủ, dường như hắn đang mượn sức mạnh của sấm sét trên trời, tiếng gào thét vang lên.

Ầm!

Sóng cuốn cuồn cuộn! Đất đá nứt toát ra! Dương liễu gãy vụn!

Tất cả mọi người bị sức mạnh này đẩy bay về phía sau...

Tư Mã cương thi ăn một đòn này, hai chân kêu rắc rắc, ầm!

Hắn quỳ sụp xuống!

Lộc Hợi này vừa xuất hiện, chỉ cần một đòn liền khiến Tư Mã cương thi đã biến hóa hoàn chỉnh phải quỳ xuống ngay! Mặt đất đầy những vết nứt chằng chịt, lõm xuống một hố sâu đến năm mét.

Đây... là sức mạnh gì chứ!

Một đòn này của hắn vượt qua sức mạnh của Hàng Sư tam quái, Tiết Lương Bình biết, dù cho người cả môn phái của hắn gộp lại cũng không thể nào chống đỡ nổi một đòn này, bao gồm cả vị sư huynh đã thừa kế chức vị chưởng môn của hắn.

Hàng Sư tứ quái sao? Cũng chẳng thể nào cản nổi.

Đây chính là sức mạnh cực hạn? Không, phải nói là một loại chính khí, chính khí mà tà không thể nào áp chế được!

Bọn hắn ở đây, chẳng ai có được một tí khí phách như vậy, tên đầu trọc không có, Bạch Ngọc Đường không có, đám người Tiết Lương Bình cũng không có.

Không phải bọn họ yếu, hay là không có thuật pháp, mà là bọn họ không có loại tinh thần này.

Ngoại luyện tinh cốt bì, nội luyện nhất khẩu khí.

Nhất khẩu tinh thần khí, tinh thần khí gọi là gì chứ?

Cố Duệ mất máu quá nhiều, dường như đã không còn nhìn rõ nữa, mơ mơ hồ hồ nhìn thấy Tư Mã cương thi cao to cường tráng bị Lộc Hợi ngưng tụ từ sương khói kia dùng một đòn đánh cho quỳ sụp xuống đất.

Những tên du thi cũng sợ hãi nằm mọp xuống.

Cô mơ màng nhìn thấy một người.

Ngay sau đó Cố Duệ bị Khổng nhị thúc nắm cổ quăng vào trong đám người.

"Lộc Hợi, quả nhiên là Lộc Hợi."

Hắn cười khiến đám người tên đầu trọc đều biến sắc.

Nhạc Nhu muốn xông lên.

"Đừng có bước qua, nếu không ta sẽ giết cô ta!"

Cố Duệ cả người đẫm máu, một bộ đồ xanh đơn giản bị máu nhuộm thành đen sẫm, đặc biệt là phần lưng.

Cô bị Khổng nhị khúc kéo đến bên bờ sông, đối diện với tên Lộc Hợi và Tư Mã cương thi, cũng đối diện với đám người tên đầu trọc.

Tiết Lương Bình không quan tâm đến sống chết của Cố Duệ, trong thâm tâm còn ước gì Cố Duệ sớm chết đi.

Nhưng hắn đột nhiên nhìn thấy Thanh Xích của tên đầu trọc đã rơi lên cổ của Bạch Ngọc Đường.

Ánh mắt nhìn nhau, sát ý ẩn giấu.

Nhạc Nhu chẳng chú ý đến cảnh này, chỉ thầm than số Cố Duệ thật xui xẻo.

"Tên họ Khổng kia, đã đến lúc nào rồi, ngươi còn muốn làm gì chứ, muốn lĩnh giáo sự lợi hại của Lộc Hợi tiền bối sao?" Có một tên Hàng Sư tán tu không muốn tình cảnh tốt đẹp trước mắt bị một tên chuột già như Khổng nhị thúc phá hoại, tức giận lên tiếng.

Nhưng Khổng nhị thúc lại cất tiếng cười điên cuồng: "Lộc Hợi, ta đương nhiên biết Lộc Hợi, cũng biết một cao thủ hơn ba trăm năm trước một tay phong ấn mộ cương thi như ngươi sẽ không để mặc cho đám người hậu thế thành công thức tỉnh hắn, cũng là tên họ Lỗ kia, nực cười, hắn thật tự tưởng rằng bản thân sẽ thắng được lão tổ tông như thế này sao?"

Lộc Hợi nhìn chằm chằm hắn ta, sau đó nhìn thấy Khổng nhị thúc vừa cười vừa lấy ra một món đồ.

Cố Duệ bị hắn túm lấy cổ, nhưng cũng nhìn thấy được tay Khổng nhị thúc đang miết chặt một miếng bài vị.

... Phía trên có hai chữ.

Lộc Hợi.

Lẽ nào tên này muốn...

"Ngươi cố ý giả chết để tránh né âm dương lộ, nhưng cần phải lấy giả tráo thật, do vậy mang sinh mệnh của mình liên kết với bài vị, nhờ hậu bối tử tôn cung phụng mà đảm bảo ngươi có thể ở trong quan tài tiếp tục trấn áp Tư Mã Ý, nếu như nó bị hủy, số mệnh của ngươi cũng đứt đoạn, thiên địa tuyệt đối không cho phép ngươi tiếp tục sống ở nhân gian."

Khổng nhị thúc cười: "Mệnh hữu sở vận, không thể trường sinh, đây là lời những kẻ Hàng Đạo tự nhận là chính đạo các ngươi nói ra, cho nên..."

Đi chết đi! Khổng nhị thúc dùng sức bóp, bài vị rất nhanh bị biến thành bột mịn!

Nhưng!

Vụt... Một thanh kiếm xuyên qua ngực hắn, đâm từ phía sau.

Sau lưng hắn là Lý Đại Hùng cao to vạm vỡ, tên thổ tặc này không biết từ lúc nào đã đến sau lưng hắn?

Hắn đã quá cố kỵ Cố Duệ, kỳ thực hắn nắm Cố Duệ trong tay là bởi vì lo sợ cô sẽ phá hỏng chuyện, bắt Cố Duệ để uy hiếp, đám người tên đầu trọc, Nhạc Nhu và cả Bạch Ngọc Đường cũng sẽ kiêng dè hơn.

Nhất cử lưỡng tiện.

Nhưng thật không ngờ, hắn đã bỏ sót Lý Đại Hùng.

Lý Đại Hùng rốt cuộc làm sao có thể đến phía sau lưng hắn? Lý Đại Hùng vốn không giỏi về tốc độ hay thân pháp.

Khổng nhị thúc có bị đánh chết cũng không hiểu được, có thể là hắn đã quá chú ý đến Lộc Hợi, cũng có thể hắn đã quá xem thường Lý Đại Hùng?

"Nói nhiều quá." Cố Duệ gỡ tay hắn ra, lạnh lùng phun ra một câu.

Con ngươi Khổng nhị thúc co rút, cuối cùng lộ ra nụ cười khổ, hắn đã biết tại sao rồi, bởi vì Lộc Hợi.

Hắn đã quá xem thường vị Hàng Sư của ba trăm năm trước, đối phương chẳng cần sử dụng bất kỳ thủ đoạn thực chất nào cũng có thể làm tê liệt giác quan của hắn.

Người chết mới chính là kẻ ngu ngốc nhất.

Nói quá nhiều đã làm bộc lộ nội tâm căng thẳng của hắn, giúp đối phương dễ dàng ra tay hơn.

Bỏ đi, thua rồi chính là thua rồi.

Khổng nhị thúc ngã ra đất, trước khi chết trừng trừng nhìn vào tấm bài vị... đã vỡ nát trên đất.

Cố Duệ cũng nhìn thấy, đầu óc chợt giật bắn, nói vậy, nói như vậy Lộc Hợi sẽ không...

Cố Duệ quay đầu nhìn, thân thể Lộc Hợi ngưng tụ lại đang tan biến, còn Tư Mã cương thi thì gầm thét, hung hãn đứng dậy xông lên!

NO, là xông qua đây!

Cổ Cố Duệ lại bị Tư Mã cương thi nắm lấy.

Cố Duệ: *Ông vừa mới thoát khỏi sao không liều mạng với Lộc Hợi? Tại sao cứ nhất định phải bắt tôi chứ! Kiếp trước tôi đã đào mồ mả nhà ông hay sao? Ý, không đúng, hình như kiếp trước tôi quả thật có đào mồ mả nhà ông...*

Cố Duệ trong lòng rối bời, Tư Mã cương thi thì điên cuồng, hắn đang muốn bẻ gãy cổ Cố Duệ để hút máu cô, nhưng lúc này Lộc Hợi xông đến.

Thước ngọc lưu chuyển, Tư Mã cương thi bản tính vốn sợ hắn, nên muốn mang Cố Duệ bỏ trốn.

Cũng đúng, trời đất bao la, hắn tạm thời mang theo người này trốn đi một khoảng thời gian, chờ linh hồn Lộc Hợi tiêu tán rồi lại xuất hiện, thương thế của hắn cũng cần tịnh dưỡng, cả U Châu này còn không phải là địa bàn của hắn sao!

Cương thi cũng biết nhận định thời thế, chỉ tội cho Cố Duệ lại bị bóp cổ một lần nữa.

Mắt thấy sắp cùng Tư Mã cương thi "như chim liền cánh" cao chạy xa bay thì...

Lộc Hợi ở phía sau hai tay bắt hình chữ thập, thước ngọc lơ lửng trong tay, Hàng Văn bên trên lưu chuyển, di chuyển lên trên! Thước ngọc bay lên không trung, lớn dần ra, xoay chuyển trên bầu trời, ánh sáng biếu xuống, toàn bộ không gian hai mươi mét đều bị ánh sáng bao phủ.

"Nhất Xích Phương Viên!" Tên đầu trọc lẩm bẩm, Nhạc Nhu ở gần đó cũng liếc nhìn hắn.

Nhất Xích Phương Viên? Người này biết thuật pháp của Lộc Hợi? Hơn nữa còn là thứ bọn họ chưa từng nghe qua.

Khuê Sơn...

Nhất Xích Phương Viên xuất ra, Tư Mã cương thi đang chạy trốn liền bị đâm đầu vào vòng sáng, trán hắn như bị lửa đốt, liền lùi lại phía sau.

Chạy trốn không được rồi? Cố Duệ đang muốn vui mừng thì chợt lo lắng, không biết tên này có nóng lòng muốn thoát mà ăn thịt cô luôn không.

Ngay đó cô cảm thấy sấm sét trên trời... không xong!

Miệng Tư Mã cương thi mở rộng, sấm sét đánh ra.

Nói thật, Cố Duệ trước giờ không biết cương thi còn có thể nhổ ra sấm sét, trước đây dù là tiểu thuyết hay phim ảnh, cũng đều nói là cương thi sợ lửa, sợ sét, làm gì có cương thi nào nhổ ra sấm sét chứ!

Mấy tên tác giả biên kịch tiểu thuyết kia đúng là não vẫn chưa đủ lớn mà!

Ầm! Sấm sét đánh xuống Nhất Xích Phương Viên, vòng sáng bị nứt ra, Tư Mã cương thi nhìn thấy sấm sét đánh xuống một lần, thì thân thể Lộc Hợi liền nhạt đi một phần.

Ầm ầm ầm! Sấm sét không ngừng đánh xuống vòng sáng, thân thể Lộc Hợi nhạt đến mức dường như không nhìn thấy nữa.

"Không thể để tiếp tục như vậy, chờ đến khi linh hồn hắn tiêu tán nếu như chưa thu phục được con Lôi Cương này, thì mọi người đừng mong có thể sống được, đặc biệt là tên họ Tiết kia! Có Hàng Sư tiền bối của ba trăm năm trước trợ lực còn không có tác dụng, thì trở về chờ ngồi trên Lão Hổ Đẳng đi!" Tên đầu trọc quệt máu trên khóe miệng, nhìn tên Tiết Lương Bình cười lạnh.

Lời uy hiếp này quả nhiên rất hữu dụng.

Tiết Lương Bình mặt mày biến sắc, sau đó oán nhận nhìn tên đầu trọc nói một câu: "Chẳng qua là xem cục diện mà thôi, hà tất gấp gáp."

***

(1) Lão Hổ Đẳng: Một loại công cụ tra tấn thời xưa.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 168: Thay Thế

Trên con đường từ U Châu thông đến Ẩn Nguyệt thôn, mười mấy con tuấn mã đang phi như bay, từ đây đã có thể nhìn thấy Ẩn Nguyệt sơn, thậm chí nhìn thấy thôn xóm trước mặt, nhưng mưa gió bão bùng, y giáp trên người bọ họ đều đã bị nước mưa lạnh ngắt thấm ướt sũng, chẳng qua bọn họ đều là người luyện võ nên cũng không đến nỗi nào, chỉ là nước mưa đánh vào mặt, tầm nhìn bị hạn chế, khiến nội tâm bọn họ có chút nôn nóng.

"Hàn ca, chúng ta đến có kịp không?" Hứa Điển lo lắng vô cùng, trên mặt chẳng còn chút phong lưu đa tình nào của một tháng trước.

Hàn Cao nhìn hắn: "Ngươi không nên đến."

"Ta hỏi huynh mà, sao lại nói cái này chứ!" Hứa Điển có chút bực tức.

"Thanh Vũ các hạ, ngươi..."

Hắn còn chưa hỏi xong, thì mấy con ngựa đột nhiên dừng lại hí lên hoảng loạn, bọn họ nhìn thấy phía trên Ẩn Nguyệt thôn sấm sét chằng chịt, dường như có một thứ gì đó vô cùng khủng bố đang hình thành.

"E là đến không kịp rồi!" Thanh Vũ nhìn sang hướng kia, chân mày nhíu chặt.

"Nhưng vẫn phải đi!" Hắn sờ vào cái bình nhỏ được cất giấu cẩn thận trước ngực.

Ở đầu bên kia, Tiết Lương Bình cũng đang kêu gọi môn hạ liên thủ đối phó Tư Mã cương thi.

Lộc Hợi liếc bọn họ một cái, vung tay áo lên, Nhất Xích Phương Viên nứt ra, khi Tư Mã cương thi xông ra, liền đối mặt với một loạt công kích Hàng Thuật giáng ầm ầm xuống.

Tên đầu trọc nhìn thấy liền đen mặt, hắn là muốn đám người Tiết Lương Bình xuất thủ, nhưng cũng nhắc nhở đối phương đừng khiến Tư Mã cương thi lôi Cố Duệ bỏ trốn, nếu không Cố Duệ sẽ chết chắc, nhưng thật không ngờ Tiết Lương Bình lại ra tay tàn độc như vậy.

Muốn oanh tạc cho Khỉ chết chung sao?

Một tổ ong tuy loạn, tuy yếu, nhưng kiến cũng có thể cắn chết được voi, dù gì cũng phải công phá được trên người hắn.

Cũng may Tư Mã cương thi không cứng rắn phản kháng, bởi vì cơ thể của hắn lúc trước đã bị một đòn của Lộc Hợi làm trọng thương, cho nên hắn né

tránh.

Lộc Hợi dường như sớm biết được hắn sẽ né tránh, thân hình chớp một cái đã đến ngay vị trí hắn nhảy đến.

Thước ngọc trong tay, Lộc Hợi ở trước mắt, Cố Duệ lần đầu tiên nhìn thấy vị Hàng Sư thần bí của ba trăm năm trước ở khoảng cách gần như vậy, nhưng không giống với những người khác, đối với những người khác, cô có thể nhìn thấu được tính cách và hành vi của họ, thậm chí dự đoán trước được, mô phỏng được thủ đoạn của đối phương, nhưng với người này, cô nhìn không thấu, mà ngược lại, là đối phương nhìn thấu được cô.

Thần kinh Cố Duệ rét lạnh, thước ngọc trong tay Lộc Hợi luân chuyển, sau Xích Thốn Phương Viên chính là Đoản Xuyên Chi Thế giống như thanh kiếm vung ra chém thẳng xuống!

Tư Mã cương thi sợ hãi theo bản năng, phản ứng đầu tiên chính là lấy Cố Duệ đưa ra phía trước đỡ đòn.

Tổ tông nhà ông! Truy sát tôi thì coi như bỏ đi, còn lấy tôi làm bia đỡ đạn, làm cương thi cũng không thể nào không biết xấu hổ như vậy chứ!

Cố Duệ làm gì có năng lực tránh được một đòn này, cô cảm giác bản thân mình e là sẽ bị một thước này đánh cho tan thành khói bụi.

Vít! Thước ngọc quả nhiên đang chém xuống đầu Cố Duệ, từ đầu xuyên đến cổ, đến ngực... dường như sẽ chém cả người cô ra.

Lý Đại hùng sợ đến mức cả mặt trắng bệt không còn giọt máu.

Nhưng... Cây thước kia xuyên qua thân thể Cố Duệ, chém vào Tư Mã cương thi ở phía sau lưng.

Thân thể Tư Mã cương thi ngùn ngụt bốc lên khí huyết xanh đen, dường như thi thể bị đánh cho tiêu tán quá nửa.

Nhưng huyết dịch xanh đen kia cũng bắn lên lưng Cố Duệ, khiến Cố Duệ cảm thấy cả lưng lạnh lẽo, thi khí cuốn theo thi huyết thét gào, dường như muốn khảm vào trong thân thể Cố Duệ, ăn mòn huyết nhục trong người cô, Cố Duệ mở miệng liền phun ra một ngụm máu tươi.

"Nghiệt chướng, vẫn còn muốn hại người!"

Lộc Hợi nhăn mày hét lớn, thước ngọc lại xoay chuyển, muốn đâm vào thi thể Tư Mã cương thi, nhưng lại bị Tư Mã cương thi nắm lấy.

"Lội Hợi, những kẻ kia hại ta hơn ba trăm năm phải quanh quẩn trên âm dương lộ, không có được kết cục tốt đẹp. Ta thân là đế vương chí tôn, lại bị ngươi trấn áp từ đầu đến cuối, vốn là ngươi nợ ta, nếu ngươi còn cản ta, thì đừng trách ta và ngươi không đội trời chung!"

Tư Mã cương thi cắn răng gằn từng chữ, chứa đựng tất cả oán hận khôn cùng, oán hận này khiến những du thi vốn đang nằm rạp đều ngẩng đầu lên.

Không xong, linh hồn ý niệm của Lộc hợi đang suy yếu, tà khí của những du thi kia sẽ tăng lên!

Nhưng Lộc Hợi cũng không lui lại: "Nghiệt chướng, ngươi sinh tiền vì đoạt quyền mà sát sinh vô số, nhưng lại có thể nhắm mắt xuôi tay, thế mà huyết mạch của ngươi còn tạo nghiệt, tham vọng trường sinh, lấy ngươi thí nghiệm, dùng hài cốt vô số người đúc thành Trường Sinh Chi Mộ cho ngươi, điều này chọc giận trời xanh, cũng là nhân quả tuần hoàn, ta và ngươi vốn dĩ là không đội trời chung!"

Hai người sát khí ngập trời, khổ cho Cố Duệ kẹt ở giữa: "Hai vị tráng sĩ có lời thì từ từ nói, nếu như không muốn nói, muốn động thủ, thì xin đừng liên lụy đến người đáng thương như tôi."

Cố Duệ bị vây trong thi khí, muốn thoát cũng chẳng có cách nào, cô cảm thấy thi khí bị trấn áp trong người mình lại đang trỗi dậy.

Ông trời ơi, cô đây là đang bước trên con đường biến thành xác sống sao?

Cố Duệ vừa nói xong những lời này, sấm sét trên trời liền mãnh liệt nổi lên, một tia sét đường kính một mét đánh thẳng xuống.

Nơi tia sét giáng xuống chính là chỗ giữa ba người Cố Duệ, Lộc Hợi và Tư Mã cương thi.

Mở miệng nói ra chưa được ba giây liền bị sét đánh, Cố Duệ ơi Cố Duệ, rốt cuộc cô đã gây nên nghiệp chướng gì?

Ầm! Tia sét giáng xuống.

Tư Mã cương thi đột ngột buông Cố Duệ ra bỏ chạy.

Tia sét khổng lồ kia đánh trúng người hắn... Tia sét trắng như tuyết đột nhiên biến thành màu đỏ máu, xâm nhập vào trong người Tư Mã cương thi. Cố Duệ trừng mắt nhìn miệng nó mở ra, ăn sét? Tia sét to lớn như vậy để cho tên này ăn vào, vậy thì hắn có thể bắn ra bao nhiêu sấm sét chứ!

Cố Duệ thầm la lên không ổn, bên tai liền nghe thấy tiếng nói.

"Đây không phải Thất Nhật Trường Sinh của Ẩn Nguyệt, mà là... Hắn muốn lấy thân luyện lôi tiến hóa thành Phi Cương! Thật là một kẻ có dã tâm! Tiêu cô nương hãy núp ra xa một chút."

Hả? Cố Duệ bị một luồn sức mạnh nhẹ nhàng đẩy bay ra.

Lộc Hợi xông đến, tiến vào trong sấm sét, thước ngọc xoay chuyển, trở nên mềm dẻo, biến thành sợi dây thừng quấn chặt lấy hai người.

Lộc Hợi ôm chặt Tư Mã cương thi phóng vào Vĩnh Định hà!

Ông ta muốn làm gì?

Lộc Hợi miệng niệm chú, chú thuật không cần tay vẽ hoa văn, mà trực tiếp hóa thành từng kim quang đại tự, nhảy múa quấn lấy ông ta và Tư Mã cương thi, trong vòng kim quang đại tự, huyết khí của sấm sét càng lúc càng nhạt đi, Tư Mã cương thi phẫn nộ gào thét.

Cũng ngay trong lúc này, trên trời sấm sét điên cuồng, dưới đất Vĩnh Định hà cuồn cuộn sóng, dòng nước chảy xiết như sóng thần cuốn qua, thiên địa phẫn nộ chấn động, người và hoa cỏ cây cối trên mặt đất đều giống như những con kiến, dễ dàng bị đè bẹp.

Khi Lộc Hợi ôm Tư Mã cương thi trầm mình vào Vĩnh Định hà, trong số những người ở đây có kẻ đã nhận ra ý đồ của ông ta.

"Đây không phải là Âm Lôi Thất Nhật Trường Sinh, mà là Ngũ Nhật Lôi Kiếp để Tư Mã cương thi độ kiếp tiến hóa thành Phi Cương, chúng ta đều bị lừa rồi!" Bạch Ngọc Đường sắc mặt khó coi, đám người Tiết Lương Bình cũng đã nhìn ra.

Thất Nhật và Ngũ Nhật không giống nhau, nếu là Thất Nhật, thì bọn họ hiện tại xem như có thể chắn đường hắn, bởi vì Tư Mã cương thi không đủ bảy ngày sẽ không đạt được đỉnh phong, nào ngờ hắn căn bản không cần đợi bảy ngày, hắn chỉ cần năm ngày, lợi dụng trường sinh khí của Ẩn Nguyệt sơn lấy làm tinh hoa độ hóa của bản thân, lấy tu vi ba trăm năm độ kiếp thành Phi Cương!

Đây chính là kế hoạch tiếp theo của Lỗ đại sư và Khổng nhị thúc? Nếu đúng như vậy, thì hai người này đã chết quá sớm rồi, nếu như không phải, vậy thì e rằng... Lỗ đại sư và Khổng nhị thúc đều bị Tư Mã cương thi lợi dụng rồi.

Con cờ, hay là người hạ cờ?

"Lộc Hợi tiền bối là muốn mượn sức mạnh của nước sông làm tiêu tán bớt sức mạnh của sấm sét, nước có thể dẫn điện, Vĩnh Định hà rộng lớn như vậy, đủ để làm giảm bớt đi sấm sét trên người Tư Mã cương thi, khiến hắn không thể tiến hóa thành Phi Cương lợi hại hơn!"

Phi Cương không phải dễ tiến hóa, nhưng cho dù Tư Mã cương thi thất bại, nhưng sấm sét mà hắn dẫn đến cũng đủ để tiêu diệt sạch những người có mặt ở đây.

Lộc Hợi là muốn cứu bọn họ.

Hy sinh thân mình.

Cố Duệ hiểu rồi, nhưng lại dường như không hiểu lắm, dù sao thì cô và Lộc Hợi cũng không phải những người đi chung đường.

Nhưng... Cô cảm thấy sự việc này vẫn chưa kết thúc, cô vô thức cúi đầu nhìn xuống những dòng hắc khí đang quấn lấy bản thân.

Mẹ kiếp! Cô hít một hơi, nhìn tên đầu trọc hét lớn: "Lão đầu trọc chết tiệt, mau..."

Khi tên đầu trọc quay đầu lại, hắn nhìn thấy tiểu đồ đệ đang giơ tay về phía hắn trong một giây liền bị thi khí đen kịt kéo lấy, cuốn vào trong dòng sông cùng với Lộc Hợi và Tư Mã cương thi.

Bộp! Cố Duệ vươn tay níu lấy một nhành liễu... Cố Duệ hoàn toàn sụp đổ, hết lần này đến lần khác, mẹ kiếp, hết quỷ rồi đến tà ma, rồi đến cương thi, tất cả đều mắc chứng thích kéo người hả?

"Khỉ, Khỉ!" Lý Đại Hùng bị dọa xanh mặt, điên cuồng chạy đến...

Rắc!

Cành liễu gãy! Khi Cố Duệ buông tay rơi vào trong dòng nước xiết thì... Bộp!

Một bàn tay nắm lấy cô, ngón tay thon dài nắm thật chặt, Cố Duệ nhìn lên.

"Yêu Yêu!"

Yêu Yêu nắm chặt lấy Cố Duệ, nhưng Yêu Yêu mỏng manh yếu đuối, dường như sắp bị cuốn vào chung, cảnh này khiến tên đầu trọc đang đứng ở đằng xa giật bắn mình, còn may! Lý Đại Hùng cũng vội vàng chạy đến!

May cái đầu ông! Lý Đại Hùng cũng sắp bị cuốn đi, không nhìn thấy cây liễu mảnh mai cũng sắp bị nhổ văng gốc sao? Lý Đại Hùng cắn răng đến mức chảy cả máu.

Lão tử sẽ phải một lúc đưa tiễn cả ba đồ đệ?

“Các người đứa nào dám buông tay, lão tử sẽ róc xương đứa đó!” Tên đầu trọc gào lên điên cuồng xông tới...

Lời vừa nói xong, cây liễu nhỏ đã bị Lý Đại Hùng nhổ lên.

Tên đầu trọc: Mẹ kiếp, cậu không thể tìm một cái cây lớn hơn, cứng chắc hơn một chút sao?

Đám người Nhạc nhu bây giờ mới phản ứng lại, nhưng đã không còn kịp nữa, tốc độ quá nhanh, ba người Cố Duệ đã bị kéo vào trong xoáy nước...

Cố Duệ cắn răng, dùng tay chém lên cổ tay Yêu yêu, nhưng... Yêu Yêu không buông tay, Cố Duệ bất giác nhìn anh.

Yêu Yêu buông tay Lý Đại Hùng, từ trong tay áo lấy ra một thanh tiểu đao, cắt một đường lên cánh tay mình, máu tươi phun ra...

“Không!”

Thi khí quấn quanh Cố Duệ ngửi thấy mùi máu tươi liền lập tức chuyển sang quấn lấy Yêu Yêu...

Yêu Yêu bị thi khí quấn lấy, kéo Cố Duệ một cái rồi ném cô đi.

Cố Duệ bị ném đi đụng vào người Lý Đại Hùng, hai người cùng bị đẩy văng lên hướng bờ sông...

Còn Yêu Yêu thì bị cuốn vào trong xoáy nước, Tư Mã cương thi đang xông đến...

Một người trong xoáy nước, một người bay trên không, Cố Duệ nhìn thấy Tư Mã cương thi đang bị kim quang quấn lấy giơ tay ra bắt lấy Yêu Yêu.

Cô không biết hắn muốn làm gì.

Hắn nếu như đã không độ được lôi kiếp này, cũng thoát không khỏi Lộc Hợi, vậy đành bắt một người sống để giúp hắn đoạt lấy một đường sinh cơ... đoạt cái gì?

Vốn dĩ nên là cô, nhưng Yêu Yêu lại thay thế cô.

Cố Duệ trừng mắt nhìn sấm sét dày đặc trên bầu trời, một cái vòng xoáy đang hình thành.

Phi Cương chi kiếp (1) sắp bắt đầu rồi.

Ầm! Nước sông cuồn cuộn, chiếc thuyền trên mặt sông cũng lắc lư, nhưng xem như vẫn còn an toàn, chỉ là người trên thuyền ít nhiều cũng bị những gì vừa diễn ra liên tục trước mắt làm cho sợ hãi.

“Thiếu đông gia!” Có người lo lắng lên tiếng, nhưng thiếu đông gia kia vẫn đứng bất động trước thuyền, phía bờ bên kia, giữa khung cảnh sấm rung chớp giật, có hai người giống như sao băng, bị cuốn vào lốc xoáy của dòng sông...

Sắp kết thúc rồi?

“Khỉ!” Đột nhiên có một tiếng gọi truyền đến, mọi người bất giác nhìn sang, chỉ thấy Cố Duệ vừa rớt xuống đất liền giống như con cá chép giãy một cái lập tức bò dậy, cô phóng đi, trong lúc bỏ chạy liền giơ tay nhổ lấy Thanh Xích của tên đầu trọc bị cắm trong đất ra.

Trên Thanh Xích kia còn dính một ít bùn đất.

***

(1) Kiếp nạn để độ kiếp thành Phi Cương.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 169: Khí Thế

Cố Duệ vừa chạy vừa dùng tay ném ra, Thanh Xích bay theo vòng cung, người cũng nhảy lên.

Thanh Xích xoay vòng trong không trung, rồi lại quay lại, boomerang?

Cố Duệ đạp lên Thanh Xích vừa bay vòng lại, dùng lực nhảy lên!

Bảy tám mét!!!

Kỹ xảo này... đây là một loại kỹ xảo thân pháp mượn lực dùng lực, trình độ cực cao.

Cô nhảy vào dòng nước đang thét gào kia...

Một giây đó, tên đầu trọc đột nhiên cảm thấy đồ đệ này của bản thân trên người có một loại khí thế...

Một loại khí thế không chịu lùi bước.

Cố Duệ lúc nhảy lên không trung, trong đầu nhớ lại ngày cô mới bước vào sơn môn, tên đầu trọc hỏi cô một câu hỏi.

Cố Duệ, cô có duyên gia nhập sơn môn bọn ta, nhưng đã từng hỏi qua bản thân mình thế nào mới là một Hàng Sư chưa? Khi cô hiểu được nó, hãy quyết định có muốn chính thức trở thành một Hàng Sư hay không.

Lúc đó trong lòng cô chứa đựng quá nhiều thứ, cũng có quá nhiều ý thức kháng cự và thăm dò về cái thế giới này, do vậy cô hỏi ngược lại: "Nếu như tôi không trả lời, vậy tôi không thể bước vào cửa Khuê Sơn các người?"

Tên đầu trọc lắc đầu cười.

Sau đó cô nói: "Tôi không muốn trả lời, bởi vì dù sao tôi cũng muốn trở thành Hàng Sư, hỏi cái này chẳng có ý nghĩa gì cả."

Tên đầu trọc nhìn cô rất lâu, cuối cùng cũng không nói gì.

Bây giờ cô đột nhiên đã có được đáp án, đáp án này chính là...

Cố Duệ nhảy lên, hướng vào xoáy nước trước mặt, cô nhìn thấy Tư Mã cương thi đã nắm được Yêu Yêu, cô nhìn thấy Tư Mã cương thi mở to miệng, cũng nhìn thấy ánh mắt Lộc Hợi ở phía sau nhìn đến.

Đây là một loại ngầm hiểu ý, lại cùng nhau phối hợp lần nữa?

Tay trái Cố Duệ miết chặt Bạch Cốt Tháp trước ngực, tay phải giơ lên, ngón tay ấn vào chiếc nhẫn, tư thế ngắm bắn, tất cả Hàng Lực trong người đều phát động, cũng ngay lúc này, mảnh ngọc đuôi cá cô đeo trên eo cũng phát nhiệt.

Cô chỉ có một cơ hội mà thôi.

Ngắm chuẩn.

Tách! Đôi cánh Tử Mẫu Phi Diệm Nỏ mở ra, khóa cơ quan nỏ khởi động, đầu nỏ có một mũi tên màu đỏ phát sáng.

Đó là một màu đỏ vô cùng chói mắt, giống như ánh lửa đỏ.

Miệng Cố Duệ khẽ động, chú ngữ phát ra khiến tất cả mọi người đều sững sờ.

Rất ngắn.

Chỉ có hai chữ.

Lòng cô mặc niệm, miệng niệm chú.

Vèo... soạt!

Cây nỏ tinh tế đang dang cánh ra kia ước chừng dài một thước, ánh lửa bắn ra như một con chim lửa đỏ rực, đôi cánh dang rộng tầm ba bốn mét, hình dáng tuyệt đẹp, mang theo sức nóng xua tan tất cả lạnh lẽo, ánh sáng của nó có thể đẩy lùi hắc ám.

Ngọn lửa chân chính, đúng là cần phải sáng chói tuyệt mỹ đến kinh người như thế này.

Ngay trong khoảnh khắc đó, Yêu Yêu được Lộc Hợi nắm lấy, ném đi.

Lộc Hợi cất tiếng cười vang, khi con chim lửa đỏ đâm vào ngực Tư Mã cương thi, hắn tự nổ.

Ngọn lửa và sấm sét cùng chồng chất lên, nổ tung, ầm ầm! Cả cái xoáy nước đều bị lửa và sấm sét bao phủ, đốt cháy và nổ tung.

Biển lửa, đây chính là một biển lửa đang bốc cháy ngùn ngụt.

Tư Mã cương thi trong biển lửa thét gào, vòng xoáy sấm sét trên trời đang chuẩn bị giáng xuống cuối cùng cũng dừng lại... người chưa kịp độ kiếp đã bị giết, thì còn độ cái rắm gì nữa!

Tất cả mọi người đều chạy đến bên bờ sông, chỉ nhìn thấy Tư Mã cương thi kia đang vặn vẹo trong biển lửa: "Không, ta không cam tâm! Không cam tâm..."

Hắn vươn tay ra, thi khí ngùn ngụt gào rú... Nhưng cuối cũng vẫn tiêu tán đi, bởi vì bất kể hắn có phóng ra bao nhiêu sấm sét, cũng đều bị dòng nước cuốn hết đi...

Kết thúc rồi? Cố Duệ sau khi nhảy lên không trung bắn ra mũi tên tuyệt diễm kia, thì cảm thấy trước mắt tối sầm, cô bị ngọn sóng cuốn đi, kéo vào trong biển lửa.

"Khỉ!"

"Cố cô nương!"

Thình thịch thình thịch... có người nhảy xuống sông bơi sang...

Nhưng Cố Duệ đang chìm dần vào trong dòng nước, cô chỉ cảm thấy trước mắt mình là một mảng màu đỏ, ngay cả trong nước cũng đều là lửa và sấm sét sao?

Cô sẽ chết sao...

Cô điên cuồng cử động hai tay và hai chân, cô muốn bơi đi, đột nhiên... Chân bị nắm lấy, cô quay đầu nhìn, chính là Tư Mã cương thi đã bị thiêu đốt thành xương khô đang trừng mắt nhìn cô. Hắn kéo Cố Duệ, muốn cắn vào cổ cô, hút lấy máu để bù đắp thi thể bị thiêu cháy.

Mẹ kiếp, ông bị thiêu đốt thành xương khô cũng không chịu buông tha cho tôi sao!

Cố Duệ tức giận, con giun xéo lắm cũng quằn, cô vung quyền đánh vào mặt hắn, chân cũng đạp lên người hắn, điên cuồng đấm đá!

Nhưng Cố Duệ đã cạn kiệt sức lực, đạp hai cái liền bị đối phương tóm chặt cổ, khi răng nhanh của hắn chuẩn bị cắm vào cổ cô...

...Tôi sắp chết rồi?

Cố Duệ: *Tôi luôn bị truy sát, sắp bị ăn rồi.*

Tư Mã cương thi: *Ta luôn đi truy sát, sắp được ăn rồi.*

Hiện tại cuối cùng cũng thấy được kết quả cuối cùng rồi.

Trong thống khổ, Cố Duệ đột nhiên cảm thấy bàn tay đụng phải một thứ lạnh lẽo, cô cúi đầu nhìn thấy trên hông tên này có mảnh ngọc bội đen trắng gắn trên sợi dây xích màu đen.

Cố Duệ vừa nhìn thấy trong đầu liền hiện lên ý nghĩ... Âm Dương Bội!

Cái tên quỷ này sống dai như đỉa, đã vậy còn muốn bắt cô và Yêu Yêu để cầu sinh, e là do có Âm Dương Phù này bảo hộ, nhờ sức mạnh trường sinh bất tận mà tránh thoát được âm dương.

Cố Duệ trong lòng nổi lên suy nghĩ độc ác, trực tiếp kéo lấy Âm Dương Phù.

Ngay khi kéo lấy Âm Dương Phù này, cô cảm thấy lửa và sấm sét trong nước chẳng còn gây ra bất kỳ tổn thương nào với cô, mà lại có một nguồn năng lượng nóng lạnh lưu chuyển tiến vào trong người cô. Cố Duệ giật mình. Cô nhìn thấy lửa đỏ điên cuồng nuốt lấy Tư Mã cương thi. Cố Duệ giơ chân đạp hắn bay ra, nhưng vẫn chưa cam tâm, cô hung hãn đạp thêm một cái vào mặt hắn.

Trong màn lửa đỏ, gương mặt Tư Mã cương thi bị Cố Duệ đạp tan thành mảnh vụn, cả bộ thi thể đều biến thành tro bay đi, biến mất vào làn nước.

Nhưng lúc này, Cố Duệ cũng cảm thấy tầm nhìn trở nên mơ hồ.

Khí lực kiệt quệ, sức mạnh khô cạn, mất máu quá nhiều, thi độc phát tác, cô không xong rồi.

Cố Duệ miết chặt Âm Dương Bội, ngẩng đầu nhìn lên, mặt nước rực lửa kia cách cô càng lúc càng xa.

Thật mệt mỏi, như thế này quả thật rất mệt mỏi.

Cố Duệ đang dần dần chìm xuống nước, cô nhìn thấy Bạch Cốt Tháp trên cổ mình trôi nổi bồng bềnh, nó đang phát sáng.

Giống như ngọn đèn sáng rực trong bóng tối.

Có một đêm, cô được cha mình dẫn lên đỉnh núi Hoa Sơn nhìn trời đêm, ánh sao lấp lánh, cha cô chỉ về phía sao Bắc Đẩu trên bầu trời, kể cho cô nghe lịch sử của nó.

Cô lại cố ý nói về Thánh Đấu Sĩ Tinh Thỉ, lại còn dẫn chứng hùng hồn, khiến cha cô tức giận không thôi, mẹ cô ở bên cạnh cười vui vẻ, khoác thêm áo cho cô, sợ cô bị lạnh...

"A Duệ này, cuộc đời mỗi người kỳ thực chính là một ngôi sao trên trời."

"Được rồi được rồi, có phải ba muốn nói với con, con người chết đi sẽ hóa thành một ngôi sao trên trời, bảo vệ những người họ yêu thương đúng không? Ha ha, con không thích uống canh gà cho tâm hồn đâu!"

"A Duệ ngốc, cha là muốn nói với con, người sống mới là ngôi sao, người chết không phải, người chết sẽ không nhìn thấy được ánh sáng, chỉ có người sống mới có thể mang đến ánh sáng cho người khác, dẫn đường cho người khác. A Duệ, con phải làm ngôi sao sáng rực rỡ nhất nhé!"

Đáy mắt Cố Duệ rưng rưng, cô nhìn Âm Dương Bội đang nắm chặt trong tay phát ra ánh sáng, sau một phút suy nghĩ, cô ấn nó vào trong tim, tay trái miết chặt mảnh ngọc đuôi cá.

"Tôi không muốn chết, không thể chết, tuyệt đối không thể chết!"

Đột nhiên, lồng ngực nóng lên, cô mơ hồ nhìn thấy đuôi rồng, một cái đuôi rồng khổng lồ đang uyển chuyển bơi trong nước, quấn lấy thân thể cô... Trong bóng tối, cô dường như nhìn thấy hai con mắt cực lớn.

Đây là... Thái Khuê?

Trên bờ sông, Tư Mã cương thi đã hoàn toàn bị nhấn chìm trong nước, biển lửa vẫn còn lưu lại ngọn lửa, nhưng Cố Duệ đã không còn dấu tích, chỉ có ba người Khuê Sơn cùng Nhạc Nhu, Bạch Ngọc Đường và vội vàng bơi qua.

"Hết cứu rồi, như thế làm sao còn có thể sống chứ!"

"Thật tiếc, tiểu cô nương đó thật lợi hại."

"Là Hàng Khí kia lợi hại chứ..."

"Hẳn là Lộc Hợi tiền bối lợi hại."

Mọi người không ngừng tranh luận, nhưng đều không nói rõ được ban nãy đã phát sinh chuyện gì, dù sao thì mọi thứ cũng rất cổ quái, vẻ mặt của Tiết Lương Bình cũng vô cùng phức tạp.

"Thất sư thúc, hiện tại..." Tề Khinh Hà cất tiếng hỏi. Tiết Lương Bình chau mày, trầm tĩnh nói: "Tư Mã cương thi đã bị nhấn chìm, U Châu chúng ta cũng xem như có thể thái bình, nhưng vẫn còn phải khắc phục hậu quả, tiếc là có quá nhiều người hy sinh, chờ chúng ta trở về sư môn, sẽ báo cáo với chưởng môn... sẽ có khen thưởng."

Ta nhổ vào! Ai cần phần thưởng của các người!

Tuy đám tán tu biết biểu hiện của mình cũng không tốt, nhưng tốt xấu gì tán tu bọn họ cũng tốt hơn đám Bắc Đường, uổng công Bắc Đường tự nhận mình là môn phái bảo hộ U Châu!

Đúng là đồ cặn bã!

Chính vào lúc này... "Trời ơi, đây là cái gì?"

Mưa bão sấm chớp trên trời đã dừng lại, thật là cổ quái, mây đen tản đi để lộ ra bầu trời đêm quang đãng, bầu trời đêm này thật là quá sáng, mặt trăng treo trên cao, ánh trăng trong trẻo, mọi người nhìn thấy trên mặt Vĩnh Định hà, có một thanh thước ngọc đang trôi nổi!

"Chí bảo!" Dường như ánh mắt tất cả Hàng Sư đều phát sáng, đồng loạt bay đến, tên đầu trọc và Bạch Ngọc Đường đang ở giữa sông, Tiết Lương Bình là người mạnh nhất, tốc độ của hắn là nhanh nhất, mắt thấy sắp bắt được thước ngọc thì...

Thước ngọc đột nhiên xoay chuyển, phóng thẳng vào phía vách núi chém tới!

Ầm! Cả ngọn núi đều chấn động, rắc... rắc... đất đá trên vách Ẩn Nguyệt sơn từng khối từng khối rơi xuống, cuối cùng để lộ ra một khối Nguyệt Nha lõm vào.

Cả khối Nguyệt Nha này trắng như tuyết, phản chiếu ánh trăng trên bầu trời, thước ngọc kia từ vách núi bay ngược trở lại... phóng vào trong Vĩnh Định hà!

Vút! Thước ngọc xuyên vào khúc sông, bọt nước bắn lên, Yêu Yêu đang ở phía trước dường như nhìn thấy được chỉ dẫn, vội vàng lặn xuống.

"Thước ngọc đó lẽ nào là?" Trên thuyền có người giật mình.

Một lát sau... Phụt! Thước ngọc nổi lên mặt nước, có một bàn tay đang nắm lấy nó, trắng bệch mảnh mai, trên đầu ngón tay còn có một chiếc nhẫn.

Ngay lập tức, Yêu Yêu vớt Cố Duệ từ trong nước lên, gương mặt tuyệt đẹp kia khiến người ta hít thở không thông, giống như tiên nữ trong nước, gương mặt trắng ngọc thanh thoát, nhờ thêm làn môi đỏ hồng mà trở nên mỹ lệ tuyệt thế.

Chỉ là... không có hô hấp.

Thước ngọc mang theo hai người bay vào bên bờ hồ, Yêu Yêu ôm lấy Cố Duệ, ngón tay run run: "A Duệ, A Duệ!"

Yêu Yêu đang sợ hãi, đáy mắt đã phiếm hồng. Cố Duệ chẳng hề có một chút hơi thở.

Bên cạnh có nhiều Hàng Sư tiến lên, nhìn thấy Cố Duệ chết chắc rồi, cõi lòng họ đều đánh bộp một cái, có bao nhiêu người đang dán mắt vào thước ngọc cô đang nắm chặt trong tay?

Tiết Lương Bình liếc cây thước ngọc, bước đến bên cạnh mở miệng nói: "Xin hãy nén bi thương, còn thanh thước ngọc kia là di vật của Lộc Hợi tiền bối, nên để Bắc Đường chúng ta mang về giao cho chưởng môn xem thử..."

Hắn nói xong liền muốn tiến lên lấy thanh thước ngọc... phải nhanh chóng trước khi tên đầu trọc, Bạch Ngọc Đường và Nhạc Nhu quay trở lại.

Ngay khi Tiết Lương Bình sắp chạm vào thước ngọc, hắn nhìn thấy ánh mắt Yêu Yêu.

Đó là vẻ mặt gì? Thanh thoát nhưng tuyệt sắc, thánh thiện nhưng yêu ma, ánh mắt tựa những đóa hồng nở rộ nhưng lạnh lẽo, cứ như đang tát vào mặt hắn, hắn liền cảm thấy tức giận, chỉ là một tên đệ tử Khuê Sơn cỏn con, ngoài cái vẻ đẹp bên ngoài ra, chẳng có Hàng Lực cũng chẳng có Hàng Thuật vậy mà dám nhìn hắn với ánh mắt như vậy?

Tiết Lương Bình trong cơn phẫn nộ khẽ động ngón tay, ngay khi ánh sáng lạnh lóe lên...

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 170: Nhận Chủ

Ánh trăng từ trên trời chiếu xuống, chiếu lên trên Nguyệt Nha, ánh sáng bạc lóa mắt phản xạ lại, một hình thù mơ hồ cực lớn bồng bềnh trong không trung.

Là Lộc Hợi!

Lộc Hợi đứng giữa không trung, bất kể là người trên bờ, hay là người trên thuyền, cũng đều vô cùng kinh ngạc.

Ông ấy không phải hồn phi phách tán rồi sao?

"Là tàn hồn trên tường, ông ta đã có dự tính từ trước, rất có ý vị." Đông thiếu gia nhìn Nguyệt Nha trên tường, ánh mắt lưu chuyển.

Lộc Hợi nhìn Cố Duệ.

Nói một cách chính xác là đang nhìn thước ngọc Cố Duệ nắm trong tay.

"Ngươi muốn cứu cô ấy, xem ra là có duyên với cô ấy? Ta sắp tiêu tán rồi, ngươi không thuộc về ta, cũng không thuộc về nơi này, chi bằng để ta đưa ngươi trở về."

Thước ngọc phát ra ánh sáng óng ánh, sau đó rung lên.

Lộc Hợi cười khổ: "Vậy ngươi muốn thế nào, ở lại nơi đây để bọn người tham lam kia gây chuyện, tạo thành loạn lạc? Tu vi đám người này chẳng ra gì, định lực lại càng không ra gì, chắc chắn sẽ có rất nhiều người chết."

Những lời này khiến cho tất cả Hàng Sư ở đây đều đỏ mặt.

A hi hi, lời của vị tiền bối này thật vô cùng thẳng thắn!

Nhưng mà... Thước ngọc không nói gì, sau đó nó rung một cái rồi bay đi.

Bỏ đi? Ai dà, bảo bối này muốn đi rồi, là muốn để cho đám người bọn tôi mất đi cơ hội trở nên tham lam?

Mọi người đều đau buồn như chết cha chết mẹ.

Nhưng ngay lúc này, thước ngọc đang bay đi lại đột nhiên quay đầu...

Dưới ánh mắt kinh ngạc của Lộc hợi, nó trực tiếp cắm vào trong bụng Cố Duệ!

Đâm xuyên!

Máu bắn lên má Yêu Yêu, anh cũng sững sờ.

Quan chúng: *Gì chứ? Đây là muốn sát thi sao?*

Ngay lúc này... Ục ục ục, máu từ bụng Cố Duệ điên cuồng chảy ra, bao phủ thước ngọc... xâm nhập vào, quấn xanh, từng sợi từng sợi tơ máu như dòng nước phủ lên, trông giống như huyết phỉ thúy.

San hô trong nước, huyết phủ trong mây.

Sau một lúc, thước ngọc từ vết thương bay ra, ngoan ngoãn rơi vào trong tay Cố Duệ, trên thước ngọc trắng muốt như tuyết bây giờ có thêm vài đường tơ máu, dáng vẻ này đẹp đến yêu nghiệt, khiến tất cả mọi người đều thèm muốn.

"Nhận chủ rồi, thế mà lại nhận chủ rồi! Hàng Khí có thể tự động nhận chủ rõ ràng là Hàng Khí có Linh Khí, ngay cả Bắc Đường ta cũng chỉ có một thanh Linh Khí..." Tiết Lương Bình lẩm bẩm, ánh mắt lóe lên, những Hàng Sư còn lại cũng là ghen tị không thôi.

Cố Duệ mở trừng mắt ra, vừa sờ đến bụng liền thấy một lỗ đầy máu, đau chết được!

Cái quái gì thế! Cô mới trở về từ Quỷ Môn Quan, vừa tỉnh dậy đã thấy bụng bị đâm một lỗ?

"Tiểu cô nương, cô từng học qua Hàng Chú mà trước đây ta sử dụng?"

Cố Duệ nghe thấy Lộc Hợi hỏi cô, đối với người lợi hại hơn mình, có thể giết mình tức khắc, trong hoàn cảnh không đối địch, cô cũng chẳng tiếc gì chút tôn trọng.

"Không có."

Không có? Lộc Hợi dường như có điều suy nghĩ: "Vậy cô biết ý nghĩa là gì không?"

Lần này đến lượt Cố Duệ suy tư, cô trả lời: "Trừ tà?"

Nếu như thật sự biết rõ thì sẽ không có ngữ khí phản vấn như vậy.

Lộc Hợi nhìn cô một hồi rồi cất tiếng: "Cô là Hàng Sư thiên sinh, đây ắt hẳn là mệnh của cô."

Ắt hẳn? Ông ta dường như cũng không chắc chắn, như vậy ông cũng nhìn không thấu lai lịch của cô?

Rất tốt rất tốt!

Cố Duệ nhếch khóe miệng: "Ông hỏi tôi hai câu hỏi rồi, tôi cũng có một câu hỏi."

"Nói."

"Vết thương trên bụng tôi là ai làm, tôi sẽ hành chết hắn!"

Biểu cảm Lộc Hợi có chút biến đổi: "Duyên phận."

"Ai là duyên phận? Tôi muốn giết chết hắn!"

"..."

Lộc Hợi có chút bó tay, nhưng sau đó ông nhìn sang một người, Cố Duệ cũng nhìn theo ánh mắt của ông, a, là tên họ Tiết kia!

Còn chưa đợi Cố Duệ kịp oán hận, Lộc Hợi đã phất tay áo một cái, Tiết Lương Bình cảm thấy không ổn, nhưng hắn chưa kịp mở miệng thì đã bị ánh sáng đánh ói, trực tiếp tan biến thành bột phấn.

Đám người Bắc Đường đều run như cầy sấy.

"Tham, sân, khiếp, tâm địa độc ác, Hàng Sư như vậy thật quá mất mặt, lẽ nào thế hệ Hàng Sư các người sau ba trăm năm lại sa đọa đến mức độ này?"

Khụ, lời này không ai dám nói đỡ cho Tiết Lương Bình... Tiền bối người lợi hại, người nói đều đúng cả.

Đây vốn dĩ chính là thời đại "cường giả vi tôn"!

Nhưng tất cả mọi người đều biết Tiết Lương Bình là chịu tội vì cây thước ngọc kia,

Người Bắc Đường vừa kinh ngạc vừa sợ hãi, Tề Khinh Hà muốn nói gì đó nhưng Tiêu Kính Long đã kéo lại.

Không được, Tiêu Kính Long lắc đầu.

Lộc Hợi cũng chẳng quan tâm đến bọn họ, ông ngẩng đầu nhìn vách núi Ẩn Nguyệt, cuối cùng chắp tay cúi đầu, sau đó lại xoay người về phía đông.

Lúc này, thần sắc của ông vô cùng cẩn thận, ánh mắt xa xăm, phất tay áo, thi lễ, cong người.

"Đệ tử Lộc Hợi bất tài, ba trăm năm trước không thể ngăn chặn âm mưu mộ cương thi, khiến vô số người táng mệnh, là đệ tử vô năng, hổ thẹn với sư môn, hổ thẹn với thiên địa, nay đã giải quyết được tên cương thi này, nguyện hồn diệt tế linh, đưa tiễn oan hồn đến Âm Dương Lộ, đây là tâm nguyện của đệ tử, hồn phi phách tán cũng không hối hận! Cầu sư môn chấp thuận."

Cuối cùng Lộc Hợi quỳ xuống đất.

Cái quỳ này khiến rất nhiều Hàng Sư không quỳ cảm thấy có một loại hổ thẹn khó nói thành lời, lúc trước còn cảm thấy Lộc Hợi tiền bối này là do mạnh hơn bọn họ, nên bọn họ mới khiếp sợ, nhưng lúc này họ lại cảm thấy đối phương một thân chính khí, cương trực uy dũng, chính loại tinh thần này mới là thứ thật sự chế ngự bọn họ.

Cố Duệ cũng nhìn Lộc Hợi, người này tuy rằng đang quỳ, nhưng lại vô cùng hiên ngang bất khuất!

Có điều... thứ kia rốt cuộc là gì? Sư môn của Lộc Hợi? Không phải tương truyền Lộc Hợi là tán tu sao?

Trong khi Cố Duệ còn đang nghi hoặc thì... Phương đông! Chính ở phía đông mà dòng Vĩnh Định hà chảy đến xuất hiện một cánh cổng khổng lồ, khí thế khổng lồ đó cuồn cuộn bốc lên, chảy lên mặt sông, cuối cùng hình thành một con đường mông lung hư vô.

Trời ơi, đây là cái gì? Mọi người đều sững sờ,

Đây tuyệt đối không phải là cánh cửa... của nhân gian?

"Quỷ... Quỷ Môn?"

Cố Duệ cũng phát lạnh, cô đây là thật sự xuyên không rồi sao, mẹ kiếp, ngay cả Quỷ Môn Quan cũng đã nhìn thấy rồi?

Ngay lúc này, Ẩn Nguyệt sơn nứt ra, những cái bóng xám thi nhau bay ra.

"Là quỷ hồn! Đây là quỷ hồn của những người chết oan!"

Trong núi thi hài chất đống, vô số quỷ hồn bị giam giữ trong đó hơn ba trăm năm không được giải thoát, hôm nay, bọn họ cuối cùng cũng có thể được giải thoát rồi.

Từ bên trong cánh cửa lớn kia truyền đến âm thanh vừa xa xăm lại vừa lạnh lẽo.

"Lộc Hợi, phạt ngươi dẫn dắt oan hồ độ Âm Dương Lộ, đến lúc tất cả bọn họ chuyển sinh, không được sai sót!"

Lộc Hợi vui mừng, khóe mắt rưng rưng, lạy tạ: "Vâng."

Ông đứng dậy, trường bào biến thành bạch y, thân hình lơ lửng như quỷ mị, tiến về phía trước, ngàn vạn linh hồn ngoan ngoãn đi theo phía sau ông.

Nhưng số lượng quá nhiều, có rất nhiều quỷ hồn đi ngang qua trước mặt đám người Cố Duệ, tuy rằng đa số mọi người đều là Hàng Sư, nhưng quỷ hồn với quy mô lớn như vậy đi đến Âm Dương Lộ, thật khiến cho không ít người sợ mất mật.

... Đáng sợ nhất chính là Quỷ Môn Quan và con đường kia.

"Người sống bước lên con đường này, máu thịt sẽ lập tức hóa thành hư vô, Quỷ Lộ chỉ có quỷ mới có thể đi!"

Tất cả quỷ hồn đã tiến vào trong cánh cửa, Lộc Hợi là người sau cùng, ông đột nhiên quay đầu nhìn bọn họ với ánh mắt thâm thúy.

Cũng không biết là đang nhìn ai, nhưng Cố Duệ chợt giật mình.

Ánh mắt của ông già này là ý gì chứ?

Dường như... đang cười?

Cố Duệ cả người đều cảm thấy không ổn, không, nên nói là thân thể cô vốn dĩ đã rất suy yếu rồi, cô không nhịn được nắm lấy tay Yêu Yêu.

"Yêu Yêu."

"Thi độc của tôi muốn phát tác rồi!"

Lúc Cố Duệ ngất đi, chân mày Yêu Yêu liền nhíu chặt.

Nhạc Nhu và Bạch Ngọc Đường đã lên đến bờ. Nhạc Nhu chạy đến xem mạch cho Cố Duệ: "Tình hình không ổn, thi độc trong người cô ấy lại phát tác, hơn nữa lần này độc trúng phải quá nặng, thuốc giải độc của tôi đã dùng hết rồi."

Tình hình này quả thật nan giải, Nhạc Nhu và Yêu Yêu hiện tại đang thiếu giải độc đơn.

Nhạc Nhu sững sờ nhìn Bạch Ngọc Đường, mặt hắn trắng bạch, đương nhiên cũng đang có thi độc trong người, nhưng hắn lại lấy giải độc đơn ra.

"Ta và cô ta không hợp, nhưng suốt chặng đường này, tính ra quả thật cô ta cũng đã cứu ta nhiều lần, viên giải độc hơn này, coi như hòa."

Hắn không quan tâm Nhạc Nhu và Yêu Yêu có lấy hay không, hắn buông tay, viên giải độc đơn rơi xuống, sau đó hắn đi ra bên cạnh ngồi thiền, bức thi độc trong người ra.

Nhạc Nhu cầm lấy giải độc đơn, đưa cho Yêu Yêu, sau đó đến trước mặt Bạch Ngọc Đường: "Huynh cứu ta nhiều lần, đã vậy, ta cũng nên trả huynh một lần."

Bạch Ngọc Đường nhìn cô, gật đầu, xem như đồng ý.

Tề Khinh Hà nhìn hai người kia, cắn chặt môi, sau lưng nghe thấy tiếng Tiêu Kính Long thấp giọng nói: "Muội không cần lo lắng hai người bọn họ, hai người bọn họ tuyệt đối không thể ở cùng nhau."

Tề Khinh Hà sững người, nhưng cũng gật đầu.

Là không thể ở cùng nhau.

Yêu Yêu cho Cố Duệ ăn giải độc đơn, nhưng anh biết một viên này cũng chẳng có tác dụng gì.

"Yêu Yêu cô nương, tôi ở đây cũng có một viên giải độc đơn." Có một vị tán tu lấy ra một viên giải độc đơn, Yêu Yêu kinh ngạc, đối phương cũng đỏ mặt: "Thân làm một tiền bối, mà còn không anh dũng được bằng Cố cô nương, thật là hổ thẹn, nếu như không có Cố cô nương, Lộc Hợi tiền bối cùng sư đồ Khuê Sơn các người ra sức cố gắng, thì hôm nay tại hạ nhất định đã chết không có chỗ chôn ở nơi này, xin cô nương hãy thu nhận giúp!"

Có người thứ nhất tất có người thứ hai, liên tiếp có người lấy giải độc đơn của mình ra, nhưng Yêu Yêu lắc đầu: "Các vị giữ lại đi."

A, vậy mà lại không cần, lẽ nào là không muốn tha thứ cho bọn ta?

Tất cả mọi người cảm thấy xấu hổ, nhưng Yêu Yêu nói: "Du thi đến rồi, không có giải độc đơn, các vị cũng sống không nổi, cứu A Duệ là chuyện của Khuê Sơn chúng tôi, không cần các vị phải đánh đổi bằng tính mệnh."

Thái độ của anh rất lạnh nhạt, nhưng cũng rất dứt khoát, dường như đối với vấn đề này, thái độ của những người Khuê Sơn cũng đều thống nhất với nhau.

"Mẹ kiếp, Đại Hùng chết tiệt kia, cậu cần phải giảm cân đi! Không biết bơi còn nhảy xuống cứu người cái gì chứ!"

"Sư phụ, con biết bơi, chỉ là quên mất bản thân đã chẳng còn khí lực."

"Cậu tránh ra!"

Tên đầu trọc vừa lên bờ liền đá Lý Đại hùng đang thoi thóp ra, sau đó tiến lên tách mọi người dạt ra: "Các người đều tránh ra đi, đi đối phó với đám du thi kia đi, Khỉ nhà ta phúc lớn mạng lớn, chút độc này không lấy được mạng cô ấy đâu."

Tuy rằng không khách khí, nhưng hảo cảm của mọi người đối với Khuê Sơn lại tăng lên, ồ ạt tán thưởng người Khuê Sơn luôn nghĩ cho đại cuộc, rất có nguyên tắc, vân vân và vân vân.

Nhưng tên đầu trọc và yêu Yêu chính là nghĩ như vầy... thuốc mấy người kia dùng đều là giải độc đơn hạng bét, đối với kịch độc như thế này chẳng có tác dụng gì, đã như vậy hà tất còn nhận thêm ân tình, tránh để ngày sau mấy kẻ chẳng có nhân cách gì kia lại quay lại uy hiếp.

Đám người Bắc Đường cũng chẳng muốn quản chuyện của Khuê Sơn, Tiết Lương Bình chết rồi, bị Hàng Sư tiền bối giết chết, còn là tiền bối của hơn ba trăm năm trước nữa chứ, bọn họ có thể trách ai? Ngược lại những lời này nói ra, còn khiến cho kẻ khác chê cười... Bị một vị Hàng Sư tiền bối hơn ba trăm năm trước mắng trưởng bối của họ chẳng ra gì, Bắc Đường bọn họ lại càng không ra gì...

Bọn họ nên biểu hiện tốt một chút, tránh ngày sau bị người ta chỉ trích.

Một đám người đối phó với một đám du thi, tên đầu trọc ấn vào kinh mạch Cố Duệ, nhếch mép: "Ai dô, ta đã nói là phúc lớn mạng lớn mà, tạm thời không chết được."

Lý Đại Hùng cà nhắc bước qua: "Vậy sau đó thì sao, sư phụ."

"Sau đó hả, chịu không nổi đêm nay thì sẽ biến thành du thi." Tên đầu trọc nhéo má Cố Duệ, chẳng buồn quan tâm, nhưng khi nhìn thấy thước ngọc trong tay cô, thì ánh mắt lóe lên.

Lý Đại Hùng: *Người đây là thái độ của sư phụ người ta sao?*

Yêu Yêu liếc tên đầu trọc, không nói gì, chỉ ôm Cố Duệ, gương mặt không có kinh hoàng, cũng không có lo lắng.

Chính vào lúc này, bọn họ nghe thấy tiếng vó ngựa.

Quay đầu nhìn sang, một đám thiết kỵ đang đến gần, một mũi tên bắn tới...

Ầm! Trực tiếp xuyên qua mười mấy con du thi.

A, thật là lợi hại! Mọi người quay đầu nhìn, chỉ nhìn thấy người nam nhân vừa mới bắn tên đạp lên con ngựa nhảy lên, ở trên không trung bắn ra thêm một mũi tên nữa, một mớ du thi lại bị giết chết

Sau khi rơi xuống đất, tay trái rút hoành đao trên hông ra, một đao một con, vô số đầu lâu bay lên, thủ đoạn chém giết này nhanh như ánh chớp, thân pháp cũng cực nhanh, cộng thêm có cung tên bảo hộ, khiến một mình hắn có thể chém giết mở ra được con đường máu, đám người Hàn Cao phía xa cũng rút đao chém xối xả...

Sau khoảnh khắc đó, Thanh Vũ lấy hoành đao cắm xuống đất, ánh mắt quét qua, khi nhìn thấy Yêu Yêu thì hắn chợt kinh ngạc, trong lòng thầm nói, vị đệ tử Khuê Sơn này chẳng có chút võ lực nào, sao lại đến nơi nguy hiểm này.

Nhưng rất nhanh ánh mắt hắn liền rơi lên người Cố Duệ, vừa nhìn thấy sắc mặt trắng bệch của cô hắn liền nhìu mày, lấy cái bình nhỏ trong người ra.

"Đây là Thanh Ly Đơn giải thi độc, xin hãy cho Cố cô nương dùng."

Tên đầu trọc vừa nghe liền nhận lấy cái bình rồi đổ hết ra, thật là người tốt, tổng cộng bảy viên.

"Cho Khỉ uống bốn viên, còn lại Yêu Yêu cậu uống một viên, Đại Hùng một viên, viên còn lại đưa cho Nhạc tiểu cô nương."

Sau khi dặn dò xong hắn nhìn Thanh Vũ, cười híp mặt nói: "Đau lòng sao?"

Thanh Vũ mặt không biết sắc: "Lư thị chấp thuận, sao có thể đau lòng."

"Ha, lại là công tử nhà cậu có tài tiên đoán, đoán biết Khỉ nhà ta gặp nguy hiểm liền kêu ngươi qua ứng cứu?"

"Đề Hình Ti đại nhân phi cáp truyền thư đến U Châu Thích Sử Phủ, vừa khéo tôi cũng ở đó, được biết Ẩn Nguyệt có xác sống xuất hiện, hơn nữa Cố cô nương và Khang sư phụ cũng có mặt, để bảo vệ chu toàn, liền sai lấy ra một bình giải độc đơn từ chỗ gia tộc ở U Châu, rất hữu hiệu đối với thi độc. Do sự việc cấp bách, vẫn chưa bẩm báo với đại nhân, chỉ là mượn danh nghĩa đại nhân để lấy thuốc giải."

"Không sợ đại nhân nhà cậu đau lòng sao?"

"Chỉ là một bình Thanh Ly Đơn mà thôi, đại nhân từng nói, lúc trước Cố cô nương chỉ lấy có vài trăm lượng bạc, luận chuyện ở Liêu Đông trấn mà nói, đáng ra nên gửi lễ vật đến Hàng Đạo Khuê Sơn, ví dụ như Hàng Khí hoặc đơn dược gì mới đúng."

"..."

Tên đầu trọc mặt mày nhăn nhúm, hung ác nhìn chằm chằm Cố Duệ đang hôn mê... Cô rất thông minh sao, tên tiểu hồ ly như cô, chờ tỉnh lại ta nhất định sẽ nói cho cô biết, để cô đau lòng chết đi!

Tên đầu trọc thở hồng hộc, tội cho Lý Đại Hùng bị hắn kéo tai lôi đến một bên trách mắng.

Thanh Vũ cũng không ở lại lâu, đang muốn quay người đi đối phó với đám du thi thì nhìn thấy trên bờ sông có chiếc thuyền đang cập bến.

Du thi không có Tư Mã cương thi khống chế, rốt cuộc chỉ là một đám ô hợp, hơn nữa người ở đây đã không còn bị áp lực từ Tư Mã cương thi, lại có thêm đám người Thanh Vũ mạnh mẽ chi viện, áp lực cũng không lớn, nhưng một người trên chiếc thuyền kia lướt đến... từ trên chiếc thuyền cách bờ hơn mười mét nhảy một cái liền lên tới bờ, nhẹ nhàng như gió, tốc độ không gì sánh bằng.

Người kia vung tay phẩy quạt một cái, một trận gió bay đến, vô số du thi trực tiếp hóa thành tro bụi.

Quá lợi hại!

Người này là ai?

Mọi người cũng không hỏi nhiều, sau khi đám du thi được xử lý xong, thì chiếc thuyền kia cũng đã cập bến.

Nhìn kỹ mới thấy chiếc thuyền này không lớn cũng không nhỏ, nhưng ván thuyền các loại đều là gỗ thượng đẳng, lúc cập bến rất chính xác và vững chắc, cánh buồm, cột buồm đều vô cùng tinh tế, rõ ràng giá trị không phải tầm thường.

Lúc này trăng sáng, sao trời lác đác thưa thớt, không có mưa gió sấm sét, nước trên sàn tàu cũng đã rút hết, mấy người hầu xách đèn soi sáng lối cầu thang lên sàn thuyền.

Mọi người nghe thấy tiếng bước chân, sau đó nhìn thấy một người.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 171: Thanh hà thôi lương

Tay áo rộng màu xám nhạt, vạt áo tiếp đất, hai tay khép trong ống tay áo, dáng người thẳng đứng, tóc vấn búi gọn, thiết kế vô cùng đơn giản, dùng một cây trâm khảm ngọc xuyên qua.

Chỉ là người này dường như rất sợ lạnh, cơ thể thon dài mỏng manh được phủ lên một chiếc áo khoác cao quý cực dày, trên mặt là lớp lông nhung không rõ là kỳ trân dị bảo gì, đen óng một màu, giúp tôn lên gương mặt như ngọc.

Nhân vật đó đứng yên ở phía trước, lẳng lặng nhìn những người trên bờ, một lúc sau, hắn mở miệng: "Thanh Vũ, ta khởi hành từ Giang Nam, đã hơn nửa năm không gặp đại nhân nhà các người, không ngờ hôm nay lại gặp ngươi ở đây, không biết đại nhân nhà các ngươi có mặt hay không?"

Thanh Vũ tiến lên, không cúi người nhưng thủ thế hành lễ: "Thanh Vũ bái kiến Thôi công tử, đại nhân không có ở đây, ta cũng chỉ là trùng hợp có chuyện cần giải quyết ở U Châu."

Thôi công tử cũng không hỏi nhiều, chỉ nhìn về phía Nhạc Nhu: "Nhạc cô nương, đã lâu không gặp."

Nhạc Nhu lúc đầu là kinh ngạc, nhưng lúc này cũng đã thu hồi ánh mắt: "Đã rất nhiều năm rồi."

Tuy rằng họ không nói thêm gì nữa, nhưng những người sáng mắt đều có thể nhìn ra bọn họ quen biết nhau, hơn nữa còn có chút giao tình. Người này đối với Thanh Vũ là quan hệ trên dưới, nhưng thái độ của hắn với Nhạc Nhu là ngang hàng, còn Nhạc Nhu đối với hắn thì dường như có chút tôn kính và kiêng kỵ.

Còn gì nữa, thì không nhìn ra được.

Có điều khi Bạch Ngọc Đường nhìn thấy người này, thì ánh mắt có chút thâm sâu.

Chiếc thuyền trôi trên dòng sông dài thăm thẳm, xung quanh là núi non trùng trùng, bên bờ sông những mảng ruộng vườn trải dài thẳng tắp, thiên hạ bao la, trời cao vời vợi, mây trắng lững lờ, mặt trời trên cao trải xuống ánh nắng dìu dịu.

Phong cảnh này so sánh với Ẩn Nguyệt sơn năm ngày trước, quả thật là một trời một vực, tất cả giống như một giấc chiêm bao.

"Tôi đang nằm mơ sao?"

"Không phải."

"Vậy sao tôi lại chóng mặt như thế?"

"Đại khái là vì Cố cô nương say sóng."

Cố Duệ quay đầu nhìn Nhạc Nhu, gương mặt méo xẹo: "Cô có thể đừng nhắc tôi hay không, như vậy thôi sẽ không vì nghĩ đến việc say sóng mà say."

Khụ, vậy nên đây là lỗi của tôi?

Nhạc Nhu thần sắc tự nhiên, nhìn gương mặt trắng bệch của Cố Duệ: "Bình thường cô khỏe mạnh như vậy, cho dù có say sóng cũng sẽ không yếu đuối thế này, là do trên người cô còn có thương thế, thân thể suy yếu, vậy nên say sóng càng trầm trọng hơn."

Được rồi, Cố Duệ ôm cái chăn bông, tiếp tục nằm trên giường, y phục trên người cô đã cởi ra hết, để lộ phần lưng, nhưng mà chẳng phải cảnh xuân quang gì cả, trước mắt là cảnh máu thịt kết vảy vô cùng ghê rợn.

Nhạc Nhu tiến lên bôi thuốc: "Cô những ngày này cần phải kiêng các chất kích thích, miệng vết thương cũng không được để đụng nước, nếu không sẽ bị sưng viêm thối rữa, cô sẽ thảm đó."

Nhạc Nhu dịu dàng dặn dò, Cố Duệ cảm khái: "Cô yên tâm, liên quan đến dung mạo mỹ miều của bản thân, tôi nhất định sẽ vô cùng lưu ý, cô và Yêu Yêu quá lo lắng rồi"

Nhạc Nhu cũng rất thức thời: "Cô đúng là luôn để tâm phương diện này, nhưng là ở trước mặt Yêu Yêu cô cũng dám tự nhận là dung mạo mỹ miều sao?"

Ngay cả Nhạc Nhu từ nhỏ đến lớn luôn được khen ngợi cũng có tinh thần tự giác về phương diện này như vậy, xem ra, Yêu Yêu đúng là đẹp đến mức đi sâu vào lòng người.

"Làm người luôn cần phải có lý tưởng, chẳng may thành hiện thực thì sao? Trên thực tế, trước đây tôi quả thực là rất đẹp…" Cố Duệ rất nghiêm túc

Nữ nhân có lý tưởng chính là nữ nhân có sức hút nhất, nữ nhân có tự tin, lại càng mỹ lệ.

Nhạc Nhu muốn cười không được, muốn khóc không xong: "Sao tôi lại nghe Đại Hùng nói trước đây cô là một cô thôn nữ, lẽ ra nên để Yêu Yêu thay tôi giúp cô bôi thuốc, anh ấy ắt hẳn quen với sự vô sỉ của cô hơn tôi."

"Hai người các người cùng đến đây luôn đi, tôi không sợ." Cố Duệ cười híp mắt, một mặt đưa mắt xuyên qua khung cửa nhỏ, nhìn phong cảnh bên ngoài.

Nhạc Nhu không sợ làm tổn thương người bệnh, lên tiếng trêu chọc: "Tôi cũng là bất đắc dĩ, chúng ta đều là nữ tử, cô nhìn tôi rồi, tôi nhìn lại cô, chúng ta xem như hòa, nhưng Yêu Yêu không muốn, anh ấy nói cô đã lớn rồi, sợ làm tổn hại thanh danh của cô."

Cố Duệ sững sờ, sau đó nở nụ cười: "Tôi còn có thanh danh nữa sao? Nhưng mà anh ta cũng coi như tránh được một kiếp"

"Hả?"

"Tôi vốn muốn tìm cơ hội đẩy anh ta xuống, bắt làm cô vợ nhỏ, ai dà, lần này vốn chính là một cơ hội tốt, không ngờ anh ta lại thành công trốn thoát."

"…"

Làm người sao có thể xấu xa đến mức này chứ!

Chẳng trách cô đi đến đâu cũng bị tà ác nhìn chằm chằm.

Hai người vui vẻ nói đùa, Cố Duệ đột nhiên nhớ đến một chuyện: "Đúng rồi, tôi vừa tỉnh lại liền phát hiện mình đang ở trên thuyền, vẫn chưa kịp hỏi cô đây là thuyền của ai?"

Cố Duệ lúc trước bị hôn mê, sau khi tỉnh lại thì đã là mấy ngày sau rồi, dựa theo tính cách của cô, có chuyện không biết, nhất định sẽ phải làm cho rõ ràng.

Nhạc Nhu nghe xong ngón tay hơi khựng lại, sau đó cô gói thuốc lại, giúp Cố Duệ băng vết thương.

"Thôi Lương."

Thôi Lương? Cố Duệ nghi hoặc, dường như nhìn thấy được nghi ngờ trong mắt cô, Nhạc Nhu giải thích: "Thanh Hà Thôi Thị."

A, Cố Duệ hiểu rồi, Thanh Hà Thôi Thị, một trong thất tông ngũ tính (1), cùng đẳng cấp với Phạm Dương Lư Thị, chỉ khác là gốc rễ của người ta ở bên Thanh Hà.

Cố Duệ đã lên tiếng hỏi, tất nhiên sẽ có rất nhiều nghi vấn, Nhạc Nhu dứt khoát một lần kể hết tất cả cho cô.

"Thôi Lương là tam công tử của Thanh Hà Thôi Thị, thuở thiếu niên thân thể yếu ớt nhiều bệnh tật, do Thanh Hà Thôi Thị hiếm muộn tử tôn, nên vô cùng yêu thương hắn, đến mức sau này hắn không muốn làm quan, mà thích theo đường kinh thương, Thanh Hà cũng đồng ý để hắn làm."

A, Cố Duệ thật sự quá kinh ngạc rồi, cô biết gốc rễ phồn vinh của thất tông ngũ tính chính là quân sự và chính trị, bất kể triều đại, thời đại nào, dù là thời đại của cô, thì cũng đều là như vậy.

Nhưng mà thời đại của cô địa vị của thương nhân đã cao hơn thời cổ đại rất nhiều, dù sao thì thời hiện đại cũng chú trọng làm kinh tế.

Chỉ là ở đây…

"Hắn tuy là thương nhân, nhưng lúc đầu không hề dựa dẫm vào danh tiếng của Thanh Hà Thôi Thị, sau đó Thanh Hà Thôi Thị mặc dù biết, nhưng cũng không có cách nào, chỉ có thể tùy theo ý hắn." Nhạc Nhu giải thích thêm một câu nữa, Cố Duệ mới bừng tỉnh, quả nhiên, dựa vào danh tiếng của Thanh Hà Thôi Thị, dù cho có sủng ái tên này hơn nữa, cũng sẽ không để hắn đường hoàng đi làm thương nghiệp, tất nhiên là có mấy phần bất đắc dĩ.

"Như vậy, lãnh thổ thương nghiệp của hắn chắc chắn cũng không nhỏ, ý tôi là vào lúc đó." Nếu không thì Thanh Hà Thôi Thị dù có đau lòng vị Thôi tam lang này hơn nữa, cũng sẽ bịt miệng môn sinh quan trường.

Cố Duệ nói ra một câu liền xoáy ngay vào trọng điểm, Nhạc Nhu gật đầu: "Năm năm trước, hãng buôn Kim Lương kinh doanh hàng hải, lấy Dương Châu là căn cơ, giúp Dương Châu thu về lượng thu nhập khổng lồ, nguồn tài chính này bổ sung cho chiến sự biên cương, nhờ vậy mà toàn thắng Hung Nô, Thánh Nhân rất vui mừng, không những trong một đêm tăng hai cấp cho Thích Sử Giang Nam, mà chưởng môn nhân của Kim Lương cũng được Thánh Nhân triệu kiến, lúc đó, người trong thiên hạ mới biết Kim Lương thuộc về Thôi Lương.

Nhạc Nhu lời lẽ nhẹ nhàng, ngữ khí cũng bình thản, nhưng Cố Duệ biết, chuyện này lúc đó hẳn đã gây nên một chấn động rất lớn.

"Chẳng trách những năm gần đây mậu dịch hàng hải của Đại Đường phát triển mạnh mẽ đến như vậy, e rằng Thánh Nhân từ sự kiện này nếm được ngon ngọt, nên dùng mậu dịch hàng hải phát triển kinh tế, mượn chuyện này bổ sung những tổn thất mà chiến sự biên cương mang lại."

Loại sự kiện như thế này ở thời hiện đại là quá thường tình, nhưng ở thời cổ đại mà nói, đó chính là một cột mốc lịch sử về mặt kinh tế học."

"Đúng vậy, địa vị thương nhân cũng trong năm năm trước được cải thiện vượt bậc, cũng do vậy, mà Thôi Lương được xưng tụng là thủ lĩnh không mang mũ quan của hải vực Giang Nam.

Bất kể là ngành nghề nào, một khi đạt đến trình độ cao cấp nhất, thì cũng sẽ trở thành thành lũy mà chính trị và quân sự không thể vượt qua được, cái gọi là hoàng thương gì đó kỳ thực chỉ là muốn Thánh Nhân biết được, hắn rất quan trọng.

Đây cũng chính là nguyên nhân khiến Nhạc Nhu kiêng dè Thôi Lương.

Cố Duệ đã nhớ cái đại danh này rồi, nhưng dù sao cũng chẳng quen biết gì với cái vị đại nhân vật thương nghiệp này, nên cô cũng chẳng để ở trong lòng.

Còn về bọn họ tại sao lại ở trên thuyền, thì phải kể lại từ cái đêm hôm đó, lúc Thôi Lương xuất hiện, lúc đó chiếc thuyền đang ở trên Vĩnh Định hà, nhìn thấy rất nhiều Hàng Sư và cương thi đại chiến quần nhau ba trăm hiệp, hạt dưa cũng sắp cắn đầy một bàn rồi, cuối cùng vẫn là Hàng Sư chiến thắng, bất kể thế nào bọn họ cũng nên ra mặt nói lời cảm tạ, huống hồ còn có cố nhân ở đó.

Nhạc Nhu và Thanh Vũ cũng xem như là cố nhân, chào hỏi một tiếng, thuận tiện nói một câu lôi vũ này có hại cho thân thể, nếu như về lại U Châu thì chặng đường khá xa, về Ẩn Nguyệt thôn thì cũng được, chỉ là thuyền của hắn hiện đang ở gần hơn.

Thanh Vũ và Nhạc Nhu vốn định cự tuyệt, nhưng tên đầu trọc lại đồng ý.

Rất hiển nhiên, tên đầu trọc không yên tâm để mấy con bệnh của Khuê Sơn ở chung với đám người Hàng Sư lòng dạ bất định kia, bên cạnh đó còn có cả đám người Bắc Đường đang nhìn họ chòng chọc như hổ đói.

Vậy nên, tên đầu trọc đồng ý, Thanh Vũ và Nhạc Nhu đương nhiên cũng đồng ý theo, đám người trên Vĩnh Định hà và Bắc Đường vui vẻ đường ai nấy đi.

Còn đám người Hàng Sư không được mời lên thuyền kia, thì cũng chỉ có thể trừng mắt nhìn bọn người Cố Duệ rời đi.

"Hờ, tính ra là tên đầu trọc đã mượn mặt mũi của các người." Cố Duệ xoa cằm, tên đầu trọc lựa chọn như vậy cũng rất đúng, nếu đổi lại là cô, khẳng định cô cũng không muốn ở chung với đám người kia, làm sao biết được bọn họ có làm ra trò xấu xa gì hay không.

Có điều, tên đầu trọc khẳng định cũng có hiểu biết về tên Thôi Lương này, nếu không cũng sẽ không lên thuyền của người ta.

Nhạc Nhu rất nhanh đã thu thập xong đồ đạc rời đi, cô và Cố Duệ đều không nhắc đến Bạch Ngọc Đường.

Cô vừa đi, tên đầu trọc, Yêu Yêu và Lý Đại Hùng liền tới.

Trong tay tên đầu trọc còn cầm một cây thước, nhưng không phải là Thanh Xích của hắn.

"Khụ khụ, toàn là mùi thuốc, thật khó ngửi."

Ông có thể cút ra ngoài.

Cố Duệ trợn mắt, lười để ý đến ông ta, nhưng cô nhìn thấy tên đầu trọc ném cây thước qua.

Cố Duệ vô thức đón lấy, trong tay truyền đến cảm giác ấm áp mà lại mát lạnh.

“Đây là cây thước của lão già tiền bối kia, cuối cùng là cô được lợi rồi, tôi đã cầm nó đi nghiên cứu một chút.”

“Nhìn ra được gì?”

“Đây là một cây thước.”

Cút ra ngoài!

Tên đầu trọc liếc thấy Cố Duệ nhếch mép xem thường, hắn cũng không giận, cười he he tự rót trà cho mình, húp lấy một hơi xong mới nói: “Chẳng qua là, hiện tại tất cả Hàng Sư U Châu đều biết, tiểu đệ tử vô danh tiểu tốt của Khuê Sơn có được Linh Khí thước ngọc của một vị Hàng Sư tiền bối ba trăm năm trước, cô và nó giống nhau, đều nổi tiếng rồi.”

Người sợ nổi tiếng, heo sợ mập! Cố Duệ đương nhiên biết đạo lý này: “Ờ, cho nên tôi cám ơn sư phụ đã đưa tôi lên chiếc thuyền này, chúng ta tranh thủ chuồn lẹ là đúng rồi.”

“Cô biết là tốt rồi, chỉ cần nó ở trên người cô, con đường này của cô sẽ chẳng thể nào an toàn, ở lại Khuê Sơn cũng không an toàn, dù gì Khuê Sơn chúng ta cũng yếu thế, đừng nói đến chuyện đám rắn rết Bắc Đường tìm chúng ta tính sổ, ngay cả đám ong vo ve ngoài kia cũng ăn không tiêu, cho nên chúng ta phải đổi địa bàn.”

Nói rồi, tên đầu trọc chỉ vào thanh thước ngọc trong tay Cố Duệ: “Lần này, tuy rằng cô luôn gặp phải nguy hiểm, nhưng có được nó chính là kỳ ngộ của cô. Giờ cô nổi tiếng rồi, ngày sau người đến tìm cô so tài, hoặc là người ham muốn nó khẳng định sẽ rất nhiều, cô thông minh như vậy, ắt hẳn hiểu ý ta.”

Cố Duệ đương nhiên hiểu: “Ông dẫn đường là được rồi, bất kể là ở đâu, cũng cần có một nơi cho tôi luyện tập, nhưng mà phải nói trước, ông phải dạy cho tôi.”

Tên đầu trọc nhếch miệng: “Đương nhiên phải dạy, không phải mình cô, ba người các người cũng đều phải dạy, nhìn bộ dạng mấy người lúc trước kìa, đối phó với một con cương thi, mà cả ba đứa đều thừa sống thiếu chết, nếu như không dạy dỗ thêm, năm sau ta sẽ phải ngồi đốt giấy tiền vàng mã cho các người.”

Nói cứ như thể ông không bị thương vậy, có bản lĩnh thì ông một mình địch hết cả đám kia xem!

Lý Đại Hùng và Cố Duệ đều đồng loạt nhếch môi, Yêu Yêu chỉ cười nhẹ.

Cố Duệ bệnh yếu ớt, chẳng buồn đôi co với ông ta, chỉ cúi đầu nhìn vào cây thước ngọc trong tay.

Đại khái dài bốn thước, rộng sáu bảy phân, nắm rất chắc tay, giống như kiếm nhưng không có mũi nhọn.

Hàng Sư dùng thước trên đời này không nhiều, đến tận bây giờ cô cũng chỉ nhìn thấy có mỗi tên đầu trọc và Lộc Hợi.

“Nó tên là gì, sư phụ.” Lý Đại Hùng biết đây là bảo bối, ấn tượng đêm hôm trước thật sự khắc quá sâu, cái gì mà Xích Thốn Phương Viên và Nhất Xích Tử đã đánh cho Tư Mã cương thi quỳ xuống, bá khí này thật quá bá đạo.

“Ngọc Xích.” Tên đầu trọc vô cùng nghiêm túc.

Bởi vì thước của ông gọi là Thanh Xích, nên thước của người ta gọi là Ngọc Xích?

“Tôi nghe ý tứ trong lời nói của Lộc Hợi tiền bối lúc trước, dường như nó cũng không thuộc về Lộc Hợi, giờ nó đã nhận cô làm chủ, cô đặt tên cho nó đi.”

Yêu Yêu vừa thay Cố Duệ gấp đồ mới được phơi khô xong, vừa đưa ra ý kiến.

“Ừ, anh có ý kiến gì không?” Cố Duệ nói.

“Bá Xích hoặc là Huyết Sát!” Lý Đại Hùng nói.

“Quê mùa! Gọi là Hồng Tửu! Nó màu đỏ, rất thích hợp.” Tên đầu trọc nói.

“Tôi không có hỏi mấy người.” Cố Duệ mỉm cười.

Yêu Yêu bước qua, cầm lấy thước ngọc, nhìn ngắm bề mặt đẹp như tranh thủy mặc của thanh thước, bên trên còn có những sợi tơ huyết lưu chuyển, màu đỏ tuyệt đẹp, từng sợi tơ khảm vào trong bạch ngọc.

Một hồi sau, anh nói: “Hồng Nhan.”

Cố Duệ nhìn gương mặt như hoa đào kia, gật đầu: “Ừ, người đẹp, đặt tên quả nhiên cũng đẹp.”

Hai người xấu xí kia: “…”

Hồng Nhan có tên rồi, Cố Duệ thân thể vẫn còn đang bị thương, không thể nào cầm chơi được, đành phải đặt nó sang một bên, nhưng cô đột nhiên nghĩ ra.

"Đúng rồi, lão đầu trọc, ông xem thử hai món đồ chơi này xem." Cố Duệ lấy ra Âm Dương Bội và mảnh ngọc đuôi cá.

"Âm Dương Bội này là tôi đoạt được từ trên người Tư Mã cương thi, còn mảnh ngọc đuôi cá này thì Đại Hùng cũng biết."

Lý Đại Hùng đương nhiên biết: "A, đây không phải là món đồ ở chỗ con hẻm nhỏ kia sao, sau đó mấy tên họ Trịnh kia còn muốn đoạt lấy nữa!"

Tên đầu trọc cầm Âm Dương Bội, xem xét cẩn thận: "Món đồ chơi này đúng là thứ đồ tốt, Tư Mã cương thi chính nhờ có nó mới khó bị đánh chết như vậy."

"Nó có thể hấp thu âm dương khí của trời đất, trừ tà tránh thương, lúc cô ở dưới biển lửa, may mà có nó bảo hộ cô." Tên đầu trọc biết Cố Duệ làm nên tên tuổi, không chỉ đơn giản dựa vào việc có được Hồng Nhan, lúc trước là bởi vì cô thông minh siêu việt, sau đó là vì bắn ra một phát nỏ kia, cái thứ ba là cô có thể sống sót từ trong biển lửa, nhưng điểm thứ ba này, thì những người còn lại đều không biết tại sao.

"Ừ, chính là nhờ nó." Cố Duệ không nhắc đến Bạch Tháp Cốt, bởi vì tên đầu trọc cũng không nhắc đến: "Món đồ này xem ra rất lợi hại, tặng cho anh đó."

Cố Duệ đưa Âm Dương Bội cho Yêu Yêu.

Tên đầu trọc có chút kinh ngạc, Yêu Yêu cũng vậy, anh nhìn Cố Duệ: "Cô đã biết nó là chí bảo, hơn nữa trong thời khắc nguy hiểm còn có thể cứu lấy một mạng, vậy sao lại tặng cho tôi."

"Là anh cứu tôi một mạng, mạng của tôi đáng giá hơn mảnh ngọc này nhiều. Còn có anh nữa Đại Hùng, cái kính dỏm kia của anh không còn nữa, cái này…" Cố Duệ muốn đưa cho hắn mảnh ngọc đuôi cá, nhưng nghĩ nghĩ một hồi lại cất vào.

"Tạm ghi nợ đi vậy."

Lý Đại Hùng: "…"

Khác biệt trong cách đối đãi quá lớn mà, tổ tông nhà cô!

Chẳng qua, mấy người Khuê Sơn mặc dù đối với bên ngoài đều biểu hiện là những kẻ hám tài, nhưng trên thực tế, nội bộ bọn họ chẳng hề so đo mấy món bảo vật này.

Yêu Yêu không muốn lấy, Lý Đại Hùng trợn mắt ôm thanh kiếm vẻ mặt đầy đắc ý, tên đầu trọc nhìn cảnh này liền nói: "Người không biết còn nghĩ là cô sắp chết, muốn để lại di sản."

Tay Cố Duệ run lên một cái.

***

(1) Thất tông ngũ tính: Bảy tông phái và năm họ lớn.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 172: Trên thuyền

"Cái kính của Đại Hùng, vỡ rồi thì thôi vậy, lúc trước cứ để cái kính bảo hộ cho hắn, khiến hắn lớn như vậy rồi chỉ biết lẫn trốn, thật là phí phạm cơ thịt. Đại Hùng, cậu đưa thanh kiếm đây, ta đem bán đổi cho cậu hàng khí thích hợp hơn. Còn Âm Dương Bội kia, tuy là hữu dụng đối với Khỉ, nhưng mệnh của cô quá cực đoan, vốn dĩ đã thu hút quỷ quái, nếu như còn cất giữ thêm Âm Dương Bội khiến bọ ma quỷ thèm khát, thì bọn chúng còn không trở nên điên cuồng sao!"

Vốn dĩ quỷ quái trên thế gian này đều không muốn tiến vào Âm Dương Lộ chuyển sinh, đương nhiên sẽ đổ xô giành giật Âm Dương Bội, nếu như để ở trên người một kẻ thu hút quỷ quái như Cố Duệ, thật sự không thích hợp.

"Yêu Yêu thể chế đặc thù, vừa khéo có thể che đậy khí tức của Âm Dương Bội, gặp phải chút ít nguy hiểm cũng không đến nỗi táng mệnh, đưa cho cậu ấy là thích hợp."

Tên đầu trọc nói như vậy, Cố Duệ mới nhớ đến thể chất Yêu Yêu quả thực kỳ quái.

Cảm nhận được ánh mắt của Cố Duệ, Yêu Yêu rũ mắt, nhẹ nhàng nói: "Tôi là thiên sinh lậu linh thể, bất kỳ khí tức sức mạnh nào ở chỗ của tôi cũng đều vô dụng, không lưu lại được, vừa có lợi vừa có hại."

Chỗ có lợi chính là ngay cả thi khí đối với anh cũng vô hiệu, chỗ có hại chính là anh không thể tu luyện hàng lực, sức trói gà không chặt.

"Không sao cả, có tôi bảo vệ anh là được rồi." Cố Duệ chẳng quan tâm, nhét Âm Dương Bội vào trong tay Yêu Yêu, sau đó nhìn tên đầu trọc: "Miếng ngọc này rốt cuộc có lai lịch gì, tôi có thể hấp thu rất nhiều sức mạnh của nó chuyển hóa cho bản thân dùng, rất lợi hại."

Tên đầu trọc lúc trước xem Âm Dương Bội, nhưng cô biết ánh mắt của hắn đặt nên mảnh ngọc này.

"Thứ này nếu như hoàn chỉnh, mười cái Âm Dương Bội cũng không so được, nếu như không hoàn chỉnh, thì cũng tương đương Âm Dương Bội." Tên đầu trọc cầm lấy mảnh ngọc, rũ mắt quan sát, rất giống với một con cá.

"Tên nó là gì?"

"Không biết."

Vậy ông nói làm cái rắm gì, còn bày ra cái bộ dạng nghiêm túc nữa.

"Ây dà, ta không biết lai lịch của nó, nhưng ta biết ngọc chất này là thượng cổ thâm hải ngư cốt ngọc, luyện hóa từ cổ ngư hơn tám trăm năm trước, chẳng qua thời gian quá dài, khẳng định trong lịch sử đã từng được rất nhiều người dùng qua, hoặc là bị chôn vùi, do vậy nó đã bị vẫn đục không ít, cô nhìn những vết dơ trên mặt nó đi, cần phải dùng thân thể và ý chí của cô mỗi ngày luyện hóa tẩy rửa cho nó, mới có thể hồi phục lại độ tinh khiết ban đầu. Âm Dương Bội kia tuy đặc thù, nhưng kỳ thực Trường Sinh và Âm Dương Lộ chẳng dễ dàng chống đỡ, tác dụng của nó đối với người sống mà nói không lớn lắm, chỉ có tà tông và quỷ hồn xem trọng nó, nhưng mảnh ngư cốt ngọc này không giống vậy, tiếc là bị thiếu mất phần đầu quan trọng nhất."

Tên đầu trọc lắc đầu tiếc nuối, Cố Duệ nghe vậy cũng thấy tiếc theo, Lý Đại Hùng xắn tay áo muốn đi đến cái hẻm kia tìm miếng ngọc cuối cùng, thì nghe thấy Yêu Yêu cất tiếng: "Tên của nó là Hóa Long Ngọc Quyết."

Hơ, ba người đều nhìn Yêu Yêu.

Anh làm sao biết được?

"Chữ trên mặt là Hoang Cổ Văn, Hoang Cổ Văn là nền văn minh Chung Thần lưu truyền trong truyền thuyết từ thời Hoang Cổ, đây là ngôn ngữ bọn họ sử dụng. Cá và rồng có lịch sử từ rất xa xưa, từ thời Hoang Cổ sớm đã tồn tại, so với các loại hổ báo lâu hơn rất nhiều, truyền thuyết còn có điển tích cá hóa rồng, cho nên nó thuộc về một trong số những văn tự được bảo lưu lại, mảnh ngọc này bên dưới là thân cá, bên trên ứng với đầu rồng, lấy cá hóa rồng, do vậy gọi là Hóa Long Ngọc Quyết."

Yêu Yêu xem rất nhiều cổ thư, nếu anh đã nói như vậy, thì đây chắc chắn là sự thật.

Vừa xinh đẹp vừa có văn hóa, Cố Duệ cảm thấy bản thân không thừa lúc bị bệnh đẩy ngã mỹ nhân này thật hổ thẹn với danh xưng thiên nhai lão yêu bà.

"Hóa Long Ngọc Quyết? Thiếu mất cái đầu rồng sao, tìm thứ đồ chơi này cũng cần phải có kỳ ngộ, không ghép vô được hết cũng không sao, tạm thời cứ để vậy dùng."

Cố Duệ trở về từ cửa tử thần, lúc này tâm tình khá rộng rãi, nếu như là ngày thường, cô chắc chắn sẽ đè đầu tên bán hàng kia xuống hỏi, lật tung cả cái ngõ hẻm đó lên.

Nhưng mà tính lại, cô từ chỗ lăng mộ Tư Mã cũng đã có được Âm Dương Bội và Tử Mẫu Phi Diệm Nỏ, Lý Đại Hùng cũng có được một thanh kiếm, xem như thu hoạch cũng không nhỏ.

"Nỏ tiễn này của cô tốt hơn thanh kiếm của Đại Hùng nhiều, có lẽ là tác phẩm đắc ý của Lộc Hợi, nếu không sẽ không đặc biệt chế tạo một chiếc nhẫn để thao tác. Từ xưa đến nay, hàng khí tấn công tầm xa rất hiếm thấy, cô tự giữ lấy mà dùng, thanh kiếm này ta cầm đi đến chỗ Thôi Đông Gia trao đổi, cũng may đã giải phong ấn, giá cả sẽ ngon hơn rất nhiều, có thể bán được không ít tiền đâu."

Tử Mẫu Phi Viêm Nỏ của Cố Duệ lúc đó được Lộc Hợi giải phong ấn, hàng khí những người khác cầm lấy tự nhiên cũng được giải theo.

Nói đến đây, Cố Duệ đột nhiên chau mày: "Khổng Động Sinh chết chưa?"

Cô sao lại đột nhiên nhắc đến người này, Yêu Yêu nhìn Cố Duệ có chút kinh ngạc, nhưng anh cũng cảm thấy tên Khổng Động Sinh kia có chút cổ quái.

"Quả nhiên cô đối với hắn ta luôn có sẵn tâm lý đề phòng, chẳng qua, sự phòng bị của cô rất đúng, hai tên một lớn một nhỏ nhà họ Khổng kia, đều không phải là đèn cạn dầu."

Tên đầu trọc nói, lúc dọn dẹp chiến trường sau đó, thi thể của Khổng nhị thúc và Khổng Động Sinh đều không thấy đâu.

"Không thấy đâu sao..." Ngón tay Cố Duệ gõ lên tấm chăn, mắt híp lại: "Sao tôi lại cảm thấy, mấy người chúng ta đều bị tên tiểu tử kia gián tiếp lợi dụng."

Âm thanh của cô có chút bay bổng, dường như bay đến nửa đêm năm ngày trước.

Đêm hôm đó lôi vũ đã ngưng lạ, có một bóng đen cõng theo một thi thể đến lưng núi.

Thi thể quăng trên mặt đất, bóng đen dường như đang cười, rút ra một thanh đao nhỏ, lạnh lùng cắt một khối thịt trên thi thể... mãi đến khi thi thể đau đớn không chịu nổi, mở trừng mắt ra.

Khổng nhị thúc… vẫn chưa chết.

"Điệt tử của ta, ta vốn nghĩ rằng ta là kẻ thông minh nhất Khổng gia, xem ra, vẫn còn có ngươi nữa."

"Đã nói là nhất, thì chỉ có thể là một người, nhị thúc hôm nay sống không nổi, như vậy ta thông minh hơn ông." Khổng Động Sinh mỉm cười, tùy tiện ném miếng thịt trong tay đi.

Khổng nhị thúc hơi thở thoi thóp, nhưng gương mặt lại nở nụ cười, chỉ là sau khi nhìn thấy khung cảnh xung quanh, nụ cười nhạt đi vài phần.

"Ngươi quả nhiên đã biết rồi, để ta nghĩ xem, ha, ắt hẳn là lão già kia trước lúc chết đã nói cho ngươi biết, thật đáng tiếc, ta lúc đó thật sự cho rằng hắn là đang lưu luyến tên tiểu tôn tử này"

"Người sống đến tuổi già, nhìn thấy con trai thứ hai vì lợi riêng mà gết hại huynh trưởng, làm sao có thể không đau lòng, vậy nên ông ấy đã sớm ra đi, nhưng mà tôi cũng chẳng cách nào phê phán nhị thúc, dù sao thì người Khổng gia đơn thuần chất phác như phụ thân của tôi quá ít, đa số mọi người đều không cam tâm sống cuộc sống bình thường."

"Giống như ngươi?"

"Đúng, giống như tôi, từ nhỏ gia gia và phụ thân đều nói tôi rất giống ông, lúc trước tôi không tin, nhưng bây giờ tôi đã tin."

"Vậy thì ngươi nên giữ lại cái mạng này của ta, nếu không ta làm sao có thể dạy cho ngươi mấy thứ hàng thuật kia, lai lịch của ngươi không thể tra được, muốn bái sư môn để tu hành thật không dễ dàng gì." Khổng nhị thúc dường như cũng đang cười.

"Nhị thúc sẽ giao ra những hàng thuật đó sao?"

"Ngươi nói xem?"

"Vậy thì hết cách rồi"

Khổng Động Sinh cúi lưng, cắm mạnh lưỡi dao vào lồng ngực Khổng nhị thúc, rạch lấy trái tim, mùi máu tanh xộc vào trong mũi, hắn cười nhìn gương mặt vặn vẹo của Khổng nhị thúc.

"Ông không phải là giao nó cho một quả phụ ở thôn kế bên sao, quả phụ đó còn sinh cho ông một tiểu tử mập mạp, quyển sách đó là để lại cho tiểu đường đệ của tôi đúng không, nhưng mà con người tu hành nguy hiểm như vậy, tôi làm sao nhẫn tâm để nó mạo hiểm chứ."

Lưỡi dao vốn màu trắng, sau khi rút ra là một màu đỏ thẫm.

Khổng Động Sinh nhìn gương mặt kinh sợ đau đớn của Khổng nhị thúc, nụ cười trên môi cuối cùng cũng tăng thêm mấy phần tự tại.

Cố Duệ không phải là người có thể dưỡng thân dưỡng bệnh, lúc trước, khi hôn mê, cô nằm trên giường mấy ngày còn đỡ, bây giờ tỉnh lại rồi, nằm ổ thêm một ngày liền bức bí ngay không chịu được. Sau khi Nhạc Nhu kiểm tra viết thương sau lưng xong, nói đã hồi phục kha khá rồi, cô liền một mình mò ra khỏi phòng.

Chiếc thuyền này nhìn chung cũng không lớn, nhưng số phòng không ít, Cố Duệ và Nhạc Nhu hai người con gái chiếm gian phòng khá rộng, nghe nói đây là Thôi đông gia đặc biệt an bài.

Cố Duệ bụng bị thương, lưng cũng bị thương, lúc đi lại cần phải thận trọng, vậy nên cô chậm rãi bước từng bước… bước đến gian nhà bếp.

Tìm Yêu Yêu thôi!

Yêu Yêu hiền thục, giúp Cố Duệ, Lý Đại Hùng giặt y phục, nấu thuốc… tất cả mọi thứ đều là anh tự làm, không cần đến thị nữ, khiến cho không ít người trên thuyền đều xem Yêu Yêu là tuyệt thế hiền thục mỹ nhân… Ai nói Yêu Yêu cô nương là nam nhân, bọn họ sẽ liều mạng với kẻ đó!

Cho nên lúc Cố Duệ đi qua, vừa khéo liền nhìn thấy một nam nhân tử mặc y phục đỏ đứng trước mặt Yêu Yêu, đỏ mặt đỏ tai, nói cũng không nói ra lời.

"Yêu Yêu cô nương, để tôi giúp cô, thuốc này nóng lắm, sợ là cháy đến lửa, không đúng, sợ là cháy đến thuốc, cũng không đúng, sợ là thuốc đến cô."

Nói đến cuối cùng, hắn tự tát vào mặt mình, ài, thật là không thể nhìn nổi nữa.

Thị nữ và tùy tùng bên cạnh cố nhịn cười, nhưng mà cuối cùng cũng có tiếng cười phát ra.

Nam tử kia chau mày, quay đầu nhìn, nhìn thấy một nữ tử trẻ tuổi đang dựa người vào cửa, ánh mắt cong cong, cười rất thoải mái.

Người này hắn biết, liền lúng túng hành lễ: "Cố cô nương."

"Xin chào xin chào, không biết anh là…"

"Ta là Sư Sinh, là quản sự dưới trướng đông gia, vừa rồi khiến cô chê cười rồi."

Dư Sinh đã nhìn thấy bản lĩnh Cố Duệ đối phó với Tư Mã cương thi, trong lòng rất khâm phục, vậy nên do dù nhìn thấy Cố Duệ cười hắn, nhưng hắn vẫn không tức giận, dù sao thì đa số các nữ Hàng sư đều rất lanh lợi

Chỉ có Yêu Yêu cô nương… nói thế nào nhỉ, Yêu Yêu cô nương mặc dù rất ôn nhu, nhưng khi tiếp cận, lại cảm thấy cô ấy rất hời hợt.

Dư Sinh nhịn không được nhìn sang Yêu Yêu, chỉ thấy Yêu Yêu đã không còn đứng trước lò thuốc.

"Đau không?" Anh bước qua nhẹ nhàng đỡ lấy Cố Duệ. Cố Duệ cười: "Nếu như Nhạc Nhu nhìn thấy tôi, khẳng định sẽ mắng tôi đi lung tung, anh sao lại không nói như thế."

"Chẳng có ai yêu thương bản thân mình hơn cô, huống hồ là cô thích như vậy." Yêu Yêu nhàn nhạt nói, đưa một bát canh gừng nóng cho Cố Duệ.

Trong người Cố Duệ vẫn còn thi độc, thể hàn, cần phải uống nhiều canh gừng để xua đi hàn khí trong người.

Cố Duệ ngoan ngoãn uống, uống xong liền nói: "Có gì ăn không?"

Bây giờ vẫn chưa đến giờ cơm, thị nữ bên cạnh đều có chút khó xử, đang nghĩ không biết có nên làm chút đồ ăn cho Cố Duệ không.

Nhưng… Yêu Yêu tiện tay lấy ra một món rau củ từ trong cái giỏ rau bên cạnh đưa cho Cố Duệ.

"Vẫn chưa đến giờ cơm, ăn sớm không tốt, ăn đỡ đi."

Cố Duệ nhìn chằm chằm món rau củ trong tay Yêu Yêu, cô nhếch môi, ngữ khí có chút cổ quái: "Tôi đặc biệt đến tìm anh, anh lại cho tôi một quả dưa chuột? Yêu Yêu, thật không ngờ Yêu Yêu nhà anh lại hư hỏng như vậy!"

Sau đó cô đoạt lấy quả dưa chuột bỏ đi.

Yêu Yêu và những người khác: "…"

Cái quái gì vậy?

Một lát sau, cô đi đến trên sàn tàu, trước mắt là khung cảnh non sông rộng lớn, nước sông trong vắt, núi non tựa tranh vẽ.

Nói thế nào nhỉ, kiếp trước Cố Duệ cũng là một nửa kẻ hưởng lạc, khi không bận công việc, cô liền đi đến Vân Nam, Đại Lý, Quế Lâm cư trú, cô rất ghét cái thành đô sương mù kia, nhưng mà phong cảnh hiện đại và hiện tại có thể so sánh không?

Không thể!

Nhưng trọng điểm Cố Duệ đang quan sát chính là dưa chuột.

"Trời ơi, đây là dưa chuột đời Đường… Tôi đây là lần đầu tiên nhìn thấy." Cố Duệ nghiêm túc quan sát quả dưa chuột này. Lọt vào ánh mắt vị Kim Lương thiếu đông gia kia chính là hình ảnh cô nương trẻ tuổi trong cái đêm hôm năm ngày trước, bá khí cuồn cuộn bắn nổ Tư Mã cương thi đang tỉ mỉ "đáng yêu" ngồi nghiên cứu quả dưa chuột, ánh mắt phản chiếu ánh sáng màu xanh.

Hắn dừng lại một chút, đứng đó quan sát một hồi mới bước qua.

"Cố cô nương."

Âm thanh mát dịu êm tai, mang theo một chút cảm giác ấm áp.

Cố Duệ quay đầu nhìn, a ha, vừa nhìn y phục liền biết người này rất có tiền, chính là ông chủ của con thuyền này rồi.

"Xin chào, ông chủ Thôi."

Thôi Lương thông minh một đời, nhưng chưa từng nghĩ đến việc bản thân sẽ bị một cô nương trẻ tuổi gọi là ông chủ.

Những người trước kia đều gọi hắn là công tử, Thôi thiếu, thiếu đông gia vân vân, ông chủ Thôi? Cái xưng hô rất trực tiếp này, nghe ra… dường như rất phù hợp với thân phận của hắn.

Đặc biệt là đối phương còn thêm cụm từ "xin chào".

"Xin chào" Thôi Lương cảm thấy cái từ xin chào này dường như là tiền tố chào hỏi, do vậy cũng đáp lại một câu, sau đó nhìn quả dưa chuột trong tay Cố Duệ, nhẹ nhàng hỏi: "Cố cô nương dường như cảm thấy quả dưa chuột này không bình thường…"

Cố Duệ nhìn vị Thôi gia tam lang này ở khoảng cách gần, trong lòng rất tán thưởng… rất đẹp trai, có quý khí, chỉ là gương mặt hơi trắng nhợt, nhưng như vậy lại tăng thêm vài phần thanh khiết, ừ, giọng nói cũng rất dễ nghe, ấm áp, thanh nhã

Lư Dịch đương nhiên cũng là mỹ nhân, nhưng có thêm mấy phần sắc bén, tinh anh của người làm điều tra, không ôn nhu như người này

Còn Yêu Yêu, thì quả thật đẹp đến mức không giống người nữa rồi.

Người này rất phù hợp với hình tượng công tử cao quý ôn nhu như trọng, vô song thiên hạ trong lòng mọi người.

Chẳng qua là, Cố Duệ đã quen nhìn mỹ nhân rồi, nhìn chẳng qua cũng nhìn vậy thôi, chứ không hề say mê.

Thôi Lương có thể gầy dựng sự nghiệp lớn như vậy, đương nhiên cũng có khả năng quan sát lòng dạ người khác, hắn biết vị cô nương này căn bản không đặt hắn ở trong lòng.

Ông chủ thôi… nói là xưng hô trực tiếp, chi bằng nói là rất tùy tiện.

Nhưng mà, nói đến dưa leo, cô ấy dường như có chút nghiêm túc

"Đương nhiên, nếu không tôi nghiên cứu để làm gì!"

Người phía sau Thôi Lương có chút lo lắng: "Có độc? Cố cô nương cô hãy bỏ nó xuống, để ta đến thử độc!"

Nghiệm độc cái rắm ấy! Cố Duệ liếc hắn: "Nó không có độc, tôi nói nó quan trọng, là bởi vì nó không phải là một quả dưa chuột bình thường."

"Hửm? Tại hạ xin rửa tai lắng nghe." Thôi Lương có chút hiếu kỳ.

Không phải dưa chuột bình thường? Hắn từng đi qua rất nhiều nơi, thậm chí là quốc gia khác, nhưng chưa từng cảm thấy dưa chuột… không bình thường.

Cố Duệ nói thế nào thì cũng là phó giáo sư của thế giới khảo cổ học, còn từng giảng bài trên giảng đường, nhìn thấy ánh mắt tràn đầy tinh thần cầu tri thức kia, cô thật chịu không được… đặc biệt là đối phương môi hồng răng trắng, là một anh tài xuất chúng.

"Để tôi nói anh nghe, dưa chuột là thời Tây Hán Trương Khiên đi sứ Tây Vực mang về Trung Nguyên, gọi là Hồ qua (1). Lúc bấy giờ người Trung Nguyên cảm thấy vô cùng hiếu kỳ đối với loại Hồ qua này, cảm thấy ăn rất giòn, rất mát, tuy không có vị ngọt, nhưng có thể giải nhiệt, sau đó thì sao, sau thời Ngũ Hồ Thập Lục Quốc, Triệu hoàng đế Thạch Lặc vì kiêng kỵ chữ Hồ, Hán thần Tương Quốc Quân thủ Phàn Thản đổi nó thành dưa chuột, do vậy, người ta cũng có lại lịch có lịch sử đó, sau đó, quả dưa chuột này, còn có một câu chuyện nhỏ nữa."

Cố Duệ mặt không biết sắc kể câu chuyện, mấy người tùy tùng nghe đến say mê, sau đó còn khen Cố Duệ: "Cố cô nương thật là học rộng biết nhiều, thật hiếm có."

Cố Duệ mỉm cười: "Quá khen quá khen."

Cố Duệ cắn quả dưa chuột rời đi.

Thôi Lương nghe xong, hoàn toàn nghe xong rồi, lúc này nhìn bóng hình Cố Duệ rời khi, ánh mắt thẫn thờ một hồi mới nói: "Câu chuyện vừa nãy là kể về cái gì?"

***

(1) Hồ qua: dưa của người Hồ

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 173: Ôm một cái?

Tùy tùng kế bên cảm thấy có chút kỳ quái, thiếu đông gia nhà họ trước nay trí nhớ rất tốt, chỉ cần nhìn qua là sẽ không bao giờ quên, sao hôm nay lại không nhớ được, nhưng hắn vẫn mở miệng trả lời: "Dường như là câu chuyện về một quả phụ và quả dưa chuột, nói là vị quả phụ kia tính tình điềm tĩnh, có trồng một vườn dưa chuột, quả dưa chuột kia sinh trưởng cực tốt, sau đó quả phụ… quả phụ…"

Một tên tùy tùng khác tiếp lời: "Quả phụ chết đi."

Người tùy tùng thứ ba cảm khái: "Quả dưa chuột này đối với người phụ nữ kia nhất định có ngụ ý sâu sắc, dung nhập chân lý nhân gian, đáng tiếc mấy người chúng tôi ngộ tính nông cạn, không hiểu được thâm ý của Cố cô nương, để thiếu đông gia chê cười rồi."

Thôi Lương: "Ừ… Dưa chuột của cô ấy là từ đâu ra?"

Tùy tùng: "Đương nhiên là lấy từ nhà bếp trên thuyền, là hôm qua đi ngang một trấn nhỏ, chúng ta cho người đi mua, vẫn còn rất tươi ngon, thiếu đông gia nếu thích, thì tôi sẽ cho người làm vài món ăn có dưa chuột cho người nếm thử."

Thôi Lương: "Hử? Không cần…"

Hắn nhìn gương mặt đơn thuần có chút khổ não vì không ngộ được chân lý của mấy người tùy tùng, vẻ mặt có chút biến đổi… là hắn đã nghĩ lệch đi sao?

Đến giờ ăn trưa, bốn thầy trò Khuê Sơn và Thôi Lương đều đã ngồi vào vị trí, còn có hai tùy tùng thân cận của Thôi Lương, chính là Dư Sinh và Tề An Cố Duệ đã từng gặp qua, sau đó là một Hàng Sư cầm quạt và Nhạc Nhu.

Đương nhiên còn có Hàn Cao và Hứa Điển cùng theo Thanh Vũ lên thuyền.

Hai người kia là con cháu thế gia nhà quan lại U Châu, cũng từng nghe qua tiếng tăm của Thôi Lương, xin được lên thuyền, ông chủ Thôi cũng rộng lượng đồng ý.

Tổng cộng mười hai người, người hầu đứng ở góc phòng ăn, yên lặng chờ chỉ thị.

Từng đĩa từng đĩa đồ ăn được mang lên, màu sắc hương vị đều vô cùng hấp dẫn, rất nhiều thủy sản, nhưng khi Thôi Lương nhìn thấy ba đĩa thức ăn có dưa chuột, thì vô thức liếc Tề An một cái, nhìn thấy vẻ mặt cung kính của người kia, hắn trầm mặc, không nói gì.

Mấy người Khuê Sơn từ trước đến nay không hề để tâm đến quy tắc gì gì của người khác, vừa ăn vừa nói chuyện rất bình thường, mặc dù họ nói chuyện của họ, nhưng người bên cạnh cũng bị ảnh hưởng.

Vị Hàng Sư dùng quạt kia có rất nhiều chuyện để nói với Khang sư phụ… bởi vì hai người đều là tửu quỷ.

Vị Hàng Sư này họ Hứa, tên Bách, là đạo nhân sĩ Giang Nam, luận về thực lực thì tên đầu trọc và Tiết Lương Bình hợp lại cũng đấu không nổi, ngay cả Lỗ đại sư kia cũng từng bại dưới tay hắn.

Nhưng hắn thật sự chỉ là Hàng Sư tam quái.

Tam quái này và tam quái kia cách biệt lớn như vậy sao?

Cố Duệ kinh ngạc trong lòng, nghe Nhạc Nhu nói người này một chiêu quạt liền có thể đánh bay mười mấy hai mươi tên du thi, sức sát thương rất ghê gớm.

"Chính là bởi vì thuật pháp và Hàng Khí, thanh Hàng Khí của ông ấy ắt hẳn là bán linh khí."

Nhạc Nhu và Cố Duệ nhỏ giọng đề cập, đối với linh khí và bán linh khí, Cố Duệ cũng từng nghe tên đầu trọc nói qua.

Linh khí sao, chính là có linh khí, là vật sống, có thể phối hợp với Hàng Sư, hiệu quả không phải cái kiểu có thể hình dung như một cộng một bằng hai, thật sự lợi hại hơn tử khí rất nhiều.

Bán linh khí là ở giữa linh khí và tử khí, cũng có thể nói là cực kỳ khó có được.

Nghe Nhạc Nhu nói linh khí trong cả Phạm Dương không có đến năm cái, bán linh khí không có đến ba mươi cái, mà Hàng Sư thì sao, có hơn cả ngàn người, cái này là con chưa tính đám đồ đệ gà mờ không được ghi vào trong sổ sách như đám người Cố Duệ, như vậy có thể thấy độ hiếm có của nó ghê gớm đến mức nào.

Nghe nói trong tay chưởng môn Bắc Đường của U Châu có một thanh linh khí.

Hiện tại xem như có thêm Cố Duệ của Khuê Sơn.

Cố Duệ nghĩ, sau này ra khỏi cửa, xem ra bộ não lúc nào cũng phải buộc bên hông quần rồi.

“Tiểu cô nương không cần lo lắng, sau khi rời xa Phạm Dương U Châu, người ngoài sẽ không biết được, nhưng mà cô nương nếu như muốn dùng thanh thước ngọc đó, thì cần phải tăng cường thực lực của bản thân, hoặc là sử dụng nó, khiến người khác muốn cướp đi, hoặc là không sử dụng.”

Hứa Bách thích uống rượu, nhưng xem ra là người rất sảng khoái, không câu nệ quy tắc, tuy rằng lòng người khó lường, nhưng chí ít lời ông ta nói rất đúng.

Hiển nhiên những người ở đây đều có thể đoán ra tên đầu trọc đưa ba đồ đệ rời U Châu là để tránh nạn.

Đương nhiên, không ai hỏi bọn họ muốn đi đâu.

Cố Duệ gật đầu: “Tôi hiểu, chẳng qua là không có cây thước này tôi cũng dư sức thu hút phiền phức rồi.”

Mọi người nghe vậy, ừ... dường như cũng không cần an ủi gì nữa rồi.

Hứa Bách cũng cười cười: “Có tinh thần như vậy cũng rất tốt, đúng rồi, thanh kiếm Lộc Hợi tiền bối chế tạo mà Khang huynh vừa nhờ thiếu đông gia gửi bán kia, ta đã xem qua rồi, Lộc Hợi tiền bối là luyện khí đại sư của hơn ba trăm năm trước, thủ nghệ kinh người, Hàng Khí ông ta chế tạo ra đa số đều xuất sắc. Tuy rằng không so được với Vân Linh Phiêu của Nhạc cô nương, nhưng tốt hơn những Hàng Khí khác rất nhiều, do vậy, dựa theo giá cả thị trường Hàng Đạo hiện tại, có lẽ cũng xấp xỉ ba ngàn năm trăm lượng, chỉ là...”

Ông ta ngừng lại một chút, có chút thận trọng: “Khang huynh nên biết, thị trường Hàng Khí hiện nay vốn dĩ là cung không đủ cầu, bán so với mua cách biệt kinh tế rất nhiều, huynh bán ba ngàn năm trăm lượng, muốn mua lại Hàng Binh tương đương vậy, e rằng năm ngàn lượng cũng tìm không được.”

Cũng chính là nói thị trường Hàng Khí quả thực chính là cung không đủ cầu.

Hơn nữa không nên dùng ngân lượng giao dịch, mà nên dùng bảo vật hoặc Hàng Khí tương đương mà trao đổi, nếu như thật sự có thể dùng ngân lượng để mua sắm, thì phú thương trong thiên hạ này sớm đã mua một đống Hàng Khí chất trong nhà rồi… lão tử dùng không được, cũng có thể cầm lấy để trừ tà!

Nhưng mà hiện tại có tiền cũng mua không được Hàng Khí… Hàng Sư đại đa số đều có tư tưởng thanh cao, không muốn đánh đồng bản thân với phàm nhân tục tử, do vậy càng không muốn bán Hàng Khí cho thương nhân.

Chính là tên đầu trọc này không tuân theo lẽ thường, mới sáng sớm liền chạy đến chỗ Thôi Lương nói muốn bán Hàng Khí.

Khiến ông chủ Thôi cảm thấy như bên trong có gì ẩn khuất, nếu không thì vị Khang sư phụ này đã bị Tư Mã cương thi đánh cho ngu người rồi.

Hiện giờ Hứa Bách chính là đang thăm dò... Đại ca, có phải huynh đang đùa với tôi không.

Khương sư phụ cảm thấy không vui, lão tử thật sự chính là thật tâm muốn bán mà!

“Cái thanh kiếm này, xem trọng kỹ xảo và ngộ tính, tên đồ đệ này của ta không có kỹ xảo cũng không có ngộ tính, hơn nữa, thanh kiếm này mỏng manh như vậy, nhìn xem, đồ đệ của ta béo như thế, thoạt nhìn còn tưởng là đang cầm tăm xỉa răng ấy chứ, ngoại hình hoàn toàn không thích hợp.”

Mọi người nhìn sang Lý Đại Hùng đang cắm mặt ăn uống không biết người khác đang nói chuyện gì, không biết thế nào, bất giác cảm thấy lý lẽ Khang sư phụ đưa ra có mấy phần hợp lý.

“Vậy không biết Khang sư phụ muốn mua cho tiểu ca Đại Hùng Hàng Khí như thế nào, nếu chỗ ta có, ta có thể dùng vật giao dịch.”

Lời này của Thôi Lương khiến nhìn nhận của mọi người đối với hắn thay đổi không ít, người ta luôn nói thương nhân đầu cơ, thì ra không phải sao, không hổ danh là xuất thân thế gia!

Chẳng qua Cố Duệ suy nghĩ, cảm thấy đối phương và Khuê Sơn bọn họ vốn chẳng có giao tình gì, cộng thêm Thanh Hà Thôi Thị và Phạm Dương Lư Thị cũng chẳng kém gì nhau, không xa lạ gì đối với Hàng Sư, thậm chí vị Hứa Bách này cũng được người ta nuôi trong nhà như hộ vệ, như vậy càng không cần phải khách khí với bọn họ.

Cho nên...

Cố Duệ nhìn ánh mắt Nhạc Nhu, ôn nhu như nước.

Nhạc Nhu cũng nhìn Cố Duệ: “Là thương thế vẫn chưa ổn, có chỗ nào không thoải mái sao?”

Hơ, không có, Cố Duệ thu hồi ánh mắt cảm kích của mình.

Hứa Bách đã lấy thanh kiếm kia ra, kiếm sau khi giải phong ấn và trước khi giải phong ấn thật giống như sự khác biệt giữa hình ảnh của người bán và hình ảnh của người mua

“Hắn hả, hoặc là chủ lực cận chiến, hoặc là thiên về tấn công tầm xa.” Tên đầu trọc đã có tính toán của mình, căn cơ thiên sinh của tên Lý Đại Hùng này khá tốt, nếu dựa theo thuộc tính của game online mà nói, thì sức mạnh và phòng ngự cơ bản của hắn vượt xa đa số các Hàng Sư khác, thứ khó có được nhất, chính là hắn mang theo kỹ năng BUG – vận may cứt chó, hơn nữa khác với cái kiểu trong chua có ngọt, trong ngọt có chua của Cố Duệ, vận may

của hắn chẳng có tác dụng phụ nào.

Đối với tên đồ đệ này, tên đầu trọc không lo lắng lắm.

Nhưng mà trong đầu vẫn còn một vấn đề, hoặc là phát huy ưu thế mạnh nhất, đi theo tuyến đường cận chiến máu trâu, hoặc là làm cung tiễn thủ phòng ngự tấn công tầm xa.

Đều không cần phải dùng quá nhiều não, nghề pháp sư thì hoàn toàn không thích hợp với hắn.

Thật là làm khó cho tên đầu trọc hết lòng yêu thương bảo hộ đồ đệ mà, tiểu đệ tử của hắn cũng đã bị làm cảm động rồi, sau khi suy nghĩ kỹ lưỡng, Cố Duệ cất tiếng hỏi: "Vậy chẳng may Đại Hùng cầm đại đao cán bự nhìn giống như xẻng xúc phân thì sao?"

Tên đầu trọc: "…"

Thôi Lương: "…"

Quan chúng: "…"

Ở đầu bên kia nhân vật chính còn đang phiêu du trên con đường cắm mặt vào bàn ăn.

Mặc dù một câu xúc phân của Cố Duệ khiến cho tất cả mọi người đều trầm mặc, nhưng mọi người vẫn ngầm đồng ý với nhau bỏ qua sự tồn tại của con người này, chỉ là sau đó không ai đề cập đến việc Lý Đại Hùng dùng đao hay gì, ngoại trừ đao ra, Lý Đại Hùng còn có thể dùng gì nữa?

"Cung." Thanh Vũ đột nhiên lên tiếng, mọi người đều sững sờ nhìn sang hắn.

Vị thanh niên trẻ tuổi nhưng võ công có thứ hạng trên bảng xếp hạng giang hồ kia ngước mắt lên: "Phong Lôi Cung trong tay tôi là đại nhân ban cho, nhưng tôi không phải Hàng Sư, nó ở trong tay tôi rốt cuộc cũng bị chôn vùi, không bằng trao đổi với Đại Hùng huynh đệ."

Phong Lôi Cung? Mọi người làm sao không biết mấy mũi tên của Thanh Vũ trong đêm hôm đó đã đồ sát biết bao nhiêu du thi, sát thương thật kinh người, tuy rằng không phải bán linh khí, nhưng lấy ánh mắt sắc bén của Hứa Bách mà nói, thanh Phong Lôi Cung này tuyệt đối tốt hơn thanh kiếm kia.

Đây rõ ràng chính là muốn ưu ái cho người ta mà.

Đám người Khuê Sơn đều hiểu rõ, sau đó phản ứng của họ chính là…

"Như vậy quá tốt rồi, đến đến đây, đổi nào!" Tên đầu trọc không nói hai lời, lập tức đồng ý, nhanh chóng cầm lấy thanh kiếm từ trong tay Hứa Bách, chẳng hề có tí khách sáo nào đối với Thôi Lương.

Người lớn tùy tiện, người nhỏ thì...

Một đứa đang ăn, một đứa đang xoa cằm nhìn chằm chằm vào cái chân giò thủy tinh trên bàn... rốt cuộc là nên ăn, hay là không nên ăn?

Có một người thì khá bình thường, như từ đầu đến cuối cũng không nhìn bọn họ một cái, xinh đẹp, dịu dàng nhưng lại lạnh nhạt.

Đây là cái gia đình gì vậy?

Sau đó, cung và kiếm đã được trao đổi như thế, Lý Đại Hùng bên kia cũng đã đổi gà nướng thành giò heo, khiến Cố Duệ trừng mắt tức giận... mẹ kiếp, miếng lớn nhất đã bị cướp rồi!

Một ngày sau, thuyền đã đến Hoài An, ở thời Đường cũng gọi là Sở Châu, Cố Duệ thầm mừng vì cái Đại Đường thần quỷ này, ít nhất về mặt địa lý cũng không chơi cô.

Đến Hoài An rồi, Hứa Điển và Hàn Cao cũng xuống thuyền, tốt xấu gì thì hai vị công tử này cũng có tình có nghĩa, vậy nên Cố Duệ cũng hào phóng xếp bọn họ vào danh sách hảo hữu, cô nói: "Hai người đã phải đi rồi, vậy thì tôi tiễn hai người một đoạn."

Sau đó thì sao?

Hết rồi.

Không có lời chia tay lâm ly bi đát, nước mắt tràn bờ mi, cũng không có tặng cho tay nải lương thực.

Chỉ có một câu khô khốc vậy thôi.

Hứa Điển cũng khô khốc nhìn Cố Duệ: "Cô không định nói gì sao? Tốt xấu gì thì bốn công tử đây cũng mấy lần đều đến giúp cô, mấy lần rơi vào nguy

hiểm.”

Cố Duệ: “Ừ, muốn tôi ôm anh một cái?”

Hứa Điển mặt đỏ lên, gân cổ nói: “Tôi không phải là ý này, tôi há có phải loại người phóng túng như vậy, tuy rằng lúc trước tôi là vậy, nhưng tôi đã thay đổi triệt để rồi! Cô đây là sỉ nhục tôi!”

Cố Duệ: “Ừ... được rồi, xem anh khó xử kìa, vốn dĩ tôi thật lòng muốn ôm một cái để thể hiện lòng cảm tạ, đã thế thì xem như bỏ đi vậy.”

Sau đó, cô vô cùng hào phóng ôm Hàn Cao một cái.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 174: Tôi thích cô

Hàn Cao không kịp phòng bị, chẳng qua Cố Duệ nay đã mười bảy, tuy thân thể vẫn chưa phát triển, nhưng gương mặt đã rất thanh tú, một đường nhìn cô phá án, hàng yêu, đối đầu với cương thi, Hàn Cao chẳng hề xem cô như cô nương nhà người ta, vậy nên cái ôm phóng khoáng này của Cố Duệ, rất có khí khái giang hồ, hắn cũng không nghĩ gì, chỉ là gương mặt của vị huynh đệ nhà mình hiện tại, chẳng khác nào heo bị thọc huyết.

Hàn Cao: Nghe ta giải thích.

Hứa Điển: Ta không nghe không nghe không nghe!

“Anh cũng không cần khổ sở, anh đã thay đổi triệt để rồi, vậy thì ngày sau hãy cố gắng lại làm người nha.” Cố Duệ vỗ vỗ vai Hứa Điển, vẻ mặt đầy kỳ vọng... dường như hy vọng hắn có thể từ súc sinh nỗ lực tu luyện để được thừa nhận.

Hứa Điển: “...”

Nhạc Nhu đứng bên cạnh khóe miệng cong lên, vịn lan can cười.

“Chẳng qua nơi này cách U Châu xa xôi, các người một đường theo đến đây, cũng xem như là đối với tôi có tình sâu nghĩa nặng rồi.” Cố Duệ vẫn là không khỏi cảm khái.

Lần này Hứa Điển không vui, hắn cười lạnh: “Đây là cô nghĩ quá nhiều rồi, bọn ta xuống thuyền ở Hoài An, chỉ là muốn đi nhờ đến Lạc Dương, vốn dĩ bọn ta không định ở lâu tại U Châu, lần này đi sớm đã nói với người nhà rồi.”

Ánh mắt này, biểu cảm này là đang nói với Cố Duệ... không phải là vì cô, không biết xấu hổ!

Cố Duệ mặt không biến sắc: “Ừ, tôi còn tưởng là anh thích tôi, thì ra một chút cũng không có, vậy tôi yên tâm rồi.”

Hứa Điển câm nín, cảm thấy như vừa lấy đá đập chân mình, quá đau.

Hàn Cao cũng chẳng có cách nào, kéo Hứa Điển đang ngàn ngập bi thương xuống thuyền, hắn phát hiện Cố Duệ cũng đi theo xuống.

Hứa Điển gân cổ lên: “Cô tiễn xa như vậy làm gì? Không cần, cô về đi!”

Lần này Cố Duệ không nói gì, phía sau ba thầy trò Khuê Sơn cũng theo sau Cố Duệ, thần sắc dị thường.

Lý Đại Hùng mở miệng: “Không phải đâu Hứa công tử, ngươi nghĩ nhiều rồi, bọn ta cũng xuống thuyền ở Hoài An.”

A, là hắn hiểu lầm sao? Hứa Điển vô thức nhìn Cố Duệ, cô tươi cười đáng yêu: “Nhường đường một chút, anh chắn đường rồi.”

Bến tàu lớn như vậy, người đến người đi, cầu thang xuống thuyền thì hẹp, đương nhiên sẽ tắc đường.

Hứa Điển tức giận, quay người bỏ đi, Hàn Cao muốn khóc không được muốn cười cũng không xong, chỉ có thể chắp tay chào mấy người Cố Duệ: “Có duyên sẽ gặp lại.”

Hai người đi về phía trước.

Bốn sư đồ Cố Duệ cũng đã cáo biệt với mấy người Nhạc Nhu, lúc này cũng chuẩn bị rời đi...

Người Khuê Sơn đó giờ vốn không có cái loại cảm xúc đau thương biệt ly.

Bởi vì người mà họ xem trọng quá ít.

Bốn người rẽ trái, hai người Hàn Cao rẽ phải.

Nhạc Nhu và Thanh Vũ vẫn còn ở trên thuyền, nhìn hai nhóm người phân ra trái phải, cô đột nhiên cảm thấy bản thân không thích cảnh tượng như vầy, mặc dù cô luôn cho rằng bản thân đã có thể thờ ơ với loại thế thái này.

Sự không vui này của cô thể hiện ở giữa trán, Thanh Vũ cũng chau mày.

Thôi Lương ở bên cạnh liếc nhìn hai người, điềm nhiên không nói.

Hứa Điển đột nhiên dừng bước, nắm chặt tay, quay người, dùng sức hét lên: "Cố Duệ!!!"

Quay đầu nhìn lại, lại là hai kẻ chỉ số nhan sắc dưới mức trung bình, Lý Đại Hùng và tên đầu trọc.

Hứa Điển giật giật khóe môi, nhưng cuối cùng Cố Duệ cũng quay lại, cách mười mấy mét nhìn hắn.

Hứa Điển hiểu bản thân và vị cô nương trước mặt kia, hôm nay cách biệt e rằng nhiều năm, thậm chí là vĩnh viễn có thể sẽ không có cơ hội gặp lại.

Thiên hạ rộng lớn, đi đường cũng phải mất một con trăng, hơn nữa còn không biết có thể tìm được không, huống hồ bọn họ là bèo nước tương phùng, ngày sau liệu còn có duyên gặp lại.

Vậy nên hắn sợ, một ý niệm dâng lên.

Vậy nên hắn quay đầu.

Phun ra một câu hắn không biết đã muốn nói từ lúc nào.

"Cố Duệ, tôi thích cô."

Lời này khiến Yêu Yêu cũng phải ngước mắt lên nhìn hắn, Hàn Cao có chút kinh ngạc, hắn không biết vị huynh đệ này của bản thân sẽ...

Trên thuyền, Thôi Lương cao cao tại thượng, hai tay vẫn nắm chặt lò sưởi, ánh mắt lưu chuyển, nhìn xuống vị công tử cao quý anh tuấn kia đang cao giọng gào lên.

Lão bách tính gần đó cũng đều kinh ngạc, chẳng qua, người dân Đại Đường cũng thoải mái, đối với chuyện này cũng chỉ tỏ ý cười, thậm chí có một số người dừng chân lại đứng xem.

Cô nương kia... sẽ như thế nào đây?

Cô nương kia nhìn Hứa Điển, không để hắn chờ quá lâu, cô chỉ nhướng chân mày lên, khẽ cười, nụ cười tươi sáng tựa ánh ban mai.

Cô không nói gì cả, chỉ nở một nụ cười, tự tại, phong lưu, mang theo chút phóng khoáng khiến người ta khó lòng quên được. Cô xoay người, giơ cánh tay lên, bàn tay lắc lắc.

Tạm biệt, Hứa Điển.

Cô bước về phía trước, Yêu Yêu nhìn Hứa Điển một cái, thần sắc rất tĩnh lặng, ánh mắt cũng tĩnh lặng, anh khẽ gật đầu, rồi cũng bước đi.

Tên đầu trọc cười hi hi, nắm cổ Lý Đại Hùng, cười cợt châm chọc...

Đây chính là người Khuê Sơn.

Có thể nhiều năm sau, Hứa Điển khi tuổi đã lớn hơn, người cũng trưởng thành hơn vẫn sẽ nhớ rõ bản thân thuở thiếu nhiên đã từng phong lưu tuyệt đại giữa một rừng hoa, cũng có lẽ hắn sẽ nhớ rõ cô thiếu nữ mong manh mà ngạo nghễ đứng dưới tán thạch lựu đong đưa những quả đỏ lập lòe,... và cả gương mặt thoáng qua trong phút giây nguy hiểm đối đầu với tà ma.

Đương nhiên, cũng có thể... hắn sẽ ôm con cái, buồn bã nhớ lại cái thời phong nhã hào hoa, hắn đã từng điên cuồng hét lên lời si mê trong lòng đối với một cô gái.

Cố Duệ, tôi thích cô.

Bất giác, rất nhiều tùy tùng đều lui ra, Thanh Vũ cũng đến đầu bên kia.

Phía đầu thuyền chỉ còn lại Thôi Lương và Nhạc Nhu.

"Lúc trước thấy bên người cô rất ít cô nương cùng tuổi, còn tưởng rằng cô sẽ luôn như vậy."

Ngón tay Thôi Lương vuốt ve hoa văn trên lò sưởi, ngón tay nhè nhẹ mân mê, khóe môi tăng thêm mấy phần ôn hòa.

Nhạc Nhu thu hồi ánh mắt, nhìn Thôi Lương: "Tri kỷ, một đời một người cũng đủ rồi."

Thôi Lương nghe vậy thì mỉm cười, ánh mắt nhìn theo bốn thầy trò đang hòa vào trong biển người.

"Nhân sinh vốn dĩ tẻ nhạt, bên cạnh nếu có một người tùy tiện lại phong lưu, quả thật sẽ tăng thêm rất nhiều thú vị."

Thôi Lương là nhân vật thế nào, mấy ngày nay cũng đủ để hắn biết tình hình cụ thể của mấy người Khuê Sơn, trong lòng biết rõ cô nương kia trẻ tuổi, thông minh tuyệt đỉnh, nhưng tính tình kỳ quặc, tác phong tùy tiện, luôn có một loại sức sống không giống với mọi người. Nụ cười sau cùng của cô, là đắc ý sao? Quả thực là, tuổi niên thiếu có người si mê, có thiếu nữ nào lại không để tâm, nhưng cô cười phong lưu một cách rất thản nhiên, không uyển chuyển từ chối, cũng không nổi giận, chỉ một nụ cười, để lại cho chàng thiếu niên si mê kia một hồi ức mỹ lệ.

Người như vậy... khiến người ta tức giận, nhưng không khiến người ta oán hận.

Hắn chưa từng gặp qua người nào như vậy, chưa từng...

Nhưng những lời ung dung, thâm thúy này của Thôi Lương lại khiến Nhạc Nhu chau mày, đáy mắt cũng trầm xuống, nhịn không được buông ra ngữ khí nhẹ nhàng: "Biểu ca..."

"Trước khi gặp muội, mẫu thân từng nhắc đến hôn sự của ta."

Lời của Thôi Lương khiến thần sắc của Nhạc Nhu có chút biến hóa, ngón tay nhịn không được nắm chặt.

Cô không nói gì.

"Còn có muội, ta biết muội sẽ không từ chối."

"Ừ, muội sẽ không." Nhạc Nhu nghiêng đầu, tựa vào lan can: "Xuất thân Nhạc gia, hưởng vinh quang của Nhạc gia, hơn nữa còn là trưởng đích nữ, làm sao có thể chỉ nhận mà không trả giá, bất kể gia tộc chọn lựa như thế nào, muội cũng không cự tuyệt."

"Gả cho ta, ta sẽ không bó buộc muội, mẫu thân hai gia tộc lại có quan hệ tốt với nhau, xem như là trên gấm thêm hoa." Thôi Lương nói lời này mặc dù rất ôn nhu, nhưng lại nhàn nhạt, dường như chuyện liên quan đến chung thân đại sự của hai người đối với hắn mà nói chỉ là một chuyện bình thường.

Nhạc Nhu nhìn Thôi Lương, quả thực, Thôi Lương mặc dù không theo đường quan trường, nhưng dựa vào sự nghiệp khổng lồ hiện nay của hắn, cũng đủ khiến cho người ta thèm nhỏ dãi mối quan hệ này, huống hồ hắn còn là tam lang của Thôi gia vốn hiếm muộn con cái.

Người bên cạnh nhìn qua, sẽ thấy là cô trèo cao.

"Nhưng đó là người khác cho rằng như vậy." Thôi Lương nhìn Nhạc Nhu: "Thứ ta có, vốn dĩ cũng là thứ muội không xem trọng, thứ duy nhất giúp được cho muội chính là ta sẽ không ràng buộc muội, cũng sẽ không có nữ nhân khác khiến muội bận tâm."

Nhạc Nhu lại nhìn Thôi Lương, dường như có điều suy nghĩ: "Biểu ca nói nhiều như vậy, hoàn toàn không có khả năng là đang thuyết phục muội gả cho huynh, một là muội sẽ không từ chối, hai là muội cũng không có tư cách từ chối..."

Cô trước nay luôn biết vị biểu ca từ nhỏ đã ôn nhu nho nhã này có một nội tâm mà người bên cạnh không thể nào chạm đến được, sự trống trải, sâu xa của trái tim đó, cũng là thứ cô không thể nào nhìn thấu.

Cô sẽ là tri kỷ của hắn sao?

Cũng may, cô vô tâm.

Thôi Lương nhìn cô, mỉm cười: "Vốn dĩ ta không để ý đến vị trí bên cạnh này, nếu như muội tình nguyện, nó là của muội, nếu như muội không tình nguyện, nó cũng sẽ để trống ở đó."

Nhạc Nhu khẽ nhíu mày, nhìn Thôi Lương thật lâu, sau đó mới cất lời: "Cám ơn."

Thôi Lương lắc lắc đầu: "Muội đi đi, ta chỉ có thể giúp muội mấy năm này thôi, về sau muội chỉ có thể dựa vào chính mình."

Nhạc Nhu hít một hơi thật sâu, cô chắp tay, trước khi rời khỏi, không biết sao lại quay đầu nhìn Thôi Lương nói một câu.

"Biểu ca, huynh nói xem, trên thế gian này có thể nào có một người đang luôn chờ đợi huynh?"

Ngón tay đang ôm lò sưởi của Thôi Lương khẽ động, nhìn sự ngẩn ngơ hiếm có giữa vầng trán của Nhạc Nhu.

“Câu hỏi này của muội, nếu như tự hỏi chính mình, thời gian trôi qua, sẽ tự có câu trả lời, nếu như hỏi ta...”

“Nếu như trong tim ta mong đợi một người, ta nguyện để ta chờ nàng ấy, chứ không để nàng ấy đợi ta.”

Nhạc Nhu sững sờ, cảm thấy vị biểu ca khiến cô kiêng kỵ này có chút mơ hồ gì đó mà cô không thể nào hiểu được.

Thanh Vũ nhìn Thôi Lương một cái, sau đó cùng Nhạc Nhu rời đi.

Chờ hai người xuống thuyền, Thôi Lương khép mắt lại, Hứa Bách đứng ở không xa tiến đến: “Ta tưởng là thiếu đông gia có lòng với Nhạc cô nương.”

Thôi Lương mỉm cười: “Cô ấy lúc nhỏ rất đáng yêu, cũng là người duy nhất biết ta sống không được bao lâu nhưng không rơi lệ trước mặt ta.”

Cho nên, hắn nguyện ý dùng hôn sự của mình để thay cô che chắn mọi phiền phức.

Cho đến khi cô không cần nữa.

Sau khi xuống thuyền, Thanh Vũ và Nhạc Nhu đi vào một quán trà hẻo lánh.

Thanh Vũ đưa mật tín trong tay cho Nhạc Nhu.

Nhạc Nhu mở ra xem, chân mày nhíu chặt.

“Nói với đại nhân nhà các người, lời của hắn, tôi sẽ truyền đạt lại cho sư phụ.”

Thanh Vũ gật đầu, nhưng không trực tiếp rời khỏi, hắn nhìn Nhạc Nhu: “Ta muốn hỏi Nhạc cô nương một câu hỏi.”

Nhạc Nhu thu hồi mật tín nhìn hắn: “Dùng thân phận Thanh Vũ, hay là thân phận một người thân tín của Lư Dịch Chi.”

Thanh Vũ: “Là cái phía trước, nếu là cái phía sau, ta thân là nô bộc, không có tư cách vượt quyền.”

Nhạc nhu uống trà: “Huynh hỏi đi.”

“Sư phụ, con cảm thấy Nhạc cô nương và Thôi đại gia kia có quan hệ không thể nói rõ.”

Lý Đại Hùng đang đi trên đường rộn ràng cất tiếng hỏi, trong tay còn cầm một thanh kẹo hồ lô, phía dưới là con ngựa vừa mới mua được.

Tên đầu trọc chẳng có mấy thiện cảm đáp: “Đã biết là không thể nói rõ, còn hỏi cái rắm gì.”

Lý Đại Hùng mắc nghẹn, Cố Duệ ở bên cạnh pha trò: “Đại Hùng à, đối đãi với trưởng bối, giả ngốc, giả đáng yêu vô dụng thôi, anh có thể những nhẽo mà."

Những nhẽo? Lý Đại Hùng nghĩ nghĩ, ưỡn ẹo thân người, nén âm thanh học theo mấy cô nương trên đường: “Ai do~~~ sư phụ~~~ con muốn biết, người nói đi mà~~~”

Tên đầu trọc nổi da gà: “Được rồi, lão tử nói! Đừng tạo nghiệp nữa!”

Lý Đại Hùng lập tức thu hồi õng ẹo, gương mặt đầy chờ mong.

Hóng chuyện thiên hạ là thứ hắn thấy thú vị nhất, ngược lại Cố Duệ rất cụt hứng.

“Nhạc gia và Thôi gia sớm đã có hôn ước, cô ấy và Thôi Lương là quan hệ huynh muội, vốn dĩ Thôi gia ở trên cao, Nhạc gia kém một bậc, nhưng cao lấy chồng thấp lấy vợ vốn là con đường của thế gia, cô ấy và Thôi Lương bị hai gia đình mặc định hôn sự, nhưng Thôi Lương không đi theo con đường của người thường, bước vào giới thương nhân, nghe nói do thân thể hắn yếu ớt, nên mối hôn sự này luôn bị trì hoãn, mãi đến hai năm trước...” Tên đầu trọc ngừng lại, nhìn Cố Duệ.

“Hai năm trước, Lư thị cũng lộ ý muốn kết thân với Nhạc gia.”

Lư thị? Lý Đại Hùng vô thức hỏi: “Là gia tộc của Lư Dịch Chi sao!”

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 175: Miếu cổ, đi tiểu

Ừ, Lư và Nhạc đều ở Phạm Dương, nếu như Nhạc và Thôi kết thân, cũng có ý nghĩa một phần địa bàn Phạm Dương sẽ bị Thôi thị nhúng tay vào, Lư thị tất nhiên không tình nguyện. Cộng thêm Lư gia có một vị đích tử tuy làm Hình Trinh nhưng không có thân phận Hàng Sư, lấy một tài nữ Hàng Đạo là một lựa chọn rất thích hợp, nữ Hàng Sư có rất nhiều, Lư thị có thể mặc sức chọn, nhưng muốn tìm một người xuất thân, tướng mạo, tài học... đều xuất sắc, thì rất khó, do vậy đích trưởng nữ Nhạc gia chính là lựa chọn thích hợp nhất."

Tên đầu trọc không nói trắng ra, nhưng mọi người đều biết rất có khả năng người muốn tranh vợ với Thôi Lương kia chính là Lư Dịch Chi.

Do vậy tên đầu trọc và Lý Đại Hùng đều liếc nhìn Cố Duệ, ánh mắt cứ như đang nhìn nàng dâu nhỏ đáng thương bị người khác đùa bỡn.

Cố Duệ lúc này đang lâm vào trầm tư... mãi đến khi Yêu Yêu vỗ vai cô một cái, cô mới hoàn hồn, hít một hơi, tỏ ra vô cùng bi thương.

"Lúc xưa tôi phong hoa tuyệt đại, khẽ động một cái liền khiến vô số công tử phú gia đem hết vàng bạc dâng tặng cho tôi, kết quả hai năm rồi, rốt cuộc chỉ có tiểu tử Hứa Điển là một lòng một dạ."

Cố Duệ dĩ nhiên không xem nhẹ tấm chân tình si mê của Hứa Điển, nhưng cô cũng không xem trọng.

Đã là thời đại nào rồi, có quỷ, có yêu, còn có cả cương thi nữa, cái mạng nhỏ của cô còn bảo vệ không nổi nữa, Hứa Điển kia thích cô chẳng qua chỉ là khí huyết nhất thời của người trẻ tuổi, một công tử phong lưu nhìn thấy một cô nương tự lực tự cường, không si mê hắn, tự nhiên sẽ thấy hiếu kỳ, hiếu kỳ này dẫn đến yêu thích, yêu thích này dẫn đến động tâm, sau đó... chủ yếu vẫn là do sức hấp dẫn của cô quá lớn, khiến người ta bị si mê, nhưng mà nếu nói là khiến cho công tử thế gia một đời không hối hận, thì quả thật là chém gió.

... Những năm tháng thanh xuân ai mà chẳng có chứ!

Những lời nói nhẹ nhàng thoát ra khỏi miệng Cố Duệ, những người bên cạnh nghe mà cố nhịn cười.

Lúc xưa? Tên đầu trọc và Lý Đại Hùng đều nghĩ đến một cô nương nào đó, thân thể khô đét như con khỉ, ở một cái thôn rách nát.

Còn có phong hoa tuyệt đại nữa, hi hi.

"Chuyện kiếp này nằm mộng thấy chuyện kiếp trước thì đừng nói nữa, chủ yếu là kiếp này cần phải cố gắng, cố gắng đẹp được bằng một nửa Yêu Yêu, thì nam nhân trong thiên hạ này sẽ để mặc cho cô lựa chọn!"

Cố Duệ: "Lão trọc chết tiệt, ông đang an ủi tôi sao? Bị trúng tà rồi hả?"

Tên đầu trọc: "Không có gì, dù sao thì cô cố thế nào đi nữa, nhan sắc cũng vậy thôi, tùy tiện nói cho vui."

Tên đầu trọc quẳng ra một câu, hắn không biết rằng sau này hắn sẽ bị Cố Duệ hành cho thê thảm đến thế nào, lúc này, hắn kéo dây cương, con ngựa chạy đi, ba tên đệ tử đi theo sau.

Trên đường đi Lý Đại Hùng cất tiếng hỏi: "Sư phụ, chúng ta đi đâu thế?"

Đáp lại hắn chỉ có khói bụi tung bay cùng vó ngựa.

Có điều lúc này trong lòng bốn người đều có một suy nghĩ... Nhạc cô nương tốt đẹp đến mức khiến mấy thầy trò Khuê Sơn vốn khắt khe với người ngoài kia cũng cảm thấy hài lòng, rốt cuộc sẽ chọn ai?

Nhưng lúc này, trong quán trà nhỏ kia.

"Lư thị, Thôi thị?" Nhạc Nhu lẩm bẩm, nhưng cô không nhìn ánh mắt của Thanh Vũ, mà nhìn ra ngoài cửa sổ, nhàn nhàn nói: "Hôn nhân cưới gả, từ trước đến nay đều không phải do tôi quyết định, tôi không có chỗ để lựa chọn, trái lại, chỉ có thể tuân theo chọn lựa của hai người khác."

Cô quay đầu nhìn Thanh Vũ.

"Đại nhân nhà các người đối với tôi vô tâm, nhân vật như hắn cũng không cần phải cưới một nữ Hàng Sư để đảm đương sát kiếp của hình ngục, về điểm này, biểu ca của tôi cũng như vậy. Hắn đối với tôi không phải là tình cảm nam nữ, tất cả đều là tình cảm yêu thương bảo vệ của một người ca ca đối với muội muội, dùng hôn sự này để nâng cao địa vị của tôi trong Nhạc gia, khiến tôi có thể mặc sức làm càn nhiều năm, nếu không phụ thân tôi mất sớm, làm gì đến lượt tôi trở thành Nhạc gia đệ nhất thiên kim, một người vô tâm, một người hữu tâm nhưng vô tình, tôi đương nhiên sẽ nghiêng về người thứ hai."

Thanh Vũ chỉ là dựa vào chút tình nghĩa tri giao mà hỏi, không ngờ Nhạc Nhu lại trực tiếp phân tích hai mối hôn sự này, còn nói ra tình cảnh không mấy

tốt đẹp của bản thân.

Đúng vậy, thế gia đích nữ không phải dễ làm, đặc biệt là Nhạc Nhu có phụ thân mất sớm, vinh quang cô đón nhận chắc chắn phải trả một cái giá rất lớn.

Chẳng trách đại nhân lúc trước từng nói Nhạc Nhu cô nương là một người suy nghĩ rất thấu đáo.

"Nhạc cô nương, Thanh Vũ ta rất hiếm khi bái phục người khác, đặc biệt là nữ nhân, cô chính là người thứ hai."

"Người thứ hai?" Nhạc Nhu không vì câu nói kia của Thanh Vũ mà cảm thấy bị mạo phạm, ngược lại cô mỉm cười: "Người thứ nhất chắc chắn là Cố Duệ rồi, chẳng qua nếu như là cô ấy, tôi sẽ chấp nhận làm người thứ hai."

Cô uống cạn chén trà, xoay người thanh thoát rời đi.

Nhạc Nhu tuy biết tên đầu trọc khẳng định sẽ đưa bọn họ đi một nơi người khác tìm không được, mặc dù Hoài An và U Châu khoảng cách rất xa, nhưng thủ đoạn truyền tin của Hàng Sư rất khó lòng tưởng tượng, sức mê hoặc của linh khí cũng quá lớn, không loại trừ khả năng có kẻ rắp tâm theo dõi bọn họ, vậy nên tên đầu trọc ngay cả Nhạc Nhu và Thanh Vũ cũng không nói cho biết.

Đương nhiên, Nhạc Nhu và Thanh Vũ đều hiểu, cho nên cũng không hỏi.

Vậy nên lần này từ biệt, quả thật là xa xăm không biết khi nào gặp lại.

Còn về nơi chứa chấp bọn họ, thì ít trong hai đến ba năm, cần phải qua mắt được bọn Hàng Sư đã liệt Cố Duệ vào danh sách cướp tài.

…Vậy nên, ngọn núi đó?

Đỉnh núi to hơn Khuê Sơn gấp mấy chục lần, chóp núi phải cao đến tận mây xanh, tầng tầng lớp lớp trùng trùng điệp điệp, trong núi là cỏ cây um tùm đan xen, tọa lạc trên mảnh đất rộng lớn, dường như linh khí rất hưng thịnh…

Nhưng lúc này bọn họ vẫn chỉ mới nhìn thấy ngọn núi, vẫn chưa đến chân núi.

"Sư phụ, nơi chúng ta muốn đến là ngọn núi kia sao?" Lý Đại Hùng cất tiếng hỏi.

Tên đầu trọc gật đầu: "Ừ, ta có một người bạn cũ ở đó, vừa khéo có thể gửi các ngươi nương nhờ... Nơi này đã không còn là trong cảnh giới Hoài An, mà là Trấn Giang phía nam Hoài An, Trấn Giang thuộc nội địa Trung Nguyên, người nhiều, quỷ yêu cũng nhiều, ban ngày đi đường còn được, nhưng bây giờ mặt trời xuống núi rồi, ban đêm các ngươi sẽ có thể mở mang kiến thức."

Mẹ kiếp, lời này chẳng có ý gì tốt.

Ba đồ đệ bất giác nhớ đến tình cảnh lúc ở Khuê Sơn ba người nằm trong hốc cây, tên này thả thi thể không đầu ra…

"Trong núi là môn phái gì? Có vẻ rất khí phái." Cố Duệ nghĩ ngọn núi lớn như thế này, không thể nào không có môn phái Hàng Đạo.

"Thần Tiêu." Tên đầu trọc trả lời.

"Rất lợi hại sao? Sư phụ." Lý Đại Hùng ánh mắt phát sáng.

"Trong Thần Tiêu có ba Hàng Sư ngũ quái, tất cả đệ tử muốn vào sổ đề tên đều phải tu luyện được Hàng Lực, khống chế được Hàng Khí, đệ tử trong sổ ghi chép có hai ngàn người, cậu nói xem có lợi hại không."

Tên đầu trọc sờ cằm, vẻ mặt có chút thâm sâu, khiến Cố Duệ và Lý Đại Hùng đều bị dọa một phen.

Một cái phái Thần Tiêu này của Trấn Giang cũng đủ để xử đẹp năm cái Bắc Đường rồi, cũng có thể san bằng cả U Châu.

"Nói như vậy, U Châu của chúng ta thật yếu ớt, chẳng trách bị người những châu khác xem thường." Lý Đại Hùng lẩm bẩm, Cố Duệ thì bĩu môi: "Quỷ nhiều yêu nhiều, Hàng Sư tự nhiên cũng sẽ nhiều, đây giống như mối quan hệ cung cầu của thị trường, cung cầu cân bằng."

Chẳng qua sự phân bố của quỷ yêu nơi Trung Nguyên đại địa này rất khó nói, theo lý mà nói, nơi có nhiều người, dương khí nặng, thì quỷ yêu phải ít, nhưng quỷ yêu lại tham dương khí của con người, tụ tập ở nơi phồn hoa.

Có một số nơi hoang vắng ít người, không có quỷ yêu gì cả, giống như U Châu, lại có nơi đìu hiu hơn cả U Châu, nhưng ác quỷ hung yêu ở đó chỉ cần tùy tiện kéo một con đến, cũng có thể san bằng người của cả một thành thị.

"Được rồi, ta thấy hôm nay chúng ta cũng không đến được Thần Tiêu phái, phải tìm một nơi để tá túc rồi."

Tên đầu trọc quả nhiên nói một câu trúng đích, thái dương đã xuống núi rồi, bọn họ còn chưa đến được ngọn núi kia, nhìn núi chạy chết ngựa, nhìn đoạn đường kia, xem ra cũng phải mất hơn nửa ngày đường.

Trời tối rồi, quỷ yêu cũng sẽ xuất hiện, đường đêm thật chẳng dám đi.

Cũng may Đại Hùng tinh mắt, nhìn thấy được một tòa miếu cũ nát.

Cố Duệ cũng để ý.

Ngôi miếu này thực ra cũng không phải rất cũ nát, chỉ là nhiều năm không tu sửa nên trông có vẻ hoang tàn, bụi đóng thành từng lớp dày, mạng nhện giăng đầy khắp nơi.

Bức tượng Phật đặt ở đằng kia, cầm hoa mỉm cười, xem ra rất có Phật khí, khiến Cố Duệ và tên đầu trọc cũng an tâm ít nhiều.

Đây là tiểu Phật tự, có Phật trấn thủ, chắc hẳn là an toàn.

Hai người nam nhân không sợ bẩn, nhưng Cố Duệ cảm thấy bản thân và Yêu Yêu xinh đẹp như hoa như ngọc, làm sao có thể nằm như vậy, thế nên cô bức Lý Đại Hùng làm khổ sai, dọn dẹp sạch nơi này.

Sau khi dọn sạch, họ đốt lửa nướng bánh ăn.

"Hài dà, đã ăn quen chân giò trên thuyền Thôi đại gia, cảm thấy bánh thật là khó ăn." Lý Đại Hùng cảm thán.

Cố Duệ: "Còn có cách nào khác đâu, sư phụ chúng ta nghèo khó, chỉ có thể mua bánh, cũng may có tôi kéo ông ta, nếu không ông ta sẽ không mua bánh, mà là mua cá khô kìa, một con cá khô, chúng ta mỗ người liếm một miếng sống qua ngày."

Quả thực đủ rồi!

Tên đầu trọc mỉm cười: "Các người e là hiểu nhầm rồi, cá khô một con hai mươi văn tiền, thứ ta định mua là giỏ cá, đem về nấu lấy nước, mỗi ngày mỗi người húp một ngụm."

Cố Duệ và Lý Đại Hùng: Lợi hại, sư phụ thật quá lợi hại!

Yêu Yêu chống cằm ngồi bên đống lửa nhìn ba thầy trò châm chọc nhau, anh cười nhẹ, ngẫu nhiên ánh mắt lướt qua tượng Phật, cảm thấy tượng Phật đại khí ung dung, ở trong cái miếu đổ nát này thật sự có mấy phần không thích hợp.

Chẳng qua là... anh quay đầu nhìn Cố Duệ đang ghét bỏ nhưng chẳng còn cách nào khác đành ngồi nướng bánh, khóe môi nở nụ cười nhẹ.

Một buổi tối thật dài, cũng chẳng có hoạt động vui chơi giải trí gì, Lý Đại Hùng quấn lấy tên đầu trọc đòi kể chuyện, bị tên đầu trọc tẩm quất cho một trận, vẫn là Cố Duệ cảm thương cho cái sự não tàn kém phát triển của hắn, đứa trẻ não tàn, cần được bảo vệ, thế nên cô hỏi có cần cô hát một vài bài hát đang hot, hay kể vài mẩu chuyện cười cho nghe không.

Tên đầu trọc và Lý Đại Hùng: "Được, được."

Yêu Yêu: "Không còn sớm nữa, ngủ đi."

Khi Yêu Yêu lãnh đạm, bốn tên thổ tặc già trẻ lớn bé Khuê Sơn đều sợ hãi, đành phải hậm hực bò đi ngủ.

Đang ngủ ngon, Cố Duệ đột nhiên cảm thấy có người chọt mình, cô nhăn mày, không thèm để ý.

Sau đó lại chọt chọt, Cố Duệ nhếch mép, một bàn tay lướt qua.

"Khỉ..." Lý Đại Hùng ăn một cái tát ôm mặt ủy khuất: "Là tôi, là tôi."

"Lão tử muốn đánh chính là anh, ban đêm ban hôm chọt tôi làm gì!" Cố Duệ trừng mắt nhìn Lý Đại Hùng.

Lý Đại Hùng: "Tôi muốn đi tiểu."

Cố Duệ vẻ mặt vô cảm: "Muốn tôi giúp anh tiểu sao?"

Ai da, Lý Đại Hùng rét run: "Không dám, không dám, tôi chỉ muốn hỏi cô có muốn đi cùng không?"

Bệnh thần kinh! Anh đường đường là một nam nhân, muốn đi tiểu lại đến tìm một nữ nhân như tôi đi cùng sao?

"Anh sợ ma?"

Lý Đại Hùng: "Không có, không có, tôi chỉ cảm thấy mọi người đi cùng sẽ an toàn hơn một chút."

Kỳ thực chính là sợ ma.

Cố Duệ trợn mắt: "Không đi, anh tự đi đi."

Buồn ngủ muốn chết, có điên mới đi ra ngoài chịu lạnh.

"Cô không đi với tôi, tôi sẽ tiểu bên cạnh."

Tổ tông nhà anh! Cố Duệ trừng mắt nhìn Lý Đại Hùng, Lý Đại Hùng cũng trừng mắt nhìn lại.

Mãi đến khi Yêu Yêu vỗ vỗ Cố Duệ: "Cùng đi đi..."

Cố Duệ: "Hả, anh cũng muốn đi tiểu sao Yêu Yêu!"

Trong màn đêm tối đen như mực, nhất thời không nhìn thấy gương mặt Yêu Yêu, nhưng Cố Duệ vẫn nghe được một tiếng "ừ" rất yếu ớt của anh.

Tiểu nương tử nhất định đang đỏ mặt rồi.

Cố Duệ cười thô bỉ: "Vậy chúng ta mau đi thôi."

Lý Đại Hùng: Mẹ kiếp! Háo sắc, lão tử có nhịn chết cũng không để cô làm vấy bẩn Yêu Yêu!

Chẳng qua Lý Đại Hùng vẫn là không nhịn được, cái bàng quang đều căng sắp bể rồi, chỉ có thể ngoan ngoãn đi theo hai người Cố Duệ, tên đầu trọc ở bên cạnh ngủ say như heo, thỉnh thoảng còn gãi gãi cái đầu trọc.

Họ không hay biết phía trên tượng Phật có một tia hắc khí vừa lướt qua.

Ban đêm quả thật rất lạnh, rõ ràng ban ngày vẫn còn rất ấm áp mà, Cố Duệ khi ra khỏi miếu liền run cầm cập, bắt Lý Đại Hùng đứng ra phía trước chắn gió.

Kỳ thực đêm lạnh như vậy, tối đen như vậy, Lý Đại Hùng tiểu trong miếu cũng được, nhưng vấn đề là, đây không phải gian nhà bình thường, mà là miếu, là miếu Phật, người ta đều nói Phật – Đạo một nhà, nếu như không kính Phật, tương lai nhân quả Phật gia sẽ đến tìm ngươi.

Đạo gia không có số kiếp, nhưng Phật gia có, nếu thật sự khiến Phật gia nhìn trúng, mấy ngày liên tục niệm địa ngục kinh cho ngươi, đảm bảo đời này của ngươi xem như xong rồi.

Cho nên đại đa số Hàng Sư đều rất tôn trọng Phật giáo.

Lý Đại Hùng cũng vậy, cho nên ba người cùng nhau rời khỏi miếu, còn đi một quãng rất dài, sợ rằng sẽ tiểu ngập cả đời xúi quẩy.

"Tùy tiện tìm một nơi là được rồi, đi xa như vậy làm gì, cũng quái lạ thật, lúc vừa đến không phát hiện gì, bây giờ cảm thấy nơi này quá âm u, được rồi, ở đây đi!" Cố Duệ quấn y phục trên người, hắt hơi một cái.

Yêu Yêu vốn không muốn để Cố Duệ bị lạnh, chỉ là Lý Đại Hùng sợ xui xẻo, nên mới đi xa như vậy.

Cố Duệ đã nói như vậy, hắn cũng cảm thấy mình nhịn không nổi nữa, liền quét quét cỏ cây trên mặt đất rồi nói: "Được rồi, vậy ở đây đi, nhưng mà Khỉ này, cô không được nhìn lén tôi tiểu đâu đó!"

"Đồ thần khinh! Nhìn anh làm quái gì, còn không bằng tôi đi đào con giun mà nhìn."

"..."

Trên thế giới này tại sao lại có nữ nhân vô sỉ, độc mồm độc miệng như vậy.

Lý Đại Hùng tức giận, nhưng cũng chỉ bước ra xa vài bước, mở đai lưng quần ra.

Bên này Cố Duệ cười híp mắt, nhìn Yêu Yêu nói: "Được rồi, Yêu Yêu, anh tiểu đi."

Yêu Yêu trầm mặc, một hồi sau mới yếu ớt nói: "A Duệ..."

"Oi!"

"Cô quay lưng lại đi, xa một chút..."

"Ai da, còn xấu hổ nữa sao, tôi cũng không phải là nam nhân... Được rồi, tôi đi xa ra một chút."

Cố Duệ cố ý cười xấu xa, nhưng cô cũng thật sự bước ra xa.

Yêu Yêu đương nhiên biết Cố Duệ cố ý, dở khóc dở cười, cảm thấy mặt mình có chút nóng nóng.

Khi anh đang mở thắt lưng ra...

"Đại Hùng này, đang tiểu hả? Tôi đột nhiên nhớ ra, trong rất nhiều thoại bản đều có nói, qua đêm trong miếu rách rất dễ gặp ma, huống hồ ban ngày trời ấm áp, ban đêm đột nhiên biến lạnh, có phải thật sự có thứ gì tà đạo không, thứ tà đạo..."

"Con Khỉ chết tiệt, cô ngậm miệng lại!"

"Được rồi, tôi chỉ là muốn hỏi anh đã bắt đầu tiểu chưa?"

Lý Đại Hùng nghiến răng két két, Cố Duệ đắc ý, sau đó lại cất tiếng.

"Yêu Yêu, cần tôi giúp anh cởi quần không?"

"..."

Cố Duệ tai thính mắt tinh, nghe thấy tiếng nước tiểu của hai người, nhưng đều đã ở cùng với mấy người nam nhân được hai năm rồi, cô chẳng cảm thấy gì, chỉ thấy... cái miếu hoang trong tầm mắt kia có chút quái dị, dường như có thứ gì đó đen kịt đang vây lấy nó, bu quanh nó.

Cô sợ đến mức cũng muốn đi tiểu.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 176: Phàm nhân qua đường, chê cười rồi!

Cố Duệ bị dọa, vừa muốn hỏi hai người Yêu Yêu có cảm thấy cái miếu hoang kia có chút cổ quái không, thì liền nghe thấy tiếng thất thanh của Lý Đại Hùng.

Không xong! Cố Duệ nhanh chóng phóng qua, Lý Đại Hùng đang ngồi xổm trên đất, mặt đầy khủng bố.

"Chuyện gì..." Cố Duệ đang muốn hỏi, nhưng lại nhìn theo hướng ánh mắt hoảng sợ của Lý Đại Hùng.

Ở một nơi đen như mực, dưới ánh trăng thê lương có thể nhìn thấy một thứ gì đó nổi lên, gò đất?

Phía trước gò đất có một thứ gì đó.

Bia mộ.

"Cái tên ngốc nhà anh, tiểu trên mộ nhà người ta, muốn tìm chết sao!" Cố Duệ hận không thể tát chết cái tên Lý Đại Hùng này.

Lý Đại Hùng vẻ mặt ủy khuất: "Tôi cũng mới phát hiện ra, cũng sợ chết rồi nè."

"Sợ chết rồi?" Cố Duệ nhìn Lý Đại Hùng đang ngồi trên đất nắm đũng quần, mắt híp lại, cười âm hiểm: "A, sợ chết rồi."

Lý Đại Hùng giật mình, tức giận hét lên: "Cô là đồ lưu manh!"

Cố Duệ nhếch mép: "Nhìn bộ dạng kinh hãi của anh kìa, sợ hãi nắm đũng quần làm gì, người không biết còn tưởng anh bị táo bón!"

Lý Đại Hùng ấp a ấp úng, cuối cùng cất tiếng: "Lúc nãy tôi còn chưa tiểu, đột nhiên có một cơn gió lạnh ập tới, tôi rùng mình một cái, đột nhiên thấy bản thân đã tiểu lên bia mộ..."

Ban đêm ban hôm, sao lại đáng sợ vậy.

Cố Duệ nghĩ cũng phải, đúng là chuyện thường tình: "Được rồi, còn không mau cúi người xin lỗi người ta, tránh để người ta ghi nhớ lên đệ đệ của anh...

Đệ đệ! Đã sống chung được hai năm rồi, Lý Đại hùng làm sao lại không biết ý nghĩa của đệ đệ.

Đó chính là mệnh căn truyền tự, Lý Đại Hùng sợ hãi, cúi người một cái chẳng sao, nếu như thật sự mạo phạm đến người ta, bảo hắn quỳ xuống cũng còn được!

Vậy nên hắn vội vàng vái một lạy trước ngôi mộ.

Cố Duệ đứng bên cạnh lười nhác nhìn sang...

Lý Đại Hùng vái một lạy này rất thành khẩn, cả người đều khom xuống, lúc ngẩng người lên đột nhiên phát hiện trên bia mộ không có chữ gì cả.

Cái quái quỷ gì thế, bia mộ không có chữ? Dây dưa cả ngày trời hóa ra đây là...

Lý Đại Hùng buồn bực, chửi rủa trong lòng, nhưng đột nhiên cảm thấy mắt mình hoa lên, sao trên bia mộ lại có chữ chứ!

Hơn nữa còn là cái gì mà...

"Ta... thích... đệ đệ... của ngươi." Càng đọc, gương mặt Lý Đại hùng càng trở nên trắng bệch, ngữ khí cũng càng lúc càng yếu ớt.

Cố Duệ ở bên cạnh tức giận, đá cho hắn một cái.

"Thích cái rắm, tôi không có đệ đệ!"

Lý Đại Hùng đã quen chịu đòn rồi, cả người không nhúc nhích, ngược lại hắn ôm chặt cánh tay Cố Duệ, cả người run lên: "Khỉ, Khỉ này, nhìn nó đi, bên trên có chữ, thật đấy!"

Cố Duệ nhăn mày: "Anh sợ cái quái gì vậy, bên trên làm gì có chữ!"

Không có? Lý Đại Hùng dụi dụi hai mắt, cẩn thận nhìn lại, thật sự không còn nữa.

Đây là gặp quỷ rồi! Lý Đại Hùng cũng chẳng biết đây là không cam tâm hay là vui mừng, nhưng Cố Duệ vẫn rất thận trọng: "Không ấy anh vái lạy lại thử đi!"

Lý Đại Hùng nghĩ nghĩ, nếu như không có quỷ, lạy thêm một cái cũng chẳng sao.

Vậy nên hắn lạy thêm một cái, Cố Duệ nhìn bia mộ...

... Để đệ đệ của ngươi lại cho ta, có được không.

"Mẹ kiếp! Thật sự có quỷ! Chạy mau! Yêu Yêu!" Cố Duệ vẫn không quên gọi Yêu Yêu đang đứng gần đó, kết quả vừa quay đầu liền không thấy Yêu Yêu đâu, cả vùng đất hoang vu đen như mực chỉ có cô và Lý Đại Hùng.

"Đại Hùng, Yêu Yêu đâu!" Cố Duệ vừa cất tiếng hỏi, đột nhiên cảm thấy bàn tay đang nắm lấy tay cô dường như đang sờ soạng... Phản ứng đầu tiên của Cố Duệ chính là không phải Đại Hùng, cô quay đầu nhìn, nhìn thấy bàn tay đang nắm lấy cánh tay cô mọc ra rất nhiều lông, ánh mắt cô nhìn lên, Lý Đại Hùng cao to đang run rẩy đứng bất động, gương mặt... mặt mèo!!!

Nửa đêm ra ngoài đi tiểu không gặp quỷ, thật may!

Nhưng nếu như gặp yêu thì sao?

Cố Duệ nhìn gương mặt mèo này, mèo trong mắt của cô chẳng phải là thứ gì đáng sợ, ở thời hiện đại chẳng thiếu gì BOSS mèo.

Nhưng mà ở cái Đại Đường thần quỷ này, yêu mèo, đặc biệt là yêu mèo nửa đêm xuất hiện trên bia mộ...

"Đại Hùng, nửa đêm còn mang mặt nạ gì chứ, rất dọa người đó!" Cố Duệ dịu dàng nói, mặt khác sờ lên móng vuốt mèo đang nắm chặt cánh tay cô.

Đại Hùng mặt mèo nở một nụ cười quái dị, âm thanh âm lạnh, là giọng nữ nhân.

"Phải dọa chết ngươi, ta mới có cơm ăn nha!"

Lòng Cố Duệ đánh bộp một tiếng, cảm thấy động tác của cái móng vuốt mèo đang nắm cánh tay cô càng dịu dàng hơn...

Cố Duệ đối mặt: "Như vậy sao, vậy ngươi có thể đừng sờ ta không?"

Cố Duệ nhíu mắt, Đại Hùng mặt mèo cũng nhíu mắt.

Ánh mắt hai người trong màn đêm đen kịt thể hiện sự gian trá, phía sau là một nấm mộ, còn có cả một cái bia mộ.

Nhìn thế nào cũng rất khủng bố.

Bốn mắt nhìn nhau một hồi lâu.

Móng vuốt của Đại Hùng mặt mèo đột nhiên hung hãn cào về phía mặt Cố Duệ, gương mặt mèo béo tốt kia trở nên vô cùng tàn bạo, ánh mắt xanh lục, hàm răng sắc bén.

Thân thể của Cố Duệ gần như không nhúc nhích, cô trở tay nắm lấy vuốt mèo.

"Ngươi đói sao, vừa khéo lão nương đây cũng đang thiếu đồ ăn khuya."

Nói xong, Hàng Lực trong người Cố Duệ phát động, Hàng Sư sao, một Hàng Sư hợp lệ đương nhiên bất kể đi đâu cũng phải mang binh khí theo, Hồng Nhan chính là ở sau lưng cô... chỉ là nằm trong một cái hộp.

Nhưng Cố Duệ không rút nó ra, chỉ phát động Hàng Lực trên bàn tay, xiết chặt cánh tay của Lý Đại Hùng mặt mèo, sau đó hung hãn đá một cái.

Ầm!

Cơ thể to lớn của Đại Hùng bị một cú đá của Cố Duệ đẩy bay ra xa, lúc đáp đất là tứ chi đáp xuống, giống y như một con mèo hung hãn, nó bày ra gương mặt nhe nanh múa vuốt, gầm gừ xông về phía Cố Duệ, nhưng trước mắt là một bàn chân đá tới, một cước này vô cùng tàn nhẫn, trực tiếp đá vào mặt...

Ầm!

Một lần nữa lại bị đá bay đi rớt trên nấm mộ.

Nó hiển nhiên không ngờ rằng Cố Duệ lại mạnh như vậy, nhưng mà nó cũng chẳng yếu như trong dự đoán của Cố Duệ, tứ chi nó cào lên nấm mộ, miệng kêu gầm gừ, bùn đất trên nấm mộ bị khoét ra thành từng cái hố, những con chuột to béo xuất hiện, bọn chúng từ dưới nấm mộ bò lên, trông rất đáng sợ.

"Được mở rộng tầm mắt rồi, miêu yêu còn có thể nuôi chuột nữa." Cố Duệ nói như vậy nhưng cũng không dám xem thường, bởi vì mấy con chuột kia đang lù lù chạy đến.

Nói ra, lúc trên thuyền người đông, tai mắt nhiều, hiển nhiên không phải là lúc tốt để truyền thụ Hàng Thuật, vậy nên tuy rằng tên đầu trọc đã nói sẽ nghiêm túc dạy cho bọn họ, nhưng trên thực tế Cố Duệ hiện tại vẫn chưa học được chút gì, đương nhiên Hàng Pháp tự học cũng có chút đỉnh.

Ví dụ như Kính Trung Long... nhưng mà không có kính rồi.

Ví dụ như Thanh Hỏa... cái này phải có Thanh Xích, dùng Hồng Nhan sợ là khống chế không được.

Tử Mẫu Phi Diệm Nỏ?

Cái này... bắn một phát sẽ tốn hơn một nửa Hàng Lực, để giết một con chuột sao?

Ai da, chuyện này có chút khó khăn nha... Cố Duệ chẳng nói nhiều liền nhảy lên, xông về phía nấm mộ: "Đại Hùng" trên nấm mộ giật mình, nhảy về phía sau, mấy con chuột kia cũng quay ngược lại.

Nó vừa kêu lên... Cố Duệ liền một cước đá vào bia bộ.

Tại sao lại đá vào bia mộ, Cố Duệ kỳ thực vẫn chưa luyện Động Sát Thuật giống như Bạch Ngọc Đường, không thể nào chỉ nhìn một cái liền thấy ngay được tà tông yêu khí. Nhưng khả năng quan sát của cô rất biến thái, lúc mới bắt đầu đã cảm thấy bia mộ này có chút kỳ quái, từ việc Lý Đại Hùng nhìn thấy chữ trên bia mộ cho đến đám chuột từ dưới mộ bò lên, cô liền biết bia mộ này không bình thường.

Cho nên cô đá nó!

Cú đá của cô từ đó đến nay vốn dĩ chưa bao giờ thiếu sự tàn độc! Vậy nên cái bia mộ khá mỏng kia liền bị đá gãy.

Một nửa tấm bia gãy rớt đập lên nấm mộ, một luồng hắc khí gào thét bay ra, bên cạnh đó còn có cả tiếng kêu gào thống thiết của "Đại Hùng"

Hắc khí thét gào, Cố Duệ hất tay áo nhảy ra, sau đó đám chuột kia liền biến mất không dấu vết, bóng đêm và ánh trăng hòa vào nhau, "Đại Hùng" đứng lắc lư...

Bốp! Cố Duệ xông lên liền tặng Đại Hùng một cái tát.

"A! Đau! Khỉ, sao cô lại đánh tôi!" Đầu Lý Đại Hùng vẫn còn choáng váng, đột nhiên lại bị Cố Duệ cho ăn thêm một cái tát, nhất thời xay xẩm, tức giận mắng.

Cố Duệ nhìn thấy biểu cảm của tên này, liền biết không sao rồi: "Lúc nãy anh bị miêu yêu nhập vào."

"Hả? Cái gì chứ? Không thể nào!" Lý Đại Hùng kinh ngạc, bất giác nhìn xung quanh, nhìn thấy trên đất có không ít dấu vết cào xước, còn có bia mộ bị gãy đôi.

Hắn vẫn bán tín bán nghi, mãi đến khi Cố Duệ lấy lấy một tấm hoàng phù chuyên dùng để kiểm tra yêu khí dán lên tấm bia gãy, hoàng phù bốc cháy, tạo thành ánh lửa màu đỏ, hắn mới tin.

"Thật sự có yêu khí! Vậy miêu yêu đâu?" Lý Đại Hùng chạy đến sau lưng Cố Duệ, nhưng hắn nhớ đến lời giáo huấn của tên đầu trọc trong mấy ngày gần đây, liền cảm thấy bản thân cần phải có chút trách nhiệm của nam nhân, nên hắn liền đứng chắn trước mặt Cố Duệ...

"Né sang một bên, đừng cản tầm nhìn của tôi, tôi còn phải tìm xem Yêu Yêu đi đâu rồi, con miêu yêu này có chút cổ quái."

Cố Duệ nói xong, Lý Đại Hùng liền cảm thấy lo lắng, không giống với hai người họ, Yêu Yêu rất yếu ớt, có khi nào miêu yêu cảm thấy anh ấy quá đẹp, nên đã bắt về làm tiểu tướng công không?

Thế nhưng rốt cuộc đẳng cấp của hai người cũng không đủ, tìm hết xung quanh cũng không thấy Yêu Yêu đâu.

"Trình độ của con miêu yêu này không cao lắm, theo lý mà nói trong thời gian ngắn không thể nào bắt một người sống lôi đi được."

Hai người chạy đến chỗ lúc nãy Yêu Yêu đi tiểu, Lý Đại Hùng ngửi ngửi: "Không ngửi thấy mùi nước tiểu, chắc chắn Yêu Yêu chưa kịp tè đã bị bắt đi rồi."

Cố Duệ bị lời này làm cho sững sờ, thầm nói Yêu Yêu xinh đẹp như hoa, từ nhỏ đã sống chung với tên thổ tặc này nhưng vẫn không bị làm cho ô nhiễm, đúng là hoa sen trắng, gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn.

Rất đáng kính phục!

"Đừng lãng phí thời gian nữa, trước tiên quay về miếu tìm tên đầu trọc!"

Cố Duệ không muốn Yêu Yêu gặp phải nguy hiểm, quyết đoán mang Lý Đại Hùng chạy về miếu hoang, thế nhưng Lý Đại Hùng ở bên ngoài kêu gào đến khàn giọng cũng không thấy tên đầu trọc đáp lời.

Ngủ như heo sao? Cố Duệ có dự cảm không lành. Sau khi xông vào trong miếu liền thấy chỗ tên đầu trọc nằm lúc nãy không thấy bóng người.

"Xong rồi, sư phụ cũng bị yêu miêu bắt đi rồi." Lý Đại Hùng vô cùng bi thương.

Cố Duệ khẽ chau mày, quan sát xung quanh một vòng: "Theo tôi đi ra phía sau xem thử."

Không chờ Lý Đại Hùng trả lời, cô đã phóng ra phía sau tượng Phật.

Ngôi miếu hoang này thật sư khá lớn, nhưng lúc đầu bọn họ không để ý đến phía sau miếu còn có một khu rừng nữa.

Khu rừng xem ra khá nhỏ, cây cối lưa thưa, nhưng vào lúc ban đêm, cảm thấy nó đặc biệt u ám, trong bóng cây đu đưa...

"Mẹ ơi, Khỉ này, sao tôi nhìn thấy trên cái cây kia có treo cái gì đó giống như một người..."

Lý Đại Hùng cầm lấy Phong Lôi Cung, Hàng Lực của hắn cũng chỉ cao hơn Cố Duệ một chút, nên cũng chỉ có thể bắn ra một mũi tên, do vậy hắn vô cùng thận trọng.

Phong Lôi Cung tuy rằng khi dùng rất bá đạo, nhưng cũng tiêu tốn rất nhiều năng lượng.

Cố Duệ cũng lẳng lặng siết chặt chiếc nhẫn Tử Mẫu Phi Diệm.

Hai người chầm chậm tiến lại gần cái cây có treo bóng người kia…. Không hẹn mà gặp, cả hai đều đồng thời nhớ đến Vương Thanh.

Lột da người!

Sắc mặt Cố Duệ rất khó coi, không phải lại gặp phải miêu yêu có khẩu vị nặng như vậy chứ?

Toàn thân phòng bị, hai người nhìn kỹ cái cây kia, lập tức sững sờ.

Bóng người này… Kỳ thực là một nhánh cây bị gãy rũ xuống mà thôi, trong bóng đêm nhìn thoáng qua rất giống như treo người chết.

Cố Duệ nhìn cái thân cây sần sùi to lớn này này, dường như có điều gì suy nghĩ.

Cái nhánh cây này… quá thô.

Không hài hòa.

"Phù, dọa chết tôi rồi, tôi còn tưởng là Yêu Yêu, ai da, cái miệng thúi của tôi." Lý Đại Hùng biết bản thân đã nói lời xúi quẩy, liền lập tức vả miệng mình, nhưng Cố Duệ lại mạnh mẽ kéo ra, gót giày đẩy nhẹ một cái, một viên đất bay lên, bốp!

Nó đánh vào thân cây, thân cây bật ra độ cong, đột nhiên có bóng đen từ phía sau nó phóng ra, dường như đã bị kinh động.

Tốc độ của cái bóng đen này rất nhanh, phóng đi như quỷ mị, bay vèo tới một cái cây khác cách đó ba bốn mét.

Lý Đại Hùng mắt tinh, đã nhìn thấy rõ ràng.

"Là mèo!"

Là một con miêu yêu.

Con miêu yêu này vốn đã bị Cố Duệ đánh cho một trận, lần này lại bị cô nhìn ra nơi ẩn nấp, đương nhiên vừa cố kỵ vừa oán hận, đôi mắt mèo xanh lè hung hãn nhìn chằm chằm hai người Cố Duệ, nó cất tiếng kêu, từ trong rừng những âm thanh thưa thớt truyền đến.

"Là chuột, cẩn thận."

Cố Duệ vừa dặn dò Lý Đại Hùng, vừa móc từ trong tay nải ra Sí Quang Hoàn được Nhạc Nhu tặng cho.

Rắc!

Sí Quang Hoàn phát ra ánh sáng trắng trên mặt đất.

Có ánh sáng, những con chuột kia nhất thời bị kích thích mạnh mà mù mắt.

Lý Đại Hùng đã chuyển Phong Lôi Cung ra đeo sau lưng, rút lấy bội đao bên hông.

Hàng Khí và binh khí phàm nhân dùng song song với nhau, đây chính là phương thức sử dụng của những Hàng Sư không có Hàng Lực mạnh mẽ.

Thanh đao này là Thanh Vũ tặng... hài dà, người nghèo là vậy, ngay cả trang bị cũng là do đại gia tiếp tế.

Đao của Thanh Vũ đương nhiên là rất tốt, rất tinh tế, tuy rằng không phải là hoành đao chuyên dụng của Đại Lý, nhưng so với một món binh khí bình thường thì lợi hại hơn rất nhiều, hắn xông lên chém hai ba nhát đao liền giết chết mấy con chuột đen to lớn xung quanh.

Vào lúc này, ngón tay Cố Duệ đã ấn vào trên chiếc nhẫn, Tử Mẫu Phi Diệm Nỏ nhắm thẳng vào con miêu yêu nhất thời bị ánh sáng trắng làm lóa mắt, tập trung sức lực chuẩn bị bắn...

Nhưng cũng ngay trong khoảnh khác này, một luồng ánh sáng từ trong rừng đột nhiên bay đến.

Ầm!

Ánh sáng đánh lên thân cây nơi con miêu yêu đứng đó, không đánh trúng, ngược lại khiến cho nó tỉnh lại, trực tiếp xông ra.

Nhờ ánh sáng trắng, Cố Duệ nhìn thấy hai người từ phía đối diện xông đến.

Một nam một nữ, đều còn rất trẻ, y phục ăn mặc cũng thông thường, ầy, trong tay đều có Hàng Khí, trong tay người nam là đao, trong tay người nữ là kiếm, luồng ánh sáng vừa nãy chính là mũi kiếm dùng Hàng Lực ép vào bắn ra.

Lực đạo không tệ, chỉ là ngắm không tốt, nên đánh lệch sang một bên.

Con miêu yêu đáp trên một cái cây khác, cất tiếng kêu, đám chuột xung quanh liền vây bốn người lại.

"Sư muội, đám chuột đen này là do miêu yêu nuôi dưỡng, trên người có yêu khí, đừng để bị cắn trúng, nếu không sẽ làm thương tổn thể phách."

"Nếu không phải vừa nãy con miêu yêu này bị mấy kẻ dư thừa kia quấy rầy, muội đã sớm đánh chết nó, làm gì cho nó có cơ hội triệu hồi nhiều chuột đen đến như vậy!"

Hai sư huynh muội này, một xướng một tùy, vốn dĩ Cố Duệ còn định mọi người liên thủ cùng nhau đối phó, lúc này cô chỉ cười lạnh.

Đây là đệ tử môn phái nào, sao lại không biết nhục như vậy.

Lý Đạ Hùng càng thấy không vui, thiên hạ này, người như Nhạc nhu cô nương, vừa xinh đẹp tốt bụng, vừa thông minh rộng lượng quả nhiên cực hiếm, hừ, hừ!

Nghe Lý Đại Hùng hừ hai tiếng, cặp nam nữ kia cũng không vui, đồng loạt rút đao kiếm, dùng lực tiêu diệt đám chuột đen kia, sau đó liếc nhìn Đại Hùng, chẳng qua là một kẻ dùng thanh đao phàm nhân để chém chuột.

Cao thấp đã phân rõ ràng.

Nữ tử cười lạnh: "Chỉ là mấy kẻ phàm nhân lại đến nơi này tìm chết, đúng là không biết điều."

Lời này vừa nói xong, tên sư huynh bên kia đã hét lên: "Súc sinh kia muốn chạy sao?"

Đúng vậy, con miêu yêu kia nhìn thấy có nhiều người liền muốn bỏ chạy, nó đã phóng ra mười mấy mét cách đó, mắt nhìn thấy yêu miêu sắp thoát ra khỏi khu rừng…

Sư huynh muội đều xông lên, sau đó… ngọn lửa đỏ rực từ phía sau bọn họ bắn tới, lướt qua, chớp mắt bắn hạ con miêu yêu đang nhảy trên không trung, thậm chí xuyên qua cả cái cây đại thụ đối diện. Ầm! Phi Diệm Tiễn xuyên qua thân cây, cái thân cây kia trực tiếp bị lửa thiêu hóa thành bụi. Lý Đại Hùng nghe thấy tiếng mèo kêu thảm thiết, trước mắt là con miêu yêu lơ lửng trên không trung toàn thân hừng hực lửa đỏ, tiếng kêu của nó vô cùng thê lương, nhưng chỉ trong phút chốc liền rơi xuống mặt đất hóa thành tro bụi.

Cặp nam nữ kia trong phút chốc câm nín, ánh mắt trợn trừng nhìn Cố Duệ vừa bắn ra mũi tên kia.

Chỉ thấy trong khu rừng âm u tối mịt, dưới ánh lửa rực rỡ, một cô nương dung nhan thanh tú, nước da trắng nõn như ngọc, đuôi chân mày hất xéo, khóe mắt nhếch lên, đôi môi đang đặt cạnh chiếc nhẫn thổi một hơi.

"Thật ngại quá, phàm nhân qua đường, khiến các vị chê cười rồi."

Sư huynh muội: "…"

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 177: Ngọc nương

Phàm nhân qua đường? Chê cười rồi?

Hai huynh muội kia thật sự cười không nổi, da mặt muốn kéo cũng kéo không nổi, bởi vì đều đã bị đánh cho phù rồi.

Chẳng qua hai người này dường như thật sự lai lịch rất lớn, mặc dù lúc này bị Cố Duệ dọa cho cứng người, nhưng rất nhanh liền trấn định lại, trừng mắt nhìn vào Tử Mẫu Phi Diệm Nỏ Cố Duệ đeo trên cổ tay.

"Hàng Lực tu vi kém cỏi như vậy, chẳng qua là dựa vào linh căn của Hàng Khí trong tay mà thôi." Nữ tử cất tiếng nói.

Khóe mắt Cố Duệ vẫn bất động: "Muốn đánh nhau?"

Nam tử tức giận: "Ngươi khoa trương như vậy, còn muốn động thủ với hai người chúng ta?"

Cố Duệ: "Đánh hay không?"

Đối với cái loại thích nhiều lời nói xàm này, Cố Duệ cảm thấy tiếc nước bọt của bản thân, đánh hay không! Chớ phí lời!

Sự cường thế cực đoan này của Cố Duệ khiến cho hai huynh muội kia chột dạ, quả thực Hàng Khí trong tay Cố Duệ rất lợi hại, so với bọn họ lợi hại hơn rất nhiều, hơn nữa lại còn là tấn công tầm xa, chiếm ưu thế rất lớn, nếu như thật sự đánh nhau, khẳng định hai người bọn họ sẽ chịu thiệt.

Vậy nên hai kẻ nhiều lời kia trong thoáng chốc câm như hến, chỉ là vẻ mặt bất thiện, dường như đang chờ Cố Duệ động thủ trước.

Cố Duệ làm sao không biết tâm tư của hai kẻ này, chẳng qua là đang muốn dựa vào môn phái đứng sau lưng bọn họ, nếu như cô ra tay trước, tấn công hai người họ, mà hai người họ không muốn ứng đấu, như vậy chính là cô đối địch với môn phái của họ, đến lúc đó, bất kể thắng hay thua, bọn họ cũng sẽ khóc lóc tố cáo một phen, môn phái của họ cũng sẽ có lý do phái người đến xử lý cô.

Con đường đã bày ra rồi, rất tiếc Cố Duệ không đi.

"Không đánh sao? Không đánh thì còn mở mồm cắn bừa cái rắm gì." Cố Duệ nhếch môi, bước chân đi qua xem xét đống tro trên mặt đất.

Con miêu yêu này đã biến thành đống cặn bã rồi, chỉ là tung tích Yêu Yêu vẫn còn chưa tìm thấy.

"Khỉ này, con miêu yêu này chết rồi, Yêu Yêu biết tìm ở đâu đây." Lý Đại Hùng hận không thể chặt sạch cây cối xung quanh đây.

Huynh muội kia biết được đồng bọn của hai người này đã mất tích, tự nhiên trong lòng thoải mái, nữ nhân nhịn không được mở miệng: "Nơi này đầy tà khí, chỉ sợ không chỉ có một con miêu yêu, nói không chừng đồng bọn của các người đã bị ăn thịt rồi."

Ngữ khí này nghe thế nào cũng như là vui mừng khi thấy người gặp nạn.

Lý Đại Hùng tức giận, Cố Duệ quay đầu liếc ả ta: "Dựa vào câu nói này của cô, nếu như tôi thật sự không tìm được đồng bọn, tôi sẽ lấy cô làm mồi nhử dụ yêu quái xuất hiện!

Mẹ kiếp, lời đúng là đầy địch ý.

Hai người kia tức giận, rút Hàng Khí ra tính tấn công Cố Duệ…

"Tiểu tử nhà nào, đánh nhau cái gì! Có để cho người ta ngủ không!"

Âm thanh lười nhác đột nhiên truyền đến, sư huynh muội kia và Lý Đại Hùng đều giật mình nhìn sang, một cái đầu trọc sáng bóng lấp lánh.

Tên đầu trọc đạp lên chạc cây, híp mắt nhìn bọn họ, cái đầu trọc phản quang, giống như là một cái đèn lồng đang tỏa ra ánh sáng.

Cố Duệ nhíu mắt cười lạnh: "Tôi ngược lại muốn hỏi ông, có muốn để cho người ta đi tiểu không, nói đi, ông giấu Yêu Yêu ở đâu!"

Lời này của Cố Duệ vừa nói ra, Lý Đại Hùng liền cảm thấy mơ hồ, là ý gì chứ, sư phụ giấu Yêu Yêu rồi?

"Ta biết giấu không được cô, nha đầu cô luôn rất thông minh, chẳng qua nửa đêm nửa hôm, cô dám dẫn người ra ngoài, còn đi xa như vậy, tự bản thân mình không quản được người, còn muốn trách ai, lần này, chính là một bài học giáo huấn giành cho cô." Tên đầu trọc tuy rằng cười hi hi, nhưng Cố Duệ biết bên trong lời nói này chính là hàm ý cảnh cáo.

Cô làm sao có thể không hiểu.

"Được rồi, nhưng mà thái độ này của ông không đúng, tôi chỉ là tiểu đồ đệ, tại sao nghe ý tứ của ông cứ như tôi là đại nương vậy."

Cố Duệ không vui, nhưng cũng không muốn nói nhiều: "Yêu Yêu đâu? Đêm tối như vậy, ông để anh ấy một mình sao? Cũng may ở đây chỉ có một con tiểu miêu yêu chưa tu luyện thành."

Lời này của cô vừa nói ra, thần sắc của tên đầu trọc liền trầm xuống, hắn nói một câu khiến Cố Duệ biến sắc.

"Ai nói với cô nơi này chỉ có một con tiểu miêu yêu?"

Bên trong miếu, Yêu Yêu ngồi ở vị trí lúc đầu của bọn họ, ngọn lửa vốn đã tắt được anh đốt lên lại, ánh lửa tỏa ra hơi nóng ấm áp.

Anh ngồi ở bên trong, nhặt một cành củi thêm vào trong đống lửa, thần sắc ôn hòa, dung mạo đẹp như tranh vẽ.

Anh xinh đẹp như vậy, dường như khiến cho ngôi miếu hoang đen kịt này cũng không còn đáng sợ nữa.

Phật Tổ ngồi ở bên kia, rất tĩnh lặng.

Yêu Yêu một tay chống cằm, đưa mắt nhìn ngọn lửa cháy, nhìn màu sắc ánh lửa không ngừng biến hóa, biến thành màu xanh lục dị thường.

Ánh lửa xanh lục đung đưa trên gương mặt anh, hai hàng chân mày của anh bất giác hơi nhíu lại, nhưng thần sắc vẫn vô cùng lãnh cảm.

Anh quay đầu, nhìn thấy Phật Tổ khoan thai thoát tục lúc này đang bị một lượng lớn hắc khí bao vây, dung nhan đó dường như lộ ra quỷ tướng.

Miếu Phật này vậy mà lại là miếu quỷ biến thành?

Trong miếu quanh quẩn tiếng cười quỷ dị như xa mà lại như gần, khiến người ta không khỏi phát điên phát dại, đặc biệt là hắc khí kia bắt đầu bò lan lên tường, rồi lại lan tràn trên đất, tiến đến bên cạnh anh, tiếng cười dường như văng vẳng ngay bên tai anh.

"Thật là một tiểu lang quân xinh đẹp, không uổng công phần tâm ý này của nô gia…"

Yêu Yêu rũ mắt, nhàn nhạt nói: "Ngươi để con mèo kia lừa đồng bọn của ta, lẽ nào chỉ vì ta?"

"Hi hi, rõ ràng là sư phụ của các ngươi tự cho là như vậy, còn muốn nhân đó rèn luyện các ngươi, đừng trách nô gia nắm lấy cơ hội này…"

Yêu Yêu quay mặt, nhìn hắc khí ngưng tụ thành quỷ… đích thực mà nói, là một nữ quỷ, y phục bạo lộ, gần như lõa lồ, độc nhất chỉ có một cây trâm gắn lên đầu, theo động tác của ả mà lắc lư, có chút động lòng người.

Anh nhìn ả ta, chẳng hề có chút "phi lễ chớ nhìn", chỉ là ánh mắt kia rất nhạt nhẽo.

Nữ quỷ cười khúc khích, thân thể trắng trẻo không xương mềm dẻo từ từ tiến đến như một con rắn: "Tiểu lang quân nhìn đến ngẩn người rồi sao? Có thích không?"

Yêu Yêu suy nghĩ một lát rôi nói: "Không phải, chỉ cảm thấy là ngươi rõ ràng xấu hơn ta rất nhiều, sao lại có đủ tự tin dùng mỹ sắc đến mê hoặc ta."

Nữ quỷ bò trên đất trầm mặc ba giây, sau ba giây ánh mắt nó tức giận nhảy lên, phóng tới chỗ Yêu Yêu, trên thân thể trắng mịn thon thả như hoa như ngọc kia quỷ khí vấn vít, gương mặt tràn ngập lệ khí...

Ngay khi nó muốn bổ nhào về phía Yêu yêu, thì phía sau tượng Phật, một luồng thanh quang bắn ra.

Thanh quang bắn đến, nữ quỷ cũng xem như lợi hại, nó vặn eo bắn lên bức tường, tên đầu trọc nằm bò trên bức tường phía sau tượng Phật nhảy ra, Thanh Xích không đánh trúng, chạm vào bức tường rồi bay ngược lại, rơi vào trong tay tên đầu trọc.

"Đồ đệ này của ta ít tiếp xúc với chuyện đời, lời nói nếu như mạo phạm ngươi, thì mong ngươi bỏ qua cho." Tên đầu trọc cười ha ha nhìn nữ quỷ.

Nữ quỷ thè cái lưỡi đầy chất nhầy màu đen ra: "Nếu như ta không bỏ qua thì sao?"

"Hà tất phải như vậy, tiểu hài tử nhà người ta ít tiếp xúc với thế sự, cũng chưa từng gặp qua nữ quỷ nào vừa xấu vừa tự tin như ngươi, cho nên mới không biết chọn lời mà nói."

Nữ quỷ nghe xong thì tức giận đùng đùng, quỷ khí ngập tràn, dường như muốn nuốt chửng cả cái miếu hoang này.

Quỷ lực thật mạnh, vượt xa Vương Thanh năm đó, so với tên đầu trọc còn mạnh hơn rất nhiều, Yêu Yêu nhìn bóng hình của tên đầu trọc ở trước mặt, chân mày khẽ động, tiến lên phía trước, bảo vệ ngọn lửa dường như sắp bị quỷ khí dập tắt...

Nhưng nữ quỷ đột ngột nhảy bổ về phía tên đầu trọc.

Chết chắc rồi! Sư huynh muội ở phía sau chính là đang nghĩ như vậy, xoay người phóng ra khỏi miếu hoang.

Bọn họ tuyệt đối không phải là đối thủ của nữ quỷ, đương nhiên muốn bỏ chạy.

Có điều bọn họ để ý đến Cố Duệ, chỉ thấy người này ngay cả Hàng Khí trong tay cũng chẳng khởi động, lẽ nào cũng giống họ muốn thừa cơ chạy trốn?

Sau khi hai huynh muội kia bỏ chạy, Cố Duệ đến trước mặt Phật Tổ: "Yêu Yêu!"

Yêu Yêu ngước mắt lên, từ trong đống lửa lấy ra một thanh củi, ném cho Cố Duệ.

Cố Duệ chụp lấy, cổ tay xoay một vòng, dùng lửa thắp lên Phật đăng (1) phía trước mặt Phật Tổ.

Khi ngọn đèn được đốt lên một đốm lửa nhỏ, nữ quỷ kia liền kinh hãi, gào thét thất thanh, nhào về phía Cố Duệ, dường như muốn ngăn cản cô.

Nhưng tên đầu trọc ở phía sau cười lạnh, vung tay dùng Thanh Xích đánh xuống!

Ầm! Quỷ khí trên người nữ quỷ ngăn chặn được Thanh Xích, nhưng ả cũng bị cản đường.

Phật đăng cháy lên ánh sáng động lòng người, cả tòa miếu hoang ngập tràn lệ khí đều được ánh sáng kia quét sạch, Phật Tổ bị sương mù quỷ mị bao quanh dần lộ ra dung nhan uy nghiêm, ánh sáng lan rộng ra, ngón tay cầm hoa của Phật Tổ bắn ra kim quang...

"Không!!!" Nữ quỷ thét lên, nhưng kim quang đã bao phủ, chớp mắt đã bắn ra khỏi miếu, trực tiếp đến nấm mộ kia, bắn vào bên trong... ánh lửa bốc lên, cả nấm bộ liền bị thiêu rụi thành khói bụi, bốc lên cùng với Phật quang.

Tất cả cảnh tượng này thu vào trong tầm mắt của hai huynh muội đang hốt hoảng chạy trốn kia, họn họ kinh hãi, quay đầu nhìn tòa miếu hoang...

"Sư huynh, tòa miếu hoang đó không phải là yêu thuật che mắt của nữ quỷ sao? Phật tượng đó không phải là quỷ tượng?"

Sư muột kinh hãi nghi ngờ, sư huynh xanh mặt, nhất thời có chút lúng túng và xấu hổ: "Việc gì phải hỏi nhiều vậy, chắc hẳn nữ quỷ kia cố ý để chúng ta hiểu lầm, đám người kia đúng là may mắn, khi không để bọn họ mượn Phật tượng tiêu diệt nữ quỷ, tích được công đức."

Quả thật là may mắn.

Hai người kia nghĩ như vậy, nhưng cũng không muốn quay lại tự rước nhục vào người, đành bỏ đi.

Trong căn miếu hoang kia, Phật quang nhạt dần, Cố Duệ đặt thanh củi vào lại trong đống lửa, nữ quỷ đã tiêu tán, nhưng trên mặt đất vẫn còn lưu lại một cây trâm.

Trên thế gian này, quỷ hay là yêu, đã tồn tại, tất sẽ lưu lại vết tích, không thể nào hoàn toàn biến mất.

Mà thứ lưu lại kia, cũng chính là nơi chứa đựng chấp niệm, cây trâm này chính là chấp niệm của ả ta.

"Nữ quỷ này có lai lịch như thế nào vậy, pháp lực cũng không thấp, nếu như nơi này không có tượng Phật trấn áp, e là hôm nay chúng ta phải chôn thây

ở nơi này.” Cố Duệ đang nói thì nghe Lý Đại Hùng gào lên.

“Khỉ này, Khỉ này, dưới Phật đăng có một quyển sách nhỏ.”

Cái gì? Cố Duệ nhìn Lý Đại Hùng rút một quyển sách mỏng từ dưới Phật đăng ra.

Trên mặt không hề có chút bụi bặm nào, lúc nãy, khi cô đốt Phật đăng rõ ràng không nhìn thấy nó.

Thật là thần kỳ.

“Đại khái là Phật niệm, ghi lại lai lịch của nữ quỷ này.”

Cố Duệ từng nghe lão già Khuê Sơn nhắc đến chính sách phương kế của Phật và Đạo không giống nhau, trọng điểm của Đạo là Diệt, trong điểm của Phật là Độ.

Đạo cho rằng tiêu diệt quỷ yêu mới là tốt, còn Phật thì thích độ hóa người ta.

Khác biệt một chết một sống mà thôi.

Nhưng Phật gia rõ ràng rất nhân từ, xem đây, trấn áp nữ yêu xong rồi còn lưu lại quyển sách nói rõ về cuộc đời, phải để cho người ta chết được có họ có tên.

Chẳng qua...

“Đây là chữ gì? Xem không hiểu.” Tên đầu trọc và Lý Đại Hùng đều xem không hiểu, vốn muốn nhờ Yêu Yêu dịch cho, nhưng không ngờ Cố Duệ lại xem hiểu được.

“Đây là chữ Phạn của Phật gia, nói về cuộc đời của nữ quỷ, đại khái là, nữ quỷ vốn tên Ngọc Nương, nữ tử Trấn Nam Đông Lăng, thời niên thiếu cô độc, bị người đời ghét bỏ, mẫu thân tái giá, cha dượng hành hạ sỉ nhục cô nhiều năm, Ngọc Nương không cam lòng bị sỉ nhục, cuối cùng quyết tâm chạy đến chỗ cha đẻ, nhưng lại bị ông ta bán vào thanh lâu, từ đó trở thành kỹ nữ thanh lâu, năm mười tám tuổi trái tim trao tặng cho một thư sinh, dốc hết tiền tài, một lòng giúp hắn đọc sách thi khoa cử, khổ sở ở thanh lâu chờ đợi hắn nhiều năm, thư sinh rất nỗ lực, sau đó thi đỗ trạng nguyên, nhưng hắn ham quyền thế, vì tiền đồ trước mắt mà lừa gạt tặng cô cho đám quyền thế, bị bọn họ đùa bỡn đến mất mạng, tú bà xót thương cho cô số khổ, sai người đem cô đi an táng, nhưng thư sinh kia sợ chuyện này bại lộ, sai người giết chết đám người tú bà, đốt sạch thanh lâu, đào xương cốt Ngọc Nương lên thiêu hủy...”

Ngừng lại một chút, Cố Duệ nói: “Đây là nơi thiêu hủy xương cốt của Ngọc Nương, lúc đó có một vị cao tăng đi ngang qua đây, cảm thấy oán khí quá nặng, vì vậy đã báo lại cho Thần Tiêu phái, bởi vì Thần Tiêu phái là Hàng Đạo, chuyên về Hàng, không phải là Thiện, vậy nên Phật gia ra mặt, xây dựng nên ngôi Phật miếu này để trấn áp, sau đó còn giúp Ngọc Nương xây dựng một phần mộ, do sợ quỷ hồn của cô nhớ đến chuyện thảm thương của lúc sinh tiền, nên bia mộ không đề chữ, hy vọng quỷ hồn của Ngọc Nương bởi vì tìm không được cuộc đời của bản thân mà quên đi tất cả, nhưng nếu như cô biến thành quỷ hại người, thì Phật tượng ở đây sẽ tiêu diệt cô.”

Cố Duệ nói xong những thứ này thì gấp sách lại, tiện tay quăng lên một cái bàn.

Động tác này khiến tên đầu trọc nhíu mày: “Cô dường như rất không thoải mái, thế nào, thương xót cô ta?”

Yêu Yêu cũng nhìn Cố Duệ.

Hiếm thấy Cố Duệ thể hiện ra tình cảm của bản thân như thế này.

Cố Duệ nhếch môi: “Tự mình lựa chọn nam nhân, tự mình tạo nghiệt, có gì mà đáng thương, chỉ là tôi cảm thấy cô ta vẫn chưa giết chết tên nam nhân kia đã chết ở đây thật là có chút đáng tiếc, ít nhất cũng phải giết xong rồi mới chết chứ.”

Cái thái độ này có chút nguy hiểm nha, chẳng có chút nào của thánh mẫu, chẳng có chút nào phù hợp với Hàng Sư chính thống mang tư tưởng giải cứu thế nhân.

Thế nhưng ba người Khuê Sơn đều gật gật đầu, quả thực có chút đáng tiếc.

“Cô ta e là tự mình chà đạp mình nên mới biến thành bộ dạng như vậy, chẳng qua...” Cố Duệ đột nhiên nhìn sang Yêu Yêu: “Tôi cảm giác tên thư sinh lòng lang dạ sói kia chắc chắn là một tên thư sinh mặt trắng, nếu không cô ta sao không tìm Lý Đại Hùng mà lại tìm anh.”

Yêu Yêu dở khóc dở cười, trầm ngâm một hồi mới cất tiếng: “Cô ta có lẽ không muốn làm tổn thương người khác.”

Nếu như muốn làm hại người khác, dựa vào pháp lực của cô ta căn bản không cần sai miêu yêu dụ mấy người Cố Duệ đi, kỳ thực...

“Chung quy chính là chấp niệm, trâm cài tóc này e rằng chính là tên thư sinh kia tặng cho cô ta.”

Biến thành nữ quỷ, hành vi phóng tung, không ăn mặc gì, vậy mà vẫn nhớ cài cây trâm này lên tóc.

Chấp niệm của cô ta...

Không khí nhất thời có chút trầm mặc.

Bốn người không ai nói thêm gì, đốt thêm lửa rồi lần lượt ngủ thiếp đi.

Nhưng hừng sáng ngày hôm sau, tên đầu trọc nhìn sang vị trí nấm mộ cô độc bị Phật quang thiêu rụi ngày hôm qua, lại nhìn thấy một phần mộ mới, màu đất còn mới, bia mộ cũng rất mới.

Dòng trên: Trần Lăng Ngọc Nương Chi Mộ

Dòng dưới: Khuê Sơn F4 lưu bút

"Cây trâm này là chấp niệm của Ngọc Nương, cũng là nguồn gốc pháp lực của cô ta, tu vi của Hàng Sư chúng ta ngoài tu hành khổ luyện ra, kỳ thực vẫn còn hai phương pháp nữa."

Vừa đi đường, tên đầu trọc vừa xóa mù cho ba tên đồ đệ.

"Phương pháp trực tiếp nhất, là thông qua hàng diệt quỷ yêu thu được công đức, công đức càng nhiều, đồng nghĩa với việc khí vận bản thân càng tăng, cái này ở trong Phật gia gọi là nhân quả, trồng nhân tốt, tự nhiên sẽ có quả tốt, lợi ích rất nhiều, phương pháp thứ hai chính là thu nhận chấp niệm của bọn họ, giữ lấy bồi dưỡng, tiêu trừ quỷ khí tà khí, khiến bọn họ có thể chuyển sinh đầu thai, công đức còn lớn hơn cái ban đầu rất nhiều, chỉ là muốn làm được điều này rất khó, so với việc thu phục yêu ma quỷ quái của Phật gia còn khó khăn hơn."

Mặc dù đã tiêu diệt được quỷ yêu, nhưng muốn thông qua nuôi dưỡng chấp niệm cảm hóa bọn họ, quả thật là vô cùng khó khăn.

"Một là cần ý niệm đủ lớn, đủ kiên trì, hai là cần thực lực, để không bị nó cắn lại, ba cần may mắn, bốn cần nhân cách và mị lực, để có thể khiến cho quỷ yêu lệ khí nặng nề kia thuận theo..."

Tên đầu trọc thao thao bất tuyệt khiến Cố Duệ cười chế nhạo: "Khó vậy sao, có được công phu này tôi đã có thể đạp ông và lão già kia xuống lên làm chưởng môn Khuê Sơn rồi, sau đó cưới lấy một công tử đẹp trai nhà giàu, đứng lên trên đỉnh nhân sinh."

Tên đầu trọc: "..."

***

(1) Phật đăng: ngọn đèn dùng trong cửa Phật.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 178: Thần tiêu bạch hạc

Cuối cùng cũng đã đến được Thần Tiêu sơn, mới tới chân núi đã có thể cảm nhận được linh khí dồi dào của ngọn núi này, so với Thần Tiêu, Khuê Sơn của bọn họ thật sống như mao xí.

Ài, không thể so sánh được.

"Ông có quan hệ với Thần Tiêu phái? Không phải chứ, người như ông làm sao có thể có quan hệ được."

Rõ là tiểu đồ đệ của mình, thân làm sư phụ nghe thấy đệ tử trào phúng như vậy, nhưng hắn lại không hề có nửa điểm buồn bực, ngược lại còn có cảm giác quang vinh?

Mẹ kiếp, vị sư phụ này của mình đã bị bất lực rồi.

Mặc dù trong lòng chê bai bản thân, nhưng khóe miệng hắn bất giác cong lên, có chút đắc ý: "Đây là, đừng có xem thường, sư phụ các ngươi hằng ngày nhìn vậy thôi, thật ra quan hệ giao tế rất rốt, chẳng qua là cố khiêm tốn mà thôi."

Hừ, Cố Duệ thấy tên này múa mép cũng chẳng buồn đối đáp, cũng may tên đầu trọc không phí phạm thời gian, chỉ nói bản thân có một người bạn ở Thần Tiêu phái, lần này là muốn gửi nhờ ba đồ đệ ở đây, thay đổi nơi tu hành rèn luyện trong vài năm.

Ba người Cố Duệ cũng chẳng có tâm tư luyến tiếc cố hương gì, hiện nay tình hình bức bách, cho dù là ăn nhờ ở đậu thì cũng phải cam chịu, có thanh cao

cũng chẳng được gì, đã tới thì đành an tâm ở lại.

Do vậy ba người bắt đầu thảo luận bữa trưa ăn gì.

Đây là ba tên thổ tặc.

Tên đầu trọc thấy bức bí, nhưng cũng không mang người lỗ mãng xông lên núi, nên biết bất kỳ môn phái nào cũng đều giống nhau, đều rất coi trọng mặt mũi, chiếm một ngọn núi thì chính là sơn môn, mà đã là sơn môn thì sẽ có quy tắc của sơn môn, ngươi không có bái thiếp, lại không phải người nhà, vô cớ xông vào chính là mạo phạm, người ta đánh chết ngươi cũng là lẽ thường tình.

Nếu như ngươi là nhân vật như độc cô cầu bại, thiên hạ trên dưới chỉ có mình ta thì coi như bỏ đi, nhưng mà bốn người Khuê Sơn bọn họ không phải.

Đừng nói bên trong Thần Tiêu phái có ba Hàng Sư ngũ quái tọa trấn, ngay cả một Hàng Sư tứ quái bọn họ cũng ăn không tiêu, cho nên tên đầu trọc chẳng thèm để tâm đến ba tên đệ tử đang thảo luận đồ ăn trưa, móc từ trong lồng ngực ra một tấm bái thiếp.

Tấm bái thiếp này rất tinh tế, phản chiếu ánh sáng, nhìn qua liền biết là thứ những kẻ có tiền sử dụng.

Cố Duệ quay đầu nhìn sang, sờ cằm suy nghĩ xem nhân tình của tên đầu trọc là ai, lẽ nào lại là một đại hán chân hôi?

Tên đầu trọc cầm lấy bái thiếp, truyền vào Hàng Lực, bái thiếp lơ lửng trên không trung, xoay chuyển một vòng, bắn ra tia sáng linh động.

Ba người Cố Duệ đều bị hấp dẫn, sững sờ kinh ngạc, đây không phải là một tấm bái thiếp không thường?

Bái thiếp lơ lửng xoay chuyển, một hồi sau thì dừng lại, trên mặt nó mở ra, hiện lên dòng chữ.

... Đây là chuyện gì?

Hiếu Sinh Cao Lãnh! Lẽ nào là một đại hán chân hôi cao ngạo? Chẳng qua nét chữ này rất thanh tuấn.

Một đại hán chân hôi cao ngạo có thư pháp thanh tuấn? Cố Duệ cảm thấy không biết dùng lời gì để diễn tả.

Tên đầu trọc lập tức nhếch miệng viết lên mấy chữ.

Ánh mắt Cố Duệ liếc qua.

... Xin thu người.

Hờ, đúng là phong cách Khuê Sơn, đơn giản, thô thiển.

Bên kia dường như có chút trầm mặc, nhưng rất nhanh liền trả lời.

... Cút.

Ba người Cố Duệ: "..."

Cố Duệ cân nhắc một hồi, cất tiếng nói: "Lão trọc, đây không phải là nhân tình của ông sao? Hay là nhân tình bị ông bỡn cợt?"

Tên đầu trọc trừng mắt nhìn Cố Duệ: "Nói bậy cái gì! Người này là..."

Hắn ngừng lại một chút, dường như nghĩ đến chuyện gì đó, trong mắt lóe lên một tia u tối: "Dù gì thì người này cũng rất đáng tin, các người đi theo người ta có thể học được rất nhiều thứ... bỏ đi, ta lại cố gắng thêm chút nữa..."

Cố gắng cái rắm, Cố Duệ trừng mắt nhình ông ta: "Ông như vậy không được, để đó tôi."

Tên đầu trọc bán tín bán nghi, nhưng hắn biết xét về năng lực giao tế, bốn người Khuê Sơn cộng lại sau đó nhân cho mười cũng không bằng được nha đầu chết tiệt này, vậy nên hắn đành giao bái thiếp cho Cố Duệ.

Ngón tay Cố Duệ khởi động, nhanh chóng viết lên bái thiếp một dòng chữ.

... Núi quá cao, lăn không lên được, có thể leo lên không? (1)

Tên đầu trọc thần kinh chấn động... mặt dày như vậy? Có thể không?

Bên đầu kia một lúc sau mới trả lời.

... Tên họ Khang kia, ngươi vô sỉ vậy sao.

Tên đầu trọc nén giận, trừng mắt nhìn Cố Duệ... Ta bị người ta chửi kìa.

Cố Duệ mặc hắn, nhanh chóng trả lời.

... Đúng, không sai, ta chính là không biết nhục, vậy giờ ta có thể leo lên chưa? Ta gấp lắm rồi, không thể đợi nữa, rất muốn gặp ngươi.

Ba người tên đầu trọc: "..."

Đầu bên kia không phản ứng.

Tên đầu trọc xắn tay áo, Cố Duệ vội vàng đóng bái thiếp trốn ra sau lưng Yêu Yêu.

"Lão trọc chết tiệt, ông gấp cái gì, có lúc không phản ứng chính là phản ứng tốt nhất đó! Nói không chừng người ta đang suy nghĩ cách đón chúng ta."

Cố Duệ vừa dứt lời, đột nhiên nghe thấy âm thanh từ trên truyền xuống.

"Kẻ nào đến đây!"

Vừa ngước mắt lên, Cố Duệ liền nhìn thấy mấy cái bóng trắng lam bay xuống, từng người đều mặc y phục môn phái, từ đầu đến chân đều là màu trắng, viền áo màu lam, trông có vẻ vô cùng thanh tuấn tao nhã, cũng rất có khí phách, không hổ danh là Thần Tiêu.

Vấn đề là... y phục này dường như từng thấy qua.

Mà trọng điểm là... trong số hơn mười mấy người mặc y phục này dường như có hai người bọn họ nhận ra.

Không đợi bốn người Cố Duệ trả lời, hai sư huynh muội từng gặp qua kia trợn trừng to mắt, nhìn chằm chằm bốn người Cố Duệ.

Ài, không xong rồi! Trong lòng Cố Duệ đánh bộp một cái, quả nhiên nghe thấy tiếng sư muội kia vội vàng hét lớn: "Tam sư huynh, mấy người này chính là mấy kẻ có địch ý với bọn muội vào tối hôm qua, Hàng Khí trong tay ả ta rất lợi hại, hai người bọn muội suýt chút nữa bị hại rồi."

A, tiểu cô nương này quả thật rất có tiền đồ nha, đổi trắng thay đen thật là thuần thục, rất có phong phạm của chị đây năm nào.

Quay đầu bỏ chạy cũng thật quá mất giá, nhìn đối phương trực tiếp như vậy, Cố Duệ ngược lại chẳng hề gấp gáp.

Tên đầu trọc cũng không gấp, hỏi ngược lại Cố Duệ: "Cô bình thường tham sống sợ chết, nay không bỏ chạy sao?"

Cố Duệ: "Chạy, làm gì phải chạy, tôi cũng không gấp."

Tên đầu trọc này có quen biết với người Thần Tiêu, đến đây cũng quen đường quen lối, làm sao có thể không nhận ra trang phục sư môn của nhà người ta, làm sao có thể không nhận ra lai lịch của đối phương.

Đã dám đến như vậy, chứng tỏ hắn chẳng sợ hai đứa nhóc kia diễn trò hề.

Do vậy, Cố Duệ chẳng gấp gáp gì.

Bên này hai thầy trò đối đáp, bên kia các đệ tử Thần Tiêu sơn thấy sư muội nhà mình nói như vậy, tự nhiên không có hảo cảm với bốn người Cố Duệ, đang muốn gây khó dễ, thì ánh mắt bất giác nhìn sang phía Yêu Yêu...

Một giây... đao kiếm cũng cầm không vững.

Bởi vì ánh mắt rất trực tiếp, dường như khí lực toàn thân đều bị rút đi, đặt vào trong ánh mắt đó, hận không thể móc mắt mình đặt lên trên thân hình giai nhân tuyệt khắc, khuynh quốc khuynh thành đó.

Yêu Yêu đột nhiên bị vô số ánh mắt rực lửa của nam nhân nhìn chằm chằm, mặc dù tính cách của anh thờ ơ, nhưng cũng có một chút không được tự nhiên, cũng may, có Cố Duệ đứng chắn ngay trước người anh, ánh mắt lạnh lùng quét qua đám đệ tử danh môn kia, nhất thời khiến bọn họ bừng tỉnh, từng người từng người đều cảm thấy lúng túng.

Bọn họ ngại ngùng không động thủ, nhưng tam sư huynh đã chủ động tiến lên trước.

"Bốn vị, tại hạ là đệ tử Thần Tiêu Đao Phong trưởng lão Triệu Khoát, là người đứng thứ ba trong số các đệ tử, sư muội tại hạ vừa nói các vị đêm hôm qua có ý làm hại bọn họ, không biết có việc này không."

Ngữ khí của người này không tệ, ừ, mỹ sắc của Yêu Yêu rất hữu dụng.

Tên đầu trọc tâm trạng không tốt, liếc hai kẻ kia một cái, lên tiếng: "Lời này của ngươi khiến ta chẳng biết nên trả lời như thế nào. Thứ nhất, nếu như ta muốn hại bọn họ, bọn họ chạy thoát được sao? Thứ hai, muốn mưu hại người như vậy, bọn ta còn chạy đến cổng nhà các ngươi tự tìm chết hả? Thứ ba, ta còn chưa nói đêm qua trong miếu hoang gặp phải nữ quỷ, đệ tử Thần Tiêu các ngươi chỉ lo cho thân mình, cong đuôi bỏ chạy, cũng may ta và Thần Tiêu các ngươi còn có chút giao tình, nếu đổi thành Hàng Sư khác, hiện tại trên giới Hàng Đạo đã lan truyền chuyện này rồi."

Lời này vừa nói ra, nhất thời chúng đệ tử đều kinh ngạc, đồng loạt nhìn về phía hai người nam nữ kia, sắc mặt của Triệu Khoát cũng sa sầm xuống.

"Dương sư đệ, Vu sư muội, lời của vị tiền bối này có thật hay không?"

Vốn cho rằng là hai bên kích động xung đột, nhưng nếu như cái loại chuyện lâm trận bỏ trốn này bị truyền ra, thanh danh Thần Tiêu bọn họ sẽ bị ảnh hưởng, nên biết sư môn bọn họ môn quy rất nghiêm ngặt, nếu như thật sự thấy nữ quỷ mà bỏ chạy, những Hàng Sư trong giới Hàng Đạo sẽ...

Vu Linh nhìn tên đầu trọc không mặn không nhạt nói ra những lời vừa rồi, nhất thời lúng túng, đang muốn mở miệng liền bị Dương Khai kéo lại.

"Triệu Khoát sư huynh, kỳ thực là như vậy, đêm qua ta và sư muội thật sự ở trong cái miếu hoang kia gặp nữ quỷ, nhưng nữ quỷ đó thật sự rất lợi hại, hai người bọn ta căn bản không phải đối thủ, vì lo lắng nữ quỷ xuất thế sẽ gây hại cho bách tính, nên quyết định cùng sư muội quay về trước để bẩm báo với sư phụ..."

Đầu óc của tên Dương Khai này xoay chuyển cũng thật nhanh, chỉ vài lời liền phủi sạch tội bỏ trốn của bọn họ.

Chẳng qua hắn không ngờ mấy người Khuê Sơn căn bản chẳng hề muốn giữ khư khư chuyện này không buông… Bởi vì hai sư huynh muội này không quan trọng.

Cố Duệ còn không thèm quan tâm đến hai kẻ kia, huống hồ chi tên đầu trọc, do vậy hắn tùy tiện nói: "Ừ, thì ra là vậy, hiểu lầm rồi sao?"

Câu phản vấn vừa nói ra, Dương Khai lập tức phản ứng, đứng chắn trước mặt Vu Linh nói: "Quả thật là hiểu lầm, lúc trước giữa chúng ta quả thật là hiểu nhầm, sư muội, còn không lên tạ lỗi với tiền bối đây, nói ra thì chúng ta và mấy vị đây đêm hôm qua cũng có chút tình nghĩa cùng nhau chiến đấu với nữ quỷ."

Mẹ kiếp, tên khốn này còn muốn chia công lao diệt nữ quỷ sao?

Lý Đại Hùng nhếch mép, nhưng hắn biết đây là sơn môn nhà người ta, người ta nói gì cũng được, cứ coi như gió thoảng qua tai.

Ừ, đều là hiểu lầm thôi, như vậy thì tốt rồi, những đệ tử Thần Tiêu còn lại cũng lấy làm vui mừng, nhiệt tình bước lên, ánh mắt dán chặt vào Yêu Yêu.

Lý Đại Hùng bực mình: Mẹ kiếp, một bọn háo sắc chưa từng nhìn thấy mỹ nhân.

Cố Duệ cũng bực mình: Mẹ kiếp, một bọn háo sắc nông cạn, tôi không phải nữ nhân sao?

Yêu Yêu: "…"

"Các người đang làm cái gì! Còn ra thể thống gì nữa!" Đột nhiên có một âm thanh tức giận đầy uy vũ truyền đến.

Cố Duệ đưa mắt nhìn, ừ, đây chắc là một kẻ cấp trưởng lão.

Đám người Triệu Khoát nhìn thấy liền lập tức hành lễ.

Những người còn lại kêu Đao trưởng lão, Triệu Khoát thì gọi là sư phụ.

Hờ, người này chính là Đao Phong?

Cao lớn uy vũ, bên hông treo một thanh trường đao, thanh trường đao này không có móc cài, mà tự động dính bên hông hắn, cứ như là có lực hút nam châm, ánh sáng lưu chuyển, nhìn qua liền biết rất lợi hại.

Có vẻ như là Hàng Khí cùng cấp bậc với Vân Linh Phiêu của Nhạc Nhu.

Đao Phong trưởng lão nhìn thấy tên đầu trọc thì sững sờ, ánh mắt nhìn chằm chằm tên đầu trọc.

Tên đầu trọc cũng nhìn chằm chằm hắn.

Lý Đại Hùng ở bên cạnh nhìn hai người, kéo tay áo Cố Duệ: "Khỉ này, người này là nhân tình của sư phụ?"

Cố Duệ: "Không biết, dù sao đi nữa, nếu một hồi đối phương rút đao ra thì chúng ta lập tức bỏ chạy."

Hai người sau khi ngầm hẹn với nhau xong thì không vội nữa, Cố Duệ thậm chí còn bước tới trước mặt hai người, búng tay một cái.

Hai người hồi thần, Cố Duệ hỏi tên đầu trọc: "Sư phụ quen biết vị Đao Phong trưởng lão này?"

Tên đầu trọc: "Không quen biết."

Cố Duệ: "Không quen biết sao lại nhìn lâu như vậy?"

Tên đầu trọc: "Cô không biết những nhân vật quan trọng khi gặp mặt phải nhìn nhau thật lâu sao, đây chính là giao đấu về mặt tinh thần…"

Giao đấu cái rắm! Cố Duệ trợn mắt.

Đạo Phong trưởng lão lúc này cũng hỏi Triệu Khoát sự tình là thế nào, sau khi biết chuyện đêm hôm qua của bốn người Cố Duệ và hai người Vu Linh, thần sắc có chút trầm xuống, sau đó nhìn sang tên đầu trọc.

"Các hạ từ xa đến đây, không biết có chuyện gì, chẳng lẽ là vì chuyện nữ quỷ ở miếu hoang? Chuyện này quả thật không nhỏ, lúc trước Thần Tiêu chúng ta luôn phòng bị, mỗi ngày đều nói những đệ tử đi qua con đường này đến đó để ý xem nữ quỷ có dị động gì không, qua một thời gian dài, vốn cho rằng tượng Phật đã trấn áp được, thật không ngờ nữ quỷ này lại có thể tác quái…"

Ngừng lại một chút, Đạo Phong nói: "Chẳng qua cũng may có tượng Phật ở đó, nhờ vậy mà đã hàng phục được nữ quỷ rồi đúng không."

Cố Duệ cảm thấy trình độ của người ở Thần Tiêu này thật sự lợi hại hơn Bắc Đường rất nhiều, lúc đầu là đệ tử nhảy ra giành công lao, sau đó sư phụ xuất hiện, trực tiếp đem toàn bộ công lao chuyển hết sang cho tượng Phật, chẳng chừa lại cho tên đầu trọc một tí gì.

Tên đầu trọc làm sao lại không biết dụng ý của đối phương, thế nhưng hắn chỉ cười: "Các hạ nghĩ nhiều rồi, ta đến Thần Tiêu là để tìm một vị cố nhân, gặp phải nữ quỷ cũng là trùng hợp, các hạ nói rất đúng, nhưng dù sao thì nữ quỷ cũng đã chết rồi, chuyện này cũng coi như xong rồi.

Đạo Phong cứng họng, vốn dĩ muốn thuận thế khiến tên đầu trọc nói ra tình hình cụ thể, hiện giờ người ta rõ ràng là không muốn theo hầu chuyện rồi.

"E là không được, Thần Tiêu bọn ta đối với nữ quỷ này có trách nhiệm bảo hộ, có một số chuyện cần phải hỏi rõ ràng mới được, chư vị, xin mời."

Lúc trước còn lo lắng không lên núi được, giờ tốt rồi, có muốn không lên cũng không được.

Đây gọi là chuyện gì chứ, Cố Duệ nhìn hai người Vu Linh đang giấu không được vẻ mặt đầy đắc ý và ác ý, bất giác cảm thấy ngán ngẩm.

Đám đệ tử Thần Tiêu nghe thấy sư phụ nói vậy, không còn cách nào chỉ có thể đồng loạt vây bốn người Cố Duệ lại…

Đây là muốn kiếm chuyện mà!

Chính vào lúc này, phía bắc Thần Tiêu sơn có một tiếng hạc truyền tới, tiếng hạc càng lúc càng gần, mọi người đều bất giác nhìn sang…

Phía trên rừng cây xanh biếc, mây trắng lập lờ, có một bóng trắng hiện ra, rất hiển nhiên chính là từ trên đỉnh núi bay xuống, chớp mắt một cái đã bay đến khoảng không trước mặt mọi người, sau khi lượn một vòng, nó đáp lên trên một cái cây tùng to lớn.

Lý Đại Hùng: Chim! Chim bự!

Yêu Yêu: Đại Hùng, là bạch hạc, còn là một con Đan Đỉnh hạc.

Cố Duệ: Rất bự, rất béo.

Quả thực, đây là một con Đan Đỉnh hạc rất mập, cao bằng cả một người.

Nó đậu trên cây, đưa mắt nhìn mọi người, xếp cánh lại, kêu lên hai tiếng.

Tất cả đệ tử Thần Tiêu đều đồng loạt hành lễ, ngay cả Đạo Phong cũng hành lễ.

A, thân phận địa vị của con bạch hạc này thật là cao, ngay cả trưởng lão cũng phải hành lễ?

Không đợi Cố Duệ suy nghĩ ra thân phận của bạch hạc, nét mặt của Đạo Phong đã sa sầm xuống, có chút cổ quái, nhìn mấy người Cố Duệ.

Tên đầu trọc dường như hiểu được, híp mắt tiến lên trước: "Bạch hạc cô nương, phiền cô đích thân đến đón người thật khiến ta rất vui, chẳng qua là, hôm nay ta còn có chút chuyện, không thể đi cùng, để mấy đứa nhóc này đi theo cô nhé!"

Bạch hạc nghe xong mấy lời của tên đầu trọc, lại kêu lên.

Tên đầu trọc vội gật đầu: "Ài ài, không cần lưu luyến ta, sau này rảnh rỗi ta lại đến thăm cô, cô giao cái này cho chủ tử là được rồi."

Tên đầu trọc lấy một lá thư ra, nó mở miệng ngậm lấy, ngay lúc tên đầu trọc nhẹ nhõm mỉm cười thì nó đá cho một cước…

Tên đầu trọc bị đá bay ra xa mười mấy mét, sau khi rớt xuống lập tức đứng dậy, phủi phủi bụi bặm trên người, sau đó vẫn cười híp mắt: "Thật là nghịch ngợm, lần nào cũng đùa như vậy!"

Lý Đại Hùng: "Khỉ này, đây là chuyện gì?"

Cố Duệ: "Đồ ngốc, rõ ràng là người ta không hoan nghênh tên đầu trọc, nhưng tên đầu trọc cứ mặt dày, ức hiếp người ta không biết nói tiếng người, cho nên nó mới đá cho một cái."

“Làm người trên đời, vẫn nên thành thật một chút… Giống như tôi, tài năng hơn người, người gặp người yêu, hoa thấy hoa nở.” Cố Duệ mặt dày vô sỉ, nhưng lại khiến Yêu Yêu cúi đầu cười đến mức hoa nở cũng phải xấu hổ vì kém sắc hương.

***

(1) Cút trong tiếng Trung còn có nghĩa là lăn đi. Cố Duệ ở đây chơi chữ.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 179: Cái hố thật lớn

Bạch hạc cũng không ở lâu, trực tiếp ngậm lá thư bay đi.

“Được rồi, ba người các ngươi đi theo đi.”

“A, Đao Phong các hạ, không phải nói muốn biết tình hình nữ quỷ sao, đi thôi!” Tên đầu trọc sau khi giao phó xong ba người Cố Duệ thì làm như thân thiết quàng vai Đao Phong kéo hắn đi.

Người này thật không biết xấu hổ, Đao Phong mấy lần muốn gạt cánh tay thô thiển đi kia nhưng không được.

“Ba vị… vị cô nương này, đi đường xin cẩn thận, ngày sau nếu như có gì cần giúp đỡ, xin cứ liên hệ với chúng tôi.”

Triệu Khoát không giấu giếm lòng ái mộ đối với Yêu Yêu, gương mặt lộ rõ ra ý đồ “hoan nghênh Yêu Yêu đến hẹn hò.”

Yêu Yêu thần sắc lãnh đạm, chỉ khẽ gật đầu coi như chừa chút mặt mũi cho người ta, ngoài ra không muốn nói thêm lời gì.

Trong mắt đám người Triệu Khoát thì đây chính là lạnh lẽo thờ ơ, thật khiến người ta ngứa ngáy trong lòng.

Nữ nhân tuyệt sắc, nên có khí chất như vậy.

Cố Duệ nhìn thấy liền không vui, nở nụ cười nhẹ: “Yêu Yêu, đi thôi.”

Cô đưa tay ra, nữ thần Yêu Yêu nhan sắc tuyệt diễm, lạnh lùng như băng tuyết ngàn năm đột nhiên nở nụ cười, đặt tay vào trong lòng bàn tay Cố Duệ, làm gì có chút nào cao ngạo lạnh lùng, tất cả đều là một dòng suối nước ấm ôn nhu chảy vào lòng người.

Cố Duệ nhìn đám đệ tử kia nhướng mày, vẻ mặt đó chỉ có thể dùng hai chữ để hình dung: Hừ hừ!

Đám đệ tử: Cô nương này cũng là giai nhân thanh tú, sao vẻ mặt lại xấu xa như vậy.

Có điều đang lúc Cố Duệ muốn đưa Yêu Yêu đi, trước mắt lại có một bàn tay to như tay gấu chìa ra, Cố Duệ nhìn thật kỹ.

Lý Đại Hùng: “Ừ, Khỉ, chúng ta đi thôi.”

Động tác này không giống như muốn đưa Cố Duệ và Yêu Yêu đi, mà ngược lại giống như kiểu: Khỉ này, mang người ta theo với.

Biểu cảm kia thật quá sức… uỡn ẹo.

Cố Duệ ôm bụng, vung tay: “Tránh ra!”

Lý Đại Hùng lập tức tránh ra, sau đó uất ức đi theo hai người.

Đúng là nhìn núi chạy chết ngựa, nhìn đỉnh leo chết người!

Cái đỉnh Thần Tiêu này thật sự là quá cao, cao hơn Khuê Sơn rất nhiều, ba người Cố Duệ lọ mọ bò lên, mệt đến mức thở không ra hơi.

Mãi đến khi trời nhá nhem tối bọn họ mới đến nơi!

Cố Duệ một chân bước lên cái đài nổi, một tay kéo theo Yêu Yêu.

Mặc dù đã mệt chết rồi, nhưng trước mắt Cố Duệ hiện giờ lại xuất hiện một cái đài nổi bằng phẳng rộng mênh mông.

Cái đài nổi này thật sự rất lớn, diện tích ít nhất cũng phải ba bốn mươi mẫu, bên trong tựa vào một bên đỉnh Thần Tiêu, phía dưới đỉnh tọa lạc một rừng trúc xanh um, trong rừng trúc là một tòa lầu.

Tòa lầu đó rất lớn, Cố Duệ quan sát một chút, cảm thấy chí ít cũng phải bảy tám ngàn mét vuông, so với trang viên nhà giàu thời hiện đại quả thật còn lớn hơn rất nhiều.

Tòa lầu to lớn, phía hướng về mặt trời thông đến khoảng sân thượng rộng lớn, cũng chính là thông đến phía cô đang đứng.

Đó đây vấn vít hương thơm thoang thoảng, trong rừng trúc từng cơn gió mát lạnh nhè nhẹ thổi qua, bốn bề mây trắng lững lờ, quả thật là thánh địa thần tiên.

Cố Duệ và Yêu Yêu mới leo đến đây, liền được những cơn gió mát lạnh thổi vào mặt, cảm thấy bao nhiêu mệt mỏi chợt tan biến, cảm giác choáng váng cũng dần tiêu tán.

Đây… linh khí? Cố Duệ và Yêu Yêu nhìn nhau, nơi này quả thật quá cao cấp, Khuê Sơn của bọn họ so với nơi này thật chẳng khác nào hố phân.

Có thể chiếm lĩnh đỉnh núi thế này, nhân vật kia có thể có địa vị tầm thường sao?

Còn có con bạch hạc kia...

Khi Cố Duệ còn đang trầm ngâm, thì ống chân bị tóm lấy, Cố Duệ quay đầu, nhìn thấy Lý Đại Hùng cả mặt mồi hôi nhễ nhại như chó.

"Ai da mẹ ơi, mệt chết tôi rồi, đây là ngọn núi chết tiệt gì chứ, cao quá đi!" Lý Đại Hùng lầm bà lầm bầm, hận không thể nằm dài ra đây mà đánh một giấc.

Hắn vừa dứt lời, một quả hạch liền rơi xuống đầu, hắn ôm đầu gào lên, Cố Duệ ngước mặt lên nhìn, thì ra là con bạch hạc đang bay trên không...

"Là ngươi, con chim béo nhà ngươi tại sao lại ném vào ta! Ta có đắc tội ngươi sao? Có ngon thì xuống đây đánh tay đôi!"

Lý Đại Hùng tức giận, chỉ vào con bạch hạc mà quát mắng.

"Các ngươi quá chậm chạp, Tiểu Bạch bay tới bay lui bảy tám lượt tìm các ngươi, nó có thể không tức giận sao."

Âm thanh từ trong không trung truyền đến, thanh u lãnh đạm, tựa như cơn gió lướt qua, truyền vào trong tai ba người.

Cố Duệ cảm thấy lỗ tai mình muốn mang bầu rồi, vô thức quay đầu nhìn sang hướng rừng trúc... không có người!

Cố Duệ hoài nghi, nhưng cô vừa chớp mắt, bạch hạc đã đáp xuống, đậu bên cạnh một người, người này không biết từ lúc nào đã bất ngờ không tiếng động xuất hiện trước mắt bọn họ.

Một thân bạch y chấm đất, viền áo điểm xuyết những hoa văn lá trúc màu xanh nhạt, suối tóc đen óng được dùng một cây trâm bạch ngọc hình cánh hạc đang bay vấn lên, gương mặt vô cùng thanh nhã, ánh mắt tĩnh lặng, phía sau là trừng trúc xanh um tươi tốt, nàng tựa như là hồ nước thanh nhã giữa rừng trúc, mát mẻ mà lạnh lẽo, nhưng lại giống như rừng trúc bao la kia đang bảo hộ hồ nước, rộng lớn mà trầm tĩnh.

Nữ nhân tuyệt sắc khí chất như thế này quả thật cực kỳ hiếm thấy, đặc biệt là nàng lại không một tiếng động xuất hiện trước mặt mọi người, thực lực quả thật rất khó lòng tưởng tượng.

Nữ nhân nhan sắc thoát tục, khí chất thần tiên, thực lực siêu phàm... làm gì giống với một đại thúc chân hôi?

Cố Duệ sững sờ, Yêu Yêu và Lý Đại Hùng cũng sững sờ.

Đã quen với cái dáng vẻ cà lơ phất phơ của tên đầu trọc, làm sao có thể ngờ được cái tên kia lại có thể kết giao với nữ thần tuyệt thế như vầy!

Thấy ba người đứng ngây người ra, nữ tử kia cũng không phiền lòng, nàng chỉ nhàn nhạt quan sát ba người Cố Duệ.

Ba người trước mặt, người thu hút sự chú ý nhất chính là Yêu Yêu, mỹ mạo quá kinh diễm, thứ hai... chính là Lý Đại Hùng thân thể cao to vạm vỡ kia.

Ngược lại, Cố Duệ ốm yếu mảnh mai thật sự không khiến người ta để mắt tới.

Nhưng ánh mắt của nàng sau cùng vẫn là dừng lại trên người Cố Duệ, ánh mắt nàng trong trẻo, nhưng người đứng ở trên cao thật sự vẫn khiến người ta tự nhiên kính sợ, Lý Đại Hùng ở bên cạnh ngoan ngoãn ngậm miệng.

Cố Duệ nhìn nữ tử kia, sau một hồi hồi trầm mặc, cuối cùng cô lên tiếng: "Tôi có thể sờ cô một chút không?"

Lý Đại Hùng thần kinh chấn động: Khỉ ơi, cô quá lợi hại.

Yêu Yêu: "..."

Nữ tử nhíu mày, bạch hạc bên cạnh tức giận, hận không thể dùng cánh lập tức quạt chết Cố Duệ.

"Hơ, ý của tôi là tôi có thể sờ y phục của cô một chút được không? Lão thiên gia ơi, đây chính là gấm thêu chân chính đời Đường nha! Hoa thủy văn, ám lưu phong, đây là dùng sợi tơ hay là Thủy Long Ti chân chính..." Cố Duệ lẩm bẩm, hai mắt sáng như minh châu dán chặt vào y phục của nữ thần không chịu dời đi.

Lý Đại Hùng: Khỉ của tôi ơi, cô quá lợi hại rồi! Cô còn chưa sờ được mà đã có thể bày ra cái vẻ mặt sảng khoái như đã sờ đến tay rồi...

Bạch hạc đã nhấc chân lên, muốn đá chết Cố Duệ ngay tại chỗ, thế nhưng thần tiên tỉ tỉ lại nhìn Cố Duệ, ánh mắt điềm nhiên: "Ngươi chính là Cố Duệ?"

Cố Duệ hồi thần, nhìn thấy giữa ngón tay nữ tử kia còn đang kẹp một phong thư, a, chính là phong thứ lúc trước, hiển nhiên là đã được mở ra rồi.

Xem ra tên đầu trọc đã khai báo hết thông tin về đệ tử nhà mình rồi, dù sao thì cũng muốn người ta thu nhận người mà.

Cố Duệ cũng không biết thân phận của đối phương, nhưng thân phận ăn nhờ ở đậu nên tỏ ra khách khí một chút, cô liền gật đầu: "Là tôi."

"Sư phụ các người nhờ ta chiếu cố các người một khoảng thời gian."

Người này cũng không nói đến việc có biết chuyện bọn Cố Duệ đã trải qua ở U Châu hay không.

Cố Duệ đứng thẳng người dậy, lấy thước ngọc Hồng Nhan đeo ở sau lưng ra đưa qua.

"Căn nguyên chính là do nó, nếu nói là ba người chúng tôi rời U Châu để đi tu luyện, chi bằng nói chính là đi lánh nạn."

Hơ, trên đời làm gì có chuyện tùy tiện móc linh khí ra như vậy.

Nhưng Lý Đại Hùng và Yêu Yêu đều biết Cố Duệ thông minh tuyệt đỉnh, khẳng định là đã có sẵn dụng ý.

Nữ tử cúi đầu nhìn thước ngọc Cố Duệ đưa sang, cái hộp đã được mở ra, để lộ màu đỏ tuyệt đẹp đến chói mắt, rực rỡ tựa như ánh lửa bùng cháy, vừa nhìn liền biết ngay đây chính là vũ khí thượng đẳng.

"Linh khí ở Phạm Dương U Châu khiến người ta thèm nhỏ dãi, ở Trấn Giang cung chẳng kém là bao, thậm chí sẽ có nhiều Hàng Sư mạnh hơn nữa vì nó mà không từ thủ đoạn, ngươi lấy nó ra như vậy, không sợ ta sẽ động thủ sao?"

Cố Duệ: "Ừ, vậy nên tôi dâng đến cho cô rồi, cô động đi."

Nữ tử: "…"

Yêu Yêu đỡ trán: A Duệ đây là đang diễn trò sao?

Cũng may nữ tử này lòng dạ khoan dung, không vì những lời nói tùy tiện của Cố Duệ mà cảm thấy phiền não, ngược lại nàng cầm lấy Hồng Nhan, ngón tay thon dài như bạch ngọc khẽ chạm vào sắc đỏ như lửa trên đó.

"Tên là gì?"

"Cố Duệ, cô không phải biết rồi sao."

"Ta hỏi nó."

"Ờ, Hồng Nhan."

Hồng Nhan? Nữ tử khẽ nhíu mày, ngón tay khẽ đẩy, Hồng Nhan liền được ném vào trong lòng Cố Duệ.

Cô Duệ ôm lấy nó, nhìn nữ tử kia, cô nhìn thấy ánh sáng lưu chuyển trong đôi mắt đối phương.

"Ngươi đang thăm dò ta? Vừa lòng rồi?"

Cố Duệ đột nhiên mỉm cười: "Nếu như tiền bối thật sự muốn, không cần thăm dò, nhìn là biết ngay kết quả, tôi chỉ là cảm thấy bản thân đã là kẻ ăn nhờ ở đậu cần phải có tự giác, cái gì nên khai báo thì khai báo, đề phòng sau này lại có kẻ đến tìm phiền phức, cô cũng nên được biết là do cái gì mang đến."

Ngừng lại một lúc, Cố Duệ nói tiếp: "Chẳng qua là, tôi nghĩ tên đầu trọc chết tiệt ắt hẳn cũng đã khai báo hết sự tình rồi, sau này xin nhờ tiền bối giúp đỡ bảo hộ."

Những lời này cô nói ra thật tự nhiên nhẹ nhàng, chẳng hề có chút giấu giếm hay xấu hổ nào.

"Cô gọi hắn là tên đầu trọc chết tiệt?" Nữ tử nhìn Cố Duệ.

Hơ, lẽ nào là giận rồi? Quả đúng là bằng hữu của tên đầu trọc nha.

Cố Duệ nghĩ một chút liền nói: "Đây là tên thân mật, chỉ có những người thân thiết mới đặt tên thân mật cho nhau, kỳ thực tôi vô cùng kính trọng ông ta."

Cố Duệ vẻ mặt đường đường chính chính, Lý Đại Hùng và Yêu Yêu cố gắng bày ra vẻ mặt đồng tình.

Thế như nữ tử lại nói: "Vậy sao, xem ra tình cảm sư đồ của các ngươi rất tốt, trong thư hắn còn nói, trong số ba đệ tử các ngươi, ngươi là kẻ thông minh nhất, hiểu chuyện hiếu thuận nhất, hắn vô cùng yêu mến ngươi.

Ba người Cố Duệ: "…"

Đây có phải là đỉnh cao của nghệ thuật nói dối không chớp mắt?

Chẳng qua là, như vậy cũng tốt, biết đâu tên đầu trọc đã tìm được lương tâm!

Cố Duệ chỉ có thể nghĩ như vậy, nhưng cô vẫn vô thức hỏi một câu: "Vẫn không biết tiền bối đây tên húy là gì, có quan hệ gì với tên đầu trọc… à, có quan hệ gì với sư phụ tôn kính của chúng tôi."

Đúng vậy, người này rốt cuộc là thân phận gì.

Yêu Yêu và Lý Đại Hùng cũng rất muốn biết.

Nhưng họ cũng không ngờ rằng nữ tử này lại trực tiếp trả lời.

"Ta tên là Thẩm Thanh Nguyệt, sư phụ của các người là tỷ phu của ta."

Ba người đều chấn động! Nhưng cũng có chút vui mừng, ai da, đây là quan hệ thân thích nha! Có thể yên tâm rồi.

Nhưng ngay sau đó Cố Duệ lại nghe nữ tử kia tiếp lời: "Mười lăm năm trước, hắn đã hại chết tỷ tỷ và điệt nữ của ta."

Ánh mắt của nàng ta thâm trầm nhìn ba người Cố Duệ, lá thư trong tay bắt đầu bốc cháy.

"Nhiều năm như vậy, hắn vốn dĩ đã tự hiểu lấy, thế mà lại còn đưa đến ba đệ tử của mình..."

Đây đúng là đưa dê vào miệng cọp, trong đầu Cố Duệ lập tức hiện lên năm chữ này.

Cô đột nhiên hiểu rõ tại sao tên đầu trọc lại nhấn mạnh "yêu mến" cô.

Đây đúng là một cái hố thật lớn mà!

Dê đã vào miệng cọp còn có cơ hội trốn thoát sao? Khi mặt trời đã gần xuống núi, ba người Cố Duệ cũng không thể nào rời khỏi đỉnh núi, ngược lại tên đầu trọc đang ngâm nga một khúc ca, từ trên đỉnh núi cao nhất đi xuống, trong tay còn cầm theo một bình rượu, dáng vẻ cà lơ phất phơ, khiến đám đệ tử Thần Tiêu đều vô cùng xem thường.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 180: Nữ thần tha mạng

Trước lò hương, hương khói nghi ngút, Đao Phong đứng ở bên cạnh, nhìn tên đầu trọc rời khỏi, âm thanh lạnh nhạt: "Người này không biết lai lịch thế nào, tác phong bừa bãi, hẳn là Hàng Sư tán tu, không biết nhặt được vận may ở đâu mà lại được ưu ái vậy."

"Bất kể là người nào, bất kể là vận may thế nào, bạch hạc đã xuất hiện rồi, là cố nhân của vị đó, đừng để ý đến nữa."

Chưởng môn Thần Tiêu phái Lâm Cạnh không quá để ý đến chuyện này, nhưng Đao Phong đột nhiên nhớ ra: "Cũng rất kỳ quái, đã là cố nhân, thế nhưng hắn không tự mình lên đó, mà để cho ba người trẻ tuổi đi lên."

"Hả?" Lâm Cạnh chau mày, vuốt vuốt râu rồi nhìn về ngọn núi phía bắc, cuối cùng phất tay áo xoay người.

"Vậy hãy căn dặn các thuộc hạ và đệ tử lưu ý một chút."

Bọn hắn không biết được, tên đầu trọc kia sau khi xuống núi, dáng vẻ say rượu cà lơ phất phơ đã tản đi, hắn nhìn về ngọn núi phía bắc, vẻ mặt khó hiểu, cuối cùng cúi đầu cười khổ.

Ba người Cố Duệ thật sự sợ bị tên đầu trọc kia làm liên lụy, sợ bị nữ thần kia róc da rút gân bọn họ.

Nhưng nữ thần nói xong thì không quan tâm đến bọn họ nữa, tự mình đi vào trong lầu trúc, một bước chân liền bước ra xa trăm dặm, thật là giống quỷ.

Quá lợi hại, quá đáng sợ!

Ba người chờ đến khi mặt trời xuống núi cũng không thấy đối phương ngó ngàng gì đến, bởi vì kiêng kị nên họ cũng không dám bỏ chạy, cuối cùng nhịn không nổi nữa.

Đói! Hơn nữa, sau khi mặt trời xuống núi, nhiệt độ giảm xuống, rất lạnh!

"Không quan tâm nữa, thò đầu ra cũng một đao, rụt đầu lại cũng một đao, đi thôi!"

Ba người Cố Duệ chủ động tiến vào rừng trúc, đến lầu trúc rồi, khụ, con bạch hạc đang nghỉ ngơi bên trong nhìn bọn họ... không quan tâm.

Hơ, vậy đây là đồng ý rồi nhé!

Ba người tiến vào trong phòng.

Trong phòng đã đốt nến, ánh sáng tỏa ra, nhưng nhiệt độ vẫn rất lạnh, Cố Duệ dò xét một lúc, không nhìn thấy tung tích nữ thần, cô liền chạy đến trước mặt bạch hạc.

"Tiểu Bạch, có lạnh không?"

Bạch hạc nhìn Cố Duệ, lắc đầu.

Cố Duệ tiếp tục nói: "Tôi đốt lò lửa có được không?"

Bạch hạc vẫn là lắc đầu.

Cố Duệ: "Ngươi không trả lời vậy xem như là đồng ý rồi nha, ngươi thật tốt, cám ơn nha!"

Bạch hạc: Bổn điêu ta là lắc đầu, lắc đầu đó!!!

Trên thế gian này sao lại có loại người mặt dày vô sỉ như vậy, công khai ức hiếp chim!

Cố Duệ không để ý đến bạch hạc, sai Đại Hùng đi vào rừng trúc nhặt củi khô, lấy lò lửa ở trong phòng đốt lửa lên, ánh lửa cháy bập bùng, ba người ngồi xung quanh lò lửa, ấm, thật ấm áp!

"Ấm áp sinh dục vọng, Khỉ này, tôi đói." Lý Đại Hùng khoanh chân cất tiếng.

Cố Duệ và Yêu Yêu nhất thời run tay, đây là cách dùng từ kiểu gì vậy?

"Tôi cũng đói rồi, có gì ăn không?"

Ba người tìm trong tay nải, chỉ còn lại một ít bánh mì.

Ài, không được rồi, sắp đói chết rồi.

"Trong núi này cũng có chim thú, lúc chúng ta lên núi có nhìn thấy, nhưng mà trong Thần Tiêu sơn có người của môn phái giám sát, không tiện ra tay..."

Cố Duệ và Lý Đại Hùng lẳng lặng nhìn về phía sân.

Ở đó có một con bạch hạc trắng mập, nếu như vặt lông, đặt lên lửa nướng...

Hai người ánh mắt đều phát ra ánh sáng xanh.

Bạch hạc đang nghỉ ngơi dường như cảm thấy có gì đó, giật mình nhìn sang liền mắt gặp ánh mắt của hai tên thổ tặc, ánh mắt đó ngập tràn thâm tình.

Bạch hạc: "..."

Khụ khụ, Yêu Yêu ho hai tiếng thức tỉnh hai người.

Ài, con bạch hạc này không thể ăn, làm sao đây?

Cố Duệ đột nhiên đứng dậy: "Các người ở đây chờ, tôi đi tìm nàng ta."

Cố Duệ nói xong liền chạy vào trong lầu gác, lầu gác này tuy lớn, nhưng gian phòng không nhiều lắm, dường như không có nhiều người ở đây, thế nhưng mỗi phòng đều được bố trí rất rộng rãi thông thoáng, nào là hoa phòng, thư phòng,...

Cái lớn nhất ắt hẳn là phòng tu luyện.

Cố Duệ vừa nhìn liền biết ngay kết cấu, xoay bước một cái liền đến ngay thư phòng.

Hiện tại đây không phải là thời gian thích hợp để tu luyện.

Vậy chính là...

Cửa thư phòng mở rộng, người Cố Duệ muốn tìm đang nằm trên chiếc ghế dựa, dáng người thon thả, bàn tay đang lật trang sách, xung quanh không có nến, nhưng cả gian phòng đều sáng như ban ngày, Cố Duệ còn tưởng rằng căn phòng này có đèn neon nữa.

Nhìn kỹ mới thấy trong không khí có những con chuồn chuồn tre đang lơ lửng, thân người những con chuồn chuồn tre này phát ra ánh sáng trắng, chỉ cần một con đã đủ sáng rồi, huống hồ ở đây có đến bốn năm con.

Đây là thuật pháp gì, quá lợi hại!

Cố Duệ đứng ngoài cửa một lúc, cô không bước vô mà cất tiếng nói: "Thanh Nguyệt tiền bối, ba người chúng tôi đói rồi."

Thẩm Thanh Nguyệt ngay cả quyển sách cũng không bỏ xuống: "Đói thì đi tìm đồ ăn đi, tìm ta làm gì."

Cố Duệ cảm thấy nữ thần này quá cách xa khói lửa nhân gian rồi, nói nghe thật dễ dàng.

"Nơi này của người rất lớn, nhưng lại chẳng có gì ăn cả, chỉ có một con bạch hạc ở trong sân..."

"Ngươi muốn ăn Tiểu Bạch?" Thẩm Thanh Nguyệt vẫn hời hợt như cũ.

Cố Duệ giật mình, che miệng vờ khó xử: "Đâu có, người ta đâu dám, tiền bối thật thích nói đùa."

"Cũng may là ngươi không dám, Tiểu Bạch ba ngày trước vừa mới hàng diệt một con hổ yêu."

Con chim béo kia lợi hại vậy sao? Cố Duệ rùng mình, vẻ mặt xấu hổ: "Tiền bối và sư phụ có thù oán với nhau, không biết ngày sau muốn đối phó thế nào với chúng tôi."

Thẩm Thanh Nguyệt đặt quyển sách xuống, dường như có điều suy nghĩ: "Ta vẫn chưa nghĩ xong, chờ ta xong việc rồi hẵng nói, hôm nay các người có thể ăn no một chút, quỷ đói rất là xúi quẩy.

Cố Duệ: Nữ thần tha mạng!

Nữ thần đã nói như vậy rồi, Cố Duệ suy nghĩ một lát, không nói thêm gì nữa, cô rời đi, mang theo hai người Yêu Yêu đến nhà bếp.

Căn nhà bếp này có rất nhiều đồ ăn, hơn nữa nguyên liệu đều vô cùng tươi ngon hiếm lạ, Yêu Yêu nấu chính, Cố Duệ phụ giúp, Lý Đại Hùng nhóm lửa, ba người kết hợp vô cùng ăn ý, làm ra một bàn mười mấy món ăn.

Yêu Yêu hỏi Cố Duệ: "Nhiều như vậy, chúng ta ăn không hết đâu."

Cố Duệ: "Bữa cơm chém đầu đó, không cần biết ăn có hết không, ăn cho sảng khoái là được rồi!"

Lý Đại Hùng: "Khỉ này! Đừng có dọa tôi!"

Cố Duệ cũng chỉ là đùa cho vui thôi: "Được rồi, kêu gào cái gì, ăn đi, tôi đi chút rồi về."

Cô vừa nói xong, trước mặt liền được đưa đến một dĩa rau cải thanh đạm trang trí tao nhã vừa mới nấu xong, là Yêu Yêu.

Cố Duệ mỉm cười, nhận lấy cái khay, đặt hai món ăn và một món canh lên, lúc xoay người đi còn đá Lý Đại Hùng một cái.

"Đem cá đến cho bạch hạc trước đã."

Trong thư phòng, Thẩm Thanh Nguyệt vẫn đang ngồi viết chữ.

Nhìn thấy Cố Duệ mang cơm đến, có chút kinh ngạc, nhưng nàng cũng không nói gì, chỉ nhìn Cố Duệ bước lại.

Đồ ăn đặt một bên bàn.

"Đây là hối lộ xin tha mạng?" Cô vẫn cầm bút viết chữ, ngữ khí rất nhẹ nhàng.

Cố Duệ gật đầu: "Đúng vậy!"

"Ngươi rất thẳng thắn."

"Tôi sợ chết." Cố Duệ ôm khay đồ ăn đi đến trước mặt Thẩm Thanh Nguyệt, cung kính nói: "Tiền bối mời dùng."

"Không cần chuẩn bị đồ ăn cho Tiểu Bạch, nó trước giờ chỉ ăn rau quả tươi, không ăn mặn."

Bước chân Cố Duệ khựng lại: "Nó không ăn thì để Đại Hùng ăn là được rồi."

Sau đó cô bước đi.

Thẩm Thanh Nguyệt ngước mắt nhìn bóng lưng Cố Duệ rời đi, chân mày hơi cong lại, vẫn tiếp tục viết chữ.

Nhưng cô không phải là người thích lãng phí thức ăn, huống hồ còn là người khác đưa tới.

Bất kể thân phận của ba người kia thế nào... Cô cuối cùng cũng đặt bút xuống, đi đến trước bàn ăn, nhìn món ăn và món bánh hương sắc hoàn mỹ kia.

Cô trầm ngâm một lúc rồi cầm đũa lên.

Phía bên kia, ba người Cố Duệ cũng bắt đầu ăn cơm, còn bạch hạc có ăn hay không bọn họ không quan tâm.

Sau khi ăn xong, Lý Đại Hùng vẫn còn nhớ đến dĩa cá, bước ra nhìn thử, nhất thời đứng hình.

"Khỉ này, Khỉ này, không phải cô nói là con chim béo kia không ăn mặn sao, cá đâu rồi!"

Cố Duệ nghe vậy liền ra nhìn thử, con cá lớn trên chiếc dĩa đã không thấy tăm hơi.

Chỉ còn lại chiếc dĩa trống không.

"Con chim này ăn cá? Cô ấy không phải nói nó không ăn sao?" Cố Duệ lẩm bẩm, nhưng lại nhìn thấy bạch hạc cao ngạo lạnh lùng đứng ở đó, đối diện với ánh mắt hồ nghi của mọi người, nó lạnh lùng dùng bàn chân nhỏ nhắn xinh đẹp vẽ ra hình một con mèo.

Lý Đại Hùng: "Ý của nó là có mèo đến tha đi? Con mèo này thành tinh rồi sao? Miêu yêu?"

Cố Duệ: "Đây là mèo? Sao tôi lại nhìn thấy giống chuột vậy."

Ba người còn đang nghi hoặc thì bạch hạc ợ một cái.

Nó... ợ rồi.

Ba người Cố Duệ: "..."

Thẩm Thanh Nguyệt đang ở một nơi không xa mang khay đồ ăn đi lại: "..."

Cô đột nhiên có một loại dự cảm, ngày sau Bắc Trúc Phong này ắt hẳn sẽ biến động lớn.

Còn về ba đệ tử của tỷ phu này... cô nhìn Cố Duệ.

Ngay đêm đầu tiên đã làm vấy bẩn Tiểu Bạch, người này đúng là mối họa.

Có thể trả hàng lại không?

Cố Duệ không biết cô hao tâm tổn sức muốn em vợ của sư phụ tha cho cô một mạng cuối cùng lại khiến người ta cho rằng cô là một mối họa, nếu như biết, chắc hẳn chẳng thể nào nuốt trôi giấc mộng đêm nay.

Hừng sáng hôm sau, Yêu Yêu dậy sớm giặt đồ nấu cơm, Thẩm Thanh Nguyệt nhìn thấy, cũng không nói gì, chỉ là Yêu Yêu nghĩ một chút, vẫn là nên đi

gọi hai người Cố Duệ dậy.

Khi hai người Cố Duệ tỉnh dậy, Thẩm Thanh Nguyệt đã ăn xong bữa sáng, nhìn thấy hai người cũng không có biểu cảm gì đặc biệt.

Hai người ăn xong bữa sáng, liền nghe thấy người bên kia cất tiếng nói.

"Tuy là cho lưu lại, nhưng ta cũng không có kiên nhẫn đi thu dọn giúp người, trong núi ta có thể trông chừng, nhưng ra khỏi núi thì phải dựa vào bản thân."

Đây là muốn nói bọn họ không nên tùy tiện ra khỏi núi?

Ài, lại phải ở lì trong núi hai ba năm sao?

Cố Duệ nhớ lại những ngày tháng ở Khuê Sơn, nhưng cũng chẳng có cách nào, chỉ có thể đáp ứng: "Tiền bối yên tâm, bọn ta sẽ ngoan ngoãn ở lại đây."

Không ngờ người ta lại nói: "Các người cứ xuất hiện trước mắt ta, rất phiền."

Cố Duệ và Lý Đại Hùng: Vậy bọn ta phải hóa thành tro bụi sao? Xin nữ thần bớt náo loạn!

"Vậy nên phải giao cho các ngươi một ít việc để làm." Thẩm Thanh Nguyệt một tay chống má, ngón tay gõ lên mặt bàn, nhẹ nhàng nói ra một câu: "Nghe nói Khuê Sơn các người có cái gì gọi là Thiết Nhân Tam Hạng?"

Cố Duệ đột nhiên có một loại dự cảm không lành.

Nữ nhân này không phải là muốn...

Khi Cố Duệ và Lý Đại Hùng nhìn thấy núi đao biển lửa phiên bản pháp thuật, cả hai nhất thời đều sụp đổ.

Thế nhưng sau đó lại nghe Thẩm Thanh Nguyệt nói hiện nay cô ta khá bận, nên chỉ tùy tiện giày vò vậy thôi, chờ đến khi cô ta rảnh rỗi rồi, nhất định sẽ xem xét tỉ mỉ.

Cố Duệ thật sự sụp đổ.

Bây giờ có thể về lại Khuê Sơn không?

Lạc Dương.

Lư Dịch Chi nhìn Thanh Vũ, nghe hắn báo cáo sự tình, anh vừa phê chuẩn công văn Đại Lý Tự, vừa lắng nghe, một công đôi việc.

Chờ Thanh Vũ nói xong, anh buông bút xuống, gấp công văn lại để sang một bên, nhìn Thanh Vũ.

"Ngươi làm rất tốt, cây cung đó tặng cho Lý Đại Hùng rất thích hợp."

Thanh Vũ gật đầu, nhưng trong lòng vẫn có chút âu lo: "Chỉ là Cố cô nương hiện đang cầm linh khí thước ngọc kia, trong cảnh giới U Châu không ít Hàng Sư đã dấy lên tâm tư, lùng sục khắp nơi tìm tung tích của cô nương ấy, đặc biệt là Bắc Đường... Bọn họ nói Hàng Khí Khuê Sơn có được đáng ra thuộc về Bắc Đường, một số tán tu bị bọn họ mua chuộc, bắt đầu thổi phồng công trạng chiến đấu của đám người Bắc Đường.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 181: Xác ướp

"Chỉ là mấy tên tiểu nhân quấy rối mà thôi, không đáng để ý." Lư Dịch Chi cầm tờ công văn mới lên, khẽ nâng tầm mắt: "Chẳng qua, có thể gửi một bản tình báo đến cho Đạo viện."

Đạo viện biết rồi, thanh danh Bắc Đường trước mặt triều đình cũng sẽ mất hết, thanh danh mất rồi, Bắc Đế bá chủ tông môn bắc địa tự nhiên cũng sẽ biết chuyện.

Bắc Đường... thảm rồi.

Thanh Vũ cười: "Vâng!"

Đại nhân ngoài miệng nói không để ý, nhưng trong lòng vẫn rất thành thực.

Chỉ một bản tình báo này thôi, cũng đủ để nỗ lực mấy trăm năm qua của Bắc Đường tan thành mây khói, bắt đầu từ đây trượt dốc không phanh, đó chính là giáo huấn của Lư Dịch Chi dành cho bọn họ.

Cố Duệ cũng đang ăn giáo huấn, nói thật, lời mẹ của Trương Vô Kỵ quả thật rất đúng: "Trên thế gian này, nữ nhân càng đẹp càng nguy hiểm."

Thẩm Thanh Nguyệt là nữ thần tuyệt đẹp, cô nói bản thân gần đây rất bận, nên chỉ tùy tiện giày vò một chút thôi, sau đó, quả thật là giày vò Lý Đại Hùng và Cố Duệ đến mức vô cùng tùy tiện.

Cái gọi là núi đao, chính là dùng pháp thuật biến một mảnh rừng thành lưỡi đao, muốn qua khỏi núi đao, nhất định phải dùng thân pháp, đây chính là luyện thân pháp, năng lực phản ứng, mục đích giống với luyện trúc bộ, chỉ là phiên bản độ khó trực tiếp thay đổi vài hệ số, mới ngày đầu tiên mà Cố Duệ đã trọng thương cấp hai rồi.

Ừ, Lý Đại Hùng thì trọng thương cấp một.

Chẳng qua, Thẩm Thanh Nguyệt cũng rất hào phóng, cô đưa cho một bình đan dược trị thương thượng đẳng, sau đó hờ hững nói với hai người họ biển lửa đã sắp xếp xong rồi, bọn họ có thể nhảy vào rồi.

Cố Duệ nhất thời đứng hình.

Về sau, Thẩm Thanh Nguyệt càng lúc càng rảnh rỗi... cả ngày đều nghĩ cách giày vò Cố Duệ và Lý Đại Hùng.

Đương nhiên, Yêu Yêu thành công tránh thoát, chẳng qua bởi vì Thẩm Thanh Nguyệt biết, mỹ nhân tuyệt thế kia là lậu linh thể, có giày vò thế nào cũng vô dụng... Chủ yếu là bởi vì ngày đầu tiên mỹ nhân kia cùng hai người Cố Duệ vượt núi đao, bị cắt trúng cánh tay, thế nên ba ngày không nấu được cơm, khiến cho Tiểu Bạch nhà cô kêu gào thảm thiết suốt ba ngày liền.

Vậy nên Thẩm Thanh Nguyệt trực tiếp tránh né Yêu Yêu, vậy nên Cố Duệ và Lý Đại Hùng lại lần nữa thành công dấn thân vào biển lửa mênh mông sâu thẳm...

Vốn dĩ lúc đầu Cố Duệ còn có thời gian ghi lại nhật ký, sau đó mỗi ngày đều trọng thương thừa sống thiếu chết, tức giận ném gãy cây bút, lão tử không ghi nữa!

Không ghi nhật ký nữa, Cố Duệ cũng không biết rốt cuộc đã qua bao lâu rồi, dù sao cảm giác cũng là rất lâu, lâu đến nỗi Cố Duệ đã thích nghi với Thần Tiêu sơn rồi.

Một mùa trôi qua, mùa xuân lại đến.

Cố Duệ và Lý Đại hùng mặc dù nhìn có vẻ cợt nhả, nhưng họ luôn biết vị trí của mình... chủ yếu là sợ chết.

Thẩm Thanh Nguyệt không cho phép bọn họ đi lung tung, thế nên ba người ngoan ngoãn ở trên núi, ngày thường thì "bị giày vò", thỉnh thoảng thì được chút thời gian nghỉ ngơi dưỡng thương sau khi bị giày vò xong, Lý Đại Hùng đi vào trong núi săn thú cải thiện thực đơn, Cố Duệ thì...

Ngày hôm nay, lầu trúc rộng lớn biến ảo lạ thường, cành trúc đung đưa như nhảy múa, làn gió khe khẽ lay động lòng người.

Sàn trúc thoang thoảng hương thơm, rừng trúc xanh biếc trải dài một màu, tất cả các phòng trong lầu trúc đều không có rèm, cửa mở rộng rãi, giống như là không có cửa vậy.

Thẩm Thanh Nguyệt cũng rất khác người, không thích trồng hoa, vì vậy chẳng thể nào tìm được một đóa hoa nào, hoa phòng chỉ dùng để trang khí, chẳng qua là có trồng một ít Tử Văn Trúc hiếm có, cây trúc này quý tựa ngàn vàng, khiến Cố Duệ thèm nhỏ dãi.

Hào phóng, thật sự rất hào phóng.

Trong căn lầu cổ kính pha lẫn nét phóng khoáng kia, lúc này có một vật thể không xác định, cả người quấn vải trắng kín mít, kéo cái chân trắng tròn, vịn vào tường len lén tiến gần đến thư phòng...

Một bước, véo, biến mất, véo, hiện ra vịn tường...

Giống như đạo tặc.

Yêu Yêu quốc sắc thiên hương, dáng người như ngọc đang bưng khay trà nhìn Cố Duệ làm trò trên hành lang.

Trầm ngâm một hồi, cuối cùng nhịn không được lên tiếng: "A Duệ."

Cố Duệ quay đầu cười: "Hai~~~"

Thật giống y như xác ướp đang quay đầu lại nhìn...

Yêu Yêu cảm thấy rất phức tạp.

"Ăn rồi chưa?"

"Ăn rồi."

"Vậy à, đang muốn hỏi cô bánh thông ngọc mới ra lò cô muốn ăn không, nhưng mà cô đã ăn rồi..."

"Ăn!"

Sau đó dĩa bánh trên bàn trà cứ như vậy bị Cố Duệ nuốt trọn.

"Vậy tôi đi làm cơm đây, cô tiếp tục đi." Yêu Yêu mỉm cười, sau đó rời đi.

Cố Duệ ăn bánh, cảm khái Yêu Yêu quả thật là một mỹ nhân chân chính, chỉ thua kém mỹ nhân tuyệt sắc siêu cấp siêu quần như cô một chút xíu mà thôi.

Có điều Cố Duệ nhớ mình cần phải làm chính sự, vậy nên vừa ăn vừa mò mẫm tiến về phía thư phòng.

Kỳ thực cô cũng không phải là rất sợ cô nàng họ Thẩm kia, mà là... vô cùng sợ.

Nữ nhân đó rất lợi hại, nắn ra vài cái thuật pháp liền có thể giày vò cô đến thừa sống thiếu chết, nếu như thật sự chọc nàng tức giận, thì chỉ cần nàng búng móng tay một cái, cô liền chết chắc, vậy nên mặc dù hôm nay biết Thẩm Thanh Nguyệt đã đi ra ngoài, như Cố Duệ vẫn một bộ dạng lén lút như đạo tặc.

Chẳng qua dù gì cũng đã đến rồi.

Cố Duệ vừa ăn bánh vừa bước vào cửa, đây cũng không phải là lần đầu, cô từng nhiều lần đưa cơm đến gian phòng này cho Thẩm Thanh Nguyệt.

Nói thế nào nhỉ, nữ nhân này bên ngoài thì có vẻ lạnh lùng thờ ơ như vậy, nhưng bên trong thật sự... chính là lạnh lùng như vậy. Đã bao lâu rồi, nhưng cô chưa từng cùng ba người họ ăn cơm, chỉ là thỉnh thoảng ăn sáng đụng mặt nhau vài lần.

Cho nên tới bây giờ Cố Duệ đến đây cũng khá nhiều lần.

Nhưng mỗi lần nhìn thấy cái thư phòng này đều có một loại cảm giác... lớn, rất lớn.

Mười mấy giá sách, mỗi giá sách đều cao bảy tám mét, nói trắng ra, sách trong thư phòng này ít nhất cũng phải cỡ năm ngàn cuốn.

Trong đó đa số là thư tịch và văn thư truyền ký về Đại Đường, Tây Vực, hoang mạc các loại, vô cùng hiếm có, Cố Duệ chỉ liếc mắt một lần liền biết giá trị văn hóa của thư phòng này tuyệt đối có thể khiến cho cả Phạm Dương thậm chí là cả Trấn Giang đều điên cuồng.

Hôm nay cô đến đây, chính là bởi vì mấy tháng nay cô tuy rằng bị giày vò, nhưng kiến thức về Hàng Văn và tu hành vẫn chẳng có được gì, thuật pháp cô biết được không nhiều, Hỏa Mị Nhận Thi Thuật, Hàng Thuật Phân Huyết, Hàng Thuật Kính Trung Long, đây là những thứ cô học được từ chỗ tên đầu trọc, ngoài ra còn có Hàng Thuật Luân Khoách học từ chỗ Nhạc Nhu và Bạch Ngọc Đường. Những thứ biết được rất ít, nhưng cô rất trân trọng, Hỏa Mị Nhận Thi Thuật là dùng trên mặt hình thức, không cần phải suy nghĩ, những thuật pháp còn lại đều cần phải rèn luyện, vậy nên lúc rảnh rỗi cô đều cố gắng ôn tập, còn về Hàng Tự mà mấy người Nhạc Nhu sử dụng, tuy không biết mặt chữ, nhưng cô vẫn cố gắng học thuộc lòng.

Cái cách tự mình mò mẫm này độ khó rất lớn, nhưng cũng kích hoạt tinh thần nghiên cứu của Cố Duệ, vốn dĩ, bất kể là Cố Duệ xuất thân từ khảo cổ, hay Cố Duệ xuất thân từ hình trinh, tất cả trong cô đều là tinh thần ham học hỏi, ham nghiên cứu tìm tòi.

Vậy nên Cố Duệ đã tìm hiểu được hết những thứ này, hiện giờ cô đang thiếu một ít tư liệu...

Thư viện đã ở ngay trước mắt rồi.

Cố Duệ nhìn những cuốn sách này, có một ham muốn nảy sinh thôi thúc cô đi lấy chúng, cô tiến lên.

Nhưng cô cũng do dự.

Không hỏi mà lấy như vậy, không ổn lắm.

Nhưng mà cô thật sự rất cần những quyển sách này, hiện tại nữ nhân đó cũng không có ở đây.

Lấy, hay là không lấy...

Cố Duệ do dự một hồi, cuối cùng hít một hơi: "Xem ra nhân phẩm của mình quá cao thượng rồi, có lúc thật sự phải suy nghĩ về khuyết điểm này của bản thân."

Lời này vừa nói xong, phía sau lưng đột nhiên truyền đến tiếng cười khẽ.

Cô giật mình, quay đầu lại liền nhìn thấy Thẩm Thanh Nguyệt đang tựa vào cánh cửa.

Hôm nay phải ra ngoài nên Thẩm Thanh Nguyệt mặc một thân màu xanh, dung nhan tuyệt sắc, dáng vẻ ung dung, giờ phút này ánh mắt cô nhìn Cố Duệ... có chút cân nhắc.

Cố Duệ giật giật khóe môi: "Tiền bối người về rồi sao, thật trùng hợp!"

"Không trùng hợp, ta cố ý trở về để tìm ngươi." Thẩm Thanh Nguyệt phất tay áo tiến vào trong, ngồi lên chiếc ghế, dáng ngồi đoan trang, nửa mặt liếc sang.

"Ngồi."

Cố Duệ kéo căng da mặt: "Tôi đang bị thương, ngồi xuống sẽ đau lắm."

Thẩm Thanh Nguyệt: "Ta biết, vậy nên mới kêu ngươi ngồi."

Nữ thần, người như vậy không tốt đâu, thù cái gì, oán cái gì chứ!

Cố Duệ vuốt mặt tiến lên, đưa cái đĩa bánh ngọt cho Thẩm Thanh Nguyệt.

"Tiền bối, đây là bánh ngọt tôi đặc biệt mang đến cho người, rất ngon, người ăn thử đi."

Thẩm Thanh Nguyệt nhìn cái đĩa đầy vụn bánh chỉ còn lại một miếng, thần sắc nhàn nhạt: "Ta biết là rất ngon, nếu không thì sao ngươi có thể ăn trên suốt đoạn đường tới đây, vụn bánh còn rơi đầy trên đất."

Cố Duệ vẻ mặt ngay thẳng: "Kỳ thực là tôi muốn dọn dẹp lại phòng ốc, tiền bối không biết bọn tôi ở nơi này, ăn của người, uống của người, lương tâm cảm thấy rất hổ thẹn, vậy nên tôi hy sinh thân mình vượt tường vào đây…

"Ừ? Sau đó thì sao?"

"Sau đó tôi phát hiện phòng này rất sạch sẽ, một chút bụi cũng không có, tấm vải này thật sạch sẽ."

Cố Duệ nhấc cánh tay sưng vù lên, Thẩm Thanh Nguyệt nhìn bàn tay như cái móng heo kia, sau đó nhìn gương mặt Cố Duệ, ừ, chỉ nhìn thấy hai con mắt.

Thế nhưng hai con mắt ấy vẫn như trước, rất linh động, rất gian trá.

"Muốn xem sách đúng không?"

"A?" Cố Duệ làm bộ bày ra vẻ kinh ngạc, nhưng rất nhanh liền lột cái mặt nạ kia ra, khóe môi chuyển động: "Được rồi, tiền bối, tôi thừa nhận là tôi không đúng, kỳ thực tôi vô cùng kính phục khí chất của tiền bối, cổ ngữ có câu, bụng chứa thi thư khí chất tự đến, tôi chính là muốn được trở thành một người nữ nhân có dung mạo và khí chất giống như tiền bối, mà muốn như vậy thì phải xem nhiều sách, cho nên tôi mới đến đây."

Tình nghĩa thâm sâu, thật khiến người ta khó cầm lòng.

Thẩm Thanh Nguyệt nhìn Cố Duệ giống như một cái xác ướp đang bày ra dáng vẻ thành khẩn, vẻ mặt như muốn nói: Mau nhìn vào mắt tôi, mau nhìn vào mắt tôi, hãy nhìn xem tôi rất chân thành.

"Thì ra là như vậy… Thì ra là ngươi kính phục ta."

"Đúng, đúng vậy, cuối cùng cũng bị tiền bối phát hiện ra rồi.

"Nếu đã như vậy thì sau này ngươi cứ xem đi."

Hả? Cố Duệ kinh ngạc, nhưng cô lại nhìn thấy Thẩm Thanh Nguyệt một tay chống má, mắt hơi hơi híp lại cất tiếng: "Xem xong một quyển chép lại mười quyển, chữ xấu sẽ phạt vượt núi đao biển lửa lần nữa."

Cố Duệ: Cô nghĩ rằng tôi là cái máy in đó hả? Mười quyển sao?

"Thế nào, không muốn?"

"Làm gì có. Tôi đang rất vui! Tôi nằm mơ cũng muốn trở thành một nữ nhân xinh đẹp có khí chất! Xinh đẹp tôi có rồi, chỉ thiếu chút khí chất thôi!" Cố Duệ nói dối không chớp mắt.

Thẩm Thanh Nguyệt nhìn gương mặt xác ướp kia, cuối cùng xoay người uống trà.

Thật là hại mắt.

Có điều cô đột nhiên lật tay lại, móc ra một bình thuốc nhỏ.

“Đây là đan dược trị thương của Thanh Vi phái, hiệu quả tốt hơn của Thần Tiêu, ta sắp phải đi ra ngoài một thời gian, ngươi lấy dùng đi.”

Cố Duệ nhìn bình thuốc, rồi lại nhìn Thẩm Thanh Nguyệt.

Thẩm Thanh Nguyệt nhướng mày: “Thế nào, không muốn?”

“Muốn chứ, muốn chứ!” Cố Duệ cầm lấy bình thuốc, nở nụ cười có chút xấu xa: “Vẫn là tiền bối thương bọn tôi nhất.”

Người này là em vợ của tên đầu trọc, đương nhiên sẽ là trưởng bối, nhưng Cố Duệ vốn dĩ trước giờ không biết lớn nhỏ, thích nhất chính là bỡn cợt trưởng bối, ví dụ như lão già râu trắng kia.

Hiện tại lại có thêm một tiền bối em vợ dung mạo tuyệt sắc thích sắm vai tiền bối, khóe môi Cố Duệ cong lên.

Thẩm Thanh Nguyệt chân mày giật một cái, phất tay áo: “Ra ngoài!”

Cố Duệ cười hi hi, ôm bình thuốc bỏ chạy.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Vô Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.